H7 Toger

3/6

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΤΗΣ ΚΑΘ' ΗΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

ΔΙΑΛΕΚΤΟΥ

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΤΗΣ ΚΑΘ' ΗΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΔΙΑΛΕΚΤΟΥ

ΜΕΘΗΡΜΗΝΕΥΜΕΝΗΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΚΑΙ ΤΟ ΓΑΛΛΙΚΟΝ

ΜΕΤΑ ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΟΥ ΠΙΝΑΚΟΣ

ΤΩΝ ΝΕΩΤΕΡΩΝ ΚΑΙ ΠΑΛΑΙΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ

ΥΠΟ

ΣΚΑΡΛΑΤΟΥ Δ. ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

» Ἥξει δὲ, ἐάν περ τῶν εἰκότων γίγνηταί τε καὶ ἀπευκτῶν, σχεδὸν εἰς ἐρημίαν τῆς Ἑλληνικῆς φωνῆς (Σικελία) πᾶσα. Τούτου δὲ χρὴ πάσῃ προθυμίᾳ πάντας τοὺς Ἕλληνας τέμνειν φάρμακον. « Πλάτων Ἐπιστ.

ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΡΙΤΗ

ΕΠΗΥΞΗΜΕΝΗ ΚΑΙ ΔΙΩΡΘΩΜΕΝΗ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΟΡΟΜΗΛΑΣ
ΕΚΔΟΤΗΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
219 Ὁδὸς Ἑρμοῦ 291

ΕΝ ΚΩΝΣΤ/ΠΟΛΕΙ
27 Ὁδὸς Γιοργαντζιλὰρ 27

1874

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΤΗΣ ΚΑΘ' ΗΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΔΙΑΛΕΚΤΟΥ

ΜΕΘΗΡΜΗΝΕΥΜΕΝΗΣ

Σ ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΚΑΙ ΤΟ ΓΑΛΛΙΚΟΝ

ΜΕΤΑ ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΟΥ ΠΙΝΑΚΟΣ

ΤΩΝ ΝΕΩΤΕΡΩΝ ΚΑΙ ΠΑΛΑΙΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ

ΥΠΟ

ΣΚΑΡΛΑΤΟΥ Δ. ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

» Ἥξει δὲ, ἐὰν περ τῶν εἰκότων γίγνηταί τε καὶ ἀπευκτῶν, σχεδὸν εἰς ἐρημίαν τῆς Ἑλληνικῆς φωνῆς (Σικελία) πᾶσα. Τούτου δὲ χρὴ πάσῃ προθυμίᾳ πάντας τοὺς Ἕλληνας τέμνειν φάρμακον. « Πλάτων Ἐπιστ.

ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΡΙΤΗ

ΕΠΗΥΞΗΜΕΝΗ ΚΑΙ ΔΙΩΡΘΩΜΕΝΗ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΟΡΟΜΗΛΑΣ
ΕΚΔΟΤΗΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ	ΕΝ ΚΩΝΣΤ/ΠΟΛΕΙ
219 Ὁδὸς Ἑρμοῦ 291	27 Ὁδὸς Γιοργαντζιλὰρ 27

1874

Ἀθήνησι, Τύποις Ἀνδρέου Κορομηλᾶ.

Ἀντὶ παντὸς ἄλλου προλόγου τῆς παρούσης ἐκδόσεως ἔκρινα καλὸν 'να προτάξω, ὅσα, πρὸ τεσσαράκοντα ἤδη ἐτῶν, εἶχα δημοσιεύση ἐν εἴδει προλεγομένων, τῆς πρώτης αὐτοῦ ἐκδόσεως, μετὰ μικρῶν τινων προσθηκῶν καὶ σημειώσεων, ὅσας ἴσως ἀπαιτεῖ ἡ ἔκτοτε πρόοδος τῆς γλώσσης καὶ ἡ παράθεσις μεταξὺ τῆς νῦν καὶ τῆς τότε καταστάσεως αὐτῆς.

ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ

Τῆς Α'. ἐκδόσεως τοῦ 1835

Ὅταν ἐπεχείρησα κατὰ πρῶτον τὴν σύνταξιν τοῦ ἀνὰ χεῖρας πονήματος, οὔτε καιρὸν, οὔτε σκοπὸν εἶχα 'να 'τὸ φέρω εἰς τὴν ὁποίαν ἔφθασε κατάστασιν μετὰ ταῦτα. Διὰ 'να εὐκολύνω τὴν σύνθεσιν εἰς τοὺς Ἑλληνίζοντας ἀρχαρίους, ἐδοκίμασα 'να συντέμω καὶ ἀπεασοῦν 'να ταυτοποιήσω τὸν Βλάχον, ἀφαιρῶν τὰς ἀσυνήθεις τῆς πατρίδος 'του λέξεις καὶ προσθέτων ἄλλας συνήθεις, αἱ ὁποῖαι 'τοῦ ἐλειπον. Τὸ ἔργον, ἐπιδεκτικὸν αἰωνίας προσεπαυξήσεως, ἐγίνετο βαθμηδὸν περιεκτικώτερον, ὥστε κατήντησεν ἤδη 'να περιέχῃ δέκα περί που λέξεων χιλιάδας.

Αὐτὰ προοιμίασα δι' ἐκείνους, ὅσοι, βλέποντες τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ πονήματός μου, ἀπαιτήσωσι Λεξικὸν ἐντελὲς τῆς σημερινῆς τῶν Ἑλλήνων γλώσσης, ἐν ᾧ κυρίως 'δὲν εἶναι παρὰ βοήθημα πρόχειρον διὰ τοὺς πρωτομαθεῖς σπου-

δαστὰς τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς, τοῦ πολυτίμου αὐτοῦ κειμηλίου, τὸ ὁποῖον οὔτε πολυετὴς δουλεία, οὔτε μεταναστεύσεις, οὔτε ἡ μετὰ τῶν βαρβάρων χρόνιος ἐπιμιξία κατίσχυσε 'να 'μᾶς ἀφαιρέσῃ ἐξ ὁλοκλήρου, ἂν καὶ ἠμαύρωσε κατὰ μέρος τὴν ἀρχαίαν 'του καλλονὴν καὶ λαμπρότητα. Εὐτυχὴς, ἂν, παρεκτὸς τούτου, οἱ κόποι μου χρησιμεύσουν καὶ ὡς ἐνδόσιμον εἰς ἐκείνους, ὅσοι μέλλουν 'να πραγματοποιήσουν τὸ παρὰ πολλῶν καὶ πολλάκις προβληθὲν τοῦτο σχέδιον!

Ἀλλ' ὀνομάσας τὸν Βλάχον, φαντάζομαί τινας, μυκτηρίζοντας ὡς ἕωλον καὶ εὐρωτιῶσαν τὴν ἐπιχείρησίν μου, 'να φωνάζουν δεινοπαθοῦντες: » Πάλιν Βλάχοι καὶ Θέματα καὶ Λεξιθηρία!

Πρὶν μεταβῶ λοιπὸν εἰς τὰς περὶ τῶν δύο τῆς Ἑλληνίδος ἰδιωμάτων γενικωτέρας παρατηρήσεις, ὅσας προαπαιτεῖ κατ' ἀνάγκην ἡ πραγματεία ἡ ἀνὰ χεῖρας, βιάζομαι 'να ἐκθέσω διὰ βραχέων τοὺς λόγους, ὅσοι μὲ πείθουν 'να φρονῶ ἀναπόφευκτον εἰς τοὺς Ἕλληνας τὴν κατὰ κανένας σπουδὴν τῆς προγονικῆς 'των ἀρχαίας γλώσσης, καὶ τὴν βαθμηδὸν ἀναζωοποίησίν 'της, ὄχι θαυματουργίαν, καθὼς ἐδογμάτιζεν ὁ μακάριος Κοραῆς, ἀλλὰ δυνατὴν καὶ κατορθωτέαν.

Καὶ πρῶτον ὁμολογῶ ὅτι ἀμφιβάλλω ἂν ὑπάρχῃ σήμερον Ἕλλην, ὅςτις, σπουδάζων καὶ ὄχι παίζων, φρονεῖ περὶ τούτου τὸ ἐναντίον. Σήμερον, λέγω, ὅτε, χάρις εἰς αὐτὴν τὴν θείαν τῷ ὄντι γλῶσσαν καὶ τὴν οὐράνιόν 'μας θρησκείαν, ἀπολαμβάνομεν, ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ θρόνου, τελεσφόρους τοὺς καρποὺς τῆς ἐλευθερίας· καὶ, παρασιωπῶν ὅτι εἰς τὴν γλῶσσαν αὐτὴν εὑρίσκεται γραμμένον τὸ Εὐαγγέλιον, ἡ κρηπὶς τῆς θρησκείας 'μας, ὅτι αὐτὴν μεταχειριζόμεθα καθημερινῶς εἰς τὴν προσευχὴν 'μας, ὅτι εἰς αὐτὴν ἔγραψαν καὶ ἐλάλησαν τόσοι ἔξοχοι νόες, ἀρκοῦμαι μόνον 'να ἀναφέρω πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ἀμφιβολίας μου, ὅτι ἀπ' αὐτὴν

ἐλπίζομεν (καὶ περὶ τούτου κἀνεὶς, νομίζω, 'δὲν ἀντιτείνει) 'να ῥυθμίσωμεν καὶ πλουτίσωμεν καὶ αὐτὴν τὴν ὁποίαν λαλοῦμεν, καὶ τοῦτο πάλιν ἀδύνατον 'να κατορθωθῇ ἂν 'δὲν γνωρίζωμεν ἐντελέστατα τὰς πρωτογόνους πηγάς 'της. Ἂν 'δὲν προσλάβῃ τις ἕξιν τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς, καθὼς 'τὸ εἶπον καὶ πρὸ ἐμοῦ τόσοι ἄλλοι (*), ἂς μὴν ἐλπίσῃ ποτὲ 'να γράψῃ ὀρθῶς εἰς τὴν νεωτέραν, καὶ μάρτυς τούτου αὐτὸς πάλιν ὁ Κοραῆς, τοῦ ὁποίου καθὼς θαυμάζομεν καὶ μιμούμεθα τὸ ἀμίμητον ὕφος τῶν προλόγων καὶ διαλόγων, ἐπίσης ἀναγινώσκοντες καὶ τὰς εἰς τὸ ἀρχαῖον ἰδίωμα σημειώσεις, γοητευόμεθα.

Διὰ 'να λάβῃ τις ὅμως τοιαύτην ἕξιν, ἀνάγκη πᾶσα, ἀφ' οὗ κατώρθωσεν ἅπαξ 'να ἐννοῇ τὸν Ἕλληνα συγγραφέα, 'να φιλοτιμηθῇ κατά τι καὶ εἰς τὴν μίμησίν 'του, ἀγωνιζόμενος » τὸν καλὸν τοῦτον καὶ ἀξιονικότατον εὐκλείας ἀγῶ» να, καθὼς λέγει ὁ Λογγῖνος, ἐν ᾧ καὶ τὸ ἡττᾶσθαι τῶν » προγενεστέρων οὐκ ἄδοξον «. Διότι, καθὼς παρετήρησεν ἄριστα ὁ σοφὸς Οἰκονόμος (**), » εἰς τὴν Ἑλληνικὴν κατ' » ἐξοχὴν, 'δὲν ἀρκεῖ τὸ *λάλει*, ἀλλ' ἀπαιτεῖται καὶ τὸ » *γράψον ἵνα δείξῃς σοφὸς ὤν*, « καὶ ἰδοὺ ὁ σκοπὸς τοῦ πονήματός μου.

Ἀλλὰ ποτὲ, λέγεις, 'δὲν θὰ φθάσωμεν εἰς τὴν ἐντέλειαν τοῦ Πλατωνικοῦ καὶ Δημοσθενικοῦ χαρακτῆρος. Σύμφημι, διὰ χάριν σου· 'δὲν συμπεραίνω ὅμως ἐκ τούτου ὅτι 'δὲν πρέπει 'να μὴ σκοπεύωμεν, οὔτε πρὸς τὸν χαρακτῆρα τοῦ Στράβωνος καὶ Πλουτάρχου, ἢ τοῦ Βασιλείου καὶ Χρυσοστόμου· καὶ, τέλος πάντων, ποῖός 'με βεβαιώνει, ὅτι, μετὰ πεντήκοντα, ἑκατὸν, ἑκατὸν πεντήκοντα ἔτη, 'δὲν θὰ κατορθωθῇ καὶ αὐτὸ τὸ σήμερον ἀκατόρθωτον νομιζόμενον ἔργον; Ὅταν πρὸ εἰκοσιδύο αἰώνων ὁ δαιμόνιος Πλάτων ἐπροφή-

(*) Ἴδ. Γραμματ. Οἰκονόμου σελ. νδ' τῶν προλεγομένων.

(**) Περὶ τῆς γνησίας προφορᾶς τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης σελ. 659.

τευε τῆς Σικελίας τὴν ἐκβαρβάρωσιν, ἴσως οὔτε 'τοῦ 'περνοῦσεν ἀπὸ τὸν νοῦν ὅτι καὶ αὐτοί 'του οἱ συμπολῖται θὰ χρειασθοῦν ποτε λεξικὸν διὰ 'να ἐννοήσουν τοὺς διαλόγους 'του. Εἶνε λοιπὸν ἔξω πάσης ἐλπίδος καὶ πιθανότητος τὸ 'να καταντήσουν, μετὰ τρεῖς, τέσσαρας, πέντε, τίς οἶδε πόσους, αἰῶνας, ὅλα τὰ λεξικά 'μας, ἂν ὄχι παντάπασι περιττὰ, τοὐλάχιστον ὅμως ὄχι καὶ ἄφευκτα; Διατί λοιπὸν τόση μικροψυχία; Διατί 'να προφητεύω, ἀπελπιζόμενος ἀπὸ σήμερον, τὴν αὐτὴν ἀδυναμίαν, καὶ, καθὼς ἔλεγεν ὁ Δημοσθένης, 'να συμπεριλαμβάνω εἰς τὸ αὐτὸ τῆς καταδίκης ψήφισμα καὶ τοὺς ἀπογόνους μου; Ἂν οἱ υἱοὶ καὶ οἱ ἔγγονοί μου 'δὲν εὐτυχήσουν 'να ἴδωσι τελειωμένον εἰς τὰς ἡμέρας 'των τὸ γιγάντειον τοῦτο ἔργον, ἴσως, καὶ χωρὶς ἴσως, θέλουν εἶναι εὐτυχέστεροι κατὰ τοῦτο οἱ δισέγγονοι καὶ τρισέγγονοί μου. Ποῖος ἤλπιζε, 'δὲν λέγω πρὸ ἑκατὸν, οὔτε πρὸ πεντήκοντα καὶ τριάκοντα, ἀλλὰ πρὸ δεκατεσσάρων χρόνων, ὅτι θὰ καταντήσουν κοιναὶ τόσαι λέξεις, αἱ πλειότεραι ἀπηρχαιωμέναι; Τί πρᾶγμα ἀδυνατεῖ εἰς τὸν χρόνον καὶ τὴν ἐπίμονον θέλησιν τοῦ ἀνθρώπου; » Αἰδὼς, αἰδὼς, Ἀργεῖοι!«Ἂς ἐντραπῶμεν τοὺς Εὐρωπαίους, οἱ ὁποῖοι σπουδάζουν μὲ τόσην ζέσιν τὴν γλῶσσαν τῶν προγόνων 'μας, καὶ ἀπὸ αὐτὴν, ὡς ἀπὸ πηγὴν ἀνεξάντλητον, μετοχετεύουσι καθημερινῶς εἰς τὰς ἰδικάς 'των ὅσας στεροῦνται τεχνικὰς λέξεις!

Ἀλλ' ἠμποροῦμεν, λέγεις, 'να μεταφέρωμεν τοὺς Ἕλληνας συγγραφεῖς εἰς τὸ ἰδίωμά 'μας καὶ 'να καταστήσωμεν ἐπομένως κοινὴν εἰς τὸ ἔθνος τὴν ἀνάγνωσίν 'των. Πιθανόν· ἀλλ' ἡ ἐκ τῆς ἀναγνώσεως ὠφέλεια μένει ἆρά γε ἡ αὐτή; Καὶ πολλῶν ἴσως ἄλλων γλωσσῶν, τῆς Ἑλληνικῆς ὅμως ἰδιαιτέρως, τὸ κυριώτερον προτέρημα εἶνε ἡ ἁρμονία, καὶ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον 'μᾶς ἐνθουσιάζει, 'μᾶς ἀναπτερώνει πρὸς τὴν ἀληθινὴν δόξαν, καὶ 'μᾶς ἐμπνέει τόσον μῖσος ἐναντίον τῆς ἀδικίας, ὅταν ἀναγινώσκωμεν τοὺς λόγους π. χ.

τοῦ Δημοσθένους, 'δὲν εἶνε τόσον αἱ ἰδέαι καὶ τὰ νοήματα, τὰ ὁποῖα, καίτοι λαμπρὰ (ποῖος τολμᾷ 'να 'τὸ ἀρνηθῇ;), 'τὰ ἀπαντῶμεν ὅμως καὶ εἰς πολλοὺς τῶν νεωτέρων, ἀλλ' ἡ δύναμις τῶν λέξεων καὶ ἡ συνθήκη τοῦ λόγου. » *Τοῦτο τὸ » ψήφισμα τὸν τότε τῇ πόλει περιστάντα κίνδυνον πα- » ρελθεῖν ἐποίησεν ὥσπερ νέφος*: « Τοῦτο, λέγει ὁ Λογγῖνος, τὸ χωρίον τῆς διανοίας οὐκ ἔλαττον τῇ ἁρμονίᾳ πεφώνηται.... Ἐπεί τοι γε ἐκ τῆς ἰδίας αὐτὸ χώρας μετάθες ὅπη δὴ ἐθέλεις: » *Τοῦτο τὸ ψήφισμα, ὥσπερ νέφος ἐποίη- » σε τὸν τότε κίνδυνον παρελθεῖν*. Ἢ καί, νὴ Δία, μίαν » ἀπόκοψον συλλαβὴν μόνον: » *Ἐποίησε παρελθεῖν ὡς » νέφος* «, καὶ εἴσει πόσον ἡ ἁρμονία τῷ ὕψει συμβάλλε- » ται. Αὐτὸ γὰρ τὸ *Ὥσπερ νέφος*,... ἐξαιρεθείσης τῆς μιᾶς » συλλαβῆς, εὐθὺς ἀκρωτηριάζει τῇ συγκοπῇ. Ὡς ἔμπαλιν, » ἐὰν ἐπεκτείνῃς » *Παρελθεῖν ἐποίησεν ὡσπερεὶ νέφος* «, » τὸ αὐτὸ σημαίνει, οὐ τὸ αὐτὸ δὲ ἔτι προσπίπτει, ὅτι τῷ » μήκει τῶν ἄκρων χρόνων συνεκλύεται καὶ διαχαλᾶται » τὸ ὕψος τοῦ ἀποτόμου (*). « Ὅταν λοιπὸν μία καὶ μόνη συλλαβή, εἴτε ἀφαιρουμένη, εἴτε προστιθεμένη, παραλύῃ τὸν λόγον, καὶ σβύνῃ τὸ πῦρ καὶ τὴν ζωηρότητά 'του, πῶς εἶνέ ποτε δυνατόν, ἡ ἰδέα, τὴν ὁποίαν ἐξέφρασεν ὁ Λυσίας, φερ' εἰπεῖν, ἢ ὁ Θουκυδίδης, μὲ τὴν ἀπαράμιλλον ἐκείνην τῶν λέξεων, τῶν συλλαβῶν, τῶν τόνων αὐτῶν, τοιάνδε ἢ τοιάνδε πλοκὴν καὶ θέσιν, μεταφερομένη εἰς τὸ σημερινὸν ἰδίωμα, καὶ μεταβάλλουσα ἑπομένως καὶ ὕφος καὶ τονισμόν, καὶ ποτὲ μὲν γινομένη συντομωτέρα, ἄλλοτε δέ, καὶ τοῦτο συμβαίνει ὡς ἐπὶ τὸ πολύ, σχοινοτενεστέρα, διὰ τὴν ἔλλειψιν τῶν μονοσυλλάβων ἀναφορικῶν ἀντωνυμιῶν καὶ τόσων ἄλλων μορίων, 'να φυλάξῃ πλέον τὴν ἰδίαν χάριν καὶ δύναμιν; Ἀφ' οὗ λοιπὸν στεροῦμαι διὰ τῆς μεταφράσεως

(*) Τὰ αὐτὰ σχεδὸν λέγει καὶ ὁ Ἁλικαρνασσεὺς Διονύσιος ἐν τῷ Περὶ συνθέσεως ὀνομάτων.

τὰ κυριώτερα θέλγητρα καὶ τὰς καλλονὰς τῶν Ἑλληνικῶν συγγραμμάτων, διατί, παρὰ νὰ χρονοτριβῶ ἀναγινώσκων ἀνεπιτυχεῖς αὐτῶν μεταφράσεις, 'να μὴ καταβάλω ὀλίγον κόπον καὶ 'να 'τὰ ἀναγνώσω εἰς τὸ πρωτότυπον;

Ὄχι! Εἰς τὰ λαμπρὰ τῆς φιλοσοφίας ἀνάκτορα 'δὲν ἐμβαίνουν ῥακενδυτοῦντες οἱ θιασῶταί 'της, ἀλλ' εὐπάρυφοι καὶ λαμπρῶς ἐσταλμένοι τὸν μεγαλοπρεπῆ πέπλον τῆς γλώσσης τῶν Μουσῶν. Καὶ ἰδοὺ διατί ὅσοι ἐφαντάσθησαν 'νὰ ἐκθέσουν ἰδέας ἐπιστημονικὰς εἰς μπακαλικὸν ὕφος, 'δὲν κατώρθωσαν ἄλλο παρὰ 'να δώσουν ὕλην εἰς πλατὺν γέλωτα· διότι 'δὲν ἠξεύρουν, ἢ προσποιοῦνται πῶς 'δὲν ἠξεύρουν, ὅτι, κατὰ τὸν κριτικώτατον Διονύσιον (*), » ἐν τῷ καλῷ μάλι» στα τὸ γνώριμόν ἐστιν, ἐν δὲ τῷ ἀγοραίῳ τῆς λέξεως » οὐδὲ τὸ σαφὲς, μή τι γε τὸ γνώριμον φαίνεται. Τὸ γὰρ » ἀγοραῖον οὔτε τὴν δήλωσιν ἀκριβῆ, οὔτε τὴν φαντασίαν » ἐναργῆ παρέχεται. «

Εἶπα διόρθωσιν γλώσσης, καὶ αὐτὴν ἐσυμβούλευσαν καὶ συμβουλεύουν ὅλοι, ὅσοι ἐπραγματεύθησαν περὶ γλώσσης. 'Αλλ' ἂς ἐξετάσωμεν πρῶτον τί ἐστι διόρθωσις γλώσσης, καὶ δεύτερον πῶς εἶνε δυνατὸν 'να κατορθωθῇ.

Ὅλοι γνωρίζομεν ὅτι περὶ τούτου δύο ἰδέαι κατεῖχον καὶ κατέχουσιν ἴσως ἔτι διεστηκότα τὸν φιλολογικόν 'μας Κόσμον: ἡ μὲν τῶν πρεσβευόντων ἄκρατον τὸν χυδαϊσμόν· ἡ δὲ τῶν δογματιζόντων ἀκραιφνῆ τὸν ἀρχαῖον Ἑλληνισμόν.

Ἂν γράφῃς διὰ 'να σὲ καταλαμβάνουν, λέγουν οἱ πρῶτοι, πρέπει 'να γράφῃς καθὼς ὁμιλεῖς, ἢ μὴ γράφῃς ολότελα.

Διὰ 'να γράψῃς ὀρθῶς, ἀντικρούουν οἱ δεύτεροι, ἔχεις ἀνάγκην κανόνων. 'Αλλ' ἡ γλῶσσα, τὴν ὁποίαν λαλεῖς, 'δὲν κανονίζεται, διότι κάθε τόπος ἔχει καὶ τὸ ἰδίωμά 'του. Γράφε λοιπὸν κατὰ τοὺς κανόνας τῆς ἀρχαίας γραμματικῆς, καὶ

(*) Περὶ τέχνης Ῥητορικῆς.

ἄν σὲ ἐννοοῦν σήμερον ἑκατὸν, θά σε ἐννοήσουν μετὰ καιρὸν μυριακισμύριοι.

Ἐκ τῆς τοιαύτης διαφωνίας ἐξεῤῥάγη ὁ διαρκὴς ἐκεῖνος τῶν φιλολογικῶν αἱρέσεων πόλεμος, καὶ ἐῤῥέθησαν καὶ ἐγράφησαν ἑκατέρωθεν τόσα· διατί; διότι καὶ τὰ δύο μέρη, ἀφ' οὗ παρεξέκλινάν ἅπαξ τῆς φερούσης πρὸς τὸν σκοπὸν, ἔλαβον τὰς ἐκ διαμέτρου ἀντικειμένας.

Ἀλλ' ἂς ἐπεξέλθωμεν ἐν συνόψει τὰ ὑπὲρ καὶ κατὰ λεχθέντα, καὶ, ἀφ' οὗ θεωρήσωμεν τὰς αἰτίας καὶ τὰ ἀποτελέσματα, ἂς συμβιβάσωμεν ἑκατέρων τὰς δοξασίας, λαμβάνοντες στάθμην καὶ κανόνα τὴν ἀλήθειαν καὶ τὰ πράγματα.

Οἱ θιασῶται τοῦ πρώτου κόμματος, ἐπιπόλαιοι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν, καὶ, δι' αὐτὸν καὶ μόνον τὸν λόγον, πολυαριθμότεροι τῶν ἄλλων, διατεινόμενοι 'ν' ἀποδείξουν ἄλλην γλῶσσαν τὴν παλαιὰν, καὶ ἄλλην, ὅλως διόλου ἑτεροίαν, τὴν νεωτέραν, συμπεραίνουσιν ἐπομένως ὅτι 'δὲν εἶν' ἀνάγκη 'να καταγινώμεθα εἰς ἐκείνην, ἀλλὰ 'να προσπαθήσωμεν μόνον 'να κανονίσωμεν αὐτὴν τὴν σημερινὴν, γράφοντες καθὼς ὁμιλοῦμεν καὶ τὸ ἀνάπαλιν, καὶ ἰδοὺ ἀμέσως καὶ γραμματικαὶ Αἰολοδωρικαὶ, καὶ κατάργησις τῆς ὀρθογραφίας, καὶ τὰ ἑπόμενα· διατί; διὰ 'να μᾶς ἐννοῆ λέγουν, ὁ λαός.

Οἱ ἄλλοι, ἐγκρατεῖς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς, καὶ ἑπομένως ὀλίγοι τὸν ἀριθμὸν, ἐνθουσιασμένοι διὰ τὸ πλεονέκτημά 'των, φρονοῦντες καὶ ὀνομάζοντες βάρβαρον καὶ ἀλλότριον πᾶν ὅ,τι 'δὲν περιέχεται εἰς τὰ συγγράμματα τῶν ἀρχαίων, θέλουν 'να κατορθώσουν τὴν διόρθωσιν τῆς γλώσσης παληκαρήσια, καὶ 'να πηδήσουν διὰ μιᾶς ἀπὸ τῆς σημερινῆς εἰς τὴν παλαιὰν ἐποχήν.

Ἂς ἴδωμεν τῶρα μέχρι τίνος ἔχουν δίκαιον καὶ οἱ δεύτεροι καὶ οἱ πρῶτοι.

Ὁ λαὸς, ἀποκρίνομαι εἰς τοὺς πρώτους, 'δὲν ἐννοεῖ ὄχι τὰς λέξεις καὶ φράσεις σου, διότι, ὅταν προσέξῃ, καταλαμ-

βάνει, καθὼς βλέπεις, τὰς λέξεις καὶ φράσεις τῆς Ἐκκλησίας· ἀλλὰ 'δὲν ἐννοεῖ τὰς ἰδέας σου, ἐκτὸς ἂν γράφῃς πῶς παστώνουνται τὰ γαράτα, ἢ πῶς φυτεύουνται ἡ πατάταις· τότε, ναί, τότε σε συμβουλεύω κ' ἐγὼ 'να μεταχειρισθῇς τὴν γλῶσσαν τοῦ λαοῦ, τὴν γλῶσσαν τοῦ χωρικοῦ, λησμονῶν τὴν διόρθωσιν τῆς γλώσσης. Ἀλλ' ὅταν ἐκθέτῃς ἰδέας ἀφῃρημένας, ἐπιστημονικὰς, μεταφυσικὰς, πῶς ἠμπορεῖς 'νὰ 'τὰς ἐκφράσῃς εἰς τὴν γλῶσσαν τοῦ λαοῦ, εἰς γλῶσσαν ἀκανόνιστον, ἀδιόριστον, πεφυρμένην μὲ τόσα ξενικὰ καὶ τοπικὰ ἰδιώματα;

Οἱ λόγοι εἶνε περιττοί. Ὁ λαὸς, ὁ πρῶτος καὶ καθαυτὸ νομαθέτης ἑκάστης γλώσσης, πάντοτε καὶ παντοῦ εἶχε καὶ ἔχει γλῶσσαν ἰδίαν, πολλὰ διαφορετικὴν ἀπὸ τὴν γλῶσσαν τῶν ἐγκρίτων, τῶν πλουσίων, τῶν ἐν τοῖς πράγμασι· τὸν λαὸν ὀλίγον 'τὸν μέλει διὰ τὴν γραμματικὴν, ἀδιαφορεῖ διὰ τοὺς κανόνας, καὶ κυττάζει μόνον τὴν εὐκολίαν. Καὶ εἰς αὐτὰς τὰς ἀρχαίας Ἀθήνας, τὴν καθέδραν τῆς εὐγλωττίας καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ πολισμοῦ, καὶ ἐκεῖ ὁ λαὸς εἶχε γλῶσσαν ἰδίαν, πάντη διαφορετικὴν τῆς γλώσσης, τὴν ὁποίαν θαυμάζομεν εἰς τὰ συγγράμματα τοῦ Πλάτωνος καὶ τοῦ Δημοσθένους:

» . . . . οὐ λαλῶν

λέγει ὁ κωμικὸς Ἄμφις, περιγελῶν ἕνα σύγχρονόν 'του 'ψαρᾶν Ἀθηναῖον,

» ὅλα ῥήματ', ἀλλὰ συλλαβὴν ἀφελὼν, 'τάρων
» βολῶν γένοιτ' ἂν, ἡ δὲ κέστρ' ὀκτὼ 'βολῶν (*).

(*) Καὶ τῶν Ἀθην. πάλιν αὐτῶν ἡ γλῶσσα διέφερε, λέγει ὁ Ξενοφῶν (ἐν Ἀθην. πολιτείᾳ) τῆς τῶν ἄλλων Ἑλλήνων ἐξ αἰτίας τῆς παντοδαπῆς διὰ θαλάσσης ἐπιμιξίας 'των καὶ τῆς θαλασσοκρατίας. » Φωνὴν γὰρ τὴν πᾶ» σαν ἀκούοντες, ἐξελέξαντο, τοῦτο μὲν ἐκ τῆς, τοῦτο δ' ἐκ τῆς. Καὶ οἱ » μὲν Ἕλληνες ἰδίᾳ μᾶλλον καὶ φωνῇ καὶ διαίτῃ καὶ σχήματι χρῶνται· » Ἀθηναῖοι δὲ κεκραμένῃ ἐξ ἁπάντων τῶν Ἑλλήνων καὶ Βαρβάρων.«

'Αλλ' ἆρά γε διότι ὁ λαὸς ὁμιλεῖ ἄλλως ἐδῶ καὶ ἄλλως ἀλλοῦ, ἄλλως σήμερον καὶ ἄλλως αὔριον, ὅπως 'τοῦ φανῇ εὐκολώτερον, πρέπει 'να μὴ ὑπάρχῃ γραμματική; πρέπει κάθε δύο ἢ τρεῖς αἰῶνας 'να μεταβάλλωνται τὰ λεξικὰ καὶ οἱ κανόνες τῆς γλώσσης; 'δὲν 'τὸ στοχάζομαι: ἀλλὰ τί μᾶλλον; 'να ληφθῇ ἅπαξ εἰς ἀμετάβλητος ὅρος, καὶ πρὸς αὐτὸν ὡς πρὸς στάρταιν τὰν λίθον φέροντες, 'να ἐκθέτωμεν τὰς ἰδέας 'μας. Αὐτὸς λοιπὸν ὁ κανὼν, αὐτὸς ὁ ὅρος ὑπάρχει εἰς τὰ συγγράμματα τῶν ἀθανάτων προγόνων 'μας· αὐτὰ ἂς λάβωμεν ὡς βάσιν, καὶ πρὸς αὐτὰ βαθμηδὸν ἂς κανονίσωμεν τὴν γλῶσσάν 'μας: τοῦτο φρονῶ διόρθωσιν γλώσσης.

Ὄχι ὅμως ἀμέσως, ὄχι διὰ μιᾶς, καθὼς γνωμοδοτοῦν, ἀπὸ ζῆλον ἐπαινούμενον βέβαια, οἱ τοῦ δευτέρου κόμματος ὀπαδοί· ἐπειδὴ ἰδοὺ τί συμβαίνει.

Ὅταν ὁ ἀμαθὴς σε ἀκούῃ δημηγοροῦντα μὲ ταῖς φαρδειαῖς καὶ μακρυαῖς σου Ἑλληνικάραις, ἀηδιάζει καὶ χασμουρῆται, μὲ δίκαιόν του! «Τὸ γὰρ ἀκριβὲς καὶ περιττὸν καὶ » ξένον, λέγει ὁ Διονύσιος (*), καὶ πᾶν ὅ,τι μὴ σύνηθες » αὐτοῖς ἀκούειν τε καὶ λέγειν, ὀχληρῶς διατίθησιν αὐτοὺς, » καὶ ὥσπερ τι τῶν πάνυ ἀνιαρῶν ἐδεσμάτων ἢ ποτῶν ἀπο» στρέφει τοὺς στομάχους, οὕτως ἐκεῖνα ὀχληρῶς διατίθη» σι τὰς ἀκοάς». 'Αλλ' ὅταν, συγκαταβαίνων εἰς τὴν ἀσθένειάν 'του, μεταποιῇς τὰς ἐκφράσεις σου εἰς τὸ ἰδικόν 'του ὕφος, θέλγεται, καὶ προσηλώνων τὴν προσοχήν 'του, γίνεται κατ' ὀλίγον εὐμαθέστερος ἑαυτοῦ.

'Εδῶ τώρα θὰ φανῇ καὶ ἡ τέχνη σου, ἂν μεταξὺ τῶν πολλῶν ἁπλῶν καὶ συνηθισμένων παρενείρῃς, ὅταν ἦνε ἀνάγκη, καὶ κάμμίαν ἀσυνήθιστον, ὄχι μόνον λέξιν, ἀλλὰ καὶ φράσιν ὁλόκληρον, καὶ μὴν ἀμφιβάλλῃς ὅτι θὰ 'τὴν συνηθίσῃ καὶ θὰ 'τὴν ἐπαναλάβῃ καὶ ὁ ἀκροατής σου, καθὼς συνηθίζει καὶ τῆς Γραφῆς καὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν τροπα-

---

(*) Περὶ τῆς λεκτ. Δημοσθ. δεινότητος.

ρίων τὰς φράσεις. Τῆς τοιαύτης ὅμως μηχανουργίας (ἄς μοι συγχωρηθῇ 'να 'τὴν ὀνομάσω οὕτω) ποῦ καὶ πότε εἶνε καιρὸς, 'τὸ προσδιορίζει ὁ Διονύσιος (*) : » Ἐπίστασθαι δεῖ, » λέγων, καὶ τὸν καιρὸν τῆς χρήσεως (τῶν σπανίων ὀνομά- » των) καὶ τὴν διοίκησιν. . . . Ἔστι δὲ ὁ μὲν καιρὸς ἐκεῖνος, » ὅταν ἐναργεστέρῳ τινὶ ὀνόματι χρῆσθαι δέῃ, ὡς ὁ ῥήτωρ, » πρὸς τὴν ἐνάργειαν, ἡ δὲ διοίκησις ἐκείνῃ, τὸ προεξηγή- » σασθαι, καὶ τοῖς προταχθεῖσιν ἢ ἐπιφερομένοις, οὖσι γνω- » ρίμοις, ἀφανίσαι τὴν καινότητα τοῦ ὀνόματος. «

Τῆς παραγγελίας αὐτῆς παράδειγμα ζωντανὸν 'μᾶς ἔδωκεν ὁ Κύριος Οἰκονόμος (ἂς μὴ πειραχθῇ ἡ μετριοφροσύνη τοῦ σεβασμίου ἀνδρὸς), κατορθώσας μόνος, ἢ μετ' ὀλίγων μόνος, 'να ἑνώσῃ τὴν σαφήνειαν μὲ τὴν καλλιέπειαν, τὰς δύο ἐξοχωτέρας τοῦ λόγου ἀρετὰς, καὶ, παρεισάγων πολλαχοῦ λέξεις γλωσσηματικὰς, 'να 'τὰς καθιστᾷ σαφεῖς καὶ εὐλήπτους μὲ τὴν τεχνικὴν τῆς περιόδου ὑφὴν καὶ τὴν γειτνίασιν ἄλλων λέξεων ἁπλουστέρων. Ἀλλ' ἐπὶ τὸ προκείμενον.

Εἴδομεν λοιπὸν ὅτι καὶ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν, καθὼς καὶ εἰς ὅλας τὰς ἄλλας γλώσσας, ὑπῆρχον ἀείποτε, ὑπάρχουν καὶ θὰ ὑπάρχουν δύο διάφορα ἰδιώματα, τὸ γραφόμενον καὶ τὸ λαλούμενον. Ἂς ἴδωμεν ὅμως κἂν μεταξὺ τῶν δύο τούτων τῆς Ἑλληνίδος ἰδιωμάτων, εἶνε καὶ σήμερον τοσαύτη διαφορὰ, ὁποία ἦτον πρὸ δισχιλίων χρόνων, ἢ ὁποία εἶνε ἀκόμη μεταξὺ τῆς Λατινικῆς, φέρ' εἰπεῖν, καὶ Ἰταλικῆς. Ἀλλὰ πρὸς τοῦτο, παρεκτὸς πολλῶν ἄλλων, Στράττις, ὁ κωμικὸς ποιητὴς, περιγελῶν τοὺς Θηβαίους, διότι ὠνόμαζαν, λέγει,

» . . . . τὸν ἰατρὸν σακτὰν,
» Φλέφυραν δὲ τὴν γέφυραν, τῦκα δὲ
» Τὰ σῦκα, κωτιλάδας δὲ τὰς χελιδόνας,
» Τὴν ἔνθεσιν δ' ἄκολον, τὸ γελᾷν ϐ' ἐκριδέμεν,
» Νεασπάτωτον δ' ἤν τι νεοκάττυτον ᾖ,

(*) Περὶ τέχνης ῥητορικῆς.

ἀρκεῖ μόνος 'νὰ 'μᾶς δώσῃ 'να συμπεράνωμεν ὅτι ὀλιγωτέρας διαφορὰς ἔχει ἡ ἐδική 'μας γλῶσσα πρὸς τὴν ἀρχαίαν παρὰ τῶν Θηβαίων πρὸς τὴν 'Ατθίδα.

Καὶ τῷ ὄντι, ἂν ἐξαιρέσῃς εἴκοσιν ἢ τριάκοντα μόρια τὸ πολὺ, καὶ ἄλλας τόσας λέξεις διεφθαρμένας ὀλότελα, ἂν εἰσαγάγῃς τὸν Μέλλοντα καὶ τὸ 'Απαρέμφατον καὶ τοὺς δύο Παρῳχημένους, ἰδοὺ ἀμέσως ἡ ἀρχαία 'Ελληνικὴ, τοὐλάχιστον καθὼς 'τὴν ἐλαλοῦσεν ὁ ὄχλος, 'δὲν λέγω εἰς τὰς ἡμέρας τοῦ Λαερτίου καὶ 'Αθηναίου, ἀλλ' εἰς τὰς ἡμέρας τοῦ Χρυσοστόμου, καὶ, τῇ ἀληθείᾳ, τοῦτο εἶνε πολὺ, εἶνε τὸ πᾶν.

'Επομένως ὄχι μόνον φρονῶ ἀδύνατον τὸ 'να γράφωμεν καθὼς ὁμιλοῦμεν, ἀλλὰ γνωμοδοτῶ μάλιστα καὶ τὸ ἐναντίον, 'να μὴν ὁμιλῶμεν οὔτε 'να ἀναγινώσκωμεν καθὼς γράφομεν, καὶ μάλιστα παρόντων ἀκροατῶν ἀμαθῶν. 'Επειδὴ τί πειράζει, ἂν, γράφοντες μὲν, γράφωμεν, καθ' ὑπόθεσιν, *διὰ, ἡμεῖς, υἱὸς, κἂν* κτλ., ἀναγινώσκοντες δὲ, προφέρωμεν *γιὰ, ἐμεῖς, γυιὸς, κιὰν*, κτλ; 'Ενίοτε μάλιστα 'δὲν χρειάζεται 'να ἀλλάξωμεν διόλου τὴν προφορὰν, ἀλλὰ μόνον τὴν γραφὴν 'να καταστήσωμεν ἀκριβῆ καὶ κανονικήν. Τί μ' ἐμποδίζει 'να γράψω ἀντὶ *γιαλὶ, γεράκι, φκιασίδι· ἰαλὶ, ἱεράκι, φυκιασίδι;* ἀντὶ *ἡ ῥάχη σου, ἡ ῥάχις σου;* ἀντὶ *ὅποιος κἂν ἔλθῃ, ὁποιόςκεν ἔλθοι*, ἀφ' οὗ 'δὲν ἀλλάζει διόλου ἡ προφορά; πρὸς τοῦτο συμβάλλει παραπολὺ καὶ ἡ ἀκριβὴς ὀρθογραφία τῶν λέξεων, καὶ μάλιστα τὸ σημεῖον τῆς ἀποστρόφου, ἐπιτιθέμενον εἰς τὰς συγκοπὰς καὶ ἀποκοπάς: *τ' ὀμμάτι', καὶ τ' ὀδύντι', καὶ τὸ φαγεῖ', καὶ τ' ὀψάρι*, κτλ. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον διεγείρεται ἡ περιέργεια τοῦ ἀναγινώσκοντος, καὶ, ζητῶν τὴν αἰτίαν τῆς καινοφανοῦς ταύτης γραφῆς, εὑρίσκει τὴν ἀρχὴν καὶ παραγωγὴν τῆς λέξεως καὶ μανθάνει τὸν καθαυτὸ σχηματισμὸν καὶ τὸν ἀληθινὸν αὐτῆς τύπον, καὶ συνηθίζουν ἀνεπαισθήτως πρῶτον τὰ 'μάτια, καὶ μὲ τὸν καιρὸν καὶ τὰ ὦτά 'μας,

τὴν ἀκριβῆ προφορὰν καὶ ὀρθογραφίαν τῆς γλώσσης. Αὐτὸς ὁ τρόπος καὶ ὁ προειρημένος θὰ συντελέσῃ τὰ μέγιστα εἰς τὸ 'να ἑνώσῃ τὰς δύο διαλέκτους καὶ 'ν' ἀφαιρέσῃ τὸ μεταξὺ θυγατρὸς καὶ μητρὸς πολυχρόνιον τοῦτο μεσότοιχον. Καὶ ἰδοὺ τί φρονῶ διόρθωσιν γλώσσης τῷ ὄντι: *τὸ 'να πλησιάσωμεν βαθμηδὸν τὴν νέαν πρὸς τὴν ἀρχαίαν*, τῆς ὁποίας 'δὲν ἀπέχει, καθὼς εἴδομεν, πολύ.

'Αλλὰ πῶς εἶνε δυνατὸν 'να κατορθωθῇ ἡ διόρθωσις αὕτη; τοῦτο ἦτον τὸ δεύτερον μέρος τῆς θέσεώς μου, καὶ εἰς αὐτὸ μεταβαίνω εἰσάγων γνώμας ὄχι πρωτοφανεῖς, ἀλλὰ παρὰ πολλῶν καὶ πολλάκις προειρημένας,

» Οἵ μευ φέρτεροί εἰσι, νοῆσαί τε κρῖναί τε. «

Πρῶτον λοιπὸν ἂς παρατηρήσωμεν ὅτι ἡ παρακμὴ καὶ διαφθορὰ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης ἔγινε βαθμηδὸν καὶ μὲ τὴν πολυκαιρίαν, καὶ τοῦτο πρέπει 'να 'μᾶς ἐνθαῤῥύνῃ καὶ 'να 'μᾶς παρηγορήσῃ πολύ. 'Επειδὴ, ἂν ἡ πτῶσις 'της ἔγινε κατ' ὀλίγον, διατί 'να μὴν ἐλπίσωμεν ὅτι καὶ ἡ εἰς τὸ ἀρχαῖον κάλλος ἐπάνοδός 'της θέλει κατορθωθῇ παρομοίως μὲ τὸν καιρόν; Ἂν πρέπῃ μάλιστα 'να εἰκάσωμεν ἀπὸ τῶν παρελθόντων τὰ μέλλοντα, καὶ τὴν ἐποχὴν 'Ιωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, καθ' ἣν ὁ ὄχλος τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ 'Αντιοχείας, κἂν 'δὲν ἐλάλει, κατελάμβανεν ὅμως βέβαια τὰς μελισταγεῖς 'του δημηγορίας, παραβάλωμεν πρὸς τὴν ἐποχὴν 'Αλεξίου τοῦ Κομνηνοῦ, καθ' ἣν ὁ αὐτὸς οὗτος ὄχλος ἐτραγῳδοῦσεν εἰς τιμὴν τοῦ νικητοῦ Αὐτοκράτορος τὸ παρατράγῳδον ἐκεῖνο τραγοῦδι, τὸ ὁποῖον 'μᾶς διέσωσεν ἡ θυγάτηρ 'του Ἄννα ἡ Κομνηνὴ, καὶ τῆς ἐποχῆς πάλιν ἐκείνης τὸ ὕφος, χαρακτηριζόμενον ἀκριβέστερον εἰς τοῦ Πτωχοπροδρόμου τοὺς κατὰ μοναχῶν στίχους, παραλληλίσωμεν πρὸς τὸ ὕφος τῆς ἐν Βιέννῃ ἐκδιδομένης πρὸ τεσσαράκοντα χρόνων ἐφημερίδος, καὶ ἐκεῖνο πρὸς τὸ σημερινὸν, καὶ παρατηρήσωμεν ὁποίαν ἐξαισίαν μεταβολὴν εἰς τὸ κρεῖτ-

τον ἔλαβεν ἡ γλῶσσά 'μας εἰς τὸ τελευταῖον τοῦτο διάστημα, καὶ ὁποίαν ἔπεται κατ' ἀναλογίαν 'να λάβῃ εἰς τὸ ἑξῆς, διοργανιζομένης ἤδη καὶ τῆς διδασκαλίας 'μας, εἶνε δίκαιον 'να συλλάβωμεν πολὺ μεγαλητέρας ἐλπίδας.

Διατί λοιπὸν 'να βάλλωμεν πρόσκομμα εἰς τὸν δρόμον τῆς γλώσσης; Διατί, παρὰ 'να προσπαθῶμεν, ἀντικόπτοντες τὴν ὁρμήν 'της, 'να 'τὴν περιορίσωμεν, 'να μὴ ἀκολουθῶμεν μᾶλλον τὴν ὁποίαν ἔλαβεν ἅπαξ τάσιν, καί, παραδίδοντες εἰς τοὺς μεθ' ἡμᾶς τελειότερον ὅ,τι παρελάβομεν ἐκ τῶν πρὸ ἡμῶν, 'να μὴ παραλείπωμεν εἰς τὸν χρόνον 'να τελειοποιήσῃ τὸ ἔργον 'του;

'Δὲν ἀποδέχομαι λοιπὸν οὔτε μέχρις ἁπλῆς ὑποθέσεως τὴν ἀπειρόκαλον γνώμην ἐκείνων, ὅσοι φρονοῦν ὅτι πρέπει 'να μείνωμεν ὅπου εἴμεθα, 'να σεβασθῶμεν τὴν προφορὰν τῶν χυδαίων, 'ν' ἀδιαφορῶμεν εἰς τὴν ὀρθογραφίαν, 'να γράφωμεν πάντοτε ἀναυξήτους τοὺς περασμένους τῶν ῥημάτων χρόνους, ἀκόμη' καὶ ὅταν ἡ προφορὰ διαμένῃ καὶ μὲ τὴν αὔξησιν ἡ αὐτή, καὶ 'να καθιερώσωμεν διὰ λεξικῶν καὶ γραμματικῆς τὰς διαφθορὰς τῆς γλώσσης.

'Επίσης ἀποδοκιμάζω καὶ τὴν ἰδιοτροπίαν τῶν ἄλλων, ὅσοι νομίζουν ὅτι, συχνοκοπανίζοντας ἓξ ἑπτὰ λέξεις στομφώδεις καὶ ἀπηρχαιωμένας, ὁ κόσμος θὰ 'τοὺς θαυμάσῃ, καὶ 'δὲν καταδέχονται 'να γράψουν ποτὲ *'Δὲν 'ξεύρω* καὶ *'Δὲν 'μπορῶ*, ἀλλὰ πάντοτε *'Αγνοῶ* καὶ *Οὐ δύναμαι* ἢ *'Αδυνατῶ*. 'Η τοιαύτη κενοσπουδία ἐπέφερεν εἰς τῆς γλώσσης τὴν μόρφωσιν τὸ μεγαλήτερον παρεμπόδισμα. Διότι κινεῖ ἀντὶ μιμήσεως γέλωτα, καὶ γέλωτα δικαιότατον. Καὶ ἂν ἐζημιοῦντο μόνον οἱ λογιώτατοι, ὀλίγον ἔπρεπε 'να 'μᾶς μέλῃ·

» Πᾶσιν δὲ τόδε πῆμα κυλίνδεται, «

διότι ἡ γλῶσσά 'μας, στρεβλουμένη ἀνηλεῶς εἰς τὰς χεῖράς 'των, ὀπισθοδρομεῖ καὶ παραμορφώνεται, ἀντὶ 'να διορ-

θωθῇ καὶ 'να προχωρήσῃ, καὶ οὔτ' ἐκεῖν' ὅ,που εἶνε μένει, οὔτε τὴν παλαιὰν ὁμοιάζει, ἀλλὰ,

» Χωρὶς δή τινα τῶν δ' ἴσχουσα μοῖραν,«

ἀποτελεῖ ἄλλο τρίτον εἶδος, τὸ καταλλήλως ὀνομασθὲν Μακαρονικὸν,

»Σύμμικτον εἶδος, κἀποφώλιον τέρας.«

Τοιούτους τινὰς εἶχε βέβαια πρὸ ὀφθαλμῶν καὶ ὁ χαριτωμένος Λουκιανὸς, ὅταν ἔγραφε τὸν 'Ρητοροδιδάσκαλόν' του. » Πεντεκαίδεκα (παραγγέλλει ἀστείως τὸν μαθητήν του), ἢ » οὐ πλείω γε τῶν εἴκοσιν 'Αττικὰ ὀνόματα ἐκλέξας ποθὲν, » καὶ ταῦτα ἀκριβῶς ἐκμελετήσας, πρόχειρα ἐπ' ἄκρας τῆς » γλώσσης ἔχε. Τὸ *Ἄττα*, καὶ *Κᾆτα*, καὶ *Μῶν*, καὶ *Ἀ-* » *μηγέπη*, καὶ *Λῷστε*, καὶ τὰ τοιαῦτα, καὶ ἐν ἅπαντι λό- » γῳ καθάπερ τι ἥδυσμα ἐπίπαττε αὐτῶν, κἂν μηδαμοῦ » αὐτῶν δέῃ· καλὰ γάρ ἐστι καὶ εἰκῇ λεγόμενα. Ἐπὶ τού- » τοις δὲ ἀπόῤῥητα καὶ ξένα ῥήματα, καὶ σπανάκις ὑπὸ τῶν » πάλαι εἰρημένα, καὶ ταῦτα συμφορήσας ἀποτόξευε προ- » χειριζόμενος εἰς τοὺς προσομιλοῦντας. Οὕτω γάρ σε ὁ » λεὼς ὁ πολὺς ἀποβλέψονται καὶ θαυμαστὸν ὑπολήψονται, » καὶ τὴν παιδείαν ὑπὲρ αὐτούς«. 'Δὲν τοὺς πελεκᾷ συγκαταβατικώτερον καὶ ὁ Διονύσιος: » Οἱ δὲ τὸ παράσημον » (λέγει) τῆς λέξεως ἀναγκάζονται, εἴπου τι ἀνακεχωρη- » κὸς ὄνομα ἢ ῥῆμα εἴρηται, τοῦτο θηρῶντες, καὶ παντα- » χοῦ φθειρόμενοι. . . γελοῖον πεπονθότες, εἴγε μὴ λογί- » ζονται, ὅτι τὰ βιβλία διὰ τῶν γνωριμωτάτων ἀγωνίζε- » ται, τὰ δ' ἀνακεχωρηκότα ταῦτα σπάνιά ἐστιν. . . . Ἀ- » γνοοῦσι δὲ καὶ τὴν χρῆσιν τῶν σπανίων ὀνομάτων, καθ' » ἃς αἰτίας ἐστὶ τοῖς βιβλίοις . . ., ὀψιμαθίᾳ καὶ ἀπειροκα- » λίᾳ τοῖς αἰσχίσταις τῶν παθῶν περιπεπτωκότες. «

Καθ' ὃν ἄρα λόγον φρονῶ γελοῖον 'νὰ γράφωμεν ἀντὶ *Λοιπὸν* *Τοιγαροῦν*, καὶ Ἐπειδὰν ἀντὶ *Ὅταν*, καὶ *Ποῖ* ἀντὶ *Ποῦ*, καὶ *Ἵνα ὦ*, καὶ *Ἀμέλει*, καὶ ὅσων ἄλλων σώζε-

ται εἰς τὴν γλῶσσάν 'μας εὐχρηστότερα καὶ γνωστότερα τὰ ἀνάλογα, οὐχ ἧττον εὐγενῆ καὶ ἁρμονικὰ καὶ ἀρχαῖα, κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον 'δὲν θέλω γράφει οὔτε *Τοῦτα* ἀντὶ *Ταῦτα*, καθὼς 'τὸ ἐπετηδεύθη, ἀπὸ μεγαλοφροσύνην βέβαια, ὁ δαιμόνιος Κοραῆς, οὔτε *Μεταφερμένος* καὶ *'Εκδομένος* καὶ *Διορισμένος*, ἐν ᾧ θὰ λέγω βέβαια καθὼς καὶ θὰ γράφω πάντοτε *Διηρημένος* καὶ *'Αφωσιωμένος*, καὶ ποτὲ ἴσως *Προκεκομμένος* καὶ *Πεπαρμένος*.

Τὴν χρῆσιν ἄρα τῶν λέξεων θὰ 'τὴν κανονίσῃ ἡ κρίσις, χωρὶς τῆς ὁποίας ἠξεύρομεν ὅτι οὐδὲν ἡ Πουλυμαθίη, καὶ τοῦτο πρὸ πάντων καὶ ἐπὶ πᾶσι πρέπει νὰ ἔχουν ὑπ' ὄψιν οἱ νέοι 'μας, εἰς τῶν ὁποίων τὴν ὀρθὴν ἐκπαίδευσιν ἐπερείδεται ἡ Ἑλλάς,

» 'Ηὲ κατηφείην, ἢ καὶ μέγα κῦδος ἀρέσθαι «·

καὶ ἑπομένως 'να ὁμιλοῦν καὶ 'να γράφουν, στοχαζόμενοι πάντοτε πρὸς ποῖον καὶ περὶ τίνος. Κανὼν ἀλάνθαστος: Παρευρίσκεσαι εἰς ὁμήγυριν πεπαιδευμένων καὶ εἶνε καιρὸς ἐπιδείξεως; μὴ φοβηθῇς ὡς ἄκαιρον τὴν ἐπίδειξιν, καὶ τοσούτῳ μᾶλλον, ὅσῳ, κατὰ τὸν 'Αλικαρνασσέα, » Τὸ περὶ » τὰς λέξεις φιλότιμον ταῖς νεαραῖς πέφυκε συνανθεῖν οὐχ » ἧττον ἡλικίαις«. Γράφεις πρὸς ὅμοιόν σου πεπαιδευμένον, ἢ περὶ ὑποθέσεως, τὴν ὁποίαν 'δὲν εἶν' ἀνάγκη 'να ἐννοήσουν οἱ πολλοί; 'Ελλήνιζε ὅσον θέλεις, ἂν ἔχῃς ὄρεξιν. Ὁμιλεῖς, ἐκ τοῦ ἐναντίου, ἢ γράφεις πρὸς ἀγραμμάτους καὶ περὶ ὕλης εὐτελοῦς; μὴ 'τὸ νομίσῃς διόλου αἰσχρὸν, λησμονῶν τὰ πολλά σου γράμματα, 'να μεταχειρισθῇς καὶ αὐτὰς τὰς χυδαιοτέρας λέξεις.

'Αναπτύξαντες ἤδη ἀποχρώντως τὸν τρόπον, ἂν θελήσωμεν 'να ἐξετάσωμεν καὶ τὰς κυριωτέρας αἰτίας τῆς παρακμῆς τῆς 'Ελληνικῆς γλώσσης, αἰτιωτάτην ὅλων εὑρίσκομεν τὴν δουλείαν. Ὁ βαρὺς αὐτὸς ζυγὸς, ὅστις κατέθλιβε τὸν αὐχένα 'μας τόσους χρόνους, ἄφησε δυσεξάλειπτα τὰ στίγ-

ματά 'του καὶ εἰς τὴν γλῶσσάν 'μας. 'Αφ' οὗ ἐχάσαμεν ἅπαξ τὸ φρόνημα τῆς ἐλευθερίας, συναισθανόμενοι τὴν ἀδυναμίαν 'μας, ἐβιάσθημεν 'να σμικρύνωμεν καὶ 'να ἐξευτελίσωμεν ἕως καὶ τὰς ἐκφράσεις 'μας. 'Εκ τούτου πρῶτον ὁ μεταπλασμὸς εἰς οὐδέτερον ὅλων σχεδὸν τῶν οὐσιαστικῶν ὀνομάτων, καὶ αὐτῶν πάλιν τῶν οὐδετέρων ὁ ὑποκορισμός. Δοῦλοι δυστυχεῖς, ἔχοντες ὑπὲρ κεφαλῆς, καθὼς λέγει ὁ Πλούταρχος, τοὺς 'Ρωμαϊκοὺς Καλτίους, 'δὲν εἴχομεν πλέον χεῖρας, ἀλλὰ *χέρια*, οὔτε κεφαλὴν ἀλλὰ *κεφάλιον*· δὲν ἐζητούσαμεν ψωμὸν, ἀλλὰ *ψωμίον*, οὔτε ἔλαιον ἀλλ' *ἐλάδιον*,

» Φρονοῦντες οὕτως, ὡς πρέπει δούλοις λέγειν.«

Καὶ τί παράξενον ἂν διέστρεψε τὴν γλῶσσαν, ἀφ' οὗ συνέκαμψε καὶ αὐτό 'μας τὸ σῶμα! Παρετηρήθη καὶ ἀπὸ ἄλλους, ὅτι ὅλοι σχεδὸν, ὅσοι, διὰ τὴν γεωγραφικὴν ἢ πολιτικήν 'μας θέσιν, ἐβιαζόμεθα 'να βλέπωμεν συχνότερα τοὺς ἀγρίους δεσπότας 'μας, ὅλοι περιπατοῦμεν κυρτοὶ, καὶ τώρα ἀκόμην, ὅτε 'δὲν ἔχομεν πλέον ἐπικρεμαμένην τὴν σπάθην εἰς τὸν λαιμόν 'μας καὶ τὸ ῥόπαλον ἐπισειόμενον εἰς τὴν κεφαλὴν 'μας· διότι, κατὰ τὸν Θέογνιν,

» Οὔποτε δουλείη κεφαλὴ ἰθεῖα πέφυκεν,
» 'Αλλ' αἰὴ σκολιὴ, κ' αὐχένα λοξὸν ἔχει.

Διὰ 'να ἐκμειλίξωμεν τοὺς ἀπηνεῖς 'μας δημίους, ἐσχηματίζομεν ἑαυτοὺς καὶ ἐξωτερικῶς ἐπὶ τὸ δουλοπρεπέστερον. Εὐτυχεῖς, ἂν, καὶ μὲ τὴν ὑπόκλισιν τῆς κεφαλῆς, καὶ μὲ τὸ σταύρωμα τῶν χειρῶν, καὶ μὲ τὴν χαμηλήν 'μας φωνὴν, κατωρθώναμεν 'ν' ἀφοπλίσωμεν τὴν χεῖρα τοῦ 'Εφέντη καὶ τοῦ 'Αγᾶ!

Τῆς τοιαύτης σκληρᾶς δουλείας ἡ ἀχώριστος σύντροφος, ἡ ἀμάθεια, συνετέλεσε τὸ πᾶν πρὸς διαφθορὰν τῆς γλώσσης. Σκανδαλιζόμενος ὁ χυδαῖος ἀπὸ μερικὰς ἀκατανοήτους εἰς αὐτὸν λέξεις ἀρχαίας, φιλοτιμούμενος, τὸ χειρότερον, 'να

'τὰς ἐφαρμόσῃ εἰς ἄλλας συστοίχους, ὅσας ἐγνώριζε, κατέφερε τὰς περισσοτέρας 'να μὴ γνωρίζωνται. Ἡ τελευταία, π. χ., συλλαβὴ τοῦ *Ἐπάνωθεν*, τὴν ὁποίαν 'δὲν μετεχειρίζετο μόνην, ὑπέθεσεν ὅτι δὲν εἶνε δυνατὸν 'να σημαίνῃ ἄλλο παρὰ τὸν θεὸν, ὅστις κατοικεῖ, κατὰ τὴν ἰδέαν 'του, τὰ ἐπάνω. Ἰδοὺ λοιπὸν τὸ *Ἐπάνωθεν* μεταμορφωμένον εἰς Ἐπανωθεὸν ('Απανουθειό') (¹); καὶ μετὰ καιρὸν συμπαρασύρον κατὰ μίμησιν εἰς τὴν αὐτὴν καταδίκην καὶ τὸ *Ὑποκάτωθεν* ('Απουκατουθειό'): Ἄπορον πῶς 'δὲν συγκατέσπασε καὶ τὸ *Πόθεν*! Διὰ τὸν αὐτὸν λόγον καὶ ἡ νῆσος *Ψυττάλεια* κατωρθώθη *Λειψοκουτάλα* (²), καὶ ἄλλαι ἄλλως, ὅπως ἦτον τῆς τύχης 'των.

Εἰς τὴν πτώχευσιν τῆς γλώσσης συνέτρεξαν πολλά: Ἓν ἀπὸ τὰ πολλὰ εἶνε καὶ ἡ θρησκεία. Καθότι ὄχι ὀλίγα ὀνόματα, κοινὰ πρὸ τούτου καὶ ἰδιωτικὰ, παριστάνοντα τὴν ἰδέαν τοιοῦδε ἢ τοιοῦδε ἀντικειμένου, 'τὰ καθωσίωσεν εἰς ὑψηλοτέρας ἐννοίας, καὶ οὕτω 'τὰ κατέστησεν ἀπρόσιτα τοῦ λοιποῦ εἰς τὰς κοινὰς καὶ ἐξ ἔθους: Τὴν ἐκκλησίαν, π. χ., καὶ τὴν Κολυμβήθραν, καὶ τὴν Λειτουργίαν, καὶ τὸ Ὕψωμα, καὶ τὸν Νάρθηκα, καὶ τὸ Βῆμα, καὶ τὴν Λαβίδα, καὶ ἄλλα πολλά. Τὸν μὴ ὑποκείμενον, λ. χ., εἰς τοὺς δημοτικοὺς ἐράνους, κατὰ τὸ 30 ἄρθρον τοῦ περὶ Δήμων Νόμου, οἱ ἀρχαῖοι 'τὸν ἤθελον ὀνομάσει Ἀλειτούργητον· ἀλλὰ σήμερον ποῖος στέργει 'να λέγεται Ἀλειτούργητος, καθ' ἣν ὁ λαὸς ἔχει τῆς λέξεως ἰδέαν; Ἀλλ' ὡς πρὸς τὴν ὑπερμεγέθη εὐεργεσίαν, τῆς ὁποίας εὐγνώμονες ὀφειλέται πρέπει 'να εἴμεθα αἰωνίως εἰς τὴν ἀμώμητόν 'μας θρησκείαν, διότι 'μᾶς διεφύλαξεν ἀπὸ τὴν ἐξ ὁλοκλήρου ἀποβαρβάρωσιν, ἡ ζημία εἶν'

(¹) » Καὶ ἐπάνω Θεὸν στοὺς ἑκατὸν ἦσαν καὶ πέντε φράροια, Στεφ. Σαχλ. παρὰ Δουκαγγ. (Γλωσσαρ. ἐν λ. Φρέριος).

(²) Καὶ ὁ Φενεὸς Φονιᾶς καὶ ἡ Τερέβινθος Ἀντιρόβιθος.

ἐλαχίστη καὶ ὄχι δυσεπανόρθωτος, ἂν εἰς μερικὰς τοὐλάχιστον ἐκ τῶν λέξεων τούτων ἀποδώσωμεν πάλιν καὶ τὴν ἀρχικὴν σημασίαν.

Τὸ φιλοσύντομον τῶν ἀπαιδεύτων συνετέλεσεν ὡσαύτως παραπολὺ πρὸς διαφθορὰν τῆς γλώσσης. Ὁ κοινὸς λαὸς, ὁ ἄνθρωπος δηλ. ἐν γένει, θηρεύει πάντοτε, καθὼς εἶπα, καὶ εἰς ὅλα τὴν εὐκολίαν, τὴν ὁποίαν εὑρίσκει βέβαια εἰς τὴν συντομίαν. Ἐκ τούτου οἱ πολυειδεῖς τῶν λέξεων ψαλιδισμοὶ, αἱ κράσεις, αἱ συναιρέσεις, αἱ ἐκθλίψεις, αἱ συγκοπαὶ, αἱ ἀποκοπαὶ, οἱ μεταπλασμοὶ, οἱ ἀναγραματισμοὶ, καὶ ὅλα τὰ ἄλλα πάθη τῶν λέξεων· ἐκ τούτου κατήντησε τὸ *Ὑπάγεις* -*Πᾷς*, καὶ τὸ *Λέγεις Λές*, καὶ ὁ *Ζωγράφος Σγουράφος*, καὶ *Ἀγραστῆρι* τὸ *Ἐργαστῆρι*. Ἀλλ' οἱ αὐστηροὶ Λογιώτατοί μας 'τὸ μὲν *Θέλω* *Ἵνα* ὅτι κατήντησε *Θέ 'να* καὶ τέλος πάντων *Θὰ*, 'δὲν τολμοῦν 'να 'τὸ φαντασθοῦν· ὅτι δὲ καὶ οἱ παλαιοὶ Λάκωνες αὐτοῦ τοῦ ἰδίου *Θέλω* ἐψαλίδιζαν ὁλόκληρον τὸ κεφάλι, καὶ 'τὰ ἐπρόφεραν *Λῶ*, οὔτε 'τὸ ἐνθυμοῦνται.

Τὰ πολλὰ καὶ ἀλλεπάλληλα σύμφωνα καὶ φωνήεντα, καὶ μάλιστα τὰ ὁμοφυῆ, ὅταν συγκρούωνται καὶ συμπίπτουν, σκανδαλίζουν ὡσαύτως τὸν λαόν. Διὰ τοῦτο ἢ 'τὰ ἀποβάλλει παντάπασιν, ἢ ἀντιτάττει ἄλλα, ἢ 'τὰ μετατοπίζει, ἤ, τὸ χειρότερον, καταφεύγει εἰς τὰ ξένα, ὅταν 'τὰ στοχασθῇ εὐκολώτερα, καὶ κατὰ τοῦτο ὑπερέχει, κακῇ 'μας τύχῃ, τῶν ἄλλων γλωσσῶν ἡ Ἰταλική. Ποτὲ ἴσως 'δὲν θὰ καταντήσῃ κοινὴ ἡ λέξις *Τρίκροτον*, ἐπειδὴ ὁ λαὸς ἀντ' αὐτοῦ προτιμᾷ τὸ *Τριπόντε*, διότι ἔχει ἕνα Ρ ὀλιγώτερον· καὶ ἡ καθ' ἑαυτὴν ἐμφαντικὴ λέξις *Ἀτμόπλοιον* θὰ γράφεται ἴσως πάντοτε, πλὴν ποτὲ ἢ πολλὰ ἀργὰ θὰ 'τὴν συνηθίσῃ ὁ ὄχλος, διότι βλέπει εὐκολώτερον τὸ συντομώτερον καὶ εὐπρόφορον *Βαπόρι*.

Ἡ παρατήρησις αὕτη πρέπει ν' προσηλώσῃ τὴν προσοχὴν τοῦ διορθωτοῦ τῆς γλώσσης, καὶ μάλιστα τοῦ ὀνομα-

-θέτου, « Ὅς δὴ τῶν δημιουργῶν σπανιώτατος ἐν ἀνθρώ-
» ποις γίνεται, καὶ . . . οὐ φαύλων ἀνδρῶν, οὐδὲ τῶν ἐπι-
» τυχόντων «, καθὼς λέγει ὁ Πλάτων. Εἰς τὴν ὀνοματοθε-
σίαν πρέπει 'να παρατηρῆται ὄχι μόνον ἡ φύσις τοῦ πράγ-
ματος, ἀλλὰ καὶ ἡ ἁρμονία, καὶ ἡ εὐφωνία, καὶ ἡ συντο-
μία καὶ τῆς ἀρχικῆς λέξεως αὐτῆς καὶ τῶν ἄλλων, ὅσαι
μέλλουν ἀπ' αὐτῆς 'να βλαστήσουν. Ἡ πολυμάθεια μόνη
'δὲν χρησιμεύει οὔτ' ἐδῶ, ἀλλὰ προσαπαιτεῖται κρίσις πολλὴ
καὶ φιλοκαλία. Τὸ ἔργον ὅμως τοῦτο, τοῦ ὁποίου τὴν ἀνάγκην
αἰσθανόμεθα καθ' ἡμέραν, 'δὲν εἶν' ἔργον ἑνὸς καὶ δύο οὔτε
χρόνων οὔτε ἀνθρώπων, ἀλλὰ χρειάζεται καὶ πολυκαιρίαν
καὶ πολυχειρίαν. Εἶνε ἔργον, μὲ ἄλλας λέξεις, τῆς μελλού-
σης 'Ακαδημίας 'μας. Περὶ τούτου ἰδοὺ ὁποῖον σχέδιον ἐν
συνόψει εἶχον καθυποβάλει πρὸ ἑπτὰ χρόνων εἰς τὴν τότε
Κυβέρνησιν τῆς Ἑλλάδος.

'Να προτεθῇ εἰς μετάφρασιν τὸ Λεξικὸν τῆς Γαλλικῆς 'Α-
καδημίας· ἐφημερὶς φιλολογικὴ 'να δημοσιεύῃ ἅπαξ ἢ δὶς
τοῦ μηνὸς τὰς διαφόρους Γαλλικὰς λέξεις, τῶν ὁποίων ζη-
τεῖται ἡ ἀντιστοιχοῦσα Ἑλληνικὴ, καὶ τὰς Ἑλληνικὰς αὐτὰς,
ὅσαι θὰ καταχωρισθοῦν εἰς τὸ Λεξικὸν, καὶ 'να ζητῇ περὶ
αὐτῶν τὴν γνώμην τῶν ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος πε-
παιδευμένων· 'να παρακινηθοῦν δὲ ὅλοι αὐτοὶ 'να κοινο-
ποιοῦν διὰ τοῦ αὐτοῦ μέσου τὰς κρίσεις καὶ τὰς παρατηρήσεις
'των, ἢ ἐπιδοκιμάζοντες τὰς ἤδη διορισθείσας, ἢ προβάλ-
λοντες ἄλλας προσφυεστέρας· ὅσαι δὲ λάβουν τὰς πλειο-
τέρας ψήφους καὶ τῶν ἐπὶ τούτῳ διωρισμένων τῆς 'Ακαδη-
μίας μελῶν τὴν ἐπιψήφισιν, ἐκεῖναι μόναι 'να καταχωρί-
ζωνται εἰς τὸ Λεξικὸν, καὶ, πολιτογραφούμεναι τοιουτοτρό-
πως, 'να χρησιμεύουν ὡς τύπος εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Κυβερ-
νήσεως, ἀπὸ τὰ ὁποῖα θὰ λάβουν τρόπον τινὰ τὴν καθιέ-
ρωσίν 'των. 'Εκ τῶν μελῶν τῆς 'Ακαδημίας ὁ μὲν 'να ἀνα-
λάβῃ τὰς λέξεις τῆς Ἰατρικῆς, ὁ δὲ τῆς Φυσικῆς, ἄλλος τῶν
Στρατιωτικῶν, ἄλλος τῆς Ναυτικῆς καὶ καθεξῆς ἕκαστος μιᾶς

τινος τῶν ἄλλων ἐπιστημῶν, ἀναλόγως τῆς ἰδίας 'του ἕξεως καὶ πείρας, καὶ τοῦ μέρους ἀκόμην, ὅπου μέλει 'να διατρίψῃ. Εἰς τὴν λεκτικὴν δὲ ταύτην πολιτογράφησιν 'να φυλαχθοῦν οἱ αὐτοὶ ὅροι καὶ τύποι, οἱ ὁποῖοι παρατηροῦνται καὶ εἰς τὴν πολιτικήν. Κἀμμία δηλ. λέξις, ἐμφαίνουσα χαρακτῆρα νοθείας καὶ ξενισμοῦ, 'να μὴ λαμβάνῃ χώραν εἰς τὸ ληξιαρχικὸν τοῦτο κατάστιχον, ἀλλ' ἀδυσωπήτως 'να ἐκφυλλοφορῆται. Πρὸς τοῦτο ὅμως χρειάζεται τόση ἕξις εἰς τὴν Ἑλληνικὴν, ὥστε, καθὼς οἱ δεινοὶ τραπεζῖται ἀπὸ τὴν ὄψιν, ἢ τὴν ἀφὴν, ἢ καὶ μόνον ἀπὸ τὸν ἦχον, διακρίνουν τὰ κίβδηλα καὶ παρακεκομμένα νομίσματα, παρομοίως καὶ οἱ ὀνοματοθετοῦντες τὰς μὲν ξενικὰς λέξεις διαγινώσκοντες ν' ἀποσκορακίζουν ἀμέσως, τὰς δὲ γνησίας καὶ καλλιφώνους 'να παραδέχωνται μόνας. » Ἀργυραμοιβικῶς δὲ τῶν λεγομένων ἕκαστα » ἐξετάζοντας (λέγει ὁ Λουκιανὸς), τὰ μὲν παρακεκομμένα » εὐθὺς ἀποῤῥίπτειν, παραδέχεσθαι δὲ τὰ νόμιμα καὶ ἀκί» βδηλα. «

Αἱ δημώδεις παροιμίαι 'δὲν πρέπει 'να διαφύγουν τὴν περιέργειαν τοῦ διορθωτοῦ τῆς γλώσσης. Εἰς αὐτὰς ἐμφαίνονται πολλάκις ἀπαραχάρακτα τὰ ἴχνη τῆς ἀρχαίας 'μας διαλέκτου, καθὼς εἰς τὰ παλαιὰ ἀνάγλυφα καὶ νομίσματα ὁ πῖνος τῆς ἀρχαιότητος. Ὅταν εἰς τὴν ἐπιδρομὴν τῶν πορθητῶν 'μας βαρβάρων ὁ κρωγμὸς τῆς ἀμούσου αὐτῶν γλωσσαλγίας, ἑνωμένος μὲ τῶν ὅπλων τὸν πάταγον, ἐξεπτόησε τὰς φιλησύχους Μούσας, πολλαὶ τῶν λέξεων περιβροντηθεῖσαι κατέφυγον ὡς εἰς ἄσυλον εἰς τὰς καλύβας τῶν χωρικῶν 'μας. Εἰς τὸ μεσημβρινὸν μέρος μάλιστα τῆς Ἑλλάδος, εἰς τὴν Πελοπόννησον καὶ τὰς νήσους, ὅπου καὶ ἡ δουλεία ὀψιαιτέρα, καὶ ἡ ἀπὸ τῆς Ἀσίας ἀπόστασις πλειοτέρα, διετηρήθησαν ἀκραιφνέστερα καὶ τὰ ἤθη καὶ ἡ φωνὴ τῶν ἀρχαίων. Πλῆθος λέξεων αὐτόχρημα Ἀττικῶν διασώζονται εἰς τὴν ὁμιλίαν τῶν χωρικῶν 'μας. Εἰς τὴν Ἀττικὴν ἀκούει τις ἄχρι τοῦδε τὸν Παρακείμενον, καὶ τὰ εἰς ια

ὀνόματα, καθὼς ἀλλοῦ τὰ εἰς ά ω ῥήματα, ἀσυναίρετα. Ἡ εἰς Ω κατάληξις, τῶν γυναικείων μάλιστα κυρίων ὀνομάτων, Χαριτὼ, Κρυςάλλω, Γογγύλω, Μήλω, Δέσπω, Χάϊδω κτλ., καθὼς Σαπφὼ, Ἐρατὼ, Λητὼ, Κλωθὼ, κτλ. τῶν ἀρχαίων, εἶνε ἄλλη ἀπόδειξις ἀναντίῤῥητος, ὅτι τὸ εὐγενὲς τῶν Ἑλλήνων ἔθνος, κἂν ἀπέβαλε τὴν ἁλουργῆ χλαμύδα τῆς ἀρχαίας λαμπρότητός 'του, διασώζει ὅμως ἀκόμη 'πολλὰ γνωρίσματα τῆς εὐγενείας 'του εὔσημα, εἰς τὸ πεῖσμα ἐκείνων, ὅσοι διατείνονται 'ν' ἀποδείξουν ὅτι ἐνοθεύθη κ' ἐξεφύλισεν ὁλοκλήρως.

Εἰς τὰς παροιμιώδεις καὶ φιλοφρονητικὰς μάλιστα φράσεις ἐφυλάχθησαν, ὡς ἐντὸς χαρακώματος, πολλαὶ λέξεις, αἱ ὁποῖαι εἰς τὴν ἄλλην κοινὴν ὁμιλίαν 'δὲν σώζονται. Τὸ ἐπίῤῥημα, λ. χ., Καλῶς, ἐν ᾧ παντοῦ ἀλλοῦ μετέλαβε τὸν τύπον τῆς εἰς α καταλήξεως, καθὼς ὅλα τὰ ὅμοιά 'του, εἰς τὰς φράσεις » *Καλῶς ὁρίσετε* καὶ *Καλῶς 'να σ' εὕρω* « διετηρήθη ἀκέραιον. Ἡ φυσικωτάτη, καθὸ πεποιημένη, λέξις *Τύμπανον*, περιτυμπανισθεῖσα ἀπὸ τὸ δύσηχον *Νταβοῦλι*, ἀναφαίνεται μὲ τὴν κυρίαν τοῦ υ προφορὰν εἰς τὴν παροιμίαν: » *Ὁ κόσμος 'τἄχει τούμπανο, κ' ἐμεῖς κρυφὸ καμάρι* «. Ἐν ᾧ ἀφ' ἑτέρου, ἂν παρατηρήσῃ τις τῶν ξένων λέξεων τὸν κατακλυσμὸν, καὶ μάλιστα τῶν Ἰταλικῶν καὶ τῶν Τουρκικῶν, ἐξ ὧν ἐκεῖναι μὲν διὰ τῆς Βενετίας ἐμόλυναν ἰδιαιτέρως τὰς νήσους καὶ τῆς Πελοποννήσου τὸ δυτικὸν μάλιστα μέρος, αὗται δὲ τοὺς Ἀσιανοὺς καὶ Θρᾷκας, καὶ πρὸ πάντων ἡμᾶς τοὺς Κωνταντινοπολίτας, ἀπορεῖ πῶς διεσώθησαν καὶ αὐταὶ αἱ ὀλίγαι.

Αἱ λέξεις, καθὼς καὶ αὐτὰ τὰ ἔθνη, παθαίνουν μὲ τὴν πολυκαιρίαν τοιαύτας μεταβολὰς, ὥστε καταντοῦν ἀγνώριστοι ἢ δυσκολογνώριστοι. Ποῖος ἠμποροῦσέ ποτὲ 'να μαντεύσῃ, ὅτι ἀπὸ τὴν λέξιν, π. χ., *Βαπτίζω*, σημαίνουσαν κυρίως τὸ *Βουτῶ*, ἤθελε σχηματισθῆν' ἐπίθετον μὲ θρησκευτικὴν καὶ ὅλως διόλου μεταφυσικὴν σημασίαν, ὁ *Βαπτιστής* ; καὶ

τοῦτο πάλιν ὅτι ἤθελε καταντήσει μὲ τὸν καιρὸν κύριον ὄνομα Ἰταλικὸν ὁ *Μπατίστας*; καὶ ἀπ' αὐτοῦ τέλος πάντων ὀνομασθῆ' τὸ λεπτότατον λινὸν ὕφασμα, ἡ *Μπατίστα* ([1]). Διὰ τοῦτο ὀρθότατα συμπεραίνει ὁ Πλάτων (*), ὅτι, » διὰ τὸ πανταχῆ στρέφεσθαι τὰ ὀνόματα, οὐδὲν θαυμαστὸν » ἂν εἴη, εἰ ἡ παλαιὰ φωνὴ πρὸς τὴν νυνὶ, βαρβαρικῆς μηδὲν » δὲν διαφέροι «. Χρειάζεται λοιπὸν ἄκρα προσοχὴ, μήπως ξεῤῥιζώσωμεν ὡς ξένας τὰς μητρικάς 'μας λέξεις, ἢ παρεισάξωμεν ὡς ἰδίας τὰς βαρβάρους καὶ ἀλλοφύλους ([2]).

Ἀλλ' ἐδῶ προσαπαιτεῖται καὶ τὸ ἄκρως ἀφιλοπρόσωπον. Ἐπειδὴ πολλοὶ τῶν λογίων 'μας (καί μοι μηδεὶς ἀχθεσθῇ), φιλοτιμούμενοι ἀκαίρως 'ν' ἀποδείξουν Ἑλληνικὰς τὰς Βλαχικὰς ἴσως τῆς πατρίδος 'των λέξεις, παραγεμίζουν τὰς σελίδας τῶν Λεξικῶν, ἐτυμολογοῦντες χωρὶς ἀνάγκης τὸν *Μπαστιρμᾶν* ἀπὸ τὸ *Παστὸν Ῥωμαϊκὸν*, καθὼς ὁ Παππαδόπουλος, καὶ τὸ *Σινιὸρ* ἀπὸ τὸ Λακωνικὸν *Σεῖορ*, καὶ τὸ *Ὀρμάνι* ἀπὸ τὸ *Ὀρομάνιον*, καθὼς ὁ Γαζῆς, (αἰωνία ἡ μνήμη τῶν μακαρίων ἀνδρῶν!) καὶ τόσα ἄλλα ἔκφυλα καὶ ἀλλόκοτα, μιμούμενοι ἐν οὐ δέοντι κατὰ τοῦτο τοὺς παλαιοὺς, τῶν ὁποίων ἡ ἁρμονικὴ γλῶσσα, μὴ παραδεχομένη κἀνένα λαρυγγισμὸν, κἀμμίαν κακόηχον σύγκρουσιν ἐπαλλήλων στοιχείων, 'τοὺς ἐβίαζε 'να μεταμορφώνουν εἰς τὸ ἰδίωμά 'των 'ως καὶ αὐτὰ τῶν ἄλλων γλωσσῶν τὰ πρωτότυπα ὀνό-

---

([1]) » Καὶ ἄλλα δὲ μυρία, λέγει ὁ Εὐστάθιος ['Ιλ. Α. 25] τῆς ἀρχαίας » ἐνήλλακται χρήσεως. Πανουργὸς γὰρ πάλαι μὲν ὁ πανοῦργος, ὡς παρὰ » Σοφοκλεῖ [Αἴαντ. 447], νῦν δὲ θεία ἐστὶν ἡ λέξις· καὶ ἡ Συμφορὰ δὲ, » μέση οὖσα λέξις καὶ τιθεμένη ποτὲ καὶ ἐπὶ συμφέροντος, νῦν κακὸν μό» νον δηλοῖ! ὁ Τύραννος, τὸ βασιλικὸν ποτε ὄνομα, βλασφημεῖται νῦν κτλ.«

(*) Κρατύλ. ἢ περὶ ὀρθότ. Ὀνομάτων.

([2]) » Αἱ λέξεις, ὅταν δὲν ἦνε προφανῶς ξέναι, εἶπεν ὁ Κοραῆς, πρέπει νὰ φυλάττωνται, ὅσον βάρβαρος καὶ ἂν ἦναι ὁ σχηματισμὸς καὶ ἄδηλος ἡ παραγωγή των. Ὅ,τι δὲν ἠμπορεῖ τις νὰ ἐξηγήσῃ, δυνατὸν εἶναι νὰ τὸ φανερώσῃ εἰς ἄλλον ἡ τύχη«.

ματα, τοὺς μὲν Ἄραβας, προφερομένους Ἀραβιστὶ *Ἐρεμπλ*, ὀνομάσαντες *Ἐρεμβοὺς*, » τὴν ἐτυμολογίαν (λέγει ὁ Στρά- » βων) βιαζόμενοι ἀπὸ τοῦ εἰς ἔραν ἐμβαίνειν, ὅπερ ἐστὶν » εἰς τὴν γῆν, οὓς μεταβαλόντες οἱ ὕστερον ἐπὶ τὸ σαφέ- » στερον, Τρωγλοδύτας ἐκάλεσαν«. Τὸ δὲ Ἀραβικὸν Ντοὺρ (προφερόμενον καὶ Δαοὺρ, ὅθεν καὶ τὸ Θαβὼρ), τὸ σημαῖνον ἁπλῶς *Ὄρος*, μεταμορφώσαντες εἰς Ταῦρον, ὡς ἀπὸ τοῦ σχήματος δῆθεν, καὶ ἄλλα ἄλλως.

Ἀφίνω τὸν Σουΐδαν, ἐτυμολογοῦντα τὴν *Κανδῆλα* ἀπὸ τὸ *κάειν δῆλα* 'καὶ τὸ *Μανδύλιν* παρὰ τὸ *μάττειν τὴν ὕλην!!!*, καὶ παρατηρῶ ὅτι ἡ παράκαιρος αὕτη φιλοπατρία, τῆς ὁποίας ἐφάνη ἥττων καὶ αὐτὸς ὁ Κοραῆς, ἐπιφέρει ὄχι μόνον τῆς γλώσσης τὸν μολυσμόν :

» Αἲ γὰρ δὴ . . , τόδε πλεῖστον κακὸν εἴη !
» Ἀλλὰ πολὺ μεῖζόν τε καὶ ἀργαλεώτερον ἄλλο,

τὴν διαίρεσιν τῶν πεπαιδευμένων 'μας. Ἢ πόθεν ἄλλοθεν ἐπήγασεν ὁ φιλολογικὸς ἐκεῖνος πόλεμος, ὁ ὁποῖος ἐσκανδάλισε τόσον τὸν σοφὸν τῆς Εὐρώπης κόσμον κατὰ τὴν πρὸ τοῦ ἀγῶνός 'μας εἰκοσαετίαν; Εἶνε ἀληθὲς, ὅτι ἀπὸ τὴν σύγκρουσιν τῶν διαφόρων δοξασιῶν ἀνέλαμψεν ὁ σπινθὴρ τῆς ἀληθείας, καὶ ἀνεκαλύφθη τέλος ἡ εὐθεῖα ὁδὸς ἡ πρὸς τὴν παιδείαν. Ἀλλ' εἶν' οὐχ' ἧττον ὁμολογούμενον, ὅτι, ἂν οἱ διαπληκτιζόμενοι πρὸς ἀλλήλους περὶ ὄνου σκιᾶς (διότι τί ἄλλο εἶνε ἡ ἐτυμολογία τοῦ Γαδάρου;) συνηγωνίζοντο πρὸς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν ἀπ' ἀρχῆς σκοπὸν, συμβιβάζοντας τὰ φρονήματά 'των, ἠθέλομεν εἶσθαι τώρα πολὺ πλέον προκεχωρημένοι.

Ἂς λησμονήσῃ λοιπὸν ὁ ὀνοματοθέτης καὶ ὁ λεξικογράφος πρὸς καιρὸν τὴν πατρίδα 'του, ἐκτὸς μόνον ὅταν ἡ λέξις 'λείπῃ καὶ πούποτ' ἀλλοῦ 'δὲν εὑρίσκεται καλλητέρα, καὶ, θεωρῶν τὴν ὅλην Ἑλλάδα ὡς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν πατρίδα, καὶ τοὺς Ἕλληνας ὅλους, καθὼς καὶ εἶνε τῷ ὄντι, ὁμογενεῖς καὶ συμπατριώτας 'του, ἂς συλλέγῃ πανταχόθεν

τὸ χρήσιμον χωρὶς ἄλλην προτίμησιν παρὰ μόνην, ὡς εἴρηται, τὴν πλειοτέραν ἢ ὀλιγωτέραν τῆς λέξεως ἁρμονίαν καὶ τὸν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον Ἑλληνισμόν 'της.

Ἡ μεταῤῥύθμισις τῆς γλώσσης ἐπὶ τὸ κρεῖττον καὶ ὁ κανονισμός 'της εἶν' ἔργον τῶν δοκίμων συγγραφέων καὶ μάλιστα τῶν ποιητῶν, καὶ ἑπομένως ὁποία τύχῃ 'να ἦν' ἡ αἰσθητικὴ αὐτῶν κρίσις, τοιοῦτον ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ σχηματίζεται καὶ τὸ ἰδίωμα τῆς γλώσσης, εἰς τὴν ὁποίαν συντάττουν, ἁρμονικὸν ἐὰν ἀκριβὴς, ἐκμελὲς ἐὰν διεφθαρμένη (¹) Ἡμεῖς ἀκόμη' συγγραφεῖς ἐπισήμους δὲν ἀπεκτήσαμεν (ἐξαιρῶ τὸν ἀείμνηστον Κοραῆν καὶ τρεῖς ἢ τέσσαρας ἄλλους, τοὺς ὁποίους ὅμως, μὲ ὅλην 'των τὴν ὑπεροχὴν, ἀμφιβάλλω πάλιν ἂν πρέπῃ 'να ὀνομάσωμεν συγγραφεῖς)· διότι οἱ λόγιοί 'μας, ἀντὶ 'να συγγράφουν, καταγίνονται εἰς τὰς μεταφράσεις, καὶ 'τὸ κάμνουν ἴσως καλά· ποιητὰς ὅμως καὶ στιχουργοὺς ἔχομεν καὶ καλοὺς καὶ πολλοὺς, περισσοτέρους ἴσως, ἀφ' ὅσους ἐχρειαζόμεθα· ἔστω! Οἱ ποιηταὶ λοιπὸν καὶ στιχουργοί 'μας, αὐτοὶ πρὸ τῶν ἄλλων ἃς φιλοτιμηθοῦν 'νὰ καλλωπίσουν, ὅσον ἐνδέχεται, τὴν γλῶσσάν 'των, καὶ 'να 'τῆς καθαρίσωσι τὰς κηλῖδας, παρεισάγοντες, ὅταν στοχασθοῦν ἁρμόδιον τὸν καιρὸν, καὶ λέξεις καὶ φράσεις ἀρχαίας καὶ ἀττικὰς, καὶ ἃς μὴν ἀμφιβάλλουν ὅτι, πρὸς χάριν τοῦ στίχου, καὶ μάλιστα ὅταν ἦνε ἁρμονικὸς καὶ ἐκφράζῃ ἐν ταὐτῷ καὶ κάμμίαν θελκτικὴν ἰδέαν ἢ γνώμην θεμελιωμένην εἰς τὴν ἀλήθειαν, ὁ ἀναγνώστης ἢ ὁ ἀκροατὴς συμπαραδέχεται μετ' αὐτῆς καὶ τὴν καινοφανῆ ὡς πρὸς αὐτὸν λέξιν ἢ φράσιν. Τοιοῦτοι στίχοι ἐντυπώνονται ἀφ' ἑαυτῶν εἰς τὴν μνήμην καὶ τῶν ἀμαθεστάτων.

» Καὶ γὰρ λελυμένην λέξιν ἀναλαβεῖν ταχὺ

(¹) « C' est aux bons et utiles escruits, ἔλεγεν ὁ Montaigne, de clouer le langage à eux.»

» Οὐκ' ἔστι· τῷ μέτρῳ δὲ περιειλημμένην,
» Ἔστι κατασχεῖν εὐκόπως καὶ πειστικῶς ( ).

Ἐπίσης ἂς προσέχουν καὶ οἱ μεταφρασταί 'μας, οἱ ὁποῖοι, καθὼς προεῖπον, ἐπέχουν τόπον συγγραφέων ἐν τῷ παρόντι, μήπως, εἰσφοροῦντες καθημερινῶς ἰδιωτισμοὺς εἰς τὴν γλῶσσαν 'μας ξένους, 'τὴν καταντήσουν τέλος πάντων ὅ,τι δήποτε ἄλλο μᾶλλον παρὰ Ἑλληνικήν, καί, ἀντὶ 'να 'τὴν οἰκειώσουν μὲ τὴν μητέρα 'της, 'τὴν ἀλλοτριώσουν τῷ ὄντι (2).

---

(1) Ἀλλὰ καὶ ἐδῶ ἀνάγκη 'νὰ ἦνε πάντοτε ὑπ' ὄψιν τὸ Μηδὲν ἄγαν, καθόσον μάλιστα ἡ φαντασία τῶν νέων Ποιητῶν, ὅταν 'δὲν χαλιναγωγῆται ὑπὸ τοῦ λόγου, ἐκπίπτει εἰς ἄγρια καὶ ἔκφυλα ὅρια. Ἡ ἄσωτος πρὸ πάντων χρῆσις τῶν συνθέτων ἐπιθέτων, εἰς τὴν ὁποίαν μερικοὶ καὶ αὐτῶν τῶν δοκιμωτέρων 'δὲν ἠθέλησαν ἢ 'δὲν ἠμπόρεσαν 'να κρατηθοῦν, εἶνε σκόπελος, περὶ τὸν ὁποῖον ἐναυάγησαν καὶ ἐκ τῶν ἀρχαίων τινές, ἄλλως ἄριστοι. Ὁ οἶστρος οὗτος μέχρι τίνος δύναται νὰ ἐκτοπίσῃ τὸν πήγασον τοῦ ποιητοῦ, ἀρκεῖ μόνον τὸ ἑξῆς παράδειγμα: » Ἀβροθερμέγκαυστον ὀργὴν καὶ ῥιζοτηξικάρδιον καὶ νευροσύμφορον κτλ.« Ποῖος νομίζετε ὅτι εἶνε ὁ κομποῤῥημονῶν τὰ τοιαῦτα; Ποιητὴς ἴσως κἀνεὶς τῶν συγχρόνων τοῦ Τζέτζου: 'αλήμων ὢ! εἶνε ἱεροκήρυξ ὁμιλῶν ἀπὸ τοῦ ἄμβωνος (Ψευδοχρυσ. Ὁμιλ. 83: τόμ. Η. σελ. 498).

(2) Τὴν διόρθωσιν τῆς γλώσσης ἀνέλαβον, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον, ἐπὶ τεσσαράκοντα ἤδη ἔτη, ὅλοι ἀνεξαιρέτως, ὅσοι κρατοῦσι κάλαμον ἀνὰ χεῖρας. Ἀλλ' ἐπειδή, ἀνωτάτου φιλολογικοῦ δικαστηρίου μήπω καταρτισθέντος, πᾶς τις ἀνακομβόνεται, καὶ κόπτει καὶ ῥάπτει, καὶ γνωμοδοτεῖ, περὶ ὧν οὔτ' ἐσυλλογίσθη ἴσως, κινδυνεύει ἀνεπαισθήτως 'νὰ εἰσαχθῇ γλωσσηματικόν τι ὕφος, τὸ ὁποῖον, μετὰ μερικὰ ἔτη, θὰ καταστήσῃ περιττὴν τὴν γραμματικήν, διότι ἕκαστος θὰ γράφῃ ὅπως 'τοῦ ἔλθῃ εὐκολώτερα, ἢ ὅπως λαλοῦσιν εἰς τὴν ἰδίαν 'του πατρίδα, καὶ τότε δὴ θὰ ἐπαληθεύσῃ τὸ τῆς ἐν Χαλάνῃ πυργοποιΐας:

» Οἱ μὲν ᾐτοῦντο σκάφας, οἱ δ' ἀπηρνοῦντο ἄμας!

Βασίζομαι γράφει οὗτος, ὑπολήπτομαι ὁ ἄλλος, ὑποκρισία (hypocrisie) ὁ τρίτος, ἐν ᾧ 'δὲν λέγει οὔτε Ἀποκρισία οὔτε Ἐπικρισία· Ἀβάσιμος κοπανίζει ὁ παραπέρα, ἐν ᾧ 'δὲν λέγει οὔτε Ἀχρήσιμος, οὔτε Ἀμόνιμος, ἂν καὶ λέγει Ἀδόκιμος· Ἀνακριβὴς (inexact) ὁ παρέχει. Ἔνθεν μὲν ἀντηχεῖ τὸ Δημοψήφισμα (plebiscite), κατὰ τὸν τύπον τοῦ Δημογραμματεύς· Ἄλλοθεν δὲ ἡ Ζητωκραυγή. » Καὶ παρεμβάλλοντες πολλὰ » ἐπὶ τὰ πρῶτα ὀνόματα, τελευτῶντες ποιήσουσι μηδ' ἂν ἕνα ἀνθρώπων

'Αλλ' ἐπειδὴ περὶ μεταφράσεων ὁ λόγος, ἂς ἐξετάσωμεν ἐν παρόδῳ διατὶ ἡ μετάφρασις εἶνε, καθὼς 'τὸ εἶπαν πολλοὶ καὶ ὅσοι μεταφράζουν 'τὸ αἰσθάνονται κάθε ὥραν, δυσκολωτέρα παρὰ τὴν σύνθεσιν; διατὶ ἑπομένως τόσον ὀλίγαι αἱ ἐπιτυχεῖς μεταφράσεις; Διότι, κατὰ τὴν γνώμην μου, οἱ πλειότεροι τῶν μεταφραστῶν 'μας, θαμβωμένοι ἀπὸ τοῦ πρωτοτύπου τὰς καλλονὰς, προκατειλημμένοι περὶ τῆς ὑπεροχῆς τοῦ συγγραφέως 'των, ποτισμένοι μὲ τὴν ἀνάγνωσίν 'του, 'τὸν μεταφράζουν ὡς Εὐαγγέλιον, μὴ τολμῶντες πολλάκις 'να μεταβάλουν οὔτε μίαν 'του λέξιν. Ὅσον διὰ τὰ ποιήματα, 'δὲν ἀρνοῦμαι ὅτι πρέπει, ἢ 'να μεταφράζωνται καθὼς εἶνε, ἢ 'να μὴ μεταφράζωνται παντελῶς. Διότι καὶ μία μόνη παρεκτροπὴ ἀφαιρεῖ πολλάκις μέγα μέρος τῆς

» συνιέναι ὅ,τι ποτὲ βούλεται τὸ ὄνομα (*). Ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου, ἐπειδὴ ἡ γλῶσσα σήμερον κεῖται ἀκόμην ἐν μεταιχμίῳ, καὶ ἕκαστος γράφει κατὰ τὸ δοκοῦν, ἀνοίγω κατὰ τύχην τὴν πρώτην εὑρεθεῖσαν πρὸ τῶν χειρῶν μου ἐφημερίδα καὶ ἀναγινώσκω τὴν ἑπομένην περικοπήν. » Ὁ δὲ νόμος καθίσταται ἄθυρμα παιδικὸν ἢ, μᾶλλον εἰπεῖν, θεατρικὴ σκηνογραφία, ἣν κατ' » ἀρέσκειαν κινεῖ καὶ περιάγει ὁ μεμυημένος προσήλυτος εἰς τὰ ἀπόῤῥητα » τοῦ ὀργιάζοντος φατριασμοῦ, ὅς τις ἔχει ἀναπεπταμένον τὸν βωμὸν εἰς » πᾶσαν ἐψιμμυθιωμένην ἀκολασίαν, ὅπως πλήττῃ τοὺς ἀντιπάλους 'του » καὶ ἀπαλλάττῃ τοὺς ῥέκτας τῶν ἐγκλημάτων, τῶν ἀνηκόντων εἰς τὴν » κοινὴν ὁμοσπονδίαν. Δικαιοῦται δέ τις νὰ ἐπερωτήσῃ: Ἐν τίνι κατακόμ» βῃ εἶνε κεκρυμμένοι καθεύδοντες οἱ στρατιωτικοὶ περίπολοι, ὅτε αἱ νυ» κτοπλανεῖς ὀρδαὶ θραύουσιν ἄψυχα μνημεῖα καὶ ἀνορύττουσι τοίχους, » κλέπτοντες τοὺς πολίτας; Τοῦτό ἐστι τὸ αἴνιγμα! Βεβαίως τὰ διαπρατ» τόμενα ἀπέναντι ἀρχῶν, ἀδυνατουσῶν νὰ περιφρουρήσωσι τὸν πολίτην » καὶ τὸ ἄσυλον αὐτοῦ, διαπομπεύουσι τὸν νόμον, εἰς ὃν ἔγκειται ἡ ἀσφά» λεια τῆς κοινωνίας, καὶ καθιστῶσιν ἐλεεινοτέραν τὴν ἐνυπάρχουσαν ἀν» τίθεσιν δύο δυνάμεων, ἐξ ὧν ἡ μὲν διαβουκολίζεται (sic) αὐτὸν ἢ φενακί» ζει κακουργοῦσα, ἡ δὲ ἑτέρα παριστᾷ κουστωδίαν καθεύδουσαν ἐν ἀσια» τικῇ ἠρεμίᾳ ἀνθρώπων, ἀρχαϊκῶν ἴσως κατὰ τὴν δίαιταν καὶ ἀνακαλοῦν» των εἰς τὴν μνήμην ἡμῶν τοὺς στρατιώτας τοῦ Ἀγησιλάου παρὰ τῷ » πυρὶ καθημένους καὶ κόπτοντας κύαμον «. Καὶ ἐνθουσιάζομαι καὶ λέγω ὅτι ἡ γλῶσσα ἀληθῶς ἀνέζησε καὶ ὑψώθη.

(*) Πλάτ. ἐν Κρατ.

χάριτός 'των. Πιθανὸν ἐνίοτε ὁ μεταφραστὴς, μεταποιῶν τὰς ἰδέας τοῦ πρωτοτύπου, ἂν ἔχῃ μάλιστα καὶ ὁ ἴδιος πνεῦμα ποιητικὸν καὶ ζωηρὰν φαντασίαν, 'νὰ 'τὸ καταστήσῃ λαμπρότερον, ἀλλ' ὁ ἀναγνώστης 'του 'δὲν ἀναγινώσκει πλέον τὸν Βολταῖρον, φέρ' εἰπεῖν, ἢ τὸν Σχίλλερον, καθὼς ἦτον ὁ σκοπός 'του, ἀλλὰ τὸν Ἕλληνα ποιητὴν, καὶ τότε πρὸς τί τέλος ὁ κόπος τῆς μεταφράσεως; Ἀλλ' εἰς τὸ πεζὸν ἐπειδὴ ὁ λόγος 'δὲν εἶνε περὶ ἡδονῆς, ἀλλὰ περὶ ὠφελείας, καὶ ἑπομένως ἡ τοιαύτη ἀκρίβεια καταντᾷ περιττὴ, ἰδοὺ ποίαν γνώμην ἔχω: Ἀφ' οὗ ἀναγνώσῃ προσεκτικὰ δὶς καὶ τρὶς ὁ μεταφραστὴς τὸ πρωτότυπόν 'του ἀπ' ἀρχῆς ἄχρι τέλους, ἂς 'τὸ βάλῃ εἰς τὴν βιβλιοθήκην 'του, καὶ ἀφ' οὗ περάσῃ ὁ ἀπαιτούμενος καιρὸς ὥστε 'νὰ χωνεύσῃ καλὰ ὅσα ἐδιάβασεν, ἂς πιάνῃ τὸν κάλαμον ἀνὰ χεῖρας, καὶ, λαμβάνων θέσιν ὄχι πλέον μεταφραστοῦ, ἀλλὰ συγγραφέως, ἂς ἐκθέτῃ κατὰ τὸ ὕφος 'του, κατὰ τὸν καιρὸν εἰς τὸν ὁποῖον καὶ κατὰ τὰς δυνάμεις καὶ ἀνάγκας τοῦ ἔθνους διὰ τὸ ὁποῖον συγγράφει, τὰς ἰδέας τοῦ Γάλλου, φέρ' εἰπεῖν, ἢ Ἄγγλου ἢ Γερμανοῦ συγγραφέως. Τοιουτοτρόπως καὶ τὸ κονδύλι 'του τρέχει καλλήτερα, ἀπηλλαγμένον ἀπὸ τὴν τροχοπέδην τῆς δουλικῆς μεταφράσεως, καὶ τὸ πνεῦμά 'του ἀναπτύσσεται, ὥστε 'νὰ δυνηθῇ ποτε 'νὰ γεννήσῃ καὶ οἰκεῖα γεννήματα, καὶ ἡ γλῶσσα 'δὲν νοθεύεται μὲ τοὺς ξενικοὺς ἰδιωτισμούς. Τὸ παράδειγμα 'μᾶς 'τὸ ἔδωσαν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι Εὐρωπαῖοι, μεταφράζοντες κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον (καὶ βλέπομεν πόσον ἐπιτυχῶς) τὰ συγγράμματα τῶν προγόνων 'μας. Καὶ ταῦτα μὲν παρεκβατικώτερον περὶ μεταφράσεως. Ἐπανάγωμεν δὲ τὸν λόγον εἰς τὰ περὶ ὀνοματοθεσίας.

Πολλοὶ ἐσυμβούλευσαν τὴν ἁπανταχόθεν τῆς Ἑλλάδος συλλογὴν τῶν σωζομένων λέξεων καὶ φράσεων, καὶ μερικοὶ 'τὸ ἐπεχειρίσθησαν: Δὲν λέγω τὸ ἐναντίον, ἀλλὰ 'δὲν βλέπω καὶ ἄφευκτον τὴν ἀνάγκην τοῦ 'νὰ σπερμολογήσωμεν τοιουτοτρόπως τὰς λέξεις, ὡς 'νὰ ἐχάθῃ παντάπασιν ἡ Ἑλ-

ληνικὴ γλῶσσα, καὶ πρέπει 'να 'τὴν δημιουργήσωμεν ἐκ νέου, ἐν ᾧ εἰς τὰ Λεξικά 'μας ἐμπεριέχονται ὅλαι σχεδὸν αἱ ζητούμεναι λέξεις, καὶ ἠμποροῦμεν πολὺ προχειρότερον 'να 'τὰς ἀντλήσωμεν ἐκεῖθεν. 'Εκτὸς δὲ τούτου, πολλὰ πράγματα εἶχον διπλᾶς, τριπλᾶς, πολλαπλᾶς ὀνομασίας εἰς τοὺς ἀρχαίους: *Τρυβλίον, Λοπάς, Παροψὶς* διὰ ἓν καὶ τὸ αὐτὸ σκεῦος, ἢ καὶ διάφορα, τοῦ αὐτοῦ ὅμως εἴδους: *Χιτών, 'Ιμάτιον, Διπλοῒς, 'Εξωμὶς, 'Επωμὶς, 'Επιβλὴς, 'Εφεστρὶς, 'Εφαπτὶς, 'Επενδύτης, Χλαμὺς, Χλαῖνα, Τρίβων*, κτλ., ὅλαι λέξεις ἀναγόμεναι εἰς ἐνδύματα: Ἔπειτα πόσα εἴδη φαγητῶν; πόσα εἴδη ὑποδημάτων; καὶ τόσων ἄλλων ἀντικειμένων, τῶν ὁποίων ἢ ἀγνοοῦμεν τὸν τρόπον τῆς κατασκευῆς καὶ τῆς χρήσεως, ἢ 'δὲν 'τὰ μεταχειριζόμεθα πλέον, καὶ ἑπομένως αἱ ὀνομασίαι 'των κεῖτονται ἄχρηστοι εἰς τὰ λεξικὰ καὶ καταργοῦν τὸν τόπον; ἐν ᾧ ἀφ' ἑτέρου τόσα καινοφανῆ ἀντικείμενα μένουν εἰσέτι, διὰ τὴν ἔλλειψιν λέξεων, ἀκατονόμαστα εἰς τὴν γλῶσσάν 'μας. Παρὰ 'να τρέχω λοιπὸν σκαλίζων πῶς λέγεται τὸ δεῖνα σκεῦος, ἢ ἐργαλεῖον, ἢ φαγητὸν εἰς τοῦτον ἢ εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον, 'παίρνω ἀπ' αὐτὰς τὰς ἑτοίμους λέξεις καὶ 'τὰς προσδιορίζω μίαν φορὰν διὰ πάντα εἰς ὅ,τι πρᾶγμα ἀναλογοῦν, ἀδιαφορῶν ἂν ἦτον ἢ ὄχι ἀπαραλλάκτως τὸ ἴδιον, φθάνει πῶς ἦτον τοῦ αὐτοῦ εἴδους·

» .... Κάκκαβον λέγω,
» σὺ δ' ἴσως ἂν εἴπῃς Λοπάδ'. ἐμοὶ δὲ τοὔνομ'
» οἴει διαφέρειν, εἴτε Κάκκαβόν τινες
» χαίρουσιν ὀνομάζοντες, εἴτε Σίττυβον;
» πλὴν ὅτι λέγεις ἀγγεῖον οἶδα (*).

Τοιαῦται ὀνοματοθεσίαι καὶ ἔγιναν καὶ γίνονται καθημερινῶς, καὶ, ὅταν ἐπιτύχουν, ὅλοι 'τὰς παραδέχονται ὁμοφώνως. *Τὸ δίκροτον*, π. χ., λέξις προσφυεστάτη, ἥτις προσ-

(*) 'Αντιφάνης παρ' 'Αθηναίῳ.

διωρίσθη μὲ τόσην ἐπιτυχίαν εἰς τὴν Φεργάδαν, εἰς τοὺς παλαιοὺς ἦτο συνώνυμον τοῦ *Διήρης*, καὶ ἐσήμαινε πλοῖον μὲ δύο σειρὰς κουπιῶν. 'Απ' αὐτὴν λοιπὸν τὴν βάσιν ὁρμώμενος, προσδιορίζω, μηδὲν διστάζων, καὶ τὸν *'Επενδύτην* εἰς τὸ *Μπινίσι*, καὶ τὴν *'Εφεστρίδα* εἰς τὸ *Μαντέλλον*, καὶ ὅλας σχεδὸν τὰς ἀχρήστους παλαιὰς λέξεις, ὅσον κεν ἦν' ἀσυνήθιστοι, φθάνει 'να ἔχουν ὅσα προεῖπον χαρακτηριστικά, 'τὰς μεταφέρω εἰς τὰ ἀνάλογα πράγματα τοῦ καιροῦ μου.

Μερικοὶ ὅμως τόσον τρομάζουν τὴν τοιαύτην καινοτομίαν, ὥστε νομίζουν πῶς θὰ κριθοῦν ἱεροσυλίας παρὰ τῷ Μίνωϊ. Ἡ δεισιδαίμων αὕτη σμικρολογία 'δὲν εἶνε νέα, ἐπειδὴ καὶ ὁ Γαληνὸς ἀναφέρει (*) ὅτι εἰς τὰς ἡμέρας 'του « τὸ λάχανον τὴν Κράμβην οἱ τὴν ἐπίτριπτον, λέγει, ψευδοπαιδείαν » ἀσκοῦντες ὀνομάζειν ἠξίουν Ῥάφανον, ὥσπερ τοῖς πρὸ ἑξακοσίων ἐτῶν 'Αθηναίοις διαλεγομένων ἡμῶν, ἀλλ' οὐχὶ » τοῖς νῦν Ἕλλησιν, οἷς ἅπασιν ἔθος ἐστὶν ἐπ' ἄλλου φυ» τοῦ τὸ τῆς κράμβης ὄνομα φέρειν. «

'Δὲν ἀρνοῦμαι ὅτι καὶ ἡ συλλογὴ καὶ ἔρευνα τῶν σημερινῶν λέξεών 'μας θὰ χρησιμεύσῃ τὰ μέγιστα τὴν φιλολογίαν· διότι ὄχι μόνον τὴν γλῶσσάν 'μας θὰ πλουτίσῃ, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἑρμηνείαν πολλῶν λέξεων παλαιῶν καὶ πρὸς ἀνεύρεσιν ἄλλων, τῶν ὁποίων ἐχάσαμεν τὸ προτότυπον, θὰ 'μᾶς ὁδηγήσῃ, καθὼς 'μᾶς ἔδωκε τὸ παράδειγμα ὁ ἀοίδιμος Κοραῆς· τὸ πρᾶγμα ὅμως χρῄζει καὶ χρόνου καὶ δαπάνης μείζονος ἢ κατ' ἰδιωτικὴν τύχην.

Εἰς τοῦ ὀνοματοθέτου τὰ καθήκοντα ὑπάγεται πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ ὁ ἐξελληνισμὸς πολλῶν ὀνομάτων ἑτερογλώσσων, μερικὰ τῶν ὁποίων τόσον εὔκολα μεταπλάττονται εἰς τὸ Ἑλληνικόν, ὥστε δίδουν πολλὴν πιθανολογίαν ὅτι καὶ κατάγονται ἀπὸ τὴν Ἑλληνικήν. Καὶ διατί ὄχι; Τὴν *Ἄγκυραν*

(*) Περὶ δυνάμ. τροφ. Βιβλ. Β'. 44.

(ΛΕΞ. ΑΠΛΟΕΛΛΗΝ.)

ὀνομάζουν οἱ Πέρσαι *Λεγκὲρ*, καὶ βέβαια 'τὴν ἐδανείσθησαν ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας, καθὼς καὶ αὐτοὶ ἀπ' ἐκείνους τὸν *Μαρδύαν* καὶ τὸν *Παράδεισον*. » Οὐ δεῖ δὲ θαυμάζειν (λέγει ὁ » Πλούταρχος (*) τῶν ὀνομάτων τὴν εἰς τὸ Ἑλληνικὸν » ἀνάπλασιν. Καὶ γὰρ ἄλλα μυρία τοῖς μεθισταμένοις ἐκ τῆς » Ἑλλάδος συνεκπεσόντα, μέχρι νῦν παραμένει καὶ ξενι- » τεύει παρ' ἑτέροις «. Τὸ *Μπαροῦτι*, π. χ., ὁποῖος 'τὸ μετέπλασεν εἰς *Πυρῖτιν*, εἶχε τῇ ἀληθείᾳ τὸ ἀπαιτούμενον πνεῦμα εἰς ὀνοματοθέτην. Ὁσάκις λοιπὸν βλέπομεν εὐκολίαν εἰς τὸ 'να ἀνακαλέσωμεν εἰς τὴν πατρίδα 'των τὰ ξενητεμμένα ταῦτα ὀνόματα, ἢ 'να πολιτογραφήσωμεν εὐπρεπῶς τὰ ἀλλόφυλα, ὄχι μόνον 'δὲν πρέπει 'να 'τὴν παρατρέχωμεν, ἀλλὰ καὶ 'να 'τὴν προκρίνωμεν παρὰ τὴν ἐξ ὑπαρχῆς δημιουργίαν λέξεως νέας.

Ἐπὶ τούτοις πολλὰς λέξεις πεποιημένας, καί τοι μεταγενεστέρας, τὴν *Βόμβαν*, π. χ., καὶ τὸ *Φυσέκιον*, τὰ ὁποῖα οὔτε αὐτὸς ὁ Πλάτων βέβαια ἤθελεν ὀνομάσει ἀλλέως, φρονῶ ὅτι 'δὲν πρέπει διόλου 'να 'τὰς πειράξωμεν. Περὶ τούτου εἶμαι τόσον προκατειλημμένος, ὥστε τὴν λέξιν, φέρ' εἰπεῖν, *Πάπια*, διότι ἐμφαίνει τὴν φωνὴν τοῦ πτηνοῦ, 'τὴν προτιμῶ παρὰ τὸ ἀσήμαντον *Νῆσσα*, καθὼς καὶ τῆς *Ἀκτῆς* τὴν *Κουφοξυλιάν*.

Εἰς τὴν διόρθωσιν τῆς γλώσσης ὑπάγεται καὶ ἡ περὶ τῶν ξένων κυρίων ὀνομάτων θεωρία. Αὐτὰ οἱ μὲν 'τὰ μεταφράζουν καθὼς μετέφρασεν ἕνας ξένος Ἑλληνιστὴς τὸ Boileau Despréaux' *Ὑδροπότου Λειμωνείου*· οἱ δὲ φιλοτιμοῦνται 'να 'τα ἐξελληνίσουν, κἂν ἔρχωνται κἂν 'δὲν ἔρχωνται εἰς τὸν ἐξελληνισμὸν, κατὰ μίμησιν καὶ τοῦτο δυστυχῆ τῶν ἀρχαίων, οἱ ὁποῖοι, φρονοῦντες καὶ λέγοντες »Πᾶς μὴ Ἕλλην βάρβαρος«, ἴσως εἶνε συγχωρητέοι, διότι, παραμορφώσαντες τὰ ξένα ὀνόματα, ὄχι μόνον τῶν ἀνθρώπων, »Τὸν Δαριήτην, καθὼς λέγει ὁ

(*) Ἐν τῷ περὶ Ἴσιδος καὶ Ὀσίριδος.

» Στράβων, Δαρεῖον καλοῦντες, τὴν δὲ Φάρζυριν Παρύσατινα, ἀλλὰ καὶ τῶν πόλεων καὶ τῶν βουνῶν καὶ τῶν ποταμῶν, ἐσκότισαν τοιουτοτρόπως καὶ τὴν ἱστορίαν καὶ τὴν γεωγραφίαν τῶν μεγάλων ἐκείνων ἐθνῶν (1)· καὶ ἄλλοι τέλος 'τὰ γράφουν καθὼς προφέρονται, χωρὶς 'να 'τὰ παρασχηματίσουν. Μὲ τῶν τελευταίων τούτων τὴν γνώμην ἤθελα συγκατεθῆν', ἂν 'δὲν ἔβλεπα τὴν ἀκαταμάχητον δυσκολίαν εἰς τὴν γραφὴν μερικῶν ξενικῶν ὀνομάτων, διὰ τὴν πτωχείαν τοῦ ἀλφαβήτου 'μας, ἐξ αἰτίας τῆς ὁποίας, καθὼς 'τὸ παρετήρησεν ὁ Βολταῖρος (*) καὶ πρὸ αὐτοῦ ὁ 'Ιώσηπος, ἐβιάζοντο καὶ αὐτοὶ οἱ προπάτορές 'μας 'να δίδουν τύπον Ἑλληνικὸν, ὅταν 'δὲν ἠμποροῦσαν 'να δώσουν καὶ σημασίαν, εἰς τὰ ξενικὰ κύρια ὀνόματα. Ὁ Κορνήλιος, π. χ., καὶ ὁ Αὔγηρος καὶ ὁ Κλαβέριος ἐξελληνίζονται καὶ τῶρα ἐπιτυχῶς, καθὼς παλαιότερα ὁ Κικέρων καὶ ὁ Λέντουλλος καὶ ὁ Φάβιος, καὶ ὁ ποταμὸς Rio-de-la-Plata μεταφράζεται κάλλιστα *'Αργυροδίνης*, καὶ τὸ Buenos-Ayres *Καλαυρία* ἢ *Εὐήνεμον*, καθὼς καὶ παρὰ τῶν πάλαι ἡ τῆς Συρίας πόλις *Μμπαλμπὲκ* μετεφράσθη αὐτολεξεὶ *'Ηλιούπολις* : 'Αλλὰ πῶς 'να μεταφράσω τὸ Montecuculi; ἢ πῶς 'να γράψω τὸ Chateaubriand ἢ τὸ Choiseul (ἐξελληνισθὲν ἀπὸ τὸν Κ. Κούμαν εἰς τὸ Σχοισεύλιος!!!); Καὶ ἐδῶ λοιπὸν θὰ 'μᾶς ὁδηγήσῃ τῆς φιλοκαλίας ἡ στάθμη καὶ ὁ καιρὸς, τῶν διδασκάλων ὁ ἄριστος, ὥστε, μεταφράζοντες τὰ μεταφραστέα καὶ ἐξελληνίζοντες τὰ ἐπιδεκτικὰ ἐξελληνισμοῦ, τὰ ἐπίλοιπα 'να 'τὰ γράφωμεν καθὼς 'τὰ προφέρομεν.

Ἄλλη θεωρρία ἡ περὶ τῶν ἀνωμάλων καὶ ἰδιοκλίτων λέ-

(1) Ὑπὸ γὰρ τοῦ κομιδῆ ἀττικὸς εἶναι, κ ἀποκεκαθάρθαι τὴν φωνὴν εἰς τὸ ἀκριβέστατον, ἠξίωσεν οὕτω καὶ τὰ ὀνόματα ποιῆσαι τῶν Ῥωμαίων, καὶ μεταγράψαι εἰς τὸ Ἑλληνικὸν, ὡς Κρόνιον μὲν τὸν Σατουρνῖνον λέγειν, Φρόντιν δὲ τὸν Φρόντωνα, Τιτάνιον δὲ τὸν Τιτιανὸν, καὶ τἆλλα πολλῷ γελοιότερα, « Λουκιαν. π. τ. πῶς δεῖ Ἱστορ. συγγρ.

(*) Essai sur les moeurs et l' ésprit des nations.

ξεων. Ἔχει καὶ ἡ νεωτέρα Ἑλληνικὴ τὰς ἀνωμαλίας 'της, καθὼς καὶ ἡ ἀρχαία τὰς ἰδικάς 'της, καὶ καθὼς ἔχουν καὶ ὅλαι αἱ ἄλλαι γλῶσσαι (*). Μερικὰς τῶν παλαιῶν ἡ νέα 'δὲν 'τὰς ἐφύλαξε, καὶ ἴσως 'δὲν ἦσαν καὶ εἰς τοὺς παλαιοὺς γενικῶς παραδεδεγμέναι. Αὐτὰς κρίνω περιττὸν 'να 'τὰς ἀντικαταστήσωμεν, ἐν ὅσῳ 'δὲν γράφομεν ἀκραιφνῆ τὴν ἀρχαίαν. Τί σημαίνουν, π. χ., ὅλα τὰ λεγόμενα Ἑτερόκλιτα, τῶν ὁποίων ἀγνοεῖ σχεδὸν ἡ σημερινή 'μας γλῶσσα τὰς ἀλλοκότους μεταπηδήσεις; Διατί 'να μὴ λέγω καὶ τώρα καὶ πάντοτε *Μεγάλο' καράβι*, καθὼς λέγω καὶ *πόλιν μεγάλην*, ἀλλὰ *Μέγα καράβι*; Πῶς εἶνε δυνατὸν 'να ἐννοήσῃ ὁ χωρικὸς ὅτι *Αἶξ* καὶ *Ῥὰξ* εἶνε *Γίδα* καὶ *Ῥῶγα*, ἐν ᾧ ἀμφιβάλλω ἂν ἐννοήσῃ ποτὲ ὅτι ἡ ὀνομαστικὴ τοῦ *Ἑνὸς* εἶνε *Εἷς* (μ' ὅλον ὅτι 'τὴν προφέρει εἰς τὸ *Κἀνεὶς*) καὶ τοῦ *Πειραιῶς Πειραιεύς*;

Ἡ αὐτὴ παρατήρησις ἐφαρμόζεται καὶ εἰς μερικῶν λέξεων τὸν μεταπλασμόν. Ὅτι τὸ *Μεσημέριον*, καί τοι καταδικασμένον ἀπὸ τὸν Πλάτωνα, εἶνε καὶ εὐφωνότερον καὶ ἐμφαντικώτερον παρὰ τὸ στρυφνὸν *Μεσημβρία*, παρετηρήθη καὶ ἀπὸ ἄλλους. Ὄχι πῶς ἡ γλῶσσά 'μας ἀποφεύγει τὰς συγκοπὰς, ἐκ τοῦ ἐναντίου μάλιστα καὶ 'τὰς καταχρᾶται, καθὼς εἴδαμεν. Παρομοίας, ὄχι μόνον συγκοπῆς, ἀλλὰ καὶ ἐπενθέσεως στοιχείων παράδειγμα ἔχομεν τὸ βαρβαροειδέστατον κλητικὸν μόριον *Μπρέ*. Αὐτὸ ὅτι εἶνε τὸ ἐμποδισθὲν ἀπὸ τὸν Χριστὸν *Μωρὲ*, ἀνάλογον μὲ τὸ ἀρχαιότερον *Μέλε*, 'δὲν μένει ἀμφιβολία. Ἀφ' οὗ, διὰ τὴν ταχύτητα τῆς δημώδους προφορᾶς, ἔχασε τὸ Ω, 'δὲν ἠδύνατο 'να συμβιβάσῃ τὸ Μ μὲ τὸ Ρ, ὅθεν κοινῶς μὲν ἐδέχθη τὸ Π καὶ ἔγινε Μπρὲ, καθὼς *Γαμπρέ*· εἰς τὴν Ἤπειρον δὲ καὶ ὅλην τὴν Δυτ. Ἑλλάδα τὸ Β, συμφωνότερα μὲ τὸ παλαιὸν ἔθος· ἔχασεν ὅμως ἐκεῖ τὸ Μ καὶ ἔμεινε *Βρὲ*, καθὼς ἄλλου ἀπέβαλε

(*) Ἴδε καὶ τὴν Β'. σημείωσιν ἐν λέξει Ἀχρεῖος.

τὸ Ε, καὶ προφέρεται *Μῶρ'*, τὸ ὁποῖον, ὡς ἀπαράλλακτον τῷ *Μῶρε* τοῦ Εὐριπίδου, εἶνε καὶ τὸ καλλήτερον.

Ἐπίσης κρίνω εὔλογον, καὶ ὁ μακαρίτης Ζαλίκογλους 'τὸ ἐγκωμόδότησε πρὸ ἐμοῦ, 'να φυλάξωμεν καὶ τὴν εἰς α κατάληξιν τοῦ Ἐνεργητικοῦ Παρατατικοῦ καὶ τοῦ Β' 'μας Ἀορίστου, διότι 'μᾶς λυτρώνει ἀπὸ τὴν σύμπτωσιν τοῦ Ἑνικοῦ Α' προσώπου μὲ τὸ πληθυντικὸν Γ' αὐτῶν τῶν χρόνων: *Εἶχον* καὶ *Εἶχον*, *Ἦλθον* καὶ *Ἦλθον* (1).

Ὅσον διὰ τὸ Β' πρόσωπον τοῦ παθητικοῦ παρατατικοῦ εἰς *σαι*, *Λέχεσαι*, *Φαίνεσαι*, κτλ., τὸ ὁποῖον ἐφύλαξε καὶ

(1) Καθὼς ϗ οἱ ἐν Κιλικίᾳ Ἑλληνίζοντες 'τοὺς ἐπρόφερον, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Εὐσταθίου (Ὀδυσ Ξ), ἔλαβα λέγοντες ϗ ἔφαγα, ϗ τρίτα δὲ τούτων πληθυντικὰ εἰς αι λήγοντα λέγουσι, καθὼς μετεχειρίσθη τὸ Εἶπα ϗ Εἶπαν ϗ ὁ Πολύβιος. Εἴπε τις ἐξ ἡμῶν ἐσχάτως ὅτι πρέπει, κατὰ πᾶσαν ἀνάγκην, 'να εἰσαγάγωμεν τὰς μετοχὰς καὶ τὰ ἀπαρέμφατα καὶ τὰς κτητικὰς ἀρχαίας ἀντωνυμίας: καί, ὅσον μὲν περὶ τοῦ 'ν' ἀντικαταστήσωμεν βαθμηδὸν τὰ ἀρχαῖα, ἀπεδείχθη ἀποχρώντως ἐκ τῶν προειρημένων ὅτι εἶμαι ὅσον ἐνδέχεται σύμφωνος· ἀλλ' ὅσον διὰ τὴν βίαν, οὐδέποτε. Παραδείγματος χάριν: αἱ κτητικαὶ ἀντωνυμίαι 'Μᾶς, Σᾶς, 'Τοὺς κλπ. εἶν' ἀδύνατον 'ν' ἀντικατασταθῶσι διὰ τῶν ἀρχαίων Ἡμέτερος, Ὑμέτερος καὶ πολὺ ὀλιγώτερον μὲ τὸ Ἑὸς καὶ τὸ Σφέτερος. Ἡμεῖς, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, μεταφράζομεν: Ἰδοὺ λοιπὸν μία περικοπὴ μεταφράσεως τοῦ μυθιστορήματος τοῦ Dumas ὁ Κόμης τοῦ Μοντεχρίστου: » Ὄχι, ὄχι! κανεὶς δὲν μὲ εἶπε τίποτε· πρώτην φορὰν ἤκουσα τὄνομά σας ἀπὸ τὸν φίλον μου Οὐΐλμυρον τὸν φιλάνθρωπον· ἀπ' ἐκεῖνον ἔμαθα ὅτι σᾶς εὗρεν εἰς δεινὴν θέσιν.. καὶ ὅτι αἱ δυστυχίαι σας τὸν ἐκίνησαν εἰς συμπάθειαν· ἐκεῖνος μὲ εἶπεν ὅτι θέλει 'να σᾶς δώσῃ πάλιν τὴν θέσιν, τὴν ὁποίαν σᾶς ἐστέρησαν, ὅτι θὰ ζητήσῃ τὸν πατέρα σας... καὶ μὲ ἔδωκέ τινας ὁδηγίας περὶ τῆς καταστάσεώς σας... Ἀλλ' αὐτὸ ἂς σταθῇ κατὰ μέρος· θέλω μόνον νὰ σᾶς κάμω μίαν ἄλλην ἐρώτησιν, καὶ νὰ μὴ σᾶς κακοφανῇ: ἐπειδὴ εἶμαι ὑπόχρεως νὰ σᾶς ἐπιστατῶ ὀλίγον, ἐπεθυμοῦσα νὰ ἠξεύρω, ἂν αἱ δυστυχίαι, τὰς ὁποίας ἐδοκιμάσατε βέβαια ἐξ ἀνάγκης (καὶ μὴ στοχασθῆτε ὅτι ἐξ αἰτίας τούτου σᾶς ὑπολήπτομαι ὀλιγώτερον), ἂν λέγω, σᾶς κατέστησαν ὁπωσοῦν ξένον ϗ ἄπειρον τῶν ἀνθρώπων, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὡς ἐκ τῆς θέσεως καὶ τοῦ ὀνόματός σας πρέπει νὰ ζήσετε κτλ. (Ὁ Κόμης τοῦ Μοντεχρίστου μετάφρασις Ι, Πατρόκλου, Τόμ. Γ'. σελ. 287).

παρ' ἡμῖν τὸν, διὰ πολλὰς τοιαύτας συμπτώσεις προκριτώτερον, Δωρικόν 'του τύπον οὔτε ἀναφέρω· τόσον εἶμαι πεπεισμένος ὅτι θὰ 'τὸ φυλάξωμεν ἀμετάβλητον, ἂν καὶ οἱ ἀδυσώπητοι λογιώτατοί 'μας σφίγγονται 'ν' ἀντιτάξουν τὸ 'Αττικὸν *Δέχη, Φαίνη*, κτλ., καθὼς ἐπιμένουν 'να ἐξορίσουν καὶ ἀπὸ τὰ πληθυντικὰ τρίτα πρόσωπα τῶν ῥημάτων τὴν κατάληξιν τὴν εἰς *ουν*, ἐν ᾧ ἡ εἰς *ουσι* καὶ *ωσι* (τὴν ὁποίαν οὔτ' αὐτοὶ μεταχειρίζονταί ποτε εἰς τὴν ὁμιλίαν) προσβάλλει συχνάκις τόσον ἀηδῆς εἰς τὴν ἀκοήν. Ἄξιον ἀπορίας τῇ ἀληθείᾳ! Ὁ παλαιὸς 'Αθηναῖος εἶχε τὴν ἄδειαν 'να λέγῃ τὸ *Τύπτεαι Τύπτῃ*, καὶ ὁ σημερινὸς 'δὲν ἔχει τὸ αὐτὸ δικαίωμα 'να γράφῃ, καθὼς καὶ λέγει, τὸ *Γράφουσιν Γράφουν* καὶ τὸ *Γραφθῶσιν Γραφθοῦν*!

Ὄχι λοιπὸν πεισμονὴ συστηματικὴ πουθενὰ, καὶ μάλιστα εἰς τὴν γλῶσσαν, ἡ ὁποία εἶνε κτῆμα κοινόν· ὄχι πνεῦμα φατρίας! ὄχι διότι 'τὸ εἶπεν ὁ Κοραῆς, ἢ ὁ δεῖνα καὶ δεῖνα, ἔστω καὶ ὑπερέχων ὅλων τῶν ἄλλων, ἀλλὰ διότι εἶνε καλὸν, διότι 'τὸ ὑπαγορεύει ὁ ὀρθὸς λόγος, διότι 'τὸ ἀπεδέχθη τὸ μεγαλήτερον μέρος τοῦ ἔθνους· ἰδοὺ ποία πρέπει 'να ἦνε ἡ ἀπλανὴς τῶν λογίων πυξίς: Σήμερον γράφω ἁπλούστερον, αὔριον τεχνικώτερον, συμπροοδεύων μὲ τὰς δυνάμεις τοῦ ἔθνους, ὄχι στεκόμενος ἀκίνητος ὡς ἀνδρείκελον, ἐν ᾧ τὰ πάντα κινοῦνται περὶ ἐμὲ, ὄχι (τὸ τρὶς χειρότερον) ὀπισθοποδίζων.

'Εξήλωσαν, λ. χ., τὴν Δοτικὴν ἕως καὶ ἀπ' αὐτὰς τὰς ἐπιγραφὰς τῶν ἐπιστολῶν, καὶ (τίς ἤθελε 'τὸ πιστεύσει!) ἕως καὶ ἀπ' αὐτὰς τῶν τόπων τὰς σημειώσεις; Διατί;

» Οὐκ ἔχω προσεικάσαι, πάντ' ἐπισταθμώμενος.

Ἂν ἦνε διὰ 'να γένουν εὐληπτότεροι εἰς τὸν ὄχλον, βάλλω στοίχημα ὅτι καὶ ὁ χυδαιότερος τῶν ἀγοραίων τὸ μὲν, *Τῷ κυρίῳ (Δεῖνι)*, 'τὸ ἐννοεῖ ἐπίσης καθὼς *καὶ τὸ*, *Πρὸς τὸν Κύριον (Δεῖνα)*, τὸ δὲ 'Εν 'Αθήναις ἀσυγκρίτως καλ-

λήτερα παρὰ τὸ ἀκατανόητον *Ἀθῆναι*, καὶ ἐπομένως φρονῶ ἀσυγχώρητον ἔγκλημα τό 'να ἀφανίζωμεν μὲ Βανδαλικὴν ἀπειροκαλίαν καὶ αὐτὰ τῆς προγονικῆς 'μας γλώσσης τὰ μόλις διασωθέντα ναυάγια, ἐν ᾧ ἔπρεπε 'να 'τὰ περιέπωμεν πολὺ προσεκτικώτερον, τῇ ἀληθείᾳ, παρὰ τὰ ἀγάλματα καὶ τὰς στήλας.

Δι' αὐτὸν καὶ μόνον τὸν λόγον θεωρῶ περιττὴν καὶ τὴν γραμματικὴν τῆς σημερινῆς 'μας γλώσσης. Ἐν ᾧ ἡ γλῶσσά 'μας εἶνε μία καὶ ἡ αὐτὴ μὲ τὴν παλαιὰν ('δὲν βαρύνομαι 'να 'τὸ ἐπαναλαμβάνω), διατί δύο γραμματικαί; Ποῖον (ὕστερα-ὕστερα) τῶν πολυμόρφων τοπικῶν 'μας ἰδιωμάτων θὰ λάβῃ βάσιν ἡ τοιαύτη γραμματική; Ἐδῶ λέγουν, π. χ., τὸ *Ἦσαν* *Ἤτανε*, καὶ ἀλλοῦ *Ἤντοσανε*· ἐδῶ τὸ *Ἐπίομεν* *Ἤπιαμε*, καὶ ἀλλοῦ *Πιήκαμεν*· ἐδῶ τὸ *Σβέσον* *Σβύσε*, καὶ ἀλλοῦ *Ζύβα*· ἐδῶ τὸ *Στῆθι* *Στέκα*, καὶ ἀλλοῦ *Στάκου*, καὶ ὁ λοιπὸς συρφετός: Ἑπομένως ἢ θὰ 'τὰ περιλάβῃ ὅλα αὐτὰ ἡ γραμματική, καὶ τότε ποίου Ἄτλαντος ῥάχη 'να 'τὴν σηκώσῃ; ἢ θὰ ἐκλέξῃ ἓν μεταξὺ τῶν πολλῶν, καὶ τότε μένει ἡ ἀνυπέρβλητος δυσκολία τῆς ἐκλογῆς, διότι ὅλα ἔχουν ὡς ἔγγιστα τὰ αὐτὰ δικαιώματα. Μία λοιπὸν ἡ γραμματική 'μας, διῃρημένη εἰς δύο μέρη· τὸ μὲν ἁπλούστατον, συντομώτατον καὶ ἐφηρμοσμένον εἰς παραδείγματα τοῦ σημερινοῦ ἰδιώματος πρὸς χρῆσιν τῶν δημοτικῶν 'μας σχολείων· τὸ δὲ περιεκτικώτερον, τελεώτερον καὶ ἐφηρμοσμένον εἰς τὴν ἀρχαίαν διὰ τὰ Λύκεια καὶ Γυμνάσια.

» Ἀλλ' ἤτοι ἐγὼ μὲν ὅ μοι ἐπιανδάνει αὐτῷ
» Ἐξερέω· τοῦ δ' ὔμμι τέλος κρηῆναι ἔοικεν.

Ἐν τοσούτῳ, περὶ γλώσσης πραγματευόμενον, θὰ μὲ 'ρωτήσουν ἀναμφιβόλως πολλοί: Ποῖον ἀπὸ αὐτὰ τὰ πολυποίκιλα τῆς γλώσσης 'μας ἰδιώματα ἔλαβα βάσιν τοῦ λεξικοῦ μου; Κἀνέν, ἀποκρίνομαι, κυρίως καὶ κατ' ἐξαίρεσιν. Ἐπειδή, σκοπὸν καθ' αὑτὸ μὴ προθέμενος, ὡς προεῖπα, τὴν σύν-

ταξιν Λεξικοῦ Φιλολογικοῦ, 'δὲν ἐθεώρησα οὔτε πῶς ὁμιλοῦν ἐδῶ, οὔτε πῶς ὁμιλοῦν ἀλλοῦ, ἀλλὰ πῶς ὁμιλοῦν παντοῦ, πῶς ὁμιλοῦν εἰς τὰ περισσότερα μέρη ὀρθότερον καὶ Ἑλληνικώτερον.

Ἐπομένως, καθ' ὃν λόγον ἐπροτίμησα τὸ *Φωνάζω*, π. χ., παρὰ τὸ *Σκούζω*, καὶ τὸ *Κτυπῶ* παρὰ τὸ *Βαρῶ*, καὶ τὸ *Ῥίχνω* παρὰ τὸ *Πετῶ*, καὶ τὸ *Περιμένω* παρὰ τὸ *Ἀπαντέχω*, καὶ τὸ *Βλέπω* παρὰ τὸ *Τηράω*, καὶ τὸ Κάτω παρὰ τὸ *Χάμω*, ἐπίσης ἀποσκορακίσας ὄχι μόνον τὸν Νισεστὲν καὶ τὸ *Παντζάρι* καὶ τὸ *Σεμιζότι* καὶ τὸ *Σαλυκάμι*, ἀντικατέστησα τὸ *Καταστατὸν* καὶ τὸ *Κοκκινογούλι* καὶ τὴν *Ἀνδράκλαν* καὶ τὸ *Γογγύλι*, ἀλλ' ἀκόμη καὶ τὸ *Σαρώνω* ἀντὶ τοῦ *Σκουπίζω* καὶ τὸ *Κλείω* ἀντὶ τοῦ *Σφαλνῶ*, καὶ τὸ *Δίχτυ* ἀντὶ *Πλεμμάτι*, κτλ. πάντοτε δηλαδὴ ἐκλέγων τὸ εὐχρηστότερον καὶ ἐν ταυτῷ γνησιώτερον.

Αὐταὶ εἶνε, ὡς ἐν συνόψει, αἱ περὶ γλώσσης ἰδέαι μου, καὶ αὐτὰ κρίνω εὔλογα πρὸς διόρθωσίν 'της, τὰ ὁποῖα, ἐπειδὴ οὔτε ἀλάνθαστα νομίζω, ἀλλ' οὔτε πάλιν καὶ ἀδιόρθωτα, καθυποβάλλω τεθαῤῥηκότως εἰς τὴν ἀνάκρισιν ἄλλων, βεβαιῶν ἕκαστον ὅτι θέλω ἀποδεχθῆν' εὐγνωμόνως πᾶν ὅ,τι συντελεστικώτερον ἀντιτάξῃ πρὸς τὸν σκοπὸν, καὶ πρῶτος, ἂν ἠμπορέσω, θὰ 'τὸ βάλω καὶ εἰς πρᾶξιν.

Καὶ τώρα πλέον νομίζω πῶς 'δὲν με ἔμεινεν ἄλλο, παρὰ 'να διευκρινήσω ἐν συντομίᾳ καὶ τὸ σύστημα, τὸ ὁποῖον ἐφύλαξα εἰς τὴν σύνταξιν τοῦ πονήματός μου, καὶ 'να χειραγωγήσω εἰς τὴν ἀνάγνωσίν 'του τοὺς ἀρχαρίους σπουδαστὰς τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς, διὰ τοὺς ὁποίους κυρίως καὶ 'τὸ ἐπεχειρίσθην, καὶ τῶν ὁποίων τὴν εὐκολίαν εἶχα πάντοτε πρὸ ὀφθαλμῶν, ὅθεν καὶ 'τὸ ἐκανόνισα κατὰ τὰς δυνάμεις 'των.

Πρῶτον λοιπὸν ἐφιλοτιμήθην 'να μὴ κατατάξω κάμμίαν, οὔτε ἀσυνήθιστον οὔτε ἀνύπαρκτον λέξιν. Ἂς μὴ ζητήσῃ λοιπὸν κἀνεὶς εἰς τὸ Λεξικόν μου οὔτε τὸ *Ἀβαναριά*, οὔτε τὸ *Ἀγαλίχευτος*, οὔτε τὸ *Ἀγυάγερτος*, οὔτε τὸ *Γλακῶ*,

οὔτε τὸ *'Αλλουσιαζω*, καθὼς οὔτε τὸ *'Αρρητοποιΐα*, οὔτε τὸ *'Αθήρατος*, οὔτε τὸ *Ληστοσύνη*, καὶ ὅσα ἄλλα εὑρίσκονται φύρδην ἐπισεσωρευμένα εἰς ὅλα σχεδὸν τὰ μέχρι τοῦδε ἐκδοθέντα τῆς γλώσσης 'μας Λεξικά.

Δεύτερον. 'Επίσης ἐξώρισα καὶ τὰς ξενικὰς καὶ ἑτερογλώσσους λέξεις, ὅσαι μολύνουν ἀκόμη 'τὴν γλῶσσάν 'μας, κατατάξας αὐτὰς πρὸς ὥραν, ὡς ἐν παραρτήματος εἴδει, εἰς τὸ τέλος τοῦ βιβλίου, καὶ ἢ 'τὰς ἑρμήνευσα μὲ ἄλλας λέξεις ἀρχαίας, ἢ παραπέμπω τὸν ἀναγνώστην εἰς ἄλλην λέξιν γνησίαν, σωζομένην εἰς ἄλλο μέρος τῆς 'Ελλάδος, τὴν ὁποίαν κατεχώρισα εἰς τὸν τόπον 'της. 'Αλλ' ἐπειδὴ μερικαὶ τῶν ἐπεισάκτων εἶνε τόσον κοιναὶ καὶ τόσον βαθειὰ ῥιζωμέναι εἰς τὴν γλῶσσάν' μας, ὥστε ἐσχηματίσθησαν ἀπ' αὐτῶν καὶ ἄλλαι, καὶ ἁπλαῖ καὶ σύνθετοι, καὶ ἑπομένως 'δὲν ἦταν δυνατὸν 'να ξεῤῥιζωθοῦν μόναι, ἀλλὰ συνανεσπῶντο καὶ αἱ παραφυάδες 'των, αὐτὰς, ἐνθυμηθεὶς τὴν παραβολὴν τῶν Εὐαγγελικῶν ζιζανίων, ἀφῆκα πρὸς τὸ παρὸν, ἕως ὅτου συνηθίσωμεν τὰς ἀρχαίας.

Τρίτον. Εἰς τὴν τοποθέτησιν τῶν ἀρχαίων 'Ελληνικῶν λέξεων, καθὼς καὶ τῶν Γαλλικῶν, ἐφύλαξα, καθ' ὅσον ἐνεδέχετο, τὴν ἑπομένην βαθμολογίαν: Πρώτας ἔταξα τὰς κυριολεκτουμένας καὶ συνηθεστέρας, ἐφεξῆς τὰς μεταφορικὰς καὶ καταχρηστικωτέρας, καὶ τέλος τὰς σπανίας καὶ ποιητικάς. 'Ο ἀναγνώστης λοιπὸν ἂς ἐπιβάλλῃ 'τὰς ὄψεις 'του κατὰ πρῶτον εἰς τὴν προεδρεύουσαν τῶν ἄλλων 'Ελληνικήν τε καὶ Γαλλικὴν λέξιν, κ' ἐκείνην ἂς μεταχειρίζεται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, τότε μόνον καταφεύγων εἰς τὴν δευτέραν ἢ εἰς τὴν τρίτην καὶ καθεξῆς, ὅταν ἡ πρὸ αὐτῆς 'δὲν 'τοῦ χρησιμεύῃ.

Τέταρτον. Εἰς τὴν ἀκρίβειαν τῆς ὀρθογραφίας ἐφιλοτιμήθην ὅσον τὸ δυνατόν. 'Αλλ' ἐπειδὴ μερικῶν λέξεων ἡ γραφὴ, καθότι καὶ ἡ παραγωγὴ, διφορεῖται ἢ ἀμφιβάλλεται, ὁ ἀναγνώστης (ἐννοῶ πάντοτε τὸν ἀρχάριον) ὅταν 'δὲν εὑρίσκῃ

τὴν λέξιν γραμμένην καθὼς 'τὴν θέλει, ἂς μὴν ἀπελπίζεται, ἀλλ' ἂς 'τὴν ζητῇ καὶ μὲ ἄλλο φωνῆεν. π. χ., 'δὲν ηὗρε *Ρίζι* καθὼς ἴσως θὰ 'τὸ γυρεύῃ ὁδηγούμενος ἀπὸ τὸ σύστοιχον *Ρίζα*, ἂς σκαλίσῃ *Ρύζι*, ὅπου θέλει 'τὸ εὕρει ὀρθογραμμένον, καὶ τὰ λοιπὰ ὁμοίως.

Πέμπτον. Τὸ Ἰταλικὸν στοιχεῖον Z, τὸ ὁποῖον, καθὼς καὶ πέντ' ἓξ ἀκόμη, 'λείπει τοῦ ἀλφαβήτου 'μας, καὶ ἴσως βιασθῶμεν ποτὲ 'να 'τὰ εἰσαγάγωμεν, προφέρεται, εἰς μὲν τὸ *Τζάμι* (τὸ ὑαλὶ τῶν παραθυριῶν) δασύτερον, ὅμοια τοῦ Ἰταλικοῦ g, εἰς δὲ τὸ *Τσάμι* (τὸ δένδρον ὁ Πεῦκος) ψιλότερον, ὅμοια μὲ τὸ c. Πρὸς ἀποφυγὴν λοιπὸν τῆς συγχύσεως, προσδιώρισα, παρατηρήσας τὸν φυσικὸν φθόγγον, τὸ μὲν ζ μετὰ τοῦ τ διὰ τὴν πρώτην προφορὰν, τὸ δὲ σ μετὰ τοῦ τ διὰ τὴν δευτέραν.

Ἕκτον. Ὅσαι λέξεις (καὶ αὐτήν μου τὴν δυσκολίαν ἴσως θὰ νομίσουν μερικοὶ ἀσυγχώρητον): ἔστω! ὅσαι λέξεις λοιπὸν 'δὲν ἤχουσαν καλὰ εἰς τὸ αὐτί μου, ἢ ἠμποροῦσαν 'να χρησιμεύσουν ὡς ἀντικείμενον καλαμπουρισμοῦ, τὸ *Δυσκατούλωτος*, λ. χ., καὶ τὸ *Δυσοδία* καὶ τὸ *Περίδρομος* καὶ τὸ *Πυοποιέω*, καὶ πολλὰς ἄλλας, 'τὰς ἀπέκλεισα ὅπου 'μπόρεσα, χωρὶς 'να σεβασθῶ διόλου τὴν ἀρχαιότητά 'των. Ἐπίσης ἐδυσκολεύθην 'να κατατάξω καὶ μερικὰς ἐξ ἐκείνων, ὅσαι συμπίπτουν μὲ ἄλλας διαφορετικῆς ὀρθογραφίας καὶ σημασίας, καθὼς, φέρ' εἰπεῖν, τὴν *Ἐκπύησιν*, τὸν *Ἔμπηρον*, τὸ *Νίμμα*, τὴν *Ἐπανάστασιν* (πρήξιμον τοῦ δέρματος), τὸ *Περιπέζιον*, καὶ ἄλλας τοιαύτας.

Ἕϐδομον. Πολλῶν, διὰ 'να μὴν εἰπῶ τῶν περισσοτέρων, ὀνομάτων τῶν ζώων καὶ τῶν φυτῶν, 'δὲν τολμῶ 'να ἐγγυηθῶ τὴν ἀκρίϐειαν. Καὶ πῶς ἠμποροῦσά ποτε 'να αὐθαδιάσω τόσον, ἐν ᾧ αὐτὸς ὁ Πλίνιος, ὁ Σκαλίγερος, ὁ Βυφφῶν, ὁ Βιλλουαζῶν καὶ τόσοι ἄλλοι ἔξοχοι νόες ἐξομολογοῦνται εἰλικρινῶς ὅτι 'δὲν κατώρθωσαν 'να προσδιορίσουν ἐπ' ἀκριϐὲς τὰ διάφορα παλαιὰ ὀνόματα εἰς τὰ διάφορα τῶν ζώων

καὶ τῶν φυτῶν εἴδη καὶ γένη; Τὸ μέρος τοῦτο τῆς ὀνοματολογίας διὰ 'να ἐξακριβωθῇ, χρειάζονται τόσα μέσα, ὥστε ἀμφιβάλλω τῇ ἀληθείᾳ ἂν ὅλοι οἱ ἐπερχόμενοι αἰῶνες 'τὸ κατορθώσουν. Ἀπὸ τὰς πολλὰς αἰτίας, ὅσαι συνέτρεξαν εἰς τὴν δυσκολίαν αὐτοῦ τοῦ ἀντικειμένου, μία, καὶ ἴσως ὄχι ἡ μικροτέρα, εἶνε καὶ ἡ ἀμάθεια καὶ ἀπροσεξία τῶν κατὰ καιροὺς ἀντιγραφέων· ἐκ τούτου πολλῶν εἰδῶν κατήντησε 'να ἔχῃ διάφορα ὀνόματα ἕκαστον, διότι, κατὰ τὸν Θεόφραστον (*), καὶ ὠνομάζοντο τῷ ὄντι μὲ ἄλλο ὄνομα εἰς τοῦτον καὶ μὲ ἄλλο εἰς ἄλλον τόπον, (δυσκολία, τὴν ὁποίαν ἀπαντᾷ καὶ σήμερον ὁ Λεξικογράφος καὶ ὀνοματολόγος, ὄχι μόνον εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ καὶ εἰς ὅλα τὰ ἄλλα μέρη, καὶ πρὸς ἀπόδειξιν ἀναφέρω τὸ πτηνὸν Πυροῦλαν (Χειμωνιάτην), τὸ ὁποῖον, κατὰ τὸν Σαλέριον, ἔχει 24 ὀνόματα εἰς διάφορα τῆς Γαλλίας μέρη), καὶ ἐκ τοῦ ἐναντίου, ἄλλα διάφορα εἴδη 'να χαρακτηρίζωνται μὲ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν λέξιν. Ἐκτὸς τούτου, καθὼς παρατηρεῖ ὁ Σκαλίγερος, οἱ παλαιοὶ φυτολόγοι καὶ ζωολόγοι, χωρὶς 'να ἐξαιρεθῇ μήτε αὐτὸς ὁ Ἀριστοτέλης, περιέγραψαν πολλὰ ἐπιπολαίως ὅσα μέρη τῆς φυσικῆς ἱστορίας ἐπραγματεύθησαν, διότι, γράφοντες διὰ τοὺς συγχρόνους 'των, οἵτινες ἐγνώριζον ἐξ ὀνόματος τὰ εἴδη καὶ γένη τῶν ζώων καὶ τῶν φυτῶν, τὰ ὁποῖα σήμερον εἶν' ἀδύνατον 'να διακριθοῦν, 'δὲν εἶχον ἀνάγκην καὶ 'να 'τὰ περιγράψουν μὲ λεπταμέρειαν. Τὸ χειρότερον εἶνε, ὅτι εἰς μερικὰ 'δὲν συμφωνοῦν καὶ αὐτοί, ὄχι μόνον πρὸς ἀλλήλους, ἀλλ' οὔτε πρὸς ἑαυτούς. Παρ. χάρ., ὁ Θεόφραστος, ὁμιλῶν περὶ τοῦ ἄνθους Ναρκίσσου, εἰς μὲν τὸ Ζʹ κεφάλαιον τοῦ ΣΤʹ περὶ φυτῶν βιβλίου 'του λέγει: » Ὁ δὲ νάρκισσος, ἢ τὸ λείριον· οἱ μὲν » γὰρ τοῦτο, οἱ δὲ ἐκεῖνο καλοῦσιν· « Εἰς δὲ τὸ Ηʹ » Μετὰ » δὲ ταῦτα ὁ νάρκισος καὶ τὸ λείριον» · ἀντίφασις, τὴν ὁποίαν ἐσημείωσε καὶ ὁ Ἀθήναιος (**): » Τὸν δὲ νάρκισσον ἐν τῷ

(*) Δʹ. περὶ φυτῶν Κεφ. 11.
(**) Βιβλ. ΙΕʹ.

» ἕκτῳ περὶ φυτῶν ἱστορίας ὁ Θεόφραστος καλεῖσθαί φησι
» καὶ λείριον, εἶθ' ὑποβὰς ὡς διαλλάσσοντα τίθησι νάρκισσον
» καὶ λείριον«. Πάλιν ὁ αὐτὸς εἰς τὸ αὐτὸ βιβλίον 'του κατατάττει μετὰ τῶν ἀνόσμων ἀνθέων καὶ τὸ λεγόμενον Διὸς ἄνθος: » Καὶ τούτων τὸ μὲν εὔοσμον ὥσπερ ἴον· τὸ δὲ ἄνο-
» σμον, ὥσπερ Διὸς ἄνθος· » ἐν ᾧ ὁ Νίκανδρος εἰς τὰ Γεωργικά 'του 'τὸ ἐκθειάζει ὡς εὔοσμον:

» Κάλλεα, βοόφθαλμόν τε καὶ εὐῶδες Διὸς ἄνθος. «

μὲ τοῦ ὁποίου τὴν μαρτυρίαν συγκατετέθησαν καὶ οἱ νεώτεροι τῶν βοτανιστῶν, εἰκάσαντες Διὸς ἄνθος τὸ Γαρόφαλλον.

Ὅτι τῶν ἀρχαίων αἱ μαρτυρίαι 'δὲν εἶνε πάντοτε ἀσφαλεῖς, 'τὸ συμπεραίνομεν καὶ ἀφ' ὅσα λέγει ὁ Γαληνὸς περὶ τοῦ Διοσκουρίδου (*) : » Ὁ Ἀναζάρβεὺς Διοσκουρίδης, πολ-
» λὰ μὲν καλῶς εἴρηκε τῶν περὶ τῆς ἰατρικῆς ὕλης ἱστο-
» ρουμένων, ἀγνοῶν δὲ τὰ σημαινόμενα τῶν Ἑλληνι-
» κῶν ὀνομάτων, ὅταν λέγῃ. . . ., εἰ μὲν (τὸ καὶ τὸ) βού-
» λεται δηλῶσαι, ἐκδεξόμεθα τὸν λόγον ὡς ἀληθῆ· εἰ
» δὲ μή. . . ., οὐκ ἀληθῆ φήσομεν εἶναι τὸν λόγον«. Ἂν 'δὲν ἦνε καὶ τοῦτο ἀντίφασις μὲ ὅσα λέγει περὶ τοῦ αὐτοῦ συγγραφέως εἰς ἄλλο μέρος (**) αὐτὸς ὁ ἴδιος Γαληνός: » Ὁ
» δὲ Ἀναζαρβεὺς Διοσκουρίδης . . . δοκεῖ μοι τελεώτατα
» πάντων τὴν περὶ τῆς ὕλης τῶν φαρμάκων πραγματείαν
» ποιήσασθαι. Πολλὰ μὲν γὰρ καὶ τοῖς ἔμπροσθεν ὑπὲρ αὐ-
» τῶν γέγραπται καλῶς, ἀλλ' ὑπὲρ ἁπάντων οὕτως οὐδενί.«

Ὅλ' αὐτὰ ὅμως ὄχι μόνον 'δὲν πρέπει 'να 'μᾶς ἀπελπίσουν, ἀλλὰ καὶ 'να 'μᾶς ἐρεθίσουν μάλιστα περισσότερον, ἐπειδή, κατὰ τὴν ἰδέαν μου, πολὺ παρὰ τοὺς ξένους εὐκολώτερον ἠμποροῦμεν 'να ἐπιτύχωμεν εἰς τοῦτο ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες. » Εἶτε τελειότερα (λέγει καὶ ὁ σοφὸς Οἰκονόμος ***)

(*) Περὶ συμπτωμ. Κεφ. ΙΑ'.
(**) Περὶ κράσ. τῶν ἁπλ. φαρμ. βιβλ. ς'.
(*) Περὶ γνησ. Προφ. τῆς Ἑλλην. γλώσ. σελ. 774—775.

» τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς καὶ ἰδίως τῆς λαλουμένης ἡμῶν » γλώσσης λεξικὰ, εἴτε συγγραφέων ἀκριβεστέρας ἐκδόσεις » καὶ ποιητῶν, εἴτ' εὐλόγους τινὰς ἐπιστασίας καὶ παρατη- » ρήσεις καὶ εἰς αὐτὴν ἡμῶν ἐν μέρει τὴν προφορὰν, 'δὲν » πρέπει 'να προσμένῃ ἡ φιλολογία 'μας εἰμὴ ἀπὸ τοὺς ἤδη » σὺν Θεῷ ἀνισταμένους Ἕλληνας «. Ποῖος ἀμφιβάλλει ὅτι, ἂν ὄχι ὅλα, τὰ περισσότερα ὅμως ὀνόματα τῶν ζώων καὶ τῶν φυτῶν, καὶ ἰδιαιτέρως τῶν ὀψαρίων (καὶ τοῦτο 'τὸ παρ- ετήρησα), σώζονται εἰς τὴν πατρίδα 'μας, καὶ 'δὲν ἀπαι- τεῖται εἰμὴ ἡ ἐνδελεχὴς τῶν λογίων 'μας ἔρευνα, ὑποστη- ριζομένη ἀπὸ τὴν συνδρομὴν τῆς Κυβερνήσεως [1]), 'να 'τὰ ἀνα-

---

(1) Ἡ Κυβέρνησις, πρέπει 'να 'τὸ ὁμολογήσωμεν, ἀείποτε προνοοῦσα περὶ τοῦ πατροπαραδότου τούτου κειμηλίου τῆς πατρίου φωνῆς, καὶ ἐπι- τροπὰς πολλάκις ἀπὸ τῆς συστάσεως τῆς βασιλείας συνέστησε, δι' ὅλους τῆς δημοσίας ὑπηρεσίας τοὺς κλάδους, καὶ ἐν τοῖς ἐπισήμοις ἐγγράφοις ἀπέφυγε καὶ ἀποφεύγει, ὅσον ἐνδέχεται, τὰς ἀλλοθρόους καὶ ξενικὰς λέ- ξεις, ἀντεισάγουσα εἴτε τὰς γνησίας, ἐκ τῶν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις συγγρα- φεῦσι σωζομένων, εἴτε καὶ νέας ἄλλας, δημιουργουμένας ἑκάστοτε, ἐξ ἀναλογίας, ὑπὸ τῶν λογίων. Ὥστε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἠμπορεῖ τις 'να εἴπῃ, ὅτι ὁ πρῶτος καὶ κυριώτατος τῆς σήμερον ἐν χρήσει Ἑλληνι- κῆς γλώσσης δημιουργὸς καὶ διορθωτὴς εἶνε αὐτὴ ἡ Κυβέρνησις. Ὁ κυ- ριώτατος δὲ κλάδος, ὁ τοιουτοτρόπως βελτιωθεὶς, εἶνε ἀναντιῤῥήτως ὁ τῶν δικαστηρίων καὶ τῆς νομοθεσίας· ἀλλὰ τὸ ἔργον τοῦτο εἶχεν ἀνατεθῆ εἰς ἄνδρα, πράξει καὶ θεωρίᾳ πεφωτισμένον, τὸν μακαρίτην Κωνστ. Σχινᾶν (*), εὑρόντα καὶ συνεργοὺς ἑαυτοῦ ἀξίους. Ἀλλὰ τὸ συστηματικώτερον καὶ πληρέστερον ἐκ τῶν ἔργων τούτων εἶνε, πανθομολογουμένως, τὸ περὶ τὰ ναυτικὰ, τὸ ὁποῖον ἦν ἀληθῶς καὶ τὸ δυσχερέστερον, διότι ὅλος σχεδὸν ὁ λεξίλογος αὐτῶν εἶνε ξένος καὶ βαρβαρόφωνος: καὶ ἐπὶ τούτῳ συνέστη τῷ 1858 Ἐπιτροπὴ πρὸς σύνταξιν Ναυτικοῦ Ὀνοματολογίου, ὅπερ καὶ τύποις ἐξεδόθη τῷ αὐτῷ ἔτει. » Παρηγγέλλοντο δὲ πᾶσαι αἱ ναυτι- » καὶ ἀρχαὶ νὰ μεταχειρίζωνται τοῦ λοιποῦ ἐν τοῖς ἐπισήμοις ἐγγράφοις » τοὺς ἐν τῷ ὀνοματολογίῳ τούτῳ, ἐγκριθέντι καὶ διὰ βασιλικοῦ Διατάγ- » ματος, καταχεχωρισμένους Ἑλληνικοὺς ὅρους ἀντὶ τῶν καινοβαρβαρι- » κῶν καὶ τῶν ἄλλων ἄχρι τοῦδε ἐσφαλμένως εἰσαχθέντων Ἑλληνικῶν.«

Ἀγνοῶ ἂν οἱ ναυτικοί 'μας, τοὐλάχιστον οἱ λογιώτεροι ἐξ αὐτῶν, οὐ

(*) Ἴδε σελ. στ'. τῶν Προλεγομένων τῆς Α' ἐκδόσεως τοῦ Ἑλληνικο-γαλλικοῦ Λεξικοῦ.

χνεύσῃ; Ὅτι ὁ Ἕλλην, ὁδηγούμενος ἀπὸ τὴν ἕξιν τῆς πατρῴας 'του γλώσσης, ἠμπορεῖ, ἂς ἔχει καὶ ὀλιγωτέρας ἐπιστημονικὰς γνώσεις, 'να κατορθώσῃ πρὸς τοῦτο πολὺ περισσότερον τοῦ πλέον πεπαιδευμένου ἀλλοεθνοῦς, οὔτ' αὐτοὶ οἱ σοφοὶ τῆς Εὐρώπης 'δὲν ὑποθέτω 'να ἀμφιβάλλουν. Τὸν δοῦλον τοῦ Χρεμύλου εἰς τοῦ Ἀριστοφάνους τὸν Πλοῦτον ὅλοι τῆς Εὐρώπης οἱ κριτικοὶ καὶ μεταφρασταὶ 'τὸν ἐστεφάνωναν τόσους χρόνους μὲ ψωμιῶν ἁρμαθιὰν, » *Κριβανωτῶν ὁρμαθῷ* «. Ἔπρεπεν ὁ κριτικώτατος Κοραῆς 'να γνωρίζῃ τὰ φουρνιστὰ τῆς πατρίδος 'του σῦκα, διὰ 'να 'τοῦ κάμῃ τὸν στέφανον φυσικώτερον. Ὅλοι σχεδὸν οἱ σοφοὶ τοῦ Θεοφράστου Σχολιασταὶ ('δὲν εἶδα τὸν Σνεϋδέρον), σκανδαλισθέντες μὲ τὸ » Οὐ γὰρ φασὶ δύνασθαι φύεσθαι καὶ *λαμβάνειν* «, καὶ παρακάτω: » Καὶ μετ' ἀρκτοῦρον *λαμβάνει* «, 'τὸ διορθώνουν *Βλαστάνει* (germinent, μ' ὅλον ὅτι ὁ Θεόδωρος Γαζῆς 'τὸ μετέφρασεν incipiant): διατί; διότι 'δὲν ἠξεύρουν

μόνον ἐξέμαθον καὶ μεταχειρίζονται μετὰ τῆς ἀπαιτουμένης εὐκολίας τὴν Ἑλληνικὴν ταύτην ὀνοματολογίαν, ἀλλὰ » κατέστησαν αὐτὴν δημώδη » καὶ εἰς αὐτὰς τὰς τελευταίας τάξεις τῶν ναυτῶν, « καθ' ἣν ἐξέφρασε πεποίθησιν ὁ προκαλέσας τὸ διάταγμα ὑπουργός· ἀλλ' ὅταν ἔλθω εἰς τὰ πράγματα καὶ ἴδω ὅτι πρὸς ἀντικατάστασιν τῶν γνησίων Ἑλληνικῶν ὀνομάτων ἐχρειάσθησαν τεσσαράκοντα ὅλα ἔτη διὰ τὴν νομοθεσίαν 'μας μόνον, 'δὲν τολμῶ 'να διϊσχυρισθῶ ὅτι, καὶ μετὰ ἕνα ὅλον αἰῶνα, οἱ ναυτικοὶ 'μας 'δὲν θὰ μεταχειρίζωνται δύο γλώσσας, μίαν δι' ἑαυτοὺς, καὶ μίαν διὰ τὸν ἄλλον κόσμον. Καὶ τοῦτο 'δὲν εἶνε ὑπόθεσις ἁπλῆ, εἶνε πρᾶγμα, εἶνε ἀνάγκη, καὶ οὐκ ἔστιν ἄλλως γενέσθαι.

Πλειστηριάζεται, π. χ., ἐν Κωνσταντινουπόλει πλοῖον Ἑλληνικὸν καὶ ὁ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ εἰσηγητὴς, ἄνθρωπος γνωρίζων ἴσως ὅλους τοῦ ναυτικοῦ Ὀνοματολογίου τοὺς Ἑλληνικοὺς ὅρους, 'δὲν ἠμπορεῖ παρὰ τοιοῦτόν τι 'να δημοσιεύσῃ ἐν ταῖς ἐφημερίσι καὶ 'να τοιχοκολλήσῃ ἐν ταῖς ὁδοῖς περὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ πρόγραμμα: » Ἐκτίθεται εἰς πλειστηριασμὸν ἡ Βομβάρδα (δεῖνα), ἔχουσα δύο ἱστοὺς, ἓν μπομπρέσον μὲ τὸ » μπαστοῦνί 'των, ἕνα τρίγκον, ἓν μπαροκέττον, ἕνα μπαμπαφίγκον, » τρεῖς φλόκους, μίαν μπούμαν, μίαν στραγέραν, ἓν φλίτζι, . .ἓν βίντζι, ἓν καρατέλο, ἓν μενοῦτον, δύω μάντους μὲ τοὺς μακαράδες των, » ἓν πινέλον ἢ ἕνα μουσαμᾶν. «

ὅτι καὶ σήμερον ἀκόμην οἱ Ἕλληνες *Πιάνει καὶ Ἔπιασε* τὸ δένδρον λέγομεν. Τοῦ σχολιαστοῦ τοῦ Θουκυδίδου τὸ *Κατεχάλασαν*, ἑρμηνεύοντος εἰς τὸ ἐν χρήσει ἰδίωμα τοῦ καιροῦ 'του τὸ *Κατεστρέφοντο* τοῦ Ἱστορικοῦ, ὁ Στέφανος 'τὸ διορθώνει *Κατεναυμάχησαν* (*). Πόσα τῆς ἀρχαιότητος ἔθιμα, ἐξ αἰτίας τῶν ὁποίων καταντοῦν ἀκατανόητοι τόσαι λέξεις καὶ φράσεις, θὰ σαφηνισθοῦν κατ' αὐτὸν τρόπον, παραβαλλόμενα μὲ τὰ σημερινά! Ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ τοῦτο θὰ 'τὸ κατορθώσῃ μόνος ὁ χρόνος, περιωρίσθην πρὸς τὸ παρὸν εἰς ἐκεῖνα τῶν ζώων καὶ τῶν φυτῶν τὰ ὀνόματα, ὅσα ἔχουν συμφωνοτέρας τὰς ψήφους τῶν δοκιμωτέρων λεξικογράφων καὶ φιλολόγων, τολμήσας 'να προσθέσω εἰς μερικὰ καὶ τὰς ἰδιαιτέρας μου εἰκασίας, τὰς ὁποίας ἐσημείωσα μὲ τὸν ἀστερίσκον * (1).

Ὄγδοον. Τὸ σημεῖον τοῦ ἀστερίσκου χαρακτηρίζει προσέτι καὶ τὰς λέξεις ἐκείνας, ὅσας ἢ μετέφερον ἀπὸ ἄλλα ἄγνωστα καὶ ἄχρηστα εἰς ἡμᾶς πράγματα τῶν ἀρχαίων αἰώνων, ἢ ἐδημιούργησα κατ' ἀναλογίαν ἄλλων ἀρχαιοτέρων καὶ ἐπικυρωμένων ἀπὸ τὴν κοινὴν χρῆσιν λέξεων. Ἴσως, καὶ χωρὶς ἴσως, ἀπέτυχα εἰς τὰς πλειοτέρας, ἀλλ' εἴθε ἄλλοι, ὠφελούμενοι ἀπὸ τὴν ἐδικήν μου ἀποτυχίαν, 'να ἐπιτύχουν καλλήτερον!

» Τοῦτ' εὔχομαι, τοῦτό μοι
» Ἐλπὶς εἴδεται γλυκεῖα.«

(*) Ἰδ. καὶ τὴν λέξιν Φρουκάλι.

(1) Ἐδῶ νομίζω, ὅτι πρέπει 'να εἴπω καὶ δύω λέξεις πρὸς τοὺς ξένους Ἑλληνιστάς, ὅσοι παραμελοῦν τὴν σπουδὴν τῆς σημερινῆς τῶν Ἑλλήνων γλώσσης: Πόσον συντείνει δὲ αὕτη πρὸς κατανόησιν πολλῶν χωρίων τῶν ἀρχαίων, καὶ ἐκ τοῦ ἐναντίου εἰς πόσα λάθη παρασύρει ἡ ἄγνοιά της ἀρκεῖ μόνον 'να ἴδῃ τις ὅτι ὁ Δουκάγγιος (καὶ Δουκάγγιον λέγων, ἐνοῶ πᾶν ὅ,τι ἄριστον κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον εἰς τὴν Ἑλληνικὴν φιλολογίαν) ἐξήγει τὸ » Πρὸς τὸ βασίλευμα τοῦ ἡλίου sub ortum solis καὶ τὸ Βατόπουλον bateau, καὶ τὸ Δουλεύειν τὴν ἑορτήν, Festum observare κτλ., ὁ δὲ Δινδόρφιος καθ' ἡμᾶς testiculi τὰ σηκώτια.

Ἔννατον. Τὰς φιλολογικὰς ἐρεύνας καὶ τὰς ἐτυμολογικὰς παρατηρήσεις τῶν λέξεων 'δὲν 'τὰς ἐνόμισα χρέος μου, διότι, καθὼς τοσάκις προεῖπα, τῶν κόπων μου σκοπὸν ἐθέμην κυρίως τοὺς ἀρχαρίους, ὅσοι γυμνάζονται εἰς τὴν σύνθεσιν. Ἀλλ' οὐχ ἧττον ὁσάκις ἠμπόρεσα 'να σημειώσω ἐν συντομίᾳ τὴν πιθανωτέραν τῆς λέξεως παραγωγὴν, 'δὲν τὸ παρημέλησα. Τὰς πλειοτέρας τῶν σημειώσεων τούτων, 'τὸ κηρύττω καυχώμενος καὶ εὐγνωμονῶν, ἐρανίσθην ἀπὸ τοὺς δοκιμωτέρους τῶν φιλολόγων 'μας, καὶ κατ' ἐξοχὴν τὸν ἀθάνατον Κοραῆν. Πολλὰς ὅμως ἐξήντλησα καὶ διὰ τῶν μερικῶν μου κόπων ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς συγγραφεῖς, καὶ αὐτὴ ἡ ἐξομολόγησίς μου, καθότι ὑπαγορεύεται ἀπὸ τὴν αὐτὴν εἰλικρίνειαν, μὲ εἶνε, ἐλπίζω, συγχωρητέα.

Δέκατον. Ἓν ἀπὸ τὰ οὐσιωδέστερα προτερήματα Λεξικοῦ φρονῶν καὶ τὴν συντομίαν, ἐφρόντισα, ὅσον τὸ δυνατὸν, 'να ἑνώσω τὸ εὐσύνοπτον μετὰ τοῦ σαφοῦς, καὶ τολμῶ 'να ἐλπίσω ὅτι τὸ πόνημά μου εἰς ὀλιγώτερον ὄγκον περιέχει περισσότερα πράγματα παρὰ μερικὰ ἄλλα διπλασίου καὶ τριπλασίου μεγέθους.

Ἐνδέκατον. Τὸ Γαλλικὸν προσετέθη ἐν εἴδει ἐπεισοδίου καὶ κατὰ δεύτερον λόγον. Ἑπομένως πολλαὶ λέξεις καὶ φράσεις, καὶ μάλιστα παροιμίαι, τῆς περισπουδάστου γλώσσης αὐτῆς 'λείπουν ἀπὸ τὸ λεξικόν μου, εἴτε διότι 'δὲν 'τὰς γνωρίζει τὸ Ἔθνος τοῦτο ὁλότελα, εἴτε διότι 'δὲν περιείχοντο εἰς τὰ Γαλλικὰ λεξικὰ, ὅσα εἶχα ὑπ' ὄψιν, εἴτε διότι ἐγὼ 'δὲν κατώρθωσα 'να 'τὰς εὕρω. Εἰς τοῦτο ἀποκρίνομαι ὅ,τι καὶ ὁ Δουκάγγιος, ἐρωτηθεὶς διατί πολλὰς λέξεις ἀφῆκεν ἀνεξηγήτους εἰς τὸ Λατινικόν 'του γλωσσάριον: » Δὲν 'τὰς ἐξήγησα, διότι 'δὲν 'τὰς ἤξευρα, καὶ διὰ » 'να παρακινηθῇ ἄλλος 'να 'τὰς ζητήσῃ «. Περὶ τὴν σύνταξιν ἐντελοῦς Γαλλικο-Ἑλληνικοῦ Λεξικοῦ καταγίνονται πρὸ καιροῦ πολλοὶ ἄλλοι, τῶν ὁποίων εὐτύχησα 'να γνω-

ρίσω καὶ μερικοὺς, καὶ ἐλπίζω 'ν' ἀπολαύσωμεν ἐν καιρῷ τελεσφόρους τοὺς καρποὺς τῆς φιλοπονίας 'των.

Δωδέκατον. Εἰς τὸ τέλος ἐπρόσθεσα καὶ ἕνα πρόχειρον πίνακα τῶν νεωτέρων καὶ παλαιῶν γεωγραφικῶν ὀνομάτων, συνερανισμένον ἀπὸ τὰ συγγράμματα διαφόρων περιηγητῶν καὶ γεωγράφων Ἑλλήνων καὶ Εὐρωπαίων, ὄχι τόσον διὰ τὴν Γεωγραφίαν, ἡ ὁποία 'δὲν εἶνε ἔργον μου, ὅθεν οὔτ' ἐπρόσθεσα τίποτε ἴδικόν μου, οὔτε τὴν εὐθύνην ἑπομένως τῆς ἀκριβείας ἀναλαμβάνω, ἀλλὰ διὰ τὸν ἐξοστρακισμὸν τῶν βαρβαροφώνων καὶ τὴν ἀντικατάστασιν τῶν ἀρχαίων, πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον καὶ ἡ Κυβέρνησίς 'μας, Ἑλληνικὰ καὶ φρονοῦσα καὶ πράττουσα, 'δὲν ἐνόμισεν ἀνάξιον τῶν φροντίδων 'της, ὅθεν καὶ 'τὸ ἐπραγματοποίησε κατὰ μέγα μέρος. Ἡ Ἑλλὰς τὴν πολιτικὴν ὕπαρξίν 'της, ἂς 'τὸ ὁμολογήσωμεν, 'δὲν 'τὴν χρεωστεῖ τόσον οὔτε εἰς τὴν θέσιν οὔτε εἰς τὴν φύσιν τοῦ τόπου 'της, ἀλλ' εἰς τὰ λαμπρὰ ἐρείπια, τὰ ὁποῖα σκεπάζουν τὸ ἔδαφός 'της, εἰς τὰ ἔνδοξα ὀνόματα τῶν πόλεών 'της καὶ τῶν ἀρχαίων καὶ νεωτέρων ἡρώων 'της, εἰς τὰ ἀθάνατα τέλος πάντων συγγράμματα τῶν τέκνων 'της. Εἶνε λοιπὸν ἀνεκτὸν, ἀφ' οὗ ἀπέσεισε τὰς ἁλύσους 'της διὰ τῶν λαμπρῶν 'της ἀγώνων καὶ συνεργίᾳ τῆς φιλανθρώπου Εὐρώπης, ἡ ὁποία 'δὲν 'τὴν γνωρίζει παρὰ μόνον ἐξ ἀκοῆς καὶ ἐξ ἀναγνώσεως, δηλαδὴ ἀπὸ τὰ ὀνόματα, εἶνε, λέγω, ὑποφερτὸν 'ν' ἀκούωνται ἀκόμην εἰς τὴν Ἑλλάδα αἱ λέξεις *Ναχιγὲς*, *Ἰμλάκικα*, *Τζαφὲρ-ἀγὰ*, *Δερβὶσ-τσελεπὴ*, *Ζερμπίτσα*, *Ἰμὰμ-τσαούση*, καὶ τόσα ἄλλα βάρβαρα καὶ κακόφωνα, τὰ ὁποῖα οὔτε προφέρονται οὔτε γράφονται μὲ τὰ εἰκοσιτέσσαρά 'μας στοιχεῖα, ἐν ᾧ τὰ ἀρχαῖα σώζονται σχεδὸν ὅλα εἰς τοὺς παλαιοὺς συγγραφεῖς; Εἰς τὸν ἐξοστρακισμὸν τοῦτον πρέπει 'να συμπεριληφθοῦν καὶ τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν ἁγιωνύμων πόλεων καὶ χωρίων 'μας, ἐξ αἰτίας τῶν ὁποίων κατήντησεν ἡ Λευκὰς Ἁγία Μαύρα, ὡς ἂν εἴπῃ τις, ἡ 'μέρα νύκτα,

καὶ, περιοριζόμενα καθὼς εἶνε δίκαιον, μόνον εἰς τὰ μοναστήρια καὶ τὰς ἐκκλησίας, 'να δώσουν τόπον εἰς τὰ ἀρχαῖα. 'Δὲν ἀπαιτεῖται ὅμως κ' ἐδῶ ὀλιγωτέρα φιλοκαλία καὶ προσοχὴ, καθόσον μερικὰ τῶν παλαιῶν ὀνομάτων, εἴτε διὰ τὸ πολυσύμφωνον καὶ ἐπομένως δυσπρόφορον, τόσον αὐτῶν, ὅσων καὶ τῶν ἀπ' αὐτῶν ἐθνικῶν, εἴτε διὰ τὴν μετάπτωσιν τῶν λέξεων εἰς ἄλλας σημασίας ἀζήλους, εἶνε σχεδὸν ἀδύνατον 'να ἀντεισαχθῶσι, καὶ παράδειγμα φέρω τὴν Τίρυνθα, τῆς ὁποίας ἡ ὀνομαστικὴ, διὰ τὴν παράδοξον τῷ ὄντι κατάληξίν 'της, 'δὲν ἠξεύρω πότε καὶ πῶς θὰ 'μπορέσῃ 'να εἰσαχθῇ εἰς τὸ στόμα τοῦ ὄχλου. Εἰς τοιαύτην περίπτωσιν, ἡ ὁποία ὅμως θὰ τύχῃ πολλὰ σπανίως, κρίνω εὔλογον, ἢ 'να λησμονῶνται διόλου τὰ παλαιὰ, ὅταν μάλιστα τὰ νεώτερα τύχουν καὶ εὐφωνότερα, ἢ 'να μεταποιῶνται ἐπὶ τὸ ὁμαλώτερον, ἂν 'δὲν ἔφθασαν ἤδη 'να ἔχουν καὶ ἔκπαλαι δύο τύπους καθὼς ἡ Τζιὰ, τῆς ὁποίας ἐξενίκησεν ὡς ὁμαλώτερος ὁ εἰς α (Κέα-Κέας) παρὰ τὸν εἰς ως (Κέως-Κέω). Πολλὰ μάλιστα ὀνόματα πόλεων νεωτέρων, ὡς αὐτόχρημα Ἑλληνικὰ, ἢ συνδεδεμένα μὲ ἀναμνήσεις ἐνδόξους τῆς νεωτέρας 'μας ἱστορίας, 'δὲν πρέπει διόλου 'να μετακινηθοῦν. Ἀλλὰ καὶ τοῦτο μέχρι τινός· διότι τὸ ὄνομα τῶν Πετσῶν, π. χ., καί τοι διὰ βασιλικοῦ διατάγματος καθιερωμένον, 'δὲν ἠμπορεῖ ποτε 'να θεωρηθῇ ἄλλειως, παρὰ Pescia, καὶ ἐπομένως οὔτε μὲ τοῦ Ὁμήρου, οὔτε μὲ τοῦ Πινδάρου τὴν λύραν 'να συμφωνήσῃ.

Τοιαύτη εἶνε, ὡς τύπῳ διαλαβεῖν, ἡ διάθεσις καὶ οἰκονομία τοῦ ἀνὰ χεῖρας πονήματος, τῆς ὁποίας τὴν προδιοίκησιν, σχοινοτενεστέραν ἴσως τοῦ δέοντος, διεκπεραιώσας ἤδη, ἐξαιτοῦμαι ὄχι τὴν συγγνώμην (διότι κάνεις, ἀποτυχὼν τοῦ σκοποῦ 'του εἰς τὴν φιλολογίαν, ἀφ' οὗ πονοκεφαλήσῃ τὸν κόσμον χωρὶς νόημα, 'δὲν εἶνε, κατ' ἐμὴν γνώμην, ἄξιος συγγνώμης), ἀλλὰ τὰς παρατηρήσεις τῶν λογίων συμπολιτῶν μου, προαναγγέλλων ὅτι τὰς μὲν ὑπ'εὐ-

νοίας ὑπαγορευομένας θέλω καταστήσει ἐνεργούς, ἀναπληρῶν εἰς δευτέραν ἔκδοσιν, ἣν Θεὸς διδῷ, τὰς ἐλλείψεις τῆς πρώτης· τὰς δ' ὑπὸ φιλαπεχθήμονος διαθέσεως θέλω τρέψει πρὸς σκοπὸν εὐγενέστερον, προσπαθῶν 'να συλλέξω καὶ *ἐξ ἀκανθῶν σταφυλὴν*, καὶ 'να ὠφεληθῶ καὶ ἀπ' αὐτάς, εἰ δυνατόν, τὰς ἐρεσχελίας, πεπεισμένος ὅτι ὁ χρόνος εἶν' ὄχι μόνον » τῶν δικαίων ἀνδρῶν σωτὴρ ἄριστος «, καθὼς λέγει ὁ Πίνδαρος, ἀλλὰ καὶ τῶν συγγραμμάτων κριτὴς ἀδέκαστος, παραπέμπων εἰς τῶν βιβλιοπωλῶν τὰ κατώγεια, » αἰθᾶν ἀραχνᾶν ἔργοισι βριθόμενα «, ὅσα τούτων 'δὲν κρίνῃ ἄξια τῆς ἀθανασίας.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 29 Ἰανουαρίου τοῦ 1835.

ΕΞΗΓΗΣΙΣ

ΤΩΝ ΚΑΤ' ΑΠΟΚΟΠΗΝ ΓΕΓΡΑΜΜΕΝΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

ἀγγ—εῖον.
ἀλλ—αῦ (ἢ ἀλλέως).
ἀμ—ετάβατον (ῥῆμα).
ἀμφ—ίβολον.
ἀναλ—ογεῖ.
ἀντ—ωνυμία.
ἀποθ—ετικὸν (ῥῆμα).
ἀπρ—όσωπον (ῥῆμα).
ἄχρ—ηστος (λέξις).
αὐτοπ—αθητικὸν (ῥῆμα).
γένν—ημα.
γραφ—ικὸν (τῆς Παλαιᾶς δηλ. ἢ τῆς Νέας Γραφῆς).
γεωργ—ικὴ (λέξις).
δ—ένδρον.
διαφ—έρει.
ἐπ—ίῤῥημα.
ἐργ—αλεῖον.
ἐρωτ—ηματικόν.
ἔντ—ομον.
ἐλλειπτ—ικῶς.
ζ—ῶον.
θ—ηλυκὸν (εἰς τὰς Γαλλικὰς λέξεις).
ἰατρ—ικόν.
ἴδ—ε.
ἰδ—ιαιτέρως.
κ—αρπός.
κοιν—ῶς.
κρ—άσει
κυρ—ιολεκτικῶς.
λέξ—ις.
μέσ—ον (ῥῆμα).
μετ—αβατικὸν (ῥῆμα).
μεταγ—ενεστέρα (λέξις).
μέταλ—λον.
μεταφορ—ικῶς.
μονολ—εκτικῶς (μὲ μίαν λέξιν).
μόρ—ιον (λόγου).
μυρ—ωδικὸν (ἄρωμα).
ναυτ—ικὴ (λέξις).
νεολ—ογικῶς.
οἰκ—ιακὴ (λέξις).
οἰκοδ—ομικὴ (λέξις).
ὀρθ—ότερον.
ὄρ—υκτόν.
οὐδ—έτερον (ῥῆμα).
παθ—ητικὸν (ῥῆμα).
πάθ—ος (ἀῤῥώστια).
παρ—οιμία.
παράβ—αλε
πληθ—υντικόν.
ποιητ—ικόν.
πρόθ—εσις
προφ—έρεται.
π—τηνόν.
πωρ—ικόν.
ῥ—ῆμα.
σημ—αίνει.
συγκ—οπῇ.
σύνδ—εσμος.
συνεκδ—οχικῶς.
συνηθ—ίζεται.
συντ—άσσεται.
τροπ—ικῶς (μεταφορικῶς, ἀλληγορικῶς).
ὑπερβ—ολικὴ (φράσις ἢ λέξις).
ὑποκορ—ιστικὸν (ὄνομα).
φρ—άσις.
φ—υτόν.
χρ—ῶμα.
χυδ—αϊκῶς.

ΛΕΞΙΚΟΝ

ΤΗΣ ΚΑΘ' ΗΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΔΙΑΛΕΚΤΟΥ

ΜΕΘΗΡΜΗΝΕΥΜΕΝΗΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΚΑΙ ΤΟ ΓΑΛΛΙΚΟΝ

Α

Α, α, τὸ πρῶτον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου. §. Τρέπεται εἰς Ε· Βαλανίδι – βελανίδι, κραββάτι-κρεββάτι, τέσσαρα-τέσσερα, πτάρνυμαι-φτερνίζομαι, κτλ. (καθὼς ϗ οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον Βάραθρον-Βέρεθρον, Ἄρσην-Ἔρσην, Τέσσαρα-τέσσερα, κτλ.). ‖. εἰς Η· Αἶρα-ἦρα, ἄκρα-ἄκρη, κτλ. ‖. εἰς Ο· Μαλάχη-μολόχα. §. πλεονάζει. Βδέλλα-ἀβδέλλα, κράνιον-ἀκράνι, μασχάλη-ἀμασχάλη, πήγανος-ἀπήγανος, κτλ. (καθὼς καὶ οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον Στάχυς ϗ Ἀστάχυς, Σταφὶς καὶ Ἀσταφὶς, Σκολόπαξ ϗ Ἀσκαλόπαξ). §. Ἀφαιρεῖται· Ἀστακὸς-σταχός, Ἀσφαλίζω-σφαλνῶ, Ἀσπάραγος-σπαράγγι. §. (Ἐκθλίβεται) ὁρίσατε, ὁρίστε, καθήσατε, καθῆστε, κτλ.

Ἄ, Ἆ, ἢ Ἀ! μόρ. (σημαίνει εὐχαρίστησιν ἢ θαυμασμόν): ἄ, τί εὔμορφον! Ἆ, τοῦ κάλλους! **ah, qu'il est beau!** §. (ἀπορίαν καὶ ἀγανάκτησιν): ἄ, τὸν ἀχρεῖον! »Ὦ, τοῦ βδελυροῦ! **fi le vilain homme!** §. (φόβον ϗ ἀποστροφήν): ἄ, ἄ, μὴ μοῦ φέρῃς κοντὰ τὸ φῶς! »Ἆ, ἄ, τὴν δᾷδα μή μοι πρόσφερε. »Ἆ, μὴ λέγ', ὦ πόνηρε, ταῦτα (Ἀριστοφ. Πλ.). »Ἆ, ἄ, μηδαμῶς, μὴ πρὸς θεῶν μεθῇς βέλος (Σοφ. Φιλοκτ.), »Ἆ, ἄ, κύριέ μου κύριε! ὅτι εἶδον ἄγγελον κυρίου πρόσωπον πρὸς πρόσωπον,« Γρφ. ἴδε καὶ Ἀχ. §. (ἐγκαρδίωσιν καὶ παρακίνησιν, ὅτε καὶ προφέρεται δασύτερον): ἅ, 'νὰ σὲ ἰδῶ! ἅ, εἰά σου! κτλ. ἴδ. Βλέπω καὶ Εἰά. §. χαρὰν καὶ εὐχαρίστησιν (μὲ πλειοτέραν δασύτητα καὶ ἐπίτασιν τῆς φωνῆς): ἅ! ἔτσι δά! »Εἶπε δὲ χαίρων ὁ γηπόνος· ἅ, (Ἀγάθ. Σχολ. Ἐπιγρ.).

Ἀβάρετος (ὁποῖος δὲν βαρειέται), η, ον. »Ἄοκνος, ῥέκτης, δραστήριος. **actif, diligent.** §. (ὁποῖος δὲν δίδει βάρος) »Ἀνεπαχθής. **qui n'est pas incommode (importun).**

Ἀβάτευτος, η, ον (ζῶον ὅ,που δὲν ἐβατεύθη). »(ἔλαφος) Ἄβατος (Λουκ. Φιλοψ.), ἀνόχευτος. **biche non encore saillie, qui ne s'accouple pas.**

Ἄβαφος, η, ον. »Ἄβαπτος, ἄβαφος. **qui n'a pas été teint (colorié).**

- **Ἀβδέλλα,** ἔντ. »Βδέλλα. **sangsue,** θ. ‖. βάλλω ἀβδέλλαις. »Βδέλλας προσβάλλομαι (προστίθημι ἢ προστίθεμαι), βδελλίζω (Γαλ.) **appliquer (se faire appliquer) des sangsues.**

Ἄβλαβος (-πτος, -φτος), η, ον, ἴδε Ἀπείρακτος.

Ἀβούλαρος (εἶδος ἀγριάδος), φ. ἴδε Βούλαρος.

Ἀβούλωτος, η, ον. » Ἀσφράγιστος, ἀκατασήμαντος, ἀσήμαντος. qui n'a pas été cacheté.

Ἀβούτηκτος, η, ον. » Ἀβάπτιστος. qui n'a pas été plongé.

Ἀβραμηλιὰ, ἡ. » Βράβυλος καὶ βράβηλος (ἡ). prunellier.

Ἀβράμηλον, 'πωρ. » Βράβυλον καὶ βράβηλον (κυρίως ὠνομάζετο τὸ ἀφέλιαστον Ζερδαλί. » Ἔστι δὲ τοῦτο τὸ ἀκρόδρυον, λέγει ὁ Ἀθήναιος [βιβλ. Β'.], μικρότερον μὲν τῇ περιφορᾷ τῶν κοκκυμήλων, τῇ δὲ ἐδωδῇ τὸ αὐτὸ, πλὴν ὀλίγον δριμύτερον. » Βράβυλα τὰ κοινῶς κοκκύμηλα, ἤγουν, δαμασκηνά. Σχολ. Θεοκρ. Εἰδ. Ζ'. 146.). prunelle. θ. ἴδε καὶ Κορόμηλον.

Ἄβραστος, η, ον, ἴδε Ὠμός.

Ἄβρεχτος, η, ον, » Ἄβροχος, ἄβρεκτος. qui n'a pas été mouillé (arrosé).

Ἀβρί, φ. θαλ. ἴδε Φῦκι.

Ἀβύζακτος, η, ον, » Ἀθήλαστος, (Π.) ἄθηλος. non allaité.

Ἀγάλια, ἐπ. (ἐκ τοῦ) » Ἀκαλὰ, ἀκαλῶς (ἡ ἐκ τοῦ) » Ἀγανῶς, ἴδε Ἀργὰ καὶ Σιγανά.

Ἀγανακτησμένος, η, ον, ἴδε Καταθυμωμένος.

Ἀγανακτῶ, ῥ. ἀμ. » Χαλεπαίνω, βαρυμηνιάω, δυσανασχετέω, ἀγανακτέω, δυσφορέω, περιπαθέω, δεινὸν ποιοῦμαι. s'indigner, être indigné.

Ἄγανον (τὸ γένει' τοῦ ἀσταχύου). » Ἀνθέριξ (ὁ), ἀθήρ. barbe (d'épis), θ.

Ἀγανὸς, ἡ, ὸν (κυρ. πανί, ὕφασμα, τὸ ἐναντίον τοῦ Κρουστὸν, ἀπὸ τοῦ) » Ἐανὸς (χιτών).

Ἀγάνωτος, η, ον, » Ἀγάνωτος. non étamé.

Ἀγάπη. » Φίλτρον, ἀγάπη, στοργὴ, εὔνοια. affection, tendresse, θ. faveur, θ. bones grâces. ||. ἡ ἀγάπη τῆς πατρίδος, τῆς προκοπῆς, τοῦ πολέμου, κτλ. » Τὸ φιλόπατρι, τὸ φιλομαθὲς, τὸ φιλοπόλεμον, κτλ. ||. (ἡ μεταξὺ γονέων καὶ τέκνων) » Στοργὴ, φιλοστοργία. tendresse, amour paternel (maternel, filial). ||. (ἡ μεταξὺ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς), ἴδε Ἔρωτας. ||. (ἡ μεταξὺ ἐθνῶν, βασιλείων, κτλ.), ἴδε Εἰρήνη.

Ἀγαπημένος, η, ον, » Ἀγαπητὸς, προσφιλὴς, ἀγαπώμενος, πεφιλημένος, φίλος, σπουδαζόμενος. favori, -ite. ||. πολὺ ἀγαπημένος. » Περιπόθητος, περισπούδαστος, ἐπέραστος, φίλτατος. bien aimé.

Ἀγαπητικὴ (-κιά). » Ἐρωμένη, ἀγαπωμένη. maîtresse, amante.

Ἀγαπητικός. » Ἐρῶν, ἐραστής. §. ἐρώμενος, ἀγαπώμενος. amant, soupirant.

Ἀγαπίζω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. ἴδ. Συμβιβάζω καὶ Φιλιόνω.

Ἀγαπῶ, ῥ. μετ. » Φιλέω, ἀγαπάω, εὐνοϊκῶς διάκειμαι, στέργω (κυρ. διὰ τοὺς γονεῖς καὶ τὰ τέκνα), ἀσπάζομαι. aimer, cherir, affectionner. ||. τὸν ἀγάπησε φοβερά. » Διετέθη δεινῶς περὶ τὸν ἄνδρα (Πλουτ.). ||. ἐκεῖνος ὅ,που ἀγαπᾷ τὰ παιδιά 'του. » Φιλόπαις, φιλότεκνος. ||. ἐκεῖνος ὅ,που ἀγαπᾷ τὰ γέλοια, τὴν δουλειὰν, τὰ παιγνίδια, τὰ σεριάνια, τοὺς χωρατάδες, κτλ. » Φιλόγελως, φιλεργὸς, φιλοπαίγμων, φιλοθεάμων, φιλοσκώμμων, κτλ. ||. ἐκεῖνος ὅ,που ἀγαπᾷ 'ν' ἀκούῃ. » Φιλακροάμων, φιλήκοος (καὶ πλῆθος ἄλλων ἐπιθέτων σχηματίζονται παρομοίως). §. (ἐρωτικῶς). » Ἐράω, ἔραμαι (ποιητ.), ἀγαπάω (» ἐπιμανῶς ἀγαπῶσα τὸν νεανίσκον. Λουκ. » Θημὰρ, τὴν ἀδελφὴν Ἀβεσαλὼμ τοῦ ἀδελφοῦ μου, ἐγὼ ἀγαπῶ, « Γραφ.). aimer. ἴδε καὶ Ἐρωτεύομαι. §. (εὐχαριστοῦμαι, νοστιμεύομαι). » Χαίρω, πρὸς θυμοῦ μοί (ἡδομένῳ μοί) ἐστι. se plaire, aimer. ||. ἂν ἀγαπᾷς, (φρσ.). » Εἴ σοι πρὸς θυμοῦ. s'il vous plait. ||. τὰ 'ψάρια ἀγαποῦν τὰ γλυκὰ νερά. » Τοῖς ποτίμοις ἥδονται (χαίρουσι) τῶν ὑδάτων. ils se plaisent. ||. ὁ ἔλατος καὶ ὁ πεῦκος ἀγαποῦν τοὺς ψυχροὺς καὶ χιονισμένους τόπους. » Ἐλάτη καὶ πεύκη τοὺς ψυχροὺς τόπους φιλεῖ καὶ χιονώδεις (Θεόφρ. Α'.). §. (συνειθί-

ζω). Φιλέω. aimer à, ἴδε καὶ Θέλω καὶ Συνειθίζω.

Ἀγγαρειά. »Ἀγγαρεία (νεολ.) corvée. §. vexation.

Ἀγγαρεύω, ῥ. μετ. » Ἀγγαρεύω (»Κελεύω δὲ μηδὲ ἀγγαρεύεσθαι τὰ Ἰουδαίων ὑποζύγια, « Ἰώσ.). forcer à des corvées.

Ἀγγεῖον. » Σκεῦος, ἀγγεῖον, ἄγγος (τό). vase, pot, ustensile (κυρ. τοῦ μαγειρειοῦ), vaisseau.

Ἀγγειό, ἴδε Καθίκι.

Ἀγγέλικα, φ. » Συριακὴ ῥίζα. angélique, herbe-Gerard, θ.

Ἀγγιχτος, η, ον, ἴδε Ἀκέρηος ἢ Ἀνέγγικτος.

Ἀγγουράκι, κ. »Ἀγγούριον, σικύδιον. cornichon.

Ἀγγουραρμιὰ (Τουρσὴ ἀγγούρια). »Σίκυοι ὀξει (ἅλμη) ἐσκευασμένοι (τεταριχευμένοι), σίκυοι ἐν ὀξάλμῃ. des cornichons (confits au vinaigre).

Ἀγγοῦρι (ἐκ τοῦ Ἄωρον ἐσθίεσθαι), κ. » Σίκυς - υος (ὁ), σίκυος καὶ συκυὸς (ὁ ὠμὸς, πρὸς διαστολὴν τοῦ πέπονος, ἴδε Πεπόνι), ἄγγουρον (»Τὸ σπέρμα τῶν λεγομένων πρὶν σικύων, κατὰ κοινὴν δὲ τετραγγούρων, διουρητικόν ἐστι, πλὴν οὐχ ὡς τῶν πεπόνων, Συμ. Σήθ.) concombre.

Ἀγγουριὰ, φ. » Σικύα. la plante qui produit les concombres.

Ἀγγουρόσπορος. » Σίκυον. graine de concombre.

Ἄγδαρτος, η, ον. » Ἄδαρτος, ἄδορος, ἀνέκδαρτος. non écorché.

Ἀγελάδα (ἐκ τοῦ) »Ἀγελὰς, άδος (ἡ ἄλλ.) Ἀγελαία ἢ Φορβὰς (»Φορβάδα λέγει τὴν ἀγελάδα ἢ νομάδα καὶ εὔτροφον βοῦν. Σχολ. Ἀπολλων.), ζ. » Βοῦς - οὸς (ἡ), δάμαλις -εως (ἡ νέα). vache, θ. genisse, θ.

Ἀγελαδάρης, ἴδε Βοσκός.

Ἀγελαδινὸς, ή, όν. » Βόειος. de vache ou de genisse.

Ἀγέλαστος, η, ον. »Ἀγέλαστος, ἐς Τροφωνίου μεμαντευμένος (παροιμ.). serieux, grave, qui ne rit pas.

Ἀγένωτος, η, ον, ἴδε Ἄγουρος.

Ἀγιάζω (ῥαντίζω μὲ ἁγιασμόν), ῥ. μετ. » Περιῤῥαίνω)ῥαντίζω, ῥαίνω, ῥαντίζω. jetter de l'eau benite, asperger. ||. Καὶ ἀφ' οὗ ἁγιασθῇ. »Καὶ περιῤῥανάμενος ἀπὸ ἱεροῦ (Θεοφρ.). §. (γίνομαι ἅγιος), ῥ. οὐδ. » Εἰς τὸν χορὸν τῶν ἁγίων ἐγκαταλέγομαι. devenir saint, mourir en odeur de sainteté.

Ἁγίασμα. » Πηγὴ ἱερὰ, ἁγίασμα, ἁγιαστήριον. fontaine sainte.

Ἁγίασμα (τὸ ῥάντισμα μὲ τὴν ἁγιαστοῦραν). »Ῥαντισμὸς, περιῤῥάντισις. aspersion.

Ἁγιασματάρι (τὸ ἀγγεῖον, ὅπου γίνεται καὶ φυλάττεται ὁ ἁγιασμός). » Περιῤῥαντήριον. benitier. §. (τὸ βιβλίον, ὅ,που περιέχει τὴν ἀκολουθίαν τοῦ ἁγιασμοῦ), ἴδε Εὐχολόγι.

Ἁγιασμὸς (ἡ τελετή). » Ἁγιασμός. aspergés. §. (τὸ νερὸν τοῦ ἁγιασμοῦ). » Ἁγιασμὸς, ὕδωρ ἡγιασμένον. eau benite, θ.

Ἁγιαστῆρα(-οῦρα). » Ῥάντιστρον, θαλλὸς, περιῤῥαντήριον, ῥαντήρ. aspergés, aspersoir, goupillon.

Ἀγιάτρευτος, η, ον. » Ἀνίατος, ἀνήκεστος, ἀνιάτρευτος, ἀθεράπευτος. incurable, irrémédiable.

Ἀγιβασιλειάτικα (τὰ διδόμενα τὴν πρωτοχρονιὰν φιλοδωρήματα). (Σημ. Ἡ συνήθεια τοῦ 'να φιλοδωρῶνται οἱ πολῖται ἀμοιβαίως ἦτον ἔκπαλαι κοινή. Εἰς τὰς Ἀθήνας τοῦτο ἐγίνετο κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Χόων, ἥτις ἦτο μέρος τῶν Ληναίων ἢ Διονυσίων, καὶ ἑωρτάζετο τὴν 12 τοῦ ἀνθεστηριῶνος [μεταξὺ Φεβρουαρίου ἢ Μαρτίου]. Κατ' αὐτὴν συνείθιζαν οἱ Ἀθηναῖοι ὄχι μόνον 'να στέλλουν δῶρα μεταξύ 'των, ἀλλὰ 'να φιλοδωροῦν καὶ τοὺς διδασκάλους 'των. Ἰδοὺ πως διηγεῖται τὴν συνήθειαν ὁ Ἀθήναιος. » Τῇ δὲ ἑορτῇ τῶν χόων »ἔθος ἐστὶν Ἀθήνησι πέμπεσθαι δῶ»ρά τε καὶ τοὺς μισθοὺς τοῖς σοφι»σταῖς [βιβλ. Ι.],« ἴδε καὶ Λουκιανὸν περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων. Οἱ Ῥωμαῖοι [καθὼς καὶ ἡμεῖς τὴν

σήμερον] ἔκαμναν τὸ ἴδιον τὴν ἀρχιχρονιάν· Ἰδοὺ πῶς τὸ ἀναφέρει ὁ Ἡρωδιανός. » Νέου μὲν γὰρ ἔτους » τῆς ἐπιούσης ἔμελλεν ἄρξασθαι ἡ» μέρας... Σέβουσι δὲ τὴν ἑορτὴν » Ῥωμαῖοι. Κράνια προσαγορεύον» τες.. τήντε τοῦ ἔτους ἀρχὴν ἱε» ρομηνίαν ἄγουσι, καὶ δεξιοῦνται » ἀλλήλους ἐν ταύτῃ μάλιστα, καὶ » προσαγορεύουσι,νομισμάτων τε ἀν» τιδόσει καὶ κοινωνίᾳ τῶν γῆς καὶ » θαλάττης καλῶν. « Ἐπὶ τῶν Γραικορωμαίων ὠνομάζοντο) » Εὐαρχισμοί. (ἠμποροῦν 'να ὀνομασθοῦν καὶ) » Εἰσιτήρια. étrennes, θ. πλ.

Ἀγιβασιλόπηττα (ἡ)... » Ναστόν, ναστὸς (ἄρτος, ὁ μὴ ὠγκωμένος ἀλλὰ πυκνὸς καὶ πεπιλημένος. Ἀθην). gateau des Rois.

Ἄγιδε, ἐπ. (ἴσ. παρεφθάρη ἀπὸ τὸ) » Ἄγε δή, ἢ τὸ Ἄγετε (Λατιν. agite. » Ἀλλ' ἄγετε λαμβάνετε ὅπλα. Verum agite arma capite. Ξενοφ. Κύρου π. Ζ'. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει ὡς Λακων. καὶ » Ἄδδεε, ἐπείγου), ἴδε Ἔλα.

Ἁγιογδύτης. » Ἱερόσυλος. sacrilège, qui dépouille les temples, scelérat.

Ἀγιοχέρι (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Κερὶ κτλ.

Ἀγιόκλημα, φ. (ἀπὸ τοῦ) » Αἰγόκλημα (μετάφρασ. τοῦ Λατιν. caprifolium, ἴσως τὸ) » Περικλύμενον (τοῦ Διοσκορ.). chevre-feuille, θ.

Ἅγιος, α, ον, » Ἅγιος, ἱερός. saint.

Ἁγιωσύνη. » Ἁγιότης, ἁγιωσύνη. sainteté, θ.

Ἀγκαθάκι. » Ἀκάνθιον, ἀκανθίς. épinette, θ.

Ἀγκάθι (ἀπὸ τοῦ) » Ἀκάνθιον (τὸ κέντρον μερικῶν φυτῶν). » Ἄκανθα, κέντρον. épine, θ. piquant. §. (συνεκδ. τὸ τῆς μελίσσης). » Κέντρον. aiguillon. §. (ὡς ὄνομα γένους τῶν ἀγκαθωτῶν φυτῶν, περιλαμβάνει ἄπειρα εἴδη, ἰδίως δὲ ἠμπορεῖ 'να προσδιορισθῇ Α') εἰς τὸ) » Ἠρύγγιον. érynge, chardon roland (ou) cent têtes (καὶ Β'. εἰς τὸν Ἀρκουδόβατον, ἴδε τὴν λέξιν). §. (γενικῶς κάθε τι ὅ,που κεντρόνει), ἴδε Ἀγκίδι.

Ἀγκαθόκτενον (ἴδε Κτενάγκαθον), ἐργ. » Κνάφος, κροκυδιανόν, δίψακος (ἐξηγούμενον ἔν τινι ἰατρ. Γλωσσαρ. » Ἀκανθάκτενου, ὅπερ ξαίνουν τὰ καμαλαύκια). chardon à bonnetier.

Ἀγκαθολάπαθον, φ. » Ἀκανθολάπαθον. bardane, θ.

Ἀγκαθωτός, ή, όν. » Ἀκανθώδης, ἀκανθωτός. épineux.

Ἀγκαλά, μόρ. ἴδε Ὅλος (εἰς τὸ ||. μ' ὅλον ὅτι).

Ἀγκαλιά. » Ἀγκάλαι, ὠλέναι, κόλπος. bras, πλ. giron. ||. (ἐλλειπτ. ἀντὶ ἐπίρ.) τὸν 'πῆρ ἀγκαλιά. » Ἀγκὰς ἔλεν. §. (συνεκδ. ὅσον χωρεῖ ἡ ἀγκαλιά). » Ἀγκαλίς. brassée, θ.

Ἀγκαλιάζω, ῥ. μετ. » Περιβάλλω, περιλαμβάνω, ἐναγκαλίζομαι, ἐνστερνίζομαι, ἐγκολπίζομαι (Λόγιοι), περιπλέκομαι, ἀγκαλίζομαι. embrasser. ||. ἕνα δένδρον τόσο' χονδρόν, ὥστε τρεῖς ἄνδρες δὲν 'μποροῦν 'να 'το ἀγκαλιάσουν· » Δένδρον τηλικοῦτον τὸ πάχος, ὃ τρεῖς ἄνδρες οὐ δύνανται περιλαμβάνειν (Θεοφρ. Φυτ. Δ'). ||. 'τον ἀγκάλιασε σφικτά. » Περιχυθεὶς (» Περιπλακεὶς) αὐτῷ.

Ἀγκάλιασμα. » Περιβολή, περιπλοκή. embrassement, embrassade, θ. accolade, θ.

Ἀγκίδι (ἀπὸ τοῦ) » Ἀκὶς-ίδος (ἡ), σκιν(σχιν)δαλμὸς καὶ σκιν(σχιν)δάλαμος. écharde, θ. picot.

Ἀγκινάρα, φ. » Κι(Κυ)νάρα, κάκτος (ἰδιαιτ. τὸ κοτσάνι ἢ βλαστάρι της). artichaut.

Ἀγκίστρι (ἐκ τοῦ) » Ἀγκίστριον (ὑποκορ. τοῦ) » Ἄγκιστρον. hameçon. ||. πιασμένος εἰς τὸ ἀγκίστρι. » Ἠγκιστρωμένος. pris à l'hameçon.

Ἀγκομαχητόν. » Ἆσθμα, τὸ ἀσθμαίνειν (πνευστιᾶν). l'action d'halleter, perte d'haleine.

Ἀγκομαχῶ, ῥ. ἀμ. » Ἀσθμαίνω,

πνευστιάω, φυσιάω. halleter, être tout essoufflé.

Ἄγκουρα (τὸ μεγάλον σίδηρον τοῦ καραβιοῦ), ἴδ. Σίδηρον.

Ἀγκύλωμα. »Νυγμὸς, νύξις, νυγμὴ, νύγμα. piqûre, θ.

Ἀγκυλόνω, ῥ. μετ. » Νύσσω(-ττω). piquer.

Ἀγκωνάρι (ἡ ἔξωθεν κώχη τοῦ 'σπιτιοῦ). » Ἀγκὼν (»'Επ' ἀγκῶνος τείχεος. Ὅμ. Ἰλ. Π.). encoignure, θ. §. (ἡ πέτρα τῆς κώχης τοῦ θεμελίου). » Γωνιαῖος (» Ἀκρογωνιαῖος) λίθος. pierre angulaire (d'encoignure), θ.

Ἀγκῶνας. » Ἀγκών. coude. ||. ἡ ἄκρη τοῦ ἄγκωνα. » Ὠλέκρανον. cubitus. ||. κτυπῶ μὲ τὸν ἀγκῶνα. »Παρ(»Δι)αγκωνίζομαι, ὠλεκρανίζω, κυβιτίζω, coudoyer, frapper (heurter, pousser) du coude.

Ἀγκωνή, ἴδε Ἀγκωνάρι καὶ Κώχη.

Ἄγλυχος, η, ον. » Ἀγλευκὴς (Ξενοφ.), ἀγλυκὴς (Θεοφ.), ἄγλευκος.

Ἀγναντεύω (Ἐς τὸ παραθύρι κάθεται, τὰ πέλαγ' ἀγναντεύει. » Ἀναίβηκα 'ς τὸν Ὄλυμπο, κ'η-ἀγνάντεψα τριγύρω.«), ῥ. μτβτ. » Περισκοπέω, -ομαι. voir (regarder) tout à l'entour.

Ἀγνάντια, ἐπ. (ἐκ τοῦ) » Ἐναντία, ἴδε Ἀντίκρυ.

Ἀγνάντιος, α, ον, (ἐκ τοῦ) » Ἐναντίος, ἴδε Ἀντίκρυνός.

Ἀγνώριστος, η, ον, » Ἀγνὼς-ῶτος, ἀγνοούμενος, ἄγνωστος. inconnu, incognito (Ἰταλ.).

Ἀγορὰ (ἡ τιμὴ, τὸ κόστος τῶν πραγματειῶν). » Ἀγορά. le prix. ||. πόσο' ἔχει ἀγορὰ' (πόσο δηλ. κοστίζει εἰς τὸν πραγματευτὴν κυρ.); » Πόσου ἠγόρασται; combien coûte-t-il?

Ἀγοράζω, ῥ. μετ. » Ὠνέομαι, πρίαμαι, ἀγοράζω. acheter.

Ἀγόρασμα. » Ὠνή, ἀγορασμός. achat.

Ἀγοραστής. » Ὠνητὴς, ἀγοράζων, ἀγοραστής. acheteur.

Ἀγοραστὸς, ή, όν. » Ὤνιος, ἀγοραστὸς, ὠνητός. acheté, à prix d'argent.

Ἀγόρι (τὸ ἀρσενικὸν παιδί, ἀπὸ τοῦ) » Ἄγορος (ὁ ἔφηβος παρὰ Θρᾳξὶ καὶ Ἀττικοῖς. » Τοὺς ἐφήβους Ἀχαιοὶ Κούρους καλοῦσι, Θρᾷκες δὲ Ἀγούρους, ὡσαύτως καὶ Ἀττικοί.« Ἀλεξίων Γραμμ. Τοῦτο δὲ διὰ τῆς ἐπενθέσ. τοῦ δίγαμμα ἀπὸ τοῦ Ἄωρος, ὅθεν καὶ ἀκριβέστερον διὰ τοῦ Ω. »Εἰ δέ τις ἄγωρος πνηστευθῇ κοράσιν,« Νομοκάν. παρὰ Δουκαγγ.). » Παῖς (ὁ), ἄρρην-ενος, κόρος (ποιητ.). garçon.

Ἀγουρίδα ('Εκ τοῦ Ἄωρος, ἴδε ἀνωτέρω. » Τὴν ἀγούρων αἱμωδίαν. Νικήτ., τὸ ὁποῖον ὁ ἕτερος τῶν κωδήκων ἔχει Ὀμφάκων, οὐχὶ κακῶς, ὡς ὁ ἐκδότης τοῦ Αιδοτείου Θησαυροῦ [ἐν Φ. Ἀγουρος] ἐνόμισεν, ἀλλ' ὀρθότατα). » Ὄμφαξ (βότρυς). verjus (κυρ. τὸ ζουμί 'της). ||. ἀγάλι' -ἀγάλια γίνεται ἡ ἀγουρίδα μέλι; (παροιμ.). » Χρόνῳ (καὶ πόνῳ) τὰ καλά. avec le temps et la paille les nèfles mûrissent.

Ἀγουρόλαδον. » Ὀμφάκινον (» Ὠμοτριβὲς) ἔλαιον. huile verte, θ.

Ἄγουρος, η, ον, (ἐκ τοῦ) » Ἄωρος, ὄμφαξ, ὀμφακώδης(-ίας), ἄπεπτος, ὠμός. vert.

Ἀγραβάνι ἢ Ἀγραβάνηά (εἰς τὴν Ἑλλάδα ὀνομάζεται κουτσούπιά), θ. » Κερατωνία ἡ ἀγρία, κερκὶς (ἡ ἀλλοδόσπερμος). arbre de judée (ou de juda), arbre d'amour, gaînier.

Ἀγράμματος, η, ον, » Ἀπαίδευτος, ἀγράμματος, παιδείας ἄμοιρος, γραμμάτων ἄπειρος, ἄμουσος, ἀμαθής. ignorant, ignare, qui ne sait ni a ni b, illettré.

Ἄγραφος (-φτος), η, ον. » Ἄγραφος, ἄγραπτος. qui n'est écrit.

Ἄγρια, ἐπ. » Ἀγρίως, δεινὸν, ἄγριον. avec férocité. ||. τί με κυττάζεις ἄγρια-ἄγρια; ἴδ. Ἀγριοκυττάζω.

Ἀγριάγκαθον, φ. » Ἀτρακτυλίς. chardon benit. §. » Ἄχαρνα καὶ ἄχορνα. sang d'homme.

Ἀγριαγκινάρα (τὸ καλλιεργημέ-

νον γαϊδουράγκαθον), φ. » Σκόλυμος (ὁ κηπευόμενος ἢ κηπαῖος). **artichaut sauvage, chardonnette ou cardonette, cardon, carde.**

Ἀγριάδα, φ. » Ἀγρία (κατὰ τὸν Σχολ. τοῦ Θεοκρ. ΙΓ', 42, τὸ Ἀγριὰς ἦτον ἐπίθετον μαλάχης, κράμβης, ἀμπέλου κτλ.) » Ἄγρωστις. **chiendent, gramen, arrête-boeuf,** ἴδε καὶ Κολλητσίδα. §. (ἡ ἰδιότης τοῦ ἀγρίου). » Ἀγριότης, τὸ ἄγριον (ἀτίθασσον, θηριῶδες, ἀνήμερον κτλ.). **férocité.**

Ἀγριάνθρωπος (ὁ μὴ πεπολισμένος). » Ἄγριος. **sauvage.** §. (μεταφορ. ὁ) » Μισάνθρωπος, Τιμώνειόν τινα βίον προῃρημένος, μονώτης, μονοδίαιτος. **loup-garou, sauvage.** §. ζ. (εἶδος μαϊμοῦς). » Σάτυρος, κυνοκέφαλος. **orang-outang, homme de bois.**

Ἀγριαπιδιὰ (ἡ κοιν. εἰς τὴν 'Ελλάδα Γκορτζιά), δ. ἴδε Ἀχλαδιά.

Ἀγριάπιδον (τὸ κοιν. εἰς τὴν 'Ελλάδα Γκόρτζον), κ. ἴδε Ἀχλάδι.

• Ἀγριαφάνα, φ. » Λυκοφάνης. **chardon étoilé.**

Ἀγριεύω, ῥ. μετ. » Ἀγριόω, ἐξαγριόω, ἐκτραχύνω, ἀποθηριόω. **effaroucher, effarer, exaspérer.** §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Ἀγριαίνω (-ομαι), ἀγριόομαι (κυρ. διὰ τὰ φυτά), ἀπαγριόομαι (Θφρ.), ἐκτραχύνομαι, ἀποθηριόομαι. **devenir sauvage (farouche), s'exaspérer.** ‖. ἀγριεύομαι, ῥ. μέσ. » Ἀγριόομαι, ἐξαγριόομαι. **s'effaroucher,** ἴδ. καὶ Φοβοῦμαι.

Ἀγρίμι, ἴδε Θηρίον. §. (ζῶον διὰ κυνήγημα). » Ἄγριον, θηρίον, ἀγριμαῖον (Ἀθήν. Δειπν.). **bête fauve,** θ. **venaison, gibier,** ἴδε καὶ Κυνῆγι.

Ἀγριμονιά, φ. » Εὐπατόριον, βουβώνιον, ἀστὴρ ἀττικός, βούφθαλμον. **aigremoine,** θ. **espargoutte,** θ. **eupatoire,** θ.

Ἀγριοαβραμηλῆ, δ. ἴδε Προυνιά.

Ἀγριοβαλανιδηά (τὸ Τουρ. Καραγάτσι), δ. » Ἀγριοβάλανος (Γραφ. 'Ησ. ΜΔ'.), ἴδε Φτελιά.

Ἀγριοβούβαλον, ζ. » Βόνασος. **ure.**

Ἀγριοβασιλικός, φ. » Κλινοπόδιον. **basilic sauvage, clinopodium;** ἴδε καὶ Παρθενοῦδι.

Ἀγριοβρώμη, φ. » Αἰγίλωψ (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Χίον), σιτόσπελος, σιφώνιον. **baveron, brome.** §. **coquiole,** θ.

Ἀγριογάϊδαρος, ζ. » Ὄναγρος, **onagre, âne sauvage.**

Ἀγριογαρόφαλλον, ἀνθ. (μερικοὶ ὑποθέτουν ὅτι εἶνε τὸ) » Διὸς ἄνθος (τοῦ Θεοφράστου).

Ἀγριόγα(τα)τος(-ττα), ζ. » Αἴλουρος. **chat (chatte) sauvage.**

Ἀγριόγιδα, ζ. ἴδε Ἀγριοκάτσικον.

Ἀγριογούρουνον, ζ. » Σύαγρος, σῦς (ὗς) ἄγριος, μονιὸς (κυρ. τὸ μονοδίαιτον καὶ ἑπομένως ἀγριώτερον). **sanglier, laie** (τὸ θηλυκόν), **marcassin** (τὸ μικρόν).

Ἀγριοδαμασκηνηά, δ. » Ἀγριοκοκκυμηλέα. **prunier sauvage.** §. ῥάμνος (ἡ λευκή). **nerprun ou noirprun, bourg-épine,** θ.

Ἀγριοδαμάσκηνον, κ. » Ἀγριοκοκκύμηλον. **prune sauvage,** θ.

Ἀγριοδάφνη, δ. ἢ φ. » Δάφνη ἡ ἀγρία, χαμαιδάφνη, πέπλιον, δαφνοειδές. **laurier-thym, lauréole mâle,** θ. ἴδε καὶ 'Ροδοδάφνη.

Ἀγριοδυόσμος, φ. » Καλαμίνθη, μίνθη ἡ ἀγρία, σισύμβριον. **calament, menthe sauvage,** θ.

Ἀγριοεληά (προφ. κοιν. Ἀγριληά), δ. » Ἀγριέλαιος (ἡ), ἀγριελαία, κότινος. **olivier sauvage ou franc, oléastre.**

Ἀγριοθρύμπη, φ. Κόνυζα (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Ἀττικήν), κνύζα. **sariette sauvage,** θ. **herbe aux punaises,** θ.

Ἀγριοκάρδαμον, φ. » Ἰβηρίς, λεπίδιον, ἀγριοκάρδαμον, κυνοκάρδαμον, καρδαμίς, σαυρίδιον καὶ σαύριον, ἐρύσιμον ('Ησύχ.). **cresson sauvage, corne de cerf d'eau.**

Ἀγριοκάτσικον, ζ. » Αἴγαγρος (ὁ καὶ ἡ). **chamois** (διαφ. τοῦ) **bouquetin,** ἴδε καὶ Πλατῶνι.

Ἀγριοκερασιά, ὁ. » Ἀγριοκέρασος. **mahaleb.**

Ἀγριοκέρασον, κ. » Κεράσιον τὸ ἄγριον. **merise,** θ. ἴδε καὶ Μαυροκέρασον.

Ἀγριοκέχρι, φ. » Ἔλυμος ἡ μελίνη (ἡ ἀγρία). **panicum sauvage.**

Ἀγριόκλημα, φ. » Ἀγριάμπελος (ἡ), ἄμπελος ἡ ἀγρία. **vigne sauvage,** θ. **lambruche, lambrusque,** θ.

Ἀγριοκουκκουναρηά, ὁ. ἴδε Πεῦκος.

Ἀγριοκουμαρηά, ὁ. » Ἀνδράχνη. **arbousier sauvage.**

Ἀγριοκρομμύδα, φ. ἴδε Σκυλοκρομμύδα.

Ἀγριοκρόμμυδον, φ. ἴδε Βορβός.

Ἀγριοκυττάζω, ῥ. μετ. » Βλοσυρὸν (» Ἄγριον, » Δεινὸν, » Δριμὺ, » Τιτανῶδες, » Ταυρηδὸν, κλ.) ἐνορέω, ὑποβλέπω, ὑπόδρα (ὑποδρὰξ) ὁράω (ποιητ.). **jetter des regards terribles (farouches), faire les gros yeux à quelqun,** ἴδ. καὶ Στραβοκυττάζω. ‖. τί με ἀγριοκυττάζεις; » Τί μοι δεινὸν ἐνορᾷς; **que (pourquoi) me fais-tu les gros yeux?**

Ἀγριολάπατον, φ. » Ἱππολάπαθον. **patience sauvage, rhubarbe des moines.**

Ἀγριομάλαθρον, φ. (εἶνε διαφόρων εἰδῶν). » Ἱππομάραθρον· δαῦκος ὁ ἄγριος· πύρεθρον. **fenouil sauvage.**

Ἀγριομελιζάνα (ὁ Σχολ. τοῦ Θεοκρ. Εἰδ. ἱ. 37. τὴν γράφει Ἀγριομελιντζάναν), φ. (ἴσως ὁ) » Μανικὸς στρύχνος (τοῦ Θεοφράστου), στρύχνη. δελφίνιον, **morelle,** θ. §. ἁλικάκαβος, φυσαλίς. **solanum, coqueret, douce-amère,** θ.

Ἀγριομέλισσα, ἔντ. (εἶνε πάμπολλα εἴδη). » Κηφήν. **bourdon.** §. βομβύλη, βομβυλιός, βομβύλιον, βόμβυξ καὶ βέμβιξ. **mouche bruante,** θ. §. Τενθρηδὼν, πεμφρηδὼν, ἀνθρήνη (κυρ. ἡ Κοπρομέλισσα), μέλισσα ἀγρία. **frélon.**

Ἀγριομερσινιά, ὁ. » Ὀξυ(» Κεντρο)-μυρσίνη, μυῤῥινάκανθος, μυρταλίς. **myrte sauvage. bruse.**

Ἀγριομηληά, ὁ. ἴδε Κορομηληά.

Ἀγριόμηλον, κ. ἴδε Κορόμηλον.

Ἀγριομολόχα, φ. » Ἀγριομαλάχη, ἰβίσκος. **bi(gui)mauve,** θ. **mauve sauvage,** θ. §. γεράνιον. **bec de grue, pied de pigeon,** ἴδ. καὶ Ἰνδριαάχι (εἰς τὸ Παράρτημα).

Ἀγριομουσμουληά, ὁ. » Κράταιγος ἡ Κραταιγών. **néflier franc,** (παρβλ. Σουρβηά).

Ἀγριομπάρμπαρον, φ. » Κενταύριον (τὸ μέγα), κενταυρὶς (-εία) πόα (βοτάνη). **centaurée,** θ. ἴδε καὶ Θερμασοβότανον.

Ἀγριοπαππαροῦνα, φ. » Μήκων (ἡ ὀρεία ἡ ἀγρία), περσεφόνιον (τὸ βασιλικὸν), ῥοιὰς (κυρ. ἡ κόκκινη), ἀνεμώνη (ἡ ἄσπρη). **coquelicot, ponceau,** ἴδ. καὶ Παπαροῦνα.

Ἀγριόπαππια, π. » Νῆσσα(-ττα) ἡ ἀγρία. **canard sauvage.** (εἴδη αὐτῆς εἶνε καὶ ἡ) » Κερκιθαλίς. **cercelle ou sarcelle,** θ. **hallebrand ou allebrande** (ἰδιαιτέρως τὸ μικρόν)· (καὶ ἡ) Φασκὰς ἡ βασκὰς ἡ βοσκάς. **macreuse ou morillon** (καὶ ἄλλα πάμπολλα).

Ἀγριοπερίστερον, π. » Οἰνάς. πελειὰς καὶ πέλεια. **pigeon sauvage. bizet.**

Ἀγριοπετεινὸς (τὸ θηλ. Ἀγριόκοτα), π. ἴδε Ξυλοπετεινός.

Ἀγριοπήγανον, φ. » Πήγανον τὸ ἄγριον, ἀγριοπήγανον, μῶλυ (Διοσκ. Γ'.). **rue sauvage ou des murailles,** θ. **sauve-vie,** θ. **harmale,** θ. (» Καλοῦσι δέ τινες αὐτὸ [τὸ ἄγριον πήγανον] ἁρμαλὰν, Διοσκορ. καὶ Γαλην.)

Ἀγριοῤῥάπανον, φ. ἴδε Ῥεπανίδα.

Ἀγριόῤῥοβον, φ. » Ὄροβος ὁ ἄγριος, ἀγριόροβος. **pois des grues.**

Ἀγριοῤῥοδιά, ὁ. » Ῥοιὰ ἡ ἀγρία. **balaustier.** ‖. τὸ ἄνθος της. » Βαλαύστιον. **balauste.** θ.

Ἄγριος, α, ον. » Ἄγριος. ἀτίθασσος, ἀνήμερος. **sauvage, féroce, farouche.** §. Βλοσυρὸς, δεινὸς, ἀγριωπός. **menaçant, effrayant.**

Ἀγριοσέλινον, φ. » Ἀγριοσέλινον, ὀρειοσέλινον, ἱπποσέλινον, (συγχέε-

ται, μὲ τὸ σμύρνιον. hache des montagnes. livèche, sermentaire, ἴδ. καὶ Νεροσέλινον.

Ἀγριοσταφίδα. φ. »Ἀγριοσταφίς, σταφὶς (ἀσταφίς) ἡ ἀγρία. staphisaigre, θ. herbe aux poux, θ.

Ἀγριοστραβιληὰ (ἡ), = Ἀγριοκουκκουναρηά.

Ἀγριοσυκηά, δ. »Ἐρινεὸς καὶ ἐρινός. ἀγριοσυκῆ ('Ορεστολλ. Β', 77). figuier sauvage.

Ἀγριοσυκιάζω, »Ἐρινεάζω.

Ἀγριόσυκον (Ὄλυνθοι ἄγριοι, τὰ ἀγριόσυκα. Ἰατρ. Γλωσσάρ. Bern et Tittm.), κ. ἴδε Ἐρινός.

Ἀγριοτριανταφυλληά, δ. »Κυνόσβατος (ὁ καὶ ἡ). églantier. ‖. ὁ καρπός της, ἴδε Ὀρνιθόκωλος. ‖. τὸ ἄνθος της, ἴδε —

Ἀγριοτριαντάφυλλον, »Κυνόρροδον καὶ κυνόροδον. églantine, θ.

Ἀγριοφληακοῦνι, φ. »Γλήχων ἡ ἀγρία, δίκταμον (-μνον), δίκταμνος (ἡ). fraximelle, θ. dictam.

Ἀγριοφράγουλα, φ. »Πεντάφυλλον, ἑπτάφυλλον, πενταπέτηλον, πενταπετές. quintefeuille, θ. tormentille, θ.

Ἀγριόψωρα (ἡ ἄλλ. Γαϊδουρόψωρα καὶ Καμηλόψωρα), πάθ. »Ἀγριοψωρία. rogne, θ. grosse gale, θ. ‖. ἔχω ἀγριόψωραν, »Ψωραγριάω (Γρφ.). avoir la rogue.

Ἀγωγή, ἴδε Ἀναφορά.

Ἀγῶγι (ὁ μισθὸς τοῦ ἀγωγιάτου). »Ἀγώγιον. voiture, θ.

Ἀγωγιάτης. »Ἀγωγεύς. conducteur de chevaux, voiturier, voiturin, roulier.

Ἀγωγιάτικος, η, ον. »Ἀγωγαῖος. qui appartient à un roulier. ‖. ἄλογον ἀγωγιάτικον, »Φορτηγὸς ἵππος. cheval de somme (de charge).

Ἄδεια. »Ἄδεια, ἄφεσις. congé, permission. ‖. δίδω ἄδειαν. »Ἐφ(Ἀφ)ίημι, ἐπιτρέπω, συγχωρέω, ἄδειαν παρέχω (δίδωμι). permettre, accorder. ‖. ἡ πόλις δίδει ἄδειαν εἰς ὅποιον θέλει νὰ δουλεύῃ τὰ μεταλλεῖα. »Ἡ πόλις παρέχει τῷ βουλομένῳ ἐργάζεσθαι ἐν τοῖς μετάλλοις (Ξεν.). ‖. ἂν μὲ δίδῃς ἄδειαν νὰ σὲ 'πῶ. »Εἴ μοι δίδως εἰπεῖν, πάτερ σεβασμιώτατε (Συνεσ.). ‖. εἶνε ἄδεια. »Ἔξεστι, ἐπιτέτραπται, ἐφεῖται, ἀνεῖται (Πλούτ.). il est permis.

Ἀδειάζω (τὸ ἄλλως Ἀδειάζω), ἀ. μετ. »Κενόω, ἐκκενόω, ἐξαντλέω, ἀφαιρέω. vider, épuiser, desemplir. 2) (ἔχω καιρὸν ἢ εὐκαιρῶ· κατ' αὐτὴν τὴν σημασίαν μετεχειρίσθη τὴν λέξιν ὁ Εὐστάθιος Ἰλ. Τ.), ἀ. ἀμ. »Σχολάζω, σχολὴν ἄγω, εὐκαιρῶ (»Καὶ οὐδὲ φαγεῖν ηὐκαίρουν, » Εὐαγγ.). avoir de (être de) loisir. ‖. ἴδεν ἀδειάζω. »Οὐ σχολή μοι, ἀσχόλως ἔχω (Δημ.), ἀσχολίαν ἔχω (ἄγω). je n'ai pas de temps de loisir, je ne suis pas de loisir. ‖. τοὺς κάμνει νὰ μὴν ἀδειάζουν διὰ καμμίαν ἄλλην δουλειάν. »Ἀσχολίαν τῶν ἄλλων ἔργων παρασκευάζει.

Ἀδείασμα. »Κένωσις, ἀφαίρεσις. l'action de vider etc., évacuation (συρ. διὰ τὰ ὑγρὰ τοῦ σώματος).

Ἄδειος (μὴ γεμάτος, εὐκαιρος), η, ον. »Κενός, διά(ὑπό)κενος. vide. ‖. (χωρὶς δουλειάν). »Σχολάζων. desoccupé. desœuvré. vaquant.

Ἀδεκάτιστος, η, ον. »Ἀδεκάτευτος. qui n'a pas été décimé.

Ἀδελφάτον (ἀναφέρει τὴν λέξιν ἐπὶ ἑταιρίας μοναχῶν ὁ Φώτ. εἰς τὸν Νομοκάν.). »Φρα(»Φα)τρία, ἀδελφότης. confrérie, congrégation.

Ἀδελφικά, ἐπ. »Ἀδελφῶν τρόπον, ἀδελφικῶς, οἰκειότατα. fraternellement, en frère.

Ἀδελφοποιτὸς (κατὰ συγκ. ἐκ τοῦ) »Ἀδελφοποίητος (Ἀλβανιστὶ λέγεται Βλάμης. Βουλγαριστὶ Μπράτιμος. Ἡ συνήθεια ἦτον κοινὴ παρὰ τοῖς Θραξὶν ἀκόμη καὶ ἐπὶ Ξενοφῶντος. Καὶ ὁ ἡγεμὼν αὐτῶν Σεύθης, ἐρωτήσαντος αὐτὸν τοῦ Ξενοφ. ἂν ἦνε παρ' αὐτῷ δεκτοὶ οἱ βουλόμενοι τυχὸν νὰ μεταναστεύσωσιν ἐκ τῶν Ἑλλήνων. »Θ' εἶπε, Καὶ ἀδελφούς γε ποιήσομαι, «Ξεν. Κ.

Ἀνάδ. Ζ'. 2) (ἀναλογεῖ κατά τι καὶ μὲ τὸ) Φράτωρ. (καὶ μὲ τὸ) Ξένος. frère adoptif, confrère.

Ἀδελφὸς, ή, »Ἀδελφός, αὐτάδελφος, ὁμαίμων. frère, soeur, θ.

Ἀδελφοσύνη. »Ἀδελφότης. fraternité, θ.

Ἀδέξια, ἐπ. ἴδε Ἀνεπιτήδεια.

Ἀδέξιος, α, ον, ἴδε Ἀνεπιτήδειος καὶ Ἀχρεῖος.

Ἀδετος, η, ον. » Ἄδετος, ἄνετος. délié, ἴδε καὶ Αὐτός.

Ἀδιάκοπα, ἐπ. »Ἀδιαλείπτως, ἐνδελεχῶς, διηνεκῶς, συνεχῶς, μηδὲν (οὐδὲν). διαλεῖπον (-ουσα, -οντες, κτλ.). sans cesse, sans relâche, continuellement (διαφ. τοῦ) continûment, sans débrider (μετφόρ.).

Ἀδιάκοπος, η, ον. »Ἀδιάλειπτος, ἐνδελεχὴς, διηνεκὴς, συνεχής. continuel (διαφ. τοῦ) continu.

Ἀδιακρισία. »Ἀπόνοια, ἀλογιστία. indiscrétion.

Ἀδιάκριτος, η, ον; »Ἀπονενοημένος, ἀλόγιστος, ἀδιάκριτος. indiscret.

Ἀδιάντροπα, ἐπ. »Ἀναιδῶς, ἀναισχύντως, ἀπηρυθριασμένως, ἀσελγῶς, φορτικῶς; ἀσέμνως. indécemment, impudemment, effrontément.

Ἀδιαντροπιά. »Ἀναίδεια, ἀναισχυντία, ἀσέλγεια, ἀπόνοια, ἰταμότης, τὸ ἀνασεσυρμένον (ἀναιδὲς, ἰταμὸν, ἀπηρυθριακὸς ἦθος) τῶν τρόπων (τοῦ ἤθους). impudence, indécence, impudicité, effronterie.

Ἀδιάντροπος, η, ον. (ἀπὸ τοῦ) »Ἀδιάτροπος ἢ Ἀδιάτρεπτος (»Ἐπὶ θυγατρὶ ἀδιατρέπτῳ στερέωσον φυλακὴν, ἵνα μὴ, εὑροῦσα ἄνεσιν, ἑαυτῇ χρήσηται.« Γραφ. Σειρὰχ, ΚΣΤ.) »Ἀναιδὴς, ἀναίσχυντος, ἀσελγὴς, ἄσεμνος, ἰταμὸς, ἀπονενοημένος, φορτικός. impudent, effronté, déhonté, indécent, impudique, dévergondé, ἴδ. ἢ Ξετσιπωμένος.

Ἀδιαφόρετα, ἐπ. »Ἀλυσιτελῶς, ἀνωφελῶς, ἀκερδῶς, ἀσυμφόρως. inutilement, infructueusement, ἴδε καὶ Κακὸς (εἰς τὸ ||. Τοῦ κακοῦ).

Ἀδιαφόρετος, η, ον, »Ἀλυσιτελὴς, ἀνωφελὴς, ἀνόνητος, ἀσυντελὴς, ἀνωφέλητος (Ξεν.), ἀκερδὴς, ἀσύμφορος. inutile, infructueux.

Ἀδιαφορία. »Ἀκηδία, ἀναλγησία. indolence, θ. indifférence.

Ἀδιάφορος, η, ον. »Ὀλίγωρος, ὀλιγώρως ἔχων; ἀνεπιστρεφὴς τοῦ καθήκοντος, ἀκηδὴς, ἀμελὴς, ἄφροντις. indolent, indifférent.

Ἀδιαφορῶ (»Τῶν δὲ ναυκλήρων ἀδιαφορούντων, διὰ τὸ μένειν αὐτοῖς τὸ ταχθὲν ναῦλον ἐξ ἀργῆς,« Πολύβ. ΛΑ', κδ', 10), ῥ. ἀμ. »Οὐδὲν μοι διαφέρει, ὀλιγωρέω, ὀλιγώρως ἔχω, οὐδὲν ἐπιστρέφομαι, καταλιγωρέω, ἀφροντιστέω, ἀμελέω, χαίρειν (μακρὰ χαίρειν) φημὶ, οὐ φροντὶς Ἱπποκλείδῃ (παρ.). il m'est indifférent, peu m'importe, je ne m'en soucie guère, je ne m'embarrasse pas.

Ἄδικα, ἐπ. »Ἀδίκως, παρὰ τὸ δίκαιον, παρὰ δίκην. injustement, iniquement, à tort.

Ἀδικία. »Ἀδικία, ἀδικοπραγία, ἀδίκημα, τὸ ἀδικεῖν. injustice, iniquité, tort.

Ἄδικος, η, ον. »Ἄδικος. injuste, inique. ||. ἔχω ἄδικον. Ἀδικέω, ἀδικεῖν ὁμολογῶ. j'ai tort.

Ἀδικῶ, ῥ. μετ. »Ἀδικέω, ἀδικοπραγέω. commettre une injustice, faire tort à. ||. παραπονούμενοι ἀπὸ τὴν κρίσιν 'του ὅτι τάχα νὰ 'τοὺς ἀδίκησεν. »Ἐγκαλοῦντες τοῖς κρίμασιν, ὡς καταβεβραβευμένοι (Πολύβ.).

Ἀδιόρθωτος, η, ον. »Ἀνήκεστος, ἀδι(ἀνέπαν)όρθωτος, ἀμήχανος; irréparable, irrémédiable, incorrigible.

Ἀδοκίμαστος, η, ον. »Ἀπείρατος (-στος), ἀδοκίμαστος, ἄγευστος. qui n'a pas été essayé (tenté).

Ἄδολος (κυρ. μόνον ἐπὶ οἴνου), η, ον. »Ἄκρατος, ἀκραιφνὴς, εἰλικρινὴς, ἀμιγὴς, ἀκαπήλευτος, ἀνόθευτος. pur.

Ἀδούλευτος (ἀναφέρει τὴν λέξιν

κατὰ τὴν αὐτὴν σημασ. ὁ Ἡσύχ. ἐν λέξ. Ἀνήλιος), η (κυρ. γῆ.), ον. »Ἀργός, ἀνήροτος, ἀγεώργητος. **inculte.** §. (κάθε ἄλλο πρᾶγμα). »Ἀνέργαστος, ἀκατέργαστος, ἀδέψητος (κυρ. διὰ τὰ δέρματα), ἀλάξευτος (διὰ ταῖς πέτραις). **brut, qui n'a pas été préparé (travaillé).**

Ἀδρασκελιά, ἴδε Διασκελιά.

Ἀδρασκελῶ, ῥ. μ. καὶ ἀμ., ἴδε Διασκελῶ.

Ἀδρακτά(χτά)κι. »Ἀτράκτιον. **petit fuseau.**

Ἀδράκτι(-χτι), ἐργ. (ἀντὶ) »Ἀτράκτιον (ὑποκορ. τοῦ) »Ἄτρακτος (ὁ καὶ ἡ). **fuseau.** §. (ἡ ἀκτῖνα τοῦ τρογοῦ). »Κνήμη. **rayon, rais, θ. goujon** (Γαζ.). §. (τὸ ἀνώτατον μέρος τοῦ καταρτιοῦ). »Ἠλακάτη, καρχήσιον. **hunne, θ.** ἴδε καὶ Γάμπια (εἰς τὸ Παράρτημα).

Ἀδραμίδα, ἴδε Ἀνδραμίδα.

Ἀδράχνω, ῥ. μετ. »Δράττομαι, λαμβάνομαι, ἐπιλαμβάνομαι. **saisir, empoigner.**

Ἀδρύς, ειά, ύ, (ἀπὸ τοῦ) »Ἀδρός, ἴδε Τραχύς.

Ἀδυναμία. »Ἀῤῥωστία, ἀσθένεια, ἀτονία, ἀδράνεια, χαυνότης, χαύνωσις. **faiblesse, langueur, débilité.**

Ἀδύνατα, ἐπ. »Ἀσθενῶς, ἀτόνως, ἀδρανῶς, ἀῤῥώστως, ἀβληχρῶς, χαύνως, ἐκλελυμένως. **faiblement, avec langueur.**

Ἀδυνατίζω, ῥ. μετ. Ἀσθενέω (Ξεν.), ἐξασθενίζω, ἀσθενῆ (ἄτονον) ποιέω, ἐκλύω, ἀμβλύνω, χαυνόω, ἐκνευρίζω. **affaiblir, attenuer, débiliter, causer de langueur.** §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Ἀτονέω, ἐκλύομαι, χαυνόομαι, ἐν(ἐπι)δίδωμι, ἀσθενῶς (ἀῤῥώστως, ἀτόνως, ἀδρανῶς) ἔχω, ἀμβλύνομαι. **s'affaiblir, tomber en langueur.**

Ἀδυνάτισμα. »Χαύνωσις, ἔκλυσις. **affaiblissement, épuisement, attenuation.**

Ἀδύνατος, η, ον. »Ἀσθενής, ἄῤῥωστος, ἀῤῥωστῶν, ἀῤῥώστως ἔχων, ἄτονος, ἀνίσχυρος, ἀβληχρός, ἀδρανής, χαῦνος, ἔκλυτος, ἐκλελυμένος, ἄναλκις (ποιητ.). §. ἀμαυρός, ἀμυδρός. **faible, défait, abattu, débile.** ||. (τὸ οὐδ.) Ἀδύνατον, ἐπίρ. »Ἀμήχανον, οὐχ οἷόν τε, ἀνένδεκτον, ἀδύνατον. **impossible, impraticable, infaisable.** ||. ἀδύνατον 'νὰ 'τὸ νοιώσῃ κἀνείς. »Ἀμήχανον νοῆσαι,« Πλάτ. ||. ἀδύνατον 'να σ' ἀφήσω. »Οὐκ ἔστιν ὅπως (»Οὐκ ἔσθ' ὅπως) ἀπολειφθήσομαί (ἀφέξομαί) σου. ||. ἀδύνατον 'να μή σε σκοτώσω. »Οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ μή σε διαχρήσομαι. ||. ἀδύνατον 'να μὴ καταδικασθῇ. »Οὐδεμία μηχανὴ μὴ οὐχὶ ἁλῶναι. ||. τίποτε 'δὲν εἶν' ἀδύνατον εἰς τὸν θεόν. »Οὐκ ἀδυνατήσει παρὰ τῷ θεῷ πᾶν ῥῆμα (Εὐαγγ.).

Ἀδυνατῶ, ῥ. ἀμ. αὐτοπ. ἴδε Ἀδυνατίζω.

Ἀεράκι. »Αὔρα. **zéphyr, souffle (haleine) de vent, brise, θ.**

Ἀέρας. »Ἀήρ, πνεῦμα. **air.** §. ἴδε Ἄνεμος. ||. ἀέρας λεπτὸς καὶ δροσερός, ἴδε Ἀεράκι. ||. εἰς τὸν ἀέρα. »Ἐναέριος, μετάρσιος, μετέωρος. **élevé en l'air, aérien.** ||. στεγνόνω εἰς τὸν ἀέρα (μεταβ.). »Ψύχω, ἀνα(δια)ψύχω. ||. (ἀμ. αὐτοπ.) »Ψύχομαι, ἀναψύχομαι, ἀνα(δια)ψύχω ἐμαυτόν. **sécher ou faire sécher à l'ombre.** ||. ὁμιλῶ (λέγω) λόγια εἰς τὸν ἀέρα. »Ἀνεμώλια βάζω (ποιητ.). **parler en l'air.**

Ἀερίζω, ῥ. μετ. »Ψύχω, ἀνεμίζω(-όω), ἐξ(δι)ανεμόω. **éventer, aérer, donner de l'air.** §. (ἀφίνω εἰς τὸν ἀέρα. κυρ. πρᾶγμα μολυσμένον). »Διαερόω (Πλούτ. Συμπ. Πρβλ.), διανεμόω. **exposer à l'air, mettre à l'évent.**

Ἀερικός, ή, όν. (κυρ. 'σπίτι) »Εὔπνους, *περιπνεόμενος, εὐάερος. (ἢ κατά τινα τῶν διθυραμβοποιῶν) »Ἀεροβάτης μέγας οἶκος. **bien aéré.** §. ἀερικὸν (ὀνομάζουν οἱ ἁπλοῖ τὸ ἄλλ. Ἐξωτικόν, δαιμόνιον, κτλ. Ὁ Ἀρμενόπουλος λέγει ὅτι ὁ Παφλαγὼν Μιχαὴλ ὠνόμασε καὶ ἓν εἶδος δοσί-

ματος ὑπὲρ ἀερικοῦ. »Ποριμώτατος »ὢν πρὸς ἣν ἄν τις εἴπῃ κακίαν, »πᾶσαν ἔφυγεν ὁδὸν ἀδικίας, προσ»θεὶς ἐπέκεινα τῶν τελεσμάτων δι»δόναι ἕκαστον τῶν χωρίων ὑπὲρ »ἀερικοῦ, κατὰ τὴν ποιότητα καὶ »ἰσχὺν αὐτοῦ.«), ἴδε. Νεράϊδα καὶ Στοιχειό.

Αετονύχι (εἶδος σταφυλιοῦ, τὸ Τουρκ. παρμὰκ-οὔζουμου, ἢ μᾶλλον ἡ Γραδῖνα),'πωρ. »Δακτυλῖτις(»Δακτυλὶς) σταφυλή (Πλίν.). espèce de raisin.

Αετόπουλον, π. »Ἀετιδεύς. aiglon.

Αετόπετρα (ἡ), (εἶδος λίθου), »Ἀετίτης. aëtite, pierre d'aigle.

Αετός, π. »Ἀετός. aigle.

Αζή(ζού)λευτος, η, ον. »Ἄζηλος, ἀζηλοτύπητος, ἀζήλωτος, ἀνεπίφθονος. qui n'est pas digne d'envie, qui ne fait pas des jaloux.

Αζευγάρωτος, η, ον. »Ἀσυνδύαστος.

Αζύμωτος, η, ον. »Ἀκατάμακτος, ἀζύμωτος. non pétri.

Αζύγιαστος, η, ον. »Ἀστάθμητος. qui n'a pas été pésé.

Αζωγράφιστος, η, ον. »Ἄγραπτος, ἀζωγράφητος. qui n'est pas peint.

Αζωστος, η, ον. »Ἄζωστος (-τος). qui n'a pas de ceinture.

Αηδόνι, π. »Ἀηδὼν (ἡ). rossignol.

Αθάνατος, η, ον. »Ἀθάνατος, ἀτελεύτητος, ἀνώλεθρος, ἀΐδιος. immortel.

Αθαφτος, η, ον. »Ἄταφος, ταφῆς ἄμοιρος. ἄθαπτος (Διόδ.). privé de sépulture.

Αθεόφοβος, η, ον. »Ἀλιτήριος, τὸν θεὸν μὴ φοβούμενος. qui ne craint pas Dieu, scélérat.

Αθέρας (ἐκ τοῦ) »Αἰθήρ, (τὸ λεπτότατον, καὶ μεταφ. τὸ καλλήτερον, τὸ διαλεγμένον μέρος διαφόρων πραγμάτων, ἢ ἐκ τοῦ) »Οὖθαρ (»Οὖθαρ ἀρούρης, Ἰλ. Ι.). »Ἄνθος (τὸ), ἄωτον, τὸ ἐπίλεκτον, ὅ,τι περ ὄφελος, ὅ,τι περ τὸ κεφάλαιον. l'élite, la fleur, ce qu'il y a de meilleur (d'excellent). ||. ἀθέρας τοῦ ἀλευριοῦ, ἴδε Πασπάλη. ||. ἀθέρας τοῦ μαχαιριοῦ, κτλ. »Ἀκμή, στόμωμα, ἀθήρ. fil.

Αθερίνα, 'ψ. »Ἀθερίνη(-να), (»'Εκ τοῦ ἀθερίζειν ὃ ἰχθὺς ἡ ἀθερίνα ἔοικε λέγεσθαι· ἀθερίζεται γάρ πως ὃ αὕτη διὰ τὸ εὐτελές· διὸ καὶ ἀτυχὲς ἰχθύδιον ἐν τοῖς τοῦ Ἀθηναίου [Βιβλ. Η'.] εὕρηται λεγομένη«, Εὐσταθ, Ἰλ. Α. 201), θρίσσα (ἡ ἐλάσσων), σαπερδίς. atherine. epi. hepsel, joel.

Αθίβολος (ἀντὶ Ἀμφίβολος, ὡς ἀμφοτέρωθεν βαλλόμενος, ὅθεν καὶ ὁ 'Οππιανὸς [Ἁλιευτ. Α. 148—149] τὸν ὀνομάζει περιφραστικῶς): » Λίνοιο ἀμφιβολὴν « (εἶδ. δικτύου), ἴδε Πεζόβολος.

Αθότυρον (ἀντὶ) Ἀνθότυρον). »Ἀνθίνας, κατὰ τὸν 'Ησυχ., ὁ προσφάτως συντεθειμένος τυρός«, ἴδε Χλωροτύρι.

Αθῶος, α, ον. »Ἀνέγκλητος, ἀνεύθυνος. innocent §. ἴδε Ἀπλός.

Αθωόνω, ῥ. μετ. »Ἀφίημι, (ἀπαλλάσσω-ττω, ἀπολύω) τῆς αἰτίας (τοῦ ἐγκλήματος), ἀθωόω (μεταγ.). absoudre, disculper.

Αἴ! μόρ. (πολυσήμ.). » Αἴ! ἔα! εἶα! he! ||. αἴ! καὶ 'να ἔδιδεν ὁ θεός! »Αἲ γὰρ δὴ τοῦτο θεοὶ ποιήσειαν! ἴδε καὶ Ἄμποτε. ||. αἴ, κακόμοιρε! »Αἴ, τάλαν (Ἀριστοφ. Πλ.)! ἴδε καὶ Ἆ, καὶ Ἔ.

Αἴγα(-γγα), ἀνθ. (ἡ κίτρινη δενδρόϊα), ἴδε Δενδρόϊα.

Αἷμα. » Αἷμα. sang. §. (συνεκδ. ἡ) Φλεβοτομία, αἵμαξις (Ἀρετ.). saignée, θ. ||. 'παίρνω αἷμα, ἴδε 'Παίρνω. ||. 'τὸν ἦλθεν αἷμα. »'Ημοῤῥάγησεν, αἱμοῤῥαγία αὐτῷ ἐπεγένετο. ||. ὅ,τι σταματᾷ τὸ αἷμα (ἰατρ.). »Ἴσχαιμον (φάρμακον). qui arrête le sang.

Αἱματοστάτης (προφ. κοιν. 'ματοστάτης), πέτρ. πολύτ. » Αἱματίτης καὶ Αἱματῖτις (λίθος). (εἰς τὸν Διοσκορ. εὑρίσκεται ἐσφαλμένον Αἱμοστάτης, ἀντὶ) »Αἱμοστάτης (·λίθος εὑρισκόμενος ἐν τῇ Σαμίᾳ γῇ, ᾧ οἱ χρυσοχόοι χρῶνται πρὸς τὸ λεαίνειν καὶ

στιλβοῦν· (καὶ ἄλλας προστίθ.) χρήσιμος δέ ἐστιν ἐπιληπτικοῖς καὶ αἱμοῤῥαγίαις γυναικείαις.« **hématite,** θ. **jaspe sanguin.**

Αἱματώδης, ισσα, ικον. »Αἱματώδης, πολύαιμος, πολυαίματος, πολυαίμων, ἔναιμος, αἱματικός. **sanguin.**

Αἱματωμένος, η, ον. »Ἡμαγμένος, αἱμοσταγής, αἱμόφυρτος, ἔναιμος, δίαιμος. **ensanglanté, saignant, sanglant, saigneux.**

Αἱματόνω (προφ. κοιν. Ματόνω), ῥ. μ. »Αἱμάσσω, αἱματόω (-ίζω), αἵματι χραίνω (μολύνω). **ensanglanter.** §. ῥ. ἀμ. καὶ ἀπρ. »Αἱμοῤῥαγέω, αἱμοῤῥοέω. **saigner.** ||. ματωσ' ἡ μύτη 'του. »Ἡμοῤῥάγησεν, ἀπὸ ῥινῶν ἔσταξεν, αἱμόῤῥοια αὐτῷ κατὰ τὰς ῥῖνας ἐπεγένετο. **le nez lui saigna.**

Αἱμοπότης. »Αἱμοβόρος, αἱμοχαρής, αἱματοχαρής. **sanguinaire, altéré de sang.**

Αἱρετοκρισία. »Ἐπιτροπὴ (Θκδ. Ε', 31), δίαιτα. **arbitrage, jugement par compromis.** ||. ἀπέφυγαν (δὲν ὑπήκουσαν εἰς) τὴν αἱρετοκρισίαν. »Ἀνῆκαν τὴν ἐπιτροπήν, »Οὐκ ἐνέμειναν τῇ ἐπιτροπῇ (Θκδ.). **ils déclinèrent l'arbitrage.**

Αἱρετοκριτής. »Διαιτητής. **arbitre.** ||. ;δὲν θέλεις νὰ διορίσῃς αἱρετοκριτὴν τὸν (δεῖνα); »Οὐκ ἂν ἐπιτρέψαις (Κλεινίᾳ);« Ξενοφ. ||. διωρίσθησαν αἱρετοκριταὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι. »Τῆς δίκης τοῖς Λακεδαιμονίοις ἐπιτρεπείσης,« (Θκδ.).

Αἰσχροκέρδεια. »Αἰσχρὸν κέρδος, αἰσχροκέρδεια, ὁ ἀπὸ τῶν αἰσχρῶν χρηματισμός. **escroquerie.**

Αἰσχροκερδής. »Αἰσχροκερδής, ὁ ἀπὸ τῶν αἰσχρῶν κερδαίνων. **escroc.**

Αἰτία. »Αἰτία. **cause,** θ. **sujet, motif, raison,** θ. ||. διότι κ' ἐκεῖνος δὲν αὔξησε τόσον ἐξ αἰτίας τῆς ἀνδρίας 'του, ὅσον ἐξ αἰτίας τῆς ἐδικῆς 'μας ἀμελείας, ἴδε Ἀπό. ||. ἡ διαφορὰ τῆς μυρωδιᾶς καὶ τῆς θωριᾶς τῶν τριανταφύλλων εἶν' ἐξ αἰτίας τῶν τόπων.« Ἡ εὐοσμία καὶ ἡ εὐχροια τῶν ῥόδων παρὰ τοὺς τόπους ἐστί,« (Θεόφρ.). ||. δὲν ἐφαίνετο ἐξ αἰτίας τοῦ βουνοῦ. »Οὐ κατάδηλος ἦν ὑπὸ τοῦ ὄρους (Θκδ.).« ||. εὑρίσκω αἰτίαν, ἴδε Εὑρίσκω καὶ Προφασίζομαι. ||. χωρὶς κἀμμίαν αἰτίαν. »Ἀπ' οὐδεμιᾶς προφάσεως.

Αἰώνια, ἐπ. »Αἰωνίως, εἰς αἰῶνας, ἀϊδίως, δι' αἰῶνος, τὸν ἀεὶ χρόνον (Πλάτ.). **éternellement, perpétuellement.**

Αἰώνιος, α, ον. »Αἰώνιος, ἀΐδιος, τῷ παντὶ αἰῶνι συμπαρεκτεινόμενος. **éternel, perpétuel.**

Ἀκαθαίριστος (ἀντὶ) »Ἀκαθάριστος, ἴδε Καθαρίζω.

Ἄκακος, η, ον. ἴδε Ἁπλός.

Ἀκάλεστος, η, ον. »Ἄκλητος, ἀπαράκλητος, αὐτόκλητος. **qui n'a pas été invité.** ||. καὶ καλνῶ τὸν Χ. διότι κἂν δὲν 'τὸν καλέσω, θὰ ἔλθῃ ἀκάλεστος. »Καλῶ δὲ Χαιρεφῶντα· κἂν γὰρ μὴ καλῶ, ἄκλητος ἥξει (Ἀπολλόδ. Καρύς. παρ' Ἀθην.).«

Ἀκαματεύω, ῥ. οὐδ. »Ὀκνέω, ἀμελέω, ῥᾳθυμέω. **mener une vie fainéante,** (οἰκ.) **s'accagnarder.**

Ἀκαμάτης (ὁ Τουρκ. Τεμπέλης), ισσα, ικον. »Ὀκνηρός, ῥᾴθυμος, ὀκνός (Ἀριστοτ.). **paresseux, oisif, fainéant, négligent, cagnard.**

Ἀκαματοσύνη (Τουρκ. Τεμπελιά), ἴδε Ἀμέλεια.

Ἄκαπνον (μέλι κυρ.). »Ἀκάπνιστον (Στράβ. Θ'.), ἄπυρον (Λουκ.). **miel de goutte ou vierge.**

Ἄκαρπος, η ον. »Ἄγονος, ἄκαρπος, ἄφορος. **stérile, ingrate** (γῆ κυρ.), **infertile, infructueux, infécond.**

Ἀκατάδεκτος, η, ον. »Ὑπερόπτης, ὑπεροπτικός, ἀγέρωχος. **dédaigneux, altier.**

Ἀκαταδεξία. »Ὑπεροψία, ἀγερωχία, τὸ ὑπεροπτικὸν (ἀγέρωχον) τῶν τρόπων, **dédain.** ||. μὲ ἀκαταδεξίαν, (ἐπίρ.) »Ὑπεροπτικῶς, ἀγερώχως. **dédaigneusement.**

Ἀκαταίβατα, ἐπίρ. »Μηδὲν ὀφειλόντι τῆς τιμῆς, μηδὲν ὑποτιμῶντι. **sans**

rabattre (pas un sou, pas un liard) du prix.

Ἀκατακάθιστος (μὴ κατακαθισμένος, κατασταλαγμένος), η, ον, Ἀκατάστατος.

Ἀκατάπαυστα, ἴδε Ἀδιάκοπα.

Ἀκατάπαυστος, η, ον, ἴδε Ἀδιάκοπος.

Ἀκαταστασία. » Τὸ εὐμετάβολον (ταλίμβουλον, ἀστάθμητον, ἀβέβαιον, ἄστατον) τοῦ ἤθους, εὐχέρεια, τερπέρεια καὶ περπερία, παλιμβουλία. inconstance, ἴδε καὶ Ἀταξία.

Ἀκατάστατος, η, ον. » Ἄστατος, ἀστάθμητος, ἀσταθής, ἀβέβαιος, εὐμετάβολος, εὐχερής, εὐμετάβλητος, παλίμβου(βο)λος, ἀλλοπρόσαλλος, τέρπερος, ἀκατάστατος (» Ἐν τοῖσι κατεστεῶσι καιροῖσι εὐσταθέες καὶ εὐκρινέστατοι αἱ νοῦσοι, ἐν δὲ τοῖσι ἀκαταστάτοισι ἀκατάστατοι ἢ δύσκριτοι, « Ἱπποκρ. » Ἄνθρωπος ὄρνις, ἀστάθμητος, πετόμενος, ἀτέκμαρτος (Ἀριστοφ.). « inconstant, incertain, volage, variable, ἴδε καὶ Παρβλ., Ἄτακτος καὶ Ἐλαφρόμυαλος.

Ἀκατηγόρητος, η, ον. » Ἀμεμπτος, ἀμώμητος, ἄμωμος, ἀνεπίληπτος, ἀνέγκλητος, ἀδιάβλητος, ἀνεμέσητος. irréprochable, irrépréhensible.

Ἀκατοίκητος, η, ον. » Ἀοίκητος. inhabité, inhabitable, ἴδε καὶ Ἔρημος.

Ἀκέρηος (ὁ ἀλλ. Ὀλάκερος), α, ον. » Ἀκέραιος, ὅλος, ὁλόκληρος, ὁλομερής. entier, qui est en son entier, tout entier, complet, total. ||. ἐν ἄρμι ἀκέρηον. » Παρατίθημι ὁλοσγερῆ ἄρν' εἰς μέσον (Δίφιλ. παρ' Ἀθην.) «, ἴδε καὶ Ἀπείρακτος καὶ Σωστός.

Ἀκίνητος, η, ον. » Ἀκλόνητος, ἀσάλευτος, ἀκίνητος, ἀμετακίνητος, ἀκράδαντος, ἀδιάσειστος, ἀστεμφής. immobile, immuable. ||. στέκω ἀκίνητος. » Ἀκινητέω, ἀκινητίζω (Ἀριστοτ.), ἀτρεμέω, -ίζω. rester immobile (sans mouvement).

Ἀκκούμπισμα. » Ἔρεισις, στήριξις, στηριγμός, τὸ ἐρείδεσθαι (ἐπιστηρίζεσθαι). l'action d'appuyer (ou) de s'appuyer.

Ἀκκουμπιστῆρι. » Ἔρεισμα, στήριγμα. appui, accoudoir, accotoir, ἴδε καὶ Στύλωμα.

Ἀκκουμπῶ (ἀπὸ τοῦ Λατιν. accumbo. » Ἀκούμπω, παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις τὸ Ἀνακλίπτω, ὅθεν καὶ τὰ Ἀκούβιτα, « Γλωσσάρ.), ῥ. μετ. » Ἐρείδω (» Ἐρείδω δὲ, τὸ ἀκουμβίζω «, Σουΐδ.), προσερείδω. appuyer, adosser, ἴδε καὶ Στυλόνω. §. ῥ. ἀμεβ. » Ἐρείδομαι, ἐπικέκλιμαι. appuyer, s'appuyer. ||. ἀκκουμπῶ μὲ τὸν ἀγκῶνα. » Διαγκωνίζομαι. s'accouder.

Ἀκλάδευτος, η, ον. » Ἀκλάδευτος. (vigne) qui n'a pas été taillée.

Ἄκληρος, η, ον, ἴδε Ἄτεκνος.

Ἀκλουθον (ἀντὶ Ἀκόλουθον). » Δευτέριον (ἀπ' ἐδῶ ἔπλασαν αἱ γυναῖκες τὸ Λευτέρι), δεύτερον, ἀμνίον καὶ ἀμνιόν, χόριον, ὕστερον. arrière faix, délivre, sécondine, θ. chorion.

Ἀκλώστος, η, ον. » Ἄκλωστος. qui n'a pas été tordu (en filant).

Ἀκοή. » Ἀκοή. ouie, θ. ||. ἔχω ἐξ ἀκοῆς. » Ἤκουσταί μοι, πυνθάνομαι ἀκοῇ. j'ai oui dire, je sais par oui-dire.

Ἀκολουθία (ἐκκλησ.). » Τελετή, ἱεροτελεστία, ἱεροπραξία, ἁγιστεία, λατρεία. service, office, cérémonie, θ. bréviaire.

Ἀκολουθῶ, ῥ. ἀμ. » Ἕπομαι, ἀκολουθέω, παρακολουθέω, στοιχέω, ὀπηδέω, ἕχομαι. suivre. ||. οἱ πεζοὶ ποῦ τοὺς ἀκολουθοῦσαν. » Τὸ ἑπόμενον πεζὸν αὐτῶν (Ξεν. Ἑλλ. Ε'.). « ||. ἀκολουθῶ τὴν ὁμιλίαν μου (τὸν δρόμον μου Ἑλλ.). » Ἔχομαι τοῦ λόγου (τῆς ὁδοῦ Ἑλλ.). continuer, poursuivre. §. ἀπρ. » Συμβαίνει, γίγνεται, ἐγγίνεται, ἀκολουθεῖ (» Ἀφ' οὗ καὶ λοιμικαὶ νόσοι πολλάκις ἠκολούθησαν, « Στραβ. Γ'.). arriver, ensuivre, ἴδε καὶ Τυχαίνω. ||. γένα μὴ 'μᾶς ἀκολουθήσῃ καὶ ἄλλην φορὰν τὸ ἴδιο. » Ἵνα μὴ αὖθις ἡμῖν

τοιοῦτον ἐγγίνηται (Πλατ. Πολ.).« ||. ἀκολούθησε φορτοῦνα. » Χειμῶνος δ' ἐπιγενομένου. une tempête étant survenue. ||. κύριε, τί ἀκολούθησε, 'ποῦ θὰ φανῇς μόνον εἰς ἡμᾶς, καὶ ὄχι εἰς ὅλον τὸν κόσμον; » Κύριε, τί γέγονεν, ὅτι ἡμῖν μέλλεις ἐμφανίζειν σεαυτὸν, καὶ οὐχὶ τῷ κόσμῳ (Εὐαγγ.);«

Ἀκόμη' (προφ. κοιν. Ἀκόμα), ἐπ. (χρον.). » Ἔτι. §. εἰσέτι, πω, ἀκμὴν (» Καὶ τὰ μὲν σκευοφόρα καὶ ὁ ὄχλος ἀκμὴν διέβαινε. Ξενοφ. » Ἀκμὴν καὶ ὑμεῖς ἀσύνετοί ἐστε; οὔπω νοεῖτε, ὅτι &c.« Εὐαγγ. Οὕτως ἐπροφέρετο ἀκόμη, καὶ εἰς τὸν καιρὸν, φαίνεται, τοῦ Πτωχοπροδρόμου: » 'Εκεῖνος ἔχ' εἰς τὴν Μονὴν χᾶν δεκαπέντε χρόνους, » Καὶ σὺ ἀκμὴν οὐκ ἐπλήρωσες ἑξάμηνον ἀφ' οὗ λθες,« Α', 65, 66). encore. ||. 'δὲν ἦλθεν ἀκόμη. » Οὔ πω ἐλήλυθε. ||. 'νὰ μὴν ἔλθῃ ἀκόμη. » Μήπω ἥκειν. ||. 'δεν εἴχαμεν ἀκόμη φθάσῃ εἰς τὴν Τροιζῆνα, καὶ 'μᾶς πιάνει μιὰ ἀῤῥώστια. » Οὐκ ἔφθημεν εἰς Τροιζῆνα ἐλθόντες, καὶ νόσῳ καταλαμβανόμεθα. a peine arrivés à Trœzène, non fumes assailis par une maladie. §. (μόρ. προσθ.)» Προσέτι, πρὸς δ' ἔτι, προς (ἐν συνθέσει). de plus, encore, aussi, outre, en outre. ||. διότι λέγει ὅτι 'τὸν χρειάζονται (ἢ ὅτι χρειάζεται) ἀκόμη καὶ ἄλλα χρήματα. » Φησὶ γὰρ προσδεῖσθαι χρημάτων. ||. ἂν ὅμως θέλετε 'να μ' ἐρωτήσετε καὶ (δι') ἄλλο τι ἀκόμη. » Εἰ δὲ δεῖ τι προσπυθέσθαι (Κέϐ.)«. ||. ἀφ' οὗ 'τοὺς δίδουν χρήματα, 'νὰ τοὺς γνωρίζουν καὶ χάριν ἀκόμα. » Χρήματα διδόντας καὶ χάριν προσειδέναι (Πλούτ.)«. ||. ἆρά γε εἶνε ἀρκετὸς πλέον 'να ἐπιστατῇ ὡς ἐπίτροπος, ἢ πρέπει 'να μάθῃ ἀκόμη ἢ τίποτε ἄλλο; » Ἢ ἱκανὸς ἤδη ἔσται ὁ τοιοῦτος ἐπιτροπεύειν, ἤ τι καὶ ἄλλο προσμαθητέον αὐτῷ ἔσται;« Ξενοφ. §. (ἐξαιρ.). » Ἄλλως. d'ailleurs, ἴδε καὶ Ἔξω.

Ἀκόνι (τό). » Ἀκόνη (ἡ), θηγάνη, θήγανον, Ναξία λίθος. pierre à aiguiser, queue.

Ἀκονίζω, ῥ. μετ. » Ἀκονάω, θήγω, στομόω (κυρ. διὰ τοῦ χάλυβος). aiguiser, passer, affiler. §. (μεταφ.) ἀκονίζω τὰ 'δόντιά μου, ἴδε Ἀνοίγω (τὴν ὄρεξιν).

Ἀκόνισμα. » Θῆξις, ἀκόνησις, ἀκόνημα. aiguisement

Ἀκονισμένος, η, ον. » Τεθηγμένος, ἠκονημένος, ἐστομωμένος, εὔθηκτος. aiguisé, ἴδε καὶ Κοπτερός.

Ἀκονῶ, Μ. ήσω, = Ἀκονίζω.

Ἀκοπάνιστος, η, ον. » Ἄπτιστος, ἄκοπος. qui n'a pas été pilé.

Ἄκοπος, η, ον. Ἄτμητος. qui n'a pas été coupé.

Ἀκοσκίνιστος, η, ον. » Μὴ διασεσησμένος, ἀκοσκίνιστος. qui n'a pas été sassé (tamisé, criblé).

Ἀκουμπῶ (,καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ῥ. μετ. καὶ ἀμ. ἴδε Ἀκκουμπῶ (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ).

Ἀκούραστος (ἐκ τοῦ Ἀκόρεστος), η, ον. » Ἀκάματος, ἄοκνος. infatigable.

Ἀκούρδιστος, η, ον. » Ἀνειμένος, κεχαλασμένος, μὴ ἐντεταμένος. qui n'a pas été bandé (monté).

Ἀκούρευτος (« Διὸ καλοῦνται οἱ μὲ[ν] κειρόμενοι Κουρῆτες, οἱ δὲ ἀκούρευτοι Ἀκαρνᾶνες«, Στέφ. Βυζ.), η, ον » Ἄκαρτος. qui n'a pas été tondu

Ἄκουρος (» 'Πῶχω τὰ πρόβατ' ἄκουρα ἢ τὸ τυρὶ 'στὴν κάδη,« Ἀσμ[α] δημοτ.), ἴδε Ἀκούρευτος.

Ἀκούρσευτος, η, ον. » Ἀσύλητος, ἀπόρθητος, ἄσυλος. qui n'a pas été pillé.

Ἀκουσμένος, η, ον, ἴδε 'Εξακουσμένος.

Ἀκουστά, ἐπ. ('τὸ μεταχειριζόμε[νον] θα μόνον εἰς τὴν φράσιν: » Ἔχ[ω] ['Τὸ ἔχω] ἀκουστά), ἴδε Ἀκοή.

Ἀκούω, ῥ. μετ. » Ἀκούω (μὲ γεν[ι]κὴν ὅταν ὁ λόγος ἦνε δι' ἔμψυχο[ν] μὲ αἰτιατ. ὅταν δι' ἄψυχον), ἀκρ[ο]άομαι, διακούω, ἐνωτίζομαι, ἐν[η]χέομαι, ἀκουτίζομαι (Γραφ.). écouter, entendre, ouïr. ||. 'τὸ ἄκουσ[μα]

μὲ τ' αὐτιά μου (ἢ) μὲ τὰ ἴδιά μου τ' αὐτιά. »Αὐτήκοος ἐγενόμην τοῦ πράγματος. ||. 'δὲν εἶνε κανεὶς ὅ,που 'να μὴν ἄκουσεν. »Οὐδείς ἐστιν ἀνήκοος. ||. ἀπὸ ποιὸν 'τὸ ἄκουσες αὐτό; Τόδε τίνων διακήκοας (Πλάτ.); ||. ἀκόμη 'δὲν ἄκουσα τὸν κακόν σου τὸν λόγον' (ἀκόμα κακὸν λόγον ἀπὸ τὸ στόμα σου 'δὲν ἄκουσα), (φρσ. ἀπαράλλακτος μὲ τοῦ 'Ομήρου τό:) »Ἀλλ' οὔπω σευ ἄκουσα κακὸν ἔπος, οὐδ' ἀσύφηλον ('Ομ. Ἰλιάδ. Ω. 767.). ||. πλησιάσας ἔφιππος εἰς διάστημα ὅσον ('ως οὗ) 'ν ἀκούηται ἡ φωνή. »Προσιππεύσας εἰς φωνῆς ἀκοήν,« (Διόδ.). ||. ἀκούονταν φωναίς. »Κραυγὴ προσέπιπτε. des cris se faisaient entendre. ||. τὴν νύκτα ἀκούεττις καλλήτερα παρὰ τὴν ἡμέραν. »Εὐηκοωτέρα τῆς ἡμέρας ἡ νύξ, «Ἀριστοτ. ||. ἀκοῦς ἐκεῖ; (φρσ). §. (μεταφορ.). »Ἀκούω (»Αὐτοῦ ἀκούσεσθε,« Γρφ. »Τοὺς Λακεδαιμονίους εἴθισεν ἡμῶν ἀκούειν,« Δημοσθ.), ὑπακούω, ἀκουτίζω (Ἀριστοτ.), ἴδε καὶ 'Υποτάσσω. ||. ν' ἀκούῃς τὸν μεγαλήτερόν σου. »Πρεσβυτέρῳ πειστέον (ὑπακουστέον). ||. ἔχει καὶ παιδιὰ 'που 'τὸν ἀκόουν. »Καὶ παῖδας ἔχει κατηκόους αὐτῷ.« §. ἴδε Μαθαίνω. §. πῶς ἀκούεσαι; ἴδε 'Ονομάζω.

Ἀκρανήτικος, η, ον. »Κρανεΐνος ἢ Κρανέϊνος, κράνειος. fait de bois de cornouiller.

Ἀκρανηά, ὁ. »Κρανεία (-ία). cornouiller, cormier.

Ἀκράνι, κ. »Πίτταξυς-ύος(ἡ), κράνιον (Θεοφρ.) καὶ κράνειον, κράνον. cornouille, θ. corniole, θ.

Ἀκράτητος, η, ον. »Ἀκάθεκτος, ἀκατάσχετος, ἀκράτητος. qu'on ne peut arrêter (retenir).

Ἄκρη. »Ἄκρον, ἄκρα, πέρας, ἔσχατα (τὰ), ἐσχατιά. bout, extrémité. ||. μὲ τὴν ἄκρην τοῦ δακτύλου. »Ἀκροθιγῶς, ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ. ||. εἰς ταῖς ἄκραις τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν. »Εἰς ἄκρας χεῖρας καὶ πόδας (Θκδ.)«. ||. ἐβούτησαν ταῖς ἄκραις τῶν σπαθιῶν 'τους. »Καὶ τὰ ξίφη ἄκρα βάψαντες. ||. ἔκτισαν ἕνα κάστρον εἰς τὴν ἄκρην τοῦ κρημνοῦ. »Φρούριον ᾠκοδόμησαν ἐπ' ἄκροις τοῖς κρημνοῖς. ||. φθάνει ἀπὸ τὴν μιὰν ἄκρην 'ως τὴν ἄλλην. »Διατείνει ἀπὸ πέρατος εἰς πέρας. ||. ἡ ἄκρη τῆς ἀντένας. »Ἀκροκέραιον' ἡ—τοῦ δακτύλου. »Ἀκροδακτύλιον' ἡ—τοῦ ὀμφαλοῦ. »Ἀκρομφάλιον καὶ Ἀκρόμφαλον' ἡ—τῆς φυσούνας. »Ἀκροφύσιον (καὶ ἄλλαι πολλαὶ λέξεις σχηματίζονται παρομοίως, ἴδε καὶ Κορυφή). ||. σχισμένος εἰς τὴν ἄκρην. »Ἀκροσχιδής. ||. ἡ ἄκρη τοῦ αὐτιοῦ καὶ τοῦ συκωτιοῦ. »Λοβός. lobe. ||. ἡ ἄκραις τοῦ κόμβου 'δὲν ἐφαίνουνταν. »Καὶ τὰς ἀρχὰς τυφλὰς εἶχεν ὁ σύνδεσμος (Πλούτ. Ἀλέξ.). ||. ἄκρη λίμνης (ποταμοῦ, κτλ.), ἴδε Ὄχθος. ||. ἀρμενίζω ἄκρη-ἄκρη. » Παραπλέω. cotoyer.

Ἀκριβά, ἐπ. »Πολλοῦ. (»Ἠδύνατο τοῦτο τὸ μύρον πραθῆναι πολλοῦ,« Εὐαγγ.) cher, chérement.

Ἀκριβαίνω, ῥ. μετ. »Ἐκ(»Ἐπι-»Ἀνα-)τιμάω, ἐπιτείνω (συνίστημι) τὰς τιμὰς (»Συνιστὰς τὰς τιμὰς τοῦ σίτου. Δημοσθ.), 'τιμιουλκέω. enchérir, renchérir, hausser le prix. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Ἀνα(»Συν-,»'Επι-)τιμάομαι, ἐπιτείνομαι (συνίσταμαι) τῇ τιμῇ, ἄξιος γίνομαι. enchérir, renchérir, hausser, monter. ||. ἀκρίβαινε (ἀκρίβαιναν) τὸ σιτάρι. »Συνετιμήθη τὰ περὶ τὸν σῖτον.

Ἀκρίβεια. »Ἀνα(»Ἐπι) τίμησις. cherté, rencherissement. §. Φειδωλία, μικρο(σμικρο)λογία, ἀνελευθερία, ἀκρίβεια (Πλούτ. Περικλ.). lésine, θ. parcimonie.

Ἀκριβοθώρητος, η, ον. »Ἀπρόϊτος, δυσπρόσοδος, δυσέντευκτος, δυσπρόσιτος. invisible.

Ἀκριβός, ή, όν (πρᾶγμα). »Τίμιος, ἄξιος, πολυτελής, ἐπιτετιμημένος, ὑπερτίμιος. cher, couteux, ἴδε καὶ Πολύτιμος. §. (ἄνθρωπος) »Φειδωλός, μικρο(σμικρο)λόγος, ἀνελεύθερος. chiche, parcimonieux, ἴδε καὶ 'Εξηνταβελόνης καὶ Φιλάργυρος.

Ἀκρίδα, ἐυτ. »Ἀκρὶς (ἡ). sauterelle, θ. (ἕν ἄλλο μικρότερον εἶδος) criquet, ἴδε καὶ Βροῦχος.

Ἀκρινός, ή, όν. »Ἔσχατος, ὁ (ἡ, τὸ, οἱ κτλ.) ἐν τῷ ἄκρῳ, ἀκραῖος. qui est à l'extrémité.

Ἀκρογιαλειά, »Παραλία, ἠϊών.

Ἀκροθαλασσιά (ἡ), αἰγιαλός, ἀκτή, ῥηγμίν. rivage, côte, θ. bord.

Ἀκροπρεπίδια (τὰ προσραπτόμενα διὰ στολισμὸν εἰς τὰ φορέματα, ἡ Γκαρνιτοῦρα, ὁ Φελμπαλᾶς, κτλ.) »Περίαπτον, ἄρτημα, στολίς, λῆρος (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.). garniture, θ. pretentaille, θ. falbalas, bonnes grâces (κυρ. τοῦ κρεββατιοῦ).

Ἀκροῦμι (ὀνομάζουν ἡ γυναῖκες πάθος τι τῶν νηπίων [ἴσως ἐκ τοῦ Acrumen, λέξιν ποῦ παρακμάσαντος Λατινισμοῦ, συνώνυμον τοῦ Acredo, Acrimonia], διότι πιάνονται ἡ πλάταις των, δηλ. τὰ ἀκρώμιά των). »Ἀκρώμια (αἱ κατακλεῖδες«, λέγει ὁ Ἡσύχιος).

Ἀκτένιστος, η, ον. »Ἀκτένιστος, ἀθεράπευτος (ἀτημέλητος, αὐχμῶν, αὐχμηρὸς) τὴν κόμην. qui n'a pas été peigné.

Ἀκτῖνα. »Ἀκτὶς καὶ ἀκτίν. rayon.

Ἀλαδανιά, φ. ἴδε Λαδανιά.

Ἀλάδανος, ἰατρ. ἴδε Λάδανος.

Ἀλάθευτος, η, ον, ἴδε Ἀλάνθαστος.

Ἄλαλος (μόνον εἰς τὴν φρσ. Ἄλαλος καὶ ἄφωνος), η, ον (Ὁ Δουκάγγ. ἐσημείωσεν ἔκ τινος Ἰατροσοφίου): »Ἄλαλον εἰς μαστραπᾶν, (ὅπου λέγεται οὕτω τὸ ἄλλως Ἀμίλητον νερὸν, τὸ ὁποῖον φέρουν διὰ νυκτὸς καὶ μεταφέρουσι, μηδὲν λαλοῦντες, μεταχειρίζονται δὲ πρὸς κληδονισμοὺς καὶ ἄλλας μαντείας). »Ἄφωνος, ἄλαλος. privé de la voix.

Ἀλάνθαστος, η, ον. »Ἀναμάρτητος, ἄπταιστος, ἄπτωτος, ἀσφαλής, ἀδιάπταιστος. qui ne commet pas des fautes, qui ne se trompe jamais, infaillible, immanquable.

Ἅλας (τὸ). »Ἅλς-ἁλὸς (ὁ), (συνηθέστερον, εἰς τὸ πληθυντικὸν, οἱ) ἅλες. sel. ‖. ἅλας Βλάχικον (διότι εἰς τὴν ΚΠ. φέρεται συνήθως ἀπὸ τῆς Βλαχομολδαβίας). »Ἅλας τὸ ὀρυκτὸν (ἐλέγετο καὶ Γάγγρινον καὶ Καππαδοκικὸν καὶ Θυγγαρικόν). sel gemme. ‖. ἐφάγαμεν ψωμὶ καὶ ἅλας μαζῆ, (φρσ. παροιμ.) »Ἁλῶν καὶ τραπέζης κεκοινωνηκότες. ‖. ἐφάγαμεν τόσα χρόνια ψωμὶ καὶ ἅλας μαζῆ. »Τὸν θρυλλούμενον ἐκεῖνον χρόνῳ τῶν ἁλῶν συγκατεδηδοκότες μέδιμνον (Πλούτ.)«.

Ἁλατερόν, ἀγγ. »Ἁλοδόχον (ἀγγεῖον), ἁλοδοχεῖον, ὀξύβαφος. salière, θ. saloir.

Ἁλάτι (ἐκ τοῦ) »Ἁλάτιον (τὸ), ὑποκορ. τοῦ Ἅλας-ατος.

Ἁλατίζω, ῥ. μετ. »Ἁλίζω, ἁλσὶ πάσσω, ἁλσὶν ἀρτύω. saler. §. saupoudrer.

Ἁλάτισμα. »Ἁλισμός. §. ταριχεία (κυρ. τὸ πάστωμα). salage, salaison.

Ἁλατισμένος, η, ον, καὶ

Ἁλατιστός, ή, όν. »Ἁλίπαστος, ἡλισμένος, ἁλιστὸς (Στρβ. Δ΄. δ΄.). salé.

Ἀλέθω, ῥ. μετ. »Ἀλήθω, ἀλέω, ἀλευροποιέω. moudre.

Ἄλειμμα (τὸ πρᾶγμα). »Στέαρ-ατος (τὸ), (»Πιμελὴ δὲ καὶ στέαρ διαφέρουσιν ἀλλήλων. Τὸ μὲν γὰρ στέαρ ἐστὶ θραυστὸν πάντη, καὶ πήγνυται ψυχόμενον· ἡ δὲ πιμελὴ χυτὸν καὶ ἄπηκτον,« Ἀριστοτ. Ζ. Γ΄. 13). suif, axonge (κυρ. τοῦ χοίρου). §. (ἡ πρᾶξις). «Ἄλειμμα, ἄλειψις, χρῖσις. l'action d'oindre. ‖. ἄλειμμα τοίχου (Τουρκ. σουβάδισμα), ἴδε Ἀσβέστωμα.

Ἀλειμματένιος, ο, ον. »Στέατινος. fait de suif.

Ἀλειμματοκέρι (κερὶ ἀπὸ ἄλειμμα). »Λαμπὰς (στεατίνη, στέατος πεποιημένη). chandelle de suif, θ.

Ἀλείφω, ῥ. μετ. »Χρίω, ἀναχρίω, ἀλείφω, ὑπ(ἐπ)αλείφω. oindre, enduire. ‖. ἀλείφομαι μὲ μυρωδιαῖς. »Μύροις ἀλείφομαι (καὶ μονολεκτ.)

μυραλοιφέω,-ομαι, μυρίζομαι, μύροις χρίομαι. || ἀλείφω τοῖχον(Τυρκ. σουβαδίζω), ἴδε Ἀσβεστόνω.

Ἀλεπού, ἴδε Ἀλωπού.

Ἄλεσμα. »Ἄλετος (ὁ). moulage, mouture, θ.

Ἀλεσικόν. »Ἄλεστρον (πλθ.). mouture, θ.

Ἀλέτρι, ἐργ. »Ἄροτρον. charrue, θ. §. εἰς τῶν ἀστερισμῶν, ἴδε Πούλεια.

Ἀλετροπόδι (τὸ χέρι ἢ ποδάρι τοῦ ἀλετριοῦ). »Ἀροτρόπους(Γραφ.Κριτ., Μ'ὅλον ὅτι τὸ ἐξηγοῦν "Υννις, 'δὲν ἠξεύρω διατί), ἴδε καὶ Χειρίδα. §. »Ἀλετροπόδιον (ὄνομα ἰδιωτικὸν τοῦ ἀστερισμοῦ 'Ωρίωνος,«Ἀνώνυμ.Σχολ. Ἀράτ.), Πρβλ. Πούλεια.

Ἀλευθέρωτος (κυρ. σκλάβος), η, ου. »'Ο τὴν ἐλευθερίαν ἐσαεὶ ἀφῃρημένος, ὁ τῇ δουλείᾳ συναποθανούμενος, ὃν οὐκ ἄν τις λύσαιτο, ἀείδουλος. esclave à perpetuité.

Ἀλεύκαστος, η, ον. » Ἄγναμπτος καὶ Ἀκνάμπτος (-απτος,-φος). qui n'a pas eté passé par les mains du foulon.

Ἀλευρᾶς. »Ἀλφιταμοιβὸς (Ἀριστοφ.), ἀλφιτοπώλης (ὁ Φρύνιχος 'δὲν 'τὸ ἐγκρίνει), ἀλφιτεύς. farinier.

Ἀλεῦρι. »Ἄλευρον (κυρ. τοῦ σιταριοῦ), ἄλφιτον (κυρ. εἰς τὸ πλθ. τοῦ κριθαριοῦ). farine, θ.

Ἀλευριά (τὸ Τουρκ. Κουρκοῦτι). »Ἀθάρα καὶ »Ἀθήρη (,ἡ ἑψημένη σεμίδαλις, »Εὐσταθ, 'Οδυσ. Α. 127.), πόλτος, πολφὸς καὶ βόλφος, ἄλευρον ἑφθὸν (Ἱπποκρ.), φύστη, φυστὴ μάζα. bouillie, θ.

Ἀλευρικὸν (τὸ κόσκινον τοῦ ἀλευριοῦ), ἴδε Σῆττα.

Ἀλευροπάζαρον (τό). »Ἀλφιτοπωλητήριον, ἀλφιτοπωλεῖον. marché à la farine.

Ἀλευρόνω, ῥ. μετ. »Διαλφιτόω, ἀλεύρῳ (ἀλφίτοις) πάσσω (διαπάσσω). enfariner, saupoudrer avec de la farine.

Ἀλήθεια (ἡ). » Ἀλήθεια, τὸ ἀληθεύειν. vérité, vrai. || λέγω (ὁμιλῶ) τὴν ἀλήθειαν. »Ἀληθεύω, parler vrai. || ἡ ἀλήθεια ὅμως ἦτον ὅτι... »Τὸ δ' ἀληθὲς εἶχεν ὡς... §. ἀλήθεια, ἐπίρ. »Ἀληθῶς, ἀψευδῶς. en vérité, vraiment, véritablement, en effet, effectivement, réellement. || ἀλήθεια! κᾶν καλὲ 'που 'τὸ θυμήθηκα (φρσ.). »Ἀμέλει! ἴδε καὶ Καλά. ||. ὢ! ἀλήθεια! 'δὲν βλέπεις (φρσ. εἰρων); »Πάνυ γε (»Πάνυ γάρ), οὐχ ὁρᾷς; ah! vraiment oui! voyez vous? || (εἰρων. καὶ ἐρωτηματ.) »Ἀλήθεια;! καλὲ ἀλήθεια!; (μὲ τὰ ὅλα σου; τῷ ὄντι;) »Ἀληθες (Α'. » Τί δ' ἂν παρ' ἐκείνων καὶ μάθοι χρηστόν τις ἄν; Β'. Ἀληθες; ὅσα πέρ ἐστ' ἐν ἀνθρώποις σοφά, »Ἀρσφ. Νεφ.).«

Ἀληθεύω, ῥ. οὐδ. (κυρ. εἰς τὸ τρίτον πρόσωπον μόνον). »Ἐπαληθεύω, ἀληθεύομαι (Συνέσ.). s'accomplir, s'effectuer. ||. ἀλήθευσε τ' ὄνειρόν 'του. »Ἐπαληθεῦσαί οἱ τὸν ὄνειρον,« ἴδε καὶ 'Εβγαίνω. ||. ἀλήθευσεν ἡ προφητεία. »Πεπλήρωται, ἐπληρώθη.

Ἀληθινὸς (λόγος), ή, όν. »Ἀληθής, ἀψευδής, ἔτυμος (ποιητ.). véritable, vrai. §. (ἄνθρωπος ἢ πρᾶγμα). »Ἀληθινός. veridique.

Ἀλήμων ὤ, ἐπ. (οὕτως ἔκρινα ὀρθότερον 'νὰ 'τὸ γράψω, ὡς παρεφθαρμένον ἀναμφιβόλως ἐκ τοῦ) »Ἰαλέμων ὢ (Γαλεομυομαχ.), οἴμοι! φεῦ! αἶ! ὢ! ὢ μοι! ἰού! οὐαί (Γραφ.)! ἀβαλε! hélas. ||. ἀλήμων ὢ εἰς ἐμένα τὸν ταλαίπωρον! »Οἴμοι τῷ ταλαιπώρῳ! ὦ, τάλας!

Ἀλησμόνητος, η, ον. »Ἀνεπίληπτος, λήθης κρείττων, ἀλάθητος, ἄληστος (Ποιητ.). qu'on ne saurait oublier.

Ἀλικὴ. »Ἀλοπήγιον (πλθ.). saline, θ. ἴδε καὶ Ἀλυκή.

Ἀλιφασκιά, φ. »Σφάκος, ἐλελίσφακος (κυρ. ἡ ἀγρία). sauge, θ.

Ἀλλαγή (κυρ. τοῦ φεγγαριοῦ). »Τροπὴ (»Τροπαί) τοῦ μηνός, σύνοδος σελήνης. la conjonction de la lune. || εἰς τὴν ἀλλαγὴν τοῦ φεγγαριοῦ. »Τρεπομένου τοῦ μηνός, συνιούσης πρὸς τὸν ἥλιον τῆς σελήνης.

Ἄλλαγμα. »Τροπή, μεταβολή, ἀλλοίωσις, μεταποίησις, μεταῤῥύθμισις, μεταχόσμησις, ἀμοιβή, ἀντικαταλλαγή. changement, variation. ||. ἄλλαγμα πραγματειῶν. »Συνάλλαγμα, ἀντάλλαγμα, μεταβολὴ χρημάτων (Ἀριστοτ.). échange, contr'-échange, troc.

Ἀλλάζω, ῥ. μετ. »Μεταβάλλω, μεταποιέω, τρέπω, μετακοσμέω, μεθίστημι, ἀλλοιόω, ἀλάσσω(-ττω), ἀμείβω. changer, déguiser, varier. ||. ὁ ἄνθρωπος ἀλλάζει τὰ 'δόντιά 'του· τὰ ἀλλάζουν δὲ καὶ ἄλλα ζῶα, τὸ ἄλογον παρ. χάρ. »Ἄνθρωπος μὲν οὖν βάλλει τοὺς ὀδόντας· βάλλει δὲ καὶ ἄλλα τῶν ζώων, οἷον ἵππος κτλ. l'homme perd ses premières dents: d'autres animaux aussi, tels que le cheval etc. ||. ἀλλάζω δρόμον, ἴδε Δρόμος. ||. ἀλλάζω γνώμην (σκοπόν). »Μεταγινώ(γνώ)σκω, γνωσιμαχέω, μεταβουλεύομαι, μετανοέω (Ξεν. Κυρουπ.), μεταδοξάζω, μεταδοκεῖ μοι, ἄλλως δοκεῖ μοι, μεταπείθομαι, μετατίθεμαι. changer de resolution (de dessein, d'avis), ἴδε καὶ Μετανοιώνω. ||. ἐπειδὴ ὅμως ἄλλαξε γνώμην. «Μεταδόξαν δ' αὐτῷ. ||. κάμνω ἄλλου ν' ἀλλάξῃ γνώμην. » Μεταπείθω, ἀναγιγνώσκω ('Ηροδ. Πολυμ.). dissuader, détourner, distraire, faire changer d'avis à quelqu'un, ἴδε καὶ Γυρίζω. ||. ἀλλάζω τὸ φόρεμά μου, ἴδε Μεταλλάζω. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Τρέπομαι, μεταβάλλομαι, μεταποιέομαι, μεθίσταμαι, ἀλλοιόομαι. se déguiser, varier. ||. ἄλλαξ' ἡ ὄψι' του, ἴδε Ὄψις. ||. ἀφ' οὗ ὅμως ἄλλαξαν τὰ πράγματα. »Μεταπεσόντων αὖθις δὲ τῶν πραγμάτων. ||. ἀφ' οὗ ἄλλαξεν ἡ τύχη. »Πάλιν μεταπεσούσης τῆς τύχης. la fortune prenant une autre face. ||. αὐτὸ ἀλλάζει. »Ἄλλος ἂν εἴη λόγος οὗτος. c'este une autre chose (affaire), ἴδε καὶ Διαφέρω. ||. σήκω ν' ἀλλάξῃς (ἐνν. τὰ φορέματά σου), ἴδε Μεταλλάζω.

Ἀλλαμπή (κατ' ἀποχ. ἐκ τοῦ) Ἀναλαμπή (τὸ ἐκ διαλειμμάτων ἀνάλαμπον φῶς τοῦ λύχνου, ὅταν κοντεύῃ νὰ σβύσῃ). »Αἴθυγμα. flamboyement.

Ἀλλαξιά, ἴδε Ἄλλαγμα. ||. κάμνω ἀλλαξιάν. »Ἀνταλλάσσο(ττο)μαι, ἀντικαταλάσσο(ττο)μαι, διαμείβομαι, μεταβάλλομαι (Ξεν. Ἀπομν. Γ'.). échanger, troquer. ||. μιὰ ἀλλαξιὰ ῥοῦχα. »Ἐξαλλάσσουσα(»Ἀλλασσομένη) στολή (Γρφ.). ||. (τὸ) »Εἵματα τ' ἐξημοιβά« (τοῦ Ὁμήρου, ἠμπορεῖ 'νὰ μεταφρασθῇ): »Πολλαῖς ἀλλαξιαῖς ῥοῦχα. une rechange de vêtements, ἴδε καὶ Φορεσιά.

Ἀλλαξοκαιριά (ἡ). «Ἡ τοῦ ἀέρος μεταβολή, τροπὴ τοῦ περιέχοντος. le changement (la variation) du temps.

Ἀλλαξομισειδιάζω, ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Ἀλλοιόομαι τῷ εἴδει (τῷ προσώπῳ), ἀλλοιοτροπέω (Ἱπποκρ.). changer de visage, ἴδε καὶ Ὄψις.

Ἀλλοιθωρίζω, ῥ. οὐδ. » Διέστροφα (»Διέστραμμαι, » Παραβάλλω) τὼ ὀφθαλμὼ (τοὺς ὀφθαλμούς), στραβίζω, λοξοβλεπτέω (Θωμ. Μαγ.). loucher, bigler, ἴδε καὶ Ἀμμάτι. ||. μὲ τυφλὸν ἂν συγκαθήσῃς, τὸ κουρνὸ θ' ἀλλοιθωρίσῃς, (παροιμ.). »Εἰ χωλῷ παροικήσεις, ὑποσκάζειν μαθήσῃ.

Ἀλλοίθωρος, η, ον. »Παραβλώψ, διάστροφος τοὺς ὀφθαλμούς, στραβός. louche, bigle. ||. τὰ 'μμάτια 'της εἶν' ἀλλοίθωρα. » Οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ διάστροφοί εἰσιν αὐτῆς, καὶ εἰς ἀλλήλους ὁρῶσι (Λουκ. Ἑταιρ. Διαλ.)«.

Ἀλλοίμονον, ἐπ. ἴδε Ἀλήμων ὦ.

Ἀλλοιῶς, Ἀλλοιώτικα, }ἐπ. »Ἄλλως, ἀλλοίως, ἄλλῃ, ἑτέρως, ὡς ἑτέρως. autrement, d'une autre manière, différemment, diversement, ἴδε καὶ Εἰδεμή.

Ἀλλοιώτικος, η, ον. » Ἀλλοῖος, ἕτερος, ἑτεροῖος, διάφορος, ἀνόμοιος, ἀλλοιότερος (Θουκυδ. Πλατ. καὶ Θεοφρ.). tout autre, différent, di-

vers. ||. 'νὰ ἰδῶ, ἂν θὰ μὲ φανῇ ἀλλοιώτικος, ἢ ὁ ἴδιος. » 'Επισκέψασθαι, εἴτι μοι ἀλλοιότερος φανεῖται, ἢ ὁ αὐτός,« Πλατ.

Ἀλλόκοτος, η, ον. »Ἄτοπος, ἔκφυλος, ἀλλόκοτος, περιττὸς, ὑπερφυής, ἐξαίσιος, ἀλλοδαπός. **monstrueux, bizarre, absurde**, ἴδε καὶ Παράξενος.

Ἄλλος, η, ο. » Ἄλλος, ἕτερος. **autre**. ||. ἄλλον εἰπὲ ταῦτα, (φρασ.). »Ἄλλην δρῦν βαλάνιζε. **à d'autres**. ||. ἄλλην φορὰν, ἴδε Φορά. ||. χωρὶς (δίχως) ἄλλο, ἴδε Βεβαιότατα. ||. τὴν ἄλλην ἡμέραν, ἴδε 'Ημέρα. ||. καὶ ἀπὸ τὰς ἑλληνικὰς πόλεις, ἄλλας ἀφάνιζε, καὶ εἰς ἄλλας ἔφερεν ὀπίσω τοὺς ἐξωρισμένους. »Καὶ πόλεις 'Ελληνίδας, τὰς μὲν (ἃς μὲν) ἀναιρῶν, εἰς ἃς δὲ καὶ τοὺς φυγάδας κατάγων,« Δημοσθ. ||. ἄλλα ἔχει 'ς τὰ χείλη κ᾽ ἄλλα 'ς τὴν καρδιάν. »Στασιάζει αὐτῷ πρὸς τὴν γλῶτταν ἡ γνώμη. »'Η μὲν γλῶττ' ὀμώμοκεν, ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος.« ||. ἄλλα 'ν τὰ 'μμάτια τοῦ λαγοῦ κ᾽ ἄλλα τῆς κουκκουβάγιας, (παροιμ.), ἴδε Λαγός. ||. ἄλλος ἕνας (ἄλλη μία κτλ.). »'Εν Τενέδῳ δὲ μία οἰκέεται πόλις, καὶ ἐν τῇσι ἑκατὸν νήσοισι καλουμένῃσι ἄλλη μία ('Ηροδ. Α'.).« ||. ἄλλο τόσον. » Δὶς τοσοῦτον, ἄλλο τόσον (»Τά δε μὲν Λυσάνδρῳ τὰ εἰς δόξαν ὑπάρχοντα ἦν· ἄλλα δὲ τόσα ὀνείδη, «Παυσαν. Θ'. 31:» 'Εκ μὲν Πελοποννήσου πενταкισχιλίους ἀθροίσας, ἐκ δὲ Συρακουσῶν ἄλλους τοσούτους προσθείς. «Διοδ. Σικελ. ΙΑ'. 49. »Χιλίους δὲ καὶ διακοσίους ἱππέας κατεστήσαμεν, καὶ τοξότας ἑτέρους τοσούτους, «Αἰσχ. Παραπρ). ||. δάνεισέ 'μας ἄλλα ἑκατόν. »Ἄλλα ἑκατὸν δάνεισον, « Ξεν. ||. ἀφ' οὗ πουλήσουν ἐκεῖν' ἅπου εἶχαν φορτωμένα, 'ν' ἀγοράσουν ἄλλο πρᾶγμα καὶ 'νὰ φορτώσουν πάλιν (τὸ καράβι τους). »'Επειδὰν ἀπόδωνται ἃ ἦγον, ἀνταγοράζειν πάλιν χρήματα καὶ ἀντιφορτίζεσθαι (Δημοσθ. Λακρ.) «. ||. εἰς ἄλλο μέρος, ἴδε Ἀλλοῦ. ||. ἐπλησίαζεν ἀπὸ τὸ ἄλλο (τὸ ἀντικρυνὸν) μέρος τοῦ τείχους. » 'Εκ τοῦ ἐπὶ θάτερα τοῦ τείχους προσήει (Θκδ.).« ||. ἀπὸ τὸ ἓν μέρος ὁ Καλλ. καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο ὁ Ξάνθ. »'Εκ μὲν τοῦ ἐπὶ θάτερα Καλλίας, ἐκ δὲ τοῦ ἐπὶ θάτερα Ξάνθιππος (Πλάτ.).« ||. ἂς 'πάρωμεν ἄλλον (τὸν ἄλλον) δρόμον. »Τὴν ἐπὶ θάτερα τραπώμεθα (Συν.).

Ἀλλοῦ, (Ἀλλοῦ τὤνειρον, καὶ ἀλλοῦ τὸ θαῦμα. » Ἀλλοῦ χτυπάει τὸ νερὸν, κ᾽ ἀλλοῦ βροντάει ὁ μύλος· »Ἀλλοῦ τὰ χακχαρίσματα, κ᾽ ἀλλοῦ γεννοῦν ἡ κότταις, Παροιμ.), ἐπ. τοπ. (ἐν στάσει). » Ἀλλαγοῦ, ἀλλαχόθι, ἄλλοθι, ἀλλαχῇ, ἄλλῃ, ἄλλου (ἐνν. τόπου), ἑτέρωθι. §. (ἐν κινήσει) » Ἀλλαχόσε, ἄλλοσε, ἑτέρωσε. **autre part, ailleurs**. ||ἀπ' ἀλλοῦ. » Ἀλλαχόθεν, ἄλλοθεν, ἑτέρωθεν. ||. ἀπὸ πουθενὰ ἀλλοῦ. »Οὐκ ἄλλοθεν οὐδαμόθεν (Δμ.). « ||. πούποτε (πουθενὰ) ἀλλοῦ »Ἄλλοσε οὐδαμόσε.« ||. ἀλλοῦ ἄσπραις κ᾽ ἀλλοῦ 'μαύραις. » Αἱ μὲν λευκαί, πῇ δὲ μέλαιναι. ||. χάπυ ἀλλοῦ, ἴδε Κάπυ.

"Αλμη (ἡ Ἰταλ. Σαλαμοῦρα. προφ. κοιν. "Αρμη). » "Αλμη, ἀλμαία, ἀλμυρίς, γάρος. **saumure**, θ. ||. βάλλω εἰς τὴν ἅλμην. » Ἀλμεύω, ταριχεύω.

Ἀλμύρα. » "Αλμη, ἀλμυρίς, ἀλμυρότης, ἀλμυρία. **salure**, θ.

Ἀλμυρήθρα, φ. (ἀπὸ τὴν στάκτην 'ποῦ γίνεται τὸ κάλι). » *Ἀνδράχνη ἡ θαλασσία, (ἴσ. καὶ ἡ) ἀνθυλλὶς κ. ἀνθύλλιον (τοῦ Διοσκορ.). **pourpier (roquette) de mer, cakile** ἢ **caquille, caquillier (maritime), salicot, soude**, θ. **Kali, bacile**.

Ἀλμυρίζω, ῥ. ἀμ. » Ἀλμυρίζω (τῇ γεύσει). **avoir un goût saumâtre**.

Ἀλμυρὸς (προφ. κοιν. Ἀρμυρὸς), ἡ, όν. » Ἀλμυρὸς, ἁλικός. **salé, salin**.

Ἀλμυροῦδι, φ. ἴδε Ἀλμυρήθρα.

Ἀλμυρούτσικος, η, ον. » 'Υφάλμυρος, ἀλμυρίζων. **qui a un goût saumâtre**.

Ἀλογάριαστος (ὁ ὑπερβαίνων πάντα λογαριασμὸν, ἀμέτρητος), η, ον.

» Ἀτέκμαρτος, ἀστάθμητος, οὐςαθμητός, λογισμοῦ κρείττων, λογισμῷ μὴ ὑποπίπτων, ἀλόγιστος. **incalculable**, ἴδε καὶ Ἀμέτρητος. 2) (ὁ μὴ ἐμβαίνων εἰς τὸν λογαριασμὸν) ἀλόγιστος, ἄλογος (» Καὶ αἱ ἡμέραι αἱ πρότεραι ἄλογοι ἔσονται, « Γρφ.).

Ἀλογόμυιγα, ἐντ. » Μύωψ. **mouche-araignée, mouche Brétonne, mouche de chien (ou) à chien.**

Ἀλογόμυλος, ἴδε Μύλος.

Ἄλογον, ζ. » Ἵππος. **cheval, coursier.** ‖. ἄλογον βαρυκέφαλον, ἴδε Βαρυκέφαλος.

Ἀλογοουρά, » Ἵππουρις. **queue de cheval**, θ.

Ἀλογόπετρα (τὸ Τουρκ. Γκιόζ-Τασί). » Κάλαϊς καὶ Κάλλαϊς λίθος, *βασκάνιον, *ἀβάσκαντος. **turqupise**, ἴδε κ. Περουζὲς (εἰς τὸ Παρέρτημα).

Ἀλογοφέρτι, ἴδε Φόρτωμα.

Ἀλοιφή. » Χρίσμα, ἄλειμμα (» Ἐπαινεῖται δὲ καὶ ἡ Σελγία ἶρις, καὶ τὸ ἀπ' αὐτῆς ἄλειμμα, « Στραβ. ΙΒ'. ζ'. 3.), ἀλοιφή, ὑπάλειπτον (ἔγχριστον) φάρμακον, κηρωτή (τὸ τσηρῶττο). **onguent.**

Ἀλοῦπι (τὸ δέρμα τῆς ἀλωποῦς, καὶ ἰδίως τῆς μαύρης, πολυτιμότερον τῶν γουναρικῶν ὅλων). » Ἀλωπεκῆ. **peau de renard.**

Ἄλουστος, η, ον. » Αὐχμῶν, ἄλουτος, αὐχμηρός. **qui ne s' est pas baigné.**

Ἀλύγιστος, η, ον. » Ἄκαμπτος. **inflexible.**

Ἀλυκή, = Ἀλικὴ, (ἐκ τοῦ) » Ἀλυκίς (κυρ. εἰς τὸ πληθ.).

Ἀλύπητα, ἐπ. » Ἀνηλεῶς, ἀσυμπαθῶς, ἀφειδῶς, ἀπηνῶς, ἀπανθρώπως, ἀσπλάγχνως, ὠμῶς. **impitoyablement**, ἴδε Σκληρά.

Ἀλύπητος, η, ον. » Ἀνηλεής, ἀσυμπαθής, ἀπηνής, ἀμείλικτος, ἄσπλαγχνος, ὠμός. **impitoyable**, ἴδε καὶ Σκληρός. ‖. καὶ ἀφ' οὗ ἔφαγεν ἕνα ξύλο' ἀλύπητο'. » Καὶ δαρεὶς τὰς ἐξ ἀνθρώπων πληγάς.

Ἀλυσίδα. » Ἅλυσις-εως (ἡ), σειρά. **chaine**, θ. ‖. εἶνε διὰ ταῖς ἀλυσίδαις (φρυ.), ἴδε Σκάρφη. ‖. ἀλυσίδα τοῦ λαιμοῦ (τοῦ ὡρολογιοῦ κ.) » Ὅρμος, ὁρμίσκος, κλοιός, σισάριον. **chainette (d'or etc.)**, θ.

Ἀλυσιδίτσα (ἡ). » Ἀλύσιον, ἀλυσίδιον, **chainette**, θ.

Ἀλυσιδωμένος, καὶ

Ἀλυσοδεμένος (ὡς ἐκ τοῦ Ἀλυσοδένω), η, ον. » Ἀλυσίδετος. **enchainé.**

Ἀλυφαντής, ἴδε Ἀνυφαντής.

Ἀλυωτος, η, ον. » Ἄλυτος, ἀδιάλυτος, ἄτηκτος. **insoluble, indissoluble.**

Ἀλφάδι, ἐργ. (τέκτον.), ἴδε Γωνιά.

Ἀλωνάρης (ὁ μῆνας ὅπου ἀλωνίζουν). » Ἀλοητός. **le temps du battage.**

Ἀλωνάρικος, η, ον. » Ἀλωαῖος, ἀλώνειος. **qui appartient au battage.**

Ἀλῶνι (ὁ τόπος). » Ἅλως-ω (ἡ), ἀλωή. **aire.** §. (τὸ ἐργαλ.). » Τυκάνη (ὅθεν τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ δουκάνι), τρίβολα ἢ τρίβολοι. **traineau (dont on se sert pour separer la paille du blé).** §. (φαινόμενόν τι φωτοειδὲς περὶ τὸν δίσκον τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης). Ἅλως-ω καὶ ἀλωή-ῆς (ἡ).

Ἀλωνίζω, ῥ. μετ. » Ἀλοάω.

Ἀλωνιάτικον, ἴδε Ἀλωνιστικόν.

Ἀλώνισμα. » Ἀλόησις, ἀλοητός. **battage.**

Ἀλωνιστής. » Ἀλο(λω)εύς. **batteur de blé.**

Ἀλωνιστικόν. » Ἀλώνιστρον (πλ.). **les frais du battage.**

Ἀλωποῦ (προφ. κοιν. Ἀλεποῦ), οῦς (ἡ), (κατὰ τὸν Ἡσύχ. καὶ Ι. Βόσσ. ἐκ τοῦ » Ἀλωπώ, ῶς, Δωρ. ἡ) » Ἀλώπηξ, -ώπεκος, (Π.) κερδώ, οῦς. **renard.** ‖. ὅσα 'δὲ' φτάν' ἡ ἀλεπού, 'τ' ἀφίνει κρεμαστάρια, « (Παροιμ.) » Ὄμφακες εἰσί. **comme le renard des mûres.**

Ἀμάδα (εἶδ. παιγν. Ὁ ἐτυμολ. εἰς τὴν λέξιν Ἀμάδιος, ἔχει. » Ἀμάδα, τὴν ναῦν Αἰσχύλος, ἀπὸ τοῦ ἀμᾷν, καὶ κόπτειν τὴν θάλασσαν«. ἴσως ἔχουν κάποιαν σχέσιν αἱ λέξεις. Ἀλλ' εἶναι φαίνεται Χαμάδα, ὡς ῥιπτομένη

προσγείως [χαμηλὰ], ἀπεναντίας τῷ ἀπειπουμένῳ λιθαρίῳ). »Χερμάς, δίσκος βραχύτερος. palet (le petit). ‖. παίζω ταῖς ἀμάδαις. »Χερμάζω. jouer au petit palet, (ἴδε Ἀτ. Κορ Τόμ. Α'.).

Ἀμάθητος (»Ξένος ἐγὼ κἢ ἀμάθητος, 'δὲν ἤξερα τὸ' δρόμο', »Ἄσμα δημοτ.), η, ον. ἴδε Ἀσυνήθιστος.

Ἀμανίτης (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ 'Ησύχ. 'Ο Νίκανδρος 'τὴν ἐκφέρει ὡς ἐπίθετον τοῦ Μύκης: »Καί τε μύκητας, ἀμανίτας τότ' ἀφεύσας.« 'Ο δὲ Φρύνιχος λέγει: »Μύκης, μύκητος, οὐχ ἀμανίτης), φ. ἴδε 'Μανιτάρι.

Ἀμαξάκι, »'Οχημάτιον, ἀμάξιον, διφρίσκος, ἀμαξίς. cabriolet, phaéton.

Ἀμαξάρης, } (ἐκεῖνος ὅ,που 'τὸ
Ἀμαξᾶς, } ὁδηγεῖ). »'Ηνίοχος, διφρηλάτης, ἀμαξεύς. cocher, charretier, voiturier, roulier. §. (ἐκεῖνος ὅ,που τὸ 'φθειάνει). »Ἀμαξοπηγός. charron.

Ἀμάξι (κυρ. τὸ βῳδάμαξον· διὰ 'ν' ἀποφύγωμεν ὅμως τὰς ξένας λέξεις, καλὸν νομίζω 'νὰ προσδιορίσωμεν αὐτὴν μὲν τὴν λέξιν γενικῶς διὰ κάθε) »Ὄχημα« (εἰς δὲ τὰ διάφορα εἴδη 'ν' ἀποδώσωμεν ἀναλόγως μίαν ἀπὸ τὰς ἀκολούθους, »Δίφρος, ἅρμα, ἀπήνη (ἐσύρετο ἀπὸ μουλάρια), ἁρμάμαξα, τέθριππον (κυρ. ἡ καρέτα). voiture, θ. char, chariot, charrette, θ. ‖. ἀμάξι τοῦ Δαβὶδ (ὀνομάζεται ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἕνας τῶν ἀστερισμῶν). »Ἄρκτος (ἡ μείζων), ἑλίκη, ἅμαξα. ourse (la grande), chariot (le grand), ἴδε καὶ Τραμουντάνα.

Ἀμάραντος, φ. »Ἀείζωον. joubarbe, θ. §. (εἶδ. ἄνθ. κιτρίνου μὲ βαμβακώδη κλωνάρια· 'δὲν μαραίνεται ποτε). »Ἀμάραντος (ὁ καὶ ἡ), ἀγήρατον, ἑλειόχρυσον καὶ ἑλίχρυσον. immortelle, θ.

Ἀμαρτία. »Ἁμάρτημα, παράπτωμα, πλημμέλημα, ἁμαρτία, ἀμαρτὰς (ποιητ.), ἀδίκημα, ἀδικία, ἀνόμημα, ἀνομία. péché. ‖. τὸν ηὗρ' ἡ ἀμαρτία, »Τίσεις μετῆλθον αὐτόν,« ('Ηρ. Γ'. 126, 128.), ἴδε καὶ Εὑρίσκω.

Ἀμαρτωλός, ή. »Ἁμαρτωλὸς (ὁ καὶ ἡ). pécheur,-eresse.

Ἀμάσητος, η, ον. »Ἀμάση(σσ)τος. qui n'a pas été maché.

Ἀμασχάλη. »Μασχάλη. aisselle, θ. ‖. ἀποκάτω ἀπὸ τὴν ἀμασχάλην. »'Υπὸ μάλης. sous main.

Ἀμάτωτος (ἀντὶ Ἀναιμάτωτος), η, ον. »Ἀναίμακτος. non ensanglanté.

Ἄμβωνας. »Βῆμα, ἄμβων. chaire, θ. jubé.

Ἀμέλεια. »'Ραθυμία, ἀμέλεια, ὀκνηρία, ῥαστώνη, ἀκηδία, νωχέλεια, τὸ ῥάθυμον κτλ. paresse, θ. fainéantise, θ. négligence, indolence. ‖. πρέπει 'νὰ 'πάρωμεν ὀπίσω ὅσα ἐχάσαμεν διὰ τὴν ἀμέλειάν μας. »Ἀνακτήσασθαι (»Ἀναλαβεῖν) χρὴ τὰ κατεῤῥαθυμημένα.

Ἀμελής, ἴδε Ἀκαμάτης.

Ἀμελῶ, ῥ. ἀμ. »'Ραθυμέω, ῥαστωνεύομαι, κατολιγωρέω, ἀνάπίπτω, ὑπτιάζω. négliger.

Ἀμέσως, ἐπ. »Παραχρῆμα, εὐθέως, εὐθὺς, αὐτίκα, παραυτίκα, παραυτά, ἀμελλητί, ἀνυπερθέτως, αὐθωρεὶ (-ρόν). sur le champ, à l'instant, tout de suite, tout à l'heure, soudain, à l'heure qu'il est, incontinent, immédiatement, incessamment. ‖. τώρα ἀμέσως (καταγρ. ἀντί, Μετ' ὀλίγον), ἴδε Τώρα. ‖. διηγήσου μὲ 'το λοιπὸν ἀμέσως. »Ὥσπερ οὐκ ἂν φθάνοις διηγούμενος,« ἴδε καὶ 'Ογλιγωρότερος.

Ἀμέτρητος, η, ον. »Ἀναρίθμητος, οὐ περιληπτὸς ἀριθμῷ, ἀριθμοῦ κρείττων (πέραν), (ὁ, ἡ, τὸ, αἱ, κτλ.) ὑπὲρ ἀριθμὸν, ἀριθμὸν ὑπερπαίων, ἀνεξεύρητος ἀριθμῷ (Θαδ.), ἀπέκμαρτος ἀριθμῷ (Παυσ.), ἀνήνυτος ἀριθμῷ (Πλβ.), ἄμαχος (»Ἰχθύων ἀπηνέγκατο πλῆθος ἄμαχον, « Αἰλ.), μυρίος (α, ον), innombrable, ἴδε καὶ Ἄπειρος.

Ἀμεταγείριστος, η, ον, ἴδε Ἀπιαστος καὶ Ἀφόρετος.

Ἀμίλητος, η, ον. »Ἀνέντευκτος,

ἀνομίλητος, ἀκοινώνητος, αὐθέκαστος. qu'on ne peut pas entretenir. ||. ἀμίλητον νερόν, ἴδε Ἄλαλος.

Ἀμμὴ καὶ Ἀμμὲ (Ἐπὶ τῶν τελευταίων Βυζαντινῶν χρόνων ἐγράφετο καὶ ἐπροφέρετο πάντως: Εἰ μή: »Εἰπεῖν σοι θέλω χρηστὰς ἀγγελίας, εἰμὴ δεῖ ἀποδοῦναί σε ἡμῖν τι δῶρον χάριτος,« Φραντζ. Βιβλ. Γ'.), μόρ. (ἐναντ. καὶ μεταβ.). »Δὲ, ἀλλὰ μὴν, γὰρ, οὐκοῦν. mais. ||. τὸ ἐνθυμᾶσαι; ἀμμὴ 'δὲν 'τὸ ἐνθυμοῦμαι; »Μέμνησαι; Οὐ γὰρ, ἔφη, μέμνημαι (Ξενοφ.);« ||. ἀμὴ τοῦτο δὰ εἶν' ὅ,που φέρνει θυμόν. »Οὐκοῦν τοῦτο δὴ καὶ τὸ ἀγανακτητὸν (Πλάτ. Γοργ.).« ||. ἂς εἶναι· ἀμμὴ τὸν καιρὸν διατί...; »Εἶεν· τῶν δὲ δὴ χρόνων διατί...;

Ἄμμος (ὁ). »Ἄμμος, ψάμμος καὶ (ποιητ.) ψάμαθος (ἡ). sable, arène, θ.

Ἀμμουδιά. »Αἰγιαλὸς ὕφαμμος, ψάμαθος. grève, θ.

Ἀμμουδερόν. »Ἀμμοδόχη, ἀμμοδόχον ἀγγεῖον. poudrier, sablier.

Ἀμοίραστος, η, ον. »Ἀνέμητος (Αἰσχ. κατὰ Τίμ.), ἀδιανέμητος. non partagé.

Ἄμοιρος (καὶ χυδ. Ἄμουρος), η, ον, »Ἄμορος καὶ (Ποιητ.) Ἀμμόρος (»Τῷ σέ θ' ἅμα κλαίω καὶ ἔμ' ἄμμορον,« Ἰλ. Ω.), ἴδε Ἄτυχος καὶ Κακόμοιρος.

Ἀμόνι (τὸ), (ἐκ τοῦ) »Ἀκμόνιον (Αἰσ. Μυθ. 284. ἔκδ. Κορ.), (ὑποκορ. τοῦ). »Ἄκμων-ονος (ὁ). enclume, θ.

Ἀμόνοιαστος, η, ον. »Ἀκοινώνητος. incompatible.

Ἀμουνούχιστος, η, ον. »Ἔνορχις (-χος), ἐνόρχης, κήλων. entier.

Ἀμουράκι, κ. ἴδε Βατόμουρον.

Ἀμούργα (τὸ καταπάτι τοῦ λαδιοῦ). »Ἀμόργη καὶ Ἀμοργή. marc d'huile.

Ἄμουρος, η, ον, ἴδε Ἄμοιρος.

Ἀμούστακος, ον. »Ἀγένειος, μή πω γενειῶν. imberbe.

Ἀμπανόζι, δ. »Ἔβενος (ἡ), ébène, θ.

Ἀμπελάκι. »Ἀμπέλιον (Ἀριστοφ. Ἀχαρν.). petite vigne.

Ἀμπελήσιος, α, ον. »Ἀμπέλινος. de vigne, de vignoble.

Ἀμπέλι (ἀπὸ τοῦ) »Ἀμπέλιον (Ἀριστοφ. Ἀχαρν., ὑποκορ. τοῦ) »Ἄμπελος (ἡ), ἀμπελὼν, οἰνόπεδον. vigne, θ. vignoble. §. (μετνμ. τὰ σπυριά, 'που 'βγαίνουν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὸ κεφάλι τῶν παιδιῶν). »Ἀχὼρ-ῶρος (ὁ), (Σημ. ἂν τοῦ Σουΐδα τὸ »Ἀχὼν, ἄμπελος« ἦνε διορθωτέον Ἀχὼρ, δῆλον ὅτι ἡ μεταφορὰ ἦτον γνωστὴ καὶ εἰς τὸν καιρόν 'του), ἴδε Πυοφύτης.

Ἀμπελουργός. »Ἀμπελουργὸς, ἀμπέλων μελεδωνός. vigneron.

Ἀμπελοφάσουλον, φ. »Σμίλαξ ἡ κηπαία, δόλιχος. haricot.

Ἀμπελόφυλλον. »Οἴναρον, φυλλάμπελον. feuille de vigne, θ.

Ἀμποδένω (ἐκ τοῦ Ἀποδέω ἤ, πιθανώτερον, ἀντὶ Ἐπῳδέω, δι' ἐπῳδῶν καὶ γοητειῶν βλάπτω), ῥ. μτβτ. ἴδε Δένω.

Ἄμποτε (ὅμοιον τῷ ἀρχ. Εἴποτε), ἐπ. (εὐκτ.) »Εἴθε. ὤ(ὄ)φελλον(λον-λες-λε, κτλπ.), γένοιτο, εἰ γὰρ γένοιτο, ὡς ὄφελον! plût à Dieu! Dieu le veuille! ἴδε ℥ Ἂς ℥ Νά.

Ἀμπώθω, ῥ. μετ. (ἐκ τοῦ) »Ἀπωθέω, ἴδε Κουντῶ καὶ Ξεσκουντῶ.

Ἄμυαλος, η, ον, ἴδε Ξεμυαλισμένος.

Ἀμυγδαληά, δ. »Ἀμυγδαλῆ. amandier.

Ἀμυγδαλόλαδον. »Ἀμυγδάλινον (»Τὸ ἀπὸ τῶν ἀμυγδάλων) ἔλαιον. huile d'amandes, θ.

Ἀμύγδαλον, 'πωρ. »Ἀμυγδαλῆ, ἀμυγδαλὶς, ἀμύγδαλον. amande, θ.

Ἀμφιβάλλω, ῥ. ἀμ. »Ἀμφιγνοέω, ἐνδοι(δυ)άζω, ἀμφιδοξέω, ταλαντεύομαι τὴν γνώμην, ἐπ' ἀμφότερα γίγνομαι τῇ γνώμῃ, ἀμφιταλαντεύομαι, ἀμφίδοξός εἰμι καὶ διχαγνώμων, διχονοέω, ἀμφιβάλλω (μεταγ.), διστάζω (μεταγ.), διχογνωμ(έω)ονέω. hésiter, douter, mettre en doute, balancer, flotter dans le doute.

Ἀμφιβολία. »Ἐνδοιασμὸς, ἀμφισβήτησις, δισταγμὸς, ἀμφισβήτημα, τὸ ἀμφισβητούμενον. doute, hési-

lation. ||. χωρὶς ἀμφιβολίαν, ἴδε Βεβαιότατα.

Ἀμφίβολος, η, ον. »Ἐνδοιαζόμενος, ἀμφίδοξος, ἀμφιγνοούμενος, ἀμφιδοξούμενος, ἀμφισβητήσιμος, ἀμφίῤῥοπος, ἀμφιδήριτος. douteux, équivoque, incertain, ambigu. ||. πλὴν αὐτὰ μὲν εἶνε ἀμφίβολα. »Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἐν ἀμφιδόξῳ (ἀμφισβητεῖται). §. (ὅποιος ἀμφιβάλλει). »Ἀμφίδοξος, διχογνώμων, ἀμφιῤῥεπής, ταλαντευόμενος (μετέωρος) τὴν γνώμην. indécis, irrésolu, indéterminé.

Ἂν (σύνδ. διστ.). » Εἰ, ἐάν, ἄν (»Ὄξος ἂν αἰτήσω, τόξον φέρει,« Ἐπιγρ.), ἤν. si. ||. ἂν γειτονεύσῃς μὲ κουτσὸν, θὰ μάθῃς 'να κουτσαίνῃς. »Εἰ χωλῷ παροικήσεις, ὑποσκάζειν μαθήσῃ. ||. ἂν 'πάρῃ κάνεὶς τὸν πρῶτον τοῦ χοροῦ, ἐχάθη ὅλος ὁ ἐπίλοιπος χορός. » Τὸν ἡγεμόνα ἂν ἀφέλῃ τις, οἴχεται ὁ λοιπὸς χορός,« Δμσθ. §. (ἀοριστολογ. μετὰ τοῦ Καί). Πλὴν ὅ,τι κεν ἦνε, εἶνε υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος. » Ἀλλ' ὁποῖος ἂν ᾖ, Ποσειδῶνος υἱός ἐστι. quoiqu'il en soit, ἴδε καὶ Καί.

Ἀνάβαθος, η, ον. » Ἀβαθής. qui n'est pas profond, ἴδε καὶ Ῥηχός.

Ἀναβάλλω, ῥ. μβτ. »Ὑπερτίθεμαι, ἀμφιβάλλομαι. remettre à un autre temps.

Ἀναβολή. »Ὑπέρθεσις. retard.

Ἀναβροχιά. »Ἀνυδρία, αὐχμὸς, ἀνομβρία, ἀβροχία (Ἰώσηπ.). secheresse. ||. 'ς τὴν ἀναβροχιὰ καλὸν καὶ τὸ χαλάζι, (παρ. ἀνάλογος μὲ τῶν ἀρχαίων τὸ:) »Ἂν μὴ παρῇ κρέα, τῷ ταρίχῳ στερκτέον' (καὶ μὲ τὸ) »Ἀγαθὴ καὶ μάζα μετ' ἄρτον.

Ἀναβρυστικὸν (νερὸν κυρ.). »Πηγαῖον νᾶμα (ὕδωρ), ὕδωρ ζῶν (Γραφ.). eau vive (ou) de fontaine.

Ἀναβρύω, ῥ. ἀμ. »Πηγάζω, ἀναδίδωμι (-ομαι), ἀναφέρομαι, βρύω, ἀναβρύω, ἀναβάλλω, βλύζω, ἀναβλύζω, ἀναβράσσω (-ομαι). jaillir, sourdre. ||. ὀπίσω δὲ ἀπὸ τὸν ναὸν ἀναβρύει ἕνα κρύον καὶ καθαρὸν νερόν. » Κατὰ νῶτον δὲ τοῦ νεὼ πηγὴ ῥήγνυται διαυγοῦς καὶ ψυχροῦ νάματος.

Ἀναγέλασμα, ἴδε Περιγέλασμα. ||. τοῦ κόσμου τ' ἀναγέλασμα. »Ὄνειδος ἀνθρώπων καὶ ἐξουθένημα λαοῦ (Γραφ.), γέλως, κατάγελως. la risée du monde.

Ἀναγελαστούρης, α, ικον, ἴδε Περιγελαστούρης.

Ἀναγελῶ, ῥ. μετ. ἴδε Περιγελῶ.

Ἀναγκάζω, ῥ. μετ. ἴδε Βιάζω.

Ἀναγκαῖον (» Ἀφεδρῶνες, ἀναγκαῖα « Ἡσύχ.), ἴδε Χρεία.

Ἀναγκαῖος, α, ον. ἴδε Χρειαζούμενος.

Ἀνάγκη. » Ἀνάγκη, χρεία, ἐπάναγκες (τὸ). nécessité, besoin. ||. ἔχω ἀνάγκην, ἴδε Χρειάζομαι. ||. εἶνε ἀνάγκη. » Ἀναγκαίως ἔχει, ἀνάγκη, ἐπείγει τὸ πρᾶγμα. ||. ἂν 'δὲν ἦν' ἀνάγκη. »Εἰ μηδὲν κατεπείγῃ ||. ἐξ ἀνάγκης, ἐπ. » Ἀναγκαίως, κατ' ἀνάγκην, ἀνάγκῃ, ἐκ τοῦ ἀναγκαίου (Σδ.). §. (συμφορὰ δυστυχία, περίστασις δεινή). » Ἀνάγκη (Ξενοφ.). malheur. ||. φίλε μου 'ς τὴν ἀνάγκην μου, κ' ἐχθρέ μου 'ς τὴν χαράν μου (παροιμ.). » Ὅταν δ' ὁ δαίμων εὖ διδῷ, τί δεῖ φίλων;

Ἀναγούλα (ἡ), = Ἀνακάτωμα (τοῦ στομάχου).

Ἀναγουλιάζω, ῥ. ἀμ. ἴδε Ἀνακατώνομαι.

Ἀναγούλιασμα, ἴδε Ἀνακάτωμα.

Ἀναγριόνω, ῥ. μετ. »Ἐρεθίζω, παροξύνω, ἀγγρίζω. irriter, aigrir, ἴδε καὶ Θυμόνω.

Ἀναγρίωμα. »Ἐρεθισμὸς, παροξυσμὸς, ἀγγρισμός. irritation.

Ἀναδεύω (» Καὶ σειοῦνται κ' ἀναδεύονται τὰ φύλλα 'τοῦ 'ς τ' ἀγέρι,« Ἆσμα δημοτ.), ῥ. ἀμτβ. ἴδε Ἀνακατόνω.

Ἀνάθεμα (τὸ). » Ἀνάθεμα (Γραφ.). anathème. ||. 'ς τ' ἀνάθεμα ('να 'πάγῃ)! » Ἐς κόρακας, ἐς ὄλεθρον, ἐς φθόρον, ἐῤῥέτω, ἔῤῥειν. ||. ἂς 'πάγῃ 'ς τ' ἀνάθεμα καὶ τὸ λουτρὸν καὶ τὸ καλόν 'του, καθὼς μ' ἔκαμεν, ἴδε Καλός.

Ἀναθεματίζω, ῥ. μετ. »Ἀρὰς τίθεμαι, ἀναθεματίζω (Γραφ.). anathématiser, frapper d'anathème, lancer (prononcer, fulminer) l'anathème contre.

Ἀναθεμάτισμα. »Ἀναθεματισμός (Γραφ.). l'action d'anathématiser (etc), excommunication.

Ἀναθεματισμένος, η, ον. »Κατάρατος, θεοῖς ἐχθρός, κάκιστ' ἀπολούμενος, ἀλιτήριος, θεοστυγής, ποινήλατος. exécrable, excommunié. ||. ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἀναθεματισμένους ἀνθρώπους. »Ὑπὸ τούτων τῶν κάκιστ' ἀπολουμένων ἀνθρώπων.

Ἀνάθρεμμα (τὸ), (συνήθως μετὰ τοῦ Γέννημα, ἴδε Θρέμμα). »Ἀνάθρεμμα. (»Ἄγριε παῖ, κακὸς ἀνάθρεμμα λεαίνας« Θεοκρ. Εἰδ. ΚΓ'.), τρόφιμος. nourisson.

Ἀναθρέφω, ῥ. μετ. ἴδε Ἀνατρέφω.

Ἀναθροφή, ἴδε Ἀνατροφή.

Ἀναιβάζω, Μ. (θὰ) ἀναιβάσω (ἀόρ. Ἀνέβασα), ἡ μτχ. τὸ. Ἀνεβασμένος), ῥ. μετ. »Ἀνάγω, ἀναφέρω, ἀνατίθημι, ἀναβιβάζω (κυρ. εἰς τὸ ἄλογον. ἴδ. καθὼς καὶ τὸ) ἀναβάλλω (Ξεν.). faire monter. ||. ἀναιβάζω τὴν τιμήν, ἴδε Ἀκριβαίνω. ||. ἀναίβασε τοὺς μισθοὺς (τῶν στρατιωτῶν) καὶ 'τοὺς ἔκαμεν ἡμιολίους. »Ἀναβιβάσας τοὺς μισθοὺς καὶ ποιήσας ἡμιολίους (Διοδ. Σικελ. 1, 25, ΣΤ'.).«

Ἀναιβαίνω, Μ. (θὰ) ἀναίβω (ἀόρ. Ἀναίβηκα, καὶ εἰς τὴν προστακτ. Ἀναίβα), ῥ. ἀμ. »Ἀνέρχομαι, ἄνειμι, ἀναβαίνω. monter. §. ἀναίβηκε τὸ ζυμάρι. »Ἐζυμώθη. lever, fermenter. §. ἀναίβηκε τὸ ψωμί, τ' ὀρύζι ἴδ. (ἀκρίβαινε δηλ ἡ τιμή του), ἴδε Ἀκριβαίνω. §. ὁ λογαριασμὸς ἀναιβαίνει εἰς τρεῖς χιλιάδες. »Ἐς τρισχιλίους συγκεφαλαιοῦται. il monte à 3000.

Ἀναίβασμα (ὁ Ἡσυχ. 'τὸ γράφει Ἀνάβασμα). »Ἄνοδος, ἀνάβασις, ἀναβιβασμός (μεταγ.). montage, montée. §. τὸ ἀναίβασμα τοῦ ζυμαριοῦ. »Ζύμωσις. fermentation, θ.

Ἀναιβατὸν (ψωμὶ κυρ., ἀπ' ἐναντίας τῷ Ἀκατάβατον). »Ἐυζύμιος («Ζυμίτης, »Ζυμωτὸς) ἄρτος. qui est fait avec du levain. §. (εἶδος κεντήματος, τὸ ἐναντίον τοῦ Μανοπρόσωπον). »Ἀμφιδραχές. contre-pointé.

Ἀνάκατα, ἐπ. »Ἀναμίξ, ἀναμίγδην, φύρδην, μίγδην, ἄμμιγα (ποιητ.). pêle-mêle.

Ἀνακατόνω, ῥ. μετ. »(Ἀνα, Συμ)μιγνύω καὶ μίγνυμι, μίσγω, κεραννύω καὶ κεράννυμι, κιρνάω καὶ κίρνημι. §. Κυκάω, φύρω, ἀναδεύω (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Λακωνίαν), δεύω. mêler, mélanger, entremêler, brouiller. §. »Ταράσσω (-ττω), συνταράσσω (-ττω), ἀνακινέω, ἀνασκαλεύω. remuer, bouleverser. §. »Συγχέω. confondre. ||. 'τὸ ἀνακατόνεις μὲ τὴν χουλιάραν. »Ἀρυτῆρι ταράσσειν. ||. εἰς ὅλ' ἀνακατόνεται, ἴδε Χώνομαι ||. διότι εἶναι ἀνακατωμένον μὲ ἄσπρι »Ἀργυρομιγὴς γάρ ἐστι,« (Στρβ.) §. ἀνακατόνομαι ('να ξεράσω). »Ναυτιάω, ἐμεσείω, ἐμετιάω. le cœur me soulève, ἴδε καὶ §. Σχαλίζω, καὶ §. Συγχύζω.

Ἀνακάτωμα. »Μίξις (διὰ τὰ ξηρά), κρᾶσις (διὰ τὰ ὑγρά), ἀνά(σύμ)μιξις, φυρμός. mixtion, mélange.

2) Ἀνακίνησις. ||. ἀνακάτωμα τοῦ στομάχου. »Ναυτία, βδελυγμία, βδελυγμός, ἄση. soulevement du cœur, nausée. ||. μήπως ἔχεις ἀνακάτωσιν; »Μῶν βδέλυγμα σ' ἔχει; (πτερὸν ταχέως τις καὶ λεκάνην ἐνεγκάτω),« (Κρατῖν. παρὰ) Πλδ. §. (μεταφ. εἰς τὸ πληθ.) Ἀνακατώματα, ἴδε Σκάνδαλον.

Ἀνακατωμένος, η, ον. »Συμμιγής, σύμμικτος, ἀνάμικτος, ἐπίμικτος. mêlé, mélangé.

Ἀνακάτωσις, ἴδε Ἀνακάτωμα.

Ἀνακατωτός, ή, όν. »Ἀνάμικτος, mélangé, ἴδε Ἀνακατωμένος.

Ἀνακατωτούρης, α (ἡ-ισσα), κοιν. »Ψιθυρος, ταραξίας. intriguant, remuant, brouillon, boute-feu, tra-

caissier machinateur, agitateur, ἴδε καὶ Χουλιάρα.

Ἀναχαύρκουδα (ἴσως ἀπὸ τοῦ »Κλωκυδᾶ, τὸ καθῆσθαι ἐπ' ἀμφοτέροις ποσὶ«, κατὰ τὸν Ἡσύχιον), ἐπ. »Ἀνακαθηδὸν, ἐν ἀνακαθημένου σχήματι, ὀκλαδὸν. accroupi. ‖. κάθουμαι ἀναχαύρκουδα. »Ἀνακάθημαι, ἀνακαθίζω (Ξεν. Κυνηγ.), ὀκλάζω (κυρ. ἐπὶ σκύλου, Φιλοστρ.). accroupir, s'accroupir.

Ἀνακουφωτὸς, ή, όν. »Ἀνάκοιλος, ἀνεστηκὼς, ἀνέχων. en relief, en bosse.

Ἀναλαμβάνω, Μ. (θὰ) ἀναλάβω (ἀόρ. Ἀνέλαβα), ῥ. ἀμετ. »Ῥαΐζω, ῥάων γίνομαι, ἀνασφάλλω, ἀναφέρω, ἀναλαμβάνω (ἀνακτάομαι) ἐμαυτὸν (τὸ σῶμα), relever de maladie, se relever, se remettre, être en convalescence, recouvrer sa santé.

Ἀνάλατος, η, ον. »Ἄναλτος, ἄναλος, ἀνάλιστος, μωρός. qui n'est pas salé. §. ἀνάλατος ἄνθρωπος (μεταφ. ὁ ἀηδής), ἴδε Ἄνοστος.

Ἀναλόγι (τὸ τραπέζι ὅπου ἀκουμβοῦν τὰ βιβλία εἰς τὴν ἐκκλησίαν). »Ἀναλογεῖον ἢ Ἀναλόγιον (μεταγ.), ὀκρίβας. lectrum (, τὸ ὁποῖον ἐξηγεῖ ὁ Ἰσίδωρος εἰς τὸ Γλωσσάριόν τ8. analogium super quo legitur: ὅθεν τὸ Γαλλ.) lutrin, pupitre.

Ἀναμαλλιάρης, α, ικόν, ἴδε Ξεμαλλιάρης.

Ἀναμασσῶ, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. »Μηρυκάομαι(-άω-άζω), ἀναμηρυκάομαι, ruminer.

Ἀναμερίζω (»Λόγγοι χαμηλῶστε τὰ κλαριὰ, βουνὰ-ἀναμερισθῆτε, 'νὰ 'πάγ' ἡ φωνὴ 'ς τὴ' μάννα μου, 'ς τὴ' δόλιαν μου γυναῖκα,« Ἆσμα δημοτ.), ἴδε Παραμερίζω.

Ἀνάμεσα, ἐπ. »Μέσον, ἐν μέσῳ, μεταξὺ, διὰ μέσου, ἀναμέσον (Γραφ.), διὰ (μὲ γεν. καὶ ἐν σύνθ.). à travers, au travers, ἴδε καὶ-

Ἀναμεταξὺ, ἐπ. »Μεταξὺ, ἐν. parmi (ἐπὶ πολλῶν), entre (ἐπὶ δύο). ‖. ἀναμεταξὺ 'των ('τους), (φρσ.). »Ἀλλήλων (-οις, -ους), κατ' ἀλλήλους, κατὰ σφᾶς αὐτούς. entr'eux. ‖. ὡμιλοῦσαν οἱ δύο ἀναμεταξύ 'τους. »Διελεγέσθην ἀλλήλοιν. ‖. 'τὰ μοιράσθηκαν μὲ λαχνὸν ἀναμεταξύ 'τως. »Διακληρωσάμενοι πρὸς σφᾶς αὐτοὺς (Δημοσθ.). ‖. τρώγονται ἀναμεταξύ 'τους, ἴδε Ἕνας. ‖. ἀναμεταξύ μας (φρσ. ὅταν θέλωμεν 'νὰ φυλαχθῇ μυστικὸν τὸ λεγόμενον). »Ὡς ἐν ἡμῖν αὐτοῖς εἰρῆσθαι. entre nous (soit dit), de vous à mois. ‖. εἰς αὐτὸ τὸ ἀναμεταξύ. »Ἐν τούτῳ, ἐν τοσούτῳ, τούτων δὲ πραττομένων. en attendant, sur (dans) ces entrefaites.

Ἄναμμα. »Ἀφὴ (κυρ. εἰς τὸ πληθ.), ἄναψις, ἔξαψις. l'action d'allumer, allumage.

Ἀναμμένος, η, ον, πθ. μτχ. τοῦ Ἀνάπτω. ‖. κάρβουνα ἀναμμένα. »Ἄνθρακες διαφανεῖς.«

Ἀνάξιος, α, ον. »Ἀνάξιος. indigne. §. Ἀνίκανος, ἀδόκιμος, ἀφυής. incapable, malhabile, ἴδε ἢ Ἀνεπιτήδειος.

Ἀναξιότης. »Ἀφυΐα, τὸ ἀνίκανον (ἀδόκιμον κτλ.). incapacité, ἴδε καὶ Ἀνεπιτηδειότης.

Ἀναπαύομαι, Μ. (θὰ) ἀναπαυθῶ (ἀόρ. Ἀναπαύθηκα, πθ. πρκ. Ἀναπαυμένος), ῥ. μεσ. ἴδε Ξεκουράζομαι. §. ῥ. πθ. ἀπρ. (ὁ δεῖνα) ἀναπαύθηκεν. »Ἀνεπαύσατο (Πλούτ., Ἡρωδ.). il est décédé. ‖. ὁ Θεὸς ἀναπαύσαι 'τον! ὁ Θεὸς 'νὰ 'τὸν ἀναπαύσῃ! (φρσ.). »Ἵλεων αὐτῷ τὸ θεῖον! Γαῖαν ἔχοι ἐλαφρὰν! que Dieu veuille avoir son âme! Dieu ait son âme! ἴδε Ἀποθνήσκω.

Ἀνάπαυσις (προφ. κοιν. Ἀνάπαψι). »Ἀνάπαυλα, ἀναψυχὴ, ἄνεσις, ἀνάπαυσις, ῥαστώνη. repos. §. commodité, aise, θ.

Ἀναπαυτικὰ, ἐπ. »Πρὸς ἀνάπαυλαν, ἐν ἀνέσει, εὐθέτως. commodement, à l'aise, aisément, facilement.

Ἀναπαυτικὸς, ή, όν. »Εὔθετος, ὁ (ἡ, τὸ, οἷον κτλ.) πρὸς ἀνάπαυλαν. aisé, commode.

Ἀναπνοή, »Πνεῦμα, ἀναπνοή. respiration, haleine, θ. ‖. 'να βαςάξῃ τὴν ἀναπνοήν 'του πολλὴν ὥραν, ἴδε Βαστῶ.

Ἀνάποδα (ὁ 'Ησύχιος 'τὸ γράφει Ἀνὰ πόδα), ἐπ. »Ἔμπαλιν, ἀνάπαλιν, ἐξ ὑπτίας (Πλάτ.), ἀναστροφάδην. à l'envers, à rebours, à contre-sens, en sens inverse, sens devant derrière. §. (μεταφ.) ἴδε 'Εναντίος.

Ἀναποδιά, ἴδε Παραξενιά.

Ἀναποδογυρίζω, ῥ. μετ. »Ἀνατρέπω, ἀνασκευάζω. renverser, verser (κυρ. διὰ τὸ ἁμάξι).

Ἀναποδογύρισμα. »Ἀνατροπή, ἀνασκευή. renversement.

Ἀνάποδος, η, ον. »Ἀνεστραμμένος, παλίντροπος. §. σκαιὸς, ἐπαρίστερος. gauche, ἴδε καὶ §. Διεστραμμένος καὶ Παράξενος. §. ἡ ἀνάποδη (μερηὰ δηλ. πανιοῦ, κτλ.). »Τὸ ἔμπαλιν. l'envers, le côté de l'envers.

Ἀνάπτω (προφ. κοιν. Ἀνάφτω), Μ. (θὰ) ἀνάψω (ἀόρ. Ἄναψα, πθ. πρκ. Ἀναμμένος), ῥ. μτβ. »Ἅπτω, ἀνάπτω. allumer. ‖. κρατοῦντες λαμπάδας ἀναμμένας. »Ἔχοντες καιομένας λαμπάδας (Παυσ. Ἀττ.). §. ἀνακαίω, ἐξάπτω, ἀναφλέγω. enflammer. §. ἀνάπτω φοῦρνον (λουτρὸν κτλ.) »Ὑπεκκαίω, ἀνακαίω, ὑφάπτω, ἐγκαίω (»Λουτρὰ τῷ κινναμώμῳ ἐγκαιόμενα«, Λκ. περὶ ἀληθ. ἱστορ. Α'. 11). chauffer. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Ἅπτομαι, ἀν(ἐξ)άπτομαι. s'allumer. §. πυρόομαι (μεταφ.) s' enflammer.

Ἀνάρηα, ἐπ. ἴδε Ἀρηά.

Ἀνάρηος, α, ον, ἴδε Ἀρύς.

Ἀναρίθμητος, η, ον, ἴδε Ἀμέτρητος καὶ Ἄπειρος.

Ἀνασαίνω (ἀπὸ τοῦ Ἀνασθμαίνω, κατὰ τὸν Κορ.), Μ. (θὰ Ἀνασάνω, ἀόρ. Ἀνάσανα), ῥ. ἀμ. »Ἀναπνέω, πνέω. respirer, prendre haleine. §. ἴδε Ξεκουράζομαι καὶ Συνέρχομαι.

Ἀνάσα καὶ Ἀνασασμός »Ἀνάπνευσις, ἴδε Ἀναπνοή.

Ἀνασηκόνω, ῥ. μετ. »Ἐπαίρω, ὑπεγείρω. §. ἀναστέλλω. soulever, rebrousser. ‖. ἀνασηκόνω τὰ φορέματά μου (πρὸς ἀναισχυντίαν). »Ἀνασύρομαι, ἀνακολπόω. trousser, retrousser. ‖. ἀνασηκόνω φόρτωμα. »Ἀνακουφίζω, ἀναβαστάζω, ἀνέχω. soulever. ‖. ἀνασηκόνομαι, ῥ. μέσ. »Ἀνακαθίζω (-ομαι), ἀνακάθημαι, ἐπαναίρομαι (»Ἀλλ' ἐπαναίρου, κᾆτα καθίζου,« Ἀριστοφ.), ἐπαίρω ἐμαυτὸν (αὐτ.). se mettre sur son séant.

Ἀνασήκωμα. »Ἀνακάθησις, τὸ ἀνακαθίζεσθαι. l'action de se mettre sur son séant. §. »Ἀναστολή. retroussement, relevememt.

Ἀνασηκωτὸς, ή, όν. »Ἀνεσταλμένος, ἀνέχων, soulevé, retroussé, ἴδε καὶ Ἀνακουφωτός.

Ἀνάσκελα ('Ο 'Ετυμολ. 'τὸ γράφει Ἀνὰ σκέλα), ἐπ. »Ὕπτιος (α, ον), ἀναβάδην. sur le dos, à la renverse, à l'envers. ‖. 'ξαπλώθηκε τ' ἀνάσκελα. »Ὕπτιος ἐξετάθη.

Ἀνασκούμπωμα. »Ἀνακόλπισις (-ισμὸς), *ἀνακόμβωσις. retroussement des manches.

Ἀνασκουμπόνω, ῥ. μετ. »Ἀνακολπόω (-άζω, -ίζω), *ἀνακομβόω. retrousser les manches à quelqu' un ‖. ἀνασκουμπόνομαι, ῥ. μέσ. »Ἀνακολπόομαι (-άζομαι -ίζομαι), ἀνακομβόομαι (Γεωπον. Ι. καὶ Εὐςαθ. 'Οδυσ. Ξ, 72. »Ζωστῆρι θοῶς συνέεργε χιτῶνα, ὡς εἴτις εἴπῃ, ἀνεκομβοῦτο διὰ ἔργον«). retrousser ses manches. §. (συνκδχ. 'Ετοιμάζομαι νὰ κάμω τι). »Ἀποδύομαι. se disposer, entreprendre, ἴδε καὶ 'Ετοιμάζομαι.

Ἀνασόνι (τὸ), φ. (ἀρωμ.), ἴδε Γλυκάνισον.

Ἀναστεναγμός. »Στεναγμός. soupir, gémissement.

Ἀναστενάζω, Μ. άξω, ῥ. ἀμ. »Στένω, στενάζω, ἀναστενάζω (Αἰσχ. Κτησφ.). soupirer, gémir, pousser des gémissement (des soupirs),

Ἀναστήνω (-αίνω), ῥ. μετ. »Ἀνίστημι, ἀνιστάω. ressusciter.

Ἀνασύρνω(τραβῶ νερὸν ἀπὸ τὸ πηγάδι κτλ.), Μ.(θὰ) ἀνασύρω, ῥ. μετ. »Ἀνιμάω (-ομαι), ἀντλέω. puiser, tirer de l'eau.

Ἀνασυρτῆρι(τὸ ἄλλ. Γκερδέλι ἢ Σοῦχλος καὶ Τουρκ. Μπαχράτσι.), ἐγγ. »Ἀντλητὴρ(-ήριον), ἄντλημα, ἱμονιὰ (κυρ. τὸ δερμάτινον. »Οἱ γὰρ ἀρχαῖοι, πρὸς τὸ μὴ κατακλᾶσθαι τὰ ἀγγεῖα αὐτῶν, ἐκ δερμάτων ἐποίουν«, 'Ετυμολ. Τοιαῦτα εἶνε καὶ τὴν σήμερον εἰς τὴν 'Ελλάδα τὰ ἀνασυρτῆρια), ἄμη, γαυλός, ἴδανος ἢ ἰδάνη. seau, godet, écope, θ.

Ἀνατολὴ (τὸ ἔδγαλμα τοῦ ἡλίυ). »Ἀνατολή. le lever du soleil. §. (συνεκδ. τὸ μέρος ἀπὸ τοῦ ὁποίου). »'Ηὼς-οῦς(ἡ), ἕως-ω(ἡ), ἀνατολαί, τὰ πρὸς ἥλιον ἀνίσχοντα. orient, levant, est. ||. εἴτε εἰς τὴν ἀνατολὴν, εἴτε εἰς τὴν δύσιν· »"Ην τε πρὸς ἕω, ἥν τε πρὸς ἑσπέραν,« Ξεν.

Ἀνατολικά, ἐπ. »Πρὸς ἀνατολάς, πρὸς ἕω, πρὸς ἥλιον ἀνίσχοντα. vers l'orient.

Ἀνατολικός, ἡ, όν. »'Εῷος, ὁ ἐξ ἀνατολῶν, ὁ πρὸς ἀνατολάς. oriental.

Ἀνατρέφω, ῥ. μετ. »Ἀνα (»'Εκ)-τρέφω, τρέφω, παιδεύω. élever.

Ἀνατροφή. »Τροφή, ἀνατροφή, ἀγωγή, παίδευσις, παιδαγωγία. éducation. ||. οἱ εὐγενεῖς ἐὰν λάβωσι ἢ καλὴν ἀντροφήν.. »Τοὺς εὖ φῦντας, ἐὰν καὶ εὖ τραφῶσι,« (Πλάτ.).

Ἀνάτριχα, ἐπ. (σύνηθ. μόνον εἰς τὸ ξούρισμα). «"Εμπαλιν. à contre poils, à rebrousse.

Ἀνατριχιάζω, Μ. (θὰ) άσω, ῥ. ἀμ. (κυρ. σηκόνονται αἱ τρίχες μυ ὑπὸ φόβυ ἢ θυμοῦ). »Φρίσσω(-ττω) (»Ἵνα μή τοι τρίχες ὀρθαὶ φρίσσωσιν, ἀειρόμεναι κατὰ σῶμα,« 'Ησ. »Κάπρος, ὀρθὰς ἐν λοφιῇ φρίσσει τρίχας, ἀμφί τε δειρήν,« αὐτ.). frissonner, frémir, (ἐπὶ τριχῶν) se herisser. ||. (συνήθ.) ἔχω ῥῖγος, ἴδε τὸ ἑπόμ.

Ἀνατριχίλα (εἰς τὴν Πελοπόννητον λέγεται Κρυάδα, εἰς τὸ πληθυντικὸν, καὶ Σύγκρυα). »Φρὶξ-ικὸς(ἡ), φρίκη, φρικασμός(-ιασμός), φρικίασις, ῥῖγος(τό). frisson, θ. frissonnement, frémissement. ||. ἔχω ἀνατριχίλαις. » Φριχιάω, ῥιγόω. avoir la frisson.

- Ἄναυλα, ἐπ. »Ἀναυλεί. sans frêt, sans payer de naulis.

Ἀναφέρω (ἰδεάζω, προβάλλω), Μ. (θὰ) ἀναφέρω (ἀόρ. Ἀνάφερα), ῥ. μετ. »Ἀνάγω, ἀνατίθεμαι, ἀναφέρω. référer. ||. 'τὸ ἀνέφεραν εἰς τὴν Βυλήν. »Ἀνήνεγκαν εἰς τὴν Σύγκλητον. »Εἰς τὴν Βουλὴν περὶ αὐτοῦ ἀπέδοσαν (Ἰσοκρ.). §. (φέρω μαρτυρίαν). »Παρατίθεμαι, μέμνημαι, ἀναφέρω (Πλάτ. Τίμ. περὶ Φύσ. ἢ Πλούτ. Θησ.) citer. rapporter, faire mention, alléguer,

Ἀναφορὰ (ἡ ἄλλ. Ἀγωγή). »Ἱκετηρία, ἀναφορὰ (»Ἀναφορὰ στελλέσθω περὶ τούτου πρεσβεύουσα, στρατιώτας καὶ χρόνον αἰτοῦσα,« Συνεσ. Κυρηυ. κατάστ.). γραμματεῖον (ἴδε Δίδω). §. γραφὴ (ἡ πρὸς τὸ κριτήριον, ἴδε 'Εγκαλῶ), λίβελλος, δέησις (μεταγ. »Δοὺς τὰς δεήσεις τῷ βασιλεῖ,« Κωδιν.). pétition, requète, θ. placet, supplique, θ. ||. δίδω ἀναφοράν. »Ἱκετηρίαν τίθημι (προτίθημι). présenter une pétition.

Ἀναφόρι, ναυτ. »Ἀνάῤῥους, ἀνάῤῥοια. contre-courant.

- Ἀναφυλλητόν. » 'Ολολυγή, ὀλολυγμός. sanglot. ||. ἔχω ἀναφυλλητόν. »'Ολολύζω, ὀλολυγῇ συνέχομαι, ἀναφέρω (Γαλην.), λύζω, ἀναλύζω, λυγγαίνω(-άζω), (καὶ Ποιητ). ἀμβλήδην γοέω ("Ομ.). sanglotter.

Ἀναχαράζω, ῥ. ἀμ. ἴδε Ἀναμασσῶ.

- Ἀναχωρῶ, ῥ. ἀμ. » Ἀναχωρέω, ἄπειμι, οἴχομαι ἀπιών. partir. ||. ἂν 'δὲν ἀναχωρήσουν ἀπὸ τὴν Κόρινθον. » Εἰ μὴ ἀπίοιεν ἐκ τῆς Κορίνθου. ||. 'να ἀναχωρήσουν π' ὀγλιγορώτερον. »Ἀπιέναι τὴν ταχίστην.

Ἀνδραδέλφη (προφ. κοιν. Ἀντράδέρφη). »Γάλως-ω καὶ-ωτος (ἡ), γαλωίς, δάειρα (ἀμφ.). belle-soeur.

Ἀνδράδελφος. »Δαὴρ-έρος(ὁ) (»Τὸ

συγγενικὸν θηλυκὸν τοῦ Δαὴρ, ὃ δηλοῖ τὸν ἀνδράδελφον, οὐ Δάειρα ἀναλόγως, ἀλλὰ Γάλως ἑτερωνύμως προφέρεται..., ὃ καὶ σαφῶς ἑρμηνεύων ὁ ποιητὴς τὴν ἀνδραδέλφην δηλοῦν, ἱστορεῖ ὡς ἡ τῇ Ἑλένῃ γάλως Λαοδίκη νύμφην καλεῖ τὴν Ἑλένην,« Εὐςθ. Ἰλ. Γ'. 112). **beau-frère.**

Ἀνδράκλα (ἡ ἄλλ. Γλιστρίδα καὶ Τουρκ. Σεμιζότι). φ. » Ἀνδράχνη. **pourpier.**

Ἀνδραμίδα (προφ. κοιν. Ἀντραμίδα. Εἶδος μαλλίνου παρδαλοῦ ὑφάσματος, [Τουρκ.] Κελίμι, ἴσως ἡ) »Ἀβρανὶς (τοῦ Ἡσυχ.), (ἢ μᾶλλον ἡ) »Ἐνδρομὶς (τοῦ Ὀρειβασίου. »Ἔστω ἐνδρομὶς, ἐκ τετραδακτυλιαίων διαστημάτων ἐκτετρημένη, καὶ τὰς ἀρχὰς κατεῤῥάφθω ἐπιμήκεσι ξύλοις τετραγώνοις,« Κεφ. λζ'.), (ἢ ἴσως παρωνυμεῖται ἀπὸ τὴν πόλιν Ἀδραμμύττιον, καθὼς καὶ τὸ Γαλλ.) **bergame** (ἀπὸ τὴν Πέργαμον), θ. ψιλοτάπις (ἡ), ἴδε καὶ παραβ. Ταπὶ ϗ Χράμι (εἰς τὸ Παράρτημα).

Ἄνδρας (ὁ ἀρσενικὸς ἄνθρωπος). »Ἀνήρ. **homme.** ‖. γίνομαι ἄνδρας (μεγαλόνω δηλ.). »Ἀνδρόομαι. **devenir homme, grandir.** ‖. δὲν ὠφελεῖ 'να λάβῃ μόνον κἀνεὶς ἀνατροφὴν καλὴν εἰς τὴν νεότητά 'του, ἀλλὰ πρέπει 'να τὴν μεταχειρίζεται ϗ ὅταν γένῃ ἄνδρας. »Οὐχ ἱκανὸν δὲ ἴσως, νέους ὄντας, τροφῆς ϗ ἐπιμελείας τυχεῖν ὀρθῆς, ἀλλὰ καὶ ἀνδρωθέντας δεῖ ἐπιτηδεύειν αὐτὰ (Ἀριστοτ. Ἠθ.).« §. (ὁ ὑπανδρεμμένος ὡς πρὸς τὴν γυναῖκά του). » Ἀνὴρ, σύζυγος, γαμέτης, σύνευνος, συνοικῶν, σύνοικος, σύμβιος, ὁμόζυγος, ὁμ(συν)ευνέτης. **époux, mari.**

Ἀνδρεία. » Ῥώμη, ἀνδρεία (-ία), ἀλκή. **bravoure,** θ. **valeur,** θ. **courage, vaillance.**

Ἀνδρευώ, ῥ. ἀμ. » Ἀνδρίζομαι. **devenir fort.**

Ἀνδρεῖος, α, ον. » Ἀνδρεῖος, ῥωμαλέος, ἄλκιμος. **brave, vaillant, courageux, valeureux.**

Ἀνδρειωμένος (»Τ' ἀνδρειωμένα τὰ ἄρματα 'δὲν πρέπει 'να πουλῶνται, ᾆσμ. δημ.), η, ον, ἴδε Ἀνδρεῖος. ‖. 'αλὴ 'ς τὸν ἀνδρειωμένον 'ποῦ 'τὸν πιάσουν δυὸ σπασμένοι, (Παροιμ.). » Οὐδ' Ἡρακλῆς πρὸς δύο.

Ἀνδρίκια, ἐπ. »Ἀνδρικῶς, ἀνδρωδῶς, ἀνδριστὶ (Θκρ. καὶ Ἀρςφ.). **virilement.**

Ἀνδρίκιος, α, ον. » Ἀνδρῷος, ἀνδρικὸς, ἀνδρώδης, ἀῤῥενωπὸς, ἀνδρεῖος (»Ὑποδήματα, τὰ μὲν ἀνδρεῖα, τὰ δὲ γυναικεῖα Ξεν.). **mâle, viril.**

Ἀνδρογυναῖκα. »Ἀνδρώδης, ἀνδρικὴ τὸ λῆμα, ἀῤῥενωπὸς, ἀμαζὼν, ἀντιάνειρα (ποιητ.) **femme hommasse, gendarme,** θ.

Ἀνδρόγυνον. »Ἀνδρόγυνον (μεταγ.). **menage.**

Ἀνδρομοῖρι (τὸ μερίδιον, ὅ,τι κληρονομεῖ ἡ γυναῖκα ἀπὸ τὴν περιουσίαν τοῦ ἀνδρός 'της). » Κλῆρος. **augment de dot, douaire.**

Ἄνδυτος (προφ. κοιν. Ἄντυτος), η, ον, (κατὰ συγκ. ἀντὶ) »Ἀνένδυτος. **imhabille.**

Ἀνεβαίνω (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ῥ. ἀμ. ἴδε Ἀναιβαίνω, ϗτλ.

Ἀνέγγικτος, η, ον. »Ἄθικτος, ἄψαυστος, ἀνέπαφος. **intacte.**

Ἀνελεήμονα, ἐπίρ. ἴδε Ἀλύπητα.

Ἀνέλπιστα, ἐπ. » Ἀπροσδοκήτως, ἀδοκήτως, ἐξ (ἀπὸ τοῦ) ἀδοκήτου, παρὰ προσδοκίαν (δόξαν, γνώμην, Θουκ.), ἐλπίδος πέρα. **inopinément.**

Ἀνέλπιστος, η, ον. »Ἀδόκητος, ἀπροσδόκητος, ὁ (ἡ, τὸ, οἱ ϗτλ.) παρὰ δόξαν (προσδοκίαν), ὁ παρ' ἐλπίδα (λόγον, γνώμην) συμβαίνων. **inattendu, imprévu, inespéré, inopiné.**

Ἀνελῶ, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. αὐτοπθ. (ἀπὸ τοῦ) »Ἀναλύω, ἴδε Λιώνω.

Ἀνέμη, ἐργ. »Ῥόμβος, στροφεῖον, *στροφὰς, ἐξελίκτρα, ἐξέλικτρον, *περίακτον. **tournette,** θ. **dévidoir.**

Ἀνεμίζω (φυσῶ μὲ τὸ ἀνεμιστῆρι), ῥ. μετ. » Ῥιπίζω. **éventer, agiter l'air.**

Ἀνεμιστῆρι (τὸ καταχρ. Μυιαστῆρι), ἐργ. »'Ριπίδιον, ῥιπὶς (Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 888), ψῦγμα. éventail, éventoir (κυρ. τοῦ μαγειρείου).

Ἀνεμοβλογιά, πάθ. (οἱ παλαιοί, φαίνεται, 'δὲν 'τὴν ἐγνώριζαν, καθὼς οὔτε τὴν καθαυτὸ εὐλογιάν). petite verote volante.

Ἀνεμογέμης (ἀπὸ τοῦ Ἰταλ. foutivento), πτν. (εἶδος Ἱερακιοῦ). »Κέρχνη, κεγχρίς. bateleur, crecerelle (quercerelle, cercrelle), θ. émouchet (ὁ θηλυκός), ἴδε καὶ παράβ. Κιρκινέζι (εἰς τὸ Παράρτημα).

Ἀνεμοδείχτης, ναυτ. » Ἀνεμοδείκτης. banderole, θ. penon.

Ἀνεμοζάλη (ἡ Μπόρα ἢ Φουρτοῦνα). »Θύελλα, ζάλη, λαίλαψ, καταιγίς. orage, bourasque, θ. coup de vent, tourmente. θ. ||. ὁ λύκος 'στὴν ἀνεμοζάλην χαίρεται (Παροιμία, ἀναλόγ. μὲ τῶν ἀρχ. τό): 'Εγχέλεις θηρώμενος (,ἐπὶ τῶν διὰ κέρδος ἴδιον ταραχὰς ποιούντων,« Σουΐδ., ἀπαράλλακτον μὲ τῶν Γάλλων τό:) il fait bon pêcher en eau trouble.

Ἀνεμόκουνια, ἴδε Κούνια.

Ἀνεμομάζωμα (σύνηθες μόνον εἰς τὸ πληθ. καὶ εἰς τὴν παροιμίαν:) Ἀνεμομαζώματα, διαβολοσκορπίσματα, (ἀνάλογον μὲ τῶν ἀρχαίων τό): »Ἀλῶν δὲ φόρτος, ὅθεν ἦλθεν, ἔνθ' ἔβη. ce qui vient de la flûte, s'en retourne au tambour. Biens mal acquis s' en vont de même, ἴδε καὶ Χαροκόπος.

Ἀνεμόμυλος (οἱ παλαιοὶ 'δὲν ἐγνώριζαν, φαίνεται, τὴν χρῆσίν 'τον). »'Ἀνεμομύλη. moulin à vent.

Ἀνεμοπύρωμα, πάθ. »'Ἐρυσίπελας (τό). érysipèle, feu saint Antoine.

Ἄνεμος. »Ἄνεμος, πνεῦμα. vent. ||. 'τὸν 'πῆρ' ('να 'τὸν 'πάρ') ὁ ἄνεμος, (φρσ., τῆς ὁποίας ἡ χρῆσις εἶνε παλαιοτάτη 'Ο 'Ησαΐας [ιζ', 13] λέγει) »Τούτους γὰρ ἅπαντας ἄνεμος λήψεται, καὶ ἀποίσει καταιγίς. (Καὶ ὁ Ὅμηρος πολλαχοῦ:) »Θύελλαι ἀνηρείψαντο. »Ἀναρπάξασα θύελλα. ||. ἃς 'πάγῃ 'ς τὸν ἄνεμον (φρσ.). »Τὸ δ' ἄνεμοι φορέοιεν, « Ὅμηρος. §. (πληθ.) ἄνεμοι (τὰ ἀπὸ τοῦ Ἰταλ. φλάτα), »Φῦσα (-σσα), ἐμφύσησις, ἐμπνευμάτωσις. vents, ventosités, flatuosités.

Ἀνεμοσκεπή. » Ἀλεξήνεμον. paravent, abat-vent.

Ἀνεμοστρόφιλον. »Στρόβιλος, λαῖλαψ, συστροφὴ ἀνέμου, καταιγίς, ἄελλα, τυφών, ouragan, tourbillon, ἴδε καὶ Ἀνεμοζάλη ἢ Σίφωνας.

Ἀνεμόχορτον, φ. » 'Ελξίνη, περδίκιον, ἡράκλεια (Γαλην.), κλυβάδιον, κλυβατίς. pariétaire, θ. perce-muraille, casse-pierre, paritoire, ἴδε καὶ Παρθενοῦδι καὶ Σιδερίτης.

Ἀνεξήγητος, η, ον. » Ἀνερμήνευτος. inexplicable.

Ἀνέξοδα, ἐπ. » Ἀδαπάνως. sans bourse délier, ἴδε καὶ Ξέρισμα.

Ἀνέξοδος, η, ον. »Ἀδάπανος. qui ne coûte rien.

Ἀπάντεχος, η, ον, ἴδε Ἀνέλπιστος.

Ἀνεπιτήδεια, ἐπ. »Ἀφυῶς, σκαιῶς. maladroitement, gauchement.

Ἀνεπιτήδειος, α, ον. »Ἀφυής, ἐπαρίστερος, σκαιὸς (μεταφ.), ἀδέξιος. maladroit, mal-habile, gauche.

Ἀνεπιτηδειότης. » Ἀφυΐα, σκαιότης. maladresse, mal-habileté.

Ἀνευχάριστος, η, ον. » Δυσάρεστος. difficile.

Ἀνεψιός, ά. » Ἀδελφιδοῦς-δῆ. ἀνεψιός. neveu, nièce. ||. μικρὸς ἀνεψιὸς (ὁ υἱὸς τοῦ ἀνεψιοῦ ἢ τῆς ἀνεψιᾶς). »Ἀνεψιαδοῦς-δῆ (»Ἔστι γὰρ ἡ τούτου μήτηρ καὶ ὁ τῆς ἐμῆς γυναικὸς πατὴρ, ἀδελφοί· ὥστε τὴν μὲν γυναῖκα τὴν ἐμὴν, ἀνεψιὰν εἶναι τούτῳ· τοὺς δὲ παῖδας τοὺς ἐκείνης καὶ τοὺς ἐμοὺς ἀνεψιαδοὺς,« Δημοσθ. Στεφ. ψευδομαρτ.). petit neveu, arrière-neveu.

Ἄνηθος, φ. »Ἄνηθον (τό). anet.

Ἀνήλικος, η, ον. » Ἀφῆλιξ (Ἀρριαν. 'Ο Φρύνιχος ὅμως τὸ ἀποδοκιμάζει). mineur.

Ἀνημπορεύω, ῥ. οὐδ. »'Υπονοσέω. être indisposé.

Ἀνήμπορος (ὀλίγον ἄῤῥωστος, ὁ Τουρκ. Ζαΐφης), η, ον. »Μαλακῶς (»Ἀῤῥώστως) ἔχων, νοσηλευόμενος, μαλακιζόμενος. **indisposé, incommodé.** ||. εἶμαι ἀνήμπορος. »Ἀῤῥωστέω (Δημ. Παραπρ.), ἀῤῥώστως ἔχω (Αἰσχ. Παραπρ.), ὑπονοσέω.

Ἀνηπρόκοπος, η, ον, (χυδ. ἀντὶ) »Ἀπρόκοπος, ἴδε Ἀγράμματος.

Ἀνήσυχος (ὅ,που δὲν ἀφίνει ἄλλον 'να ἡσυχάζῃ), η, ον. »Θορυβοποιός. **inquiet, remuant, turbulent.** §. (ὅ,που ἔχασε τὴν ἡσυχίαν 'του), ἴδε Συγχυσμένος.

Ἀνηφορικός,ή,ό. »Ἀνάντης,προσάντης, ἀνωφερής, σιμὸς (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. οὐδετέρως). **montant.**

Ἀνήφορος. »Τὸ ἄναντες (πρόσαντες,ἀνωφερές), ἀνωφέρεια. **montée, θ.**

Ἀνθίζω, ῥ. ἀμ. »Ἀνθέω. **fleurir, être en fleur**, ἴδε καὶ Λουλουδίζω.

Ἄνθισμα. »Ἄνθη, ἄνθησις. **fleuraison, θ. fleur, θ.**

Ἀνθισμένος, η, ον. »Ἀνθηρὸς, ἀνθῶν, εὐανθὴς, διηνθισμένος, ἀνθεμόεις (Ποιητ.). **fleuri, en fleur.**

Ἄνθος (τὸ), (ἡ λέξις διετηρήθη μόνον εἰς τὰ ἄνθη τῶν καρπίμων δένδρων). »Ἄνθος (τὸ). **fleur, θ.** ||. ἄνθος τῆς ῥωδιᾶς. »Κύτινος. §. (μεταφ. τὸ καλλήτερον, τὸ διαλεγμένον μέρος κάθε πράγματος), ἴδε Ἀθέρας.

Ἀνθρακιὰ (ἡ ἄλλ. Καρβουνιὰ ἢ Χόβολη). »Ἀνθρακιά. **braise, θ. brasier.**

Ἀνθρωπιὰ (ἡ), (τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ ἀνθρώπου, δηλ.) »Κοσμιότης, χρηστότης ἠθῶν, κομψότης, εὐτραπελία, κτλ. ||. πρᾶγμα κτλ. τῆς ἀνθρωπιᾶς (φρσ.), δηλ. ὅ,που 'ν' ἀξίζῃ, καθὼς πρέπει). »Σπουδαῖον (»Ὅθεν οὐδ' ἀνδράποδον σπουδαῖον ἦν πρίασθαι,« Δημοσθ.). **comme il faut, qui vaut la peine.**

Ἀνθρωπινά, ἐπ. »Ἀνθρωπίνως. **humainement, en homme.**

Ἀνθρωπινὸς, ἡ, όν. »Ἀνθρώπινος, ἀνθρώπειος. **humain.**

Ἄνθρωπος. »Ἄνθρωπος (ὁ καὶ ἡ). **homme.** §. (ἰδιαιτέρως ὁ φρόνιμος, ἐνάρετος, ἀνδρεῖος, καλὸς ἐν γένει). »Ἀνὴρ, ἄνθρωπος (»Μέγιστον ἐστ' ἄνθρωπος, ἣν ἄνθρωπος ᾖ «). **homme, brave-homme, comme il faut.** ||. 'δὲν ἐνθυμεῖσαι ὅτι ἔγινες ἄνθρωπος ἐξ αἰτίας μου; »Οὐ μέμνησ' ὅτι ἀνὴρ γεγένησαι δι' ἐμὲ (Ἀριστοφ.); ||. καὶ σὺ ἐμβαίνεις εἰς ἀνθρώπου ἀράδα; ἴδε Ἀράδα. §. (ὁ δοῦλος, ὁ ὑπηρέτης). »Παῖς. **gens, θ.** πλ. ||. φώναξαίμου τὸν ἄνθρωπόν μου. »Κάλει μοι τὸν παῖδα, ἴδε καὶ Δοῦλος. §. (εἰς τὸ πληθ. σημαίνει ἀκόμη καὶ τοὺς στρατιώτας:) εἶχε τοὺς 'μισοὺς ἀνθρώπους 'του μαζῆ. »Τὸ ἥμισυ τῆς δυνάμεως ἔχων μεθ' ἑαυτοῦ. **il n'avait que la moitié de son monde.** ||. καὶ ἔφυγε (ὁ λοχαγὸς Νίκαρχος) τὴν νύκτα μὲ καμμιὰν εἰκοσαριὰν ἀνθρώπους. » Καὶ ᾤχετο ἀπιὼν νυκτὸς σὺν ἀνθρώποις ὡς εἴκοσι (Ξενοφ. Ἀναβ. Γ').«

Ἀνθῶ, ῥ. ἀμ. ἴδε Ἀνθίζω §. (μεταφ. εὑρίσκομαι εἰς τὴν καλλιτέραν κατάστασιν). »Ἀκμάζω, ἀνθέω, ἐῤῥωμαι. **fleurir.** ||. ὅταν 'πάγῃ καλὰ ἡ γεωργικὴ, τότε ἀνθοῦν καὶ ἡ ἄλλαις τέχναις. »Εὖ φερομένης τῆς γεωργίας, ἔῤῥωνται καὶ ἄλλαι τέχναι (Ξεν. Οἰκον.).«

Ἀνίδεος, η, ον. »Ἄπειρος, ἀπείρως ἔχων, ἀμαθὴς, ἀγνώμων, ἀδίδακτος. **inexpérimenté.**

Ἀνίκητος, η, ον. »Ἀήττητος, ἀνίκητος, ἄμαχος, ἀκαταμάχητος. **invincible.**

Ἀνίσως, σύνδ. ἴδε Ἄν.

Ἄνιφτος, η, ον.« Ἄνιπτος. **qui n'est pas lavé.**

Ἀνοησία. »Ἀφροσύνη, ἄνοια. **imprudence, bêtise, θ.**

Ἀνόητα, ἐπ. »Ἀνοήτως, ἀφρόνως, οὐδενὶ ξὺν νῷ. **imprudemment, bêtement.**

Ἀνόητος, η, ον. »Ἄφρων, ἄνους, ἀσύνετος. **imprudent, bête, θ.**

Ἄνοιγμα. »ἄνοιξις (μεταφ.) **ouverture, θ.** ||. ἄνοιγμα τοῦ βαρελιοῦ (ἑορτὴ εἰς τὰς Ἀθήνας εἰς τιμὴν τοῦ Διονύσου). »Πιθοίγια (τὰ), πιθοιγία

(ἡ). ||. ἄνοιγμα πηγαδιοῦ. »Φρεωρυχία. ||. ἄνοιγμα τῆς πόρτας (κυρ. τῆς ἐκκλησίας ὅταν ἐγκαινιάζεται). »Θυρανοίξια (τὰ), (μεταγ.). **l'ouverture de la porte sainte.**

Ἀνοιγοκλείω, Ἀνοιγοσφαλῶ.

Ἀνοιγοσφάλισμα (κυρ. τῶν 'μματιῶν). » Σκαρδαμυγμός. **clignotement, clignement, cillement, papillotage.** ("Οταν ἦνε ὑπερβολικὸν, συχνὸν καὶ ἀκούσιον, καταντᾷ πάθος καὶ ὀνομάζεται) » Ἰλλωπία, ἴππος (Ἱπποκρ.) ||. εἰς ἓν ἀνοιγοσφάλισμα 'μματιοῦ (φρσ.). »'Εν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ. **en un clin d'œil.**

Ἀνοιγοσφαλῶ (τὰ 'μμάτια κυρ.), ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Σκαρδαμύσσω (-ττω), βλεφαρίζω, δενδίλλω (ποιητ.), ἰλλωπέω (-ίζω) (ὅταν γίνεται ἀκουσίως διὰ τὴν ἀδυναμίαν τῶν 'μματιῶν). **clignoter, cligner (les yeux), ciller, papilloter.** ||. ὡς ὅτου 'ν' ἀνοιγοκλείσῃς τὰ 'μμάτια σου), (φρσ. ἀνάλογ. μὲ τῶν ἀρχ. τὸ) » 'Ως εἰ καὶ κόγχην διεῖλες.

Ἀνοίγω, ῥ. μετ. » Ἀνοίγνυμι, ἀνοίγω, ἀναπεταννύω (-υμι). **ouvrir.** ||. ἐκτύπησα τὴν θύραν καὶ (ἦλθε καὶ) μὲ ἄνοιξεν ἡ ὑπηρέτρια. »Κρούσαντι δέ μοι ὑπήκουσεν ἡ παιδίσκη.« ||. ἐπρόσταξα τὴν γυναῖκά 'πω' μᾶς ἄνοιξε (ἐνν. τὴν θύραν). »'Εκέλευσα τὴν ἄνθρωπον τὴν ὑπακούσασαν«, Δμσθ. ||. ἀνοίγω τὸ στόμα (τὰ χείλη, ἴδ.). » Διαίρω τὸ στόμα (κτλ.). **desserrer les dents** (μεταφ.). ||. ἀνοίγω 'στρείδια ('μύδια ἴδ.). »Διαιρέω (»'Ως εἰ καὶ κόγχην διεῖλες«), διανοίγω, διαπτύσσω, διάγω (»"Ην δὲ καὶ βίῃ διαγαγὼν τοὺς ὀδόντας ἐνστάξῃ τις ὑγρόν,« Ἀρετ.). ||. ἀνοίγει τὰ 'μμάτιά του (ὁ τυφλός). »Ἀναβλέπει. **recouvrer la vue.** ||. ἀνοίγω σῶμα νεκρόν. » Ἀνατέμνω, ἀνοίγω (»Ἀνοιγομένοις δὲ τοῖς κτήνεσι,« Σδ.). **ouvrir.** ||. ἀνοίγω βιβλίον (γράμμα ἴδ.). »Ἀναπτύσσω, ἀνελίσσω (-ττω), (ὁ Πλούταρχος τὸ ἐξέφρασε μεταφορικώτερον:) »'Επιστόλια διορύττουσιν ἀλλότρια (κοιν. ἀνοίγουν ξένα γράμματα).« ||. ἀνοίγω φύλλον ('να κάμω ζυμαρικόν). »Λάγανα ἑλκύω (Ἀθήν.). ||. ἀνοίγω τὰ πανιὰ (ναυτ.). »Πετάννυμι τὸ ἱστίον. »Πτερόω τὴν ναῦν (μεταφ.). **déployer les voiles, déferler.** ||. ἀνοίγω δρόμον. » 'Οδὸν τέμνω (ἐλαύνω), ὁδοποιέω. **frayer le chemin.** ||. ἀνοίγω δρόμον διὰ μέσου τῶν ἐχθρῶν. »Παραβιάζομαι τὴν δίοδον. » 'Οδοποιέομαι ἐμαυτῷ διὰ τῶν πολεμίων. **se faire jour à travers les ennemis.** ||. ἀνοίγω χανδάκι, ἴδε Τραβῶ. ||. ἀνοίγω πηγάδι. »Φρεωρυχέω, φρεατωρυχέω, φρεωρυχτέω. ||. ἄνοιξε 'τὰ χανδάκια, 'που ἔτρεχαν εἰς τὸ ποτάμι. » Τὰς τάφρους τὰς πρὸς τὸν ποταμὸν ἀνεστόμωσε. ||. ἀνοίγω ὁμιλίαν, (μεταφ.), ἴδε 'Ομιλία. ||. ἀνοίγω τὴν ὄρεξιν. » 'Εκ(»Προ)καλοῦμαι (»Ἀναστομόω, »'Επιθήγω) [»Οἱ ἅλες ποτικωτέρους καὶ βρωτικωτέρους ποιοῦσιν, ἐπιθήγοντες τὴν ὄρεξιν.« Πλούτ. περὶ Ἰσ. καὶ 'Οσ.], »Ἀναπείθω (Ξενοκρ. Β'.] τὴν ὄρεξιν, **ouvrir (reveiller, exciter, aiguiser, provoquer) l'appétit.** ||. οἱ παλαιοὶ ἔτρωγαν καὶ ἀκρίδας ἵν' ἀνοίξουν τὴν ὄρεξιν. » Οἱ πάλαι δὲ καὶ τὰς ἀκρίδας πρὸς ἀναστόμωσιν προσεφέροντο. ||. τοὺς ἄνοιξα (ἄνοιξα δηλ. πρὸς χάριν 'των βαρέλι μὲ) ἕνα μοσχᾶτον κρασί. » Ἄνοιξα δὲ βίβλινον αὐτοῖς εὐώδη (Θεοκρ. Εἰδ. ΙΔ'.). §. ῥ. ἀμ. » Ἀνοίγνυμαι, ἀνοίγομαι, ἀναπετάννυμαι, διοίγομαι, διίσταμαι κτλ. **s'ouvrir.** ||. τὰ δένδρα (ἄνθη) ἀνοίγουν τὴν ἄνοιξιν. » Ἀνοίγονται, ἀνατέλλει. **s'épanouir, épanouir, éclore.** ||. μερικὰ ἄνθη τὴν νύκτα κλείουν καὶ τὴν ἡμέραν ἀνοίγουν. »"Ενια τῶν ἀνθῶν νύκτωρ μὲν συμμύει, μεθ' ἡμέραν δὲ διεκπετάννυται (Θεοφρ. Φυτ. Αἰτ. Β'.).« ||. ἄνοιξε τὸ σπυρὶ (ἡ πληγὴ κτλ.), ἴδε Σπάνω. ||. ἡ πληγή του εἶχε κλείσει καὶ ὕστερον πάλιν κακοφόρμισε καὶ ἄνοιξεν. » Οὐλωθὲν δὲ τὸ ἕλκος εἶτ' αὖθις φλεγμῆναν, ἀνεῤῥάγη (Παῦλ. Αἰγ.).« ||. ἀνοίγει ἡ καρδιά 'μου (μεταφ.). » Διαχεῖταί (»Ἀνίεται) μοι ἡ

καρδία, εὐφραίνομαι, mon cœur se dilate, s'épanouir la rate (οἰκ.). ‖. ἄνοιξεν ὁ καιρὸς (ξαστέρευσε δηλ.). »Αἰθριάζεται(-άεται,-όεται). devenir serein, s'eclaircir, se hausser. ‖. κοντὰ 's τὸ γεφύρι ἀνοίγει ὁ δρόμος, ἴδε Πλαταίνω. ‖. καθὼς ἄνοιξε τὸ πλῆθος καὶ 'τοῦ ἔκαμαν δρόμον (τόπον). »Ὡς οὖν αὐτῷ τὸ πλῆθος διέστη (Πλούτ.). la foule s'ouvrit devant lui. §. ἀνοίγω (τὸ Ἰταλ. ἀλαργάρω), ναυτ. »Ἀφίημι εἰς τὸ πέλαγος, ἀνάγω τὴν ναῦν, ἀνοίγω(Ξενοφ.), ἀνάγομαι, ὁρμάομαι. prendre le large (la haute mer), se metre au large, alarguer, dériver.

Ἀνοίκιαστος, η, ον. »Ἀμίσθωτος, μὴ ἐκμεμισθωμένος. qui n'est pas loué (arrêté).

Ἀνοικτά, ἐπ. »Ἀνεπεπταμένως, ἀνειμένως, ἀνεῳγότως. à porte ouverte. ‖. τὸ καράβι στέκεται (εἶνε ἀραγμένον) ἀνοικτὰ ('ς τ' ἀνοικτά), (ναυτ.). »Σαλεύειν (»Ὁρμεῖν) ἐπὶ μετεώρου, μετέωρον σαλεύειν (ὁρμεῖν), ἀποσαλεύειν (Θουκ. Α'.). mouiller loin du rivage (au large), ἴδε καὶ Πέλαγος.

Ἀνοικτόκαρδος (ἄνθρωπος), η, ον, ἴδε Πρόσχαρος. §. (καταχρ. τόπος). »Ἀναπεπταμένος, ἀνειμένος. gai.

Ἀνοικτομμάτης (μεταφ.), ισσα, ικον, ἴδε Ἔξυπνος.

Ἀνοικτὸς (πρφ. κοιν. Ἀνοιχτὸς), ή, όν. »Ἀνεῳγμένος, ἀναπεπταμένος, ἀνεῳγώς. ouvert. §. (ἐπὶ χρωμάτων ἀπ' ἐναντίας τῷ Βαθύς). »Ἀνθινός, λαμπρός. clair, voyant, tranchant.

Ἀνοικτοσύνη (ἀνοικτὸς καιρός), ἴδε Ξαστεριά.

Ἄνοιξις (ὄχι διότι τότε ἀνοίγει πρὸς πλεῦν ἡ θάλασσα, maria aperiri, καθὼς λέγει ὁ Ἱερώνυμος πρὸς Εὐστόχ., ἀλλὰ διότι τότε ἀνοίγουν τὰ ἄνθη, εἰσαγομένου τοῦ Ἡλίου εἰς τὸν Ταῦρον, ὅθεν καὶ Ποιητικώτατα ὁ Οὐΐργίλλιος [Γεωργ. Α'.]. λέγει: »Candidus auratis aperit cum cornibus annum Taurus· Ὅθεν καὶ ὁ μὴν Ἀπρίλιος). »Ἔαρ-αρος (τὸ), ὥρα ἔτους. printemps, la belle saison. ‖. τὴν ἄνοιξιν (ἐλλειπτ.), ἐπίρ. »Ἦρος, ἔαρος, ἔτους ὥρᾳ. au printemps. ‖. τῆς ἀνοίξεως (λαλοῦδι ἐξ.). »Ἐαρινός, ἠρινός. printanier, vernal.

Ἀνόρεξα (χωρὶς ὄρεξιν, καὶ μεταφ. χωρὶς προθυμίαν), ἐπ. »Ἀνορέκτως, ἀπροθύμως. avec dégoût, à contre-cœur.

Ἀνορεξιά. »Ἀηδία, ἀνορεξία, ἀσιτία (Ἱπποκρ.), ἄση. dégoût, manque (faute) d'appétit. ‖. ἔχω (πάσχω) ἀνορεξίαν. »Ἀνορεκτέω (Γαλην.).

Ἄνοστα, ἐπ. »Ἀηδῶς, δυσχερῶς. désagréablement, maussadement.

Ἀνοσταίνω, ῥ. μετ. »Ἀηδῆ καθίστημι (ποιέω). rendre fade (insipide). §. ῥ. ἀμ. »Ἀηδὴς καθίσταμαι. devenir fade (insipide).

Ἀνοστιά. »Ἀηδία. fadeur, θ. §. (μεταφ. λόγος ἄνοστος καὶ ἀνάλατος). »Ψυχρολογία, λόγος ἄχαρις ἢ ψυχρὸς (καὶ καθὼς ἔλεγε Τίμων ὁ Φλιάσιος), ἀνάλιστος πλατυῤῥημοσύνη. maussaderie, fadaise, θ. platitude, θ. ἴδε καὶ Μωρολογιά ἢ Χωρατᾶς.

Ἄνοστος, η, ον. »Ἀηδής, ἄστομος, ἄχυλος, ἄνοστος (Θεόφ.), μωρός (»Ῥίζαι γευσαμένῳ μωραί, «Διοσκορ.). fade, insipide, maussade, qui ne flatte pas le palais. §. (μεταφ. ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον καὶ Ἀνάλατον λέγομεν). »Ἀηδής, ἄχαρις, ψυχρός, δυσχερής, δυσράπελος, ἄναλτος, ἄλμης ἄμοιρος (μεταφ.). fade. §. (πρᾶγμα δυσάρεστον). »Ἀτερπής, δυσχερές. désagréable, déplaisant.

Ἀνότιστος (ὁ μὴ νοτιζόμενος, μὴ ἔχων ὑγρασίαν), η, ον. »Ἀνότιστος (Διοσκορ. Α'.).

Ἀνούσιος, α, ον, ἴδε Ἀνάλατος, Ἄνοστος, καὶ Οὐσία.

Ἀντέμα, ἐπ. ἴδε Μαζῆ.

Ἀνταμείβω, ῥ. μετ. »Ἀμείβομαι, χάριν ἀποδίδωμι, τὸ ἱκανὸν ποιέω, βραβεύω(-ομαι). recompenser.

Ἀνταμοιβή. »Ἀμοιβή, ἀνταμοιβή, ἆθλον, ἔπαθλον, βραβεῖον, τὸ ἱκανόν, ἱκανοποίησις, ἀνταπόδοσις. récompense, θ.

Ἀνταμόνω, ῥ. μετ. »Ἐντυγχάνω, συγγίνομαι. s'aboucher avec, avoir une entrevue (un tête-à-tête). ‖. ἀνταμόνομαι ῥ. ἀλληλοπ. » Συμμίγνυμι(-υμαι), συγγίνομαι, συμβάλλω. s'aboucher, joindre.

Ἀντάμωσις. »Ἔντευξις, συνέντευξις, συνουσία, σύνοδος. entrevue, θ. conférence, tête-à-tête. ‖. καλὴν ἀντάμωσιν, (ἡ) καλαῖς ἀντάμωσαις, (φρσ. φιλοφρον.). »Εὖ δ' ἡμῖν γένοιτο ἐντυχεῖν αὖθις ἀλλήλοις. à revoir, à vous revoir!

Ἀνταπόκρισις. » Ἀλληλογραφία (μεταγ. Εἰς τοὺς παλαιοὺς ἐσήμαινεν ἄλλο). correspondance.

Ἀντάρα (ἡ), ἴδε Ἀνεμοζάλη.

Ἀνταρειόμαι, ῥ. αὐτπθ. »Τυρβάζομαι.

Ἀντέννα, ναυτ. »Κεραία, κέρας (τὸ), ἐπίκριον. vergue, θ. antenne, θ.

Ἀντερον. » Σπλάγχνον, ἔγκατον, ἔντερον, χολὰς (ἡ), ἐντόσθιον. intestin, boyau, entrailles, θ. πλ.

Ἀντηλιὰ (ἡ) (Ἰων. ἡ Αἰολ.) ἀντὶ Ἀνθηλιά, (τὸ ἀπαύγασμα τῶν ἀκτίνων καὶ τῆς θερμότητος τοῦ ἡλίου). »Ἡλίου ἀνταύγεια.

Ἀντὶ (τὸ), ἐργ. ὑφαντ. (τὸ ξύλον ὅπου τυλίζεται τὸ ὑφασμένον πανί). »Κανὼν (κυρ. τὸ ἐμπροσθινόν). ensuble καὶ ensouple, ensoubleau καὶ ensoupleau, poitriniére, θ. »Ἀντίον (κυρ. τὸ ἀντικρυνόν). dechargeoir.

Ἀντὶ (ὁ λαὸς 'τὴν προσφέρει, Ἀντίς), πρόθ. »Ἀντὶ (μὲ γεν.). au lieu de, pour, ἴδε καὶ Τόπος.

Ἀντιβοῶ(ἴδε Σκούζω), = Ἀντιλαλῶ.

Ἀντιγράφω, ῥ. μετ. «Μεταγράφω, ἐκγράφω-ομαι (»Καὶ κοινῇ ἐκγραψαμένους τὰς συνθήκας, τὰ ἀντίγραφα ἐμβαλέσθαι εἰς τὸν ἐχῖνον. »Δημοσθ. Ὀλυμπιοδ.). copier, transcrire.

Ἀντικάμαρα. »Προθάλαμος, ἀντίθυρον. antichambre, θ.

Ἀντικλεῖδι. » Ἀντίκλειθρον, ἀντικλεὶς (ἡ), (»Οὐ τὴν κλεῖν ἔχοντες τῆς εἰσόδου, ψευδῆ δέ τινα, καί, ὡς φησιν ἡ συνήθεια, ἀντικλεῖδα,« Κλμ.), παρακλείδιον(Πλάτ. Κωμ. παρὰ Πλδ.) fausse (contre)clef, θ.

Ἀντίκρυ, ἐπ. »Ἀντικρύ, ἔναντι, ἀπέναντι, ἐναντίον, κατὰ (μὲ αἰτιατ.), πέραν, ἀντιπέρας. vis-à-vis de, en face, à l'opposite. ‖. (ἡ Ζάκυνθος κεῖται) ἀντικρὺ τῆς Ἤλιδος. »Ἀντιπέρας Ἤλιδος (Θκδ.). ‖. (ἡ Κεφαλληνία εἶν'ἀντίκρυ 'ς τὴν Ἀκαρνανίαν καὶ Ἁγίαν-Μαύραν. »Κεῖται δὲ κατὰ Ἀκαρνανίαν καὶ Λευκάδα. ‖. ἀντίκρυ λοιπὸν εἰς τοὺς Ἀθηναίους ἀραδιάσθηκαν οἱ Φοίνικες, ἀντίκρυ δὲ εἰς τοὺς Λακεδαιμονίους οἱ Ἴωνες. »Κατὰ μὲν δὴ Ἀθηναίους ἐτετάχατο Φοίνικες, κατὰ δὲ Λακεδαιμονίους Ἴωνες (Θουκ.),« ἴδε καὶ Ἐμπρός. ‖. εἶνε ἀντίκρυ 'ς τὴν Μπαρμπαριάν. » Πρὸς τὴν Λιβύαν ἀνταίρει.

Ἀντικρύζω, ῥ. μετ., ἴδε Ἀπαντῶ καὶ Συναπαντῶ.

Ἀντικρυνός, ἡ, όν. »Ὁ (»Ἡ, »Τὸ, »Οἱ, κτλ.) κατέναντι (ἀπέναντι), ἐναντίος, ἀντιπρόσωπος, ἀντικείμενος, ὁ (ἡ, τὸ, οἱ, κτλ.) ἀντιπέρας. qui est en face.

Ἀντίκρυσμα, ἴδε Συναπάντησις.

Ἀντιλαλιὰ (ἡ). »Ἠχὼ-οῦς (ἡ), ἀντίφθεγμα. écho.

Ἀντιλαλῶ, ῥ. ἀμ. »Ἀντηχέω, τὴν ἠχὴν ἀνταποδίδωμι. résonner, retentir.

Ἀντιμεθαύριον, ἐπίρ. » Τετάρτην (μετὰ) ταύτην ἡμέραν, τῇ δευτέρᾳ τῆς μετὰ τὴν αὔριον.

Ἀντιπρόπερσι, ἐπ. (χρον.). »Τέταρτον ἔτος, τέταρτον ἔτος τουτί. l'autre avant dernière année.

Ἀντίπροχθες, ἐπ. (χρον.). »Τετάρτην ταύτην ἡμέραν, πρότριτα. l'autre avant-hier.

Ἀντιστέκομαι (ἴδε τὸ ἁπλοῦν), ῥ. ἀποθ. »Ἀνθίσταμαι, ἀντίκειμαι, ἐνίσταμαι, ἀνταίρω(-ομαι), ἀντιπίπτω (-τείνω, -κρούω, -λέγω, -βαίνω, -πνέω, -τάττομαι), ἀντερείδω, ἀντέχω,

ὑπεναντίως ἔχω, ἐναντιοῦμαι. résister, s'opposer à, tenir (faire) tête à, contredire, contrarier, contrecarrer, ἴδε καὶ Ἐναντιόνομαι.

Ἀντιφάρμακον. »Ἀλεξιτήριον, ἀντίδοτον, ἀλεξιφάρμακον. contre-poison, antidote, alexitère, alexipharmaque.

Ἀντρέκλα, ἡ, ἴδε Ἀνδρέκλα.

Ἀνύπανδρος, η, ον. »Ἄγαμος, μονώτην βίον προῃρημένος. célibataire. ‖. ἔφηκαν ἀδελφαῖς ἀνυπάνδρους. »Ἀδελφὰς ἀνεκδότους κατέλιπεν (Λυσ.).

Ἀνυπομονησία. »Μικροψυχία. impatience.

Ἀνυπόμονος, η, ον. »Μικρόψυχος, ἀκαρτέρητος. impatient.

Ἀνυπόφερτος, η, ον. »Οὐκ ἀνεκτός (Θκδ.), ἀφόρητος, ἀνύποιστος, ἀκαρτέρητος, ἄστεκτος. insupportable, insoutenable, intolérable.

Ἀνυφαντής, ἔντρα. »Ὑφάντης. tisserand. 2) (μεταφ.), ἐντ. »Ἀράχνης (ὁ), ἀράχνη (ἡ), φάλαγξ (Ξενοφ. Ἀπομν.), φαλάγγιον (κυρ. τὸ φαρμακερόν, ἡ νομιζόμενον τοιοῦτο· σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Ἑλλάδα), ῥὼξ -ωγὸς (ὁ καὶ ἡ). araignée, &.

Ἀνυφάντρα (ἡ), (Ἀνυφάντρια ὀνομάζεται ἀπὸ τὸν Εὐστάθιον [Ὀδυσ. Ξ. 883] ἡ ῥάπτρια, ἡ ἀκέστρια, ἴδε Ὀρδουτζῆς [εἰς τὸ παράρτημα]). »Ὑφάντρια. femme qui trame.

Ἀνώγι ... Ἀνώγαιον (-εον), ὑπερῷον. appartement situé au plus haut étage d'une maison, galetas.

Ἀνω-κάτω (προφ. κοιν. Ἄνου-κάτου), ἐπίρ. »Ἄνω καὶ κάτω (ἴδε Δημοσθ. κατὰ Ἀριστοκρ. Α'. 34). sens dessus dessous, tout dérangé ‖. καθὼς τὸ εἶδε, ἔγειν' εὐθὺς ἄνω-κάτω (δηλ. κατασυγχύσθηκε). »Ὡς τοῦτο δ' εἶδεν, εὐθὺς ἦν ἄνω κάτω«.

Ἀνωφέλευτα, ἐπ. ἴδε Ἀδιαφόρετα καὶ Κακὸν (εἰς τὸ » ‖. τοῦ κακοῦ).

Ἀνωφέλευτος, η, ον, ἴδε Ἀδιαφόρετος.

Ἀνώφλι (τὸ). »Ὑπέρθυρον, ὑπερθύριον. linteau.

Ἀξανεμιάζω, ἴδε Ἀνεμοσπαστῶ.

Ἀξεδιάλυτος, η, ον, »Ἄλυτος.

Ἀξέζωστος, η, ον, ἴδε Ξέζωστος.

Ἀξεκαθάριστος (κυρ. λογαριασμός), η, ον. »Ἀλογοθέτητος. qui n'a pas été apuré.

Ἀξεκόλλητος, η, ον. »Ἀνασπάστος. qu'on ne peut arracher, inséparable.

Ἀξεμπέρδευτος, η, ον. »Ἀδιάλυτος, ἄκριτος, ἄλυτος, ἀδιάκριτος. qu'on ne peut démêler (débrouiller).

Ἀξέννοιαστος, η, ον. »Ἀφρόντις, ἀμέριμνος. insouciant, sans souci, ἴδε καὶ Ἀδιάφορος. ‖. εἶμαι (κάθουμαι) ἀξέννοιαστος. »Ἀφροντιστέω, ἀμεριμνέω. ‖. κοιμοῦνται ἀξέννοιαστοι. »Ἐπ' ἄμφω καθεύδουσι, »Βασιλ. (ὅμοιον τῷ Γαλλ.) ils dorment sur les deux oreilles.

Ἀξερρίζωτος (ὁ, ἡ). »Ἀνεκρίζωτος. qu'on ne peut déraciner.

Ἀξεσκέπαστος, η, ον, ἴδε Ξέσκεπτος.

Ἀξέσπαστος, η, ον, ἴδε Ξέσπαστος.

Ἀξέσχιστος, η, ον. »Ἀδιάρρηκτος, ἀδιάσχιστος. qui n'est pas déchiré.

Ἀξετύλικτος, η, ον. »Ἀνεξέλικτος. qu'on n'a pas dévidé.

Ἀξεφλούδιστος, η, ον. »Ἀφλοιστος, ἀλόπιστος (Θφρ.), ἀπερίλεπτος, τὸν φλοιὸν ἀπεριαίρετος. qui n'a pas été pelé (écossé, écorcé).

Ἀξέχαστος, η, ον, ἴδε Ἀλησμόνητος.

Ἀξιαγάπητος, η, ον. »Ἀξιέραστος, ἐπέραστος, ἐράσμιος, ἀγαπητός, ποθητός, ποθεινός. aimable, charmant.

Ἀξιέπαινος, η, ον. »Ἀξάγαστος, ἐπαινετός. louable.

Ἀξίζω (εἶμαι ἄξιος), ῥ. οὐδ. »Δίκαιος (»Ἄξιος) εἰμί. mériter. §. (ἐπὶ νομισμάτων). »Δύναμαι, ἄγω. valoir. §. (ἐπὶ πραγματειῶν). »Τιμάομαι. valoir, coûter. ‖. τὸ Κυζικηνὸν φλουρὶ ἄξιζεν ἐκεῖ (εἰς τὸν Βόσπορον) εἰκοσιοκτὼ δραχμαῖς. »Ὁ δὲ Κυζικηνὸς στατὴρ ἐδύνατο ἐκεῖ εἴκοσι καὶ ὀκτὼ δραχμὰς Ἀττικάς (Δημ.) « ‖. ἡ ἀνδρεία τῶν Σπαρ-

πατῶν μονέδα ἐζύγιζε μίαν μνᾶν Ἀσιατικήν, καὶ ἄξιζε τέσσαρα λιανά. »Τὸ σιδηροῦν τῶν Σπαρτιατῶν νόμισμα, ὁλκῇ μὲν μνᾶ ἐστιν Ἀθηναία, δυνάμει δὲ χαλκοῦ τέσσαρας μ... ||. καὶ τὸ γιαντζάρι τοῦ Μαρδονίου, τὸ ὁποῖον ἄξιζε τριακοσίους Δαρεικούς. »Καὶ τὸν ἀκινάκην τοῦ Μαρδονίου, ὃς ἦγε τριακοσίους Δαρεικούς.

Ἀξινάρι (καὶ κατ' ἀποκοπ. Ἐλνάρι, ὁ Τουρκ. καζμᾶς ἢ τὸ μπαλτάδάκι), ἐργ. » Ἀξινίδιον, ἀξινάριον, πελεκύδιον. petite hache, θ.

Ἀξίνη (τὸ ἀπὸ τοῦ Λατιν. Τσεκοῦρι, καὶ Τουρκ. Μπαλτᾶς ἢ Καζμᾶς), ἐργ. »Πέλεκυς, ἀξίνη. hache, θ. cognée, θ.

Ἀξινορύγι (ἢ ἄλλ. Τσάπα ἢ Τσάπι, καὶ Τουρκ. καζμᾶς), ἐργ. (ὁ Κορ. ἀναφέρει τὴν λέξιν ἀπὸ τὸν Δουκάγγιον, δὲν συνέπεσε ν' ἀ τὴν ἀκούσω εἰς τὴν Ἑλλάδα). » Σκαπάνη, σκαφεῖον(-ίον), μάκελλα, ἄμη, σμινύη, μακέλη. pioche, θ. houe, θ. hoyau, drague, θ. meigle, θ. louchet.

Ἀξιοκατηγόρητος, η, ον. »Ἐπιλήψιμος, ἐπίψογος, ἐπίμεμπτος, ἐπονείδιστος. blâmable.

Ἀξιόλογα, ἐπ. » Λόγου ἀξίως, ἀξιολόγως, ὑπέρευγε. très bien, parfaitement, à merveille.

Ἀξιόλογος, η, ον. » Λόγου (πολλοῦ) ἄξιος, σπουδαῖος, ἀξιόλογος, ἐλλόγιμος. important, intéressant, considérable, de conséquence.

Ἀξιολύπητος, η, ον. » Οἰκτρός, οἰκτρὸς, ἐλεεινός. misérable, pitoyable, déplorable.

Ἀξιόνω, Μ. (θά) Ἀξιώσω (ἢ πθ. Ἀξιωθῶ, ἀόρ. πθ. Ἀξιώθηκα), ρ. μετ. » Ἀξιόω. rendre (juger) digne. ||. θεέ μου, ἀξίωσαί με 'να φανῶ ἄξιος ἄνδρας τῆς Πανθείας. »Ἀλλ' ὦ Ζεῦ μέγιστε, δός μοι φανῆναι ἀξίῳ μὲν Πανθείας ἀνδρὶ (Ξενοφ. Κυρουπ.). « ||. ἀξιόνομαι, ρ. μέσ. καὶ παθ. »Ἀξιοῦμαι, τυγχάνω. obtenir, être jugé digne.

Ἄξιος, α, ον. » Ἄξιος, ἐπάξιος, ἀξιόχρεως, ... digne, S. ἐπιτήδειος, δεινός, οἷος, ἱκανός, δυνατός, δεξιός. habile, propre, capable, bon. ||. εἶνε ἄξιος διὰ κάθε δουλειάν. » Πρὸς πᾶν ἔργον ἐπιτήδειος. il est propre à tout. ||. εἶνε ἄξιος νὰ κάθεται καὶ 'να λαλῇ 'ὡς τὸ βράδυ. »Οἷός ἐστιν ἄχρι δείλης ὀψίας καθήμενος διαλέγεσθαι (λόγους συνείρειν). ||. (ἐνίοτε λείπει): 'δὲν εἶνε διὰ τίποτε. » Πρὸς μηδὲν περφυκώς. il n'est bon à rien.

Ἀξιότης. » Ἱκανότης, ἀρετή, δεινότης. habileté, capacité.

Ἀξίωμα. »Ἀρχή, ἀξίωμα, τέλος. charge θ. place, θ. emploi, poste, θ. dignité, θ. ||. ἐμβῆκα (διωρίσθηκα) εἰς αὐτὸ τὸ ἀξίωμα. »Εἰς τοῦτο τὸ τέλος κατέστην (Ξενοφ.). «

Ἀξιωματικός. »Ἄρχων, ὁ ἐν τέλει (ἀρχῇ, ἀξιώματι). officier, dignitaire, employé.

Ἀζόδιαστος, η, ον. »Ἀδαπάνητος, ἀνεξάντλητος. inépuisable.

Ἀξούριστος, η, ον. »Κουριῶν. qui a besoin d'être rasé.

Ἀξύπνητος, η, ον, (σύνηθες μόνον εἰς τὴν φράσιν): κοιμᾶται τὸν ἀξύπνητον (ὕπνον δηλ.). »Νήγρετον (»Νήγρετον, »Χάλκεον) ὕπνον ἰαύει (ποιητ.) «. » Ὑπὸ μανδραγόρᾳ καθεύδει (παροιμ.). «

Ἀξυπόλυτος, η, ον, ἴδε Ξυπόλυτος.

Ἀξύστριστος, η, ον. » Ἄψηκτος, ἀστλέγγιστος.

Ἀξυφος (ὀρθ. Ἀξιφός, ὁ τουρκ. σουλιμᾶς ἀπὸ τοῦ Λατιν. sublimatum). » Ψιμύθιος (ὁ), ἀσβέστου τίτανος. arsenic (blanc) de ceruse; sublimé.

Ἀόμματος, η, ον, ἴδε Τυφλός.

Ἀπάκια (τὰ ἑκατέρωθεν τῶν πλευρῶν σαρκώδη μέρη. »Τούτους τοὺς ῥαχίτας μύας ὀνομάζει ἡ κοινὴ συνήθεια Ἀπάκια, « Θεόφιλος ὁ ἰατροσοφιστής, ἀκμάσας κατὰ τὴν Ζ' ἑκατονταετηρίδα. Τὰ ἀπάκια τῶν μεγάλων ἰχθύων, καὶ ἰδίως τῆς Μουρούνας, ἦσαν πολυζήτητα: ὁ Πτωχοπρόδρομος τὰ ὕμνησεν εἰς τὸ ποίημά του, καὶ ὁ Κοραῆς ἐσημείωσε πολ-

λὰ περὶ αὐτῶν· ἀλλ' ἡ ἀπὸ τοῦ Ἀλώπεκες, Ἀλωπέκια ἐτυμολογία, τὴν ὁποίαν δίδει εἰς τὴν λέξιν, εἶνε βεβιασμένη). » Ψόαι καὶ Ψύαι, ἀλώπεκες, νεφρομῆτραι; râble.

Ἀπακκουμπῶ, ῥ. ἀμ., ἴδε Ἐπακκουμπῶ.

Ἀπαλαίνω (μέλλ. θὰ Ἀπαλύνω), ῥ. μετ. καὶ ἀμετ. ἴδε Μαλακόνω.

Ἀπαλάμη (κατ' ἐπέκτασιν ἀρχαιοτάτην), ἴδε Παλάμη.

Ἀπαλάμιστος, η, ον (καράβι κυρ.). » Ἀνηλιφὴς (ναῦς). (vaisseau) qui n'a pas été espalmé.

Ἀπαλὸς, ἡ, ὸν, ἴδε Μαλακός. ||. (οὐσ.) Ἀπαλὸν (τῶν παιδιῶν), τὸ » Βρέγμα.

Ἀπανεμιὰ (τόπος προφυλαγμένος, ἀπὸ τὸν ἄνεμον, ὅπου 'δὲν πιάνει ὁ ἄνεμος). » Ὅθ' ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο (Ὅμ. Ὀδ. Μ. 336), ἐπισκεπὴς (Ἀρστ. Ζ. Ἱσ. Θ'.).

Ἀπαντέχω, ῥ. μετ. (ἐκ τοῦ) » Ἀπεκδέχομαι, ἴδε Προσμένω.

Ἀπαντοχή. » Ἀπεκδοχή.

Ἀπαντῶ, ῥ. μετ. » Συν(»Ἀπ-Ὑπ)αντάω, ἐν(συν)τυγχάνω. rencontrer. ||. ἀπάντησαν μίαν κακοτοπιάν. » Δυσπορία ὑπελάμβανεν αὐτούς.

Ἀπαράλλακτα, ἐπ. » Ἀντικρυς, ἀτεχνῶς, ἀκριβῶς, ἐπὶ (πρὸς) τὸ ἀκριβέστατον, ἀπαραλλάκτως. sans aucune différence, ἴδε καὶ Λέγω.

Ἀπαράλλακτος, η, ον. » Ἀπαράλλακτος, ἀτεχνῶς (ἀκριβῶς) ὅμοιος (ὁ αὐτὸς), ἀναλλοίωτος. très semblable, qui ressemble parfaitement à, qui n'a pas subi aucun changement.

Ἀπαρηγόρητα, ἐπ. » Ἀπαραμυθήτως. inconsolablement.

Ἀπαρηγόρητος, η, ον. » Ἀπαραμύθητος. inconsolable.

Ἀπαργοῦμαι, ῥ. ἀποθ. ἴδε Ἀρνοῦμαι.

Ἀπαρτος (κυρ. πόλις, κάστρον, κτλ. ὅ, που 'δὲν 'μπορεῖ νὰ 'παρθῇ), η, ον. » Ἀνάλωτος, ἀπόρθητος, ἀχείρωτος, ἄληπτος. imprénable, inexpugnable.

Ἀπάστρευτος, η, ον. » Ὁ μὴ καθαρθεὶς, ὁ μήπω ἁγνισθεὶς, ἀκάθαρτος (Ξεν. Ἱππ. ἑ. 10). qui n'a pas été épuré (purifié).

Ἄπαστρος, η, ον. » Ἀκάθαρτος, ἄναγνος. impur, immonde, ἴδε καὶ Λερωμένος.

Ἀπατεὼν, ῶνος (ὁ). » Ἀπατεὼν, imposteur.

Ἀπάτη, » Ἀπάτη, imposture, θ.

Ἀπατηλὸς, ἡ, ὸν, (καὶ ἐπίρ.)-ῶς. » Ἀπατηλὸς, (Π.) ἀπατήλιος.

Ἀπάτητος, η, ον. » Ἀτριβὴς (κυρ. δρόμος), ἄβατος. §. (ἀπὸ κλέπτας ἢ ἐχθροὺς) ἀλῄστευτος, ἀσύλητος, ἀπόρθητος.

Ἄπατος, η, ον, (μόνον εἰς τὴν φράσιν) ἄπατα νερά. » Ἄβυσσος (» Λίμνη, βάθος, ὡς λέγεται, ἄβυσσος, « Διον. Ἀλικ. Ἀρχ. Ῥωμ. Α.), ἀχανής. qui n'a pas de fond, abyme.

Ἀπατῶ, Μ. ήσω. » Ἀπατῶ. tromper. ||. (μσ. αὐτπθ.) σφάλλομαι, γνώμης ἁμαρτάνω. se tromper.

Ἄπαχος, η, ον. » Λιπόσαρκος, ἀλιπὴς, ἀπίμελος. decharné. ἴδε καὶ Λιγνός.

Ἀπεικάζω, ῥ. μετ. (εἰς τοὺς παλαιοὺς ἐσήμαινε τὸ, Παρομοιάζω. Ὁ Σοφοκλῆς 'τὸ μετεχειρίσθη καὶ ἀντὶ τοῦ, Συμπεραίνω· ὅθεν ἐν τῇ συνηθείᾳ ἀντὶ τοῦ, Καταλαμβάνω), ἴδε τὴν λέξιν.

Ἀπείρακτος, η, ον (ὅ, που 'δὲν πειράζει, 'δὲν βλάπτει) » Ἀβλαβὴς, ἀσινὴς, ἀνενόχλητος, ἀζήμιος. innocent, inoffensif. §. (ὅ, που 'δὲν ἐπειράχθη). » Ἀβλαβὴς, ἀπαθὴς, ἀσινὴς, ἀκέραιος, ἀκραιφνὴς, ἀπήμων (-αντος), ἀλύμαντος, ἀκήρατος, σῶς καὶ σῷος, ἀζήμιος. sain et sauf, ἴδε καὶ Ἀκέραιος, καὶ Ἀνέγγιχτος. ||. ἡ βούλλαις ἦταν ἀπείραχταις. » Τῶν σφραγίδων (» Τῶν σημάντρων) σῴων μενουσῶν (σῴων μενόντων).«

Ἄπειρος (κυρ. εἰς τὸ πλῆθος), η, ον. » Μυρίοι, μυρίοι ὅσοι, ἀμύθητος (ἀμήχανος) τὸ πλῆθος, ἀνεξεύρητος, ἄπλετος, ἀτέκμαρτος, ἀχανὴς, ἀμύθητόν (ἀμήχανόν) τι χρῆμα, μυρίοι ἐπὶ μυρίοις. un grand nombre, un

nombre infini, une infinité de, une quantité prodigieuse (immense), ἴδε κ. Ἀμέτρητος. ||. μ' ὅλον δὲ ὅτι ἔχω καὶ ἄλλα ἄπειρα νὰ εἰπῶ περὶ αὐτοῦ, τὰ ἀφίνω. »Μυρία τοίνυν ἕτερ' εἰπεῖν ἔχων περὶ αὐτοῦ, καταλείπω,« Δμοσθ. ||. ὕστερα δὲ ἀφ' οὗ 'πέρασεν ἄπειρος καιρὸς, ἴδε Πάραπολύς.

Ἀπελέκητος, η, ον. »Ἀπελέκητος, qui n'a pas été dolé (équarri).

Ἀπελπίζω, ῥ. μετ. ». Ἀπελπίζω. désespérer, mettre au désespoir. ||. μὲ ἀπέλπισες. »Ἐκκέκρουκάς με τῆς ἐλπίδος,« Πλάτ. ||. ἀπελπίζομαι, ῥ. αὐτοπ. »Ἀπογινώ(γνώ)σκω, ἀπελπίζω, ἀπεγνωκότως (ἀνελπίςως) ἔχω. §. ἀπονοέομαι. désespérer, se désespérer.

Ἀπελπισία. » Ἀπόγνωσις, ἀπόνοια. désespoir.

Ἀπελπισμένα, ἐπ. » Ἀπεγνωκότως, ἀπονενοημένως, πρὸς ἀπόνοιαν, ἀνελπίστως. en désespéré, à la désespérade.

Ἀπελπισμένος, η, ον. » Ἀπεγνωσμένος, ἀπεγνωκὼς, ἀπονενοημένος. désespéré, déterminé.

Ἀπέραστος, η, ον. » Ἀδιάβατος. qu'on ne peut traverser.

Ἀπεριγέλαστος καὶ

Ἀπερίπαιχτος, η, ον. »Ἀκωμῴδητος. qui n'a pas été raillé.

Ἀπεριπάτητος, η, ον. » Ἀδιόδευτος, ἄβατος. inpraticable.

Ἀπετονιὰ (ἡ), ἴδε Πετονιά.

Ἀπήγανος, φ. ἴδε Πήγανος.

Ἀπιαστος (ὅ,που 'δὲν ἐπιάσθη ἢ 'δὲν πιάνεται), η, ον. » Ἄληπτος. qui n'a pas été ou qui ne peut être pris, insaisissable. ||. ἄπιαςος κλέφτης, καθάριος 'νοικοκύρης,« Παροιμ. §. (ὅ,που 'δὲν ἐπιάσθη, 'δὲν ἐγγίχθη ἀκόμη'), ἴδε Ἀνέγγικτος κ. Ἀφόρετος.

Ἀπίδι, 'πωρ. » Ἄπιον, ἄπιος (ὁ). poire, θ.

Ἀπιδιὰ, δ. » Ἄπιος (ἡ). poirier.

Ἀπίσσωτος, η, ον (χαράδι κυρ.). »Ἀπίττωτος, ἀκώνιστος, μὴ πεπισσωμένος. qui n'a pas été poissé (enduit de poix).

Ἀπίστευτος, η, ον. »Ἄπιστος, ἀπίθανος, πίστεως κρείττων. incroyable. ||. ἀπίστευτα εἶν' αὐτὰ 'ποῦ μὲ λέγεις. »Ἄπιστα λέγεις,« Ξενοφ.

Ἀπιστία (ἡ πρὸς τὸν θεόν). »Ἀσέβεια. incrédulité. § (ἡ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους). » Δόλος. perfidie, infidélité, deloyauté.

Ἄπιστος (ὁ πρὸς τὸν θεὸν), η, ον. »Ἀσεβὴς, ἄπιστος (μεταγ.). incrédule, infidèle. §. (ὁ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους). » Δόλιος, δολερός. perfide, déloyal.

Ἀπλὰ (χωρὶς πονηρίαν), ἐπ. »Ἀφελῶς, ἁπλῶς, ἀκάκως. naïvement, ingénument, bonnement, simplement. §. (εἰς τρόπον, ὅ,που 'να καταλαμβάνεται εὔκολα). »Εὐλήπτως, σαφῶς. d'une manière facile à comprendre (intelligible).

Ἀπλάδα (εἶδος πινακιοῦ ἢ ταψιοῦ, ἢ ἄλλ. Ἀπαλαρέα τῶν Βυζαντ.), ἀγγ. »Λοπὰς, ἑψάνη. tourtière, θ. plat.

Ἀπλεχτος, η, ον. »Ἄπλεκτος, ἄπλοχος. qui n'est pas tressé.

Ἀπλέρωτος, η, ον, ἴδε Ἀπλήρωτος.

Ἀπλῆ (ἡ), ναυτ. »Ὑπέρα, κεραιοῦχος (κερουλκὸς) κάλως, κεροίαξ. drisse, θ. corde par laquelle on dirige l'antenne.

Ἀπλήγωτος, η, ον. »Ἄτρωτος, ἄτρως-ῶτος. invulnérable, qui n'a pas été blessé.

Ἀπλήρωτος, η, ον (ὅ,που 'δὲν 'πῆρεν ἀκόμη τὴν πληρωμήν του). »Ἀπόμισθος. qui n'a pas reçu son salaire. §. (ὅ,που 'δὲν ἐδόθη, 'δὲν ἐπληρώθη). »Ἀνέκτιτος. qui n'a pas été payé (acquitté).

Ἀπλησίαστος, η, ον. »Ἀπρόσιτος, ἀπροσπέλαστος. inaccessible, inabordable.

Ἀπλόνω, Μ. (θὰ) ἁπλώσω (ἀόρ. Ἄπλωσα, πθ. πρκ. τῆς μτχ. Ἀπλωμένος κτλ.), ῥ. μετ. » Ἐκτείνω, ἀπλόω, ἐφαπλόω, τείνω, ὀρέγω καὶ ὀρεγνύω(-υμι) (κυρ. τὰς χεῖρας). étendre, tendre. ||. ἁπλόνω τὸ χέρι (ἵνα ζητήσω ἢ 'πάρω τι). »Προίσχω (»Ὑπέχω) τὴν χεῖρα. §. ῥ. ἀμ. »Ἀ-

πλόομαι κτλ. s'étendre. ‖. ἡ πληγὴ (κτλ.) ἁπλόνει. »Ἔρατα, ἐπινέμεται.

Ἁπλὸς, ἦ, όν. »Ἁπλοῦς, ἀφελής, ἁπλοϊκός, ἄπλαστος, ἀπόνηρος, ἀπερίεργος, ἀκέραιος, ἄκακος, ἄδολος, εὐθύς. §. λιτός, ἀπέριττος. §. ἀρχαῖος. simple, innocent, débonnaire, bonhomme. §. ingénu, candide, naïf, sans malice.

Ἁπλότης (ἡ). »Ἀφέλεια, εὐθύτης, ἁπλότης, ἀκεραιότης, ἀκακία, τὸ ἄπλουν (ἄπλαστον, ἀπόνηρον, κτλ.). §. λιτότης. simplicité, naïveté, ingénuité, innocence.

Ἁπλογέριαμα. »Προσφορά, δεξίωσις. l'action d'offrir (de présenter).

Ἁπλοχερνῶ, ῥ. μετ. »Προσφέρω. offrir, présenter.

Ἁπλόχωρος, η, ον, ἴδε Εὐρύχωρος κτλ.

Ἁπλυσιά. »Ἀπλυσία.

Ἄπλυτος, η, ον. »Ἄπλυτος. qui n'a pas été lavé, ἴδε καὶ Λερωμένος.

Ἄπλωμα. »Τάσις, ἀφάπλωσις. tension.

Ἁπλώστρα, ἐργ. ὑφ. (μὲ τὸ ὁποῖον στυλόνουν τὸ ἀντί). »Ἀντερείδων.

Ἁπλωτὸς, ἡ, όν. »Ἀναπεπταμένος, ὕπτιος, ὁμαλὸς (ἐπὶ σκευῶν) ἐκπέταλος. ouvert.

Ἀπὸ (προφ. κοιν. καὶ Ἀπαὶ, καὶ Ἀποῦ), πρόθ. (Συντάσσεται μὲ αἰτιατικὴν, ἀναλογεῖ μὲ τῶν ἀρχαίων τὴν) »Ἐκ, (τὴν) πρὸς, (τὴν) παρὰ, (τὴν) ἀπὸ, (τὴν) ὑπὸ κτλ. (καὶ μὲ τῶν Γάλλων τὰ μόρ.) de, par, depuis, (καὶ σημαίνει ἐν μὲν συντάξει, 1) Τόπον ἢ Ὡς ἐκ τόπου, ὅτε καὶ ἐκφράζεται εἰς τὸ ἀρχαῖον ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μὲ τὸ μόρ. Θεν.) ‖. ἀπ' ἐδῶ (ἐκεῖ, κοντὰ, μακρυὰ, μέσα, ἔξω, καταγῆς, αὐτοῦ, κτλ.). » Ἐντεῦθεν (»Ἐνθένδε), ἐκεῖθεν, ἐγγύθεν (ἐκ τοῦ προσεχοῦς, ἐκ τοῦ σύνεγγυς), πόρρωθεν, ἔνδοθεν, ἔξωθεν, χαμόθεν, αὐτόθεν, κτλ. ‖. ἔρχομαι ἀπὸ τὰς Ἀθήνας (ἀπὸ τ' ὁσπίτι, κτλ.) »Ἀθήνηθεν, οἴκοθεν, κτλ. ‖. ἀπὸ τὴν ῥίζαν. »Ῥιζόθεν. ‖. (ἔρχομαι) ἀπὸ τὸ βουλευτήριον. »Ἀπὸ τοῦ βουλευτηρίου. ‖. πολεμοῦσαν ἀπὸ τὰ καράβια. »Ἀπὸ τῶν νεῶν ἐμάχοντο. ‖. εἶχεν ἓν χαλὸν ὑποστατικὸν δέκα στάδια μακρυὰ ἀπὸ τὴν πόλιν. »Ἦν ἀγρὸς αὐτῷ καλὸς ἀπὸ σταδίων δέκα τῆς πόλεως. ‖. (περνῶ) ἀπὸ τὴν Θεσσαλίαν. »Διὰ Θεσσαλίας. ‖. ἐμβῆκαν ἀπὸ ἄλλον δρόμον εἰς τὸν τόπον τους. »Δι' ἄλλης ὁδοῦ ἀνεχώρησαν εἰς τὴν χώραν αὐτῶν. ‖. ἐβγῆκεν ἀπὸ ἄλλην θύραν καὶ ἔφυγεν. »Ἑτέραις θύραις ᾤχετο ἀπιὼν (Πλούτ. Πόμπ.). ‖. 'να ἐβγῇς ἀπ' αὐτὴν τὴν θύραν, καὶ 'να ἔβγῃς ἀπ' ἐκείνην. » Εἰσελθόντα κατὰ ταύτας τὰς θύρας, ἐκείνην τὴν ἔμπαλιν ἐκπεσεῖν (Λουκιαν. π. τ. ἐπὶ μ. συνόντων). « ‖. ἀπὸ στερηᾶς, ἐπ. ἴδε Ξηρά. ‖. 'περνοῦσε τὴν σαγίτταν (μέσ') ἀπὸ τὸ δακτυλίδι, ἴδε Μέσα. ‖. ἀπὸ τόπον εἰς τόπον, (ἀπὸ πόρταν εἰς πόρταν, κτλ.). »Τόπον ἐκ τόπου (»θύραν ἐκ θύρας) ἀμείβων. ‖. 'τὸν ἐρώτησαν ἀπὸ ποῖον τόπον εἶναι. »Ἤρετο ποδαπὸς εἴη. ‖. πιάνοντάς 'τον ἀπὸ τὸ χέρι. » Λαβόμενος αὐτοῦ τῆς χειρὸς (ἐλειπτ.). §. (2. Χρόνον). ἀπὸ τώρα καὶ ὕστερα, ἀπ' ἐδῶ κ' ἐμπρός. » Τὸ ἀπὸ τοῦδε (τούτου), τοὐντεῦθεν, τοῦ λοιποῦ, ἀπὸ νῦν (Ἐπιγρ. ΙΑ', 166, δ'.). à l'avenir, dorénavant, désormais. ‖. ἀπὸ τότε. »Ἀπ' (»Ἐξ) ἐκείνου, ἔκτοτε, ἀπὸ τότε (Εὐαγγ.). dès lors. ‖. ἀπὸ τὴν ἡμέραν (δηλ. τὴν προτεραίαν). »Ἐξ ἡμέρας (»Ἦν δὲ αὐτῷ τὸ στρατήγημα ἐξ ἡμέρας ἐπ' αὐτὴν εὐτρεπὲς,« Αἰσχ. ἐπιστ.). ‖. ὡς ἄν 'να ἦνε (ἐνν. σηκωμένος) ἀπὸ τὸν ὕπνον. »Ὥσπερ ἐξ ὕπνου ὄντα, «Ἀρςτ. (Η, δ', 10). ‖. ἀπὸ τῆς ἕξ 'ως τῆς ἐννηὰ (ὥραις). »Ἀφ' ὥρας ἕκτης ἕως ἐνάτης. ‖. ἀπὸ τὸ πρωινὸ 'ως τὸ βράδυ, ἴδε Πορνό. ‖. ἀπ' ὀλίγ' ὀλίγο. » Κατὰ μικρὸν (βραχύ). peu à peu. ‖. ἀπὸ δεκαπέντε 'σε δεκαπέντε (ἡμέραις), ἴδε Καθε. §. (3. Αἰτίαν). ἔκλαυσεν ἀπὸ τὴν χαρὰν 'του. »Δακρύσας ὑφ' ἡδονῆς (πρὸς τὴν χαράν.). ‖. 'παθαίν' ἀπ' τὸ φόβο 'του. »Θνήσκει τῷ δέει. ‖. ὄχι τόσον ἀπὸ ἀνδρείαν 'του ἀνδρίαν,

ἴσαν ἀπὸ ἐδικήν· μεγαλήτερον (ἄδικο· νόμισεν ὁ Φίλιππος). » Οὐ παρὰ τὴν αὐτοῦ ῥώμην, ὅσον παρὰ τὴν ἡμετέραν ἀμέλειαν (Δημ.). ‖. ἀπὸ αὐτὰ ἠμπορεῖς ἵνα γνωρίσῃς πόσους ἐγὼ φρονῶ σοφούς. » Τούτῳ γνοίης ἂν οὓς ἐγὼ ἡγοῦμαι σοφούς. C'est par là que vous reconnaîtrez etc. ‖ Ὁ τὰ νέα ἢ τὰ γεροντικὰ σκυλιὰ γνωρίζονται ἀπὸ τὰ ᾿δόντια. » Τοὺς κύνας διαγιγνώσκουσι τοὺς νεωτέρους καὶ πρεσβυτέρους ἐκ τῶν ὀδόντων, ἐλέγετο ‖. ἀπ' αὐτὸ θὰ γνωρίσουν ὅλοι ὅτι εἶσθε ἰδικοί μου μαθηταί. » Ἐν τούτῳ γνώσονται πάντες ὅτι ἐμοὶ μαθηταί ἐστε. ‖. κτισμένον ἀπὸ μυλόπετραν. » Μυλίτου λίθου πεποιημένον. §. (Ἀκ Πρόσωπον). λέγεται ἀπὸ ὅλους. » Ὁ ὁμολογεῖται πρὸς ἁπάντων. ‖. ἦλθα 'ς τὴν Μαύρην Θάλασσαν ἀπὸ τὸν πατέρα μου. » Ἐν τῷ Πόντῳ παρὰ τοῦ πατρὸς τολμῶ χορηγεῖσθαι. (Ἰσοκρ. Τραπεζ.). §. (Ἐ. Τάξιν, Μεριςμόν, ἢ Προσδιορισμόν). ἀπὸ δύο δύο. » Κατὰ δύο, σύνδυο. ‖. ἀπὸ ἕνας ἕνας. » Καθ' ἕνα, κατ' ἄνδρα. ‖. ἀπὸ δέκα δέκα. » Κατὰ δεκάδας κτλ. ‖. ἀπὸ ὀλίγους ὀλίγοι. » Κατ' ὀλίγους. ‖. καὶ 'πῆραν κἀ πῦλοι ἀπὸ ἕνα φλουρί. » Ἔλαβον καὶ αὐτοὶ ἀνὰ δηνάριον. ‖. πουλεῖ ταῖς σκύφαις ἀπὸ ἑπτὰ 'ς τὸν ὀβολόν. » Τοὺς ἐπιβους πωλεῖ καθ' ἑπτὰ τοῦ ὀβολοῦ (Ἀριστοφ. Ὀρν.). ‖. εἶχε δὲ καὶ δανεισμένους ἀπὸ διακοσίαις καὶ τριακοσίαις δραχμαῖς ἕνα τάλαντον σχεδόν. » Καὶ τὰ διακοσίας δὲ καὶ τριακοσίας ἐμοῦ τι τάλαντον δεδανεισμένον (Δημοσθ. Ἀφ.). §. (Ἐ. Σύγκρισιν ἢ ἀξίωσιν). εἶνε καλλήτερ' ἀπὸ πρῶτα. » Βέλτιον ἢ πρὶν ἀρήγει. ‖. ἀπὸ 'ξεύρει καλλήτερ' ἀπ' ἐμένα. » Βέλτιον ἐμοῦ γινώσκει. ‖. μεγαλήτερος ἀπὸ ἄνθρωπον. » Μείζων ἢ κατ' ἄνθρωπον. ‖. μεγαλήτερον ἀπὸ τὴν κατάστασιν ἑνὸς ἁπλοῦ πολίτου. » Μείζω ἢ κατ' ἰδιώτην τύχην. au-dessus de la fortune d'un particulier. ‖. μ' ὅλον ὅτι εἶνε περισσότερον ἀπὸ ἑβδομήντα χρόνων. » Ἔτη γεγονὼς πλείω ἢ ἑβδομήκοντα. quoiqu'agé de plus de soixante-dix ans. ‖. ὁ ἕνας (ὁμένας, ὅποιος, ποῖος) ἀπὸ τοὺς δύο, ἴδε Δύο. §. (Ἐν δὲ συνθέσει συμπληρωσιν καὶ τελειοποίησιν, καθὼς καὶ εἰς τοὺς ἀρχαίους) ἢ 'ὅσα προσαμείβη 'ὡς οὗ νὰ ἀποξεκριθῇ. » Ἀναμένει μέχρις ἂν ἀποξύρησει (Πλούτ.).

Ἀποβάλλομαι, ρ. αὐτοπ. » Ἐκτιτρώσκω, ἐξαμβλίσκω (-βλόω), ἀμβλίσκω (-όω), διαφθείρομαι, διαφθείρω τὸ ἔμβρυον, ἀποφθείρω (Ἱπποκρ. Ὁ ἥλιος κατεχειρίσθη εἰς τὰς Κώμας Βρογν. κοκτό). ἀποβάλλω, ἐκβάλλω (Ἀριστ.). avorter, faire une fausse couche.

Ἀπόβαλσις. » Ἐξάμβλωσις, ἐκτρωσις, ἄμβλωσις, διαφθορὰ (Ἱππ. ποκρ.). fausse couche, avortement.

Ἀποβλέπω, ρ. ἀμ. » Ἀφοράω, ἀποβλέπω, τείνω. concerner, regarder, avoir égard (en vue, des vues, rapport), tendre. ‖. αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ποῦ ἀποβλέπει; » Τὸ πρᾶγμα ταῦτα ποῖ τείνει; à quoi cela tend-il?

Ἀποβραδὶς, ἐπίῤ. ἴδε Ἀποσπερὶς.

Ἀπόγευμα. » Ἡ μετ' ἄριστον ὥρα. après dinée, f.

Ἀπογεμίζω, ρ. μετ. » Ἀπο (» Ἐκ-» Ἀνα)πληρόω, ἐκπίμπλημι (-ἀω): remplir, compléter.

Ἀπογέμισμα. » Ἀπο (» Ἀνα)πλήρωσις. remplissement.

Ἀποδεικτικόν. » Γραμματεῖον, récépissé, attestat.

Ἀπόδειξις. » Τεκμήριον, γνώρισμα, δεῖγμα, μαρτύριον. preuve, f. démonstration, temoignage. §. » Ἔλεγχος. conviction.

Ἀποδειπνῶ (τελειόνω τὸ δεῖπνόν μου, ἀποτρώγω τὸ βραδινόν μου φαγί) » Ἀπὸ δείπνου γίγνομαι (Ἡροδ. Β', 78), ἀποδειπνέω. achever (finir) de souper.

Ἀποδείχνω (ἴδε τὸ ἁπλοῦν), ρ. μετ. » Ἐλέγχω. §. δείκνυμι. §. ἐπιδείκνυμι, δεικνύω (-υμι), φαίνω, ἀποφαίνω. démontrer, faire paraître,

témoigner. ||. μὴν ἀποδείξεις τίποτε. » Μηδὲν διαφήνης· » Μηδεμίαν πάρεχε δόκησιν. ne faites semblant de rien. ||. ἂν ἀποδειχθῇ ὅτι 'τὸ κάμνει. » Ἂν ἀναφανῇ δρῶν (Πλάτ. Νομ.). ||. ὅτι δὲ εἶσθε ἀξιώτεροί 'των, θὰ προσπαθήσω 'να 'τὸ ἀποδείξω. » Ὡς δὲ ἀξιώτεροί ἐστε, πειρασόμεθα ἀποφαίνειν, « Ξεν. ||. ἐγὼ 'να σᾶς 'τὸ εἰπῶ καὶ 'να σᾶς 'τὸ ἀποδείξω καὶ τοῦτο. » Ἐγὼ καὶ τοῦτο φράσω καὶ δείξω (Δημοσθ.).

Ἀποδέλοιπος, η, ον, ἴδε Ἐπίλοιπος.

Ἀποδένω (προφ. κοιν. Ἀμποδένω καὶ Μποδένω), ῥ. μ. (κυρ. ἐπὶ νεογάμων διὰ μαγείας), ἴδε Δένω καὶ Λύνω.

Ἀποδιαβάζω, ῥ. μετ. ϗ ἀμ. » Συμπληρόω τὴν ἀνάγνωσιν. finir (achever) sa lecture.

Ἀποδιαλοῦδι, ἴδε Ἀπορριξιμηόν.

Ἀποθαμμένος (προφ. κοιν. Πεθαμμένος), η, ον. » Τεθνηκὼς (-εὼς), νεκρὸς, τετελευτηκὼς, τελευτήσας, ἀποιχόμενος, ἀπογενόμενος, μετηλλαχὼς (» Ὁ θάνατος, οὔτε περὶ τοὺς ζῶντάς ἐστιν, οὔτε περὶ τοὺς μετηλλαχότας, « Αἰσχ. Σωκρ.). mort, décédé, trépassé. ||. διὰ τοὺς ἀποθαμμένους. » Περὶ τῶν ἀποιχομένων, ὑπὲρ τῶν κεκοιμημένων. pour les trépassés.

Ἀποθνήσκω, Μ. (θὰ) Ἀποθάνω (ἀόρ. Ἀπέθανε, πθ. πρκ. τῆς μτχ. Ἀποθαμμένος κτλ.), ῥ. οὐδ. » Θνήσκω, τελευτάω, ἀποθνήσκω, τὸ ζῆν ἐκμετρέω, καταλύω (καταστρέφω, τελευτάω) τὸν βίον, μεταλλάσσω (-ττω), τὸ χρεὼν ἀποτιννύω (-υμι), ἀπογίνομαι (Πλάτ. καὶ Θουκ.), ἀπολύομαι (ἀπαλλάττομαι, μεθίσταμαι, ἀποδημέω) τῶν τῇδε. mourir, décéder. ||. πλὴν μήπως φρονεῖς ὅτι ἔχει κἀμμιὰν διαφορὰν τὸ 'να μὴ γεννηθῇ κάνεις ἀπὸ τὸ 'να γεννηθῇ καὶ 'ν' ἀποθάνῃ; » Ἀλλ' οἴει σὺ διαφορὰν εἶναι ἢ μὴ γενέσθαι, ἢ γενόμενον ἀπογενέσθαι (Πλάτ. Τίμ.); ||. ἀπέθανε πρὸ τοῦ 'να τελειώσῃ τὸ ἔργον, ἴδε Προτοῦ. ||. πέθαν' (ἔσκασ') ἀπ' τὰ γέλια, (φρσ. ὑπερβ.). » Γέλῳ ἔκθανον (Ὁμ.). » Γέλῳ τε ὀλίγου παρετάθησαν (Πλάτ.). il pensa mourir de rire, pâmer (se pâmer, crever) de rire. ||. 'πεθαίνει τῆς πείνας. » Λιμῷ ἀπόλλυται, λιμαγχονεῖται, λιμοκτονεῖται. il meurt de faim. ||. μήτε ῥώτησεν ἂν ζῶ ἢ 'πέθανα, ἴδε Ζῶ.

Ἀποκαινουργής, ἐπ. » Ἐκκαινῆς, ἐκ νέου, ἐξ ὑπαρχῆς. de neuf, de nouveau, ἴδε καὶ Σκαρί.

Ἀποκάμνω (ἴδε τὸ ἁπλοῦν), ῥ. οὐδ. » Ἀπαγορεύω, ἀπαυδάω, ἀπολέγομαι, (ἀπερέω, ἄγρ. ὅθεν τὸ) ἀπείρηκα, ἐκ(ἀπο)κάμνω (» Ὥστε Μαρκέλλῳ ἀποκαμεῖν μαχόμενον, « Πλουτ.), παρατείνομαι, παρίεμαι, ἐκλύομαι (» Ἀπολῦσαι αὐτοὺς νήστεις οὐ θέλω, μή ποτε ἐκλυθῶσιν ἐν τῇ ὁδῷ, « Εὐαγγ.). être excédé (exténué, accablé, harassé) de fatigue, se rendre, épuiser ses forces, succomber à la fatigue, les forces me manquent.

Ἀποκάμωμα (-μός). » Ἔκλυσις, πάρεσις, ἀπαγόρευσις. abattement, épuisement, accablement, lassitude, θ. exténuation.

Ἀποκαμωμένος, η, ον. » Ἀπειρηκὼς, παρειμένος, ἐκλελυμένος. epuisé de fatigue, etc.

- Ἀποκάτω (προφ. κοιν. Ἀπουκάτου), ἐπ. ἴδε Ὑποκάτω.

Ἀποκληρόνω, ῥ. μετ. » Ἀποκηρύσσω (-ττω), ἀποκληρόω. déshériter.

Ἀπόκληρος, η, ον. » Ἀποκήρυκτος, ἀποκεκηρυγμένος, τοῦ κλήρου ἐκπεπτωκὼς, ἀπόκληρος. déshérité.

Ἀποκεφαλίζω, ῥ. μετ. » Ἀποτέμνω (-κόπτω) τὴν κεφαλὴν, δειρο-(ἀποδειρο)τομέω, καρατομέω, ἀποκεφαλίζω. trancher (couper) la tête à, décapiter, décoller.

- Ἀποκεφάλισμα. » Ἀποτομὴ τῆς κεφαλῆς, καρατομία. décapitation.

- Ἀποκεφαλισμένος, η, ον. » Λαιμότμητος. décapité.

Ἀποκοιμηοῦμαι (ἀντὶ) » Ἀποκοιμάομαι, (μέλλ. Θὰ Ἀποκοιμηθῶ κτλ.

ἴδε τὸ ἁπλοῦν), ῥ. μετ. ἀκοθετ. » Ἀ-φυπνόω (Εὐαγγ.), ἴδε καὶ 'Παίρνω (εἰς τὸ ||. μὲ 'παίρνει ὁ ὕπνος).

Ἀποκοιμίζω, ῥ. μετ. » Κατα(ἢ Ἀπο)κοιμίζω. endormir.

Ἀποκοίμισμα. » Κατακοίμησις. 1° action d'endormir.

Ἀπόκομμα. » Ἀπογαλακτισμός. sevrage.

Ἀποκομμένος, η, ον, ἴδε Ξεκομμένος.

Ἀποκοπὴ, (κυρ. τῆς τιμῆς τῶν πωλουμένων). » Ὁρισμός, διορισμός. taux, tarif.

Ἀποκόπτω (παιδὶ ἀπὸ τὸ γάλα), ῥ. μετ. » Ἀπογαλακτίζω, ἀπότιτθον ποιέω (Φιλ. περὶ Μωϋσ.). sevrer. ||. ἀποκόπτω τὴν τιμὴν (πράγματος πωλουμένου), ἴδε Ξεκόπτω.

Ἀποκοσκινίδι, ἴδε Σκύβαλον.

Ἀποκοτῶ (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ῥ. ἀμ., ἴδε Τολμῶ, κτλ.

Ἀποκουφαίνω, ῥ. μετ., ἴδε Ξεκουφαίνω.

Ἀποκρεύω, ῥ. ἀμ. » Ἀποκρεόω. faire jours gras.

Ἀποκρηὰ (ἡ). » Ἀπόκρεως-ω (ἡ). carnaval. ||. ἡ ἀποκρηαῖς (τὰ καρναβάλια, ἀναλογοῦν μὲ τῶν ἀρχαίων) » Τὰ Κρόνια, (καὶ κατά τι μὲ τὰ (Διονύσια (ἢ μὲ τὰ) Φαγησιπόσια (τῶν Ἀθηναίων). jours gras.

Ἀποκρίνομαι, Μ. (θὰ) ἀποκριθῶ (ἀόρ. Ἀποκρίθηκα κτλ.), ῥ. ἀποθ. » Ἀμείβομαι, (» Προσαγορεύει με ἡ γυνή, καὶ ἀμείβομαι αὐτὴν ὁμοίως, « Λκ.), ἀποκρίνομαι, ἀπαντάω, ὑποτυγχάνω. répondre, répliquer, répartir. ||, ἔβγα 'δῶ 'στὴ' μέση' κἢ-ἀποκρίσου με. » Ἀπόκριναι δεῦρό μοι παρελθών, « (Δημ.).

Ἀπόκρισις. » Ἀπόκρισις, ἀπάντησις. réponse, θ. réplique, θ. repartie; θ.

Ἀποκρισάριος (ὁ Τουρκ. ἐλτζῆς), » Πρέσβυς, πρεσβευτής, πρεσβεύων, ἐπιστολεύς, διάκτωρ. ambassadeur, envoyé.

Ἀπόκρυφος (» Ἀπῆχευν οἱ πρῶτοι ἀπόκρυφα, καὶ οἱ τακάνοι 'ς τὸ φόρο'»), η, ον. » Ἀπόρρητος.

Ἀπόκτησις. » Κτῆσις. acquisition.

Ἀποκτῶ, ῥ. μετ. » Κτάομαι. acquérir. ||. ἀπόκτησε μιὰν συνήθειαν. » Ἔθος αὐτῷ τοιόνδε τι προσετρίβη (προσεγένετο). il contracta une habitude. ||. τί ἀπόκτησες ἀπὸ τὴν φιλοσοφίαν; ἴδε Κερδίζω.

Ἀπολαμβάνω (προφ. κοιν. Ἀπολαβαίνω), Μ. (θὰ) ἀπολαύσω (ἀόρ. Ἀπόλαυσα κτλ.) ῥ. μετ. » Ἀπολαύω. obtenir. §. καρποῦμαι. jouir. §. ἴδε Ἐπιτυχαίνω.

Ἀπολείπω, ῥ. ἀμ. » Ἀπολείπομαι, διαλείπω. discontinuer.

Ἀπολνῶ (ἀφήνω τινὰ 'να ὑπάγῃ 'τὸν δίδω δρόμον), Μ. (θὰ) ἀπολύσω, ῥ. μετ. » Ἀπολύω, μεθ(ἀφ)ίημι, ἀπαλλάσσω(ττω). lâcher, congédier. ||. ἀπολνῶ τὸ νερὸ 'ς τὸν κάμπο'. » Ἀφεικέναι τὸ ὕδωρ εἰς τὸ πεδίον ||. ἀπολνῶ τὰ σκυλιὰ (καὶ μεταφ. τοὺς συκοφάντας, τοὺς ψευδομάρτυρας κτλ.) ἐναντίον ἢ κατεπάνω τινός. » Ἐπαφίημι τὰς κύνας (τοὺς συκοφάντας κτλ.) τινί. déchaîner (lâcher, découpler) les chiens (les mauvais gens) contre ou sur quelqu'un, ἴδε καὶ Ἀφίνω. §. ῥ. ἀμ. καὶ ἀπρ. (κυρ. διὰ ταῖς ἀκολουθίαις τῆς ἐκκλησίας). » Ἀπολύεται, ἀπολέλυται (μεταγ.).

Ἀπολογηοῦμαι (» Κάμμιὰ 'δὲν ἀποκρίνεται, κάμμιὰ 'δὲν πολογηέται, « Ἆσμα δημοτ.), ἴδε Ἀποκρίνομαι.

Ἀπολυτός, ή, όν. » Ἄνετος, ἀνειμένος, ἄφετος. relâché.

Ἀπομακρύνω, ῥ. μετ. » Ἀπαλλάσσω(-ττω), ἀφίστημι, ἀπωτέρω τίθημι(-εμαι), νοσφίζω, μακρύνω. éloigner, écarter. ||. ἀπομακρύνομαι, ῥ. μεσ. αὐτοπ. » Ἀφίσταμαι, ἀπέχω, μακρύνω ἐμαυτὸν (Γραφ.). s'éloigner.

Ἀπομεινάρι, ἴδε Περίσσευμα.

Ἀπομένω (» Κόπρος ἐν ἀγγείῳ ἀπομείνασα, λέγει ὁ Ἡσύχιος) καί

Ἀπομνίσκω, ῥ. οὐδ., ἴδε Μένω.

Ἀπομεσήμερα, ἐπ. »Μετὰ μεσημβρίαν, ἀπὸ μεσημβρίας, ἐκ μεσημβρίας (Αἰσχ. Σωφρ.), ἔξω μέσου ἡμέρας (Ξεν. Εὐρουπ. Εἰς τὰ Κυνηγ. τὸ ἔχει: »Ἔξω μεσημβρίας). après midi.

Ἀπονιά. »Ἀπονία.«»Καὶ τοι καλὸν μὲν ἀναισθησία σώματι φάρμακον ἀπονίας.« Πλούτ. περὶ Εὐθυμ.). ἴδε Σκληρότης.

Ἄπονος, η, ον, ἴδε Ἀλύπητος καὶ Σκληρός.

Ἀποξενόνω, ῥ. μετ. »Ἀλλοτριόω, ἀπαλλοτριόω. aliéner.

Ἀποξυλωμένος, η, ον (μεταχειριζόμεθα τὴν λέξιν ἐν εἴδει κατάρας, ἑνωμένην πάντοτε μὲ τὸ Ξερός. Ὁ Φώτιος ἔχει. »Κορβᾶς, ἀπεξυλωμένας,« τὸ ὁποῖον οἱ λεξικογράφοι ἐπεχείρησαν νὰ διορθώσουν διὰ τοῦ »Ἀποκαλοξωμένας«, ἐν ᾧ δὲν σημαίνει, μὲ φαίνεται, παρὰ τὸν καθόντα λόρδωσιν, ἤγουν ξυλιάσαντα καὶ κοκκαλιάσαντα, καθὼς λέγομεν), ἴδε Κοκκαλιάζω.

Ἀποξυλωμὸς, ἴδε Κοκκάλιασμα.

Ἀποπάνω (προφ. κοιν. Ἀπουπάνω), ἐπί. (τοπ.). »Ὑπεράνωθεν (ἐπὶ ἠρεμίας. »Ὑπεράνωθεν πέτρας ἐκαθέζετο,«), au dessus. »Ἄνωθεν (ἐπὶ κινήσεως). »Ἐπάνωθεν (ἀπ' ἐδῶ παρεμορφώθη τὸ Ἀπανουθειό, ἴδε τὰ Προλεγόμενα). d'en haut, de dessus. ||. τὸ Ναύπλιον ἔχει τὸ Παλαμήδι ἀποπάνω. »Ὑποπέπτωκε. Il est dominé, ἴδε καὶ Ἔχω. ||. ἀφ' οὗ ἤπιε νερὸν ἀπὸ 'πάνω, ἴδε Ἐπάνω.

Ἀπόπλυμα, ἴδε Ξέπλυμα.

Ἀποπολλῆς, ἐπ. »Ἐκ(»Πρὸ)πολλοῦ, ἐκ πολλῆς(»Τῆς Φοινίκης σεμίδαλις, ἐκ πολλῆς σφόδρ' ἐξητημένη,« Ἀντιφάν. παρ' Ἀθην. Γ'), πολὺν ἤδη χρόνον, πολλοῦ χρόνου, πάλαι, »πρόπαλαι, δεκάπαλαί γε καὶ δωδεκάπαλαι(Ἀριστοφ.). depuis long temps, dès long temps.

Ἀπορία. »Θαῦμα, θάμβος, ἔκπληξις, ἔκστασις, ἀπορία. étonnement, surprise, θ. ||. εἶμαι (εὑρίσκομαι) εἰς ἀπορίαν. »Ἐν θαύματι εἰμὶ (γίγνομαι). être dans l'étonnement. §. (συνεκδ. λόγος, ὅ, τι κινεῖ ἀπορίαν). »Ζήτημα, ζήτησις, ἐρώτημα, ἐρώτησις ἄπορος, ἀπορούμενον, ἀπόρημα, πρόβλημα. question difficile à resoudre, problème, point de controverse.

Ἀποῤῥίξιμον (κυρ. τὸ ἀπόῤῥιγμα ἢ ἀπόβαλμα, τὸ σκοτωμένον ἔμβρυον). »Ἔκτρωμα, ἄμβλωμα, ἀμβλωθρίδιον, ἔκβολον. avorton, enfant né avant terme. §. (μεταφ. κάθε πρᾶγμα διὰ ῥίξιμον, τὸ ἀποδιαλοῦδι, τὸ σχουπίδι). »Ἀποῤῥίψιμον, περικάθαρμα, περίψημα, σκύβαλον, περίττωμα, ἐκβόλιμον, ἀπόῤῥιμα, ἀπόβλημα, ἐκβολιμαῖον. rebut.

Ἀποῤῥιγμένος, η, ον. »Ἀπεῤῥιμμένος, ἀπόβλητος, ἀδόκιμος, ἐκβόλιμος, ἐκθύσιμος (μεταφ.). réjetté, dédaigné.

Ἀποῤῥίχνω, Μ. (θά) ἀποῤῥίξω (πθ. πρ. τῆς μτχ. Ἀποῤῥιγμένος κτλ.), ῥ. μετ. »Ἀποῤῥίπτω, ἀποβάλλω, ἀποδοκιμάζω, ἀποποιέομαι, ἀπωθέομαι, ἀποδιοπομπέομαι. réjetter, dédaigner. §. (ἐπὶ γυναικὸς ἢ ζώου ἐγγαστρωμένου), ἴδε Ἀποβάλλομαι.

Ἀπορῶ, ῥ. οὐδ. »Θαυμάζω, ἐκπλήττομαι, ἐξίσταμαι, ἐκθαμβέομαι, ἐν θαύματι τίθεμαι ἢ εἰμὶ, ἄγει καὶ θαύματι πέπληγα, ἀμηχανέω. s'étonner, s'émerveiller, être saisi (frappé) d'étonnement, ἴδε καὶ Χάνω. ||. ἀποροῦσαν καὶ τὰ ἔγκασαφ. »Ἐν θαύματι ἦσαν καὶ ἐξεπλήξει,« (Θυκ.). ||. ἀπορῶ μὲ μερικοὺς. »Θαυμάζω δέ τινων (τινας). ||. κάμ. ... ἄλλον νὰ ἀπορῇ. »Ἐκπλήσσειν(-ττειν). étonner, surprendre.

Ἀποσβολόνω (ἀντὶ Ἀπασβολόω, μουντζουρώνω μὲ ἀσβόλην, καπνίζω, καταισχύνω, καὶ ἐπομ. βιάζω νὰ σιωπήσῃ), ῥ. μετ., ἴδε Ἀποστομόνω.

Ἀποσπερῆς(-ρὶς), ἐπ. »Ἀφ' ἑσπέρας. dès le soir.

Ἀποσκόρι (τὸ), κυρ. τὸ ἀπομεινάρι τοῦ σπόρου καὶ μτφορ. τὸ τελευταῖον παιδί. »Σπόρου λείψανον. ce qui reste de la semail.

Ἀποσταίνω (ἀλλ. τὸ γράφουν ὀρθότερον Ἀποσθένω), Μ. (θά) ἀποσταίσω (ἀόρ. Ἀπόστασα, πθ. πρκ. τῆς μτχ. Ἀποσταμένος κτλ.), ρ. ἀμ., ἴδε Ἀποκάμνω καὶ Κουράζομαι.

Ἀποστασία. »Ἀπόστασις, ἐπανάστασις. insurrection, révolte; θ. rébellion, révolution, ἴδε καὶ Ἐπανάστασις.

Ἀποστάτης. »Ἀφεστηκώς, ἀφεστώς, ἀντάρτης. rebelle, révolté, insurgé.

Ἀποστατῶ, ρ. ἀμ. »Ἀφίσταμαι. se révolter, ἴδε καὶ Ἐπαναστατῶ. ||. εὐθὺς δὲ θ' ἀποστατήσῃ καὶ ὁ Ἀριδαῖος. »Εὐθὺς δ' Ἀριδαῖος ἀφεστήξει (Ξενοφ.).

Ἀπόστεμα, τό. »Ἀπόστημα, ἐμπύημα, abcès, aposthème. ||. κάμνει (γίνεται) ἀπόστεμα. »Ἐμπυέει. ||. ὅταν γένῃ ἀπόστεμα εἰς τὰ πλευρά. »Ὅταν δὲ πλευρὸν ἐμπυήσῃ. ||. ἐκεῖνος ὅπου ἔχει (πάσχει ἀπὸ) ἀπόστεμα. »Ἔμπυος.

Ἀποστηθίζω, ρ. μετ. »Ἐκμανθάνω, ἐκμελετάω, ἀναλαμβάνω (Πλούτ.), ἀναλέγομαι. apprendre par cœur, recorder (sa leçon).

Ἀποστομόνω, ρ. μετ. »Ἐπιστομίζω, φιμόω. confondre, fermer la bouche, déconcerter, démonter.

Ἀποστραφύλι (τὸ ἀλλ. Τσήπουρον). »Ἐκπίεσμα, ἀπόθλιμμα, στέμφυλον (Οἱ Ἀθηναῖοι ὠνόμαζον κυρ. τὰ τῶν ἐλαιῶν· τὰ δὲ τῶν σταφυλῶν τάλεγαν βρύτεα). marc.

Ἀποτάζω, ρ. μετ., ἴδε Ἀποκτυπῶ.

Ἀποτελειόνω, ρ. μετ. »Ἐκπεραίνω, διαπράττομαι, ἀποπερατόω, ἀποτελειόω. achever, accomplir. §. (μεταφ. ἀντὶ Σκοτόνω) »Διεργάζομαι, ἐξεργάζομαι (Εὐριπ. Ἱππολ. 667), ἐξανύω (Ὁμ. Ἰλ. Α. 365). assommer, achever.

Ἀπότιστος, η, ον. »Ἀνύδρευτος (Θφρ.), ἀκατάρδευτος, ἀνάρδευτος, ἄποτιστος. qui n'est pas arrosé.

Ἀποτρελλαίνω, Μ. (θά) ἀποτρελάνω, ρ. μετ. »Παντάπασιν ἐκμαίνω. rendre tout à fait fou.

Ἀποτρύγημα (τὸ ἀλλ. Τσαμπουρέλι). »Ἐπιφυλλίς (ἡ). grappillon, allebote, f.

Ἀποτρώγω (παύω τοῦ νὰ τρώγω, ἀόρ. Ἀπόφαγα), ἴδε καὶ Ἀποδειπνῶ.

Ἀποτυφλόνω, ρ. μετ. »Ἐκ(»Ἀπο)τυφλόω. rendre aveugle, faire perdre tout à fait la vue à quelqu'un.

Ἀποτυχαίνω (ἴδε τὸ ἁπλοῦν), ρ. οὐδ. Ἀποτυγχάνω, ἁμαρτάνω (»Ὡς τῆς Λέσβου ἡμαρτήκεσαν,« Θυκ.), διαμαρτάνω, ἀστοχέω, σφάλλομαι, πταίω, δυστυχέω, διαψεύδομαι, διαπίπτω (»Πολλῶν ἡμερῶν οὐ μεμελέτηκε, καὶ ἐψόφηθη διαπεσεῖν,« Πλάτ.). manquer son but (son coup), échouer, être frustré, avorter, ne pas réussir. ||. ὅσοι δὲν ξεύρουν καὶ αὐτοὶ τοὺς ἀποτυχαίνουν, καὶ ἄλλους κάμνουν ν' ἀποτύχουν. »Τοὺς μὴ εἰδότας αὐτούς τε σφάλλεσθαι, καὶ ἄλλους σφάλλειν (Ξενοφ.).

Ἀποφάγι. »Δείπνου (»Τραπέζης) λείψανον, ἀπότραγημα (Ἀθήν. ΙΔ, 658), ἴδε καὶ Περίσσευμα.

Ἀποφαίνομαι (ἴδε τὸ ἁπλοῦν), ρ. ἀποθ. »Δόκησιν παρέχω. faire semblant, ἴδε καὶ Ἀποδείχνω.

Ἀποφασίζω, Μ. (θά) ἀποφασίσω (ἀόρ. Ἀπεφάσισα, ὁ πθ. πρκ. τῆς μτχ. Ἀποφασισμένος κτλ.), ρ. μετ. καὶ ἀμ. »Γνώ(γνώ)σκω, διαγινώ(γνώ)σκω, προαιρέομαι, δοκεῖ μοι. résoudre, se résoudre, se déterminer, se décider, prendre le parti ||. ἂν ἀποφάσισες 'να κλαίῃς αἰώνια. »Εἰ κλάειν ἐσαεὶ διέγνωκας. ||. ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος τῶν Ἀθηναίων ἀπεφάσισαν. »Ἔδοξε τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ τῶν Ἀθηναίων. ||. ἀφ' οὗ λοιπὸν 'τὸ ἀπεφάσισα. »Δόξαν οὖν μοι. ||. καὶ ἐπειδὴ 'τὸ ἀπεφάσισαν. »Καὶ δόξαν αὐτοῖς. ||. ἀφ' οὗ δὲ 'τὰ ἀπεφάσισαν αὐτὰ καὶ 'τὰ ἐτελείωσαν, τὰ μὲν στρατεύματα ἀνεχώρησαν. »Δόξαντα δὲ ταῦτα καὶ περανθέντα, τὰ μὲν στρατεύματα ἀπῆλθε (Ξεν. Ἑλλ.).

Ἀπόφασις. »Τὰ δόξαν (δεδογμένον,

ἐγνωσμένον). **résolution, décision, détermination.** ‖. ἀπόφασις κριτηρίου (βασιλέως, διοικητοῦ κτλ.). »Δόγμα, ψήφισμα. **arrêt, décret.**

Ἀποφασισμένος, η, ον, ἴδε Ἀποφασίζω καὶ §. Ἀπελπισμένος.

Ἀποφασιστικά, ἐπ. »Ἀποφαντικῶς, (μὲ μετοχὴν) ἐγνωκὼς (διεγνωκὼς)-υῖα,-ός,-ότες, κτλ. **décisivement, résolument, déterminément.**

Ἀποφεύγω (ἴδε τὸ ἁπλοῦν) ῥ. ἀμ. »Ἐκκλίνω, ἀνα(δια)δύομαι, ἐξίσταμαι, φεύγω, ἀποφεύγω, ὑπεκφεύγω, διακρούομαι. **éviter, parer (le coup),** ἴδε καὶ Γλυτόνω. ‖. ἀποφεύγω τὸν πόλεμον. »Φυγομαχέω.

Ἀποφόρι. »Ἄχρηστον ἱμάτιον. **habit (vêtement) usé (qui n'est plus portable).**

Ἀποχαιρετισμός. »Ἀσπασμὸς, ἡ ἐν τῷ ἀπιέναι προσαγόρευσις, ἀπόταξις. **l'action de faire ses adieux.**

Ἀποχαιρετῶ, ῥ. μετ. »Ἀσπάζομαι (»Προσαγορεύω) ἐν τῷ ἀπιέναι, ἀποτάσσο(ττο)μαι (Εὐαγγ. 'Ο Φρύνιχος 'δὲν 'τὸ ἐγκρίνει). **faire ses adieux, dire adieu, prendre congé de.**

Ἄπρακτος(-χτος) (ὁ μὴ ἔχων πρᾶξιν, ὁ ἀπολίτευτος καὶ χωριάτης) η, ον. »Ἀπειρόκαλος, ἀνάγωγος, ἀπαίδευτος, σόλοικος, σκαιὸς, ἀνάρμοστος, ἀδέξιος (Λουκιαν. π. τ. ἐπὶ μισθῷ συνόντων» (εἰς δὲ τὸν Διόδ. [Ις'. 4] εὕρηται καὶ τὸ) ἄπρακτος. **grossier, impoli, incivil.** §. (ὁ ἀμάθητος καὶ ἀσυνήθιστος »Κοὐδὲ μαντικῆς ἄπρακτος ὑμῖν εἰμι Σοφ. Ἀντιγ. ὅπερ ὅμως διορθ. Ἄπρατος, ἀλλ' οὐχ ἧττον ζητητέον), ἴδε Ἀνίδεος.

Ἄπρεπος, η, ον. »Ἀπρεπὴς, ἀπεικὼς, ἀπρόσφορος, ἀνεπιτήδειος· ἀσχήμων, οὐκ εὐπρεπὴς, ἀσύφηλος. **messéant, mal-séant,** ἴδε καὶ Ἀταίρειαστος. ‖. διότι ἀφ' οὗ ἦλθα πλέον ἐδῶ, εἶναι ἄπρεπον πρᾶγμα 'να μὴ κατορθώσω ὅσα μὲ παρακαλεῖς. »Ἐμὲ γὰρ, ἀφικόμενον ἐνταῦθα, ἀσχῆμον ἂν εἴη μὴ διαπράξασθαι ἐφ' ἅπερ σὺ παρακαλεῖς (Πλάτ. Ἐπιστ.).« ‖. ὅτι ὡμιλοῦσε διὰ ἐμένα ἄπρεπα λόγια. »Ὅτι διελέγοντο περὶ ἡμῶν λόγους ἀνεπιτηδείους (Συνέσ.).«

Ἀπροσεξία. »Ὀλιγωρία, ῥεμβασμὸς, ἀπροσεξία (Γρηγ.). **inattention, inadvertance, mégard.** ‖. ἐξ ἀπροσεξίας. »Τῷ μὴ προσέχειν. **par mégard, par inadvertance.**

Ἀπρόσεκτος, η, ον. »Ἀπερίσκεπτος, ῥεμβόμενος, ῥεμβώδης. **rêveur, distrait, inattentif.**

Ἀπροσκάλεστος, η, ον, ἴδε Ἀκάλεστος.

Ἆρά γε; ἐπ. »Ἆρα; μῶν; ἦ; ἦ γάρ; ἆρά γε; ποτε; **est ce que?** ‖. διατί ἆρά γε; »Τί δήποτε;

Ἄραγμα. »Προσόρμισις, ἐγκαθόρμισις, κατάπλους, καταγωγή. **abord.** ‖. τόπος διὰ ἄραγμα, ἴδε Ἀραξοβόλι.

Ἀράδα (Εἰς τὸν Δουκάγγ. γράφεται 'Ράδα). »Στοῖχος καὶ Στίχος (»Γράφουσι δὲ τοὺς στίχους οὐκ εἰς τὸ πλάγιον ἐκτείνοντες, ὥσπερ ἡμεῖς, ἀλλ' ἄνωθεν κάτω καταγράφοντες εἰς ὀρθὸν,« Διόδ. Σικελ. Β'. 57.), γραμμή. **rang.** §. **ligne, fil, rangée,** θ. ‖. τραβᾶς μίαν ἀράδα. »Γραμμὴν ἄγειν. **tirer une ligne.** ‖. ἀράδ'-ἀράδα, ἐπ. »Στοιχηδὸν, ἐπὶ στίχου. **à la ligne, en ligne.** §. (ἡ δίπλα, τὸ Τουρκ. Κάτι). »Δόμος (»Πληρωθέντος δὲ τοῦ πρώτου δόμου, πάλιν ἄλλον ἐπάνω τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπιμηρύου,« Φίλ. Μαθημα.), πλάξ-ακὸς (ἡ). **couche.** θ. §. (ἡ τῶν ὑφασμάτων). »Ῥάβδος (ὅθεν »Ῥαβδωτὸς χιτὼν,« ὁ ἀραδωτός). **raie,** θ. §. μεταφ. ἡ τάξις, ὁ βαθμὸς), ἴδε Τάξις. ‖. μὲ τὴν ἀράδα (πρῶτα δηλ. ὁ πρῶτος, καὶ ὕστερον ὁ δεύτερος, καὶ πάλιν ὁ πρῶτος καὶ καθεξῆς), ἐπ. »Ἐναλλὰξ, ἐκ περιτροπῆς, ἀμοιβαδὸν, κατ' ἐναλλαγὴν, ἐν μέρει, ἐξ ὑπαμοιβῆς, ἐκ διαδοχῆς. **alternativement, tour à tour, à tour de rôle.** ‖. ἐμβαίνω 'ς τὴν ἀράδα. »Τάσσο(ττο)μαι, τάσσω(-ττω) ἐμαυτὸν, ἐγ(συγ)κατατάσ-

σο(στο)μαι. ‖. ἦ σὺ 'μβαίνεις 'ς ἀνθρώπου ἀράδα; » Σὺ γὰρ ἐν ἀνδρὸς λόγῳ (Ἡρόδ. Γ'.);

Ἀραδιά, ἴδε Ἀράδα.

Ἀραδιάζω, ῥ. μετ. »Τάσσω(-ττω), κατάσσω(-ττω). disposer, arranger, ranger, aligner. ‖. ἐσὺ 'ως τόσον ἀράδιαζε τὰ σκαμνιά. » Σὺ μέν τοι διατίθει τὰ βάθρα. en attendant disposez les gradins. ‖. ἀραδιάζω τὸ στράτευμα διὰ πόλεμον. » Τάσσω(-ττω), παρατάσσω (-ττω). ranger (disposer) en ordre de bataille. §. (μεταφ.) » Καταλέγω, συνείρω, ἐπαριθμέω. débiter de suite, compter, énumérer.

Ἀράδιασμα. » Τάξις, διάθεσις, ἡ κατὰ στοῖχον θέσις. arrangement, disposition.

Ἀραδικῶς (μὲ τὴν ἀράδα, χωρὶς διακοπὴν), ἐπίρ., ἴδε Ἀδιάκοπα.

Ἀραδωτός, ή, όν, (κυρ. ὕφασμα). » Ῥαβδωτός. rayé.

Ἀράζω, Μ. (θὰ) ἀράξω (ἀόρ. Ἄραξα, ὁ πθ. πρκ. τῆς μτχ. Ἀραγμένος κτλ.), ῥ. μετ. » Ὁρμίζω, προσορμίζω. encrer. §. ῥ. μέσ. » Καταίρω, κατάγομαι, ὁρμίζομαι, προσ(ἐγκαθ)-ορμίζομαι, ἴσχω, προσίσχω, κατίσχω. ‖. ἄραξαν εἰς τὸ παραιγιάλιον μεταξὺ Χ. καὶ Ρ. »Ἔσχον μεταξὺ Χ. καὶ Ρ. ἐς τὸν αἰγιαλὸν (Θκδ.). ‖. ἀπὸ δὲ τὸ παραιγιάλιον τοῦτο, ὅπου ἄραξαν τὰ καράβια. » Ἀπὸ δὲ τοῦ αἰγιαλοῦ τούτου, ἔνθα αἱ νῆες κατέσχον (αὐτ.). jetter l'ancre, aborder, prendre terre. ‖. εἶμαι ἀραγμένος. » Ὁρμέω. mouiller, être mouillé.

Ἀράθυμος (» ὁ μὴ ῥαθύμως ὀργὴν φέρων, « καθὼς λέγει ὁ Πλάτων. » Ἔοικε δὲ νέῳ παντί, ὑπὸ γέροντος πληγέντι, ῥαθύμως ὀργὴν φέρειν, « Νομ. Θ'. ἡ μᾶλλον, ὁ ῥάθυμος κατ' ἐπέκτασιν, » Ὁ μετὰ εὐχερείας ἐμπίπτων τῇ ἀθυμίᾳ, καὶ ἀγανακτῶν ἐκ τῆς τοῦ κόσμου περιστάσεως, « καθὼς λέγει ὁ Ἐτυμολόγος ἢ κατὰ παραφθορ. ἐκ τοῦ »Βαρύθυμος), η, ον, ἴδε Θυμώδης.

Ἀραθυμῶ (ἐκ τοῦ » Βαρυθυμῶ, ἴδε τὸ προηγ.), ῥ. ἀμ. ἴδε Ἀγανακτῶ καὶ Θυμόνω.

Ἀρακᾶς (ἀπὸ τῆς αἰτ. πλθ. Ἄρακας, τῆς ὀπ. τῆν ἐν. Ἄρακα, ἀπὸ τοῦ) »Ἄραξ, ακος (λέγει Κλήμης ὁ Ἀλεξ. Στρωμ. Α., ἡ ἄλλ. Μισιριώτικη φακῆ), γένν. ἡ ὄσπρ. » Ἄρακος (ὁ), ἄρακον (τὸ), ἀράκιον, ὤχρος (ἰδιαιτ. ὁ κίτρινος). cicerole, θ. ἴδε καὶ Λαθοῦρι.

Ἀραξοβόλι (λιμὴν μικρός, ἡ ἀκρογιαλιά, διὰ προσωρινὸν ἄραγμα), ναυτ. » Ἀγκυροβόλιον, καταγωγή (κάταρσις) ἀναγκαία, ἐπίνειον, ὁρμητήριον, σάλος. ancrage, mouillage, plage, θ. crique, θ. lanque, θ.

Ἀράπης, ισσα, ἀκι. »Αἰθίοψ. maure καὶ more, negre-esse. ‖. τὸν ἀράπην ἂν λευκαίνῃς, τὸν νεκρὸν ἂν γαργαλίζῃς (παροιμ. διὰ τοὺς ματαιοπονοῦντας). » Αἰθίοπα σμήχειν. à laver la tête d'un more, on y perd sa lessive. (Μὲ αὐτὴν ἀναλογοῦν καὶ ἄλλαι πολλαὶ παροιμίαι τῶν ἀρχαίων, παρ. χαρ.) » Τράγον ἀμέλγειν, ὄνον κείρειν, ἀνδριάντα γαργαλίζειν, πλίνθον πλύνειν, γύργαθον φυσᾷν, κατὰ πετρῶν σπείρειν, κοσκίνῳ ὕδωρ ἀντλεῖν, κτλ.

Ἀραποσίτι, γεν. » Πυρὸς ὁ Αἰγύπτιος, *τραγόπυρος. blé de Turquie (ou d'Inde), maïs (Ἀμερικ.).

Ἀραποσυκιά, θ. ἴδε Φραγκοσυκιά.

Ἀραπόσυκον, κ. ἴδε Φραγκόσυκον.

Ἀραχνιά (προφ. κοιν. Ῥαχνιά). » Ἀράχνη, ἀράχνιον. toile d'araignée.

Ἀργὰ (μὲ ἀργοπορίαν). » Σχολαίως, βραδέως, σχολῇ. lentement. §. (μετὰ τὴν διωρισμένην ὥραν), ἐπ. ἴδε Ἀώρας.

Ἀργάζω (ἐκ τοῦ) » Ὀργάζω (κυρ. δουλεύω καὶ προετοιμάζω τὰ τομάρια καὶ τὰ δέρματα, Ἡρόδ. Δ'. 64), (ἢ ἐκ τοῦ) » Ἐργάζομαι καὶ Κατεργάζομαι (» Κατεργάζονται δὲ [τὸ σίλφιον] ἄγοντες εἰς τὸν Πειραιᾶ τὸν δὲ τὸν τρόπον. Ὅταν βάλωσιν εἰς ἀγγεῖα καὶ ἄλευρα μίξωσι, σείσ-

σι χρόνον συχνόν· ὅθεν καὶ τὸ χρῶμα λαμβάνει, καὶ ἐργασθὲν, ἄσηπτον ἤδη διαμένει. Τὰ μὲν οὖν κατὰ τὴν . . . ἐργασίαν οὕτως ἔχει. « Θεοφρ. Φυτ. ς'. 3.). Μ. (θὰ) ἀργάσω (πθ. πρχ. τῆς μτχ. Ἀργασμένος, κτλ.), ῥ. μετ. »Βυρσα(»Σκυτο)δεψέω, βύρσας δέπτω. apprêter les peaux, tanner, corroyer.

Ἀργαλειός, ἐρη., ἴδε Ἐργαλειός.

Ἀργασις (κυρ. τὸ δούλεμμα τῶν δερμάτων καὶ ἡ ὕλη μὲ τὴν ὁποίαν γίνεται). »Δέψις, βυρσοδεψία, ἐργασία (ἴδε ἀνωτέρω). l'apprêt des cuirs.

Ἀργαστος (ἀντὶ Ἀάργαστος ἢ Ἀέργαστος), η, ον (κυρ. δέρμα). »Ἀβύρσευτος, ἀδέψητος, ἀνέργαστος, ἀκατέργαστος. (cuir) non corroyé (tanné).

Ἀργάτης, ἴδε Ἐργάτης.

Ἀργητα, ἴδε Ἀργοπορία.

Ἀργοκινησία. »Βραδυπορία, σχολαιότης. lenteur, θ.

Ἀργοκίνητος, η, ον. »Βραδὺς, βραδυκίνητος, βραδυπορῶν, σχολαῖος, δυσκίνητος, νωθρός, νωχελής, δύσεργος. lent.

Ἀργοπατῶ, ῥ. ἀμ. » Βραδυπορέω. marcher lentement, mesurer ses pas.

Ἀργοπορία. »Βραδυτής-υτῆτος καὶ Βραδύτης-ύτητος (ἡ), μέλλησις, διατριβὴ, τριβὴ, χρόνος. lenteur, θ. longueur, θ. §. ἀναβολὴ, ὑπέρθεσις. retardement, délai. ||. χωρὶς ἀργοπορίαν, ἐπίρ., ἴδε Ἀμέσως.

Ἀργοπορῶ, ῥ. μετ. » Χρόνον ἐμποιέω. différer, retarder. §. ὑπερτίθεμαι, ἀναβάλλω(-ομαι). remettre. ||. 'τὸ ἀργοποροῦσε. » Χρόνον (»Ἀναβολὴν) ἐνεποίει τῷ πράγματι. §. ῥ. ἀμ. » Βραδύνω, μέλλω, χρονίζω, διατρίβω, διαμέλλω, χρονοτριβέω, ἐνδιατρίβω, ὑστερέω, ἀναβάλομαι, διατριβὴν ποιέομαι. tarder.

Ἀργός (ἱερεὺς κυρ.). » Ὁ τοῦ ἱεροπραγεῖν πεπαυμένος (παυθείς). suspens, interdit. ||. 'τὸν ἔκαμεν ἀργόν. » Πάσης αὐτὸν ἔπαυσεν ἱεροπραξίας. il le suspendit de ses fonctions. §. (οὐσ. ἡ ἀρσενικὴ μέλισσα), ἐντ., ἴδε Ἀγρομέλισσα.

Ἀργῶ, ῥ. ἀμ. »Βραδύνω. demeurer, ἴδε Ἀργοπορῶ. ||. » Ὁ θεὸς ἀργεῖ, ἀλλὰ δὲν λησμονεῖ.» (Παροιμ.). »Ὁ Ζεὺς κατεῖδε χρόνιος εἰς τὰς διφθέρας. »Εἴπερ γάρ τε καὶ αὐτίκ' Ὀλύμπιος οὐκ ἐτέλεσσεν, ἔκ τε καὶ ὀψὲ τελεῖ.« Ὅμηρ.

Ἀρέζω(-σω), ῥ. ἀμ. (φαίνομαι ἀρεστός). » Ἀρέσκω, εὐδοκιμέω, εὐαρεστέω. plaire. ||. δὲν ἀρέζω. »Ἀπαρέσκω, ἀπάδω, δυσαρεστέω. déplaire. ||. ὅταν ἀρέσῃς εἰς τοὺς ἄλλους, θὰ 'πῇ ὅτι δὲν ἀρέσεις εἰς τοὺς προκομμένους. » Τὸ τοῖς πολλοῖς ἀρέσκειν, τοῖς σοφοῖς ἐστιν ἀπαρέσκειν.« §. (εὐαρεστοῦμαι εἴς τι). »Ἀρέσκω(-ομαι), χαίρω, ἄγαμαι. se plaire, agréer. ||. δὲν μὲ ἀρέσει. »Οὐκ ἀρέσκομαι, ἀπαρέσκει μοι (με), οὔ μοι ἀρέσκει, ἀπαρέσκομαι, δυσαρεστέω(-ομαι), δυσχεραίνω, δυσκολαίνω. cela ne me plaît (agrée) pas, il me désagrée, je m'y déplais. ||. τοῦτο δὲν μ' ἀρέσει. »Τουτί μ' οὐκ ἀρέσκει,« Ἀριστοφ. (Πλ. 349). ||. ὁποία 'τὸν ἀρέσει. »Ἥτις αὐτὸν ἀρέσκοι (Πλάτ.) ||. ἐν ὅμως ἀπ' ὅσα εἶπες δὲν μ' ἀρέσει. »Ἕν μέν τοι με τῶν ῥηθέντων ἀπαρέσκει. ||. ἀφ' οὗ ἦλθα ἐδῶ, δὲν με ἀρέσει καθόλου ἡ ζωὴ αὐτή. » Ἐλθόντα δέ με τουτ[illegible] ὁ βίος οὗτος οὐδαμῇ οὐδαμῶς ἤρεσε (Πλάτ.).«

Ἀρετή. »Ἀρετὴ, τὸ καλὸν, τὸ δίκαιον. vertu, θ.

Ἀρβά, ἐπ. (κυρ. ἐπὶ τόπου). »Ἀραιῶς, διαλείπων(-ουσα, -ον, -οντες κτλ.), διὰ πολλοῦ. à claire voie. ||. ταῖς ἐληαῖς 'να 'ταῖς φυτεύῃς ἀρβά. »Τὰς ἐλαίας διὰ πολλοῦ φυτεύειν (Θεόφρ.). à des grandes distances. §. (καταχρ. δὲ καὶ μεταφορικῶς ἐπὶ χρόνου). ἀρβὰ καὶ ποῦ (ποτε). »Σπανίως, ἐν πολλῷ τινι χρόνῳ, διὰ πολλοῦ χρόνου, ἀραιῶς (Δ. Χρ.). rarement.

Ἀρηεμμα. » Ἀραίωσις. rarefaction.

Ἀρηεύω. ῥ. μετ. » Ἀραιόω, μανόω, ἀραιὸν (μανὸν) ποιέω. éclaircir, rarefier.

Ἀριὰ (ἡ) καὶ Ἀριὸς (ὁ), δ. (ἀπὸ τὸ εἶδος τοῦ πρινωριοῦ, μὲ φύλλα χωρὶς ἀγκάθια), » Ἀρία.

Ἀρίδα, ἐργ. ἴδε Τρυπάνι. §. (τὸ ὄπισθεν μέρος τοῦ ποδαριοῦ, καὶ συνεκδχ. ὅλον τὸ ποδάρι), ἴδε Ποδάρι.

Ἀριστερὰ (ἡ ὀρθότ.) Ἀριστερῇ (ἴδε Δεξιὰ), ἐπ. » Ἐπὶ λαιὰ, ἐξ ἀριστερῶν (-ρᾶς), ἐν ἀριστερῇ, λαιᾶς χειρὸς (Αἰσχύλ.). du côté gauche. ||. ἔχοντας δεξιὰ τοὺς πελταστὰς, καὶ ἀριστερὰ τοὺς τοξότας. » Ἔχοντας δεξιοὺς τοὺς πελταστὰς, ἀριστεροὺς δὲ τοὺς τοξότας (Ξεν. Κυρουπ.).«

Ἀριστερὸς, ἡ, όν. » Λαιὸς, εὐώνυμος, ἀριστερός. gauche. ||. τὸ ἀριστερὸν χέρι. » Ἡ λαιὰ (εὐώνυμος, ἀριστερὰ) (ἔλλειπτ. τοῦ Χείρ.).

Ἀρκετὰ, ἐπ. » Ἱκανῶς, ἀρκούντως, ἀποχρώντως, ἐπιεικῶς, ἅλις, ἐφ' ἱκανὸν, εὖ μάλα, αὐτάρκτως. assez, suffisamment. ||. (εἰς τὰς συνθέσεις ἐκφράζεται εἰς τὸ ἀρχαῖον διὰ τοῦ Εὖ, καθὼς)· ἀρκετὰ μεγάλος (γιερὸς, πλατὺς, κτλ.). » Εὐμεγέθης (» Εὐπαγὴς, » Εὐπλατὴς, κτλ.), (τὸ ὁποῖον καὶ διὰ τῆς ὑποκοριστικῆς καταλήξεως εἰς ούτσικος ἐκφράζει ἡ καθ' ἡμᾶς συνήθεια. » Μεγαλούτσικος, Γιερούτσικος κτλ.), ἴδε καὶ Μικρούτσικος.

Ἀρκετὸς, ἡ, όν. » Ἱκανὸς, » ποχρῶν, αὐτάρκης, ἀρκῶν, ἀρκετὸς (μεταγ.). suffisant. ||. ἀρκετὸν εἶν' εἰς τὸν μαθητὴν νὰ γένῃ ὡσὰν τὸν διδάσκαλόν του. » Ἀρκετὸν τῷ μαθητῇ, ἵνα γένηται ὡς ὁ διδάσκαλος αὐτοῦ,« Εὐαγγ. §. (ἄνθρωπος), ἴδε Ἄξιος. ||. εἶμ' (ἡ 'δὲν εἶμ') ἀρκετός. » Ἀρκέω, ἱκανόω, ἐξαρκέω, αὐτάρκης εἰμί. être propre (suffisant), ἴδε καὶ φθάνω.

Ἀρκοῦδας, ζ., » Ἄρκτος (ἡ). ours.

Ἀρκουδάκι, ζ. » Ἀρκτύλος. ourson.

Ἀρκουδίζω (προπατῶ μὲ τὰ τέσσαρα, ὡρ. διὰ τὰ μικρὰ παιδιὰ ὅταν 'βγαίνουν 'ς τὸ ποδάρι. Εἰς τὴν Ἑλλάδα 'τὸ λέγουν Βουσελίζω, τὸ ὁποῖον ἴσως ἔχει κἄποιαν σχέσιν μὲ τὸ » Εἰλίποδας βοῦς τῶν ποιητῶν), ῥ. ἀμ. » Τετραποδηδὸν (-στὶ) βαίνω, τετραποδίζω, ἕρπω τετραποδίζων (Ἀριστοτ. Ζ. Ἱστορ. Α'.). marcher à quatre pattes.

Ἀρκουδόβατον, φ. » Ἄκανθος (-θα), ἀρκάκανθα. acanthe, épine, θ.

Ἀρκουδόπουλον, ἴδε Ἀρκουδάκι.

Ἅρμα (τὸ). (» Ἡ τοῦ ἅρματος λέξις καὶ ἐπὶ ὅπλου λέγεται· Ῥωμαϊκὸν δὲ τοῦτο, Εὐσταθ. Ἰλ. Β. 484). » Ὅπλον. arme, θ.

Ἀρμάδα. » Στόλος, ἀπόστολος. flotte, θ. escadre, θ.

Ἀρμαθιά. » Ὁρμαθὸς (ὁ). trousseau.

Ἀρμαθιάζω, Μ. (θά) Ἀρμαθιάσω, ῥ. μετ. » Ὁρμαθίζω, συνείρω (» Συνείρων τοὺς σπίνους, πωλεῖ καθ' ἑπτὰ τοῦ ὀβολοῦ, « Ἀριστοφ. Ὄρνιθ), εἰς ὁρμαθὸν συνείρω (συμπλέκω). enfiler; tresser.

Ἀρμάρι (τὸ Τρυφ. δουλάπι. ὁ Κορ. Ἀτ. Τόμ. Α'., λέγει ὅτι παράγεται ἀπὸ τὸ » Ἁρμαλιά, ἡ τροφή. Ὁ ἐτυμολόγος Μανουὴλ ὁ Μοσχόπουλος γνωματεύει ὅτι πρέπει νὰ λέγεται Ἑρμάριον, καθότι τὸ παράγει ἀπὸ τοὺς Ἑρμᾶς, δηλ. τὰ ἀγάλματα τοῦ Ἑρμοῦ, τὰ ὁποῖα τῷ ὄντι ὁμοιάζουν δουλάπια). » Σκευοθήκη, φωριαμός. armoire, θ. ||. τὸ ἀρμάρι τοῦ τραπεζαριοῦ. » Κυλικεῖον, ἀγγα (ἐγγυ)θήκη. buffet.

Ἀρματόνω, ῥ. μετ. » Ὁπλίζω, ἐξ(καθ)οπλίζω. armer. ||. ἀρματόνω τὸ καράβι (τὸ ἑτοιμάζω δηλ. καὶ τὸ ἐφοδιάζω μὲ ὅσα εἶνε διὰ τὸ ταξεῖδι ἀναγκαῖα). » Ἐξαρτύω, καταρτίζω, ἐπισκευάζω, ναυστολέω. équiper (aggréer, appareiller) un vaisseau. ||. ἀρματόνομαι, ῥ. μέσ. » Τὰ ὅπλα τίθεμαι (ἀναλαμβάνω, περιτίθεμαι), ὁπλίζομαι, κτλ. s'armer.

Ἀρματωλός. » Ὁπλίτης, ὁπλοφόρος. gendarme.

Ἁρμάτωμα. »Ὅπλισις, ὁπλισμὸς, ἐξόπλισις, ἐξοπλισμός. **armement, équipement.**

Ἁρματωμένος, η, ον. »Ἔνοπλος, ὁπλίτης (ὁ), ὁπλῖτις (ἡ), ὁ (ἡ, τὸ, οἱ, τὰ, κτλ.) ἐν ὅπλοις, ὁπλοφορῶν. **armé.** ||. περπατῶ ἁρματωμένος. »Ὁπλοφορέω, ἐν ὅπλοις ἀναστρέφομαι. ||. ὅλοι οἱ Ἕλληνες (τὸν καιρὸν ἐκεῖνον) περπατοῦσαν ἁρματωμένοι. »Ἡ Ἑλλὰς ἅπασα ἐσιδηροφόρει,« (Θουκ. Α'.).

Ἁρματωσιά. »Ὅπλισις, σκευή, πανοπλία, παντευχία. **armure,** θ. ||. ὅλην τὴν ἁρματωσιάν τοῦ καραβιοῦ. »Πᾶσαν τὴν τῆς νεὼς διαρτίαν,« Τζέτζ. **le gréement complet du vaisseau.**

Ἄρμεγμα. »Ἄμελξις. **l'action de traire (tirer).**

Ἀρμέγω, ῥ. μετ. »Ἀμέλγω, βδάλλω. **traire, tirer.** ||. γυναῖκες γερόντισσαις πλέον, ταῖς ἦλθε γάλα, ἐπειδὴ ἀρμέγοντο. »Βδαλλομέναις ἤδη πρεσβυτέραις προῆλθε γάλα (Ἀριστοτ. Ζ. Γ'. 16.).« ||. (καὶ μτφορ.) ἀρμέγεις τοὺς ξένους ὅσοι ἔχουν κάτι τι. »Ἀμέλγεις τῶν ξένων τοὺς καρπίμους (Ἀρςφ. Ἱππ. 426).«

Ἀρμενίζω (πρύμα), ῥ. ἀμ. »Πλέω, οὐριοδρομέω, ἐξ οὐρίας πλέω, θαλασσοπλοέω, πλησίστιος φέρομαι, ναυστολέομαι. **cingler, vogner, naviguer; courir vent arrière, border.**

Ἄρμενον (κυρ. τὸ κατάρτι τοῦ πλοίου μὲ τὰ πανιὰ καὶ σχοινιά του.). »Ἄρμενον (»Ἐν δ' ἱστὸν ποίει, καὶ ἐπίκριον ἄρμενον αὐτῷ, »Ὅμηρ. Ὀδυσσ. Ε. 254. »Σκοπητέον δὲ, λέγει ὁ Εὐστάθιος, μήποτε ἡ Ὁμηρικὴ αὕτη κλῆσις τοῦ ἀρμένου τῷ ἱστῷ ἐπικρίου, παρήγαγε τοὺς πολλοὺς, ἄρμενα, ἰδιωτικώτερον μὲν, ὅμως δὲ οὐκ ἀλόγως, τὰ ἱστία καλεῖν»), ἱστίον (»Κρέμαται δὲ σὺν ἱστίῳ ἄρμενα πάντα,« Θεόκρ. Εἰδ. ΚΒ'.). **voilure,** θ. **agrès.** §. (συνεκδ. δὲ καὶ τὸ πλοῖον αὐτὸ) »Σκάφος. **voile.** ||. φάνηκαν τριάντα ἄρμενα (πλοῖα δηλ. κατὰ συνεκδοχήν). »Τριάκοντα σκάφη. **trente voiles.**

Ἅρμη, ἴδε Ἅλμη.

Ἁρμιά, (ὀρθ.) Ἁρμηὰ (ἐκ τοῦ) »Ἀλμαία, ἀλμὰς (κυρ. ἐλαία ἡ γογγύλη). (ἡ Τουρκ. τουρσή). »Δριμὰς, ταρίχευτον, ἀλμευτὸν, τάριχος (ὄξει ἢ ἅλμῃ ἐσκευασμένον), ὀξωτὸν (Εὐστάθ.), τύβαρις (ὠνομάζοντο ἀπὸ τοὺς Δωριεῖς ἰδιαιτέρως τὰ 'ξειδάτα σέλινα), ἀβυρτάκη (κυρ. ἡ κάππαρι, ἴδε Σαλάτα εἰς τὸ Παράρτημα), (ἐν γέν.) τὰ ἁλμαῖα. **confit au vinaigre ou dans la saumure.** ||. κάμνω ἀρμηάν. »Ἀλμεύω, ταριχεύω. **confire au vinaigre, conserver dans la saumure.**

Ἁρμόλυνθος (τὸ ἄγουρον ἢ 'μισογεννωμένον σῦκον). »Φήληξ, ὄλυνθος, κόκκυξ-υγος. **figue qui n'est pas mûre ou qui ne le devient jamais.**

Ἀρνάκι. »Ἀρνίον. **agnelet.**

Ἀρνί. »Ἀμνὸς, ἀρνὸς (καὶ ἄρς, ἄκλιτον, ὅθεν τὸ πληθ. οἱ) ἄρνες. **agneau.**

Ἀρνιακὸ (τὸ δέρμα τοῦ ἀρνιοῦ), ἴδε Προβιὰ καὶ Ψοφάκι,

Ἀρνήσιος, α, ον. »Ἄρνειος. **d'agneau.**

Ἀρνοπέτα (ἡ ἀπὸ τοῦ Ἰταλ. πουράντζα), φ., »Βούγλωσσον. **bourrache,** θ. **buglosse.**

Ἀρνοῦμαι (προφ. κοιν. Ἀρνηοῦμαι), Μ. (θὰ) ἀρνηθῶ (ἀόρ. Ἀρνήθηκα), ῥ. ἀποθ. »Ἔξαρνος εἰμὶ (γίγνομαι), ἀπόφημι, ἀρνέομαι, ἀπαρνέομαι, ἀναίνομαι, ἀπαναίνομαι, ἀνανεύω, (ἀπέπω, ἀχρ. ὅθεν τὸ) ἀπειπεῖν καὶ ἀπείπασθαι (»Ὁ δὲ τὴν πατρίδα ἀπείπατο καὶ Θούριος ἀνεῤῥήθη»). **nier, dénier, rénier, désavouer.** ||. 'δὲν 'τὸ ἀρνοῦμαι. »Φημὶ, σύμφημι, ὁμολογέω. **être (tomber, demeurer) d'accord, convenir.** ||. ἀπὸ τώρα κ' ἐμπρὸς ἀρνοῦμαι τὴν φιλίαν σου. »Ἀπὸ τοῦ νῦν ἀποτάσσομαί σοι τῆς φιλίας (Αἰσ. Μυθ.). ||. ἀρνεῖσαι (ἀφήνεις) τὸν διάβολον; »Ἀποτάσσῃ τῷ Σατανᾷ; **renoncer à.**

Ἁρπαγή, »Ἁρπαγή. **rapine** θ. **concussion, vexation.**

Ἅρπαγμα. »Ἁρπαγή, ἁρπαγμὸς (μεταφ.). **ravissement, rapt** καὶ **enlèvement** (κυρ. γυναικὸς κτλ.).

Ἅρπαγος, η, ον. »Ἅρπαξ, ἁρπακτὴς(-ὴρ), ἁρπάκτωρ. **rapace, pillard, ravisseur, concussionnaire** (κυρ. δημοσίων χρημάτων).

Ἁρπάζω, Μ. (θὰ) ἁρπάξω, ῥ. μετ. »Ἁρπάζω. **ravir, gripper, enlever** (κυρ. γυναῖκα κτλ.), **usurper** (κυρ. βασίλειον, θρόνον κτλ.). ‖. 'τὸν ἅρπαξ' ἀπ' τὰ ποδάρια. »Συναρπάμενος τῶν σκελῶν.

Ἁρπακτικὰ(-χτικὰ), ἐπ. »Ἁρπάγδην, ἁρπαλέως, ἁρπακτικῶς. **avidement, avec rapacité.**

Ἁρπάχτρα (»ἀμορφόν τι καὶ σαρκοειδὲς κύημα,« Πλούτ.). »Μύλη, ἐπικύημα. **mole**, θ. **faux-germe, superfétation** (ἰατρ.).

Ἁρπεδόνια (τὰ περισσεύματα τοῦ στημονιοῦ, ἀπὸ τοῦ) »Ἁρπεδόνη ἢ Ἁρπεδὼν (τὸ νῆμα, ἡ κλωστή. »Ἀραχναίης εἶχελον ἀρπεδόσι,« Σουΐδ.). ἴδε Πρόκροσσαις.

Ἁρπέτα, φ. ἴδε Ἁρνοπέτα.

Ἁρπῶ (ἐκ τοῦ) »Ἁρπάω-Ἁρπάζω.

Ἀῤῥαβῶνα (ἡ) καὶ **Ἀῤῥαβῶνας** (ὁ) .»Ἀῤῥαβὼν (ὁ), ἐγγύη, ἐγγύησις, μνηστεία, μνήστευμα, τὰ προτέλεια. **fiançailles**, θ, πλ. **accordailles**, θ. πλ. § (τὸ προκαταβαλλόμενον πρὸς ἀσφάλειαν τῆς συμφωνίας, Τουρ. πέϊ). « Ἀῤῥαβὼν, προτίμιον, μνῆστρον, προκαταβολή. **arrhes**, πλ. **denier à Dieu.**

Ἀῤῥαβωνιάζω, ῥ. μετ. »Κατεγγυάω, προμνηστεύω, παρεγγυάω, ἐγγυάω(-ομαι), ἁρμόζω(-ομαι). **fiancer, accorder.** ‖. σᾶς ἀῤῥαβώνιασα μὲ ἕνα ἄνδρα. »'Ηρμοσάμην ὑμᾶς ἑνὶ ἀνδρὶ (Γραφ.).« ‖. ἀῤῥαβωνιάζομαι, ῥ. μέσ. »Ἁρμόζομαι (»Ἁρμοσάμενος Τέλυος θυγατέρα,« Ἡρόδ.), προμνηστεύομαι, κατεγγυάομαι, ἀῤῥαβωνίζομαι. **se fiancer.**

Ἀῤῥαβωνιαστική. »Μνηστή, μεμνηστευμένη, κατηγγυημένη, ἐγγυητή. **accordée, fiancée.**

Ἀῤῥαβωνιαστικός. »Μνηστήρ, μνήστωρ, μεμνηστευμένος, κατηγγυημένος. **fiancé, accordé, futur.**

Ἄῤῥαφτος, η, ον. »Ἄῤῥαφος(-πτος), ἀῤῥαφής. **qui n'a pas été cousu.**

Ἀῤῥωστιά. »Νόσος (ἡ), ἀσθένεια, νόσημα. **maladie**, θ. §. λοιμὸς, ἐπιδημικὸν νόσημα, φθόρος. **épidémie** θ. **contagion, maladie contagieuse, claveau** καὶ θ. **clavelée** (ἰδιαιτ. τῶν προβάτων, ἡ 'Ελλην.) φλυκτίς, ἴδε καὶ Συρμὸς καὶ Ψόφος. ‖. ἔπεσ' ἀῤῥώστια, ἴδε Πέφτω.

Ἀῤῥωστιάρης (χυδ.), α, ικον, ἴδε Φιλάσθενος.

Ἄῤῥωστος, η, ον. »Νοσῶν-οῦσα, ἀσθενῶν-οῦσα, κάμνων-ουσα, ἀσθενὴς (ὁ καὶ ἡ), ἄῤῥωστος (κυρ. ὁ ἀνήμπορος, ὁ φιλάσθενος). **malade, infirme.** ‖. εἶμαι ἄῤῥωστος. »Κάμνω, νοσῶ, »ἀῤῥώστως ἔχω (Αἰσχ.).«

Ἀῤῥωστῶ, ῥ. οὐδ. »Νοσέω, ἀσθενέω, κάμνω, πονήρως ἔχω τοῦ σώματος, ἀῤῥωστέω (κυρ. εἶμαι ὄχι ἐντελῶς ἄῤῥωστος, ἀλλ' ἀνήμπορος. ὁ Δίων Κάσσ. ὅμως ἔχει: »Μέχρις οὗ, νέσου λοιμώδους γενομένης, καὶ αὐτὸς ἠῤῥώστησε«). **souffrir, être (tomber) malade.** ‖. ἑπτὰ 'μέραις ἀφ' οὗ ἀῤῥώστησεν, ἀπέθανε. »Καὶ ἑβδομαῖος ἀφ' οὗ ἔκαμεν, ἐτελεύτησε.

Ἀρσενικοθήλυχος, η, ον. »Ἀνδρόγυνος, ἑρμαφρόδιτος, γύνανδρος, ἀῤῥενόθηλυς. **hermaphrodite, ambigu.**

Ἀρσενικὸς, ή, όν. »Ἄῤῥην ἢ Ἄρσην-ενος, **mâle, masculin** (Γραμματ.).

Ἀρτιχιονάρι, π. ἴδε Λιβαδοπέρδικα.

Ἀρτυμή (τὸ μὴ νηστήσιμον φαγεῖ'). »Κρεωφαγία. **gras.** ‖. τρώγω ἀρτυμήν. »Κρεωφαγέω. **faire (manger) gras.**

Ἀρτύνω (κυρ. δίδω κρέας εἰς νηστεύοντα), Μ. (θὰ) ἀρτύσω, ῥ. μετ. »Κρέα παρατίθημι. **servir (donner à manger) de gras.** ‖. ἀρτύνομαι, ῥ. μέσ. »Λύω (»Καταλύω) τὴν ν-

στείαν, κρεωφαγέω. rompre le carême. §. (καλλήτερον ὅμως νὰ τάχθῇ ἡ λέξις εἰς τὸ Καρύκευμα τῶν φαγητῶν, ἀναλαμβάνουσα τὴν ἀρχαίαν 'τῆς σημασίαν). »Καρυκεύω, σκευάζω, ἀρτύω. assaisonner.

Ἀρὺς, ειά, ύ. »Ἀραιὸς, μανός. clair, rare.

Ἀρχάριος, α, ον. » Πρωτόπειρος, ἀρτιμαθής. commençant, apprentif, novice.

Ἀρχή. »Ἀρχὴ, ἔναρξις. commencement. ||. ἀπὸ τὴν ἀρχὴν, ἐπ. »Ἀπ' (»Ἐξ) ἀρχῆς, τὸ ἐξ ἀρχῆς (Δημοσθ.), ἄνωθεν. dès le commencement. ||. ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ κόσμου. »Ἀπὸ καταβολῆς κόσμου (Γραφ.). dès l' origine du monde. ||. εἰς τὴν ἀρχὴν, ἐπ. »Ἐν ἀρχῇ, κατ' ἀρχὰς, τὸ κατ' ἀρχὰς, τὰς ἀρχὰς (Πολύβ.). au commencement, d'abord. ||. περὶ τὴν ἀρχὴν (τὰς ἀρχὰς) τοῦ Ἰουνίου. »Περὶ τὸν ἑκατομβαιῶνα ἀρχόμενον Ἀριστ. vers le commencement de Juin.

Ἀρχήτερα, ἐπ., ἴδε Προτήτερα.

Ἀρχίδι (ἀπὸ τοῦ) »Ὀρχίδιον (ὑποκορ. τοῦ) »Ὄρχις (ὁ), δίδυμες (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.). testicule.

Ἀρχίζω }ρ. μετ. & ἀμ. »Ἄρχομαι.

Ἀρχινῶ }ἄρχω, ἀρχὴν ποιέομαι, ἅπτομαι, ἔχομαι. commencer, entamer, se prendre (se mettre) à. ||. ὅταν ἀρχίσουν 'να ὡριμάζουν τὰ σῦκα. »Ὅταν τὰ σῦκα ἄρξηται πεπαίνεσθαι, »Ἀριστ. lorsque les figues commencent à murir. ||. ὅταν ἀρχίσουν 'να τελειόνουν ('να ὀλιγοστεύουν) τὰ βαλανίδια. »Ὅταν ὑπολείπωσιν αἱ βάλανοι,« Ἀριστ. ||. ἀρχινῶ δουλειάν. » Ἔργου ἔχομαι, ἐπ' ἔργον τρέπομαι. se mettre à travailler. ||. ἄρχισεν ὁ πόλεμος. »Ἐν χερσὶν ἡ μάχη ἐγένετο. le combat s'engagea. ||. εὐθὺς ἀποῦ (καθὼς, ὅτι) ἄρχισεν ὁ Πελοποννησιακὸς πόλεμος. » Εὐθὺς καθισταμένου τοῦ πολέμου. ||. διατὶ ἄρχισεν αὐτὴ ἡ ὁμιλία.« Οὗ ἕνεκα ὅδε ὁ λόγος ὡρμήθη.

Ἀρχιμηνιά, ἴδε Πρωτομηνιά.

Ἀρχιχρονιά. »Ἡ τοῦ ἔτους ἔναρξις (εἴσοδος). le commencement de l'année, le jour (le premier jour) de l'an.

Ἀρχονταίνω, ρ. ἀμ. ἴδε Πλουταίνω.

Ἀρχοντας (ὁ ἔχων ἀξίωμα). »Ἄρχων. magistat, ἴδε καὶ Ἀξιωματικός. §. (συνεκδοχ. ὁ Πλούσιος), ἴδε τὴν λέξιν.

Ἀρχοντιά, ἴδε Ἀξίωμα.

Ἀρχοντικὸν ('σπίτι κυρ.). »Ἀρχεῖον, ἡ τοῦ ἄρχοντος οἰκία (ἑστία). hotel, palais.

Ἀρχοντολόγι. » Αἱ ἀρχαὶ, τὰ τέλη, οἱ ἐν τέλει, τὸ ἀρχοντικὸν (»Καὶ τοῦ ἀρχοντικοῦ ὅσον ἐπίλεκτον,» Ἀνν. Κομν.). les personnes de qualité (de distinction etc.).

Ἀρχοντόπουλον, οὔλα, ἴδε Εὐγενής. ||. ἡ δεῖρ' 'το π' ἀρχοντόπουλον, ἡ μὴν 'τὸ δοκιμάζῃς (παροιμ. ἀναλ. μὲ τῶν ἀρχ. τὸ) »Κρέα χελώνης ἢ φαγεῖν ἢ μὴ φαγεῖν (Σουΐδ.).«

Ἄρωρα (χυδ. ἀντὶ) »Ἄωρα (τὸ μεταχειριζόμεθα μόνον εἰς τὴν φράσιν: »ἄρωρα πάρωρα), ἐπ. Ἀωρί. à contre temps. ||. τὴν νύκτα ἄρωρα-πάρωρα. »Ἀωρὶ τῆς νυκτὸς (τῶν νυκτῶν).

Ἄς (ἄλλοι τὸ γράφουσιν Ἄς), μόρ. (ἀναλογοῦν μὲ τὴν λεγομένην Αὐθυπόταχτον ἔγκλισιν καὶ τὰ τρίτα πρόσωπα τῆς Προσταχτικῆς). (Σημ. Ἐὰν ἐσχηματίσθη, καθὼς λέγουν, ἀπὸ τοῦ) »Ἄφες (»Ἄφες ἴδωμεν, εἰ ἔρχεται, »Εὐαγγ. »Ἄφες ἀνθήσῃ πρῶτον, »Ἐπικτ. πρέπει τὰ ἐπιφερόμενα τρίτα ἑνικὰ πρόσωπα, τῶν μὲν Β'. Ἀορίστων 'να γράφωνται μὲ ει: ἂς ἔλθει, ἂς κάμει, ἂς εἶναι κτλ. τῶν δὲ Α'. μὲ η: ἂς καθίσῃ, ἂς ἀνθήσῃ κτλ.). ἂς λογαριάσωμεν, περαματάρῃ, πόσα μὲ χρεωστεῖς ἕως τώρα. » Λογισώμεθα, ὦ πορθμεῦ, πόσα μοι ὀφείλεις ἤδη (Λχ).« ||. ἂς γένει τὸ θέλημά σου. » Γενηθήτω τὸ θέλημά σου.« ||. ἂς εἶναι. »Εἶεν, ἔστω. §. ἐπίρ. εὐχτ., ἴδε Ἄμποτε. ||. ἂς ἠρχόμουν! » Ὡς ὄφελον ἀφικέσθαι. que n'etais-je

τεθη. ‖. ἄς 'τὸν ἔβλεπα καὶ ἄς 'πέθαινα! »Τεθναίην εὐθὺς αὐτὸν θεασάμενος! »Ἰδόντα με ϗ λέπτοι αἰών! « Όμηρ.

Ἀσαβάνωτος, η, ον. »Ἀκήδευτος. qui n'a pas été enseveli.

Ἀσαβούρωτος, η, ον (καράβι). »Ἀνερμάτιστος. (navire) qui n'a pas de lest.

Ἀσαράντιστος, η (κυρ. λεχῶνα), ον. »Ἧς οὔπω αἱ τοῦ καθαρισμοῦ (τῆς καθάρσεως, τῶν λοχίων) ἡμέραι πεπλήρωνται. §. (ἄνθρωπος ἢ πρᾶγμα μεμολυσμένον). »Ὁ μήπω συμπληρώσας τὸν τοῦ καθαρισμοῦ χρόνον. qui n'a pas achevé sa quarantaine.

Ἀσάραντος, π. ἴδε Φλῶρι.

Ἀσάρωτος, η, ον. »Ἀκόρητος, ἀφιλοκάλητος (Εὐσταθ. Ἰλ. Ν. 635).

Ἀσβεστάδικον (ἐργαστῆρι κυρ.). »Ἀσβεστουργεῖον. chaufour, ἴδε καὶ Καμίνι.

Ἀσβεστᾶς. »Ἀσβεστουργός, ἀσβέστου καμινευτής (-τήρ). chaufournier.

Ἀσβέστης. »Τίτανος, ἄσβεστος (κυρ. ὁ μὴ σβυσμένος μὲ τὸ νερὸν), κονία (κυρ. ὁ σβυσμένος καὶ λυωμένος). chaux, θ.

Ἀσβεστόνω, ῥ. μετ. »Κονιάω, ἀλείφω, ἐξαλείφω. »Ἔτυγε πρὸς σφᾶς οὐκ ἐξαληλιμμένον τὸ τεῖχος,« Θυκ. Γ'.), τιτανόω. crépir, enduire.

Ἀσβεστόπετρα. ὑρ. »Τιτανόλιθος (ἡ). *pierre à chaux.

Ἀσβέστωμα. »Ἀλοιφή, κονίασις. l'action de crépir, crépissure, θ.

Ἀσβός, ζ. »*Μέλης (ὁ), *μελίς (ἡ), τρόχος (Ἀριστ. Γεν. 2. Γ'. 6). blaireau, taisson.

Ἀσβὸς (εἶδ. σκωληκιοῦ ἀμπελοφθόρου), ἔντ. »Ἀλωπεκίς, ἴξ, ἄψορος. vercoquin, lisette, θ. coupe-bourgeon, bêche, θ.

Ἀσήκωτος, η, ον. »Ἀβάστακτος. qu'on ne peut lever (élever).

Ἀσημάδευτος, η, ον. »Ἀσήμαντος, ἀκατασήμαντος, ἀσημείωτος. qui n'est pas marqué, qui ne porte point de marque (de signe).

Ἀσήμαντος, η, ον. »Ἄσημος, ἀφανής, ἄδοξος, ἀνώνυμος ἢ νώνυμος, ἀκλεής, ταπεινὰ πράττων. insignifiant ; obscur.

Ἀσημένιος, α, ον, »Ἀργύρεος καὶ (κρσ.) ἀργυροῦς. d'argent. §. argenté.

Ἀσῆμι (ἀπὸ τοῦ) »Ἄσημον (ἀργύριον, κυρ. τὸ ἀβούλωτον, τὸ ἄκοπον. »Τῆς δὲ ἀργυρᾶς χώρας, ἐν ᾗ πλεῖστα λέγεται εἶναι μέταλλα ἀσήμου, ὑπέρκειται... ἡ χρυσῆ χώρα, καὶ αὐτὴ πλεῖστα μέταλλα ἔχουσα χρυσίου,« Πτολεμ. Γεωγρ. Ζ'). »Ἄργυρος, ἀργύριον. argent. ‖. ἀσῆμι τῆς βούλλας. »Ἐπίσημον, δόκιμον. qui est au titre.

Ἀσημικόν. »Ἀργύρωμα (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.). argenterie, θ. vaisselle (service) d'argent, θ.

Ἀσημόνερον (χημ. κατασκ.). »Βασιλικὸν ὕδωρ. eau forte, θ.

Ἀσημόνω, ῥ. μετ. »Ἀργυρόω, καταργυρόω. argenter.

Ἀσημόπετρα (τὸ Τουρκ. μεγέγκτασι). »Λυδία (»Βάσανος »Δοκιμῖτις) λίθος. pierre de touche.

Ἀσημόχωμα. »Ἀργυρῖτις (γῆ), ἀργύρου ψήγματα. sable d'argent.

Ἀσίακτος (-γτος), η, ον. »Ἀνώμαλος. inégal, qui n'a pas été applani, ἴδε καὶ Ἀσυγύριστος.

Ἀσκάλιστος, η, ον. »Ἀσκάλευτος, ἄσκαλτος, ἄσκαλος. qui n'est pas bêché ou sarclé.

Ἀσκέπαστος, η, ον. »Ἀσκεπής. qui n'est pas couvert, découvert.

Ἄσκαφτος, η, ον. »Ἄσκαφος (-πτος). qui n'a pas été bêché (foui).

Ἀσκηταρειό. »Ἀσκητήριον, ἡσυχαστήριον. hermitage.

Ἀσκητεύω, ῥ. οὐδ. »Τὸν ἀσκητικὸν μέτειμι βίον, ἀσκητικῶς βιόω (διάγω), ἐνασκέομαι. mener la vie anachorétique.

Ἀσκητής. »Ἀναχωρητής, ἐνασκούμενος. anachorète, hermite.

Ἀσκί (τὸ Τουρκ. τουλοῦμι). »Ἀσκός, θύλαξ καὶ θύλακος. outre. θ.

Ἀσκόλυμπρος, φ. ἴδε Σκόλυμπρος καὶ Κεφαλάγκαθον.

Ἀσκομαντοῦρα (ἢ χυδ. Γκάϊδα ἢ Κάϊδα), ὄργ. μουσ. » Ἀσκὸς (»Αὐλεῖν ταῖς μασχάλαις ἀσκὸν ὑποβάλλοντας, « Δίων Κάσ.), ἄσκαρος, ἀσκαύλιον. musette, θ. cornemuse θ.

Ἀσκομαχητὸν (τὸ), ἴδε Ἀγκομαχητόν.

Ἀσκομαχῶ, ῥ. ἀμ. ἴδε Ἀγκομαγῶ.

Ἀσκόνταφτος, η, ον. »Ἀνόλισθος, ἀπτὼς-ῶτος. qui ne bronche pas.

Ἀσκούπιστος, η, ον, ἴδε Ἀσάρωτος.

Ἄσμα (τὸ), πάθ. (χυδ. ἀντὶ) »Ἄσθμα, δύσπνοια, ὀρθόπνοια. asthme, courte-haleine, θ.

Ἀσπάλαχτη (εἶδος ἀγκαθωτοῦ χαμοδένδρου μὲ κίτρινα ἄνθη). »Ἀσπάλαθος (ἡ). aspalathe.

Ἀσπαρτος, η, ον. »Ἄσπαρτος, ἄσπορος. qui n'est pas semé.

Ἀσπαστος, η, ον. »Ἄῤῥηκτος, ἀῤῥαγής. qu'on ne peut pas rompre (casser).

Ἀσπίθα (ἢ ἄλλ. Τσιμπλίδα), ἴδε Σπίθα.

Ἀσπράδα, ἴδε Ἀσπρίλα.

Ἀσπράδι (τοῦ αὐγοῦ). »Λευκὸν (ὠοῦ), λεύκωμα, ὀρνίθων γάλα (κατὰ τὸν Ἀθήναιον). blanc d'œuf ||. τὸ ἀσπράδι τοῦ 'μματιοῦ. » Τὰ λευκὰ τῶν ὀφθαλμῶν (ἰατρ.). l'albuginée. § (τὸ φυκιασίδι). »Ψιμμύθιον ἢ Ψιμμύθιον καὶ Ψιμίθιον. blanc, ceruse, ἴδε καὶ Φυκιασίδι.

Ἀσπρειδερὸς, ἡ, όν. »Ὑπόλευκος. blanchâtre.

Ἀσπρίζω, ῥ. μετ. »Λευκαίνω(-όω). blanchir. ||. ἀσπρίζω τοῖχον μὲ ἀσβέστην, (Τουρκ. μπαδαναλαδίζω ἢ σουβαδίζω), ἴδε Ἀσβεστόνω. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Λευκαίνομαι(-όομαι). blanchir. ||. ἀσπρίζω (ἀσπρίζουν δηλ. ἡ τρίχες μου). »Πολιόομαι. blanchir.

Ἀσπρίλα. »Λευκότης, τὸ λευκόν. blancheur, θ.

Ἀσπρισμα. »Λεύκανσις. blanchiment, planchissage (χυρ. πανιοῦ καὶ πανικῶν). ||. ἄσπρισμα τοίχου μὲ ἀσβέστην (Τουρκ. μπαδαναλάδισμα), ἴδε Ἀσβέστωμα.

Ἀσπρογένης. »Πολιὸς, λευκόθριξ -ότριχος. chenu.

Ἀσπροκίτρινος, η, ον. »Ὠχρόλευκος. blafard.

Ἀσπρόκλημα (τὸ ἄλλ. Χούμελι), φ. ἴδε Βρουνεί.

Ἀσπροκόκκινος, η, ον. »Εὔχρους, ῥοδόχρους. qui a un teint de roses (vermeil).

Ἀσπρόκωλος, π. (κατὰ λέξιν εἶνε ὁ »πύγαργος, εἶδος ἀετοῦ· συνήθως ἔμως ὀνομάζεται ὁ) »Μελαγκόρυφος (ἡ ἡ) » Οἰνάνθη. motteux, cul -blanc, (κατὰ τὸν Δουκάγγ.) pivoine, ἴδε καὶ Καλογρήτσα.

Ἀσπρολούλουδον (τὸ ἄγριον χαμόμηλον ἢ τὸ κοπρολούλουδον. Εἶνε διαφόρων εἰδῶν), ἄνθ. »Ἀστερὶς, ἀστερία (πόα), ἀνθεμὶς, ἄνθεμον, ἀνθέμιον, λευκάνθεμον, μελάνθεμον, ἠράνθεμον (κυρ. τὸ πορφυρανθὲς), κηράνθεμον, χρυσοκόμη, καλλία, ἀργεμώνη. marguerite, θ. camomille (sauvage), paquerette, θ.

Ἄσπρος (ἐκ τοῦ asper, asperum, κυριολεκτουμένου ἐπὶ τῆς τραχείας καὶ ξηρᾶς, ἑπομένως ἀδένδρου καὶ διὰ τοῦτο λευκιζούσης, γῆς· καθὼς καὶ παρὰ τοῖς παλαιοῖς τὸ Ἀργὸς ἢ Ἄργος, κάμπος ἄσπαρτος, ἄρουρα, ἑπομένως λευκὸς), η, ον. » Λευκός. blanc-che, §. ἄσπρον (τὸ ἐλάχιστον νόμισμα τῆς Τουρκίας, τὴν σήμερον κατήντησεν ἰδανικὸν), ἴδε Αιανόν. §. ἄσπρα (εἰς τὸ πληθ. τὰ) »Χρήματα, ἀργύρια, ἀργύριον, κέρμα (κυρ. ἡ φιλὴ μονέδα). l'argent.

Ἀσπροσάνιδον (τὸ σανίδι ὅπου μετροῦν τὰ ἄσπρα). »Ἀβάκιον. comptoir.

Ἀσπροσίτι, γένν. » Ζέα καὶ Ζειὰ (ἀπ' αὐτὴν γίνεται ὁ καλὸς φάρος. Εἶδος τούτου εἶνε καὶ ἡ) ὀλύρα (»Αἱ δὲ Ὀλύραι σπόριμον μέλαν, μικρότερον τοῦ λεγομένου βίκου καὶ τοῦ ὀρόβυ,« Εὐσταθ. Ἰλ, Ε. 196). épeautre, θ. seigle blanc. locar, ἴδε ἢ Σήκαλη.

Ἀσπρουλιάριχος, η, ον } ἴδε Ἀσπρει-
Ἀσπρυδερός, ἡ, ὸν } δερός.

Ἀσπροφορεμένος, η, ον } » Λευχεί-
Ἀσπροφόρος, α } μων, λευχαμονῶν. habillé en blanc.

Ἀσπροφορῶ, ῥ. ἀμ. » Λευχειμονέω. s'habiller en blanc, porter des habits blancs.

Ἀσπρόχωμα. » Ἄργιλλος (-λος), λευχάργιλλος (-λος). argile.

Ἀστόλιστος, η, ον. » Ἀχαλλώπιστος, ἀχόσμητος, ἀδιαχόσμητος. qui n'est pas paré (orné).

Ἀστοχασιά. » Ἀλογιστία, ἀβουλία, ἀχρισία, τὸ ἀπροβούλευτον (ἄγνωμον, ἀλόγιστον, ἀπερίσχεπτον). inconsidération, inconséquence, indiscrétion. §. ἴδε Ἀπροσεξία.

Ἀστόχαστα, ἐπ. » Ἀλογίστως, ἀνεπολογίστως, ἀγνωμόνως, ἀπερισχέπτως, ἀπροβουλεύτως, ἀχρίτως, ἀγνωμόνως. inconsidérément

Ἀστόχαστος, η, ον. » Ἀλόγιστος, ἀσύνετος, ἀπροβούλευτος, ἀπερίσχεπτος, ἄβουλος, ἀστάθμητος, ἀγνώμων, ἀγνωμόνως ἔχων. irréfléchi, inconsidéré, indiscret, mal-avisé, étourdi, ἴδε καὶ Ἀδιάχριτος καὶ Ἀνόητος. ||. 'καὶ εἶσθε τόσον ἀστόχαστοι, ὥστε...; » Εἶτα οὕτως ἀγνωμόνως ἔχετε, ὥστε...; (Δημοσθ. 'Ολ. Β').

Ἀστοχιὰ, ἴδε Ἀνοησία καὶ Ἀστοχασιά.

Ἀστοχῶ, ῥ. μετ. ᾗ ἀμ. ἴδε Ἀησμονῶ.

Ἀσραγαλιὰ (ἡ ἄγρια γλυχόῤῥιζα), φ. » Ἀστράγαλος. astragale, fausse réglisse, θ. §. (ναυτ.) vaigre de fond.

Ἀστράγγιστος (-χτος), η, ον. » Ἀδιήθητος. qui n'a pas été exprimé (pressuré, passé par le couloir ou par la chausse).

Ἀστραχιὰ (ἀντὶ 'Οστραχιὰ, ὡς ἐστρωμένη μὲ ὄστραχα χεράμεα, ὀνομάζεται εἰς τὴν Χίον τὸ) » Δῶμα, ἴδε τὴν λέξιν.

Ἀστραπή. » Ἀστραπή. éclair.

Ἀστράπτω, ῥ. ἀμ. ἀπρ. » Ἀστράπτω. éclairer.

Ἀστρίτης (εἶδος 'φειδιοῦ. ἴσως εἶναι τὸ ἴδιον μὲ τὴν Ἀστρογαληάν), ζ. » Ἔχις-ιος καὶ -εως (ὁ). vipère (ἴδε καὶ παράβ. Ὄχεντρα. (ἴσως ὁ) 'Οστραχίτης (» Τὸ προπετὲς τοῦ ὀστραχίτου,« 'Επιφ. Πανάρ. 299, Β).

Ἄστρον. » Ἀστὴρ, ἄστρον. étoile, θ. astre. ||. ἄστρον ὅ,πού (φαίνεται ὅτι) σβύνει καὶ πέφτει. » Διάττων (ἀστήρ). étoile qui file (tombe). §. (κατ' ἐξοχὴν ὁ Αὐγερινὸς), ἴδε τὴν λέξιν. §. (εἶδος ἄνθους), ἴδε Ἀσπρολούλουδον.

Ἀστροπελέχι (ὀρθότερον ἔπρεπε 'να λέγεται Ἀστραποπελέχι). » Κεραυνὸς, σχηπτὸς, πρηστήρ. foudre ἀρσ. καὶ θ. ||. ἐχεῖνος ὅ,πού χτυπήθηχε (χάηχεν) ἀπὸ τὸ—. » 'Εμβρόντητος, ἐμπληχτος, χεραυνόβλητος, χεχεραυνωμένος. foudroyé; frappé par la foudre.

Ἀστροφεγγιά. » Ἡ τῶν ἀστέρων φαῦσις, τῶν ἄστρων τὸ φῶς (Θεοφρ.), ἀστερόφωτον (Λεοντ. Ταχτ. ΙΖ', 22). la lumière des étoiles.

Ἄστρωτος, η, ον, ἴδε Ξέστρωτος.

Ἀσυγύριστος, η, ον. » Ἀτημέλητος, ἀδιαχόσμητος, ἀχατασχεύαστος, ἀσυσχεύαστος (Ξνφ.), ἀχόσμητος, ἀχόμιστος. dérangé, en désordre, en négligé.

Ἀσυγχώρητος (προφ. χοιν. Ἀσυχώρετος), η, ον. » Ἀσύγγνωστος, ἀσυγχώρητος. impardonnable, inexcusable, irrémissible.

Ἀσυδοσία. » Ἀτέλεια. immunité.

Ἀσύδοτος, η, ον. » Ἀτελὴς, ἀσυντελὴς, ἀφορολόγητος. qui jouit des immunités.

Ἀσυλλόγιστος, η, ον, ἴδε Ἀδιάφορος καὶ Ἀστόχαστος.

Ἀσυμβίβαστος, η, ον. » Ἀσύμβατος, ἀσυμβάτως ἔχων. incompatible, ἴδε καὶ Ἀφιλίωτος.

Ἀσυνήθιστος (ἐνεργ. ὁ ἀμάθητος), η, ον. » Ἀήθης, ἀήθως ἔχων, ἀσυνήθης, ἄπειρος, ἀδαὴς, ἀπαίδευτος. inaccoutumé. §. (παθ. ὁ μὴ χατὰ συνήθειαν). » Ἔξαλλος, ἔχφυλος, ἄτοπος, ἔχτοπος, ξένος, ξενίζων, ἀλ-

λόχετος, παρηλλαγμένος. extraordinaire.

Ἀσύστατος, η, ον. »Ἄστατος, κοῦφος, εὐρίπιστος, ἀνερμάτιστος, εὐχερής. évaporé. Ἴδε καὶ Ἀκατάστατος καὶ Ἀστόχαστος καὶ Ἐλαφρόμυαλος.

Ἄσφαχτος, η, ον. »Ἄσφακτος. qui n'est pas égorgé.

Ἄσφιχτος, η, ον. »Ἄσφιγκτος. qui n'est pas serré.

Ἀσφούγγιστος, η, ον. »Ἀσμηκτος.

Ἄσχημα, ἐπιῤ. »Αἰσχρῶς, ἀσχημόνως, οὐκ εὐπρεπῶς. d'une manière inconvenante. ‖. κάμνω—. »Ἀσχημονέω. se comporter d'une manière inconvenable. ‖. διότι εἶνε ἄσχημα καθὼς κάθησαι. »Ἀσχημονεῖς γὰρ οὕτω καθήμενος (Πλ. ἀποφθ.).

Ἀσχημαίνω (γίνομαι ἄσχημος), Μ. (θὰ) Ἀσχημαίνω (ἀόρ. Ἀσχήμαινα), ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Τὸ κάλλος ἀποβάλλω, αἰσχρὸς γίνομαι. enlaidir.

Ἀσχημιά. »Αἶσχος (τὸ) (»Ὡς δὲ εἶδον τὸ πρόσωπον τοῦ ἀνδρὸς ὑπερβάλλον αἴσχει, ἐγέλασαν πάντες», Ξενοφ. Ἀνάβ. Β'), αἰσχρότης, δυσμορφία, ἀμορφία, τὸ δυσειδὲς (εἰδεχθὲς) τῆς ὄψεως. laideur, θ. difformité.

Ἀσχημίζω, ῥ. μετ. »Αἰσχύνω, διαφθείρω (λυμαίνομαι) τὸ κάλλος. enlaidir. §, ῥ. αὐτοπ., ἴδε Ἀσχημαίνω.

Ἀσχημοκαμωμένος, η, ον, ἴδε Κακοκαμωμένος.

Ἀσχημομούρης, α, ικον. χυδ. ἀντί—

Ἀσχημοπρόσωπος, η, ον, ἴδε τὸ ἑπόμ.

Ἄσχημος (προφ. κοινῶς, καθὼς ϗ ὅλα τὰ ἀπ' αὐτοῦ, Ἄσκημος), η, ον. »Αἰσχρὸς, δυσειδὴς, δύσμορφος, ἄμορφος, ἀκαλλὴς, εἰδεχθὴς, ἀπρόσωπος. laid, difforme. §. Ἴδε Ἄπρεπος καὶ Ἀταίρειαστος.

Ἀσχημότατος, η, ον. »Αἴσχιστος, ὑπερβάλλων αἴσχει, αἰσχρότατος. extrêmement laid.

Ἀσχημότερος, η, ον. »Αἰσχίων ϗ (σπντρ.) Αἰσχρότερος.

Ἄσχιστος, η, ον. »Ἀῤῥαγὴς, ἄῤῥηκτος, ἀδιάῤῥηκτος, ἄσχιστος. indéchirable, qu'on ne peut pas déchirer (fendre), qui n'est pas fendu (déchiré).

Ἀταίρειαστος, η, ον. »Ἀνάρμοστος, ἀπροσφυὴς, ἀκατάλληλος, ἀπᾴδων, ἀπεοικὼς καὶ ἀπεικὼς, ἀνοίκειος, ἀπροσδιόνυσος, ἀνεπιτήδειος, ἀσύμφυλος, ἀπεμφαίνων, ἀεικὴς, ἀσύμφωνος, ἀσχήμων, ἀπρόσφορος, ἀπὸ τρόπου. disconvenant, discordant.

Ἄτακτα, ἐπ. »Ἀσελγῶς, ἀκόσμως, ἀτάκτως, ἀσχημόνως, ἀκαταστάτως. §. ὕβρει. insolemment, désordonnément.

Ἄτακτος, η, ον. »Ἄσεμνος, ἄκοσμος, ἀσελγὴς, ὑβριστὴς, ἀνάγωγος, ἀσχήμων, ἀκατάστατος. dérangé, désordonné, déréglé (dans ses moeurs, dans sa conduite).

Ἀτακτῶ, ῥ. ἀμ. »Ἀσελγαίνω, ἐξυβρίζω, ἀσχημονέω, ἀκοσμέω, παροινέω (κυρ. ἐπάνω εἰς τὸ μεθύσαι), καταστρηνιάω. sortir des bornes de la modestie (de la bienséance).

Ἀταξία (κίνημα ἄτακτον). »Ἀσέλγεια, ἀτόπημα, ὕβρις, ἀσχημοσύνη, ἀκοσμία. incongruité. §. incartade, θ. §. »Τὸ ἀσελγὲς (ἀνάγωγον) τῶν τρόπων. désordre, déréglement.

Ἄτεκνος, η, ον. »Ἄπαις, ἄπαιδος (ὁ καὶ ἡ), ἄγονος, ἄτεκνος. sans postérité, sans enfans.

Ἀτελείωτος (ὅ,που 'δὲν ἔχει τελειωμὸν, ϗ μεταφ. ὅ,που 'δὲν 'μπορεῖ 'να κατορθωθῇ), η, ον. »Ἀνήνυτος, ἄληκτος, ἀπέραντος, ἄπειρος, ἀτελεύτητος, ἀτέλεστος, διηνεκής. infini, interminable. (ἐπὶ ῥευστῶν) ἀνεξάντλητος. intarissable, inépuisable. §. (ὅ,που 'δὲν ἐτελείωσεν). »Ἀτελὴς, ἀσυντελὴς, ἀτελείωτος, ἄπρακτος. inparfait, incomplet.

Ἀτιμάζω, ῥ. μετ. »Ὑβρίζω, προ-

τηλακίζω, αἰσχύνω, καταισχύνω, ἐπηράζω(-άω, -έω). déshonnorer, insulter, outrager, maltraiter, couvrir d'ignominie, ἴδε καὶ 'Εντροπιάζω.

Ἀτίμητος, η, ον. »Ἀτίμητος (»Σημείωσαι δὲ ὅτι τε ἡμῖν ἐναντίως "Ομηρος λέγει τὸ Ἀτίμητος· οὐ γὰρ τὸν πολλῆς τιμῆς ἄξιον, κατὰ τοὺς ὕστερον, οὕτω καὶ αὐτὸς νοεῖ τὸν Ἀτίμητον, ἀλλὰ τὸν οὐδεμιᾶς, « Εὐστάθ. "Ομ. 781), ὑπέρτιμος. inappréciable, inestimable.

Ἀτιμία. »"Υβρις, προπηλακισμὸς, ἀτιμία, ἀδοξία, ὕβρισμα, ὄνειδος, αἶσχος (τὸ), αἰσχύνη. déshonneur, affront, insulte, θ. outrage, honte, θ. humiliation, ignominie, injure, infamie, ἴδε ϗ 'Εντρόπιασμα.

Ἄτιμος (ἄνθρωπος), η, ον. »Ἄτιμος, ἄδοξος, ἀκλεής. malhonnête, infâme. §. (πρᾶγμα). »Αἰσχρὸν, ἄσχημον. déshonnête, honteux, ignominieux.

Ἀτιμώρητος, η, ον. »Ἀκόλαστος, ἀτιμώρητος. impuni. ‖. τὰ τοιαῦτα σφάλματα δὲν πρέπει 'ν' ἀφίνωνται ἀτιμώρητα. »Τὰ τοιαῦτα ἁμαρτήματα οὐ χρὴ παριέναι ἀκόλαστα (Ξενοφ.). «

Ἀτονία, ἴδε Ἀδυναμία.

Ἀτονίζω, ῥ. μετ. »Χαυνόω, διαθρύπτω, ἐκλύω, ἐκνευρόω(-ίζω), ἐκθηλύνω. énerver, épuiser, efféminer. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »'Εκλύομαι κτλ, ἀτονέω. être épuisé etc.

Ἀτονισμένος, η, ον. »'Εκλελυμένος, ἄτονος, ἐκνενευρισμένος, ἐκτεθηλυμένος. énervé, ἴδε καὶ Ἀποκαμωμένος.

Ἀτός, ἡ, ὄν, (ἄντων. ἑνωμένη πάντοτε μὲ τὰς πρωτοτύπους Μου, σου, 'του, 'της κ.) καὶ πληθ. Ἀτοί(μας, σας, 'τους, κτλ.), (κατὰ συγκοπὴν τοῦ υ, ἀπὸ τοῦ) »Αὐτὸς (ἐγὼ, σὺ, ἐκεῖνος), αὐτοὶ (ἡμεῖς, ὑμεῖς, ἐκεῖνοι κτλ.), moi(toi, lui, etc.)-même, ἴδε Ἴδιος καὶ Μονάχος καὶ Υ. ‖. ὥστε νὰ τὰ κάμνῃς ὅλα ἀτός σου; »"Ωστε πάντα ποιεῖν αὐτὸς (Δημοσθ. περὶ Στεφ.). ‖. 'να βουτήξῃ τὸ χαρκὶ κ' 'να πέριχυθῇ ἀτός 'του. »Βάψας ῥάβδον αὐτὸς αὑτοῦ καταχέασθαι (Θεοφρ.). ‖. μ' ὅλον ὅτι ὁ Ἰησοῦς 'δὲν ἐβάπτιζεν ἀτός 'του. »Καίτοι Ἰησοῦς αὐτὸς οὐκ ἐβάπτιζε.«

Ἀτόφυς (ἴσως ἐκ τοῦ Αὐτοφυής), α, ον. »Συμφυής, συνεχὴς, ὁλοφυής. ‖. μιὰ κολώνα ἀτόφια. »Μονόλιθος στήλη. toute d'une pièce, ἴδε καὶ Ἀκέραιος.

Ἀτριφτος, η, ον. »Ἀτριβὴς, ἄτριπτος.

Ἀτρύγητος, η, ον. »Ἀτρύγητος. qui n'a pas été vandangé.

Ἀτσάκιστος, η, ον. »Ἀθραυστος, ἄρρηκτος. qui n'est pas (ou qui ne peut pas être) cassé (rompu), qu'on ne peut pas rompre.

Ἄτσαλος (»Τὰ ῥοῦχά 'του ἔν' ἄτσαλα, καὶ γέμουσι τὴν ψεῖραν,« Στέφ. Σαχλίκ. Παραιν.), η, ον, (ἴσως ἐκ τοῦ) »Αἴσυλος ἢ »Ἀζαλέος, ῥυπαρὸς, πιναρὸς, αἰσχρός, ("Εχει καὶ ὁ 'Ησύχ. »Ἄσκαλα, ἀκάθαρτα,« καὶ »Ἀττάλη, φόρυξις). sale, indécent etc. ('Υπάρχει καὶ ῥῆμα σύνθετον Ἀτσαλοτρώγω, τὸ ὁποῖον ἀναφέρει καὶ ὁ Δουκάγγ., ἐξηγῶν αὐτὸ πάντη ἀκαταλλήλως).

Ἀτσίδι (ἐκ τοῦ) »Ἰκτὶς, ἰκτίδος,« ζ. ἴδε Κομμάδι.

Ἀτυχία. »Ἀποτυχία, ἀπότευξις, δυστυχία, ἀτύχημα, δυστύχημα. malheur, ἴδε καὶ Κακομοιριά.

Ἄτυχος, η, ον. »Δυστυχής. malheureux, infortuné, ἴδε καὶ Κακόμοιρος. ‖. εἶμαι ἄτυχος. »Δυστυχέω. jouer de malheur, ἴδε καὶ Τύχη.

Αὐγερινὸς (τὸ λαμπρότερον τῶν ἄστρων. "Οταν φαίνεται τὸ πρωῒ λέγεται) »'Εωσφόρος, ἑῷος, φωσφόρος. étoile du matin· (Καὶ ὅταν 'βγαίνῃ ἀποσπερὶς), »"Εσπερος. étoile du soir. ('Εν γένει δὲ), »Ἀφροδίτη. étoile du berger ou de Venus.

Αὐγὴ (»'Ομιλήσας δὲ ἄχρις αὐγῆς,« Πρξ. Ἀποστ.). »"Εως-ω (ἡ), ἠὼ-οῦς (ἡ). aurore, θ.

Αὐγό. » 'Ωόν. œuf. ‖. αὐγὰ 'ς τὸ σαχάνι. des œufs pochés. §. τὰ αὐγὰ τῶν χαδούρων κτλ. »'Εριθάκη.

Αὐγολέμονον. »'Ωοῦ ὑπότριμμα (σύγκρουμα), καρύκη, κατάχυσμα, καταχυσμάτιον. sauce, θ.

Αὐγομάνα. » ''Ωοθήκη. ovaire.

Αὐγοτάραχο (»Καὶ πωρινὰ αὐγοτάριχα διὰ τὴν ἀνορεξίαν,« Πτωχοπρόδρ. ἐν τῷ κατὰ 'Ηγουμ., διότι τὰ τοῦ φθοινοπώρου εἶνε τὰ καλλήτερα). »''Ωοτάριχον. boutargue, θ.

Αὐγότσεφλον (τὸ). »'Ωοῦ ἔλυτρον (κέλυφος). coque, θ. coquille, θ.

Αὐγωμένος, η, ον. »''Ωοφόρος, (ἐπὶ θαλασσ.) ἐριθακώδης. oeuvé. ‖. παγουρομάνναις αὐγωμέναις. » Γραῖαι ἐριθακώδεες,« 'Επίχαρμ. παρ' Ἀθην.

Αὐθάδεια. » Προπέτεια, θράσος, ὕβρις, ἰταμότης, αὐθάδεια καὶ αὐθαδία, θρασυστομία, τὸ αὔθαδες (ἰταμὸν κτλ.). audace, θ. arrogance, insolence, impertinence. ‖. μὲ αὐθάδειαν, ἐπίρ. » Προπετῶς, αὐθαδῶς, θρασέως. audacieusement, insolemment, arrogamment, impertinemment.

Αὐθάδης, ισσα, ικον. » Προπετής, θρασὺς, ὑβριστὴς, ἰταμὸς, τολμητίας, θρασύστομος, θρασύγλωττος, ἀθυρόστομος, φορτικός. insolent, arrogant, impertinent, audacieux, effronté.

Αὐθαδιάζω, ῥ. οὐδ. » Προπετεύομαι, θρασύνομαι, θρασυστομέω, ἀποθρασύνομαι, ἀπαυθαδέω, ἀπαυθαδιάζομαι. parler insolemment (arrogamment etc).

Αὐθεντεία (τὸ ἀξίωμα καὶ τὸ διάστημα τῆς διοικήσεως τοῦ αὐθέντυ). »'Ηγεμονεία(-ία), ἀρχή, δεσποτεία. principauté, seigneurie.

Αὐθεντεύω (ἀπὸ τοῦ) » Αὐθεντέω (»Οὐδὲ αὐθεντεῖν ἀνδρὸς,« Α. Τιμοθ.), ῥ. ἀμ. »'Ηγεμονεύω, ἄρχω, ἡγέομαι. être (devenir) prince.

Αὐθέντης (πρόφ. κοιν. Ἀφέντης). » Κύριος, δεσπότης, αὐθέντης (Εὐριπ. Ικ. 444). seigneur, maître. §. »'Ηγεμών. prince.

Αὐθεντικὸς, ή, όν. » 'Ηγεμονικὸς, δεσποτικὸς, δεσπόσυνος. qui appartient au prince, seigneurial.

Αὐλάκι (τὸ κανάλι). »Αὖλαξ-ακος (ἡ), ὀχετὸς, διώρυξ-υγος ☩ (Ἀττικ.) -υχος, διορυγὴ, διόρυγμα, ἀμάρα, ὑδρορρόη. canal, tranchée, rigole, θ. biez (κυρ. τοῦ νερομύλου). ‖. ἀνοίγω αὐλάκι. »Αὔλακα τέμνω (ἄγω) ☩ (μονολεκτ.) αὐλακοτομέω.

Αὐλακιά. » Αὖλαξ-ακος καὶ Ἄλοξ -οκος (ἡ). sillon. ‖. ἀνοίγω (κόπτω) αὐλακιαίς, ἴδε Αὐλακόνω.

Αὐλακόνω (γεωργ.), ῥ. μετ. »Αὐλακίζω(-όω), αὐλακοτομέω, ἀλοκίζω. silloner.

Αὐλάκωμα (γεωργ.). » Αὐλακισμός. sillonage, sillonement.

Αὐλή. »Αὐλὴ (κυρ. ἡ περιοχὴ τοῦ 'σπιτιοῦ), κλείσιον (Πλούτ. Ποπλικ.). αἴθουσα. cour, θ. carré. §. (τὸ βασιλικὸν παλάτι), ἴδε Παλάτι.

Αὐλίζομαι, ῥ. μσ. ‖. ἀπὸ ποῦ αὐλίζεσθε; (ἡ) ἀπὸ ποῦ αὐλίζεται τὸ σπίτι σας; » Πόθεν εἰσιτητὰ εἰς τὴν οἰκίαν; de quel côté la maison se sert elle (perce-t-elle)? ‖. τ' ὀσπίτι αὐλίζεται ἀπὸ δυὸ δρόμους. »Ἀμφίθυρος ἡ οἰκία. la maison perce dans deux rues.

Αὐλόγυρος (ὁ τοῖχος, τὸ περίφραγμα ἐν γένει, τῆς ἔξω αὐλῆς τοῦ 'σπιτιοῦ). »Περίβολος, περίφραγμα, θριγκὸς, ἕρκος (τὸ). enclos, enceinte, θ. clôture, θ.

Αὐλόπορτα. »Αὔλειος (» Αὐλεία) θύρα (κυρ. ἡ 'Εξώπορτα, ἡ φέρουσα δηλ. ἀπὸ τὸν δρόμον πρὸς τὴν περιοχὴν τοῦ 'σπιτιοῦ), μέταυλος (Ἀττικ. ἀντὶ) μέσαυλος (ἡ φέρουσα ἀπὸ τῆς αὐλῆς εἰς τ' ὀσπίτι). porte d'entrée, θ.

Αὐξάνω, Μ. (θὰ) αὐξήσω (ἀόρ. Αὔξησα κτλ.), ῥ. μετ. »Αὔξω, ἐπιτείνω, αἴρω ἐπὶ μέγα. accroître, augmenter. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Αὔξομαι, ἐπιτείνω(-ομαι), αὐξάνω(-ομαι), ἐπιδίδωμι, αἴρομαι μέγας (ἐπὶ μέγα). augmenter, croître, accroître, s'accroître, s'augmenter. ‖.

καὶ ἡ ψῦχρα αὔξησεν, ἐπειδὴ ἐσηχώθη (ἔπησεν) ἄνεμος. »Καὶ τὸ ψῦχος ἐπέτεινε, πνεύματος γενομένου. ||. ὁ ἄνεμος ἐμετρίαζε (κατάπεφτεν) ὅσσ' αὔξαινεν ἡ ζέστη. »Καὶ τὸ πνεῦμα ῥᾷον ἐγίνετο, τῆς ἀλέας ἐπιδιδούσης.« ||. μὲ αὐτὰ ἢ μὲ αὐτὰ αὔξησεν ὁ Φίλιππος. »Διὰ τούτων ἤρθη μέγας ἐκεῖνος.«

Αὔξησις. »Αὔξη, αὔξησις, ἐπίδοσις. **accroissement, augmentation.**

Ἀϋπνία. »Ἀγρυπνία, ἀϋπνία. **insomnie.**

Αὐρινός, ή, όν. » Ὁ (Ἡ, Τὸ, Οἱ, Τὰ κτλ.) αὔριον. **de demain.** ||. ἡ αὐρινὴ 'μέρα θὰ 'τὸ δείξει. »Ἡ αὔριον δείξει.

Αὔριον, ἐπίρ. (χρον.). » Αὔριον. **demain.** ||. οἱ νόμοι 'να ἔχωσι κῦρος ἀπὸ αὔριον. » Τοὺς νόμους ἀπὸ τῆς αὔριον κυρίους εἶναι. ||. 'τὸν ἐπροσκαλοῦσε 'να δειπνήσῃ πάλιν αὔριον μαζῆ του. » Εἰς αὔριον παρεκάλει συνδειπνῆσαι πάλιν. ||. δι' αὔριον (ἂς μείνουν) τὰ ουσιώδη. » Εἰς αὔριον τὰ σπουδαῖα (παροιμ. Πλούτ. Πελοπ.). «

Αὐτάκι. » Ὠτάριον.

Αὐτὶ (ἀπὸ τοῦ) » Ὠτίον (ὑποκρ. τοῦ) » Οὖς-ὠτὸς καὶ (ποιητ.) » Οὖας -ατος (καὶ Αἰολ.) » Αὖς-αὐτὸς-αὐτὶ κτλ. (τό). (πληθ.) ἀκοαί. **oreille,** θ. ||. στουπόνω τ' αὐτιά μου, μήπως ἢ τὰ 'ξαναχούσω. » Τὰς ἀκοὰς ἀποφράττω, μήπου ἔτι ἀκούσαιμι ταῦτα,« Αχ. ||. τ' ἄκουσα μὲ τ' αὐτιά μου, (ἢ) μὲ τὰ ἴδιά μου τ' αὐτιά, (φρσ.) ἴδε Ἴδιος. ||. βούζουν τ' αὐτιά μου, ἴδε Βούζω. ||. βάλλω αὐτὶ (ν' ἀκούσω τι λέγουν), ἴδε Βάλλω. ||. (ὁ χοῖρος, ὅταν 'δὲν 'μπορῇ), ῥίχνει τ' αὐτιά 'του κάτω. » Καταβάλλει τὰ ὦτα (Πολυδ.). ||. ἔρριξε τ' αὐτιά 'του (μεταφ. δι' ὅσους ταπεινόνονται καὶ ἑπομένως ἀφήνουν τὸ πρετητερινόν 'τους ὕφος), (φρσ. ἀπαράλλακτος μὲ τοῦ Ὁμήρου τὸ) » Οὔατα κάββαλεν (Ὀδυσ. Ρ., τὸ ὁποῖον ὁ Σοφοκλῆς, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἡσυχ.), » Κυλλαίνων ὦτα.« (ἐξέφρασεν). » Ἔπτηξ' ἀλέκτωρ, δοῦλον ὡς κλίνας πτερόν. **il a l'oreille basse, il baisse l'oreille.** ||. 'δὲν ἀδειάζω, 'ποῦ λέγει, μήτε 'να ξύσω τ' αὐτί μυ. »Οὐδ' ὅσον κνήσασθαι τὸ οὖς, φασί, σχολὴν ἔγων. ||. μοῦ ἔφαγε τ' αὐτιά, (φρσ.) » Ἀπέκναισέ μου τὰς ἀκοάς. » Διατεθρύλληκέ μου τὰ ὦτα (Πολυδ.). » Διατεθρύλλημαι (» Κατατέτριμμαι) ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου (Ξενοφ.). **étourdir (rompre) les oreilles,** ἴδε καὶ Πονοκεφαλῶ.

Αὐτόπονος, παθ. » Ὠταλγία. **otalgie,** θ.

Αὐτός, ή, ό, (ἀντων. Δεικτ.) »(ἀρσ.) Οὗτος (» Οὑτοσί)-τούτȣ (τουτουί). **celui-ci (celui-là).** (θηλ.) αὕτη-ταύτης (ταυτησί). **celle, celle-ci (celle-là).** (οὐδ.) τοῦτο-τούτου (τουτουί). **ce** (πρὸ συμφώνου), **cet** (πρὸ φωνήεντος), **ce-ci (ce-là).** »Ὅδε, ἥδε, τόδε κτλ. αὐτός. (εἰς τὴν Γρφ. εὑρίσκεται ἐπὶ τῆς αὐτῆς μὲ τὴν σημερινὴν ἐκδοχῆς ἢ τὸ) » Αὐτὸς (» Αὐτός ἐστιν Ἠλίας, ὁ μέλλων ἔρχεσθαι,« Εὐαγγ.), ἴδε καὶ Ὁ. ||. αὐτὸς μὲ ἄλλους δύο (τρεῖς, τέσσερης, πέντε κτλ.). » Τρίτος (» Τέταρτος, » Πέμπτος κτλ.) αὐτός. **lui troisième (quatrième, cinquième, etc.).** ||. ('κατaίβηκαν εἰς τὸν Πειραιᾶ) καὶ αὐτοὶ καὶ ἡ γυναῖκες 'τους καὶ τὰ παιδιά 'τους. » Αὐτοί τε καὶ γυναῖκες καὶ παῖδες. ||. δι' αὐτὸ καὶ (κατὰ συνίζησιν) γι' αὐτό, ἴδε Διὰ καὶ Τοῦτο. ||. τὸ πλέον παράξενον ὅμως εἶν' αὐτό, 'ποῦ θὰ 'πῶ. » Ἐκεῖνο δὲ ἔσχάτως ἄτοπον, ὅτι... ||. αὐτό, (ἢ) τὸ αὐτό; (φρσ. ὅταν, λησμονοῦντες τὴν λέξιν ἐν τῷ μεταξὺ τῆς ὁμιλίας, χοντοστεκώμεθα). » Τὸ δεῖνα (Ἀριστοφ. πολλαχοῦ). **chose,** (ἄλλοι λέγουν· » τέτοιο. [ἢ] » τὸ τέτοιο). ||. καὶ πότε αὐτό; ἐν φ... ἴδε Ἐν φ. ||. μ' αὐτὰ καὶ μ' αὐτά, (φρσ.). » Τούτοις καὶ τοῖς τοιούτοις. ||. εἰς αὐτὴν τὴν (γεροντικὴν δηλ., περασμένην) ἡλικίαν! » Ἐν τούτῳ τῆς ἡλικίας (Λουκιαν. π. τ. ἐπὶ μ. συνόντων)! « ||. αὐτὴν τὴν ὥραν (φρσ.

ἀντὶ Ἀμέσως, τώρα, ὅμοιον μὲ τὸ) » Ἀρχίλογον, ἐν Λακεδαίμονι γενόμενον, αὐτῆς ὥρας ἐδίωξαν (Πλούτ. Λακων. Ἐπιτηδ.) α. (Τούτου σύνθεσις εἶνε τὸ ἐπίρρημα) » Αὐθωρεὶ (-ρί). (οἱ χυδ. τὸ λέγουν: τούτην τὴν ὥραν, τὸ ὁποῖον συνηχεῖ πως μὲ τὸ Γαλλ.) tout à l'heure.

Αὐτοῦ, ἐπ. (τοπ.) » Αὐτόθι, αὐτοῦ (ὁ Πλάτων τὸ μετεχειρίσθη ἐκ παραλλήλου μὲ τὸ, τῇδε. » Τῇδε αὐτοῦ περὶ Σικελίαν, « καὶ ὁ Ἀριστοτέλης ὁμοίως· ὁ δὲ Πλούταρχος εἶπεν: » Ἐνθάδ' αὐτοῦ καταμένειν «). là-ici, là-même. ||. ἀπ' αὐτοῦ, ἴδε Ἀπό.

Αὔψος, ον (χυρ. κρασί, τὸ χωρὶς γύψου). » Ἄγυψος.

Ἀφάνα (ἀπὸ τοῦ Ἄπτειν, διότι μὲ αὐτά, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, καίουν τοὺς φούρνους εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἀναφέρει δὲ καὶ ὁ Σουίδ. τὴν λέξιν, ἐξηγῶν δι' αὐτῆς τὸ Σχινδαψός, φ. (ἄγκαθ.), (ἴσως ὁ) » Ἐχινόπους chardon étoilé.

Ἀφανίζω, ῥ. μετ. » Διαφθείρω, καταστρέφω (-ομαι), ἀναιρέω, ἀπολλύω (-υμι), καταλύω, ἀφανίζω, διεργάζομαι, ἐξολοθρεύω. détruire, anéantir, ruiner, perdre, ravager, exterminer, ἴδε καὶ Χαλνῶ ἢ Χάνω.

Ἀφανισμός. » Ὄλεθρος, φθορά, διαφθορά, ἐξ(ἀπ)ώλεια, πανωλεθρία, φθόρος, ἐξολόθρευσις. destruction, anéantissement, ruine, θ. ravage, dépérissement, παρβλ. Χάλασμα.

Ἄφαντος, η, ον. » Ἀφανής, ἄφαντος (Εὐαγγ., Πίνδ. 1. Ὀλυμπ., Διοδ. Σικελ.), φροῦδος. invisible. ||. γίνομαι ἄφαντος. » Ἀφανίζομαι (» Φαίνεται δὲ ἡ τρυγὼν τοῦ θέρους· τοῦ δὲ χειμῶνος ἀφανίζεται. φωλεῖ γάρ, « Ἀρστ.), ἀφανίζω ἐμαυτὸν (» Ὁ θεὸς δ' εὐθέως ἠφάνισ' αὐτὸν οἱ τ' ὄφεις ἐς τὸν νεών, « Ἀρςφν.), ἀφανὴς (ἄφαντος, ἐξ ὀφθαλμῶν) γίνομαι. disparaître, s'évanouir. ||. χάμνω ἄφαντον. » Ἀφανίζω. faire disparaître.

Ἀφεντειά, ἴδε Αὐθεντεία. §. (ὁ κοινὸς λαὸς 'τὸ μεταχειρίζεται ὡς εἶδος τίτλου, πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ Σύ, καὶ τὸ ἑνόνει μὲ τὰς φωνὰς σου, 'του, 'της, σᾶς, 'τους. Ὅμοιόν τι παρατηρεῖται καὶ εἰς τοὺς παλαιοὺς ἐκείνους τῆς Λακεδαίμονος Εἵλωτας: Ὅταν οἱ Θηβαῖοι, εἰσβαλόντες εἰς τὴν Λακωνικήν, τοὺς παρεκίνουν νὰ ὁπλοφορήσωσιν ἀπεκρίνοντο, λέγει ὁ Πλούταρχος: » Οὐκ ἀρέσκειν ταῦτα τὰς δεσποσύνας. « ὡς ἂν εἰ ἔλεγον, ἂν δὲν λανθάνωμαι: » Δὲν ἀρέσουν αὐτὰ τῆς ἀφεντειᾶς 'των, « ἐννοοῦντες τοὺς κυρίους 'των).

Ἄφθαστος, η, ον (κυρ. ἰατρικὸν δοκιμασμένον καὶ ἀλάνθαστον: οὕτως ὀνομάζει ὁ Μυρεψὸς βότανόν τι ἀντιφάρμακον). » Ἀνύσιμος, ἐνεργός, δραστικός, δραστήριος. fort, efficace, infaillible.

Ἀφηγκρισοῦμαι, ῥ. ἀποθ. (ἀπὸ τοῦ) » Ἐπακροάομαι (κατὰ τὸ Ἐφέσου), παραβάλλω τὸ οὖς, ὠτακουστέω. prêter l'oreille.

Ἀφιερόνω, ῥ. μετ. » Ἀνατίθημι (-εμαι), ἀφιερόω, καθιερόω, ἀνίημι. consacrer, dédier, dévouer.

Ἀφιέρωμα. » Ἀνάθημα (-θεμα), ἀφιέρωμα. offrande, θ.

Ἀφιερωμένος, η, ον. » Ἀνατεθειμένος, ἀνακείμενος, ἄνετος, ἀνειμένος. consacré, dédié.

Ἀφιλίωτος, η, ον. » Ἀδιάλλακτος, ἄσπονδος. irréconciliable.

Ἀφίνω, Μ. (θλ.) ἀφήσω (ἀόρ. Ἄφησα καὶ Ἄφηκα, ὁ παθ. πρ. τῆς μτχ. Ἀφημένος κτλ.) ῥ. μετ. » Ἐάω, ἀφίημι, λείπω, λιμπάνω, ἐχ(ἀπο-κατα-ἐγκατα-παρα)λείπω, προ(ἀνα-μεθ-παρ)ίημι (-εμαι), ἀποτίθημι (-εμαι). laisser, quitter, renoncer à, abandonner, délaisser. ||. ἄφηκε (ἄφησε) τὸ τιμόνι ἀπὸ τὰ χέρια 'του. » Μεθῆκε τὸ πηδάλιον ἐκ τῶν χειρῶν (Συνεσ.). « ||. 'θα μὴν ἀφίνουν κανένα 'νὰ ἔμβῃ (περάσῃ) μέσα εἰς τὸ κάστρον. » Μηδένα παριέναι εἰς τὴν ἄκραν. ||. 'τὸν ἄφινε 'νὰ ἐμβαίνῃ εἰς τὸν παπποῦ 'του. » Παρίει αὐτὸν πρὸς τὸν πάππον. ||. ἀφίνω τὸ νερὸν εἰς τὸν κάμπον, ἴδε Ἀπολνῶ. ||. ἀφίνω 'πίσω » Ἀπαλείπω (-λιμπάνω).

||. ἀφίνοντας τὸ βουνὸν πρὸς τὰ δεξιά. »'Ἐκ δεξιᾶς τὸ Παγγαῖον οὖρος ἀπέργων (Ἡρόδ. Η'), laissant la montagne à main droite, ἴδε καὶ 'Αφίνω. ||. ὁ πατέρας του πέθανε καὶ 'τὸν ἄφησε πολλὰ μικρόν. »'Ἐπὶ νηπίῳ τοῦ πατρὸς αὐτῷ τελευτήσαντος. ||. δὲν ἀφήσομεν αὐτὰ τὰ λόγια. »Τούτων ἀφέμενοι τῶν λόγων. ||. ἄφησα τὸ καράβι κ' ἔφυγα (κυρ. ἐπὶ στρατιωτῶν). »Λι(»Λει)ποναῦς ἐγενόμην. déserter le vaisseau. ||. 'τὸν ἄφησε 'ς τὸν τόπον. »Αὐτόθεν (»Μιᾷ πληγῇ) αὐτὸν κατέβαλεν. il l'étendit raide mort. ||. ἀφίνω γένεια (μαλλιά, μουστάκια). »Πώγωνα (»Κόμην, »Γένειον) τρέφω. »Τὸν ἀρχαῖον τρόπον κομῶντες καὶ τὰ γένεια ἀφεικότες,« Δίων Χρυσ. Λς'. se laisser croître la barbe (les cheveux etc.). ||. 'τὸ ἄφησε δι' ἄλλον καιρόν. »Εἰς ἄλλον καιρὸν ἀνεβάλετο (ἀνεθέτο, ὑπερέθετο). ||. ἄφησε 'να περάσουν δύο ἡμέραις. »Δύο διαλιπὼν ἡμέρας. ||. Ἀφίνω μεταξὺ τόπον (ἄδειαν). »Διαλείπω (»Ἔνθεν καὶ ἔνθεν ἐπιδέουσι τοῖσι ἱστίοισι, κατὰ δέκα τὸ ἕλικος αὐτὸ διαλείποντες, καὶ ἔσω ἀνεψῦχθαι,« Ἱππ. περὶ ἀγμ.). ||. 'τὸ ἀφίνω ἐπάνω σου (φρ.). »'Ἐπὶ σὲ τὸ πᾶν ἀναβάλλομαι (ποιοῦμαι, ἀνατίθημι-εμαι, ἐπιτρέπω). §. (μεταφ. ἀντὶ τοῦ Δίδω ἄδειαν). »Συγχωρέω. permettre, accorder, ἴδε καὶ Ἄδεια. ||. μὲ πολλὴ 'του δυσαρέσκειαν καὶ ἠφρις ἐπὶ 'τοῦ θέλημά του τοὺς ἄφησεν 'ν' ἀρραβωνιασθοῦν ἔτσι. »Μάλα ἄκων συνεχώρησεν αὐτοῖς οὕτω τάττεσθαι. §. ἀφίνομαι (τραβῶ χέρι, τραβηοῦμαι, παραιτοῦμαι), »'Εξ(»Αφ)ίσταμαι, ἀφίεμαι, ἀναδύομαι. désister, se désister, ἴδε καὶ Τραβηοῦμαι.

Ἀφιόνι, ἰατρ. »Μηκώνειον, ὄπιον, opium.

Ἀφιωμένος, η, ον, ἴδε Ἀφιερωμένος.

Ἀφόβως, ἐπ. »Ἀφόβως, ἀδεῶς, ἀνεκπλήκτως, ἀκαταπλήκτως, ἀταράχως. intrépidement, imperturbablement, sans peur.

Ἀφοβιά. »Ἀφοβία, τὸ ἄφοβον (ἀνέκπληκτον, ἀπτόητον, ἀκατάπληκτον): intrépidité, imperturbabilité.

Ἄφοβος, η, ον. »Ἀδεής, ἄφοβος, ἀπτόητος, ἀνέκπληκτος, ἀκατάπληκτος, ἀτάραχος. intrépide, imperturbable.

Ἀφόρετος, α, ον, ἴδε Ἀφόρετος.

Ἀφορεσμένος, η, ον. »Τῆς ἐκκλησίας ἀποκήρυκτος (Συνέσ.), ἐναγής, ἐξάγιστος, κατάρατος, ἐπάρατος, ἀφωρισμένος (μεταγ.), ἀποσυνάγωγος (παρ' Ἑβραίοις). excommunié, ἴδε καὶ Καταραμένος.

Ἀφορεσμός. »Ἀφορισμός (πόση διαφορὰ μεταξὺ τῆς σημασίας, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἡ λέξις ὅταν ὁ Ἱπποκράτης ἔγραφε τοὺς ἀφορισμούς του, καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς σημασίας, τὴν ὁποίαν ἔχει τὴν σήμερον!), ἀποκήρυξις (Συνέσ.), ἀρὰ καὶ (πληθ.) ἀραί. excommunication.

Ἀφόρετος, η, ον. »Ἀφόρητος (μεταγ. »Ἀφόρητοι βλαῦται παρὰ Ἀθηναίοις ὑποδήματα μήπω φορηθέντα ποσίν,« Εὐσταθ. Ἰλ. Δ. 137), ἄβλητος (Ἡσύχ.), ἀγνάφευτος, ἀτριβής. (habit) tout neuf, qui n'a pas été porté (usé).

Ἀφορμή, ἴδε Αἰτία.

Ἀφορνῶ, Μ. (θὰ) ἀφορέσω (φόρ. Ἀφώρεσα, ὁ πθ. πρ. τῆς μτχ. Ἀφορεσμένος κτλ.), ῥ. μετ. »Εἴργω ἱερῶν, ἀποκηρύσσω (-ττω) (Θεοδώρ. ἐκκλ. ἱστορ.), ἀφορίζω (Ἐκκλ.), ἀρὰς τίθεμαι. excommunier.

Ἀφ' οὗ, ἢ Ἀφοῦ, ἐπίρ. (χρον.) καὶ σύνδ. (αἰτιολ. καὶ συμπερ.). »Ἐπειδή, ἐπεί, ἐπειδὰν καὶ ἐπὰν (πρὸς ὑποτακτικήν), μετὰ (πρὸς ἀπαρέμφατον), ἐξ οὗ, ἐξ ὅτου, ἀφ' οὗ, ἀφ' ὅτου, ὅπου, ὅτε, ὁπότε, ἡνίκα, ὡς. depuis que, après, après que, quand; puisque. ||. (διὰ μετοχῆς ὡς ἐπὶ τὸ πλ.) ἀφ' οὗ τὰ εἶπεν αὐτά. »Ταῦτα εἰπών. »Ταῦτα δ' αὐτοῦ εἰρηκότος. ||. ἀφ' οὗ πέρασε τὸ Σάββατον. »Δια-

γενομένου τοῦ Σαββάτου. ||. ἀφ' οὗ λούσθηκε, καὶ φόρεσεν ἕνα μεγαλοπρεπὲς φόρεμα. »Λουσάμενος δὲ καὶ λαβὼν χλαμύδα λαμπράν. ||. καὶ ἀφ' οὗ γυρίσῃς μέσα αὐτὴν τὴν ἄκρην, εἶν' ἕν ἀψήλωμα μεγαλούτσικο'. » Καὶ κάμψαντι τοῦτον ἐντὸς, κρημνίζεστιν εὐμεγέθης. ||. (καὶ πρὸς ἀπαρέμφατον, ὅταν ὅμως προηγῆται ἀφηγηματικὸν ῥῆμα): ἀφ' οὗ δὲ ἔφθασαν εἰς τ' ὁσπίτι τοῦ Ἀγάθωνος, ηὗραν τὴν θύραν ἀνοικτήν. »'Επειδὴ οὖν γενέσθαι ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ τοῦ Ἀγάθωνος, ἀνεῳγμένην καταλαμβάνειν τὴν θύραν. ||. ἀφ' οὗ δὲ εἶπαν ὅλοι οἱ κριταὶ τὸ ναί... »'Επειδὴ φῆσαι πάντας τοὺς δικαστάς. ||. 'δὲν εἶνε πολλὰ χρόνια ἀφ' οὗ ἔπαυσεν. »Οὐ πολλὰ ἔτη ἐπειδὴ πέπαυται. ||. διότι μετὰ τρεῖς ἢ τέσσερης μῆνας, ἀφ' οὗ ἐξώφλησε μὲ αὐτοὺς, ἀπέθανε. »Τέτταρσι γὰρ ἢ τρισὶ μησὶν ὕστερον ἢ διελύσατο πρὸς τούτους, ἐτελεύτησε (Δημοσθ. πρὸς Ναυσιμ. καὶ Ξενοπ.).« ||. ἀφ' οὗ λοιπὸν εἶν' ἔτσι. »"Οτε τοίνυν τοῦθ' οὕτως ἔχει. »'Οπότε γοῦν οὕτως ἔχει. ||. ἀφ' οὗ πλέον 'δὲν 'μπορῶ οὔτε σᾶς 'νὰ καταπείσω. »"Οπου (»"Οτε)γε μηδ' ὑμᾶς δύναμαι πείθειν,« Πλάτ. ||. ἀφ' οὗ εἶδαν κοντὰ τὴν ἀρμάδαν. »'Επεὶ δὲ ὤφθη πλησίον ὁ στόλος. ||. ἀφ' οὗ λοιπὸν ἔφθασεν. »'Ως οὖν ἀφίκετο. ||. ἀφ' οὗ ἔλθοι. »'Επειδὰν ἀφίκηται. ||. ἀφ' οὗ ὅμως ἀγαπᾷς καλλήτερα 'να σιωπᾷς. »Ἀλλ' εἰ σιωπᾷν ἥδιόν σοι. ||. ἀφ' οὗ λοιπὸν ηὗραν εὔλογον 'να παιδεύουν καὶ διὰ μόνους λόγους, 'δὲν ἤθελαν ἄρά γε παιδεύσῃ πολὺ σκληρότερα τὸν πραγματικὸν τῆς πόλεως προδότην; »"Οπου τοίνυν καὶ τῶν λόγων τιμωρίαν ἠξίουν λαμβάνειν, ἧπου τὸν ἔργῳ προδόντα τὴν πόλιν, οὐ μεγάλαις ἂν ζημίαις ἐκόλασαν« ; ἴδε καὶ Μένω. ||.ἀφ' οὗ κτίσθηκαν οἱ ἄνθρωποι. »Ἀφ' οὗ γεγόνασιν ἄνθρωποι (Δημοσθ.)«, ||. εὐθὺς ἀφ' οὗ, ἴδε Εὐθύς. ||. εὐθὺς ἀφ' οὗ περάσῃς αὐτὴν τὴν θύραν, ἴδε Καθώς.

Ἀφράτος, η, ον. » Ἀφρώδης (Εὐριπ. 'Ορ.). **soufflé**.

Ἀφραχτός, η, ον, ἴδε Ξέφρακτος.

Ἀφρίζω, ῥ. ἀμ. » Ἀφρίζω(-έω, -ιάω). **écumer, mousser** (κυρ. διὰ τὸ κρασί).

Ἀφρός. »Ἀφρός. **écume, θ. mousse** (κυρ. τοῦ κρασιοῦ καὶ τῶν ὁμοίων).

Ἀφρόψαρα (τὰ), ἴδε Γόνος.

Ἀφτειαστος, η, ον. »Ἀκατασκεύαστος, ἀτελής. **imparfait**.

"Αφτρα (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἡ ἄφτραις, σύγχαμμα τοῦ στόματος τῶν μικρῶν μάλιστα παιδιῶν), πάθ. »"Αφθαι. **aphtes**.||.'βγάζω(ἔχω) ἄφτραις. »Ἀφθάω.

Ἀφύλακτος, η, ον. »Ἀφρούρητος, ἀνεπιτήρητος. **qui n'est pas gardé**.

Ἀφύσικος (ὁ Διογ. Λαέρτ. μετεχειρίσθη τὴν λέξιν ἀντὶ τοῦ Ἀφυής), η, ον. »'Ο ('»'Η, »Τὸ, » Τὰ, κτλ.) παρὰ φύσιν, ὑπερφυής, ἔκφυλος, ἀνακεχωρηκὼς τῆς φύσεως (Χρυσός.). **contre nature**.

Ἀχ! ἐπ. (τὸ ἐπ. φαίνεται εἰς τὸ ἀρχ. Ἄχος, ἄχθος, ἄχθομαι κτλ. σημαίνει πόνον, λύπην, εὐχαρίστησιν κτλ.) »Παπαῖ! φεῦ! ὤμοι καὶ οἴμοι! ἰού! αἶ-αἶ! ἆ καὶ ἆ! ἆ-ἆ (»"Α, ἆ, ὀδύνη με τείρει,« Εὐρ. 'Ρησ.)! Φεῦ (»Φεῦ, τὸ καὶ λαβεῖν πρόσφθεγμα τοσῷδ' ἐν χρόνῳ,«! Σοφ.). **ah**! ἴδε καὶ Ἀ, καὶ "Ωχ!

Ἀχάλαστος, η, ον. »Ἀνώλεθρος, ἄφθαρτος, ἀκήρατος, ἀδιάφθορος, ἀκαθαίρετος. **indestructible, impérissable, incorruptible**.

Ἀχαμνὰ, ἐπ. »Πονήρως, κακῶς. **mal**, ἴδε καὶ Κακά.

Ἀχαμναίνω(-ίζω), ῥ. μετ. καὶ ἀμ. ἴδε Ἀδυνατίζω καὶ Λιγνεύω.

Ἀχάμνισμα, ἴδε Ἀδυνάτισμα καὶ Λιγνάδαι

Ἀχαμνὸς, ή, ὸν (ἐκ τοῦ) »Χαῦνος, ἴδε Ἀδύνατος καὶ Λιγνός. §. ἀχαμνὰ (διὰ τὸ εὐφημότερον, τὰ) » Αἰδοῖα (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Πελοπόννησον), οἱ ὄρχεις, οἱ δίδυμοι. **les testicules, les parties naturelles (honteuses)**.

Ἀχαριστία. »Ἀγνωμοσύνη. ingratitude, θ.

Ἀχάριστος, η, ον. »Ἀγνώμων, ἀχάριστος, δυσχάριστος. ingrat. ||. φαίνομαι (εἶμαι) ἀχάριστος. »Ἀγνωμονέω. manquer de gratitude, méconnaître un bienfait (un service).

Ἀχελοῦδα, 'ψ. ἴδε 'Ορφός.

Ἀχελώνα, ζ. ἴδε Χελώνα.

Ἀχελῶνι, πάθ. ἴδε Χελῶνι.

Ἀχερον, ἴδε Ἀχυρον.

Ἀχερῶνα(-νας), ἴδε Ἀχυρῶνα.

Ἀχηβάδα, ἴδε Χηβάδα.

Ἀχινοπόδι, φ. »'Εχινόπους-ου καὶ -οδος (ὁ). chardon à cent têtes.

Ἀχινὸς(-νιὸς), θαλ. »'Εχῖνος. oursin. (Οἱ Τοῦρκοι τοὺς ὠνόμασαν προσφυέστατα *Δενίζ-κεστανὲ, Κάστανα θαλάσσια. Τὴν αὐτὴν μετωνυμίαν ἔχουν καὶ εἰς μερικὰ μέρη τῆς Γαλλίας).

Ἀχλάδι (τὸ Ἀγριάπιδον· εἰς τὴν 'Ελλάδα ὅμως ὀνομάζουν τὰ ἥμερα), κ. » Ὄχνη καὶ » Ὄγχνη, ἀχράς (»Ὄγχνη κυρίως κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἡ ἀγρία ἄπιος, ἤτοι ἡ ἀχράς... καταγρώμεθα δὲ ὅμως τῇ λέξει καὶ ἐπὶ τῶν ἡμέρων,« Εὐσαθ. 'Οδυσ.), ἄχερδος (ὁ καὶ ἡ). poirier sauvage ou franc.

Ἀχνίζω (βάλλω εἰς τὸν ἀχνὸν), ῥ. μετ. »Πυριάω (κυρ. ἄῤῥωστον ἵνα ἱδρώσῃ). §. » Καταντλέω. exposer (cuir) à la vapeur. §. fomenter. §. (ἐβγάζω ἀχνόν). ῥ. ἀμ. » Ἀτμίζω, ἀτμιάω. fumer, exhaler.

Ἀχνισμα. » Ἀτμισμὸς, ἄτμισις. Πυρίασις. §. » Κατάντλησις. l'action de faire cuir (d'exposes) à la vapeur. §. fomentation.

Ἀχνιστὸς, ἡ, ὸν (κυρ. θαλασσινόν). »Ἀτμιστός. cuit à la vapeur.

Ἀχνός. »Ἀτμὸς, ἀτμὶς, ἄχνη, ἀτόπνοια. vapeur, θ. fumée, θ.

Ἀχόρταγος, η, ον. » Ἄπληστος, ἀκόρεστος, ἀπλήρωτος, ἀχόρταστος. insatiable. avide.

Ἀχός (»Τί 'νὰν ἀχὸς 'που γένεται καὶ ταραχὴ μεγάλη;«). »Ἦχος.

Ἀχοῦρι (ἐκ τοῦ) Ἀχύριδς ('Επιγρ. 'Ηράκλ. Α', 139, ὅπερ διακρίνεται σαφέστερον ἐκ τῆς προφορᾶς τοῦ Τουρκ. Ἀχὺρ), ἱππὼν, ἱπποστάσιον. écurie, θ.

Ἀχρεία, ἐπ. » Ἀσελγῶς, ὕβρει. vilainement, ἴδε καὶ Κακά.

Ἀχρειέστατος, η, ον, ὑπερθ. καὶ

Ἀχρειέςερος, η, ον, συγκρ. (ἀνωμλ. ἴδε τὸ Θετ). τοῦ Ἀχρεῖος. » Αἴσχιστος, μιαρώτατος, παμμίαρος. très -mauvais sujet.

Ἀχρειεύω, ῥ. ἀμ. » Ἀχρειόομαι (»Πάντες ἐξέκλιναν, ἅμα ἠχρειώθησαν,« Γραφ.), ὑβρίζω, ἐξυβρίζω, ἀσελγαίνω. agir (se comporter) avec impertinence (insolence). ||. καὶ τοὺς πολλὰ πονηροὺς, ὅταν πολὺ-πολὺ ἀχρειεύσωσι. »Καὶ τοὺς πάνυ δεινοὺς ἑκάστοτε, ὅταν πλεονάζωσι (Δημ.).«

Ἀχρειόγλωσσος }, η, ον, ἴδε Ἀ-
Ἀχρειολόγος } χρειόστομος.

Ἀχρειολογῶ, ῥ. ἀμ. » Αἰσχρολογέω, αἰσχρομυθέω, αἰσχροῤῥημονέω, αἰσχροεπέω. tenir des propos indécents etc., avoir la bouche vilaine (μεταφ.).

Ἀχρεῖος, α, ον (Σημ. Α'. Οἱ παλαιοὶ μετεχειρίζοντο τὴν λέξιν ἀντὶ τοῦ Ἀχρηστος· ἀπὸ τὸ »Ἀχρεῖον ἰδὼνα ὅμως τοῦ 'Ομήρου φαίνεται ὅτι ἐσήμαινε καὶ τὸν Ἀναιδῆ, καθὼς τὴν ἐκλαμβάνομεν ὡς ἐπὶ τὸ πλ. καὶ ἡμεῖς τὴν σήμερον. Λέγω δὲ »ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον,« καθότι ὀνομάζομεν ὄχι μόνον ἀχρεῖον ἄνθρωπον (τὸν κακὸν καὶ διεφθαρμένον), ἀλλὰ καὶ ἀχρεῖον ἀέρα (τὸν νοσώδη), καὶ ἀχρεῖον κρέας (τὸ ἄπαγον), καὶ ἀχρείαν καταῤῥοὴν (τὴν βαρειὰν), ϗ ἀχρεῖον δρόμον (τὸν δύσβατον), καὶ ἀχρεῖον ἄλογον (τὸ νωθρὸν ἢ δυσάγωγον), καὶ ἐν γένει ὅ,τι 'δὲν εἶνε καλὸν εἰς τὸ εἶδός 'του. 'Επομένως εἶν' ἀδύνατον 'να προσδιορισθῇ ἐπ' ἀκριβὲς ἡ κυριολεξία τῆς λέξεως, ϗ διὰ τοῦτο ἡ ἐκλογὴ μένει εἰς τὸν ἀναγνώστην. 'Ως ἐπὶ τὸ πλ. ὅμως ὀνομάζεται ὁ διεστραμμένος καὶ κακοήθης ἄνθρωπος). » Πονηρός, μ'

ρὸς, βδελυρὸς, φαῦλος. §. ἀσελγὴς, φαυλόβιος, ἀκόλαστος, ἄσεμνος. §. αἰσχροποιὸς, αἰσχρουργὸς, ἀῤῥητοποιός. §. (λόγος) σαπρὸς, Εὐαγγ. vilain, adject, vil, fripon, bélitre, vaurien, maraud, coquin, polisson, gueux; débauché, perdu, etc, ἴδε καὶ Ἄνοστος, καὶ §. Κακὸς, καὶ §. Πρόστυχος, καὶ §. Τιποτένιος. (Σημ. Β'. Ὁ παρατράγῳδος σχηματισμὸς τοῦ παραθετικοῦ αὐτῆς τῆς λέξεως εἰς τὴν γλῶσσάν μας εἰς -έστερος καὶ -έστατος, μ' ὅλον ὅτι φαίνεται χαλκευμένος εἰς τὸ ἐργαστήριον τῆς ἡμιμαθείας, καθὼς καὶ τὸ Ἡροκομμενέστατος καὶ ἄλλα πολλά· παρατηροῦντες ὅμως καὶ τῶν ἀρχαίων τὸ Ἐῤῥωμενέστατος καὶ Ἀφθονέστατος καὶ Ὀψοφαγίστατος καὶ Διακονέστατος κτλ. ἠμποροῦμεν καὶ 'να δικαιολογήσωμεν τὴν φαινομένην ταύτην παράβασιν τῶν κανόνων, ἀποδίδοντες τὴν αἰτίαν εἰς ἄλλους τύπους ἀρχαίους, τῶν ὁποίων 'δὲν διεσώθησαν τὰ πρωτότυπα).

Ἀχρειόστομος, η, ον. » Αἰσχρολόγος, αἰσχροῤῥήμων, αἰσχροεπὴς, φορτικὸς, φαυλοῤῥήμων, κακόστομος. mal-embouché, ordurier, qui tient des propos indecents, qui dit des horeurs (turpitudes, impuretés, saletés, obscénités, polissonneries).

Ἀχρειότης («Ἡ ἀχρειότης μήτηρ ἐστὶ τοῦ λιμοῦ, αὐτ. »Ἐν τῇ ἀχρειότητι ἐλάττωσις καὶ ἔνδεια μεγάλη,« Γρφ. Τωβ. Δ'. 13). »Ἀσέλγεια, ὕβρις, βδελυρία, μιαρία, ἀκαθαρσία, ἀσχημοσύνη. §. αἰσχρουργία, αἰσχροπραγία, αἰσχροποιία, ἀῤῥητοποιία, ἀῤῥητουργία. §. αἰσχρολογία, αἰσχροῤῥημοσύνη. turpitude, θ. ordure, θ. infamie, indécence, saleté, obscénité, impureté, polissonnerie, vilenie, sottise, bêtise. ||. κάμνω ἀχρειότηταις. » Αἰσχρουργέω, ἀσελγαίνω, ἴδε καὶ Ἀτακτῶ. ||. εἰς τόσην ἀχρειότητα κατήντησαν. »Εἰς τοῦτο ὕβρεως καὶ μιαρίας ἀφίκοντο (Δημοσθ.)«. ||. αὐτὸ εἶν' ἡ μεγαλήτερη ἀχρειότης τοῦ κόσμου. »Τοῦτο οὐκ ἔχον ἐστὶν ὑπερβολὴν ἀκαθαρσίας (Δημ.)«. || παιδὰς ἀπὸ σᾶς 'δὲν γνωρίζει κάλλιστα τὴν ἀχρειότητα τοῦ Τιμάρχου; » Τίνι δὲ ὑμῶν οὐκ εὔγνωστός ἐστιν ἡ Τιμάρχου βδελυρία (Αἰσχ.)«;

Ἀχρήζω (εἰς τὸν Συρόπουλον εὑρίσκεται χωρὶς τοῦ α: »Ὁ βίος μου χρήζει τὸ ἥμισυ τῆς Βενετίας«), ῥ. ἀμ. ἴδε Ἀξίζω.

Ἀχρησίμευτος, η, ον. »Ἄχρηστος, ἀχρεῖος, ἀνεπιτήδειος, ἀσυντελής. qui ne sert (n'est bon) à rien, qui n'est d'aucun usage.

Ἀχταπόδι, θαλασσ. ἴδε Ὀχταπόδι.

Ἀχυβάδα, ἴδε (ὀρθότ.) Χηβάδα.

Ἀχυλιὰ (ἡ ζεστὴ στάχτη), ἴδε Χόβολη.

Ἀχυρένιος, α, ον. » Ἀχύρινος. de paille.

Ἄχυρον (προφ. κοιν. Ἀχερὸν καὶ [εἰς τὴν Ἀττικὴν] » Ἄχουρον) » Ἄχυρον. paille θ. chaume, θ.

Ἀχυρόστρωμα. » Στιβὰς-άδος (ἡ), χαμεύνη, χαμεύνιον. paillasse, θ.

Ἀχυρῶνα (ἡ) } » Ἀχυρὼν, ἀχυρ-
Ἀχυρῶνας (ὁ) } μιὰ, ἀχυροβολῶν, ἀχυροθήκη. pailler, grange, θ.

Ἀχῶ (» Ἀχοῦνε κάμποι καὶ βουνὰ, καὶ τὰ πουλιὰ σκορποῦνε,« Ἆσμα δημοτ.), ῥ ἀμτβ. (ἐκ τοῦ) » Ἠχέω; ἴδε Βούζω.

Ἀχωνευσία. » Ἀπεψία. indigestion.

Ἀχώνευτος, η, ον. » Ἄπεπτος, ἀδιαφόρητος. indigeste.

Ἀχῶνι (τὸ). » Χώνη, χωνευτήριον. gouffre, ἴδε καὶ Καταβόθρα.

Ἀχώριστος, η, ον. » Ἀναφαίρετος, ἀναπόσπαστος. inséparable.

Ἀψὰ, ἐπ. (ἀπὸ τοῦ) » Αἶψα, ἴδε Ὀγλίγωρα.

Ἀψηλὰ (κτλ.), ἐπίῤ. ἴδε Ὑψηλά.

Ἀψηλόνω, ῥ. μετ. » Ὑψόω, ἐξαίρω, μετεωρίζω, ἀνυψόω, ἀνατείνω, εἰς ὕψος αἴρω. haussser, élever, rehausser. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Υ-

φόομαι, εἰς ὕψος αἴρομαι, ἀναφέρομαι, κτλ. s'élever.

Ἄφητος, η, ον. inculte. Ἴδε καὶ Ὠμός.

Ἀφηφησία. »Ὑπεροψία, κατα(περι)φρόνησις, θράσος (τὸ), ὕβρις. affronterie, arrogance.

Ἀφήφιστος. η, ον. »Ὑπερόπτης, θρασὺς, ὑβριστής. arrogant, affronteur.

Ἀψηφῶ, ῥ. μετ. ἴδε ψηφῶ.

Ἀψιθιά, φ. »Ἀψίν(ψύν)θιον, ἄψιν. (ψυν)θος (ἡ). absinthe, aluine

Ἀψὺς (ὁ δυνατὸς, τσουχτερὸς), εῖά, ύ. »Δριμὺς, αὐστηρὸς, δηκτικὸς, δάκνων, δακνώδης, στρυφνός. âpre, piquant, mordant, mordicant, cuisant, âcre, acerbe. §. (μεταφ. ἀψὺς ἄνθρωπος, ὁ) »Ὀξύθυμος (»Τὸ δὲ Ἀπτοεπὲς, δασυνόμενον, δηλοῖ τὴν καθαπτομένην ἐν ἔπεσι καὶ ὑβριστικὴν, ὅθεν ἡ συρφετώδης ἴσως ὑπολείξασα γλῶσσα φησὶν Ἀψοὺς τοὺς ἐν λόγῳ θρασεῖς,« Εὐσαθ. Ἰλ. Θ. 209), ἴδε Θυμώδης.

B

Β, τὸ δεύτερον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου. Ἐπέχει τόπον τοῦ Αἰολικοῦ F. »Ἄλσος-βάλτος, ὕδρα-βύδρα, παλαιὸς-παλαβὸς, παλαίω-παλαίβω, κτλ. §. τρέπεται εἰς Γ. »Βλέπω-γλέπω, βοῦπα-γοῦπα, κτλ. ||. εἰς Π. »Κόμβος-κόμπος, ἐμβαίνω-ἐμπαίνω, κτλ. ||. Εἰς Φ. »Βλήχων-φλησκοῦνι.

Βίβω (ἡ ἄλλ. Γιαγιὰ καὶ Κυροῦλα), ἴδε Γιαγιὰ (εἰς τὸ Παράρτημα) καὶ Βάγια.

Βαγένι (ὁ Ν. Μυρεψὸς, Γ', 58, τὸ ἔχει Βαγοίνιον' »Ξύλου μελίας, ἐξ οὗ ποιοῦσι τὰ στεφάνια τῶν βαγονίων,» τὸ ὁποῖον δὲν ἐνόησεν ὁ Δουκάγγ.), ἴδε Βουτσὶ καὶ Βαρέλλι.

Βάγια (ὀρθ.) Βάϊα ἡ Βαία (καθὼς τὸ ἔχει ὁ Ἐτυμολ.» Ῥωμαῖοι βαΐαν καλοῦσι τὴν τροφὸν,« Στρδ), (ἡ ἄλλ. Παραμάνα, ἡ Βυζάστρα. Ἡ λέξις ἔχει πολλὴν συγγένειαν μὲ τὸ) »Βαυβὼ (ὄνομα, τὸ ὁποῖον εἶχε, κατὰ τὴν μυθολογίαν, ἡ παραμάννα τῆς Δήμητρος), ἴδε Βυζάστρα.

Βάζω, ῥ. μετ. ἴδε Βάλλω.

Βαθαίνω, ῥ. μετ., » Βαθύνω. approfondir. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Βαθύνομαι. s'approfondir. §. (μεταφ.) »Ἐμβατεύω, διϊκνέομαι, εἰς βάθος διήκω, ἐμβαθύνω. pénétrer, approfondir. ||. δὲν ἐβάθυνε 'ς τὸ νόημα. »Οὐκ ἐφίκετο (»Οὐκ ἐδράξατο) τῆς ἐννοίας. ||. ὅσοι βαθύνουν περισσότερον εἰς τὸ νόημα τῶν νόμων. »Οἱ τοῖς νόμοις ἐμβαθύνοντες μᾶλλον (Φιλ. Α'., Πλούτ. Γ'.)«.

Βαθειά, ἐπ. »Βαθέως, εἰς (ἐς, κατὰ) βάθος, διὰ βάθους, ἐν τῷ βάθει. profondement §. à fond. ||. ἐῤῥίζωσε πολλὰ βαθειά. »Ἐνέφυ σφόδρα διὰ τοῦ βάθους (Συνεσ.). ||. χώνω(-ομαι) βαθειά, ἴδε Χώνω. ||. τί βαθειὰ κοιμοῦσουν (μεταφ.)! »Ὡς βαθὺν κεκοίμησαι!

Βάθος (τὸ). »Βάθος (τὸ), βαθύτης. profondeur, θ.

Βαθουλόνω, ῥ. μετ. »Κοιλαίνω. creuser, caver.

Βαθουλὸς, ή, όν. »Κοῖλος, ἔγκοιλος. creux, concave. ||. 'μμάτια βαθουλά,« ἴδε Βουλῶ.

Βαθούλωμα. »Κοιλότης, κοίλωμα, κοιλάς. cavité, creux.

Βαθουλωτὸς, ή, όν. »Ὑπόκοιλος. un peu creux, ἴδε καὶ Βαθουλός.

Βαθρακάκι (ὁ μικρὸς βαθρακὸς), ζ. »Βατράγιον, βατραχίσκος, βατραχίδιον. petite grenouille, θ. §. (πάθος τοῦ στόματος). »Βάτραχος, βάτραχος ὑπογλώττιος (Ἀριστοτ.), ὑπογλωττὶς (Ἱπποκρ.). tumeur qui vient sous la langue (des enfans).

Βαθρακοβότανον, = Βαθρακόχορτον.

Βαθρακόπετρα, πέτρ. πολύτ. (εἶνε δόντι ψαριοῦ ἀπολιθωμένον). »Βατραχίτης (λίθος). crapaudine, θ.

Βαθρακὸς (ὁ μεταπλασμὸς τῶν στοιχείων εἶνε καθ' αὑτὸ Ἰωνικός. »Ὅτι δὲ πολλαὶ τοιαῦται ἀφώνων

τροπαὶ γίνονται ἰωνικῶς, δηλοῖ πρὸς ἄλλοις καὶ ὁ βάθρακος, ὁ παρὰ τῷ Ἴωνι Ἡροδότῳ [Α', 131.],« Εὐστ. 1570 18). ζ. » Βάτραχος. grenouille, θ. §. = Βαθρακόψαρον, (» Ἐκεῖνοι τρώγουν βαθρακοὺς, ἡμεῖς δὲ ταγιαζοῦμιν, « Πτωχοπρόδρ.).

Βαθρακόχορτον, φ. » *Βατράχιον. *grenouillette, θ. bacinet. renoncule (εἶνε ἄπειρα εἴδη), θ.

Βαθρακόψαρον, ψ. » Βάτραχος (ὁ θαλάσσιος), λοφίας. baudroie, grenouille pecheuse, θ. diable de mer.

Βαθὺς, εια, ύ. » Βαθύς. profond, ereux. §. (μεταφ. ἄνθρωπος φρόνιμος καὶ μὲ νοῦν διαπεραστικόν). » Βαθὺς, βαθύνους, βαθύφρων, βαθυγνώμων, βαθεῖαν ἄλοκα διὰ φρενὸς καρπούμενος (Αἰσχ.). qui a des vues profondes (de la perspicacité, un esprit pénétrant). §. (συνεκδ. ἐπὶ χρωμάτων, ἀπ' ἐναντίας τῷ, Ἀνοικτός. » Ὅσῳ γὰρ εὑρίσκεται ὁ λίθος βαθὺς τῇ χροιᾷ, τοσούτῳ ἀναγκαιότερός ἐστι τῶν ἄλλων, « Ἐπιφάν. περὶ λίθ.). » Βαθύχρους, καταχορής. foncé, obscur. ||. κόκκινον βαθύ. » Φοινικοῦν καταχορές.

Βάϊα (ἡ ἄλλ. Βυζάστρα). » Βάϊα, ἡ τροφὸς (λέγει ὁ Σουΐδας).

Βάϊον (κυρ. τὸ κλαδὶ τῆς χουρμαδιᾶς, μυρσινιᾶς, δάφνης, ἐληᾶς κτλ., τὸ ὁποῖον μοιράζουν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τὴν πρὸ τοῦ Πάσχα Κυριακὴν, ἥτις διὰ τοῦτο καὶ Βαϊοφόρος ἢ τῶν Βαΐων ἐπωνομάσθη· κοινῶς δὲ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἡ δάφνη). » Θαλλὸς (κυρ. τὸ χλωνάρι τῆς ἐληᾶς), βάϊς (ἡ), βαΐον (» Ἵνα δὲ εἰς πλέξιν φορμῶν καὶ σπυρίδων λευκοί τε καὶ ἐπιτήδειοι οἱ θαλλοὶ ὦσι, χλωροὺς ἔτι ἀπὸ τῶν βαΐων ἐκτίλλομεν αὐτοὺς, « Γεωπον. Ι'). branche de palmier, rameau.

Βαλανίδα, ἴδε Γαργαλήθρα.

Βαλανίδι, καρπ. » Βάλανος (δρυὸς, ἢ δρυΐνη, καὶ μονολεκτικῶς) δρυοβάλανος (διότι ἐπίσης βαλάνους ὠνόμαζαν καὶ τὰ κάστανα καὶ τ' ἀμύγδαλα καὶ τοὺς φοίνικας καὶ ἄλλα ἀκρόδρυα τοῦ αὐτοῦ εἴδους), φηγὸς (κυρ. τὸ στρογγυλὸν καὶ φαγώσιμον), ἄχυλος (ἡ)(κυρ. τοῦ πριναριοῦ). gland, faine, θ. §. (συνεκδχ. ἡ δακτυλήθρα τοῦ βαλανιδιοῦ, χρήσιμος εἰς τὴν βυρσοδεψίαν). » Κύτταρος καὶ κύταρος, ὀμφακὶς (Παῦλ. Αἰγιν.), ἐχῖνος (κυρ. τὸ ἀγκαθωτὸν, ἴδε τὸν Θεόφρ. περὶ Φυτ. Γ'. 10). la tasse du gland, l'avelanède, θ.

Βαλανιδηὰ, δ. » Δρῦς-υὸς (ἡ). chêne. ||. ἡ ἥμερη—. » Φηγός. hêtre, fouteau, fau, fayard. ||. ἡ ἄγρια—, ἴδε Ἀγριοβαλανιδηά.

Βάλλω (προφ. κοιν. Βάζω καὶ Βάνω), Μ. (θὰ) βάλω (ἀόρ. Ἔβαλα καὶ πθ. ἢ μσ. [Ἐ]βάλθηκα, ὁ πθ. πρκ. τῆς μτχ. Βαλμένος κτλ.), ῥ. μετ. » Τίθημι, βάλλω (μεταγ.), βάλλομαι (ποιητ.). mettre; placer, poser. ||. βάλλω μέσα » Ἐντίθημι, ἐμβάλλω. ||. βάλλω εἰς τὸν τόπον 'του τὸ βγαλμένον κόκκαλον (χέρι, ποδάρι κτλ.). » Ἐμβάλλω (» Ἢν δὲ μὴ ἐμβληθῇ [τὸ ὀστοῦν], μηδ' ἀπ' ἀρχῆς μηδεὶς πειρηθῇ ἐμβάλλειν, περιγίνονται οἱ πλεῖστοι αὐτῶν, « Ἱπποκρ. περὶ ἄρθρ.). ||. βάλλω εἰς τάξιν, ἴδε Ἀραδιάζω καὶ Συγυρίζω. ||. βάλλω εἰς τάξιν τὸ στράτευμα. » Τάσσω(-ττω), παρατάσσω(-ττω). ranger en ordre de bataille. ||. βάλλω εἰς τάξιν τὰς ὑποθέσεις μου. » Διοικέω. διευθετέω. régler, mettre un ordre dans. ||. βάλλω εἰς ὅρκον, ἴδε Ὁρκίζω. || βάλλω στοίχημα, ἴδε Στοιχηματίζω. ||. βάλλω 'ς τὴν μέσην (τὰ ἄλλ. Ζώνω, κυρ. θηρίον, ἐχθρὸν κτλ.). » Ἀμφίβολον ποιέω, περικαταλαμβάνω. cerner, envelopper, mettre entre deux feux, ἴδε καὶ Μέση. ||. βάλλω φωτιάν. » Πῦρ βάλλω (» Ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτῃ νεκρὸν θέσαν, ἐν δ' ἔβαλον πῦρ, « Ὅμ. Ἰλ. Ω. 7871), πῦρ ἐνίημι (» Ἐκέλευσε τοὺς παῖδας κρύφα τῇ σκηνῇ τοῦ Εὐμένους πῦρ ἐνεῖναι, « Πλούτ.). mettre du feu. ||. βάλλω σκάνδαλα (μεταξὺ δύο ἀνθρώπων) ἢ βάλλω 'ς τὰ λόγια. » Διαβάλλω (» Μὴ διάβαλλε ἐμὲ καὶ Θρασύβουλον, « Πλάτ. Συμ. » Οὐ παύσεται Ἀλέξανδρος δια-

βάλλω με προς την "Ηρανης» Πλούτ.), συγκρούω (όθεν τὸ κοιν. Τσυγκρίζω, ἴδε τὴν λέξιν), συμβάλλω, ὑποκρουέω. mettre mal ensemble deux personnes, les commettre. ‖. βάλθηκε (βάλθηκε [ἔπεσε κατακέφαλα] 'να 'τὸ κατορθώσῃ (ἄλλ. ἔβαλε τὰ δυνατά 'του). » Σφοδρὰ γενομένη πρὸς τῷ πράγματι (Πλουτ. Ἀρτ.ξ.). » Σφόδρα σπουδάσας τῷ πράγματι» Πᾶσαν συνεισενεγκὼν σπουδὴν πρὸς τὸ διαπράξασθαι» Πάντα κάλων ἐφῆκε (κεκίνηκε). faire tous ses efforts. ‖. βάλλω αὐτί (ἵν' ἀκούσω τί λέγουν). (ἀπαράλλακτα εἶπεν ὁ Εὐριπίδης: » Ἐν πύλαισιν ἀκοὴν βάλλε, ἴδε καὶ Ἀφηγκρτοῦμαι. ‖. 'να βάλῃ ἀνθρώπους 'να 'τὸν σκοτώσουν. » Ὑφιέναι τοὺς ἀποκτενοῦντας. apposter des assassins. ‖. βάλλω τὸ φόρεμά 'μου (κτλ.). »Περιβάλλομαι θοιμάτιον. mettre son habit, ἴδε καὶ Ἐνδύνω καὶ Φορῶ. ‖. βάλλω τὰ 'ποδήματά μου, ταῖς κάλτσαις μου κτλ.). » Ὑποδέομαι. se chausser. ‖. βάλλω μὲ τρόπον (κρυφιδηλ. καὶ χωρὶς 'να μ' ἐννοιώσουν). » Παρεισάγω, παρεισφέρω, παρενείρω. insinuer. ‖. βάλλω τραπέζι. » Τράπεζαν ἵστημι (εἰσφέρω). mettre le couvert. ‖. 'τοὺς ἔβαλε τραπέζι. » Τράπεζαν παρέθετο. il leur donna à manger. ‖. βάλλω τὸ φαγεῖν εἰς τὸ τραπέζι. » Παρατίθημι (τεμαι). servir. ‖. βάλλω τ' ἄσπρα μου 'ς τὸ διάφορο'. » Βαλεῖν τὸ ἀργύριόν μου τοῖς τραπεζίταις (Εὐαγγ.)' » Ἐνεργὸν ποιεῖν τὸ ἀργύριον. » Δανεισμῷ ξυμβάλλω τὰ χρήματα (Πλάτ. Νομ.). placer son argent, mettre de l'argent à la banque, faire profiter (valoir) son argent. ‖. βάλλω τὸ κεφάλι μου, (φρσ.), ἴδε Κεφάλι. ‖. βάλλω τὸ κεφάλι μου 'ς τὸ σακκί ('ς τὸν τορβᾶν, Τουρκ.), ῥιψοκινδυνεύω δηλ. (φρσ.). » Παραβάλλομαι. » Σφᾶς γὰρ παρθέμενοι κεφαλὰς ('Οδυσ. Β. 232). ‖. βάλε 'τι καλὰ 'ς τὸν νοῦν σου. » Σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσιν» » Ἐς θυμὸν βαλέσθαι» » Μέγα καὶ θαυμαστὸν ἔργον εἰς νοῦν βαλόμενος (Πλούτ.). ‖ 'δὲν ηὗρε ('δὲν εἶχε) ποῦ 'να 'τὸν βάλῃ (φρσ.). » Οὐ γνόει κοῦ δᾶ θεύη σφῶϊν ἔνιν» » Οὐκ εἶχον ὅπῃ ποτε αὐτὸν κατάθωνται (Αἰλιαν.). ‖. βάλλω θεμέλιον. » Κρηπῖδα βάλλομαι» » Καταβάλλομαι βάσιν» » Ὑποβάλλομαι» » Ὑποτίθεται τὴν ἀρχήν, ἴδε καὶ Θεμελιόνω καὶ Σκαρόνω. ‖. 'να βάλῃ τὸν υἱόν 'του 'να μάθῃ τέχνην, (ἢ ἁπλῶς) 'να 'τὸν βάλῃ 'ς τὴν τέχνην. » Ἐκδιδόναι τὸν υἱὸν ἐπὶ τέχνην (Πλάτ.). ‖. 'τὸν ἔβαλεν εἰς τὸν δάσκαλον. » Παρέβαλεν αὐτὸν παιδαγωγῷ. » Παρέβαλεν αὐτοῖς παῖδας τὴν Ἑλλάδα γλῶσσαν ἐκδιδάσκεσθαι. ‖. βάλλω εἰς τὰ σίδερα, ἴδε Σίδερον. ‖. θὰ μᾶς 'βάλῃς εἰς πειρασμὸν (Τουρκ. εἰς μπελᾶν). » Ἐς κακὸν ἄμμε βάλησθα ('Οδ. Μ.). ‖. βάλλω τὴν βουλλάν μου, ἴδε Πατῶ. ‖. βάλλω ἀσβόλλαις, γλυστῆρι, γνῶσιν, λαχνὸν, εἰς τὸ χέρι, κτλ, ἴδε τὰς λέξεις.

Βάλσιμον. » Θέσις. l'action de mettre (poser).

Βάλτος (ἀπὸ τοῦ Ἄλσος, Δωρ. Ἄλτος, καὶ μὲ τὸ δίγαμμα, Βάλτος, ὅθεν τὸ Λατ. Paluda. Εἰς τὰ Τακτ. γράφεται θηλυκῶς Βάλτη). »"Ελος (τὸ), τέλμα, τῖφος (τὸ). marais, mare, θ. marécage, fondrière, θ.

Βαλτώδης. » Ἑλώδης, ἕλειος, τελματώδης, τιφώδης. marécageux.

Βαμβακερνὸς (-ερὸς), ἡ, όν. » Βαμβάκινος, ξύλινος. de coton.

Βαμβάκι (προφ. Μπαμπάκι), φ. ("Αν καὶ αἱ λέξεις) » Βάμβαξ, πάμβαξ, παμβακὶς (σώζονται εἰς τὰ λεξικά, 'δὲν εἶν' ὅμως ἀνάρμοστος λέξις καὶ τὸ) ξυλέριον (καθὼς ἀκόμη καὶ τὸ) γναφάλιον (, καίτοι διαφορετικοῦ φυτοῦ προϊόν). coton. ‖. βαμβάκι Χίνδικον (αὐτὸ φαίνεται ὅτι εἶναι κυρ. τῶν παλαιῶν ἡ) » Βύσσος. ('Ο Παυσανίας λέγει ὅτι ἐκαλλιεργεῖτο εἰς τὴν "Ηλιδα, καὶ ἦτον ὄχι τόσον ξανθὴ καθὼς τῆς Ἰουδαίας, ἢ ὅτι εἰς τὰς Πάτρας ὕφαιναν ἀπ' αὐτὴν ἡ γυναῖκες λεπτότατα κεφαλ

δέματα, τὰ ὁποῖα ἴσως ὡμοίαζαν μὲ τὰ 'δικά μας Τουλπάνια ἢ Τεστεμέλια), ἴδε καὶ Σάλι (εἰς τὸ Παράρτημα), καὶ Πολυδ. βιβλ. 6'. κεφ. 17. ||. ὡσὰν βαμβάκι. » Βαμβακοειδὴς (Διοσκορ.), γναφαλώδης. cotonneux.

Βαμβακιὰ, φ. »Ξύλον, βαμβακὶς καὶ παμβακὶς, ἐριόξυλον (Θεόφρ.), πάμβαξ καὶ βάμβαξ (ἡ), θάμνος ὁ γναφαλοφόρος. cotonnier.

Βαμβακόπετρα, ὀρ. » Ἀμίαντος (λίθος). amiante.

Βάνω, ῥ. μετ. ἴδε Βάλλω.

Βαπτίζω (προφ. κοιν. Βαφτίζω), ῥ. μετ. » Βαπτίζω (ἱερουργῶ τὸ μυστήριον). baptiser, administer (conférer) le baptême. §. (γίνομαι νουνός). »Ἀναδέχομαι. υἱοθετέω(εἰσποιέομαι) διὰ τοῦ βαπτίσματος. tenir sur les fonds.

Βαπτίσια (τὰ), (ἡ τελετὴ τοῦ βαπτίσματος, ἀνάλογ. μὲ τῶν ἀρχ. τὸ) »Δεκάτη. ||. ἔχω βαπτίσια. » Θύω (»Ἑστιῶ, »Ποιῶ) τὴν δεκάτην (Δμσθ., Ἀρςφ.)« ||. μὲ κάλεσαν μιᾷ φορᾷ εἰς βαπτίσια παιδιοῦ. »Εἰς δεκάτην ποτὲ παιδαρίῳ κληθεὶς (Ἀρςφ. Ὄρν.).«

Βάπτισμα. »Βάπτισις, βάπτισμα. baptême.

Βαπτιστικὸς, ἡ(-ιὰ), όν. 'Ο διὰ τοῦ βαπτίσματος εἰσποιηθεὶς (υἱοθετηθείς). filleul,-eule.

Βαραίνω, ῥ. μετ. » Βαρύνω(-έω), ἐπιβρίθω. appésantir §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Βαρέομαι(-ύνομαι), βρίθω, βρίζω (κυρ. μετὰ τὸ φαγεῖ'), ἄχθομαι. s'appésantir. ||. ἡ ζυγαριὰ βαραίνει ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος, ἴδε Γέρνω. ||. τὸν κρόκον 'τὸν δολώνουν μὲ μουρτεσέγκι κοπανισμένον, γίνα βαραίνῃ 'ς τὸ ζύγι. »Δολοῦται δὲ μίξει λιθαργύρου κεκομμένου, πρὸς τὸ βαρυσταθμῆσαι (Διοσκορ.). ||. τὰ κλήματα βαραίνουν ἀπὸ τὰ σταφύλια. »Αἱ ἄμπελοι τοῖς βότρυσιν ἄχθονται. ||. ὅσο' γερνᾷ κάνεις, βαραίνει. » Πᾶς τις γηράσκων ἑαυτοῦ βαρύτερος γίγνεται. on devient lourd à mesure qu'on vieillit. ||. ὁ ἄῤῥωστος ἐβάραινεν »Βαρέως ἔσχε (Πλούτ. Ἀλεξ. Ος'). »Ἐπισφαλῶς ἔχει. le malade a baissé (empiré), il est fort bas.

Βαρβατιάζω, ῥ. οὐδ. (κυρ. διὰ τὰ ζῶα, ὅταν ἐν καιρῷ τῆς ὀγείας ἐξάπτωνται, Τουρκ. ἀζδίζουν).« Στρηνιάω, ὀργάω. être en rut (en chaleur). §. (μεταφ.) »Ἐκμαίνομαι, οἰστράω, οἰστρηλατέομαι, ἐξοιστράομαι, λυσσάω(-ττάω). être en fureur, être emporté par une fureur.

Βαρβάτιασμα. »Ὀργασμὸς, ςρῆνος (τό). orgasme, rut.

Βαρβάτος (»Ὄπισθεν δὲ αὐτῶν Πρωτοσπαθάριοι εὐνοῦχοι. . . ἀπὸ δὲ αὐτῶν Πρωτοσπαθάριοι βαρβάτοι,« Πορφυρογένν. Α', Ι.), ον, ἴδε Ἀμούνουχιστος.

Βαρειὰ (ἡ), ἐργ. (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Πορφυρογέννητος, Β', 45). »'Ραιστὴρ-ῆρος (ὁ). masse, θ.

Βαρειὰ, ἐπ. » Βαρέως. pésamment. ||. εἶνε ἄῤῥωςος βαρειά. »Ἐπισφαλῶς νοσῶν. il est grièvement (dangereusement) malade. ||. ὁ ἄῤῥωστος εἶνε βαρειὰ, ἴδε Βαραίνω. §. (μεταφ.) » Σεμνῶς, ἐμβριθῶς. gravement, posément.

Βαρειακούω, ῥ. ἀμετβ. » Βαρέως ἀκούω (Γρφ.), βαρυτέρως (ἀμβλυτέρως, παχύτερον) ἔχω τῆς ἀκοῆς, δυσηκοέω. avoir l'oreille dure.

Βαρειαναστενάζω, ῥ. ἀμ. »Βαρυστενάγω (Ἰλ. Α'.), »Βυσσόθεν ἐστονάχιζεν,« αὐτ. pousser de profonds soupirs.

Βαρειοῦμαι (ἀντὶ Βαροῦμαι. »Οἷοί εἰσιν, οὗτοι, οὓς βαρῦνται,« Μαρχ. Ἀντων. Η'), Μ. (θὰ) βαρεθῶ (ἀόρ. 'Ε]-βαρέθηκα), ῥ. μεσ. αὐτοπ. »Βαρύνομαι (»Τὸ πῦρ ἔστιν ὅτε καὶ βαρυνόμεθα καὶ ἀποσπώμεθα,« Πλαύτ.), δυσχεραίνω, προσοχθίζω. se lasser. ||. βαρέθηκα 'να 'τὸν ἀκούω. »Ἐπιτέτριμμαι (»Παρατέταμαι, »Προσώχθισα) ἀκούων. » Ἀπέκναισέ με τῇ ἀδολεσχίᾳ. »Περιτεθρύλλημαι(»Διατεθρύλλημαι, » Κατατέτριμμαι) τὰ ὦτα ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου. §. » 'Οκνέω, ἀναδύομαι, ὄκνος μ' ἔχει. ἀ-

voir de la nonchalance, tarder par paresse.

Βαρέλα, ἀγγ. ἴδε Βουτσί. §. (εἶδος μέτρου διὰ τὰ ὑγρά· χωρεῖ 48 ὀκάδ. Τουρκ.). »Χοεὺς (ἐχωρούσεν ἓξ ξέστας, ἴδε τὴν λέξιν). muid.

Βαρελάδικον (ἐργαστῆρι), ἴδε Βουτσάδικον.

Βαρελάκι, ἀγγ. »Βικίον (ἦτον ὅλως διαφορετικὸν), πιθάριον καὶ πιθάκνιον (κυρ. τὸ πιθαράκι). barillet.

Βαρελᾶς, ἴδε Βουτσᾶς.

Βαρέλι (λέγεται καὶ Βαγένι), ἀγγ. »Βῖκος (ἦτον πάντη διαφορετικὸν), πίθος καὶ πιθάκνη (κυρ. τὸ πιθάρι). baril.

Βαρετὸς, ἡ, όν. »Βαρὺς, ἐπαχθὴς, φορτικὸς, δυσχερὴς, ὀχληρός. importun, gênant.

Βάρος (τὸ). »Βάρος, βαρύτης, ὄγκος, ἄχθος (τὸ), βρῖθος (τὸ), φόρτημα. poids, pésanteur, θ. faix, charge, θ. ||. αὐτὸ εἶν' εἰς βάρος σου. ἴδε Λογαριασμός. ||. δίδω βάρος (πείραξιν). »Ἐπαχθής εἰμι. être à charge. §. βάρος (σύμπτωμα τοῦ ἀῤῥώςου). »Βαρύτης. appésantissement. ||. βάρος τοῦ κεφαλιοῦ. » Καρηβαρία. pésanteur de tête. ||. ἔχω ('νοιώθω) ἕνα βάρος εἰς τὸ ςομάχι (εἰς τὸ κεφάλι) μου. » Βαρύνομαι τὴν γαστέρα (τὴν κεφαλήν). » Καρηβαρέω, καρηβαριάω.

Βαροστόμαχος, η, ον, ἴδε Βαρὺς καὶ Δυσκολοχώνευτος.

Βαρούμενη (γυναῖκα), ἴδε Ἐγγαστρωμένη.

Βαρυακούω, ἴδε Βαρειακούω.

Βαρύδι (τὸ βάρος τοῦ κανταριοῦ, τῆς ζυγαριᾶς κτλ. Εἰς τοὺς Βυζαντ. ὠνομάζετο ἡ στάθμη τῶν οἰκοδόμων. »Ἐὰν γὰρ ἐρωτήσῃ τοὺς οἰκοδόμους, διὰ τί τὸ βαρύδιον ἰσάζει τὸν τοῖχον, ἐροῦσι κτλ. « Δουκάγγ.). »Σταθμὸς, *ἄρτημα, σήκωμα, σφαίρωμα (Ἀριστοτ.). péson, ἴδε καὶ Κρεμαστάρι.

Βαρυκέφαλος (προφ. κοιν. Βαροκέφαλος). »Νωθρὸς, νωθὴς, ἀμβλὺς, νωχελὴς, ἀφυὴς, βαρυκέφαλος. lourd. ||. ἄλογον βαρυκέφαλον. »Σκληροτράχηλος (δυσήνιος, δυσάγωγος, δυσπειθὴς, σκληραύχην, σκληρόστομος, ἄστομος, βαρὺς τὴν κεφαλὴν) ἵππος, (Πλδ.). (cheval) qui a la bouche (la tête) dure, têtu, hargneux, indocile, difficile à conduire. §. (εἶδος πουλιοῦ), π. » Μυίαγρος. gobe-mouche, bouvier.

Βαρὺς, εῖα, ύ. »Βαρύς. lourd, pésant. ||. τὸ κεφάλι μου εἶνε βαρὺ, ἴδε Βάρος. §. ἀέρας (τόπος) βαρύς. » Τὸ δυσκραὲς (» Τὸ μὴ εὖ κεκραμένον πρὸς τὰς ὥρας) τοῦ περιέχοντος. l'intemperie des saisons, pays malsain. ||. λέγουν ὅτι ὁ τόπος εἶνε βαρύς. » Λέγεται βαρὺ (νοσῶδες, νοσοποιὸν) τὸ χωρίον εἶναι (Ξενοφ.). §. βαρὺ 'νοῖκι 'τοῦ 'παίρνει (τοῦ Ἀλεξάνδρου) ἡ μητέρα 'του διὰ τοὺς δέκα μῆνας. » Βαρὺ δὴ τὸ ἐνοίκιον τῶν δέκα μηνῶν εἰσπράττεσθαι τὴν μητέρα (Ἀῤῥιαν.). §. βαρὺ κρασί. »Βαρὺς ὁ οἶνος, ἴδε καὶ Κεφάλι. ||. ὁ κέφαλος εἶνε βαρὺ 'ψάρι. »Οἱ δὲ κέφαλοι βαρεῖς καὶ βλεννώδεις εἰσὶν (Ἀριστοτ.). » Βαρεῖς δὲ καὶ κέφαλοι καὶ κεστρεῖς. cru. §. βαρειὰ μυρωδιά. »Ὀσμὴ σκληρὰ, βαρεῖα (Ἡροδ. Β'. 94 καὶ Θεοφρ. περὶ Ὀσμῶν). odeur forte. ||. ἔχει μιὰ' βαρειὰ' μυρωδιά'. »Βαρύοσμόν ἐστι· »Πληκτικὸς τῇ ὀσμῇ (Διοσκορ.). qui a une odeur forte. §. βαρειὰ ἀῤῥώστια. »Χαλεπὴ νόσος. ||. βαρειὰ 'ν' ἡ καλογερικὴ, (παροιμ. ἀνάλογος μὲ τῶν ἀρχαίων τὸ) » Βαρὺ τὸ σκαφίον. §. βαρὺς ἄνθρωπος (ὁ Ἀργοκίνητος), ἴδε τὴν λέξιν. §. βαρὺς ἄνθρωπος (μεταφ. ὁ σοβαρὸς, φρόνιμος κτλ.). »Ἀνὴρ λόγιος, καὶ ἄλλως σεμνὸς καὶ βαρὺς (Στράβ. ΙΔ'), ἐμβριθὴς, αὐθέκαστος, καθεστηκὼς, βεβηκὼς, αὐστηρὸς, σεμνός. grave, posé, sérieux, rassis. §. τὸ βαρὺ (ἐλλειπτ. ὕφος). »Βαρύτης ἐπισκηνίου, σεμνοπροσωπία, τὸ σεμνοπροσωπεῖν. sérieux, gravité. ||. κάμνω (βαστῶ) τὸ βαρύ. »Σεμνοπροσωπέω. affecter (prendre, se donner) un air sérieux

Βαρυχειμωνιά. »Δριμὺς ὁ χειμὼν, τὸ δυσχείμερον (δύσχειμον) τῆς ὥρας. hiver rigoureux.

Βαρῶ (» Βαρεῖ δεξιὰ, βαρεῖ ζερβὰ, βαρεῖ 'μπροστὰ καὶ 'πίσου, « Ἆσμα δημοτ. ἐκ τοῦ) »Βαρέω (»Ἐὰν τῷ δακτύλῳ κάτω βαρήσωμεν τὸ ὑποπλήγγιον,« Ἡρ. Αὐτομ.), Μ. (θὰ) βαρέσω (ὁ πθ. πρκ. τῆς μτχ. Βαρεμένος κτλ.), ῥ. μετ. ἴδε Κτυπῶ. ||. βάρεσ' ὁ ἥλιος, »Ἠέλιος δ' ἐτέρωθι νέον προσέβαλεν ἀρούρας,« Ὁμ. §. ἀμ. ἴδε Ζυγιάζω.

Βασανίζω, ῥ. μετ. ἴδε Τυραννῶ.

Βάσανον (πληθ. ὡς ἐπὶ τὰ πλ.). »Πόνος, μόχθος, ταλαιπωρία, ἀλγηδών. souffrance, θ. peine, θ. ἴδε ϗ Τυραννία.

Βασίλειον. »Τυραννίς, δυναστεία, ἀρχὴ, βασιλεία. royauté, autorité souveraine (suprême). §. »Ἡ βασιλέως χώρα, βασιλεία (μεταγ.). royaume, états, πληθ.

Βασίλεμμα (κυρ. τοῦ ἡλίου), ἴδε Δύσις.

Βασιλεὺς (προφ. κοιν. Βασιλέας καὶ Βασιλῆάς). » Βασιλεὺς (εἰς τοὺς ἀρχ. 'δὲν διέφερεν ἀπὸ τὸ) τύραννος, δυνάστης, βασιλείων, κρατῶν, τὰ βασίλεια (τὰ τῆς βασιλείας) σκῆπτρα διέπων, μονάρχης, ἄναξ (εἰς τὴν Κύπρον ὠνομάζοντο οἱ ἀπόγονοι τῶν βασιλέων | ἴδε Ἰσοκρ. Εὐαγ.] ϗ οἱ εὐγενεῖς, ἴδε Ἀθήν. Ζ. ς'.), (π.) μέδων, κρείων, μεδέων, κοίρανος. roi.

Βασιλεύω, ῥ. ἀμ. »Βασιλεύω, ἄρχω, τυραννέω (ἴδε Βασιλεὺς), δυναστεύω, ἀνάσσω. regner. §. βασιλεύει ὁ ἥλιος (κατάχρ. δὲ καὶ) τὸ φεγγάρι. »Δύει. se couche. ||. ἀφ' οὗ (πρὶν, κτλ.) βασιλεύσοι ὁ ἥλιος (τὸ φεγγάρι κτλ.). » Ἡλίου δύναντος. après (avant etc.) le soleil couché.

Βασιλικὰ, ἐπ. »Βασιλικῶς. royalement, en roi.

Βασιλικὸς (ὁ ἀνήκων εἰς τὸν Βασιλέα), ή, όν. »Βασίλειος, βασιλικός. royal. ||. ἡ βασιλικὴ βοῦλλα. »Τὸ βασίλειον σφράγισμα (Ξενοφ.). «

Βασιλικὸς, φ. »Ὤκιμον, βασιλικὸν (μεταγ.). basilic.

Βασίλισσα. »Βασίλισσα, βασιλὶς, βασίλεια (ποιητ.), δέσποινα, ἄνασσα (ἴδε Βασιλεύς). reine, θ.

Βασιλοποῦλα. »Βασιλὶς, δέσποινα, ἄνασσα. princesse (royale, ou de sang).

Βασιλόπουλον. »Βασιλείδης. prince royal (ou de sang).

Βασκαίνω, Μ. (θὰ) βασκάνω, ῥ. μετ. ἴδε 'Ματιάζω. ||. 'να μὴ βασκαθῇς (φρ. εὐκτ., ἐνίοτε εἰρων., ἀναλογεῖ μὲ τῶν ἀρχαίων τὸ) » Νεμέσεως μὴ βάλοι βέλος. » Ἀπέστω φθόνος. »Ἀβάσκαντε (Μάξιμ. Πλαν. ἐν βίῳ Αἰσ.).

Βασταγερὸς (-κτερὸς,-χτερὸς), ἡ, όν. »Διαρκὴς, μόνιμος. durable.

Βαστάζος (ὁ Τουρκ. χαμάλης). »Ἀχθοφόρος, νωτοφόρος, νωταγωγὸς, βάσταξ. porte-faix, porteur, crocheteur.

Βαστῶ, Μ. (θὰ) βαστάξω, ῥ. μετ. »Φέρω, κρατέω, βαστάζω (κυρ. ἐσήμαινε »κρίνω, δοκιμάζω τὸ βάρος τοῦ πράγματος μὲ τὸ χέρι μου. Ὁ Πίνδαρος ὅμως ἔχει [Πυθ. Δ'.] »Δαιδαλέαν φόρμιγγα βαστάζων' καὶ ὁ Θεόκρ. [Εἰδ. ΙΕ'] »Ἤδη βαστάζουσι Συρηκόσιοι μέσα δοῦρα «), ἔχω, συνέχω. tenir, porter. §. entretenir, maintenir. ||. βαστῶ μὲ τὰ δύο χέρια (δηλ. 'γιερά). » Ἀπρὶξ ἔχομαι' » Ἀντέχομαι' » Ἀπρὶξ ταῖν χεροῖν λαμβάνειν (Πλάτ. Θεαιτ.). sans lâcher prise, être attaché. ||. βαστῶ καλὰ (δηλ. σφικτὰ, δυνατὰ), ἴδε (παρακατιὼν) Βαστιοῦμαι. ||. τέτοιους ἀνθρώπους σὲ συμβουλεύω 'να τοὺς βαστᾷς καλὰ (μεταφ.). »Ἀντέχεσθαι δέ σοι τούτων τῶν ἀνδρῶν ξυμβουλεύω (Πλάτ. Ἐπιστ.). ||. βαστοῦσαν τὰ στενά. » Τὰ στενὰ κατεῖχον. ||. βαστοῦσε σηκωμένον τὸν χάφτην. »Κοπίδα διηρμένος (Αχ. Τάξ.). ||. (Εἰς τὸ ἀργαῖον ἐνίοτ' ἐλλείπει). » Ποιὸς εἶν' ἐκεῖνος, ὅπου ἔρχεται βαστῶντας τὸ σουραῦλι; ». Ὅς τις αὖτος ὁ προσιὼν ἐστιν, ὁ

τὴν σύριγγα; ||. βαστῶ τὴν ἀναπνοήν μου (ἀντὶ τοῦ Ἐμποδίζω). »Συνέχω (»Ἐπέχω, »Ἐπιλαμβάνω) τὸ πνεῦμα, ἀπνευστὶ ἔχω (»Ἀπνευστὶ ἔχων πολὺν χρόνον. Πλάτ. Συμπ.), ἀπνευστιάζω (Ἀριστοτ.). retenir son haleine. ||. ὅσοι βαστοῦν τὸ κάτουρό 'τους. »Τοὺς ἐπέχοντας τὰ οὖρα (Ἀριστοφ.). §. πόσον τόπον βαστᾷ; ἴδε Πιάνω. §. (ἀντὶ τοῦ Ὑποφέρω), ῥ. ἀμ. » Ἀντέχω (» Οὐκ ἀντέχουσιν ὁμοίως βαστάζειν,« Ἀλέξ. Ἀφρ. Α'. προβλ.), καρτερέω. resister, se maintenir, tenir contre, tenir bon. ||. εἶνε μαθημένος 'να βαστᾷ 'ς τὴν ψύχραν. »Πεπαίδευται καρτερεῖν πρὸς τὸ ψῦχος. on lui à appris à endurer le froid, il est fait au froid, ἴδε καὶ Ὑποφέρω. §. ῥ. οὐδ. ἀπρ. « Διαρκέω, διατ(συμ)μένω, παρατείνω(-ομαι), διαγίνομαι, σώζομαι, διασώζομαι. durer, subsister. ||. σαπίζει, καὶ 'δὲν βαστᾷ οὔτε μίαν ἡμέραν. »Σήπεσθαι, καὶ μηδὲ πρὸς μίαν ἡμέραν ἀντέχειν (Πλούτ. Συμπ.). ||. καὶ τὸ κρασί, ὅπου κάμνουν ἀπ' αὐτό, 'δὲν βαστᾷ, εἰμὴ μόνον δύο-τρεῖς 'μέραις, καὶ ὕστερα 'ξυνίζει. » Καὶ τὸν οἶνον, ὃν ἐξ αὐτοῦ ποιοῦσιν, οὐ διαμένειν, ἀλλ' ἢ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας, εἶτ' ὀξύνειν (Θεοφρ. Φυτ. Δ').« ||. τὰ καστόρεια (σκιάδια) βαστοῦν πλειότερον. le castor fait plus d'usage. ||. ἡ κόρδα 'δὲν ἐβάσταξεν, ἀλλ' ἔσπασε. » Τὸ δὲ Ἀνέχοιτο, λέγει ὁ Εὐστάθιος (Ἰλ. Ο. 470), ὡς ἐπὶ ἐμψύχου ἔφη τῆς νευρᾶς, ἥτις, νεόστροφος οὖσα, ὑπομένοι ἂν καὶ οἷον βαστάζοι ϰ μὴ διαῤῥηγνύοιτο τῇ τάσει.« ||. 'να βαστάξῃ τόσα χρόνια. »Τοσάδε ἔτη διαγενέσθαι (Πλάτ. Ἀπολογ.). ||. βαστοῦν τὰ ποδάριά 'του (φρσ., ἔχει δηλ. 'γιερὰ ποδάρια, περιπατεῖ πολὺ χωρὶς 'ν' ἀποκάμῃ), ἴδε Ποδάρι. ||. πῶς βάσταξ' ἡ καρδιά σου; ἴδε Καρδιά. §. εἴ δέ κε βαστάξῃ πολὺν καιρὸν τὸ ταξεῖδι. » Εἰ δὲ ὁ πλοῦς παρατείνοιτο. ||. βαστᾷ μιὰ' ὥρα' δρόμον, βαστοῦσεν 'ως τὴν ἀκρογιαλειάν, ἴδε Φθάνω. §. (μεταφορ. ἀντὶ τοῦ Κατάγομαι, Εἶμαι ἀπόγονος). » Ἕλκω τὸ γένος. tirer son origine, descendre. ||. ἀπὸ τέτοιο γένος βαστᾶτε! »Τοιούτων ἐστὲ προγόνων! ||. βαστηοῦμαι, ῥ. μέσ. αὐτοπ. » Ἔχομαι, ἀντέχομαι. s'attacher. ||. βαστηοῦμαι καλά. »Ἀπρὶξ ἔχομαι, κρατερῶς ἔχομαι, ἴδε καὶ Πιάνομαι, §. (ἀντὶ τοῦ, Ἐμποδίζω τὸν ἑαυτόν μου). »Κατέχω ἐμαυτόν. se contenir, prendre sur lui. §. (μεταφ. Ἔχω ὁπωσοῦν κατάστασιν). » Αὐτάρκη τὴν οὐσίαν κέκτημαι· » Δύναμαι χρήμασιν (Ἀπὸ τοῦ Ἡσυχ. τὸ » Βάσταχες, φαίνεται ὅτι ἡ μεταφορὰ ἦτον ϰ ε'ς τοὺς παλαιοὺς γνωστή). avoir un état honnête (souffisant).

Βάτεμμα. »Ὀχεία, ὄχευμα, βίβασις. accouplement, monte, θ.

Βατεύω, ῥ. μετ. » Ἐπιβαίνω, ὀχεύω, βατεύω(-έω), βαίνω, ἐπιθόρνυμαι. saillir, couvrir, lacer (κυρ. διὰ τὰ σκυλιά), cocher (διὰ τὰ πουλιά, καὶ ἰδιαιτ. διὰ τοὺς πετεινούς). ||. βατεύομαι, ῥ. παθ. καὶ ἀλληλοπ. »Ὀχεύομαι, βαίνομαι, βατεύομαι, βιβάζομαι. s'accoupler. ||. βάλλω ζῶα 'να βατευθοῦν. »Βιβάζω, ὀχεύω. accoupler. ||. ὁ μὲν θηλυκὸς ἐλέφας ἀρχινᾷ 'να βατεύεται ἀπὸ δέκα χρόνων, ὁ δὲ ἀρσενικὸς 'να βατεύῃ ἀφ' οὗ γένῃ πέντε ἢ ἕξ. »Ἡ μὲν ἐλέφας ἄρχεται βαίνεσθαι δέκα ἐτῶν, ὁ δὲ ἄῤῥην βαίνει πέντε ἐτῶν ἢ ἓξ ὤν (Ἀριστοτ.).

Βατόμουρον (τὸ ἄλλ. Βάτσινον ϰ Ἀμουράκι ϰ Βατσινόμουρον), κ. »Μόρον (βατῶδες, ἢ τὸ ἀπὸ τοῦ βάτου), βάτιον, βάτινον. mûre (sauvage ou de renard).

Βατόπουλον, ψ. » Βατίς. miraillet, raieton.

Βάτος (ὁ), 'ψ. » Βάτος (ὁ), βατίς. raie, θ. ronce, ἴδε καὶ Ῥίνα.

Βατσινηά, ὁ. »Βάτος (ἡ). ronce.

Βάτσινον (ὁ καρπὸς τῆς Βατσινηᾶς), ἴδε Βατόμουρον.

Βαφηᾶς (ὁ Τουρκ. Μπογιατζῆς). » Βαφεύς, βάπτης. teinturier.

Βάφω, ῥ. μετ. » Βάπτω, χρωννύω (-υμι), χρωματίζω (Θεοφρ.). teindre. ||. βάφω τὰ 'μμάτιά μυ (καταχρ. ἀντὶ τὰ 'μματοτσούναρά μου). » Ὑπογράφομαι (»Ὑπαλείφομαι) τὠφθαλμὼ (τὰ βλέφαρα, τοὺς ὀφθαλμούς). teindre ses paupières de noir. ||. βάφω τὰς τρίχας μου (τὰ γένειά μυ κτλ.). » Μελαίνομαι (»Οὐδ' ἂν εἰ τὸ φάρμακον ἔψουσ' ἔτυγες, ᾧ Λυσικράτης μελαίνεται, » Ἀριστφ. Ἐκκλ. 736), βάπτομαι.

Βάψιμον. » Χρῶσις, βαφή, χρωματισμός. teint. ||. βάψιμον τῶν 'μματιῶν. » Ὑπογραφή (ὀφθαλμῶν, βλεφάρων).

'Βγάζω, ῥ. μετ. ἴδε Ἐβγάζω.

'Βγαίνω, ῥ. ἀμ. ἴδε Ἐβγαίνω.

'Βγάλσιμον, ἴδε Ἔβγαλμα. ||. 'βγάλσιμον χεριοῦ (ποδαριοῦ, κτλ.). »Ἐκβολή (ἄρθρου), παράρθρημα, ὀλίσθημα, ἐξάρθρωσις(-ωμα), ἔκπτωμα, παράπτωμα. dislocution, luxation, déboitement, écart, ἴδε καὶ Στραγγούλισμα. ||. βγάλσιμον τοῦ πάτου. »Δακτυλίου πρόπτωσις (Δσκρ. Α'. 89). chute (du rectum).

'Βγαλτὸν (σπυρί, πόνεμα). »Φῦμα. éruption cutanée, ἴδε κ. Πρήξιμον.

Βέβαια, ἐπ. »Πάντως, ὄντως, δή, δήπου, δήπουθεν, δῆτα, δηλαδή, δηλονότι, δῆλον δ' ὅτι, δηλονοτιή, γε, ἤ, οὖν, μὲν οὖν, ἀμέλει, ἦπου, καὶ μάλα (κυρ. εἰς τὰς ἀποκρίσεις), ἦ μὴν (εἶδος ὅρκου). certes, certainement, assurément, à coup sûr, positivement, sûrement. ||. διότι ἐνθυμεῖσθε βέβαια. » Μέμνησθε γὰρ δήπου. ||. ἄνθρωπος εἶσαι καὶ σὺ βέβαια. »Ἄνθρωπος τυγχάνεις ὢν καὶ αὐτὸς δήπουθεν. ||. διότι 'δὲν γίνεται βέβαια ἀπὸ κάθε σπόρον ὅ,τι τύχοι. »Οὐ γὰρ δὴ ὅ,τι ἔτυχεν ἐξ ἑκάστου γίνεται σπέρματος. ||. ἀπὸ ποῦ ξεφύτρωσες, Σώκρατες; βέβαια ἀπὸ τὸ κυνῆγι. ».Πόθεν, ὦ Σώκρατες, φαίνῃ; ἢ δηλαδὴ ὅτι ἀπὸ κυνηγεσίου. ||. ἐπειδὴ διὰ τὸν ἥλιον βέβαια μ' ἐρωτᾷς. »Τὸν ἥλιον γὰρ δηλονότι ἐρωτᾷς. ||. ἂν ὅμως ὁ Ἔρωτας ἦνε, καθὼς καὶ βέβαια εἶνε, θεός. »Εἰ δ' ἔστιν, ὥσπερ οὖν ἐστι, θεὸς ἤ τι θεῖον ὁ Ἔρως (Πλάτ.). ||. ὑπεσχέθη (μεθ' ὅρκου) ὅτι βέβαια 'δὲν θὰ 'τοὺς λείψῃ ἡ τροφή. » Ὑπεδέξατο ἦ μὴν μὴ ἀπορήσειν αὐτοὺς τροφῆς, ἴδε καὶ Μάλιστα.

Βεβαιόνω, ῥ. μετ. » Βεβαιόω, ἐμπεδόω, κυρόω, πιστόομαι. assurer, confirmer, ἴδε καὶ Ἐπικυρόνω. ||. βεβαιώσου (πληροφορήσου) ἀπὸ τὰ σημάδια τῶν καρφιῶν. »Τοῖς τύποις τῶν ἥλων πιστώθητι (Γρηγ.). que les marques des clous vous fassent foi.

Βέβαιος, η, ον. »Ἔμπεδος, ὁμολογούμενος, βέβαιος. sûr, certain, positif, constant. ||. εἶμαι βέβαιος. »Πέπεισμαι, πέπεικα ἐμαυτόν. ||. 'να ἦσε βέβαιος. »Πέπεισο.

Βεβαιότατα, ἐπ. » Ἦ μήν, ὁμολογουμένως, ἀναμφηρίστως, ἀνενδοιάστως, ἀδιστάκτως, ἀναμφιβόλως, ἀναμφιλέκτως, ἀναμφισβητήτως. infailliblement, à coup sûr, sans doute, immanquablement, indubitablement, sans faute, sans contredit.

Βεβαιότατος, η, ον. » Ἀναμφίλεκτος, ἀναμφήριστος, ἀναμφισβήτητος, ἀναμφίβολος, ἀνενδοίαστος, ἀδίστακτος. indubitable.

Βελάζω (φωνάζω ὡσὰν τὸ πρόβατον), ῥ. ἀμ. » Βληχάομαι. bêler.

Βέλασμα (ἡ φωνὴ τοῦ προβάτου). » Βληχή, βληχηθμός, βλήχημα. bêlement.

Βελόνα, ἐργ. ἴδε Σακκοῤῥάφα.

Βελονάκι. » Βελονίς, ῥάφιον. petite aiguille, θ.

Βελόνι, ἐργ. » Βελόνη, ῥαφίς. aiguille, θ. ||. μήτε βελόνι (φρσ. ἐπὶ τοῦ ἐλαχίστου, ἀπαράλλακτος μὲ τοῦ Μενάνδρου τό:) » Μηδὲ βελόνης (ἐπιθυμήσῃς ποτ' ἀλλοτρίας) α.

Βελονιά. » Ῥαφή, βελόνης διεκβολή. point (d'aiguille).

Βελονιάζω, ῥ. ἀμ. » Διεκβάλλω

(» Διείρω) τὴν βελόνην (Γαλην.), λίνῳ διείρω. enfiler.

Βελόνιασμα. »Ἡ τῆς βελόνης (ῥαφίδος) διεκβολὴ (δίερσις). enfilage, l'action d'enfiler.

Βελονοθήκη. » Ῥαφιδοθήκη. aiguillier.

Βέργα. » Ῥάβδος (ἡ), μάστιξ (κυρ. λουρὶ, καμτσίκι Τουρκ.). verge, θ. baguette, θ. houssine, θ.

Βεργὶ (» Λύγος, τὸ Βεργίον.« Σχολ. Θεοκρ.), ἴδε Στεφάνι.

Βεργίτσα. » Ῥάβδιον, ῥαπίς. badine, θ.

Βερνίκι (ἀπὸ τοῦ) » Φερενίκειον ἢ (Μακεδονικῶς) Βερενίκειον καὶ Βερονίκειον, (ὀνομασθὲν οὕτω χάριν τῆς γυναικὸς Πτολεμαίου τοῦ Λάγου, ἐπὶ τῆς Βασιλείας τοῦ ὁποίου ἐσκευάσθη κατὰ πρῶτον, ὡς λέγουν, εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν. Ὁ Εὐστάθιος λέγει ὅτι εἰς τὸν καιρόν του ὠνομάζετο κοινῶς »Βερονίκην τὸ Ἤλεκτρον. Κατ' ἄλλους, » τῶν αἰγείρων τὸ κομμῶδες). » Γάνωμα, βαφή. vernis.

Βερνικόνω, ῥ. μετ. » Φερενικείῳ (γανώματι) περιχρίω, ἐπαλείφω, γανόω, ἀλείφω, βάφω. vernisser, vernir.

Βερνίκωμα. » Γάνωσις, βαφή. vernissure, θ.

Βερυκουκκηὰ (ἢ ἄλλ. Ζερδαληὰ ἢ Καϊσηὰ), δ. » Μηλέα Ἀρμενιακὴ ἢ »Κοκκυμηλέα. abricotier.

Βερύκκουκκον (ἐκ τοῦ Λατ. præcoquæ, braecocia, τὰ πρώϊμα 'πωρικά· τὸ ἄλλ. Ζερδαλὶ ἢ Καϊσὶ), 'πωρ. » Μῆλον Ἀρμενιακὸν, κοκκύμηλον τὸ Δαμασκηνὸν ἢ Περσικὸν, ἰδίως ὠνομάζετο τὸ γλυκοπύρηνον, τὸ Τουρκ. Καϊσὶ), βερύκοκκον (Γεωπον.), πρεκόκκιον (» Ὅσοι δὲ φεύγουσι τὴν τῶν πρεκοκκίων προσηγορίαν Ἀρμενικὰ μῆλα, τινὲς δὲ Ἀρμένια,.. καλοῦσιν ἀμφότερα,« Γαλ. Β'. περὶ δυν. τρφ.). abricot.

Βήξιμον. » Βῆξις. l'action de tousser.

Βήγας, πάθ. » Βὴξ-ηχὸς (ὁ καὶ ἡ). toux, θ.

Βήχω, ῥ. ἀμ. » Βήσσω (-ττω). tousser.

Βία. » Σουδὴ, ἔπειξις. hâte, θ. précipitation, empressement. ‖. μὲ βίαν, ἴδε Βιαστικά. §. (ἡ δυναστεία, τὸ Τουρκ. ζόρι). » Βία. force, θ. ‖. μὲ τὴν βίαν, ἐπίρ. ἴδε Δυναστικῶς. ‖. τὴν ὁποίαν 'τοῦ 'πῆρα μὲ τὴν βίαν. » Τήν ῥα βίῃ ἀέκοντος ἀπηύρων (Ἰλ. Α). ‖. ἤθελε 'να 'τὴν φιλήσῃ μὲ βίαν (μὲ τὴν βίαν). »'Εβιάζετο φιλῆσαι. ‖. ἐμβαίνω μὲ βίαν (καὶ κατὰ τὰς δύο σημασίας). »Εἰσπίπτω, εἰσβιάζομαι, βιάζομαι τὴν εἴσοδον. entrer de vive force (précipitamment). ‖. ἐπέρασαν μὲ τὴν βίαν ἀνάμεσ' ἀπὸ τοὺς φυλακάτορας. » Διὰ τῶν φυλάκων βιασάμενοι.

Βιάζω, ῥ. μετ. » Ἐπείγω, κατεπείγω, ἐπισκεύδω, ἐπισπέρχω, ἐπιταγύνω, ταχύνω. hâter, précipiter, accélérer. §. » Ἀναγκάζω, κατ(ἐπ)αναγκάζω, βιάζομαι, προσβιάζομαι, δυναστεύω (Γραφ.). forcer, presser, contraindre, ἴδε καὶ Στενοχωρῶ. ‖. μᾶς βιάζει 'να ὁμιλήσωμεν. » Περιϊστὰς ἀνάγκην ἡμῖν (εἰς ἀνάγκην ἡμᾶς) τοῦ λέγειν. nous mettant dans (nous réduisant à) la necessité de parler. ‖. βιάζομαι (εἰς τοὺς ἀρχαίους ἐσήμαινε κυρ. τὸ, Κάμνω τι διὰ τῆς βίας· ἀπὸ τοῦ Θουκ. ὅμως τὸ, »Βιάζομαι δρόμῳ«, καὶ τὸ Εὐαγγελικὸν » Ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ εὐαγγελίζεται, καὶ πᾶς εἰς αὐτὴν βιάζεται [Λουκ. ΙϚ'.]«, συμπεραίνεται πῶς μετέπεσεν ἀνεπαισθήτως εἰς τὴν σημερινὴν σημασίαν), ῥ. μεσ. »'Επείγομαι, σπουδάζω, σπεύδω, ταχύνω. s'empresser, se précipiter. ‖. βιάζομαι κάπου 'να πάγω. » Σπεύδω ποῦ (Πλούτ.).

Βιαστικά, ἐπ. » Κατὰ σπουδὴν, σπουδῇ, σπεύδων (-ουσα, -ον, -οντες κτλ.), κατεσπευσμένως, βιαίως (»Βιαιότερον ἀναγαγόμενοι, Θκδ. Β', 33). précipitamment, diligemment, à la hâte, en grande (toute) diligence. ‖. πολλὰ βιαστικά, ἐπ. ...

εἶχε σπουδῆς· πολλῇ σπουδῇ, ἴδε καὶ Ὀγλίγωρα.

Βιαστικός, ή, όν. » Κατεσπευσμένος, σπεύδων. **pressé, empressé, précipité.** ||. εἶμαι βιαστικός, ἴδε Βιάζομαι.

Βιβλιαράκι. » Βιβλιάριον, βιβλιδάριον (Ἀριστοφ.), βιβλίδιον (ὁ Δημοσθ. μετεχειρίσθη τὴν λέξιν ἀντὶ ἁπλῶς χαρτίου, ἴδε Χαρτάκι). **livret, petit volume.**

Βιβλιοδέτης. » Βιβλιοῤῥάφος (μεταγ.), *δελτοῤῥάφος. **relieur.**

Βιβλίον. » Βίβλος (ἡ), βιβλίον, δέλτος (ἡ) (ὁ Πλούτ. τὸ ἔχει καὶ εἰς τὸ ἀρσενικόν. Κατ' ἀρχὰς ὠνομάζετο τὸ τριγωνοειδὲς ἢ εἰς σχῆμα Δ διπλωμένον γράμμα ἢ χαρτί), τεῦχος (τό). **livre.**

Βιδέλαν (ὀρθότ.) Βοιδέλλον, ἴδε Μοσχάρι.

Βιδιά, ναυτ. (ἀπὸ τοῦ) » Εὐδία, νηνεμία, γαλήνη. **bonace, θ. calme.**

Βίκος (εἶδος γεννήματος), φ. » Βίκος, βικίον (Γαλην.). **vesce, θ.** ἴδε καὶ Λαθοῦρι.

Βιὸ καὶ **Βιός** (τό), (τὰ κτήματα, ἡ κατάστασις, ἡ περιουσία. Ὁ Ὅμηρος τὸ μεταχειρίζεται συχνότατα, καὶ οἱ σύγχρονοί του ποιηταὶ ὁμοίως). ||. τρώγουν τὸ ξένο βιός. » Ἀλλότριον βίοτον κατέδουσιν (Ὅμ., ἀλλοῦ τὸ εἶπε. » Κατακείρουσι). ||. μὴ βάλλῃς ὅλο σου τὸ βιὸ 'ς τὰ καράβια. » Μηδ' ἐνὶ νηυσὶν ἅπαντα βίον κοίλῃσι τίθεσθαι (Ἡσίοδ.)· Εὑρίσκονται ὅμως παραδείγματα καὶ εἰς τοὺς πεζοὺς συγγραφεῖς). ||. μ' αὐτὰ καὶ μ' αὐτὰ ἐμάζωξεν αὐτὸ τὸ βιός. » Συνειλεγμένη τὸν βίον ἀπὸ τούτων (Δημοσθ. κατὰ Νεαίρ.). ||. ἀπέκτησε βιὸς μὲ ταῖς μεγαλήτεραις δικίαις τοῦ κόσμου. » Βίον κτησάμενος ἀπ' ἔργων ἀνοσιωτάτων (Ἡρωδ.). (καὶ τέλος πάντων τὸ γραφικόν. » Ὃς ἂν ἔχῃ τὸν βίον τοῦ κόσμου, καὶ θεωρῇ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ χρείαν ἔχοντα»), ἴδε Κατάστασις. §. (χρήματα κρυμμένα, τὸ ἄλλ. Βλησίδι, ὀρθ. ἴσως Βρεσίδι): Ηὗρε βιὸ (βιός), ἴδε Θησαυρός.

Βιρβηλιά (ἡ κοπριὰ τοῦ ἀρνιοῦ, 'γιδιοῦ κτλ.), ἴδε Τριβηλεά.

Βλαπτικός, ή, όν. » Ἐπιβλαβής, βλαβερός, ἐπιζήμιος, ζημιώδης, λυμαντικός (Γεωπον.). **nuisible, contraire, malfaisant, préjudiciable.**

Βλάπτω (προφ. κοιν. Βλάφτω), ῥ. μετ. » Βλάπτω, λυμαίνομαι, πημαίνω, κακόω, κακουργέω, σίνομαι. **nuire à, gâter, préjudicier.** ||. τὰ πολλὰ ζεστὰ ἰατρικὰ βλάπτουν τὸ στῆθος, ἴδε Πειράζω. ||. ὅσους ἔβλαπτεν (ὁ τόπος ἐκεῖνος) ἂν περιτειχίζονταν. » Οἷς ἦν ἂν βλάβη τειχισθὲν (Θουκ.).

Βλασταράκι. » Βλαστάριον. **tendron.**

Βλαστάρι. » Βλαστός, βλάστη, βλάστημα, πτόρθος, ὀρόδαμνος, ὀροδαμνίς, ῥάδαμνος, ἔρνος (τό). **bourgeon, rejet, rejeton.** ||. κάμνει καὶ ῥίζαις κ. λ. βλαστάρια μεγάλα. » Ποιεῖ δὲ μεγάλας καὶ τὰς ῥίζας καὶ τὰς βλάστας (Θεόφρ.). ||. τὸ βλαστάρι τοῦ λαχάνου (σπαραγγιοῦ κτλ.). » Ὄρμενον, πτόρθος (» Μαλάχης πτόρθους,» Ἀριστοφ.), κῦμα καὶ κυματίς. **tige (tuyau, tendron) de chou (etc).**

Βλαςολόγημα, ἴδε Κορφολόγημα.

Βλαστολογῶ, ῥ. μετ. ἴδε Κορφολογῶ.

Βλαςός, ἴδε Βλαςάρι καὶ Φυντάνι.

Βλασφημία (προφ. κοιν. Βλαστημιά). » Δυσφημία, βλάσφημον (ῥῆμα), βλασφημία. **jurement, blasphème, serment,**

Βλάσφημος, η, ον. » Βλάσφημος. **blasphémateur.**

Βλασφημῶ (προφ. κοιν. Βλαστημῶ), ῥ. μετ. » Δυσφημέω, βλασφημέω. **jurer, pester, blasphémer.**

Βλέπω (προφ. καὶ Γλέπω), Μ. (θὰ) ἰδῶ (ἀόρ. Εἶδα). ῥ. μετ. » Ὁράω, βλέπω, θεάομαι, ἀθρέω, θεωρέω, ἐμβλέπω καὶ (ποιητ.) σκέπτομαι (κυρ. κυττάζω μὲ προσοχήν), λεύσω (-σσω) καὶ δέρκομαι (ποιητ.). **voir, regarder, envisager.** ||. βλέπω 'ς τὸν καθρέπτην, ἴδε Καθρέπτης. ||. δὲν βλέπω. » Τυφλώττω, ἀβλεπτέω, ἴδε καὶ

Τυφλός. ‖. βλέπω 'ς τὰ 'μμάτια (ἢ μέσ' 'ς τὰ 'μμάτια). » Ἐμβλέπω. regarder fixement, fixer. ‖. βλέπω ἀλοτρόγυρα. » Περιβλέπομαι, σκέπτομαι', παπταίνω (ποιητ.). ‖. τὸ εἶδα μὲ τὰ 'μμάτιά μου (ἢ) μὲ τὰ ἴδιά μου τὰ 'μμάτια, (φρσ.), ἴδε Ἴδιος. ‖. ζῶον μὲ ἓν μονὸν νύχι καὶ δύο κέρατα ἐγὼ 'δὲν εἶδα. » Μώνυχον δὲ καὶ δίκερων οὐδὲν ἡμῖν ὦπται (τῶν ζώων)," Ἀρςτ. ‖. 'δὲν ἐβλέπαμεν πλέον τὴν στερηάν. » Γῆν ἀπεκρύψαμεν. ‖. ἀφ' οὗ 'δὲν 'τοὺς ἐβλέπαμεν πλέον. » Ἐπεὶ δ' ἀπεκρύψαμεν αὐτούς. ‖. ἀφ' οὗ εἴδαμε' στερηά'. » Γῆν δὲ ἀναφήναντες. ‖. ἔβλεπα ἕνα νοστιμώτατον ὄνειρον. » Ὀνείρῳ συνῆν ἡδίστῳ. ‖ παιδί! 'δὲν βλέπεις ποῦ εἶνε, καὶ 'να 'τὸν φέρῃς μέσα; » Οὐ σκέψῃ, παῖ, καὶ εἰσάξεις; ‖. 'δὲν βλέπω τὴν ὥραν 'να 'πάγω (ἢ) πότε 'να 'πάγω, (φρσ.) » Ἐπείγομαι ἀφικέσθαι. Il me tarde d'aller. §. θέλω 'να 'τὸν ἰδῶ (ἀντὶ 'να 'τὸν ἀνταμώσω, 'να 'τὸν συντύχω, ἀπαράλλακτον μὲ τοῦ Ξενοφ.) » Ἡνίκ' ἂν ἐπὶ ἔνδον καταλαμβάνοιμι, εἴτινα δεόμενος ἰδεῖν τυγχάνοιμι," (καὶ τὸ τοῦ Εὐαγγ.) » Κύριε, θέλομεν τὸν Ἰησοῦν ἰδεῖν." §. (ἐπισκέπτομαι ὡς ἰατρὸς, ἀπαράλλακτον τῷ τοῦ Ὁμήρου:) » Ὄρσ', Ἀσκληπιάδη, ὄφρα ἴδῃς Μενέλαον, ὅν τις ὀϊστεύσας ἔβαλεν," Ἰλ. Δ', 204, 205. ‖. ἐπροσκάλεσαν τὸν ἰατρὸν 'να 'τὸν ἰδῇ. » Μετακληθεὶς ὁ ἰατρὸς ὡς ἐπισκοπήσειεν αὐτὸν (Λουκιαν. Συμπ.)," ἴδε καὶ Κυττάζω, ‖. καθὼς μὲ βλέπεις καὶ σὲ βλέπω (φρσ. ἀντὶ Βεβαιότατα, Ἀναμφιβόλως. Ἀπαράλλακτα καὶ ὁ Σοφοκλ. Ἠλ. 873:) » Πάρεσ' Ὀρέστης ἡμῖν· ἴσθι τοῦτ' ἐμοῦ κλύουσ' ἐναργῶς, ὥσπερ εἰσορᾷς ἐμέ." §. εἴδαμεν λοιπὸν ὅτι ἀγαθὸς ἄνθρωπος εἶνε ὁ δίκαιος. » Ὁ μὲν οὖν δίκαιος ἡμῖν ἀναπέφανται ὢν ἀγαθός. ‖. 'να 'διοῦμεν (ἢ) 'νὰ τὸ 'διοῦμεν (φρσ. ὅταν, ἀμφιβάλλοντες εἰς τὰ λεγόμενα, προσμένωμεν 'να μᾶς πληροφορήσῃ ἡ ἔκβασις τοῦ πράγματος). » Τοὔργον τάχ' αὐτὸ δείξει (Ἀριστοφ. Λυσιστρ.). ‖. 'να σὲ 'διῶ (φρσ. ὅταν θέλωμεν 'να ἐγκαρδιώσωμεν κἀνένα καὶ 'να κινήσωμεν τὴν φιλοτιμίαν 'του). » Ἀλλ' ὅπως ἀνὴρ ἔσῃ. ‖. 'δέν με εἶδέ ποτε κἀνεὶς, οὔτε 'να ὀρκισθῶ, οὔτε 'να ἀναφέρω τὸ ὄνομα ἄλλων θεῶν (καταγρ. ἀντὶ τοῦ, 'Δέν με ἄκουσεν). » Οὔτε ὀμνὺς, οὔτε ὀνομάζων ἄλλους θεοὺς ἀναπέφηνα (Ξενοφ.). §. (καταγρ.) τ' ὀσπίτι βλέπει 'ς τὸν δρόμον· τὰ παράθυρά 'του βλέπουν 'ς τὸ περιβόλι. » Ἐπὶ (» Πρὸς) τὴν ὁδὸν ἀναπέπταμαι. » Τέτραπται πρὸς τὸν κῆπον. » Οἰκία πρὸς νότον (νεύουσα) βλέπουσα (Ξενοφ.). donner (regarder, voir) sur. ‖. τοῦ θηλυκοῦ ἐλέφαντος τὰ 'δόντια βλέπουν (ἀντὶ γέρνουν) κάτω. » Τῆς δὲ θηλείας κάτω οἱ ὀδόντες βλέπουσιν," Ἀρςτ. ‖. ὅσῳ 'νὰ 'τὸ ἰδῇ μόνον ἡ φωτιά. » Ὅσον προσομιλῆσαι τῷ πυρί. §. (μεταφ.) ποῦ βλέπουν οἱ σκοποί σου; ἴδε Ἀποβλέπω. §. (συνεκδ. ἀντὶ τοῦ Προσέχω, Σκέπτομαι): 'νὰ διῶ (φρσ. διστακτ. ἀντὶ 'νὰ σκεφθῶ, 'να δοκιμάσω πρῶτον (ἀναλ. μὲ τοῦ Ὁμ. τὸ) » Ἄγε πειρήσομαι ἠδὲ ἴδωμαι (Ὀδ. Ζ. 126, Δ, 22, Κ. 44). ‖. βλέπε καλὰ μή σε γελάσῃ, ἴδε Κυττάζω ℨ Προσέχω.

Βλησείδι (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Εὐστάθ. Ἰλ. Β. 380), ἴδε Θησαυρός.

Βλησκούνι (προφέρεται εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὀρθότερον ἴσως, τὸ) Φλησκοῦνι, ἴδε τὴν λέξιν.

Βλίτον, φ. » Βλίτον, βλῆτον καὶ βλῆττον. blette, θ.

Βογκητὸν (ἐκ τοῦ) » Γογγυσμὸς, μυγμὸς, στεναγμός. gémissement, son muet qu'on rend par le nez en fermant la bouche.

Βογκῶ, ῥ. ἀμ. (ἐκ τοῦ) » Γογγύζω, μύζω, στένω. geindre, gémir.

Βόδι (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ζ. ἴδε Βῶδι.

Βοή. » Βοὴ, θροῦς, ἦχος, κραυγὴ, ἠχὴ (ποιητ.). cri. §. bruit. §. clameur, θ. ‖. ἔρχουνταν (ἀκούουνταν) μιὰ βοὴ, ἴδε Ἀκούω.

Βοήθεια. »Βοήθεια, ἐπικουρία (κυρ. στρατιωτική), ἀρωγή, ἀντίληψις (μεταγ.), τιμωρία. **secours, aide, θ. assistance.** ||. τρέχω πρὸς βοήθειαν. (αὐτὸ εἶνε κυρίως τὸ) » Βοηθέω καὶ » Βοηδρομέω. **accourir (voler) au secours.** ||. ἔτρεξεν ἀμέσως εἰς βοήθειαν τῆς Χαλκηδόνος. »Εὐθὺς ἐς Χαλκηδόνα ἐβοήθει. ||. 'να τρέξουν πρὸς βοήθειαν τῶν Φωκέων. »Βοηθεῖν εἰς Φωκέας (Δημοσθ. 'Ο Ξενοφ. ἐπρόσθεσε καὶ τὸ, Δρόμῳ) : Δρόμῳ ἐβοήθουν. §. (ἰδιαιτέρως ἡ στρατιωτική). ||. φθάνει ἀπὸ μέρους τοῦ Διονυσίου καὶ δεύτερη βοήθεια. »Ἀφικνεῖται ἢ ἡ παρὰ τοῦ Διονυσίου δευτέρα βοήθεια (Ξενοφ. 'Ελλ. Ζ). **troupes auxiliaires.**

Βοηθός. »Βοηθός, ἐπίκουρος (κυρ. ὁ μισθωτὸς ξένος στρατιώτης), ἀρωγός, συλλήπτωρ (Ξεν.), ἀντιλήπτωρ (μεταγ.), τιμωρός, συνεργός, συμπράκτωρ, ἐπίῤῥοθος (καὶ ἐπενθέσει) ἐπιτάῤῥοθος (ποιητ.). **aide.**

Βοηθῶ, ῥ. μετ. »Βοηθέω (κυρ. τρέχω μετὰ βοῆς πρὸς βοήθειάν τινος, καὶ μάλιστα εἰς τὸν πόλεμον, καθὼς καὶ τὸ) ἐπικουρέω, ἀρήγω, ἀμύνω, ἐπαμύνω, συναίρομαι, ἀντι-(συναντι)λαμβάνομαι, τιμωρέω, συνεφάπτομαι, συλλαμβάνω(-ομαι), συντελέω, συμβάλλομαι, συναγωνίζομαι, ἐπαρκέω (κυρ. μὲ χρήματα). **secourir, aider, assister, seconder, favoriser, contribuer à.** ||. ἐβοήθησαν τοὺς Πέρσας 'να φύγουν. » Τὸν δρασμὸν τοῖς Πέρσαις συνεργήσαντες. ||. ἂν δὲν βοηθήσῃ κἀνέν' ἀπὸ τοὺς δύο. » Εἰ μηδετέρῳ συλλήψοιτο. ||. καὶ σᾶς βοηθήσῃ καὶ ἡ τύχη. »Καὶ τὰ τῆς τύχης ὑμῖν ὑπάρξειε.

Βοΐδι (προφέρουν εἰς τὰ περισσότερα τῆς 'Ελλάδος μέρη τὸ βῷδι, ἐκ τοῦ ἀρχαίου) »Βοΐδιον, ἴδε Βῷδι.

Βοΐζω, ῥ. ἀμ. ἴδε Βοΰζω.

Βοικέντρι (ἡ σουβλερὴ βέργα μὲ τὴν ὁποίαν κεντοῦν τὰ βῷδια 'να περιπατοῦν), ἐργ. (γεωργ.). » Βούκεντρον, βούπληκτρον, βουπλὴξ-ῆγος (ὁ), βουκέντης, βούτορον, ἄκαινα, ὕσπληξ (καταχρ.), μύωψ. **aiguillon.**

Βολὰ (Δωρικῶς ἀντὶ Βολή), ἴδε Φορά.

Βολάζω (ῥίπτω τὸν γρῖπον εἰς τὴν θάλασσαν 'να 'ψαρεύσω), ῥ. ἀμ. »Βάλλω(»Χαλάω) τὴν σαγήνην. **jetter (descendre) le filet (la seine) dans la mer.**

Βόλασμα (τὸ ῥίψιμον τοῦ γρίπου εἰς τὴν θάλασσαν.) »Βόλος. **l'action de jetter le filet dans la mer.**

Βολετὸν (ἀντὶ) »Βουλητὸν (καθὼς καὶ οἱ Αἰολεῖς ἔλεγαν Βόλομαι ἀντὶ Βούλομαι), ἴδε Δυνατός.

Βολὴ (τὸ κάθε ῥίψιμον τοῦ γρίπου εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ὅσα 'ψάρια πιασθοῦν τὴν κάθε φοράν). »Βόλος (δικτύου). **coup (jet) de filet, pêche, θ.** §. (εἰς τὸ πληθ. τὸ μεταχειριζόμεθα ἀπὸ ἀρχαιοτάτην μεταφορὰν, ἀντὶ τοῦ Φοραῖς:) ||. πόσαις (δυὸ, τρεῖς κτλ.) βολαῖς; ἴδε Φορά.

Βόλι (»Βόλια κυβευτῶν τοὺς πεσσούς φασιν οἱ παλαιοί,« Εὐστάθ. »Βολὶς (»Ἔπεμπε γὰρ εἰς αὐτοὺς βολίδας μολυβδίνας, ὅσον καρύου ποντικοῦ τὸ μέγεθος,« Δούκ. Ἱστορ. Δ'.), βέλος, βολὴ (μεταγ.). **balle, θ.**

Βολικὰ, ἐπ. »'Εν εὐθέτῳ, ἐν ἐφικτῷ, ἐξ ὑπερδεξίου. **à la portée.** ||. μ' ἔρχεται (δὲν μ' ἔρχεται) βολικά. » Εὐθέτως ἔχει μοι, εὐθετέομαι. **il me va, il ne me va pas...**

Βολίμι (ὀνομάζουν πολλοὶ τῶν 'Ελλήνων τὸ Μολύβι, ἢ ἰδιαιτ. τὸ προστιθέμενον εἰς τὰ ὁρμίδια [ταῖς βόλταις] γίνα βαραίνουν καὶ βουλοῦν γληγωρότερα. 'Η ἐναλλαγὴ τῶν στοιχείων εἶνε ἀρχαιοτάτη· διότι καὶ οἱ παλαιοὶ Συρακούσιοι ἔλεγαν) » Βόλιμος (ἀντὶ) Μόλιβος ('Ετυμολ.), ἴδε Μολυβήθρα.

Βορβὸς (τὸ ἄλλ. Ἀγριοκρόμμυδον), φ. » Βολβὸς (ἴδε Θυμάρι). **ognon sauvage.**

Βορηὰς, ἴδε Βοῤῥηάς.

Βορίζει, ῥ, ἀπρ. ἴδε Βοῤῥίζει.

Βοῤῥηᾶς »Βοῤῥᾶς, βορέας. vent du nord, (Π.) aquilon. ||. γέρον βοῤῥηὰν ἀρμένιζε, καὶ νότον παλληκάρι (παροιμ. ναυτ., ἐπιστηριζομένη εἰς ἀρχαιοτάτην παρατήρησιν· καθότι ὁ Ἡσίοδος ἀκόμη παρήγγελλε τὸν φίλον 'του 'να πλέῃ) »Ἀρχομένου νότου, καὶ λήγοντος βορέαο. ||. φύσηξαν δυνατοὶ βοῤῥηάδες. »Σκληροὶ βοῤῥαῖ ἐπιπνεύσαντες. §. (συνκδοχ. τὸ μέρος τῆς γῆς τὸ πρὸς τὸν βοῤῥηάν). »Ἄρκτος, βοῤῥᾶς καὶ βορέας. nord, septentrion, θ.

Βοῤῥίζει, ῥ. ἀπρ. »Βοῤῥᾶς ἐπιπνέει. le vent tourne au Nord.

Βοσκή. »Νομή, βοσκή. pâturage.

Βόσκημα. »Νομή, βοσκή, βόσκησις, βουκόλησις. l'action de paître (ou de faire [mener] paître).

Βοσκοποῦλα. »Ποιμενίς (μεταγ.). bergère, θ. (Π.) pastourelle, θ.

Βοσκὸς (ὁ Τυρκ. Τσομπάνης). »Ποιμήν, νομεύς, ποιμαίνων, βόσκων, νέμων. berger, pasteur. ||. βοσκὸς βωδιῶν (ἀγελάδων καὶ τῶν ὁμοίων). »Βουκόλος (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Ἑλλάδα), βοηλάτης, βοτήρ. bouvier, vacher, pâtre. ||. βοσκὸς γιδιῶν. »Αἰπόλος, αἰγονόμος, αἰγελάτης. chevrier. ||. βοσκὸς ἀλόγων (καὶ τῶν ὁμοίων). »Ἱπποφορβός. gardeur de chevaux. ||. βοσκὸς χοίρων. »Συφορβός, συβώτης, χοιροβοσκός. porcher.

Βόσκω, Μ. (θὰ) βοσκήσω, ῥ. μετ. »Ποιμαίνω, νέμω, βόσκω, βουκολέω (κυρ. βώδια). mener (faire) paître. §. ῥ. ἀμ. καὶ μέσ. »Βόσκομαι, νέμομαι. paître, brouter.

Βοτάνι (κυρ. χορτάρι ἰαματικόν). »Βοτάνη, πόα, δύναμις (ἰατρική). simple, drogue, θ. ||. (ἑνωμένη ἡ λέξις μὲ ἄλλας, φανερόνει κυρ. ἰδιότητα φυτοῦ ἰαματικήν, καθὼς) θερμασοβότανον, σπληνοβότανον, ψωροβότανον, κτλ. ἴδε τὰς λέξεις. §. βοτάνια διὰ τὰ 'μμάτια. » Δυνάμεις ὀφθαλμικαὶ (Γαλην. καὶ Διοσκορ). ||. βοτάνι (ὀνομάζουν εὐσχημότερον καὶ τὴν κατασκευήν, τὴν ὁποίαν μεταχειρίζονται, οἱ Ἀσιανοὶ μάλιστα, εἰς τὸ λουτρὸν πρὸς ψίλωσιν τοῦ σώματος). »Ψίλωθρον, μαδός. dépilatoire.

Βότριδα (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Βώτριδα.

* Βοῦβα, πάθ. »Κώφωσις, κωφότης, ἀφωνία, ἐννεότης, ἡ τῆς γλώττης πήρωσις. le défaut du muet. ||. βοῦβα (εἶδος κατάρας ἢ ἐμβριμήσεως)! ἴδε Βουβαίνω.

Βουβαίνω, Μ. (θὰ) βουβάνω, ῥ. μετ. »Κωφόω (-άω), ἐννεὸν (κωφὸν) ποιέω. rendre muet. §. (μεταφ. κάμνω ἀναπολόγητον), ἴδε Ἀποστομόνω. ||. Βουβάσου! »Πεφίμωσο! »Ἀλλὰ φθείρου, καὶ μὴ γρύξῃς ἔτι μηδοτιοῦν (Ἀριστοφ. Νεφ.).«

Βουβαλάκι, ζ. »Βουβάλιον, Βουβαλίς. buffletin.

Βουβάλι, ζ. »Βούβαλος (ὁ), βούβαλις (ἡ). buffle.

Βουβαλιὰ
Βουβαλοπέτσι
Βουβαλοτόμαρον). »Βύρσα, βυβαλῆ, βουβαλίς. buffle, peau de buffle, buffletin (τοῦ μικροῦ).

Βουβὸς (ἐκ τοῦ) »Βωβὸς (, ὁ πηρὸς τὴν γλῶσσαν καὶ χωλὸς,« κατὰ τὸν Ἡσύχ. καὶ Μοσχοπ., καὶ τοῦτο κατ' ἀντίφρασιν ἐκ τοῦ) »Βουβὼς (ὁ λίαν βοῶν), ἡ, ὀν, ἴδε Μουγγός.

Βούζουνας (ἀντὶ Βύζωνας, διὰ τὸ σχῆμά 'του, ἢ ἴσως ἐκ τοῦ) »Βουβὼν-ῶνος (ὁ), δοθιὴν-ῆνος (ὁ). clou, bouton, furoncle καὶ froncle, bourgeon.

Βοῦζω, ῥ. ἀμ. »Ἠχέω, βομβέω (κυρ. διὰ τὸν ἦχον τῆς μέλισσας, τοῦ κώνωπα κτλ.). sonner, bruire, bourdonner. ||. βοῦζουν τ' αὐτιά μου. »Βομβεῦσι δ' ἀκοαί μοι (Σαπφ.). »Τὰ ὦτα τέτριγε,« (Ἱπποκρ.)· »Ἔναυλον ἔχω τὴν ἀκοήν. les oreilles me cornent (tintent, bourdonnent). ||. (ἡ περὶ τοῦ βούσματος τῶν αὐτιῶν σωζομένη μεταξὺ τῶν ἁπλῶν ἄχρι τῆς σήμερον δεισιδαιμονία εἶνε ἀρχαιοτάτη: Ὁ Λουκιανὸς εἰς τοὺς Ἑταιρικ. Διαλόγους 'του εἰσάγει τὴν δούλην μιᾶς ἑταίρας λέγουσαν εἰς

ἕνα τῶν φίλων τῆς κυρᾶς 'της). » Ἠ-
που ἐδόμβει τὰ ὦτα ὑμῖν· ἀεὶ γὰρ
ἐμέμνητο ἡ κεκτημένη μετὰ δακρύων. « Τὰ αὐτιά σας πρέπει 'να βούϊζαν βέβαια· διότι ἡ κυρά μου σᾶς ἐνθυμεῖτο ἀδιακόπως μὲ δάκρυα). ‖. τὰ λογιά 'που βούζουν ἀκόμη 'ς τ' αὐτιά μου. » Ἔναυλα τὰ λεχθέντα ὑπηχεῖ (Φιλ.) «.

Βούλγαρος (εἶδος ἀγριάδας χονδρότερης, κατὰ τὸν Γαζῆν. Ὁ Νεόφυτος ὀνομάζει Βούλγαριν τὸν φραγμίτην κάλαμον), φ. » Καλαμάγρωστις. **espèce de gramen.**

Βούλημα (χαραβιοῦ κτλ.). » Κατάδυσις, καταποντισμός **l'action de se plonger (couler bas, aller au fond). submersion.**

Βοῦλλα (Οἱ Ῥωμαῖοι, λέγει ὁ Πλούταρχος (Προβλ. Ῥωμ. καὶ Βίῳ Ῥωμ.), ὠνόμαζαν οὕτως ἓν εἶδος λαιμοδέτου μὲ φιόγκον εἰς τὴν μέσην, τὸ ὁποῖον ἐφοροῦσαν τὰ παιδία τῶν παρ' αὐτοῖς εὐγενῶν. Ἀπὸ τοὺς Αἰολεῖς ὠνομάζετο » Βόλλα). » Σφραγίς, σφραγιστήρ, σημαντήρ. §. Σήμαντρον, τύπος, χάραγμα, ἐκμαγεῖον, ἐπίσημον, σφράγισμα, ἀποσφράγισμα, (Ποιητ.) σῆμα. §. χάραγμα, γλυφή. **cachet. §. sceau, scellé. §. marque, θ.** ‖. ἕνα γράμμα βουλλωμένον μὲ τὴν βασιλικὴν βοῦλλαν. » Ἐπιστολὴν τὸ βασίλειον σφράγισμα ἔχουσαν (Ξενοφ. Ἑλλ.). ‖. ἐπειδὴ ἡ βοῦλλαις ἦσαν 'γιεραίς (ἀπείρακταις). » Τῶν σημάντρων ἐόντων σόων (Ἡρόδ.). ‖. διὰ τοῦτο ἔβαλε καὶ 'τοῦ σκάλιξαν ἐπάνω εἰς τὴν βοῦλλαν ἕνα δελφίνι. » Ὅθεν ἐποιήσατο δελφῖνα γλυφὴν τῇ σφραγίδι. §. (βούλλαις ὀνομάζομεν καὶ τὰ στρογγυλὰ σημάδια τοῦ δέρματος μερικῶν ζώων, καθὼς τοῦ Ῥήσσου, τῆς Παρδάλεως, κτλ.). » Στίγμα, κηλίς. **tache, θ.** ‖. εἶνε ὅλο βούλλαις (ἤ) βούλλαις-βούλλαις. » Ἐστικται πᾶς » Κατάστικτός ἐστιν· » Ἐστιγμένος (» Κηλιδωτὸς) ὅλος. **il est tout marqueté (tacheté, moucheté).**

Βουλλοκέρι (οἱ παλαιοὶ μετεχειρίζοντο ἓν εἶδος πηλοῦ, τὸ ὁποῖον ὠνόμαζαν) » Γῆν σημαντρίδα· (ἀναλόγως λοιπὸν ἠμπορεῖ 'να ὀνομασθῇ καὶ τὸ 'δικό 'μας βουλλοκέρι) » Κηρὸς σημαντὴρ ἡ σημαντήριος. (ὁ Ἀριστοφ., Λυσ. 1201, 'το ὀνομάζει) » Ῥύπον. **cire d'Espagne, θ.**

Βουλλόνω (» Ἀποστείλας ὁ Κοπρώνυμος ἐβούλλωσε τὸ Πατριαρχεῖον, Θεοφάν. Χρονογραφ.), Μ. (θὰ) βουλλώσω, ῥ. μετ. » Σφραγίζω, σημαίνομαι, ἐν(κατα, ἀπο)σημαίνομαι, τὴν σφραγῖδα (τὰς σφραγῖδας) ἐπιβάλλω (ἐπιτίθημι), τυπόω (Ἀππιαν.). **cacheter, sceller.** ‖. ἀφ' οὗ ἔγραψαν καὶ βούλλωσαν τὸ γράμμα. » Γράψαντας καὶ κατασημηναμένους τὴν ἐπιστολὴν (Ξενοφ.). ‖. ν' ἀνοίξουν τῆς βοῦλλαις καί, ἀφ' οὗ 'πάρουν ὅσα χρειάζονται, 'να 'τὰ βουλλώσουν καὶ 'να 'τ' ἀφήσουν. » Ἀνοίξαντας τὰ σήμαντρα, λαβόντας ὅσων ἂν δέωνται, σημηναμένους, καταλιπεῖν (Ξενοφ.). §. βουλλόνω ζῶον (σκλάβον, κακοῦργον κτλ.). » Στίζω (κυρ. μὲ τὸ βελόνι), καυτηριάζω (μὲ σίδηρον καμμένον). **marquer, stigmatiser, flétrir.** §. (ἐκ τοῦ) » Βυλλόω (, τὸ ὁπ. ὁ Ἡσύχ. ἐξηγεῖ διὰ τοῦ) Βύω, ἴδε Στουππόνω καὶ Φράζω.

Βούλλωμα. » Ἡ τῶν σφραγίδων (τῆς σφραγῖδος) ἐπιβολὴ (ἐπίθεσις). **l'action de cacheter, l'apposition des scellés.** §. » Στίξις (κυρ. τὸ τῶν κακούργων καὶ τῶν σκλάβων). **l'action de marquer (stigmatiser).**

Βουλλωμένος, -η, ον. » Ἐσφραγισμένος, (κατα)σεσημασμένος, κτλ. (ἴδε τὸ ῥῆμα). §. » Στιγματίας (κυρ. κακοῦργος ἢ σκλάβος), κεκαυτηριασμένος (κυρ. ζῶον, σκλάβος κτλ.). ‖. σκλάβοι βουλλωμένοι μὲ τὴν βοῦλλαν τῆς πολιτείας. » Ἀνδράποδα σεσημασμένα τῷ δημοσίῳ σημάντρῳ (Ξενοφ.). §. σαλιάγκοι βουλλωμένοι (οἱ στουππωμένοι), ἴδε Σάλιαγκος.

Βουλῶ (ἐκ τοῦ Βολίζω καὶ -άω καὶ -έω, ὁ Ἡσύχ. ἔχει » Βόλος, πηλός. « Ἐὰν ἐννοῇ τὸν βοῦρκον, ὅπου βουλεῦν πολλάκις ζῶα καὶ ἄν-

θρωποι, ἔχομεν τῆς λέξεως τὴν ἀρχήν. » Ἀγράδας . . . βάλε εἰς τὸ γλεῦκος, καὶ ἐὰν ἔχῃ ὕδωρ, βολίζονται· ἐὰν δὲ μὴ ἔχῃ, ἐπιπλέουσι,« Γεωπον. ΣΤ'.), ῥ. μετ. » Βυθίζω, καταδύω(-ύνω), καταποντίζω, ὑποβρύχιον ποιέω. couler bas (à fond), submerger, ensevelir (enfoncer) dans les flots. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Βυθίζομαι, καταδύομαι, δύω. (»"Εδυσαν ὡσεὶ μόλιβδος ἐν ὕδατι,« Γρφ.), δύνω καὶ δῦμι, (κατάδυμι ἄχρ., ὅθεν) τὰ κατέδυ, ὑποβρύχιος γίγνομαι, βαπτίζομαι, καταφέρομαι, ὑφίσταμαι. (»'Ο δὲ καρπὸς [τῆς Τερμίνθου] πλυνόμενος, ὁ μὲν λευκὸς καὶ ἄπεπτος ἐπιπλεῖ, ὁ δὲ μέλας ὑφίσταται,« Θεοφρ. φυτ. Γ'.). couler bas, aller à fond, s'ensevelir dans les flots, être submergé. ||. ἵνα μὴ βουλήσωμεν. αἴξωξει. » Ἵνα μὴ αὐτάνδρῳ τῇ νηὶ βαπτισθῶμεν. ||. διότι 'δὲν βουλιῦν οὔτ' ἐκεῖν' αἴ,που 'δὲν 'ξεύρουν κολύμβημα. » Οὐδὲ γὰρ τοῖς ἀκολύμβοις βαπτίζεσθαι συμβαίνει. §. (διὰ 'σπίτια, λόφους, κτίρια ἐν γένει). » Καταπίπτω, συμπίπτω, καταρρέω, διαρρέω. ébouler, s'ébouler, crouler, écrouler, s'écrouler, s'enfoncer, fondre. ||. ἐβούλησαν ἀπὸ τὸν σεισμὸν τρεῖς πολιτείαις. » Κατεχώσθησαν, συνεχώσθησαν. furent engloutiès, ont fondu. ||. (τ' ὀσπίτι 'του) χαντεύει 'νὰ βουλήσῃ. » Πτῶσιν ὠδίνει. sa maison menace ruine, tombe en ruine. ||. 'μμάτια βουλημένα. »"Ομματα κυλοιδιῶντα, 'Υποδεδυκότες ὀφθαλμοί,« Λχ., des yeux caves.

Βουνάκι, ἴδε λόφος.

Βούνευρον. » Μάστιξ (βοεία.).

Βουνήσιος, α, ον. » 'Ορεινός, ὀρεσίτροφος, ὄρειος. montagnard.

Βουνιά. (ἡ κοπριὰ τοῦ βοϊδιοῦ). » Βόλβιτον καὶ Βόλιτον, βρυβωνία. bouse, bouze, bouge.

Βουνόν. » "Ορος (τό). montagne, θ. mont. (ὁσάκις ἐπισυνάπτεται καὶ τὸ κύριον ὄνομα τοῦ βουνοῦ). ||. ἡ κορυφή, ἡ ῥάχη, ἡ ῥίζα, ἡ ποδιὰ τῆς τοῦ βουνοῦ, ἴδε τὰς διαφόρους λέξεις.

Βοῦπα (πραφ. κοιν. Γοῦπα, ἐκ τοῦ) » Βόωψ (ἴσως ὁ αὐτὸς καὶ) » Βόαξ (» "Ομοια δὲ τῇ μαινίδι βόαξ καὶ σμαρίς,« Ἀθ.) καὶ (κρ.) Βῶξ ἢ Βὼξ -ωκὸς (ὁ) (Σχολ. 'Οππ. Ἀλ. Ε'..(ἄλλ.) λευκομαινίς(παρβλ. Στρογγύλα. bogue, pagel, (διδακτ.) boops.

Βουρβουλακιάζω, ῥ. ἀμ. ἴδε Βράζω.

Βουρκόνω (κυρ. διὰ 'τὰ 'μμάτια ὅταν γεμίζουν δάκρυα, ἐκ τοῦ Φουσκόνω: » Καὶ τοῦ πατρός σου ἡ φιλιὰ φουσκόνει με νὰ κλάψω,« Στέφ. Σαχλίκ.), ῥ. ἀμ. » Δακρύων τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐμπίπλαμαι (ὑποπίμπλαμαι), κλαυσιάω. avoir les yeux gros de larmes.

Βοῦρκος (ἐκ τοῦ Βρύξ, ὅθ. 'Υπόβρυχα κτλ.. κυρ. ἡ νερουλὴ λάσπη τῶν ποταμ. λιμν. κτλ.). » Ἰλύς-ύος (ἡ), βόρβορος, θολὸς (Ἀθήν.). bourbe, θ, limon, vase, θ.

Βουρλιὰ (τοῦφα πολλῶν βούρλων φυτρωμένων εἰς ἓν μέρος). » Σχοινία (ἡ). botte de jonc, θ.

Βοῦρλον (ὁ. Εὐστάθιος, Ἰλ. Β. 135, τὰ γράφει Βραῦλον, ἀναφέρων καὶ τὴν συνήθη εἰς τὸν καιρὸν 'του παροιμίαν τῶν Πελοποννησίων: » Μαΐου βροῦλον, ποντία κάνναβις «), φ. (εἶναι πολλῶν εἰδῶν). » Σχοῖνος (ὁ καὶ ἡ), (διαιρεῖται εἰς 'Οξύσχοινον, Μελαγκρανίδα. καὶ 'Ολόσχοινον), θρύον. jonc, ἴδε καὶ 'Ράπη.

Βοῦρος, 'ψ.. (τοῦ Νείλου 'Ελατρεύετο ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων). » Βωρεύς, βωρίδιον (τὸ μικρόν)· ὀξύρρυγχος καὶ ὀξύρυγχος. espèce de poissson.

Βουσειλίζω (τὸ ἄλλ. Ἀρκουδίζω, περπατῶ μὲ τὰ τέσσαρα), ῥ. ἀμ. ἴδε Ἀρκουδίζω.

Βουταναρηὰ (τὸ Τουρκ. καραμπατάκι), πτν. » Αἴθυια, κολυμβίς, ἐνάλιος κορώνη (, μ' ὅλον ὅτι, κατὰ τὸν Ἀριστοτέλη, διαφέρει τῆς αἰθυίας). plongeon, foulque, poule d'eau, morelle, θ. judelle, θ.

Βούτη καὶ Βουτίνα (ἀπὸ τοῦ) » Βυτίνη καὶ Βυτίνη (κυρ. ἡ πλεκτὴ λάγηνος, ἡ Δαμζάνα), ('Ο Εὐστάθ. Ἰλ. Σ. λέγει : ταριχευτικὰς βίκας . . . »

ὃν δηλαδὴ Βιτίναν οἱ κοινολεκτοῦντες φασίν. « Εἰς τὰ Γλωσσάρ. γράφεται καὶ Βούττις, καὶ ἑρμηνεύεται διὰ τοῦ Γαυλός. Εἰς δὲ τὸ σύνταγμα τοῦ Πορφυρογ. γράφεται ἀπαράλλακτα » Βούτη μετὰ τῶν σταφυλῶν«, χρήσιμος ἐν καιρῷ τοῦ τρύγους). **tinette**, θ.

Βούτηγμα } .»Βάπτισμα, βάπτισις, βαπτισμὸς, κατάδυσις. **l'action de plonger (tremper).**
Βούτημα

Βουτηχτής. » Κολυμβητής(-ήρ), κατακολυμβητὴς (Ἀρστ.) , δύτης. **plongeur.**

Βούτομον, φ. ἴδε 'Ραγάζι ꙃ 'Ράπη.

Βουτσάδικον (ἐργαστῆρι). » *Βωτιοπηγεῖον, οἰσυουργεῖον, καδοποιεῖον. **tonnelerie**, θ.

Βουτσᾶς. » *Βωτιοπηγὸς, οἰσυουργὸς, καδοποιός. **tonnelier.**

Βουτσὶ (ἐκ τοῦ) » Βωτίον, πίθος (καταχρ.). **tonneau, tonne**, θ. **barrique**, θ. **fut, futaille**, θ.

Βουτυράδικον (ἐργαστῆρι). » *Βουτυροκομεῖον, βουτυροπωλεῖον. **la boutique du beurrier, laiterie**, θ.

Βουτυρᾶς. »*Βουτυροπώλης, *βουτυροκόμος. **beurrier.**

Βούτυρον. » Βούτυρον, βούτυρος (ὁ), ('Ο Κτησίας 'τὸ ὀνομάζει) τὸ ἀπὸ τοῦ γάλακτος ἔλαιον. **beurre.**

Βουτῶ (ἐκ τοῦ) »Βυθάω = Βυθίζομαι (» 'Η δ' ὑπὲρ αἴης ῥίζα καὶ οὐ βυθόωσα,« Νίκ. Θηρ.),« ῥ. μετ. »Βαπτίζω, βάπτω, ἐμβάπτω, καθίημι (»Κάθες πρῴως ε'ς τὸν κηρὸν, ἀκροθιγῶς ἐμβάπτων,«Διοσκορ.),δεύω. **plonger, tremper.** ||, βουτῶ 'ς τὸ ζουμί. » Εἰς τὸν ζωμὸν ἐμβάπτομαι (Ἱπποκρ.). **tremper son pain dans la sauce, mitonner, saucer.** §. ἀμ. αὐτοπ. » Δύω, δύνω (καὶ δῦμι ἄχρ.), δύομαι (» Κολυμβηταὶ δυόμενοι,« Θκδ.), (κατάδυμι, ἄχρ., ὅθεν) κατέδυν, καταδύομαι. **plonger, se plonger, s'enfoncer.** ||. ὅταν βουτήσῃ. »"Οταν καθῇ ἑαυτὸν εἰς τὸ βαθὺ,« Ἀρστ. ||. βουτῶ κολυμβῶν. »Κατακολυμβάω (» Κατακολυμβῶσιν οἱ σπογγεῖς,« Ἀρστ.). ||. μέσ' 'ς τὸν ἵδρω βουτημένος, ἴδε Καταϊδρωμένος καὶ Στάζω. §. βουτημένος 'ς τὸ χρέος (μεταφ.), ἴδε Πνίγω.

Βραγιὰ (ἴσ. ἐκ τοῦ) » Πρασιὰ (τὸ λαχανόφυτον ἢ ἀνθόφυτον μέρος κήπου, ὁ Τουρκ. Ταχτᾶς), πλινθίον, ἄνδηρον (» Ἀμάρακος, πρασιαῖς τε, καὶ ἀνδήροισι χλοάζων,« Νίκ. Θηρ.). **planche**, θ. **carré, couche**, θ.

Βράδυ (ἡ) Βράδι (τὸ) (προφ. καὶ Βραδύ). »'Εσπέρα, δείλη ὀψία (ἑσπέρα), ὀψία (χωρὶς τὸ, δείλη, μόνον εἰς τοὺς μεταγ.), ὀψὲ (Θουκ.). **soir.** ||. τὸ βράδυ. »'Εσπέρας, δείλης, ὀψίας (ἑσπέρας), ὀψὲ, ὀψὲ τῆς ὥρας. **sur le soir, dans la soirée.** ||. 'νὰ ἔλθῃ τὸ βράδυ. » "Ηκειν ἑσπέρας. **qu'il vienne au soir.** ||. 'πηγαίνει πρωνὸ (καὶ) βράδυ. »Πρωΐ τε ἰὼν καὶ ὀψὲ,« Ξνφ. ||. δυὸ φοραῖς μόνον τὴν ἡμέραν, πουρνὸ καὶ βράδυ. »Δὶς τῆς ἡμέρας μόνον, πρωῒ καὶ δείλης. ||. ἔφθασε βράδυ 's τὴν πολιτείαν. »'Εσπέριος εἰς τὴν πόλιν ἀφίκετο. ||. ἀπὸ τὸ πουρνὸ 'ως τὸ βράδυ, ἴδε Πουρνό.

Βραδυὰ (ἡ) Βραδειὰ (ἡ). » Δείλη, ὀψία, (»'Οψία, βραδεῖα,« Αξ.), ἑσπέρα. **soirée, après-soupée.**

Βραδυάζω, ῥ. οὐδ. (κυρ. εἰς τὸ γ'. πρόσωπον μόνον:) βραδυάζει. » 'Οψία γίνεται. **le jour tombe.** ||. ἀφ' οὗ ἐβράδυασεν. »'Οψίας δὲ γενομένης (Εὐαγγ.). **le jour tombé.** ||. 'ως οὗ ἐβράδυαζεν. » "Εως βραδέως ἦν τῆς ἡμέρας (Διογ. Λαέρτ. Β'.). ||. (μσ.) βραδυάζομαι. » 'Οψίζω, -ομαι (Ξνφ.). ||. ἐβραδυάσθημεν συνομιλοῦντες. »"Ηλιον ἐν λέσχῃ κατεδύσαμεν,« Καλλίμ.

Βραδυνὸς, ή, όν. 'Εσπέριος, ἑσπερινὸς, ἕσπερος (ποιητ.). **du soir, qui se fait le soir.**

Βράζω, ῥ. μετ. » "Εψω, ἑψέω, ζέννυμι (» Διατί τὸ ᾠὸν ὀπτώμενον ῥήγνυται, οὐχὶ δὲ καὶ ζεννύμενον ;« Ἀλ. Ἀφροδ.). **faire bouillir, cuire.** §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Ζέω, βράσσομαι. **bouillir, bouillonner**, ἴδε Βράσις

καὶ Χοχλακίζω. ‖. βράζει τὸ αἷμά 'του (λέγομεν μεταφ. διὰ τοὺς νέους). »Σφριγᾷ, ὀργᾷ, ἀκμάζει, (»Αἰζηοί, νεανίσκοι, οἱ τῷ αἵματι ζέοντες,« λέγει ὁ 'Ησύχιος). **il est plein de force et de santé.** ‖. τὸ κρασὶ βράζει 'ς τὸ βαρέλι. »Παρακινεῖται. **le vin travaille(fermente).** ‖. βράζει τὸ στῆθός του (λέγομεν διὰ τοὺς πάσχοντας στηθοκατάῤῥουν. 'Επὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας μετεχειρίσθη καὶ ὁ 'Ιπποκρ. [Προγνωστ.] τὴν λέξιν) »Ζέει. §. (μεταφ.), βράζω ἀπὸ τὸν θυμόν μου (ἀπ' τὸ κακό' 'μου κτλ.). »Σμύχομαι· »Κότῳ σπλάγγνα θερμαίνομαι. **brûler, endêver.** ‖. ἔβραζεν ἀπὸ πολλῆς διὰ πόλεμον. »"Εκπαλαι πρὸς τὴν μάχην σπαργῶν (ὀργῶν). §. συνεκδ. ἀντὶ τοῦ, "Εχω πλῆθος. (Εἰς μερικὰ τῆς 'Ελλάδος μέρη 'τὸ προφέρουν ὀρθότερον, Βρυάζω). »Βρύω, μυρμηκιάω (μεταφ.). **grouiller, fourmiller, pulluler, abonder.** ‖. ἔβρασε σκουλήκια. »'Εξέζεσε σκώληκας,« Γρη.

Βραχὶ (ἀπὸ τοῦ) »'Ραχίον (ὑποκορ. τοῦ) 'Ράκος (, τὸ ὁποῖον οἱ Αἰολεῖς ἐπρόφεραν μὲ τὸ F) Βράκος-ους (τὸ), (Σημ. Οἱ παλαιοὶ δὲν ἐγνώριζαν τὴν χρῆσίν 'του, ἂν καὶ ἀπὸ τοῦ 'Ομήρου τὸ »Χλαῖνάν τ' ἠδὲ χιτῶνα, τά τ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει [Ἰλ. Β']« ἠμπορεῖ τις 'να ὑποθέσῃ τὸ ἐναντίον· ἀλλ' ὅπως κῇ-ἂν ἦνε, λέξιν ὅμως ἐπὶ τούτῳ 'δὲν εἶχαν, καθὼς 'τὸ παρετήρησεν ὁ Εὐστάθιος. »Οὐ γὰρ ἔ»κειτο ἴσως μία λέξις δηλωτικὴ τοῦ »καλύμματος τῆς αἰδοῦς, ὅπερ 'Ρω»μαῖοι μὲν βράκαν φασίν, ἕτεροι δὲ »ἀναξυρίδα ἐκ τοῦ ἀνασύρεσθαι,« Ἰλ. Β. 'Ο Διόδ. Σικελ. ἀναφέρει τὴν λέξιν Βράκας ὡς Γαλατικήν: »Καὶ ἀναξυρίδας, ἃς ἐκεῖνοι [οἱ Γαλάται] βράκας προσαγορεύουσιν.« 'Ο δὲ Ξενοφ. [Ἀνάβ. Ζ', δ', 4] ἔχει: »Χιτῶνας οὐ μόνον περὶ τοῖς στέρνοις, ἀλλὰ καὶ περὶ τοῖς μηροῖς.« "Αρά γε καὶ τῆς Σαπφοῦς τὸ »Οὐκ ἐπισταμένης τὰ βράκεα ἕλκεν ἐπὶ τῶν σφυρῶν« δὲν ἀναλογεῖ μὲ τὸ, ἰδικόν μας. »'Δὲν 'ξε'ρει [ἀκόμα] 'να δέσῃ τὸ βρακί της;). »Σκελέα, περισκελὶς καὶ περισκέλιον (κυρ. τὸ Πανταλόνι), ἀναξυρὶς (κυρ. τὸ Τουρκ. Σαλβάρι, ἢ μᾶλλον τὸ Τσαχτσίρι ἢ Τσαξύρι). **chausses, θ. πλ. haut-de-chausse, caleçon, culotte, θ.**

Βρακοζώνα (Οἱ παλαιοί, μὴ μεταχειριζόμενοι βρακιὰ, 'δὲν ἐχρειάζοντο ἑπομένως καὶ βρακοζώναις, καθὼς οὔτε οἱ Εὐρωπαῖοι τὴν σήμερον. Εἶχον ὅμως, ἐκεῖνοι μὲν, τοὐλάχιστον εἰς ἄλλην σημασίαν, τὴν λέξιν) »Ζώνη (ὅθεν τὸ »Λύειν Ζώνην« ἐπὶ νεονύμφων· οἱ δὲ Εὐρωπαῖοι ἔχουν τὸ Γαλ.) **bretelle, θ.** (καὶ τὸ) **tirante, θ.** ('Ο Προκόπιος εἰς τὴν μυστικήν 'του ἱστορ. ἰδοὺ πῶς περιγράφει τὴν βρακοζώνην: »Καί περ τῷ Θεοδοσίῳ ἐκλελυμένον τὸν ἱμάντα ὁρῶν, τὸν ἀμφὶ τὰ αἰδοῖα τὰς ἀναξυρίδας συνδέοντα«).

Βρακοπόδι. »'Ο τῆς ἀναξυρίδος (τοῦ βράκους) ποδεών.

Βράσιμον. »"Εψησις. **coction, θ.** §. »Ζέσις, βρασμός. **bouillonement.**

Βράσις. »Ἀνάζεσις, ἀνάβρασις, βρασμός. **bouillon, ébullition.** ‖. 'παίρνω βράσιν. »Ἀναζέω, ἀναβράσσω, βράσσομαι, ἀναβάλλω. ‖. βάλε 'το 'να 'πάρῃ μιὰν βράσιν. »Ἀνάζεσον, ἀνάβρασον (Γαλην. Διοσκορ.). ‖. ἀφ' οὗ 'πάρῃ δυὸ βράσαις, τράβα τή' φωτιά'. »"Οταν δὲ ἀναζέσῃ δίς, ὑπόσπασον τὸ πῦρ. **quand il aura jeté deux bouillons, retirez le feu.**

Βραστερὸς, ἡ, ὸν (κυρ. ὄσπριον), ἴδε Καλόβραστος.

Βραστὸς (ὁ βρασμένος), ἡ, όν. »'Εφθὸς, ἑψητὸς, ζεστὸς (Ἀπτ. Ἱσπν. 85). **bouilli.** ‖. τὰ ποδάρια 'τὰ κάμνω βραστὰ, ἴδε Κάμνω. §. (ὁ καυτὸς καὶ ζεματιστὸς), ἴδε Ζεματιστός.

Βραχιόλι. »Ψέλλιον, ἑλικτὴρ, στρεπτὸς καὶ στρεπτὸν, ἀμφιδεὺς, χλιδὼν (περὶ ταῖν χεροῖν), βραχιονιστὴρ, βραχιόνιον, περιβραχιόνιον, ἀμφίδεον, περικάρπιον. **bracelet.**

Βραχνᾶς, πάθ. (Μιχαὴλ ὁ Ψελλὸς ἀναφέρει τὴν λέξιν, ὡς συνειθισμένην εἰς τὸν χυδαϊσμὸν τοῦ καιροῦ 'του. »Τὸ δὲ πάθος (τὸν 'Εφιάλτην) Βαρυχνᾶν (λέγει) ὁ πολὺς κατωνόμασε λόγος. »Τὸ ἴδιον λέγει ϗ ὁ Εὐστάθιος: ὁ δὲ Σουίδας ἔχει· »'Εφιάλτης, ὁ λεγόμενος παρὰ πολλοῖς Βαβουτζικάριος«). »'Εφιάλτης καὶ 'Επιάλτης, πνιγμὸς ἐνύπνιος (Διοσκορ.). cauchemar.

Βραχνιάζω, ῥ. ἀμ. »Βραγχιάω, βράγχει συνέχομαι (ἁλίσκομαι, περιπέπτωκα). s'enrouer.

Βράχνιασμα. »Βράγχος (ὁ καὶ τὸ), βράγχη (ἡ). enrouement.

Βραχνιασμένος, η, ον. »Βραγχώδης, βραγχιῶν. enroué. ||. εἶμαι βραχνιασμένος, ἴδε Βραχνιάζω. ||. φωνὴ βραχνιασμένη. »Φθέγμα σομφόν. ||. ὁμιλεῖ βραχνιασμένα. »Φθέγγεται σομφόν.

Βραχνὸς, ἡ, όν. »Βραγχὸς, σομφὸς, μογγός.

Βράχος (ἀντὶ) »'Ράχος = 'Ράκος (κυρ. κρημνὸς πετρώδης, Τουρκ. καγιὰς, ἐξέχων πρὸς τὴν θάλασσαν). »Σκόπελος, πέτρα ἀπότομος (ἀποῤῥὼξ, ἀπόκρημνος, λισσὰς, πρόβολος), σπιλὰς, ἀκτὴ (πέτρα, σκόπελος) προβλὴς (ποιητ.). écueil, rocher, brisant, ἴδε καὶ Ξέρα.

Βρεμένος, η, ον, ἴδε Βρέχω. ||. βρεμένος μούσκεμμα, ἴδε Μούσκεμμα.

Βρέξιμον. »Βρέξις (Ξενοφ.), δίεσις, τέγξις (Ἱπποκρ.). arrosement, mouillure, humectation.

'Βρετὸν, ἴδε Εὑρετόν.

Βρεχάμενα (τὰ), ναυτ. »Τὰ ὕφαλα (Λουκιαν. Ζ. Τραγ.), τὰ θαλαττεύοντα (Πλοῦτ.), τὰ καίρια τῆς νεὼς, τὸ στεῖρωμα. les flancs du navire jusqu'à fleur d'eau, ses œuvres mortes, les fonds. ||. τὸ καράβι τρύπησε 'ς τὰ βρεχάμενα. »"Υφαλον ἐδέξατο πληγήν. il a reçu un coup dans ses œuvres mortes. ||. τὸ καράβι τρύπησεν ἐπάνω ἀπὸ τὰ βρεχάμενα. »"Εξαλον ἔλαβε τὴν πληγὴν (Πολυβ. ΙΣΤ'). « dans l'accastillage.

Βρεχτοκούκκια. »Κύαμοι βεβρεγμένοι (διάβροχοι). (Εἰς τὰ Ἀσκητ. Βιβλ. λέγονται ἁπλῶς) Βρεκτὰ (ἐλλ. τοῦ "Οσπρια. »Καὶ ἐξενεγκὼν ἄρτον καὶ βρεκτὰ, ἔβαλεν ἔμπροσθεν αὐτοῦ ϗ ἔτρωγεν, « Ἰωάν. Μοσχ. ἐν Λειμ.). fèves trempées.

Βρέχω, ῥ. μετ. »Δεύω, τέγγω, διαίνω, (δίημι, ἄγρ., ὅθεν ἡ μετοχὴ) διεὶς (»Διεὶς ὕδατι«), ὑγραίνω. mouiller, arroser, humecter. ||. ἡ χόρδα ὅταν βραχῇ. »Βραχεῖσα νευρὴ (Ἀνακρ.). §. βρέχει, ῥ. ἀπρ. ἀμ. »"Υει (ὁ Θεὸς δηλαδὴ, τὸ ὁποῖον ϗ προστίθεται ἐνίοτε), βρέχει (εἰς τὸ ἐνεργητ. 'τὸ μεταχειρίζονται μόνον οἱ μεταγενέστεροι καὶ ὁ Θεόφραστος ἅπαξ εἰς τὸ Β'. Βιβλ. τῶν Φυτ. Αἰτ. οἱ δὲ παλαιοὶ πάντοτε σχεδὸν εἰς τὸ παθητ. 'Ο Πίνδαρος μόνον εἶπε· »Βρέχε θεῶν βασιλεύς... χρυσαῖς νιφάδεσσι πόλιν«). il pleut (τὸ ἀπαρέμφ. pleuvoir). ||. εἰς τὴν Ἀσσυρίαν βρέχει πολλὰ ὀλίγον. »'Η γῆ τῶν Ἀσσυρίων ὕεται ὀλίγῳ. ||. τότε μόνον ἔβρεξεν εἰς τὰς Θήβας (τῆς Αἰγύπτου). »Τότε μόνον ὕσθησαν αἱ Θῆβαι. ||. ἔβρεξε χαλάζι (ἀντὶ τούτου λέγομεν ὀρθότερον, "Ερρηξε). »"Εβρεξε χάλαζαν (πῦρ, θεῖον, μάννα), (Γραφ.).

Βρίζα (ὀρθ.) Βρύζα, γένν. ἴδε Σήκαλη.

'Βρίζω, ῥ. μετ. ἴδε 'Υβρίζω.

'Βρισιά. »Λοιδορία, βλασφημία, βλάσφημον (ῥῆμα), λοιδόρημα, ὕβρις. injure, θ. invective, θ. affront. ||. ἀφ' οὗ εἶπε πολλαῖς 'βρισιαῖς ἐναντίον τῆς 'Ρώμης καὶ τῆς Γερουσίας. »Βλάσφημα πολλὰ εἰπὼν εἰς τὴν 'Ρώμην καὶ Σύγκλητον ('Ηρωδ.) ||. τὴν λέξιν πτωχὲς 'τὴν στοχάζονται 'βρισιάν. »Τὸν πτωχὸν λοιδόρημα ποιοῦνται (Πλοῦτ.).

'Βρίσιμον. »Τὸ βλασφημεῖν (λοιδορεῖσθαι, κακηγορεῖν, κακῶς λέγειν) τινὰ, κακηγορία. l'action d'injurier etc.

'Βρίσκω, ῥ. μετ. ἴδε Εὑρίσκω.

Βροντή. » Βροντή. tonnerre.

Βρόντημα) . Κρότος, κτύπος, πάταγος, ψόφος. bruit, fracas.
Βρόντος)

Βροντῶ, ῥ. μετ. »Ψοφέω, παταγέω, κτυπέω· θορυβέω. bruire, faire du bruit. §. ἀμ. ἀπρ. »Βροντάω. tonner. ‖. ἐβρόντησε δυνατά. »Μέγα δ' ἔκτυπε μητίετα Ζεύς ("Ομ.)

Βροῦβα, φ. (κατὰ τοὺς Γλωσσογράφους ἀγριολάχανον. Κοινῶς δὲ ἡ) »Λαψάνη (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Ἑλλάδα) καὶ Λαμψάνη. chou sauvage, herbe aux mamelles, θ.

Βρουκόλακκας, ἴδε Βρυκόλακκας.

Βροῦχος (ἐκ τοῦ Βρύχω, τὸ Δάκνω, τρώγω, φθείρω· εἶδος ἐντόμου πρασίνου ἐκ τοῦ γένους τῶν ἀκρίδων, ἡ μᾶλλον ἀκρίδα νεογέννητος ἡ ἡ κάμπια 'της). » Βροῦχος(-χος), ἀττέλαβος (αὐτὸς ὑποθέτω ὅτι εἶνε ὁ Κατάλαφας ἢ Κουτάλαφας τοῦ Σομαυέρα, διὰ τὸν ὁποῖον ἀπόρησεν ὁ ἀοίδιμος Κοραῆς, Ἀτ. Τόμ. Δ'. ά), μάντις (ἡ ἀρουραία), μάσταξ. (Τὸ ἀκόλουθον χωρίον τοῦ προφ. Ναοὺμ ἐξηγεῖ καλὰ τὴν μεταξὺ Βρούχου, Ἀττελάβου καὶ Ἀκρίδος διαφοράν. »Βροῦχος ὥρμησε καὶ ἐξεπετάσθη· »ἥλατο ὡς ἀττέλαβος ὁ σύμμικτός »σου, ὡς ἀκρὶς ἐπιβεβηκυῖα ἐπὶ φραγ»μὸν ἡμέρᾳ πάγους· ὁ ἥλιος ἀνέ»τειλε, καὶ ἀφήλατο, καὶ οὐκ ἔγνω »τὸν τόπον αὐτῆς,« Κεφ. Γ'). espèce de chenille ou de sauterelle.

Βροῦλλον ἢ Βροῦλον, ἴδε Βοῦρλον.

Βρουνιὰ (προφ. κοιν. Ἀβρυνιά, ἢ κατὰ παραφθορὰν 'Οβρυά.), φ. »Βρυωνίας, βρυωνιὰς καὶ βρυωνίς, ἄμπελος λευκή, (καὶ διὰ τὴν χρῆσίν 'τη) ψίλωθρον. brioine, θ. couleuvrée, θ. vigne blanche, θ. (εἶδος αὐτῆς εἶνε καὶ τὸ) §. houblon , ἴδε καὶ παρβλ. Κλεμαξίδα καὶ Σμιλάγκι.

Βροχερός, ἡ, όν. » Ὑετώδης, ὑέτιος, ὑπομβρος, ἔπομβρος. pluvieux.

Βροχή. »Ὑετὸς (κύρ. ἡ ῥαγδαία), ὄμβρος (κυρ. ἡ διαρκής· ὅθεν καὶ ὁ Ξενοφ. Κυνηγ. ἔχει : » "Ομβροι καὶ ὑετοὶ«), ὕδωρ (,καθὼς καὶ ἡμεῖς λέγομεν· »"Κκαμε πολὺ νερό'), βροχὴ (μεταγ.). pluie, θ. ‖. βροχὴ δυνατὴ καὶ ἐξαφνική. » "Ομβρος (» Ὑετὸς) λαῦρος (ῥαγδαῖος). averse.

Βρόχινον (νερὸν κυρ.). » Ὑέτιον, ὄμβριον , οὐράνιον , τὸ ἐκ Διὸς ἢ (σπν.) τὸ κατὰ κεφαλῆς ὕδωρ. (eau) pluviale. ‖. (ἡ χουρμαδηὰ) θέλει καλλήτερα τρεχάμενον νερὸν παρὰ βρόχινον. » Ἐπιζητεῖ δὲ μᾶλλον τὸ ναματιαῖον ὕδωρ ἢ τὸ ἐκ τοῦ Διὸς (Θεοφρ. Φυτ. Β') «.

Βρύζα, γένν., ἴδε Σήκαλη.

Βρυκόλακκας καὶ Βουρκόλακκας. »Σκιά, εἴδωλα καμόντων ("Ομηρ.). »Ψυχῆς σκιοειδὲς φάντασμα (Πλάτ., ἴδε τὸ ἑπόμ.). vampire, revenant, larves, πλ.

Βρυκολακκιάζω, ῥ. ἀμ. (Σημ. Ἀπὸ ἄλλην ἀνάλογον δεισιδαιμονίαν οἱ παλαιοὶ ἐφρονοῦσαν ὅτι ὅσαι ψυχαὶ 'δὲν περάσουν τὴν λίμνην τοῦ ᾅδου Ἀχερουσίαν, καὶ τοιαῦται ἦσαν αἱ τῶν πνιγμένων ἰδιαιτέρως καὶ τῶν ἀτάφων ἐν γένει , ἐπλανῶντο περὶ τὴν γῆν. Εἰς τοῦ Λουκιανοῦ τὸν ἐπιγραφόμενον Φιλοψευδὴ διάλογον ἀναφέρεται παρομοία μὲ τὴν πρὸ χρόνων ἐπικρατοῦσαν περὶ βρυκολάκκων ἰδέαν. 'Ο δὲ Πλάτων, εἰς τὸν ἐπιγραφόμενον διάλογον Φαίδωνα , εἰσάγει τὸν Σωκράτη λέγοντα : »Τὸ δὲ βαρὺ καὶ γεῶδες καὶ ὁρατὸν τοῦτο ἔχουσα ἡ τοιαύτη ψυχή , βαρύνεταί τε καὶ ἕλκεται πάλιν εἰς τὸν ὁρατὸν τόπον, ὥσπερ λέγεται, περὶ τὰ μνήματά τε καὶ τοὺς τάφους κυλινδουμένη· περὶ ἃ δὴ καὶ ὤφθη ἄτταψυχῶν δαιμονοειδῆ φαντάσματα.« Ἀφ' οὗ ἐλευθερώθημεν ἀπὸ τὴν ἰδέαν, χάρις εἰς τὴν φιλοσοφίαν, 'δὲν χρειαζόμεθα πλέον οὔτε τὴν λέξιν εἰς τὴν κυρίαν 'της σημασίαν· ἐπειδὴ ὅμως 'την μεταχειριζόμεθα καὶ μεταφορικώτερον, καὶ ἀστειζόμενοι λέγομεν διὰ τοὺς ἔχοντας ἀϋπνίαν· » Βρυκολάκκιασες , καὶ 'δὲν κοιμᾶσαι ; « τὴν ἐσημείωσα ἴσα χρησιμεύσῃ κἂν εἰς τοὺς κωμικούς 'μας).

Βρύσινος ἢ Βρυσίσιος (κυρ. ἐπὶ ὕδατος). » Ναματιαῖος, πηγαῖος.

Βρύσις (ὁ Τουρκ. τσεσμές). »Κρήνη, κρουνός. **fontaine**, θ. §. (ἡ πηγή, ἡ ἄλλ. Μάννα τοῦ νεροῦ), ἴδε Κρουνιά.

Βρυσοῦλα, ὑποκορ. τοῦ προηγ. »Κρηνίς.

Βρῶμα (ἐκ τοῦ) »Βρῶμος (, λέξεως τοῦ παρακμάσαντος Ἑλληνισμοῦ, τὴν ὁποίαν Κύριλλος ὁ Ἱεροσολ. τάττει μετὰ τοῦ) »Δυσωδία, δυσοσμία, ὀσμή, κακοσμία (Εἰς τὸν Ἰὼβ, ΣΤ', 7, εὕρηται καὶ ὀμικρογραφούμενον: » Βρόμον γὰρ ὁρῶ τὰ σῖτά μου ὥσπερ ὀσμὴν λέοντος«). **puanteur**, θ. **mauvaise (infecte) odeur**, θ. ||. ἡ βρῶμα τῆς ἀμασχάλης, τῶν τράγων καὶ ἄλλων ζώων. » Γράσσος, κινάβρα. **gousset**, ἴδε καὶ Πρητσίλα. §. (ἡ ἀπαστριά, τὸ Τουρκ. μυνταρλῆκι). »Ἀκαθαρσία, μιαρία, ῥυπαρία. **saleté**, **ordure**, **malpropreté**, **saloperie**, **cochonerie**. §. (συνεκδ. τὸ βρωμισμένον ἢ λερωμένον μέρος), ἴδε Λέρα. ||. ἡ βρῶμα τοῦ μαλλιοῦ (τῶν προβάτων κτλ.), ἴδε Λέρα. ||. ἡ βρῶμα τῶν αὐτιῶν. » Κυψελίς, κυψέλη, κυψέλιον. **cire**, **cérumen**, **suint des oreilles**. §. (μεταφ. ἄνθρωπος σιχαμερός, τιποτένιος, ἐπικίνδυνος κτλ.). » Κάθαρμα, βδέλυγμα, κατάπτυστος, ἐξέγιστος, ἀποτρόπαιος, λοιμός, ἀλιτήριος, οἰωνιστέος. **scelerat**, **franc coquin**, **abominable**, **méprisable**, ἴδε καὶ Ἀχρεῖος.

Βρωμερός, ή, όν. » Δυσώδης, κάκοσμος, βρωμώδης καὶ βρομώδης. **puant**, **infecte**, **fétide**. §. (ὁ ἄπαστρος, Τουρκ. μουντάρης). » Ῥυπαρός. **salope**.

Βρώμη (ἡ) } (τὸ Τουρκ. Γιουλά-
Βρῶμι (τὸ) } φι), γένν. »Σιφώνιον, αἰγίλωψ (ὁ ἥμερος), βρόμος (ἀντὶ) βρῶμος (» Σπέρμα λεπτῇ κριθῇ ὅμοιον, τὸ κοινῶς δηλαδὴ λεγόμενον Βρόμιον, « Εὐσταθ. Ἰλ. Ν. 41), σιτόσπελος (Διοσκορ.). **avoine**, θ.

Βρωμίζω, ῥ. μετ. » Διαφθείρω, δυσωδίας ἐμπίπλημι. **infecter**, **empuantir**. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Διαφθείρομαι, δυσωδίας ἐμπίπλαμαι, μυδάω. **se gâter**. ||. βρώμισε τὸ νερόν. » Διέφθορε τὸ ὕδωρ καὶ δυσῶδες ἀποπνεῖ. §. ἴδε Λερόνω.

Βρώμιος (ὁ δυσώδης), α, ον, ἴδε Βρωμερὸς καὶ Βρωμισμένος. §. (συνεκδχ. ἐκ τοῦ προηγουμένου ἢ καὶ ἐπακολουθοῦντος, ὁ ἀκάθαρτος), ἴδε Λερωμένος.

Βρώμισμα. »Διαφθορά. **infection**. §. ἴδε Λέρωμα.

Βρωμισμένος, η, ον. » Ὀδωδώς, μυδῶν, μυδαλέος. **pourri**, **fétide**, **infecte**. §. ἴδε Λερωμένος.

Βρωμοῦσα καὶ Βρωμοβότανον καὶ Βρωμοχόρτι, φ. (διαφόρων εἰδῶν φυτὰ βρωμοῦν ἐκ φύσεως: ὅθεν τὸ ὄνομα) »Ὄζαινα (ἠμπορεῖ 'να ἐκληφθῇ ὡς γενικόν). » Γαλεόβδολον, γαλίοψις. **ortie puante**. » Ἀνάγυρις, ἀνάγυρος καὶ ὀνόγυρος. **salope**, **anagiris**, **anagyre**. » Στρύχνος (» τὸν λέγουσί τινες βρωμοβότανον, ὁποῦ ποιεῖ ὡσὰν σταφύλια μικρὰ μαυρούτζικα, « Ἰατροσοφ.). »Γάροσμον (διότι τῷ ὄντι βρωμᾷ σὰν 'ψάρι σάπιον). **arroche puante ou vulvaire**, ἴδε καὶ Λοπουντιά. §. (εἶδος μαμμουδιοῦ βρωμεροῦ, ὅ,που τρώγει τὰ βιβλία καὶ τὰ φορέματα, καὶ ἓν ἄλλο εἶδος, ὅ,που τρώγει ταῖς ῥίζαις). ἐντ. » Σίλφη καὶ Τίλφη (βδέουσα), σπονδύλη καὶ σφονδύλη. **mite**, θ. **tigne**, θ.

Βρωμῶ, ῥ. μετ. » Ὄζω, βρωμέω καὶ βρομέω (λέξις τοῦ παρακμάσαντος Ἑλληνισμοῦ· διότι τοῦ Ἀριστοτέλους τὸ » Βρωμᾶται [ὁ ἔλαφος] ὥσπερ οἱ τράγοι [Ζ. Ἱστορ. ς'.], « μερικοὶ τὸ ἐκλαμβάνουν διὰ τὴν φωνὴν μᾶλλον τοῦ ζώου), ὄζω, προσόζω (» Προσώζεσαν καὶ ἐσάπησαν οἱ μώλωπές μου «). **sentir**, **puer**. ||. βρωμᾷ τὸ στόμα 'του. » Ὄζει κακὸν τοῦ στόματος. **il a la bouche mauvaise**, **son haleine sent**.

Βύδρα (ἴσ. εἶνε τὸ ἴδιον μὲ τὸ Πο-

τάμόσκυλον, ἴδε τὴν λέξιν),ζ. »'Ενυδρίς, loutre, θ. bièvre.

Βύζαγμα (ὀρθ.) Βύζαμα. »Γαλουχία, θηλασμὸς, τιθηνεία, τιτθεία (Δημοσθ.), τὸ γαλουχεῖν (θηλάζειν, γαλακτοτροφεῖν,τιθηνεῖσθαι.).allaitement, l'action d'allaiter. §. ἴδε Πιπίλισμα.

Βυζαίνω, ῥ. μετ. ἴδε Βυζάνω.

Βυζανιάρικον (παιδί). »Θηλάζον, ὑπομάζιον, ὑπομάσθιον, ὑποτίτθιον (Ἀριστοτ.). γαλαθηνὸν (κυρ. ζῶον). enfant à la mamelle. ||. ἀρνάκι (κτλ.) βυζανιάρικον. » Ἀμνὸς γαλαθηνός. de lait.

Βυζάνω (»'Εὰν μοσχάριον βυζάξῃ ὄνον,« Νομοχάν.), Μ. (θὰ) βυζάξω, ῥ. μετ. (ἐκ τοῦ) » Μυζάω. (ὡς ἀπὸ τῆς μητρὸς μὲν) » Γαλουχέω, γαλακτοτροφέω, τιθηνέομαι, τιτθεύω (Δημοσθ.), θηλάζω. allaiter, donner le sein, donner à téter. §. (ὡς ἀπὸ τοῦ παιδίου δὲ) » Γαλακτοτροφέομαι, γαλουχέομαι, θηλάζω. téter. §. ἴδε Πιπιλίζω.

Βυζάστρα (ἡ ἄλλ. Παραμάνα). »Θηλάζουσα, θηλάστρια, τιθηνὸς, τήθη, τιθήνη, τίτθη (»Τήθη ἡ μάμμη, Τίτθη ἡ βυζάστρια,« 'Ηρωδ.), τιτθίς. nourrice, θ. mère-nourrice,θ.

Βυζί. » Μαστὸς, τιτθὸς καὶ τιτθίον (ἰδίως τῆς γυναικὸς), téton· μαζὸς (καὶ τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς γυναικὸς), mamelle, θ. οὖθαρ-ατος (κυρ. τῶν ζώων). tette (κυρ. ἡ ῥώγα), θ. pis (κυρ. τῆς ἀγελάδας), tétine (τῆς γουρούνας). ||. παιδὶ εἰς τὸ βυζὶ (εἶνε ἀκόμη 'ς τὸ βυζὶ), ἴδε Βυζανιάρικον. ||. πιάνω τὰ βυζιά. » Τιτθολαβέω,βλιμάζω. palper les tétons. ||. ἔχει μεγάλα βυζιά. » 'Υπερμαζᾷ (Συνέσ., ὁ ὁποῖος ὅμως ἐπιφέρει :) καὶ ἀσυμμέτρως ἔχει τῶν στέρνων.« elle a trop de gorge. ||. 'να 'πάγῃ νὰ δώσῃ τῷ παιδὶ βυζὶ, ἵνα μὴ κλαίῃ. »Ἀπιέναι καὶ δοῦναι τῷ παιδὶ τὸν τιτθὸν ἵνα παύσηται κλαῖον (Λυσ.).« §. (συνεκδχ. τὰ τῶν Ζωχάδων). » Ἰξία, κιρσός. varice, varisque καὶ marisque, θ. tumeur hémorroïdale, θ. §. βυζὶ τῆς θαλάσσας, (εἶδος ζώου παραδόξου). » Πλεύμων ἡ Πνεύμων (θαλάσσιος), (καὶ μονολεκτ.) ἁλιπλεύμων. ortie marine, θ.

Βῦθος (τὸ),(σύμπτωμα θέρμης τῶν ἀῤῥώστων). » Κάρος (ὁ), κάρωσις, κῶμα, τύφος (ὁ), καταφορὰ, λήθαργος, ληθαργία. assoupissement.

Βυσσινὺς, ειὰ, ύ (χρῶμα, τὸ Τουρκ. φέσ-ῥεγκί, ἡ γκιουβέζι). » Βύσσινος ('Ησύχ. καὶ Σουΐδ.), βυσσινοβαφὴς, πορφυροῦς. cramoisi. rouge pourpré, ἴδε καὶ Μόρικος.

Βυσσινηὰ, δ. »' 'Οξυκέρασος (ὁ ἢ ἡ). cerisier aigre.

Βύσσινον, 'πωρ. » 'Οξυκέρασον (τὸ). cerise aigre, θ.

Βῳδάμαξον. "Αμαξα, ζεῦγος (τὸ). charette, θ. chariot.

Βῷδι (ἀπὸ τοῦ) » Βῴδιον ('Ησύχ. καὶ τοῦτο ἀπὸ τοῦ) Βοΐδιον (καθὼς καὶ τὸ προφέρουν ἀκόμην εἰς τὰ περισσότερα τῆς 'Ελλάδος μέρη), ζ. » Βοῦς (ὁ), ταῦρος (τὸ ἀμουνούχιστον). bœuf, taureau, (οἰκ.) robin.

Βῳδινὸς, ή, ὸν καὶ-

Βῳδίσειος, α, ον (κυρ. κρέας, γάλα, κτλ.). » Βόειος. de bœuf.

Βῳδοκέφαλον. » Βούκρανον, βουκράνιον,βουκεφάλιον. tête de bœuf.

Βῳδόμυιγα, ἔντ. » Οἶστρος. mouche asile. (συγχέεται μὲ τὸ) μύωψ (Ἀλλ' αὐτὸ καλλήτερον 'να προσδιορισθῇ διὰ τὴν Ἀλογόμυιαν). taon.

Βωλοκόπι, ἐργ. (γεωργ.). »Βωλοκόπος (σφύρα). herse, θ.

Βώτριδα (ἴσως κατ' ἀναγραμματιἐκ τοῦ Βρῶτις-ιδος, ὡς Τριχοβρὼς, κατὰ τὸν Ἀριστοφάνην [Ἀχαρν. 1111]. 'Ενδέχεται δὲ καὶ τὸ τοῦ Εὐαγγελίου: »"Οπου οὔτε σὴς οὔτε βρῶσις ἀφανίζει,« 'να ἦτον Βρῶτις), ἴδε Σαράκι.

Βωτριδοφαγωμένος, η, ον, ἴδε Σαρακοφαγωμένος.

Βῶχα (ἡ ἀχρεία μυρωδιὰ κυρ. πράγματος κλεισμένου). » Ἀποφορὰ (Πολυδ.). exhalaison, θ. forte o-

deur, odeur d'enfermé. || ἔχει μιὰ' βῶχα' 'σὰν μούχλας. » Εὐρωτιῶσαν ἔχει τὴν ἀποφορὰν (Διοσκορ.)«.

Γ

Γ, γ, τὸ τρίτον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου. §. Ἀναλογεῖ μὲ τὸ Αἰολικὸν δίγαμμα: » Ἑορτὴ-Γεορτή, » Ἄωρος-ἄγουρος, λάρος-γλάρος, λείχω-γλείφω, μυῖα-μυῖγα, νεύω-γνέφω, νήθω-γνέθω, πταίω-φταίγω, ταῶνι-παγῶνι (ἴδε τὸν Ἀθήν. περὶ τῆς λέξεως Ταῶς) κτλ. §. Ἐκθλίβεται: »Βρεγμένος-βρεμένος, κέγχρος-κεχρί, πρᾶγμα-πρᾶμα, συγχωρῶ-συχωρῶ(-ρνῶ), κτλ. §. Ἐπεντίθεται: » Ἀκίδα-ἀγκίδα, (καθὼς καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἀκὶς-ἄγκιστρον), ἄκανθα-ἀγκάθι, κινάρα-ἀγκινάρα, κτλ. §. Τρέπεται εἰς Β: »Γογγύζω-βογκάω, τραγῳδῶ-τραβουδῶ, πάγουρος-κάβουρας, γλήχων-βλησκοῦνι, κτλ. || Εἰς Κ. » Γάγγραινα-καγκραίνα, Ὀρτύγιον-ὀρτύκι κτλ. || Εἰς Λ: » Γομφάριον-λουφάρι, κτλ. || Εἰς Μ: »Γόγγρος-μουγγρί. || εἰς Χ: » Παιγνίδιον-παιχνίδι, κτλ.

Γαβάθα (ἐκ τοῦ Λατιν. ἢ ἄλλ. Ξυλοπινάκα καὶ Καυκί. Ὁ Ἡσύχ. ἀναφέρει τὴν λέξιν ὡς τοῦ τότε χυδαϊσμοῦ, φαίνεται δὲ ὅτι ἔχει τὴν παραγωγήν της ἐκ τοῦ Ἄβαξ, ἤ, πιθανώτερον, τοῦ Cavus, κοῖλος, ἀγγ. » Κώθων, κύαθος, écuelle, θ. gamelle (κυρ. τῶν καραβιῶν), θ. §. godet, gobelet.

Γαβαθίζω (συχνοπίνω, τσούζω, μεθοκοπῶ), ῥ. ἀμ. » Κωθωνίζω(-ομαι), κυαθίζω, οἰνοποτέω. chopiner, gobelotter, godailler. boire des grandes rasades.

Γαβάθισμα. » Κωθωνισμός, κώθων (Πλούτ. Ἀντ.), * κυαθισμός, οἰνοποσία. l'action de gobelotter etc.

Γαβγύζω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. (εἰς πολλὰ τῆς Ἑλλάδος μέρη προφέρεται Βαβύζω ἐκ τοῦ) » Βαΰζω (κυριολεκτουμένου εἰς τὴν φωνὴν τῶν μικρῶν σκυλιῶν. » Κύνες γὰρ βαΰζουσιν, ὃν ἂν μὴ γινώσκωσι, καθ' Ἡράκλειτον, « Πλούτ. »Βαῦ βαῦ καὶ κυνὸς φωνὴν ἴσεις, « Ἀνώνυμ.). » Ὑλακτέω (, τὸ ὁποῖον οἱ Κρῆτες, κατὰ τὸν Ἡσύχ., ἐπρόφεραν, καὶ ἴσως ἀκέμη προφέρουν) ἀλυκτέω (, ὅθεν τὸ Ἀλουκτῶ, Κρητισμὸς διαφορετικῆς σημασίας, ὄχι ὅμως πολλὰ μεμακρυσμένος ἀπὸ τοῦ Ὁμήρου τὸ » Κραδίη δέ οἱ ἔνδον ὑλάκτει, « ἴδε Δακταρῶ). aboyer. glapir (κυρ. διὰ τὰ σκυλάκια).

Γάβγυσμα. »Ὑλαχή. aboyement, glapissement (κυρ. τῶν μικρῶν σκυλιῶν).

Γάδαρος, ζ. ἴδε Γάϊδαρος καὶ §. Γαϊδουράψαρον.

Γαειτάνι. » Σηρικὸν (πλέγμα), πλεκτάνη. (εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Γαληνοῦ ὠνομάζετο) Γαϊτανὸν (ὀρθ.) Γαετανὸν (ἀπὸ Γαέτας, Caeta, πόλεως Ἰταλικῆς, ἓν εἶδος πλεκτοῦ; ἴσως διότι ἐκεῖ κατεσκευάζοντο τὰ λεπτότερα. Γαλην. Θεραπ. Μαθημ. ΙΓ'). cordon, cordonnet. §. (συνεκδ. τὸ δέσιμον τοῦ φορέματος), »Στολὶς (ἴδε τὸ παράδειγμα ἐν λέξει Σοῦφρα). lacet.

Γαζία, δ. (ἐκ τοῦ) » Κασσία (δένδρον τοῦ αὐτοῦ γένους, ἢ τοῦ) Ἀκακία (, τὴν ὁποίαν ὁ μὲν Διοσκορίδης περιγράφει εἰς τὸ Α'. βιβλ., ὁ δὲ Θεόφραστος ὀνομάζει ἁπλῶς Ἄκανθαν. cassie, θ. acacia (des jardiniers), ambrette (ἰδιαιτ. τὸ ἄνθος της, ὀνομαζόμενον εἰς μερικὰ τῆς Ἑλλάδος μέρη Μοσχολούλουδον).

Γάϊδαρος (ἴδε Γαϊδουρόψαρον. μερικοί, καὶ πρῶτος ὁ Ἐτυμολόγος, τὸν ἔγραψαν Γάειδαρον καὶ τὸν ἐτυμολόγησαν ἀπὸ τοῦ, ἀεὶ δέρεσθαι !!!), ζ. » Ὄνος, κάνθων καὶ κανθήλιος (κυρ. ὁ μεγαλόσωμος). âne. baudet. || 'ς τὴ' φωνὴ' κὴ ὁ γάϊδαρος (παρ. ἀναλ. μὲ τῶν ἀρχ. τὸ) » Εἰ καὶ λύκου ἐμνήσθης (, τὸ ὁποῖον ἑρμηνεύων ὁ Σουΐδας λέγει' » Τοῦτο λέγεται ἐπὶ τῶν, ὧν ἂν μνησθῇ τις, καὶ εὐθὺς παραγινομένων«). quand

on parte du loup, on en voit la queue. ||. "τὸν φτιάνει ὁ γάϊδαρος, ἢ δέρνει τὸ σαμάρι (παρ.), ἴδε Σαμάρι.

Γαϊδουράγκαθον, φ. (εἶνε ἄπειρα εἴδη). »Σκόλυμος (σώζεται ἡ λέξις), ὄνωνις, ὀνόπορδον, ὀνάκανθα.' chardon, chardon aux ânes, pédane. §. » Ἠρύγγιον. panicaut, chardon roland ou à cent têtes, ἴδε καὶ Ἀγριαγκινάρα καὶ Ζοχὸς καὶ Κνῆκος καὶ Νεροκράτης καὶ (εἰς τὸ παράρτ.) Κουτλουτζὲς, (ὑπαγόμενα ὅλα εἰς τὸ αὐτὸ γένος).

Γαϊδουράκι. » Ὀνάριον. ânon.

Γαϊδοῦρι, ἴδε Γάϊδαρος.

Γαϊδουριάρης, ἴδε Γαϊδουροβοσκός.

Γαϊδουρινός, ἡ, όν. »Ὄνειος, d'âne.

Γαϊδυρόδηχας, πάθ. ἴδε Κυκχίτης.

Γαϊδουροβοσκός. » Ὀνηλάτης, ὀνοφορβὸς (Ἡρόδ.). ânier.

Γαϊδουροκαθισμένος, η, ον. » Ὀνοβάτις (κυρ. γυνὴ, Πλούτ. προβλ. Ἑλλ. καὶ Ἡσύχ.). (femme) promenée sur un âne.

Γαϊδουροπόδι) , θάλ. »Ἀγριόσ-
Γαϊδουροπόδον)τρειον. 'σφόνδυλος. huître sauvage ou rouge, spondyle

Γαϊδουρόσφακα, φ. » Φλομὶς (ἡ καλουμένη Λυχνῖτις, ὑπὸ δὲ τινων θρυαλλίς... εἰς ἐλλύχνια χρησίμη,« Διοσκορ. Δ'). bouillon fructifère, ἴδε καὶ Φλόμος.

Γαϊδουρόψαρον (ὁ Ἰσπαν. μπακαλάος ἢ μπακαλᾶς, bacaliau ἢ cabeliau), ψ. » Ὄνος (διαφ. τοῦ) Ὀνίσκος, γάδος (ἀπ' ἐδῶ φαίνεται ὅτι, κατὰ παράδοξον τῷ ὄντι μετωνυμίας ἐναλλαγὴν ἢ μετάληψιν, ἐσχηματίσθη ἡ λέξις Γάδαρος), καλλαρίας καὶ γαλλαρίας. morue, θ. merlu, merluche, θ. merlan.

Γαϊδυρόψωρα, πάθ. ἴδε Ἀγριόψωρα.

Γαίνω. ρ. οὐδ. (κατ' ἀποκ. ἐκ τοῦ) » Ὑγιαίνω, ἴδε Γιαίνω.

Γάλα (τό). »Γάλα-ακτος (τὸ), γλάγος (ποιητ.). lait. ||. εἶνε 'ς τὸ γάλα (τὸ παιδὶ) ἀκόμη', ἴδε Εἶμαι καὶ Βυζί. ||. τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα (φρσ. ὑπερβολικωτάτη). »Ὀρνίθων γάλα (Ὁ Ἀθήναιος λέγει ὅτι ὠνόμαζαν οὕτω τὸ ἀσπράδι τοῦ αὐγοῦ). §. γάλα (ὀνομάζεται ἀκόμη', διὰ τὴν ὁμοιότητα, καθὼς ὠνομάζετο καὶ τὸ πάλαι, ὁ) »Ὀπὸς (διαφόρων φυτῶν, καθὼς τῆς συκῆς, τοῦ ξοχοῦ κτλ.). lait.

Γαλάζιος (ὁ Τουρκ. Μαβῆς καὶ κυρ. ὁ Σούτ-μαβῆς), α, ον. » (κυρ. ὁ) Γαλακτόχροος(-ους) ἢ Γλαυκός. »Κυάνεος(-ειος-οῦς) (κυρ. ὁ Τουρκ. Λατζιβερδῆς). » Ὑακίνθινος, ὑακινθινοβαφής, καλάϊνος καὶ καλλάϊνος. bleu, azuré, ἴδε καὶ Γηεράνειος.

Γαλανομμάτης, α, ικον) . »Γλαυ-
Γαλανός, ή, όν .) κὸς (Ἀριστοτ.), γλαυκωπός, γλαυκώπης (ὁ), γλαυκῶπις (ἡ), γλαυκόμματος. qui a les yeux bleus.

Γαλατερός, ή, όν. » Γάλακτος πεποιημένος (ἐσκευασμένος), γαλάκτινος. fait avec du lait. §. γυναῖκα γαλατερὴ (, ἡ ἔχουσα πολὺ γάλα). » Γαλακτοῦσα (Πλούτ., Συμπ. Β'). qui a beaucoup de lait, laiteuse.

Γαλατόπηττα (τὸ βαρβ. Γαλατομπούρεκον). »Ἀμης-ητος (ὁ), ὑποτυρίς. gâteau fait avec du lait.

Γαλατοῖδα, φ. (ἐκ τοῦ) » Γαλακτίς. (Τὸ ὄνομα, ἐκλαμβανόμενον ὡς γενικὸν δι' ὅσα φυτὰ 'βγάζουν γάλα, περιέχει πολλὰ εἴδη' ἰδίως ὅμως εἶνε Α', ἡ) » Ἀναγαλλίς. mouron; (Β', ὁ) » Τιθύμαλος καὶ τιθύμαλλος (, τοῦ ὁποίου ὁ Διοσκορ. περιγράφει ἑπτὰ εἴδη), tithymale (, εἶδος τοῦ ὁποίου εἶνε καὶ τὸ) euphorbe (ἴδε καὶ Φλόμος)' (καὶ Γ', τὸ) » Γάλιον, γάλινον, γαλέριον καὶ γαλάτιον (, μὲ τὸ ὁποῖον, καθὼς καὶ μὲ διάφορα ἄλλα φυτὰ, ἐν οἷς καὶ ὁ Κνῆκος, πήζουν τὸ γάλα). caille-lait, gallium.

Γαλεά(-ηά), ψ. »Γαλεός, γαλέη (-αία), γαλῆ (ἡ θαλασσία), αἴλουρος (ὁ θαλάσσιος), πετρόμυζον, lamproie, θ.

Γαλειουρίζω, (προφ. κοιν. Γκαλειουρίζω, εἶμαι κοντόφωτος, 'δὲν καλοβλέπω, καὶ ἐπομένως 'μισοκλείω τὰ 'μμάτιά μου, ὅταν θέλω 'να ἰδῶ μακρύτερα. Ἴσως ἐσχηματίσθη ἀπὸ

τοῦ Γαλῆ καὶ ὁράω, καθότι καὶ τῆς γάτας τὰ 'μματάχορα μικραίνουν εἰς τὸ φῶς. Ἀναλόγους λέξεις εἶχον καὶ οἱ ἀρχαῖοι (τὸ) » Μυωπάζω καὶ Μυωπιάω, (τὸ) γλοιάζω, (τὸ) ἐπιλλίζω, (τὸ) κατιλλώπτω (» Εὖ κατιλλώψας, ἄθρει, « Αἰσχύλ.), (καὶ μάλιστα τὸ) κικυμώττω (, σημαῖνον κατὰ λέξιν: βλέπω 'σὰν τὴν κουκκουβάγιαν). **avoir la vue basse (mauvaise), et par conséquence fermer les yeux à demi en regardant.**

Γαλέρα } , (εἶδος καραβιοῦ). » Γα-
Γαλειῶνι } λέα, γαλαία καὶ γαλία (μεταγ.). λιβυρνίς, κέλης, μυοπάρων. **galère, θ. galion.**

Γαλήνη. » Γαλήνη. **calme,** ἴδε ϗ Βιδιά.

Γαληνίζω, ῥ. ἀμ. » Γαληνιάω, γαληνίζομαι. **devenir calme.**

Γαλήνισμα. » Γαληνισμὸς, τὸ γαληνιᾷν. **l'action de rendre (ou de devenir) calme.**

Γαλιά, 'ψ. ἴδε Γαλειά.

Γαλιάγρα (ὁ Τουρ. μέγγενες), ἴδε Μάγγανος.

Γαλιόνι (εἶδος πλοίου. » Καὶ ἕτερα μεσοκάτεργα, ἃ ὀνομάζουσι γαλιώνια, « Συρόπ.), ἴδε Γαλέρα.

Γάμος (ἡ ἄλλ. Χαρά). » Γάμος (συνηθέστερον εἰς τὸ πληθ.). **noce, θ.** ἴδε καὶ Χαρά. ||. 'πάρ' τον 'ς τὸ' γάμο' σου, 'να σε 'πῇ: » καὶ τοῦ χρόνου (παροιμ. διὰ τὰ παράκαιρα καὶ παράλογα. 'Ο Θεόφρ. εἰς τοὺς χαρακτῆράς 'του ἐξέφρασε τὸ γελοῖον τοῦ πράγματος μὲ τὴν ἀκόλουθον ῥῆσιν:) » Καὶ εἰς γάμον κληθεὶς, τοῦ γυναικείου γένους κατηγορεῖν.« (Περισσοτέραν ὅμως ἀναλογίαν μὲ τὸ πνεῦμα τῆς παροιμίας 'μας ἔχει ἡ ἄλλη 'του φράσις) » Καὶ εἰπόντος τινός· 'Ο δεῖνα τέθνηκεν. εἰπεῖν· Ἀγαθῇ τύχῃ! ||. ἀπ' τὸ' γάμον ἔρχομαι, μὰ τὴν πεινά 'μου (παροιμ. ἀνάλογ. μὲ τῶν ἀρχ. τό:) » Δελφοῖσι θύσας, αὐτὸς ὀψωνεῖ κρέας. « (εἰς τὸ Γαλλ. ἀναλογεῖ μὲ τὴν ἑπομένην φρσ. τοῦ Μολιέρου:) **et s'il vient à roter, il lui dit: Dieu vous aide!**

Γαμπριάτικος, η, ον. » Νυμφικὸς, γάμβρειος(-ιος). **nuptial.**

Γαμπρὸς (ὁ ἄνδρας τῆς θυγατρὸς ἢ τῆς ἀδελφῆς, σχετικῶς ὡς πρὸς τὰ πενθερικὰ καὶ γυναικαδέλφιά 'του). » Γαμβρὸς, κηδεστής. **gendre.** §. (ὁ νυμφευόμενος). » Νυμφίος. **époux, marié.**

Γανάδα (κυρ. ἡ πράσινη σκουριὰ τῶν ἀγανώτων χαλκωμάτων, ἡ ὁποία διὰ τοῦτο καὶ Ἀγανάδα ὀρθότερον ἔπρεπε νὰ λέγεται), ἴδε Ἰάρι. §. (συνεκδχ. δὲ καὶ ἡ πικρὴ γλίντζα τοῦ στόματος) » Τὸ γλίσχρον (γλισχρῶδες) τοῦ στόματος, ἡ περὶ τὸ στόμα (τὴν γλῶτταν) γλισχρότης. (ὅτι ἡ λέξις) » Γάνος (ἐσήμαινε καὶ τὸν παλαιὸν καιρὸν πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τὴν Γλίντζαν, φαίνεται ἀπὸ τοῦ Θεοφράστου τὸ » Φύεται δὲ [ἡ ὄνωνις] ἐν τῇ γλίσχρῳ καὶ γανώδει γῇ (περὶ Φυτ. βιβλ. ΣΤ', « τὸ ὁποῖον 'δὲν ἀπέχει πολὺ ἀπὸ τὴν σημερινὴν δευτέραν τῆς λέξεως σημασίαν). **bouche pâteuse, θ.**

Γανιάζω, ῥ. ἀμ. » Γλισχρόομαι (* » Γανόομαι) τὸ στόμα. **avoir la bouche pâteuse.** ||. γάνιασε τὸ στόμα μου (ἡ γλῶσσά μου) 'να λαλῶ (φρσ. ἀνάλογος μὲ τὸ Γραφικόν). » Καὶ ἡ γλῶσσά μου κεκόλληται τῷ λάρυγγί μου.«

Γανόνω, ῥ. μετ. » Κασσιτερόω (» Λέβης κεκασσιτερωμένος, « Διοσκορ.), ἀλείφω, γανόω (» Τὸ δὲ Γανοῦσθαι λαβοῦσα ἐξ 'Ομήρου καὶ ἡ χυδαία γλῶσσα ἐπιλέγει αὐτὸ χαλκώμασιν, ἃ κασσίτερος ἀλείφων χρώζει πρὸς ἀργυρωμάτων ὑπόκρισιν, « Εὐσταθ. Ἰλ. Τ. 362), βάφω, κασσιτέρῳ (διὰ κασσιτέρου) ἐπαλείφω. **étamer.**

Γάνωμα. » Γάνωσις, γάνος (τὸ), ἡ διὰ κασσιτέρου ἐπάλειψις, ἄλειμμα, *κασσιτέρωσις. **étamage, étamure, θ.**

Γαράτον. » Γάρος, σαπέρδης, σκόμβρος (κτλ.) ἐν γάρῳ, τάριχος (τό). **du poisson salé.**

Γαργάλεμμα, » Γαργαλισμὸς, κνῆς

-σις (συγχέεται μὲ τὸ) κνισμός. chatouillement.

Γαργαλεύω, ῥ. μετ. »Γαργαλίζω, κνίζω, ὑποκνίζω, κνήθω. chatouiller. ||. κουφὸν καμπάνα' κὴ-ἂν λαλῇς, νεκρὸν κὴ-ἂν γαργαλεύῃς κτλ. (παροιμ. διὰ τὰ ἀδύνατα. Οἱ παλαιοὶ ἔλεγαν:) »Ἀνδριάντα γαργαλίζειν, ἴδε καὶ Ἀράπης.

Γαργαλήθρα (ἡ ἄλλ. Βαλανίδα). »Ἀδὴν -ένος (ὁ). glande, θ. glandule (ἡ μικρή). ||. (ἰδιαιτ. ἡ τοῦ λαιμοῦ, καὶ μάλιστα ὅταν πρησθοῦν). »Παρωτίδες, παρίσθμια, βουβῶνες, ἀντιάδες. oreillons καὶ orillons, parotides, amygdales.

Γαργάρα. »Γαργαρισμὸς, ἀναγαργαρισμὸς, ἀνακογχυλισμὸς ἢ ἀνακογχυλισμός. gargarisme. || κάμνω γαργάραν. »Ἀνακογχυλιάζω ἢ Ἀνακογχυλίζω, γαργαρίζομαι, ἀνακλύζομαι τὴν φάρυγγα. se gargariser.

Γαρδέλι καὶ

Γαρδελίνι (τὸ), εἶδ. πτν., ἴδε Καρδερίνα.

Γάρος (κυρ. τὰ ἄντερα τῶν 'ψαριῶν ἀλατισμένα, καθὼς 'τὰ κάμνουν εἰς πολλὰ μέρη, καὶ ἰδιαιτέρως εἰς τὰ Δαρδανέλλια). »Γάρος (ὁ), γάρον (τὸ). garum. §. (ἡ ἰταλ. σαλαμούρα) »Γάρος, ἰχθυάλμη. saumure, θ. ἴδε καὶ Ἅλμη.

Γαρούφαλλον, Γαρόφαλλον, ἀνθ. (ἀπὸ τοῦ) »Καρυόφυλλον (κυρ. τῆς καρυδηᾶς τὸ φύλλον καὶ τὸ μοσχοκάρφι, διὰ τὴν ὁμοιότητα, φαίνεται, τῆς εὐωδίας. Ἡ λέξις εἶνε πολὺ μεταγενεστέρα). œillet. §. ἀρ. ἴδε Μοσχοκάρφι.

Γάτα (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ζ. ἴδε Κάττα (κτλ.).

Γαυγίζω (κτλ.), ῥ. μετ. καὶ ἀμ., ἴδε Γαβγύζω (κτλ.).

Γαυριάζω (ἐκ τοῦ) »Γαυριάω, ἢ (πιθανώτ.) τοῦ »Καπριάω=Καπράω, ῥ. ἀμτ. Ζ. Βαρβατιάζω.

'Γάστρι. »Κυοφορία. grossesse, θ. gestation.

'Γαστρόνω, ῥ. μετ. ἴδε 'Εγγαστρόνω.

'Γάστρωμα, ἴδε 'Εγγάστρωμα.

'Γαστρωμένος, η, ον, ἴδε 'Εγγαστρωμένος.

'Γδάρσιμον. »'Εκδορὰ, δάρσις (Γαλην.). l'action d'écorcher, excoriation.

'Γδέρνω, Μ. (θὰ) 'γδάρω, ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) »'Εκδέρω, δέρω. écorcher, dépouiller, excorier.

'Γδύνω, Μ. (θὰ) 'γδύσω, ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) »'Εκδύω, ἐκδυδίσκω, ἀποδύω, περιδύω (Ἀντιφ. ἀπολ.). déshabiller, dépouiller. ||. 'γδύνομαι, ῥ. μέσ. »Ἀποδύομαι, ἐκ(ἀπο)δύω ἐμαυτόν. se dévêtir. §. 'τὸν ἔγδυσαν οἱ κλέφταις, ἴδε Ξεγυμνόνω.

'Γδύσιμον (ἀπὸ τοῦ) «Ἔκδυσις, ἀπόδυσις. l'action de déshabiller etc. §. ἴδε Ξεγύμνωμα.

'Γδυτὸς, ἡ, ὸν, ἴδε Γυμνός.

'Γειὰ (κατ' ἀποκ. ἐκ τοῦ) »'Υγεία, ἴδε 'Υγειά. §. 'γειά σου, ἐπιφ. (εὐχτ. καὶ παρακελ.). ||. ἄ 'γειά σου! ἴδε Βλέπω καὶ 'Υγειά ἢ παρβλ. τὸ ἑπόμ.

Γειὰ, ἐπ. παρακελ. (ἐκ τοῦ) »Εἶα. ||. 'γειὰ 'να διοῦμεν, ἂν σὲ δείρῃ κάνεις, τί κάμνεις; ἴδε Εἶά.

Γείτονας, ισσα. »Γείτων, πρόσοικος. voisin.

Γειτονειὰ (τὰ ὀσπίτια τῶν γειτόνων καὶ οἱ γείτονες αὐτοί). »Οἱ γείτονες. §. »Παροικία καὶ »Συνοικία (ὁ Τουρκ. μαχαλὲς), γειτονία (»Κατὰ φυλὰς καὶ γένη καὶ γειτονίας ποιούμενοι τὰς ἑστιάσεις,« Ἰώσηπ. Περὶ Ἁλωσ. Ζ', 3). voisinage. ||. ἀπὸ τὴν γειτονειάν. »'Εκ γειτόνων. §. (ἡ γειτονικὴ θέσις). »Γειτνίασις, τὸ γειτνιᾷν, γειτόνημα. contiguité, proximité, voisinage.

Γειτόνεμμα, (φιλικὴ ἐπίσκεψις πρὸς γείτονας). »Τὸ παρὰ τοὺς γείτονας φοιτᾷν. l'action de voisiner.

Γειτονεύω ('πηγαίνω πρὸς ἐπίσκεψιν εἰς τοὺς γειτονάς μου), ῥ. μετ. ἢ ἀμ. »Φοιτάω ἐς γειτόνων (παρὰ τοὺς γείτονας). voisiner (οἰκ.). §. (εἶμαι γείτονας), ῥ. ἀμ. » Γειτνιάω (-άζω), γειτονέω(-εύω), παροικέω. être voisin (contigu), ἴδε καὶ Συνορεύω.

Γειτονικός, ή, όν. »Γειτνιῶν-ῶσα κτλ. ὁ (ἡ, τὸ, οἱ κτλ.) ἐκ γειτόνων, προσεχής. **voisin.** ||. πολιτεία γειτονική. »Ἀστυγείτων. **contigüe.** ||. ἐπαρχία γειτονική. »Ἀγχιτέρμων, ὅμορος. **limitrofe.**

Γειώμορον (τὸ γέννημα, ὅ,που πληρόνουν οἱ ζευγηλάται εἰς τὸν οἰκοκύρην τοῦ τόπου, ἢ τοῦ σπόρου, ἢ τῶν βφδιῶν· λέξις ἀρχαιοτάτη, μ' ὅλον ὅτι εἰς τὰ λεξικά μας 'δὲν εὑρίσκεται μὲ αὐτὴν τὴν σημασίαν). »Γεωμόριον.

Γελαζούμενος, η, ον. »Φαιδρός, χαρω(ρο)πός, ἱλαρός, ἵλεως-ω, (λέγει καὶ ὁ Πίνδαρος;) »Καρδίᾳ (»θυμῷ) γελανεῖ. **riant**, ἴδε καὶ Πρόσχαρος.

Γέλασμα. »Ἀπάτη, πλάνη, πλάνος, παραλογισμός. **tromperie.**

Γελέκι ἢ **Γελλέκι** (τὸ), (ἐκ τοῦ) »Ἄλληξ-ηκος καὶ Ἄλλιξ-ικος (ἡ), (καὶ κατὰ τὸν Σουΐδ. ἰδιωτικῶς καὶ Γάλλιξ, ὅθεν ἴσ. τὸ Λατ. **Alicula**, τὸ ὀπ. ὁ Οὐλπ. συναριθμεῖ μεταξὺ τῶν παιδικῶν ἐνδυμάτων. Κατὰ τοὺς λεξικογρφ. »Χιτὼν χειριδωτός, ἐμπόρπημα, ἡ χλαμύς, πορφύρα, παρὰ Θεσσαλ. »Ἄλλικα χρυσείῃσιν ἐεργομένην ἐνέτῃσι,« Καλλίμ.« Ἡμεῖς ὀνομάζομεν τὸ) 'Σωκάρδι, ἴδε τὴν λέξιν.

Γέλοιον ἢ (κατὰ τὸν Κορ.) **Γέλιον.** »Γέλως-ωτος (ὁ). **rire, ris.** ||. ἐπάνω 'ς αὐτὸ ἔγειναν μεγάλα γέλοια. »Γέλως πολὺς ἐξεχύθη ἐπὶ τούτοις (Λουκ.). ||. 'πέθαν' ἀπ' τὰ γέλοια (φρσ. ὑπερβ.), ἴδε Ἀποθνήσκω. ||. ἐπειδὴ, καθὼς μεταχειριζόμεθα τὰς ὑποθέσεις μας, εἶνε γέλοια. »Ἐπεὶ νῦν γε γέλως ἔσθ' ὡς χρώμεθα τοῖς πράγμασι (Δημοσθ.). « ||. γέλια τραγανιστά, ἴδε Τραγανιστός. ||. κάλλιο' λάχανα μὲ γέλια, παρὰ ζάχαρι μὲ γρῆνα', (Παροιμ.) ἴδε Γρῦνα.

Γελῶ, ῥ. ἀμ. »Γελάω. **rire.** ||. γελάει ὁ κόσμος μαζῆ 'του. »Γέλωτα πᾶσιν ὀφλισκάνει (παρέχει). **il prête à rire à ses dépens, il devint la risée du monde.** ||. χωρὶς 'να γελάσῃ, ἐπίρ. »Ἀγελαστί. ||. κάμνω ἄλλους 'να γελάσουν. »Γέλωτα παρέχω (παρασκευάζω), (ὁ Ὅμηρος μετεχειρίσθη τὸ Ὄρνυμι) »Γέλων ὦρσεν· »Ἄσβεστος δὲ ἄρ' ἐνῶρτο γέλως. **faire (prêter) à rire**, ἴδε καὶ Κάμνω. §. (συνεκδχ. ὡς ἐκ τοῦ ἐπακολουθοῦντος), ῥ. μετ. »Ἀπατάω (»Ἀλλήλους δ' ἀπατῶσιν, ἐπ' ἀλλήλοισι γελῶντες,« Θεογν. Παραιν. 59), ἐξαπατάω, φενακίζω, παραλογίζομαι, δια(παρα)κρούομαι, βουκολέω, παράγω, δόλῳ ὑπέρχομαι, πλανάω, σοφίζομαι, ψεύδω (»Πιστεύω μὴ ψεύσειν με ταύτας τὰς ἐλπίδας,« Ξενοφ.), διαψεύδω, φρεναπατάω (μεταγ.), δολόω (Ἡρόδ. καὶ Ξενοφ.), ἐνεδρεύω (Γραφ.). **tromper, en imposer, décevoir, abuser, allécher, amuser, amadouer, enjôler** (κυρ. μὲ γλυκὰ λόγια). ||. γελῶ ζῶα (καὶ μεταφορ. ἀνθρώπους) μὲ δόλωμα. »Δελεάζω. **leurrer, appâter.** ||. 'τὸν ἐγελοῦσε μὲ τὸ σήμερα καὶ μὲ τὸ αὔριον. »Ἡμέραν ἐξ ἡμέρας παρῆγεν αὐτόν. ||. κύτταξε (πρόσεχε) μὴ σε γελάσῃ. »Φράσαι μή σε δολώσῃ (Ἀριστοφ.): »Ἀλλ' ὅπως μή σε διακρούσηται. ||. γελιοῦμαι, ῥ. παθ. ἢ αὐτοπ. »Ἀπατάομαι, ἐξαπατάομαι κτλ., ἐξαπατάω (κτλ.) ἐμαυτὸν, δελεάζομαι, ψεύδομαι (»Οὐδὲν εἰδὼς τὴν τούτων πονηρίαν, ἀλλ' οἰόμενος εἶναι ἐπιεικεῖς ἀνθρώπους πλεῖστον δ' ἄρ' ἦν ἐψευσμένος,« Δημοσθ. Λακρ.), διαψεύδομαι (Ἰσοκρ. πρὸς Φίλιπ.), βουκολέομαι (»Ἐλπίδι ματαίᾳ βουκολούμενοι,« Λουκιαν.), σφάλλομαι, ἐνεδρεύομαι. **se tromper, se méprendre, se faire illusion, être deçu.** ||. ἄχ! γελάσθηκα ὁ ταλαίπωρος! »Οἴμοι! βεβουκόλημαι δείλαιος! ||. μερικὰ ζῶα γελιοῦνται μὲ τὸ πιοτόν. »Τὰ δὲ τῶν ζώων ποτῷ ἐνεδρεύεται (Ξενοφ.).«

Γεμάτος, η, ον. »Πλήρης-ους (ὁ καὶ ἡ), μεστός, γέμων. **plein, rempli.** ||. πολλὰ (καλὰ, ἐντελῶς) γεμάτος. »Γέμω, πλήθω, βρύω. **être**

rempli, ἴδε καὶ Βράζω. ||. τὸ ἀρσενικὸν καλάμι εἶνε γεμάτον μέσα. »Ἔςι δὲ ὁ μὲν ἄῤῥην κάλαμος, ςερεὸς,« Θρρ., ἴδε καὶ Κούφιος. ||. ἀρμενίζω γεμάτα (δηλ. μὲ γεμάτα πανιά), φρσ. ναυτ. »Πλησίστιος φέρομαι· »Γέμοντι τῷ ἱστίῳ πλέοντες (Πολυβ.)· »Ὅλῳ τῷ ἱστίῳ δόντες ἐφερόμεθα. **à pleines voiles**. §. (συνεκδ. ὁ παχουλός). »Εὔτραφὴς, εὔσαρκων, εὔσαρκος. **reflet, qui a de l'embonpoint**. ||. τὰ 'πισινὰ τοῦ ἀλόγου (σκυλιοῦ) 'νὰ ἦνε γεμάτα. »Καὶ τὰ σκέλη (κῶλα) στιφρὰ τὰς κύνας ἔχειν (Ξενοφ. Κυνηγ. Ὁ Ἀῤῥιαν. 'τὰ ὠνόμασεν, Εὐπαγῆ).«

Γεματούτσικος, η, ον, ἴδε Ἀρκετά.

Γεμίζω (προφ. κοιν. Γιομίζω ἢ Γιομώζω ἐκ τοῦ) »Γομόω, ῥ. μετ. »Πληρόω, ἐμπίπλημι, ἐμπίμπλημι ἢ ἐμπιπλάω, πιμπλάω, πίμπλημι, (πλήθω ἀχρ. ὅθεν τὸ) πλήσω, μεστόω, γεμίζω (»Καὶ ἐπεθύμει γεμίσαι τὴν κοιλίαν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν κερατίων,« Εὐαγγ.). **remplir**. ||. γεμίζω τὸ τουφέκι (κτλ. Πῶς ἐγέμιζεν ἄρά γε ὁ Ἀχιλλεὺς ἢ ὁ Βρασίδας τὸ ἰδικόν τοῦ;). »Πληρόω τὸ μολυβδοβόλον. **charger**. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Πληρόομαι κτλ. **se remplir**. ||. γέμισ' ὁ κόσμος προδότας. »Προδοτῶν ἡ σύμπασα ἐμπέπλησται γῆ.

Γέμισις (κυρ. τοῦ φεγγαριοῦ, ἀπ' ἐναντίας τοῦ, Χάσις). Αὔξησις, τὸ πλησιφαές. **croissant**. ||. εἰς τὴν γέμισιν τοῦ φεγγαριοῦ. »Πρὸς τὴν σελήνην αὐξομένην (πλήθουσαν).

Γέμισμα. »Πλήρωσις. **l'action de remplir**.

Γενάτος, η, ον. »Γενειῶν, γενειάτης (Ἀθήν.) καὶ γενειήτης (Λουκιαν.), πωγωνίας, πωγωνοφόρος, ὑπηνήτης. **barbu**.

Γενεά. »Γενεὰ, γένος (τὸ), γενέθλη (ποιητ.). **race**, θ. **lignée**, θ. **descendence, engeance**.

Γενεάδα (ἀπὸ τοῦ) »Γενειὰς (κυρ. τὸ πρῶτον χνοῦδι ὅ,που φυτρόνει εἰς τὰ μάγουλα τῶν νέων). »Πώγων βαθὺς (ποδήρης, ὑπερβ.), ὑπήνη βαθεῖα. **barbe longue (bien garnie, bien fournie)**.

Γένεια (τά). »Πώγων, ὑπήνη, γένειον (κυρ. τὸ κατωσάγωνον), γένεια (τά). **barbe**, θ. ||. ἐβγάζω γένεια. »Γενειάω (-άσκω), τριχῶν ὑποπίμπλαμαι τὸν πώγωνα, ἴδε καὶ ἱδρόνω. ||. παιδὶ ἀκόμη, ὅτι ἔβγαιναν τὰ γένειά 'του. »Παῖς ἄρτι γενειάσκων (Ξενοφ.). ||. ἀφίνω γένεια, ἴδε Ἀφίνω. ||. ἔβρεχε τὰ γένειά 'του, πῶς ἤθελε τάχα 'να ξουρισθῇ. »Ὡς ξύρεσθαι μέλλων, κατέβρεχε τὰ γένεια (Πλούτ. Κικ.). ||. 'δὲν ἔχει γένεια, ἴδε Ἀμούστακος.

Γέννα. »Τόκος, τοκετὸς, γέννησις. **couche**, θ. **enfantement, couches**, θ. πλ. ||. πόνοι τῆς γέννας. »'Ωδῖνες (αἱ ἐν τῷ τίκτειν). §. »Κύησις, *φορά. **portée, ventrée** (κυρ. διὰ τὰ ζῶα). ||. εἰς κάθε γένναν κάμνει (γεννᾷ) ἀπὸ πέντ' ἔξη. »Τίκτει δ' ἑκάστοτε κατὰ πέντε καὶ ἕξ.«

Γέννημα (τὸ σιτάρι, κριθάρι, καὶ ὅλα τὰ σιτώδη σπέρματα). »Καρποὶ Δημητριακοὶ, γεννήματα (μεταγ. »Οὐκ ἔχω ποῦ συνάξω τὰ γεννήματά μου,« Εὐαγγ.). **les fruits de Cérès, les céréales**.

Γεννησιμιόν. »Τὸ ἐκ γενετῆς. **original, ce qui date depuis la naissance**. ||. τυφλὸς (κουφὸς, βουβὸς κτλ.) ἀπὸ γεννησιμιοῦ 'του. »'Εκ γενετῆς. **aveugle (sourd etc.) dès sa naissance, aveugle (sourd) né**.

Γέννησις. »Γέννησις καὶ Γένεσις, τέκνωσις, τεκνοποιΐα, παιδοποιΐα. **naissance**, θ.

Γεννητούρια (τά). »Γενέθλια (τά), ἡ γενέθλιος ἡμέρα. **l'anniversaire de la naissance**. ||. εἶχε τραπέζι διὰ τὰ γεννητούρια τῆς θυγατέρας 'του. »Γενέθλια θυγατρὸς ἑστιῶν (Λουκ.)· »Γενέθλια ἐτεθύκει· »'Ετέλει γενέθλια· »Πότον ἐποίει τοῖς γενεθλίοις αὐτοῦ (Εὐαγγ.).

Γεννοβολῶ, ῥ. ἀμ. »Πολλα(»Πολυ)πλασιάζομαι (μεταγ.), αὐξάνομαι καὶ πληθύνομαι (Γραφ.). **se multiplier**.

Γεννῶ, ῥ. μετ. »Γεννάω (κυρ. ἐπὶ ἀνδρὸς, καθὼς καὶ τὸ) τεκνόω. **engendrer.** §. **procréer.** Τίκτω, τεκνόομαι (ἐπὶ γυναικός). §. φύω. **enfanter, s'accoucher de, donner le jour à, mettre au monde, produire, mettre bas** (ἐπὶ ζωων, διὰ τὰ περισσότερα τῶν ὁποίων ἔχουν πάλιν λέξιν ἰδιαιτέραν, παραγομένην ἀπό τοῦ ζώου τὸ ὄνομα, π. χ.) **vêler** (διὰ τὴν ἀγελάδα), **chevroter** (διὰ τὴν 'γίδαν), **chatter** (διὰ τὴν κάτταν), **lapiner** (διὰ τὸ κουνέλι), **louveter** (διὰ τὴν λύκαιναν), **pondre** (διὰ τὴν ὄρνιθα καὶ ὅλα τὰ πτηνὰ), **agneler** (διὰ τὴν προβατίναν), **cochoner** (διὰ τὴν σκρόφαν), **chienner** (διὰ τὴν σκύλαν), **pouliner** (διὰ τὴν φοράδαν), κτλ. ||. προβατίνα (καὶ κάθε ἄλλο ζῶον) ὅ,πυ γεννᾷ. »Τοκὰς, φορὰς-άδος (κυρ. ἡ φοράδα, ὅθεν καὶ παρήγθη ἡ λέξις, κατὰ τὸν 'Ησύχ.). **poulinière,** θ. ||. ζῶον ὅ,που γεννᾷ αὐγά. »'Ωοτόκον. **ovipare** (πρὸς διαφορὰν ἐκείνου, ὅ,που γεννᾷ ζωντανὸν, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται διὰ τοῦτο) »Ζωοτόκον. **vivipare.** (κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον σχηματίζονται καὶ διάφορα ἄλλα ἐπίθετα). ||. γεννῶ ἀρσενικά. »Ἀῤῥενοτοκέω. || — θηλυκά. »Θηλυτοκέω. ||.—δυμάρικα. »Διδυμοτοκέω, (καὶ διάφορα ἄλλα ῥήματα σχηματίζονται κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον). ||. 'να εὕρουν ('να προσδιορίσουν δηλ. μὲ συμπερασμὸν) τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ὥραν ὅπου γεννήθηκεν ὁ 'Ρωμύλος. »Ἀναγαγεῖν τὴν 'Ρωμύλυ γένεσιν εἰς ἡμέραν ϗ ὥραν (Πλούτ.). ||. ὅσοι λοιπὸν ἐπιθυμοῦν 'να γεννήσουν καλὰ παιδιὰ, ἴδε Κάμνω. ||. γεννηοῦμαι, ῥ. παθ. »Γεννάομαι, τίκτομαι, τεκνόομαι, γίγνομαι, φύομαι, (φῦμι, ἄγρ., ὅθεν τὸ) ἔφυν φῦναι καὶ φὺς, βλαστάνω (μεταφ.). **naître, venir au monde.** ||. εἶχε 'βγάλει δὲ ὁ Πιτθεὺς ἕνα λόγον, ὅτι 'να γεννήθηκε τάγα (ὁ Θησεὺς) ἀπὸ τὸν Ποσειδῶνα. »Ἦν δὲ λόγος, ὑπὸ τοῦ Πιτθέως διαδοθεὶς, ὡς ἐκ Ποσειδῶνος τεκνωθείη (Πλούτ.). ||. ὁ ὁποῖος 'δὲν ἐλούσθηκε ἀφ' οὗ γεννήθηκεν. »Ὃς οὐκ ἐλούσατ' ἐξ οὗπερ ἐγένετο (Ἀριστοφ.). ||. ἔξω μόνον ἀπ' ἐκείνους, 'που γεννήθηκαν ἀπὸ 'μᾶς. »Πλὴν τοὺς ἐξ ἡμῶν γεγονότας (Ἰσοκρ.). ||. εἰς τὴν ἴδιαν χώραν μὲ ἡμᾶς ἐγεννηθήκετε ϗ ἀναθραφήκετε. »'Εν τῇ αὐτῇ ἡμῖν χώρῃ ἔφυτε καὶ ἐτράφητε, « Ξεν. ||. ὁ καθένας 'μας 'δὲν ἐγεννήθηκε μόνον διὰ τὸν ἑαυτόν 'του. »Ἕκαστος ἡμῶν οὐχ ἑαυτῷ μόνον γέγονεν, ἴδε καὶ Ἀποθνήσκω.

Γένος (τὸ). »Γένος (τὸ), γενεὰ, γενέθλη (ποιητ.). **origine, naissance, extraction.** ||. ἀπὸ καλὸ' (μεγάλο') γένος, ἴδε Εὐγενής. ||. ἀπὸ παρακατιανὸ' γένος. »Ἀγενὴς, ἄσημος, οὐ λαμπρὸς τὰ πρὸς γένους. ||. ἀπὸ ἀγρεῖο' γένος. »Δυσγενὴς, κακῶς γεγονὼς, οὐκ εὖ πεφυκὼς τὰ πρὸς γένους, τῶν οὐκ εὖ γεγονότων. **de basse condition.** ||. εἶνε ('δὲν εἶνε) ἀπὸ γένος, ἴδε ἀνωτέρω. ||. εἶν' ἀπὸ καλλήτερον γένος αὐτὸς παρὰ τοὺς ἄλλους. »Γεγονέναι βέλτιον ἄλλων (Ἰσοκρ.). ||. ἔλεγε πῶς εἶν' ἀπὸ τὸ γένος τοῦ Λυκούργου. »Ἀπὸ Λυκούργου ἑαυτὸν ἐγενεαλόγει.

Γενωμένος, η, ον, ἴδε Μεστὸς καὶ Ὥριμος.

Γερὰ, ἐπ. ἴδε 'Γιερά.

Γεράκι (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), π. ἴδε Ἱεράκι κτλ.

Γεράματα (τὰ), (εἰς τὸ πλ. μόνον, ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου ἑνικοῦ) »Γήραμα (τὸ γηρατεῖον). »Γῆρας-ως (τὸ). **vieillesse,** θ. ||. τώρα 'ς τὰ γεράματά μου. »'Επὶ δυσμαῖς ἤδη τοῦ βίου' »'Επὶ γήραος οὐδῷ (μεταφ.). **au terme de ma carrière, au declin de mes jours.** ||. αὐτὸς θά με κυττάξῃ 'ς τὰ γεράματά μου. »Οὗτος με γηροκομήσει (γηροτροφήσει). **il aura soin de ma vieillesse.** ||. καλὰ γεράματα (εἶδος εὐχῆς)! »'Ες βαθὺ (λιπαρὸν, πῖον) γῆρας ἐλάσαις (ἥκοιο)! »Εἴη (»Γένοιτο) δέ σοι ἐν γήρᾳ (-ρει) πίονι τελευτῆσαι τὸν βίον,

Γεράνειος, α, ον (χρῶμα), ἴδε Γερανιοειδής.

Γεράνι, (μηχανὴ μὲ τὴν ὁποίαν τραβοῦν νερὸν ἀπὸ τὸ πηγάδι, σηκόνουν διάφορα βάρη, κτλ.), »Κηλώνιον(-ώνειον-όνιον) (»"Ωστ' ἀνακύπτων καὶ κατακύπτων... κηλώνιον τοῖς κηπουροῖς,« Meineke reliq. Menand. et Philem. ὁ 'Ετυμολ. λέγει: »Κηλόνιον, ὁ ξύλινος ἀντλητὴρ, τὸ παρ' ἡμῖν λεγόμενον Γεράνιον), κήλων. grue, θ.

Γερανὸς (ἡ Τουρκ. τούρνα), π. »Γέρανος (ὁ καὶ ἡ). grue, θ.

Γεργάθι (τὸ) (ἀντὶ) Γυργάθιον (ὑ-
Γέργαθος (ὁ) ποκορ. τοῦ) Γύργαθος (ὀνομάζεται εἰς τὴν Ἀττικὴν ἴσως ἢ ἄλλα μέρη τῆς Ἑλλάδος, τὸ πλεκτὸν, διὰ τοῦ ὁποίου συγκρατοῦνται τὰ μεταφερόμενα διὰ τῶν φορτηγῶν ζώων ἄχυρα), ἴδε Καλάθι.

Γέρνω (ἐκ τοῦ γέρανος, τὸ γεράνι), Μ. (θὰ) γύρω (ἀόρ. "Εγυρα, ὁ πθ. πρ. τῆς μτχ. Γυρμένος ἴδ.), ῥ. μετ. »Κλίνω. pencher, courber, incliner, coucher. §. ῥ. αὐτοπ. »Κλίνω(-ομαι), ἐγκλίνω(-ομαι), ῥέπω, νεύω, τέτραμμαι. pencher, s'incliner, déverser, se coucher. ‖. ἡ ζυγαριὰ γέρνει ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος. »Ἡ πλάστιγξ ἐπὶ θάτερα ῥέπει (βρίθει, βαρύνει), ἑτεροκλινής ἐστιν, ἑτεροκλινῶς ἔχει. ‖. ἔγυρα 'να ἡσυχάσω ('να κοιμηθῶ) 'λιγάκι. »Πρὸς ὕπνον ἐτράπην. ‖. ἔγυρεν ὁ ἥλιος (ἡ ἡμέρα). »"Εκλινεν ὁ ἥλιος. ‖. ἴδε καὶ Δυγίζω καὶ Σκύφτω.

Γερνῶ, Μ. (θὰ) γεράσω, ῥ. οὐδ. »Γηράσκω(-άω). vieillir. ‖. ὅσο' γερνῶ, μαθαίνω. »Γηράσκω δ' αἰεὶ πολλὰ διδασκόμενος. ‖. ἐγέρασα μέσα 'ς τὸ παλάτι »'Εγκαταγηράσας τοῖς βασιλείοις. §. (μεταβατικὸν 'δὲν εὑρίσκεται τὸ ῥῆμα εἰς τοὺς παλαιούς· ἡμεῖς ὅμως τὸ ἐκλαμβάνομεν καὶ ὡς μεταβατικὸν εἰς τὴν φράσιν:) μ' ἐγέρασαν τὰ βάσανα (ἡ κακαῖς καρδιαῖς κτλ.), μ' ἔκαμαν δηλ. 'να γεράσω παράκαιρα. »'Ες γῆράς με ἤγαγον (, καθὼς λέγει ὁ σχολ. τοῦ Αἰσχύλου, σχολιάζων τοῦ ποιητοῦ τὸ »Οὐ γάρ μ' ἔθρεψαν, οὐδ' ἐγήρασαν τροφῇ,« Ικετ.). «

Γεροντάκι. »Γερόντιον. vieillot.

Γέροντας. »Γηραιὸς, πρεσβύτης, γηραλέος. vieil, homme d'âge, (d'un âge avancé). §. (συνεκδχ. ὁ πρόκριτος, ὁ προϊστάμενος κοινότητος, δήμου κτλ. Εἰς τὴν Παλ. Γραφ. ὀνομάζεται) »Πρεσβύτερος (εἰς τὴν Σπάρτην ἐλέγετο) »Γέρων (καθὼς) καὶ τῷ ὄντι ἦτον· Εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν δίδεται ὡς εἶδος τίτλου εἰς τοὺς ἐγκρίτους ἀρχιερεῖς· Εἰς τὴν 'Ελλάδα ἐσχηματίσθη πολλὰ καλὴ λέξις τὸ) »Δημογέρων. ancien, primat.

Γεροντικὰ, ἐπ. »Γεροντικῶς, πρεσβυτικῶς. en vieillard, à la manière des vieillards.

Γεροντικὸς, ἡ, όν. »Πρεσβυτικὸς, γεροντικὸς, γερόντειος (Ἀριστοφ.), γεροντιαῖος (Πολυδ.). de vieillard, qui appartient aux (qui concerne les) vieillards, (διδακτ.) senile.

Γερόντισσα. »Πρεσβῦτις, γηραιὰ, γηραλέα. vieille, θ. femme d'âge.

Γεροντοκόρητσον. »'Υπεράρθενος, παρηβηκυῖα (ἔξωρος) παρθένος, (καὶ παροιμιωδῶς) γραῦς ἔριφος ἢ γραῦς Σέριφος. vieille-fille.

Γεροντοπαλλήκαρον (τὸ). »Μειρακιογέρων. barbon (qui veut faire le galand et l'aimable).

Γεροντοποιὸς, ά, όν. »Γηραλέος, γηραιὸς, γεραρός. vieux, vieilli.

Γεροντότερος, η, ον. »Γεραίτερος, πρεσβύτερος. plus vieux (ancien, âgé).

Γερὸς (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ή, όν, ἴδε 'Γιερός.

Γέρος. »Γέρων, πρεσβύτης. vieillard, vieu (ἑπομένου συμφώνου), vieil ἑπομένου φωνήεντος).

Γεῦμα (προφ. κοιν. Γέμα καὶ Γηῶμα). »Ἄριστον (εἰς τοὺς ἀρχαιοτέρους χρόνους, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Πλουτ. καὶ Ἀθην., ὠνομάζετο τὸ πρωϊνὸν φαγεῖ· τὸ δὲ μεσημερινὸν ἐλέγετο) δεῖπνον. diner ἢ diné.

Γευματίζω (προφ. κοιν. Γεμετίζω καὶ Γηωματίζω), ῥ. ἀμ. »Ἀριστάω, ἄριστον ποιέομαι (καὶ μονολεκτ.) ἀριστοποιέομαι. dîner.

Γεύομαι (δοκιμάζω μὲ τὸ στόμα μου τὴν γεῦσιν τινος πράγματος), M. (ἀμ.) γευθῶ (ἀόρ. [Ἐ]γεύθηκα, -θη), ῥ. ἀποθ. »Γεύομαι, ἀπογεύομαι, γεῦμα λαμβάνω. goûter, tâter. ||. καὶ ἀφ' οὗ 'τὸ γεύθηκε ('τὸ 'βαλε 'ς τὸ στόμα 'του) 'δὲν ἤθελε 'να 'τὸ πιῇ. »Καὶ γευσάμενος οὐκ ἤθελε πιεῖν (Εὐαγγ.). ||. δίδω εἰς ἄλλον 'να γευθῇ. »Γεύω. faire goûter. §. (ἀντὶ τοῦ Τρώγω, καὶ ἰδιαιτ. ἀντὶ τοῦ Γευματίζω) ἴδε τὰς λέξεις. §. (μεταφορ. ἀντὶ τοῦ Δοκιμάζω), ἴδε τὴν λέξιν.

Γεῦσις (ἡ οὐσία, ἡ νοστιμάδα). »Χυμὸς, γεῦμα (Λουκιαν.), γεῦσις (κυρ. διὰ τὰ ὑγρά). goût, saveur, f. §. (τὸ δοκίμασμα), ἴδε Δοκιμή.

Γεφυράκι (τό). »Γεφύριον. petit pont, (ὑποκορ. τοῦ-

Γεφύρι. »Γέφυρα (ἡ), ζεῦγμα (κυρ. τὸ διὰ πλοίων ἢ σχεδιῶν). pont. ||. φθειάνω (κτίζω) γεφύρι. »Γέφυραν ζεύγνυμι. jeter (construire) un pont. ||. χαλνῶ (κρημνίζω) τὸ γεφύρι. »Λύω τὴν γέφυραν (τὸ ζεῦγμα). rompre (détruire) le pont.

Γεφυρόνω, ῥ. μετ. »Ζευγνύω(-υμι), γεφυρόω, γεφυροποιέω(-έομαι). jeter (construire) un pont, joindre par un pont les deux rives d'un fleuve.

Γεφύρωμα. »Γεφύρωσις, ζεῦξις. construction d'un pont.

Γῆ (ὁ λαὸς 'τὴν προφ. Γῆς). »Γῆ (κατὰ κρᾶσιν ἐκ τοῦ) γέα, γαῖα, ἄρουρα καὶ χθὼν (ποιητ.). terre, f. ||. ὅποιος θέλει 'να μείνῃ 'να 'του δώσω καὶ γῆν καὶ πολιτείαις. »Τῷ βουλομένῳ μένειν χώραν τε δώσω καὶ πόλεις (Ξεν. Κυρουπ.). ||. βάρος περιττὸν τῆς γῆς (παροιμ.). »Ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης. ||. 'να σχισθῇ ἡ γῆ καὶ 'να τὸν καταπιῇ ἀπὸ τὴν ἐντροπήν 'του. »Καταδύεσθαι (» Κατὰ γῆς καταδύεσθαι) ὑπὸ τῆς αἰσχύνης (Ξενοφ.). ||. φαίνεται ἀκόμη 'ς τὸν κόσμον, καὶ 'δὲν σχίζει τὴν γῆν 'να χαθῇ διὰ τὰ κρίματά 'του. »Παρακάθηται, καὶ οὐ καταδύεται τοῖς πεπραγμένοις (Δημοσθ.). ||. 'να χωθῇ χίλιαις ὀργυιαῖς κάτ' ἀπὸ τὴν γῆν (ἀπὸ τὴν 'ντροπήν 'του δηλ.). »Μυρίας κατὰ τῆς γῆς ὀργυιὰς γενέσθαι (Ξενοφ. Ἀναβ.). ||. ἐσχίσθηκ' ἡ γῆ καὶ 'τὸν κατάπιε, ἴδε Σχίζω. ||. τῆς γῆς (κτητ.). »Γήϊνος, ἐπίγειος, γηρὸς, χερσαῖος, χθόνιος (ποιητ.). terrestre. §. (συνεκδ. τὸ χῶμα τῆς γῆς ὡς πρὸς τὴν ποιότητά 'του. Ὅθεν) καλὴ (καρποφόρος δηλ. καὶ παχειά) γῆ. »Χώρα ἀγαθὴ (γενναία), εὔγεως(-αιος). ||. γῆ ἀγρεία (ἡ ἄκαρπος δηλ. καὶ ξηρά). »Λυπρὰ, λεπτὴ, λυπρόγεως(-αιος). terroir, sol. ||. ἐπειδὴ ἡ γῆ (τῆς Θεσσαλίας) εἶνε καλή. » Διὰ γὰρ ἀρετὴν γῆς. §. (συνεκδ. ἡ καλλιεργουμένη, τὰ χωράφια. δηλ., ἀμπέλια, περιβόλια, κτλ. Ὅθεν λέγομεν: » Ἡ κατάστασίς 'του εἶν' ὅλη εἰς γῆν. » Ἔχει πεντακόσια στρέμματα γῆν. κτλ.). » Γῆ, χώρα, γήπεδον. terres, f. πλ. bien, fond. §. (μεταφορ. τὸ ἀκέντητον ἢ ἀζωγράφιστον μέρος τοῦ ὑφάσματος, σχετικῶς ὡς πρὸς τὸ κεντημένον ἢ ζωγραφισμένον. Ὅθεν λέγομεν. Ἡ γῆ 'του ἦτον γαλάζια καὶ τὰ κλαδιὰ [κεντίδια] πράσινα. Ἐπὶ τῶν Βυζαντ. ἐλέγετο παρομοίως Κάμπος ἢ Πεδίον. » Τὸ δὲ τῆς σέλλας ἐπανωσκέπιον, λευκὸς κάμπος μετὰ κοκκίνων μικρῶν ἀετῶν,« Κωδιν.) »Δάπεδον. fond, champ.

Γηεράνειος, α, ον (χρῶμα, τὸ Τουρκ. Χαβαΐ. »Θωρεῖ τοὺς κάμπους πράσινους, καὶ τὰ βουνὰ γηεράνεια «). »Ἠεροειδὴς, οὐρανοειδὴς, οὐρανοβαφὴς, ἀερόχρους. bleu-celeste, ἴδε καὶ Γαλάζιος.

Γηρατεῖον (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.), ἴδε Γεράματα.

Γήτευμα. »Γοητεία, ἐπῳδὴ, κήλησις (κυρ. διὰ τὰ ζῶα). enchantement, conjuration, fascination, incantation.

Γητεύω, ῥ. μετ. (ἐκ τοῦ) »Γοητεύω, ἐπᾴδω, κατεπᾴδω, θέλγω, κτ-

λέω (κυρ. ζῶα), **enchanter, charmer, conjurer, fasciner.**

Γιά, πρόθ., ἴδε Διά.

'Γιαίνω, Μ. (θὰ) 'γιάνω, ῥ. οὐδ. (κατ' ἀποκοπὴν ἐκ τοῦ) »'Υγιαίνω, ὑγιάζομαι. **guérir.** ‖. καὶ ἀφ' οὗ 'γιάνουν. » 'Υγιασθεῖσι δέ. **s'étant guéris.** §. ῥ. μετ. » 'Υγιάζω. **guérir,** ἴδε καὶ Ἰαίνω καὶ Ἰατρεύω.

'Γιαλὸς (ἐκ τοῦ) » Αἰγιαλὸς, ἴδε Ἀκρογιαλειά.

Γιασουμὶ (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἄνθ. ἴδε Ἰασουμὶ κτλ.

Γιατί, ἐπ. (ἐρωτ. καὶ αἰτιολ.), ἴδε Διατί.

Γιατρὸς (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Ἰατρὸς κτλ.

'Γίδα } , (ἡ, ἄλλ. Κατσίκα, κατσίκι. "Ενα αἴροντα τρία
'Γίδι } αἰγίδια, καὶ ἕνα αἴροντα τρία ἀγγεῖα ἄρτων,« Γραφ. Βασιλ. Α'. 10), ζ. (ἐκ τοῦ) »Αἰγίς-ίδος (κυρ. τὸ δέρμα 'τῆς). »Αἶξ-αἰγὸς (ἡ), ἔριφος (ἡ). **chèvre,** θ. **biche,** θ.

'Γιδιὰ (τὸ δέρμα, κυρ. ἀσκί, τοῦ 'γιδιοῦ). » Ἀσκὸς αἴγειος.

'Γιδήσειος, α, ον. » Αἴγειος. **de chèvre.**

'Γιδοτόμαρον. » Αἰγίς. **peau de chèvre.**

'Γιερά, ἐπ. » 'Ερρωμένως, εὐρώστως, νεανικῶς, καρτερῶς, γενναίως, στερρῶς, σφοδρῶς. **vigoureusement,** ἴδε καὶ Δυνατὰ καὶ Παλληκαρίσεια. ‖. περιπατεῖ 'γιερά. » Σφοδρῶς πορεύεσθαι,« Ξεφ.

'Γιερὸς (ὄχι ἄῤῥωστος), ἡ, όν, (ἐκ τοῦ) » 'Υγιηρὸς (»Δένδρεα . . ὑγιηρά, ἄσηπτα,« Ἱπποκρ.). » 'Υγιής, ὑγιαίνων, ἐῤῥωμένος, εὖ ἔχων (καὶ μονολεκτ.) εὐεκτῶν, σφοδρὸς (» Ἡ γεωργία σφοδρὸν τὸ σῶμα παρέχει, »Ξεφ.). **sain, bien constitué, qui jouit d'une bonne santé.** ‖. εἶμαι 'γιερός, ἴδε 'Υγιαίνω. §. (δυνατὸς κατὰ τὸ σῶμα). »Εὔρωστος, ῥωμαλέος, σφριγῶν, ἀκμαῖος, ἀκμάζων, ἁδρός. **fort, robuste, vigoureux.** §. (καλὰ, δυνατὰ) προσηρμοσμένος (θεμελιωμένος, κτλ.), βασταγερός. »Ἀραρώς, στερεὸς, καρτερὸς, νεανικὸς, γενναῖος (» Τείχει μεγίστῳ καὶ γενναίῳ «). §. ἄρρηκτος, ἀῤῥαγὴς, εὔτονος. §. βεβηκὼς, ἑδραῖος, μόνιμος. **fort, ferme.** ‖. καὶ θὰ κάμῃς ὤμους 'γιερούς (πλάταις 'γιεραίς). » Καὶ τοὺς ὤμους ἕξεις καρτερούς. ‖. τὸ μέρος τοῦ δένδρου, ὅπου βλέπει πρὸς τὸ βοῤῥᾶ', εἶνε σφικτότερο' καὶ 'γιερώτερο'. » Τοῦ δένδρου τὰ πρὸς βοῤῥᾶν πυκνότερα καὶ νεανικώτερα (Θεοφρ.),« ἴδε καὶ Βασταγερὸς καὶ Δυνατός. §. (ἐπὶ σκευῶν πηλίνων κτλ.) »'Υγιής (» Καὶ γὰρ ἐκεῖθεν πᾶς μὲν ὁ παραπλέων ἐμβάλλεται κέραμον, οὐδεὶς δὲ ὑγιῆ διακομίζει ῥᾳδίως,« Δ. Χρυσ.).

'Γιερούτσικος, η, ον, ἴδε Ἀρκετά.

'Γιερωσύνη, ἴδε 'Υγεία.

Γίλιος, ἴδε Ἥλιος.

Γίνομαι (προφ. κοιν. Γένουμαι), Μ. (θὰ) γένω (ἀορ. "Εγινα καὶ Γένηκα, ὁ πρκ. τῆς πθ. μτχ. Γενωμένος κτλ.), ῥ. ἀποθ. » Γίνομαι καὶ Γίγνομαι, καθίσταμαι, ἀποβαίνω. **se faire, devenir.** ‖. γίνομαι καλά, ἴδε Ἀναλαμβάνω. ‖. γίνομαι καλλήτερα, ἴδε Καλλητερεύω. ‖. γίνομαι ἄνω-κάτω (κατασυγχύζομαι δηλ. καὶ θυμόνω), ἴδε Ἄνω-κάτω. ‖. τί 'να (θὰ) γένω! » Τίς γένωμαι; ποῖ τράπωμαι; **que deviendrai-je?** ‖. ἂν γένῃ κἀνένα λάθος. » Εἴ τι πλημμεληθῇ. **si quelque faute soit commise.** ‖. διότι πῶς ἔγινε, στοχάζεσαι, ἡ ψυχή (καρδιά) μου; (ἢ ἁπλῶς) πῶς ἔγεινα; » Πῶς γὰρ οἴει διατεθεῖσθαί μοι τὴν ψυχήν; (τὸ ὁποῖον ὁ Δημοσθένης) » Πῶς ἔσχον τὴν γνώμην (λέγει); ‖. ποῦ θὰ γένῃ ὁ γάμος (ἡ χαρά); ἴδε Χαρά. §. γίνεται (ἀντὶ τοῦ Φυτρόνει, 'Ωριμάζει). ‖. τὸ καλλήτερο' κρασὶ γίνεται 'ς τὴν Κύπρον' » 'δὲν ἔγειναν ἀκόμη τὰ σταφύλια' » γέννηκε τὸ φαγεῖ; ἴδε 'Εγαίνω, Φυτρόνω καὶ 'Ωριμάζω. §. γίνεται (ἀντὶ τοῦ μεταβάλλεται εἰς). ‖. τὰ αἷμα γίνεται γάλα. » 'Εκγαλακτοῦται. §. (τετπρσ.) γίνεται (ἀντὶ τοῦ Ἀκολουθεῖ, συμβαίνει, τυγχάνει),

||. καθὼς καὶ ἔγεινεν. »Ὃ καὶ συνέβη· »Καὶ ἔσχεν οὕτως. ||. αὐτὸ ὅμως 'δὲν γίνεται, ὄχι. »Οὐ μὴν ἀλλ' οὐκ ἔχον ἐστὶ φύσιν τοῦτό γε· »Οὐκ ἔστι ταῦτα, οὐκ ἔστι. ||. τὸ καθὲν ἀπ' ὅσα ἔγειναν προτοῦ. »Ἕκαστον τῶν προϋπαρξάντων, ἴδε καὶ Ἀκολουθῶ. ||. πῶς γίνετ' αὐτό; »Πῶς; ἔσται τοῦτο; »Ἔσται δὲ τοῦτο πῶς; (καὶ ἐλλειπτ.) Πῶς δή; πῶς δὲ τοῦτο; πῶς γὰρ ἄν; **comment cela se peut-il faire (pourroit-il se faire)?** §. γίνεται (ἀντὶ τοῦ 'Ταιριάζει). μὲ γίνεται (ἢ 'δέν με γίνεται) τὸ 'πόδημα (ἢ κάλτσα, τὸ πουκάμισον, τὸ χερόφτι, κτλ.). »Πρὸς ποδός (χειρός) μοί ἐστι. »Ἁρμόζει μοι (Ἀριστοφ. Θεσμοφορ. 267, 270). « **il va, il ne va pas, il chausse bien (mal).** ||. 'να ἔχῃ καθένας ἀπὸ τοὺς δυὸ τὸ φόρεμα ὅ,που 'τὸν γίνεται. »Τὸν ἁρμόζοντα ἑκάτερον ἔχειν χιτῶνα (Ξεν. Κυρουπ.), ἴδε καὶ Χρηματίζω. §. Γίνεται (καὶ εἰς τὸ πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.) Γίνονται (ἀντὶ τοῦ Συμποσοῦνται): ἑβδομῆντα καὶ ὀγδῶντα γίνονται ἑκατὸν πενῆντα. »Γίγνεται . . . ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα (Ἀριστοφ. Σφ. 663.). «

Γκαβὸς, ἡ, ὸν, (ἀπὸ τοῦ) »Σκαμβὸς, ἴδε Ἀλλοίθωρος καὶ Στραβός.

Γκαρύζω (ἐπὶ ὄνου), ῥ. ἀμ. »(ἢ ἀπὸ τοῦ) Γαρύω (παραφθορὰ τῆς λέξεως φαίνεται πιθανωτέρα παρὰ τὴν ἐκ τοῦ) »Ὀγκάομαι, βρωμάομαι. **braire.**

Γκάρυσμα (ἡ φωνὴ τοῦ γαϊδάρου). »Ὀγκηθμὸς, βρώμησις. **braire, braiment.**

Γκερδέλι (ἢ Γερδέλι), ἀγγ. (ἀπὸ τοῦ) »Ἀρδάλιον, ἴδε Ἀνασυρτῆρι καὶ Γλάστρα.

'Γκοῦσα (ἴσως ἐκ τοῦ »Ἄγχουσα). »Γογγρώνη, βρογχοκήλη. **goître.**

Γκρεμίζω / Γκρεμνίζω } (κυρ. ῥίπτω ἀπὸ τὸν κρημνὸν), ῥ. μετ. »Κρημνίζω, κατακρημνίζω. **précipiter.** §. (γενικώτερον ὅμως ἀντὶ τοῦ ῥίπτω ἁπλῶς κάτω). »Καθαιρέω, καταβάλλω, καταλύω, καταστρέφω. **démolir, abattre, ruiner,** ἴδε καὶ Ἀφανίζω καὶ Χαλνῶ. ||. ἐκρήμνισαν τὴν πόλιν ὅλην ἀπὸ θεμελιοῦ. »Καθελόντες τὴν πόλιν ἐς ἔδαφος πᾶσαν ἐκ τῶν θεμελίων (Θκδ.).« ||. γκρεμίσου! ἐπ. (καταρ.). »Ἐπιτριβείης· ἔῤῥε· ἔῤῥ' ἐς κόρακας· ἀποφθάρηθί μου! **va-t-en au diable!** ||. γκρεμίσου ἀπ' τὴ' μέση! »Κρήμνη σεαυτὴν ἐκ μέσης (Εὐριπ.)! «

Γκρέμ:(μνι)σμα (κυρ. ῥίξιμον ἀπὸ τὸν κρημνόν). »Κρημνισμὸς, κατακρημνισμὸς, κρήμνισις, κρήμνισμα (»Θάμνος δὲ μ' ἐξέσωσεν ἐκ κρημνίσματος,« Γρη.). **l'action de précipiter.** §. (γενικώτερον δὲ καὶ κάθε ῥίψιμον, πέσημον ἁπλῶς, πράγματος στημένου, καὶ ἰδιαιτ. κτιρίω). »Καθαίρεσις, κατάλυσις. **démolition,** ἴδε καὶ Χάλασμα. §. (πλθ.) τὰ γκρεμίσματα, ἴδε Χάλασμα.

Γκρεμνός. »Κρημνός. **précipice.**

Γκρεμνῶ, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. αὐτοπ. ἴδε Γκρεμίζω καὶ Βουλῶ.

Γκροῦπος (ὁ), ἴδε Γροῦπος.

Γλάρος (ἀπαράλλακτα 'τὸ πρόφεραν καὶ οἱ Αἰολεῖς), π. »Λάρος. **mouette,** θ. **goiland** ἢ **goeland.**

Γλαστρίτσα (ἡ). »Γαστρίον (»Ὁ σπείρων ἐν γαστρίοις,« Σχόλ. Πλάτ.). **petit vase à fleur,** (ὑποκορ. τοῦ

Γλάστρα (ἀπὸ τοῦ) »Γάστρα (λέξιν μεταγ. »Φυτεύειν εἰς γάστρας,« Αἰν. Πολιορκ. καὶ Κωδ. περὶ ἀρχ. Κωνσταντινουπ. Παλαιότερα ὠνομάζετο ἡ κοιλιὰ [γαστὴρ] τῶν ἀγγείων [»Γάστραι, τὸ σύντριμμα τῶν ἀμφορέων, ὧν αὐτὸ τὸ γαστρῶδες μένει κτλ. « Βέκκερ, Ἀνεκδ. Ἑλλ.], καὶ τοῦ πλοίου τὸ κοίλωμα). »Ἀρδάνιον καὶ ἀρδάλιον (ὅθεν τὸ κοιν. Γερδέλι). **vase à fleur.**

Γλείφω, ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) »Λείχω, λειχάζω (ποιητ.). **lécher.** ||. 'να τρῴς καὶ 'να γλείφῃς τὰ δάκτυλά σου (φρσ.). »Καὶ τοὺς δακτύλους ἀπολείχειν ὑπὸ τῆς ἡδονῆς. **à lèche doigt.** ||. γλείφει τὰ πινάκια (παροιμ. διὰ τοὺς παρασιτοῦντας ψωμοκόλακας), ἴδε Πινάκι. ||. γλείφομαι

(γλείφω δηλ. τὰ χείλιά μου), ῥ. μέσ. »(αὐτὸ εἶνε κυρ. τὸ) »Λιχμάζω (-ομαι) (κυριολεκτούμενον ἐπὶ θηρίων), περιλείχομαι (μτφορ. ἴδε Ξερογλείφομαι). **se lécher.**

Γλείψιμον. » Λειχασμὸς, λείχασις. **l'action de lécher.**

Γλῆνος (ἡ) Γλῖνος, ψ. » Βλῆνος (-ῖνος) καὶ Γλῆνος (καθὼς βλήχων ἢ γλήχων), βλένος καὶ βλέννος. μυξῖνος, μύξων. ὄλισθος, σιαλὶς, ἄδωνις. (ἴσως εἶνε τὸ ἴδιον καὶ μὲ τὸ) γλάνος (καὶ ἐπομένως), ὕαινα. **baveuse (la petite). blenne (espèce de poisson). boujaron,** ἴδε καὶ παρά6. Γουλιανός.

Γλιγοῦδι (τὸ Τουρ. μεζελίκι). » Νώγαλον, νωγάλευμα, νωγάλισμα, λίχνευμα, τράγημα, τρωγάλιον, ἐπίδαιτρον, παροψίς. **friandise,** θ. **bon morceau, hors d'œuvre, met délicat, le dessert.**

Γλίντζα (ἀπὸ τοῦ) » Γλίνα καὶ Γλίττον (»ὁ ἐν ταῖς ἐμβάσι καὶ τοῖς λουτροῖς γινόμενος κολλώδης ῥύπος,« κατὰ τὸν Εὐστάθιον). »Γλιὰ, γλοιὸς, βλένα, βλένος καὶ βλέννος (τὸ), τὸ γλοιῶδες. **mucosité, viscosité, mucilage, glu, conglutination.**

Γλιντζιάζω, ῥ. ἀμ. »Γλισχραίνομαι (Ἱπποκρ. περὶ Ἄρθρ.), γλοιόομαι, γλοιώδης γίγνομαι (Διοσκορ.). **devenir gluant etc.**

Γλιντζιασμένος, η, ον. » Γλοι- (»Γλι)ώδης, γλίσχρος, γλισχρώδης, βλεννώδης, κολλώδης, ἰξώδης. **gluant, visqueux, glutineux, glutinant, conglutiné.**

'Γλιστερὸς, ή, όν. »'Ολισθηρός. **glissant.**

'Γλίστρα (τόπος 'γλιστερός). »"Ολισθος (» "Ωστε ὀλίσθους εἶναι τῆς ἀγορᾶς πανταχοῦ, « Λιβάν.). **glissant, glissoire,** θ.

'Γλίστρημα. »"Ολισθος, ὀλίσθημα. **glissade,** θ.

'Γλιστρίδα, ἴδε Γλυστρίδα.

'Γλιστρῶ, ῥ. ἀμ. αὐτοπ. (ἐκ τοῦ 'Εκλιστράω, ἴδε Ξεγλιστρῶ) »'Ολισθέω (-αίνω). **glisser.** ||. 'γλίστρησ' ἀπ' τὰ χέρια 'του. » Διολισθῆσαι (»Διαῤῥυῆναι) τῶν χειρῶν. §. (μεταφορ. Φεύγω μὲ τρόπον καὶ χωρὶς 'να μ' ἐννοιώσουν, ἀπὸ μίαν συναναστροφήν· τὸ ἄλλ. Ξεγλιστρῶ). » Διολισθαίνω (-άω, -έω), ὑπεκχωρέω, ὑπεξέρχομαι, ἐνακλέπτομαι ('Ησ.), ἐκνεύω, διαδύνω καὶ διαδύομαι (»Οὐκ ἔσθ' ὅπως διαδὺς ἂν ἡμᾶς ἔτι λάθοι,« Ἀρσφ. Σφ. 212), (ὑπέκδυμι, ἄχρ., ὅθεν τὸ) ὑπεξέδυν κτλ., ὑπεκφεύγω. **s'esquiver, se dérober, s'echapper.**

Γλιτῆρι (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἐργ. ἴδε 'Γλυτῆρι καὶ Τυλιγάδι.

Γλύκα (ὁ 'Ησύχ. 'τὸ γράφει) »Γλύκκα. » Γλυκασμός. **douceur,** θ. ἴδε ἢ Γλυκάδα καὶ Νοστιμάδα. §. (τρπ. ὁ ἀηδὴς καὶ εὐήθης, ἀπαράλλακτα μὲ τῶν ἀρχ. τὸ) Γλυκὺς (»'Ως γλυκὺς, εἶ, ὦ Σώκρατες, « Πλάτ.), γλύκων (» 'Επὶ τῆς προτέρας ἀρχῆς γε ταῦτ' ἦν, ὦ γλύκων,« Ἀριστοφ. 'Εκκλ. 985), ἡδὺς (»'Ο δ' οὕτως ἡδύς ἐστιν, ὡς κτλ. Στρ6. Α'. γ'). **niais, fat, insipide.**

Γλυκὰ, ἐπ. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μεταφορ.). » Γλυκέως, λιγυρῶς, λιγέως. **avec douceur, doucement.** ||. τί γλυκὰ τραγουδεῖ! » 'Ως ἐμμελῶς (λιγυρῶς) ᾄδει! ||. 'τὸν συντυχαίνει (βλέπει κτλ.) γλυκὰ-γλυκά. » 'Ηδὺ καὶ μείλιχον (προσηνὲς, λιγυρὸν) προσβλέπει (ἐνορᾷ, προσφθέγγεται, προσλαλεῖ κτλ.).

Γλυκάδα. »Γλυκύτης, τὸ γλυκαῖνον. **douceur,** θ.

Γλυκάδι (ὀνομάζουν εἰς πολλὰ μέρη τῆς 'Ελλάδος, καθὼς καὶ εἰς τὸν καιρὸν τοῦ σχολ. τοῦ Νικάνδρου ὠνόμαζαν, τὸ 'Ξεῖδι), ἴδε τὴν λέξιν. §. γλυκόδια (εἰς τὸ πληθ., τὰ ποδάρια, ἡ φτεροῦγες, ὁ λαιμὸς κτλ. τῶν ὀρνίθων). »Ἀκροκώλια (ὀρνίθων). **abattis.**

Γλυκαίνω, Μ. (θὰ) γλυκάνω, ῥ. μετ. »Γλυκαίνω, ἡδύνω. **adoucir, rendre doux, radoucir, dulcifier,** §. (μεταφορ.). » Θέλγω, κηλέω,

γλυκαίνω (Πολυδ.). flatter, adoucir.
§. ῥ. αὐτοπ. (γίνομαι γλυκός). »Γλυκαίνομαι. devenir doux, se dulcifier, etc. §. ῥ. μέσ. (μεταφ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.). »Θέλγομαι, κηλέομαι, γλυκαίνομαι (Πολυδ.). être charmé (flatté).

Γλυκάνισον (τὸ) } ,φ. (ἀριθμ.).»Ἄ-
Γλυκάνισος (ὁ) } νισον καὶ Ἄνησον. anis.

Γλυκίζω, ῥ. ἀμ. » Γλυκίζω(-άζω). avoir un goût doucereux.

Γλυκοκάλαμον (ὀνομάζεται παρὰ τῶν Γλωσσογρφ. ὁ) » Λωτὰς, ἴδε Ζαχαροκάλαμον.

Γλυκοκολόκυθο (τὸ Τουρκ. μπαλκαμπάκι), φ. Κολοκύνθη (-ύντη) καὶ Κολόκυνθα. potiron, citrouille, θ. giraumont.

Γλυκολέμωνον, κ. (οἱ Ἄραβες καὶ, παρ' αὐτῶν λαβόντες, οἱ Ἱσπανοὶ αὐτὸ μόνον ὀνομάζουν Λιμόνι). »*Μελίκιτρον, *γλυκύμηλον τὸ Μηδικόν. limon doux, lime douce.

Γλυκομίλητος (ὁ ἥμερος, εὔχολος καὶ περιποιητικὸς εἰς τὴν συναναστροφήν 'του), η, ον. » Εὐπροσήγορος, μειλίχιος κτλ. ἴδε Γλυκὸς καὶ Καταδεκτικός. §. (ὅποιος ἔχει νόστιμην καὶ γλυκεῖαν ὁμιλίαν). »'Ηδυεπὴς, μελίγηρυς (μεταφ.). qui a un parler doux, qui parle agréablement.

Γλυκομιλῶ, ῥ. ἐνεργ. » Γλυκυμυθέω, γλωσσοχαριτέω (Γρφ.).

Γλυκόξοινος, η, ον, »'Οξύγλυκυς. aigre-doux.

Γλυκόπιοτος, η, ον (κρασὶ κτλ.). »'Ηδύποτος. agréable à boire.

Γλυκόῤῥιζα, φ. »Γλυκύῤῥιζα, γλυκύῤῥιζον, γλυκήρατον, γλυκεῖα (ἐλλειπτ. ῥίζα), Σκυθικὴ ῥίζα. reglisse, θ. §. ἡ ἄγρια ἢ ψεύτικη—, ἴδε Ἀστραγαλιά.

Γλυκόῤῥοδον, φ. ἴδε Ἀστραγαλιά.

Γλυκὸς, εια, όν. »Γλυκὺς (διαφέρει τοῦ) ἡδὺς (» 'Ο ἐν Κύπρῳ φοῖνιξ ἡδὺς σφόδρα καὶ γλυκύς ἐστι,« Θεοφρ. Φυτ. Β'. »Τὸ δὲ φύλλον καὶ ὁ φλοιὸς ἡδέα καὶ γλυκέα,« ὁ αὐτ. αὐτόθ. Γ'), γλυκερὸς, νήδυμος (ποιητ.). doux-douce. ‖. πολλὰ γλυκός. » Γλυκύτατος, γλύκιστος, ἥδιστος. très doux. ‖. πλέον γλυκὸς, ἴδε Γλυκότερος. §. γλυκό' (ἰδιωτ. τὸ μετὰ μέλιτος ἢ ζαχάρεως βρασμένον ἄνθος, 'πωρ. κτλ., τὸ ὁποῖον ἠμποροῦμεν, μὲ φαίνεται, παρεκτὸς τοῦ) »Γλύκασμα (, νὰ ὀνομάσωμεν καὶ) *Ζαχαρόπηκτον (, κατὰ μίμησιν τοῦ) μελίπηκτον. (Οἱ παλαιοὶ, τῶν Ἀλεξανδρινῶν μάλιστα χρόνων, ὠνόμαζαν, ἕκαστον εἶδος ἀπὸ τοῦ καρποῦ διὰ τοῦ ὁποίου ἐσκευάζετο) τὸ διὰ κυδωνίων, τὸ διὰ ῥόδων, τὸ διὰ κιτρίου κτλ. conserve (de roses, de citron etc), confiture, θ. ‖. τρώγω ('παίρνω) γλυκό'. » Γλυκαίνομαι (-άζομαι), γλύκασμα προσφέρομαι. prendre des rafraichissements. §. (μεταφ.) γλυκὸς ἄνθρωπος (ὁ πρόσχαρος, νόστιμος, γλυκομίλητος, κτλ.). » Μειλίχιος, μείλιχος, ἱλαρὸς, γαλήνιος, γαληνὸς, προσηνὴς, χαρίεις, ἐπιεικὴς, λιγυρὸς (ἡ λέξις Λιγερὴ σώζεται ἀκόμην εἰς πολλὰ δημώδη τραγούδια), λιγὺς (ποιητ.). doux, gracieux, avenant, agréable. ‖. γλυκεῖα φωνὴ (ἡ νόστιμη καὶ μελῳδική). »'Εναρμόνιος, ἐμμελὴς, ἡδεῖα, λιγυρά. douce, harmonieuse. §. γλυκεῖα μυρωδιά: » Γλυκεῖα (»"Εστι γὰρ, ὥσπερ ἐν χυμοῖς, οὕτω καὶ ἐν ὀσμαῖς γλυκύτης,« Θεοφρ. Φυτ. Αἰτ. Ζ'). douce, suave. §. (οὐσ.) γλυκὺ (κατ' εὐφημ.), ἡ ἐπιληψία (καθὼς ἀπὸ τοὺς παλαιούς) ἢ χολή. ‖. (εἰς τὸ πληθ.) » Γλυκέα (ἐλέγοντο ἰδιωτικῶς ἐπὶ τῶν βυζαντινῶν τὰ ἐξώδη τῆς κεφαλῆς ἐξανθήματα) (Δουκάγγ.).

Γλυκότερος, η, ον. » Γλυκίων, γλυκύτερος· ἡδίων, ἡδύτερος. plus doux -douce.

Γλυκούτσικος, η, ον. » Ὑπόγλυκυς, γλυκερὸς, γλυκάζων (-ίζων), ἔγγλυκυς. doucet.

Γλυκοφιλῶ, ῥ. μετ. » Καταφιλῶ, κατασπάζομαι. embrasser tendrement.

Γλυκοχάραγμα (πλήθ.. ώς έπι τὸ πλ.). » Λυκόφως (, τὸ ὁποῖον ἐπειδὴ μανθάνομεν ἀπὸ τὸν Εὐστάθιον ὅτι καὶ εἰς τὸν καιρόν 'του ἡ χυδαία [λέγει] λογιότης ὠνόμαζε Γλυκόφως, πιθανὸν ὅτι καὶ εἰς τὸ Γλυκοχάραγμα ἔγεινε παρομοία τοῦ F προσθήκη), λυκαυγὲς, σκιόφως (τὸ), ἀμφιλύκη νὺξ (ποιητ.). crepuscule (du matin), l'entre chien et loup, la petite pointe, le petit point, ἴδε καὶ Χαράματα.

Γλυκοχαράζει, ῥ. ἀπρ. ἴδε Χαράζω. || ὅ,τι γλυκοχάραζεν. »Ἡμέρας ἄρτι διαγελώσης' (καὶ κατὰ τὸν Ἀπολλώνιον) » Ἦμος δ' οὔτ' ἄρ πω φάος ἄμβροτον, οὐδ' ἔτι λίην ὀρφναίη πέλεται' λεπτὸν δ' ἐπιδέδρομε νυκτὶ φέγγος (Ἀργον. B'.)«. le jour commençait d'éclore, dès le petit point du jour.

Γλυκὺ (ἡ ἄλλ. Ἐπιληψία), πάθ. (Ὁ Πλίνιος λέγει ὅτι ὠνομάζετο, κατ' ἀντίφρασιν, ἡ χολή. Δὲν εἶνε ἄρα χωρὶς λόγον ἡ διασωθεῖσα μέχρις ἡμῶν κατ' εὐφημισμὸν μεταφορά), ἴδε Ἐπιληψία.

Γλυστηράκι. » Κλυσμάτιον. un petit lavement. §. »Κλυστήριον. une petite séringue.

Γλυστῆρι (τὸ ἐργαλεῖον). » Κλυστὴρ, κλυστήριον. séringue, θ. §. (τὸ ἰατρικόν). » Κλύσμα, κλυστήρ. lavement. clystère. ||. βάλλω γλυστῆρι, μετ. » Ὑποκλύζω. seringuer. ||. βάλλω γλυστῆρι, μεσ. »Ὑποκλύζομαι, κλυστῆρι χρῶμαι, κλυστῆρα προσίθεμαι (Ἀρτεμίδ. Ε', 79). prendre un lavement.

'Γλυστρίδα (τὸ Τουρκ. Σεμίζ-ὀτὶ, ἐκ τοῦ) » Ἐγκλυστρὶς (, ἡ ἄλλως Ἀντράκλα, παρὰ Βυζαντίοις, κατὰ τὸν Νεόφυτ.), ἴδε Ἀνδράκλα.

'Γλυστρῶ (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ῥ. ἀμ. ἴδε Γλιστρῶ κτλ.

Γλυτῆρι (τὸ ἄλλ. Τυλιγάδι καὶ Τυλιχτάρι), ἐργ. (ὁ Κορ. 'πὸ παράγει ἀπὸ τὸ) »'Ελυτήριον (πιθανώτερόν μοι φαίνεται ἀπὸ τὸ) » Ἐλιτήριον, ἴδε Τυλιγάδι.

Γλυτηρίζω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. ἴδε Τυλιγαδιάζω.

Γλυτήρισμα, ἴδε Τυλιγάδιασμα.

Γλυτόνω (ἀπὸ τοῦ) » Εὐλυτόω (»Εὐλύτωσον, ἀπάλλαξον,« Ἡσυχ. » Τριάκοντα ἔτη ἔχω δικαζομένη μετὰ τοῦ . . . ἀλλὰ εὐλύτωσόν με,« Μαλαλ.), ῥ. μετ. » Ῥύομαι, σώζω, λυτρόομαι, διασώζω, ἀπαλλάσσω (-ττω), περιποιέω(-ομαι). sauver, délivrer. ||. μὲ παρακαλοῦσε 'να 'τὸν γλυτώσω ἀπὸ τὸν Μενέξενον. »Ἐδεῖτό μου ἀπαλλάξειν αὐτοῦ Μενέξενον. ||. ν' ἀφήσῃ τὸν τόπον ὅ,που βαστοῦσε, καὶ 'να γλυτώσῃ τὴν ζωήν 'του. »Ἐκλιπεῖν τὴν χώραν, καὶ τὸ σῶμα διασῶσαι. §. τί πολυλογᾶς ἄνθρωπος! μόλις 'τὰ γλύτωσα, (φρσ.). ἴδε Ξεκάμνω. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Ἀπαλλάττομαι, ἐκ(δια,περι)φεύγω, σώζομαι, διασώζομαι, διαγίγνομαι, διαδύνω. échapper, se sauver, être délivré (sauvé). ||. ἐπιθυμῶ 'να γλυτώσω. »Ἀπαλλαξείω, ἀπαλλακτιάω (Ἀρτεμιδ.). ||. ἐπιθυμοῦσαν 'να γλυτώσουν καὶ ἀπὸ τὸν Περσικὸν πόλεμον. »Ἀπαλλαξείοντες δὲ καὶ τοῦ Μηδικοῦ πολέμου (Θουκ.).« ||. μόλις ἐγλύτωσαν εἰς ταῖς Ὄλπαις. » Χαλεπῶς διεσώθησαν εἰς τὰς Ὄλπας. ||. 'να γλυτώσῃ ἀπὸ μιὰ' τόσο' μεγάλη' φουρτοῦνα'. » Διαγενέσθαι ἐκ κλύδωνος τηλικούτου. ||. κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἰατροὺς 'δὲν ἤλπιζε 'να γλυτώσω. » Μηδένα τῶν ἰατρῶν προσδοκᾶν περιφευξεῖσθαί με. ||. ἐπειδὴ ὁ πατέρας μου καθὼς ἐκατάλαβεν ὅτι 'δὲν θὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὴν ἀῤῥώστιαν. » Ὁ γὰρ πατὴρ ὡς ᾔσθετο τὴν νόσον οὐκ ἀποφευξούμενος (Δημοσθ.)« ||. οἱ ἐπιτήδειοι ἰατροὶ ἀπὸ τὰς ὀρέξεις τῶν ἀῤῥώστων προγνωρίζουν ποῖοι θὰ γλυτώσουν καὶ ποῖοι 'δὲν θὰ γλυτώσουν. » Τῶν νοσούντων ταῖς ὀρέξεσιν οἱ χαρίεντες ἰατροὶ προΐσασι τοὺς ἀσφαλῶς ἢ σωτηρίως ἔχοντας (Πλυτ.).« ||. 'φτηνὰ 'τὰ γλύτωσε, (παροιμ.), ἴδε Φθηνά.

Γλύτωμα }. » Σωτηρία, ἀπαλ-
Γλυτωμὸς } λαγὴ, λύτρωσις, ἀ-

ἀπάλλαξις (Ἡροδ.). délivrance, salut. ||. οὔτε εἶχε γλυτωμόν. »Οὐδέ οἱ ἦν ἀπαλλαγὴ οὐδεμίη (Ἡροδ.).«

Γλυφάδα. » Τὸ ὑφάλμυρον (ἁλμυρῶδες, ἁλμῶδες). goût saumatre.

Γλυφὸς (ἀπὸ τοῦ) » Βριγχὸς ἢ Βλιγχὸς (καὶ Ἰων.) Γλιγχὸς (Ἰωάν. Λαυρ. περὶ τροφ. καὶ Ξάνθων Σίφν. Ἰατρ.), ή, όν. » Ὑφάλμυρος, ἁλμυρίζων, ἁλμώδης, ἁλμυρώδης, ὑπόπλατυς (Ἡρόδ. καὶ Ἀριστοτ.). saumatre.

Γλύφτης, ἐργ. » Γλυπτήρ, γλυφεῖον, γλύφανος, γλύφανον, γλυφὶς καὶ γλαφίς. ciseaux, burin.

Γλύφω (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ῥ. μετ. ἴδε Γλείφω κτλ.

Γλῶσσα (τὸ γνωστὸν μέλος τοῦ σώματος), »Γλῶσσα(-ττα). langue, θ. ||. ἡ γλῶσσα κόκκαλα 'δὲν ἔχει, καὶ κόκκαλα τσακκίζει, (Παροιμ. ἀπαράλλακτος τῇ τοῦ Σαλομῶντος :) » Γλῶσσα μαλακὴ συντρίβει ὀστᾶ,« Παροιμ. ΚΕ', 15. §. (συνεκδ. ἡ) » Διάλεκτος (διαφ. τοῦ) γλῶσσα (-ττα), φωνή. langue, θ. ||. ἢ τί γλῶσσαν ὁμιλοῦν. »Καὶ φωνὴν ἥν τινα προΐενται. quel langage parlent-ils ? ||. ἦτον δὲ μαθημένος 'νὰ ὁμιλῇ πολλαῖς γλώσσαις, μαζῇ μὲ ὅμως πάντα σχεδὸν ὡμιλοῦσε Δωρικά. » Γλώσσαις πολλαῖς δ' ἤσκητο χρῆσθαι, πρὸς δ' ἐμὲ τὸ πλεῖστον ἐδώριζε (Πλούτ.). §. ἡ — τῆς καμπάνας. » Ῥόπτρον, γλῶσσα(-ττα). battant. §. (εἶδος ψαριοῦ). »Βούγλωσσον, κυνόγλωσσον. κίθαρος. πλευρονήκτης (μεταγ.). σανδάλιον. sole, θ. languette, θ.

Γλωσσᾶς, (ἐκ τοῦ) » Γλωσσὸς (,ὁ λάλος,« Ἀρκάδ.), οῦ, ἄδικον. »Γλωσσώδης, ἀθυρόστομος, γλώσσης ἀκρατής, γλώσσαλγος καὶ γλώσσαργος, λαβραγόρης (ποιητ.). qui a une langue effrénée, qui ne peut contenir sa langue, qui a la langue bien pendue.

Γλωσσίδι. » Γλωττίς. languette, θ. ||. τὸ — τῆς φλογέρας. » Γλῶττα, γλωττὶς (ὁ Φρύνιχος 'δὲν 'τὸ ἐγκρίνει). bec de flûte. ||. τὸ — τῆς ζυγαριᾶς. » Πλάστιγξ, φάλαγξ, κανών. aiguille, θ. languette, θ.

Γλωσσίτσα (ἡ). » Γλωττίς, γλωττίδιον, γλωσσάριον. petite langue.

Γλωσσοδέτης, πάθ. » Γλωσσοπέδη (Χρυσσόστ. Ὁμιλ. 6'. πρὸς Ἀντιοχ.), γλωττοδέσμη (Θεόδ. Πρόδρ.), ἀγκυλόγλωσσον, ἀγκύλη. (» Ἡ δὲ γλῶττα ἢ λελυμένη ἢ καταδεδεμένη, ὥσπερ τοῖς ψελλοῖς καὶ τοῖς τραυλοῖς,« Ἀριστοτ. Α', 9, Ζ'). ankyloglosse.

Γλωσσόῤῥαμμα (τὸ νεῦρον ὅ,που κρατεῖ τὴν γλῶσσαν ἀπὸ κάτω). » Ὑπογλωττίς. le filet (le frein) de la langue.

Γνέθω, ῥ. μετ. (ἐκ τοῦ) » Νήθω, κλώθω, κρόκην κατάγω. filer.

Γνέμα (τὸ). » Νῆμα, κρόκη, μήρυγμα, μήρυμα μήρυσμα πήνισμα κάταγμα καὶ κλῶσμα (κυρ. τὸ τυλιγμένον εἰς τὸ ἀδράχτι). fil.

Γνέσιμον. »Νῆσις, κλῶσις. filure, θ. filage.

Γνέφω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Νεύω, συννεύω, δια(ἐπι)νεύω. faire signe de la tête (des yeux), faire un clin d'œil, ἴδε καὶ Μμάτι. ||. τὸν γνέφω μὲ τὸ χέρι (καταχρ.). » Σημαίνω τῇ χειρί.

Γνέψιμον. »Νεῦμα, νεῦσις. signe (de tête ou d'œil).

Γνώμη (ὁ σκοπὸς, ἡ ἰδέα, τὸ φρόνημα). » Γνώμη, δόξα. avis, opinion, sentiment, gré. ||. καὶ οὔτε εἶν' εὔκολον 'νὰ συμπεράνῃ κάνεὶς μὲ τί γνώμην πέρασεν εἰς τὴν Ἀσπενδον. » Οὐδὲ ῥᾴδιον εἰδέναι τίνι γνώμῃ παρῆλθεν εἰς Ἀσπενδον. ||. ὅλοι μὲ μιά γνώμη. » Ἐκ μιᾶς γνώμης, μιᾷ γνώμῃ, ὁμοθυμαδόν. unanimement. ||. εἶχαν ὁ καθένας διαφορετικὴν γνώμην. » Αἱ δὲ γνῶμαι ἐσχίζοντο (Ἡροδ.). ||. ἐσυμφώνησαν καὶ τῶν δυὸ ἡ γνώμαις. » Ἀμφοτέρων ἐς ταὐτὸ αἱ γνῶμαι συνέδραμον (Ἡροδ.). ||. ἔχω γνώμην, ἂν τὸ εὑρίσκῃς καὶ σὺ εὔλογον, 'νὰ πάρω τὴν θυγατέρα σου γυναῖκα ...

»Καὶ γνώμην ποιοῦμαι, εἰ καὶ σοὶ δοκεῖ, θυγατέρα τὴν σὴν γῆμαι. || ἔχω γνώμην. »Ἔχω γνώμης, γνώμην ποιοῦμαι, ἀξιόω. || αὐτὴ εἶν' ἡ γνώμη μου. »Οὕτω γινώσκω, οὕτω γνώμης ἔχω (τὴν γνώμην ἔχω, διάκειμαι), ἐπὶ ταύτης γίγνομαι τῆς γνώμης. c'est mon avis. || τί γνώμην ἔχεις; »Πῶς ἔχεις δόξης (Πλάτ.); »Τίνα γνώμην ἔχεις (Ξενοφ.); »Ὅπως ἔχεις τὴν γνώμην (Θουκ.); »Ὁποτέραν τὴν γνώμην ἔχοι (Ἀριςοφ.). || ἔχω τὴν ἰδίαν γνώμην, (ἤ) εἶμαι τῆς ἰδίας γνώμης. »Ὁμογνωμονέω· »Προςτίθεμαι τῇ αὐτῇ γνώμῃ (Ἡρόδ.)· »Ὁμολογέω· »Τῆς αὐτῆς ἔχομαι (εἰμὶ) γνώμης (Θουκ.). || κ' ἐγὼ μετ' αὐτὴν τὴν γνώμην εἶμαι. »Κἀγὼ ταύτῃ γνώμῃ τίθεμαι (Σοφοκλ. Φιλοκτ.). || λέγω τὴν γνώμην μου, ἴδε Λέγω. || ἂν πρέπῃ 'να 'πῶ κ' ἐγὼ τὴν γνώμην μου. »Εἰ κἀμὲ χρὴ τὸ παριστάμενον (τὸ φαινόμενον, τὸ δοκοῦν) εἰπεῖν. || καθένας κατὰ τὴν γνώμην 'του. »Ὡς ἕκαστος γνώμης εἶχε (Θουκυδ.)· »Ὡς ἕκαστος ὥρμητο (Θουκυδ.). || ἐγὼ ὅμως ἔχω ἄλλην γνώμην. »Ἀλλ' ἐμοὶ τὰ τῆς ψήφου ἑτέρως πίπτουσι,« Εὐς. (εἰς Δ.). || εἶμαι μὲ δυὸ γνώμαις. »Ἐπ' ἀμφότερα γίγνομαι τῇ γνώμῃ, ἴδε καὶ Ἀμφιβάλλω. || ἀλλάζω γνώμην, ἴδε Ἀλλάζω καὶ Γυρίζω. §. (ἡ συγκατάθεσις), ἴδε Θέλημα. §. (ἡ διάθεσις, τὸ φυσικὸν ἰδίωμα, τὸ Τουρκ. ταμπιέτι), ἴδε Φυσικόν. §. (ἰδιαιτ. ἡ κακὴ καὶ ἀνάποδη), ἴδε Κακογνωμιά. §. (ἡ ἀπόφασις κριτοῦ, ἐπιτρόπου, ἀποκρισαρίου κτλ.). »Ψῆφος (ἡ). suffrage, voix, θ. vœu. || δίδω τὴν γνώμην μου. »Τὴν ψῆφον φέρω (καὶ μονολ.) ψηφηφορέω καὶ ψηφοφορέω, γνωμοδοτέω, γνώμην (ψῆφον) τίθεμαι (ἐπιφέρω, εἰσηγέομαι, εἰσφέρω, ποιοῦμαι, δίδωμι, ἀποφαίνομαι, ἀποδείκνυμι, λέγω, διαφέρω). donner sa voix (son vœu), voter.

Γνωρίζω, ῥ. μετ. »Γνώ(γνώ)σκω (»Καὶ ἐγὼ γνοὺς τὴν φωνὴν αὐτοῦ,« Πλάτ. Πρωταγ.), διαγινώ(γνώ)σκω (»Τοὺς κύνας διαγινώσκουσι τοὺς νεωτέρους καὶ πρεσβυτέρους ἐκ τῶν ὀδόντων, »Ἀρστ.), ἀναγιγνώσκω (»Οὐμενοῦν με προσεδόκας, ὅτι ἡ κοθόρνους εἶχες, ἀναγνῶναί σ' ἔτι, »Ἀριστοφ.). §. Γνωρίζω (»Ἐγὼ γὰρ οὐδοπωστιοῦν ἐγνώριζον τοὺς ἀνθρώπους τούτους,« Δημοσθ. Λακρ.). connaître, reconnaître. || ἵνα γνωρίζῃς (διακρίνῃς) καλὰ (εὔκολα) ποιὸς εἶνε θεὸς καὶ ποιὸς εἶν' ἄνθρωπος. »Ὄφρ' εὖ γιγνώσκῃς ἠμὲν θεὸν ἠδὲ καὶ ἄνδρα (Ὅμ.). || 'να βάλῃς σύνορα, 'που 'να γνωρίζωνται. »Ὅρους τιθέναι γνωρίμους. || τῶν καλῶν σκυλιῶν τὸ φυσικὸν εἶνε τοῦτο· εἰς ὅσους γνωρίζουν 'να ἦνε ἡμερώτατα, καὶ τὸ ἐναντίον εἰς ὅσους 'δὲν γνωρίζουν. »Τῶν γενναίων κυνῶν τὸ ἦθος, πρὸς μὲν τοὺς γνωρίμους ὡς οἷόν τε πρᾳοτάτους εἶναι, πρὸς δὲ τοὺς ἀγνῶτας τοὐναντίον (Ξενοφ.). || ἀνίσως κάνεὶς καλοπιάσῃ τὰ σκυλιά σου, καὶ τὰ κάμῃ 'να γνωρίζουν αὐτὸν περισσότερον παρὰ ἐσένα. »Εἴ τις κύνας, ἃς σὺ τρέφεις, θεραπεύων, γνωριμωτέρας ἑαυτῷ ἢ σοὶ ποιήσειε (Ξενοφ.). || ὁ στρατηγὸς πρέπει 'να γνωρίζῃ καὶ τὰς τροπὰς τοῦ ἡλίου καὶ τὰς ἰσημερίας. »Τῷ στρατηγῷ τροπάς τε ἰστέον ἡλίου, ἔτι δὲ ἰσημερίας,« (Πλάτ.). || ἵνα 'μπορῇ 'να γνωρίζῃ ἀπὸ τί τόπον εἶνε τὸ καθ' ἕνα. »Ἵν' ἔχῃ γνωρίσματα ἐξ ὁποίας χώρας ἕκαστον αὐτῶν ἐστι. || γνωρίζει τὸ καλόν. »Γνωριστικὸς τοῦ καλοῦ (Πλούτ.). || εὔκολα ὅμως γνωρίζεται (τὸ δολωμένον λιβάνι). »Εὐχερὴς δὲ ἐςιν ἡ διάγνωσις (Διοσκορ.). || ἐξούρισε τὰ γένειά 'του ἵνα μὴ γνωρίζεται. »Τὸ γένειον ἀποκειράμενος ὡς μὴ γνωρίζοιτο. || ὁ ὁποῖος καὶ τὸ γράψιμόν του ἤθελε γνωρίσει ἀτός του. »Ὃς τά τε γράμματα ἔμελλε γνώσεσθαι τὰ ἑαυτοῦ (Δημοσθ. πρὸς Ἀφ. ψευδομ.). || καὶ ἐπειδὴ ἐγνώρισε τὸ γράψιμον τοῦ Κομμόδου. »Γνωρίσασα δὲ τὴν Κομμόδου χεῖρα (Ἡρωδ.). || καθημερινὸν

παραξυμὸν ἀπ' αὐτὰ πρὸ πάντων 'μπορεῖς 'να 'τὸν γνωρίσης. » Ἀμφημερινὸν δὲ πυρετὸν τοῖς δ' ἂν μάλιστα γνωρίσαις (Γαλην.). ||. κάμνω ἄλλον 'να γνωρίση ἢ 'να γνωρισθῇ. » Γνωρίζω. faire connaître. ||. σὲ εἶμαι ὑπόχρεως διότι μ' ἔκαμες 'να γνωρίσω τὸν Θεαίτητον, ἴδε Γνωριμιά. ||. διότι αἱ Ἀθῆναι μ' ἔκαμαν 'να γνωρίσω καλλήτερα τὸν ἄνθρωπον. » Ἀθῆναι γάρ μοι τὸν ἄνδρα τοῦτον ἐγνώρισαν τελεώτερον (Γρηγ.). §. (ἀντὶ) Ἠξεύρω, (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μὲ ἀρν.). ||. 'δὲν γνωρίζω. » Ἀγνοέω (ποιητ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.). » Οὐ γνωρίζω (» Καὶ τί αἱρήσομαι οὐ γνωρίζω,« Γρφ.). §. γνωρίζει ἀπὸ διαμάντια (διακρίνει δηλ. τὰ ἀληθινὰ ἀπὸ τὰ ψεύτικα, τὰ καλὰ ἀπὸ τὰ πρόστυχα). » Γνωμονικός ἐστιν ἀδαμάντων. il se connaît en pierreries, il s'y connaît. ||. ἐκεῖνος ὅ,τι γνωρίζει. » Γνώμων, γνωμονικὸς (Πλάτ.), γνωστὴρ, εἰδήμων. connaisseur, ἴδε καὶ Πραγμένος. ||. γνωρίζει πολλὰ καλὰ ἀπὸ τέτοια πράγματα. » Κράτιστος γνώμων ἐστὶ τῶν τοιούτων. ||. πρέπει 'να φέρης ἀνθρώπους 'ποῦ γνωρίζουν. » Τοὺς ἐπιγνώμονας τῶν τοιούτων μεταπεμπτέον σοι. §. γνώριζε τὸ εἶναί σου. » Γνῶθι σαυτόν. connais-toi toi-même. ||. σὲ γνωρίζω χάριν. » Οἶδα (» Ἔχω, » Ὀφείλω) σοι χάριν (» Ἐγὼ δέ κέ τοι εἰδέω χάριν ἤματα πάντα,« Ἰλ. Ξ, 235). être rédevable (obligé), savoir gré (bon gré), avoir des obligations.

Γνωριμιὰ (ἡ ἀλλ. Γνώρα). » Γνῶσις (» Κατὰ τὴν γνῶσίν μοι τὴν πρὸς αὐτὸν, » Αἰσχ. κατὰ Τιμάρχ.), γνωρισμὸς, γνώρισις, γνωριμότης (Στοβ.). connaissance, habitude, θ. ||. ἔχω γνωριμίαν μὲ τοὺς πλειοτέρους. » Γνωρίμως ἔχω τοῖς πλείστοις (Δημοσθ. Ἀπατ.). ||. σὲ γνωρίζω μεγάλην χάριν διὰ τὴν γνωριμιὰν τοῦ Θεαιτήτου. » Πολλήν οἶδά σοι χάριν τῆς Θεαιτήτου γνωρίσεως (Πλάτ.).«

Γνώριμος, η, ον. » Γνωστὸς, γνώριμος, ἐγνωρισμένος. connu, qui est de connaissance. ||. εἶμαι γνώριμος τοῦ δεῖνος (ἢ) μὲ τὸν δεῖνα, ἴδε Γνωριμιά.

Γνῶσις (προφ. κοιν. Γνῶσι', καθὼς ὅλα τὰ εἰς εἰς τς θηλυκά). » Σύνεσις (ὁ Ἀριστοτ. λέγει ὅτι διαφέρει ἀπὸ τὸ) φρόνησις, φρένες (αἱ), νοῦς, εὐβουλία, τὸ φρονεῖν (βουλεύεσθαι κτλ.), γνώμη (Θουκ.). prudence, sagesse. ||. 'δὲν ἔχει γνῶσιν. » Γνώμης ἁμαρτάνει. ||. βάλλω γνῶσιν (ἐγὼ ἄλλον), μετ. » Σωφρονίζω, φρενόω, συνετίζω (Γραφ.), (κατὰ λέξιν τὸ) νουθετέω (', ἂν καὶ ἐκλαμβάνεται συνήθως ἀντὶ τοῦ Συμβουλεύω). metrre (rendre) à la raison, morigéner. ||. ἵνα 'τοὺς βάλη γνῶσιν. » Σωφρονιστέος ἕνεκα (Πλάτ. Νομ. 6'). ||. βάλλω γνῶσιν (ἐγὼ τὸν ἑαυτόν μου), μέσ. ἴδε Φρονιμεύω. ||. αὐτὸ εἶν' ἔργον ἀνθρώπων μὲ γνῶσιν, (ἢ) 'πού ἔχουν γνῶσιν. » Τοῦτο δὲ γνώμῃ χρησαμένων ἀνθρώπων ἐστὶ (Δημοσθ.). « ||. ἀλλ' αὐτοὺς μὲν ὁ θεὸς 'να 'τοὺς βάλῃ (δώσῃ) γνῶσιν. » Αὐτοῖς μὲν οὖν οἱ θεοὶ νοῦν καὶ φρένας ἐνθείησαν,« Δμ.

Γνωστικὸς (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ή, όν, ἴδε Φρόνιμος κτλ.

Γογγύλι (τὸ Τουρ. σαλγκάμι), φ. » Γογγύλη, γογγυλὶς (» Ἀλμάδες, αἱ ἐκ σινάπιος γογγυλίδες,« Ἡσύχ.), βουνιὰς (χυρ. τὸ ἄγριον καὶ νοστιμώτερον, κατὰ τὸν Θεόφρ., ὑπὸ τοῦ ὁπ. ὀνομάζεται καὶ) ἄῤῥην γογγυλίς. navet.

Γομάρι (ὑποκορ. τοῦ » Γόμος (ἢ ἴσως ἐκ τοῦ Ἀραβικοῦ Χομμάρ), ὁ ὄνος, ἴδε Γάϊδαρος καὶ §. Φόρτωμα (» Ἔσθεο μὲν ἄρτους τρεῖς ὄνους κανθηλίους,« Σωσίβ. ἐν Δάφνιδ. [δηλ.] κατὰ τὸν Τζέτζην καὶ Ἀθήν., τριῶν ὄνων φορτίον ἄρτων, τρεῖς ὄνους φορτωμένους ἄρτων' ἀπαράλλακτον μὲ τὸ Γραφ. » Γομὸρ (111) ἄρτων,« Βασιλ. Α'. ιϛ'. 20, τὸ ὁπ. εἰς τὸ Ἑβρ. εἶνε » Ὄνον ἄρτων).

Γόμος. » Ὀνθύλευμα, γέμισμα, γέμος (τὸ) (Αἰσχ. Ἀγαμ.). farce, ὁ.

Γονατίζω (ὁ Πολυδ. λέγει ὅτι με-

πεχειρίσθη τὴν λέξιν ὁ κωμικὸς Κρατῖνος), ῥ. ἀμ. »Κλίνω (»Κάμπτω) γόνυ (καὶ μονολ.) γονυκλινέω, ἐς γόνυ ὀκλάζω, γονυπετέω, τὰ γόνατα τίθημι (Γραφ.). se mettre à genoux, s'agenouiller, se prosterner.

Γονάτισμα. »Γονυκλισία (μεταγ.). genuflexion.

Γονατιστὰ, ἐπ. »Γονυκλιτῶς (μεταγ. καθὼς καὶ τὸ) γονυπετῶς. à genoux.

Γονατιστὸς, ή, όν. »Γονυπετὴς (μεταγ. καθὼς καὶ τὸ) γονυκλινής. agenouillé, tombé à genoux.

Γόνατον. »Γόνυ-ατος (τὸ). genou.

Γονειὸς ἢ Γονηὸς (εἰς τὸ ἑνικ. κυρ. ὁ) »Πατὴρ, γονεύς, ἴδε καὶ Πατέρας. ||. (εἰς δὲ τὸ πληθ. καὶ οἱ δύο) »Γονεῖς, οἱ τεκόντες (γεννήσαντες, φύσαντες). parens.

Γόνος (ὁ σπόρος, τὰ χυμένα αὐγὰ τῶν ψαριῶν, καὶ αὐτὰ τὰ νεογέννητα ψαράκια, μάλιστα τὰ χαμψιὰ καὶ ἡ σαρδέλαις, χυδ. τσαμούγια). »Γόνος, ἀφρὸς, ἀφύαι. alevin, blanchaille, θ. frai, frétin.

Γοργοκάμηλον (τὸ Τουρκ. χιτζίνι), ζ. »Δρομὰς καὶ Δρόμαξ (κάμηλος, ἡ μονόκυρτος), κάμηλος ἡ Λιβυκὴ ἢ Ἀραβικὴ, (μτγν.) δρομοκάμηλος (Ἐπιφάν). dromadaire, chameau coureur.

Γοργὸς, ή, όν, ἴδε Ὀγλίγωρος. ||. ἄλογον γοργὸν (τὸ Τουρ. τσαπκίνι). »Δρομικὸς (κέλης) ἵππος. cheval qui va l'amble, coursier. ||. τὸ γοργὸν καὶ χάριν ἔχει, (παροιμ.) »Ἁ χάρις ἁ βραδύπως, ἄχαρίς ἐστι χάρις. «

Γοργῶνα (ὀνομάζουν εἰς μερικὰ μέρη, ὅ,τι λέγουν ἀλλοῦ Στρίγλαν, Δρακόντισσαν καὶ Λάμιαν), ἴδε τὰς λέξεις. §. (καὶ μεταφορ. τὴν ἄσχημην γυναῖκα καὶ τὴν Κακόγρηαν), ἴδε τὴν λέξιν.

Γούβα (ὀνομάζεται εἰς τὴν Ἑλλάδα ὁ λάκκος, ἴδε), (Σημ. ἡ λέξις φαίνεται παρεφθαρμένη ἀπὸ τοῦ Κώα, »Κώους γὰρ τὰ κοιλώματα τῆς »γῆς καὶ πάντα σπήλαια ἔλεγον [οἱ »Κορίνθιοι], λέγει Στέφανος ὁ Βυζάντιος ἐν λέξει Κῶς. ἡ ἐκ τοῦ Κύβη, ἡ κεφαλὴ, καὶ Γύπη, ἡ φωλεὰ τοῦ γυπὸς, ἐν γέν. Κοιλότης).

Γουβίδι, 'ψ. (ἀπὸ τοῦ) »Κωβίδιον (ὑποκορ. τοῦ) κωβιός. goujon (de mer). »Κωβιδάριον (κυρ. τὸ ποτάμιον). loche, houlerot, boulereau καὶ bouillerot (κυρ. τὸ μαυροκούβιδον, goujon noir), paganel.

Γουβίτσα (ἡ), ὑποκορ. τοῦ Γούβα, ἴδε Λακκάκι.

Γουδὶ (εἰς πολλὰ τῆς Ἑλλάδος μέρη τὸ προφέρουν Ἰδὶ, ἀπὸ τὸ) »Ἰγδίον (ὑποκορ. τοῦ) ἴγδη, θυεία ἢ θυΐα, ὅλμος. mortier, pile, θ.

Γουδογέρι } »Ὕπερος, ὕπερον, Γουδόχερον } ἀλετρίβανος, *ἰγδοκόπανον. pilon. ||. τὸ γουδὶ τὸ γυδοχέρι, παροιμ. (ἀνάλογ. μὲ τὸ) »Ὑπέρου περιστροφὴ, « Πλάτ. (Θεαίτ. 209).

Γοῦλα (ἡ), [λατ.] »Λαιμὸς, Λάρυγγας (»Οἷος στόμα, γοῦλαν προβάτου, « Ἐρωτιαν. λέξ. Ἱπποκρ.).

Γουλὶ (τὸ κοτσάνι τοῦ λαχάνου [τὸ ὑπ. καὶ Λαχανόγουλον μονολεκτικῶς λέγεται], τοῦ μαρουλιοῦ, κτλ.). »Πτέρνιξ. trognon, tige, θ. §. (εἶδος κράμβης μὲ ῥίζαν γογγυλώδη, τὸ ὁποῖον καὶ Φραγκολάχανον εἶχεν ὀνομασθῆ πρώτην φορὰν ἐν Κωνσταντινουπόλει). »Γαστορίς. chou-navet, chou-rave, chou de Siam, turneps.

Γοῦλι (τὸ κρεατῶδες σκέπασμα τῶν ῥιζοδόντων). »Οὖλον. gensive, θ.

Γουλιὰ (ἡ). »Βρόχθος (ὁ). gorgée, θ. ||. μιὰ γουλιὰ (δηλ. ὀλίγον). (»Χολὴν ἀνεμέειν ὀλίγην ὅσον βρόχθον (Ἱπποκρ. 485. 30), «, (παρβλ. Ῥουφηξιά).

Γουλιανὸς, 'ψ. (τοῦ γλυκοῦ νεροῦ). »Γλάνις-ιδος (ὁ), γλανίς-ίδος καὶ γλάνις-ιος (ἡ). (poisson du genre de) silure, solin, Mal (Σδεχ.). lamproie, θ. ἴδε καὶ παραβ. Γλῆνος, Γρεβάδι καὶ Μουροῦνα.

Γουμάρι, ἴδε Γομάρι.

Γρούμενα (τὸ χρονδρότερον παλαμάρι, ἴσως ἐκ τοῦ) »Ἀγομένη (σχοῖνος) (Ἀπολλοδ. Πολιορκ.). »Κάμηλος (ἡ). gros câble.

Γοῦνα (καὶ τὸ φόρεμα καὶ τὸ γουναρικόν· ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Πορφυρογέννητος, ὁ Ἐτυμολόγος, ὁ Σχολιαστὴς τοῦ Λυκόφρονος καὶ ὁ Μοσχόπουλος). » Σισύρα καὶ σισύρνα (» Ἐνύδριες καὶ ἄλλα θηρία, τῶν τὰ δέρματα περὶ τὰς σισύρας περιῤῥάπτεται,« Ἡρ.) διφθέρα (Μοσχοπ.), καυνάκη (Περσ.). fourrure, f. pelisse, f.

Γούναρης. »Σισυροῤῥάπτης, Βυρσοδεψός. fourreur, pelletier.

Γουναρικὸν (τὸ). »Δέρμα πρὸς σισύρας ὑποῤῥαφῆν.

Γοῦπα, ’ψ. ἴδε Βοῦπα.

Γούργουλας (ὁ), [Λακ.]. »Γαργαρεὼν, ἴδε Λάρυγγας καὶ Καρύδι (τοῦ λαιμοῦ).

Γουργουρητὸν } . » Βορβορυγμὸς
Γουργούρυσμα } (συνηθέστερον τοῦ) κορκορυγμός. grouillement des intestins, borborygme καὶ borborisme.

Γουργουρίζω, ἀ. ἀμ. »Βορβορύζω (συνηθέστερον τοῦ) κορκορύζω. || (συνήθ.) γουργουρίζει ἡ κοιλιά ’του. »Ἡ κοιλία τρίζει (τρυλλίζει) (Ἱπποκρ.).« grouiller, crier.

Γουρλομμάτης (προφ. κοιν. Γκουρλομμάτης), α, ικον. »Προπεπτωκὼς (» Προνενευκὼς) τὰ ὄμματα , προπεπτωκότας (προνενευκότας) ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἐξόφθαλμος (Ξενοφ. Ἱππ.). qui a les yeux saillans ou à fleur de tête.

Γουρλόνω (κυρ. τὰ ’μμάτια), Μ. (θὰ) γουρλώσω, ἀ. μετ. » Ἀνατείνω τοὺς ὀφθαλμούς. érailler, écarquiller les yeux, ouvrir des grands yeux.

Γούρλωμα (κυρ. τῶν ’μματιῶν). »Ἡ τῶν ὀφθαλμῶν ἀνάτασις. écarquillement.

Γοῦρνα (κατ’ ἀναγραμματισμὸν ἐκ τοῦ Γρώνη, κοίλωμα πέτρας, ἢ σκάφη πέτρινη, ζυμωταριά : »Εἰ καί σοι λιτή γε καὶ οὐκ εὐάλφιτος εἴη »Φύστη, ἐνὶ γρώνῃ μασσομένη παλάμαις,« Ἐπιγραμ. ὁ Κορ. τὸ παράγει ἐκ τοῦ Λατ. urna). »Δεξαμενή. bassin. || ἡ γοῦρνα τοῦ λουτροῦ. »Λουτήρ, πύελος (ἡ) (» Ἐν ταῖς γυναικείαις πυέλοις, ὅθεν ταῖς σκαφίσιν ἀρύουσιν,« Ἀθ.), ἀσάμινθος (ἡ). baignoir.

Γουρούνα (ἀπὸ τοῦ) »Γρωνάς, ἴδε Σκρόφα.

Γουρουνάκι. » Χειρίδιον, δέλφαξ, δελφάκιον, γρύλλος. pourceau.

Γουρουνήσιος, α, ον, ἴδε Χοιρινός.

Γουροῦνι (λέξις πεποιημένη ἀπὸ τὴν φωνὴν τοῦ ζώου, ὅθεν καὶ τῶν ἀρχ. τὸ Γρύζω. Οἱ χωρικοί μας ἄρα τὸ προσφέρουν ὀρθότερον, Γροῦνι), ζ. ἴδε Χοῖρος.

Γουρουνοβοσκὸς ἴδε Βοσκός.

Γουρουνοτόμαρον. »Φορίνη, couenne.

Γουρουνότριχα. » Θρίξ, ὕθριξ καὶ ὕστριγξ (ἡ). soie (de porc, de sanglier, de cochon), f.

Γουρουνόψαρον (τὸ ἄλλ. Μερσεδάνι, εἶδος κήτους, ὁμοιάζει τὸν δέλφινα), λψ. » Φώκαινα. ὕαινα (ἄλλη παρὰ τὴν κοινὴν Χοίγαιναν, εἶδος ἰχθύος εὐμεγέθους, τὴν ὁποίαν ἀναφέρει μόνος ὁ Ἀθήν. [Ζ’, 327], ἐκ τοῦ γένους τῶν σαργῶν, ὀνομασθεῖσαν οὕτω διὰ τὰς ἀγριοχοιροειδῶς ἐγκαρσίας μελανὰς ζώνας ’της καὶ τοὺς ἀπὸ τοῦ ὀξέος αὐτῆς ῥύγχους ἐξέχοντας, διὰ τὴν βραχύτητα καὶ λεπτότητα τῶν χειλέων, μεγάλους τομεῖς ὀδόντας). marsouin, (δηλ. κατὰ διάλεκτον Γερμαν.) cochon ou porc de mer, porc-marin, souffleur (le vulgaire). (ἕνα εἶδος ὀνομάζεται) pursikc, (καὶ ἄλλο) moine de-mer, (καὶ τὸ μεγαλήτερον ἀπὸ ὅλα) épaulard ἢ ourque (, τὸ ὁποῖον ἴσως εἶν’ ὁ Φάλιανος), ἴδε τὴν λέξιν.

Γοῦσα (καὶ Γκοῦσα, ἢ ἄλλ. Σγάρα), ἴδε τὴν λέξιν. §. (συνεκδ. τὸ πρήξιμον , ὅ,που σχηματίζεται εἰς αὐτὸ τὸ μέρος) , πάθ. (ἴσως ἐκ τοῦ) »Ἄγχουσα. »Βρογχοκήλη, γόγγρων, γόγγρος, γογγρώνη καὶ γόγγρωνον. goître.

Γουστέρα }, ζ. ἴδε Σαμμιαμῦθι.
Γουστερίτζα }

Γούφαινα (τὸ μεγάλον γουφάρι), ψ. »Γόμφος, ἀμίας, τρώκτης. bonite.

Γουφάρι, 'ψ. »Γομφάριον (»Τοὺς κεστρέας, ἤτοι τὰ γομφάρια,« Σχλ. Λυκοφρ.), ἀμίας, ἀμία (Περίφημοι ἦσαν πάντοτε αἱ κατὰ τὸ Βυζάντιον καὶ τὰ πέριξ ἀλιευόμεναι τὸ φθινόπωρον, καθὼς λέγει καὶ ὁ Ἀρχέστρατος. »Τὴν δ' ἀμίαν φθινοπώρου, ὅταν πλειὰς καταδύνη. »Ἔστω δ' αὐτὴ σοι Βυζαντίου ἐξ ἐρατεινοῦ, »Εἴ περ ἔχειν ἀγαθὴν ἐθέλεις,« Ἀθην.). bonitom.

Γόφος (ἀπὸ τοῦ) »Γόμφος (ἁπλῶς κατὰ κλείδωσις).« ἰσχίον. hanche, θ. ἴδε καὶ Σπαυρί.

Γράμμα. »Ἐπιστολή, γράμμα (κυρ. εἰς τὸ πλ. γράμματα), γραφή, βιβλίον (κυρ. τὸ διπλωμένον καὶ βουλλωμένον [ἴδε παρακατιών, τὸ παράδειγμα], ὅθεν ὁ βιβλιοφόρος ὁ γραμματοκομιστής), δέλτος (ἡ) (κυρ. τὸ διπλωμένον τριγωνοειδῶς εἰς σχῆμα Δ). πιττάκιον (μεταγ. καὶ ἰδιωτ.). lettre, θ. ||. τότε ὁ Δαρεῖος γράφει γράμμα ς' τὸν Μεγάβυζον (καὶ ξεκινᾷ ἐπιτούτου ἕνα καβαλλάρην), ὁ ὁποῖος, περάσας τὸν Ἑλλήσποντον, 'τὸ δίδει τοῦ Μεγαβύζου. »Ἐνταῦθα Δαρεῖος γράφει γράμματα πρὸς Μεγάβυζον . . . Περαιωθεὶς δὲ τὸν Ἑλλήσποντον ὁ ἱππεύς, διδοῖ τὸ βιβλίον τῷ Μεγαβύζῳ (Ἡροδ.).« ||. καὶ τὸ μὲν γράμμα τόσον ἔλεγεν· ὁ δὲ Ξέρξης 'τὸ χάρηκε. »Τοσαῦτα μὲν ἡ γραφὴ ἐδήλου· Ξέρξης δὲ ἥσθη τε τῇ ἐπιστολῇ (Θουκ.).« ||. οὔτε ἔδωκες εἰς αὐτοὺς τὰ γράμματα 'που σὲ ἐδώκαμεν ἡμεῖς. »Οὔτε τὰς ἐπιστολὰς ἀπέδωκας αὐτοῖς, ἃς ἡμεῖς ἐπεθήκαμεν,« Δημοσθ. ||. γράφω ὕστερον ἕνα γράμμα, καὶ 'τὸ στέλνω τὸν Νιγρῖνον. »Ἔπειτα Νιγρίνῳ γράψας βιβλίον, ἔπεμπον (Λουκιαν.). ||. μ' ἕνα γράμμα βουλλωμένον, ὅπου ἦτον γραμμένον τὸ 'ρώτημα. »Ἔχοντα κατεσφραγισμένην δέλτον ἐν ᾗ τὸ ἐρώτημα ἦν ἐγγεγραμμένον (Πλούτ. ἀποφθ.).« §. γράμματα (πληθ. ἡ προκοπὴ τῶν γραμμάτων, τὰ μαθήματα). »Γράμματα, λόγοι, μαθήματα. lettres, θ. belles-lettres, instruction, θ. études θ. πληθ., ἴδε καὶ Προκοπή. ||. μαθαίνουν τόσα γράμματα. »Γράμματα τοσαῦτα μανθάνουσιν (Ἰσοκρ.). ||. ἐδιάλεξε τριάντα χιλιάδες παιδιά, καὶ 'πρόσταξε 'να μάθουν Ἑλληνικὰ γράμματα. »Τρισμυρίους παῖδας ἐπιλεξάμενος, ἐκέλευσε γράμματα μανθάνειν Ἑλληνικὰ (Πλούτ. Ἀλεξ.)«. ||. τὰ πολλὰ γράμματα σὲ καταντοῦν τρελόν. »Τὰ πολλά σε γράμματα εἰς μανίαν περιτρέπει (Γραφ.).« ||. 'δὲν ἠξεύρει γράμματα. »Οὔτε γράμματα οὔτε νεῖν ἐπίσταται,« (Παροιμ.). ||. ἔμαθε τὸν υἱόν 'του γράμματα. »Ἐδιδάξατο (»Ἐπαίδευσε) τὸν υἱὸν (τὸν παῖδα). §. γράμμα (τὸ στοιχεῖον τοῦ ἀλφαβήτου), ἴδε Ψηφί.

Γραμματάκι. »Ἐπιστόλιον, γραμμάτιον, γραμματίδιον, δελτάριον (κυρ. τὸ τριγωνοειδῶς εἰς σχῆμα Δ διπλωμένον). billet, ἴδε καὶ Πιττάκι καὶ 'Ραβάσι.

Γραμματικός. »Γραφεύς, γραμματεύς, ὑπογραφεύς (κυρ. ὁ γράφων καθ' ὑπαγόρευσιν). écrivain, greffier, secrétaire. ||. εἶμαι γραμματικὸς (ἢ) κάμνω τὸν γραμματικόν. »Γραμματεύω. ||. ἦτον γραμματικὸς τοῦ Ἀρχίου καὶ τῶν ἄλλων στρατηγῶν. »Ἐγραμμάτευε τοῖς περὶ Ἀρχίαν πολεμάρχοις (Ξενοφ.). ||. ἐσὺ ἦσουν γραμματικός, κ' ἐγὼ πληρεξούσιος. »Ἐγραμμάτευες, ἐγὼ δ' ἐκκλησίαζον (Δημοσθ.).«

Γραμματισμένος, η, ον. »Πολυγράμματος, λόγιος, ἐλλόγιμος (»Ἐλλόγιμος, γεγραμματισμένος,« Ἡσύχ.), πεπαιδευμένος. lettré, homme de lettres. ||. οἱ γραμματισμένοι. »Οἱ ἐπὶ (ἐν) λόγοις εὐδόκιμοι, οἱ περὶ (ἀμφὶ τοὺς) λόγους ὄντες (ἔχοντες). les gens de lettres. ||. οἱ Ἡλιουπολῖται εἶναι, λέγουν, οἱ πλέον γραμματισμένοι τῶν Αἰγυπτίων. »Ἡ-

λιουπολῖται λέγονται Αἰγυπτίων εἶναι λογιώτατοι (Ἡροδ.).«

Γρασίδι (χλωρὸ' χορτάρι διὰ τὰ ζῶα, Τουρκ. τσαΐρι). »Γράστις καὶ Κράστις (ἡ), χλόη, πόα. **le frais.**

Γραφή, ἴδε Γράμμα.

Γραφτὸ(τὸ). »Εἱμαρμένη, πεπρωμένη (μοῖρα), τὸ πεπρωμένον, τὸ ἐπικεκλωσμένον ἑκάστῳ(Πλούτ.), Ἀδράστεια. **l'arrêt (l'ordre, la loi) du destin, destinée, destin, fatalité**(κυρ. τὸ κακόν). **prédestination.** ||. ἦτον γραφτό' μου (σου, 'του, 'της, 'μας, κτλ.), (ἡ) τῆς μοίρας μου (κτλ.). »'Επέπρωτό (»Εἵμαρτό, »'Επεκέκλωστό, »Ἀπέκειτό) μοι. **il m'était destiné (prédestiné, marqué par le destin).**

Γράφω, ῥ. μετ. »Γράφω. **écrire.** ||. γράφω γράμμα. »'Επιστέλλω, γράφω. ||. σ' ἔγραψα διὰ 'σπίτι. »'Επέστειλά σοι περὶ οἰκήματος. || καθὼς 'τὸν ἔγραψα. »Κατὰ τὰ πρὸς αὐτόν μοι ἐπεσταλμένα. ||. γράφετέ 'μας δὲ καὶ τί ἐκάματε, ἢ τί κάμνετε. »'Επιστέλλετε δὲ καὶ ὅ,τι πέπρακται ὑμῖν, ἢ πράττοντες τυγχάνετε(Πλάτ. 'Επιστ.)«. ||. γράφω 'ς τὸ πλάγι ('ς τὸ περιθῶρι). »Παραγράφω. **écrire en marge.** ||. γράφω 'ς τὸ κατάστιχο', ἴδε Κατάστιχον. §. (οὐδ.) ἔχω ἐπ' ἐμοῦ (ἐμπεριέχω) τι γραμμένον. ||. τί ἔγραφε τὸ γράμμα; ἴδε καὶ πρβλ. Λέγω. (ἡ χρῆσις ἡ κατάχρησις αὕτη ἐσυνειθίζετο πρὸ πολλῶν χρόνων εἰς τοὺς τελευταίους Βυζ. συγγραφεῖς: »Καὶ σταυρὸς μέσον αὐτῶν γράφων, Εἷς ἅγιος, εἷς κύριος κτλ.« Ἀνών. περὶ ἀρχ. Κωνσταντινουπόλ. παρὰ Βανδουρ. **Imper Orient. Vol. I. p. 15**). ||. γράφομαι (κυρ. στρατιώτης), ῥ. μέσ. »Ἀπογράφομαι, ἀπογράφω ἐμαυτὸν, καταγράφομαι, καταγράφω ἐμαυτόν. **s'enrôler, s'engager, se faire inscrire.** ||. τὸ πρῶτο' ('ς τὸ πρῶτο') γράφθηκαν ὀλίγοι. »Καὶ τὸ μὲν πρῶτον ὀλίγοι ἀπέγραψαν σφῶν τὰ ὀνόματα (Ἀῤῥ.).« ||. ἔβγαλαν διαλαλητὴν, ὅποιος ἀπὸ τοὺς νέους θέλοι, 'να γραφθῇ. Καὶ ἐπειδὴ γράφθηκαν ὅλοι. »'Εκήρυξαν τῶν νέων ἀπογράφεσθαι τὸν βουλόμενον. Ἀπογραψαμένων δὲ πάντων (Πλούτ.).«

Γράψιμον (ἡ πρᾶξις τοῦ γράφειν). »Γραφὴ, τὸ γράφειν. **écriture**, θ. ||. ὅσα παιδιὰ 'δὲν εἶν' ἀκόμη καλὰ δυναμωμένα 'ς τὸ γράψιμο'. »Τοῖς μήπω δεινοῖς γράφειν τῶν παίδων (Πλούτ.).« §. (τὸ εἶδος, ὁ χαρακτὴρ τοῦ γραψίματος). »Χεὶρ (ἡ). **écriture**, θ. **caractère, main**, θ. ||. καὶ ἐπειδὴ γνώρισε τὸ γράψιμον τοῦ Κομμόδου. »Γνωρίσασα δὲ τὴν Κομμόδου χεῖρα. **elle reconnut sa main**, ἴδε καὶ Γνωρίζω.

Γρεβάδι, ἴδε Γρηβάδι.

Γρεβαδέλι, 'ψ. (τοῦ γλυκοῦ νεροῦ). »Κυπρινίσκος. **carpeau, carpillon.**

Γρηὰ (ἐκ τοῦ) »Γραῖα (κοιν.) καὶ Γραῦς-αὸς (Ἀττικ.). **vieille-femme.**

Γρηΐτικος (-ίστικος), η, ον. »Γραώδης, γραϊκὸς, πρεσβυτικός. **de vieille femme.**

Γρηΐτσα. »Γραΐδιον. **une petite vieille, viellotte**, θ.

Γρηβάδι καὶ Γρεβάδι ('ψάρι τοῦ γλυκοῦ νεροῦ, Τουρκ. σαζάνι). »Κυπρῖνος (Οἱ Τοῦρκοι τῆς μικρᾶς Ἀσίας 'τὸ λέγουν Κιουμπρίν). **carpe**, θ.

Γρηκῶ (προφ. καὶ Ἀγρηκῶ). »Καὶ ὅσοι τοῦ πολέμου τὴν τέχνην ἀγρηκοῦν,« Ἆσμα δημοτ.), ῥ. μτβτ. ἴδε Ἀκούω, Καταλαμβάνω καὶ 'Νοιώθω.

Γρῆνα, ἴδε Γρύνα.

Γρηνιάζω (ἴσως ἐκ τοῦ) »Ἀῤῥηνέω (φωνάζω, καθὼς τὰ σκυλιὰ ὅταν δείχνουν τὰ 'δόντιά 'τους), ῥ. ἀμ. ἴδε Γρυνιάζω.

Γρηνιάρικος, η, ον (κυρ. μωρὸ παιδί), (ἴσως ἐκ τοῦ) Ἀῤῥηνὴς (κυρ. σκύλος), ἴδε Γρυνιάρικος.

Γριπάρης. »Γριπεὺς, σαγηνεὺς (Πλούτ. Πομπ.), σαγηνευτὴς(-τήρ). **pêsheur, qui pêche à la seine.**

Γρίπος. »Σαγήνη, γρῖπος(-φος), συρτὸν (Γλωσσαρ. ὅθεν τὸ κοιν. Συρτικόν). **seine** καὶ **saine**, θ. **tramail** καὶ **tremail.** §. (συνεκδχ.) τὸ πλοῖον

(ἡ βάρκα) τοῦ γρίπου, ἴδε, Ψαροκάϊκον.

Γροθιά. »Πυγμή, κόνδυλος (κυρ. ἡ κατακεφαλιά). coup de poing, taloche, gourmade, θ. ||. μὲ ταῖς γροθιαῖς, ἐπ. »Πύξ. à coups de poing. ||. παίζω (κτυπηοῦμαι μὲ) τῆς γροθαῖς. »Πύξ μάχομαι (καὶ μονολ.) Πυγμαχέω, πυκτεύω, κονδυλίζω. se battre à coups de poing, s'exercer au pugilat.

Γροθοκόπημα. »Πυγμή, κονδυλισμός. pugilat.

Γροθοκόπος. »Πύκτης, πυγμάχος. qui combat au pugilat, qui se bat à coups de poing.

Γρόθος. »Πυγμή («Πυγμή, σύγκλεισις δακτύλων, γρόνθος,« Σουΐδ.), κόνδυλος (τοὺς τῆς χειρὸς δακτύλους εἰς γρόνθον συστρέφοντες, ὅπερ Κόνδυλόν φασιν οἱ σοφοί, » Εὐσταθ. Ἰλ. Ψ.). poing, ἴδε καὶ Γροθιά.

Γροικῶ, ἴδε Γρηκῶ.

Γροῦπος (ἀμφιβάλλω ἂν ἦν' ἐκ τοῦ) »Ῥῶπος. »Ἔνδεσμος (ἀργυρίου), « Γρφ. (Παροιμ. Ζ', 20).

Γρὺ (ὁ παραμικρότερος λόγος, λέξις ἄκλιτος, οὐδετ. διεσώθη ἀπαράλλακτος'. ||. καὶ ἐνῷ 'δὲν ἀπεκρίθηκεν οὔτε γρῦ. »Καὶ ταῦτ' ἀποκρινομένου τὸ παράπαν οὐδὲ γρῦ' »Οὐδαμοῦ ἐφθέγξατο, οὐδ' ὑπήχθη γρύξαι. il n'a pas repondu le plus petit mot. ||. 'δὲν μὲ ἄφηκες 'να εἴπω οὔτε γρῦ. »Οὐδ' ἀναγρύζειν μοι ἐξουσίαν ἐποίησας (Ξεν.).« vous ne m'avez laissé pas même de souffler le mot. §. (οἱ παλαιοὶ 'τὸ μετεχειρίζοντο καὶ ἐπὶ πράγματος ἐλαχίστου. »'Εμοί τε οὐδὲ γρῦ μετέδωκεν αὐτῆς, « Ἰουλ.), ἴδε Σπάλα.

Γρύνα (κυρ. τὸ ἀδιάκοπον καὶ ὀχληρὸν κλάψιμον τῶν μωρῶν παιδιῶν). »Κλαυθμυρισμὸς (ἐνδελεχὴς, συνεχής). vagissement (continuel, importun). §. γογγυσμὸς, μεμψιμοιρία. murmure. ||. κάλλιον λάχανα μὲ γέλια, παρὰ ζάχαριν μὲ γρύνα, (Παροιμ.), »Κρείσσων ξενισμὸς μετὰ λαχάνων πρὸς φιλίαν καὶ χάριν', ἢ παράθεσις μόσχων μετ' ἔχθρας,« Παροιμ. Σολομ. »Κρείσσων ψωμὸς μεθ' ἡδονῆς ἐν εἰρήνῃ, ἢ οἶκος πλήρης πολλῶν ἀγαθῶν καὶ ἀδίκων θυμάτων μετὰ μάχης,« Αὐτ.

Γρυνιάζω, ῥ. ἀμ. (ἴσως ἐκ τοῦ) »Γρύζω («Φωνὴν παιδὸς γρύζοντος,« Ἀριστοφ. Νεφ.), δυσχολαίνω (Δυσ.), κλαυθμυρίζω(-ίζομαι), βαΰζω. importuner par des vagissemens continuels, pousser des vagissemens importuns. §. ἴδε Μουρμουρύζω.

Γρυνιάρης, α, ικον. »Γογγυστὴς, μεμψίμοιρος, δύσκολος. qui murmure, hargneux, acariâtre. gognard.

Γυαλὶ (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Ὑαλὶ κτλ.

Γυλάρι (τὸ ἄλλ. Κεφαλόπουλον ἢ ὁ μικρὸς Γύλος ἢ Κέφαλος). »Γυλίσκος (Ὁ σχολ. τοῦ Ὀππιανοῦ λέγει ὅτι εἰς τὸν καιρόν 'του ὠνομάζετο) »Κεστρεὺς, γύλλος καὶ γυλός. χελών. espèce de petit muge. goujon (κυρ. τοῦ ποτ.).

Γυμνάζω, ῥ. μετ. »Ἀσκέω, παιδεύω, γυμνάζω, παρασκευάζω. exercer. ||. γυμνάζομαι, ῥ. μέσ. αὐτοπ. »Ἀσκέω(-ομαι), γυμνάζομαι, παιδεύομαι, ἀγωνίζομαι, σωμασκέω, ἀλείφω(τρίβω) ἐμαυτὸν (μεταφ.), μελετάω. s'exercer.

Γύμνασις. »Ἄσκησις, γυμνασία, γύμνασις, γυμνάσιον, γύμνασμα, σωμασκία, ἀγωνία, τριβὴ, μελέτη. exercice.

Γυμνόνω, ῥ. μετ. »Γυμνόω, mettre nu, ἴδε καὶ Γδύνω καὶ Ξεγυμνόνω.

Γυμνοπόδης, ἴδε Ξυπόλυτος. §. (συνεκδχ. καὶ μεταφορ. ἄνθρωπος τοῦ ὄχλου, χαχόήθης, ὁ Τουρκ. μπαλδὶρ-τσιπλάκης). »Γυμνορύπαρος (Διογ. Λαέρτ.), ἀγοραῖος (Θεοφρ. Χαρ.). pied poudreux (τοῦτο εἶνε ἀπαράλλακτον τὸ) »Κονίπους-οδος (τῶν Παλαιῶν Ἐπιδαυρίων, ἴδε Πλουτάρχ. Ἑλλην. Κεφαλ.). va nupieds, ἴδε καὶ Ἀχρεῖος.

Γυμνὸς (ὁ ἀλλ. Ἔνδυτος, προφ. ἢ Ἔδυμνὸς), ή, όν. »Γυμνὸς, ἀχίτων, ἀνείμων. nu-ue. ‖. τὸ φόρεμα' ὅ,που φυλάγεις 'ς τὸ κουφάρι σου, εἶνε τοῦ γυμνοῦ. »Τοῦ γυμνητεύοντος τὸ ἱμάτιον, ὃ σὺ φυλάσσεις ἐν ἀποθήκαις (Βασιλ.« ‖. εἶμαι (ζῶ) γυμνός. »Γυμνητεύω.

Γυμνοσάλιαγχος, ζ. »Λείμαξ, σέσιλος. limax, limace, θ.

Γυμνότης. »Γυμνότης, γύμνωσις. nudité.

Γυναῖκα (ὁ θηλυκὸς ἄνθρωπος). »Γυνή. femme, θ. ‖. φώναξέ μου τὴν γυναῖκα. »Κάλει μοι τὴν ἄνθρωπον. ‖. κάμνω (φέρνομαι) 'σὰν γυναῖκα. »Γυναικίζομαι(-ίζω). §. (ἡ πανδρεμμένη ὡς πρὸς τὸν ἄνδρα 'της). »Γαμετή, γημαμένη, γεγαμημένη, συνοικοῦσα, σύνοικος, σύνευνος, ὁμόζυγος, σύζυγος, ὁμευνέτις (δάμαρς -αρτος, ἄλοχος) (ποιητ.). femme, θ. §. épouse, θ. compagne, θ. ‖. παιδιὰ ἀπὸ τὴν πρώτην 'του γυναῖκα. »Τέκνα ἐκ τῆς προγεγαμημένης αὐτῷ. enfans du premier lit. ‖. τὸν φιλόσοφον Ξάνθον τὸν ὁρίζει ἡ γυναῖκά 'του. »Ξάνθος ὁ φιλόσοφος γυναικοκρατεῖται.

Γυναίκειος, η, } ον. »Γυναικεῖος. féminin. ‖. τὸ γυναίκειον (ἐλλειπτ. μέρος ὅπου στέκονται ἡ γυναῖκες εἰς τὴν ἐκκλησίαν), ἴδε Γυναικίτης.
Γυναικήσιος, α, }
Γυναικήτικος, η, }

Γυναικίτης (κυρ. τὸ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις, προφ. χυδ. Γυναιτίκι. ὅμοιόν τι ἀναφέρει ὁ Παυσανίας Κορινθ. Β', 11.] ὅτι ἦτον καὶ εἰς τὸν ἐν Σικυωνίᾳ ναὸν τῆς Δήμητρος Προστασίας· διότι λέγει: »'Ενταῦθα ἐφ' ἑαυτῶν οἱ ἄνδρες ἑορτὴν ἄγουσι· τὸν δὲ Νυμφῶνα καλούμενον ταῖς γυναιξὶν ἑορτάζειν παρείκασι «). »Γυναικωνίτης (ὁ), γυναικωνῖτις (ἡ), γυναικὼν, γυναικεῖον, θάλαμος. l'appartement des femmes.

Γυναικόπαιδα (τὰ), (αἱ γυναῖκες ἢ τὰ παιδία. συνήθης ἡ λέξις καὶ εἰς τὸν καιρὸν τῶν Βυζαντ.). »Γυναῖκες καὶ παῖδες· »Παῖδες καὶ γυναῖκες.

Γυναικούλης. »Θηλυδρίας, γυναικώδης, μαλθακὸς, γυναικίας, γύννις, γυναικιζόμενος, ἐκτεθηλυμμένος. efféminé.

Γυρεύω, ῥ. μετ. ἴδε Ζητῶ καὶ Σκαλίζω.

Γυρίζω (εὔχρηστος ἡ λέξις ἐπὶ τῶν Βυζαντ. »Ἀνάγκη γυρισθῆναι ἡμᾶς ὑπὸ Ῥωμαίων,« Κέδρην.), ῥ. μετ. (ἐκ τοῦ) »Γυρόω. »Στρέφω. §. Ἑλίσσω(-ττω), ἀνελίσσω(-ττω). §. Ἀπο(»Ἐπι)στρέφω. §. Τρέπω (κυρ. τὸν ἐχθρόν). tourner. §. (ναυτ.), »Κάμπτω. virer. ‖. γυρίζω τὸ ἐπάνω κάτω (τὸ μέσα ἔξω, τὸ ἐμπρὸς 'πίσω, ἀνάποδα δηλ. ἐν γένει). »Ἀνα(»Μετα)στρέφω, εἰς τοὐναντίον στρέφω. ‖. γυρίζω τι ἀνάποδα (τὸ μέσα ἔξω). »Ἐκτρέπω, (καὶ ἐκ τοῦ ἐναντ. τὸ ἔξω μέσα) Εἰστρέπω (»Ἣν δὲ καλοῦσι σκολόπενδραν, ὅταν καταπίῃ τὸ ἄγκιστρον, ἐκτρέπεται τὰ ἐντὸς ἐκτὸς, ἕως ἂν ἐκβάλῃ τὸ ἄγκιστρον· εἶθ' οὕτως εἰστρέπεται πάλιν ἐντὸς,« Ἀρστ.). ‖. γυρίζω τὸ φόρεμά μου, τὰ μέσα ἔξω, ὅταν λερώσῃ. »Ἐκστρέφω (»Ἐκστρέψαι γὰρ ἱμάτιον λέγεται, τὸ ἀλλάξαι τὸ πρὸς τὸ σῶμα μέρος ἔξω,« Σουΐδ.). ‖. γυρίζω τὸ ἄλογον (τὸ ἁμάξι, τὸ πρόσωπον, κτλ.). »Ἀποστρέφω τὸν ἵππον (τὴν ἅμαξαν [Ξενοφ.], τὸ πρόσωπον (Γραφ.)). ‖. καὶ ἐπειδὴ ἦλθεν ὁ Κῦρος 'να 'τὸν φιλήσῃ, ὁ Κυαξάρης ἐγύρισε τὸ πρόσωπον. »Ἐπεὶ δ' ὁ Κῦρος ἦλθεν ὡς φιλήσων, ὁ Κυαξάρης ἀπεστράφη (Ξενοφ.). ‖. γυρίζω τὸ νερὸν, (ἢ) τὸ αὐλάκι τοῦ νεροῦ. »Παρατρέπω (»Παρεκτρέπω, »Παράγω) τὸ ὕδωρ (τὸν ὀχετὸν), παροχετεύω. détourner (dériver) les eaux. ‖. ἐγύρισεν ἀλλοῦ τὸ νερὸν τοῦ αὐλακίου. »Παρατρέψας ἄλλῃ τὸ ὕδωρ τῆς διώρυχος. ‖. γυρίζω τὸ χωράφι (ἀμπέλι κτλ., 'τὸ 'ξανασκάπτω δηλ.). »Στρέφειν τὴν γῆν (Ξενοφ.), ἴδε καὶ Διβολίζω. ‖. ἐγύρισε τὴν γνώμην τοῦ ἀδελφοῦ 'του. »Ἔτρεψεν ἀδελφειοῦ φρένας (Ὅμ.)· »Παρέπεισεν (»Μετ-

ἔπεισεν) αὐτόν. il le dissuada (détourna). ||. ἐκεῖνος γυρίζει ὅλο' τ' σπίτι (μεταφορ.). »'Εκεῖνός ἐστιν ὁ τὰ κατ' οἶκον ἅπαντα διοικούμενος· »Ἐπ' αὐτῷ ἐστιν ἅπασα ἡ οἰκία. c'est lui qui mène la maison. ||. 'τὰ γυρίζω εἰς τὸν νοῦν μου, (ἢ) γυρίζουν εἰς τὸν νοῦν μου, ἴδε Συλλογίζομαι. ||. τί 'τὰ γυρίζεις, (φρα.); ἴδε Στριφογυρίζω. §. ῥ. μέσ. αὐτοπ. (ἐκ τοῦ) »Γυρόομαι (»Γυροῦται προτέρην ἔμπαλιν εἰς κακίην,« Γρηγ.), »Στρέφομαι. §. 'Επιστρέφω, ἀναστρέφω, ὑποστρέφω, ἐπαναστρέφω, ἀποστρέφομαι, μεταστρέφομαι, νοστέω, ὑπονοστέω, ἐπανέρχομαι, ἐπάνειμι, ἀναλύω, ἀνακάμπτω, ἀναχωρέω, παλινδρομέω, παλινοστέω, τρέπομαι, ἀποτρέπομαι, κάμπτομαι. se tourner, retourner, s'en retourner, être de retour, circuler, détourner. ||. ἀφ' οὗ 'τοὺς ἐκυνήγησεν 'ως οὗ ἐστοχάζετο ὅτι 'δὲν ἔχει φόβον, ἐγύρισε. »Διώξας ἄχρις οὗ ἀσφαλὲς ᾤετο εἶναι, ἀπετράπετο.« ||. διότι μερικοὶ ἐξ αὐτῶν ἐγύρισαν (ὀπίσω) εἰς τὴν πόλιν, »Εἰσὶ γάρ τινες αὐτῶν οἱ ἀπετράποντο ἐς τὴν πόλιν (Θκδ.). » ||. ἐν ᾧ ἐγύριζεν ἀπὸ τραπέζι. »Ἀπὸ δείπνου ἀναλύοντα. ||. καθὼς ἐγύρισεν ἀπὸ τὴν βοσκήν. »Ἀπὸ τῆς νομῆς ἀναςρέψας. ||. καὶ καθὼς γυρίσῃς μέσ' ἀπ' αὐτὴν (τὴν ἄκραν). » Καὶ κάμψαντα τοῦτον (τὸν ἀγκῶνα) ἐντός. doubler. ||. ἀφ' οὗ ἐγυρίσαμεν τὸν ναὸν τοῦ Ποσειδῶνος. »'Επειδὴ τὸν τοῦ Ποσειδῶνος νεὼν κατεκάμψαμεν. ||. ἡ γῆ γυρίζει τριγύρω 'ς τὸν ἥλιον. »'Η γῆ περὶ τὸν ἥλιον στρέφεται. ||. ἐγύρισε 'ς τοὺς συντρόφυς 'του (τὰ παλληκάριά 'του) καὶ 'τοὺς λέγει. »Μεταστραφεὶς πρὸς τοὺς λοχίτας, ἔφη. ||. γυρίζει ἐπάνω-κάτω. »Ἄνω καὶ κάτω στρέφεται (Πλάτ. Φαίδ.)· »Πάσας στροφὰς στρέφεται. ||. τί στενοχωρηέσαι, καὶ γυρίζεις ὅλην νύκτα; »Τί δυσκολαίνεις, καὶ στρέφῃ τὴν νύχθ' ὅλην (Ἀριστοφ.); §. ἡ πόλις γυρίζει δεκαοκτὼ μίλια. »Περίβολος δὲ τῆς πόλεως ἑκκαίδεκα στάδιοι. §. γυρίζω ('πάγω) μὲ τὸν τάδε (ἢ) γυρίζω μὲ τὸ μέρος 'του (, 'τὸ ἐγκολπόνομαι δηλαδή). »Τάσσο(-ττο)μαι, προστίθεμαι, προσχωρέω, μετατάττομαι (μεθίσταμαι) πρός. embrasser le parti, se ranger du parti de quelqu'un. §. ἴδε καὶ Σκαλίζω καὶ Τριγυρίζω.

Γύρισμα. »Στροφή, tournure, f. §. »Καμπή, ἑλιγμός. sinuosité, ἴδε καὶ Στριφογύρισμα. §. »'Επιστροφή, ἐπάνοδος, νόστος (κυρ. ἀπὸ τὴν ξενητειὰν εἰς τὴν πατρίδα). §. ἀναςροφή. retour. ||. γύρισμα νεροῦ (αὐλακιοῦ κτλ). »Παρατροπή (»Παρεκτροπή) ὕδατος (ὀχετοῦ), παροχέτευσις. derivation (d'un ruisseau). §. γύρισμα χωραφιοῦ (ἀμπελιοῦ κτλ., τὸ δεύτερον δηλ. σκάψιμον), ἴδε Διβόλισμα.

Γυριςὸς (ἀναφέρει τὴν λέξ. ὁ σχολ. τοῦ Φιλοστρ.), ή, όν. »'Ελικοειδής. tortueux, sinueux.

Γυρνῶ (ἀπὸ τοῦ) »Γυρόω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. ἴδε Γυρίζω.

Γύρος. »Κύκλος. cercle. §. Περιφέρεια. circonférence. §. Γύρος (μεταγ. καὶ κοιν. »Τῷ κλήματι γῦρον περὶ αὐτὸν ὁ Ποπίλιος περιέγραψε,« Πλούτ.). tour. §. τὸ τριγυρινὸν εἰκόνων κτλ. (τὸ Τουρκ. Περβάζι). »Στεφάνη, κορωνίς (κυρ. τὰ ἐπάνω). bord, bordure, f. châssis, cadre (κυρ. εἰκόνων). §. »Περίοδος (ἡ). tournée. ||. ὁ γύρος τοῦ τροχοῦ, ἴδε Τροχός. ||. ὁ—τοῦ κοσκίνου, ἴδε Κοσκινόγυρος. §. (περιοχὴ κτιρίου). »Περίβολος. enceinte, f. circuit, circonférence, enclos, ἴδε καὶ Αὐλόγυρος. §. (περίπατος πρὸς διασκέδασιν). »Δρόμος. tour. ||. ἂς ἔβγωμεν 'να κάμωμεν δυὸ-τρεῖς γύρους εἰς τὸ φεγγάρι. »'Εξίωμεν περιπατήσοντες (διαβαδίσοντες) μικρὸν πρὸς τὴν σελήνην. allons faire deux-trois tours de promenade au clair de la lune. ||. ἀκόμη 'δὲν εἶχαν κάμει δύο-τρεῖς γύρους. »Καὶ οὔπω δύ' ἢ τρεῖς δρόμους περιεληλυ-

θότε ἤστην (Πλάτ. Εὐθυδ.), ἴδε καὶ Περιδιάβασις.

Γυρτὸς, ἡ, όν. »Κυρτὸς ('Ησύχ.), ἐπικαμπὴς, καμπύλος, τοξοειδὴς, δρεπανοειδὴς, συγκεχαμμένος. recourbé, plié, arqué. ‖. τὰ κέρατά 'του εἶνε γυρτά. »Τὰ δὲ κέρατα ἔχει γαμψὰ,« Ἀρς.

Γύρω, ἐπ. (τοπ.), ἴδε Τριγύρω.

Γυψέλι (τ' σπίτι τῶν μελισσῶν), ἴδε Κυψέλι.

Γύψος (προφ. κοιν. "Γψος), ὁρ. »Γύψος (ἡ), τίτανος (ἡ) (Λουκιαν.). plâtre, gypse.

Γωνιὰ (ὅπου ἀνάπτουν φωτιὰν, καὶ μαγειρεύουν. Οἱ παλαιοὶ τὴν ἐθεοποιοῦσαν· οἱ Τοῦρκοι καὶ ἄλλα ἔθνη 'τὴν σέβονται καὶ τῶρα ὡς ἱεράν. »Ἑστία, ἐσχάρα. foyer, âtre. §. (ἰδιαιτ. τὸ μέρος τῆς γωνιᾶς ἀπὸ τοῦ ὁποίου 'βγαίνει ὁ καπνός). »Καπνοδόκη(-δόχη). cheminée. §. (ἐργ. τεκτ., τὸ ἄλλ. Ἀλφάδι). »Γνώμων, κανὼν, στάθμη. équerre, θ.

Δ

Δ, δ, τὸ τέταρτον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου. §. τρέπεται εἰς Γ: »Διά-γιά. ‖. εἰς Ζ· »Δορκάδι-ζαρκάδι (ἀπαραλλ. καθὼς καὶ οἱ παλ. ἔλεγον Ζορκὰς ἀντὶ Δορκάς), ὁμαδεύω-μαζεύω. ‖. εἰς Ν· »Δίδω, -δίνω, κτλ. ‖. εἰς Τ (προηγουμένου τοῦ Ν)· »Δένδρον-δέντρον, ἕνδεκα -ἕντεκα, κτλ.

Δὰ (μόρ. ἀναλογοῦν ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μὲ τῶν ἀρχ. τὸ) »Δή. (ἐνίοτε μὲ τὸ) δῆτα (καὶ σπανιώτατα μὲ τὸ) δαί. (τὸ Γαλλ.) da (ἔχει κάποιαν σχέσιν. ἰδοὺ τὰ παραδείγματα). ‖. τοῦτο δὰ εἶνε 'που θυμόνει κανείς. »Οὐκοῦν τοῦτο δὴ καὶ τὸ ἀγανακτητὸν (Πλάτ. Γοργ.).« ‖. φέρε δὰ τῶρα καὶ τὸν ὡραῖον ἐκεῖνον κατάλογον. »Φέρε δὴ καὶ τὸν καλὸν ἐκεῖνον κατάλογον (Δημοσθ.).« ‖. αὐτὰ δὰ τὰ συνειθισμένα. »Ταῦτα δὴ τὰ συνήθη. ‖. ἂς εἶναι δά. »Εἶεν δή. ‖. κοιμᾶσαι; ὄχι δά; λέγει. »Καθεύδεις; οὐ δῆτα, ἔφη (Πλάτ. Συμπ.)« ‖. ὄχι δὰ (μὲ τρόπον δυσαρεσκείας)! »Μὴ δῆτα. nenni da, mais non donc. ‖. ναὶ δά! ὄχι δὰ (μὲ τρόπον εἰρωνικῆς ἀπορίας)! »Μὴ λέγε. des chansons! vous plaisantez! oui da! ‖. τοσοςδά. »Τοσοςδί, τοσόςδε, τηλικόςδε. ‖. τοῦτος (τοῦτο) δά. »Οὑτοσί. celui-ci. ‖. ἐκεῖνος δά. »Ἐκεινοσί.

Δάγκαμα, Δαγκαματιὰ }. »Δῆγμα, δῆξις. coup de dent, morsure, θ.

Δαγκανιάρης, α, ικον. »Δήκτης, δηκτικός. mordant. §. hargneux (κυρ. σκυλί.)

Δαγκάνω (προφ. καὶ Δακόνω καὶ Δαγκόνω, καὶ εἶνε, λέγει ὁ Εὐστάθιος ['Οδυσ. Ε. 84], πρωτότυπον ὁριστικὸν τοῦ ὑποτακτικοῦ Δάκω, καθὼς καὶ τὸ Μανθάνω τοῦ Μάθω καὶ τὸ Ἐρυγγάνω τοῦ Ἐρύγω, κτλ.), Μ. (θὰ) δαγκάσω (ὁ πθ. πρ. τῆς μτχ. Δαγκαμένος κτλ.), ῥ. μετ. »Δάκνω. mordre, donner un coup de dent. ‖. δάγκασαν τὰ χείλιά 'τους, (φρσ. λαβοῦσα τὴν ἀρχὴν ἀπ' ὅσους, θυμόνοντες, μετανοοῦντες, ἢ ἄλλως παθαινόμενοι τὴν ψυχὴν, δαγκάνουν τῷ ὄντι [καθὼς λέγει καὶ ὁ Πλούτ. ἐν τῷ περὶ ἀοργησ.] τὰ χείλη 'των ἢ τὰ δάκτυλά 'των. Ὁ Ὅμηρος ['Οδ. Α'.] εἶπε τὸ ἴδιον διὰ τοὺς μνηστῆρας τῆς Πηνελόπης:) »Πάντες ὀδὰξ ἐν χείλεσι φῦντες« (καὶ ὁ Τυρταῖος εἰς ἄλλην ἔννοιαν:) »Χεῖλος ὀδοῦσι δακών« (ὅμοιον εἶνε καὶ τοῦ Εὐριπίδου τὸ) »Χείλεσι διδοὺς ὀδόντας (Βακχ. 620).« ‖. (λέγομεν καὶ διὰ τὸν ἵππον:) ἐδάγκασε τὸ χαλινάρι. »Ἐνδακὼν δὲ τοὺς χαλινούς. il a pris la mors aux dents. §. ἡ μέλισσα (ὁ σκορπιὸς κτλ.) 'τὸν δάγκασε (καταχρ. ἀντὶ: 'τὸν κέντρωσεν), ἴδε Κεντῶ. §. (μεταφρ. προξενῶ λύπην καὶ πόνον εἰς τὴν ψυχήν τινος μὲ λόγους ἐγγιχτικούς), ἴδε Ἐγγίζω.

Δαγκασμένος, η, ον. »Δεδηγμένος. mordu. ‖. δαγκασμένος ἀπὸ

θύλον, 'φεῖδι, κτλ. »Κυνόδηκτος, ὀφιόδηκτος, κτλ.

Δαδί. »Δᾴς-αδὸς (κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ) δαΐς-ΐδος (ἡ). **torche (de pin ou de sapin)**, θ.

Δαιμοναριὰ, φ. (φαρμακ.), ἴδε Δύσκυαμος.

Δαίμονας. »Δαίμων-ονος (ὁ πονηρὸς), πνεῦμα (πονηρόν). **démon, esprit malin, mauvais esprit**, ἴδε καὶ Διάβολος.

Δαιμονίζω, ῥ. μετ., ἴδε Τρελλαίνω καὶ Σκάνω. ||. δαιμονίζομαι, ῥ. παθ. καὶ αὐτοπ. »Δαιμονάω (μεταγ.), πνεύματι πονηρῷ συνέχομαι, ὑπὸ πνεύματος ἀκαθάρτου ὀχλέομαι (Εὐαγγ.). **être obsédé (possédé) par l'esprit malin.** §. (μεταφορ.) δαιμονίσθηκε-ἀπ' τὸ κακό' 'του, ἴδε Δυσσιάζω καὶ Σκάνω.

Δαιμόνιον. »Δαιμόνιον (οἱ ἀρχαῖοι ὠνόμαζάν τὴν θεότητα γενικῶς καὶ τὰ διάφορα πνεύματα, εἴτε πονηρὰ, εἴτε ἀγαθὰ, ἰδιαιτέρως. Τοῦ Σωκράτους τὸ δαιμόνιον ἔχει κάποιαν ἀναλογίαν μὲ τὴν ἰδέαν, τὴν ὁποίαν ἔδωκαν ὕστερον οἱ μεταγενέστεροι, καὶ κατ' ἐξοχὴν οἱ χριστιανοὶ, εἰς τὴν λέξιν, ἡ ὁποία μόνον εἰς τὸν Λούκιον ἢ Ὄνον τοῦ Λουκιανοῦ ἀπαντᾶται μὲ τὴν σημερινὴν σημασίαν), ἴδε Δαίμονας. ||. ἔχει δαιμόνιον, ἴδε Δαιμονίζομαι. ||. 'τὸν πιάνει τὸ δαιμόνιον, ἴδε Πιάνω.

Δαιμονισμένος, η, ον. (Σημ. Οἱ παλαιοὶ 'δὲν εἶχαν διόλου τὴν ἰδέαν· τοὺς προφήτας μάλιστα καὶ ἱερεῖς 'των, καὶ κατ' ἐξοχὴν τοὺς ποιητὰς καὶ ἀοιδοὺς 'των, ὅταν 'τοὺς ἔπιανε τὸ δαιμόνιον τῆς προφητείας ἢ τῆς ποιήσεως, 'τοὺς ἐσέβοντο, ὡς θείους ἄνδρας καὶ 'τοὺς ὠνόμαζαν ἐπομένως θεοφορήτους, θεολήπτους κτλ. Οἱ Τοῦρκοι κατὰ τοῦτο ὁμοιάζουν πολὺ τοὺς ἀρχαίους). »Δαιμονῶν, δαιμονιζόμενος, δαιμονόληπτος, δαιμονιακὸς (μεταγ.), ἐνεργούμενος (ἐνοχλούμενος, ἐνοχλούμενος) ὑπὸ δαίμονος (ὑπὸ πνεύματος ἀκαθάρτου), δαιμονοφόρητος (καὶ κατὰ τὴν ἰδέαν τῶν παλαιῶν) νυμφόληπτος, κάτοχος, ἔνθους, ἐνθουσιῶν, κορυβαντιῶν. **forcené, possédé, obsédé, énergumène, démoniaque, maniaque.** ||. εἶνε δαιμονισμένος, ἴδε Δαιμονίζομαι.

Δακρύζω (τρέχουν ἀπὸ τὰ 'μμάτιά μου δάκρυα), ῥ. ἀμ. »Δακρύω. **verser des larmes, pleurer.** §. (χύνω τι καὶ [ἀμτβ.] τρέχω ὡς δάκρυον): τὸ δένδρον (τὸ κλῆμα) δακρύζει. »Τῶν δένδρων ἔνια δακρύει τὸ κόμμι (Ἀῤῥ. Περίπλ.).«

Δάκρυον. »Δάκρυον καὶ Δάκρυ. **larme**, θ. **pleurs**, πλθ. ||. χύνω δάκρυα (ἡ) τρέχουν τὰ δάκρυά μου. »Δακρυῤῥοέω. **fondre en larmes, larmoyer.** §. δάκρυον (συνεκδ. τὸ διαυγὲς καὶ καθαρὸν ἢ λαγαρισμένον ὑγρὸν, ἐπομένως τὸ καθαρὸν ἢ ἀρσενικὸν λιβάνι), ἴδε Λιβάνι.

Δακρυσμένος, η, ον. »Δεδακρυμένος, ἔνδακρυς, δακρυῤῥοῶν. **éploré, tout en larmes.**

Δακτυλάκι. »Δακτύλιον, δακτυλίδιον (Ἀρστφ, Λυσ.), ἴδε καὶ Δάκτυλον.

Δακτυλήθρα. »Δακτυλήθρα. **dé, doigtier.**

Δακτυλιδάκι (τό). »Δακτυλίδιον (Δχ. ἐπιστ. Κρον.). **petite bague.**

Δακτυλίδι. »Δακτύλιος. **anneau, bague** (ὅταν ἔχῃ πέτραν), θ.

Δάκτυλον (προφ. κοιν. Δάχτυλο'). »Δάκτυλος. **doigt.** ||. τὸ μεγάλον ἢ τὸ πρῶτον: »Δάκτυλος (κυρ.) ὁ μέγας, ἀντίχειρ. **pouce** (τοῦ χεριοῦ), **orteil** (τοῦ ποδαριοῦ). ||. τὸ δεύτερον. »Λιχανὸς καὶ δεικτικός. **index.** ||. τὸ τρίτον. »Μέσος καὶ σφάκελος. **doigt du milieu.** ||. τὸ τέταρτον. »Παράμεσος καὶ ἐπιβάτης. **annulaire.** ||. τὸ πέμπτον (ἡ) τὸ μικρότερον. »Ὠτίτης, μύωψ (Νικ. Σμυρν.). **oriculaire.** ||. μετρῶ (λογαριάζω) μὲ τὰ δάκτυλα. »Ἐπὶ δακτύλων τίθημι (συμβάλλομαι), ἀπὸ χειρὸς λογίζομαι (» Λόγισαι φαύλως, μὴ ψήφοις, ἀλλ' ἀπὸ χειρὸς,« Ἀρστφ.). ||. ἕνα δάκτυλο' τὸ χόνδρος. »Πάχος δὲ δα-

κτυλιαῖος (δακτυλιαῖον). ‖. τέσσερα δάκτυλα, (εἶδος μέτρου). »Δοχμή, παλαιστὴ καὶ παλαιστὺς (ἡ), παλαιστὴς (ὁ), δῶρον (ποιητ. ὅθεν τὸ »Ἑκκαιδεκάδωρον). palme, θ. ‖. ἦτον μεγαλήτερον ὀκτὼ δάκτυλα. »Μεῖζον ἦν δυεῖν δοχμαῖν (Ἀριστοφ.).«

Δαμάλα (ἡ μικρὴ ἀγελαδίτσα). »Δάμαλις καὶ Δαμάλη. genisse, θ. §. (μτφορ.), ἴδε Τζαμάλα.

Δαμαλάκι (τὸ). » Δαμάλιον, δαμαλείδιον. petite genisse, (ὑποκορ. τοῦ-

Δαμάλι (τὸ ἀμουνούχιστον βῶδι, ὁ Τουρκ. Μπουγάς), » Ταῦρος. taureau. robin. §. ἴδε Μουσχάρι.

Δαμασκηνηά, ὁ. »Προύμνη (Θφρ.), ο κοκκυμηλέα καὶ κοκκύμηλος (ἡ Δαμασκηνή. »Ἡ δαμασκηνὴ φυτεύεται τῇ βραβύλῳ ὁμοίως,« Γεωπον.). prunier, damassier.

Δαμάσκηνον (συγχέεται μὲ τὸ Βερύκοκκον· ὁ Κωδινὸς ἐν τῷ περὶ Ὀφφικ. Δ΄. λέγει ὅτι τὸ βλαττίον τοῦ σκαρανίκου τοῦ Πριμμικηρίου ἦν βερικοκκόχροον, καὶ ἐπιφέρει πρὸς ἑρμηνείαν: »ὥσπερ οὖν τὸ φαιόν ἐστι μέσον κοκκίνου καὶ λευκοῦ.« τοιοῦτον ὅμως χρῶμα ’δὲν ἔχει τὸ καϊσί, ἀλλὰ τὸ δαμάσκηνον), ’πωρ. »Κοκκύμηλον ἡ (μᾶλλον) Προῦμνον (τὸ Δαμασκηνόν), (κυρ. ἡ Βαρδάσα, ἴδε τὴν λέξιν εἰς τὸ παράρτημα). prune θ. damas.

Δανείζω, ῥ. μετ. »Χράω, κιχράω (-ημι), δανείζω. prêter. ‖. δανείζομαι, ῥ. μεσ. » Χράομαι, κιχράομαι καὶ κέχραμαι, δανείζομαι. emprunter. ‖. τὰ δὲ καράβια ’που δανείσθηκ’ ἀπὸ τὸν Ἀντώνιον. » Ἃς δ’ ἐχρησάμην παρ’ Ἀντωνίου ναῦς (Ἀππιαν.).«

Δανεικός, ἡ, όν. »Ὁ δανεισθείς, ὁ ἐν δανείου λόγῳ. emprunté. ‖. δανεικὰ ἄσπρα. »Δάνειον. emprunt.

Δάνεισμα. »Δανεισμός, δάνεισμα. emprunt.

Δανειστής. »Δανειστής, χρήστης. créancier,

Δαρμὸς (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Ἡσύχιος); ἴδε Δάρσιμον.

Δάρσιμον. »Μαστίγωσις (κυρ. μὲ τὸ χαμτσίκι), αἰκισμός. l’action de battre, flagellation, fustigation.

Δασκάλα, ἴδε Δασκάλισσα.

Δασκαλεύω (ὁδηγῶ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κρυφίως καὶ ἐπὶ κακοῦ. Ὁ Θουκυδίδης, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας, μετεχειρίσθη τὸ) »Διδάσκαλος γίγνομαι (» Οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι, αἰσθόμενοι τὸν θρῦν τὸν ἐν Πελοποννήσῳ καθεστῶτα, καὶ τοὺς Κορινθίους διδασκάλους γενομένους κτλ.« Θουκυδ... τὸ ὁποῖον καρακατιὼν ἑρμηνεύει διὰ τοῦ »Καὶ ἠτιῶντο τήν τε εἰσήγησιν τοῦ παντός«). souffler, dicter à quelqu’un la conduite qu’il doit tenir (la reponse qu’il doit donner etc.), ῥ. μετ. ἴδε Διαβάζω καὶ Μαθαίνω.

Δασκάλισσα. » Διδάσκαλος (ἡ). maîtresse, θ.

Δάσκαλος (κατ’ ἀποχ. ἐκ τοῦ) » Διδάσκαλος, καθηγητής, καθηγεμών. maître. instituteur. ‖. δάσκαλος τῶν κοινῶν λεγομένων γραμμάτων. » Γραμματιστής, γραμματοδιδάσκαλος, παιδαγωγός. précepteur.

Δάσος (τὸ Τουρ. ὀρμάνι, τὸ ὁποῖον ὁ μακαρίτης Γαζῆς ἐτυμολόγησεν ἀπὸ τὸ Ὀρειμάντιον ! ! ! ἴδε τὰ Προλεγόμενα). » Δρυμών, δρυμός, ὕλη, λόχμη, νάπη καὶ νάπος (τὸ) (κυρ. τὸ λακκῶδες), ἄλσος (τὸ) (κυρ. ὅταν ἔχῃ καὶ νερὰ στεκάμενα), δάσος (τὸ) (μεταγ.). forêt, θ. bois.

Δαυκὶ (καὶ Δαυχί), φ. (τὸ Τουρκ. χαβοῦτσι καὶ εἰς τὴν Πελοπόννησον κασοῦρι). » Δαῦκος (ἡ), δαῦκος (τὸ ἥμερον), σταφυλῖνος, κέρας, λαῦκος τὸ καρωτὸν (Ἀθην. Ἀπ’ ἐδῶ ἐσχηματίσθη τὸ Γαλλ.) carotte, θ. panais, pastenade. (Τὸ κόκκινον Δαυκὶ εἶνε ἴσως ἡ) » Φοινικὰς (ῥάφανος τῶν Εὐβοέων , κατὰ τὸν Ἡσύχιον), ἴδε Κοκκινογοῦλι.

Δαυλί, ἴδε Δαυλός.

Δαυλίτης, ἴδε Καπνιά (Β).

Δαυλός. »Δαλός, (οἱ Λάκωνες κατὰ τὸν Ἡσύχ. ’τὸ ἐκρόφεραν) δαβε-

λὸς ἢ δαυελὸς, (οἱ δὲ Ἴωνες ἢ Αἰολεῖς) δαυλὸς, θυμάλωψ. tison.

Δάφνη, δ. » Δάφνη. laurier.

*Δαφνοκερασηὰ, δ. » Δάφνη Ἀλεξάνδρεια ἢ Ἰδαία (ἴδε τὸν Διοσκορ.). laurier-cerise.

Δαφνοκούκκουτσον, κ. » Δαφνὶς (ἡ), δαφνόκοκκον (τὸ) καὶ δαφνόκοκκος (ὁ). baie de laurier, θ.

Δαφνόλαδον. » Δαφνέλαιον, δάφνινον ἔλαιον. huile de laurier, θ.

Δειλινὸν (τὸ Τουρκ. ἰκιντὶν ἢ κοινῶς κεντί). » Δείλη, δείλη ὀψία, βυλυτὸς, δειλινὸν (μεταγ.). après midi. ||. ἀρχίσαμεν 'να δίδωμεν, ξεχωριςὰ τῆς ἕνας, τὰς ψήφους 'μας τὸ δειλινόν· ὥστε συνέπεσε 'να ἦνε πλειὰ σκοτάδι, ὅταν ἦλθεν ἡ 'δική μου ἀράδα. » Ἠρξάμεθα δὲ τοῦ διαψηφίζεσθαι δείλης ὀψίας· ὥστε συνέβη, ἡνίκα τοὐμὸν ὄνομα ἐκάλει, τὸ σκότος ἤδη εἶναι (Δημοσθ.). « §. (συνεκδ. τὸ φαγεῖ', ὅ,που συνειθίζουν μερικοὶ κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν, τὸ Τυρκ. κεντιέτικον). » Δειλινὸν (ὠνομάζετο καὶ εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Εὐσταθίου), ἀκρόφισμα. le gouter.

Δείξιμον. » Δεῖξις, ἐμφάνισις. l'action de montrer(indiquer,etc).

Δεῖπνον. » Δεῖπνον καὶ Δεῖπνος (ὁ) (ὁ Ὅμηρος καὶ ὁ Ξενοφῶν ὀνομάζουν εἰς πολλὰ μέρη τὸ πρωϊνὸν ἢ τὸ μεσημεριανὸν καὶ ἁπλῶς κάθε φαγεῖ', καθότι τὸ βραδυνὸν ἐκυριολεκτεῖτο) δόρπον (ποιητ.). souper, soupé. ||. ἡ ὥρα τοῦ δείπνου. » Δορπηστὸς (Ξενοφ.). ||. ἑτοιμάζω τὸ δεῖπνον. » Δειπνοποιέομαι.

Δειπνῶ, ῥ. ἀμ. » Δειπνέω (ὁ Ὅμηρος καὶ οἱ σύγχρονοί του τὸ μεταχειρίζονται ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς Τρώγω), δεῖπνον αἱρέομαι, δειπνοποιέομαι. souper.

Δείχνω, Μ. (θὰ) δείξω, ῥ. μετ. » Δεικνύω καὶ Δείκνυμι, ἐμφαίνω, ἀναφαίνω, διαδείκνυμι, σημαίνω, παρέχομαι, φαίνω, ἐμφανίζω. montrer, indiquer, marquer. ||. δείχνω μὲ τὸ δάκτυλον, » Δακτυλοδεικτέω. montrer au doigt. ||. δείχνω τὸν δρόμον. » Ἡγέομαί τινι τῆς ὁδοῦ, καθηγοῦμαί τινος τὴν ὁδὸν, σημαίνω (δείκνυμι) τὴν ὁδὸν (» Ὑμεῖς δὲ δείκνυτε τὰς ὁδούς· ἴστε γάρ, « Ξενοφ. Κυρουπ. Ζ'), ὁδηγέω. conduire. ||. 'να 'μᾶς δείξῃ ἕνα δρόμον, ὅπου 'να 'μποροῦν 'να περιπατῶν ζῶα, ἴδε Ἠμπορῶ. §. δείχνω (ἀντὶ τοῦ Διδάσκω τὸν τρόπον). » Ὑποδεικνύω(-υμι). enseigner, ἴδε καὶ Μαθαίνω. ||. 'να 'τὸν δείξω ἐγὼ ἐκεῖνον, (φρα.)! » Οὗτος δὲ τάχα εἴσεται. §. αὐτὸς ὁ καθρέπτης δείχνει τὸ πρόσωπον μεγάλον (ἄγριον, χλωμὸν κτλ.). » Ἐπὶ τὸ μεῖζον (φοβερώτερον, χλωρότερον) ἢ κατὰ τὴν τοῦ προσώπου φύσιν τὸ κάτοπτρον παρέχεται τὴν ἔμφασιν. ||. τὸ νερὸν, ὅ,που εἶνε κοντὰ, 'τὸ δείχνει καλλήτερον. » Τὸ ὕδωρ παρεμφαινόμενον, σαφεστέραν ποιεῖ τὴν ἔμφασιν (Ἀριστοτ.). §. ῥ. ούδ. (ἀντὶ τοῦ Φαίνομαι, Ὁμοιάζω): τὸ κρασὶ δείχνει 'σὰν 'να ἦνε ἀνακατωμένον μὲ ἄλλο. » Ἐμφαίνει γὰρ ὡς ἐμμεμιγμένου αὐτῷ ἑτέρου. il a bien l'air, ἴδε καὶ Φαίνομαι.

Δέκα, ἀριθ. » Δέκα. dix. ||. δέκα φοραὶς, ἴδε Φορά. ||. δέκα φοραὶς τόσος, ἴδε Δεκάδιπλος. ||. εἰς δέκα 'μέραις ἦλθεν, ἴδε Ἡμέρα. ||. δέκα χρόνων. » Δεκαέτης (ὁ καὶ ἡ), δεκαέτις (ἡ). ||. διὰ δέκα χρόνους. » Εἰς δεκαετίαν, μέχρι δεκαετίας. ||. δέκα χιλιάδες. » Μύριοι, μυριάς. ||. γραμμένα πρὸ δέκα χιλιάδων χρόνων. » Μυριοστὸν ἔτος γεγραμμένα, « Πλάτ. ||. μετὰ δέκα χιλιάδες χρόνια. » Εἰς μυριοστὸν ἔτος, « Ἀρισ. ||. δέκα μιλλιούνια, ἴδε Μιλλιούνι.

Δεκάδιπλος, η, ον. » Δεκαπλάσιος, δεκαπλασίων, δεκαπλοῦς. décuple.

Δεκαεννηὰ, ἀριθ. Ἐννεακαίδεκα, ἑνὸς δέοντες (ἑνὸς δέοντος) εἴκοσι. dix neuf. ||. δεκαεννηὰ χιλιάδες. » Μύριοι καὶ ἐννακισχίλιοι.

Δεκαεπτὰ (προφ. κοιν. Δεκαφτὰ), ἀριθμ. » Ἑπτακαίδεκα. dix sept. ||. δεκαεπτὰ χιλιάδες. » Μύριοι καὶ ἑπτακισχίλιοι.

Δεκανίκι (ἀπὸ τοῦ) »Δεκανίκιον ἢ Δικανίκιον (κυρ. τὸ ῥαβδὶ τῶν κριτῶν καὶ Δεκανῶν [θεσμοφυλάκων] εἰς τοὺς Βυζαντινοὺς συγγραφεῖς). »Βάκτρον, βακτηρία (ὁ Ἐτυμολ. λέγει ὅτι ἡ τῶν δικαστῶν ὠνομάζετο καὶ) ὀρθὴ (πρὸς διαφορὰν τῆς τῶν χωρικῶν καὶ ἰδιωτῶν, ἡ ὁποία ἐλέγετο, καθὼς καὶ ἦτον) καμπύλη, σκήπων, σκίπων καὶ σκίμπων, ῥάβδος (ἡ). **bâton.**

Δεκάξη (ἀντὶ Δεκαέξη), ἀριθ. »Ἑκκαίδεκα. **seize.** ||. δεκάξη χιλιάδες. »Μύριοι καὶ ἑξακισχίλιοι.

Δεκαοκτὼ (προφ. κοιν. Δεκοχτὼ), ἀριθμ. »Ὀκτωκαίδεκα. »Δυοῖν δεούσας (δέοντα) εἴκοσι (Θχ.) κ. **dix huit.** ||. δεκαοκτὼ χιλιάδες. » Μύριοι καὶ ὀκτακισχίλιοι.

Δεκαπέντε, ἀριθ. »Πεντεκαίδεκα. **quinze.** ||. δεκαπέντε χιλιάδες. »Μύριοι καὶ πεντακισχίλιοι, (ἢ) » Πεντακισχίλιοι καὶ μύριοι, « Αχ.

Δεκάρι (εἶδος μονέδας). » Δεκάχαλκον. δηνάριον. **dénier, monnaie de dix sous.** §. τὸ δεκάρι τῶν χαρτιῶν. »*Δεκάσημον (κατ' αὐτὴν τὴν ἀναλογίαν ἠμποροῦμεν, νομίζω, ἂν ἦν' ἀνάγκη, 'να ὀνομάσωμεν καὶ τὰ ἄλλα εἴδη τῶν παιγνιοχάρτων). **le dix.**

Δεκαριὰ (ἡ). » Δεκάς. **dixaine,** θ.

Δεκατέσσερης, α. (ἀντὶ) » Δεκατέσσαρες καὶ Τεσσαρεσκαίδεκα (οἱ ἢ αἱ), δεκατέσσαρα (τὰ). **quatorze.** ||. δεκατέσσερης χιλιάδες. » Μύριοι ἢ τετρακισχίλιοι.

Δεκατιὰ (ἡ), ἴδε Δέκατον.

Δεκατίζω, ῥ. μετ. »Δεκατόω(-εύω), ἀποδεκατόω(-εύω), τὴν δεκάτην ἐκλέγομαι (εἰσπράττομαι), δεκατηλογέω. **relever la dîme, dîmer.** §. **décimer.**

Δεκάτισμα. » Ἀποδεκάτωσις(-ευσις), δεκάτευσις, δεκατεία, δεκατηλογία. **décimation.**

Δέκατον. » Δεκάτη, ἐπιδέκατον. **dîme,** θ.

Δεκατρεῖς,ία. »Τρισκαίδεκα: **treize.** ||. δεκατρεῖς χιλιάδες. » Μύριοι καὶ τρισχίλιοι. ||. δεκατρία τάλαντα. » Τρισκαίδεκα τάλαντα.

Δεκοχτοῦρα, π. (πιθανώτατον καὶ προσφυέστατον μ' ἐφάνη τὸ ἀδιόριστον εἰσέτι ἐπίθετον) *Ὀλολυγὼν, τρυγὼν (ἡ κατοικίδιος). **tourterelle (des villes),** θ.

Δελφινάκι (τὸ). » Δελφινίσκος. **petit dauphin,** (ὑποκορ. τοῦ-

Δέλφινας (ὁ) ⎫ Δελφίνι (τὸ) ⎭ , 'ψ. » Δελφὶς καὶ δελφὶν-ῖνος. **dauphin,** ἴδε καὶ Γουρουνόψαρον.

Δέμα (κυρ. ἐκεῖνο 'που φοροῦν οἱ σπασμένοι): »*Στήριγξ-ιγγος, *ὑπόδεσμος. **brayer, bandage, suspensoire.**

Δεματάκι. »Δεσμὶς, δεμάτιον (Ἱππιατρ.), δεσμίδιον, δέσμιον. **petit faisceau (bouquet).**

Δεμάτι (ὁ Σχολ. τοῦ Θεοκρ. Εἰδ. Δ'. 18, 'τὸ γράφει Δεσμάτιον). »Δέσμη, φάκελλος(-ελος). **faisceau, botte** (κυρ. τῶν ἀσταχύων), θ. **trousse,** θ. ||. δεμάτι λουλούδια (τὰ Ἰταλ. μπουκέττο). » Δεσμὶς ἀνθέων, *ἀνθοδέσμη, *ἀνθοφόδη. **bouquet.** ||. δεμάτι στάχυα, ἴδε Χερόβολον. ||. δεμάτι ξύλα (φρύγανα, δαδὶ, κτλ.), ἴδε Φάκλα.

Δεματιάζω (κυρ. χεροβολιάζω τὰ στάχυα τοῦ σιταριοῦ, κριθαριοῦ, κτλ.). »Ἀμαλλεύω, δραχμεύω, δραγματεύω. **botteler, enjaveler, engerber, fagotter** (κυρ. ξύλα διὰ καύσιμον).

Δεμάτιασμα. » Δραγμάτευσις, δραγματεία. **bottelage.**

Δεματικὸν, ἴδε Καλαμόσχοινον.

Δεματολόγος. » Ἀμαλλοδέτης, ἀμαλλοδετήρ. **botteleur, javeleur.**

Δὲν, μόρ. (ἀρν.), (κατ' ἀποχ. ἐκ τοῦ) »Οὐδὲν (»Ὅτ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισεν, Ἰλ. Α. »Ὀρχούμενος τῆς νυκτὸς οὐδὲν παύεται, Ἀριστοφ. Ἐκκλ. » Τῶν ὑπηνεμίων ὠῶν, ὑποτιθεμένων τῇ ὄρνιθι, οὐδὲν παχύνεται τὸ ὑγρὸν, « Ἀριστοτ. Ζ, ΣΤ'. 2. »Ἐγὼ ἃ δοκεῖ μοι δίκαια εἶναι, οὐδὲν παύομαι ἀποδεικνύμενος. « Ξενοφ. Ἀπομν. Δ'. Οἶκον. » Ἰδὼν δὲ

ότι οὐδὲν ὠφελεῖ,« Εὐαγγ. Ἀπαράλλακτα ἐγράφετο, ἐὰν καὶ 'δὲν ἐπροφέρετο ἴσως, ἢ πρὸ 300 ἐτῶν : »Οὐδὲν τὸ καταδέχομαι 'να γράφω πλάστὰ λόγια, » Καὶ οὐδὲν καιρὸς τῆς καύχησις, ἀμένε μυριολόγια,« 'Εμμαν. Γεωργιλᾶς : Τὸ θανατικὸν τῆς 'Ρόδου «). »Οὐ (πρὸ συμφώνου), οὐκ (πρὸ φωνήεντος δασυνομένου), οὐ μή, μή. ne, non-pas. ||. 'δὲν βλέπεις ποῦ εἶνε, καὶ 'να 'τὸν φέρῃς μέσα; »Οὐ σκέψῃ, παῖ, καὶ εἰσάξεις; ||. 'δὲν εἶνε καιρὸς διὰ κάθισμα. »Οὐχ ἕδρας ἀκμή (Σοφοκλ.). ||. 'δὲν 'μπορῶ 'να μὴ γελάσω. »Οὐ τι δύναμαι μὴ οὐ γελᾷν. ||. διατί 'δὲν δίδεις ἐπίσης μερτικὸν εἰς ὅλους; »Τί μὴ πᾶσιν ἁπλῶς μεταδίδως; ||. 'δὲν ἔπρεπεν ὅμως. »Χρῆν δὲ οὐχὶ (Συνεσ.). ||. κάνεις 'δὲν θὰ μὲ ἀναιρέσῃ πῶς 'δὲν σημαίνει παραπολύ. »Οὐδεὶς ἂν ἀντιγνωμονήσειε μὴ οὐχὶ τὸ πᾶν διαφέρειν.

Δενδράκι. »Θάμνος, δενδρίον. arbrisseau.

Δενδρικὰ (τά), (οὐδ. πληθ. τὰ διάφορα δένδρα ἑνὸς κτήματος, ὁ Θεόφρ. μετεχειρίσθη τὴν λέξιν ἐπιθετικῶς :) »Ἔνια προτερεῖ τῶν δενδρικῶν εἰς τὴν φθορὰν (Θφρ. Αἰτ. Φυτ. Δ', Β').

Δενδρογαλειά(-ηά-ιά), (εἶδος 'φειδιοῦ ἴσως ὁ) » Δρυΐνας, δρυΐνος καὶ χέλυδρος (τοῦ Νικάνδρ. καὶ Διοσκορ.). druyn (espèce de serpent).

Δενδρόϊα (ἡ Ἰταλ. βιόλα), ἀνθ. »Ἰδενδρόϊον. giroflée, θ. violier (κυρ. ἡ κίτρινη, ἡ ὁποία λέγεται ἀκόμη, καὶ Αἴγα ἢ Αἴγγα), Λευκόϊον (ἡ ἄσπρη). giroflée de Mahon.

Δενδρολίβανον, φ. » Λιβανωτίς. romarin.

Δενδρομολόχα, φ. »Δενδρομαλάχη, ἀλθαία. mauve des jardins, θ.

Δένδρον(προφ. κοιν. Δέντρον).»Δένδρον. arbre. §. (ἰδιαιτ. ἡ Βαλανιδιά), ἴδε τὴν λέξιν. §. δένδρον τῆς ὑπομονῆς (εἶδος φυτοῦ ἢ δένδρου φοινικογενοῦς, ἀπὸ τοῦ ὁποίου στάζει τὸ ἰατρικὸν Σαρὶ-σάμπρι). » Ἀλόη. aloès.

Δενδρότοπος.»Δενδρών. lieu planté d'arbres.

Δενδρουλάκι. » Δενδρύφιον, δενδρύδιον, *δενδρύλλιον. arbuste, sous-arbrisseau.

Δενδρόφειδον (τὸ) καὶ Δενδροφεῖδα (ἡ), ἴδε Δενδρογαλειά.

Δένω (εἰς τοὺς Βυζαντ. γράφεται καὶ Δέννω: »Φέρουσι σχοινία καὶ δέννουσιν αὐτὸ μετὰ ἀσφαλείας, « Βίος τοῦ ἁγ. Παχωμ.), Μ. (θὰ) δέσω (ὁ παθ. παρκ. τῆς Μτχ. Δεμένος κτλ.), ῥ. μετ. »Δέω, δεσμεύω(-έω). lier, attacher. ||. δένω μαζῆ. » Συνδέω. ||. δένω 'βιβλίον. » *Δελτοῤῥαφέω. relier. ||. ἐκεῖνος ὅ,που 'τὸ δένει, ἴδε Βιβλιοδέτης. ||. δένω κόμπον, ἴδε Κομποδένω. ||. δένω (διὰ μαγείας, τὸ ἄλλως Ἀμποδένω., κυρ. νεογάμους). »Καταδέω (»Καταδεδέσθαι, ἀντὶ τοῦ πεφαρμακεῦσθαι καὶ δεδέσθαι φαρμάκοις,« Ἁρποκρατ. »Δεσμεύειν γάρ φασιν αἱ φαρμακίδες, ὅταν πρὸς κατοχήν τινα παρ' αὐταῖς καταμαγεύσωσι,« Σχολ. Θεοκρ.). nouer l'aiguillette, ἴδε καὶ Λύνω καὶ παρβλ. Ἀμποδένω. ||. ἔδεσαν μερικὰ χαράβια, καὶ 'τὰ τραβοῦσαν ἄδεια κατόπι' 'τους. » Τῶν νεῶν τινας ἀναδούμενοι, εἷλκον κενὰς (Θουκ.).« ||. δένω πληγὴν ('μμάτια, κτλ.). »'Επιδέω. bander. ||. εἶχαν δεμέναις τῆς πληγαῖς 'τους. » 'Επιδεδεμένους τὰ τραύματα. ||. εἶχαν δεμένα, ἕνας τὸ πόδι 'του, καὶ ἄλλος τὸ χέρι 'του. »'Επιδεδεμένους τὸν μέν τινα ἀντικνήμιον, τὸν δὲ χεῖρα,« Ξεν. §. δένω δακτυλίδι, κτλ. »Χρυσῷ ἐνδέω, κρικόω, σφηκόω, σφηνόω. enchasser, monter ou faire monter. ||. τὸν ἐχάρισ' ἓν ἀκριβὸ' σμαράγδι δεμένο' μὲ μάλαμα. »'Εδωρεῖτο χρυσένδετον σμάραγδον τῶν πολυτελῶν. §. ῥ. ἀμ. τὸ μέλι (ἢ ζάχαρι κτλ.) ἔδεσε (ἔπηξε δηλ., καθὼς καὶ ὁ 'Εμπεδοκλῆς λέγει: »'Ως δ' ὅτ' ὀπὸς γάλα λευκὸν ἐγόμφωσε καὶ ἔδησε,«). »'Επάγη, συνεπάγη. lier, prendre. ||. τὰ 'πωρικὰ 'δὲν ἔδεσαν ἀκόμη. »Οὔπω πῆξιν ἔλαβε. nouer, se nouer.

Δεξιά (ἴσ. ὀρθόπ.) Δεξιᾷ (ἐλλ. χειρὶ, καθὼς τὸ ἔχει καὶ ὁ Διόδωρ. ΙΓ', 110. »Ἓν μὲν τάγμα ποιήσας τῶν Σικελ., οἷς προσέταξεν, ἀριστερᾷ τὴν πόλιν ἔχοντας πορεύεσθαι, τὸ δ' ἕτερον τάγμα ἐκέλευσε, δεξιᾷ τὴν πόλιν ἔχοντας, ἐπείγεσθαι παρ' αὐτὸν τὸν αἰγιαλὸν,«), ἐπίῤ. »Ἐπὶ δεξιὰ, ἐκ δεξιᾶς (Ἀριστοφ.), δεξιῶς, (Οἱ στρατιῶται μετεχειρίζοντο τὸ) ἐπὶ δόρυ, (καθὼς καὶ τὸ Ἐπ' ἀσπίδα, διὰ τὰ ἀριστερά). à droite. ||. ἔχοντες δεξιὰ τοὺς πελταστὰς καὶ ἀριστερὰ τοὺς τοξότας, ἴδε Ἀριστερά. §. (μεταφορ.), τὰ πράγματα 'τὸν ἦλθαν δεξιὰ, (φρσ). »Δεξιᾷ τύχῃ χρησάμενος (Σουΐδ.)· »Τούτων δὲ αὐτῷ δεξιῶς προχωρησάντων (Ἡρόδ.)· »Τὰ παρὰ τῆς τύχης κατὰ λόγον (γνώμην) ἀπήντησε. ||. εἰ δέ κε ἔλθουν τὰ πράγματα δεξιά. »Εὖ δὲ παρασχὸν (Θουκ.).«

Δέξιμον (τὸ). »Δέξις, δοχὴ, ὑποδοχή. l'action de recevoir.

Δεξὺς, ειὰ, ύ. »Δεξιός. droit. ||. τὸ δεξὺ χέρι. »Ἡ δεξιὰ (ἐλλειπτ. τοῦ χείρ). ||. τὸν ἔχω δεξὺ χέρι, (φρσ. τῆς ὁποίας τὴν χρῆσιν ἀναφέρει καὶ ὁ Ἀρτεμίδωρος εἰς τὰ Ὀνειροκρ. 44. »Ἡ δεξιὰ χεὶρ σημαίνει υἱὸν, πατέρα, φίλον καὶ ἄλλον, ὃν ἐν τῇ συνηθείᾳ καταχρώμενοι λέγομεν· »Ἡ δεξιὰ χεὶρ ἐστι τοῦ ἰδόντος«).

Δέρμα (τὸ ἄλλ. Πετσὶ ἢ Τομάρι). »Δορὰ, δέρμα, δέῤῥις (ἡ). δέρας (τὸ), σκύτος (τὸ), βύρσα (κυρ. τοῦ βωδιοῦ), διφθέρα (κυρ. τὸ ἐργασμένον). peau, θ. ||. τὸ—τῆς ἀλεπούς. »Ἀλωπεκῆ. ||. τὸ—τοῦ βουβαλιοῦ, ἴδε Βουβαλιά. ||. τὸ—τοῦ βωδιοῦ. »Βοέη καὶ (ποιητ.) Βοεία, βύρσα. ||. τὸ—τοῦ 'γιδιοῦ. »Αἰγὶς, αἰγῆ. ||. τὸ—τοῦ λεονταριοῦ. »Λεοντῆ. ||. τὸ—τῆς παρδάλεως. »Παρδαλῆ. ||. τὸ—τοῦ προβάτου, ἴδε Προβηά. ||. τὸ—τοῦ χοίρου. »Φορκὴ (Ἱπποκρ.). couenne, θ.

Δέρνω, Μ. (θὰ) δείρω (ἀόρ. Ἔδειρα καὶ πθ. [Ἐ]δάρθηκα, ὁ πθ. πρκ. τῆς μτχ. Δαρμένος κτλ.), ῥ. μετ. »Πληγὰς ἐντείνω (ἐντρίβω, ἐμβάλλω), αἰκίζομαι, μαστίζω καὶ μαστιγόω (κυρ. μὲ καμτσίκι), δέρω (Γραφ.). battre, ἴδε καὶ Στουμπανίζω.

Δέσι' (ἀντὶ) »Δέσις, (φράχτης ποταμοῦ), ἴδε Κλειδί.

Δέσιμον (ἡ πρᾶξις). »Δέσις, σύνδεσις. l'action de lier (attacher), bandage, ligature, θ. ||. τὸ δέσιμον τοῦ ὀμφαλοῦ. »Ἡ τοῦ ὀμφαλοῦ ἀπόδεσις,« (Ἀριστέλ.). §. δέσιμον δακτυλιδιοῦ κτλ. »Δέσις (»Ἐν δέσει χρυσίου ἔργον λιθουργοῦ,« Σοφ. Σειράχ. 45, 13), ἔνδεσις. monture, θ. §. (τὸ πρᾶγμα, μὲ τὸ ὁποῖον δένουν). »Δεσμὸς, σύνδεσμος. lien, attache, θ. ligament. ||. δέσιμον τοῦ κεφαλιοῦ (τὸ Τουρκ. κασμπαστὶ ἢ μπαγλαμᾶς). »Διάδημα, μίτρα. bandeau, ἴδε καὶ Φακιόλι.

Δεύτερα, ἐπ. »Δεύτερον, δεύτερα, τὸ δεύτερον, ἐκ δευτέρου (μεταγ.). une seconde fois, pour la deuxième (seconde) fois, en second lieu, de nouveau. ||. δεύτερα 'τὸν ἐρώτησε. »Καὶ ἤρετο δεύτερον αὖτις (Ὅμ.). ||. ὅταν ἦλθε δεύτερα 'ς τὴν Σικελίαν. »Ὅτε τὸ δεύτερον εἰς Σικελίαν ἧκεν.

Δευτερόνω, ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ Γραφ.) »Δευτερόω. redoubler, réitérer, recommencer.

Δεύτερος, η, ον. »Δεύτερος. second, deuxième. ||. τὴν δεύτερην φορὰν, ἴδε Δεύτερα. ||. τὴν δεύτερην ἡμέραν, ἴδε Ἡμέρα. ||. τὸν δεύτερον χρόνον, ἴδε Χρόνος.

Δέχομαι, Μ. (θά) δεχθῶ (ἀόρ. [Ἐ]δέχθηκα κτλ.), ῥ. ἀποθ. »Δέχομαι, προσίεμαι, παραδέχομαι. recevoir, accepter, aggréer. ||. δέχομαι 'ς τὸ 'σπίτι μου (ἵνα φιλεύσω, περιποιηθῶ τινα). »Δέχεσθαι δόμοις (Ἀπολλών.), ὑποδέχομαι, στέγης μεταδίδωμι, ξενιόομαι. accueillir, recevoir chez soi. §. (ἐβγαίνω, 'πηγαίνω εἰς προϋπάντησιν), ἴδε Προϋπαντῶ.

Διά (προφ. κοιν. Γιὰ), πρόθ. (συντάσσεται μὲ αἰτιατικὴν, ἀναλογεῖ μὲ τῶν ἀρχαίων τὴν), Ἐν, (τὴν) εἰς, (τὴν) πρὸς, (τὴν) κατὰ, (τὴν) διὰ, (τὴν) παρὰ, (τὴν) ἐπὶ, (τὴν) περὶ, (τὴν) ὑπὲρ, κτλ. (καὶ μὲ τὰ μόρια) ἕνεκα, ἕνε-

κὴν, ὥστε, ὡς, χάριν, κτλ. de, pour, afin de, afin que, au sujet de, concernant, touchant, sur, (καὶ σημαίνει, 1°. Αἰτίαν ποιητικὴν ἢ τελικήν). ||. περίφημος διὰ τὴν σοφίαν 'του. »Πολὺς ἐν λόγοις (ἐπὶ σοφίᾳ). ||. 'ξακουσμένος διὰ τὰ παιδιά 'του. »Πολὺς ἐν τέκνοις. ||. διὰ τὴν συγγένειάν 'τους. »Κατὰ τὸ οἰκεῖον. ||. διὰ τὴν ἔχθραν 'που εἶχαν μὲ τοὺς Λακεδαιμονίους. »Κατά τε τὸ ἔχθος τὸ Λακεδαιμονίων ('Ηρόδ.).« ||. διὰ τ' ἄσπρα γίνονται ὅλα τὰ πράγματα. »Διὰ τὰ χρήματα πάντα γίνεται. ||. διὰ ποιαῖς εὐεργεσίαις θέλει 'να στεφανώσῃ τὸν Δημοσθένην; »Διὰ ποίας εὐεργεσίας ἀξιοῖ Δημοσθένη στεφανῶσαι; ||. ἐχάθηκαν, ὄχι τόσον δι' ἄλλην αἰτίαν, εἰμὴ διότι ἔκαμαν τέτοια καμώματα. »Παρ' οὐδὲν οὕτως, ὡς τὸ τὰ τοιαῦτα ποιεῖν, ἀπολώλασιν. ||. ἐπαινεῖται διὰ τὴν δικαιοσύνην 'του. »Εἰς δικαιοσύνην ἐπαινεῖται. ||. διὰ τὴν ἀρετήν 'του καὶ τὴν καλοσύνην 'του. »Ἀρετῆς ἕνεκα καὶ ἀνδραγαθίας. ||. καὶ ὕστερα μ' ἐρωτᾷς διὰ ποίαν ἀρετὴν θέλω 'να τιμηθῶ; »Εἶτα μ' ἐρωτᾷς ἀντὶ ποίας ἀρετῆς ἀξιῶ τιμᾶσθαι; ||. ἐπειδὴ ἐγὼ 'δὲν ἠξεύρω, μὰ τὸν θεόν, διατί. »Ὡς ἐγώ, μὰ τοὺς θεούς, οὐκ οἶδ' ἀνθ' ὅτου. ||. ἂν θὰ πληρόνω ἀκόμη' καὶ διὰ τοὺς πεθαμένους, πρόκοψα. »Ὀναίμην, νὴ Δία, εἰ μέλλω γε καὶ ὑπερεκτίνειν τῶν νεκρῶν. ||. αὐτὸ εἶνε διὰ καλόν μου (ἢ) διὰ τὸ καλόν μου. »Πρὸς ἀγαθοῦ μοι τοῦτο. ||. (σὲ συμβουλεύω) διὰ τὸ καλόν σου. »Σὺν τῷ σῷ ἀγαθῷ (Ξενοφ.). ||. τὸ ὁποῖον ἦτον μάλιστα καὶ ἔπαινος μέγας διὰ σᾶς. »Ὃ καὶ μέγιστον ἦν καθ' ὑμῶν ἐγκώμιον. ||. 'τοῦ ζήτησεν ἄσπρα διὰ δυὸ χιλιάδαις ἀνθρώπους. »Ἠτήσατο αὐτὸν χρήματα εἰς δισχιλίους ἄνδρας. ||. δός μοι τὸ 'ξινάρι' διότι 'πηγαίνω διὰ ξύλα. »Σμινύην μοι δός· ἐγὼ γὰρ εἶμ' ἐπὶ ξύλα,« Ἀρσφ. ||. ἦλθε διὰ ('να ζητήσῃ, 'να 'πάρῃ) φωτιάν. »Ἐλθόντος ἐπὶ πῦρ,« Ξνφ. ||. ἦτο χαρισμένον εἰς τὴν Π. διὰ τὰ στολίδια 'της. »Ἐδέδοτο αὐτῇ εἰς ζώνην,« (Ξεν.). pour ses épingles. ||. 'πῆγα 'ς τὴν Αἴγυπτον διὰ 'να ἰδῶ τοὺς καταῤῥάκτας τοῦ Νείλου. »Ἦλθον εἰς Αἴγυπταν καθ' ἱστορίαν τῶν καταῤῥακτῶν τοῦ Νείλου (ἢ) τοὺς καταδούπους ἱστορήσων τοῦ Νείλου. ||. ἂν θέλῃς μιὰν λέξιν διὰ ὅλα. »Εἴπερ ἕν γέ τι ζητεῖς κατὰ πάντων. ||. ἡ λέξις ζῶον λέγεται καὶ διὰ τὸν ἄνθρωπον καὶ διὰ τὸ ἄλογον. »Κατ' ἀνθρώπου καὶ ἵππου τὸ ζῶον λέγεται. ||. ὑποσχέθηκε 'να 'τὸ κάμῃ διὰ τριακόσιαις δραγμαῖς. »Ἐπὶ τριακοσίαις ὑπέστη ποιήσειν δραγμαῖς. ||. φοβᾶται ὄχι μόνον διὰ τὸν ἑαυτόν 'του, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν γυναῖκά 'του καὶ δι' ὅλα 'του τὰ παιδιά, μήπως σκλαβωθοῦν. »Οὐ μόνον περὶ ἑαυτοῦ ἀλλὰ καὶ περὶ γυναικὸς καὶ περὶ πάντων τῶν τέκνων δουλείας φοβεῖται (Ξενοφ.).« ||. φοβοῦμαι διὰ τὸν Μενέλαον. »Δέδοικα περὶ ξανθῷ Μενελάῳ. ||. ἀνέβηκε 'ς τὸ κάστρον διὰ 'να θυσιάσῃ. »Ἀνέβαινεν εἰς ἄστυ θύσων. ||. διὰ 'νὰ γένουν χονδραῖς ἡ φακαῖς. »Τοὺς φακούς, ὥστε ἁδροὺς γίνεσθαι,« (Θεόφρ. Φυτ. Β'). ||. ὁ καθένας μας 'δὲν ἐγεννήθηκε μόνον διὰ τὸν ἑαυτόν 'του. »Ἕκαστος ἡμῶν οὐχ ἑαυτῷ μόνῳ γέγονε. ||. τὸν χειμῶνα 'δὲν εἶνε διὰ ταξεῖδι. »Χειμῶνος οὐ πλεύσιμα. ||. 'δὲν εἶνε διὰ ζωήν. »Οὐ βιώσιμον· »Ἀβίωτον. ||. ξύλα διὰ πούλημα, διὰ καύσιμον, διὰ καράβια, κτλ. »Ὕλην πράσιμον, καύσιμον, ναυπηγήσιμον, κτλ. ||. 'τὸ ἔδωσε διὰ τρία λιανὰ (διὰ ἕνα ὀλίγον, διὰ τίποτε). »Τριῶν χαλκῶν (μικροῦ τινος, τοῦ μηδενὸς) ἀπέδοτο. ||. (εἰς τὰς φρσ. ταύτας ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἡ πρόθ. ἐλλείπει, καθὼς καὶ εἰς τὸ ἀρχ.) προτοῦ κἀνεὶς 'δὲν ἤθελεν ἀγοράσῃ δρεπάνι μήτε ἕνα λιανόν· τώρα ὅμως 'τὰ πωλῶ πενῆντα δραχμάς. »Προτοῦ οὐδεὶς ἐπρίατ' ἂν δρέπανον οὐδὲ κολλύβου· νυνὶ δὲ πεντήκοντα δραχμῶν αὔτ' ἐμπολῶ,« (Ἀριστφ.). ||. διὰ 'να 'πῶ μὲ 'λίγα λόγια. »Ὡς συνελόντι φάναι. ||.

διατί (ἢ) διὰ τί (προφ. κοιν. Γιατί); σύνδ. (ἐρωτ. καὶ αἰτιολ.). »Τί; τί δῆτα; τί δήποτε; τοῦ χάριν; ἀνθ' ὅτου; ἵνα τί; ἐφ' ᾧ; τί ὅ,τι; ὅτι τί (Λουκιαν. Καταπλ.); πρὸς τί (Γρφ.); εἰς τί; τίνος ἕνεκα (χάριν); ὅτου χάριν; pourquoi? que? ἴδε καὶ Ἐπειδή. ||. διατί με 'τὰ ῥωτᾷς αὐτά; »Πρὸς τί με ταῦτ' ἐρωτᾷς; ||. ἢ διατί τάχα 'τὸ πολυεξέταζεν αὐτό; »Ὡς δὴ τί τοῦτο πολυπραγμονοῦσα; ||. διατί ὄχι; »Πῶς γὰρ οὔ; Τί μήν (Πλτ.); pourpuoi non? pourquoi pas? ||. διὰ τοῦτο. »Τούτου χάριν, πρὸς δὴ τοῦτο, παρὰ τοῦτο. c'est pour cela que, ἴδε καὶ Λοιπόν. ||. δι' αὐτὸ λοιπόν. »Ταῦτ' ἄρα, ταύτῃ τοι. ||. τώρα σᾶς λέγω διατὶ 'δὲν φαίνονται. »Λέγω δὲ ὑμῖν διότι ἀφανίζουσιν. ||. ὅτι σκοτίζεται τὸ φεγγάρι 'τὸ 'ξεύρομεν ὅλοι· τὸ διατί ὅμως, 'τὸ 'ξεύρουν μόνον οἱ προκομμένοι. »Ὅτι μὲν ἐκλείπει ἡ σελήνη πάντες ἴσμεν· διότι δὲ, οὐκέτι, ἀλλὰ μόνοι οἱ ἔμπειροι. §. (2) Τόπον, ἢ αἰτίαν ὀργανικήν): διὰ μέσου μου (σου, 'του, 'της, 'μας, κτλ.). »Δι' ἐμοῦ. par mon entremise. §. (3) Διάστημα χρονικόν): 'τὸ ἐνοίκιασε διὰ δέκα χρόνια. »Ἀπεμίσθωσεν ἐπὶ δέκα ἔτη (Θκδ. Γ', 68)· »Εἰς δεκαετίαν ἐμισθώσατο. ||. διὰ πάντα. »Διὰ παντὸς, ἐσαεί. pour toujours. §. (4) Τοπικὸν διάστημα): διὰ ξηρᾶς, διὰ θαλάσσης. »Κατὰ γῆν, κατὰ θάλασσαν. §. (5) Ὅρκον): διὰ ὄνομα (δι' ἀγάπην) θεοῦ. »Πρὸς θεοῦ. pour l'amour de Dieu. ||. (κακῶς καὶ ἐξ ἡμιμαθῶν διορθώσεως, ἢ, καθὼς λέγει ὁ Εὐστάθιος, ὑπὸ τῆς χυδαίας λογιότητος προτίθεται τοῦ 'Να, διότι τῶν χυδ. τὸ Γιανὰ, 'δὲν εἶνε Διὰ 'να, ἀλλ' αὐτὸ τὸ ἀρχ. Ἵνα, μὲ τὴν, ὀρθότατα διατηρηθεῖσαν καὶ εἰς ἄλλας πολλὰς λέξεις, δασύτητα τοῦ Γ, Γίνα καὶ ἔπειτα κατὰ παραφθορὰ Γιάνα, Γιανά).

Διαβάζω (βιβλίον, γράμμα, κτλ.), ῥ. μετ. »Ἀναγινώ(γνώ)σκω, ἀνα(ἐπι)λέγομαι τὴν ἐπισσολὴν (τὰ γεγραμμένα κτλ.), ἐντυγχάνω τοῖς γεγραμμένοις. lire, ἴδε καὶ Περνῶ. §. διαβάζω παιδιὰ ('τὰ παραδίδω, 'τὰ μανθάνω δηλ. γράμματα). »Διδάσκω. enseigner. §. (μεταφ. προδιαθέτω τινὰ μὲ τοὺς λόγους μου, τὸ ὁποῖον καὶ Κατηχῶ καὶ Ψάλλω λέγομεν, ὄχι πολλὰ μακρὰν ἀπὸ τοῦ Ἡροδότου τό: »Ὁ δὲ, ἀναγνωσθεὶς [μεταπεισθεὶς δηλ.] ὑπὸ τῆς γυναικὸς, ἔργον οὐκ ὅσιον ἐμηχανᾶτο ἐπὶ τῇ θυγατρί,«). »Ὑποβάλλω, προδιατίθημι(-εμαι). suggérer, souffler. §. ῥ. ἀμ. (ἀκούω, παραδίδομαι μαθήματα, εἶμαι μαθητής τινος). »Ἀκούω, διακούω, παραβάλλω, σχολάζω, μαθητεύω(-ομαι) (μεταγ.). étudier, prendre des leçons, être disciple. ||. (ὁ Ἀναξιμένης ὁ Μιλήσιος) ἐδιάβασε, καθὼς λέγουν, εἰς τὸν Ἀναξίμανδρον. »Ἀναξιμάνδρου ἀκοῦσαι λέγεται. ||. λέγουν ὅτι ὁ Θεμιστοκλῆς ἐδιάβασεν εἰς τὸν Ἀναξαγόραν. »Ἀναξαγόρου διακοῦσαι τὸν Θεμιστοκλέα φασίν. ||. εἶχε διαβάσει 'ς τὸν Πλάτωνα. »Πλάτωνι ἐσχόλακε. ||. ὅταν ἐδιάβαζα εἰς τὰς Ἀθήνας. »Ὅτε παρέβαλλον Ἀθήναζε.

Διαβαίνω. ῥ. ἀμ. ἴδε Περνῶ.

Διάβασμα. »Ἀνάγνωσις. lecture, θ. ||. θέλεις διάβασμα, κακόμοιρε (τρελάθηκες δηλ.), (φρσ.). ἴδε Σκάρφη.

Διαβασμένος (ὁ ἄλλ. Γραμματισμένος), η, ον, ἴδε Προκομμένος.

Διαβαστής. »Ἀναγνώστης (Πλούτ. Ἀλεξ.). lecteur.

Διαβάτης. »Παραπορευόμενος, παριὼν, ὁδοιπόρος, ὁδίτης. passant, voyageur, passager.

Διαβολεμμένος (εἰς τὸν Ἀριστοφάνην εὑρίσκεται μὲ τὴν αὐτὴν σχεδὸν σημασίαν τὸ Διάβολος: »Ἐπρίατο δοῦλον... πανουργότατον καὶ διαβολώτατόν τινα,«), η, ον, ἴδε Πονηρὸς καὶ Πνευματώδης.

Διαβολιά, ἴδε Πονηριὰ καὶ Ψευτιά.

Διάβολος. »Διάβολος (μεταγ.), πνεῦμα σκότους, πνεῦμα πονηρὸν (ἀκάθαρτον), ἐχθρὸς, πονηρὸς, ἄρχων τοῦ σκότους. diable, diantre (οἰκ.),

ἴδε καὶ Δαίμονας. ‖. 'ς τὸ' διάβολο (ἐλλειπτ. τοῦ, Ἄς 'πάγῃ! » Βάλλ' ἐς κόρακας (φθόρον, ὄλεθρον). ‖. 'να 'τὸν 'πάρῃ ὁ διάβολος, (φρσ. καταρ.)! » Κακὸν κακῶς οἱ θεοὶ ἀπολέσειαν! que le diable l'emporte! ‖. καὶ τὸ πῶς τόβλεπες; 'ποῦ 'να σὲ 'πάρ' ὁ διάβολας! » Σὺ δὲ πῶς ἑώρας, ὦ κάκιστ' ἀπολούμενε; ‖. τί διάβολον ἔπαθες; ἴδε 'Παίρνω.

Διαβολόψειρα, ἐντ. » Ἄκαρι. ciron.

Διαγουμίζω, ῥ. μετ. (ἐκ τοῦ) » Διακομίζω. » Διαφορέω, διαρπάζω, διαπορθέω, ἄγω καὶ φέρω, πορθέω, λαφυραγωγέω, λεηλατέω, συλάω(-έω). piller, saccager (κυρ. πόλιν κυριευθεῖσαν), ἴδε καὶ Κουρσεύω.

Διαγούμισμα. » Διαρπαγή, διαφόρησις, ἐκπόρθησις, λεηλασία. pillage, saccagement (κυρ. πόλεως).

Διάζομαι (πανὶ), ῥ. ἀποθ. » Στήμονα ἵστημι, στημονίζομαι (Ἀριστ. Ζ. Ἱστορ. Θ'.), ἀναμηρύομαι, προφορέω(-ομαι) τὸν στήμονα, διάζομαι (μεταγ.). monter la chaine, ourdir.

Διαθήκη. » Διαθήκη (συνηθέστερον εἰς τὸ πληθ. Διαθῆκαι). testament, les dernières volontés. ‖. κάμνω διαθήκην. » Διατίθεμαι, διαθήκην διατίθεμαι, διατίθεμαι τὰ ἐμαυτοῦ, διατάσσω(-ττω, -ομαι). tester. ‖ καὶ πῶς 'μποροῦμεν 'να παραβλέψωμεν τὴν διαθήκην 'που ἔκαμεν ὁ μακαρίτης; » Πῶς δ' ἂν τῆς διαθέσεως τοῦ τετελευτηκότος ἀμελήσαιμεν, ἣν ἐκεῖνος διέθετο (Λυσ.); ‖. ὕστερον ἔφεραν ἄλλην διαθήκην, τὴν ὁποίαν ἔλεγαν ὅτι εἶχε κάμει ὁ Ἀρχέπολις 'ς τὴν Λῆμνον. » Μετὰ δὲ ταῦτα ἑτέραν ἐκόμισαν διαθήκην, ἣν ἔφασαν Ἀρχέπολιν ἐν Λήμνῳ διαθέσθαι (Ἰσαῖος). « ‖. παράγγειλε 'ς τὴ' διαθήκη' 'τυ 'να καύσουν μαζῇ 'τυ ϛ δώδεκα κιθάραις. » Καὶ κιθάρας αὐτῷ ἐπετάξατο συγκατακαῦσαι δώδεκα. «

Διακονεύω, ῥ. μετ., ἴδε Ζητεύω.

Διακονιάρης, ἴδε Ζητιάνος.

Διακοπή. » Διάλειψις. discontinuation, vacances (κυρ. τῶν μαθημάτων), θ. πλθ.

Διάκος (κατὰ συγκ. ἐκ τοῦ) » Διάκονος (μεταγ.). diacre. (ἀναλογεῖ κατά τι καὶ μὲ τῶν ἀρχαίων τὸ) δᾳδοῦχος.

Διακρίνω, Μ. (θὰ) διακρίνω (ἀόρ. [Ἐ διάκρινα κτλ.), ῥ. μετ. » Διαγινώ(γνώ)σκω, γνωρίζω, ἀναγινώ(γνώ)σκω (Ἀριστοφ. καὶ Ἡρωδ.). reconnaître, distinguer, démêler, discerner. ‖. ταῖς περισσότεραις φοραῖς ὅμως πρέπει 'να 'τὰ διακρίνῃς μόνον μὲ τ' ὀμμάτι. » Μάλιστα δὲ τοῖς ὀφθαλμοῖς διορίζειν χρή (Γαλην.). (τὰ λοιπὰ παραδείγματα ἴδε εἰς τὸ Γνωρίζω). §. διακρίνομαι (ἔχω διάκρισιν), ῥ. μετ. » Διακρίνομαι (μεταγ.), εὐλογιστέω. avoir de la discrétion.

Διάκρισις. » Εὐβουλία, εὐλογιστία, διάκρισις (μεταγ.). discrétion.

Διακριτικός, ή, όν. » Εὐλόγιστος. discret.

Διαλάλημα, » Κήρυγμα, κήρυξις, *διακήρυξις, διαλάλησις (μεταγ.). criée. (κυρ. ὑποστατικῶν διὰ κριτηρίου).

Διαλαλητής (ὁ Τουρ. δελλάλης. » Διαλαλητάδες ὥρισαν 'να 'βγοῦν 'να διαλαλήσου, « Δ. Ζῆνος, μτφρ. τοῦ 103 στίχου τῆς Βατραχομυομαχ. » Κηρύκεσσιν ἐκέλευσαν κηρύσσειν ἀγορῆνδε). « » Κήρυξ-υκος (ἡ λέξις διεσώθη, κατὰ μετωνυμίαν, εἰς τοὺς Κήρυκας, εἶδος θαλασσινῶν, ἴδε τὴν λέξιν). crieur public.

Διαλαλῶ, ῥ. μετ. » Κηρύσσω(-ττω), διακηρύσσω (-ττω), διαλαλέω (μεταγ.). crier. ‖. σήμερα διαλαλοῦσαν τ' ὀσπίτι τοῦ τάδε. » Τὴν οἰκίαν τοῦ δεῖνος ἀπεκήρυττον. crier, mettre en criée. ‖. (εἰς τὴν Τουρκίαν διαλοῦν καὶ τοὺς ἀποθνήσκοντας ὑπηκόους).

Διάλεγμα. » Ἐκλογή, αἵρεσις. choix, option, triage.

Διαλεγμένος, η, ον, » ἴδε Διαλεκτός.

Διαλέγω, ῥ. μετ. » Ἐκ(» Ἀπο)λέγω(-ομαι), ἀνα(ἐπι)λέγομαι, αἱρέομαι, ἐξαιρέομαι, (Ὁ Ἡρόδοτος, ὁ Ξε-

νοφῶν, ὁ Δημοσθένης, ὁ Διόδωρος Σικελ. καὶ ὁ Δ. Κάσσ. μετεχειρίσθησαν καὶ τὸ) διαλέγω (» Εἰ γεωργὸς ὁμοῦ ἐμβάλοι κριθὰς καὶ πυροὺς καὶ ὄσπρια· κἄπειτα, ὁπότε δέοι ἢ μάζης, ἢ ἄρτου, ἢ ὄψου, διαλέγειν δέοι αὐτῷ, ἀντὶ τοῦ λαβόντας διευκρινημένοις χρῆσθαι,» Ξενοφ. Οἰκον. Η'. » Εὐθὺς τε διαλέξας τούς τε ψιλοὺς καὶ τοὺς ἱππεῖς, Διόδ. Ἱστορ. Βιβλ. ΙΕ'. » Διαλέξαι τὴν γερουσίαν αὖθις ἠθέλησε, Δ. Κάσσ. ΝΕ'. » Τοσοῦτοι οἱ ἐναντίοι σφίσιν αὐτοῖς εἰσι νόμοι, ὥστε χειροτονεῖθ' ὑμεῖς τοὺς διαλέξοντας τοὺς ἐναντίους, Δημοσθ. Λεπ.« » Καλέσας Μαρδόνιον, ἐκέλευσέ μιν τῆς στρατιῆς διαλέγειν τοὺς ἂν βούληται,« Ἡρόδ. Η'. 107. »Ἐκ δὲ τῶν ἄλλων συμμάχων ἐξελέγετο κατ' ὀλίγους, τοῖσι εἴδεά τε ὑπῆρχε διαλέγων, « Αὐτ. αὐτόθι 113). choisir, opter, trier. ||. ἂν 'σ ἀφήσουν 'να διαλέξῃς. » Εἴ τις αἵρεσίν σοι δοίη (προθείη).«

Διαλεκτὸς (προφ. κοιν. Διαλεχτὸς), ή, όν. » Ἐκλεκτὸς, λογὰς, ἔκκριτος, πρόκριτος, ἐξαίρετος, ἐπίλεκτος, ἀπόλεκτος, προέχων, ἄριστος, ἀριστεύων, δόκιμος, εὐδόκιμος. choisi, distingué.

Διαλογίζομαι, ῥ. ἀπ. ἴδε Συλλογίζομαι.

Διαλυστῆρι (τὸ ἀρυκτένι τοῦ κεφαλιοῦ). »Διακριτήρ-ῆρος. demêloir.

Διαμαντένιος, α, ον, Ἀδαμάντινος, ἀδάμαντος (ἐξ ἀδάμαντος) πεποιημένος, διάλιθος, λιθοκόλλητος, *ἀδαμαντοκόλλητος, λίθοις Ἰνδικοῖς διάστερος (Ακ.), λίθων πολυτελῶν χροιᾷ διηνθισμένος (Ἡρόδ.)«. fait (enrichi, orné) de diamants.

Διαμάντι, πετρ. πολυτ. »Ἀδάμας -αντος (ὁ). diamant, ἴδε καὶ Τσελίκι (εἰς τὸ Παράρτημα).

Διαμαντικόν. »Λιθοκόλλητος (διάλιθος) κόσμος. bijou, joyau.

Διαμαντόπετρα. » Ἀδάμας λίθος. diamant.

Διαπέρασμα (τό). »Διάδυσις (Θεφ. περὶ ὀσμ.).

Διαπεραστικὸς, ή, όν. » Ὀξὺς, τορὸς, ὀξύπορος, διαδυτικὸς (Θεφρ. Φυτ. Ε'. 14). pénétrant. ||. φωνὴ διαπεραστικὴ (ἢ ἀλλ. σουβλερή). » Ὀξεῖα, διάτορος, διαπρύσιος, διωλύγιος, λιγυρά. aigüe, perçante.

Διαπερνῶ, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. »Διελαύνω, διήκω, διϊκνέομαι, διέρχομαι, διαχωρέω, διαδύνω (-ομαι), διαπεράω. pénétrer, percer.

Διάργυρος, ημιμετ. »Ἄργυρος χυτὸς (Ἀριστοτ.), ὑδράργυρος (κυρ. ὁ κατασκευαστὸς). vif-argent, mercure.

Διάῤῥοια, πάθ. » Διάῤῥοια, λύσις (ῥύσις, φορὰ) κοιλίας. dévoiement, flux (cours) de ventre, diarrhée, θ. ||. ἔχω διάῤῥοιαν. » Διαῤῥοίᾳ (ὑπὸ διαῤῥοίας) ἐνοχλέομαι, ῥοίζομαι (τὴν κοιλίαν), διαῤῥαίζομαι (μετάγ.).

Διάσιμον (πανιοῦ). »Διάσμα. ourdissure, θ. ourdissage.

Διασκεδάζω (ἐγὼ ἄλλον, τὸ Τουρκ. ἐγλενδιρδίζω), ῥ. μετ. » Τέρπω, εὐφραίνω, ψυχαγωγέω, τὴν διάνοιαν ἐπάγω ἐπὶ τὸ ῥάθυμον, διάγω (»Συμπίνοντας γὰρ αὐτοὺς διῆγεν, ἐγκαταμιγνὺς Ἰνδικοῖς Ἀττικά,« Φιλόστρ.). divertir, amuser, réjouir, désennuyer, délecter, récréer, dissiper, égayer l'esprit. §. διασκεδάζω (ἐγὼ τὸν ἑαυτόν μου, ἢ μόνος μι, τὸ Τουρκ. ἐγλενδίζω), ῥ. μέσ. αὐτοπ. » Τέρπομαι, τέρπω (εὐφραίνω, ψυχαγωγέω) ἐμαυτὸν, εὐφραίνομαι, διαχέομαι, εὐπαθέω, ἐν εὐπαθείαις εἰμί. s'amuser, se délecter, se réjouir, etc. ||. ἵνα διασκεδάζῃ 'ς τὸ ταξεῖδι. »Πρὸς παραμυθίαν τοῦ πλοῦ. pour charmer l'ennui de la navigation.

Διασκέδασις (τὸ Τουρκ. ἐγλεντζές). »Τέρψις, ψυχαγωγία, διατριβὴ, διαγωγὴ, διάχυσις, θυμηδία, εὐπάθεια, τερπωλή. amusement, divertissement, récréation, réjouissance, dissipation, passe-temps.

Διασκελιὰ (προφ. κοιν. Δρασκελιὰ), (ἀπὸ τοῦ) »Διασκελισμὸς. βῆμα. pas, enjambée, θ.

Διασκελῶ (προφ. κοιν. Δρασκελῶ), ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) » Διασκελίζω » Διαβαίνω, διαβεβηκὼς πορεύομαι διαβεβηκὼς τὼν σκελοῖν διέρχομαι, διαπλίσσω(-ττω). enjamber.

Διάστημα, »Διάστημα. intervalle, espace, distance. ‖. εἰς διάστημα διακοσίων χρόνων καὶ περισσότερον. »Ἐν πλείοσιν ἢ διακοσίοις ἔτεσιν. ‖. εἰς διάστημα πέντε ὁλοκλήρων χρόνων. » Διὰ πέντε ὅλων ἐτῶν.

Διασπρεμμένος καὶ Διεστραμμένος, η, ον, ἴδε Διεστραμμένος.

Διάτα (ἡ), (χυδ. ἀντὶ) » Διαταγή, παράγγελια, (κυρ.) διαθήκη, (ἐκ τοῦ Διατάσσω, ῥ. μετ. ἴδε Διαθήκη, Διορίζω καὶ Παραγγέλλω.

Διατὶ (προφ. κοιν. Γιατὶ), μόρ. (ἐρωτ. καὶ αἰτιολ.), ἴδε Διὰ καὶ Ἐπειδή.

Διαυθέντευμα, (προφ. κοιν. Διαφέντευσις, Διαφέντεμμα,-εψα). » Προστασία, ὑπεράσπισις, ὑπερασπισμός. protection, défense, f.

Διαυθεντευτής (προφ. κοιν. Διαφεντευτής). » Ὑπερασπιστής, ὑπέρμαχος, προστάτης, πρόμαχος, προασπιστής. protecteur, défenseur.

Διαυθεντεύω (προφ. κοιν. Διαφεντεύω, καὶ ἐπὶ τῶν Γραικορωμαίων Αὐθεντεύω), ῥ. μετ. » Ἀμύνω(-ομαι) (καὶ ἔλαφοι τὰς κύνας, ἀμυνόμεναι ὑπὲρ τῶν νεβρῶν, καταπατοῦσι «), προΐσταμαι, προμαχέω, προμάχομαι, προασπίζω, προστατεύω(-τέω), ὑπερασπίζω. protéger, défendre.

Διαφέρω, ῥ. οὐδ. » Ἑτέρως ἔχω, διαφέρω (» Γυναικῶν οὐδὲν διαφέρουσι,« Πλάτ.), παραλλάσσω(-ττω), ἀπέχω (» Οὐδέν τι ἀπεῖχε γαμετῆς γυναικός, « Ἡρωδ.). différer, être différent. ‖. κατά τι μὲν ὁμοιάζουν μὲ αὐτά, κατά τι δὲ διαφέρουν. »Τῇ μὲν ὁμοίως ἔχει τούτοις, τῇ δὲ ἑτέρως,« Ἀριστ.

Διαφορά. »Διαφορά, παραλλαγή, παράλλαξις, παράλλαγμα, ἀνομοιότης. différence, diversité.

Διαφορετικὰ, ἐπ. ἴδε Ἀλλοιῶς.

Διαφορετικός, ἡ, όν, » Διάφορος, ἀνόμοιος, παρηλλαγμένος, ἀλλοίως, ἔξαλλος. différent, divers, ἴδε καὶ Ἀλλοιότικος.

Διάφορον (γενικῶς μὲν τὸ Κέρδος, ἡ Ὠφέλεια' ὅθεν Ἀδιάφορον, τὸ Ἀνωφελές, ἴδε τὰς λέξεις. Κατ' αὐτὴν τὴν σημασίαν ἀπαντᾶται καὶ εἰς τοὺς ἀρχαίους: Αὐτίκα ὁ Θεόφραστος [περὶ φυτ. Θ'. 6]: » Καθαίρειν δὲ τὰ φρεάτια τοῦ βλαστμοῦ καὶ τῶν δὲ ἕνεκα καὶ τοῦ διαφόρου' πωλεῖσθαι γὰρ τίμια «. » Τὰ διάφορα ἀπολαβεῖν, καὶ τάλαντον προσλαβεῖν,« Δημ. Παρβλ. καὶ Ἐξόδου' ἰδίως δὲ ὁ) »Τόκος (ἴδε Πλδ. ΑΒ', 49), τὸ γινόμενον, ἔργον. intérêt. ‖. τρέχει τὸ διάφορον. » Οἱ τόκοι χωροῦσιν (Ἀριστοφ.). ‖. ὅπι κάμνει τὸ διάφορον τῶν ἄσπρων 'του. » Τοὺς γιγνομένους τόκους τῶν χρημάτων (Ἰσοκρ.). « ‖. βάλλω τ' ἄσπρα μου 'ς τὸ διάφορον. » Ἐνεργὸν καθιστάναι τἀργύριον, τοκίζειν (Πολυδ.). faire valoir son argent, ἴδε καὶ Βάλλω. ‖. Ἔχει ἄσπρα 'ς τὸ διάφορον. »Ἀργύριον τοκίζεται αὐτῷ, « Ῥήτ. ‖. πληρόνω διάφορον. »Τοκοφορέω (Δημοσθ.). ‖. διάφορον διαφόρου. » Τόκος τόκου (Θεόφρ.), ἀνατοκισμός. intérêt sur intérêt. ‖. κάμνω τὸ διάφορον κεφάλι. » Ἀνατοκίζω (Κικ. Ἀττ.). ‖. τὸ κεφάλι καὶ τὸ διάφορον τῶν δώδεκα χρόνων. » Τό τ' ἀρχαῖον καὶ τὸ ἔργον τῶν δώδεκα ἐτῶν (Δημοσθ. κατὰ Ἀφοβ.).« ‖. χωρὶς διάφορον. » Ἀτόκως (»Ἐνιαυτὸν ἀτόκως χρῆσθαι τῷ ἀργυρίῳ,« Δημοσθ. Νικοστρ.). ‖. ἀφ' οὗ μετεχειρίσθη ὅσον καιρὸν ἤθελε τὰ χρήματα χωρὶς διάφορον. »Ἀτόκοις τοῖς χρήμασιν ἀποκεχρημένος (Ἀρς. Οἰκ.). «

Διάφορος (ἐν χρήσει μόνον εἰς τὸ πληθ.) : διάφοραι ἄνθρωποι, διάφοραις θωριαῖς, διάφορα χρώματα. » Παντοῖοι, παντοδαποὶ, ποικίλοι. divers.

Διβολίζω (τὸ χωράφι, ἀμπέλι κτλ.), ῥ. μετ. » Βωλοστροφέω, ὑποκινίζω, δευτερέω τὸν ἀγρόν. biner.

Διβόλισμα. »Βωλοστροφία, ὑποκόλισις. binnage.

Διδαχή. » Κήρυγμα, λόγος, ὁμιλία, δημηγορία. sermon, oraison, f. prédication, homélie.

Διδυμάριχον (παιδὶ, προφ. κοιν. Δυμάριχο'). »Δίδυμος. jumeau-elle.

Δίδω (προφ. κοιν. Δίνω), Μ. (θὰ) δώσω (ἀόρ. "Εδωκα καὶ "Εδωσα, ὁ πθ. πρ. τῆς μτχ. Δομένος καὶ Δοσμένος κτλ.), ῥ. μετ. »Δίδωμι, παρέχω. donner, accorder. ||. δίδω 'πίσω. »Ἀποδίδωμι. rendre, restituer. ||. δίδω ἄδειαν, γνώμην, δόσιμον, δρόμον, λογαριασμὸν κτλ. ἴδε τὰς λέξεις. ||. δίδω εἴδησιν, ἴδε Εἰδοποιῶ. ||. δίδω τόπον (τραβηοῦμαι δηλ. καὶ παραμερίζω, ἵνα σταθῇ, καθήσῃ, περάσῃ ἄλλος). »Ὑποχωρέω, ὑπείκω (χώρας, ἐδοῦ, θάκων, ἕδρας), ὑπεξίσταμαι (»Ἀθήνησιν οὐχ ὑπεχστήσεταί σοι ὁ δοῦλος,« Ξνφ.). céder la place (le pas) à quelqu'un. ||. δίδω φαγεῖ' τὸ ἄλογον, (τὴν ὄρνιθα, κτλ.), » Κριθὰς (» Τροφὴν) παραβάλλω τῷ ἵππῳ (τῇ ὄρνιθι κτλ.). ||. δίδω τραπέζι. » Ἑστίασιν παρέχω, « Πλούτ. (ὑγιειν. παραγγ.). ||. δίδω δῶρα (χαρίσματα) ἵνα γελάσω τινά. » Δώροις ἀναπείθω (διαφθείρω), δωροδοκέω (Διογ. Λαέρτ.). ||. δίδω μισθὸν, γνώμην, κτλ. » Μισθοδοτέω, γνωμοδοτέω, κτλ. ||. ἐκεῖνος ὅ,που δίδει. » Δοτὴρ, (εἰς τὰ σύνθετα εὐχρηστότερον τὸ) δότης) καθὼς μισθοδότης, τροφοδότης, ἀγαθοδότης, κτλ.). ||. 'να μὴ 'τὸ δώσῃ ὁ θεός! » Μὴ γένοιτο! à Dieu ne plaise. ||. καὶ 'τὸν ἔδωκε τὴν κόρην 'του (εἰς γυναῖκα δηλ.). » Δίδου δ' ὅγε θυγατέρα ἣν ("Ομ.) α'. »Ἀδελφὴν αὐτοῦ δώσειν (Θουκ.) «, ἴδε καὶ Ὑπανδρεύω. ||. μιὰ ἀγελάδα δίδει τόσαις ὀκάδαις γάλα· κάθε μελίσσι δίδει τόσαις ὀκάδαις μέλι, κτλ. ἴδε Ἐβγάζω. ||. τὸ δένδρον ἔδωσεν (ἔβγαλε δηλ. βλαστάρια), ἴδε Φυτρόνω. ||. δίδω (ἐμφανίζω, παρουσιάζω) ἀναφορὰν, κτλ. » Δίδωμι γραμματεῖον (» "Ωετο δεῖν ἀπαιτεῖν παρὰ τῆς πόλεως τὰ χρήματα, καὶ δοὺς γραμματεῖον, ἠξίου ταῦτα κομίζεσθαι, κελεύσαντος βασιλέως,« Αλεξ. Περεγρ.). présenter un mémoire (une requête). ||. δίδω φωτιὰν, ἴδε Βάλλω. ||. 'να 'τὸν κάμνῃ 'να δίδῃ ὁ νοῦς 'του, (φρσ.). » Καὶ τὴν διάνοιαν ἀπάγειν ἐπὶ τὸ ῥᾴθυμον (Πλυτ. Ἀλεξ.).« égayer l'esprit, réjouir, ἴδε καὶ Ἀνοίγω καὶ Διασκεδάζω.

Διεστραμμένος (προφ. κοιν. Διαςρεμμένος), η, ον. » Χαλεπὸς, δύσκολος, δύστροπος, πικρὸς, δύσερις, ὀμφαχίας καὶ στρυφνὸς τὸν τρόπον. pervers, acariâtre, fâcheux, aigre, bourru, hargneux, mauvais, morose, ἴδε καὶ Κακόγνωμος καὶ Παράξενος.

Διηγοῦμαι, Μ. (θὰ) διηγηθῶ (ἀόρ. [Ἐ]διηγήθηκα κτλ.), ῥ. ἀποθ. » Διηγέομαι, διέξειμι καὶ διεξίημι, δίειμι, διεξέρχομαι. raconter, conter, réciter, faire le récit, narrer.

Δίκαια, ἐπ. » Δικαίως, ἐνδίκως (Πλάτ. Νομ. ΙΑ'.), κατὰ δίκην, ἐν (σὺν)δίκῃ. justement.

Δικαιοκρισία. »Εὐθυδικία, δικαίωσις, δικαιοκρισία (Γραφ.). jugement équitable.

Δίκαιος, η, ον. »Δίκαιος, ἔνδικος, ὁ (ἡ, τὸ, οἱ, κτλ.) ἐν δίκῃ (κατὰ δίκην). §. εὐθὺς, ἐπιεικὴς, δίκαιος. juste, équitable. ||. τὸ δίκαιον ἡ εὔλογος αἰτία, τὸ δικαιολόγημα· προφ. κοιν. Δίκηο). »Δίκαιον (πληθ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. » Πόλει τηλικοῦτον ἐχούσῃ δίκαιον πρὸς τὸν αὐτοκράτορα, « Δ. Χρυσ. Β', 167), δικαίωμα (ἡ λέξις ἔγεινε πάγκοινος εἰς τὴν Ἑλλάδα μετὰ τὴν ἐπανάστασιν. Σύμφωνον μὲ τὴν ὁποίαν δίδομεν σήμερον εἰς αὐτὴν σημασίαν εἶνε τοῦ Σουίδα τό: »Ἐάν τε γὰρ νικῶμεν ἡμεῖς, ἕξεις πρὸς ἡμᾶς δικαιώματα μεγάλα, διότι κεκοινώνηκας ἡμῖν τῶν μεγίστων κινδύνων «), δικαίωσις, δικαιολογία καὶ δικαιολόγημα. raison, droits. ||. λέγω τὰ δίκαιά μου. » Δικαιολογέομαι, ἀπολογέομαι. se justifier. ||. ἔχεις δίκαιον.

»Δίκαια φῆς (λέγεις)· » Ὀρθῶς γιγνώσκεις. ||. αὐτὰ λοιπὸν εἶνε τὰ δίκαιά μας. » Δικαιώματα μὲν οὖν τάδε πρὸς ὑμᾶς ἔχομεν (Θουκ.). ||. εὑρίσκω τὸ δίκαιόν μου. » Δικαιόομαι, δίκης τυγχάνω, τυγχάνω τῶν δικαίων. ||. οὔτε χρεωστῶ, οὔτε δίκαιον εἶν' (ἑπομένως) 'να πληρώσω. » Οὔτ' ὀφείλω, οὔτ' ἐκτῖσαι δίκαιός εἰμι (Δσ.). « ||. ἔχω δίκαιον 'να σὲ παιδεύσω. » Σὲ μὲν δίκαιος εἴμ' ἐγὼ κολάζειν (Ἀριστοφ.). ||. εἶνε δίκαιον 'να χαθῇ ὅλως διόλου. » Δίκαιος ὢν ἀπολωλέναι (Δημοσθ.). ||. εἶνε δίκαιον 'ν' ἀπολαύσω κ' ἐγὼ κἄτι τί. » Δίκαιός εἰμι μετασχεῖν καὶ αὐτὸς μέρους γοῦν τινος. ||. 'να 'πῇ κάνεις ἢ τοῦ στραβοῦ τὸ δίκηο', (παροιμ.), ἴδε Στραβός. ||. ἔρχομ' ἀπ' τὸ δίκηό' σου, ἴδε Ἐκδικοῦμαι. §. συνεκδχ. ὁ συμφωνημένος μισθὸς, καὶ ἑπομένως τὸ χρέος): δόσε με τὸ δίκηό' μου· μὴ κρατῇς τὸ ξένο δίκηο. » Τὰ δίκαια ἐπιτελεῖν (ποιεῖν), δικαιοῦν (Γραφ.). ||. 'να 'μπορῶ 'να 'πάρω τὸ δίκαιόν μου ἀπὸ τὸν Φορμίωνα. » Εἶναί μοι τὸ δίκαιον λαβεῖν παρὰ Φορμίωνος (Δημοσθ.).«

Δικαιοσύνη. »Τὸ δίκαιον, δικαιοσύνη, δικαιοπραγία, θέμις. §. ἐπιείκεια. **justice, équité.**

Δικάταρτος, η, ον. » Διαρμένιος. **à deux mâts.**

Δικέλι, ἐργ. (γεωργ.). »Δίκελλα. **hoyau (à deux points), serfouette, f.**

Δικέρατος, όν. »Δίκερως, δικέρατος (Ἀντίγ. Καρύστ.). **qui a deux cornes.**

Δικέφαλος, ον. »Δικέφαλος, (ποιητ.) δικάρηνος. **à deux têtes, qui a deux têtes.**

Δικράνι (καὶ χυδ. Δεκράνι, τὸ ἄλλ. Διχάλι), ἐργ. (γεωργ.) (ἀπὸ τοῦ) » Δικράνιον (ὑποκρ. τοῦ) δίκρανον (κυρ. τὸ διχαλωτὸν, τὸ ὁποῖον λέγεται καὶ) σκαλίς. **fourche, f.** (καθότι τὸ πολύδοντον, τὸ ἄλλ. Τσουγγριὰ ἢ Τσουγγράνα καὶ Τουρκ. Ταράκι, ὀνομάζεται) » Ἀγρίφη, ἀγρεῖφνη ἢ ἄγρειφνα, κτεὶς-ενὸς (ὁ κηπουρικὸς), θρίναξ (Σουΐδ.). **rateau.**

Διμηνιὸ (σιτάρι, ὅ,που γίνεται εἰς Διμῆνι (δυὸ-τρεῖς μῆναις). » Σιτάνιος καὶ σιτανίας (πυρός). **espèce de froment.**

Δίμιτον (εἶδος ὑφάσματος). » Δίμιτον (ἱμάτιον), ῥόμβοις ὑφαντὸν (Δημόκρ. παρ. Ἀθ. ΙΒ', 525), ῥομβοϋφές. **basin.**

Δίνω, ῥ. μετ. ἴδε Δίδω.

Διορθόνω, ῥ. μετ. » Ἐπανορθόω (-ομαι), διορθόω(-ομαι), ἐπιδιορθόω (-ομαι), ἀναλαμβάνω, θεραπεύω, ἀκέομαι, ῥυθμίζω. **corriger, redresser, arranger, remédier, réformer, rédiger.** §. (τὸ Τουρκ. μεραμετίζω). »Ἐπισκευάζω, καταρτίζω, («Καταρτίζοντες τὰ δίκτυα αὐτῶν,« Εὐαγγ.). ἀκέομαι. » Ἀκούμενος τὰ σαθρὰ τῶν ὑποδημάτων,« Αχ. **réparer, raccommoder, rajuster, rhabiller, ajuster.**

Διόρθωμα (» Ἐπανόρθωσις(-ωμα), Διόρθωσις (διόρθωσις(-μα), ἐπιδιόρθωσις(-ωμα). **réforme, correction.** §. (τὸ Τουρκ. μεραμέτι). »Ἐπισκευή, καταρτισμός. **réparation, racommodage, rhabillage.** §. (μετφορ.). »Θεραπεία. **remède.**

Διορία. » Προθεσμία (ἡμέρα), ἀναβολὴ(Πλάτ. Νομ.), τάξις(Δημοσθ). **terme, échéance.** ||. ἵνα 'τὰ πλερώσουν μὲ διορίαις (ἐκ διαλειμμάτων δηλ.). »Ὅπως ταξάμενοι ἀποδῶσι (Θουκ.). ||. καὶ 'τὸν ἔλεγεν ὅτι 'δὲν ἐπλήρωσε τὸ χρέος 'του εἰς τὴν διορίαν, ἐν ᾧ ἔπρεπε 'να 'τὸ πληρώσῃ πρὸ δεκαὲξ ἡμερῶν εἰς τὴν πρωτομηνιάν. » Λέγων ὑπερήμερον εἶναι καὶ ἐκπρόθεσμον τοῦ ὀφλήματος, ὃν ἔδει πρὸ ἑκκαίδεκα ἡμερῶν ἐκτετικέναι τῇ ἕνῃ καὶ νέᾳ(Λουκιαν. Ἑρμότ.)«. ||. ἔξω ἀπὸ τὴν διορίαν (ἀφ' οὗ πέρασε δηλ. ἡ διορία). »Ἐκπρόθεσμος, ὑπερήμερος. ||. πέρασ' ἡ διορία, ἴδε Περνῶ.

Διορίζω, ῥ. μετ. » Τάσσω(-ττω), καθ(ἐφ)ίστημι, δια(ἀπο)τάσσω(-ττω). **établir, préposer, nommer, insti-**

tuer, commettre, destiner, assigner, constituer. ||. διορίζω τὸν καιρὸν (τὸν τόπον, τὰ σύνορα, κτλ.). »Τάσσω(-ττω), ὁρίζω(-ομαι), τίθημι, προσδιορίζω. désigner, fixer. ||. τί κάμνεις; 'τὸν ἀφίνεις 'νὰ ἐξουσιάζῃ, ἢ διορίζεις ἄλλον εἰς τὸν τόπον 'του; »Πρότερον; ἐᾷς ἄρχειν, ἢ ἄλλον καθίςης ἀντ' αὐτοῦ; ||. διώρισεν ἐπιστάτην τῶν ὑποθέσεών 'του τὸν φρονιμώτερον. »Τὸν φρονιμώτατον ἐπιστῆσαι τοῖς πράγμασι. ||. 'νὰ διορίσωμεν μίαν ἡμέραν. »'Ημέραν θέσθαι (Πλούτ.)' »'Ημέραν ταξάμενοι (Πολυβ.)' »Συγχωρεῖν ἡμέραν. ||. 'τὸν ἔδωσε 'σπίτι, καὶ τοῦ διώρισε καὶ ταγήν. »Καὶ ἔδωκεν αὐτῷ οἶκον, καὶ ἄρτους διέταξεν αὐτῷ (Γραφ)«. ||. ὁ ἰατρὸς διώρισεν αἷμα. »Διέταξε (»Συνέταξε) σχάσαι τὸ φλεβίον (φλεβοτομηθῆναι). ordonner, prescrire. ||. ταῖς δὲ ἄλλαις σημαίαις 'ταῖς διορίζει ὁ στρατηγός. »Τὰς δὲ λοιπὰς σημαίας ὁ στρατηγὸς ἀποτάττει.

Διότι, σύνδ. (αἰτιολ.). »Γάρ, ὅτι, διότι, κτλ. ἴδε 'Επειδή. ||. 'τὴν ὠνόμασεν Ἀμφίπολιν, διότι περιέχεται ἀπὸ τὰ δύω μέρη ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ κτλ. »Ἀμφίπολιν ὠνόμασεν ὅτι, ἐπ' ἀμφότερα περιῤῥέοντος τοῦ ποταμοῦ κτλ.

Δίπατος, η, ον ('σπίτι κύρ.). »Διώροφος καὶ Διόροφος, διπλοῦς (»Οἰκίδιόν ἐστί μοι διπλοῦν, ἴσα ἔχον τὰ ἄνω τοῖς κάτω, « Λυσ.), δίστεγος (Στράβ.). à deux étages.

Δίπλα, ἐπ. ἴδε Πλάγια.

Δίπλα (ἡ ἀλλ. Δόξα ἢ Φύλλον, τὸ Τουρκ. Κάτι, καὶ τὸ Τσάκισμα, τὸ σημάδι τοῦ διπλώματος). » Πτὺξ -υχὸς (ἡ), πτυχή, πτύγμα, διπλόη, καμπή, ἐπιπτυχή. pli, double. ||. ἡ ἀσπίδα 'του εἶχε πέντε δίπλαις βουβαλοτόμαρο. »Πέντε δὲ πτύχες βοέης ἀμφὶς ἐληλάδατο ("Ομ.)«.

Διπλαρηά. »'Η πλατεῖ τῷ ξίφει κατενεχθεῖσα πληγή. coup de plat d'épée. ||. 'τὸν καταίβασε κάμποσαις διπλαρηαίς. »Σὺ μάλα πλατεῖ τῷ ξίφει καθίκετο αὐτοῦ.

Διπλόνω, ῥ. μετ. »Πτύσσω, συμπτύσσω, διπλόω (»Κάμπτεσθαι τὸν σίδηρον καὶ διπλοῦσθαι, « Πλούτ.). plier.

Διπλός, ἡ, όν. »Διπλοῦς, δίπτυχος, δίπλαξ. §. Διπλάσιος καὶ διπλασίων, δὶς τοσοῦτος. double. ||. 'τοῦ 'τὸ πλήρωσε διπλόν. »Διπλάσιον ἀπέτισε' δὶς τοσοῦτον ἀπέδωκε. ||. τότε ἔπαιρνεν ἡ πόλις μας τὸ διπλὸν εἰσόδημα ἀπ' ὅ,τι 'παίρνει τώρα. »Διπλασίας ἢ νῦν τὰς προσόδους τὴν πόλιν λαμβάνουσαν.

Διπλοπόδης (ὁ ἀλλ. Σταυροπόδης), ισσα, ικον. »Τοὺς πόδας συγκάμψας. les jambes croisées.

Δίπλωμα. »Πτύξις, σύμπτυξις, δίπλωσις. plissure, θ. pliage. §. δίπλωμα (ὠνόμασαν εἰς τὴν 'Ελλάδα καὶ τὸ ἐπίσημον ἔγγραφον τοῦ διορισμοῦ ἢ προβιβασμοῦ εἰς δημοσίαν ὑπηρεσίαν), ἴδε Πιττάκι.

Διπλωματιά, ἴδε Δίπλα.

Δίπορτος, η, ον ('σπίτι κυρ.). »Δίθυρος, ἀμφίθυρος. (maison) qui perce dans deux rues.

Διπροσωπιά. »Διπλόη. duplicité.

Διπρόσωπος, η, ον. » Ἀλλοπρόσαλος, ἀμφιπρόσωπος (μεταφορ.), διπλοῦς. double.

Δισέγγονος, η, ι. »Δισέγγονος. arrière-petit-fils, arrière-petite-fille.

Δίσεφτος ἀντὶ Βίσεκτος (καὶ μπῆκε χρόνος Δίσεφτος καὶ μῆνας ὡργισμένος,« Ἆσμα δημοτ.).

Δίσκος. »'Υποκρητηρίδιον, δίσκος (μεταγ. » Τὰ δὲ ἀγγεῖα τὰ ἐπὶ τῶν τραπεζῶν,.. οὓς μὲν δίσκους καλοῦσιν, ἐρεῖς κύκλους ἀργυροῦς, ἢ χεύματα ἀργυρᾶ, ἢ πίνακας,« Πολυδ.), ἄβαξ (ἰδίως ὁ ξύλινος). plateau, cabaret, sous-coupe καὶ soucoupe, θ. §. (συνεχδ. ἡ γενομένη εἰς τὰς ἐκκλησίας ἀργυρολογία). »Ἀγερμός, ἔρανος καὶ ἐρανισμὸς (κυρ. διὰ τοὺς πτωχούς). quête, θ. bassin. ||. 'βγάλλω δίσκον. »Ἀγείρω, ἐρανίζω(-ομαι). faire la quête.

Δίσκελον (παλούκι διχαλωτόν).

»Βαλλίς, σχαλὶς καὶ σκαλίς, σχαλίδωμα, στάλιξ, δίκρανον, δίκροον, καὶ (κρσ.) δίκρουν (ξύλον). fourche, f. perche (pieu) à deux branches.

Διοσάκκι (κυρ. τὸ διπλὸν σακκί, ἡ δύο σακκούλια ἑνωμένα, ὁ Τουρκ. χεϊμπὲς ἢ τζαμπεδάνι). »Ἱπποπήραι (Ξενοφ.). bissac, valise, f. bougette, f. §. (καταχρ. δὲ καὶ τὸ μονόν, ὁ Τουρκ. τορβάς).»Πήρα, μάρσιππος, μάρσιπος ἢ μάρσυππος. bourse. »Ἀσκοπήρα, κυνοῦχος (κυρ. ἀπὸ σκυλοτόμαρον; μ' ὅλον ὅτι ὁ Ξενοφῶν ἔχει καὶ λαγωοῦχον μόσχειον), ζρυβαλλὶς (κυρ. τῶν βοσκῶν καὶ κυνηγῶν, ἡ χυδ. Ταγαρτζίκα ἢ Τσάντα). besace, f. gibecière, f. fauconnière, f. carnassière, f. »Κώρυκος, γυλιὸς (κυρ. τῶν στρατιωτῶν, τὸ ὁποῖον ὅμως ἐπειδὴ ἦτον πλεκτὸν, ὡμοίαζε μᾶλλον τὸ 'δικό' μας ζεμπίλι), γρυμαία (-έα), γωρυτός. panetière, f. §. Χιλωτὴρ (ὅπου βάλλουν τὴν ταγὴν τῶν ἀλόγων καὶ τὸ κρεμοῦν εἰς τὸ κεφάλι των).

Διστάζω, ῥ. ἀμ. ἴδε Ἀμφιβάλλω.

Δίστομος, η, ον (σπαθὶ κυρ.). »Ἀμφήκης, δίστομος, ἀμφίστομος. à deux tranchans.

Διστράτιον. »Δίκροος ὁδὸς, ἄμφοδον. chemin fourchu.

Δίφορος, η, ον (κυρ. δένδρον καρποφοροῦν δὶς τοῦ ἔτους, τὸ Τουρκ. Γεδὶ-βερένι). »Δίφορος. (arbre fruitier) qui porte deux fois par an.

Διχάλα, ἐργ. (γεωργ.), ἴδε Δικράνι.

Διχάλι (τὸ μεγάλο' ποδάρι τοῦ 'ς αλιοῦ, καγουριοῦ κτλ.). »Χηλὴ, ψαλίς. pince, f.

Διχαλωτὸς, ἡ, ὸν, (ἐκ τοῦ) »Δίχαλος (Δωρ. ἀντὶ) Δίχηλος, δίκρους καὶ δικροῦς (Ξενοφ. Κυνηγ.), δισχιδὴς, διφυής. fourchu. ||. τὰ 'φείδια καὶ ἡ γουστερίτσαις ἔχουν διχάλωτην γλῶσσαν. »Ἴδιον δὲ ἔχουσιν οἱ ὄφεις καὶ οἱ σαῦροι, τὸ δικρόαν αὐτῶν εἶναι τὴν γλῶτταν ἄκραν (Ἀριστοτ.).«

Διχόνοια. »Ἔρις, διχοφροσύνη, διαφωνία, διχοστασία, ἀλλοτριότης, στάσις. discorde, f. dissension, mésintelligence, désunion. ||. ἐπειδὴ ὁ Φίλιππος προσπαθεῖ 'να μᾶς φέρῃ 'ς διχόνοιαν μὲ τοὺς Θηβαίους. »Ἐπειδὴ Φίλιππος εἰς ἀλλοτριότητα Θηβαίους πρὸς ἡμᾶς ἐπιβάλλεται καταστῆσαι (Δημοσθ.). «

Δίχτυ (τὸ ἄλλως Πλέμματι, ἀντὶ) »Δίκτυ (, τύπον τὸν ὁποῖον ἀναφέρει ὁ 'Ετυμολ. κατ' ἀποκ. ἐκ τοῦ) »Δίκτυον, ἄρκυς, ἄρκυος (ἡ) κυρ. διὰ ταῖς ἀρκοῦδαις καὶ ἄλλα θηρία). rets, filet, tramail καὶ tremail. §. βάλλω 'ς τὰ δίχτυα μου (μεταφορ. ἀπατῶ καὶ φέρνω τινὰ εἰς τὰ φρονήματα καὶ τὸ θέλημά μου). »Σαγηνεύω, γριπεύω καὶ γριπίζω (ὅθεν τὸ Διογρίπιστος τοῦ Αἰσαν. Ὁ Εὐριπίδης [Βακχ.], φυλάξας τὴν αὐτὴν μεταφορὰν, εἶπε): »Γυναῖκες, ἀνὴρ εἰς βόλον καθίσταται, « ἐμβαίνει 'ς τὰ δίχτυα μας (καὶ σαφέστερον ἀκόμη εἰς τὰς Φοινίσ.) »Δέδοικα, μὴ με, δικτύων ἔσω λαβόντες, οὐ μεθῶσιν«. il donne dans le filet, ἴδε καὶ Γρίπος.

Δίχως, ἐπ. (ἐκ τοῦ) »Δίχα (»Ὁρῶ κενὴν οἴκησιν ἀνθρώπων δίχα, «Σοφοκλ. Φιλοκτ. 31), ἴδε Χωρίς.

Δίψα. »Δίψος (τὸ), δίψα. soif, altération.

Διψασμένος, η, ον. »Διψῶν-ῶσα. altéré.

Διψῶ, Μ. (θὰ) διψάσω (ὁ πθ. πρκ. τῆς μτχ. Διψασμένος κτλ.), ῥ. ἀμ. Διψάω, δίψῃ (-ψει) συνέχομαι. avoir soif.

Διώξιμον. »Ἀποβολὴ, ἐκβολὴ, ἐκπομπὴ, ἀποδίωξις. l'action de chasser, expulsion.

Διωρισμένος, η, ον. »Τεταγμένος, ῥητὸς, ἀποτεταγμένος. assigné, fixé, établi, préfix, etc. ἴδε καὶ Συμφωνημένος. ||. ἡ διωρισμένη 'μέρα (εἰς τὰς κρισολογίας). »Ἡ κυρία. le jour assigné. ||. ἀφ' οὗ ἔφθασεν ἡ διωρισμένη 'μέρα. »Ἐνστάσης δὲ τῆς κυρίας. ||. 'δὲν ἐφάνηκεν ('δὲν παρουσιάσθηκεν) εἰς τὴν διωρισμένην ἡμέραν. »Οὐκ ἀπήντησε

σεν) εἰς τὴν κυρίαν. **il ne comparut à l'assignation.**

Διώχνω, Μ. (θὰ) διώξω (ἀόρ. "Εδιωξα, καὶ πθ. ['Ε]διώχθηκα, ὁ παθ. πρ. τῆς μτχ. Διωχμένος κτλ.), ῥ. μετ. » Διώκω, ἐκ(ἀπο)διώκω, σοϐέω, ἐκϐάλλω, ἀπελαύνω, ἀποσοϐέω, ἐξωθέω. **chasser, congédier** ||. διώχνω δοῦλον, κτλ.) ἴδε Δρόμος (εἰς τὸ ||. δίδω δρόμον).

Δοιάκι (τὸ ξύλον μὲ τὸ ὁποῖον γυρίζουν τὸ τιμόνι, ἀπὸ τοῦ) »Οἰάκιον (ὑποκρ. τοῦ) οἴαξ-ακός (ὁ), (κυρ. ὁ) » Αὐχὴν τοῦ πηδαλίου. **barre du gouvernail.** (» Καὶ φέρεται μέχρι καὶ νῦν ἡ τῶν οἰάκων λέξις, οὐκ ἐπὶ ὅλου τοῦ πηδαλίου· λέγεται γὰρ τοῖς ναυτικοῖς Οἰάκια, ξυλήριά τινα δι' ὧν στρέφουσι τεχνικῶς τὸ πηδάλιον,« Εὐστάθ. 'Οδυσ. Ε, 255). **timon.**

Δοκάνι ⎫
Δόκανον ⎭ , (» Τὰ παλαιὰ τῶν Διοσκούρων ἀφιδρύματα οἱ Σπαρτιᾶται δόκανα καλοῦσι,« Πλούτ. περὶ Φιλαδελφ. 'Ο 'Ησύχ. λέγει: »Δοκάναι, αἱ στάλικες, αἷς ἵστανται τὰ λῖνα, ἢ κάλαμοι.« "Οθεν ἐν τῇ συνηθείᾳ ἡ ἄλλ. Παγίδα), ἴδε τὴν λέξιν.

Δοκάρι (τὸ μεγαλήτερον πατερὸν, ἡ γρεντιὰ, ἡ ντιρέκι). »Δοκὸς, δοκίς. **poutre,** θ.

Δοκιμάζω (κυρ. φαγητὸν, ποτὸν, κτλ.), ῥ. μετ. ἴδε Γεύομαι. §. δοκιμάζω κονδύλι (μαχαῖρι, ἰατρικὸν, κτλ.). »Ἀποπειράομαι (»Ἀποπειρᾶσθαι τοῦ δακτυλίου εἰ ταύτην ἔχει τὴν δύναμιν, « Πλάτ.). **éprouver, faire l'épreuve, essayer.** §. (μεταφορ. τὴν διάθεσιν, τὸν σκοπὸν, τὴν μάθησιν κτλ. τινός). » Πειράομαι, δια(ἀπο)πειράομαι, πεῖραν (διάπειραν, δοκιμασίαν, ἀπόπειραν) λαμϐάνω (ποιοῦμαι), διὰ πείρας εἰμὶ (» 'Ημεῖς δ' ἴσμεν ἀκριϐέστερον οἱ διὰ πείρας ἰόντες,« Αἰσχ. Σωκρ.), δοκιμάζω (» Δοκίμαζε τοὺς φίλους ἐκ τῆς περὶ τὸν βίον ἀτυχίας.« Ἰσοκρ.), γεῦμα λαμϐάνω (Πλάτ. Ἱππ.), διακωδωνίζω (μεταφορ. ἀπὸ τῶν νομισμάτων). **sonder,** ἴδε καὶ Πειράζω. ||. δοκιμάζω τὸν ἑαυτόν μου (ἂν 'μπορῶ δηλ. 'να κατορθώσω τι). »Ἀποπειράομαι ἐμαυτοῦ, πειράομαι. **tenter,** ἴδε καὶ Προσπαθῶ. ||. δοκιμάζω τὴν τύχην μου. » Ἀπο(» Δια)κινδυνεύω, ἀναῤῥίπτω τὸν κύϐον (μεταφορ.), ἐξελέγχω τὴν τύχην (Πολύϐ.). **tenter fortune.** §. δοκιμάζω πόνους (, κακὰ, βάσανα κτλ.), ἴδε 'Υποφέρω. ||. ἐδοκίμασε μιὰ' φουρτοῦνα', ἴδε Φουρτοῦνα.

Δοκιμασμένος, η, ον. » Δόκιμος, δεδοκιμασμένος. **éprouvé.**

Δοκιμή. »Πεῖρα, διά(ἀπό)πειρα, πείραμα, γεῦμα (κυρ. τοῦ κρασιοῦ καὶ τῶν ἄλλων ὑγρῶν. §. μεταφορ. δὲ καὶ ἠθικῶν ἀντικειμένων. » Καὶ γεῦμα λαμϐάνοντες αὐτοῦ τῆς σοφίας,« Πλάτ. Ἱππ.), δοκιμὴ (μεταγ.). **épreuve,** θ. **essai, expérience, tentative,** θ.

Δόλιος, α, ον (εἰς τὴν 'Ελλάδα μεταχειρίζονται τὴν λέξιν ἀντὶ τοῦ Ἄθλιος, καθὼς ἀλλοῦ τὸ Καϋμένος. 'Ο Κορ. ἐξέλαϐεν αὐτὴν ὡς ἀδιάφθορον· πιθανώτερον ὅμως μοὶ φαίνεται ὅτι διεφθάρη ἀπὸ τοῦ) » Δείλαιος, ἴδε Κακόμοιρος καὶ Καϋμένος.

Δολόνω (τὸ ἀγκίστρι), ῥ. μετ. »Δελεάζω (» Δελεάσας τὸ ἄγκιστρον ἰσχάδι,« Λουκιαν. Ἀλ.). **amorcer.** §. (τὸ κρασὶ, κτλ.) »Δολόω, δολίζω (Διοσκορ.), καπηλεύω, νοθεύω, κιϐδηλεύω. **falsifier, altérer, frélater** (κυρ. τὸ κρασί), **mêler, mélanger, sophistiquer.**

Δόλωμα. »Δέλεαρ-ατος (τὸ) (ὁ Αἰσχύλος μετεχειρίσθη τὴν λέξιν ἀντὶ τοῦ πανουργία). **appât, amorce,** θ. §. (ἡ ἐνέργεια τοῦ δολώνειν). »Δελέασμα, δελεασμὸς, δόλωσις, δόλωμα. **l'action d'amorcer.** §. » Καπηλεία, κιϐδηλεία. **falsification,**

'Δοντάγρα, ἐργ. »'Οδοντάγρα. **davier, tenaille,** θ.

'Δόντι. » 'Οδοὺς-όντος (ὁ). **dent,** θ. ||. τὰ ἐμπροσθινὰ 'δόντια. » Οἱ πρόσθιοι ὀδόντες (Ἀρστ.), τομεῖς, διχαστῆρες, κτένες, γελασῖνοι. **incisives.** ||. τὰ πλαγινὰ, ἴδε Σκυλόδοντ-

τον. ||. τὰ 'πισινὰ, ἴδε Τραπεζίτης. ||. ὁ ἄνθρωπος ἀλλάζει τὰ ἐμπροσθινὰ μόνον δόντια, τὰ δὲ ὀπισινὰ 'δὲν 'τὰ ἀλλάζει κἀνὲν ζῶον. »Βάλλει δ' ἄνθρωπος τοὺς προσθίους, τοὺς δὲ γομφίους οὐθὲν βάλλει τῶν ζώων,« Ἀρστ. **ce sont les dents de devant qui changent dans l'homme: les molaires ne changent dans aucun animal.** ||. ὅσοι ἔχουν ἀραιὰ δόντια, ζοῦν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ὀλιγώτερον. »Οἱ ἀραιόδοντες, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, βραχυβιώτεροι,« Ἀρστ. ||. μὲ τὰ 'δόντια, ἐπ. »'Οδάξ. **avec les dents, à belles dents.** ||. ἔχει εὔμορφα (ἄσπρα, μικρὰ, ἴσια, μαργαριταρένια) 'δόντια. (ἰδοὺ πῶς 'τὰ περιγράφει ὁ θελκτικώτατος Λουκιανὸς εἰς τὰς εἰκόνας 'του): »'Οδόντας, πῶς ἂν εἴποιμί σοι, ὅπως μὲν λευκοὺς, ὅπως δὲ συμμέτρους καὶ πρὸς ἀλλήλους συνηρμοσμένους, καὶ κατὰ τοὺς στιλπνοτάτους μαργαρίτας ἐπὶ στίχου πεφυκότας.., αὐτὸ δὴ τὸ τοῦ 'Ομήρου, ἐλέφαντι τῷ πριστῷ ὁμοίους.« **elle a la bouche bien meublée.** ||. τὰ 'δόντια τῶν ζώων, ἀπὸ τὰ ὁποῖα γνωρίζεται ἡ ἡλικία 'των. »Γνώμονες καὶ Φραστῆρες. **dents qui marquent.** ||. τὸ ἄλλαγμα τῶν τοιούτων 'δοντιῶν. »Βόλος. **marque, θ.** ||. (ὅθεν) »(ἵππος, ὄνος, κτλ.) Ἄβολος, ἀβολήτωρ, πρωτόβολος, δευτερόβολος (ὅ,που 'δὲν ἄρχισεν ἀκόμην ν' ἀλλάζῃ τὰ 'δόντιά 'του, ἢ 'δὲν τ' ἄλλαξεν ὅλα). **(cheval etc.) qui marque encore.** »Λειπογνώμων, ἀπογνώμων, κατηρτυκώς (ὅ,που τ' ἄλλαξεν ὅλα). **qui ne marque plus.** ||. τὸ ἄλογον καὶ τὸ μουλάρι εἶνε 'ς τὸν καιρόν 'του ἀφ' οὗ ἀλλάξοι τὰ 'δόντια. »Ἀκμάζει δὲ ἵππος καὶ ἡμίονος μετὰ τοὺς βόλους.« §. 'δόντια (συνεκδχ. καὶ εἰς τὸ πληθ. ὁ καιρὸς, εἰς τὸν ὁποῖον πρωτοβγάζει τὸ παιδὶ τὰ 'δόντια, καὶ τὸ εἶδος τοῦτο τῆς ἀῤῥώστιας τῶν παιδιῶν). »'Οδοντίασις, ὀδοντοφυΐα, γομφίασις ἢ γομφιασμός. **dentition.** ||. (ὅθεν) τὸ παιδὶ ἔχει 'δόντια (εἶνε δηλ. εἰς τὸν καιρὸν τῆς ὀδοντοφυΐας, ἢ 'βγάζει 'δόντια). »'Οδοντιᾷ, ὀδοντοφυεῖ, γομφιᾷ. **il est dans (le moment de) la dentition,** ἴδε καὶ 'Εβγάζω. §. (καταχρ.) τ' ὀδόντι τοῦ κτενιοῦ. »'Οδοὺς-όντος (»Οἱ δὲ πυκνοὶ τῶν κτενῶν ὀδόντες βιαιότερον ἐπισπῶνται τὰς τρίχας,« Μενέμαχ. παρ' 'Ορειβασ.) ||. τὸ—τοῦ πριονιοῦ (καὶ ἄλλων ἐργαλείων). »Χάραγμα. ||. τὸ—τοῦ κλειδιοῦ. »Γόμφιος (Ἀριστοφ. Θεσμοφ.)«.

'Δοντιὰ (τὸ σημάδι τῆς δαγκαματιᾶς). »Δῆγμα, ὅδαγμα. **coup de dents.**

'Δοντοκοιλιὰ (κυρ. τὸ βαθούλωμα τῶν οὔλων, ὅπου εἶν' ἐῤῥιζωμένον τ' ὀδόντι). »Βόθριον, φάτνη, φατνίον, φάτνωμα. **alvéole (des dents).**

'Δοντόπονος. »'Οδονταλγία. **mal aux dents.**

Δόξα (ἡ καλὴ ὑπόληψις). »Δόξα, κλέος (τὸ), εὔκλεια, εὐδοξία, κῦδος (τὸ). **gloire, θ.,** ἴδε καὶ 'Υπόληψις. ||. τὸ (Λατινικὸν) ὀνόρεμ 'μπορεῖ κἀνεὶς 'νὰ τὸ μεταφράσῃ: δόξα ἢ τιμή. »Τὸ δὲ ὀνόρεμ δόξαν ἄν τις ἢ τιμὴν μεθερμηνεύσειε (Πλούτ. Προβλ. 'Ρωμ.)«. §. (τὸ ἄλλ. Ζωνάρι τοῦ οὐρανοῦ, ὅ,που 'βγαίνει μετὰ τὴν βροχὴν), ἴδε Δοξάρι.

Δοξάζω. ῥ. μετ. »Σεμνύνω(-έω), κυδαίνω, δοξάζω (Εὐαγγ.). **illustrer,** ἴδε καὶ Τιμῶ ||. δοξάζω τὸν θεόν: »Δίδωμι (»Ἀπονέμω) δόξαν τῷ θεῷ, δοξάζω, μεγαλύνω. **glorifier.** §. (φρονῶ, ὑποθέτω, πιστεύω). »Δόξης (»Δόξαν) ἔχω περί τινός, δοκέω, δοκῶ μοι, δοκεῖ μοι, δοξάζω (»Περὶ τῆς ψυχῆς δοξάζω οὕτω,« Πλάτ.), γινώ(γνώ)σκω, τὴν γνώμην ἔχω (Θυκ.), νομίζω. **penser, être d'opinion (d'avis),** ἴδε καὶ Γνώμη καὶ Νομίζω ἢ Φαίνομαι.

Δοξάρι (τῆς σαγίττας). »Τόξον. **arc.** ||. τὸ—τῆς λύρας. »Πλῆκτρον. **archet.** §. (μεταφορ. τὸ ἄλλ. Ζωνάρι τοῦ οὐρανοῦ καὶ Δόξα, διότι, κατὰ τὸν Πλάτωνα [ἐν Κρατύλῳ] ἡ δόξα τῇ ἀπὸ τοῦ τόξου βολῇ ἐπω-

νόμασται,«). »Ἶρις (ἡ), τόξον οὐράνιον. **arc en ciel.**

Δοξασμένος, η, ον. »Δεδοξασμένος, ἔνδοξος, λαμπρός, εὐκλεής, περικλεής, κλεινός. **illustre, glorieux,** ἴδε καὶ Ἐξακουστός. ||. δοξασμένος ὁ θεός, (ἡ) δοξασμένον τ'ὄνομα τοῦ θεοῦ, (φρσ.)! »Τῷ θεῷ χάρις! »Εἴη τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον (Γραφ)! **grâces à Dieu! Dieu merci!**

Δόσιμον. »Φόρος, τέλος (τό), δασμός, ἀποφορά. **impôt, tribut, taille, θ. taxe, θ. imposition.** ||. ὅποιος πληρόνει δόσιμον. »Φόρου ὑποτελής. **tributaire.** ||. ὅποιος 'δὲν πληρόνει, ἴδε Ἀσύδοτος. ||. ἐκεῖνος ὅπου συνάζει τὰ δοσίματα (ὁ Τουρκ. καπζιμάλης ἢ ταξιλδάρης). »Φορολόγος, εἰσπράκτωρ, δασμολόγος. **receveur (percepteur) des impôts.** ||. δίδω (πληρόνω) δόσιμον. »Φόρον (»Φόρους) τελέω (ἀποφέρω), δασμοφορέω, ἀποφορὰν τελῶ (Πλούτ.). ||. ῥίχνω δόσιμον. »Ἐπιβάλλω(»Τάσσω-ττω, »Ἐπιτίθημι) τοὺς φόρους, φορθετέω. **taxer, asseoir (imposer) des tailles.** ||. συνάζω τὰ δοσίματα. »Εἰσπράττω(-ομαι,»Ἐκλέγομαι)τοὺς φόρους, φορολογέω, δασμολογέω. **lever (percevoir, recouvrer) les impôts.**

Δούλα (ἡ ἄλλ. Δουλεύτρα). »Θεράπαινα, θεραπαινίς, παιδίσκη (ἥτο τιμιωτέρα τῶν θεραπαινῶν, καθὼς φαίνεται ἀπὸ τοῦ Ἰσαίου τό: »Καὶ δύο θεραπαίνας, καὶ παιδίσκην.« Ἰσ. περὶ τοῦ Κίμ. κλ.), παῖς, ἅβρα καὶ αὔρα (κυρ. ἡ παρακόρη), δμωῒς καὶ δμωὴ (ποιητ.), ἀμφίπολος (ποιητ.). **servante, θ. femmes, θ. πλ.**

Δουλειά (εἰς τοὺς ἀρχαίους ἐσήμαινε τὴν σκλαβιάν, μόνον εἰς τὴν Γραφὴν [Ἀριθμ.] ἀναφέρεται μὲ τὴν σημερινὴν σημασίαν: »Καὶ καταστήσουσιν αὐτοὺς ἕνα ἕκαστον ἐπὶ τὴν δουλείαν αὐτοῦ.«). »Ἔργον. **travail, œuvre, θ. affaire, θ. ouvrage, besogne** (οἰκ.), ἴδε καὶ Ὑπόθεσις, §. (ἡ ἐνασχόλησις). »Ἀσχολία, διακονία, ἐπιτήδευμα. **occupation.** ||. ἔχω δουλειάν. »Ἀσχολός εἰμι, ἀσχολίαν ἄγω (ἔχω), ἴδε καὶ Ἀδειάζω. ||. ἔχω χίλιαις δουλειαῖς (φρσ. ὑπερβ.). »Ἐν μυρίαις ἀσχολίαις ὤν. ||. ποῦ 'ξεύρεις ἂν τὸν ἔτυχε κάμμιὰ δουλειά; »Τί οἶδας εἴ τις ἀσχολία προσέπεσεν αὐτῷ (Λουκιαν.)«; ||. πολλαῖς φοραῖς παρακινοῦμεν τοὺς δούλους 'να πιάνουν τὴν δουλειάν 'τους καλλήτερα. »Ἐγκελευόμεθα πολλάκις τοῖς διακονοῦσι, θερμότερον ἅπτεσθαι τῆς διακονίας (Πλούτ. Συμπ.).« ||. ἡ πρώτη 'του δουλειά, καθὼς ἔφθασεν, ἦτον. »Εὐθὺς δ' ἀφικομένῳ προὔργου ἦν (οὐδὲν ἦν αὐτῷ προὐργιαίτερον)· »Οὐδὲν προὐργιαίτερον ἐποιήσατο τοῦ.. »Ἅπαντα δεύτερα θέμενος ὡς ἀφίκετο. ||. 'να κάμῃ (κατορθώσῃ) κάμμιὰ' δουλειά'. »Προὔργου τι ποιήσειν. ||. 'δική σου δουλειά εἶνε κἢ-αὐτή. »Σοῦ καὶ τοῦτο. **il t'appartient (concerne).** ||. τοῦτο 'δὲν εἶνε καθενὸς δουλειά. »Οὐ παντός. ||. 'δὲν ἔχω (κάθουμαι χωρὶς) δουλειάν. »Ἀργέω, ἴδε καὶ Ἀδειάζω. ||. ἐκεῖνος ὅπου 'δὲν ἔχει (κάθεται χωρὶς) δουλειάν. »Ἀργός, ἀργῶν, σχολάζων. **désœuvré, désoccupé, oisif.** ||. εἶνε ἄνθρωπος τῆς δουλειᾶς, ἴδε Ἄξιος. ||. κύτταζε τὴ' δουλειά' σου (φρσ.). »Τὰ σαυτοῦ πράττε· »Τὰ σαυτοῦ ἔργα κόμιζε. **mêlez-vous de vos affaires.** ||. κακὰ (ὑ)πάγουν ἡ δουλειαῖς 'του. »Κακῶς φέρεται τὰ αὐτοῦ,« Ξνφ. Ἑλλ. ||. καὶ τὴν δουλειάν 'του 'τὴν κάμνει καλὰ (παστρικὴν), ἴδε Κάμνω. §. (τὸ ἐργόχειρον). »Ἔργον, πόνος, πόνημα, ἐργόχειρον. **ouvrage.** §. (τὸ δούλεμμα). »Ἐργασία. **travail.** ||. τί δουλειά! πολλή (ψιλή, θαυμαστή, κτλ.) δουλειά! »Τὸ περιττὸν τῆς ἐργασίας. §. (ἰδιαιτ. ἡ δύσκολη καὶ κοπιαστικὴ ἢ ἐπικερδής.»Ἔργον, πρᾶγμα, χρῆμα, ἴδε κ. Δυσκολία. ||. 'ξεύρεις δὰ, μεγάλη δουλειά! (ἡ) δουλειά εἶνε κἢ-αὐτό; »Οὐδὲν ἔργον »Οὐδὲν πρᾶγμα (Πλάτ.). ||. μὴ 'τὸ κάμνετε δουλειὰν (ὑπόθεσιν). »Μη-

δὲν πρᾶγμα ποιῆσθε ('Ηροδ.). ‖. ἐκτὸς ἐὰν 'τὸ κάμῃ κάνεις δουλειά'. »Εἰ μή τις, ἔργον ποιησάμενος,« Πλάτ. ‖. (αὐτὸ) εἶνε δουλειά! (δηλαδὴ ὠφελὲς, ἄξιον τοῦ κόπου) »Καλόν τι χρῆμα. §. (ἡ πρὸς τὴν πολιτείαν ἢ τὸ κοινὸν γινομένη). »Λειτουργία, λειτούργημα, διακονία, ὑπηρεσία, ὑπούργημα. service, charge (publique), θ. emploi, ἴδε καὶ Ἀξίωμα. ‖. ἐκεῖνοι 'ποῦ εἶν' εἰς δουλειά'. »Οἱ ἐν πράγμασιν, οἱ πολιτευόμενοι, οἱ τὰ κοινὰ (τὰ τῆς πόλεως) πράττοντες. les gens en place.

Δούλεμμα. »'Εργασία. travail. ‖. δούλεμμα τῆς γῆς. »Γεωργία, γεωπονία, ἐργασία, θεραπεία. culture, θ. labour, labourage.

Δουλεμμένος, η, ον. »'Ησκημένος, εἰργασμένος. ouvré, travaillé. ‖. τὸ δουλεμμένον διάφορον (μεταφορ.). »Τὸ γιγνόμενον, τὸ ἔργον, ἴδε Διάφορον.

Δούλευσις (προφ. κοιν. Δούλεψι'), ἴδε Μισθός. §. »'Υπηρεσία, ὑπηρέτημα (Πλούτ.), ὑπουργία, δούλευμα (»Ἰδοὺ τὸ δούλευμ' ἡδὺ, κ' οὐκ ἀναίνομαι »Ἀδέλφ' ἀδελφῇ χειρὶ θεραπεύειν μέλη,« Εὐριπ. 'Ορες. 221). service. ‖. εἶν' εἰς δούλευσιν (ἐννοεῖται πάντοτε δημοσίαν), ἴδε Δουλειά. ‖. εἶν' εἰς τὴν δούλευσιν τοῦ τάδε. »Τῷ δεῖνι ὑπηρετούμενος. il est au service (aux gages) d'un tel.

Δουλευτᾶς(-τῆς), άδισσα, άδικον (ὅστις δουλεύει πολὺ, ἢ 'δὲν βαρηέται τὴν δουλειάν. 'Ο Εὐσταθ. 'Οδυσσ. Ο, 441: καὶ ὁ Γ. Παχυμ. ἀναφέρουν τὴν λέξιν Δουλευτὴς ὡς συνώνυμον τοῦ Δοῦλος). »Φιλεργός, φιλόπονος, ἐργατικός, ἐθελόπονος, καματηρὸς (τὴν σήμερον ὀνομάζεται κυρ. ὁ ἐργάτης βοῦς καὶ ὁ μεταξοσκώληξ). travailleur. §. (ἰδιωτ. ὁ χονδροδουλευτής), ἴδε 'Εργάτης.

Δουλεύτρα (ἀντὶ) » Δουλεύτρια (»Ἀρήστειραι αἱ δουλεύτριαι,« Εὐς. 1861, 47, καθὼς καὶ Πλάτρα ἀντὶ Πράτρια), ἴδε Δοῦλα.

Δουλεύω (ὡς δοῦλος), ῥ. μετ. καὶ ἀμ. (εἰς τοὺς ἀρχ. ἐσήμαινεν, εἶμαι σκλάβος). »'Υπηρετέω, διακονέω, ὑπουργέω, λειτουργέω (κυρ. τὴν πατρίδα ἢ τὸ δημόσιον). servir. §. (ὡς τεχνίτης). »'Εργάζομαι, κατασκευάζω, ἐπιτηδεύω, τεχνάομαι(-άζομαι). travailler, mettre en œuvre, apprêter. ‖. δουλεύω τὴν γῆν. »Γεωργέω, θεραπεύω (τὴν γῆν), ἐργάζομαι, διεργάζομαι (»Σπείρεται δὲ εἰς πρασιὰς διειργασμένας ἐπιμελῶς,« Θεοφρ. Φυτ. Δ'). cultiver, labourer. ‖. δουλεύω πέτραις (ἀπαράλλακτα μετεχειρίσθη τὴν λέξιν καὶ ὁ Διογ. Λαέρτ. Β', 19.) »Σωκράτην δουλεῦσαι καὶ ἐργάσασθαι λίθους.« (Σημ: 'δὲν εἶμαι σύμφωνος περὶ τῆς σημασίας τῆς λέξεως ἐνταῦθα μὲ τὸν σοφὸν Κοραῆν, ὑποθέτων τὸ δουλεῦσαι εἰς τὴν συνήθη σημασίαν τοῦ πραθῆναι τὸν Σωκράτην ὡς δοῦλον, ἢ αἰχμάλωτον ληφθέντα, καθὼς αὐτὸς ὁ Διογένης λέγει ὅτι καὶ ὁ Σωκράτης αὐτὸς τὸν Φαίδωνα δι' αἰχμαλωσίαν ἐπ' οἰκήματος καθήμενον προσέταξε Κρίτωνι λυτρώσασθαι,« ἢ, συλληφθέντα ὑπὸ τῶν πολεμίων ἐν τῷ πλέειν που, πραθῆναι, καθὼς καὶ ὁ Πόλλις τὸν Πλάτωνα ἐπώλησεν εἰς τὴν Αἴγιναν. Τὸ κατωτέρω μάλιστα ἐπιφερόμενον: »Κρίτωνα δ' ἀναστῆσαι αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ἐργαστηρίου, μὲ πείθει ἔτι μᾶλλον), ἴδε Σχαλίζω. ‖. δουλεύω σίδηρον (καὶ ἄλλα μέταλλα). »Χαλκεύω, ἐλαύνω, σφυρηλατέω. forger. §. δουλεύω πληγὴν (κυρ. μὲ ἑαυτόν). »Διαπυΐσκω (Ἱπποκρ.). faire suppurer. §. ῥ. ἀμ. τριτπρσ. (εἰς τὰς ἀκολούθους φράσεις): τὸ ἐργαστῆρί 'του 'δὲν δουλεύει (δὲν πουλεῖ δηλ.). »Ἀπρασία περὶ τὸ ἐργαστήριον. sa boutique n'est pas achalandée. ‖. τὸ ὡρολόγι 'του 'δὲν δουλεύει, ἴδε Στέκομαι. ‖. ἡ πληγή 'του δουλεύει, ἴδε Τρέχω.

Δοῦλος (ὑπὸ τῶν παλαιῶν ὠνομάζετο μόνον ὁ ἀγορασμένος, ὁ σκλάβος). »Θεράπων, οἰκέτης, διάκονος, ὑπηρέτης, ἀκόλουθος, παῖς (κυρ. ὁ ψυχοϋὸς ἢ τὸ κοπέλι), ὑπουργός, λει-

τουργός, δμῶς-ωὸς (ποιητ.). **domestique, serviteur, valet.** ||. τὸν Σάτυρον, ὁ ὁποῖος ἐχρημάτισε μίαν φορὰν δοῦλός 'του(ἄνθρωπός 'του). »Σατύρῳ . ., ἑαυτοῦ ποτε γενομένῳ (Δημοσθ.). « ||. (περιληπτ.) οἱ δοῦλοι. »Οἰκετεία (Λουκιαν. π. τ. ἐπὶ μισθῷ συνόντων), θεραπεία (»Καὶ θεραπεία πολλὴ σφόδρα ,« Γραφ.), θεραπόντων (οἰκετῶν) ὄχλος. **valetaille,** θ.

Δρακόνι(-όντι), 'ψ. »Δράκων (ὁ πελάγιος ἢ θαλάσσιος), δράκαινα, δρακαινίς. **vive,** θ. **dragon (de mer).** τρυγὼν (ἡ θαλασσία) ('δὲν ἠξεύρω, ἂν, καθὼς λέγει ὁ Γαζῆς ὀνομάζεται καὶ τὴν σήμερον ἀκόμη' Τρυγόνι). **raie (la venimeuse).**

Δρακοντιά, φ. »Δρακόντιον ἢ Δρακόντειον), ἄρον. »Καλοῦσι δέ τι δρακόντιον ἄρον, διὰ τὸ τὸν καυλὸν ἔχειν τινὰ ποικιλίαν, « Θφρ. **estragon,** ἴδε ἢ παράβλ. 'Φειδοβότανον.

Δρακόντισσα (λέξις συνειθισμένη εἰς τὰ παραμύθιά μας· ἀναλογεῖ κατά τι μὲ τῶν ἀρχαίων τὸ) »Γοργὼ-οῦς, (καὶ πολὺ περισσότερον μὲ τὸ) Λαμία ἢ Λάμια (λέξιν ἐπίσης συνειθισμένην, μὲ τὴν ὁποίαν παίζων Δημοχάρης ὁ Σόλιος ὠνόμαζε Δημήτριον τὸν Πολιορκητήν, μῦθον, προσεπιλέγων »Ὅτι καὶ Λαμίαν ἔχει «). »Δράκαινα. **ogresse,** θ. §. ἴδε Στρίγλα.

Δράκος (τὸ μεγάλο 'φεῖδι), ζ. »Δράκων-οντος (ὁ). **dragon.** §. (εἰς τὰ παραμύθια 'μας ὁ δράκος ἀναλογεῖ μὲ τὸ) »Κύκλωψ(ἢ μὲ τὸ) Γίγας. **ogre.**

Δράμι (εἶδος μετρικοῦ βάρους, ἀπὸ τοῦ) »Δραχμίον(ὑποκορ. τοῦ) »Δραχμή (τῶν παλαιῶν ἐζύγιζεν 72 σιταρόσπυρα, τὴν σήμερον 60). **drachme,** θ. **gros** (8 'ς τὴν οὐγγιά'), **denier** (ζυγίζει 24 σπυριά).

Δράνα. »Ἀναδενδρὰς (ἄμπελος)(ἡ) (»Οὐδὲ ὁδὸν διελθεῖν, ἀναδενδράδος ἄνωθεν διατεταμένης,« Πλούτ. Προβλ. 'Ρωμ.). **treille,** θ.

Δρεπανάκι, ἐργ. »Δρεπάνιον. **faucille,** ἴδε καὶ Κλαδευτῆρι.

Δρεπάνι, ἐργ. »Δρέπανον καὶ δρεπάνη. **faux,** θ.

Δρίμαις ('Ο 'Ησύχ. ὀνομάζει Δρίμην τὴν ψύχραν. Τὴν σήμερον κοινῶς ἡ γυναῖκες ὀνομάζουν ταῖς πρώταις πέντε 'μέραις τοῦ Αὐγούστου, ταῖς ὁποίαις τρόπον τινὰ καὶ ἑορτάζουν, διότι ὑποθέτουν ὅτι ὅσα πανικὰ πλυθοῦν τότε, λυόνουν καὶ ἀφανίζονται. Ἀνάλογον ἄλλην δεισιδαιμονίαν εἶχον οἱ ἀρχαῖοι τὴν περὶ τῆς) »Ἀστροβολίας ἢ Ἀστροβλησίας (, πάθους, τὸ ὁποῖον εἰς τὰ κυνικὰ λεγόμενα καύματα, μετὰ ταῖς 20 δηλ. τοῦ Ἰουλίου, τοὺς μὲν ἀνθρώπους, ἢ μάλιστα τὰ παιδιὰ ; ἐθανάτονε, τὰ δὲ φυτὰ ἐμάραινε, κτλ. Ὅθεν τὸ ἰδικόν μας): 'τὸν ἔπιασαν ἡ δρίμαις, (ἀναλογεῖ κατά τι μὲ τῶν παλαιῶν τό) »Ἀστρόβλητος (»Ἀστροβλής) γέγονε, (καὶ μονολεκτ.) ἠστροβολήθη.

Δρόμος (ὁ προσδιωρισμένος εἰς διόδευσιν τόπος). »Ὁδὸς (ἡ). λεωφόρος καὶ ἀγυιὰ (κυρ. ὁ μεγάλος, ὁ ἄλλ. βασιλικός. »Ὁδῷ βασιλικῇ πορευσόμεθα, οὐκ ἐκκλινοῦμεν δεξιὰ ἢ ἀριστερά,« Γραφ.), πλατεῖα καὶ ἀμαξιτὸς (κυρ. ὁ πλατὺς καὶ εὐρύχωρος, Τουρκ. ἀραμπὰ-γιολού), τρίβος (ἡ), κέλευθος (ἡ) καὶ κέλευθα (τὰ) (ποιητ.): **route,** θ. §. **rue,** θ. **chemin, voie.** θ. §. **avenue,** θ. ἴδε καὶ Πέρασμα. ||. δείχνω τὸν δρόμον, ἴδε Δείχνω. ||. ἀλλάζω ('παίρνω ἄλλον) δρόμον. » Ἑτέραν τρέπομαι. **changer de route.** ||. ἀνοίγω (κάμνω) δρόμον, ἴδε Ἀνοίγω. ||. ἄνοιξε τὸ πλῆθος καὶ 'τοῦ ἔκαμαν δρόμον. »Ὁ δὲ δῆμος αὐτῷ διέστη. §. (ἡ ἐνέργεια τοῦ ὁδοιπορεῖν). » Ὁδοιπορία, πορεία, ὁδὸς (ἡ), δρόμος. **chemin,** θ. **marche,** θ. ||. ἔκαμε πολὺν δρόμον, ἴδε Κάμνω. ||. δίδω δρόμον (τὸ ἄλλ. Ξεκάμνω καὶ Ξεπορτῶ, διώχνω δηλ., κυρ. δοῦλον, δούλαν κτλ.). »Ἀπαλλάσσω(-ττω), ἀπολύω, ἀποπέμπω(-ομαι). **mettre dehors (ou à la porte), congédier, éconduire, donner le congé, licencier** (κυρ. στράτευμα). ||. ἠθέλησε 'να 'τὴν δώση δρόμον κρυφά. » Ἠβουλήθη λάθρα ἀπολῦσαι αὐτήν (Εὐαγγ.). « ||.

εἶνε πέντε ἡμερῶν δρόμον μακρυά. »(Νῆσός τις), δρόμον ἡμερῶν πέντε Βρεττανίας ἀπέχουσα (Πλούτ. π. τ. ἐμφ. προσπ. τῷ δίσκῳ τῆς σελήνης.),« ἴδε καὶ Ἡμέρα. §. (διάστημα χωρισμένον κατὰ μῆκος εἰς τὰ περιβόλια μεταξὺ τῶν δένδρων καὶ τῶν φυτῶν διὰ περίπατον). » Δρόμος, περίπατος, ὄρχατος. allée, θ. §. (ἀντὶ τοῦ φορά), πόσους δρόμους νερὸν ἔφερε; »Δρόμος (»Οὔπω δύ' ἢ τρεῖς δρόμους περιεληλυθότε ἤστην,« Πλάτ.), φορὰ (Πολυβ.). voie, (combien il a fait de voies d'eau?), θ. §.(ναυτ.) 'τῆρε (εἶχε πολὺν, καλὸν) δρόμον τὸ καράβι. » Εὐδρομία τοῦ πλοῦ, διάβασις (»Καὶ διάβασιν εἶχε πολλὴν,« Ἱπποκρ. 'Επιστ.) (ἀμφ.). §. (μεταφορ. ὁ σκοπὸς, τὸ προκείμενον): 'δὲν εἶν' ἔξω τοῦ δρόμου 'να ἐρωτήσωμεν. (ἀπαράλλακτα εἶπεν ὁ Αἰσχύλος Χοηφ.). » Πυθέσθαι δ' οὐδὲν ἔστ' ἔξω δρόμου.«

Δροσερὸς, ή, όν. » Δροσώδης, ἔνδροσος, δροσερὸς, δροσοβόλος, θαλερός. frais-aîche. (ἐπὶ οἴκου) ψυχεινὸς (»Διαιτήρια τοῦ μὲν θέρους ψυχεινὰ, τοῦ δὲ χειμῶνος ἀλεεινά,« Ξνφ.).

Δροσιὰ (» Διὰ βροχὴν ἢ δροσίαν,« Ἀχμ. 'Ονειροκρ. 287, 56., ἐκ τοῦ Ἰων.) » Δροσίη, = » Δρόσος (ἡ) rosée, θ. §. » Ψῦχος (τὸ) (»'Ως θέρος ἦν, τὰς γυναῖκας προαπεπέμψατο τῆς νυκτὸς, ὡς ἂν ῥᾷον πορεύοιντο κατὰ τὸ ψῦχος, « Ξενοφ. Κυρουπ. Δ'). frais, fraîcheur, θ. ||. τὸ χαλοκαῖρι κοιμοῦμαι 'ς τὴ' δροσιὰ' (ἢ) 'ς τὸ δροσιὸ' (καθὼς 'τὸ προφέρουν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅπου τῷ ὄντι κοιμοῦνται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἔξω τὸ χαλόκαῖρι). » Θέρους ἐν τῷ ψύχει καθεύδω, ἴδε καὶ Κοιμοῦμαι.

Δροσίζω, ῥ. μετ. » Ψύχω, ἀνα(κατα, δια)ψύχω, δροσίζω. rafraichir, désaltérer. ||. δροσίζει, ἐδρόσισε, κτλ. (ἐλλειπτ. ἡ ἀτμοσφαῖρα, ὁ ἀὴρ; τὸ περιέχον), ῥ. εὐδ. ἀπρ. » Ἀποψύχει (»Ἐπειδὰν ἀποψύξῃ, Πλάτ. Φαιδρ.).

Δρόσισμα. » Ἀνάψυξις, ἀναψυχή. rafraîchissement.

Δροσιστικὸς, ή, όν. »Ἀνα(»Κατα» Δια)ψυχτικός. rafraîchissant.

Δύναμις. » Ἰσχὺς, ἀλκὴ, ῥώμη, σθένος (τὸ), τόνος, δύναμις, κράτος (τὸ), βία (ποιητ.), ῥωμαλεότης. force, θ. pouvoir. ||. ἔχω δύναμιν. » Ἰσχύω, δύναμαι, ἔῤῥωμαι, σθένω, εὐσθενέω. ||. ἔχω μεγάλην (πολλὴν, πολλὰ μεγάλην) δύναμιν. » Μέγα (»Μέγιστον) ἰσχύω (δύναμαι). ||. τόσην δύναμιν εἶχεν, ὥστε. . . » Καὶ τοσαῦτα ἐδύνατο ὥστε . . . (Λυσ.). ||. ἐπειδὴ ἔχει δύναμιν, 'δὲν εἶν' ἀδύνατος. » Καὶ γὰρ τῷ σώματι δύνασθαι, καὶ οὐχ εἶναι τῶν ἀδυνάτων (Λυσ.). « ||. κατὰ τὴν δύναμίν μου (σου, 'του, 'της, 'των, κτλ.). »'Ες δύναμιν, ὅση δύναμις, κατὰ δύναμιν (καὶ συγκπ. ποιητ.) καδδύναμιν, ὡς (εἰς, ἐς, κατὰ) τὸ δυνατὸν, ἢ δυνατὸν, ἐκ τῶν δυνατῶν, τά γε δυνατά. ||. ἐσήκωσαν φόρτωμα μεγαλήτερον τῆς δυνάμεώς 'των, ἴδε Σηκόνω.

Δυναμόνω, ῥ. μετ. (ἐκ τοῦ) » Δυναμέω-ῶ (μτγν. ἀντὶ) » 'Ενισχύω, ῥωννύω ἢ ῥώννυμι, ἐπιῤῥωννύω(-ρώννυμι), κρατύνω, κραταιόω, ἰσχυροποιέω. fortifier, renforcer, conforter, reconforter, enforcir, corroborer. §. μέσ. » 'Ρωννύομαι ἢ 'Ρώννυμαι, ἐπιῤῥωννύω(-υμι) ἐμαυτὸν, ἐνισχύομαι, ἀνδρίζομαι. se fortifier, enforcir.

Δυνάμωμα (τὸ). » Δυνάμωσις.

Δυναμωτικὸς, ή, όν. »Ἰσχύος ἐμποιητικὸς, δυναμοποιὸς, ἰσχυτήριος (Ἱπποκρ.). fortifiant, corroboratif, confortatif, cordial.

Δυναστεία, ἴδε Βία.

Δυναστεύω, ῥ. μετ. » Δυναστεύω (μεταγ.), ἴδε Βιάζω.

Δυναστικῶς, ἐπ. »Βίᾳ, πρὸς βίαν; βιαίως. de vive force.

Δυνατὰ, ἐπ. » Ἰσχυρῶς, σφόδρα, σφοδρῶς, μέγα, κατὰ τὸ ἰσχυρὸν, κραταιῶς, γενναίως, εὐσθενῶς. fortement, vigoureusement, ἴδε καὶ 'Γιερά. ||. φωνάζω δυνατά. » Μέγα

βοάω, γέγωνέω. crier haut, ἴδε καὶ Μεγαλοφώνως. ||. ἔδῆξε δυνατώτερα παρ' ὅ,τι ἐσυνείθιζε. » Βῆξαι μειζόνως ἢ ὡς εἰώθει, « Ἡρόδ. ||. ὁμιλεῖ δυνατώτερα. »Μεῖζον φθέγγεται (διαλέγεται);« Πλάτ., Πλ. ||. ὁμιλεῖ δυνατώτερα ἀπ' ὅλους. » Φθέγγεται μέγιστον ἁπάντων (Δημοσθ.). « ||. αὐτὸς μὲν ὁμιλεῖ εὔμορφα καὶ δυνατά, ἐγὼ δὲ τὸ ἐναντίον. » Οὑτοσὶ μὲν καλὸν καὶ μέγα φθέγγεται, φαῦλον δ' ἐγὼ (Δημοσθ.). « ||. τόσον δυνατὰ ἐφωνάξατε! » Τηλικοῦτον ἀνεκράγετε (Δημοσθ.).« ||. ἐκτύπησε δυνατὰ τὴν γῆν ὁ Σόλων μὲ τὸ ῥάβδί 'τυ. » Σφόδρα πατάξας τῇ βακτηρίᾳ τὴν γῆν ὁ Σόλων. «

Δυνατὸς (ἄνθρωπος), ἡ, όν. »Ἰσχυρὸς, εὐσθενὴς, εὐσθενῶν, δυνατὸς (Ξενοφ. Ἱππαρχ. γ', 9 καὶ Στράβ. ΙΕ. ὁ δὲ Πλδ. [10, 31, 8.] καὶ ἐπὶ ἀψύχ. » Προτείχισμα δυνατὸν«), ἄλκιμος, κρατερὸς, κραταιός. fort, puissant, ἴδε καὶ §. Ἄξιος. ||. εἶμαι δυνατὸς, ἴδε Δύναμις. §. δυνατὸν (εἰς τὸ οὐδέτ. ἐκεῖν' ὅ,που 'μπορεῖ 'να γένῃ). » Οἷόν τε, δυνατὸν, ἐφικτόν. possible. ||. εἶνε δυνατόν. » Ἔστιν, οἷόν τέ ἐστι, δύναται (Πλουτ.), πάρεστιν. ||. ; εἶναι δυνατόν; » Ἔσθ' ὅπως; ||. 'δὲν εἶνε δυνατόν. » Οὐχ οἷόν τε, οὐκ ἔστιν, ἴδε καὶ Ἀδύνατον. ||. ; εἶνε δυνατὸν 'να μὴ 'ξεύρῃς τίποτε; » Πῶς γὰρ οἷόν τε μηδὲν εἰδέναι σε; se peut il faire que vous n'en sachiez rien? ||. ὅσον τὸ δυνατόν. » Ὡς ἔνη. ||. ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότερον. » Ὡς ἔνη μάλιστα, ἴδε ἢ Δύναμις. ||. βάλλω τὰ δυνατά μου. » Ἰσχυρίζομαι, συντείνω, συντείνω (ἐπιτείνω) ἐμαυτόν. je fais tout mon possible, ἴδε καὶ Βάλλω καὶ Τρόπος. §. ξύλον (κτλ.) δυνατόν. » Στιφρὸν, ἴδε Κοντάρι. §. σκόρδον ('ξεῖδι, κρασί, κτλ.) δυνατόν. » Δριμὺς, αὐστηρὸς, δάκνων (μεταφορ.). §. δυνατὴ μυρωδιά. » Δυνατωτάτη δὲ παρ' Ὁμήρῳ καὶ ἡ τῶν μύρων εὐωδία (λέγει ὁ Ἀθήναιος [βιβλ. Α', 29], φέρων παράδειγμα τοὺς στίχ. 173 καὶ 174 τῆς Ξ Ῥαψῳδίας τῆς Ἰλιάδος)· ἴδε ἢ Βαρύς. §. φωνὴ δυνατή. » Γεγωνυῖα, ἐξάκουστος. haute, θ. §. βροχὴ δυνατὴ, ἄνεμος (κτλ.) δυνατός. » Λάβρος, ῥαγδαῖος, σκληρὸς, ἀκρατὴς, λαμπρὸς, σφοδρὸς, ἴδε καὶ Ὁρμητικός. ||. ἐσηκώθήκαμεν μ' ἕνα δυνατὸ βοῤῥηᾶ. » Ἄραντες λαμπρῷ σφόδρα σκίῤῥωνι. par un vent du Nord très frais (très fort). ||. φύσηξαν δυνατοὶ βοῤῥηάδες, ἴδε Βοῤῥηάς.

Δύνομαι (»'ψηλὴ φωνὴν ἐφώναξεν, ὅσο' κῆ-ἂν ἐδυνότουν,« Ἆσμα δημοτ.), ῥ. ἀποθ. ἴδε Ἠμπορῶ.

Δύο (προφ. κοιν. Δυδ-ῶ), ἀριθμ. » Δύο (-ω). deux. ||. δυὸ φοραῖς, ἴδε Φορά. ||. αὐτὸς μὲ ἄλλους δυό, ἴδε Αὐτός. ||. δυὸ χιλιάδες, ἴδε Χιλιάδα. ||. οἱ δύο. » Ἄμφω. ||. ἢ οἱ δύο. » Ἀμφότεροι. tous les deux. ||. οἱ δύο χοῖροι πόσα ποδάρια ἔχουν; » Τὼ δύω χοίρω πόσους ἔχετον πόδας; ||. καὶ οἱ δύο 'τους ἦσαν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. » Ἀμφοτέροιν αὐτοῖν ἐκ τῆς Ἑλλάδος ὄντοιν. ||. εἶνε δὲ δυὸ δρόμοι. » Ἐστὸν δὲ δύω ὁδοὶ, ἴδε καὶ Μακρυά. ||. δύο χρόνοι. » Διετία, δίετες (τό). ||. δυὸ χρόνων. » Διετὴς ἢ Διέτης. ||. δύο χρόνους πρὸ τῆς ἁλώσεως. » Δευτέρῳ πρότερον ἔτει τῆς ἁλώσεως (Δ. Ἀλ.) «. ||. ἀπὸ δυὸ-δυό. » Ἀνὰ δύο, σύνδυο, κατὰ συζυγίαν, κατὰ ζυγά (» Βαδίζουσιν αἱ σηπίαι κατὰ ζυγά). « deux à deux. ||. ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο. » Ὁ ἕτερος καὶ (κρτ.) Ἅτερος. ||. ποιὸς ἀπὸ τοὺς δυό; » Πότερος; ||. ὅποιος ἀπὸ τοὺς δυό. » Ὁπότερος, ὁποτεροσοῦν, ὁποτεροσδήποτε. ||. κανεὶς ἀπὸ τοὺς δυό. » Οὐδέτερος. ||. μὲ τὰ δυὸ χέρια. » Ἀμφοῖν ταῖν χεροῖν, ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶν, (καὶ ἐλλειπτ.). » Οὐ χειρὶ δωρούμενος, ἀλλ' ἀμφοῖν. ||. ἀπὸ τὰ δυὸ (καὶ εἰς τὰ δυὸ κτλ.) μέρη, ἴδε Μέρος. ||. κατὰ δύο (ἢ κατὰ τοὺς δύω) τρόπους. » Ἀμφοτέρως (» Πολλῶν ὀνομάτων ἀμφοτέρως λεγομένων, καὶ ἑνικῶς καὶ πληθυντικῶς,« Στρβ.). de deux manières.

||. (εἰς τὰς συνθέσεις ἐκφράζεται διὰ τῆς προθ. Ἀμφὶ ϰ τοῦ ἐπιῤ. Δίς, τοῦ ὁποίου διεσώθη καὶ εἰς ἡμᾶς ἡ χρῆσις· ὅθεν) μαχαῖρι μὲ δυὸ κόψαις (μεταφορ. στόματα). » Ἀμφίστομος (» Ἀμφήκης, » Δίστομος) μάχαιρα. ||. καράβι μὲ δυὸ πρύμναις. »(ναῦς) Ἀμφίπρυμνος. ||. 'σπίτι μὲ δύο θύραις. »(οἰκία) Ἀμφίθυρος, δίθυρος, κτλ.

'Αὐὄσμος, φ. » 'Ηδύοσμον, μίνθη (ἡ κηπαία), καλαμίνθη. menthe, f. baume, herbe du cœur, f.

Δυσεύρετος, η, ον. » Δυσπόριςος, σπάνιος, δυσεύρητος. difficile à trouver, rare.

Δυσικὸς, ή, ὸν, (ἀπαντᾶται ἡ λέξις καὶ εἰς τοὺς Βυζ., ἀντὶ) Δυτικός.

Δύσις. » Δυσμαὶ (αἱ), ἑσπέρα. occident, coucher, ouest.

Δύσκολα, ἐπ. » Δυσχερῶς, χαλεπῶς, δυσκόλως, ἐπιπόνως. difficilement, péniblement. ||. (εἰς τὰς συνθέσεις ἐκφράζεται διὰ τοῦ μορίου Δυσ, καθὼς φαίνεται ἀπὸ τὰς ἑπομένας λέξεις, πρὸς τὸ παράδειγμα τῶν ὁποίων ἠμποροῦν 'να σχηματισθοῦν καὶ πλῆθος ἄλλαι). ||. δύσκολα ξεχολνᾷ, ἴδε Ξεχολνῶ.

Δυσκολεύω, ῥ. μετ. » Πράγματα παρέχω. faire naître des difficultés, susciter des entraves (des difficultés). ||. δυσκολεύομαι, ῥ. μέσ. » Ὀκνέω, ὄκνος μ' ἔχει. faire difficulté (scrupule), avoir de la peine.

Δυσκολία, » Δυσχέρεια, χαλεπότης, ἔργον (ἴδε Δύσκολος), δεινότης, τὸ δυσχερὲς κτλ. difficulté.

Δυσκολοαναίβατος, η, ον. » Δυσανάβατος καὶ (συγκ. ποιητ.) Δυσάμβατος. difficile à monter (gravir).

Δυσκολόβραστος, η, ον, ἴδε Κακόβραστος.

Δυσκολογέλαστος, η, ον. » Δυσεξαπάτητος. difficile à tromper.

Δυσκολογνώριστος, η, ον. » Δυσαναγνώστος, δυσδιάγνωστος, δυσδιάκριτος. méconnaissable.

Δυσκολοδούλευτος, η, ον. » Δύσεργος καὶ Δυσεργὴς (Θφρ.). difficile à travailler.

Δυσκολοξέταστος, η, ον. » Δυσδιερεύνητος, δυσδιαίτητος, δυσδιεξίτητος, δυσεξέλικτος. dont la recherche est difficile.

Δυσκολοημέρωτος, η, ον. » Δυστιθάσσευτος. difficile à apprivoiser.

Δυσκολοϊάτρευτος (προφ. κοιν. Δυσκολογιάτρευτος), η, ον. » Δυσίατος, δυσαλθής. difficile à guerir.

Δυσκολοκατάίβατος, η, ον. » Δυσκάθοδος. difficile à descendre.

Δυσκολοκατόρθωτος, η, ον. » Δυσκατόρθωτος, δυσκατάπρακτος, δυσκατέργαστος, δύσεργος. difficile à faire, ἴδε καὶ Δύσκολος.

Δυσκολοκυρίευτος, η, ον. » Δυσάλωτος. difficile à prendre.

Δυσκολονίκητος, η, ον. » Δυσνίκητος, δυσκαταγώνιστος, δυσκατέργαστος. difficile à vaincre.

Δυσκολομέτρητος, η, ον. » Δυσαρίθμητος.

Δυσκολοοικονόμητος, η, ον. » Δυσμεταχείριστος, δυσχερής. difficile à manier (à traiter).

Δυσκολοπάστρευτος, η, ον. » Δυσεκκάθαρτος. difficile à nettoyer.

Δυσκολοπέραστος, η, ον. » Δύσπορος, δυσπόρευτος, δυσπέραστος, δυσδιάβατος. difficile à passer (traverser), impraticable.

Δύσκολος, η, ον. » Δυσχερής, χαλεπὸς, ἐπίπονος, ἐργώδης, δύσκολος, δεινὸς, δυσέφικτος, δύσεργος, ἀργαλέος. difficile, malaisé. ||. (εἰς τὰς συνθέσεις ἐκφράζεται διὰ τοῦ μορ. Δυσ, ἴδε Δύσκολα): δρόμος δύσκολος. » Δύσβατος, δύσπορος, τραχύς. rude, raboteux. ||. δύσκολη κρίσις. » Δυσδιαίτητος δίκη. ||. πολλὰ δύσκολος. » Παγχάλεπος, δυσχερέστατος, κτλ. ||. τὴν νύκτα εἶνε δύσκολον καὶ τὸ λύσιμον καὶ τὸ σέλλωμα τῶν ἀλόγων. »Ἔργον μὲν νυκτὸς λῦσαι ἵππους, ἔργον δ' ἐπισάξαι (Ξενοφ.). «

Δυσκολοτρύπητος, η, ον. » Δύςρηκτος, δυστρύπητος. difficile à trouer.

Δυσκολοτσάκκιστος, η, ον. » Δύσ-

θραυστος, δύσθλαστος, δυσκάτακτος. difficile à rompre (à briser).

Δυσκολοϋπόφερτος, η, ον. » Δυσκαρτέρητος, δυσάνεκτος,(ποιητ.)δύσοιστος. difficile à supporter.

Δυσκολοφύλακτος, η, ον. »Δυστήρητος. difficile à garder ou à observer.

Δυσκολοχάλαστος, η, ον. » Δυσκαθαίρετος. difficile à détruire.

Δυσκολοχώνευτος, η, ον. »Δύσπεπτος, δυσοικονόμητος, δυσκατέργαστος,δυσδιαχώρητος,δυσανάδοτος(Ξενοκρ.), δυσκατάπεπτος, κακοστόμαχος. difficile à digérer, indigeste.

Δυσκολώτερα, ἐπ. » Δυσχερέστερον, χαλεπώτερον, κτλ. plus difficilement,avec plus de difficulté.

Δυσκολώτερος, η, ον. » Δυσχερέστερος, κτλ. plus difficile.

Δύσκυαμος, φ. (φαρμακ.). »Ὑοσκύαμος καὶ Διοσκύαμος (Διοσκορ.), ἱερὰ βοτάνη, δαιμονία (ὅθεν τὸ κοινῶς Δαιμοναρηά). jusquiame, hanebane καὶ henebane.

Δυστυχὴς } , η, ον. »Δυσυ-
Δυστυχισμένος } χὴς, δυστυχῶν, δυσδαίμων, κακοδαίμων, δυσκληρῶν. malheureux, ἴδε καὶ Κακόμοιρος ἢ Πτωχός.

Δυστυχία. »Δυσημερία, δυστυχία, δυσπραγία, δυσκληρία. malheur, revers, ἴδε καὶ Κακομοιριὰ, καὶ Πτωχεία, καὶ Συμφορά.

Δυστυχῶ, ῥ. οὐδ. » Πένομαι, δυσπραγέω, δυστυχέω, ταπεινὰ πράσσω(-ττω), δυσημερέω, δυσκληρέω, κακοπραγέω. être dans l'indigence, jouer de malheur, ἴδε καὶ Πτωχαίνω.

Δυτικὰ, ἐπ. »Πρὸς (ἢ Ἐπὶ) δυσμὰς (ἑσπέραν, ἥλιον δύνοντα, ζέφυρον). vers l'occident.

Δυτικὸς, ἡ, όν. » Ἑσπέριος, δυσμικὸς, δυτικὸς, ὁ (ἡ, τὸ, οἱ κτλ.) ἐκ δυσμῶν (πρὸς δυσμάς). occidental.

Δώδεκα, ἀριθμ. »Δυοκαίδεκα, δώδεκα. douze. ||. δώδεκα φοραῖς, ἴδε Φορά. ||. δώδεκα χιλιάδες. » Μύριοι καὶ δισχίλιοι, δισχίλιοι ἐπὶ μυρίοις. ||. εἰς δώδεκα 'μέραις, ἴδε Ἡμέρα. ||. δώδεκα χρόνων. »Δωδεκαέτης (ὁ), δωδεκαέτις (ἡ), δωδεκαετὴς -οῦς (ὁ καὶ ἡ).

Δωδεκό(ή)μερον (τὸ), » Δωδεκήμερος καὶ Δωδεχήμερος καὶ Δωδεκαήμερος (ἡ).

Δωδεκάδα } . »Δωδεκὰς, δυοκαι-
Δωδεκαριὰ } δεκάς. douzaine, θ. ||. κάμμιὰ δωδεκαριά. » Δώδεκά που μάλιστα.

Δῶμα (τὸ). »Τέγος (τὸ), δῶμα (Εὐαγγ.), δωμάτιον (Ἡρωδ.). terrasse, θ. plate forme, θ.

E

Ε, ε, τὸ πέμπτον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου. Τρέπεται εἰς Α. » Ἐγγίζω-ἀγγίζω, ἐχῖνος-ἀχινὸς, ἐπάνω-ἀπάνου, ἔντερον-ἄντερον, ἐργαλειὸς-ἀργαλειὸς (καθὼς καὶ οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον Ἀργαλέος ἀντὶ Ἐργαλέος), κτλ. ||. εἰς Η. ἢ ΕΙ· »Κελαδῶ-κηλαϊδῶ, μηλέα-μηλιὰ ἢ μηλειὰ, ψεκὰς-ψηχάλα, βορέας-βορηὰς ἢ βορειὰς, πατέεται-πατηέται ἢ πατειέται, κινέομαι-κουνηοῦμαι ἢ κουνειοῦμαι,κτλ. ||. εἰς Ο. » Ἔμπυος-ὄμπυος, ἐρέβινθος-ῥεβίθι, ἑρμηνεία-ὁρμήνεια, εὔκαιρος-ὄφκαιρος, ἔξω-ὄξου, ἐχθρὸς-ὀχτρὸς, Ἑβραῖος-Ὀβραῖος καὶ (χυδ.) Ὀβρηὸς, κτλ. (καθὼς καὶ οἱ Λατῖν.) ἐλαία -olea. ||. εἰς Υ· » Χέω-χύνω, ξέω-ξύνω, κτλ. §. ἀφαιρεῖται, εἰς τὰς ἀπὸ προθέσεων συνθέτους μάλιστα λέξεις· »Ἐνοίκιον -'νοῖκι, ἐμπήγω -'μπήγω, ἐψητὸν -'ψητὸν, ἐρεύγομαι -'ρεύγομαι, κτλ. §. προστίθεται (ἐν ἀρχῇ καὶ ἐν τέλει): » Τοῦτος-ἐτοῦτος· ἦταν-ἤτανε. §. ἐκθλίβεται. » Θεωρῶ-θωρῶ, χρεωστῶ-χρουστῶ, νεωπὸς-νωπὸς, φέρετε-φέρτε (ὅπως τὸ ἔχει καὶ ὁ Ὅμηρος), καθὼς καὶ οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον Νεοσσιὰ-Νοσσιὰ, κτλ.

Ἔ, μόρ. (πολυσήμαντον). » Ἔα, εἶα, ὦ, ὤ. ho, he, ô, hem. §. (σημαίνει δισταγμὸν μετ' εἰρωνείας). Ἔ

ἔ! μὲ τὰ ὅλα σου; » Ἔα! μὴ λέγε! παίζων ταῦτα! **ho, ho, vous plaisantez donc.** §. (συγκατάθεσιν βεβιασμένην). ἔ καλὰ, ἂς εἶναι. » Εἶα δή! εἶεν, ἔστω, θῶμεν δὴ ταῦθ' οὕτως ἔχειν. **he bien, soit donc.** §. (πλῆξιν καὶ ἀνυπομονησίαν). ἔ δά! βαρέθηκα! 'ως πότε; » Ἔα, μέχρι τίνος; ἐπιτέτριμμαι. §. (ἀγανάκτησιν καὶ ἀπορίαν). ἔ! φθάνει! τὄχυσες. » Ἔα, παῦε, κατεσκέδακας. §. (προσκάλεσμα ἢ φώναγμα). » Ὦ! **hola! he!** ||. ἔ! ἐσένα λέγω. » Οὗτος, σέ φημι. **hola, l'ami! he, vous!** ἴδε καὶ Ἄ, καὶ Αἴ, καὶ Ελά.

'Εαυτὸς, -τοῦ, (ἀντων. αὐτοπαθὴς χωρὶς ὀνομαστικὴν), (κατὰ μὲν τὰ ἄλλα ἀπαράλλακτος μὲ τῶν παλαιῶν 'τὸ) » Ἑαυτοῦ (-τῆς, -τῶν, κτλ. διαφέρουσα δὲ πρῶτον μὲν καθότι ἐκεῖνοι τὴν μετεχειρίζοντο ἀνάρθως καὶ ἡμεῖς ἐνάρθρως· δεύτερον δὲ, διότι εἰς ἐκείνους εἶχεν ἀριθμὸν καὶ εἰς ἡμᾶς ὄχι· καὶ τρίτον, διότι ἡμεῖς 'τὴν μεταχειριζόμεθα καὶ εἰς τὰ τρία πρόσωπα, ἐκεῖνοι δὲ κυρίως μόνον εἰς τὸ τρίτον). ||. τὸν ἑαυτόν μου. » Ἐμὲ αὐτόν. ||. τὸν ἑαυτόν σου. » Σὲ αὐτὸν ἢ Σαυτόν. ||. τὸν ἑαυτόν 'της. » Ἑαυτὴν καὶ Αὐτήν. ||. τὸν ἑαυτόν 'μας. » Ἡμᾶς αὐτούς. ||. τὸν ἑαυτόν σας. » Ὑμᾶς αὐτούς. ||. τὸν ἑαυτόν 'τους. » Σφᾶς αὐτοὺς (-τὰς) καὶ Ἑαυτοὺς (-τὰς) κτλ. **soi, se** (εἰς μόνα τὰ ῥήματα). ||. ἔρχομαι εἰς τὸν ἑαυτόν μου, ἴδε Ἔρχομαι καὶ Συνέρχομαι. ||. ἀφ' ἑαυτοῦ 'του. » Οἴκοθεν, αὐθόρμητος. **de son propre gré.**

'Εβγάζω (προφ. κοιν 'Βγάζω), Μ. (καὶ) 'βγάλω (ἀόρ. Ἔβγαλα. ὁ πθ. πρκ. τῆς μτχ. 'Βγαλμένος κτλ.), ῥ. μετ. (κατὰ μετάθεσιν στοιχείων ἀπὸ τοῦ) » Ἐκβάλλω, ἐξαιρέω, ἐξάγω, ἐκφέρω, ἐκφορέω. §. προΐημι(-εμαι). **sortir, faire sortir, ôter, détacher.** ||. ἐβγάζω τὰ λέπια. » Λεπίζω, ἐκλεπίζω. **écailler.** ||. 'να 'βγάλῃ τὴν φλοῦδαν. » Περιελεῖν τὸν φλοιόν, ἴδε καὶ Ξεφλουδίζω. ||. ἐβγάζει τὰ κόκκαλα τῆς ἀθερίνας. » Τῶν ἀθερινῶν τὰς ἀκάνθας ἐκλέγεται. ||. ἀφ' οὗ 'βγάλουν τ' ἀγκάθια τῆς ἀγριαγκινάρας. » Ψιλώσαντες τῶν ἀκανθῶν τὰς κινάρας (Ἀθην.).« ||. ἀφ' οὗ τοῦ 'βγάλῃς τὰ σπάραγνα, 'τὸ πλύνῃς, 'τοῦ κόψῃς ὀλίγυρα τὰ ἀγκάθια, 'τὸ σχίζεις ὤμορφα κτλ. » Ἐξελὼν τὰ βραγγία, πλύνας, περικόψας τὰς ἀκάνθας κύκλῳ, παράσχισον χρηστῶς κτλ.,« Ἀθ. ||. ἐβγάζω τὸ σκιάδι μου (πρὸς χαιρετισμόν). » Ἀπο(» Ἐκ)καλύπτομαι. **se découvrir.** ||. ἐβγάζω τὰ 'ποδήματα (ταὶς κάλτσαις κτλ. ἐγὼ ἄλλου), ἴδε Τραβῶ. ||. ἐβγάζω τὰ 'ποδήματά μου (ταὶς κάλτσαις μου, κτλ.). » Ὑπολύομαι. **se déchausser.** ||. ἐβγάζω τὰ 'μμάτια: » Ἐκκόπτω (» Ἐξορύσσω-ττω, » Ἐκκεντέω [» Ἐάν τις ἐκκεντήσῃ τὰ ὄμματα τῶν ὄφεων, φασὶ φύεσθαι πάλιν,« Ἀριστοτ. Γ. Β'. 12]) τοὺς ὀφθαλμούς. **crever les yeux.** ||. ἐβγάζω τὴν μύξαν μου, ἴδε Μύξα. ||. ἐβγάζω 'δόντι (χαλασμένον). » Ἐξαιρέω(-ομαι). ||. ἐβγάζουν τὸ κουκκοῦστι. » Καὶ τὸν πυρῆνα ἐξαιροῦντες (Θεόφρ. Δ'. Φυτ. 3). ||. ἐβγάζει τὴν γλῶσσάν 'του. » Προβάλλει τῶν ὀδόντων τὴν γλῶσσαν,« Ἀρετ. ||. μοῦ ἔβγαλε τὴν ψυχὴν 'ως οὗ 'να μὲ 'τὸ δώσῃ, ἴδε Τυραννῶ. ||. αὐτὸ τὸ ἰατρικὸν ἐβγάζει χολὴν (φλέγματα, κτλ.). » Χολὴν ἀνάγει (ἀναφέρει, ἀναδίδωσιν). ||. ἐβγάζω φωτιὰν μὲ τὸν πυρόβολον. » Πῦρ ἐκτρίβω (ἀνακαίω). **faire jaillir du feu.** ||, ἐβγάζω τὸ χέρι (ποδάρι κτλ.). » Ἐξαρθρόω(-ομαι). **prendre (se donner) un écart, disloquer, luxer, démettre, déboîter.** ||. ἐβγάζω 'δόντια. » Τοὺς ὀδόντας ἀναφέρω (φύω) (» Ὅς, ἑπτέτης ὢν, οὐκ ἔφυσε φράτορας,« Ἀριστοφ. Βατρ.), ἀνάγω (» Ὅταν ἀνάγωσι τοὺς κυνόδοντας,« Ἱππκρ.), ὀδοντοφυέω. **les dents me percent (viennent), mes dents poussent,** ἴδε καὶ 'Δόντι. ||. ἔβγαλε (ἐτίναξε) βλαστάρια. » Βλαστοὺς ἀνῆκε (μεθῆκεν, ἀφῆκεν [» Ἡ Καλλιστέφανος ἐλαία τοὺς πτόρθους ἀφίησιν

ὥσπερ ἡ μύρτος, εἰς τοὺς στεφάνους συμμέτρους,« Ἀριστοτ.]), ἐβλαστοφύησεν, ἀνεβλάστησεν. il a rejeté (rejeté par le pied), il poussa. ||. ἡ ἀγριοχουκκουναρηὰ ὅταν κοπῇ 'δὲν ἐβγάζει πλέον βλαστάρι. » Πίτυς ἀποκοπεῖσα βλαστὸν οὐδένα μετίει, « Ἡρ. ||. ἐβγάζω τρίχαις (μαλλιὰ, μυςάκια, κτλ.). »Φύω τρίχας, τριχοφυέω. pousser du poil, se couvrir de poil. ||. ἐβγάζω ῥίζαις (σπίθαις, κτλ.). » Ῥιζοβολέω (»Σπινθηροβολέω, κτλ.). ||. ἐβγάζω φλόγα. » Φλόγα ἀνίημι. ||. ἡ Ἀττικὴ 'βγάζει τὸ γλυκότερο' μέλι, καὶ τὸ πικρότερο' κώνειον. » Φέρει, ἐκφέρει, φύει. produire. ||. ἐβγάζω εὐλογιὰ (σπυριὰ, κτλ.). »Ἐξανθέω (» Φλυκταίναις ἐξηνθηκὼς), φύματα φύω (ἐκφύω, ἐξθύω), φλυκταινόομαι. ||. μήπως ἔχεις εὐλογιάν; —Ὄχι: διότι 'τὴν ἔβγαλα. ne serait-il pas la petite verole que vous auriez?—Non, je l'ai eue. ||. ἔβγαλ' ἕνα κότσι 'ς τὸ ποδάρι. » Τύλον ἐξέφυσεν. il lui vint un cal au pied. ||. ἔβγαλ' ἕνα πρήξιμον. »Βουβὼν ἐπήρθη αὐτῷ (Προκπ. Ἱστορ.).« ||. ἐβγάζω πουλιὰ (βάλλω δηλ. κλώσσαις). »Ὄρνιθας μαιεύομαι. ||. ἐβγάζω πουλιὰ (ἀπὸ τὰ αὐγά των). »Ἐκνεοσσεύω(-ττεύω), ἐκκολάπτω, ἐκλέπω, ἐκγλύφω. faire éclore. ||. τὸ περιστέρι 'βγάζει τὰ πουλιά 'του εἰς δεκατέσσερης 'μέραις. »Τεσσαρεσκαιδεκαταῖοι δὲ περιστερῶν νεοσσοὶ ἐκκολάπτονται (ἐκλέπονται, ἐκγλύφονται, ἐκπέττονται). ils éclosent au bout de 14 jours. » Ἐν αἷς τίκτουσα (ἡ ἀλκύων) ἐκβάλλει τοὺς νεοττοὺς, »Σχλ. Ἀριστφ. Ὄρν. 252. ||. γεννᾷ δὲ κάμμιὰ' φορὰ' καὶ τρία αὐγά· ποτὲ ὅμως 'δὲν ἐβγάζει περισσότερα παρὰ δύο πουλιά. »Τίκτει δὲ καὶ τρία ποτὲ, ἀλλ' οὐκ ἐξάγει οὐδέποτε δυοῖν πλέον νεοττοῖν (Ἀριςοτ. Ζ, ΣΤ', δ.).« ||. μιὰ ἀγελάδα 'βγάζει (δίδει) τέσσερης-ἥμισει' ὠκάδες γάλα. »Βοῦς βδάλλεται ἀμφορέα (Ἀριστοτ.).« ||. ἕνα μελίσσι 'βγάζει (δίδει) ἑπτάμισει' ὠκάδες μέλι, τὰ εὐτυχισμένα δεκατέσσερης ἢ δεκαπέντε, καὶ πολλὰ ὀλίγα εἴκοσι ὠκάδες. »Βλίττεται δὲ σμῆνος χοᾶ ἢ τρία ἡμίχοα· τὰ δὲ εὐθηνοῦντα δύο χοᾶς ἢ πένθ' ἡμίχοα· τρεῖς δὲ χοᾶς ὀλίγα. ||. 'δὲν ἐταλμοῦσαν οὔτε φωνὴν 'να 'βγάλουν. » Μηδὲ φωνὴν ἐκβάλλειν τολμῶντας (Πλούτ. Καισ. ξς'). « ||. ἔβγαλε μιὰν φωνήν. »Φωνὴν ῥῆξας. pousser. ||. ἔβγαλε μιὰν λεπτὴν-λεπτὴν φωνήν. »Λεπτόν τι (καὶ μύχιον, ὥσπερ ἐξ ᾠοῦ νεοττὸς) φθέγμα προέμενος. ||. ἐβγάλλω τὸν θυμόν μου, ἴδε Ἐθυμαίνω. ||. ἐβγάζω λόγον (εἴδησιν). »Διαδίδω, ἐκφέρω. répandre, publier. ||. ποιὸς ἔβγαλ' αὐτὴν τὴν συνήθειαν; »Τίς ἐξήνεγκε (εἰσήγαγε); qui a introduit (amené) cet usage? ||. ἐβγάζω τὸν λόττον, ἴδε Λαχνός. ||. ἐβγάζω μερτικόν. »Ἐξαιρέομαι μοῖραν. ||. 'τὸν ἔβγαλαν ἀπὸ τὸ ὑπούργημα, ἴδε Παύω. ||. ἀφ' οὗ 'βγάλοι τὸν Μεγαβάτην, ὁ ὁποῖος ἦτον πρωτοῦ διοικητής. »Μεγαβάτην ἀπαλλάξαντα, ὃς πρότερον ἦρχε. ||. ἐβγάλλω τὸ κεφάλι μου ἀπὸ τὸ παράθυρον 'να ἰδῶ, ἴδε Προβάλλω. ||. ἐβγάζω εἰς τὴν μέσην (ἢ) ἀπὸ τὴν μέσην, ἴδε Μέση. ||. τὸν ἔβγαλε ψεύτην. » Ψευδόμενον αὐτὸν ἐξήλεγξεν. il l'a démenti, il lui donna un démenti. ||. 'τοὺς ἔβγαλ' ἀμύγδαλα καὶ ῥώδια (εἰς τὸ τραπέζι δηλ. ἵνα φάγουν). »Τῶν ἀμυγδάλων παρέθηκα καὶ τῶν ῥοϊδίων. ||. ἔβγαλλεν (ἐνν. ἀπὸ τὸ πουγγεῖ' 'του) δύο δηνάρια, καὶ τὰ ἔδωκε τὸν πανδοχέα. » Ἐκβαλὼν (ἐνν. τοῦ βαλαντίου) δύο δηνάρια, ἔδωκε τῷ πανδοχεῖ (Εὐαγγ.).« ayant tiré deux deniers. ||. δὲν 'μπόρεσε 'να βγάλῃ (διαβάσῃ) τὸ γράψιμόν 'του. » Οὐκ ἐξεγένετό οἱ διαγνῶναι (ἀναλέξασθαι) τὰ γεγραμμένα. il ne put déchiffrer son écriture. ||. 'βγάζω τὄνομα τοῦ παιδιοῦ. » Τίθεμαι ὄνομα. imposer (donner) le nom. ||. ἀκόμα 'δὲν 'τὸν ἴδαμε, καὶ Γιάννη' 'τὸν ἐβγάλαμε' (παροιμ. ἀναλ. μὲ τῶν ἀρχ. τό:) » Αἲξ οὔπω τέτοκεν, ἔρι

ρος δ' ἐπὶ δώματα παίζει · (καὶ μὲ τό:) »Πρὶν τοὺς ἰχθῦς ἑλεῖν, τὴν ἅλμην κυκᾷς.« ||. ἔβγαλε τὸ ὄνομα τοῦ κορητσιοῦ ('τὸ δυσφήμησε δηλ., φράσις ἀπαράλλακτος σχεδὸν μὲ τὸ Γραφικόν): »Ὅτι ἐξήνεγκεν ὄνομα πονηρὸν ἐπὶ τὴν παρθένον (Δευτερον.).« (καὶ μὲ τοῦ Εὐαγγελ. τὸ) »Ὅταν ἐκβάλωσι τὸ ὄνομα ὑμῶν ὡς πονηρὸν (Λουκ. ΣΤ').« ||. ἐβγάζω τὸ ψωμί μου. »Πορίζομαι τὰ πρὸς τὸν βίον. gagner son pain. ||. εἰς 14 χρόνους ἔβγαλαν 2200 τάλαντα. »Ἐξενεγκεῖν αὐτοὺς ἐν ἔτεσι δέκα δισχίλια καὶ διακόσια τάλαντα (Πλβ. Γ', 27, 5).«

Ἐβγαίνω (προφ. κοιν. Βγαίνω), Μ. (θὰ) ἔβγω (ἀόρ. Ἐβγῆκα), ῥ. ἀμ. (κατ' ἀναγραμματισμὸν ἐκ τοῦ) »Ἐκβαίνω. »Προέρχομαι, ἐξέρχομαι, πρόειμι, ἔξειμι, προΐημι, ἐκπορεύομαι. sortir. §. se détacher. ||. ἐβγαίνω ἐπὶ τὸ χαράδι. »Ἀποβαίνω. debarquer. ||. ἐβγαίνω εἰς τὴν ξηρὰν κολυμβῶντας. »Ἐκνήχομαι, ἐκνέω. se sauver à la nage. ||. ἐβγαίνω ἐπάνω (ἢ) εἰς τὴν ὄψιν. »Ἀναφέρομαι (»Διὰ τὸ βάρος τῶν ὅπλων οὐδεὶς τῶν καταδυομένων ἀνεφέρετο.«), ἀναδύω(-υμι)-ομαι. ||. ἐβγαίνω 'ς τὴν μέσην (ἢ) ἀπὸ τὴν μέσην, ἴδε Μέση. ||. ἐμβῆκε καὶ ἐβγῆκεν εἰς τ' ὀσπίτι μας, ἴδε Ἐμβαίνω. ||. ἐβγῆκεν ὁ ἥλιος (τὸ φεγγάρι, τὸ ἄστρον, κτλ.): »Ἀνέτειλεν, ἀνέσχε. se lever. ||. ἐβγαίνω ἀπὸ τὰ ὅριά μου (μεταφ.). »Ἐκπίπτω, ἐξάγομαι, ἐκφέρομαι, ἔκφορος γίγνομαι (Συνεσ.). ||. ἐβγαίνω ἀπὸ τὰ συλλογικά μου. »Ἐξίσταμαι τοῦ φρονεῖν. ||. ἐβγῆκεν ἕνας λόγος. »Φήμη τις διέπτη (διαδέδοται, ἐξέπεσεν). un bruit a été repandu. ||. 'να μὴν ἔβγῃ ἔξω λόγος. »Μηδὲν ἐκφερομυθεῖσθαι τῶν πρασσομένων.« (Ὁ δὲ Εὐριπίδης ἐν Ἴωνι στιχ. 399, εἶπε:) »Μὴ προβῇ λόγος.« ||. τώρα 'βγῆκεν αὐτὴ ἡ συνήθεια. »Ἄρτι τὸ ἔθος τοῦτο ἡμῖν ἐπιδεδήμηκεν. ||. ἀπ' αὐτὸ λέγουν ὅτι 'βγῆκε καὶ ἡ παροιμία. »Ἐκ τούτου καὶ τὴν παροιμίαν ἐκπεσεῖν φασιν. ||. ἐβγῆκεν ἀπὸ τὸ ὑπούργημα, ἴδε Παύω. ||. ἐβγῆκε τὸ χέρι του (τὸ ποδάρι' του, κτλ.). »Τὴν χεῖρα (τὸν πόδα, κτλ.) ἐξήρθρωται. »Ἡ χεὶρ (»Ὁ ποὺς) ὤλισθεν (ἐκπέπτωκεν) αὐτῷ. »Ἔστι δὲ ὅτε χεῖρα ἐκβαλεῖν (Ἐπικτ. ἐγχ.).« il s'est demis le bras (le pied, etc.), il se donna un écart. ||. 'βγαίνει ὁ 'πάτος 'του. »Ἐκπίπτει τὴν ἕδραν (Θεοφρ. Φυτ. Θ', 9). le fondement lui descend. ||. ἡ καλλήτερη σκάρφη 'βγαίνει 'ς τὴν Ἀντίχωραν· Τὰ κουκκιὰ 'δὲν βγῆκαν ἀκόμη, κτλ. ἴδε Φυτρόνω. ||. ἐβγῆκαν τὰ 'δόντιά 'του. »Ἀνέτειλαν (»Ἔφυσαν) αὐτῷ οἱ ὀδόντες. les dents lui percèrent (poussèrent, vinrent). ||. 'ως οὗ 'να ἔβγουν τὰ γένειά σας. »Ἕως τοῦ ἀνατεῖλαι τοὺς πώγωνας ὑμῶν,« Γρφ. ||. ἐβγῆκε σπυρὶ (πάνωμα) εἰς τὸ βυζί 'της. »Ἐπὶ τοῦ μαστοῦ αὐτῇ ἔφυ φῦμα ('Ηρόδ. Γ', 133).« ||. 'πίσω ἀπὸ τὸν ναὸν ἐβγαίνει ἕνα νερόν, ἴδε Ἀναβρύω. ||. ἐβγαίνει τὸ πουλλὶ ἀπὸ τ' αὐγό'. »Ἐκλέπεται, ἐκλεπίζεται, ἐκκολάπτεται. éclore. ||. ἐβγῆκε 'ς τὸ' σπόρο' (φρσ. γεωργ., ἔβγαλε δηλ. κοτσάνι ἢ βλαστάρι ἵνα κάμῃ σπόρον), ἴδε Ξεβλασταρόνω. ||. ἐβγῆκεν ἡ βοῦλλα ἐπάνω 'ς τὸ χαρτί. »Ἀπετυπώθη, ἐναπετυπώθη, ἐξεμάχθη, ἐναπεμάχθη. §. ἡ θωριὰ ἐβγαίνει ἢ 'δὲν ἐβγαίνει (ξεβάφει). »Ἐξίτηλος (»Δευσοποιός, »Βεβαία, »Ἀνέκπλυτος, »Ἔμμονος) ἡ »Ἀνεξίτηλος ἡ βαφὴ (τὸ ἄνθος). ||. ἡ θωριὰ 'του 'δὲν ἐβγαίνει εἰς τὸ πλύσιμον. »Ἡ πλύσις οὐ δύναται τὰ αὐτῶν ἄνθος ἀφαιρεῖσθαι,« Πλάτ. ||. 'ποῦ 'βγαίν' αὐτὸς ὁ δρόμος; ἴδε Πάγω. ||. ὅλ' αὐτὰ τὰ μονοπάτια 'βγαίνουν 'ς τὸ' μεγάλο' δρόμο'. »Αὗται δὲ πᾶσαι εἰς τὴν λεωφόρον ἀναστομοῦνται αἱ ἀτραποί. ||. τὴν θύραν 'ποῦ' βγαίνει 'ς τὸ περιβόλι. »Τὴν θύραν τὴν εἰς τὸν κῆπον φέρουσαν (Ξενοφ.).«

§. (μεταφ.) 'τοῦ βγῆκε σὲ καλὸ', (φρσ.) »Πρὸς ἀγαθοῦ ἐγένετο· »Χωρήσαντός οἱ τούτου ('Ηρόδ.)· »Εὐω-

δώθη. ||. σὲ καλὸν 'να μοῦ ἔβγῃ!« »Ἀγαθὸν τί μοι γένοιτ', ὦ πολυτίμητοι θεοί,« (Μένανδρ. παρὰ) Κλμ. ||. καὶ εἰ μὲν ἔβγῃ σὲ καλό'. »Εὖ δὲ παρασχὸν (Θουκ.).« ||. 'δὲν'τοῦ'βγῆκε σὲ καλό'. »Εἰς οὐδὲν ἀπέβη χρηστόν· »Οὐκ ἐς ἀγαθὸν ἐτελεύτα (ἀπέσκηψε)· Πρὸς κακοῦ ἐγένετο αὐτῷ. il ne lui en resulta rien de bon. ||. 'δὲν ἐβγῆκε τὸ πρᾶγμα κατὰ τὴν γνώμην 'του, ἴδε Δεξιά. ||. αὐτὸς ὁ λογαριασμὸς 'δὲν ἐβγαίνει. »Οὐ συμβαίνει, οὐ συγκεφαλαιοῦται. ||. ἐβγῆκε (ἀλήθευσε δηλ.) τ' ὀνειρόν'του (ἡ προφητεία, κτλ.). »'Εξήκει οἱ ὁ ὄνειρος ('Ηροδ. Γ'.)· »Ἀπέσκηψε· »Τὸν ὄνειρον (τὴν ὄψιν) οἱ ἐξεληλυθέναι· »Πάντα αὐτῷ κατὰ τὰς προφητείας ἀπήντησεν, ἴδε Ἀληθεύω. ||. κακὸς ἄνθρωπος ἐβγῆκεν (ἀπεδείχθη, κατήντησεν) ὁ ἄνδρας μου. »Κάκιστος ἀνδρῶν ἐκβέβηκ' οὑμὸς πόσις (Εὐρ. Μήδ. 229).« ||. πῶς 'βγαίνουν τὰ λόγια! »Τὰ λόγι' ὡς περαίνεται (Ἀριστοφ. Σφ. 795)· (ὁ Ὅμηρος 'τὸ εἶπε:) »Τὰ δὴ νῦν πάντα τελεῖται.« ||. 'δὲν ἐβγῆκε κἀνὲν ἀπ' ὅσα ἐλπίζαμεν. »Ὧν ἠλπίζομεν οὐδὲν ἀποβέβηκε (Ἰσοκρ.)· »Εἰ μὲν ἐκβέβηκεν ὅσ' ἀπήγγειλε πρὸς ἡμᾶς οὗτος (Δημοσθ. Παραπρ.).« ||. ἐβγῆκε τ' ὄνομά σου, (φρσ. ὁμοία τῇ Γραφ.) »Καὶ ἐξῆλθέ σου ὄνομα ἐν τοῖς ἔθνεσιν (Ἰεζεκ. Ιϛ', 14).« ||. ἐβγῆκε ('δὲν ἐβγῆκεν ἀκόμη') ὁ μῆνας. »Τοῦ ἐξελθόντος μηνὸς (Δημοσθ. Πανταιν.)· »'Εξεληληθότος ἤδη τοῦ μηνὸς (Ξενοφ. Ἀναβ Ζ'.).« ||. πρὸ τοῦ 'να ἔβγῃ ὁ χρόνος. »Πρὶν ἐξελθεῖν τὸν ἐνιαυτὸν (Δημ. Παραπρ.).« §. (συνεκδχ. καὶ κατ' εὐφημισμὸν) ἐβγαίνω (ἀντὶ τοῦ, Ὑπάγω πρὸς χρείαν μου. Ὅθεν:) πόσαις φοραῖς 'βγῆκε: ἴδε Χρεία.

Ἔβγαλμα. »Ἔξοδος, ἐξαίρεσις, ἐξαγωγὴ (κυρ. πραγματειῶν), ἐκβολὴ (κυρ. ἡ ἄλλ. Χύσις). sortie, θ. ||. ἔβγαλμα ἀπὸ τὸ καράβι εἰς τὴν ξηράν. »Ἀπόβασις. débarquement. ||. ἔβγαλμα τῶν πολιορκουμένων κατὰ τῶν πολιορκούντων. »Ἐκδρομή, ἔξοδος, ἐκβοήθεια. sortie, θ.

Ἔβγασμα (ὁ τόπος διὰ τοῦ ὁποίου ἐβγαίνουν). »Ἔξοδος (ἡ). issue, θ.

Ἑβδομάδα. »Ἑβδομὰς καὶ (ἀρχαιότ.) »Ἑπτὰς (ἡ). semaine, θ.

Ἑβδομαδιάτικος, η, ον. »Ἑβδομαδικός. hebdomadaire.

Ἑβδομῆντα, ἀριθ. »Ἑβδομήκοντα. soixante et dix. ||. ἑβδομῆντα φοραῖς, ἴδε Φορά. ||. ἑβδομῆντα χιλιάδες. »Ἑπτακισμύριοι. ||. ἑβδομῆντα χρόνων. »Ἑβδομηκοντούτης (ὁ), ἑβδομηκροντοῦτις (ἡ). septuagénaire.

Ἑβδομηνταριά. »Ἑβδομηκοντάς. soixantaine, θ. ||. κἀμμιὰ ἑβδομηνταριά. »Ἑβδομήκοντά που μάλιστα. quelque soixantaine.

Ἐγγαστρόνω (προφ. κοιν. 'Γκαστρόνω). ἐκ τοῦ »Ἐγγαστρόω (»Καὶ ἐνεγάστρωσε ταύτην,« Νικήτ. μητροπολ. Ἡρακλ. παρὰ Σουϊκήρῳ), ῥ. μετ. »Πληρόω (Ἀριστοτ.), ἔγκυον (ἐγκύμονα) ποιέω. faire un enfant à quelqu'une, engrosser (οἰκ.). ||. εἶπεν ὅτι 'τὴν ἐγγάστρωσε. »Κύειν ἔφη ἐξ αὐτοῦ. qu'elle portait dans son sein le fruit de ses œuvres, qu'elle était grosse de son fait. ||. ἐγγαστρόνομαι, ῥ. παθ. »Συλλαμβάνω, κατὰ γαστρὸς (ἐν γαστρὶ) λαμβάνω (ἔχω), ἐγκυμονέω, κυΐσκομαι, πληρόομαι. concevoir, devenir enceinte.

Ἐγγάστρωμα. »Πλήρωσις (ὡς ἐκ τοῦ ἄρρενος), σύλληψις (ὡς ἐκ τοῦ θήλεως). conception.

Ἐγγαστρωμένος, η, ον. »Ἐν γαστρὶ φέρουσα (ἔχουσα), ἔγκυος (»Ἔγκυος, ἐγγαστρωμένη γυνή,« Ἡσύχ.), κύουσα, ἐγκυμονοῦσα, ἐγκύμων, κυοφοροῦσα, βαρυνομένη τὴν γαστέρα (Ξενοφ. Ἀπομν. Β'. »Ἡ δὲ γυνὴ φέρει τὸ φορτίον τοῦτο βαρυνομένη τε καὶ κινδυνεύουσα περὶ τοῦ βίου.« καὶ ἐν ἐπιγραμμ.) »Νηδύϊ βριθομένη ὁμαλῶς,« κοιν. βαρούμενη, τὸ ὁποῖον ὁ Σωσίπατρος [ἐν ἐπιγράμμ.] ἐξέφρασε καὶ μονολεκτ. διὰ τοῦ) γαστροβαρής, ἔγγαστρος ('Επιγρ.), πλή-

ρης. **grosse, enceinte, pleine** (κύρ. διὰ τὰ ζῶα), ἴδε καὶ Μῆνας. ||. εἶν' ἐγγαστρωμένη. » Κύει (» Ἡ κάμηλος κύει μῆνας δέκα, « Ἀριστοτ.), ἐν γαστρὶ (κατὰ γαστρὸς) ἔχει, ἐγκυμονεῖ. ||. λέγουν ὅτι ἡ Λητὼ ὅταν ἦτον 'γγαστρωμένη τὸν Ἀπόλλωνα. » Τὴν Λητώ φασι κύουσαν τὸν Ἀπόλλωνα.«

"Εγγιγμα. » Ψαῦσις, προσέγγισις, ἀφὴ, ἐπαφή. θίξις. **toucher, attouchement.** §. ἔγγιγμα μὲ λόγους πικροὺς (μεταφορ.). » Δηγμὸς, κερτομία. **brocard.**

Ἐγγίζω (προφ. κοιν. Ἀγγίζω), Μ. (θὰ) ἐγγίξω, ῥ μετ. » Θίγω καὶ Θιγγάνω, ἅπτομαι, ἐφάπτομαι, ψαύω, ἐπαφάομαι. **toucher.** §. ῥ. ἀμ. » Ἔχομαι, συνέχομαι, συνάπτω. **se toucher.** ||. αὐτὰ τὰ δυὸ 'σπίτια ἐγγίζουν ἕνα μὲ τ' ἄλλο. » Συνάπτει ἀλλήλοις, συνέχεται πρὸς ἄλληλα, θίγουσιν ἀλλήλων. §. (μεταφορ. ἀντὶ τοῦ Πειράζω μὲ λόγους). » Καθάπτομαι, καθικνέομαι, δάκνω, κνίζω, ὑποκνίζω, ψαύω (» ψαύων τὸν θεὸν ἐν κερτομίοις γλώσσης,« Σοφ.), κερτομέω. **piquer, picoter, pincer, brocarder.** ||. 'τὸν ἔγγιξε κατάκαρδα. » Πικρῶς αὐτοῦ καθικόμενος. **il le piqua au vif**, ἴδε καὶ Κατάκαρδα. ||. ἀφ' οὗ 'τ' ἄκουσεν αὐτὰ ὁ Κῦρος, ἐγγίχθηκεν. » Ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ Κῦρος, ἐδήχθη (Ξεν. Κυρουπ.).« ||. εἶδα ὅτι ἐγγίχθη καὶ ἐκοκκίνησε. » Καὶ δηχθεῖσάν γε αὐτὴν οἶδα καὶ ἐρυθριάσασαν (αὐτ. Οἰκ.).«

Ἐγγικτικὸς (κυρ. λόγος), ή, όν. » Δάκνων, δήκτης, δηκτικὸς, πικρὸς, κέρτομος. **piquant, mordant, mordicant.**

Ἐγγλαβὴ (χυδ. ἀντὶ) » Ἐγγραφὴ ἢ Ἐκλαβὴ (» Ἂν δὲ δοκιμασθῇ ἡ ἑστίασις, ἀποδεῦναι τῇ δευτεραίᾳ τὸ ἀργύριον τὸ λοιπὸν τὸν ταμίαν ὧν ἂν ἐ.λά.η [ἐγλάβη]· ἂν δὲ μὴ, ἀποτεῖσαι αὐτὸν τῆς ἐγ.α.ῆς (ἐγλαβῆς) τὸ πέμπτον μέρος, « Ἐπιγρ. Κειακ. παρὰ Βοικίῳ, Τόμ. Β', σελ. 288, 19).

Ἐγγονὸς, ἡ, ι. » Ἔγγονος, παῖς -παιδὸς, υἱωνὸς-ἡ, υἱιδοῦς (ὁ ἐξ υἱοῦ) -δῆ, θυγατριδοῦς (ὁ ἐκ κόρης)-δῆ. **petit-fils, petite-fille.**

Ἐγγύησις. » Ἐγγύη, ἐγγύησις. **caution, cautionnement, garantie.** ||. δίδω ἐγγύησιν. » Ἐγγυητὴν καθίστημι. **donner caution.**

Ἐγγυητής. » Ἐγγυητὴς, ἀνάδοχος. **garant, caution, répondant, pleige.** ||. γίνομαι ἐγγυητής. » Ἐγγυάομαι, ἐξεγγυάομαι, ἀναδέχομαι. **cautionner, garantir, répondre (faire bon) pour, se porter (se rendre) caution.** ||. διὰ δὲ τὸν Μεγακλέα ἔγινεν ἐγγυητὴς ὁ Λεόντιος. » Τὸν δὲ Μεγακλέα Λεόντιος ἀνεδέξατο (Πολύβ.). « ||. δίδω ἐγγυητὴν, ἴδε Ἐγγύησις.

Ἐγκαινιάζω, ῥ. μτβτ. » Ἐγκαινίζω. **célébrer la dédicace (d'un temple etc.).**

Ἐγκαινίασμα (τό). » Ἐγκαινισμὸς, ἐγκαίνισις, ἐγκαίνια (τά). **dédicace (d'un temple); inauguration.**

Ἐγκαιρόπαστον (τὸ πρὸς ὥραν ἀλατισμένον 'ψάρι). » Ἀκρόπαστον, ἡμιτάριχον, ἡμίνηρον (ἀντὶ ἡμινέαρον) τάριχος, *ἀρτίπαστον, ὡραῖον. **à demi saupoudré.**

Ἐγκάλεσμα. » Γραφὴ, ἔνδειξις, εἰσαγγελία, καταγγελία, φάσις, λῆξις. **action, accusation, dénonciation.**

Ἐγκαλῶ, ῥ. μετ. » Δίκην λαγχάνω (ἐπάγω, ἐκφέρω, ἀποφέρω, συνίστημί, ἐνίσταμαί) τινὶ, γράφομαί τινα, εἰσαγγέλλω, διώκω, προκαλέομαι (Λουκ. Τιμ.), ἐνάγω φαίνω, ἐνδείκνυμαι, καταγγέλλω, ἐγκαλέω. **accuser, actionner, intimer, intenter une accusation (une action, un procès) à (contre) quelqu'un, poursuivre en justice.** ||. 'τὸν ἐγκάλεσεν εἰς τὸ κριτήριον (κυρ. μὲ ἀναφορὰν ἔγγραφον). » Γραφὴν ἀπήνεγκε (ἐγράψατο, ἐπήγαγε, ἐποιήσατο, δέδωκε, προσήνεγκε) κατ' αὐτοῦ. **il l'assigna à comparaître pardevant la cour.** ||. τὸν ἐγκάλεσαν ὡς φονηά. » Φόνου φεύγει. ||.

ἐγκαλοῦμαι, ῥ. παθ. »Φεύγω (»Ὅτε τὴν ὑπὸ Μελίτου γραφὴν ἔφευγεν»). être poursuivi en justice. ‖. πολλαῖς φοραῖς ἐγκαλέσθηκε, ποτὲ ὅμως δὲν ἀπεδείχθηκεν ἔνοχος. »Ὁ πολλάκις μὲν φυγὼν, μηδέποτε δ' ἐξελεγχθεὶς ἀδικῶν (Δημοσθ.).«

Ἐγκαρδιόνω, ῥ. μετ. »Θαρρύνω ἢ Θαρσύνω, ἐπιῤῥωνύω(-υμι), παραθαῤῥύνω, δια(παρα)κελεύομαι. encourager, rassurer, ranimer, enhardir, relever le courage, inspirer du courage à. ‖. ἐγκαρδιόνομαι, ῥ. μσ. »Ἀναθαῤῥέω καὶ »Ἀναθαρσέω, ἐπιῤῥώνυμαι. prendre courage, se rassurer, ranimer son audace.

Ἐγκλαβή, ἴδε Ἐγγλαβή.

Ἐγκόλφι (προφ. κοιν. Ἐγκόρφι). »Ἐγκόλπιον, προστερνίδιον (κόσμημα). pectoral καὶ pectorale (κυρ. τῶν ἀρχιερέων); agnus, croix, θ.

Ἐγκρατεύομαι, ῥ. μσ. »Ἐγκρατῶς ἐμαυτοῦ ἔχω. ‖. δὲν —. »Ἀκρατῶς ἔχω ἐμαυτοῦ, ἀκρατεύομαι.

Ἐγχειρίζω, ῥ. μετ. »Χερσὶν ἐντίθημι, καὶ »Εἰς χεῖρας τίθημι (Εὐρ. Ἀλκ.). remettre, livrer.

Ἐγὼ, (ἡ γεν.) μοῦ καὶ μου, (ἡ αἰτ.) με, (Πληθ. ἡ ὀνομ.) ἐμεῖς, (ἡ γεν. ἢ αἰτ.) ἐμᾶς καὶ ἡμᾶς ἢ 'μας. ἀντων. (πρωτότ. Α'. προσ.). »Ἐγὼ (κτλ.), αὐτός. je (μόνον μὲ τὰ ῥήματα), moi, nous, nous autres. ‖. ἐμεῖς καὶ 'μεῖς (κατ' ἀποκοπ. ἀντὶ Ἡμεῖς), ‖. ἀφ' οὗ δὲ 'μείναμεν ἡμεῖς ἢ 'μεῖς, (φρσ. ἀντὶ Μόνοι, ὄχι μὲ ἄλλους). »Ἐπεὶ δὲ ἐφ' ἡμῶν αὐτῶν οἱ συμπρέσβεις ἐγενόμεθα (Αἰσχιν.).« (Σημ. Α'. εἰς τὴν Πελοπόννησον καὶ ὅλην σχεδὸν τὴν στερεὰν Ἑλλάδα μεταχειρίζονται τὴν γενικὴν αὐτῆς τῆς ἀντωνυμίας ἀντὶ τῆς δοτικῆς τῶν παλαιῶν καὶ ἀντὶ τῆς αἰτιατικῆς, τὴν ὁποίαν ἄλλοῦ προτιμῶσιν. Ὅθεν λέγουν, Σοῦ δίδω ἀντὶ Σοὶ δίδωμι ἢ Σὲ δίδω, Σοῦ λέγω ἀντὶ Σοὶ λέγω ἢ Σὲ λέγω. Ὁ Κοραῆς αἰτιολόγησε πιθανώτατα τὴν συνήθειαν [τὴν ὁποίαν ἐκάκισεν ὁ Γάλλος νεοελληνιστὴς Δαβίδ], ἀποδείξας ὅτι εἶνε κατὰ συνεκδοχὴν προθέσεως. Ἂν εἰς μερικὰ ῥήματα φαίνεται ἀδιάφορος ἡ ἀντικατάστασις τῆς γενικῆς· ἐπειδὴ καθὼς τὸ Σοῦ λέγω εἶνε, Χάριν σου λέγω, ἐπίσης καὶ τὸ Σὲ λέγω εἶνε, Πρὸς σὲ ἢ Διὰ σὲ λέγω· εἰς μερικὰ ὅμως, καὶ ἰδίως εἰς τὰ λεγόμενα Στερητικὰ ῥήματα, Μοῦ 'τὸ κρύβεις, Σοῦ 'τὸ 'παίρνω, Τοῦ λείπει, κτλ., ἡ αἰτιατικὴ κρίνεται προφανῶς σόλοικος: Εἰς τὸ τρίτον μάλιστα ἐνικὸν πρόσωπον μεταχειριζόμεθα πάντοτε ὅταν τυχαίνῃ καὶ δευτέρα πτῶσις, τὴν γενικὴν ἐξ ἀνάγκης, 'τοῦ 'τὸ λέγω, 'τῆς τὸ λέγω, κτλ. Ὅθεν εὐκταῖον ἦτον ἐὰν εἰς τὰ κοινὰ σχολεῖά 'μας παρεδίδετο ἓν εἶδος συντακτικοῦ τῆς νέας Ἑλληνικῆς). ‖. δάσμου 'τον κάμποσαις 'ς τ' αὐτιά. »Κρότησόν μοι αὐτόν. donnez-leur-moi sur les oreilles. ‖. διάβασέ μου (με) 'τους αὐτὸν τὸν νόμον. »Ἀνάγνωθί μοι δ' αὐτοῖς τοῦτον τὸν νόμον. ‖. κουράσθηκαν τὰ σαγόνιά 'που τρώγοντας. »Ὅτι κοπιάζεις τὰς σιαγόνας ἐσθίων, »Ἀθήν. »Ἐσθίοντι αὐτῷ πεπονήκασον τὰ σιαγόνε«. ‖. (Σημ. Β'. Ἡ προσθήκη τοῦ Νὰ εἰς τὰς ἑνικὰς αἰτιατικὰς αὐτῆς τῆς ἀντωνυμίας:) ἐμέ-να, ἐσέ-να, ἐκεῖνον-να, (εἶνε τὸ Νη τῶν Παλαιῶν Δωριέων, τὸ ὁποῖον ἀπρόσθετον κ' ἐκεῖνοι ἐμοίως λέγοντες:) »Ἐγώνη καὶ Ἐμίνη.

Ἐδικὸς (προφ. κοιν. Δικός, ἀντὶ) »Ἴδικὸς (»Προπορευομένων αὐτοῦ [τοῦ στρατηγοῦ] τιμῆς ἕνεκεν τῶν ἐπιτιμίων καὶ ἰδικῶν αὐτοῦ ἀνθρώπων« Μαυρικ. Στρατηγ.), ἡ, ὄν, (συντάσσεται πάντοτε μὲ τὰς πρωτοτύπους ἀντωνυμίας) μου, σου, 'του, 'της, 'μας, σας, 'τους ἢ 'των (καὶ ἐπέχει τόπον τῆς κτητικῆς ἀντωνυμίας τῶν παλαιῶν). »Ἐμὸς (ἡ, όν), σὸς (ἡ, ὄν), ἑὸς (ἡ, ὄν), ἡμέτερος (α, ον), ὑμέτερος (α, ον), σφέτερος (α, ον) ἢ ἑαυτῶν κτλ. mien-enne, tien-enne, sien-enne, nôtre, vôtre, leur ἢ leurs, nos, vos. ‖. θέλων 'να (ἀπο)δείξῃ ὅτι ἦτον ἐδικόν 'του τὸ ἀμάξι. »Βουλόμενος δηλῶσαι ὅτι ἑαυτοῦ ἦν τὸ

ὅρμα (Θχδ.). « pour faire connaître que le char était à lui (qu'il lui appartenait). ‖. περισσοτέρους ἀπὸ τοὺς ἐδικούς 'του. » Πλείους τῶν ἐκείνου.

Ἐδῶ, ἐπίῤ. τοπ. (κατ' ἀντιμετάθεσιν στοιχείων ἐκ τοῦ) »Ὧδε (καθὼς 'τὸ προφέρουν ἀκόμην εἰς τὴν Κρήτην). »Ἐνταῦθα, ἐνταυθὶ καὶ ἐνταυθοῖ, ἐνθάδε, δεῦρο καὶ δευρὶ, ταύτῃ. ici. ‖. ἀπ' ἐδῶ, ἴδε Ἀπό. ‖. ἕνας ἐδῶ κὴ ἄλλος ἐκεῖ, (ἢ) ἄλλος ἐδῶ κὴ ἄλλος ἐκεῖ, (ἢ) ἕνας ἐδῶ κ' ἕνας ἐκεῖ. »Ἄλλος ἄλλῃ. qui ça qui là. ‖. ἐδῶ κ' ἐκεῖ. »Ὧδε κἀκεῖσε. »Δεῦρο κἀκεῖ (Πλουτ. Γαλβ.)· »Ἄλλῃ δὲ κἄλλῃ (Σοφοκλ.)· »Τῇδε κἀκεῖσε. ça et là, par si par là, de côté et d'autre. ‖. ἐδῶ πέρα, ἴδε Πέρα.

Ἐδῶθες, ἐπ. (τοπ.). »Ἐπὶ τάδε ἢ Ἐντεῦθε, deça, en deça, au deça, de deça, par deça, en ça de.

Εἰά (προφ. κοιν. Γειά), ἐπ. (παρακελ.). »Εἶα. allons, ça, voyons. ‖. εἰὰ 'να ἰδῶ τί ἔχεις 'ς τὸ σακκί σου. »Φέρ' ἴδω τί ἐν τῇ πήρᾳ φέρεις. ‖. εἰὰ 'να ἰδοῦμεν, ἂν σὲ ἀφήσῃ κάνεις, τί κάμνεις; »Φέρ' ἴδω τί δρᾷς, ἤν τις σὲ τύπτῃ (Ἀριστοφ.); « ἴδε καὶ παράβ. καὶ Ὑγεία.

Εἰδεμή, σύνδ. (ὑποθ. καὶ ἐξαιρ.). »Ἢ, ἄλλως, ἄλλως δὲ, ἄλλως γὰρ ἂν, εἰ δ' οὖ, εἰδὲ μή, εἰδεμή γε. si non, autrement, sans quoi. ‖. ἂν θέ 'τὸ κάμῃς, καλά, εἰδὲ μή, 'πές μου 'το (ἐλλειπτ.). »Εἰ μὲν ποιήσεις· εἰ δ' οὖ, λέξον μοι.

Εἴδησις (ἡ ἄλλ. Εἰδοποίησις). »Ἀγγελία, μήνυμα, μήνυσις, ἐπαγγελία. nouvelle, θ. avis, annonce, θ. notification, avertissement, message. ‖. εἴδησις καλὴ (χαροποιά, Τυρκ. μουζδές.). » Εὐαγγέλιον. ‖. δίδω εἴδησιν, ἴδε Εἰδοποιῶ. ‖. εἶπε 'να δώσουν εἴδησιν μέσα (εἰς τ' ὁσπίτι) ποῖος εἶνε καὶ τί θέλει. » Εἶπεν εἰσαγγεῖλαι ὅστις τε εἴη καὶ ὅ,τι βούλοιτο, « Ξενφ. ‖. ἦλθε μόνος 'του 'να δώσῃ τὴν εἴδησιν τῆς μάχης. »Αὐτάγγελος ἥκει τῶν ἠγωνισμένων. ‖. ἦλθεν εἴδησις ὅτι ἀπέθανεν ἀπὸς 'του. »Ἀνηγγέλθη τεθνεὼς αὐτὸς (Πλούτ. Περικλ.). ‖. ἀφ' οὗ ἦλθε λοιπὸν ἡ εἴδησις τῶν συμβάντων. »Ὡς οὖν αὐτοῖς ἦλθε τὰ γεγενημένα (Θχδ.) ».

‖. μετὰ τὴν εἴδησιν λοιπὸν αὐτὴν. »Ἐπὶ δ' οὖν τοῖς ἠγγελμένοις (αὐτ.). §. (ἡ ἄλλ. Ἰδέα): 'δὲν ἔχω εἴδησιν, ἴδε Ἰδέα.

Εἰδοποιῶ, ῥ. μετ. » Ἀναγγέλλω, μηνύω, ἀπαγγέλλω, σημαίνω, ἀγγέλλω, ἐπαγγέλλω, δῆλον ποιέω (-ομαι), διδάσκω, καταγγέλλω (ἐπὶ κακοῦ). avertir, aviser, instruire, informer, annoncer, faire savoir, notifier, faire part, apprendre, donner avis. ‖. 'να τὸν εἰδοποιῇ 'πότε εἶνε καιρὸς 'να ἐμβαίνῃ. »Σημαίνειν αὐτῷ, ὁπότε ἐν καιρῷ εἴη εἰσιέναι (Ξενοφ.).

Εἴδωλον (θεοῦ). »Εἴδωλον, ἕδος (τὸ), ἄγαλμα, ξόανον, βρέτας (τὸ). statue, θ. idole, θ. §. (ἀνθρώπου). Ἀνδριάς, ἀνδρείκελον, εἰκὼν (χαλκῆ κτλ.). statue, θ. §. (ζώου, φυτοῦ ἢ καθε ἄλλου). »Πλάσμα, πλασούργημα, figure, θ.

Εἰκόνα } (ἀφωσιώθη ἡ λέξις εἰς
Εἰκόνισμα } μόνα τὰ εἰκονίσματα τῶν ἁγίων). »Εἰκὼν (ἱερά), μόρφωμα (ὁμοίωμα, ἀφομοίωμα) ἱερόν. image, θ. tableau.

Εἰκονισματάκι. »Εἰκόνιον. petite image.

Εἰκονοστάσι. »Εὐκτήριον, εὐκτήριος (οἶκος). oratoire.

Εἰκοσαριά (ἡ). » Εἰκὰς-άδος (ἡ). vingtaine, θ. ‖. κάμμια εἰκοσαριά. »Εἴκοσί που μάλιστα. quelque vingtaine.

Εἴκοσι, ἀριθμ. » Εἴκοσι (πρὸ συμφώνου), εἴκοσιν (πρὸ φωνήεντος), δὶς δέκα. vingt. ‖. εἴκοσι φοραῖς, ἴδε Φορά. ‖. εἴκοσι χιλιάδες, ἴδε Χιλιάδα. ‖. εἴκοσι χρόνια. » Εἰκοσαετία. ‖. εἴκοσι χρόνων. » Εἰκοσαετής (ὁ), εἰκοσαέτις (ἡ).

Εἰκοσιεννηά, ἀριθμ. »Ἐννέα καὶ εἴκοσιν, ἐννέα πρὸς τοῖς εἴκοσιν, ἑνὸς δέοντος τριάκοντα. vingt-et-neuf.

Εἰκοσιοκτὼ, ἀριθμ. »'Οκτὼ καὶ (»'Οκτὼ πρὸς τοῖς) εἴκοσι, δυοῖν λειπόντων τριάκοντα (Πλδ.). vingt-et-huit.||.εἰκοσιοκτὼ χρόνων, »'Οκτωκαιεικοσαέτης.

Εἶμαι (ὀρθ.) Εἶμε, ῥ. οὐδ. (καὶ εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς διαλέκτους ἀνώμαλον, ἴδε τὰ Προλεγόμενα). » Εἰμὶ, τυγχάνω (ὢν), ἔχω (μὲ ἐπίῤῥημα), γίγνομαι, διάκειμαι. être (je suis). ||. εἶμαι ἀραγμένος. »'Ορμέω, σαλεύω (κυρ. εἰς τ' ἀνοικτά). mouiller, ἴδε Ἀνοικτά. ||. εἶμαι ἄῤῥωστος. » Νοσέω, κάμνω', ἀσθενῶ. ||. εἶμαι ἀνήμπορος. » Μαλακῶς ἔχω, νοσηλεύομαι, ἴδε καὶ Ἀνήμπορος. ||. εἶμαι ἀσυνήθιστος, »Ἀήθως (» Ξένως) ἔχω τοῦ πράγματος. ||. 'δὲν ἤμουν ὅμως τόσον ἀνόητος. »Ἀλλ' οὐχ οὕτως ἠλιθίως διεκείμην (Λυσ.) «. ||. εἶμαι βέβαιος, » Πέπεισμαι, πέπεικα ἐμαυτόν. ||. εἶμαι γυμνὸς, ἴδε Γυμνός. ||. εἶμαι μὲ δύο γνώμαις, ἴδε Ἀμφιβάλλω καὶ Γνώμη. ||. εἶμαι δυνατὸς, ἴδε Δύναμις. ||. εἶμαι 'δικός' του (σου, 'της, 'των, κτλ). »Ἀνήκω, προσήκω. appartenir. ||. εἶμαι ἐδῶ (ἢ) παρὼν (εἰς τ' ὀσπίτι μου δηλ., εἰς τὴν πατρίδα μου κτλ.). » 'Ενδημέω, ἐπιδημέω, πάρειμι, ἐπιχωριάζω. ||. δὲν εἶμ' ἐδῶ (κτλ.), ἴδε 'Λείπω. ||. εἶμαι ἐπιτήδειος (φυσικά). » Πέφυκα, εὖ ἔχω, φύσεως ἔχω δεξιᾶς. ||. εἶμ' ἐνδυμένος. »"Εσταλμαι. ||. εἶμαι καλὰ (εἰς τὴν ὑγείαν μου). » Εὖ ἔχω, εὖ πράττω. se porter bien, ἴδε καὶ 'Υγιαίνω. ||. εἶμαι καλλήτερα (εἰς τὴν ὑγείαν μου), ἴδε Ἀναλαμβάνω. ||. εἶμαι καλλήτερα. » Βέλτιον (ἄμεινον) πράσσω(-ττω). je me porte mieux. ||. εἶμαι εἰς κατάστασιν. » Διάκειμαι, ἔχω, πέφυκα. ||. εἶνε 'ς τὸ γάλα (τὸ παιδὶ), δηλ. Βυζάνει ἀκόμη'. »"Ετ' ἐν γάλακτι τ' ὄντι (Εὐρ. 'Ηρακλ. Μαιν. 1269.). ||. εἶνε ἀπὸ τὸν ὕπνον. » 'Εξ ὕπνου ὄντα, » Ἀρς. (Ζ, δ', 10). ||. εἶμαι κοντόφωτος, ἴδε Κοντόφωτος. ||. εἶμαι μαζῆ. »Σύνειμι. ||. εἶμαι μακρυά, ἴδε Μακρυά. ||. εἶμαι 'ξυπνητός. »'Εγρήγορα. ||. εἶμαι πρόθυμος. »Προθύμως ἔχω (διάκειμαι), προθυμέομαι. ||. εἶμαι φορτωμένος. » Βρίθω (κυρ. διὰ τὰ δένδρα). ||. ἐγὼ εἶμαι τριάντα τριῶν χρόνων. »'Εμοὶ ἔτη εἰσὶ τριάκοντα τρία (Λυσ. κατὰ Θεομν.).« ||. εἶμαι τώρα σαρανταπέντε χρόνων. » Πέντε καὶ τετταράκοντα γεγονὼς ἤδη ἔτη· »"Ετος τουτὶ πέμπτον ἄγω καὶ τετταρακοστόν. ||. ἐν ᾧ εἶμαι ἑκατὸν χρόνων, ἔξω τοὺς τρεῖς. » Γεγονὼς μὲν ἔτη τρία μόνον ἀπολείποντα τῶν ἑκατὸν (Ἰσοκρ.).« ||. εἶσε. » Εἶ. tu es. ||. 'νὰ ἦσε καλὰ (φρ. εὐχτ.)! »Εὖ πράττειν, εὖ σοι γένοιτο, ἔῤῥωσο. portez-vous bien. ||. καὶ ποιὸς εἶσε; »Τίς δ' ὢν τυγχάνεις; ||. εἶνε (κοινῶς 'τὸ γράφουν Εἶναι, καὶ μερικοὶ Ἶνε, ὀρθότερον ἴσως,ἂν ὑποτεθῇ ὅτι παρεφθάρη ἐκ τοῦ "Ενι, [» Οὐκ ἔνι δοῦλος οὐδὲ ἐλεύθερος, οὐκ ἔνι ἄρσεν καὶ θῆλυ,« Ἀπος.] τὸ ὁποῖον μετεχειρίσθη καὶ ὁ Χρυσόστομος: » Τοῦτο τὸ βιβλίον οὐδ' ὅτι ἔνι γνώριμόν ἐςιν,« 'Ομιλ. εἰς τὰς πράξεις. Εἰς τὴν Πελοπόννησον οἱ χωρικοὶ 'τὸ προφέρον "Ενε, καθὼς εὑρίσκεται καὶ εἰς πολλὰ συγγράμματα τοῦ μεσαίωνος). » 'Εστὶ, (ὅθεν τὸ Γαλλ.) est. ||. (εἰς πολλὰς φράσεις ἀρχαίας ἐλλείπει). 'δὲν εἶν' ἔτσι; » Οὐ γάρ; ἦ γάρ; ||. αὐτὸς εἶν' ἐκεῖνος (ὁ,που 'ξεύρεις δηλ., ἢ ὅ,που ἀκούεις). »Οὗτος ἐκεῖνος. ||. 'δὲν εἶνε πολὺς καιρὸς, ἀφ' οὗ... » Οὐ πολὺς χρόνος ἐξ οὗ..« ||. εἶνε χίλια χρόνια καὶ παραπάνω (περασμένα), ἀφ' οὗ πιστεύῃ ὁ κόσμος αὐτὸν τὸν λόγον. » Τούτῳ τῷ λόγῳ πιστευομένῳ πλέον ἢ χίλια ἔτη διαγέγονε (Πλούτ. 'Ηθ.).« ||. ἄφες 'το ἐκεῖ ὅπου εἶνε. » "Εα κατὰ χώραν ἔχειν. ||. ἀφ' οὗ λοιπὸν εἶνε ἔτσι. » "Οτε τοίνυν τοῦθ' οὕτως ἔχει (Δημοσθ.).« ||. καὶ εἶνε καὶ τῷ ὄντι ἔτσι. » "Εχει δὲ καὶ οὕτως (Θκδ.)«. et c'est aussi la vérité. ||. εἶνε δουλειά μου (σου, 'του, 'της, 'τους, κτλ.), ἴδε Δουλειά. ||. εἶνε μεσημέρι. »Μεσημβρία ἵσταται (Πλάτ. Φαιδρ.).« ||. εἶνε τώρα ἑπτὰ μῆνες. »"Εβδομος ἵσταται μὴν, ὅ

καὶ Μῆνας. ||. εἶνε φανερὸν ὅτι θὰ μὲ 'πῇς » Δῆλος οἶ φήσων. ||. ἐστάθηκε-ἀπ' ἔξω καὶ 'τὸν ἐρωτοῦσε πῶς εἶνε (εἰς τὴν ὑγείαν 'του δηλ.). »Καὶ στᾶσα ἔξωθεν, ἐπυνθάνετο ὅπως ἔχει (Αἰσ. μυθ.).« ||. ἂς εἶναι, πολὺ καλά, (φρσ.)! »Εἶεν, ἔστω. soit, à la bonne heure, ἴδε καὶ Μάλιστα. ||. αὐτὸ ἂς εἶναι. »Ἔστω ταῦτα. passe pour cela. §. (ὡς ὀνοματικὸν ἀπαρέμφατον 'τὸ μεταχειριζόμεθα ἐνίοτε ἀντὶ οὐσιαστικοῦ ὀνόματος ἀκλίτου). 'να γνωρίζῃς τὸ εἶναί σου. » Γνῶθι σαυτόν. connais-toi-toi-même. ||. ἦτον (προφ. κοιν. Ἦταν, ἀλλ' αὐτὸ καλλήτερον 'να προσδιορισθῇ διὰ τὸ πληθυντικὸν, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς ὁμωνυμίας, ἴδε τὰ Προλεγόμενα. Εἰς τοῦ Κωνς. Πορφυρογ. τὰς ὑποθήκας γράφεται Εἶτον: » Τὸ κάστρον τῶν Διαζώρων καλεῖται τῇ 'Ρωμαίων διαλέκτῳ, ἰ ά μ ἔ ρ α τ, ὅπερ ἑρμηνεύεται, ἀπάρτι εἶτον, δηλονότι ὅτε ἡ 'Ρώμη ἐκτίσθη προεκτισμένον ἦν τὸ τοιοῦτον κάστρον«). »Ἦν, εἶχε, ϗτλ. était. ||. ἔτσι καθὼς ἦτον.»Οὕτως ὡς εἶχε. ||. καθὼς ἦτον δεμένος. » Ὡς εἶχε δεσμῶν ('Ηλιόδ.). ||. καθὼς ἦτον θυμωμένος. »'Οργῇ ὡς εἶχε,« 'Ηρόδ. ||. καὶ αὐτὸν δὲν 'τὸν ἤξευρα μήτε ἂν ἦτον εἰς τὸν κόσμον. »Τοῦτον δ' οὐδ' εἰ γέγονεν εἰδώς. et ne connaissant pas même son existence.

Εἰρηνεύω (ἀγαπίζω ἐχθρευμένους), ῥ. μετ. ἴδε 'Ησυχάζω καὶ Φιλιόνω. §. (κάμνω εἰρήνην μὲ τὸν ἐχθρόν μου), ῥ. ἀμ. » Ξυμβαίνω, εἰρήνην τίθεμαι, σπονδὰς ποιέομαι, σπένδομαι, ξυντίθεμαι, διαλύομαι τὸν πόλεμον. faire (conclure) la paix.

Εἰρήνη. »Εἰρήνη, σπονδαί, διαλύσεις. paix, θ. ||. κάμνω εἰρήνην, ἴδε Εἰρηνεύω.

Εἰρηνικά, ἐπ. »Εἰρηνικῶς, εἰρηναίως, ἐν εἰρήνῃ. paisiblement, ἴδε καὶ Ἥσυχα

Εἰς (καὶ κατ' ἐναλλαγὴν στοιχείων 'Σὲ καὶ κατ' ἀποκοπήν 'Σ), πρόθ. (Συντάσσεται μὲ αἰτιατικὴν, ἀναλογεῖ μὲ τῶν ἀρχαίων τὴν) » Εἰς καὶ (Ἀττ.) Ἐς, (τὴν) πρὸς, (τὴν) ἀνὰ, (τὴν) παρὰ, (τὴν) ἐπὶ, κτλ. (καὶ μὲ τὸ ἐπίῤῥημα) ὡς, (τῶν δὲ Γαλλ. μὲ τὰ μόρ.) à, en, chez (ϗ σημαίνει 1ο, Τόπον κατὰ κίνησιν: ||. εἰς τὰς 'Αθήνας, εἰς τὰ Μέγαρα, εἰς τὰς Θήβας, εἰς τ' ὀσπίτι, κτλ. » Ἀθήναζε (ἀντὶ Ἀθήνας δε), Μεγάραδε, Θήβαζε, οἴκαδε. κτλ. ||. (ὁ παλαιὸς Ἀττικισμὸς τῆς καὶ πρὸς γενικὴν ἐλλειπτικῆς συντάξεως διεσώθη καὶ παρ' ἡμῖν). 'πάγω 'ς τοῦ κυρίου τάδε. » Φοιτᾶν ἐς τοῦ δεῖνος. ||. ἔρχου ἐδῶ 'ς ἐμένα. » Δεῦρο παρ' ἡμᾶς φοίτα (Πλάτ.). ||. ἐπρόσταξε τοὺς στρατιώτας 'του 'να σκορπισθοῦν εἰς τὴν πεδιάδα. »'Εκέλευσε τοῖς στρατιώταις ἀνὰ τὴν χώραν σκεδάννυσθαι. ||. περιπατεῖ χαρούμενος εἰς τὴν ἀγοράν. »Φαιδρὸς καὶ γεγηθὼς κατὰ τὴν ἀγορὰν περιέρχεται (Δμ.).» §. (2ο. Τόπον ἐν στάσει): ἤμουν εἰς τ' ὀσπίτι. »Οἴκοι, οἴκαδε, ἐν οἴκῳ, κατ' οἶκον. ||. (τὰ μὲν Ἴσθμια ἑωρτάζοντο) εἰς τὸν Ἰσθμὸν, (τὰ δὲ Πύθια) εἰς τοὺς Δελφούς. »Ἰσθμοῖ, Πυθοῖ, Μεγαροῖ (Θεοφρ. Φυτ. Β'.) κτλ. ||. (εὑρέθηκα) εἰς τὰ 'Ολύμπια, εἰς τὰς Πλαταιὰς, εἰς τὰς Ἀθήνας κτλ. » 'Ολυμπιᾶσι, Πλαταιᾶσιν, Ἀθήνησι, κτλ. » Καὶ μὴν, Θουκυδίδου λέγοντος, »Μαραθῶνί τε μόνοι προκινδυνεῦσαι,« Δημοσθένης εἶπε· »Μὰ τοὺς ἐν Μαραθῶνι προκινδυνεύσαντας,« Κλμ. ||. κάθεται εἰς τ' ὀσπίτι τοῦ τάδε, (καὶ ἐλλειπτ.) εἰς τοῦ τάδε. »Παρὰ τῷ δεῖνι καταλύει. il est logé chez un tel. ☛ 'δὲν ἤμουν εἰς τὴν πόλιν, ἀλλὰ καταιβαίνωντας εἰς τὸν λιμένα, κτλ. » Οὐ γὰρ ἦν κατὰ πόλιν· ἀλλ' εἰς λιμένα καταβαίνων ϗτλ. (Πλάτ. Θεαιτ.). ||. εἰς τὴν ξενητειάν. »'Επὶ ξένης, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ, ἐν τῇ ἀλλοτρίᾳ. à (chez) l'étranger. ||. στάθηκεν εἰς τὴν μέσην. »Στὰς εἰς τὸ μέσον. ||. Ὅσα ζῶα ζοῦν εἰς τὸ νερόν. » Τὰ καθ' ὕδατος διαιτώμενα τῶν ζώων. ||. αὐτὸ 'βγαίνει εἰς ὀλίγα μέρη, »'Ολιγαχοῦ. ||. εἰς πολλὰ μέρη. »Πολλαχοῦ, πολλαχῇ, πολλαχόσε. ||. εἰς κάθε μέρος. » 'Εκα-

σταχοῦ. ||. εἰς μερικὰ μέρη. »Ἐνιαχοῦ, ἔστιν ᾗ, ἔστιν οὗ. ||. εἰς τοῦτο τὸ μέρος. » Ταύτῃ. ||. εἰς ὅλα τὰ μέρη, ἴδε Παντοῦ καὶ Μέρος. §. (3). τὸ ὡς ἐν τόπῳ), μ' ἐφάνηκε πῶς εἶδα 'ς τὸν ὕπνο' μου. » Ὄναρ ἐδόκουν ὁρᾷν· »Ἔδοξέ μοι καθ' ὕπνους. ||. τόσο' βιὸ' μήτε 'ς τὸν ὕπνο' 'του τὸ εἶδεν, ὄχι 'ς τὸ 'ξύπνο' 'του. »Οὐδ' ὄναρ μήτι γε ὕπαρ τοσοῦτον πλοῦτον ἑωρακώς. ||. 'δὲν εἶχεν ἰδεῖ μήτε εἰς τὸν τοῖχον ζωγραφισμένον πόλεμον. »Οὐδὲ κατὰ τοίχου γεγραμμένον πόλεμον ἑωράκει, « Λουκ. ||. ἰδέ 'το εἰς τὸ φῶς. » Ὑπ' αὐγὰς θεῶ. ||. θὰ 'λιασθῇς 'ς τὸν ἥλιο'. »Ἡλιάσει πρὸς ἥλιον. ||. 'να 'τὸ ἁπλώσῃς 'ς τὸν ἥλιο'. » Ἐν τῷ ἡλίῳ ἁπλῶσαι (Ἡσυχ.). « ||. ἂς κάμωμεν δύο-τρεῖς γύρους εἰς τὸ φεγγάρι, ἴδε Γύρος. ||. εἰς τὸ μάκρος (βάθος, πλάτος, κτλ.). »Κατὰ μῆκος (πλάτος, κτλ.). **en long (large), au long (large), le long**. ||. κόπτω (χωρίζω) εἰς τὴν μέσην ἢ εἰς τὰ δυό. »Δίχα τέμνω (καὶ μονολεκτ.) Διχοτομέω, διατέμνω, διχάζω. **couper en deux parties**. ||. γράφω 'ς τὸ νερὸ' καὶ σπείρω 'ς ταῖς πέτραις, (παροιμ). » Καθ' ὕδατος γράφειν καὶ κατὰ πετρῶν σπείρειν. ||. εὐθὺς δὲ βλέπω ὅτι σφουγγίζεις τὸ χέρι σου εἰς τῆς πετσετίτσαις. » Εὐθὺς ὁρῶ σε ἀποψώμενον τὴν χεῖρα εἰς τὰ χειρόμακτρα (Ξενοφ. Κυρουπ.). « ||. 'τὸν ὡμιλοῦσεν εἰς τὸ αὐτί. » Πρὸς τὸ οὖς αὐτῷ διελέγετο. ||. 'τὸ ἔχω 'ς τὸν νοῦν μου. » Κατὰ νοῦν ἔχω. ||. ἀφ' οὗ δὲ ἐδυνάμωσε καὶ ἦλθεν εἰς τὸν ἑαυτόν 'του. » Ταχὺ δὲ ῥωσθεὶς καὶ παρ' αὐτῷ γενόμενος, « Πλ. ||. δὲν ἦταν εἰς τὸν ἑαυτόν 'τους. »Οὐχ ἦσαν παρ' ἑαυταῖς, « Πλ. ||. τί βαστᾷς εἰς τὰ χέριά σου; » Ὅ,τι μετὰ χεῖρας φέρεις. ||. τὸ λαμπικάρομεν εἰς (δηλ. βάλλοντές 'το μέσα εἰς) διπλοῦν ἀγγεῖον. » Διυλίζομεν εἰς διπλοῦν ἀγγεῖον μυρεψικὸν (Γαλην. Τόμ. 13, σελ. 340.). « ||. τὰ πράγματα εἶνε εἰς τὴν ἀκμὴν (ἤ, καθὼς λέγουν οἱ ἁπλοῖ, εἰς τὸ Νῦν καὶ ἀεί). » Ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς ἕστηκε. §. (4). Χρόνον). ||. εἰς ταῖς εἴκοσι τοῦ Μαρτίου. »Ἐλαφηβολιῶνος ἐννάτῃ φθίνοντος. ||. εἰς σαράντα 'μέραις φθάνουν εἰς τὴν Βαβυλῶνα. »Ἐν τετταράκοντα ἡμέραις εἰς Βαβυλῶνα ἀφικνοῦνται (Στράβ.)«. ||. μέσα εἰς εἴκοσι μέραις. »Εἴσω εἴκοσιν ἡμερῶν (Ὑπόθ. Ἱππ. Ἀριστφ.), « ἴδε καὶ Μέσα. ||. ἕνας καλὸς πεζοδρόμος 'τὸ 'παίρνει σὲ ἕνδεκα 'μέραις. » Ἀνὴρ εὔζωνος ἑνδεκαταῖος τελεῖ. ||. εἰς ἕνα-'μισυ χρόνον. » Δι' ἑνὸς καὶ ἡμίσεος ἔτους. ||. ἀπέθανεν εἰς δεκαπέντε 'μέραις. »Πεντεκαιδεκαταῖος ἀπέθανεν. ||. αὔριον εἰς ταῖς ἑπτὰ (ὥραις). » Αὔριον ὥραν ἑβδόμην. ||. εἰς ὀλίγον καιρόν. » Ἐν βραχεῖ, ἐντὸς οὐ πολλοῦ, ὀλίγου χρόνου. **dans peu**. ||. 'τὸν διώρισαν 'να ξαναγράψῃ εἰς τέσσαρας μῆνας τοὺς νόμους τοῦ Σόλωνος. »Προσταχθὲν αὐτῷ τεσσάρων μηνῶν ἀναγράψαι τοὺς νόμους τοῦ Σόλωνος (Λυσ.).« ||. ἡ μὲν ἑορτὴ τῶν Παναθηναίων ἢ ἡ τῶν Διονυσίων γίνεται πάντοτε εἰς τὸν διωρισμένον καιρόν. » Τὴν μὲν τῶν Παναθηναίων ἑορτὴν καὶ τὴν τῶν Διονυσίων ἀεὶ τοῦ καθήκοντος χρόνου γίνεσθαι (Δημ. φιλ. Α'). « ||. εἰς πολλὰ ὀλίγαις ἡμέραις. »Οὐ μάλα πολλῶν ἡμερῶν. ||. εἰς τὸ τραπέζι, (ἢ) ἐπάνω 'ς τὸ τραπέζι. »Παρὰ πότον. **à table**. ||. εἰς τὸ ταξεῖδι. »Κατὰ τὸν πλοῦν. ||. εἰς ὅλον τὸν δρόμον. »Παρὰ πᾶσαν τὴν ὁδόν, « Ἰσκρ. §. (5'. ὅρκον). ||. 'ς τὸ' θεὸ' σου. » Πρὸς θεοῦ· »Τὸν θεόν σοι. ||. ὁρκιζοντάς 'τον εἰς τὸ ὄνομα τοῦ μεγάλου Διός. » Ὁρκίζων αὐτὸν κατὰ τοῦ μεγίστου Διός. **par le grand Jupiter**. §. (6). Αἰτίαν τελικήν). ||. 'να 'ξοδεύουν εἰς γυναῖκαις καὶ εἰς ὅ,τι ἄλλο θέλουν. » Ἀναλίσκοντες γυναιξί τε καὶ οἷς ἐθέλοιεν ἄλλοις (Πλάτ. Πολιτ.). « ||. κάθισε 'ς τὸ κουπὶ, 'ς τὸ φαγεῖ', κτλ. (φρσ. ἀντὶ τοῦ, Κάθισε 'να τραβίξῃς κουπὶ, νὰ φάγῃς φαγεῖ', κτλ. Ἀπαράλλακτον σημασίαν δίδει ὁ Εὐστάθ. [Ἰλ. Κ. 578] καὶ εἰς τὸ:) » Κάθιζ'

ἐπὶ κώπην' »Δείπνῳ ἐφιζάνειν'(»Δηλοῦσι γὰρ, λέγει, τὸ Καθέσθητι, διὰ κωπηλασίαν, ἤγουν ἅψαι τῆς κώπης ὥστε κωπηλατεῖν, καὶ Κάθησον πρὸς τὸ δειπνῆσαι«). §. (7'. Τάξιν). ||. 'ς τὴν ἀράδα. »'Εξῆς, ἐφεξῆς, καθεξῆς. de suite. ||. τρεῖς 'μέραις 'ς τὴν ἀράδα. »Τριῶν ἐξῆς ἡμερῶν. ||. εἰς τὸ τέλος. »'Επὶ τέλει. §. (8'. Αὐτεξουσιότητα). ||. εἶνε 'ς τὸ χέρι σου (εἰς τὴν ἐξουσίαν σου), 'ς ἐσένα στέκεται. »'Εν σοὶ νῦν ἐστιν ('Ηρόδ.)' »'Επὶ σοὶ κεῖται. il ne tient qu'a vous. §. (9'. Τρόπον ἢ Αἰτίαν ποιητικήν). πωλεῖ τοὺς σπίνους ἑπτὰ 'ς τὸ λεπτό'. » Τοὺς σπίνους πωλεῖ καθ' ἑπτὰ τοῦ ὀβολοῦ (Ἀριστοφ. "Ορν.).« §. (10'. Προσδιορισμὸν ἢ τὸ κατά τι, περί τι). ||. 'τὸν πέρασε 'ς τὸ τρέξιμον, ἴδε Περνῶ.

Εἶσε, καὶ ὄχι Εἶσαι ἀντὶ Εἶς, β'. ἑν. πρσ. τοῦ Εἰμαι. » Οὐκ εἶσε Σεβαστοῦ παιδὶν, οὔτε Κουροπαλάτου,« Πτωχοπρ.

Εἰσόδημα (ἴδε "Εξοδον). » Πρόσοδος (ἡ), τὸ γιγνόμενον, τὸ προσιὸν (»'Εξῆν αὐτῷ, γῆν πριαμένῳ, ἐκ τῶν προσιόντων τοὺς παῖδας τρέφειν,« Λυσ.), ἀποφορά. revenu, rapport, rente, θ. ||. ἔπαιρναν ἀπ' ὅλα τὰ εἰσοδήματα ἓν εἰς τὰ εἴκοσι. »Τῶν γιγνομένων εἰκοστὴν πραττόμενοι. ||. 'δὲν ἔπαιρνε καθὲν εἰσόδημα ἀπὸ τὸ χωράφι ἐκεῖνο. »Οὐδὲν αὐτῷ προσῄει (προσώδευε, προσήρχετο) ἀπὸ τοῦ χωρίου ἐκείνου.

Εἰσοδιά (ὁ Τουρκ. Ζαχιρὲς, προφ. κοιν. 'Σοδιά, καὶ ἀναφέρεται εἰς τὴν Παλ. Γραφήν). » 'Επισιτισμὸς, σιτία (τὰ), εὐθηνία, ἀπόθετος (ἀποτεθειμένος) καρπός. provision, subsistances.

Εἰσοδιάζω (προφ. κοιν. 'Σοδιάζω, καὶ ἀναφέρεται εἰς τὴν Παλ. Γραφήν: »Τὸ ἀργύριον τὸ εἰσοδιασθὲν εἰς οἶκον Κυρίου,« Παραλειπ. Β'), ῥ. μετ. καὶ ἀμ. »Ἀποτίθεμαι, ἀποθησαυρίζω, συγκομίζω (τοὺς καρποὺς, τὰ ἐπιτήδεια), ἀποταμιεύω. faire des provisions, mettre en reserve (se procurer) tout ce qui est necessaire pour sa subsistance.

'Εκατό', ἀριθμ. » 'Εκατόν. cent. ||. ἑκατὸ' φοραῖς, ἴδε Φορά. ||. ἑκατὸ' φοραῖς τόσος. »'Εκατονταπλάσιος, ἑκατονταπλασίων. centuple. ||. ἑκατὸ' χιλιάδες, ἴδε Χιλιάδα. ||. ἑκατὸ' χρόνια. » 'Εκατονταετηρὶς, αἰὼν (μεταγ.). ||. ἑκατὸ' χρόνων. » 'Εκατονταέτης καὶ ἑκατοντούτης (ὁ), ἑκατοντοῦτις (ἡ). centenaire.

'Εκατοσταριά } » 'Εκατοντὰς, ἑκατοστὺς-ύος (ἡ).
'Εκατοστή }
centaine, θ. ||. κάμμια ἑκατοστύ'. » 'Εκατόν που μάλιστα. quelque centaine.

'Εκδίκησις. »Ἄμυνα, τιμωρία, ἐκδίκησις (μεταγ.). vengeance; revanche.

'Εκδικοῦμαι, Μ. (θὰ) ἐκδικηθῶ (ἀόρ. 'Εκδικήθηκα), ῥ. ἀποθ. » Δίκην λαμβάνω, ἀμύνομαι, ἐπέξειμι, ἐπεξέρχομαι, τιμωρέω(-ομαι), μετέρχομαι, τὴν τιμωρίαν εἰσπράττομαι, ἀποτίομαι (Ξενοφ.), ἐκδικέω, ἐκπράσσω (φόνον.) venger, en venger, tirer raison (vengeance), avoir raison (sa revanche), se revancher. ||. 'τὸν ἐκδικήθηκα. »"Εχω παρ' αὐτοῦ τὴν δίκην. ||. 'να ἐκδικηθοῦν τὸ αἷμά 'του. »'Επεξελθεῖν αὐτοῦ τῷ αἵματι ('Ηρωδ.).« ||. ἀλλοιῶς 'δὲν θὰ 'τὸν ἐκδικηθῶ. » Δίκην μὲν οὖν ἑτέραν οὐκ ἂν λάβοιμι παρ' αὐτοῦ (Συνεσ.).«

'Εκεῖ, ἐπ. (τοπ.). » 'Εκεῖ, ἐκεῖσε, αὐτόσε. là, y. ||. ἐκεῖ ὅπου. » Οὗ, ταύτῃ ᾗ. ||. ἀπ' ἐκεῖ ὅπου' τ' ἀφήσαμεν, ἴδε "Οπου. ||. ἐκεῖ-πέρα, ἴδε Πέρα.

'Εκεῖθε(-θες), ἐπ. (τὸ ἄλλ. Παρέκει καὶ Παραπέρα). »'Επέκεινα, πέρα. au delà, en delà, par delà.

'Εκεῖνος, η, ο (ἀντωνμ. δεικτ. καὶ ἀναφορ.). » 'Εκεῖνος καὶ (Ἀττ.) 'Εκεινοσὶ, ὅς. celui, celui-ci, celui-là, celle, celle-ci, celle-là, ce. ||. καὶ ἐκεῖνος, ἀφ' οὗ ἤκουσεν αὐτὰ, τὸν ἐδίωξεν ἀπὸ τὸ τάγμα 'του. » Καὶ ὃς, ἀκούσας ταῦτα,

ἔωσεν αὐτὸν ἐκ τῆς τάξεως. « ||. ἐκεῖνος ὅ,πευ, (φρσ., ἐκφράζεται εἰς τὸ ἀρχαῖον ὡς ἐπὶ τὸ πλ. διὰ μετοχῆς ἀναφορικῆς, καὶ ἀναλογεῖ μὲ τὴν ἀντωνυμίαν) »Ὅς (, ἥ, ὅ, κτλ. προσλαμβάνουσαν ἐνίοτε ϗ τὸν σύνδεσμον Περ.), Ὅς περ (, ἥ περ, ὅπερ κτλ., καὶ μὲ τὸ ἄρθρον) Ὁ (, ἡ, τό, κτλ.). celui (celle etc) que.

Ἐκκλησία. »Ναός, ἱερόν, τέμενος (τό), θεῖος περίβολος, σηκὸς ἱερός, ἐκκλησία(μεταγ.). temple, église, θ.

Ἐκλέγω, ῥ. μτβτ. »Αἱρέομαι. nommer, choisir ||. ἔπαυσαν τοὺς στρατηγούς, καὶ ἔκλεξαν ἀντ' αὐτῶν ἄλλους. »Τούς τε στρατηγοὺς ἔπαυσαν, καὶ ἄλλους ἀνθείλοντο (Θκδ.). « ils destituérent les généraux, et leurs substituèrent d'autres.

Ἐκστρατεία. »Στρατεία, στόλος, ἔξοδος (ἡ), ἐπέλασις. expédition.

Ἐκστρατεύω, ῥ. ἀμ. »Στρατεύομαι(-εύω), ἐλαύνω, στρατὸν (στρατείαν) ἐλαύνω, ἔξοδον ποιέομαι, ἐξοδεύω (Πολυβ.), στέλλομαι. marcher contre.

Ἔλα (καὶ πληθ.) Ἐλᾶτε (δεύτερον πρόσωπον τῆς προστακτικῆς τοῦ ἀνωμάλου ῥήματος Ἔρχομαι. Ὁ Ἡσύχ. ἔχει: »Ἔλα, βάδιζε, λέγε: «Ὁ δὲ Εὐριπίδης· » Νωθὲς πέδαιρε κῶλον, ἐκποδὼν ἔλα,« καί, σαφέστερον ἀκόμην, ὁ Πίνδαρος· »Ἔλα νῦν μοι πεδόθεν, λέγε, τίνες Κύκνον, τίνες Ἕκτορα πέφνον«). » Ἐλθέ, ἔλθετε. viens, venez. §. (ἐνίοτε ἐκλαμβάνεται καὶ ὡς) ἐπίρ. παρακελ. »Ἄγε, ἄγετε, δεῦρο, δεῦτε, ἴθι, φέρε, ἄγε δή, φέρε δή, εἶα. ça, allons, allons ça, viens ça. ||. Ἔλα εἰπέ με. Δεῦρο εἰπέ (Πλάτ. Ἀπολ.). §. ἔλα δὰ καὶ 'τὸ 'ξεύρω (μὲ ἔμφασιν εἰρωνείας). » Ἄγε δή, οἶδα (Ξενοφ.).«

Ἐλάτι }(καὶ εἰς τὸ πληθ. τὰ ἔλα-
Ἔλατος}τα), ὁ. » Ἐλάτη (ἡ). sapin.

Ἐλάττωμα (τὸ ἄλλ. Ψεγάδι καὶ Τουρκ. Κουσοῦρι). »Κὴρ-ηρὸς (ἡ), ἁμάρτημα, κακία, ὄνειδος(τό), αἶσχος (τό), ἔλλειμμα. défaut, vice, défectuosité.

Ἐλαφάκι }(εἰς τοὺς Βυζαντ.
Ἐλαφόπουλον} λέγεται Ἀαφομόσχι), ζ. » Νεβρός, ἐλαφίνης. faon (προφ. fan).

Ἐλάφι (προφ. κοιν. Ἀάφι), ζ. »Ἔλαφος((ὁ καὶ ἡ). cerf (τὸ ἀρσ.), biche (τὸ θηλ.).

Ἐλαφροκέρατον. »Ἐλάφου κέρας. bois (de cerf).

Ἐλαφρέμυαλος(μεταφορ. ὁ ἀκατάστατος καὶ ἀνόητος, ὁ ἄλλ. Κουρουνόμυαλος κτλ.), η, ον. (ὁμοιάζει ὀλίγον μὲ τὸ) » Ἐλαφόκρανος (τῶν παλαιῶν), »Κοῦφος, διάκενος, πέρπερος, κουφόνους, μάταιος, ἐλαφρὸς (Πολυβ. ΣΤ', ἴδε καὶ Κερατᾶς), ὑπηνέμιος, ἀνερμάτιστος, (καὶ κατὰ τὸν Ἀριστοφάνην) »Ἄνθρωπος ὄρνις, ἀστάθμητος, πετόμενος, ἀτέκμαρτος.« leger de cerveau, éventé, évaporé.

Ἐλαφρόνω, ῥ. μετ. »Κουφίζω, ἀνακουφίζω. soulager, alléger, dégager.

Ἐλαφρόπετρα. »Κίσσηρις καὶ κίσηρις (ἡ) (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν νῆσον Θήραν [Σαντορήνην] ἡ ὁποία εἶνε ὅλη ἀπ' αὐτὴν τὴν πέτραν). pierre ponce, θ.

Ἐλαφρός, ή, όν. » Κοῦφος, ἐλαφρός, ἀβαρής. léger. §. (μεταφορ. καὶ συνεκδχ.) » Πραΰς. doux-ce. ||. ὕπνος ἐλαφρός. » Ἐγέρσιμος (Θκρ. ΚΔ', 7), ἐγερτὸς (Ἀρστ. π. ὕπν.). ||. ἕνα ἐλαφρὸ' γλυστῆρι. » Πραῦ κλύσμα (Γαλην.). un lavement delénitif.

Ἐλαφρούτσικος, η, ον. »Ὑπόκουφος. un peu léger.

Ἐλάφρωσις(-ωμα). » Κουφισμός, ἀνακούφισις. allégement, soulagement.

Ἐλεημοσύνη. » Εὐποιΐα, ἔρανος, ἐπάρκεια. aumône, charité.

Ἐλέφας (ὁ Τουρκ. Φίλιος, προφ. κοιν. Ἀέφας). » Ἐλέφας-αντος. éléphant.

Ἐλεύθερα, ἐπ. »Ἀνέδην, ἀνέτως,

ἐπ' ἀδείας, ἐλευθέρως, ἀνειμένως, ἀκωλύτως, παῤῥησίᾳ, πεπαῤῥησιασμένως. franchement, librement. ||. ὁμιλῶ ἐλεύθερα. Παῤῥησιάζομαι, ἐλευθεροστομέω. avoir son franc-parler.

'Ελευθερία. »'Ελευθερία, τὸ ἄνετον καὶ ἐλεύθερον. liberté.

'Ελευθερόνω, ῥ. μετ. »'Ελευθερόω, ἀφίημι, ἀπολύω. délivrer, affranchir, rendre la liberté à, ἴδε καὶ Γλυτόνω καὶ 'Εξαγοράζω. ||. μόν' ἐμένα, εἶπεν, ἐλευθέρωσέ με ἀπ' αὐτὴν τὴν φροντίδα (ἐπιστασίαν). »Μόνον, ἔφη, ἐμὲ ἀπόλυσον ταύτης τῆς ἐπιμελείας (Ξενοφ. Κυρουπ.).« §. (μεταφορ.) ἐλευθερόνεται ἡ ἐγγαστρωμένη (ὅταν γεννήσῃ. Ἀπαράλλακτα εἶπε καὶ ὁ Ἱπποκράτης περὶ 'Επταμην.) »'Εστ' ἂν ἐλευθερωθῇ τοῦ παιδίου.«

'Ελεύθερος (προφ. κοιν. 'Λεύτερος), η, ον. »'Ελεύθερος, ἄνετος, ἀνειμένος, εὐπαῤῥησίαστος. libre, franche. §. (μεταφορ. ὁ μὴ νυμφευμένος), ἴδε Ἀνύπανδρος. ||. ἐλεύθερος προξενητὴς γιὰ λόγου 'του γυρεύει (παροιμ.), ἴδε Προξενήτης.

'Ελευθέρωμα. »'Ελευθέρωσις, ἄφεσις, λύσις, σωτηρία. délivrance, affranchissement, ἴδε κ. Γλύτωμα.

'Ελευθερωτής. »Σωτὴρ, ῥύστης, ἐλευθερωτής. liberateur-trice.

'Ελῃὰ (καὶ τὸ δένδρον καὶ ὁ καρπός 'του). »'Ελαία κ. (Ἀττ.) 'Ελάα. olivier, olive (ὁ καρπὸς), θ. ||. ἐλῃὰ κολυμβητή. »Κολυμβὰς, ἀλμὰς, νηκτρίς, ἴδε καὶ Κολυμβητός. ||. ἐλῃὰ τσακκιστή. »Θλαστή. ||. ἐλῃὰ πεσμένη μόνη 'της ἀπὸ τὸ δένδρον, ἴδε Χαμάδα. §. ἐλῃὰ τῆς θαλάσσας (εἶδος θαλασσινοῦ, ἡ ἄλλ. Καλόγνωμη). »Βάλανος (ἡ θαλασσία), ἁλεσούριον καὶ ὁλοθούριον, κολύβδαινα. pouce-pied, balanite, balanoïde. §. (τὸ 'μαυράδι, ὅ,που 'βγαίνει 'ς τὸ πρόσωπον καὶ ἄλλα μέρη τοῦ σώματος, ἡ ἄλλ. Φακίδα). »Φακός. entille, θ. παρβλ. Κρεατοελῃά.

'Ελῃοτριβειό' } »'Ελαιοτριβεῖον
'Ελῃοτρίβι } pressoir (d'huile)

'Ελπίδα (προφ. κοιν. 'Ολπίδα) »'Ελπὶς, τὸ ἐλπίζον (ἴδε Φόβος), προσδοκία. espoir, esperance.

'Ελπίζω (προφ. κοιν. 'Ολπίζω), ῥ. μετ. καὶ ἀμ. »'Ελπίζω, προσδοκάω, ἐν ἐλπίδι εἰμί, δι' ἐλπίδος ἔχω, ἐπ' ἐλπίδος γίγνομαι, πείθω ἐμαυτόν. espérer, se flatter, se promettre. ||. ἐλπίζω εἰς τὸν τάδε (ἔχω τὸ θάῤῥος μου, τὰς ἐλπίδας μου εἰς αὐτόν). »Πιστεύω, πέποιθα, σαλεύω (μεταφορ.), ἐπ' αὐτῷ τὰς ἐλπίδας ποιοῦμαι compter, se confier, faire fond sur.

'Εμβάζω (προφ. κοιν. 'Μπάζω), ῥ. μετ. (ἐκ τοῦ) »'Εμβάλλω (ἤτοι) 'Εμβιβάζω, εἰσάγω, εἰσφέρω, εἰσφορέω, εἰσκομίζω. introduire, faire entrer.

'Εμβαίνω (προφ. κοιν. 'Μπαίνω), Μ. (θὰ) ''Εμβω (ἀόρ. 'Εμβῆκα), ῥ. ἀμ. »Εἰσέρχομαι, εἴσειμι, παρέρχομαι, εἰσπορεύομαι, ἐμβαίνω. entrer, s'introduire, pénétrer. ||. ἐμβαίνω μὲ στράτευμα εἰς τόπον ἐχθρικόν. »Εἰσβάλλω. faire une incursion. ||. ἐμβαίνω κρυφά. »Παρεισέρχομαι, παρεισδύνω (-υμι), παρεισδύομαι, παρεισάγομαι, παρεισπίπτω. pénétrer furtivement, se glisser dans, s'insinuer. ||. ἐμβαίνω μὲ βίαν. »Εἰσβιάζομαι. ||. ἐμβαίνω ἔξαφνα ἢ βιαστικός. »Εἰσπίπτω. ||. ἐμβαίνω 'ς τὴν μέσην. »Παρεντίθημι ἐμαυτὸν, παρεντίθεμαι. s'interposer, s'entremettre. ||. ἐμβῆκε καὶ ἐβγῆκεν εἰς τ' ὀσπίτι' μας (συνέζησε, συγκατῴκησε, συνανεστράφη, [ἐπμ.] ἔλαβεν οἰκειότητα μαζῆ 'μας), φρσ. ὁμοία μὲ τὸ Γρφ. »Εἰσῆλθε καὶ ἐξῆλθεν ἐφ' ἡμᾶς (Πρξ.),« ||. ἐμβαίνω εἰς τὰ πράγματα (τὰ πολιτικά). »Πολιτείας ἅπτομαι, τοῖς κοινοῖς ἐπιχειρέω. ||. ἀφ' οὗ δὲ ἐμβῆκεν εἰς τὰ πράγματα ἡ Ἀριάδνη. »'Εν δὲ τοῖς πράγμασι τῆς Ἀριάδνης γενομένης. ||. ἐμβαίνω εἰς ὁμιλίαν (μεταφορ.), ἴδε 'Ομιλία. ||. 'δὲν ἐμβαίνει 'ς τὸ' λο-

γαριασμό', ἴδε Ἔρχομαι. §. τῶρα 'τοῦ 'μπαίνουν ὀλιγώτερα (εἰσοδήματά δηλ.). »Νῦν ἐλάττω προσέρχεται αὐτῷ.

Ἔμβασμα (τὸ ἐμβαίνειν). »Εἴσοδος, εἰσέλευσις. entrée, θ. ||. ἔμβασμα τῶν ἐχθρῶν. »Εἰσβολή, ἔφοδος, ἐπιδρομή. invasion, incursion. §. (τὸ ἐμβάζειν). »Εἰσαγωγή, εἰσκομιδή. introduction, importation (κυρ. τῶν καρπῶν, πραγματειῶν ἀπὸ ξένον τόπον). §. (συνεκδχ. ὁ τόπος διὰ τοῦ ὁποίου). »Εἴσοδος. entrée, θ.

Ἐμπιστεμμένος (ἀπὸ τοῦ) »Ἐμπεπιστευμένος, η, ον, ἴδε Πιστός.

Ἐμπιστεύομαι, Μ. (θὰ) ἐμπιστευθῶ (ἀόρ. Ἐμπιστεύθηκα), ῥ. ἀποθ. »Πιστεύω, διαπιστεύω, παρακατατίθημι (-εμαι), ἐπιτρέπω, παραδίδωμι, ἐμπιστεύω. confier, se fier, se confier. ||. μ' ἐμπιστεύθηκαν. »Ἐπιςεύθην, ἐνεπιστεύθην. on me confia.

Ἐμπιστοσύνη. » Πίστις. credit, confiance.

Ἐμπλέκω (καὶ κατ' ἀποχ. Μπλέκω καὶ χυδ. Μπλάζω), ῥ. οὐδ. (ἐκ τοῦ) »Ἐμπλέκομαι, ἴδε Μπερδεύω. ||. μὲ κακὸν ἄνθρωπον ἔμπλεξα. »Ἀνθρώπῳ γόητι καὶ πονηρῷ συμπέπλεγμαι (Αἰσχιν. περὶ Παραπρεσβ., τὸ ὁποῖον ἐμιμήθη καὶ ὁ Κορ. εἰς τὰ προλεγ. τῶν Ἀστ. τοῦ Ἱεροκλ. » Ἀλλ' ὅτι ἔμπλεξεν ὁ ταλαίπωρος μὲ κἀνὲν ἄγριον θηρίον).«

Ἐμποδίζω, ῥ. μετ. »Κωλύω, εἴργω, ἀποτρέπω, ἀφ(ἐφ)ίστημι, δια-(ἀπο)κωλύω, ἔχω (»Τοιαῦτα λέγων, ἔσχε τοῦ μὴ ἐκπεπλῆχθαι, »Ξενοφ. Ἑλλ.), ἐμποδὼν ἵσταμαι (εἰμί, γίγνομαι), κατ(ἐπ-,ἀπ)έχω, ἀπείργω, (ἀπέπω, ἄχρ. ὅθεν τὸ) ἀπεῖπε κτλ. (κυρ. διὰ λόγου, καθὼς καὶ τὸ) ἀπαγορεύω, ἐμποδίζω, ἐμποδοστατέω, ἀντικόπτω. empêcher, défendre, interdire, arrêter, embarrasser, prohiber (κυρ. πράγματα πωλούμενα). ||. ἐμποδίζω τινὰ ἀπὸ τὴ' δουλειά' 'του. »Ἀπασχολέω, περισπάω, ἀντιπερισπάω, ἀντιπεριάγω (Συνεσ.). distraire, détourner (quelq'un de son application, occupation). ||. αὐτὸς ὁ τοῖχος ἐμποδίζει τὸ θῶρι τοῦ 'σπιτιοῦ. »Ἐπιπροσθεῖ, ἐπισκοτεῖ. ôter la vue, offusquer. ||. ἐμπόδισε τὴν καβαλλαρίαν 'νὰ προχωρήσῃ. »Ἐπέστησε τοὺς ἱππέας τοῦ πρόσω (Ἀρρ.). ||. τί 'τοὺς ἐμπόδισε 'νὰ σμίξουν.) »Τί δ' ἐν μέσῳ ἔστη τοῦ συμμίξαι (Ξενοφ. Κυρουπ.);« ||. ἂν ἐμποδισθῶμεν πουθενὰ ἀπὸ τὴν κακοκαιριάν. » Ἤν που ὑπὸ ἀπλοίας ἀπολαμβανώμεθα (Θουκ.).

Ἐμπόδιον. Ἐμποδὼν (τὸ), κώλυμα, κωλύμη (Θουκ.), πρόσκομμα, ἐναντίωμα (Θουκ.), ἐμπόδιον. obstacle, empêchement, embarras, entraves, θ. πλ.

Ἐμπόδισμα. » Διακώλυσις, ἐπίσχεσις, κώλυσις, ἀποτροπή, ἀπαγόρευσις (κυρ. ἡ διὰ λόγων), ἐμποδισμός. empêchement, défense, θ. ||. ἐμπόδισμα ἀπὸ τὴν δουλειάν. »Ἀντιπεριαγωγή, ἀντιπερισπασμός. diversion.

Ἐμποδισμένος, η, ον. » Ἀπηγορευμένος, ἀπόῤῥητος. défendu, interdit, prohibé (κυρ. ἐπὶ πραγμάτων διὰ πούλημα).

Ἐμπρὸς } (προφ. κοιν. Μπρὸς
Ἐμπροστὰ } καὶ Μπροστὰ), ἀπὸ τοῦ Δωρικοῦ » Ἔμπροσθα (Πίν. Ἡρακλ.), ἐπ. (τοπ.). » Ἐνώπιον, ἔμπροσθεν, πρό, πρός, ἐπί, παρά, πρόσθεν, ἐναντίον, πρόσω. devant, avant, en avant, en présence. ||. πηγαίνω 'μπροστά. »Ἡγέομαι, προηγέομαι, προάγω. précéder, prendre les devants. ||. 'νὰ πηγαίνῃ 'μπροστά. » Εἰς τὸ πρόσθεν (τοὔμπροσθεν) προϊέναι. ||. κύτταζε 'μπροστά σου. »Κατὰ σαυτὸν ὅρα (Ἀριςοφ. Σφ.). ||. 'μπροστὰ καὶ 'πίσω. »Πάλιν καὶ πρόσω. ||. τὸ ἄλογό 'του, 'μπροστὰ (ἤ, ὀρθότερα, 'μπρὸς) 'ς τὸ 'δικό' μου, εἶνε τίποτε. »Οὐδὲν ὁ ἐκείνου ἵππος πρὸς τὸν ἐμόν. son cheval n'est rien auprès du mien. ||. οἱ ἄνθρωποι, 'μπρὸς τ' ἄλλα ζῶα, ζοῦν ὡσὰν θεοί. »Παρὰ τὰ ἄλλα ζῶα, ὥσπερ θεοὶ οἱ ἄνθρωποι βιοτεύουσιν.

ἢ. ἐμπρὸς ’ς τοὺς θεοὺς καὶ ἐμπρὸς ’ς τοὺς ἀνθρώπους. » Πρός τε θεῶν μακάρων, πρός τε θνητῶν ἀνθρώπων (Ὅμ.).«

Ἐμπροστάρης (ὁ τοῦ ποιμνίου προπορευόμενος κριός). » Κρεῖος.

Ἐμπροσθινὸς (προφ. κοιρ. Ἐμπροστινὸς), ή, όν. »Ἐμπρόσθιος, ὁ (ἡ, τὸ, οἱ, τὰ, κτλ.) πρόσθεν (ἔμπροσθεν), πρόσθιος. le devant, celui (celle) du devant, l'avant corps. ||. ἂν ὁρμήσουν κατὰ τῶν ἐμπροσθινῶν, ’τοὺς κτυποῦν οἱ ὀπισινοί. » Εἰ τοῖς πρόσθεν ἐπίοιεν, ὑπὸ τῶν κατόπιν βαλλόμενοι (Θκδ.).«

Ἐμπυάζω (προφ. κοιν. Ὀμπυάζω), ῥ. ἀμ. »Πυοῤῥοέω, διαπυΐσκομαι, ἐμπυΐσκομαι, ἰχωῤῥοέω, ἐκπυόομαι. suppurer.

Ἔμπυασμα (προφ. κοιν. Ὄμπυασμα). » Ἐμπύησις, πυόῤῥοια. suppuration.

Ἔμπυος (ὁ) } (προφ. κοιν. Ὄμ-
Ἔμπυο’ (τὸ) } πυος). »Πύον ἢ Πύος (τὸ), ἔμπυον, ἰχὼρ -ῶρος (ὁ). pus, sanie, θ. boue, θ. matière, θ. ||. τρέχει ἔμπυο’. » Πυοῤῥοέει, ἰχωῤῥοέει.

Ἐνάντια, ἐπ. »’Εναντίον, κατὰ, ἐπ’ ἐναντίας. contre.

Ἐναντιόνομαι, Μ. (θὰ) ἐναντιωθῶ (ἀόρ. Ἐναντιώθηκα), ῥ. ἀποθ. »’Εναντιόομαι. s'opposer, ἴδε καὶ Ἀντιστέκομαι. ||. ἡ τύχη ἐναντιόνεται, ἴδε Ἐναντίος.

Ἐνάντιος, α, ον. »’Εναντίος, ἀντικείμενος, ἀντιβαίνων, ἀντιπίπτων, ἀντίξους, διάφορος. contraire, ennemi, ἴδε καὶ Ἀνάποδος. ||. ’ξεύρεις ὅτι αὐτὸ εἶν’ ὅλο’ τὸ ἐναντίον ἀπ’ ὅ,τι ἔλεγεν; »Ἦ οἶσθα ὅτι τοὐναντίον ἐςὶ πᾶν ἢ ὃ ἔλεγε (Πλάτ. Συμπος.);« tout le contraire. ||. διότι ἦτον ἐναντίος ὁ ἄνεμος. » Σκαιὸς γὰρ ἦν ὁ ἄνεμος (Αἰσχ. Ἐπιστ.).« ||. ἡ τύχη ’τὸν ἦλθεν ἐναντία. »Τὰ παρὰ τῆς τύχης οὐ κατὰ λόγον ἀπήντα. ||. ἐὰν ἡ τύχη ἦνε ἐναντία, »Ἂν δ’ ἀντιπίπτῃ (ἀντιπνέῃ) τὰ τῆς τύχης,« (Πλδ.). ||. ἡ ἐλπίδες ’τους ’βγῆκαν ἐναντίαις. » Παλιντρόπου τῆς ἐλπίδος αὐτοῖς ἀποβαινούσης (Πολύβ.).«

Ἐναντίωσις. »Ἀντίστασις, ἔνστασις, ἐναντίωσις (Ἰσοκρ.). opposition, résistance.

Ἐνάρετος, η, ον. »Καλὸς κἀγαθὸς (καὶ κακοζήλως παρὰ τοῖς κάτω) καλοκἀγαθος, ἐπιεικὴς, χρηστὸς, μέτριος, σπουδαῖος, σώφρων, δίκαιος (παρὰ τῇ γραφῇ μάλιστα· καθότι, κατὰ τὸν Θέογνιν, » Ἐν δὲ δικαιοσύνῃ συλλήβδην πᾶσ’ ἀρετή ’στι«). vertueux.

Ἕνας (μιὰ, ἕνα), ἀριθμ. » Εἷς-ἑνὸς (μία-ᾶς, ἕν-ἑνός). un. ||. ἕνας -ἕνας (ἢ) ἀπὸ ἕνας-ἕνας (ἴδ.). »Καθ’ ἕνα, κατ’ ἄνδρα, (καὶ Γρφ.) »Εἷς εἷς (Παραλειπ. Α'. 24, 6). un à un. ||. πρῶτον μὲν ’να ἐξετασθοῦν εἰς τὸ κριτήριον ἕνας-ἕνας. » Πρῶτον μὲν δοκιμασθῆναι ἐν τῷ δικαστηρίῳ κατ’ ἄνδρα ἕκαστον (Δημοσθ.). « ||. ’τοῦ ’τὰ διηγήθηκεν ὅλα ἕνα πρὸς ἕνα, (ἢ) ἀπὸ ἕνα-ἕνα. » Καθ’ ἕκαστα διεξῆλθεν. en détail, il lui fit une description détaillée. ||. διαλεκτοὶ, ἕνας ἢ ἕνας. »Λογάδες. ||. ἐπρήσθηκε τὸ ἕνα ’του μάγουλο’. »Τὴν γνάθον ᾤδησε τὴν ἑτέραν. ||. τὸ ἕνα ’του ποδάρι (’μμάτι) ἦτον ἀλλοιωτικο’. »Τοῦ σκέλους (ὀφθαλμοῦ) ἑτέρως εἶχεν, ἑτερόπους (ἑτεροσκελὴς, ἑτερόφθαλμος) ἦν. ||. κλίνω πρὸς τὸ ἕνα μέρος. »Ἑτέρωσε ῥέπω, (ἢ μονολεκτ.) ἑτεροῤῥεπέω, ἑτεροκλινής εἰμι, ἑτεροκλινῶς ἔχω, (πλῆθος ἄλλων λέξεων ἢ φράσεων σχηματίζονται κατὰ τὸν αὐτὸν τύπον, τῶν ὁποίων ἐναντίον εἶνε τὸ Ἀμφὶ καὶ τὰ ἀπ’ αὐτοῦ: Ἀμφιῤῥεπὴς, Ἀμφοτερόπους, κτλ.). ||. ἐπλήρωναν ἕνα εἰς τὰ ἕξη διὰ τοὺς καρπούς ’των. »Ἕκτα τῶν γιγνομένων ἐτέλουν. ||. ἕνα εἰς τὰ δέκα, ἴδε Δέκατον. ||. ἕνας εἰς τὰ εἴκοσι (πενῆντα, ἑκατὸ’, κτλ.). » Εἰκοστὴ (πεντηκοστὴ, ἑκατοστὴ, κτλ.). ||. ὁ δὲ χορὸς ἦτον ἀπὸ παλληκάρια καὶ κορήτσια, τὰ ὁποῖα χόρευαν ’ς τὴν ἀράδα, ἕνα παλληκάρι καὶ ἕνα κορήτσι, καὶ πάλιν ἕνα παλληκάρι ἢ ἕνα

κορήτσι. »Ἡ δὲ ὀρχῆσις ἐφήβων τε καὶ παρθένων παρ' ἕνα χορευόντων (Λουκιαν.).« ||. κάθε ἕνας, (ἡ) καθ' ἕνας, (ἡ) πᾶσα ἕνας, ἴδε Κάθε. ||. ἢ ὁ ἕνας καὶ ὁ ἄλλος. »Ἑκάτερος. l'un et l'autre. ||. μήτ' ὁ ἕνας μήτ' ὁ ἄλλος. »Οὐδέτερος, μηδέτερος. ||. ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο. »Ὁ ἕτερος καὶ (κρ.). Ἅτερος. ||. ἕνα μὲ τὸ ἄλλο. »Ἓν παρ' ἕν. l'un portant l'autre. ||. ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. »Ἀλλήλους, ἴδε καὶ Ἀναμεταξύ. ||. τὰ 'ψάρια τρώγουν ἕνα τὸ ἄλλο. »Ἀλληλοφαγοῦσιν· »Ἀλληλοφάγοι δὲ τῶν ἰχθύων οἱ πλεῖστοι (Βασίλ.). « ils s'entremangent. ||. κτυποῦν ('βρίζουν) ἕνας τὸν ἄλλον. »Διαπληκτίζονται, διαλοιδορέονται. ils se battent, ils se disent réciproquement des injures. ||. ἕνας ἐπάνω 'ς τὸν ἄλλον. »Ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ· ἀλλεπάλληλος. §. (ἀντωνυμ. ἀόριστ.). »Τίς (ἄρσεν. καὶ θηλ.), εἷς. »Ἀριστείδης ὁ Ἀρχίππου, εἷς τῶν ἀργυρολόγων νεῶν, Ἀθηναίων στρατηγὸς,« (Θυκ. Δ'). »Ἐρομένου τινός ποτε ἕνα τῶν ἐκ τῆς νήσου αἰχμαλώτων, « αὐτ. Γ. » Θὲς δή μοι ἐν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν ἓν κήρινον ἐκμαγεῖον,« Πλάτ. Θεαιτ. » Καὶ προσελθὼν εἷς γραμματεὺς, εἶπεν αὐτῷ,« Εὐαγγ. »Καὶ προσῆλθεν αὐτῷ μία παιδίσκη, λέγουσα,« αὐτ. »Καὶ ἰδὼν συκῆν μίαν,« αὐτ. un, quelqu'un, quelque, ἴδε καὶ Κανεὶς καὶ Κάποιος. ||. μιᾷ 'μέρᾳ ἔγδυσεν [ὁ Περίανδρος] ὅλας τῶν Κορινθίων τὰς γυναῖκας. »Μιῇ δὲ ἡμέρῃ ἀπέδυσε πάσας τῶν Κορινθίων τὰς γυναῖκας ('Ηρόδ. Ε' 7). ||. ἕνα(ν) καιρὸν, ἴδε Φορά. ||. ἕνας ἄνθρωπος εἶχε δύο υἱούς. »Ἄνθρωπός τις εἶχε δύο υἱούς. ||. ἕνας ἀπὸ τοὺς πολίτας. »Τῶν τις πολιτῶν. ||. (ἐνίοτε 'λείπει εἰς τὸ ἀρχαῖον): ἕνας γέρος ἔκοψε μιὰ' φορὰ' ξύλα. » Γέρων ποτὲ ξύλα κόψας. §. (ἐνίοτε τὸ Ἕνας κτλ. ἐκλαμβάνεται, ἀντὶ τοῦ Εὐτελὴς, Μηδαμινὸς, καθὼς τὸ μετεγειρίσθη καὶ ὁ Δημοσθένης): μήτε οἱ Συρακούσιοι ἤλπιζάν ποτε 'να τυραννηθοῦν ἀπὸ ἕνα γραμματικόν. »Οὐδέ γε Συρακούσιοί ποτ' ἤλπισαν ὑφ' ἑνὸς γραμματέως τυραννηθήσεσθαι (Δημοσθ. Λεπτ.). « §. (ἐνίοτε ἀντὶ τοῦ) Κανείς. »Νῦν δὲ οὐχ ἑάσω κατά γε τὴν ἐμὴν μίαν ἐν τοῖς καπηλείοισι λάκκους ἐμποιεῖν (Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 153)· »Ὡς ἕνα μὴ καταλείπεσθαι (Ξεν. Ἀναβ. Ε', 6, 12).

Ἕνδεκα (προφ. κοιν. Ἕντεκα), ἀριθ. »Ἕνδεκα. onze. ||. ἕνδεκα φοραῖς, ἴδε Φορά. ||. ἕνδεκα χιλιάδες. »Χίλιοι ἐπὶ μυρίοις. ||. ἕνδεκα χρόνων. »Ἑνδεκαετὴς (ὁ καὶ ἡ). ||. εἰς ἕνδεκα 'μέραις, ἴδε Ἡμέρα. ||. αὐτὸς μ' ἄλλους ἕνδεκα, ἴδε Αὐτός.

Ἐνδυμασία. »Περιβολὴ, ἱματισμὸς, ἀμπεχόνη. habillement.

Ἐνδύω (προφ. κοιν. Ντύνω), Μ. (θὰ) ἐνδύσω (ἀόρ. Ἔνδυσα ἢ μσ. Ἐνδύθηκα, ὁ πθ. πρκ. τῆς μτχ. Ἐνδυμένος κτλ.), ῥ. μετ. »Ἐνδύω, περιβάλλω, ἀμφιεννύω(-υμι), στέλλω, ἱματίζω. habiller, vêtir, revêtir. ||. ἐνδύομαι, ῥ. αὐτοπ. »Ἀμπίσχομαι, ἀμπέχομαι, στέλλομαι. s'habiller, se vêtir. ||. ἐνδύνομαι καλὰ (αστρικά). » Εὖ ἔσταλμαι. se mettre bien. ||. ἐνδύθηκαν 'μαῦρα. » Ἐσθῆτι μελαίνῃ στειλάμενοι. ||. ἐνδυμένος χωριάτικα. »Χωρητικῶς ἐσταλμένος. §. (συνεκδχ.) ἐνδύνω τὸ φόρεμά μου (μὲ μεταξωτὸν, βαμβακερὸν, ἢ ἄλλο ὁποιονδήποτε ὕφασμα, Τουρκ. καπλαδίζω). »Ὑποῤῥάπτω. doubler. ||. ἐπανωφόρι ἐνδυμένον ἀπὸ μέσα (καπλαδισμένον). » Ὑπεῤῥαμμένον, διπλοῒς-ίδος (ἡ), (οὗ ἐναντίον τὸ) ἁπλοῒς (τὸ ξεκαπλάδιστον). doublé.

Ἐνδύσιμον (προφ. κοιν. Ντύσιμον). »Ἔνδυσις, ἀμφίεσις. l'action d'habiller (vêtir, etc).

Ἐνεργῶ, ῥ. ἀμ. ἴδε Ὀργανίζω. §. τὸ ἰατρικὸν (καθάρσιον) 'τὸν ἐνήργησε, (τὸ ὁποῖον οἱ ἁπλούστεροι καὶ, 'τὸν ἐδούλευσε, λέγουν). »Ὑπήγαγε (» Διεχώρησεν αὐτῷ) τὴν γαστέρα. il lui lâcha le ventre, il opéra.

Ἐνθύμησις. »Μνήμη, μνεία, ὑπόμνησις, ἀνάμνησις. souvenir, memoire, θ. commémoration.

'Ενθυμητικόν. »Μνήμη, μνημονικόν. bonne (sûre) mémoire, θ. ||. ἐκεῖνος ὅ,τι ἔχει ἐνθυμητικόν. »Μνήμων, μνημονικός.

'Ενθυμίζω (προφ. κοιν. 'Θυμίζω), ῥ. μετ. »'Υπ(»'Υπανα)μιμνήσκω, ὑποβάλλω, μιμνήσκω. rappeler à la mémoire, faire ressouvenir. ||. ἂν ξεχάσουν τίποτε, 'νὰ 'τοὺς 'τὸ ἐνθυμίζετε. »Καὶ ὑποβάλλειν, ἤν τι ἐπιλανθάνωνται (Ξενοφ.).« §. (μεταφ.). 'δὲν ἰατρεύονται ἐντελῶς, ἀλλὰ πολλαῖς φοραῖς ὁ πόνος 'τοὺς ἐνθυμίζει. »Οὐκ ἐξυγιαίνουσι τελέως, ἀλλὰ πολλάκις αὐτοὺς ὁ πόνος ὑπομιμνήσκει (Ἱπποκρ. περὶ Ἀγμ.).

'Ενθυμοῦμαι (προφ. κοιν. 'Θυμοῦμαι), Μ. (θὰ) ἐνθυμηθῶ (ἀόρ. 'Ενθυμήθηκα), ῥ. ἀποθ. »Μέμνημαι, ἀναμιμνήσκομαι, μνημονεύω, διὰ μνήμης ἔχω (φέρω), μιμνήσκομαι, ὑπομιμνήσκομαι, ἀναφέρω, ἀναφέρω πρὸς ἐμαυτὸν (»Λόγιόν τι πυθόχρηςον ἀνενεγκεῖν πρὸς ἑαυτὸν,« Πλούτ. Θησ.), ἐννοέω (Πλάτ.). se rappeler, se souvenir, ressouvenir, se ressouvenir, se remettre. ||. ἐνθυμοῦμαι τὴν χάριν. » Διασώζω τὴν χάριν. ||. θὰ 'νθυμοῦμαι διὰ πάντα τὴν καλοσύνην. »Ἀνάγραπτον ἐσαεὶ διασώσω τὴν χάριν. ||. 'δὲν 'θυμήθηκα 'νὰ 'το 'ρωτήσω. Οὐκ ἐμνημόνευσα ἐπερέσθαι (Παυσ.).« ||. μήτε 'τὸ 'θυμήθηκα, (φρσ.). » Οὐδ' ἐπὶ νοῦν μοί ποτε ἀφίκετο. je n'eus pas garde.

'Εννενῆντα, ἀριθμ. »'Εννενήκοντα. quatre vingt-dix. ||. ἐννενῆντα φοραῖς, ἴδε Φορά. ||. ἐννενῆντα χιλιάδες. »'Ενναχισμύριοι καὶ 'Εννεαχισμύριοι. ||. ἐννενῆντα χρόνων. »'Εννενηκονταετὴς καὶ ἐννενηκοντούτης (ὁ καὶ ἡ), ἐννενηκονταέτις ἢ ἐννενηκοντοῦτις (ἡ). nonagénaire.

'Εννενηνταριὰ (ἡ), » 'Εννενηκοντὰς (ἡ). ||. κάμμιὰ ἐννενηνταριά. »'Εννενήκοντά που μάλιστα.

'Εννηά, ἀριθ. »'Εννέα. neuf. ||. ἐννηὰ φοραῖς. »'Εννάκις καὶ 'Εννεάκις. ||. ἐννηὰ χιλιάδες. »'Ενναχισχίλιοι καὶ 'Εννεαχισχίλιοι. ||. ἐννηὰ χρόνων. »'Ενναέτης (ὁ καὶ ἡ), ἐνναέτις (ἡ). ||. ἐννηὰ χρόνοι. »'Ενναετηρίς. ||. ἐννηὰ χρόνους, ἐπ. »'Εννάετες. ||. εἰς ἐννηὰ 'μέραις, ἴδε 'Ημέρα. ||. αὐτὸς μὲ ἄλλους ἐννηά, ἴδε Αὐτός.

'Εννηακόσιοι, αις, α. »'Εννακόσιοι καὶ 'Εννεακόσιοι. neuf cent.

'Εννημέρα (τὰ). » Ἔννατα (τὰ) (»Καὶ ὡς ἔθαψά τε ἐγὼ αὐτὸν, καὶ τὰ τρίτα καὶ τὰ ἔννατα ἐποίησα,« Ἰσαῖος εἰς Μενεκλ.). la neuvaine.

Ἔννοια. »Μέριμνα, φροντίς, πρόνοια, προμήθεια, κηδεμονία. soin, souci. §. inquiétude, θ. §. sollicitude, θ. ||. ἄλλην ἔννοιαν 'νὰ μὴν ἔχω, (καὶ ἐλλειπτ.) ἔννοιά μου(φρσ.)! »Οὐ φροντὶς Ἱπποκλείδει (παροιμ.).« c'est là le moindre de mes soucis.

'Εννοιάζομαι (προφ. κοιν. 'Νοιάζομαι), Μ. (θὰ) ἐννοιασθῶ, ἀόρ. ['Εν]νοιάσθηκα, ὁ κθ. πρ. τῆς μτχ. 'νοιασμένος κτλ.), ῥ. ἀποθ. »Μεριμνάω, φροντίζω, μέλει μοι, μέλον μοί ἐστι (»Ποιητικῇ οὐ πάνυ μέλον ἐστὶ τῆς ἀληθείας,« Πλούτ.), κήδομαι, ἐπιμελὲς ποιέομαι, ἐπιμελές μοί ἐστι, δι' ἐπιμελείας (φροντίδος) ἐστί μοι. se soucier (s'inquieter, être en peine) de. ||. 'δὲν μ' ἐννοιάζει, (φρσ.), ἴδε Μέλει. ||. μὴ 'νοιάζεσαι. » Τῆς φροντίδος ἀπολέλυσο. »Μή τοι ταῦτα μελόντων (Ἰλ. Σ.).« ||. 'νοιαζόμεθα καὶ 'μεῖς διὰ τὸν θεὸν, 'νοιάζεται ὅμως καὶ ὁ θεὸς διὰ ἡμᾶς. »Μέλει μὲν ἡμῖν τοῦ Θεοῦ, μέλει δὲ ἡμῶν τῷ Θεῷ (Συνέσ.).« §. (συνεκδχ.). »Θεραπεύω, ἐπιμελέομαι καὶ ἐπιμέλομαι, προνοέω (-ομαι), πρόνοιαν ποιέομαι, περιέπω, περιθάλπω (μεταφ.). soigner, avoir (prendre) soin, rendre des soins à, cultiver (κυρ. τὴν γῆν), ἴδε καὶ Περιποιοῦμαι. ||. 'νοιάζομαι ἄρρωστον. » Νοσηλεύω, νοσοκομέω, διαιτάω. ||. 'νοιάζομαι γέροντα ἢ γερόντισσαν. »Γηροκομέω. §. 'νοιάζομαι ἀπὸ ἔξοδα (δίδω δηλ. ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν χρηματικὰς βοηθείας εἴς τινα). »'Επαρ-

κέω. subvenir (pourvoir) aux besoins.

Ἐνοικιαστής (ὠνομάσθη, πολλὰ ἀκαταλλήλως, ἂν 'δὲν ἀπατῶμαι, ὁ ἀγοράζων ἐτησίως τὰς δημοσίας προσόδους, ὁ Τουρκ. Ἰλτιζαμτζῆς). »Δημοσιώνης, δεκατηλόγος, δασμολόγος, δεκατευτής. traitant, fermier.

Ἐνορία. »Συνοικία, παροικία. paroisse, θ.

Ἐνορίτης, ισσα. »Πάροικος, παροικῶν. paroissien.

Ἐντόπιος, α, ον. »Ἰθαγενής, αὐθιγενής, ἀστός, αὐτόχθων, ἐγχώριος, ἐντόπιος (Πλ.), ἐγγενής. indigène, du pays. ||. κρασὶ ἐντόπιον. »Ὁ ἐκ τῆς χώρας οἶνος. vin de cru. ||. τὸ ἐντόπιον σιτάρι εἶνε ἀρκετὸν 'να θρέψῃ τὴν πόλιν 'μας. »Ἱκανός ἐστιν ὁ ἐκ τῆς χώρας γιγνόμενος σῖτος διατρέφειν τὴν πόλιν (Ξεν. Ἀπομν.). « ||. τὸ ἐντόπιον 'λάδι. »Τὸ αὐτοχθον ἔλαιον (Συνεσ.).«

Ἐντρέπομαι (προφ. κοιν. 'Ντρέπουμαι), Μ. (θὰ) ἐντραπῶ (ἀόρ. Ἐντράπηκα), ῥ. μέσ. αὐτοπ. »Αἰσχύνομαι, αἰδέομαι, δυσωπέομαι, διατρέπομαι, ἐντρέπομαι (μεταγ.). avoir honde, être tout confus. ||. κάμνω ἄλλον 'να ἐντραπῇ. »Ἐντρέπω, διατρέπω, καταιδέω, δυσωπέω. faire rougir, faire honte à.

Ἐντροπαλά, ἐπ. »Αἰσχυνομένως· αἰσχυντηλῶς, αἰδημόνως. avec honte; avec pudeur (modestie, timidité, confusion), modestement.

Ἐντροπαλός (προφ. κοιν. 'Ντροπαλός), ή, όν. »Αἰδήμων, αἰσχυντηλός. timide, pudique, pudibont.

Ἐντροπή (προφ. κοιν. 'Ντροπή). »Αἰδῶ-οῦς (ἡ), τὸ αἰδούμενον. pudeur, θ. §. »Αἰσχύνη. honte, θ. confusion. §. »Αἶσχος (τό), ὄνειδος (τό). opprobre. ||. διότι εἶν' ἐντροπή. »Αἰσχρὸν γάρ· »Αἰδώς, Ἀργεῖοι (Ὅμ.). ||. καταίβασαι 'λιγάκι τὸ φόρεμά σου, διότι εἶν' ἐντροπὴ καθὼς κάθεσαι. »Μικρὸν κατωτέρω τὴν χλαμύδα ποίησον· ἀσχημονεῖς γὰρ οὕτω καθήμενος. ||. διότι, ἀφ' οὗ ἦλθα πλειὰ μιὰ' φορὰ' ἐδῶ, εἶν' ἐντροπὴ 'να μὴ κατορθώσω ὅσα μὲ παρεκάλεσες, ἴδε Ἄπρεπος.

Ἐντροπιάζω (κάμνω τινὰ 'να ἐντραπῇ, προφ. κοιν. 'Ντροπιάζω), ῥ. μετ. »Καταισχύνω. confondre, rendre honteux, couvrir de honte. §. (ἀφαιρῶ τὴν τιμὴν, ἀτιμάζω). »Αἰσχύνω, καταισχύνω, ὑβρίζω, αἰσχύνην περιάπτω (προσάπτω). déshonorer. Βιάζομαι (γυναῖκα κτλ.). attenter à l'honneur de, violer, forcer, ἴδε καὶ Ἀτιμάζω.

Ἐντρόπιασμα (προφ. κοιν. 'Ντρόπιασμα). »Αἰσχύνη. déshonneur, outrage. Βία (γυναικὸς κτλ.). viol.

Ἐντροπιασμένος (προφ. κοιν. 'Ντροπιασμένος), η, ον. »Κατῃσχυμένος. honteux, confus.

Ἐντυπόνω, ῥ. μετ. »Ἐντυπόω (-ομαι), ἐνσημαίνομαι, ἐγχαράσσω (-ττω), ἐγκολάπτω. imprimer.

Ἐνῷ (ἡ) 'Ἐν ᾧ, ἐπ. (Χρον.). »(εἰς τὸ ἀρχαῖον ἐκφράζεσαι διαφόρως, ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ὅμως διὰ μετοχῆς, ἴδε τὰ παραδείγματα). pendant, tandisque. ||. ἐν ᾧ 'μπορῶ 'να χαίρωμαι, 'δὲν θέλω νὰ λυποῦμαι. »Ἐξὸν χαίρειν, οὐ βούλομαι λυπεῖσθαι. ||. ἐν ᾧ δὲ ἔβγαινεν ὁ Ξάνθος, ἡ μία 'πὸ ταῖς δύο (κουρούναις) 'πέταξεν. »Ἐξιόντι δὲ τῷ Ξάνθῳ ἡ ἑτέρα τούτων ἀπέπτη. ||. ἐν ᾧ ἔπινε. »Μεταξὺ πίνοντος. comme il buvait. ||. αὐτὸ μοῦ ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν ἐν ᾧ ἔγραφα. »Τοῦτό μοι μεταξὺ γράφοντι ἐπὶ νοῦν ἦλθεν. ||. ἕνα παιδί, ἀπ' ἐκεῖνα 'ποῦ ἦταν συνειθισμένα 'να γράφουν ἐνῷ ἔτρεχε τὸ ἀμάξι. »Παιδὸς, τῶν ὑπογράφειν, ἅμα διώκοντος, εἰθισμένων. ||. καὶ ἐνῷ τἄλεγεν αὐτὰ, ἐμβῆκε μέσα. »Καὶ ἅμα λέγων, εἰσῄει. ||. λέγουν ὅτι ὁ ἔλατος, ἂν ξεφλουδισθῇ ἐν ᾧ φυτρόνει. »Φασὶ δὲ τὴν ἐλάτην, φλοισθεῖσαν ὑπὸ τὴν βλάστησιν (Θεοφρ.).» ||. ἐν ᾧ ἔτρωγαν καὶ ἔπιναν. »Παρὰ πότον. ||. καὶ πότ' αὐτό; ἐν ᾧ... »Καὶ ταῦτα.

Ἑνόνω, ῥ. μετ. »Ἑνόω, συνάπτω

συμμίγνυμι(-ύω), συνάγω, συνάπτω, συνίστημι, ἑνοποιῶ, συναρμόζω, συζευγνύω(-υμι), ταυτίζω. unir, joindre, réunir, conjoindre, réjoindre, ἴδε καὶ Ἀνακατόνω, καὶ Μαζόνω. ||. ἑνόνομαι, ῥ. μέσ. »Συμμίγνυμι (-υμαι), συνάπτω, συμβλάλω. s'unir, se mêler. ||. αὐτὸ τὸ βουνὸν ἑνόνεμαι μ' ἕνα ἄλλο. » Τὸ δὲ ὄρος ἑτέρῳ τινὶ συμβάλλει. ||. ἐκεῖ ὅπου ἑνόνεται ὁ Σάβας ποταμὸς μὲ τὴν Τοῦναν. »Ἡ τὸ ὕδωρ ὁ Σάος τῷ Ἴστρῳ συμβάλλει (ἀνακοινοῦται). ||. ἐκεῖ ὅπου ἑνόνονται οἱ δρόμοι τῶν Εὐτρησίων καὶ τῆς Μιδέας. » Ἐν ταῖς συμβολαῖς τῆς τε ἐπ' Εὐτρησίων καὶ τῆς ἐπὶ Μιδέαν ὁδοῦ (Ξενοφ.).«

Ἕνωσις. »Ἕνωσις, συνάφεια, σύνθεσις. union, réunion, jonction. ||. ἕνωσις ποταμῶν. »Συμβολή, συῤῥοὴ καὶ σύῤῥοια. confluent.

Ἐξ, πρόθ. (δὲν εὑρίσκεται ἐν συντάξει, εἰμὴ μόνον εἰς τὴν φρσ.) »Ἐξ αἰτίας.

Ἐξαγορὰ (τὸ διδόμενον πρὸς ἐξαγόρασιν). » Λύτρον, ἀντίλυτρον (ποιητ.). rançon, θ.

Ἐξαγοράζω, ῥ. μετ. »Λύομαι, ῥύομαι, λυτρόομαι, ἐξωνέομαι, ἐξαγοράζω (μεταγ.). racheter.

Ἐξαγόρασμα. »Λύσις, λύτρωσις. rachat.

Ἐξάδελφος (προφ. κοιν. Ἀξάδερφος), η, ι. »Ἀνεψιὸς-ά, cousin. (ἴδε καὶ Ἀνεψιός. ||. πρῶτος ἐξάδελφος. »Αὐτανέψιος (»Ὅς αὐτανέψιος ἦν αὐτῷ, καί, ὡς ἂν ἡ πεδινὴ λαλοῦσα εἴποι γλῶσσα, πρῶτος ἐξάδελφος,« Εὐστθ. opusc. 271). cousin germain. ||. δεύτερος ἐξάδελφος. »Ἐξανέψιος, ἐξ ἀνεψιῶν (»Ἐγὼ καὶ Ἀγνίας, ἐξ ἀνεψιῶν ἐσμὲν γεγονότες· καὶ γὰρ οἱ πατέρες ἡμῶν ἦσαν ἀνεψιοὶ ἐκ πατραδέλφων,« Ἰσαῖ. Ἀγν.). cousin issu de germain.

Ἐξαίρετα, ἐπ. » Ὡς κάλλιστα (ἥδιστα, βέλτιστα), δαιμονίως, θαύματος ἀξίως. à merveille, ἴδε καὶ Ἀξιόλογα.

Ἐξαίρετος, η, ον. »Ἐξαίρετος. exquis, excellent, ἴδε καὶ Ἀξιόλογος.

Ἐξακουσμένος η, ον
Ἐξακουστός, ή, όν } . » Περιώνυμος, περι(δια)βόητος, περίπυστος, ὀνομαστὸς, ἐπίσημος, λαμπρὸς, ἐξάκουστος, ἀοίδιμος, περικλεὴς, εὐκλεὴς, βοὴν ἀγαθὸς (ποιητ.). célèbre, fameux, renommé. ||. τὸ κρασὶ τῆς Κύπρου εἶνε 'ξακουσμένο'. »Ὁ Κύπριος οἶνος διαβεβόηται.«

Ἐξαμηνιά. » Ἑξάμηνος (ἡ).

Ἐξαμηνιάτικος, η, ον. » Ἑξαμηνιαῖος.

Ἐξαμόνω, ῥ. μτβ. (ἐν γένει μετρῶ, καταμετρῶ, (ἰδιαιτ.) μετρῶ διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ τὴν ἀπόστασιν, (κυρ.) ἵνα ῥίψας τι ἐπιτύχω τοῦ σκοποῦ, σημαδεύω, ἴδε Πανδώρ. Τ. 18, σελ. 226, 27).

Ἐξαργυρόνω (ὁμολογίαν), ῥ. μετ. » Ἐξαργυρόω (-ίζω), ἀπαργυρίζω. convertir en argent.

Ἐξαρματόνω, ῥ. μετ. »Ἀφοπλίζω. désarmer, dégréer (καράβι κυρ.).

Ἐξαρμάτωμα. » Ἀφοπλισμὸς, Ἀφόπλισις. désarmement.

Ἐξαρμάτωτος, η, ον. »Ἄοπλος καὶ ἄνοπλος. désarmé.

Ἔξαφνα
Ἐξαφνικὰ } (προφ. κοιν. Ἄξαφνα), ἐπ. » Αἴφνης, ἄφνω, ἐξάπινα, ἐξαπίνης, ἐξαπιναίως, ἐξαίφνης, αἰφνιδίως, αἰφνίδιον. soudain, soudainement, subitement, tout à coup.

Ἐξαφνικός, ή, όν. » Αἰφνίδιος, ἐξαπιναῖος. soudain, subit.

Ἐξετάζω, ῥ. μετ. »Ἐρευνάω, ἀναζητέω, διερευνάω, πολυπραγμονέω, ἀνακρίνω, ἀνερωτάω, δοκιμασίαν λαμβάνω (ποιοῦμαι), ἐξετάζω (Γρφ.), ἀκριβόω, πυνθάνομαι. examiner, s'informer, enquêter, s'enquêter, enquerir, s'enquerir, ||. ἐξετάζομαι παθ. » Δοκιμάζομαι, ἐξετάζομαι, ἀνακρίνομαι. être examiné, passer en revue ou à la montre (κυρ. ἐπὶ στρατιωτῶν).

Ἐξέτασις. »Ἔρευνα, ἀναζήτησις, βάσανος (ἡ), ζήτησις, ἀνάκρισις, ἐξέτασις, ἐξετασμός, δοκιμασία (κυρ.

τῶν ἀρχόντων καὶ στρατιωτῶν.» Ἐξέτασιν πεποιηκὼς καὶ δοκιμασίαν τοῦ ἱππικοῦ,« Ξενοφ. Ἑλλ.), δοκιμὴ (μεταγ.). **examen, recherche**, θ. **enquête**, θ. **perquisition**. ‖. χωρὶς ἐξέτασιν, ἐπ. »Ἀβασανίστως, ἀνεξετάστως.

Ἐξέχω, ῥ. οὐδ. » Προέχω (ὅταν πρὸς τὰ ἔμπροσθεν), ὑπερέχω (ὅταν πρὸς τὰ ἄνω), ἐξέχω. **avancer, deborder, saillir, dépasser**

Ἕξη, ἀριθμ. »Ἕξ. **six**. ‖. ἕξη φοραῖς, ἴδε Φορά. ‖. ἕξη χιλιάδες, ἴδε Χιλιάδα. ‖. ἕξη χρόνια, ἐπ. » Ἑξάετες. §. ἑξαετία. ‖. ἕξη χρόνων. » Ἑξαέτης (ὁ), ἑξαέτις (ἡ). ‖. αὐτὸς μὲ ἄλλους ἕξη, ἴδε Αὐτός.

Ἐξήγησις. » Ἑρμηνεία, ἀνάπτυξις, διασάφησις, λύσις, ἐξήγησις, ἀπόδοσις. **explication, interprétation**.

Ἐξηγητής, » Ἑρμηνεὺς, ἑρμηνευτής, ἐξηγητής. **interprète**.

Ἐξηγῶ, ῥ. μετ. » Ἑρμηνεύω, διασαφέω, σαφηνίζω, διασαφηνίζω, ἀναπτύσσω, ἐξηγέομαι, ἀποδίδωμι. **expliquer, eclaircir, interpréter, déchiffrer**. ‖. ὁ Σιμίας ἐξηγεῖ τὸ ἄλεισον (ὅτι θὰ 'πῇ) ποτῆρι. » Σιμίας ἀποδίδωσι τὸ Ἄλεισον κοτύλην». ‖. ἐξήγησα τὸ ὄνειρον. » Ξυνεβαλόμην τὸ ὄνειρον (Φιλοστρ.). » ‖. ἔτσι ἐξηγοῦσε τὸ ὄνειρον. » Ταύτῃ τὴν ὄψιν συνεβάλλετο (Ἡρόδ.).«

Ἑξῆντα, ἀριθμ. » Ἑξήκοντα. **soixante**. ‖. ἑξῆντα φοραῖς, ἴδε Φορά. ‖. ἑξῆντα χιλιάδες, ἴδε Χιλιάδα. ‖. ἑξῆντα χρόνων. » Ἑξηκονταέτης καὶ ἑξηκοντούτης (ὁ), ἑξηκονταέτις καὶ ἑξηκοντοῦτις (ἡ). ‖. εἰς ἑξῆντα 'μέραις, ἴδε Ἡμέρα.

Ἑξηνταβελόνης (ὠνομάσθη ἀπὸ τὸν εὐφυέστατον μεταφραστὴν τοῦ Μολλιερικοῦ Φιλαργύρου ὁ εἰς ἄκρον φιλάργυρος, καθὼς καὶ ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους ὠνομάζετο μὲ διάφορα, τῆς αὐτῆς ἰδέας ἐχόμενα, γελαῖα ἐπίθετα). » Κυμινοπρίστης, καρδαμογλύφος, παρακρουσιχοίνικος, κίμβιξ, κνιπὸς καὶ σκνιπὸς ἢ σκνιφὸς, ἀνελεύθερος, μι(σμι)κρολόγος, ῥυπαρός. **arpagon, pince-maille, ladre**.

Ἑξηνταριά (ἡ). » Ἑξηκοντάς. **soixantaine**, θ. ‖. κάμμιὰ ἑξηνταριά. » Ἑξήκοντά που μάλιστα. **quelque soixantaine**.

Ἐξόδευμα (προφ. κοιν. Ξόδεμμα). » Ἀνάλωσις. **consommation**.

Ἐξοδευτής. » Δαπανητικὸς, ἀναλωτὴς (Πλάτ.), πολυδάπανος, δαπανηρός. **dépensier**.

Ἐξοδεύω ἢ Ἐξοδιάζω (προφ. κοιν. Ξοδεύω), ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Δαπανάω, ἀναλίσκω (-αλόω), ἐξοδιάζω (» Τὼς δὲ ταμίας ἐξοδιάσαι ἐς τὰ προγεγραμμένα ὅσον κα χρεία ᾖ, καὶ φέρειν τὰν ἔξοδον διὰ τῶν ἀπολόγων,« Ψήφ. Συρακουσ. » Εἰς πάντα ὅσα ἐξωδιάσθη ἐπὶ τοῦ οἴκου τοῦ κραταιῶσαι,« Γραφ. Βασ. Δ', 12). **consommer, dépenser, débourser**.

Ἐξόδευμα (προφ. κοιν. Ξόδεμμα) καὶ

Ἐξόδιασμα (προφ. κοιν. Ξόδιασμα) (τὸ). » Ἀνάλωσις. **l'action de dépenser (consumer, etc.)**.

Ἔξοδον (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰς τὸ πλθ. Ὁ Πολύβιος τὸ ἔχει εἰς τὸ θηλυκὸν, ἐκ παραλλήλου πρὸς τὸ εἴσοδος. » Ἡ σύγκλητός ἔχει τὴν τοῦ ταμείου κυρίαν· καὶ γὰρ τῆς εἰσόδου πάσης αὕτη κρατεῖ, καὶ τῆς ἐξόδου παραπλησίως· εἰς γὰρ τὰς κατὰ μέρος χρείας οὐδεμίαν ποιεῖν ἔξοδον οἱ ταμίαι δύνανται, χωρὶς τῶν τῆς Συγκλήτου δογμάτων«). » Δαπάνη, ἀνάλωμα, δαπάνημα, τέλος, διάφορον (» Τὸ συνεισενεχθὲν διάφορον, « Δ. Ἀλ. » Δαπανῶσι μὲν, κατὰ μικρὸν δὲ καὶ κακῶς, καὶ πλέον βλάπτονται τῷ μὴ κατὰ καιρὸν ποιεῖσθαι τὸ διάφορον,« Ἀριστ. π. ἀρετ. καὶ κακ.) **dépens**, πλ. **dépense**, θ. **frais**, πλ. ‖. εἶχαν (ἔπαιρναν) τὰ ἔξοδά τους ἀπὸ τὸν Φίλιππον. » Ὑπὸ Φιλίππου πρυτανευόμενοι. ‖. μὲ ἰδιά 'των ἔξοδα » Τέλεσι τοῖς ἰδίοις (τοῖς οἰκείοις), » Θκδ. ‖. ἐγὼ κάμνω (τραβῶ) τὰ ἔξοδα. » Αὐτὸς τὴν δαπάνην παρέχω (-ομαι), χορηγέω, πρυτανεύω. **fournir la dé-**

pense, débourser. ‖. ’τὸν διώρισεν εἰς τὰ ἔξοδα (Τουρκ. ’τὸν ἔκαμε βεκὶλ-χάρτζην). » Ἐπὶ τῆς δαπάνης κατέστησεν.

Ἐξολοθρεύω, ῥ. μετ. ἴδε Ἀφανίζω.

Ἐξομολόγησις. » Ἐξομολόγησις (ἐκκλησ.). confession.

Ἐξομολογῶ, ῥ. μετ. » Τὴν συνείδησιν τῶν ἡμαρτηκότων ἀνακρίνω (ἀνακουφίζω), τοὺς λογισμοὺς αὐτῶν ἀναδέχομαι. confesser. ‖. ἐξομολογοῦμαι, παθ. ἢ μέσ. » Ἐξομολογέομαι (Ἐκκλησ.). confesser, se confesser.

Ἐξορία. » Φυγή, ὑπερορία, ὑπερορισμός, φυγάδευσις, ἐξορισμός, ἐξορία, (ἀπὸ τοὺς Ἀθηναίους ὠνομάζετο) ὀστρακισμὸς καὶ ἐξοστρακισμὸς (διότι ἐψηφηφορεῖτο μὲ ὄστρακα). exil, bannissement, déportation (κυρ. διὰ τοὺς ἐξοριζομένους εἰς τὰς ἀποικίας). ‖. φέρνω ἀπὸ τὴν ἐξορίαν. » Κατάγω. ‖. γυρνῶ ἀπὸ τὴν ἐξορίαν. » Κατέρχομαι. ‖. τὸ γύρισμα ἀπὸ τὴν ἐξορίαν εἰς τὴν πατρίδα. » Κάθοδος (ἡ).

Ἐξορίζω, ῥ. μετ. » Φυγαδεύω, ὑπερορίζω, φυγῇ καθυποβάλλω, μεθίστημι, ἐξορίζω, ἐξοστρακίζω (ἴδε ἀνωτέρω). exiler, bannir, reléguer. ‖. ἐξορίζομαι, ῥ. παθ. » Φεύγω, φεύγω τὴν ἐμαυτοῦ (τὴν πατρίδα), ἐκπίπτω τῆς γεννησαμένης (τῆς ἐνεγκούσης). être exilé (condamné à l'exil).

Ἐξόρισμα, ἴδε Ἐξορία.

Ἐξουσία. » Ἐξουσία, ἀρχή, κράτος (τό), δύναμις, δεσποτεία, κυριότης. autorité, pouvoir, domination, commandement. ‖. εἶνε εἰς τὴν ἐξουσίαν σου, ἴδε Εἰς.

Ἐξουσιάζω (ἔχω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου), ῥ. μετ. » Ἄρχω, δεσπόζω, κρατέω, κυριεύω. dominer, commander, ἴδε καὶ Ὁρίζω. §. (Παίρνω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου), ἴδε Κυριεύω.

Ἐξουσιαστής. » Κρατῶν, δεσπόζων, κύριος, δεσπότης, ἄρχων. maître.

Ἐξόφλησις. » Διάλυσις (» Ἀπόσβεσις) χρεῶν. décharge (acquittement) d'une dette.

Ἐξοφλητικόν. » Γραμματεῖον. quittance, θ. acquit.

Ἐξοφλῶ, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Διαλύομαι (» Λύω, » Ἀπαλλάττω, » Ἀποσβέννυμι) τὰ χρέα (τὸ δάνειον, τοὺς χρήστας), ἀποτίνω (-τίω, -τιννύω, -τίνυμι), χρεωλυτέω. acquiter, s'acquitter, solder. ‖. ἐπειδὴ ἔπρεπε ’νὰ ἐξοφλήσουν ὅσους χρεωστοῦσαν. » Ἐπειδὴ διαλύειν ἐδέησεν οἷς ὤφειλον (Δημοσθ.). « ‖. καὶ ὅποιος εἶχε χρέος, ’τοῦ ’τὸ ἐξόφλησα. » Καὶ ᾧ χρέα ἦν, διαλέλυμαι ταῦτα (Ἀρρ.). «

Ἐξοχή. » Χώρα, ἀγρός. campagne, θ. ‖. ζῇ εἰς τὴν ἐξοχήν. » Κατ' ἀγρὸν διαιτώμενος.

Ἔξυπνος (ὁ μὴ κοιμώμενος), η, ον. » Ἐγρηγορώς, ἄγρυπνος. éveillé. ‖. εἶμαι ἔξυπνος. » Ἐγρήγορα (» Ὦ Σώκρατες, ἔφη, ἐγρήγορας, ἢ καθεύδεις; « Πλάτ.), ἐγρηγορέω, γρηγορέω (Εὐαγγ.). §. (μεταφορ. ὁ ἀνοικτομμάτης). » Ἐγρήγορος, ἐγρηγορώς (» Ἀλλ' οὐδὲ περὶ τῶν ἐγρηγορότων παίδων εἴποιμ' ἄν, ὡς εἰσὶ νωθροί, « Λιβαν. Ἐπιστ. 129), γοργός, ὀξύς, ἄγρυπνος. éveillé, intelligent, vif, alerte. ‖. καὶ ἀπορεῖσσε πόσον φρόνιμος καὶ ἔξυπνος ἦτον. » Θαυμάζων ὡς καὶ ἐφρόνει καὶ ἐγρηγόρει (Ξενοφ.). «

Ἐξυπνῶ, ῥ. μετ. » Διϋπνίζω, ἀφυπνίζω (-έω), ἐπεγείρω, διεγείρω, ἐξυπνίζω (μεταγ.). éveiller, reveiller. §. ῥ μέσ. » Ἀφυπνίζομαι, διϋπνίζομαι, τὸν ὕπνον ἀποσείομαι, ἀφυπνόω (Λουκιαν.). s'éveiller, se reveiller. §. (συνεκδοχ. ἐκ τοῦ ἑπακολουθοῦντος), ἴδε Σηκόνω. §. (μεταφορ.) ἴδε Ἐκτινάζομαι.

Ἔξω (προφ. κοιν. Ὄξω), ἐπ. (τοπ.). » Ἔξω, ἐξ καὶ ἐκ (εἰς τὰς συνθέσεις μάλιστα), θύραζε. dehors. ‖. τῶν χουρμάδων τὰ ἔξω, καὶ τῶν ἀμυγδάλων τὰ μέσα. » Τῶν μὲν φοινίκων τὰ ἐκτός, τῶν δ' ἀμυγδάλων τὸ ἔνδον. ‖. γυρίζει τὰ μέσα ἔξω. » Ἐκτρέπεται τὰ ἐντὸς ἐκτός, « Ἀρστ. ‖. πλέον ἔξω. » Ἐξωτέρω. ‖. πολλὰ ἔξω. » Ἐξωτάτω. ‖. ’τὸ ἔμαθ' ἀπ' ἔ-

ξω, ἴδε Ἀποστηθίζω. ||. ’τὸ ’ξεύρω ἀπ’ἔξω. »Ἐξεπίςαμαι (Πλάτ. Φαίδρ.). ||. ’τὸ λέγω ἀπ’ ἔξω. »Ἀπαγγέλλω, ἀποστοματίζω, ἀπὸ μνήμης (στόματος) λέγω, ἀποδίδωμι (»Πεντήκοντα στίχους ἀποδίδωσιν ἑκάστης ἡμέρας,« Συνέσ.). réciter par cœur. §. (πρόθ. ἢ ἐπίρ. ἐξαιρετ.). »Πλὴν, ἐκτὸς, χωρὶς, παρὰ (μὲ αἰτ.), ἀλλ’ ἤ. §. πέρα. hor, hormis, outre, excepté, à l’exception, à cela près, sinon, à la réserve. ||. ἔξω μόνον, ἔξω μόνον ἂν, ἔξω μόνον ὅτι (ὅπω). »Πλὴν γε δὴ, πλὴν ἐὰν, πλὴν ἤ, πλὴν εἰμὴ, ἐκτὸς εἰ μὴ, χωρὶς ἤ, χωρὶς ἢ ὅτι, ὅτι μή. excepté, à moins que, si se n’est que. ||. τὰ θηλυκὰ ζῶα εἶν’ ἀδυνατώτερα ἀπὸ (ὄχι τόσον θυμώδη. καθὼς) τὰ ἀρσενικὰ, ἔξω ἀπὸ τὴν πάρδαλιν καὶ τὴν ἀρκοῦδαν. »Ἀθυμότερα τὰ θήλεα τῶν ἀῤῥένων, πλὴν ἄρκτος καὶ πάρδαλις. ||. ποτὲ ’δὲν ἐβγῆκες ἀπὸ τὴν πόλιν, ἔξω μόνον μίαν φοράν. »Οὐ πώποτε ἐκ τῆς πόλεως ἐξῆλθες, ὅτι μὴ ἅπαξ,« Πλάτ. ||. καὶ ἔξω ἀπ’ αὐτό. »Καὶ ἄλλως, ἄλλως τε. d’ailleurs. ||. ἔξω ἀπὸ τὸ μέτρον (μεταφορ.). »Πέρα τοῦ μετρίου. outre mesure.

Ἐξώκαστρον (τὸ βαρβ. Βαροῦσι). »Προάστειον. faubourg.

Ἐξωμερίτης, ισσα, ικον. »Ἔπηλυς, ὑπερόριος. provencial.

Ἐξωμερίτικος, η, ον. »Ὑπερόριος, ξενικὸς, ἐξωτικός. etranger.

Ἐξωνοῦ, ἐπ. (σύνηθες μόνον εἰς τὴν φράσιν:) χάμνω ἐξωνοῦ (χαμένομαι δηλ. ὅτι ’τὸ ἀλησμόνητα). »Ὀλιγωρέω, παραμελέω, ἐξωριάζω. négliger, ἴδε καὶ Ἀδιαφορῶ.

Ἐξώπορτα, ἴδε Αὐλόπορτα.

Ἐξωρισμένος, η, ον. »Φυγὰς, ὑπερόριος, ἐκπεπτωκὼς (ἐκπεσὼν) τῆς πατρίδος, φεύγων, φεύγων τὴν πατρίδα (τὴν ἐνεγκοῦσάν), πεφυγαδευμένος (Δημοσθ.), ἐξόριστος. exillé, banni.

Ἐξώστεγον (προφ. κοιν. Ἐξώστεγο, τὸ Τουρκ. Σαχνισί, καὶ Ἰταλ. Μπαλκόνι ἢ Γκαλερία, ἴδε Ἡλιακός). »Ἐξώστεον, πρόστῳον. balcon.

Ἐξωτερικὸς, ἡ, όν. »Ὁ (»Ἡ, »Τὰ, Οἱ κτλ.) ἔξωθεν (θύραθεν), θυραῖος. extérieur.

Ἑορτάζω (προφ. κοιν. Γηορτάζω), ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Ἑορτὴν ἄγω (τελέω), ἑορτάζω. fêter, chômer, célébrer. ||. καὶ μ’ ὅλον ὅτι ἑώρταζαν ἐκείνην τὴν ἡμέραν. »Καὶ ἄγοντες ταύτην τὴν ἡμέραν (Θουκ.).

Ἑορτὴ (προφ. κοιν. Γηορτή). »Ἑορτὴ, ἑορτάσιμος ἡμέρα. fête, θ.

Ἑορτιάτικος (προφ. κοιν. Γηορτιάτικος), η, ον. »Ἑόρτιος. de fête, θ.

Ἔπαινος. »Ἔπαινος, εὐφημία, ἐγκώμιον, εὐλογία (ἀπ’ ἐδῶ ἐσχηματίσθη τὸ Γαλλ.) éloge, louange, θ.

Ἐπαινῶ, ῥ. μετ. »Ἐπαινέω, εὐφημέω, διὰ στόματος ἔχω, δι’ εὐφήμου γλώττης ἄγω, ἐγκωμιάζω, εὐλογέω, ἄγαμαι, θαυμάζω, μεγαλύνω (Πλούτ.). louer. ||. μικρὸ καράβι ’παίναγε, μεγάλο καβαλίκα (παροιμ. ναυτικὴ, διασωθεῖσα ἀπαράλλακτος σχεδὸν ἀπὸ τοῦ Ἡσιόδου τό:) »Μικρὴν νῆα αἰνεῖν, μεγάλῃ δ’ ἐνὶ φορτία θέσθαι (περὶ ἧς ἔπιθι τὰ τοῦ Πλουτάρχου ἐν τῷ »Πῶς δεῖ τὸν νέον ποιημάτων ἀκούειν). ||. ; βλέπεις τὸν Σωκράτην πῶς ἐπαινεῖται ἀπὸ ὅλους; »Ὁρᾷς τὸν Σωκράτην ὡς παρὰ πάντων ᾄδεται (Λουκιαν.);«

Ἐπακκουμπῶ (προφ. κοιν. Ἀπακκουμπῶ), ῥ. οὐδ. ἢ μέσ. »Ἐπερείδομαι, ἐπιστηρίζομαι. s’appuyer sur, se fonder, faire fond.

Ἐπανάστασις. »Στάσις. révolte, θ. soulevement, ἴδε καὶ Ἀποστασία.

Ἐπαναστατῶ, ῥ. ἀμ. »Ἐπαν(»Κατεξαν)ίσταμαι. se soulever.

Ἐπανεπανωτὸς (προφ. κοιν. Ἀπαναπανωτὸς), ἡ, όν. »Ἄλλος ἐπ’ ἄλλῳ, ἀλλεπάλληλος. qui se succèdent l’un l’autre, l’un sur l’autre, coup sur coup.

Ἐπάνω (προφ. κοιν. Ἀπάνου), ἐπ. (τοπ.). »Ἄνω (διεσώθη ἡ λέξις μόνον εἰς τὸ, Ἄνω -κάτω), ἐπὶ, κατά,

ἐπάνω. sur, dessus, en haut. ||. ὁ (ἡ, τὸ, οἱ, κτλ.) ἐπάνω. » Ὁ ἄνω (ἄνωθεν), ἀνώτερος. supérieur, le dessus. ||. ῥίχνω (βάλλω, πέφτω, κτλ.) ἐπάνω. »Ἐπιῤῥίπτω(-τίθημι, -πίπτω, κτλ.). ||. ἐπάνω-ἐπάνω (προφ. κοιν. Ἀπάν'-ἀπάνου). »Ἐπιπολῆς, ἐπιπολαίως, κατ' ἐπιφάνειαν. superficiellement, à (sur) la surface, ἴδε ϗ Ἠώπετσα. ||. ἀπὸ κάτω βάλλουν τὰ ἀχρεῖα σῦκα καὶ ἀπὸ 'πάνω τὰ ὥριμα καὶ καλά. »Κάτωθε μὲν τὰ σκληρὰ καὶ μοχθηρὰ τῶν σύκων ἀεὶ τιθέασιν, ἐπιπολῆς δὲ τὰ πέπονα καὶ καλὰ (Ἀλεξ. παρ' Ἀθην. Γ').« ||. στέκομ' ἐπάν' ἀπάνω. » Ἐπιπολάζω. surnager. ||. ἐπάνω-ἐπάνω, (ἢ) πολλὰ ἐπάνω, »Ἀνωτάτω. (Σημ. ὁ διπλασιασμὸς τῆς λέξεως ἐσήμαινεν ἀπὸ τοὺς χρόνους ἀκόμη τῶν Πτολεμαίων, ἴσως καὶ πρωτοῦ, ἐπίτασιν τοῦ πράγματος. Ἀπόδειξις τὸ ἑξῆς ῥητὸν τοῦ Δευτερονομ., μεταφρασμένον κατὰ λέξιν ἀπὸ τοῦ Ἑβραϊκοῦ: »Ὁ προσήλυτος, ὅς ἐστιν ἐν σοί, ἀ»ναβήσεται ἄνω ἄνω, σὺ δὲ κατα»βήσῃ κάτω κάτω.« ||. πλειό' ἐπάνω, ἴδε Παραπάνω. ||. χύνω ἐπάνω ἢ ἀπὸ 'πάνω. » Καταχέω, καταχέω κατά τινος, ||. πίνω ἀπὸ 'πάνω. »Ἐπιπίνω. boire de l'eau par là-dessus. ||. ἐπάνω 'ς ταῖς πέτραις. »Κατὰ πετρῶν ||. 'τὸ κρατεῖς (τὸ νερὸν τοῦ ὀξιδιοῦ) ἐπάνω 'ς τὸ πονεμένο δόντι. »Κρατουμένου κατὰ τοῦ πεπονθότος ὀδόντος.« §. ἐπάνω 'ς τὸ τραπέζι (ἐν ᾧ ἔτρωγαν δηλ.). »Παρὰ πότον. à table.

Ἐπανώγραμμα (τὸ)). »Ἐπιγραφὴ
Ἐπανωγραφὴ (ἡ))(μεταγ.), adresse, θ. le dessus de la lettre, suscription. ||. τὸ ἐπανώγραμμα ἔλεγεν. » Ἐπεγέγραπτο δέ. l'adresse portait, la lettre était adressée.

Ἐπανωσάγωνον, ἴδε Σαγῶνι.

Ἐπανωσένδονον. »Ἐπίβλημα, ἐγκαλυμμητρον. drap de dessus.

Ἐπανωφόρεμα). » Ἐπενδύτης (ὁ
Ἐπανωφόρι)Σουΐδ. ὅμως λέγει· »Ἐπενδύτης, τὸ ἐσώτατον ἱμάτιον, ὃ καὶ ὑποκάμισον λέγεται), ἐφεστρίς, ἐπίβλημα, ἐξωμίς, χλαμύς, χλανίς, χλαῖνα (κυρ. τὸ χονδρὸν καὶ χειμωνιάτικον) (»Ἔοικε δὲ μανδυοειδὲς ἡ χλαῖνα εἶναι περίβλημα«, λέγει ὁ Εὐστάθιος Ἰλ. Β. 184, συμπεραίνων τοῦτο ἐκ τοῦ »Βῆ δὲ θέειν, ἀπὸ δὲ χλαῖναν βάλε«. ἀπέβαλλε γὰρ, λέγει, ταύτην, αὐτομάτως πεσοῦσαν κατὰ σπουδὴν«), ἀναβολή, διπλαΐς (κυρ. τὸ ἐνδυμένον, Τουρκ. καπλαδισμένον ἀπὸ μέσα, καθὼς καὶ) ἁπλοΐς (τὸ ξεκαπλάδιστον). surtout, redingotte, θ. §. manteau, domino, ἴδε καὶ Φόρεμα καὶ τὰ Προλεγόμενα.

Ἐπειδή, σύνδ. (αἰτιολ.). » Γάρ, ϗ γὰρ, ἐπεί, ἐπειδή, ἐπείπερ, ἐπειδήπερ, γὰρ δή, καὶ γὰρ δή, ὡς, ἅτε, γοῦν, διότι, ὅτι, μέν γε, κτλ. car, parceque, vu que, comme, attendu que. ||. (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. διὰ μετοχῆς): ἐπειδὴ ἐτελείωσαν ἡ σαγίτταις 'του. »Ἐπιλελοιπότων αὐτῷ τῶν βελῶν. ||. ἐρώτα ὅ,τι θέλεις, ἐπειδὴ ἐγὼ θὰ σὲ 'πῶ τὴν ἀλήθειαν. » Ἐρώτα ὅ,τι βούλει, ὡς τἀληθῆ ἐροῦντος. ||. ἐπειδὴ ἐγὼ, μὰ τοὺς θεούς, 'δὲν ἠξεύρω 'διατί. » Ὡς ἐγώ, μὰ τοὺς θεούς, οὐκ οἶδ' ἀνθ' ὅτου. ||. καταϊδρωμένος, ἐπειδὴ ἦτον καὶ καλοκαῖρι. » Μετὰ ἱδρῶτος θαυμαστοῦ ὅσου, ἅτε καὶ θέρους ὄντος (Πλάτ.).« ||. ἐπειδὴ εἶπα πῶς σε εἶδα ἀποκάτω ἀπὸ τὴν συκηὰν, πιστεύεις; »Ὅτι εἶπόν σοι· εἶδόν σε ὑποκάτω τῆς συκῆς, πιστεύεις;

Ἐπιβουλεύομαι, Μ. (θὰ) ἐπιβουλευθῶ (ἀόρ. Ἐπιβουλεύθηκα), ῥ. ἀποθ. » Ἐπιβουλεύω. dresser des piéges (des embûches), attenter à la vie de quelqu'un.

Ἐπιβουλή. »Ἐπιβουλή, δόλος, ἐπιβούλευμα, ἐπήρεια. trame, θ. embûches, machinations, complot. ||. μὲ ἐπιβουλήν, ἐπ. » Ἐπιβούλως, δολίως. insidieusement, par embûches.

Ἐπίβουλος, η, ον. » Ἐπίβουλος, ἐπιβουλεύων. insidieux.

Ἐπιδέξια, ἐπ. ἴδε Ἐπιτήδεια.

Ἐπιδέξιος, α, ον, ἴδε Ἐπιτήδειος.

Ἐπιθυμητός, ή, όν. »Ἐφετός, θυμήρης, ποθεινός, ποθητός, ἐπιθυμητός, εὐκταῖος, ὁ(ἡ, τό, οἱ, κτλ.) κατ' εὐχήν. **désirable, souhaitable.** ‖. πολλὰ ἐπιθυμητός. » Περιπόθητος, εὐκταιότατος κτλ.

Ἐπιθυμία. »Ὄρεξις, ἐπιθυμία, ἔφεσις, πόθος. **désir, souhait, envie,** θ.

Ἐπιθυμῶ(προφ. Ἀποθυμῶ), ῥ. μετ. »Ἐφίεμαι, ὀρέγομαι, ἐπιθυμέω, ποθέω (κυρ. ἀπόντα), ἱμείρομαι, γλίχομαι, ἐπιποθέω, προθυμέομαι (Θσχ. καὶ Ξενοφ.). **désirer, souhaiter.** ‖. ἐπεθύμησεν ὑπερβολικὰ(φοβερὰ) 'να 'τὴν ἰδῇ καὶ 'να 'τὴν κυριεύσῃ. »Δεινὸς αὐτὸν ἔσχει πόθος ἰδεῖν τε ϗ παραστήσασθαι.

Ἐπικίνδυνος, η, ον. »Κινδυνώδης, ἐπικίνδυνος. **dangereux, perilleux.**

Ἐπικυρόνω, ῥ. μετ. »Κυρέω, ἐμπεδόω, ἐπικυρέω. **ratifier, sanctionner.**

Ἐπικύρωμα. »Κύρωσις, ἐπικύρωσις. **ratification, sanction.**

Ἐπιληψία, πάθ. »Ἱερὰ νόσος, ἐπίληψις, ἐπιληψία. **haut mal, mal caduc, épilepsie,** θ. **mal de saint** (χυδ.), ἴδε καὶ Σεληνιασμός. ‖. ἔχω ἐπιληψίαν, ἴδε Σεληνιάζομαι.

Ἐπιληψιάρης, α, ικον (. »Ἐπι-

Ἐπιληψιασμένος, η, ον) ληπτος, ἐπιληπτικός, ἐπιλαμβανόμενος. **épiléptique,** ἴδε καὶ Σεληνιασμένος.

Ἐπίλοιπος (ὁ ἄλλ. Ἀποδέλοιπος), η, ον. » Λοιπός, ἐναπολειφθεὶς, ἐπίλοιπος. **qui reste.**

Ἐπιμέλεια. »Ἐπιμέλεια, σπουδή, τὸ ἐπιμελὲς (ἄοκνον). **soin, application.** ‖. μὲ ἐπιμέλειαν. ἐπ. »Ἐπιμελῶς, πεφροντισμένως. **soigneusement.**

Ἐπιμελής. »Ἐπιμελής. **soigneux, diligent, appliqué.**

Ἐπιμελοῦμαι, Μ. (θὰ) ἐπιμεληθῶ (ἀόρ. Ἐπιμελήθηκα), ῥ. ἀποθ. » Ἐπιμέλομαι, ἐπιμελέομαι, ἐπιμελῶς ἔχω, σπουδάζω. **s'appliquer, s'adonner à,** ἴδε καὶ Ἐννοιάζομαι.

Ἐπιστασία. »Ἐπιμέλεια, προστασία(-τεία), κηδεμονία, ἐπιστασία, ἐφορεία, ἐπισκοπή. **direction, intendance, inspection, surintendance.**

Ἐπιστάτης, ισσα. »Ὁ (»Ἡ, κτλ.) ἐπὶ τῶν ἔργων, προστάτης, ἐφεστηκὼς, ἐπιστάτης, ἐπιμελητὴς, ἔφορος, ἐπίσκοπος, βραβευτής, ἐπιστατήρ, κηδεμὼν, ἐπόπτης. **intendant, directeur, inspecteur, surintendant, commis, commissaire.** ‖. ἐπιστάτης τῶν ἐξόδων (Τουρκ. Βεκὶλ -χάρτζης). »Ὁ ἐπὶ τῆς δαπάνης, ὁ ἐπὶ τῆς ὀψωνίας. **dépensier.** ‖. ἐπιστάτης τῶν ἐργατῶν. »Ἐργοδιώκτης (κυρ. ἐπὶ κακοῦ). ‖. βάλλω (διορίζω) ἐπιστάτην. » Ἐφίστημι, καθίστημι. ‖. τοὺς διώρισεν ἐπιστάτας. »Κατέστησεν αὐτοὺς ἐπὶ τῶν ἔργων.

Ἐπιστατῶ, ῥ. ἀμ. » Προστατέω (-εύω), ἐπιστατέω(-εύω), ἐφίσταμαι (Ἀριστοφ.). βραβεύω. **avoir l'intendance (l'inspection, la direction), présider.**

Ἐπιταῦτοῦ (τὸ ἄλλ. Ἐξάργου καὶ Τουρκ. Μαχσοῦς), ἐπ. »Ἐπίτηδες, ἐξεπίτηδες. **exprès, à dessein, de propos délibéré.**

Ἐπιτηδειγμή. » Ὑπογραμμὸς, πρότυπον. **exemple,** θ. **modèle.**

Ἐπιτήδεια, ἐπ. » Εὐστόχως, δεξιῶς, ἐπὶ δεξιὰ (Πλάτ. Θεαίτ.), ἐμμελῶς, ἐπιστρεφῶς, ἐπιτυχῶς, χρηστῶς («Σαῦρον, παράσχισον χρηστῶς,» Ἀλεξ. παρ' Ἀθην.). **adroitement.**

Ἐπιτήδειος, α, ον. » Δεινὸς, ἔμπειρος, εὔστοχος, δεξιὸς, δεξιῶς ἔχων, ἐπιστρεφὴς, ἐμμελὴς, εὖ πεφυκὼς, εὐμήχανος, εὔχειρ (ποιητ.), ἐπιτήδειος, ἐπιτυχής. **adroit, habile.** ‖. διότι ἦτον ἐπιτήδειος εἰς τὸ 'να περιγελᾷ. »Ἦν γὰρ εὖ πεφυκὼς πρὸς τὸ διαχλευάζειν (Πλδ.). « ‖. ἂν ἦν ἐπιτήδειος ὄχι μόνον εἰς τὴν πραγμάτειαν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ τραπέζι. »Εἰ μὴ μόνον ἔχει δεξιῶς πρὸς ἀγορὰν, ἀλλὰ ϗ πρὸς συμπόσιον(Πλάτ.). ‖. μὲ τρόπον ἐπιτήδειον. »Ἐκ τρό-

του τινὸς ἐπιτηδείου (Θουκ. Η').«

'Επιτηδειότης. »Δεινότης, ἐμπειρία, εὐστοχία, δεξιότης, ἀρετή, εὐχέρεια καὶ εὐχειρία, εὐαρμοστία, ἐπιτηδειότης, ἕξις (Πλάτ.). adresse, f. dextérité, habileté, aptitude, f. savoir-faire.

'Επιτηδεύομαι, ῥ. ἀποθ. »Τεχνάομαι(-άω), τεχνάζομαι, ἐπιτηδεύω, ἀκριβόω. être habile (propre) à.

'Επίτροπος. »'Επίτροπος. agent, procureur, comissaire, gérant. §. »Προστάτης, κηδεμών. tuteur. ‖. εἶμαι ἐπίτροπος. »Προστατέω(-εύω), ἐπιτροπεύω. être tuteur (curateur, procureur, etc.).

'Επιτυχαίνω (ἴδε τὸ ἁπλοῦν), ῥ. μετ. »'Επιτυγχάνω, εὐστοχέω, τυγχάνω, εὐτυχέω, κατορθόω, εὐθυβολέω. atteindre le but, reussir, rencontrer juste, faire son coup. ‖. 'τὸ 'πέτυχες (φρσ.). » Αὐτὸν βέβληκας τὸν βατῆρα τοῦ λόγου (παροιμ.)' »"Εκυρσας, ὥς τε τοξότης ἄκρος, σκοποῦ (Αἰσχύλ.)' »'Επιτέτευκταί σοι τὸ πρᾶγμα' » Καθίκου τῆς προθέσεως (Πλδ.)«. vous avez bien adressé.

'Επιχείρησις. »'Εγχείρημα, ἐπιβολή. entreprise, θ.

'Επιχειρίζομαι, Μ. (θὰ) ἐπιχειρισθῶ (ἀόρ. 'Επιχειρίσθηκα), ῥ. ἀποθ. »'Εγχειρέω, ἐπιχειρέω, ἐπιβάλλω (-ομαι), ἅπτομαι, ἀναβάλλομαι. entreprendre. ‖. ἐπιχειρίσθηκε μιὰ τόσῳ μεγάλη δουλειά'. » Τηλικοῦτον ἐπιβαλόμενος ἔργον (Πλούτ.).«

'Επτὰ (προφ, κοιν. 'Εφτὰ), ἀριθμ. »'Επτά. sept. ‖. ἑπτὰ φοραῖς, ἴδε Φορά. ‖. ἑπτὰ χιλιάδες, ἴδε Χιλιάδα. ‖. ἑπτὰ χρόνια. » 'Επταετηρίς, ἑπταετία. septennalité. ‖. ἑπτὰ χρόνια, ἐπ. »'Επτάετες. ‖. ἑπτὰ χρόνων. »'Επταετής (ὁ καὶ ἡ), ἑπταέτις (ἡ). ‖. εἰς ἑπτὰ 'μέραις, ἴδε 'Ημέρα.

'Επτακαθαρισμένος (μεταφ. ὁ Πανοῦργος καὶ Πολύξερος), ἴδε Πονηρὸς καὶ Τριμμένος.

'Επτακόσιοι, αις, α, ἀριθμ. » 'Επτακόσιοι. sept-cent. ‖. ἑπτακόσιαις χιλιάδες, ἴδε Χιλιάδα.

'Επταμηνίτικος, η, ον (παιδὶ κυρ.). »'Επταμηνιαῖος. de sept mois.

'Επτάψυχος (μεταφορ.), η, ον. » Δυσθανής. qui a la vie dure. (ὁ 'Ετυμολόγ. ἔχει ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐννοίας) »Κύων ἐννεάψυχος.«

'Εργαλειὸς (προφ. κοιν. 'Αργαλειός. Εἰς τὴν 'Ελλάδα, 'δὲν ἠξεύρω διατί, 'τὸν λέγουν Αάκκον), ἐργ. (ὑφαντ.). »Ἱστός. metier. §. ἐργαλειὸς (διὰ τὸ 'ψάρευμα τῶν 'στρειδιῶν κλπ.). »Γαγγάμη ἢ Γάγγαμον, ἠλακάτη, μάγγανον. drague, θ. espèce de cabestan avec le quel on pèche les huitres.

'Εργαστῆρι (προφ. κοιν. 'Αργαστῆρι ἢ χυδαϊκώτερον 'Αγραστῆρι). »Πωλητήριον καὶ (καταχρ.) 'Εργαστήριον (ὅπου πωλοῦν): boutique, θ. §. »'Εργοστάσιον (ὅπου δουλεύουν). atelier.

'Εργαστηριάρης. »'Εργαστηριακὸς (Πολύβ.). boutiquier.

'Εργάτης (ὁ τεχνίτης, ὁ δουλευτής, καὶ ἰδιαιτέρως ὁ δουλεύων μὲ ἡμεροσμίθι, ὁ Τουρκ. ῥιντζιπέρης). »'Εργάτης, ἐργαστὴρ (Ξενοφ. Οἰκον.), μίσθιος, χερνήτης καὶ χερνής, χερνῆτις (ἡ), χειροτέχνης, ἀποχειροβίωτος, χειρογάστωρ (μεταφ.), (ἰδίως) ὑπουργὸς (»Οἰκοδόμους ἑκατὸν, ὑπουργοὺς τριακοσίους καὶ πεντήκοντα, »Πλδ. Ε', 89). ouvrier, manouvrier, manœuvre. §. ἐργαλ. (ναυτ.). »"Ονος ('Ηρόδ. Η'.), ἐργάτης (μεταγ.). cabestan, vindas.

'Ερεῖκι, 'πωρ. ἴδε 'Αβράμηλον καὶ Προῦνον.

'Ερεικιὰ (δένδρον καρποφόρον, ἡ ἄλλ. 'Αγριοαβραμηλιὰ), ἴδε Προυνιά. §. (δένδρον ἢ χαμόδενδρον ἄκαρπον. Εἶνε δύο εἰδῶν: ἡ) »'Ερείκη (κοιν. φοῦντα. »Γραίας ἐρείκης θωμὸν ἅψαντες πυρί, « Αἰσχ. 'Αγ. 295 σώζεται καὶ ἡ λέξις 'Ερεύχη). bruyère, θ. (καὶ ἡ) »Βράθυς-υος (ὁμοιάζει 'σὰν κυπαρίσσι). sabine.

Ἐρημάζω, (προφ. κοιν. Ῥημάζω), ῥ. μτδ. ἴδε Ἐρημόνω.

Ἐρημία. »Ἔρημος (ἡ). **désert.**

Ἐρημονῆσι. » Νῆσος ἐρήμη. **île déserte.**

Ἔρημος, η, ον. »Ἔρημος, μηλόβοτος. **désert.** §. ἄνθρωπος ἔρημος (μεταφορ. ὁ ἀπροστάτευτος καὶ ἐγκαταλελειμμένος). »Ἔρημος). **abandonné, délaissé.**

Ἐρημόνω, ῥ. μτβτ. » Ἐρημόω. **dévaster.**

Ἐρινὸς (τὸ ἀγριόσυκον, προφ. κοιν. Ὀρνὸς), κ. »Ὄλυνθος, ἐρινὸς, ἐρινὰς (ἡ), σῦκον ἄῤῥεν. **figue sauvage, θ.**

Ἔρχομαι (προφ. κοιν. Ἔρχουμαι), Μ. (θὰ) ἔλθω (ἀόρ. Ἦλθα, ἀόρ. τῆς προστακτ. Ἔλα), ῥ. ἀποθ. » Ἔρχομαι, παραγίνο(γνο)μαι, εἶμι, πάρειμι, ἀφικνέομαι, ἐπιδημέω (κυρ. εἰς ξένον τόπον), φοιτάω (»Σῖτος ἐφοίτα· »Ἐφοίτων ἀγγελίαι ἐπιςολαί «). **venir, arriver.** ‖. ἀπὸ ποῦ μᾶς ἦλθεν αὐτὸς ὁ . . . ; »Πόθεν ἡμῖν ὁ . . . οὗτος ἐπιδεδήμηκεν; »‖. ἤλθετε 'γιεροί. »Σεσωσμένοι πάρεστε. ‖. καλῶς ἦλθες (φρσ. φιλοφρον.), ἴδε Καλῶς. ‖. ἂν ἔλθετε εἰς ἐμένα (εἰς τ' ὁσπίτι μυ). »Ἐὰν παρ' ἐμοὶ ἦτε, « Ξνφ. ‖. ἐρχόμεθα πάλιν (κατ' ἀντιχρον.). » Πάλιν παρεσόμεθα (Ξενοφ. Ἑλλην.). « ‖. διατί ἦλθες: » Ἐφ' ὦ πάρει; ‖. ἦλθεν εἰς τὰ χέρια, ἴδε Χέρι. ‖. ἔρχομαι εἰς τὸν ἑαυτόν μου. » Ἐμαυτοῦ γίγνομαι· »Ἐν ἐμαυτῷ γίνομαι (Ξενοφ. Ἀναβ. καὶ Χρυσοστ.). »Τοῖς λογισμοῖς εἰς ἑαυτοὺς ἐρχόμενοι (Διοδ. Σικελ. ΙΓ'. 95) « . ‖. ἂν θέλετε 'να ἔλθετε εἰς τὸν ἑαυτόν σας. »Ἣν ὑμῶν αὐτῶν ἐθελήσητε γενέσθαι (Δημοσθ.), « ἴδε καὶ Συνέρχομαι. ‖. ἔρχομ' ἀπ' τὸ δίκηό σου, ἴδε Ἐκδικοῦμαι. ‖. μ' ἔρχεται (ἀπροσ.). »Ἐπέρχεταί (»Ἔπεισί, »Παρίσταταί) μοι. ‖. 'δὲν ἔρχεται 'ς τὸν νοῦν μου. »Οὐχ ἀναφέρω, οὐκ ἐνθυμέομαι. ‖. ἔτσι 'τὸν ἦλθε καὶ μὲ 'τὸ 'ρώτησεν, ἴδε Ἔτσι. ‖. μὲ ἦλθε μιὰ φορὰ ἔνας ςοχασμός. »Ἔννοια ποθ' ἡμῖν ἐγένετο (παρέστη, ἐπῆλθε). ‖. εἰς τοῦτο τὸ μεταξὺ, 'τοὺς ἔρχεται εἴδησις, ὅτι... »Ἐν τούτῳ δ' ἀφικνεῖται αὐτοῖς ἀγγελία, ὅτι.. (Θκδ.). « ‖. 'τοῦ ἦλθεν αἷμα ἀπὸ τὴν μύτην. » Αἷμα κατὰ τῶν ῥινῶν αὐτῷ ἐπεγένετο. ‖. μὲ ἦλθαν γέλια (κλάϋματα) . » Τοῖσιν δὲ γέλως ἐνῶρτο, »Ὅμ. Ἰλ. Α, Ὀδ. Θ. ‖. 'τοὺς ἦλθε μὲν ὀλίγον καὶ 'να γελάσουν μὲ τὴν κομποῤῥημοσύνην 'τυ. »Τοῖς δὲ ἐνέπεσε μέν τι καὶ γέλωτος τῇ κουφολογίᾳ αὐτοῦ (Θκδ.). « ‖. 'τὸν ἦλθε 'να χαχλανίσῃ. »Ἐπῄει δ' αὐτῷ ἀναχαγχάσαι. **il lui prit envie de rire.** ‖. 'τοῦ ἦλθε κατὰ τύχην λόξυγγας. » Τυχεῖν γὰρ αὐτῷ λύγγα ἐπιπεπτωκυῖαν, « Πλάτ. ‖. 'δὲν ἔρχεται (ἐμβαίνει) 'ς τὸν λογαριασμόν. »Ὑπὸ λόγον πίπτει (Πολυβ.). « ‖. τὸ ἐρχόμενον σάββατον. »Τῷ ἐρχομένῳ σαββάτῳ, « Πρξ. Ἀποστ. ‖. τὸν ἐρχόμενον μῆνα τελειόνει τοὺς εἰκοσιδύο (χρόνους), ἴδε Τελειόνω. §. μ' ἔρχεται (δὲν μ' ἔρχεται) τὸ 'πόδημα (ἡ χάλτσα κτλ.), ἴδε Γίνομαι.

Ἐρχομός. Ἔλευσις, ἄφιξις. **arrivée. θ.**

Ἔρωτας (ὁ). »Ἔρως-ωτος (ὁ), ἵμερος (ποιητ.). **amour**, ἴδε καὶ Ἀγάπη.

Ἐρωτεύομαι, Μ. (θὰ) ἐρωτευθῶ (ἀόρ. Ἐρωτεύθηκα, ὁ πθ. πρκ. τῆς μτχ. Ἐρωτευμένος), ῥ. ἀποθ. » Ἐράω, ἔρωτι ἁλίσκομαι. **aimer, devenir (être) amoureux de, être épris d'amour, amouracher, s'amouracher.** ‖. ἐπειδὴ ἐρωτεύθηκε 'ς τὸ κορήτσι. »Ἔρωτι τῆς κόρης ἁλούς.

Ἐρώτημα. »Ἐρώτησις, πεῦσις. §. ἐρώτημα. **demande, θ. question, interrogation.**

Ἐρωτῶ (προφ. κοιν. Ῥωτῶ), ῥ. »Ἐρωτάω, πυνθάνομαι, ἔρομαι. **demander, interroger.** ‖. ἐρωτῶ καὶ μανθάνω. »Πυνθάνομαι. **s'informer auprès de quelqu'un de quelque chose.**

Ἑσπέρα (καὶ κατὰ συγχ. Σπέρα. ἐν χρήσει μόνον εἰς τὸν συνειθισμένον βραδυνὸν χαιρετισμόν): καλὴ 'σπέρα. »Ὑγίαινε. **bonsoir.**

'Εσὺ, (ἡ γεν.) σοῦ, (ἡ αἰτ.) σὲ καὶ ἐσένα· (Πληθ. ἡ ὀν.) ἐσεῖς (ἡ γεν. καὶ αἰτ.) ἐσᾶς καὶ σᾶς· ἀντων. (Πρωτότυπος, β'. προσώπου). » Σὺ (κτλ.), αὐτός. tu, toi, vous, vous autres, ἴδε καὶ 'Εγώ. ||. ἔ, ἐσένα λέγω! »Οὗτος, σὲ φωνῶ. hola! l'ami! he, vous! ||. ἔλα, σὺ, φώναξέ μου 'τον αὐτὸν δυνατά. »Ἴθ', οὗτος, ἀναβόησον αὐτόν μοι μέγα, »Ἀρστφ.

'Ετοιμάζω (προφ. κοιν. 'Οτοιμάζω), ῥ. μετ. » Παρασκευάζω, ἑτοιμάζω, εὐτρεπίζω, προδιατίθημι, συσκευάζω. préparer, aprêter, disposer. ||. ἑτοιμάζω τὸ ἄλογον (μουλάρι, χαράδι, κτλ.). »'Επισκευάζω, κατασκευάζω· ἴδε καὶ Ἀρματόνω, καὶ Σιάζω. ||. ἑτοιμάζομαι, ῥ. μέσ. »Παρασκευάζομαι, συσκευάζομαι, ἐν παρασκευαῖς εἰμι, στέλλομαι (κυρ. διὰ ταξεῖδι). se préparer, se disposer, faire ses préparatifs. ||. καὶ αὐτὸς μὲν ἑτοιμάζετο κἄτι 'να 'πῇ. »Καὶ ὁ μὲν ἀνήγετο ὥς τι ἐρῶν (Πλάτ.). ||. ἑτοιμάζετο 'να ἐκστρατεύσῃ, μ' ὅλον ὅτι ἦτον ἐναντίον τῆς γνώμης 'του. »Ἀσχάλλων μὲν καὶ παρὰ γνώμην, ὅμως δ' ἔσχε περὶ τὴν ἔξοδον ('Ηρωδ.). « ||. ἑτοιμάζετο διὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν. »'Επὶ τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἐστέλλετο. ||. ἀφ' οὗ ἑτοιμάσθησαν (ἑτοίμασαν ὅ,τι 'τοὺς ἐχρειάζετο). »'Επεὶ παρεσκεύαστο αὐτοῖς (Θκδ.)«. lorsque leurs préparatifs furent faits. ||. ἀφ' οὗ ἑτοιμάσθηκαν καὶ τὰ δύο μέρη. »'Επεὶ δὲ παρεσκεύαστο ἀμφοτέροις (αὐτ.) «. quand tout fut prêt de part et d'autre.

'Ετοιμασία. »Παρασκευὴ, εὐτρεπισμός. préparation, préparatifs, apprêt, appareil.

'Ετοιμολογία. »'Ετοιμότης λόγων (Πλούτ.), ὀξύτης (εὐστοχία) περὶ τὰς ἀπαντήσεις, τὸ περὶ τὰς ἀποκρίσεις εὔστοχον. prestesse de reparties, présence d'esprit.

'Ετοιμόλογος, η, ον. »'Οξὺς (»Εὔστοχος, »Εὔθηκτος) περὶ τὰς ἀπαντήσεις. qui a la repartie prompte.

'Ετοιμόγεννη. »'Η πρὸς τῷ τίκτειν οὖσα, ἐπίτεξ-εκος, ἐπίτοχος. femme qui est près d'accoucher.

Ἕτοιμος (προφ. καὶ Ὅτοιμος), η, ον. »Ἕτοιμος, εὐτρεπὴς, συνεσκευασμένος, συνεστηκώς. prêt, préparé. ||. τὸ στράτευμα εἶν' ἕτοιμον. »Συνέστηκε τὰ τῆς δυνάμεως· »Στρατιὰ συνεστηκυῖα. sur pied, prête à marcher.

Ἔτος (τὸ), (διεσώθη μόνον εἰς τὸ »Πολλὰ τὰ ἔτη, ἢ Πολλὰ τὰ ἔτησας, τὸ ὁποῖον καὶ συγκοπὲν, κατήντησεν ὄνομα οὐδέτερον, τὸ »Σπολλάτη ἢ Σπολλάτι), ἴδε τὴν λέξιν.

Ἔτσι, (ἐκ τοῦ) »Ἔτι (κατὰ τὸν Κορ., ἢ ἐκ τοῦ) »Ἔστι (κατὰ τὸν Οἶκον.) (πιθανώτερον ὅμως ἐκ τοῦ Ατν.) Etsi, ἐπ. ('Ομοιωμ.) »Οὕτω (πρὸ συμφώνου), οὕτως (πρὸ φωνήεντος), οὑτωσὶ, ταύτῃ, ὧδε. ainsi. §. ἴδε καὶ Λοιπόν. ||. ἔτσι 'να χαρῇς τὴν ζωήν σου (τὰ 'μμάτιά σου κτλ.)! »Οὕτως ὄναιο! ainsi le ciel vous conserve. ||. ἔτσι νἄχω καλὸν (φρσ. εὐχτ.)! »Οὕτω τί μοι ἀγαθὸν γένοιτο (Δμ.) « ||. ἔτσι κ' ἔτσι (φρσ.). »Μετρίως ἔχων. là-là. ||. (καὶ κατ' ἄλλ. ἐκδχ.) ἀφ' οὗ ἔτσι καὶ ἔτσι 'δὲν ἐκίνησαν ἀμέσως, (ἀνάλογον κατά τι μὲ τὸ) »Καὶ, ἐπειδὴ καὶ ὣς οὐκ εὐθὺς ὥρμησαν (Θκδ. Ζ', 74).« ||. 'δὲν 'τὸ πωλῶ, ἔτσι ὅμως 'τὸ δίνω. »Οὐ πωλέω, δίδωμι δὲ ἄλλως,« 'Ηρ. ||. δὲν εἶν' ἔτσι; ἴδε Εἶμαι. ||. ἔτσι καὶ ἔτσι ἔκαμα. »Οὕτως καὶ οὕτως ἐποίησα,« Γρφ. ||. ἔτσι 'τὸ 'ρώτησα (χωρὶς σκοπὸν δηλ. καὶ προμελέτην). »Ἄλλως ἠρόμην (Λουκιαν.). sans conséquence. ||. ἔτσι 'τὸν ἦλθε καὶ μὲ 'τὸ 'ρώτησε. »Ἄλλως ἐπελθὸν, οὐκ ἐξεπίτηδες, ἤρετό με (ὁ αὐτ.). ||. ἔτσι εἶνε· » Ἔστι ταῦτα· »Οὕτως ἔχει. c'est vrai. ||. ἔτσι 'τὸ ἐξηγῶ. »Ταύτῃ συμβάλλομαι. ||. ἔτσι λοιπὸν ἂς κάμωμεν, ἀφ' οὗ καὶ ὁ θεὸς ἔτσι θέλει. »Ταύτῃ τοίνυν ποιῶμεν, ἐπειδὴ καὶ τοῖς θεοῖς ταύτῃ φίλον,« ἴδε καὶ Καθώς. ||. καὶ αὐτὸ μὲν εἶν' ἔτσι. »Καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα (ταύτῃ).«

Εὐγένεια (ἡ λαμπρὰ, εὐγενὴς καταγωγή). »Εὐγένεια, γένους λαμπρότης, τὸ εὖ (καλῶς) γεγονέναι. noblesse, condition relevée. §. (συνεκδοχ. τὸ εὐγενικὸν φέρσιμον, ὁ καλὸς τρόπος τοῦ φέρεσθαι.) » Κομψότης, ἀστειότης, εὐτραπελία, κομψεία. urbanité, civilité, politesse, courtoisie, θ. honnêteté. §. εὐγένειαις (πληθ. οἱ ὑποχρεωτικοὶ καὶ περιποιητικοὶ λόγοι). » Φιλοφρονήσεις. prévenances.

Εὐγενὴς (ὁ καταγόμενος ἀπὸ λαμπρὸν γένος). »Εὖ γεγονὼς (φὺς-φύντος), εὐγενὴς, ὁ (ἡ, τὸ, οἱ κτλ.) ἐκ γένους, γενναῖος (»Καὶ τοῖς παραδυναστεύουσι ϗ γενναίοις Ὀδρυσσῶν,« Θουκ.), εὖ ἥκων γένους, εὐπατρίδης. noble, gentilhomme, homme de condition, ἴδε ϗ Γένος. ||. ἐπειδὴ ἔτυχαν 'να ἦνε καὶ εὐγενεῖς καὶ καλοαναθρεμμένοι, καὶ 'να ζήσουν καὶ μὲ ὑπόληψιν. »Ἐπεὶ καὶ γεγενῆσθαι καλῶς, καὶ πεπαιδεῦσθαι σωφρόνως, καὶ βεβιωκέναι φιλοτίμως συμβέβηκεν αὐτοῖς (Δημοσθ. Ἐπιτάφ.). « ||. οἱ εὐγενεῖς ἂν λάβουν καὶ καλὴν ἀνατροφὴν, γίνονται τέλειοι κατὰ τὴν ἀρετήν. »Τοὺς εὖ φύντας, ἐὰν καὶ εὖ τραφῶσιν, οὕτω τελέους γίγνεσθαι πρὸς ἀρετὴν (Πλάτ. Ἀλκ. Α'). « ||. ὅτι εἶνε πλέον εὐγενὴς παρὰ ἄλλους. »Γεγονέναι βέλτιον ἄλλων. §. (συνεκδοχ. ὁ ἔχων φέρσιμον, τρόπον εὐγενικὸν καὶ ὑποχρεωτικὸν), ἴδε Εὐγενικός.

Εὐγενικὰ, ἐπ. »Εὐγενῶς, κομψῶς, χαριέντως, ἐλευθερίως. noblement, civilement, poliment.

Εὐγενικὸς, ἡ, όν. »Ἀστεῖος, δεξιὸς, εὐτράπελος, κομψὸς, χαρίεις, ἐλευθέριος. poli, galant, civil, courtois, honnête.

Εὐθὺς (προφ. κοιν. Εὐτὺς), ἐπ. (Χρον.), ἴδε Ἀμέσως. ||. εὐθὺς καθὼς (ὁποῦ). »Ἅμα. dès que, aussitôt que. ||. εὐθὺς καθὼς 'τοὺς εἶπαν τὴν εἴδησιν, ἔτρεξαν πρὸς βοήθειαν. »Τῆς ἀγγελίας ἅμα ῥηθείσης (αὐτοῖς), προσεβοήθουν, « Θχ. ||. εὐθὺς ὁποῦ γεννηθοῦν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, καταδικάζονται καὶ εἰς θάνατον. »Ὁ θάνατος ἅμα τῷ γενέσθαι πάντων κατέγνωσται. ||. εὐθὺς ὁποῦ (καθὼς) κατάλαβε τὸ καλλήτερον. »Ἐπειδὴ τάχιστα συνῆκε τοῦ κρείττονος. dès que, si tôt que. ||. εὐθὺς καθὼς ἐπέρασα ἀντίκρυ. » Εὐθὺς γὰρ ὡς διέβην, « (Αἰσχιν. ἐπιστολ.). ||. εὐθὺς ὁποῦ (καθὼς) ἀναίβης. »Ἐπειδὰν τάχιστα ἀνέλθῃς· »Ἅμα τῷ ἀνελθεῖν σε. aussitôt que, ἴδε καὶ Καθώς. ||. εὐθὺς καθὼς ἄρχισεν ὁ πόλεμος, ἴδε Ἀρχινῶ.

Εὐκαιρία. »Σχολὴ (»Σχολὴ ἡ παρὰ τοῖς πολλοῖς λεγομένη Εὐκαιρία, « Σχολ. Πλάτ.), ἄδεια. loisir. §. »Καιρὸς, εὐκαιρία, συντυχία, εὔθετος ὥρα, ἀφορμή. occasion. ||. μὲ πρώτην εὐκαιρίαν. » Ὅταν ᾗ πρῶτον οἷόν τε (Δημοσθ.) «. par la première occasion.

Εὐκαιρόνω (προφ. κοιν. Ἀφκαιρόνω), ἴδε Ἀδειάζω.

Εὔκαιρος (προφ. κοιν. Ὄφκαιρος), η, ον, ἴδε Ἄδειος. §. ἄνθρωπος εὔκαιρος (μεταφορ. ὁ ἀσύστατος καὶ χωρὶς βάσιν). »Κενός. vain, léger, ἴδε καὶ Ἐλαφρόμυαλος. §. λόγος (πρᾶγμα κτλ.) εὔκαιρος (ὁ ἀσυλλόγιστος καὶ ἀναπόδεικτος). »Μάταιος, εἰκαῖος (καὶ ποιητ.) ὑπηνέμιος, ἐτώσιος, ἀνεμώλιος, ἄκαιρος (»Ἄκαιρα ϗ κενά. « Ξεν. Ἐπις.). vague, frivole. ||. εὔκαιρα λόγια, ἴδε Μωρολογία. ||. εἰς τὰ εὔκαιρα (φρασ.). »Εἰς ἄκαιρα ποιεῖν (Θεογν. 899), ἴδε Καλὸς (εἰς τὸ: τοῦ κακοῦ). ||. ὁμιλῶ 'ς τὰ εὔκαιρα, ἴδε Ἀέρας. ||. περπατῶ 'ς τὰ εὔκαιρα, ἴδε Περιπατῶ.

Εὐκαιρῶ, ῥ. οὐδ. » Εὐκαιρέω (μεταγ. » Καὶ οὐδὲ φαγεῖν ηὐκαίρουν, « Εὐαγγ.), ἴδε Ἀδειάζω.

Εὐκαίρωμα (προφ. κοιν. Ἀφκαίρωμα), ἴδε Ἄδειασμα.

Εὔκολα, ἐπ. »Ῥᾳδίως, εὐχερῶς, εὖ (μὲ αὐτὸ σχηματίζονται ὅλαι σχεδὸν αἱ σύνθετοι λέξεις, κατὰ τὸ παράδειγμα τῶν ἐφεξῆς σημειουμένων), εὐπετῶς, εὐμαρῶς, εὐπόρως, εὐκό-

λως, ἀπραγμόνως. facilement, aisément. ||. πλέον εὔχολα, ἴδε Εὐχολώτερα. ||. πολλὰ εὔχολα. »Ῥᾷστα, ὡς ῥᾷστα.

Εὐχολία. »Εὐχολία, εὐχέρεια, ῥαστώνη. facilité, θ. aisance, θ.

Εὐχολοαναίβατος, η, ον. »Εὐεπίβατος. aisé (facile) à monter.

Εὐχολοάναφτος, η, ον. »Εὐέξαπτος. facile à s'enflammer (à prendre feu).

Εὐχολόβραστος, η, ον, ἴδε Καλόβραστος.

Εὐχολογέλαστος, η, ον. »Εὐαπάτητος, εὐεξαπάτητος, εὐπαραλόγιστος. facile à tromper.

Εὐχολογνώριστος, η, ον. »Εὔγνωστος, εὔσημος, εὐδιάγνωστος. facile à connaître, connaissable.

Εὐχολογύριστος, η, ον. »Εὔστροφος, εὔτρεπτος, εὐτράπελος, ὑγρός. flexible, maniable, souple. §. (μεταφορ.) »Εὐμετάβλητος, εὐμετάβολος, εὐπαράτρεπτος, εὐπαράγωγος, εὐμετάπειστος, εὐμετάπτωτος, εὐμετάτρεπτος, εὐμεταποίητος, εὐπαρακόμιστος, ἀγώγιμος. changeant, versatile, volage.

Εὐχολοδιάβαστος, η, ον. »Εὐανάγνωστος, εὔσημος, εὐκρινής. lisible.

Εὐχολοδιόρθωτος, η, ον. »Εὐεπανόρθωτος, εὐδιόρθωτος. facile à corriger (remédier).

Εὐχολοδούλευτος, η, ον. » Εὐεργὸς καὶ Εὐεργὴς (Θφρ.). facile à travailler.

Εὐχολοκατόρθωτος, η, ον. »Εὐκατέργαστος. facile à exécuter, ἴδε καὶ Εὔχολος.

Εὐχολόκαυστος, η, ον. »Εὔπρηστος, εὔφλεκτος. combustible.

Εὐχολοκίνητος, η, ον. Εὐκίνητος. facile à mouvoir, mobile, ἴδε καὶ Εὐχολογύριστος.

Εὐχολοκυρίευτος, η, ον. »Εὐάλωτος, εὐχείρωτος. facile à prendre (à soumettre).

Εὐχολολύγιστος, η, ον. »Εὔκαμπτος, εὐκαμπής, ὑγρός. flexible, souple, pliable.

Εὐχολομοίραστος, η, ον. »Εὐδιανέμητος. facile à partager.

Εὐχολοοικονόμητος, η, ον. »Εὐμεταχείριστος, εὐάγωγος, εὐδιοίκητος, εὐοικονόμητος. traitable.

Εὐχολοπάτητος, η, ον. »Εὐέφοδος.

Εὐχολόπιαστος, η, ον. »Εὔληπτος, εὐάλωτος, εὐχείρωτος, εὐχερής. facile à prendre (saisir, empoigner).

Εὐχολοπέραστος, η, ον. »Εὐδιάβατος, εὐδιόδευτος. facile à traverser.

Εὐχολοπότιστος, η, ον. »Εὐαρδής. facile à arroser.

Εὔχολος, η, ον. »Ῥᾴδιος, εὐχερής, εὔχολος, εὔπορος, πρόχειρος, εὐμαρὴς ἀπράγμων, φαῦλος (Πλάτ. Πολιτ.). facile, aisé. ||. πλέον εὔχολος, ἴδε Εὐχολώτερος. ||. πολλὰ εὔχολος. »Ῥᾷστος, ἀπραγμονέστατος, κτλ.

Εὐχολοσήκωστος, η, ον. »Εὐμετακόμιστος, ἀγώγιμος. portatif.

Εὐχολοτσάκκιστος, η, ον. »Εὔθραυστος. fragile.

Εὐχολοχώνευτος, η, ον. »Εὔπεπτος, εὐκατέργαστος, εὐστόμαχος, εὐδιαφόρητος, εὐοικονόμητος, ῥᾷστα διαχωρῶν. facile à digérer.

Εὐχολογώριστος, η, ον. »Εὐδιαίρετος. facile à diviser (à séparer).

Εὐχολύνω, Μ. (θὰ) εὐχολύνω (ἀόρ: Εὐχόλυνα), ῥ. μετ. »Εὐχερῆ (»Εὔχολον, »Ῥᾷστον) ποιέω. facilliter.

Εὐχολώτερα, ἐπ. »Ῥᾷον, ῥᾷδιον, εὐχερέστερον, ἀπραγμονέστερον, κτλ. plus facilement, avec plus de facilité, etc. ||. τὰ μετρίως ὑγρὰ ξύλα πριονίζονται καὶ σχίζονται εὐχολώτερα παρὰ τὰ κατάξηρα. »Εὔπριστα δὲ καὶ εὔσχιστα τὰ ἐνικμότερα τῶν πάμπαν ξηρῶν,« Θφρ.

Εὐχολώτατος, η, ον, ὑπερθ. καὶ

Εὐχολώτερος, η, ον, συγκρ. τοῦ Εὔχολος. »Ῥάων, ἀπραγμονέστερος, εὐκοπώτερος κτλ. plus facile, etc.

Εὐλάβεια. »Θειασμὸς, δεισιδαιμονία (ἡ λέξις μετέπεσεν εἰς κακὴν σημασίαν), εὐλάβεια, θεοσέβεια, dévotion.

Εὐλαβής. »Θεοσεβής, εὐλαβής. dévot.

Εὐλογημένος, η, ον. Εὐλογητὸς, εὐλογημένος. beni, benit. ||. (ἐμφαντικῶς καὶ ἐνίοτε κατ' εἰρωνείαν), ἴδε Καλότυχος. §. εὐλογημένον (κατ' εὐφημισμὸν τὸ σπυρὶ τῆς πανούκλας). » Ἄνθραξ. charbon (de la peste).

Εὐλογία. » Εὐλογία (μεταγ.). bénédiction.

Εὐλογιά (κατ' εὐφημισμὸν), πάθ. (οἱ ἀρχαῖοι 'δὲν τὴν ἐγνώριζαν. Πρῶτον ἀπαντᾶται ἡ λέξις εἰς τὰς ἐπιστολὰς τοῦ Πτωχοπροδρόμου. Ὁ δὲ Ῥαζῆς, περὶ λοιμοῦ, λέγει ὅτι: »Εὐλογίαν ὠνόμασαν οἱ παλαιοὶ τὸ ἓν εἶδος, τὸ μοχθηρότερον τῶν δύο κτλ.« Μερικοὶ ἠθέλησαν 'να μετασχηματίσουν τὴν λέξιν εἰς τὸ) » Φλογία, (καλλήτερον μὲ φαίνεται ἡ) Φλογιὰς (νόσος). petite verole, θ. ||. ἡ — τῶν προβάτων. » Φλυκτίς. claveau, clavelée, clavin.

Εὐλογιάρης, α, ικον). marqué
Εὐλογιοκομμένος, η, ον) (gravé, grêlé) de la petite verole.

Εὔλογος, η, ον. » Δίκαιος, εὔλογος, ὁ (ἡ, τὸ, οἱ, κτλ.) κατὰ λόγον, εὐπρόσωπος, εἰκὸς-ότος (τὸ). juste, raisonnable. ||. 'τὸ εὑρίσκω εὔλογον. »Δοκιμάζω, δικαιόω, ἐγκρίνω. ||. 'δὲν ηὗρεν εὔλογον 'να πολεμήσῃ. »Πολεμεῖν οὐκ ἐδοκίμαζε (Φιλ.). ||. 'να συμβιβασθοῦν ὅπως 'τὸ εὕρουν εὔλογον οἱ Γάβιοι. »Συμβάσεις ποιεῖν, ἐφ' οἷς ἂν οἱ Γάβιοι δικάιῶσι (Σουΐδ.).«

Εὐλογῶ, ῥ. μετ. » Εὐλογέω (μεταγ.). bénir, donner la bénédiction.

Εὔμορφα (προφ. κοιν. Ὤμορφα), ἐπ. »Εὐπρεπῶς. honnêtement, décemment, ἴδε καὶ Καλά. 2) (συνκδγ.) ἀντὶ Ἐπιτήδεια. ||. σγίσε' το ἀπὸ τὸ πλάγι εὔμορφα. »Παράσχισον χρηστῶς,« Ἀθ.

Εὐμορφαίνω, Μ. (θὰ) εὐμορφαίνω (ἀόρ. Εὐμόρφαινα), ῥ. μετ. καὶ ἀμ. »Καλλύνω, ὡραΐζω, καθωραΐζω. embellir.

Εὐμορφιά· »Κάλλος (τὸ), ὥρα, ὡραιότης, καλλονή. beauté, θ. ||. (». φορεῖ) γιὰ εὐμορφιά'. »'Αγλαΐας ἕνεκα,« Ξνφ.

Εὐμορφοχαμωμένος, η, ον, ἴδε Εὔμορφος καὶ Καλοχαμωμένος.

Εὔμορφος (προφ. κοιν. Ὤμορφος), η, ον. »Καλὸς, εὐειδής, εὐπρόσωπος, ὡραῖος, εὔμορφος, εὐπρεπής, ὄψει εὖ ἔχων (ἥκων), ἀγαθὸς τὴν ἰδέαν (ὄψιν). beau (πρὸ συμφώνου), bel (πρὸ φωνήεντος).

Εὐμορφότερος (προφ. κοιν. Ὠμορφότερος), η, ον. »Καλλίων, καλλιώτερος, προφερέστερος τὴν ὄψιν. plus beau.

Εὐνουχίζω (προφ. κοιν. Μουνουχίζω), ῥ. μετ. »'Εκτέμνω (» Ἴδιον δὲ τοῦ Σκυθικοῦ καὶ τοῦ Σαρματικοῦ παντὸς ἔθνους τὸ τοὺς ἵππους ἐκτέμνειν, εὐπειθείας χάριν,« Στρ 46. Ζ') ὀργοτομέω, εὐνουχίζω. châtrer.

Εὐνούχισμα (προφ. κοιν. Μουνούχισμα). » 'Εκτομή, ὀρχοτομία, εὐνουχισμός. castration.

Εὐνοῦχος. »'Εκτετμημένος, ἐκτομίας καὶ ἐντομίας. εὐνοῦχος, τομίας, θλαδίας, σπάδων, εὐνουχίας. castrat, eunuque.

Εὑρετημιόν » Εὕρημα, ἕρμαιον. trouvaille, θ.

Εὑρετήκια (τὰ). » Εὕρετρα (τὰ). recompense pour une chose perdue et trouvée.

Εὑρετὸν (προφ. κοιν. 'Βρετό). »Αἴνιγμα, γρῖφος, εὕρημα (Εὐριπ. Ἀλκ. 533). énigme, θ. logogriffe.

Εὑρίσκω (προφ. κοιν. 'Βρίσκω), (θὰ) εὕρω (ἀόρ. Ηὗρα), ῥ. μετ. » Εὑρίσκω. trouver. ||. ἂν εὕρω καιρ... »Καιροῦ λαβόμενος. ||. ἂν εὕρω ... καιρίαν.»'Εὰν λάβωμαι σχολῆς. ... ἐμβαίνωντας μέσα, 'τὸν εὑρίσκω... »Καὶ παρελθὼν εἴσω, καταλαμβάν... αὐτόν...« ||. εὑρέ μου ἀπὸ κἀνέ... 300 δραχμάς. » Πόρισόν μοι ποθ... ||. εὑρίσκω αἰτίαν. »Αἰτιάομαι. s'en prendre à, attribuer la cause, imputer. ||. εὑρίσκω εὔλογον, ἴδε Εὔλογον. ||. 'τὸ πουλεῖ ὅσα (καθὼς) ε...

ρῶ. » Πωλεῖ καὶ ἀποδίδοται αὐτὸν τοῦ εὑρεθέντος. ||. εὑρίσκομαι, παθ. ἢ μέσ. »Διάκειμαι, ἔχω. §. εὑρίσκομαι. se trouver. ||. καὶ μ' ὅλον ὅτι 'ταῖς εἴπαμεν 'να εὑρεθοῦν ἐδῶ. »Εἰρημένον δ' αὐταῖς ἀπαντᾷν ἐνθάδε (Ἀριστοφ. Λυσιστρ.)«. ||. ἐπρόσταξαν τοὺς πρέσβεις 'νὰ εὑρεθοῦν (τὴν τάδε ἡμέραν) εἰς τὴν Κύζικον. »Τοὺς πρέσβεις ἐκάλεσαν ἀπαντᾷν εἰς Κύζικον. ||. 'δὲν εὑρέθη τὴν διωρισμένην ἡμέραν εἰς τὸ κριτήριον. » Οὐκ ἀπήντησε πρὸς (ὡς, ἐπὶ) τὴν κυρίαν. ||. εὑρέθηκα μιὰ' φορὰ' παρὼν, ὅταν ἐρωτοῦσεν ἕνας τὸν Σοφοκλῆ. »Σοφοκλεῖ ποτε παρεγενόμην ἐρωτωμένῳ ὑπό τινος (Πλάτ.). « §. καλῶς 'να σ' εὕρω (φρσ.). »Προπίνω σοι. ||. ἦπιε ἢ 'τὸν ηὗρε. »Φιλοτησίαν προὔπιεν αὐτῷ. ||. 'να 'τὸν εὕρῃ ὁ θεὸς (φρσ.), ἴδε Θεός. ||. θὰ 'τὸ εὕρῃ νομίζω. » Καί μιν ἐπαυρήσεσθαι ὀΐω,« Ἰλ. Ζ', 355. §. (ἐπιτυγχαίνω εἰς τὸ βλῆμα). »Ἦν οὖν σκοπὸς τοῖς ὁπλίταις μικρόν τι ψαῦσαι χροὸς εἰς ἔνδειξιν ἐπιτηδειότητος τῆς εἰς μάχην, ὃ δὴ καὶ εἰσέτι νῦν πολλοὶ μιμούμενοι, σπεύδουσιν, ὡς αὐτοί φασι, μόνον ἀλλήλους εὑρεῖν,« Εὐσταθ. Ἰλ. Ψ. 806,). »Τυγχάνω, καθικνέομαι, (Ποιητ.) ἐπαυρίσκω. atteindre. ||. 'τὸ ηὗρες (φρσ.), ἴδε 'Επιτυγχαίνω ἢ §. 'Εφευρίσκω καὶ §. Ἀπαντῶ. ||. τοῦ κάκου πολεμᾶτε, δὲν θὰ 'τωὕρετε. »Ἄλλως φλυαρεῖτ', οὐ γὰρ ἐξευρήσετε.

Εὐρύχωρα, ἐπ. » Εὐρυχώρως. amplement, spacieusement, au large.

Εὐρυχωρία. » Εὐρυχωρία. grand espace, endroit spacieux, lieu vaste.

Εὐρύχωρος, η, ον. » Εὐρύχωρος. spacieux, vaste, ample.

Εὔτακτος, η, ον. » Κόσμιος, σεμνός, εὔτακτος, εὔκοσμος. réglé, modéré.

Εὐταξία. »Κοσμιότης, σεμνότης, εὐκοσμία, τάξις, εὐταξία, τὸ σεμνὸν (κόσμιον ἦθος). décence, bienséance, honnêteté.

Εὐταξίας (ὁ ὑπηρέτης τῶν ἐκκλησιῶν, ἀντὶ) » Ὁ ἐπὶ τῆς εὐταξίας. bedeau.

Εὐτυχία. » Εὐτυχία, εὐπραγία ἢ εὐπραξία, εὐκληρία, εὐκλήρημα, εὐημερία, εὐδαιμονία, εὐθηνία, ὄλβος, μακαριότης. bonheur, félicité, prospérité.

Εὐτυχισμένος, η, ον. » Εὐδαίμων, εὐτυχής, ὄλβιος, εὐθηνῶν. heureux, fortuné. ||. τὴν Χερσόννησον, τόπον καλὸν κ' εὐτυχισμένον. » Χεῤῥόννησον, χώραν καλὴν καὶ εὐδαίμονα.

Εὐτυχῶ, ῥ. οὐδ. » Εὐπραγέω, εὖ πράσσω(-ττω). κατορθόω, εὐφορέω, εὐθηνέω, εὐτυχέω, εὐδαιμονέω, τελεσφορέω (κυρ. διὰ τὰ φυτά). prospérer.

Εὐφραίνομαι, ῥ. ἀμ. » Τέρπομαι. jouir, se délecter.

Εὐχαρίστησις. »Ἀρέσκεια, ἡδονὴ, εὐφροσύνη, τὸ ἡδόμενον, τὸ χαῖρον. satisfaction. contentement, plaisir, agrément. ||. ἔχω ('δὲν ἔχω) εὐχαρίστησιν, ἴδε Ἀρέσσω. ||. μὲ εὐχαρίστησιν, ἴδε Χαρά.

Εὐχαριστία. » Χάρις, εὐχαριστία (μεταγ.). remerciment.

Εὐχαριστῶ, ῥ. μετ. » Χαρίζομαι, τὸ ἱκανὸν ποιέω. contenter, satisfaire. §. » Χάριν οἶδα (ἔχω), χάριτας ὁμολογέω (ἀπονέμω, ἀποδίδωμι), εὐχαριστέω (μεταγ.). remercier, rendre grâces. ||. ἀλλ' ἐσένα μὲν, ὦ 'Ερμῆ, καὶ τὸν Δία σᾶς εὐχαριστῶ' που μ' ἐννοιάσθητε· αὐτὸν ὅμως κτλ. » Ἀλλὰ σοὶ μὲν, ὦ 'Ερμῆ, καὶ τῷ Διῒ χάρις τῆς ἐπιμελείας· τοῦτον δὲ κτλ. (Λουκιαν. Τίμ.).« ||. πήγαινε 'να εὐχαριστᾷς τὴν τύχη' σου, ἴδε Πηγαίνω. ||. εὐχαριστῶ (λέγομεν προσέτι, καὶ ὅταν εὐχόμενοι ἀποποιώμεθά τι προσφερόμενον, καθὼς καὶ ὁ Ξανθίας τοῦ Ἀρστφ., προσκαλούμενος εἰς δεῖπνον, λέγει :) » Κάλλιστ' ἐπαινῶ « (Βατρ. 805.), » Καλῶς φαμὲν ἔχειν καὶ χαίρειν κελεύομεν ὅταν μὴ δεώμεθα μηδὲ λαμβάνωμεν (Πλούτ. Περὶ τοῦ πῶς δεῖ τὸν νέον κτλ.). ||. εὐχαριστῶ διὰ

τὸ κάλεσμα. »᾿Επαινῶ τὴν κλῆσιν,« Ξνφ. ||. εὐχαριστοῦμαι, ῥ μέσ. »Ἀγαπῶ, ἀρκέομαι, στέργω, χαίρω, ἀρέσκομαι, ἡδομένῳ μοι ἐστί. se contenter, se trouver bien, se louer de.

Εὐχὴ, ἴδε Εὐλογία.

Εὐχολόγ:. » Εὐχολόγιον (μεταγ.). bréviaire.

Εὔχομαι, M. (θὰ) εὐχηθῶ (ἀόρ. Εὐχήθηκα), ῥ. ἀποθ. ἴδε Εὐλογῶ.

῎Εφ (προφ. καὶ Οὔφ καὶ Πύφ)! ἐπιφών. (σημ. ἀηδίαν, ἀποστροφὴν, δυσαρέσκειαν, κτλ., μάλιστα ὅταν αἰσθανώμεθα δυσωδίαν). » Φῦ! fi! ||. ἔφ (ποῦφ)! τί καπνὸς εἶν᾿ αὐτός! » φῦ, φῦ! ἰοὺ, ἰοὺ, τοῦ καπνοῦ (Ἀριστοφ. Λυσιστρ.)!

᾿Εφέτος (Αἰολ. ἀντὶ ᾿Επ᾿ ἔτος. » Καὶ τὰ πέρυσι βέλτιστα τῶν ἠθῶν, εὐδαμοῦ δίδωσι τὸ ἐφέτος ὁρᾶν, « Ἰωσὴφ Βρυένν.), ἐπίρ. (χρον.). » Τῆτες, τὸ τῆτες. cette année.

᾿Εφεύρεσις. »᾿Επίνοια, ἐπινόημα, ἐξεύρεσις, μηχάνημα. invention.

᾿Εφευρίσκω (ἴδε τὸ ἁπλοῦν), ῥ. μετ. » ᾿Επινοέω, μηχανάομαι, τεχνάομαι(-άζομαι), εὑρίσκω, ἐξευρίσκω inventer, deviner.

῎Εχει᾿ (τὸ), (ἀπὸ τοῦ ὀνοματ. ἀπαρεμφ.) »῎Εχειν (κατήντησεν ὄνομα οὐδέτερον, συνώνυμον μὲ τὸ Βιός), ἴδε τὴν λέξιν.

᾿Εχενῆδα, ψ. »᾿Εχενηΐς. remore.

᾿Εχθὲς (προφ. κοιν. ᾿Εχτὲς), ἐπ. (χρον.). »Χθὲς, ἐχθὲς (μεταγ.). hier. ||. ἀκόμα ἐχθὲς-προχθὲς (φρσ. ἀντὶ, Πρὸ ὀλίγου). » Χθὲς μὲν οὖν καὶ πρώην (Δημοσθ.)· » Χθὲς καὶ τρίτην ἡμέραν· »Χθιζά τε καὶ πρώϊζά. hier encore ou bien avant hier.

᾿Εχθεσινὸς, ἡ, όν. » Χθιζὸς, χθεσινός. d'hier. ||. κατὰ τὴν χθεσινὴν ᾿μας συμφωνίαν, ἤλθαμεν. »Κατὰ τὴν χθὲς ὁμολογίαν, ἥκομεν (Πλάτ.).«

῎Εχθρα. »῎Εχθος (τὸ), δυσμένεια, μῖσος (τὸ), ἀπέχθεια, ἔχθρα. haine, θ. inimitié, animosité.

᾿Εχθρεύομαι, M. (θὰ) ἐχθρευθῶ (ἀόρ. ᾿Εχθρεύθηκα), ῥ. ἀποθ. » Μισέω, ἀπεχθάνομαι, ἐχθραίνω, ἐ[χ]θαίρω (ποιητ.), ἀπεχθῶς (ἀλλοτρίω[ς]) διάκειμαι πρὸς, ἀπέχθομαι, δι᾿ ἔ[χ]θρας γίγνομαι (Ἀριστοφ.). haïr.

᾿Εχθρὸς (προφ. κοιν. ᾿Εχτρὸς κ[αὶ] χυδ. ᾿Οχτρός). »᾿Εχθρὸς, πολέμι[ος] ennemi. §. ᾿Εναντίος, ἀντίπαλ[ος] ἀπεχθὴς, δυσμενὴς, δύσνους, διάφ[ο]ρος, ἀντίδικος, ἀπεχθανόμενος. a[d]versaire.

῎Εχω (παρτ. Εἶχα, M. [θὰ] ἔχ[ω]) ῥ. μετ. »῎Εχω, κέκτημαι. avoir. ἔχω διάῤῥοιαν, δύναμιν, καιρὸν, κ[α]τρινάδαν, λόξυγκα, πονόματα σκοπὸν, ψώραν κτλ., ἴδε τὰς λέξει[ς] ||. ἔχω δουλειὰν, ἴδε Ἀδειάζω κ[αὶ] Δουλειά. ||. ἔχω ἐξ ἀκοῆς, ἴδε Ἀκο[ή] ||. ἔχω θέρμην (παροξυσμὸν), ἴ[δε] Θερμαίνομαι. ||. παρατήρησε τὸ μέ[]τωπό᾿ μου, ἂν ἔχω θέρμην. » ...σκ[έ]ψαι δέ μου » Τὸ μέτωπον, εἰ θέρ[]μην ἔχουσα τυγχάνω (Φερεκρ. π[α]ρὰ Φρυνίχ.).« ||. ἔχει ὁ θεὸς, ἴδε Θεό[ς] ||. ἔχω λάθος, ἴδε Λαθεύω. ||. ἔχ[ω] ἑορτὴν, ἴδε ῾Εορτάζω. ||. τί γνώμ[ην] ἔχεις, ἴδε Γνώμη. ||. τὸ παιδὶ ἔχ[ει] ᾿δόντια, ἴδε ᾿Δόντι. ||. ἔχω εἰρήνη[ν] » Εἰρήνην ἄγω, εἰρηνεύω. être e[n] paix. ||. ἔχω πόλεμον μὲ τινα. »Πο[]λεμίως ἔχω πρός. je suis en guer[]re avec. ||. ἔχει πόλεμον μὲ τ[ὸ] καλλήτερόν (ἀνώτερόν, δυνατώτερόν) ᾿του. » Πρὸς κρείττονα ἔχει αὐτο[ῦ] μάχην (῾Ησυχ. ἐν λέξει Γνωσιμα[]χῆσαι). ||. (Πολλάκις εἰς τὸ ἀρχ[αῖον] ἐλλείπει): ἂν ἔχουν δὲ καὶ οἱ [] κεντρὶ, ἢ ἂν ὁ μὲν ἔχῃ, ὁ δὲ ([] λ(ις) ᾿δὲν ἔχῃ, τοῦτο, ἡμεῖς το[] γιστον, ᾿δὲν ᾿τὸ εἴδαμεν. »Εἰ δ[] φω κέντρα ἔχοντες, ἢ ὁ μὲν, ὁ δ[] ἡμῖν γε οὐχ ὦπται, « Ἀρ[ι]ς. ||. [] ἔχω φίλον. » Χρῶμαι αὐτῷ. ||. [] οὐ ἔχεις τέτοιους φίλους. »Τοιού[των] φίλων πλουτῶν (εὐμοιρῶν). ||. ε[] βοηθὸν ᾿του τὸν Λύσανδρον. » [] συναγωνιστὴ τῷ Λυσάνδρῳ χρώ[με]νος ||. μία πόλις, ἡ ὁποία ᾿να μ[] εἶχέ ποτε μήτε ναοὺς, μήτε κτ[] μεγαλοπρεπῆ καὶ πολυέξοδα. » [] λεως, οὔτε ἱεροῦς, οὔτε κατασκε[]

πολυτελέσι χρησαμένης (Θουκ.). « ‖. ἔχει ἕνα περιβόλι. » Ἔστιν αὐτῷ κῆπος. ‖. ἔχω κόρην τῆς 'πανδρειᾶς. » Ἔστι μοι θυγάτηρ γάμου ὡραία (ἀνδρὸς ὥραν ἔχουσα). ‖. (τὸν γαμβρόν 'του) ὅ,που εἶχε τὴν ἀδελφή' του (γυναῖκα δηλ.). » Τὸν τὴν ἀδελφὴν ἔχοντα (Ξενοφ. Κυρουπ.). « (ὁ Ὅμηρος 'τὸ μετεχειρίσθη καὶ εἰς τὸ παθητικόν:) τοῦ ὁποίου ἡ κόρη εἶχε τὸν Ἕκτορα. » Τοῦ πέρ δὴ θυγάτηρ ἔχεθ' Ἕκτορι. ‖. ἔχει μέσα. » Περιέχει, contenir, renfermer. ‖. καλὸν (πολὺ καλὸν) 'νἄχῃς (φρσ. εὐκτ.)! » Εὖ σοι γένοιτο! » Πολλὰ κἀγαθὰ ὑμῖν γένοιτο! Dieu vous bénisse! grand bien vous fasse! ‖. ὁ τέλειος ἡγεμὼν πρέπει 'να ἔχῃ τέσσαρα πράγματα. » Τελειοτάτῳ ἡγεμόνι τέτταρα δεῖ προσεῖναι. ‖. μ' ὅλον ὅτι ἔχει ἄπειρα ἐλαττώματα. » Καί περ μυρίων αὐτῷ προσόντων, ὧν ἄν τις ἐπιλάβοιτο. ‖. διότι 'δὲν εἶχε περισσότερον ἀπὸ χιλίους στρατιώτας. » Χιλίων γὰρ αὐτῷ στρατιωτῶν πλέον οὐδὲν ὑπῆρχε. ‖. 'δὲν ἔχει ἄσπρα. » Ἐνδέεται χρημάτων. l'argent lui manque. ‖. ἐπειδή, καθὼς ἠξεύρεις, ἔχει ὁπωσοῦν πνεῦμα. » Φύσεως γε, ὡς οἶσθα, ἔχων δεξιῶς. §. ‖. ἔχω (βάλλω) τὴν πρώρην (ἢ τὸ καράβι ἔχει τὴν πρώρην) εἰς τὸν Μωρηὰν (εἰς τὴν νοτιάν, εἰς τὸν Βορρηάν, κτλ.), (φρσ. ὁμοία μὲ τὸ) » Τὰς ναῦς ὁρῶντες ἐπεχούσας πρὸς τὴν Πελοπόννησον (Πλτ. Ἀντών.) «. ‖. ἔχω κατὰ νοῦν (ἢ) εἰς τὸν νοῦν μου. Ἐν νῷ ἔχω, ἐπέχω (» Ἐπὶ ταύτην ἐπεῖχον στρατεύεσθαι «). ‖. ἔχε τὸν νοῦν σου· ποῦ ἔχεις τὸν νοῦν σου; κτλ. ἴδε Προσέχω. ‖. πολλαῖς φοραῖς, ἐπειδὴ ἔχομεν τὸν νοῦν μας ἀλλοῦ, οὔτε βλέπομεν, οὔτ' ἀκούομεν. » Πολλάκις πρὸς ἄλλα τὸν νοῦν ἔχοντες, οὔθ' ὁρῶμεν οὔτ' ἀκούομεν (Θεοφρ. περὶ Αἰσθ.). « ‖. ἔχω προσταγὴν (φρσ. ἀπαράλλακτος μὲ τὸ) » Ἔχων πρόσταγμα Λακεδαιμονίοις βοηθεῖν (Πλούτ. Λυσάνδ.). « ‖. 'πὲ 'μας, ἂν ἔχῃς τίποτε (νέον δηλ.). » Δίδαξον, εἴ τι ἔχεις (Ξενοφ. Ἀπομν. Γ'). « ‖. πόσην φιλίαν εἶχε μὲ τὴν πόλιν 'μας. » Ὡς εἶχε φιλίας πρὸς τὴν πόλιν (Ξενοφ. Ἑλλ.). « ‖. 'δὲν 'τὰ εἶχε καλὰ μὲ τοὺς συγγενεῖς 'του. » Οὐκ εὖ διακείμενος πρὸς τοὺς συγγενεῖς. ‖. τὸ Παλαμῆδι, ἔχει τὸ Νάπλι ἀποκάτω. » Ὑπέρκειται τῆς Ναυπλίας, ἐξ ὑπερδεξίου κεῖται (ἐστίν). il domine la ville, ἴδε καὶ Ἀποπάνω. §. ἔχω καιρὸν (χρόνια) 'ποῦ 'δὲν 'τὸν εἶδα. » Ἐκ πολλοῦ αὐτὸν οὐχ ἑώρακα. ‖. εἶχε χρόνια 'να λουσθῇ. » Ἐξ ἐτῶν ἄλουτος, ἴδε καὶ Καιρός. ‖. εἶχε τρεῖς ἡμέραις ὁ Αἰσχίνης 'πεθαμένος (ἢ) ἀφ' οὗ 'πέθανε. » Τρίτη μὲν ἦν Αἰσχίνῃ κειμένῳ. ‖. ἔχω ὥραν (πολλήν, ὀλίγην ὥραν) ὁποῦ ἦλθα, ἴδε Ὥρα. ‖. πόσαις τοῦ μηνὸς ἔχομεν; (ἢ) πόσαις ἔχει ὁ μῆνας; ἴδε Πόσας. §. εἶχα (ἔχω) κάμει, ἔλθει, ἰδεῖ, κτλ. » (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μὲ ὑπερσυντελικὸν) » Ἐπεποιήκειν, ἐληλύθειν, ἑωράκειν, κτλ. (ἢ μὲ τὸ βοηθητικὸν Εἰμὶ [» Τυγχάνω] καὶ τὴν μετοχὴν τοῦ ῥήματος:) » Πεποιηκὼς ἦν, ἐληλυθὼς (ἑωρακὼς κτλ.) ἤμην. j'ais (j'avais) fait (vu etc.), j'étais venu etc. ‖. 'τὸ εἶχεν ἀφήσῃ. » Ἐτύγχανε καταλελοιπώς. ‖. καὶ εἰς τί ἐπάνω μὲ τὸ ἔχεις ἐρωτήσῃ; » Σὺ δ' εἰς τί δή με τοῦτ' ἐρωτήσας ἔχεις; « Σοφ. §. ἔχει 'να κάμῃ μὲ τὴν τάδε (ἐρωτικῶς). » Ἔχει περὶ αὐτήν. il a des liaisons (une intrigue). ‖. τί ἔχει 'να κάμῃ τοῦτο μ' ἐκεῖνο; » Τί κοινὸν ἀμφοῖν; » Τί δὴ οὖν τοῦτ' ἐστὶ πρὸς ἐκεῖνο (Πλάτ.); » Τί κοινὸν κυνὶ καὶ βαλανείῳ; (παροιμ. καθὼς καὶ τὸ) » Τίς γὰρ κατόπτρῳ καὶ τυφλῷ κοινωνία; il n'y a rien de commun entre ces choses-là. ‖. τί ἔχω 'να κάμω ἐγὼ μὲ τοὺς Κορινθίους; » Τί οὖν προσήκει δῆτ' ἐμοὶ Κορινθίων (Ἀριστοφ.); ‖. οἱ δὲ Αἰγινῆται εἶπαν ὅτι 'δὲν ἔχουν 'να κάμουν τίποτε μὲ τοὺς Ἀθηναίους. » Οἱ δὲ Αἰγινῆται ἔφασαν σφίσι τε καὶ Ἀθηναίοις εἶναι οὐδὲν

πρῆγμα (Ἡρόδ.). ||. τί ἔχεις 'να κάμῃς μαζῇ μου; » Τί ἐμοὶ καὶ σοί; qu'est ce que j'ai à démêler avec vous? ||. 'δὲν εἶχαν ὅμως τί 'να κάμουν. » Οὐ μὴν εἶχόν γε ποιεῖν οὐδὲν (Πολύβ. Α'). ||. εἶχε 'να κάμῃ κ' ἐκεῖνος ἀπὸ τὴν πραγμάτειαν. » Μετῆν κἀκείνῳ τῆς ἐργασίας' »'Εκοινώνει (»Κοινωνὸς ἦν) κἀκεῖνος. il avait une caution (il était actionnaire, il avait parti, il était intéressé) dans cette spéculation, ἴδε καὶ Μερτικόν. ||. ὅτι 'δὲν ἔχουν 'να κάμουν αὐτοὶ ἀπὸ τὴν 'Επίδαμνον. » Ὡς οὐ μετὸν αὐτοῖς Ἐπιδάμνου. §. (ἀντὶ τοῦ Νομίζω): σὲ ἔχω ἴσια μὲ τὸ κεφάλι μου (τὴν ζωήν μου, μὲ τὰ 'μμάτιά μου κτλ.). »Ἴσα καὶ κεφαλῇ ἄγω σε (Ἀρρ.),« ἴδε καὶ 'Μμάτι. ||. 'ταῖς ἀγαπῶ καὶ 'ταῖς ἔχω 'σὰν ἀδελφαῖς μου. » Ἃς ἐγὼ καὶ φιλῶ καὶ ἐν ἀδελφαῖς ἄγω (Συνέσ.).« ||. 'δὲν σ' ἔχω διὰ ἄνθρωπον (ἀναλογεῖ μὲ τοῦ Ἰσοκράτους τὸ) »Τίνας οὖν ἔχω πεπαιδευμένους (Παναθ.); ||. 'δὲν τὄχω τίποτε (ἢ) διὰ τίποτε... » Παρ' οὐδὲν ἄγω (τίθεμαι, ποιοῦμαι)' » Ἐν ὀλίγῳ ποιοῦμαι. ||. 'δὲν τὄχει τίποτε 'να σηκώσῃ ὅλα τὰ πράγματα τοῦ 'σπιτιοῦ. » Οἷός ἐστιν (» Δεινὸς) ἀναδιφῆσαι τὰ σκεύη τὰ κατὰ τὴν οἰκίαν ἅπαντα, ἴδε καὶ Τίποτε. ||. 'τὸ ἔχω ἐντροπήν. »Ἐν αἰσχύνῃ (» Δι' αἰσχύνης) ποιοῦμαι (ἔχω). ||. 'τὸ ἔχω πολὺ (μεγάλο') πρᾶγμα. » Περὶ πολλοῦ ποιοῦμαι' »Ἐν μεγάλῳ ποιοῦμαι. faire un grand cas. ||. πῶς τὄχεις; ἴδε Νομίζω. ||. ἔχω καλλήτερα, ἴδε Καλλήτερα καὶ Προτιμῶ. ||. ἔχει καλλήτερα τὰ ἄσπρα παρὰ τοὺς φίλους 'του. »Χρήματα περὶ πλείονος ποιεῖται ἢ φίλους (Πλάτ.)«. il fait plus de cas des richesses que de ses amis. ||. σ' ἔχω χάριν. » Ἔχω σοι χάριν, ἴδε καὶ Γνωρίζω. ||. 'τὸν εἶχεν εἰς πολλὴν (μεγάλην) ὑπόληψιν, ἴδε Ὑπόληψις. §. πόσα ἔχει (πόσα δηλ. πωλεῖται) τὸ σιτάρι κτλ. Πόσα ἔχει (ἀξίζει) αὐτὸ τὸ φλωρί, κτλ. (ἀπαράλλακτον μὲ τὸ) » Τὸ δὲ κληθὲν νόμισμα Δαμαρέτιον εἶχεν Ἀττικὰς δραχμὰς δέκα (Διόδ. Σικελ. ΙΑ' 26).« »Τετρωβόλου τοῦτ' ἐστιν,« Ἀρςφ.

Ἐψὲς, ἐπίρ. »Χθὲς ἑσπέρας. hier soir.

Ἔψημα (ὀνομάζουν εἰς πολλὰ μέρη τῆς Βιθυνίας καὶ ἀλλοῦ τὸ βαρβαροτούρκικον Πετμέζι ἢ Μουσελέζι). »Σίραιον, γλυκὺ, ἕψημα. sapa, raisiné.

Ἕως (καὶ κατὰ συγκ. Ὡς), ἐπ. (τοπ. καὶ χρον.). » Μέχρι καὶ Ἄχρι (πρὸ συμφ.), μέχρις καὶ ἄχρις (πρὸ φων.), ὅσον (ἑπομένου ἀριθμ. ὀνόματος), ἕως (καὶ ποιητ.) εἵως, εἰς (καὶ Ἀττ.) ἐς, ὡσεὶ (» Ἀποκτείναντες ἐξ αὐτῶν ὡσεὶ ἑκατόν.« Ξενοφ. »Ὥρα ἦν ὡσεὶ ἕκτη,« Εὐαγγ.), ἔς τε. jusque, jusqu'à ce que. ||. ἕως τότε, 'ως ἕνα καιρόν. » Τέως. ||. καὶ 'ως ἕνα καιρὸν 'τὸ ἐνθυμοῦνταν πάντα' ἀπ' ἐκεῖνον δὲ τὸν καιρὸν ἢ ὕστερα. » Καὶ τέως μὲν ἀεὶ ἐμέμνηντο' ἀπὸ δὲ τούτου τοῦ χρόνου. ||. ἕως κάτω ἀπὸ τὴν βρύσιν. » Ἄχρις ὑπὸ τὴν πηγήν. ||. ἕως τὸ στόμα τοῦ Δουνάβεως. » Ἔς τε ἐπὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἴστρου. ||. ἕως ἑκατὸν μίλια. » Ὅσον τε ἑκατὸν σταδίους. ||. ἕως μίαν πιθαμήν. » Ὅσον τε παλαιστιαῖον,« Θφρ. ||. ἕως σήμερον (τώρα, ἐδῶ). »Ἐς δεῦρο, εἰς τὴν δεῦρο, μέχρι τούτου. ||. ἀκόμα' 'ως τὰ σήμερα. » Οὐδέπω καὶ τήμερον. ||. ἄς 'τὸν βάλουν εἰς τὰ σίδερα, 'ως οὗ 'να 'τὰ πλερώσῃ. » Δεδέσθω τέως ἕως ἂν ἐκτίσῃ. ||. ἔγιναν ἕως τριακόσιοι. »Ἐς τριακοσίους ἐγένοντο. ||. ἕως ὅπου ἦταν μὲ τὸν Σωκράτην. »Ἔς τε Σωκράτει συνήστην. tant qu'ils étaient avec. ||. ἀλλ' ἕως ὅπου ἔφεγγεν. » Ἀλλ' ἔς τε φάος ἦν (Ἀρρ.). « ||. ἕως ὅπου ἔπιασαν εἰς τῆς Δήλαις. »Πρὶν δὴ τῇ Δήλῳ προσέσχον. ||. ἕως ὅπου 'τὸ μαρτύρησεν ἕνας κάποιος Μάρκος. » Πρὶν δὴ Μάρκος τις αὐτὸ κατεμήνυσεν (Δίων Κασ.). « ||. 'ως τὸ τέλος. »Διὰ τέλους. ||. ἀπὸ τὴν μίαν νύκτα ἕως τὴν ἄλλην. Ἐκ νυκτὸς εἰς νύκτα (Αἰσχ. Σωκρ.).«

Ζ

Ζ, ζ, τὸ ἕκτον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου. §. Ἐπεντίθεται. » Φωνέω-φωνάζω, λωφάω-λαυφάζω (καθὼς καὶ οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγαν, βιβάω καὶ βιβάζω) κτλ.

Ζαβὸς (ἀπὸ τοῦ Σαβὸς, ὁ παρὰ τῷ Σαβαζίῳ Βακχεύων κατὰ τὸν Φώτιον· ἢ [πιθανώτερον] ἀπὸ τοῦ Λαιὸς = Λαφὸς, Λατ. Lævus, ὁ ἄλλως Σκαιὸς, ὁ ἀνόητος καὶ χαμένος· εἰς τοὺς ἀρχαίους ἦτον συνώνυμον τοῦ Ἀγκύλος, ἴδε Παλαβός.

Ζάλη, πάθ. » Ἴλιγγος, ἴλιγξ (ἡ), σκότωσις, σκοτοδίνη, ζάλη, κάρωσις, τῦφος. vertige, θ. étourdissement, éblouissement, ἴδε καὶ Σκοτοῦρα.

Ζαλίζω, ῥ. μετ. »Καρέω, τυφόω. assoupir, ἴδε καὶ §. Παραζαλίζω καὶ Πονοκεφαλῶ. ||. ζαλίζομαι, ῥ. αὐτοπ. » Ἰλιγγιάω, σκοτοδινιάω καὶ σκοτοδινέω, τυφόομαι. avoir des vertiges (des éblouissemens).

Ζάλισμα. » Σκότωσις. éblouissement, ἴδε καὶ Ζάλη.

Ζαργάνα, ψ. » Βελόνη (» Μακρὺ ὡσὰν τὴν ζαργάναν, ἤγουν βελονίδα,« Γεωπον. Αὐτὴ εἶνε κυρ. ἡ Γαλλ.) ophie, ῥαφὶς, ταινία (» Ταινίαι, ζαργάναι,« Σχλ. Ὀππ. Ἀλ. Α', 100), κέστρα (ἡ αὐτὴ καὶ) σφύραινα (ἴδε καὶ παραβ. Σφυρίδα). aiguille, θ. διαφέρει τοῦ) aiguillette, θ. cépole.

Ζαρκαδάκι, ζ. »Δορκάδιον καὶ Ζορκάδιον, δορκὶς, δορκαλὶς. chevrillard.

Ζαρκαδήσιος, α, ον. » Δορκάδειος. de chevreuil ou de daim.

Ζαρκάδι, ζ. (ἐκ τοῦ) » Δορκάδιον (ὑποκορ. τοῦ) »Δορκὰς καὶ Ζορκὰς, δὸρξ (ἡ), δόρκος (ὁ), δόρκων, πρόξ. chevreuil, chevrette (τὸ θηλ.), ἴδε καὶ Πλατῶνι.

Ζαρόνω (τὸ δέρμα), ῥ μετ. » Ῥυτιδόω, ῥικνόω, ῥυσσόω. rider. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Ῥυτιδόομαι, ῥικνόομαι, ῥυσσόομαι. se rider. §. (συνεκδ. Συμμαζόνομαι, στέκομαι ἀκίνητος εἰς κάμμίαν κώχην, ἀπὸ φόβον κτλ. Κατ' αὐτὴν τὴν σημασίαν εὑρίσκεται ἡ λέξις εἰς τὸν Ἡσύχιον. »Ζαραῦν, καθεύδειν). »Πτήσσω, βρίζω, συστέλλομαι. blottir, se blottir, se tapir.

Ζάρωμα (τὸ ἄλλ. Συμμάζωμα ἢ Κουβάριασμα ἢ Κυλούριασμα). »Συστολή. l'action de se blottir (de se tapir). §. (τὸ τοῦ δέρματος). » Ῥίκνωσις, ῥυτίδωσις. l'action de se rider.

Ζαρωματιά. » Ῥυτὶς, ῥυτίδωμα, ἀμαρυγὴ (τοῦ μετώπου κυρ.). ride, θ.

Ζαρωμένος, η, ον. » Ῥυσὸς καὶ ῥυσσὸς, ῥικνὸς, ἐρρυτιδωμένος, ῥυσσώδης, ῥικνώδης. ridé.

Ζαφεῖρι, πέτρ. πολύτ. ('δὲν εἶνε κυρίως ὁ τῶν παλαιῶν) »Σάπφειρος. saphir. (εἴδη τούτου εἶνε καὶ τὸ κίτρινον) »Τοπάζιον, (καὶ ὁ) »Ὑάκινθος (τὸ Τουρκ. Ὑακοῦτι), (καὶ ὁ ἀεροειδὴς) » Βήρυλλος (τοῦ Πλινίου), ἴδε καὶ Σμαραγδόῤῥιζα.

Ζάφτω (κτυπῶ δυνατὰ), ῥ. μετ. (φαίνεται ὅτι ἔχει τῷ ὄντι κάποιαν σχέσιν μὲ τὸ Ζὰψ, ἡ φουρτουνιασμένη θάλασσα), ἴδε Κτυπῶ.

Ζαχαράτον, ἴδε Ζαχαρωτόν.

Ζαχαρένιος, α. ον. » Σακχάρινος, σακχαρόχυτος, σακχαροπαγής. sucré.

Ζάχαρη (ὀρθ.) Ζάχχρι' (ἡ), (ὁ Ἀφρικανὸς 'τὸ ὀνομάζει) »Μέλι καλάμινον· (ὁ δὲ Ἀρχιγένης) ἅλα Ἰνδικὸν (» Ὁ ἅλς ὁ Ἰνδικὸς, χρόᾳ μὲν καὶ συστάσει ὅμοιος τῷ κοινῷ ἁλὶ, γεύσει δὲ μελιττώδης,« Αἰγιν. Βιβλ. Β'. 53.). (ἡ λέξις) »Ζάχαρις (ἂν καὶ 'να μὴν ἔχῃ τὴν ὁποίαν 'τῆς ἔδωκεν ἐτυμολογίαν ὁ μακαρίτης Παππαδόπουλος, εἶν' ὅμως ἀσυγκρίτως εὐφωνοτέρα τοῦ βαρβαροφώνου) »Σάκχαρ, σάκχαρι καὶ σάκχαρον (τοῦ ὁποίου οἱ παλαιοὶ δὲν ἐγνώριζαν, φαίνεται, παρὰ τὸ φυσικὸν ἢ αὐτομάτως πηγνύμενον εἰς τοὺς ῥόζους τῶν μεγάλων ἢ Ἰνδικῶν Ζαχαροκαλάμων).

sucre, ἴδε, καὶ Κάντισν (εἰς τὸ Παράρτημα). ||. κάλλιο' λάχανα μὲ γέλια, παρὰ ζάχαρι μὲ γρύνα', (Παροιμ.), ἴδε Γρύνα.

Ζαχαρικὸν, ἴδε Ζαχαρωτόν.

Ζαχαροκάλαμον, φ. »Κάλαμος ὁ Ἰνδικός (πιθανὸν 'να ἦνε καὶ ὁ μελιηδής) λωτὸς (τοῦ Ὁμήρου, καὶ ἑπομένως τὸ) μελίλωτον· γλυκοκάλαμος (Γλωσσαρ.). ('δὲν εἶν' ἀνάρμοστος λέξις καὶ ὁ) *σακχαροκάλαμος. canne à sucre, θ. cannamelle, θ.

Ζαχαρόνω, ῥ. μετ. » Σακχαρόω. sucrer.

Ζαχαρωτὸν (τὸ Ἰταλ. Κονφέτον ἢ Κόνδιτον). » Σακχαρωτὸν, *ζαχαρόπηκτον (καθὼς μελίπηκτον). dragée, θ. confit, bombon.

Ζεματίζω, ῥ. μετ. » Ζέοντι (»Ζεστῷ) καταντλέω, ἐγχυματίζω (καθὼς τὸ τσάϊ). échauder.

Ζεμάτισμα. » Ζέσις. l'action d' échauder.

Ζεματιστὸς (ὁ ζεματισμένος), ή, όν. »Ζεστός. échaudé. §. (ὅ,που ζεματεῖ, καίει ἀκόμη). » Ζέων, ζεστός. bouillant.

Ζεματῶ, ῥ. μετ., ἴδε Ζεματίζω. §. (καίω) ῥ. ἀμ. »Ζέω. bouillir, bouilloner.

Ζερβὸς (τὸ ἐναντίον τοῦ Δεξιὸς), ή, όν, ἴδε Ἀριστερός. §. (συνεκδ. ὅποιος μεταχειρίζεται περισσότερον καὶ εὐκολώτερα τὸ ἀριστερὸν χέρι). » Ἀριστερόχειρ, λαφὸς (ἴδε Ζαθὸς), ἐπαρίστερος. gauchet.

Ζερνίκι (κατὰ παραφθορὰν βαρβαροτουρκικὴν ἀπὸ τοῦ) » Ἀρσενίκιον ἢ Ἀρσενικὸν (λέξιν ἰδιωτικὴν, ἀναφερομένην εἰς τὸ περὶ φυτῶν τοῦ Ἀριστοτέλους, καὶ ἐπίθετον τοῦ ὡριχάλκου »ἢ φάρμακον τῶν γραφέων, κατὰ τὸν Εὐστάθιον, Ἰλ. Μ. 453.), ὀρ. φαρμ. (ὑπὸ τοῦ Θεοφράστου ὀνομάζεται) »Σανδαράχη ἢ Σανδαράκη (κυρ. ὁ κόκκινος σουλιμᾶς. Οἱ Τοῦρκοι καὶ πολλοὶ τῶν Τουρκομεριτῶν 'τὸ μεταχειρίζονται καὶ εἰς τὸ λουτρὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα Βοτάνι' γνωρίζεται ἀκόμη καὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα Ποντικοφάρμακον, διὰ τὴν χρῆσιν 'του, ἴδε καὶ τὰς δύο λέξεις). orpin (minéral), orpiment, arsenic (blanc ou jaune).

Ζεστὰ, ἐπ. » Θερμῶς. chaudement.

Ζεσταίνω, Μ. (θὰ) ζεστάνω, ῥ. μετ. » Θερμαίνω, θάλπω, θέρω (ποιητ.), ἀλεαίνω-άζω (Ἀριστοτ.). chauffer, echauffer. ||. 'τὸ ἐφόρεσα 'να ζεσταθῶ. »Ἵν' ἀλεαίνοιμι, τοῦτ' ἠμπισχόμην (Ἀριστοφν.).«

Ζέστη(-στα). »Θάλπος (τὸ), ἀλέα, θέρμη, θερμότης, θαλπωρὴ, τὸ θερμόν. chaleur, θ. chaud. ||. ζέστη ὑπερβολικὴ, ἴδε Κάψι'.

Ζεστὸς (κυρ, παρὰ τοῖς ἀρχ. ὁ Ζεματιστός), ή, όν. »Θερμὸς, ἀλεεινὸς, ἔνθερμος. chaud.

Ζευγάρι (ἀπὸ τοῦ) »Ζευγάριον (κυρ. βοϊδιῶν· »Τῶν ζευγαρίων, οἵπερ τὴν γῆν καταροῦσιν,« Ἀριστοφ. "Ορνιθ. 582., ὑποκορ. τοῦ) » Ζεῦγος (τὸ), συζυγία, δυὰς, συν(ξυν)ωρὶς (κυρ. μουλαριῶν· λέγεται ὅμως καὶ διὰ τὰ ἄλογα). paire, θ. couple. §. attelage. ||. ἢ σουπιαὶς περιπατοῦν ζευγάρι (ἢ ζευγάρια). » Βαδίζουσιν αἱ σηπίαι κατὰ ζυγά.« §. (συνεκδχ. τὸ διάστημα τῆς γῆς, ὅσο' 'μποροῦν 'να ὀργώσουν τὸν χρόνον ἕνα ζευγάρι βώδια, καὶ ἑπομ. εἶδος μέτρου γῆς διαφέρον κατὰ τὰ μέρη καὶ τὴν καλὴν ἢ κακὴν ποιότητα τοῦ χώματος). » Ζεῦγος (» Καὶ χωρία ζευγῶν εἴκοσιν ἀροῦντα,« Αἰσχ. 'Επιστ. ΙΒ'), ἄρουρα (περιεῖχε, κατὰ τὸν Σουΐδαν, πενῆντα ποδῶν διάστημα). charrue, θ.

Ζευγαρόνω, ῥ. μετ. »Ζεύγνυμι(-ύω), συζεύγνυμι(-ύω), συνδυάζω, ζευγοποιέω. apparier, accoupler, appareiller, assortir par couples.

Ζευγάρωμα. » Σύζευξις, ζεῦξις, ζευγοποιΐα (Θεόφρ.). συνδυασμὸς, συζυγία. accouplement, appariement.

Ζευγαρωτὸς, ή, όν. »Συνεζευγμένος, σύνωρος. accouplé, appareillé.

Ζευγᾶς, ἴδε Ζευγολάτης.

Ζεύγλα (προφ. κοιν. Ζεύλα), έργ. γεωργ. »Ζεύγλη. le collier des boeufs, l'echancrure du joug.

Ζευγολατειό (τὸ Τουρκ. τσιφτλίκι). »Ἀγρὸς, χωρίον, ἔπαυλις, ἀγροικία. métairie, θ. ferme, θ. terre, θ.

Ζευγολάτης. » Ἀρότης, ἀροτὴρ, ζευγη(γε)λάτης, ζευγίτης, γεωργός. laboureur.

Ζεύγω, ῥ. μετ. »Ζευγνύω(-υμι), ὑποζευγνύω(-υμι), ζυγόω. atteler, attacher au joug.

Ζευτὸ (πλθ. τὰ ξύλα τῆς στέγης, τὰ ὁποῖα, ἀκκουμβισμένα πρὸς ἄλληλα κατὰ κορυφὴν κρατοῦν τὸ λεγόμενον κόρφιασμα). »Ἀμείβων, ζυγός. chevron, racinal (du comble).

Ζέψιμον. » Ζεῦξις, ὑπόζευξις. l'action d'atteler (d'attacher au joug).

Ζήλεια (προφ. ἄλλ. Ζούλεια). »Ζηλοτυπία. jalousie, θ.

Ζη(Ζου)λευτὸς, ή, όν. » Ζηλωτὸς, ἐπίφθονος. envié, digne d' (qui excite l') envie.

Ζηλεύω (προφ. ἄλλ. Ζουλεύω), ῥ. μετ. ἢ ἀμ. »Ζηλοτυπέω, ζηλοτύπως ἔχω, ζηλέω (-όω, -εύω | Σιμπλκ.). être jaloux. §. » Βασκαίνω, βάσκανον ὀφθαλμὸν ἐπιβάλλω, ὀφθαλμιάω (»Πάλαι τὴν εὐδαιμονίαν τῆς πόλεως ὀφθαλμιῶντες,« Πολυβ.), ἐποφθαλμιάω. envier.

Ζηλιάρης (προφ. ἄλλ. Ζουλιάρης), α, ικον. »Ζηλότυπος, δύσζηλος, ζηλομανής. jaloux.

Ζημία. » Βλάβη, ζημία, φθορὰ, λύμη, βλάβος (τὸ), κάκωσις. dommage, dégât, ravage, perte, θ. lésion, tort, préjudice, désavantage. ||. 'να πληρώσῃ τὴν ζημίαν, »Τὸ βλάβος ἀποτινέτω (Πλάτ. Νομ.). « ||. ἔκαμες ζημίαν. »(Οὔκουν δικαίως, ὅς τις) ἐποίεις ζημίαν; » Ἀριστφ. (Πλ. 1123).

Ζημιάρης, α, ικον. » Ζημιώδης, ἐπιζήμιος, ἐπιβλαβὴς, λυμεὼν, φθορεύς. nuisible, destructeur.

Ζημιόνω, ῥ. μετ. »Βλάπτω, ζημιόω, κακόω, ἀδικέω, λυμαίνομαι. nuire, léser, causer du dommage.

Ζῆνα (ἡ λέξις εἶνε πεπονημένη ἀπὸ τὸν ἦχον τῶν πτερῶν τοῦ ἐντόμου), ἴδε Χρυσοκάνθαρος.

Ζητεία. »Ἔρανος, ἀγερμός. quête, θ.

Ζητεύω (»Μήποτε... ζητεύῃς βίοτον κατὰ γείτονας, »Ἡσίοδ Ἔργ. καὶ Ἡμ. 399.), ῥ. ἀμ. » Προσαιτέω, ἐπαιτέω, πτωχεύω (»Ἀπεικάσαις αὐτὰς [τὰς κύνας τὰς Κελτικὰς] τοῖς ἀνὰ τὰς ὁδοὺς πτωχεύουσι· καὶ γὰρ φωνὴ αὐταῖς γοερά τε καὶ ἐλεεινή ἐστι, « Ἀῤῥ. Κυνηγ.) (ποιητ. καθὼς καὶ τὸ) αἰτίζω. mendier.

Ζήτημα. » Αἴτημα, αἴτησις. demande, θ.

Ζητιάνος, α / Ζήτουλας, λιάρα } .»Προσαίτης, ἐπαίτης, πτωχός. mendiant, gueux.

Ζητῶ (γυρεύω), ῥ. μετ. » Αἰτέω. demander. ||. ζητῶ 'πίσω ἢ δυναστικῶς (πρᾶγμα, ὅ,που ἔδωσα ἢ ὅ,που μοῦ 'πῆραν). »Ἀπαιτέω. redemander, revendiquer, réclamer, exiger. ||. ἐκείνους ὅ,που ζητοῦσαν τὴν κόρην 'του (διὰ γυναῖκα δηλ.). »Τῶν δὲ μνωμένων αὐτοῦ τὴν θυγατέρα. rechercher. ||. ζητοῦσεν ἀφορμήν. »Ἀφορμῆς (»Προφάσεως) δεόμενος (Αχ., Πλούτ.).« Il cherchait un prétexte. 2) (ἁπλ. ἀντὶ Θέλω) ἐζήτησαν 'να 'μᾶς ἀφανίσουν. »Ἐζήτησάν τε (μετὰ τῶν πολεμιωτάτων ἡμᾶς πάντες) διαφθεῖραι,« Θκδ.

Ζηχοῦνι, πάθ., ἴδε Ἄσμα.

Ζηχουνιάρης, α, ικον. »Ἀσθματικός. asthmatique, poussif.

Ζνίγι (τ' ὀπίσω μέρος τοῦ λαιμοῦ), ἴδε Σνίγι.

Ζουλεύω (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ῥ. μετ. καὶ ἀμ., ἴδε Ζηλεύω κτλ.

Ζούλισμα. »Θλίψις, πίεσις, σύνθλιψις. pression, compression.

Ζουλῶ, ῥ. μετ. » Θλίβω, συνθλίβω, πιέζω, συμπιέζω. presser, fouler, comprimer, écraser.

Ζουμερὸς, ή, όν. »Πολύχυμος, πο-

λύχυλος, ὑγρὸς, ἔγχυλος. **succulent, juteux.**

Ζουμί. »Ζωμὸς (κυρ. ἡ σοῦπα, ὁ τσορβᾶς, ἡ μανέστρα). **bouillon.** §. »Χυλὸς, χυμὸς, πίεσμα, ἐκπίεσμα. **suc, jus.** §. (τὸ διὰ τοῦ βρασίματος ἐκθλιβόμενον). »Ἀπόζεμα, ἀφέψημα, ἐγχύλισμα, ἔγχυμα, ἀπόβρεγμα. **décoction, infusion.** ||. 'βγάλλω ('παίρνω) τὸ ζουμί (διὰ τοῦ στραγγίσματος ἢ βρασίματος). »'Εκχυλίζω, ἀποβρέχω, ἀποζέω, ἀφέψω καὶ ἀφεψέω. **exprimer le suc.**

Ζουνάρι (ἀπὸ τοῦ) »Ζωνάριον (ὑποκορ. τοῦ) Ζώνη, ζωστὴρ, ζῶμα, κεστὸς(ἰδιαιτ. τῆς Ἀφροδίτης). **ceinture, θ.** §. (συνεκδ. μέρος οἰκοδομῆς, τὸ ἄλλ. Στεφάνι). » Διάζωμα (-σμα). **cercle.** §. ζουνάρι τοῦ οὐρανοῦ (ἡ, καθὼς 'τὸ λέγουν οἱ ἁπλούστεροι,) τῆς καλόγρηας (ἡ ἄλλ. Δόξα. Ὁ Ἡσύχ. 'τὸ ὀνομάζει παρομοίως). »Ζώνην ἐν οὐρανῷ, ἴδε Δοξάρι.

Ζουπῶ, καὶ

Ζουπίζω ῥ. μτβτ. (ἐκ τοῦ) »'Εξοπίζω (Ἀρστ. Ἱστορ. Ζ), ἴδε Ζουλῶ.

Ζοῦρα, πάθ. »Μαρασμὸς (ἀπ' ἐδῶ παρήχθη τὸ Τουρκ. μαράζι), τηκεδὼν, φθινὰς νόσος, ἀτροφία, καχεξία, σειρίασις (κυρ. τῶν παιδιῶν). **marasme, consomtion, chartre** (τῶν παιδιῶν), **carreau.**

Ζουριάζω, ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) »Σειριάω-άζω(τὸ Καίω ἢ ξηραίνω, παρβλ. Σουρόνω). » Μαραίνω, τήκω, ἐκτήκω. **dessécher, consumer, faire tomber en langueur (en chartre).** §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Μαραίνομαι, τήκομαι, καχεκτέω, ἀτροφέω, φθίνω. **tomber en chartre, chêmer, se chêmer, rabougrir, se rabougrir** (κυρ. διὰ τὰ δένδρα).

Ζουριασμένος, η, ον. » Σειριῶν, φθινώδης, καχεκτικὸς, ἀτροφίᾳ τηκόμενος, ἄτροφος. **tombé en chartre, chartreux, desséché.** ||. δένδρον (φυτὸν) ζουριασμένον. » Ἀτροφὲς (Θεόφρ.). **rabougri, retrait** (κυρ. γέννημα).

Ζουρλὸς (»Ηὕραμε' ζουρλὸν παπ-πᾶν, κἡ-ὅλη' 'μέρα' ψάλλομεν,« παροιμ.), ἡ, ὀν, ἴδε Τρελλός.

Ζουρῶ, ῥ. ἀμ. ἴδε Ζουριάζω.

Ζοχάδα(πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.), πάθ. (ἡ λέξις φαίνεται σχηματισθεῖσα ἀπὸ τοῦ) »'Εσοχάς-άδος (οὗ ἐναντίον τὸ) ἐξοχὰς ἢ ἐξωχὰς-άδας (»Δακτυλίου ἐξοχάδες,« Παυλ. Αἰγιν. Ἡ σύμπτωσίς 'της ὅμως μὲ τὸ φυτὸν Ζοχὸν, καὶ ἡ ὑποτιθεμένη, ἢ καὶ ἀληθὴς ἴσως, ἰαματικὴ δύναμις τοῦ φυτοῦ εἰς τὸ πάθος, τὴν ὁποίαν δοξάζοντες καὶ οἱ ἀρχαῖοι 'τὸ ὠνόμαζαν καὶ Κίρσιον, μὲ κάμνει 'να ὑποπτεύσω συγγενεῖς κατά τι τὰς λέξεις), αἱμοῤῥοΐδες. **hémorroïdes,** ἴδε καὶ Βυζί.

Ζοχὸς, φ. »Σόγχος (»ὡς σομφὸς, τουτέστι χαῦνος καὶ ἀραιὸς τὰ ἐντὸς, ὁποῖόν τε καὶ ὁ σπόγγος καὶ ὁ νάρθηξ,« κατὰ τὸν Εὐστάθιον, Ἰλ. Ξ. 142) καὶ Σόγχος, κίρσιον (ὡς ὠφέλιμον εἰς τοὺς κιρσοὺς, ἴδε ἀνωτέρω). **laiteron, laitron,** καὶ (χυδ.) **laceron.**

Ζυγαριά. »Ζυγὸς, σταθμὸς, σταθμίον, τρυτάνη, ζυγὸν, τάλαντον, πλάστιγξ (κυρ. τὸ πινάκι 'της). **balance, θ.**

Ζυγὴ (»Συνωρίδα, ζυγήν,« Ἡσύχ. »Καὶ σχολαρίκια ζυγὴν μίαν, »Πορφυρογ.). »Ζυγὰς (Θ. Προδρ.), ἴδε Ζευγάρι.

Ζύγι(ἀπὸ τοῦ)»Ζυγίον(ὑποκορ. τοῦ) Ζυγὸν (ἡ Ζυγαριά), ἴδε τὴν λέξιν. §. (τὸ βάρος, μὲ τὸ ὁποῖον ζυγιάζουν, τὰ δράμια δηλ. ἢ τὸ βαρύδι). »Σταθμὸς, σταθμίον. **poids.** §. (τὸ σχοινὶ, μὲ τὸ ὁποῖον μετροῦν οἱ κτίσται καὶ οἰκοδόμοι τοὺς τοίχους), ἴδε Στάφνη.

Ζυγιάζω, ῥ. μετ. »Ἱστάω, ἵστημι, σταθμέω(-ομαι), σταθμίζω, ταλαντεύω(-όω,-ίζω), ζυγοστατέω, ζυγοσταθμέω, τρυτανεύω. **péser.** § (βαρῶ, τραβῶ), ῥ. ἀμ. » Ἕλκω, ἄγω. **péser.** ||. ἡ σιδερένια τῶν Σπαρτιατῶν μονέδα ἐζύγιαζε μίαν μνᾶν Ἀττικήν. »Τὸ σιδηροῦν τῶν Σπαρτια-

τῶν νόμισμα ὁλκῇ μνᾶ τὴν Ἀθηναΐα. ||. εζύγιζε δέκα καντάρια. »Ἕλκουσα σταθμὸν τάλαντα δέκα (Θουκ.).«

Ζύγιασμα. » Στάθμισις. pésée.

Ζυγιαστής. »Ζυγοστάτης. juré peseur.

Ζυγολοῦρι (τὸ λουρὶ τοῦ ζώου ὅ,του τραβᾷ τὸ ἁμάξι, Βλαχ. Χάμουρον, ἐκ τοῦ) »Ζυγόλωρον (τὸ ζυγόδεσμον,« Σχλ. Αἰσχυλ. Πέρσ. 188), »λέπαδνον. harnois.

Ζυγόνω, (»Κὴ-ὄντ' ἔκαμαν ἢ ζύγωσαν κ' ἔφτανε τὸ μολύβι,« Ἄσμα δημοτ.), ῥ. μετ. καὶ ἀμ. ἴδε Πλησιάζω.

Ζυγὸς (τὸ ἐναντίον τοῦ Μονὸς), ἡ, όν. »Ἄρτιος (»Ἄρτια δὲ, τὰ Ζυγά οἷον δύο, τέσσαρα καὶ τὰ ὅμοια,« Σουΐδ.). pair. ||. ζυγὰ ἢ μονὰ (εἶδος παιγνιδιοῦ), ἴδε Μονός.

Ζυγὸς (ὅπου ζεύγουν τὰ βώδια), »Ζυγός. joug. §. (ἡ κορυφὴ τοῦ βουνοῦ), ἴδε Κορφοβοῦνι.

Ζυμάρι. »Φύραμα, σταῖς-αιτὸς (τὸ), μάζα (τριπτή, κυρ. τὸ κριθαρένιον). pâte, θ.

Ζυμαρικόν. »Πέμμα, πλακοῦς. gâteau, pâtisserie, pâté (κυρ. μὲ κρέας).

Ζυμόνω, ῥ. μετ. » Μάσσω(-ττω), πέσσω(-ττω), φυράω, δεύω, φόρω, ἀναδεύω, ἀρτοποιέω. pétrir.

Ζύμωμα. » Φύρασις, πέψις, ἀνάδευσις, ἀρτοποιΐα. l'action de pétrir.

Ζυμωταριά. » Κάρδοπος (ἡ), μάκτρα. pétrin, huche, θ.

Ζῶ, ῥ. οὐδ. »Βιόω, ζάω. §. διαιτάομαι, διατρίβω. vivre. §. Βιοτεύω. subsister, ἴδε καὶ Ψωμί. ||. ἠμποροῦμεν ἄρά γε ν' να ζήσωμεν ἔχοντες σῶμα ἀσθενικὸν καὶ ἄθλιον; »Ἆρ' οὖν βιωτὸν ἡμῖν ἐστι μετὰ μοχθηροῦ καὶ διεφθαρμένου σώματος;« Πλάτ. ||. μήτε 'ρωτᾷ (ἐξεύρει) ἂν ζοῦμεν ἢ ἂν ἀποθάναμεν (φρσ. διὰ τοὺς ἀδιαφοροῦντας ἢ λησμονοῦντας τοὺς φίλους των). ἀπαράλλακτα εἶπε καὶ ὁ Θεόκρ. Εἰδ. Β' 5.) »Οὐδ' ἔγνω πότερον τεθνάκαμες ἢ ζοοὶ εἰμές.« ||. ὅσοι ἔχουν πλειότερα δόντια, ζοῦν καὶ περισσότερον· ὅσοι δὲ ἔχουν ὀλιγώτερα καὶ ἀραιὰ, ζοῦν καὶ ὀλιγώτερον. »Ὅσοι πλείους ἔχουσιν ὀδόντας μακροβιώτεροί εἰσιν· οἱ δ' ἐλάττους καὶ ἀραιόδοντες βραχυβιώτεροι (Ἀριστοτ. Ζ'. Β', 4).« ||. τὰ ἑξαμηνήτικα (παιδιὰ) δὲν ζοῦν. »Τὰ ἑξαμηνιαῖα οὐ βιώσιμα. ne sont pas viables. ||. τὰ ἑπταμηνήτικα ζοῦν. »Τὰ ἑπταμηνιαῖα βιώσιμα (γόνιμα). ||. ὅσα ζῶα ζοῦν εἰς τὸ νερόν. »Τὰ καθ' ὕδατος διαιτώμενα ζῶα. ||. καὶ διὰ τὸν μάντιν Τειρεσίαν λέγουν οἱ ποιηταὶ ὅτι ἔζησεν ἕως ἕξη γενεαῖς. »Καὶ Τειρεσίαν δὲ τὸν μάντιν ἡ τραγῳδία μέχρις ἓξ γενεῶν παρατεῖναι λέγει. ||. ζῇ μίαν ζωὴν κακορρίζικην. » Βιοῖ βίον ἀβίωτον· » Ἀθλίως (»Πονήρως) διάγει· » Κακῶς πράσσει. il mène une vie malheureuse, il traîne une existence misérable. ||. οἱ παλαιοὶ Ἕλληνες ἔζοῦσαν καθὼς οἱ τωρινοὶ βάρβαροι. »Τὸ παλαιὸν Ἑλληνικὸν ὁμοιότροπα τῷ νῦν βαρβαρικῷ διαιτώμενον (Θουκ.).« ||. ἐζοῦσε μὲ (ἀπὸ) τὴν ποίησίν του. » Ἀπὸ τῆς ποιήσιος τὴν βιοτὴν ἔχων (Ἡρόδ.) «. ||. διότι οἱ πλειότεροι μᾶς ζοῦν ἀπὸ τὴν θάλασσαν. »Ὁ γὰρ βίος τοῖς πλείσταις ἡμῶν ἀπὸ τῆς θαλάσσης«.

Ζωγραφιά. »Γραφὴ, ζωγράφημα. peinture, θ. dessein. » Εἰκὼν, πίναξ, ἀνδρείκελον. portrait.

Ζωγραφίζω, ῥ. μετ. » Γράφω, ζωγραφίζω. peindre. ||. ζωγραφίζω (σχεδιάζω) μὲ τὸ μολυβοκόνδυλον. »Ὑπογράφω. dessiner.

Ζωγραφικὴ (τέχνη). » Γραφικὴ, ζωγραφικὴ, ζωγραφία. peinture, θ. dessein.

Ζωγράφισμα. »Γραφὴ, ζωγραφία, εἰκονισμὸς, εἰκονογραφία. l'action de peindre. ||. εἶνε 'διὰ ζωγράφισμα (φρσ.). »Γραφικῶς ἔχει (πέφυκεν). il est fait à peindre.

Ζωγραφιστὸς, ἡ, όν. » Ζωγραφητὸς, γραπτὸς, διάγραφος. peint.

Ζωγράφος. »Γραφεὺς, ζωγράφος, εἰκονογράφος. **peindre.**

Ζωή. »Βίος, βιοτὴ, βίοτος(ποιητ.), ζωὴ, αἰών. **vie**, θ. **jours**, πλ. §. (ὁ τρόπος τοῦ ζῆν). »Δίαιτα, διατριβή. **la manière de vivre.** §. (τὸ φέρσιμον). »Ἀγωγὴ, βίος, διαγωγὴ, ἀναστροφὴ, πολιτεία καὶ πολίτευμα (κυρ. τῶν πολιτικῶν). **vie**, θ. **conduite**, θ. ||. εἶνε ('δὲν εἶνε) διὰ ζωήν. »Ἀβιώτως ἔχει,« ἴδε καὶ Ζῶ. ||. βαρέθηκα ('δὲν ἠμπορῶ πλέον 'να ὑποφέρω) τὴν ζωήν μου. »Ἀβίωτόν (»Ἀβίωτά) μοί ἐστιν· »Ἀβίωτον ἡγοῦμαι τὸν βίον· »Ἀβίωτον ἡγοῦμαι εἶναι (Αἰσχ.). »Ἀβιώτως ἔχω. »**la vie m'est insupportable (à charge)**. ||. 'ν' ἀφήσῃ τὴν τοποθεσίαν ἐκείνην, καὶ 'νὰ γλυτώσῃ τὴν ζωήν 'του. »Ἐκλιπεῖν τὴν χώραν, καὶ τὸ σῶμα διασώζειν. ||. περνῶ τὴν ζωήν μου. »Διαβιόω, ἐγκαταβιόω, διαγίγνομαι, διατελῶ, παραπέμπω ἐμαυτὸν (Πλουτ.), ἴδε καὶ Περνῶ. ||. θὰ περάσετε τὴν ζωήν σας καλλήτερα καὶ μὲ περισσοτέραν εὐχαρίστησιν. »Κάλλιον καὶ ἥδιον τὸν αἰῶνα διάξετε (Ξενοφ. Κυρουπ. Β').« ||. πέρασε τὴν ζωήν 'του χωρὶς 'να κάμῃ τίποτε ἄλλο, παρὰ 'να παρατηρῇ ἢ 'να σπουδάζῃ. »Οὐδὲν ἄλλο ποιῶν διαγεγένηται, ἢ διασκοπῶν καὶ μελετῶν«. ||. μαζῆ σου 'να κατοικήσω τὸ ἐπίλοιπον τῆς ζωῆς μου. »Μετὰ σοῦ ναίοιμι τὸ λοιπόμενον βιοτᾶς (Σοφ.).«

Ζώνη, ἴδε Ζουνάρι.

Ζωντάνεμμα. »Αναζώωσις, ζωοποίησις. **vivification.**

Ζωντανεύω, ῥ. μετ »Ζωόω, ζωοποιέω, ἀναζωόω. **vivifier, ranimer.** §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Ἀναζάω. **revivre.**

Ζωντανὸς (προφ. κοιν. Ζουντανὸς), ή, όν. »Ζῶν, ἔμπνους, ζωὸς (ποιητ.). **vivant, vif.**

Ζωντοχήρα (»Ἀκούσατε.. οἱ τὰς γυναῖκας ὡς ἱμάτια εὐκόλως μετενδυόμενοι, .. οἱ πολλὰς χήρας ἐν τῷ ζῆν ἔτι καταλιμπάνοντες,« Ἀστερ. Ὁμιλ. Ε', παρὰ Καμπεφικ.) »Χήρα ζῶσα (Γρφ. Βασιλ. Β', κ', 3).

Ζώνω, ῥ. μετ. »Ζωννύω(-υμι), περιζωννύω (-υμι), διαζωννύω (-υμι). **ceindre.** ||. ζώσε τὸ σπαθίσε. »Περίζωσαι τὴν ῥομφαίαν σου (Γραφ.). »Τὰ δὲ ἐνδῦναι τὰ ὅπλα ἐκάλουν ἄρα οἱ παλαιοὶ ζώσασθαι (Παυσαν. Θ, 17).« §. (μεταφορ. περικυκλόνω, βάλλω εἰς τὴν μέσην.), ἴδε Βάλλω καὶ Περικυκλόνω. ||. (ἡ Ἀττικὴ) εἶνε ζωσμένη ἀπὸ δύσκολα βουνά. »Διέζωσται (»Ἐστεφάνωται) ὄρεσιν ἐρυμνοῖς. ||. ἔζωσεν ἡ φλόγα τὴν πόλιν ἀπ' ὅλα τὰ μέρη. »Διαζώσασα πανταχόθεν ἡ φλὸξ τὴν πόλιν (Πλούτ. Βρούτ.)«

Ζῶον. »Ζῶον. §. Κτῆνος (τὸ). §. Ὑποζύγιον. §. Βόσκημα, θρέμμα (κυρ. τὸ θρεπτάρι). **animal.** §. **bête**, θ. **brute**, θ. ||. ζῶον διὰ φόρτωμα. »Φορτηγὸν (»Ἀχθοφόρον, »Σκευοφόρον) κτῆνος. **bête de somme (de charge, de voiture).** ||. ζῶον θυσιασμένον ἢ διὰ θυσίαν (τὸ Τουρκ. κουρπάνι), ἴδε Σφακτόν. ||. ἐπιστάτας τῶν ἀλόγων 'του καὶ τῶν σκύλων 'του, ὅσους ἐστοχάζετο ὅτι 'μποροῦν 'να 'τοῦ κάμουν αὐτὰ τὰ ζῶα ὅσον τὸ δυνατὸν καλλιώτερα. »Ἵππων καὶ κυνῶν ἐπιμελητὰς, οὓς ἐνόμιζε ταῦτα τὰ βοσκήματα βέλτιστ' ἂν παρέχειν (Ξενοφ. Κυρουπ.).« §. (μεταφορ. ὁ κουτὸς καὶ ἀνόητος ἄνθρωπος), ἴδε Ἀνόητος καὶ Παλαβός.

Ζωοτροφία. »Τροφαὶ, τὰ ἐπιτήδεια, τὰ ζωαρκῆ, τὰ πρὸς ζωάρκειαν. **vivres**, πλθ. ἴδε καὶ Θροφή.

Ζώσιμον. »Ζῶσις, περί(διά)ζωσις. **l'action de ceindre** §. (μεταφορ. ἡ περικύκλωσις), ἴδε Περιτριγύρισμα.

Ζωχάδα, πάθ. ἴδε Ζοχάδα.

Ζωχὸς, φ. ἴδε Ζοχός.

H

Η, η, τὸ ἕβδομον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου. §. Τρέπεται εἰς Ε. Ἀπόστημα - ἀπόστεμα, μηρὶ

-μερὶ, νήθω-γνέθω, ξηρὸν-ξερὸν, πληρόω-πλερόνω, σίδηρον-σίδερον, κτλ. ‖. εἰς Ου. » Ζηλεύω-ζουλεύω, σηπία-σουπιὰ, σήσαμον-σουσάμι, κτλ. §. Ἀφαιρεῖται κατ' ἀρχὰς τῶν λέξεων· »Ἡδύοσμος-δυόσμος, Ἡλιάζω-'λιάζω, κτλ.

Ἤ, σύνδ. (διαζ.). » Ἤ, ἤτοι. **ou.** ‖. Ἐξυπνητὸς εἶσε ἢ κοιμᾶσαι; »Ἐγρήγορας, ἢ καθεύδεις (Πλάτ.);«

Ἡγούμενος, ισσα. » Ἡγούμενος -μένη (μεταγ.). **supérieur-eure (père, mère), abbé-esse.**

Ἤγουν, ἐπίρ. (ἐξηγ.). »Τοῦτ' ἔςι καὶ Τουτέστι, τοῦτο δ' ἐστι, ὅ ἐστι, ὅπερ ἐστὶ, λέγω δὲ, λέγω δή. **savoir, c'est à dire.**

Ἠθικὸν (ἡ ἐξωτερικὴ μορφὴ τοῦ σώματος καὶ ἰδιαιτ. ἡ τοῦ προσώπου). »Σχῆμα, εἶδος (τὸ), ὄψις, ἰδέα, μορφὴ, πρόσοψις, κατάστασις. **air, mine,** θ. **habitude, maintien, l'extérieur.**

Ἥλερη, πάθ. (συγχέεται μὲ τὴν Ἀνεμοβλογιὰν καὶ τὴν Κοκκινάδαν. Εἰς τὴν Πελοπόννησον λέγεται Βέμπελη, καὶ συγχέεται μὲ ἄλλο πάθος τὸ Ψαθολοῦρι. Ἴσως ἔχει κάποιαν συγγένειαν ἡ λέξις μὲ τῶν ἀρχαίων τὸ) » Ἔφηλις καὶ Ἔπηλις (κύρ. ἡ 'μαυρίλαις ἢ περκνάδες, **éphélides,** ὅ,που γίνονται εἰς τὸ δέρμα ἀπὸ τὸν ἥλιον).

Ἡλιάζω, ῥ. μετ. » Ἡλιόω(-άζω), προσηλιάζω (Γεωπον.), θειλοπεδέω. **sécher (exposer) au soleil.** ‖. ἡλιάζομαι (κυρ. ἵνα ζεσταθῶ). »Εἱληθερέω-ομαι), ἡλιάζομαι (»Κάθισον ε'ς τοὺς τῶν συγκλητικῶν τόπους, καὶ ἡλιάζου,« Ἀρρ. Ἐπικτ. Α'). **se chauffer au soleil.**

Ἡλιακὸς (ὁ)). »Αἴθουσα(»Αἰ-
Ἡλιακωτὸν (τὸ) ' θούσαις, ὑπαίθρεις στοαῖς, αἰθομέναις ἡλίῳ, καθὰ δηλοῖ τοὔνομα τῆς αἰθούσης, ὅθεν τῇ δημώδει γλώσσῃ παρεποιήθη τὰ Ἡλιακὰ,« Εὐστάθ. Ἰλ. Ζ 242). »Περὶ τῶν ὑπαίθρων, καὶ ὡς ἂν τις εἴποι προσηνίων θεατηρίων, ἃ καὶ πρὸς μόνην τὴν ὑπαέριον ἀπόλαυσιν ἐπινενόηται, καὶ τὴν ἐπωνυμίαν ἐκ τοῦ ἡλίου εἴληφεν, Ἡλιακὰ προσαγορευόμενα.... Ἐν γοῦν τοῖς περὶ ὧν ὁ λόγος προσηνίοις ἔργοις, ἢ, ὡς ἂν οἱ πολλοὶ φαῖεν, ἐξωσταρίοις,« Νεαρ. Λέοντ. 113), εἱλόπεδον καὶ θειλόπεδον, ἡλιαστήριον (Στρ 46.). **belveder** (ὅταν ἦνε ε'ς τὸ δῶμα).

Ἥλιασμα. » Ἡλίασις(-ωσις). **l'action de faire sécher (d'exposer) au soleil.**

Ἡλικία. »Ἡλικία. **âge.** ‖. εἶμαι (ἔφθασα) εἰς ἡλικίαν, ἴδε Φθασμένος. ‖. τί ἡλικίας εἶνε; » Ἡλίκος ἐστί; **quel âge a-t-il?** ‖. πέρασ' ἡ ἡλικία του. » Παρηβᾷ, παρῆλιξ (παρηβηκὼς) ἤδη, παρ' ἡλικίαν ἐςίν.

Ἡλικιωμένος (ὁ ἐν ἀκμῇ τῆς ἡλικίας), η, ον, ἴδε Φθασμένος. §. (ὁ περασμένος). » Πρόσω ἡλικίας ὢν (ἐληλακὼς, προβεβηκὼς), παρῆλιξ, παρηκμακὼς, παρηβηκὼς, πάρηβος. **âgé.**

Ἡλιοκαμμένος, η, ον. »Ἡλιοκαής, ἡλιόκαυστος (Θεοκρ. Εἰδ. Ι', 26). **hâlé.**

Ἡλιοπύρι (εὐγενὴς καὶ ἑλληνικωτάτη λέξις, διασωθεῖσα ἀπαράλλακτος ἄχρις ἡμῶν).

Ἥλιος (ὁ φωστήρ). »Ἥλιος. **soleil.** §. (εἶδος ἄνθους) » Ἡλιοτρόπιον (διαιρεῖται εἰς μέγα καὶ μικρὸν), ἡλιόπους, σκορπίουρος. **soleil, tournesol.** §. (εἶδος 'ψαριοῦ) » Ὀρθραγορίσκος. **meule, lune de mer,** ἴδε καὶ §. Ἥλιος.

Ἡμέρα (προφ. κοιν 'Μέρα). »Ἡμέρα. **jour.** ‖. καλὴ 'μέρα (ἐπιφώνημα σύνηθες εἰς τὸν πρωϊνὸν χαιρετισμόν. »Τὴν καλὴν ἡμέραν ποιήσωμεν μετὰ τοῦ Δημάρχου τῶν Βενέτων. Κύριε, χαῖρε, καλή σου ἡμέρα· ὅλη ἡμέρα σήμερον καλή σου ἡμέρα γίνεται, « Πορφυρογ. Σύντ.). »Χαίροις, χαῖρε, χαίρειν. **bonjour.** ‖. καλὴ 'μέρα! καλή σου 'μέρα! » Χαῖρε! πολλά γε καὶ σύ! »Νὴ καὶ σύ γε! ‖. καλὴ μέρα τὸν κὺρ Ἰάννη'. » Τὸν Ἴωνα χαίρειν (Πλάτ.)! ‖. εἰς πόσαις 'μέραις ἦλθες; »Ποσταῖος πά-

ρει; ||. εἰς τρεῖς (τέσσαρες, πέντε, δέκα, ἕνδεκα κτλ.) ἡμέραις ἦλθα. » Τριταῖος, (» Τεταρταῖος, » Πεμπταῖος, » Δεκαταῖος, » Ἑνδεκαταῖος, κτλ.) πάρειμι (παρεγενόμην). ||. ἔφθασεν εἰς δυὼ 'μέραις ἀπὸ τὸ Λουτράκι εἰς τὰς Πάτρας. » Ἐκ τοῦ Δεχαίου κατέπλευσε δευτεραῖος εἰς τὰς Πάτρας (Πλβ, Ε', 28)«. ||. τὴν ἄλλην (τὴν δευτέραν) ἡμέραν. » Τῇ ὑστεραίᾳ, τῇ ἐπαύριον, τῇ κατόπιν ἡμέρᾳ, εἰς τὴν ἐπιοῦσαν. le lendemen. ||. τρεῖς (τέσσερης, πέντε. κτλ.) 'μέραις σήμερα. » Τρίτην (» Τετάρτην, » Πέμπτην, κτλ.) ταύτην ἡμέραν. ||. τριῶν (τεσσάρων, πέντε, δέκα κτλ.) ἡμερῶν. » Τριταῖος (» Τεταρταῖος, » Πεμπταῖος, » Δεκαταῖος, κτλ.) ||. πέντε-δέκα 'μερῶν παιδιά· » Βρέφη τὰ πεμπταῖα ἐκ γενετῆς ἢ δεκαταῖα. ||. κάθε πέντε 'μέραις. » Κατὰ πενθήμερον,« Ξεν. ||. δυὸ φοραῖς τὴν ἡμέρα', ἴδε Φορά. ||. τρία 'μισωβόλια τὴν ἡμέρα' διάφορο'. » Τόκον τρία ἡμιωβόλια τῆς ἡμέρας. ||. ὅλη 'μέρα, (ἡ) κάθε 'μέρα, (ἡ) πᾶσα 'μέρα, ἴδε Κάθε. ||. ὅλη' 'μέρα, (ἡ) ὅλην τὴν ἡμέραν (ἀπὸ τὸ πυρνὸ δηλ. ἕως τὸ βράδυ). » Δι' ἡμέρας. ||. τὴν ἡμέρα', (ἡ ἁπλῶς) 'μέρα' (καὶ ὄχι νύκτα δηλαδὴ), ἐπίρ. (χρον.). » Ἡμέρας, μεθ' ἡμέραν, τὴν ἡμέραν (» Οἱ ποτάμιοι ἰχθύες . . . νέμονται μᾶλλον τῆς νυκτὸς, τὴν δ' ἡμέραν εἰς τὰ βαθέα ὑποχωροῦσιν, » Ἀρστ.). le jour, de jour. ||. (αὐγὸ κτλ.) τῆς ἡμέρας (τῆς ἰδίας δηλ. τῆς σημερινῆς). » Αὐθημερινός. ||. τὴν ἰδίαν ἡμέραν. » Αὐθήμερον. au même jour. ||. 'μέρα μεσημέρι, ἴδε Καταμεσήμερα. ||. μέραν-νύκτα, ἐπ. » Ἡμέρας καὶ νυκτός· » Διὰ νυκτὸς καὶ ἡμέρας· » Ὅσαι τε ἡμέρας ὧραι, ὅσαι τε νυκτός. ||. πρὸ τριῶν ἡμερῶν, τρεῖς ἡμέρας πρὶν (προτοῦ, προτήτερα). » Πρότριτα. trois jours auparavant. ||. μετὰ μερικαῖς (ὀλίγαις) ἡμέραις. » Οὐ πάνυ πολλῶν ἡμερῶν, ἴδε καὶ Ὀλίγος. ||. εἰς ταῖς ἡμέραις 'μας. » Ἐπὶ τῆς ἡμετέρας γενεᾶς (Δημοσθ.), ἴδε καὶ Καιρός. ||. ἔκαμαν (εἶχαν, ἦταν) 'μέραις (πολλαῖς δηλ.) εἰς τὴν φυλακὴν, (φρσ. ἀπαράλλακτος μὲ τὸ Γραφ.) » Ἦσαν δὲ ἡμέρας ἐν τῇ φυλακῇ (Γεν. κ', 4). ||. κοντὰ μιᾶς σχεδὸν ἡμέρας δρόμον. » Ἐγγὺς ἡμερησίαν ὁδὸν (Πλάτ. Ἀλκ.),« ἴδε καὶ Δρόμος. ||. ἡ καλὴ 'μέρ' ἀπ' τὸ πυρνὸ φαίνεται (παροιμ.). » Αὐτίκα καὶ φυτὰ δῆλ', ἃ μέλλει κάρπιμ' ἔσεσθαι.«

Ἥμερα, ἐπ. » Ἡμέρως, πρᾴως. avec douceur.

Ἡμερεύω, ρ. μετ. ἴδε Ἡμερόνω. §. ρ. μέσ. » Τιθασσεύομαι καὶ Τιθασεύομαι, ἡμερόομαι, ἐξημερόομαι, πραΰνομαι. s'apprivoiser.

Ἡμερόνω, ρ. μετ. » Ἐξημερόω, τιθασσεύω καὶ τιθασεύω, ἡμερόω, ἡμεροποιέω, πραΰνω. apprivoiser. §. ρ. μεσ. ἴδε Ἡμερεύω.

Ἥμερος, η, ον. » Ἥμερος, τιθασσὸς καὶ τιθασὸς, πρᾶος, πραΰς. doux, apprivoisé, privé.

Ἡμέρωμα. » Ἡμέρωσις, ἐξημέρωσις, τιθασσεία, πράϋνσις, κατάστασις. apprivoisement.

Ἡμπορῶ (προφ. κοιν. Μπορῶ, ἢ εἶνε, καθὼς λέγουν, ἀπὸ τοῦ Ἐμπορῶ, ἢ πιθανώτ. ἀπὸ τοῦ Εὐπορῶ [» Καὶ προσβαλοῦσα ἡ πᾶσα παρασκευὴ πρός τε ἄκραν Ἰαπυγίαν καὶ πρὸς Τάραντα, καὶ ὡς ἕκαστοι εὐπόρησαν,« Θκδ.]. Μερικοὶ 'τὸ γράφουν Εἰμπορῶ), ρ. οὐδ. » Δύναμαι, ἔχω, οἷός τε εἰμὶ, πάρεστί μοι. pouvoir, savoir. ||. ἡμπορῶ ('δὲν ἡμπορῶ) 'να. (πολλάκις ἐκφράζεται διὰ τοῦ Δυνητικοῦ συνδέσμου) » Ἂν (καὶ τῆς Εὐκτικῆς ἐγκλίσεως). ||. ἀπὸ πολλὰ πράγματα 'μπορεῖ κάνεις 'να καταλάβῃ. » Ἐπὶ πολλῶν ἄν τις κατίδοι. ||. πῶς ἡμπορεῖ νὰ εὑρεθῇ χειρότερος ἄνθρωπος; » Πῶς ἂν χείρων ἄνθρωπος γένοιτο; ||. τῶν ὁποίων μήτε τὰ ὀνόματα 'δὲν 'μπορεῖ κάνεις 'να 'πῇ. » Ὧν οὐδ' ἂν τὰ ὀνόματα ἔχοι τις εἰπεῖν (Ξενοφ. Κυρουπ.). ||. 'δὲν 'μπορῶ 'να 'τὰ 'πῶ ἀπ' ἔξω. » Οὐκ ἂν ἔχοιμι ἀπὸ στόματος εἰπεῖν (ὁ αὐτ. Ἀπομν. Γ'). ||. 'δὲν 'μποροῦσε

να ὁμιλήσῃ ἄλλος. »Οὐμενουν ἦν εἰπεῖν ἑτέρῳ. ||. ἐπειδὴ 'δὲν ἠμπορέσατε 'να τοὺς βοηθήσετε τότε. »Ἐπεὶ ἐν τῷ τότε χρόνῳ οὐχ οἷοί τε ἐκείνοις ἐπαρκέσαι γεγόνατε (Λυσ. κατὰ Ἀγορ.). « || 'δὲν 'μπορῶ ('να κάμω ἕνα τι). »Ἀδυνατέω, ἀδυνάτως ἔχω, ἀδύνατός εἰμι, ἀπορέω, ἐν ἀπόροις (ἐν ἀπόρῳ) εἰμὶ, ἀδύνατά μοί ἐστι, ἀμηχανέω (»Ἀμηχανεῖ καταπιεῖν αὐτὸν, « Αἰλ.). **je suis dans l'impossibilité.** §. 'δὲν 'μπορῶ (εἶμαι δηλ. ἄρρωστος ἢ ἀνήμπορος, ἴδε καὶ τὰς δύω λέξεις). » Ἀδυνάτως ἔχω (Ἀξιογ. Αἰσχ. Σωκρ.). ||. αὐτὸ 'δὲν 'μπορεῖ 'να γένῃ. » Οὐχ ἔχον φύσιν ἐστὶ τοῦτόγε· »Τῶν οὐχ ἐνδεχομένων ἐστίν. §. ἠμπορεῖ (ἐλλειπτ. καὶ ἀπροσ.). »Ἐνδέχεται, ἴδε καὶ Δυνατός. ||. αὐτὸ εἶν' εὔκολον, καὶ καθένας 'μπορεῖ 'να 'τὸ κάμῃ. »Ῥάδιον καὶ παντός ἐστιν. ||. ἐν ᾧ 'μποροῦσε 'να πιάσῃ τὸν λόφον, 'δὲν ἠθέλησε. »Τὸν λόφον κατασχεῖν παρὸν, οὐχ ἠθέλησεν. ||. ἠμποροῦσαν 'να μετρήσουν τὸ βάθος τοῦ χιονιοῦ. »Παρῆν αὐτοῖς μετρεῖν τὸ βάθος τῆς χιόνος (Ξενοφ. Ἀναβ.).« ||. διὰ 'να 'μποροῦν καὶ οἱ ξένοι, καὶ οἱ πτωχοὶ ἐντόπιοι 'να 'παίρνουν. » Ἵνα ᾖ τοῖς ξένοις καὶ τῶν πολιτῶν τοῖς δεομένοις ὑπάρχῃ λαμβάνειν. ||. 'νὰ μᾶς ὁδηγήσῃ ἀπὸ ἕνα δρόμον, ὅπου 'να 'μποροῦν 'να περπατοῦν τὰ ζῶά 'μας. »Ἡγήσασθαι δυνατὴν ὑποζυγίοις πορεύεσθαι ὁδὸν (Ξενοφ.). « ||. διότι, ἂν 'μποροῦσα ἐγὼ ἀκόμα' 'να πηγαίνω εὔκολα εἰς τὸ κάστρον. »Εἰ μὲν γὰρ ἐγὼ ἔτι ἐν δυνάμει ἦν τοῦ ῥᾳδίως πορεύεσθαι πρὸς τὸ ἄστυ (Πλατ. Πολιτ. Α'). ||. 'δὲν ἠμπόρεσαν 'να 'τὸ κατορθώσουν. »Οὐκ ἐξεγένετο αὐταῖς ἐκτελέσαι. ||. 'δὲν ἠμποροῦσε 'να ἰδῇ κἀνεὶς ἐμπρός 'του ἀπὸ τὸν κονιορτόν. »Ἄπορόν τε ἦν ἰδεῖν τὸ πρὸ αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ κονιορτοῦ (Θκδ.).« || ὅσον (ὅπως) ἠμπορῶ, ἴδε Δύναμις. ||. ὅσον 'μποροῦσεν ὀγλίγωρα, ἴδε 'Ογλίγωρα. ||. καὶ φωνάζαν ὅσον 'μποροῦσαν. »Καὶ κεκραγότες ὅσον ἐχώρουν αἱ κεφαλαὶ (Συνεσ.).«

Ἠξεύρω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. ἴδε Ἠξεύρω.

Ἤπατα (τὰ), κοιν. τὰ ἐντόσθια, ὡς ἐκ τοῦ κυριωτέρου αὐτῶν τοῦ ἥπατος. (συνκδχ.) αἱ σωματικαὶ δυνάμεις, καθ' ἣν σημασίαν ἀπαντᾶται καὶ ἐν τῇ Γραφῇ : » Εἰς βουλὴν αὐτῶν μὴ ἔλθοι ἡ ψυχή μου, καὶ ἐπὶ τῇ συστάσει αὐτῶν μὴ ἐρείσαι τὰ ἥπατά μου,« Γεν. ΜΘ', 6.

Ἦρα (ἡ), γένν. »Αἶρα (τὸ προφέρουν καὶ ἔτσι), ζιζάνιον. **ivraie** καὶ **ivroie,** θ.

Ἥσυχα (Ἀπαράλλακτα 'τὸ ἔχει καὶ ὁ Θεόκριτος, Εἰδ. Β', 100 »Κήπεί κά νιν ἐόντα μάθῃς μόνον, ἄσυχα νεῦσον «, ὅπου ὁ Σχολ. σημειοῖ »ὅτι τὰ εἰς α οὐδέτερα πληθυντικὰ ἀντὶ ἐπιῤῥημάτων πολλάκις λαμβάνεται,« ἴδε καὶ Καλὰ), ἐπίρ. »Ἠρέμα (πρὸ συμφ.), ἠρέμας (πρὸ φων.), ἡσυχῆ, ἡσύχως, ἀτρέμα (πρὸ συμφ.), ἀτρέμας (πρὸ φων.), ἠρεμαίως, ἀθορύβως, ἀταράχως, εἰρηναίως, ἥσυχα (Ἀριστοφ.).« §. ἀπραγμόνως. **doucement, tranquillement, paisiblement.**

Ἡσυχάζω, ῥ. μετ. »Πραΰνω, καθησυχάζω, ἠρεμίζω, καταστέλλω, κατευνάζω. **appaiser, tranquilliser.** §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Ἀτρεμέω (-ίζω), ἠρεμέω(-όω,-ίζω-ίζομαι), ἀτρέμας ἔχω, ἡσυχίαν ἄγω, ἡσυχίαν ἔχω (»Οὐκ ἔστιν ὅπως ἡσυχίαν σχήσει, « Δημοσθ.). **reposer, rester (demeurer) tranquille.**

Ἡσυχία, »Ἡσυχία, ἠρεμία, ἀταραξία, τὸ ἤρεμον (ἡσύχιον, ἀθόρυβον, ἀπράγον), ἠρέμησις. **repos, tranquillité.** ||. μὲ τὴν ἡσυχίαν μου (σου, 'του, 'της, 'τους, κτλ.). »Καθ' ἡσυχίαν, ἐφ' ἡσυχίας, ἐν ἡσυχίᾳ, ἐν ἀνέσει. **à loisir.**

Ἥσυχος, η, ον. » Ἥσυχος, ἡσύχιος, ἤρεμος, ἡσυχαῖος, ἀθόρυβος, ἀτάραχος, εἰρηναῖος, φιλήσυχος, ἀπράγμων. **paisible, tranquille, calme, pacifique.** ||. θάλασσα ἥσυχη. » Ἀκύμων, ἀκύμαντος, νήνε-

μος, γαληνιῶσα, λεῖα καὶ προσηνὴς ἰδεῖν, λειοκυμονοῦσα. unie comme une glace.

Θ

Θ, θ. τὸ ὄγδοον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου. §. Τρέπεται εἰς Τ. » Φθάνω - φτάνω, εὐθὺς - εὐτὺς, κτλ. ||. εἰς Σ. » Φθεῖρα - φσεῖρα (ὅθεν) ψεῖρα (καθὼς καὶ οἱ Δωριεῖς, ἔλεγαν Σεῖορ ἀντὶ θεῖος). ||. εἰς Φ. » Θηκάρι - φηκάρι, στάθμη - στάφνη (καθὼς καὶ οἱ Αἰολεῖς ἔλεγαν Φὴρ ἀντὶ θὴρ καὶ Φλᾶν ἀντὶ θλᾶν, κτλ.).

Θὰ, μόρ. (μελλοντικὸν, κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ Θὲ' 'να, καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ Θέλω ἵνα), ἴδε Θέλω καὶ Λέγω καὶ τὰ Προλεγόμενα τῆς πρώτης ἐκδόσεως. ||. (μὲ αὐτὸ ἀναπληροῦμεν τὴν ἔλλειψιν τοῦ μέλλοντος) θὰ γράψω, θὰ 'πάρω, θὰ 'διῶ, κτλ. »Γράψω, λήψομαι, ὄψομαι, κτλ. ||. (εἶχον καὶ οἱ ἀρχαῖοι ἕνα Θὰ, τὸ ὁποῖον ὅμως ἐπρόσθεταν εἰς τὸ τέλος τῶν παρῳχημένων χρόνων. "Εφησθα, ᾔδεισθα, οἶσθα, κτλ. Μόνον εἰς τοὺς Ὁμηρικοὺς ὕμνους ἀπαντᾶται ἅπαξ καὶ πρὸς μέλλοντα : » Τιμὰς δὲ σχήσησθα μετ' ἀθανάτοισι μεγίστας, « καὶ εἰς τὴν 'Οδύσ. [Τ, 69.] »"Η τάχα καὶ δαλῷ βεβλημένος εἶσθα θύραζε. « §. (ἐπὶ ὑποθέσεως ἐνδεχομένης συντάσσεται καὶ παρ' ἡμῖν ἐνίοτε μὲ παρῳχημένον): θὰ 'τὸν εἶδες βέβαια. »Ἑώρακας πάντως αὐτόν. || . ἂν 'δὲν ἤμουν Ἀλέξανδρος, θὰ ἤμουν βέβαια Διογένης. »Εἰ μὴ Ἀλέξανδρος ἤμην, Διογένης ἂν ἤμην,« Πλούτ.

Θαλάμι (ἡ τρύπα, ὅπου φωλεύουν τὰ ζῶα, καὶ μάλιστα τὰ 'ψάρια, ἢ ἰδιαιτέρως τὰ ὀκταπόδια). »Θαλάμη καὶ Θάλαμος. trou, retraite (des poissons), θ.

Θάλασσα. » Θάλασσα καὶ (Ἀττ.) Θάλαττα, πόντος (ποιητ. καθὼς καὶ τὸ) ἅλς - ἁλός (ἡ). mer, θ. ||. διὰ θαλάσσης. » Κατὰ θάλασσαν, διαπόντιος. par mer. ||. διὰ ξηρᾶς καὶ διὰ θαλάσσης, ἴδε Ξηρά. §. θάλασσα (χωρὶς ἄρθρον, συνεκδ. τὸ θαλάσσιον νερόν. ὅθεν: Τὸ μουσκεύεις μὲ θάλασσα'· »Βράζεις θάλασσα'. κτλ. Ἀπαράλλακτα 'τὸ μετεχειρίσθη καὶ ὁ Ἱπποκράτης: » Τῶν φθισικῶν οἷσι ἐπὶ θάλασσαν πτύουσι, ἐς τὸν πυθμένα βαδίζει τὸ πύον, ὀλέθριον, « Κωακ. Προγν. 433· καὶ ὁ Διοσκορίδης Δ', 427 : » Πυριᾶν θερμῇ θαλάσσῃ).

Θαλασσινὸς, ἡ, όν. » Θαλάσσιος, ἐνάλιος, πελάγιος, πόντιος, ἔναλος. marin, de mer. §. θαλασσινὰ (εἰς τὸ πληθ. ὅλα, ἐκτὸς τῶν 'ψαριῶν, τὰ φαγώσιμα τῆς θαλάσσης ζῶα, ἢ ἰδίως τὰ ὀστρακόδερμα, τὰ ἄλλ. Χαβαρικά). »"Οςρεα, ὀστρακόδερμα, κογχύλια, μαλάκια. coquillages, testacées, testacés.

Θαλασσομαχῶ (ἡ λέξις, καίτοι ἀκραιφνῶς Ἑλληνική, 'δὲν ἐμπεριέχεται εἰς τὰ λεξικά 'μας), ῥ. ἀμ. »Πρὸς κῦμα παραβάλλομαι, βασανίζομαι ὑπὸ τῶν κυμάτων, *θαλασσομαχέω. lutter contre les flots.

Θαλασσόνω, ῥ. μετ. Θαλασσόω (ὅθεν ὁ τεθαλασσωμένος ἢ θαλασσίας οἶνος). submerger, innonder.

Θαλασσοποῦλι (λέξις γενική· κυρ. ὅμως τὸ) 'ψαροποῦλι, ἴδε τὴν λέξιν.

Θαλάσσωμα. »Θαλάττωσις. submersion. innondation.

Θαμπὰ, ἐπ. » Ἀμυδρῶς, ἀμυδρὸν, ἀμαυρῶς, ἀμαυρὸν, ἀμαυρὰ (Ἱπποκρ.). obscurement, faiblement.

Θαμπάδα (ἡ). »Ἀμυδρότης, ἀμαυρότης, τὸ ἀμυδρὸν (ἀμαυρόν). ternissure, θ.

Θαμπόνω, ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) »Θαμβόω, καταστράπτω. éblouir. §. »Ἀμυδρόω, ἀμαυρόω. ternir. § ῥ. οὐδ. καὶ αὐτοπ. » Ἀμαυρόομαι, μαραυγέω. se ternir.

Θαμπὸς, ἡ, όν. »Ἀμυδρὸς, ἀμαυρὸς, ἀμαυροφανὴς, θαμβός. terne, mat-ate.

Θάμπωμα. » Ἀμαύρωσις, μαραυ-

γία, *θάμβωσις. ternissure, θ. §. éblouissement.

Θανατᾶς (μόνον κατὰ γενικὴν καὶ εἰς τὴν φρσ. » Εἶνε τοῦ θανατᾶ,« ἐκ τοῦ) » Θανατάω.

Θανατικὸν (ἀναφέρεται ὑπὸ τοῦ Σουΐδα ἐν λέξει Ἐφοὺδ), ἴδε Πανοῦκλα.

Θανατόνω, β. μετ. » Θανατόω. tuer, ἴδε καὶ Σκοτόνω.

Θάνατος. » Θάνατος, τὸ χρεὼν, ἀποβίωσις, ἀπαλλαγὴ (τοῦ βίου, τοῦ ζῆν, τῶν ἐνθένδε), καταστροφή, ἡ εἱμαρμένη πορεία (καὶ πολλὰ ἄλλα μεταφορικῶς καὶ περιφραστικῶς). mort, θ. décès, trépas.

Θαῤῥετά, ἐπ. » Θαῤῥούντως, θαῤῥαλέως καὶ θαρσαλέως, εὐθαρσῶς, τεθαῤῥηκότως, εὐτόλμως, πεποιθότως; θαῤῥῶν (-οῦσα, οῦντες, κτλ.). courageusement, hardiment, ἴδε καὶ Ἄφοβα. ||. πολλὰ θαῤῥετά, ἐπ. » Κατατεθαῤῥηκότως.

Θαῤῥετός, ή, όν. » Θαῤῥαλέος καὶ θαρσαλέος, θαῤῥῶν (-ρσῶν), εὐθαρσής, εὔτολμος, θαῤῥητικός. hardi, confiant, assuré, courageux. ||. εἶμαι θαῤῥετός. » Θαῤῥέω καὶ θαρσέω, εὐθαρσέω, θαῤῥαλέως ἔχω. être plein de confiance (d'assurance), avoir bon courage.

Θάῤῥος (τό). » Θάῤῥος (τό), εὐτολμία, θαῤῥαλεότης, τὸ θαῤῥοῦν (θαρσοῦν, εὔθαρσες, κτλ.), ἀφοβία. §. πίστις, πεποίθησις, τὸ πεποιθός. courage, assurance, confiance, ἴδε καὶ Καρδιά. ||. ἔχω θάῤῥος, ἴδε Θαῤῥετός. ||. παίρνω θάῤῥος, ἴδε Ἐγκαρδιόνω καὶ Ξεθαῤῥεύω. ||. ἔχω τὸ θάῤῥος (ἢ καταχρ. τὰ θάῤῥη) μου εἰς τὸν θεὸν (εἰς τὸν φίλον μου κτλ.), ἴδε Ἐλπίζω.

Θαῤῥῶ, β. ἀμ. ἴδε Νομίζω.

Θαῦμα. » Θαῦμα, σημεῖον, θαυματουργία, θαυματούργημα, τέρας (τό), τεράστιον, τερατουργία, τερατούργημα. miracle, prodige, merveille, θ.

Θαυμάζομαι (προφ. κοιν. θαμάζουμαι), β. ἀποθ. ἴδε Ἀπορῶ.

Θαυμαστά, ἐπ. » Θαυμασίως, θαυμαστῶς, θαύματος ἀξίως, θαυμαστὸν ὅσον (ἡλίκον), ὑπερφυῶς, δαιμονίως. à merveille, merveilleusement, à ravir.

Θαυμαστός, ή, όν. » Θαυμάσιος, θαυμαστός, θαύματος ἄξιος, ἐξαίσιος, θαυμαστός τις οἷος, θαυμαστὸς ἡλίκος, ὑπερφυής, τεράστιος, δαιμόνιος. admirable, étonnant, prodigieux, merveilleux.

Θάφτω (κυρ. νεκρόν), β. μετ. » Θάπτω, ἐνταφιάζω, κηδεύω. enterrer, inhumer. §. (χρήματα κτλ.), ἴδε Παραχόνω.

Θάψιμον (νεκροῦ). » Ταφὴ (ἢ πληθ.) Ταφαί, ἐνταφιασμός, κηδεία. enterrement, inhumation. §. (χρημάτων, κτλ.), ἴδε Παράχωμα.

Θειά (ἡ). » Θεία, τίθη καὶ τίτθη, τιτθίς, πατραδέλφη ἢ μητραδέλφη (ἴδε Θεῖος). tante, θ. ἴδε καὶ §. Κερά.

Θειάφι (ὁ Ἡσύχιος καὶ ἄλλοι τὸ γράφουν θεάφιον, ὁ δὲ Ἐτυμολόγος Τιάφιον, ἐπὶ τῶν Ἀλεξανδρ. ἐλέγετο Τεάφη [ἡ] καὶ Τέαφον [τό]), ἐρ. » Θεῖον. souffre.

Θειαφοχέρι. » Ἔναυσμα, θειοῦχον. allumette, θ.

Θεϊκός, ή, όν. » Θεῖος, δαιμόνιος, θεϊκός. divin.

Θειός. » Θεῖος, πατράδελφος καὶ (ποιητ.) πατροκασίγνητος (ὁ πρὸς πατρός), μητράδελφος καὶ (ποιητ.) μητροκασίγνητος (ὁ πρὸς μητρός), πάτρως ἢ μήτρως-ως. oncle. ||. (εἰς τὴν Ἑλλάδα συνειθίζεται ὡς τιμητικὴ προσφώνησις πρὸς ταῖς γερόντισσαις τὸ) Θειά! (ἀνάλογον μὲ τοῦ Ὁμήρ. τὸ) » Ἠθεῖε (Ἰλ. Ζ. 518, Κ. 37, Χ. 229, 239, Ὀδ. Ξ, 147).

Θέλημα. » Θέλησις, βούλησις. §. θέλημα, βούλημα. volonté, θ. §. Συναίνεσις, συγκατάθεσις. aveu, consentement, agrément, approbation. ||. χωρὶς τὸ θέλημα τῶν γονέων του. » Ἀκόντων τῶν γεννησαμένων, παρὰ γνώμην τῶν γονέων, (οὐ ἐναντίον τό:) ||. μὲ τὸ θέλημά των. » Ἑκόντων (συναινούντων, συν-

αινέσει, κατὰ γνώμην) τῶν γεννησαμένων. ||. αὐτὸ, 'που ἐπιχειρίζεσαι 'να κάμῃς τῶρα χωρὶς τὸ θέλημα τῆς πόλεως, 'να 'τὸ κάμῃς τότε μὲ τὸ θέλημά 'της. »"Υπερ νῦν, ἀκούσης τῆς πόλεως, ἐπιχειρεῖς, τότε ἑκούσης ποιῆσαι,« Πλάτ. de faire alors, du consentement de la republique, ce que tu tâches de faire aujourd'hui malgrès elle. §. ἴδε Παραγγελιά.

. Θεληματικός, ή, όν. »'Εκούσιος, ἑκὼν, ἐθελούσιος, ἐθελοντὴς, αὐτοθελής. volontaire.

Θεληματικῶς (τὸ ἐναντίον τοῦ Στανικῶς), ἐπ. »'Εκουσίως, ἑκοντὶ, ἐθελουσίως, ἐθελοντὶ, ἑκὼν(-οῦσα, -όν,-όντες, κτλ.), ἑκὼν (κτλ.) εἶναι, ἑκουσίᾳ γνώμῃ, ἐξ ἑκουσίας, αὐτοθελεὶ, *αὐτοθελήτως. volontiers, volontairement, de bon gré.

Θελιά, ἴδε Θηλειά.

Θέλω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. »Βούλομαι, θέλω καὶ ἐθέλω, ἀξιῶ, βουλομένῳ μοι ἐστὶ, ζητέω (» Ζητεῖ εἰδέναι, « Πλάτ.). vouloir. ||. θέλω τὸ καλόν 'του (σου). »Φίλα φρονέω αὐτῷ. je lui veux du bien. ||. θέλω τὸ κακόν' του. » Δύσνους εἰμί· »'Εθελέχθρως ἔχω περὶ αὐτόν. je lui en veux du mal. ||. καὶ ὅσους θέλουν τὸ κακόν 'της (τῆς πατρίδος). » Καὶ τοὺς κακῶς αὐτῇ βουλομένους (Διον. Ἁλικαρν.).« ||. ἐσὺ λοιπὸν ποιὸ' ἀπ' τὰ δυὸ θέλεις; »Σὺ οὖν ποτέρως αἱρῇ (Πλάτ.);» ||. ἤθελα 'να ἦτον τρόπος. » Βουλομένῳ μοι δ' ἂν ἦν, εἴπερ οἷόν τε. ||. κάμε ὅ,τι θέλεις. » Ποίει ὅ,τι ἂν ᾖ βουλομένῳ σοι. ||. ἂν θέλουν αὐτοί. » "Αν βουλομένοις ᾖ τούτοις. ||. ὁ λαὸς τῶν Πλαταιέων 'δὲν ἤθελε 'ν' ἀποστατήσουν ἀπὸ τοὺς Ἀθηναίους. » Τῷ γὰρ πλήθει τῶν Πλαταιέων οὐ βουλομένῳ ἦν τῶν Ἀθηναίων ἀφίστασθαι. ||. θέλεις 'δὲν θέλεις, (ἢ) θέλοντας μὴ θέλοντας (φρσ.). (ἀπαράλλακτα τὸ ἔχει ὁ Μ. Ἀντ.) » Ἵνα ὁ παραστὰς, θέλει οὐ θέλει, αἴσθηται (ΙΑ', 15), » 'Εκὼν ἀέκων. bon gré, mal gré. ||. χωρὶς 'να θέλω(-λῃς,-λῃ, κτλ.), ἴδε Στανικῶς. ||. ἐπειδὴ ὁ ζευγολάτης, ἂν θέλῃ 'να γένῃ τὸ ἀλέτρι 'του καλὸ', δὲν πρέπει 'να 'τὸ κάμῃ ἀτός του. »'Ο γὰρ γεωργὸς, εἴπερ αὐτῷ μέλει κάλλιον εἶναι τὸ ἄροτρον, οὐχ αὐτὸς ποιήσεται δήπου (Πλάτ.).« §. (ἀντὶ τοῦ Εὐχαριστοῦμαι, Νοστιμεύομαι), τὸ ἀμπέλι θέλει (εὐδοκιμεῖ δηλ. εἰς) τόπον ξερὸν (προσήλιο', κτλ.). »Χαίρει δὲ ἡ ἄμπελος τοῖς λυπροῖς τῶν χωρίων καὶ προσηλίοις. la vigne se plait aux (demande, aime les) terrains secs (exposés au soleil etc). ||. τὸ κεχρὶ θέλει συχνὸν σκάλισμα καὶ ξεχορτάριασμα. »'Η κέγχρος σκάλλεσθαι καὶ βοτανίζεσθαι συνεχῶς βούλεται, « Γεωπον. ||. ἡ σουρβηὰ θέλει τόπον ψυχρὸν, νοτερόν. » Ἡ δὲ ὄη τόπον ζητεῖ ψυχρὸν, ἔνικμον (Θεοφρ. Φυτ. Γ'). « ||. τὰ ψάρια θέλουν γλυκὸ 'νερό', ἴδε Ἀγαπῶ καὶ Συνηθίζω. §. (ἀντὶ τοῦ Νομίζω ἢ Πιστεύω ὡς βέβαιον): θέλουν δὲ ὅτι ἡ 'Ρέα ὅταν ἦτον ἐγγαστρωμένη τὸν Δία, ἦλθεν εἰς αὐτὸ τὸ βουνόν. » 'Εθέλουσι δὲ (οἱ Μεθυδριεῖς), τὴν 'Ρέαν, ἡνίκα τὸν Δία εἶχεν ἐν γαστρὶ, εἰς τοῦτο ἀφικέσθαι τὸ ὄρος (Παυσαν. Η', 36)·« »Οἱ δὲ ἐν Κελαιναῖς Φρύγες ἐθέλουσι μὲν τὸν ποταμὸν, ὃς διέξεισιν αὐτοῖς διὰ τῆς πόλεως, ἐκεῖνόν ποτε εἶναι τὸν αὐλητήν· ἐθέλουσι δὲ καὶ εὕρημα εἶναι τοῦ Μαρσύου τὸ Μητρῷον αὔλημα (Παυσαν. Ι', 30).« §. (ἀντὶ τοῦ Χρειάζομαι, μοῦ λείπει, κτλ.) τὸ φαγεῖ' θέλει κἂ-ἄλλο 'λάδι' »'Η λαγήνα θέλει ἀκόμα' πολὺ 'να γεμίσῃ κτλ. (Κατ' αὐτὴν τὴν ἔκδοχὴν ἡ λέξις, πλησιάζει ὀλίγον εἰς τοῦ Σοφοκλέους τό: » . . . ὁπότε γ' ἄν τις ἐς πλέον πέσῃ τοῦ θέλοντος, οὐδ' ἔπι κόρος (Οἰδ. Κολ. 1221).«). ||. πολὺ (ὀλίγον) θέλει ἀκόμη' ('να τὸ τελειώσῃ). »'Ελλείπει πολλῷ (μακρῷ, βραχὺ, κτλ.) il lui faut beaucoup, ἴδε καὶ Χρειάζομαι. §. (εἰς τὰς ἑπομένας φράσεις ἐπέχει τόπον τοῦ ὑποθετ. ἢ βεβαιωτ. Συνδέσμου,

'λν) ||. ἂν δὲν ἤθελε σὲ ἀκολουθήσῃ κἀνένα ἐμπόδιον. »Εἰ ἐθέλει τοι μηδὲν ἀντίξοον καταστῆναι ('Ηρόδ.). « ||. ἤθελε τὸ κάμει » 'Εποίησεν ἄν. il l'aurait fait. ||. ἤθελεν ἔλθει'. »'Ηλθεν ἄν. il serait arrivé. ||. 'δὲν ἤθελά σε ἀφήσῃ. » Οὐκ ἄν σε εἴασα. je ne vous laisserais pas. ||. ἂν 'τὸν ἔβλεπες, ἤθελες εἰπεῖ. »Εἴπες ἂν ἰδών. vous diriez en le voyant. ||. 'δὲν ἤθελες 'τὸν διακρίνῃ, χαρῆτσι εἶνε ἢ παλληκάρι. »Οὐκ ἂν διακρίναις εἴτ' ἔφηβός ἐστιν, εἴτε καὶ παρθένος. §. (εἰς τὰς ἀκολούθους φράσεις ἐπέχει τόπου τοῦ Μέλλοντος καὶ τοῦ ἰδιωτισμοῦ αὐτοῦ παραδείγματα εὑρίσκομεν καὶ εἰς τοὺς δοκιμωτάτους παλαιοὺς συγγραφεῖς, καθὼς τοῦ Ἰσοκράτους τὸ: » "Ηδη δ' ἀναγινώσκετε τὴν ἀπολογίαν, βουλομένην περὶ ἐμοῦ δηλῶσαι τὴν ἀλήθειαν « καὶ τοῦ Ἀριστοφάνους [Σφηκ. 1537] »Εἴπερ οὗτος ἐθέλει κρατῆσαι, ἴδε καὶ Θά). ||. ἀφ' οὗ κατέλαβεν ὅτι 'δὲν θέλει ἠμπορέσει. »[illegible] ἔγνω οὐκ ἂν δυνησόμενος. [illegible]senti qu'il ne pourrait pas. ||. [illegible] κάμει (ἔλθει, 'πάγει κτλ.). »[illegible]σω (» 'Ελεύσομαι, » Πορεύσομαι, κτλ.). je ferai (viendrai, irrai, etc.). §. (μεταφορ) τί θέλει 'να 'πῇ. (ἡ) τί θὰ 'πῇ τοῦτο (τί σημαίνει δηλ. τί χρειάζεται; μὲ ποῖον σκοπὸν γίνεται); »Τί βούλεται τοῦτο; qu'est ce que cela signifie? ||. κἀνεὶς 'δὲν 'μπορεῖ 'να καταλάβῃ, τί θέλει 'να 'πῇ αὐτὴ ἡ λέξις. »Μηδ' ἂν ἕνα ἀνθρώπων συνεῖναι ὅ,τι ποτὲ βούλεται τὸ ὄνομα,« Πλάτ. ||. αὐτὸ θέλει 'να 'πῇ. » Τὸ ἐθέλει λέγειν ('Ηρόδ. Ζ', 162)· » Βούλεται (» Δύναται) δὲ τοῦτο. ||. τί θέλουν 'να 'ποῦν αὐτὰ τὰ ζύγια 'ποῦ βαστᾷς; »Τί δέ σοι τὰ σταθμία ταῦτα βούλεται (Λουκ.)« ; ἴδε καὶ Λέγω. §. (ἀντὶ τοῦ Ζητῶ ὡς ἀντίτιμον), πόσα θέλεις διὰ τοῦτο; »Πόσου τοῦτο; combien (que) vous faut-il ?

Θεμέλιον » Βάσις, θεμέλιος, θεμέλιον, θέμεθλον (ποιητ.), κρηπὶς (ἡ). fondement. ||. ἀπὸ θεμελιοῦ (φρσ.), ἴδε Ἀποκαινυργῆς καὶ Σκαρί.

Θεμελιόνω, ῥ. μετ. »Καταβάλλομαι (τοὺς θεμελίους), θεμελιόω. fonder. §. ἴδε καὶ Στερεόνω.

Θεο, μόρ. (ἐπιτατικόν, προτιθέμενον διαφόρων λέξεων, καὶ ἀναλογοῦν μὲ τῶν ἀρχαίων τὸ) » Παν ἢ Παμ (καὶ τὰ ἄλλα αὐξητικὰ λεγόμενα μόρια), ἴδε τὰς ἐξ αὐτοῦ συνθέτους λέξεις καὶ Θεώρατος.

Θεόγυμνος, η, ον. » Πάγγυμνος (Εὐστάθ.), ὑπέρου γυμνότερος (παροιμ.). tout nu, nu comme la main.

Θεοκατάρατος, η, ον. »Ἀλιτήριος, ἀλιτήριος τοῦ θεοῦ (Συνεσ.), ἐναγής, ἐξάγιστος, θεοστυγής, θεομισής. scélérat, exécrable.

Θεομπαίκτης, ου (ὁ). »Παίζων ἐν οὐ παικτοῖς. se jouant des choses sacrés.

Θεονήστικος, η, ον, ἴδε Νηστικός.

Θεοποιῶ (κυρ. ἀναγορεύω τινὰ θεόν, καθὼς οἱ παλαιοὶ 'Ρωμαῖοι τοὺς αὐτοκράτοράς 'των), ῥ. μετ. »Ἀποθεόω, θεοποιέω. diviniser. déifier. §. (μεταφ. δὲ ἀντὶ τοῦ 'Επαινῶ μὲ ὑπερβολήν). » Μεγαλύνω, ἐκθειάζω, ὑπερεπαινέω. préconiser.

Θεός. »Θεός, τὸ θεῖον, ὁ δαίμων, τὸ δαιμόνιον, ὁ κρείττων. Dieu, la divinité. ||. ἂν θέλ' ὁ θεός, (ἢ) πρῶτα ὁ θεὸς (φρσ.). » "Ην θεὸς διδῷ, ἢν θεὸς εὖ διδῷ (Ξενοφ.), θεοῦ διδόντος, σὺν θεῷ, σὺν θεοῖς. ||. (ἐνίφθηκα: πλὴν) ὁ θεὸς 'να 'τὸ κάμῃ νίψιμον, (φρσ.)! » 'Οποῖα θεοῖς ἐδόκει, τοιαῦτα νένιμμαι, « Θκρ. (ΙΕ', 32). ||. ὁ θεὸς 'τὸ 'ξεύρει (φρσ.). » Θεῶν ἐν γούνασι κεῖται ("Ομ.)· »Κύριος οἶδε (Γραφ.). ||. ἔχει ὁ θεὸς (φρσ. ἐλλειπτ. ἀντὶ τοῦ ἀνελλιποῦς ἀρχ.) »"Εχει θεὸς ἔκδικον ὄμμα (Βατραχομ. 97).« ||. 'να 'τὸν εὕρῃ ὁ θεός, (: μερικοὶ προσθέτουν :) καὶ 'να 'τὸν κρίνῃ (φρσ. κατάρ.)! » Εὕροι Θεὸς τὸν ἀλιτρὸν (Θεοκρ. Εἰδ. Ι', 17)«! ||. ὁ θεὸς 'να βάλῃ τὸ χέρι 'του (φρσ. ἀπαράλλακτος μὲ τοῦ 'Ομήρου τὸ) »Εὐρύοπα Ζεὺς χεῖρα ἐὴν ὑπερέσχε.«

||. θεέ μου (ἐπίκλ. Θαυμ.)! » Ἡράκλεις! Ἄπολλον! bon dieu! mon dieu! ||. μὰ τὸν Θεὸν (ἐπίρ. ὅρκ.), ἴδε Μά. ||. ς' τὸ' θεό' σου, ἴδε Ε'ς.

Θεοσκότεινος, η, ον. » Σκότους ἔμπλεως (ἀνάπλεως). obscur, plongé dans l'obscurité.

Θεόστραβος, η, ον, ἴδε Θεότυφλος.

Θεότρελλος, η, ον. » Θεομανής (Αἰσχύλ. Θηβ.), θεοβλαβής, περιμανής, ἐκμανὴς καὶ (περιφραστικῶς) » Οὔ φρένας ἐξείλετο μητίετα Ζεύς» »Τοῦ δέ τις ἀθανάτων βλάψε φρένας ἔνδον ἐΐσας. fou à lier.

Θεότυφλος, η, ον. »Πάμπαν (»Ἐς τὸ παντελὲς, Ἀνηκέστως) τυφλός.

Θεοφοβούμενος, η, ον. (κατὰ λέξιν ὁ) » Δεισιδαίμων (: ἀλλ' ἐπειδὴ τοῦτο μετέπεσεν εἰς ἄζηλον σημασίαν, μεταχειριζόμεθα τὸ) θεοσεβής. pieux, religieux.

Θεραπεύω, ῥ. μετ. ἴδε Εὐφραίνομαι.

Θεριάγκαθον, πάθ. ἴδε Καλαγκάθι.

Θεριακωμένος, η, ον, ἴδε Θεώρατος.

Θεριεύω, ῥ. ἀμ. »Ὑλομανέω (κυρ. διὰ τὰ φυτὰ, δένδρα, κτλ. καθὼς καὶ τὸ) ἐξυβρίζω (Θεοφρ.); ἀποθηριοῦμαι. parvenir à une grosseur enorme (démesurée), devenir prodigieusement grand.

Θερίζω, ῥ. μετ. » Ἀμάομαι, θερίζω. moissonner, faucher.

Θεριό', ἴδε Θηρίον.

Θέρισμα. » Θερισμὸς, ἄμητος. moisson, θ.

Θεριστής. » Θερίζων, ἀμῶν, θεριστής. moissonneur.

Θερμὸς, ή, όν (νερὸν κυρ.), ἴδε Ζεστός. ||. θερμὰ (ὀνομάζονται πληθ. τὰ φυσικὰ ζεστὰ λουτρὰ, καθὼς καὶ ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς ἐλέγοντο) Θέρμαι (Πλούτ.). thermes, des eaux thermales.

Θερμαίνομαι (ἔχω θέρμην ἢ παροξυσμὸν), ῥ. αὐτοπ. » Πυρέσσω(-ττω), πυρεταίνω, καυματίζομαι, ἠπιάλῳ συνέχομαι (παλαιῶ). avoir la fièvre.

Θερμασιὰ, πάθ. ἴδε Παροξυσμός.

Θερμασοβότανον, φ. »Κενταύριον (τὸ μικρὸν), κενταυρὶς (πόα). centaurée, θ. ἴδε καὶ Ἀγριομπάρμπαρον.

Θέρμη. »Πυρετὸς, καύσων, καῦμα, θερμασία. fièvre, θ.

Θερμολοίμικον, πάθ. Πυρετὸς λοιμώδης. fièvre pestilentielle.

Θέρος (τὸ, καὶ χυδ. ὁ). Ἄμητος ἢ Ἀμητὸς, θέρος (τὸ). moisson, θ.

Θέσις (προφ. κοιν. Θέσι', τὸ Τυρκ. ῥάφι. Ἡ λέξις εἶν' Ἑλληνικωτάτη). gradin, tablette, θ.

Θεώρατος (ἀντὶ Θεωρητὸς, θέας ἄξιος, ἢ Ἀθεώρητος. » Ζώων ἀθεωρήτους καὶ παραδόξους φύσεις, » Διόδ. Γ'), η, ον, » Πελώριος, ὑπερφυὴς μεγέθει, ὑπερμεγέθης, ἐξαίσιος, ἀγανής, ἀέριος (αἰθέριος) τὸ ὕψος (μῆκος), οὐρανομήκης (ὑπερβολ.) (ποιητ.), ἀΐδνής (Γρφ.) ἱρατός (» Ἄνδρα ἱρατὸν πεντάπηχυν, « Παραλειπ. Α', ιά, 23. Ἀπ' ἐδῶ ἐσχηματίσθη, νομίζω, τὸ Θεώρατος, κατὰ πρόσθεσιν τοῦ αὐξητικοῦ μορίου Θεο, ὡσανεὶ Θεόρατος), ἑβραϊσμὸς συνήθης εἰς τὴν Γραφήν: »Ἐγεννήθη δὲ Μωϋσῆς, καὶ ἦν ἀστεῖος τῷ Θεῷ (Πράξ. Ζ', 20), « = Λίαν ἀστεῖος· »Ἡ δὲ Νινευὶ ἦν πόλις μεγάλη τῷ Θεῷ (Ἰων. Γ', 3), « = Λίαν μεγάλη. enorme, d'une grandeur démesurée, monstrueux, immense.

Θεωρητικὸς (προφέρεται Θεωρατικὸς) η, όν, ἴδε Φανταχτερός.

Θεωρία. » Ὄψις, ἐπιφάνεια, τὸ φαινόμενον (ἐπιφαινόμενον). apparence, l'extérieur, aspect.

Θηκάρι (προφ. κοιν. Φηκάρι. Ὁ Ἐτυμολ. τὸ γράφει Θηκάρης, καὶ τὸ συνθέτει ἐκ τοῦ Θήκη Ἄρεως). »Κολεὸς καὶ Κουλεὸς, κουλεὸν (τὸ), θήκη. fourreau, gaine, θ.

Θήκη. » Θήκη (σχηματίζει πολλὰς συνθέτους λέξεις, καθὼς Σαγιττοθήκη, Χουλιαροθήκη κτλ.). étui.

Θηλειά (προφ. κοιν. Θελειά. Εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Εὐσταθίου ἐλέγετο Θηλέα. »Θῆλεα, ἱμάντων τὰ τετρημμένα, εἰς ἃ διωθεῖται τὰ ὀξέα,« Ἡσυχ.). »Βρόχος. nœud coulant, corde à nœuds coulants, lacs, lacet,

oeillet (Ἰδιαιτ. διὰ λαγοὺς, πουλιὰ, κτλ.). §. Θηλειὰ τοῦ κομποῦ (ἢ ἄλλ. Κομπότρυπα). »Κομβοδόχη, ganse, θ. oeillet. §. Θηλειὰ νῆμα (βαμβάκι, κτλ.), ἴδε Πήχη.

Θηλειάζω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. ἴδε Πηχνιάζω.

Θηλυκόνω (κυρ. κομπόνω ταῖς κόπιτσαις), ῥ. μετ. »Ἐμπορπάω(-έω, -όω), πορπόω(-άζω), πόρπῃ συμβάλλω(συνάπτω), προσπερονάω. agrafer.

Θηλυκὸς, ιά, ὸν, »Θῆλυς-εος (ὁ) -εια-υ. femelle, θ. féminin-ine.

Θηλύκωμα (κυρ. τὸ κούμπωμα τῆς κόπιτσας). »Ἐμπόρπησις. l'action d'agrafer. §. (ὁ Τυρκ. μεζὲς τῆς θύρας, τοῦ παραθύρου, κτλ.). »Στρόφιγξ-ιγγος (ἡ), σπόνδυλος, συμβολὴ (»Ὑγρὸς μὲν γάρ ἐστιν ὁ χαλινὸς ὅταν οἱ ἄξονες εὐρεῖας καὶ λείας ἔχωσι τὰς συμβολὰς, ὥστε ῥᾳδίως κάμπτεσθαι, « Ξενοφ.), σύμβλημα (Γραφ.). gond. (Ἰδιαιτέρως δὲ τὸ μὲν θηλυκὸν μέρος 'σου ὀνομάζεται) »Στρόφιγξ, γόμφωτὴρ καὶ ὁλμίσκος, mortaise, θ. (τὸ δὲ ἀρσενικὸν) »Στροφεὺς καὶ γίγλυμος. tenon.

Θηλυκωτῆρι (ἢ ἄλλ. Κόπτσα). »Πόρπη, περόνη, ἀέτη, ὀχεὺς, ἔχμα. agrafe, θ., »Πορποδόχη (Ιδιαιτ. τὸ θηλυκὸν μέρος της, ὅπερ καὶ) Κλεὶς-ιδος (»Περόναι ... χρύσειαι, κληῖσιν εὐγνάμπτοις ἀραρυῖαι, « Ὁμ. Ὀδ. Σ, 293, 294). porte, θ.

Θημωνιὰ (κυρ. ὁ σωρὸς, ἡ στοίβα τῶν γεννημάτων ἐξ τοῦ ἀγύρου). »Θημὼν (ὁ καὶ ἡ), θημο(μω)νία. tas de bled (d'épis etc.), meule, θ. ἴδε καὶ Στοίβα.

Θημωνιάζω, ῥ. μετ. »Θημωνοθετέω. entasser, ἴδε καὶ Στοιβάζω.

Θηριακὴ, ἰατρ. »Θηριακὸν (φάρμακον), θηριακὴ ἀντίδοτος, Μιθριδατικόν. thériaque, θ.

Θηρίον. »Θὴρ-ηρὸς (ὁ), θηρίον. bête féroce, θ.

Θησαυρίζω, ῥ. μετ. »Θησαυρίζω, ἀποτίθεμαι. thésauriser.

Θησαυρὸς (ὁ ἄλλ. Βιὸς ἢ Βρεσῆλι). »Θησαυρός. trésor.

Θιάσον (ἀπὸ τοῦ) »Θιάσιον (ποτὸν ἢ ῥόφημα, κατὰ τὸν Κορ. Οἱ Βυζαντινοὶ τὸ ὠνόμαζον καὶ μονολεκτ.) »Θασόροφον (»Ῥοφήματα δὲ λαμβανέτωσαν, χυλὸν πτισάνης, καὶ σεμίδαλιν, καὶ θασόροφον, « Θεοφ. Νόνν. Σύνοψ. Ἰατρ. ρλ'), ἀμυγδάλινον. amandé, lait d'amandes, orgeat.

Θλίκη, ἡ. (ἐκ τοῦ) »Φιλύκη ἢ φιλύκη. alaterne, ἴδε Μαστιχηά.

Θολόνω, ῥ. μετ. »Θολόω, συνθολόω. troubler. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Θολόομαι, συνθολόομαι. se troubler.

Θολὸς (φέρεται ἡ λέξις εἰς τὸν Ἡσύχιον), ή, όν. »Θολερός. trouble.

Θολόσταχτη. »Κονία (τέφρας), κονία σταχτὴ, (καὶ ἁπλῶς) σταχτὴ (ὅθεν ἡ κοιν. Στάχτη), ῥύμμα (τό). lessive, θ.

Θόλωμαι »Θόλωσις. l'action de troubler.

Θρέμμα (τό), (ἐν χρήσει μόνον εἰς τὴν φρ.) εἶναι γέννημα θρέμμα τοῦ δεῖνα τόπου, ἴδε Ἀνάθρεμμα.

Θρεμμένος, η, ον. »Εὐτραφὴς, εὔσαρκος, εὐσαρκῶν. gras, qui a de l'embonpoint.

Θρεπτικὸς, ή, όν. »Τρόφιμος, θρεπτικός. nourrissant, nutritif, (διδακτ.) alimenteux.

Θρεφτάρι (ζῶον θρεμμένον διὰ σφάξιμον). »Σιτευόμενος, σιτευτὸς, σιτιστὸς, τροφίας, βοσκάδιος, βοσκὰς-άδος (κυρ. ὄρνις). engraissé, animal qu'on engraisse.

Θρεφτὸν (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰς τὸ πληθ. θρεφτὰ, τὰ πρόβατα, 'γίδια, ἀγελάδια, γουρούνια, κτλ.). »Θρέμμα, βοτὸν, βόσκημα. bétail, bestiaux, bêtes à cornes ou à laine, ἴδε καὶ Ζῶον.

Θρέφω, ῥ. μετ. »Τρέφω. nourrir, entretenir. ‖. Θρέφομαι, ῥ. μέσ. ἴδε Παχαίνω.

Θρέψιμον. »Θρέψις. nutrition, θ.

Θρίσσα, ψ. (κατὰ τὸν Γαζ. ἡ Χαρίγγα, hareng, τῶν Εὐρωπαίων, καὶ ὁ) »Σαπέρδης (τῶν ἀρχ., εἶδος μα-

γάλης ἀθερίνας, ἡ ὁποία ἐψαρεύετο καὶ ἐπαστόνετο εἰς τὴν Μαύρην θάλασσαν· κυρ. δὲ ὁ Τριχιὸς ἢ Σαρδέλλα τοῦ γλυκοῦ νεροῦ). » Τριχίς, θρίσσα. alose ou aloze, sortel, ἴδε καὶ παραβ. Πλατίτσα καὶ Τριχιός.

Θρονὶ (κυρ. σκαμνὶ μὲ ἀκκουμπιστήρια). »Θῶκες καὶ Θᾶκος, δίφρος, ἀνάκλιντρον, ἀνακλιντὴρ, ἀνακλιντήριον, κατάκλιτον, κλισμὸς (ποιητ.), σκίμπους. fauteuil, bergère, θ. poltronne.

Θρονιάζω, ῥ. μετ. » Ἐνθρονίζω, ἐγκαθιδρύω, θρονίζω. installer, introniser.

Θρόνιασμα. »Ἐγκαθίδρυσις, ἐνθρονισμὸς, θρονισμός. intronisation, installation.

Θρόνος. »Θρόνος, θῶκος καὶ θᾶκος, καθέδρα. trône.

Θροφὴ (ἀντὶ) » Τροφὴ, διατροφή. nourriture, θ. subsistance, entretien, ἴδε καὶ Φαγεῖ'.

Θρύβω, ῥ. μετ. »Θρύπτω, ἐνθρύπτομαι (Ἱπποκρ.). émier, émietter.

Θρύμμα (τὸ). »Θρύμμα. brisure. θ. ‖. κάμνω θρύμματα. »Συν(«Δια»)θρύπτω, συνθραύω, εἰς λεπτὰ καταθραύω. briser en mille morceaux.

Θρύμπη (προφ. κοιν. Θρούμπη), φ. »Θύμβρα. sariette καὶ sarette, θ. thymbre.

Θυγατέρα. » Θυγάτηρ-ατρός. fille, θ.

Θυμάρι, φ. »Θύμος (ὁ Σχολ. τοῦ Ἀριστοφ. [Πλούτ. 283] ὀνομάζει »θύμους, οὓς οἱ κοινοὶ Βολβοὺς ἢ Ἀγριοκρόμμυα φασὶν«), θύμον. thym.

Θυμιάζω, ῥ. μετ. »Θυμιάω(-άζω). encenser.

Θυμιάμα (τὸ). »Θυμίαμα. encens, ἴδε καὶ Λιβάνι.

Θύμιασμα. » Θυμίασις. encensement.

Θυμιατερὸν, Θυμιατῆρι, Θυμιατὸν }. »Θυμιατήριον, θυμιατὴρ-ῆρος (ὁ). encensoir.

Θυμός. »Θυμός, ὀργή, μῆνις (ποιητ.), τὸ θυμούμενον (Πλούτ.). colère, θ. courroux. §. (μεταφορ. τὸ θύμωμα τῆς πληγῆς κτλ.). »Φλεγμονή. inflammation.

Θυμίζω (ἢ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ῥ. μετ. ἴδε Ἐνθυμίζω κτλ.

Θυμόνω, ῥ. μετ. »Ὀργίζω («Ἄνθρωπον ἥκιστ' ἂν ὀργίζοι τις, μήτε λέγων χαλεπὸν μηδὲν μήτε ποιῶν,« Ξενοφ. Ἱππ.), παροξύνω, παροργίζω. irriter, mettre en colère, courroucer, allumer la colère de quelqu'un, fâcher, ἴδε καὶ Ἀναγριόνω. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Ὀργίζομαι, θυμόομαι, ὀργῇ χράομαι, δι' ὀργῆς γίγνομαι, ἐν ὀργῇ ἔχω, τραχύνομαι, χαλεπαίνω, χαλεπῶς ἔχω πρός. entrer (se mettre) en colère, se fâcher. ‖. θυμόνω ὑπερβολικὰ (φοβερά), ἴδε Ἀγανακτῶ. ‖. θυμόνω εὔκολα. » Ἐπισφαλῶς («Ἀκροσφαλῶς) πρὸς ὀργὴν ἔχω. ‖. ἐθύμωσε δὲ ἡ γερουσία. »Ἐγεγόνει δὲ τῇ βουλῇ δι' ὀργῆς (Πλούτ. Φάβ.).« §. (μεταφορ.) θύμωσεν (ἡ) εἶνε θυμωμένη ἡ πληγή 'του, ἴδε Κακοφορμίζω.

Θυμοῦμαι, ῥ. μέσ. ἴδε Ἐνθυμοῦμαι.

Θυμώδης, ισσα, ικον. » Ὀργίλος, ὀξύχολος, ἀκρόχολος, ἐπισφαλῶς ἔχων (ἀκροσφαλὴς) πρὸς ὀργήν, ὀξύθυμος, θυμοειδής, θυμώδης. colère, irascible.

Θύρα (ἡ Ἰταλ. Πόρτα). »Θύρα (τοῦ 'σπιτιοῦ κτλ.), πύλη (τοῦ κάστρου, τοῦ ναοῦ κτλ.), πυλὼν-ῶνος (ὁ). porte, θ. ‖. ἡ θύρα τῆς αὐλῆς, ἴδε Αὐλόπορτα.

Θυρίδα. » Σηκός, κόγχη. niche.

Θυρόφυλλον (τὸ Τουρκ. Κανάτι τῆς πόρτας). » Θύρα, θύρωμα, κλεισιὰς (Πλουτ. Ποπλικ.), θύρετρον. battant, vantail.

Θυσία. » Θυσία, σφαγιασμός, ὁλοκαύτωσις, ὁλοκαύτωμα, ὁλοκάρπωσις (Γρφ.). sacrifice, immolation.

Θυσιάζω, ῥ. μετ. » Θύω, θύομαι, σφαγιάζομαι, ἱερεύω, ὁλοκαυτόω. sacrifier, immoler.

Θωριά. » Χρόα καὶ (Ἀττ.) Χροιά, χρῶμα. couleur, θ.

Θωριάζω (βάλλω ταῖς θωριαῖς κα-

τὰς πρέπει), ῥ. μετ. » Χρωματίζω. colorier, disposer les couleurs (afin de les faire ressortir par le contraste).

Θωριακὸς (κυρ. ὁ ἔχων θωριὰν ἀνοικτὴν), ἡ, ὀν. » Βαπτὸς (κυρ. σκοῦρος. » Ἐπὰν τάχιστ' ἔλθωσιν ἐκ τῆς ἐκφορᾶς τὰ βαπτὰ ἔχοντες,« Ἡγήσ. παρ' Ἀθην.), ἀνθινὸς, ἀνθοβαφής. de couleur.

Θώριασμα. » Χρῶσις, χρωματισμός. coloris, colorisation, l'action de colorier.

Θωρῶ (θώρει με καὶ μὴ μ' ἐγγίζῃς · 'μμάτια 'ποὺ 'δὲν θωροῦνται, γρήγορα λησμονοῦνται [παροιμ.], κατὰ συγκ. ἐκ τοῦ). » Θεωρῶ, ῥ. μετ. ἴδε Βλέπω. || ὅποιος πεινᾷ, ψωμιὰ θωρεῖ (παροιμ. ἀνάλ. μὲ τοῦ Θεοκρ. τὸ) » Ἐν ὕπνοισι πᾶσα κύων ἄρτως μαντεύεται (Εἰδ. ΚΑ'. 45).«

Ι

Ι, ι, τὸ ἔνατον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου. Τρέπεται εἰς Γ ἀφορισμὸς-ἀφορεσμὸς, κιρνάω-κερνῶ (συμφωνότερον πρὸς τὴν ἐτυμολογίαν τῆς λέξεως ἐκ τοῦ Κέρας), πριχύνω-περεχύνω, σινδόνι-σενδόνι, Πίπτω-πέφτω κτλ. §. (ἀφαιρεῖται ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῶν λέξεων): » ἰγνάριον-γνάρι. §. ἐκθλίβεται. »Περιπατῶ-περπατῶ, πράτρια-πλάτρα, σημερινὸς-σημερνὸς, τριακόσια-τρακόσια, σιαγὼν-σαγόνι, σίαλος-σάλιον, σιώπα-σώπα (καθὼς καὶ ὁ Πίνδαρος Ἰσθμ. Γ, 88 | εἶπε· Πολλάκι καὶ τὸ σεσωπαμένον εὐθυμίαν μείζω φέρει), ψίαθος-ψάθα, κτλ. §. Ἐπεντίθεται. Στιλβόω-στιλβόνω (Εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ ἰδίως τὴν Πελοπόννησον προφέρουσι καὶ τὸν Καπνὸν καπινὸν) · » Κινοῦμαι-κουνιοῦμαι, λαμβάνω-λαβαίνω, προφθάνω-προφταίνω, πωλεῖται-πουλιέται, »Ἴσος-ἴσιος, Ψ, ἴδε καὶ Ε.

Ἰαίνω, Μ. ἰάνω (θὰ), ῥ. μετβτ. » Ἰάομαι. guérir, ἴδε καὶ παρβ. Ὑγιαίνω.

Ἰάρι (τὸ ἀλλ. ἴωμα, ἡ πράσινη σκουριὰ τοῦ χαλκώματος, χρήσιμος εἰς βαφεῖς καὶ ἄλλας τέχνας. προφ. κοιν. Γιάρι). » Ἰὸς (ἢ Ἄνθος) χαλκοῦ. verdet, vert-de-gris.

Ἰασουμὶ (προφ. κοιν. Γιασεμί), ἄνθ. » Ἰάσμη καὶ ἰάσμινον (ἀπὸ τοῦ Ἑβρ. Σαμὶν, σημαίνοντος Εὐωδίαν), φιλάδελφος (Ἀθήν.). jasmin.

Ἰασομόλαδον, ἰατρ. » Ἰάσμινον (μύρον ἢ ἔλαιον), ἰασμέλαιον. pommade de jasmin.

Ἰάτραινα. » Ἰατρὸς (» Ἰστέον ὅτι οὐ μόνον κατὰ γένος ἀρσενικὸν ἰατρὸς, ἀλλὰ καὶ θηλυκῶς. Φησὶ γοῦν Αἴλιος Διονύσιος· ἰατρὸν γυναῖκα, « Εὐστάθ. Ἰλ. Λ, 514), ἰάτρια (Ἀλεξ.), ἰατρὶς, ἰάτραινα (Πανδέκτ.), ἀκεστρὶς (κατὰ συγκ. ἐκ τοῦ) ἀκεστορὶς, ἀκέστρια. femme qui professe (exerce) la medecine. sage-femme.

Ἰατρειά. » Ἰατρεία, θεραπεία. guerison, f. ||. εἶνε ('δὲν εἶνε) διὰ ἰατρειάν. » Ἰάσιμον (» Θεραπεύσιμον) τὸ νόσημα· ἀνιάτως ἔχει, οὐκ ἰάσιμον. il ne peut pas guerir, il est incurable.

Ἰάτρεμμα, ἴδε Ἰατρειά.

Ἰατρεύω, ῥ. μετ. » Ἰάομαι, θεραπεύω, ὑγιάζω, ὑγιῆ καθίστημι (ποιέω), ἀκέομαι. guerir. ||. ἰατρεύομαι, ῥ. μέσ. » Θεραπεύομαι, ὑγιάζομαι, ἀπαλλάσσω(-ττω). guerir, se guerir, recouvrer la santé. ||. τὰ μέτρια σώματα, καὶ συχνὰ ἀῤῥωστοῦν, καὶ ὀγλίγωρα ἰατρεύονται. »Τὰ σύμμετρα τῶν σωμάτων κάμνει τε πολλάκις & ἀπαλλάττει ῥᾷον (Ἀριστοτ.).«

Ἰατρικὴ (τέχνη). » Ἰατρική. medecine, f.

Ἰατρικόν. » Φάρμακον, ἴαμα, δύναμις (ἰατρική), ἄκος (τό). remède, médicament, ἴδε καὶ Βοτάνι. ||. ἰατρικὰ διὰ τὰ 'μμάτια. » Δυνάμεις ὀφθαλμικαί. ||. 'παίρνω ἰατρικά. » Φαρμακεύομαι, φαρμακοποτέω. ||. χρειάζεται 'να 'πάρῃ ἰατρικά. »Δεόμενον φαρμακείας. ||. δίδω ἰατρικόν. » Φαρμακεύω. ||. φθιάνω ἰατρικόν. » Τέμνω φάρμακον, φαρμακοποιέω

(-ομαι). §. ἰατρικὸν (ἰδιαιτ. τὸ καθαρτικὸν), ἴδε Καθάρσιον.

Ἰατρὸς (προφ. κοιν. καθὼς καὶ ὅλα τὰ ἀπ' αὐτοῦ, Γιατρός). »Ἰατρὸς, ἀκέστωρ (ποιητ. καθὼς καὶ τὸ) ἰατὴρ καὶ ἰητὴρ, θεραπευτὴς (τὴρ), ὑγιάζων, Ἀσκληπιάδης. medecin. ||. καθὼς λὲν οἱ γιατροί. »Καθὰ φασὶν ἀσκληπιαδῶν (ἰατρῶν) παῖδες (περιφρ.). au dire de la faculté.

Ἰατροσόφι. »Ἰατρικὴ (βίβλος, πραγματεία, σύνταξις), νάρθηξ καὶ ναρθήκιον. traité de medecine, dispensaire.

Ἰατροσύνη, ἴδε ἰατρική.

Ἰδοὺ, ἐπιφών. (σημ. ἀπορίαν, λύπην, χαρὰν, κτλ.)! »Ἰοὺ, αἰβοῖ! hélas! ἴδε καὶ Ἀλήμονω.

Ἰδέα, »Γνῶσις, γνώμη, δόξα, δόκησις, ὑπόληψις, ἀπόληψις, ἰδέα, ἔννοια. pensée, notion, connaissance, idée, ἴδε καὶ Γνώμη καὶ Εἴδησις. ||. τί ἰδέαν ἔχεις; »Τί σοι δοκεῖ; ἴδε καὶ Φαίνομαι. ||. ἂν ἔχῃς ἄλλην ἰδέαν. »Εἴ σοι ἄλλῃ πῃ δέδοκται.

Ἰδεάζω, ῥ. μετ. ἴδε Εἰδοποιῶ.

Ἴδιος (πάντοτε ἐνάρθρως), α, ον. »Ὁ αὐτὸς, (απν. καὶ μτγν.) ὁ ἴδιος (»Πορευθῆναι εἰς τὸν τόπον τὸν ἴδιον,« Πρ. Ἀπος. Κεφ. . .). le même. ||. ἐγὼ (ἐσὺ, ἐκεῖνος, ἐκείνη, κτλ.) ὁ ἴδιος. »Αὐτὸς ἐγὼ (σὺ, ἐκεῖνος, κτλ.). moi (toi, lui, elle, etc.) même. ||. τὴν ἴδια' 'μέρα'. »Αὐθημερόν. au jour même. ||. φθάνω τὴν ἴδια' 'μέρα'. »Ἀπαυθημερίζω (»Ἀπαυθημερίσαι ἐκ Πίσης εἰς Αἴγιναν,« Αἰλιαν.), αὐθημερίζω (Πολυδ.). ||. τὴν ἴδιαν ὥραν. »Αὐθωρὶ(-ρεὶ) καὶ Αὐθωρόν. ||. εἰς τὸν ἴδιον καιρόν. »Ἐν ταὐτῷ. »Ἐν τῷ αὐτῷ τῷδε (Θκ.). ||. ὅταν ἔγραφα δι' αὐτὴν τὴν ἴδιαν ὑπόθεσιν. »Ὅτ' ἔγραφον τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν ταύτην (Ἰσοκρ.). ||. μὲ αὐταῖς ταῖς ἴδιαις λέξαις. »Αὐταῖς λέξεσιν, ἐπὶ λέξεως, αὐτολεξεί. en ces propres termes. ||. τὸ ἴδιο', ἐπ. ἴδε Παρομοίως. ||. τὸ ἴδιο' κάμνει, (ἤ) εἶνε ὅλο' τὸ ἴδιο'. »Οὐδὲν διαφέρει· »Σὺ δ' αἰνεῖν, εἴτε με ψέγειν θέλεις, ὁμοῖον (Αἰσχύλ. Ἀγ. 143)· »Ἐπίσης ἔχει (Ἡρόδ. Ζ', 50)· »Ἐν ὁμοίῳ ποιοῦμαι. c'est égal, c'est la même chose, il est indifférent. ||. (ἐνίοτε προστίθεται καὶ ἡ γεν. τῆς πρωτοτ. ἀντ. συνεφέλκουσα πάντοτε καὶ οὐσιαστικόν, Προσθήκη ἀρχαιοτάτη: διότι καὶ ὁ Εὐριπίδης εἶπεν »Ἐμὸν αὐτοῦ πρᾶγμα,« καὶ ὁ Ἀριστοφάνης »Τὸν ἐμὸν αὐτοῦ τοῦ ταλαιπώρου βίον«): μὲ τὰ ἴδιά μου τὰ 'μμάτια 'τὸ εἶδα, καὶ μὲ τὰ ἴδιά μου αὐτιὰ 'τὸ ἄκουσα. »Αὐτόπτης καὶ αὐτήκοος ἐγενόμην τοῦ πράγματος· »Αὐταῖς ὄψεσι καὶ ἀκοαῖς ἔγνων. de mes propres yeux. ||. μὲ τὸ ἰδιό μου τὸ χέρι. »Αὐτοχειρὶ, αὐτοχειρίᾳ. §. (ἐνίοτε ἐκφέρεται καὶ ἀνάρθρως, τότε ὅμως ἀλλάζει τὴν σημασίαν), ἴδιος πατέρας εἶνε (ἀπαραλλάκτως δηλ. ὅμοιος μὲ τὸν πατέρα 'του). »Πατὴρ αὐτόγρημμα· πατρώζων ἄντικρυς. ||. ἴδιος Ἡρακλῆς. »Ἄλλος οὗτος Ἡρακλῆς (παροιμ.), « ἴδε κ. Ὅμοιος.

Ἱδρόνω, ῥ. ἀμ. αὔτοπ. »Ἱδρόω, ἐφιδρόω (κυρ. ἐπὶ μετρίου καὶ ἐλαφροῦ ἱδρῶτος). suer, transpirer. ||. κάμνω (ἀόριστον κυρ.) 'νὰ ἱδρώσῃ. »Ἱδρῶτα μηχανάομαι, ἱδρωτοποιέω. faire suer, faciliter la transpiration. §. (τροπ.): ὅτι ἄρχισαν 'νὰ ἱδρόνουν τὰ γένειά 'του. »Ἄρτι τὸν ἴουλον ἐπανθοῦντα ἔχων· Πρῶτον ὑπηνήτης. n'ayant encore que le poil folet, à peine ses joues commencaient à se couvrir du poil folet.

Ἵδρωμα. »Ἵδρωσις, ἐφίδρωσις (κυρ. τὸ μέτριον), ἐξίδρωσις (»Μετὰ τὰ λουτρὰ καὶ τὰς ἐξιδρώσεις περιψυχόμεθα μᾶλλον,« Πλούτ. π. τ. πρώτου ψυχροῦ), διαφόρησις. transpiration.

Ἵδρως(ὁ). »Ἱδρὼς-ῶτος(ὁ). sueur, θ.

Ἱδρωτῆρι (προφ. χυδ. 'Δρωτσῆλι). »Ψύδραξ, ψυδράκιον, ἱδρῶον (Ἱπποκρ.). échabonlure, θ.

Ἱδρωτικὸν (ἰατρικόν). »Ἱδρωτοποιὸν (»Διαφορητικὸν, Ἱδρωτήριον)

φάρμακον. sudorifique, sudorifère.

Ἱερακάρης (ὁ ἐπιστάτης τῶν ἱερακίων τοῦ κυνηγίου). »Ἱερακονόμος, Ἱερακοτρόφος. fauconnier.

Ἱεράκι (προφ. κοιν., καθὼς καὶ ὅλα τὰ ἀπ' αὐτοῦ, Γιεράκι), τ. »Ἱέραξ-ακος (εἶνε ἄπειρα εἴδη). faucon (τὸ Τουρκ. δογάν), milan, ἴδε καὶ Ἀμπτέρι.

Ἱερακίνι (τὸ Τουρκ. τσαϊλάκι). »Τριόρχης (;). tiercelet (?).

Ἱερακομύτης (ὁ κομπουρομύτης), ισσα, ικον. »Γρυπὸς (»Ὁ ἐπικαμπῆ τὴν ῥῖνα ἔχων, δίκην ἱέρακος,« Σχολ. Θεοκρ. Εἰδ. ΙΑ', 33), ἐπίγρυπος. qui a le nez aquilin.

Ἱερὸν (κατ' ἐξοχὴν τὸ ἅγιον βῆμα). »Ἄδυτον, μέγαρον, ἁγιαστήριον, θυσιαστήριον, ἀνάκτορον καὶ (πληθ.) τὰ ἀνάκτορα (»Ἐπιβαίνειν τῶν ἀνακτόρων ἀκώλυτα,« Θεοδώρ. Ἐκκλ. Ἱστορ.). sanctuaire.

Ἴλιος (προφ. καὶ Γίλιος), (εἶδος μικροῦ ψαριοῦ μὲ ἀνθηρὰ χρώματα). »Ἰουλὶς (παρβλ. Ἥλιος).

Ἴλυγκας (»Ἀφύη, μοῦ, ἢτεν ἴλυγκας ἀπὸ τὸ φαγοπότι), ἴδε Λόξυγκας.

Ἰξὸς, φ. (φαρμακ.). »Ἰξία, χαμαιλέων (ὁ λευκός). carline (sans tige), espèce de plante, ἴδε καὶ Κουτλουτζές (εἰς τὸ Παράρτημα).

Ἰξὸς, φ. καὶ κ. »Ἰξός, glu, θ. §. (συνεκδ. ἡ βέργα ἡ ἀλειμμένη μὲ ἰξὸν, μὲ τὴν ὁποίαν πιάνουν πουλιά), ἴδε Ξόβεργα.

Ἴσια, ἐπ. »Εὐθύ. directement, tout droit. ||. ἴσια 'ς τὴν πόλιν. »Εὐθὺ τῆς πόλεως. ||. ἴσια κατὰ τὸ Λύκειον. »Εὐθὺ Λυκείου. §. »Ἰσοστάδην, ἰθυτενῶς. droit, droitement, ἴδε καὶ Ὀρθά. §. »Ὁμοίως, ἴσα καὶ ἴσα, ἴσον καὶ ἴσον, ἐξ ἴσου, ἐξίσης, ὁμαλῶς. également. ||. ἴσια μὲ τὰ χείλια. »Ἰσοχειλής, ἰσόχειλος. ||. ποτῆρι μὲ κρασὶ, γεμᾶτον ἴσια με τὰ χείλια. »Ἐπιστεφές. ||. ἴσια μὲ τὸ νερόν. »Ἁλιτενής. au niveau de l'eau. ||. μεγάλο' ἴσια μ' ἕνα φουντοῦκι. »Ὅσον καρύου ποντικοῦ τὸ μέγεθος. ||. ἴσια μὲ κεχρί. »Κεγχριαῖον μεγέθει. ||. καὶ ἄλλοι (χουρμάδες) μικροὶ ἴσια μὲ ῥεβίθια. »Ἄλλους δὲ μικροὺς, ἡλίκους ἐρεβίνθους (Θεοφ. Φυτ. Β').« ||. εἶνε ἴσια μ' ἕνα λεοντάρι. »Εἶναι δὲ μέγεθος ἡλίκον λέοντα. ||. 'τ' ἀγαπῶ ἴσια μὲ τὰ παιδιά μου. »Ἴσα καὶ τοὺς υἱέας φιλῶ. §. ἴσια-ἴσια (φρσ.). »Μάλιστα, ἀκριβῶς, ἐπ' ἀκριβές. précisement, tout juste, justement. ||. ἴσια-ἴσια 's τὴν ὥραν. »Ἐν αὐτῇ τῇ ὥρᾳ. à point nommé, exactement, au juste. ||. ἴσια-ἴσια ἐκεῖ ὅπου ἔπρεπε 'κτύπησες, (παροιμ.), ἴδε Ἐπιτυγχαίνω. ||. ἤλθαμεν ἴσια-ἴσια. »Ἐς ἀγκάλας καθεστήκαμεν. ||. εἴμεθα ἴσια-ἴσια καὶ κατὰ τὸν ἀριθμὸν καὶ κατὰ τὴν δύναμιν. »Ἀντίπαλοι δυνάμει καὶ πλήθει ὄντες.

Ἰσιάδα (μεταφορ.). »Τὸ ἴσον (δίκαιον), ἰσότης, εὐθύτης, ὁμαλότης. droiture, θ. égalité.

Ἰσιάζω, Μ. (θὰ) ἰσιάξω, ἐ. μετ. »Εὐθύνω, κατ(δι-, ἀπ)ευθύνω, διορθόω (-ομαι), ἰσάζω(-τέω), ἐξισόω(-άζω), ἀπ. σόω. dresser, redresser. §. »Ὁμαλύνω, ὁμαλίζω, ἐξομαλίζω, λεαίνω, λειαίνω. égaler, unir, aplanir, niveler, égaliser, mettre de niveau, ajuster, ἴδε καὶ §. Συγυρίζω. ||. ἰσιάζω δρόμον, ἴδε Λιστρόνω. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Ἀπευθύνομαι, διευθύνομαι, κτλ. se dresser, etc. ||. ἀφ' οὗ ἔσιαξεν ὁ καιρός. »Καταστάσιν λαβόντος τοῦ περιέχοντος,« (..). le temps s'étant établi.

Ἴσιασμα. »Ἐξίσωσις, ἐξισασμὸς, ὁμαλισμός. nivellement, aplanissement.

Ἴσιος (ἀπαράλλακτα 'τὸ γράφει ὁ Ἡσύχιος), α, ον. »Εὐθὺς, ἰθυτενής. droit, direct. §. Ἰσομεγέθης, ἰσόμετρος, ἴσος καὶ ἴσος. égal. §. »Ὁμαλὸς, λεῖος, ἰσόπεδος. uni, plat, égal, de niveau, au niveau. ||. ἐστοχάσθηκα λοιπὸν 'ν' ἀφήσω τὸν ἴσιον δρόμον, καὶ 'να 'τοὺς ἀντικρύσω. »Ἐδόκει οὖν μοι, ἀφεμένῳ τῆς εὐθὺ ὁδοῦ, ἀπαντᾶν αὐτοῖς (Πλάτ. Ἀξιοχ.).« ||. ἴσιον δένδρον. »Ὀρθοφυές.

Ἴσιωμα. »Ὁμαλὸς (»Ὕπτιος, »Ἀναπεπταμένος, »Ἐπίπεδος) χῶρος, ἱππάσιμον χωρίον. **terrain plat et uni.**

Ἰσκαΐδε Ὕσκα.

Ἰσκιάζω, ῥ. μτβτ. »Σκιάζω. **ombrager.**

Ἴσκιασμα. » Σκιασμός. **l' action d'ombrager.**

Ἴσκιος. »Σκιά. **ombre**, θ. **ombrage** (τοῦ δένδρου). ‖. κάμνω ἴσκιον. »Σκιάζω. **ombrager.** ‖. πολεμῶ μὲ τὸν ἴσκιό' μου, ἴδε Πολεμῶ. ‖. φοβᾶται τὸν ἴσκιό' του, (φρσ., ἐκ τῆς ὁποίας κατήντησε τὸ Σκιάζω 'νὰ σημαίνῃ τὸ Φοβίζω). » Δεδιὼς τὴν ἑαυτοῦ σκιὰν (Πλάτ. Φαιδ.), ψοφοδεής. **il a peur de son ombre.** §. (μεταφορ. τὰ θέλγητρα), ἴδε Χάρις.

Ἴσκιωμα. »Σκίασμα, σκιερὸς (σύσκιος, παλίνσκιος, κατάσκιος) χῶρος. **lieu couvert (bien ombragé), ombrage.**

Ἴσον. »Ἀντίγραφον, ἀντίτυπον (Συνεσ.). **copie**, θ. **relevé.**

Ἰστορία. »Ἱστορία. **histoire**, θ. §. » Διήγησις, διήγημα. **recit, relation, narration, narré.** §. (εἰς τοὺς ἁπλοῦς εἶνε συνώνυμον τοῦ Ζωγραφιά), ἴδε τὴν λέξιν.

Ἴσως, ἐπ. (διστακτ.). » Τυχὸν, ἴσως, τάχα (»Τάχ' οὖν εἴποις ἂν, « Ξεν.). **peut-être.** ‖. ἴσως σὲ καταπείσω. »Εἴπως σε πείσαιμι.

Ἰτηὰ, ὁ. » Ἰτέα, αἴγειρος (ἡ μέλαινα). **saule.**

K

K, κ, τὸ δέκατον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου. Τρέπεται εἰς Γ· »Ἐκβαίνω-ἐβγαίνω, Ἐκδύνω-'γδύνω, κλυστὴρ-γλυστῆρι, κυρτὸς-γυρτὸς, κωβίδιον-γουβίδι, κτλ. ‖. εἰς ΤΣ. »Κίχλα-τσίχλα, κύκνος-τσυκνιᾶς, κτλ. ‖. εἰς Χ· »Κτένι-χτένι, κτίζω-χτίζω, κοχλίδιον-χοχλίδι, ὀκτὼ-ὀχτὼ, κτλ. ‖. ἐκθλίβεται, καθώς: Ἀκμων-ἀμόνι.

Καβάλα. » Ἱππασία, ἱππεία, ἱππική, τὸ ἱππεύειν. **équitation.** ‖. ἡ καβάλα ὠφελεῖ τοὺς ὑποχονδριακούς. » Ἱππασία ποιεῖ πρὸς μελαγχολῶντας. §. καβάλα, ἐπ. »Ἐφ' ἵππου, ἔφιππος, ἔποχος. **à cheval**, ἴδε καὶ Καβαλικευτά.

Καβαλάρης (συνήθης ἡ λέξις ἐπὶ τῶν Γραικορωμαίων). »Ἀνα(»Ἐπι)βάτης. §. ἔποχος, ἔφιππος. §. ἱππότης, ἱππεύς. **cavalier.** ‖. θὰ 'τοὺς κάμῃς καλλητέρους καβαλάρηδες, ἴδε Καβαλικεύω. §. (μτνμ. τὸ σανιδάκι τῆς λύρας κτλ. ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀκκουμβοῦν αἱ χορδαί). »Μαγὰς (»Ἡ τῆς κιθάρας καβάλη, « Σουίδ.). **le chevalet.**

Καβαλλαρία. »Ἵππος (ἡ), ἱππεῖς, ἱππικόν. **cavalerie**, θ.

Καβαλαριὰ (εἶδος χόρτου. ὁ Γαζῆς λέγει ὅτι εἶνε ὁ) »Λωτὸς (τοῦ Ὁμήρου) καὶ μελίλωτον ἢ μελίλωτος (ἕνα εἶδός 'του). **sainfoin**, ἴδε καὶ παραβ. Τριφύλλι.

Καβαλίκευμα (προφ. κοιν. Καβαλίκεμμα), ἴδε Καβάλα.

Καβαλικευτὰ, ἐπ. »Περιβάδην, ἱππαστί, διασκελιστί. **à califourchon.**

Καβαλικεύω (συνήθης ἡ λέξις ἐπὶ τῶν Γραικορωμαίων), ῥ. μετ. καὶ ἀμ. »Ἀναβαίνω (τὸν ἵππον), ἀναβάλλομαι (Ξενοφ.), ἐποχέομαι. **monter à (enfourcher un) cheval.** ‖. θὰ 'τοὺς μάθῃς 'να καβαλικεύουν καλλήτερα. » Ἀναβατικωτέρους ἐπὶ τοὺς ἵππους ποιήσεις (Ξενοφ.). ‖. καβαλικεύω χωρὶς σέλαν. »Ἐπὶ ψιλοῦ καθίζειν »Ψιλὸν ἐπιβαίνειν τὸν ἵππον. **monter un cheval à poil (à nu, à cru).** ‖. καβαλικεμμένος εἰς ἕνα καλάμι, ὡσὰν εἰς ἄλογον. » Κάλαμον περιβεβηκὼς, ὥσπερ ἵππον. §. τὸ ἀρσενικὸν ζῶον καβαλικεύει τὸ θηλυκὸν, ἴδε Βατεύω. §. (μεταφορ.): διότι, ἂν ἀφήσῃ 'λιγάκι τὸ βαρὺ (τὸ ὕφος 'του), ὅλοι θὰ τὸν καβαλικεύσουν. »Ὡς, εἰ καὶ μικρὸν ὑφείη τοῦ φρονήματος, ἐπιβησομένων ἁπάντων (, ἐντρυφηθῆναι ἂν αὐτὸν ὑφ' ἁπάντων, ἐντρυφηθησόμενον ὑφ' ἁπάντων). ‖. ἡ

ἄφινε τοὺς κόλακας 'να 'τὸν καβαλικεύουν. »Καὶ τοῖς κόλαξιν ἀνεικῶς ἑαυτὸν ἱππάσιμον.

Καβαλῖνα (ἡ κοπριὰ τοῦ ἀλόγου κτλ. καθ' ἣν καὶ ὁ Κοπρώνυμος Καβαλῖνος ἐσκώπτετο. Ὁ Εὐστάθιος, Ὀδυσ. Α, 155 παράγει τὴν λέξιν ἀπὸ τοῦ Καταβαλεῖν καὶ συγκοπῇ Καββαλεῖν).

Κάβουρας (κατ' ἐναλλαγὴν στοιχείων ἐκ τοῦ) » Πάγουρος ἢ (κατὰ τὸν Εὐστάθιον, Ὀδυσ. A, 49., ἐκ τοῦ) »Κόμμορος (, γένος καρίδων, ὑπὸ Ῥωμαίων οὕτω καλούμενον«) ὀστρακόδ. (ὁ ἄλλ. Τσαγανός). »Καρκῖνος (σώζεται ἡ λέξις παρεφθαρμένη, ἴδε Καρκινιάς). cancre, crabe.

Καβούρια (τὰ), τὰ ξηρὰ σῦκα, (ἐκ τοῦ) »Καπύρια.

Καβουρομάννα, ἄστρ. ἴδε Παγουρομάννα.

Κάγκελον. »Κιγκλὶς (ἡ), δρύφρακτον καὶ δρύφρακτος (ἡ). barre, θ. treillis, balustre, balustrade, barreau ἢ grille (τοῦ παραθυρίου), θ. barrière (ὅταν ἦνε πολλὰ κατὰ σειρὰν συνεχόμενα), θ.

Καγκραίνα, πάθ. » Γάγγραινα, σφάκελος, σφακελισμός. gangrène (τοῦ κρέατος), θ. carie (τῶν κοκκάλων), θ.

Καγκραινιάζω, ῥ. αὐτοπ. » Γαγγραινόομαι, σφακελίζω. gangréner, avoir la gangrène (διὰ τὸ κρέας), se carier (διὰ τὰ κόκκαλα.

Καγκραίνιασμα (τὸ). »Γαγγραίνωσις. dégénération en gagrène.

Κάδδη, ἀγγ. (τὸ ἄλλ. Καρδάρι, ὅπου κτυποῦν τὸ γάλα, ἵνα 'βγάλουν τὸ βούτυρον), ἴδε Τάλαρος.

Κάδδος, ἀγγ. »Κάδδος καὶ Κάδος. caque, θ. §. (εἶδος μέτρου διὰ τὰ γεννήματα, τὸ τέταρτον τοῦ Κουβελιοῦ. Εἰς τὰς Ἡρακλ. ἐπιγρ. ἀναφέρεται ἕνας) »Μέδιμνος κάδδιχος (ὁ ὁποῖος ἐχωροῦσε τέσσαρας χοίνικας). le quart du sétier.

Καθαιρίζω (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ῥ. μετ. ἴδε Καθαρίζω, κτλ.

Καθαρὰ, ἐπ. ἴδε Παστρικά. ||. ὁμιλῶ καθαρά. »Εὐκρινῶς (»Εὐσήμως, » Τρανῶς, » Ἐναργῶς, » Σαφῶς, » Στρογγύλῳ τῷ στόματι) φθέγγομαι. parler distinctement (nettement, clair, clairement). ||. 'δὲν ὁμιλεῖ καθαρά. »Οὐ διαρθροῖ τὰ λεγόμενα» » Ἀδιάρθρωτα (» Ἀσήμως) φθέγγεται. il n'articule pas bien, il ne prononce pas distinctement, il a la prononciation gênée. ||. βλέπω καθαρά. »Ὀξὺ (»Τηλαυγῶς) ὁράω (βλέπω), ὀξυδερκέω. avoir la vue perçante (subtile).

Καθαρίζω (προφ. κοιν. Καθαιρίζω, καὶ λέγεται μόνον διὰ τὸ καθάρισμα τῶν γεννημάτων καὶ τῶν λαχάνων, τὸ ξεφλούδισμα τῶν 'πωρικῶν κλπ., καὶ τὸ ξελέπισμα τῶν 'ψαριῶν), ῥ. μετ. »Καθαρίζω. nettoyer. » Διασκυβαλίζω (ἐπὶ γεννημάτων) trier; éplucher (χόρτα). »Φλοΐζω, τὸν φλοιὸν περιαιρέω (ἐπὶ 'πωρικῶν). peler. » Λεπίζω, ἐκλεπίζω (ἐπὶ 'ψαριῶν). écailler. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. ||. 'δὲν καθάρισεν ἀκόμη τὸ κρασί, ἤ. »Οὔπω κατέστη (διῦλίσθη). Il n'est pas encore rassis.

Καθάριος, α, ον, ἴδε Καθαρός.

Καθάρισμα (προφ. κοιν. Καθαίρισμα, κυρ. τὸ πάστρεμμα τῶν γεννημάτων, τῶν 'πωρικῶν ἢ τῶν 'ψαριῶν). » Διασκυβάλισις. Φλοισμὸς, ἡ τοῦ φλοιοῦ περιαίρεσις. Ἐκλεπισμός. nettoyement, l'action de trier (peler; éplucher; ecailler).

Καθαρὸς (ὁ μὴ λερωμένος), ἡ, όν. ἴδε Παστρικός. §. (συνεκδχ. ὁ μὴ ἀνακατωμένος, 'μπερδεμένος, κτλ.). καθαρὸν νερόν. » Διειδὲς (» Διαυγὲς) ὕδωρ. eau limpide. ||. καθαρὸν ὑαλί. » Διαφανὴς ὕελος. clair, transparent. ||. καθαρὰ γράμματα, ἴδε Εὐχολοδιάβαστος. ||. καθαρὴ ὁμιλία (φωνή). »Λαμπρά. claire. ||. ἡ φοράδα, ὅταν γένῃ δύω χρόνων, ἔχει μεγαλητέραν καὶ καθαρωτέραν φωνήν, παρὰ ἕως τότε. » Διετὴς δὲ ἐπειδὰν γένηται ἡ ἵππος, φωνὴν ἀφίησι μείζω καὶ λαμπροτέραν ἢ τέως, « (Ἀριστ.). la jument, à deux ans, a la

voix plus pleine et plus claire qu'auparavant. Ἴδε Παστρικός.

Καθάρσιον }(ἰατρικόν). »Καθαρ-
Καθαρτικὸν }τήριον (»Καθαρτικὸν [Κέβ. Πίν.], »Κοιλίας ἀγωγὸν) φάρμακον, κυκεὼν (Θεοφρ. Χαρ.), συρμαία. medecine, θ. purgatif, purgation, ἴδε καὶ Σκάρφη. ‖. 'παίρνω καθάρσιον. »Καθαρτηρίῳ (φαρμάκῳ) χράομαι, φαρμάσσομαι, συρμαΐζω.

Κάθε, πρόθ. (ἡ ὁποία ὅμως κατήντησεν ἀντωνυμία). »Κατά, καθ', κατ'. chaque, tout. ‖. κάθε ἕνας (ἡ) καθ' ἕνας (-μία, -ἕνα), ἴδε Καθένας. ‖. κάθε 'μέρα. »Καθ' (»Παρ') ἑκάστην (ἡμέραν), καθ' ἡμέραν, (καὶ ἐνάρθρ.) τὸ καθ' ἡμέραν, (ἢ ἀντιστρόφ.) καθ' ἡμέραν ἑκάστην (Θεοδ.), ἑκάστης ἡμέρας, ὁσημέραι καὶ ὅσαι ἡμέραι. chaque jour, tous les jours, journellement. ‖. κάθε ὥρα' (»Εἰ δέ τις λούοιτο πυκνῶς καὶ κατὰ ὥραν,« Ἀρτεμιδ. Ὀνειροκρ. 66). »Ὅσαι ὧραι. à toute heure, à tous coups. ‖. κάθε μῆνα. »Ὅσοι μῆνες (Δημοσθ. κατὰ Τιμοκρ.)' »Ἑκάστου μηνός. ‖. κάθε χρόνον. »Κατ' ἔτος, κατ' ἐνιαυτόν, ἀνὰ πᾶν ἔτος, ὅσα ἔτη (Ξενοφ. Ἀθην. Πολιτ.), ἑκάστου ἐνιαυτοῦ (ὁ αὐτ. αὐτόθι), τοῦ ἐνιαυτοῦ ἑκάστου. ‖. κάθε τρεῖς 'μέραις. » Διὰ τρίτης (Ἀριστοτ.)' »Παρὰ τετάρτην ἡμέραν (Πολυβ.). tous les trois jours. ‖. κάθε δύο 'μέραις χύνεις τὸ πρῶτον νερόν. » Διὰ δυεῖν ἡμερῶν ἀποχέων τὸ πρῶτον ὕδωρ (Διοσκορ.).« ‖. κάθε πέντε χρόνους. »Διὰ πέντε ἐτῶν, δι' ἔτους πέμπτου (Ἀριστοτ.), διὰ πενταετηρίδος, κατὰ πενταετίαν (πενταετηρίδα). tous les cinq ans. ‖. καὶ εἰς κάθε δέκα μπεντένια ἦταν πύργοι μεγάλοι. » Διὰ δέκα δὲ ἐπάλξεων πύργοι ἦσαν μεγάλοι. ‖. μὲ κάθε τρόπον. » Μεθ' ὁτουοῦν τρόπου (Θουκ.).« ‖. εἰς κάθε μέρος. » Ἑκασταχοῦ. ‖. κάθε λογῆς. » Παντοῖος, παντοδαπός, ποικίλος. ‖. κάθε φοράν, ἴδε Φορά.

Καθένας (-μία, -ένα), ἀνέφων. (ἀόρ.). »Ἕκαστος, πᾶς, πᾶς τις, πᾶς ἕκαστος, αὐτὸς ἕκαστος, εἷς ἕκαστος τις, αὐτός τις. chacun. ‖. καιρὸς 'ν 'πῇ καθένας ὅτι 'ξεύρει. »Ὥρα λέγειν ὅ,τι τις γιγνώσκει (Ξενοφ. Ἀναβ.). « ‖. 'δὲν εἶναι δουλειὰ καθενὸς (ἡ) τοῦ καθενός. »Οὐ παντός.

Καθημερινὸς (προφ. κοιν. Καθημερνός), ἡ, όν. » Ὁ (ἡ, τό, οἱ, κτλ.) καθ' ἡμέραν, ὁ καθ' ἑκάστην ἡμέραν, ἐφήμερος, μεθημερινὸς (Δημοσθ.), ἀμφημερινός. journalier. ‖. τὸ καθημερινὸν βρέξιμον. » Ἡ καθ' ἑκάστην ἡμέραν βρέξις,« Ξεν. ‖. τὸ καθημερινὸν (ψωμί). »Τὸν ἐπιούσιον ἄρτον' »Τὸ καθ' ἡμέραν (τ' Ἐπιπόνως ἐργαζομένους μόλις ἔχειν τὸ καθ' ἡμέραν,« Ἰσοκρ.). (pain) quotidien.

§. καθημερινὴ (ἡμέρα, πρὸς διαστολὴν τῆς ἑορτασίμου). »Ἐνεργὸς (ἡμέρα). jour ouvrier (de travail, ouvrable).

Καθημερινῶς, ἐπ. ἴδε Κάθε (εἰς τὸ ‖. κάθε 'μέρα).

Καθησιά (ἡ), κυρ. ἡ πρὸς τὸ φαγεῖν κατάκλισις.

Καθίζω, ῥ, μετ. »Ἱδρύω, καθιδρύω, καθίζω. asseoir, faire asseoir.

Καθίκι (τὸ ἀλλ. Ἀγγειὸ' καὶ Τσουκάλι). »Δίφρος, σκωραμίς, λάσανον, θᾶκος ἢ θῶκος (Θεοφρ.), ἕδρα. chaise-percée, θ.

Κάθισμα (τὸ ἀλλ. Καθισιὸν, ἡ πρᾶξις τοῦ καθέζεσθαι). » Καθέδρα (» Καθέδρα δέ τις ἄτυφος καὶ ἀκλινὴς ἐν ὀρθῷ σχήματι,« Πλούτ. π. τ. ἀκούειν), κάθισις. posture, θ. §. (ὁ τόπος ὅπου, ἑπομένως τὸ σκαμνί, ἡ καρέγλα, ἡ μπάνκα, τὸ Τουρκ. ὀτουράκι, κτλ.). »Ἕδρα, βάθρον, καθέδρα, θῶκος, κάθισμα, ἕδρανον, ἐφέδρανον. siège, θ. banc. ‖. τὸ κάθισμα (μπάνκα) τῶν καϊκτσήδων. »Ζυγὸν καὶ Ζυγὸς, θράνος (τὸ), σέλμα, ἑδώλιον, κληΐς (ἡ). banc (de rameur).

Καθισικὸς (νομίζω ὅτι ἡ λέξις παρεφθάρη μᾶλλον ἐκ τοῦ) »Καθεστικὸς (-κιῖχ), ός, ή, όν. »Ἑδραῖος, ἐπιδίφριος. sédentaire. ‖. ἡ καθιστική

ζωή. » Τὸ ἑδραῖον τῆς διαίτης. **la vie sédentaire.** ||. δουλειὰ καθιστική. »Ἐπιδίφριος ἐργασία (Ἀρτεμιδ. Ὀνειροκρ. Β', 14)«.

Καθόλου (τὸ ἄλλ. Ὁλότελα, Μὲ τὴν ὁλότη', καὶ Παντελῶς), ἐπ. Οὐδαμῶς ἢ Μηδαμῶς, οὐδόλως ἢ μηδόλως, οὐδοτιοῦν, οὐδαποστιοῦν, οὐδοπωσοῦν, οὐδοποσανοῦν, μηδαμῆ, μηδαμῶς, ἥκιστα, τὸ σύνολον, τοῖς ὅλοις, ὅλως, πάμπαν, τὸ παράπαν, παντάπασι, οὐδὲν ἢ μηδὲν, εἰς τέλος, ἀρχὴν, τὴν ἀρχήν. (εὕρηται δὲ καὶ) καθόλου (»Εἶναι μὲν κυνικόν σε κάνυπόδητον, καὶ ῥιγοῦν, οὐδεὶς ἀντιλέγει καθόλου,« Ἐπιγρ. Λουκιλ. Βιβλ. ΙΑ', 153). **point, point (rien) du tout, aucunement, nullement.** ||. μήτε 'τὸ καταπιάνονται καθόλου. »Οὐδὲ πειρῶνται ἀρχήν. || . καὶ ἔλεγαν ὅτι μήτε 'τοὺς παράγγειλαν καθόλου. »Λέγοντες οὐδὲ ἐπαγγεῖλαι τὴν ἀρχήν.

Κάθουμαι, Μ. (θὰ) καθήσω, ῥ. ἀποθ. »Κάθημαι, καθέ(θί)ζομαι. **s'asseoir.** ||. κάθουμαι 'ς ἄλογον ἢ ἁμάξι. »Ὀχέομαι, ἐπαγέομαι, ἐπιβέβηκα. **être monté sur.** ||. κάθουμαι 'ς τὸ τραπέζι. »Ἀναπίπτω, κατακλίνομαι, κατάκειμαι. **se mettre à table.** ||. ἔλα κάθησε κοντά μου (εἰς τὸ τραπέζι). » Δεῦρο παρ' ἐμὲ κατάκεισο. ||. κάθουμαι παρακάτω (εἰς τὸ τραπέζι). » Ὑποκατακλίνομαι. ||. κάθουμαι μαζῆ. »Συγκάθημαι, συγκαθίζομαι, συνεδρεύω, συμπαρεδρεύω, συνεδριάζω (Γραφ.). §. (ἀντὶ τοῦ Κατοικῶ). »Διαιτάομαι, τὴν δίαιταν ἔχω, διατρίβω, τὰς διατριβὰς ποιοῦμαι, κάθημαι (»Κατήχθημεν εἰς Νησῖσόν· καθίσαντες δὲ ἡμέρας ἐννέα, κτλ. Αἰσχ. Ἐπισ.). **habiter, demeurer,** ἴδε καὶ Κατοικῶ. ||. κάθουνταν εἰς τὸ Ἄργος. »Τὴν δίαιταν ἔχων ἐν Ἄργει (Θουκ.). « ||. κ' ἐγὼ μὲν ἐκάθουμουν ἐπάνω (εἰς τὸ ἐπάνω δηλ. μέρος τοῦ 'σπιτιοῦ), ἡ δὲ γυναῖκες κάτω. »Κἀγὼ μὲν ἄνω διητώμην, αἱ δὲ γυναῖκες κάτω (Λυσ.)« ||. κτίσ' ἕνα 'σπίτι 'ς τὰ Ἱεροσόλυμα, καὶ κάθησε. »Οἰκοδόμησον σεαυτῷ οἶκον ἐν Ἱερουσαλήμ, καὶ κάθου ἐκεῖ (Γραφ. Βασιλ. Γ'). « ||. καὶ κάθησε μαζῆ 'του τρεῖς ἡμέραις καὶ ἔφαγαν καὶ ἤπιαν. »Καὶ ἐκάθησε μετ' αὐτοῦ ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας καὶ ἔφαγον καὶ ἔπιον (Γραφ. Κριτ. ΙΘ').« §. τί κάθεσαι καὶ λές! φρσ., τῆς ὁποίας ἀνάλογον ἐσημείωσεν ὁ Κορ. ἀπὸ τὸν βίον τοῦ Ἀλεξ. τό:) »Τοιαῦτα ὀνείδη προξενῶν κάθηται.« (ὅμοιον εἶνε καὶ τοῦ Ὁμήρου τὸ » Ἧσται ὀνειδίζων, ἀντὶ τοῦ Διατρίβεις, ἀργεῖς, λέγει ὁ Εὐστάθιος· οὐ γὰρ ἐκάθητο ἀληθῶς ὁ Θερσίτης, ἀλλὰ ἵστατο· μετὰ γοῦν τὴν πληγὴν ταρβήσας κάθεζεται,« Ιλ. Β. »Κάθηνται πάντες οἱ κατὰ τὴν κώμην, προσδεχόμενοι τὸν τῶν κομιζόντων τὰς τροφὰς κατάπλουν,« Διόδ. Σικελ. Γ, 39). §. τὸ 'σπίτι κάθησε. »Συνέπεσεν ἡ οἰκία. **la maison s'affaissa (s'est affaissée).** §. τὸ καράβι κάθησε. »Καθίσαι γὰρ τὸ πλοῖον (Στράβ. Β')· »Ἐκάθεσαν πρὸς τὸ ξηρὸν αἱ νῆες αὐτοῦ (Πολυβ.). « **le vaisseau toucha (s'engrava, ensabla, s'ensabla).** §. κάθησε (τὸ ἄλλ. Ἔπεσε) 'ς τὸ στομάχι 'του. »Τὰ ἀπὸ τοῦ οἴνου προσκαθίζοντα τὸ στομάχῳ, ἢ δηγμῶν αἴτια καθιστάμενα (Ἀθήν. Γ')« ἴδε καὶ Πέφτω. §. καὶ θὰ καθήσῃ (ἢ συγκ. κάτσῃ) βασιλέας, (φρσ.). »Καὶ καθιεῖται βασιλεὺς εἰς τὸν αἰῶνα (Γραφ.).«

Καθρέπτης (κρυφ. κοιν. Κατρέφτης). » Κάτοπτρον, ἔσοπτρον (μ' ὅλον ὅτι ὁ Μοσχόπουλος λέγει ὅτι » Κάτοπτρον καὶ Ἔσοπτρον διαφέρουσι. Κάτοπτρον μὲν γὰρ, ὁ λεγόμενος Καθρύπτιος· Ἔσοπτρον δὲ τὸ λεγόμενον Φανάριον«). **miroir, glace,** θ. ||. βλέπω(κυττάζω) 'ς τὸν καθρέπτην. »Κατοπτρίζομαι, ἐσοπτρίζομαι. **se mirer, consulter son miroir.**

Καθὼς, ἐπ. (Χρον. καὶ Ὁμοιωμ.): »Ὡς, ὥσπερ, καθὰ, καθάπερ, ὃν τρόπον, καθὸ, καθότι, ἤ, καθὼς, κατὰ (μετ' αἰτ.), ἅμα, τρόπον, ὅσα, ὅσα περ, ἅτε, οἷα (ποιητ.). **comme, ainsi que,**

de même que, à ce que. ||. καθὼς περάσῃς αὐτὴν τὴν θύραν. »Ὡς ἂν παρέλθῃς τὴν πύλην ταύτην. ||. καθὼς δὲ ἔμβουν εἰς τὴν ζωήν. »Ὡς δ' ἂν εἰσέλθωσιν εἰς τὸν βίον. ||. καθὼς 'τὸ 'πῆρεν, ἐσιώπησεν. »Ὡς δ' οὖν ἔλαβεν (»Ἅμα λαβὼν), ἐσίγησε. si tôt (aussitôt, dès) que. ||. καθὼς ἔφεξεν. »Ἅμα φάει» »Ἅμα δ' ἠοῖ φαινομένηφι (ποιητ.).« ||. καθὼς ἐξημέρωσεν. »Ἅμα ἡμέρᾳ. ||.εὐθὺς λοιπὸν καθὼς 'τὸν εἶδεν ὁ Ἀγάθων, Ὦ, 'τὸν λέγει, εἰς καλὴν ὥραν ἦλθες (καλῶς ὥρισες).»Εὐθὺς οὖν ὡς ἰδεῖν τὸν Ἀγάθωνα, ὦ, φάναι, εἰς καλὸν ἥκεις. ||. καθὼς εἶδε τὸν αὐθέντην 'του, πέφτει. »Ὡς οὖν τάχιστα τὸν κεκτημένον εἶδε, πίπτει. il tombe à l'aspect de son maître. ||. καθὼς 'τοῦ εἶπαν τὴν εἴδησιν. »Τῆς δ' ἀγγελίας ἅμα ῥηθείσης (Θουκ).« ||. καθὼς ἄκουσ' αὐτὸν τὸν λόγον. »Ἅμα τῷ τὸν λόγον ἀκοῦσαι τοῦτον (Χρυσ.).« ||. καθὼς λέγουν. »Ἤ φασιν, ὡς λόγος, κτλ. ||. καθὼς εἶνε δίκαιον. »Ἣ θέμις. ||. ὁ γυμναζόμενος πρέπει καὶ 'να τρώγῃ καὶ 'να πίνῃ, καθὼς ἤθελε φανῇ εὔλογον εἰς τὸν ἐπιστάτην 'του. »Τῷ γυμναζομένῳ ταύτῃ γε καὶ ἐδεστέον καὶ ποτέον, ᾗ ἂν τῷ ἐπιστάτῃ δοκεῖ,« ἴδε καὶ Ἔτσι. ||. καθὼς 'τὸν παράγγειλεν ὁ Θεμιστοκλῆς. »Κατὰ τὰς Θεμιστοκλέους ἐντολάς. ||. καθὼς ὅσοι 'δὲν ἀπέρασάν ποτε τὸ Βασιλοπόταμον. »Ὁμοίως τοῖς μηδέποτε τὸν Εὐρώταν διαβεβηκόσι. ||. θὰ 'τὸ πουλήσω καθὼς εὕρω (ἢ) καθὼς τύχοι. »Τοῦ εὑρεθέντος πωλεῖν (Ξενοφ.).« suivant que. ||. 'σηκώθηκε ἀπ' ἐκεῖ, καθὼς ἦτον. »Αὐτόθεν, ὥσπερ εἶχεν, ἀναρρούσας. ||. καθὼς ἦτον μὲ τὰ ῥοῦχα. »Αὐτῇ τῇ σκευῇ. ||. καθὼς ἦτον μὲ τὰ σίδερα. »Ὡς εἶχε δεσμῶν.

Καὶ, σύνδ. (πολυσήμαντος, κυρ. δὲ Συμπλεκτικός). »Καί, τε, δέ. et, aussi. ||. καὶ αὐτὸ ἔπρεπε 'να 'τὸ κάμῃς, κ' ἐκεῖνο 'να μὴ τ' ἀφήσῃς. »Καὶ τοῦτο ἔδει ποιῆσαι, κἀκεῖνο μὴ ἀφιέναι. ||. τὴν νύκτα εἶναι δύσκολον καὶ τὸ λύσιμον καὶ τὸ σέλλωμα τῶν ἀλόγων. »Ἔργον μὲν νυκτὸς λῦσαι ἵππους, ἔργον δ' ἐπισάξαι (Ξενοφ.).« ||. ἦτον δὲ πολλὴ σύγχυσις καὶ ἀπὸ τὸ στρατόπεδον καὶ ἀπὸ τὰ καράβια. »Ἦν δὲ πολὺς μὲν ἀπὸ τοῦ στρατοπέδου, πολὺς δ' ἀπὸ τῶν νεῶν ὁ θόρυβος. ||. καὶ τὸ περισσότερον μέρος τῆς Σικελίας. »Σικελίας τε τὰ πολλά. §. (προσθετικός): τὸ ὁποῖον μάλιστα ἐφυλάττετο ἕως κ' εἰς τὸν καιρόν 'μας. »Ὃ δὴ καὶ καθ' ἡμᾶς διεσώζετο. ||. 'μᾶς ἐνοχλεῖ καὶ (τὸ) 'να τὸν βλέπωμεν. »Βαρύς ἐστιν ἡμῖν κ' βλεπόμενος (Γραφ.).« même à voir, il nous est insupportable. ||. ἀνθρώπους, τοὺς ὁποίους ἤθελε σιχαθῇ τις καὶ 'να ἰδῇ. »Ἀνθρώποις, οὓς κἂν βδελύξαιτό τις προσιδεῖν,« Βασ. ||. καὶ μάλιστα ὅταν 'δὲν ἠξεύρουν. »Ἄλλως τε, ὅταν ἀπορῶσι. ||. καὶ ἂς 'τὸ εἶπε καὶ ὁ Πλάτων. »Εἰ κ' Πλάτων αὐτὸς ἔφη. malgré Platon. ||. καὶ ἂς ἦτον καὶ ἑορτή. »Οὐδὲν ἐπιστραφεὶς πρὸς τὴν ἑορτήν. malgré la fête. § (ἀντιθετικός): ἐσὺ ἦσουν γραμματικὸς, κ' ἐγὼ πληρεξούσιος' ἐσὺ ὑποκριτὴς (τοῦ θεάτρου), κ' ἐγὼ θεατής. »Ἐγραμμάτευες, ἐγὼ δ' ἐκκλησίαζον' ἐδίδασκες, ἐγὼ δ' ἐθεώρουν. ||. καὶ ἐκείνη κάμνει ὅρκον ὅτι τὸν ἐρχόμενον Μάρτιον θὰ τελειώσῃ τοὺς εἰκοσιδύο (χρόνους)! »Καὶ μὴν ἐπόμνυται δύο καὶ εἴκοσιν (ἔτη) ἐς τὸν ἐσόμενον ἐλαφηβολιῶνα τελέσειν (Λουκιαν. Ἑταιρ. Διαλ.).« ||. πρέπει 'ν' ἀγαπῶμεν ὅλους τους ἀνθρώπους, καὶ ὄχι τοῦτον (τὸν ἕνα) μὲν μάλιστα, ἐκεῖνον δὲ (καὶ τὸν ἄλλον) ὄχι. »Πάντας φιλητέον, ἀλλ' οὐ τὸν μὲν, τὸν δ' οὔ. §. (ὑποθετικός): ὅ,τι καὶ ἂν μὲ 'πῇς (ὀρθότερον νομίζω, ἐὰν εἰς αὐτὴν τὴν φράσιν καὶ τὰς ἑπομένας εἰσήγετο, τοὐλάχιστον εἰς τὴν γραφὴν, ἂν ὄχι καὶ εἰς τὴν προφορὰν, τὸ ποιητικὸν Κεν [πρὸ φωνήεντος], Κε [πρὸ συμφώνου], καθὼς τὸ μετεχειρίσθη καὶ ὁ ἀείμνηστος Θεοτόκης). »Εἴτι (»Ὅ,τι) κεν εἴπῃς. ||. ὅ,τι καὶ ἂν (κεν) ἔλθοι 'ς τὸ στόμα 'τους. Ὅ,τι

κεν ἐπ' ἀκαιρίμαν ἔλθοισι γλῶσσαν. ||. ἑπτὰ, πέντε, ὅσα καὶ ἄν(κεν) ἦνε. »Ἑπτὰ ἢ πέντε, ἢ ὅσα δή. ||. εἰ μὲν ἔλθοι, καλόν· εἰ δὲ καὶ (κε) 'δὲν ἔλθῃ. »Εἰ μὲν ἔλθοι... εἰδ' οὔ. §. (μεταβατικὸς ἐννοίας ἢ ἀπορηματικὸς, μὲ ἔμφασιν, εἰς τὰς ἐρωτηματικὰς ἀποστροφὰς μάλιστα): ἢ πῶς, (ἢ) καὶ τί! ἐσὺ 'τὰ ἔκαμες αὐτά; »Σὺ γὰρ ταῦτ' ἔδρασας; ||. τί λέξ (τοῦ λέγει:); καὶ κτύπησε λοιπὸν ἡ καμπάνα; » Τί λέγεις; ἔφη· ἤδη γὰρ ὁ κώδων ἐψόφηκε (Στράβ. ΙΔ'.);« ||. καὶ πῶς! θαῤῥεῖς ὅτι; » Τί δ' οἴει; ||. καὶ ὕστερα τολμᾷς καὶ 'τοὺς βλέπεις καὶ εἰς τὸ πρόσωπον; »Εἶτα τολμᾷς εἰς τὰ τούτων ὁρᾶν πρόσωπα; et tu oses encore? ||. ἢ τί μὲ τοῦτο; » Εἶτα τί τοῦτο (Ἀρστφ. Νεφ. 347);« eh bien! qu'est-ce qui en resulte? ||. καὶ 'δὲν ἠξεύρεις (ἢ ἔπειτα 'δὲν ἠξεύρεις) ὅτι; »Εἶτ' οὐκ οἶσθα ὅτι (Ξενοφ. Ἀπομν.);« §. (αἰτιολογικός): μὴ βροντᾷς καὶ θὰ κοιμηθῶ, ἴδε Ἐπειδή. §. (βεβαιωτικὸς καὶ αἰτιολογικός): ἐναντίον σου ἔρχονται αὐτοί:? καὶ ποῖον ἄλλον, λέγεις; »Ἐπὶ σὲ οὗτοι. Καὶ τίνα, φησὶν, ἄλλον..; §. (ἑτοιμότητος ἐμφαντικός): ἀκόμη' δὲν εἶχεν ἔβγη (μόλις δηλ. εἶχεν ἔβγη), καὶ πέφτει τὸ 'σπίτι. » Οὐκ ἔφθη δὲ ἐξελθὼν καὶ καταπίπτει τὸ οἴκημα. il était à peine sorti, que la maison s'écroula. §. (χρονικός): 'τὸν ηὗρα καὶ κοιμοῦνταν. »Κοιμώμενον αὐτὸν κατέλαβον. §. (ἀποτελεσματικός): 'τάφησαν, καὶ σάπησαν. »'Εσάπη παραλειφθέντα.

Καινούργιος, α, ον. »Καινὸς, καινουργὴς, καινοπρεπὴς, καινοφανὴς, νεουργής. neuf, nouveau. || καινούργιο' κοσκινάκι μου, κτλ. (παροιμ.), ἴδε Κοσκινάκι. ||. (εἰς τὰς συνθέσεις ἐκφράζεται εἰς τὸ ἀρχαῖον διὰ τοῦ Καινο ἢ τοῦ Νεο, καθὼς): καινουργιοδουλεμμένος. » Καινουργὴς, νεουργής. ||. καινουργιοκτισμένος. »Νεόδμητος. ||. καινουργιοασβεστωμένος. »Νεηλιφὴς, κτλ., ἴδε καὶ Νέος.

Καινουργένω, ῥ. μετ. » Καινουργέω, ἀνακαινίζω, καινοποιέω, καινίζω(-όω), ἀνανεόω(-ομαι), νεουργέω. renouveler.

Καινούργωμα. »Καινουργία, ἀνακαίνισις, ἀνανέωσις, καινούργησις. renouvellement.

Καιρός. » Χρόνος. καιρός. ὥρα. temps. ||. τόσον καιρὸν ἔχω μαζῆ σας, καὶ 'δὲν μὲ γνώρισες; »Τοσοῦτον χρόνον μεθ' ὑμῶν εἰμὶ, καὶ οὐκ ἔγνωκάς με;« Εὐαγγ. ||. εἰς τὸν καιρόν μας (ταῖς ἡμέραις μας): » 'Εφ' ἡμῶν, καθ' ἡμᾶς, ἐπὶ τῆς ἡμετέρας γενεᾶς (Δημοσθ.), ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς καιροῖς (Πολύβ. Β', 15). ||. εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου. » 'Επὶ Καίσαρος Αὐγούστου. du temps de. ||. εἰς καιρὸν πείνας. » 'Εν λιμῷ (Ἱπποκρ.). ||. εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. » Ὑπὸ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον. ||. εἰς τὸν καιρὸν τοῦ τραπεζιοῦ, ἴδε 'Επάνω. ||. εἰς τὸν καιρὸν τοῦ φυτρώματος. »'Υπὸ τὴν βλάστησιν (Θεόφρ.).« §. εἶνε 'ς τὸν καιρὸν 'του (φρσ. κυρ. διὰ τὰ φαγησερὰ, ὅταν ἦνε εἰς τὴν ἀκμήν 'των). » 'Ωραῖόν ἐστιν, ὥραν ἔχει, καθ' ὥραν ἐστίν. il est dans la (de) saison. ||. ὁ κολιὸς εἶνε 'ς τὸν καιρό' του τὸν αὔγουστο', »Μετοπώρου δὲ ὁ κολίας ὡραῖος. §. τὸ ζῶον εἶνε 'ς τὸν καιρό' 'του (, ζητεῖ δηλ. τὸ ἄρσεν. τὸ θηλ. καὶ ἀνάπαλιν). » 'Οργᾷ, θυάει, καπρᾷ καὶ σῦάει (κυρ. διὰ τὸ γουροῦνι) , σκυζᾷει (κυρ. διὰ τὴν φοράδαν, τὴν καμήλαν κτλ. Ἀριστοτ.). ils sont en amour (chaleur, rut). §. ἡ γυναῖκα εἶνε 'ς τὸν καιρό' 'της, ἴδε Συνήθεια. ||. τὸν παληὸν καιρὸν, (ἢ) μὲ καιρὸν, ἴδε Παλαιός. ||. ἕνα καιρὸν, ἴδε Φορά. ||. ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρόν. » Κατὰ καιρούς. de temps en temps, de temps a autre. §. καιρὸς (ἰδιαιτ. ὁ ἁρμόδιος, ὁ προσδιωρισμένος), ἴδε Εὐκαιρία. ||. 'δὲν εἶν' ἀκόμη καιρός. »Οὔπω καιρός. ||. μὲ τὸν καιρὸν('νωρὶς δηλ. καὶ ὅταν πρέπῃ). » Μετὰ καιροῦ (Θουκ.)· » 'Ες

δέον πάρεστι (Σοφ.)· » Συμμέτρως ἀφίκετο (Εὐριπ.).« ||. πέρασ' ὁ καιρὸς, ἴδε Περνῶ. ||. ἔχω ('δὲν ἔχω) καιρὸν, ἴδε Ἀδειάζω. ||. σᾶς δίδω καιρὸν 'να συλλογισθῆτε. » Δίδωμι ὑμῖν βουλεύσασθαι (Ξενοφ. Κυρουπ.). ||. δόσε με καιρὸν 'να σὲ ἀποκριθῶ. » Καιρὸν ἀπολογίας αἰτοῦμαι. **donnez-moi le loisir de vous repondre.** ||. δός με καιρὸν 'να συλλογισθῶ διὰ τοῦτο. » Βουλήν μοι δὸς περὶ τούτου (Ξεν. Κυρουπ.).« §. (ὁ πολὺς καὶ διεξοδικὸς), πέρασε καιρὸς, ἴδε Πολυκαιρία. ||. ἔχω καιρὸν ὁποῦ 'δὲν ἀῤῥώστησα. » Καιρὸν ἔχω μὴ νοσήσας (Ἱεροκλ.).« ||. μὲ τὸν καιρόν. » Τῷ χρόνῳ. **à la longue.** ||. ἐπειδὴ εἶχε καιρὸν (πέρασε καιρὸς) ὁποῦ 'δὲν 'τὸν εἶδεν. » Ἅτε διὰ χρόνου (διὰ πολλοῦ, διὰ μακροῦ) αὐτὸν ἑωρακυῖα. ||. ἀπεφάσισα 'να 'πάγω πρὸς χαιρετισμόν 'του ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρὸν, (ἢ) ὁποῦ εἶχα τόσον καιρόν. » Δόξαν μοι διὰ πολλοῦ προσειπεῖν αὐτὸν (Λουκιαν.).« ||. οἱ δὲ Μακεδόνες, ἐπειδὴ εἶχαν καιρὸν 'να ἰδοῦν κισσὸν, χάρηκαν πολὺ ὅταν 'τὸν πρωτοεῖδαν. » Καὶ τοὺς Μακεδόνας ἡδέως τὸν κισσὸν ἰδόντας, οἷα διὰ μακροῦ ὀφθέντα.« §. (ἡ κατάστασις τῆς ἀτμοσφαίρας, τοῦ ἀέρος: ὅθεν, Καλὸς [Κακὸς] καιρὸς, [καὶ ἐν συνθέσει]: Καλοκαῖρι, Καλοκαιριά, κτλ.), ἴδε τὰς λέξεις. ||. ἀκατάστατος καιρός. » Ὧραι ἄκριτοι καὶ ἀκατάστατοι (Ἀριστ. Προβλ. Κς', 23), ἴδε καὶ Ἀκατάστατος. ||. τί καιρὸς φυσᾷ; ἴδε Φυσῶ. ||. 'ὡς οὗ 'να κάμῃ καιρὸν (ἄνεμον δηλ. ἁρμόδιον διὰ πλεύσιμον). » Μέχρι πλοῦς γένηται (Θουκ.)· » Μέχρι φορὰ γένηται (Πλούτ.).« (ἢ πολὺ συμφωνότερον τὸ τοῦ Σοφοκλέους) » Καιρὸς καὶ πλοῦς ὅδ' ἐπείγει γὰρ κατὰ πρύμναν (Φιλοκτ. 1438, 1439).

Καίω, Μ. (θὰ) καύσω (πθ. ἀόρ. [ἐ]κάηκα, ὁ πθ. πρχ. τῆς μτχ. Καμμένος καὶ Καϋμένος), ῥ. μετ. » Καίω καὶ (Ἀττ.) Κάω (» 'Να κάεσαι καὶ 'να 'μπυρίζεσαι, « λέγουν καὶ τὴν σήμερον αἱ Ἀθηναῖαι, καταρώμεναι); φλέγω, πιμπράω(-ημι), ἐμπιπράω (-ημι), ἐμπίμπρημι, πυρπολέω, ἐμπρήθω, κατακαίω, ἐμπυρίζω (ἴδε ἀνωτέρω), αἴθω (ποιητ.). **brûler, incendier.** ||. καὶ ἐπειδὴ ὁ μάγειρος ἔκαυσε τὸ φαγεῖ. » Καὶ τὸν μάγειρον προσκαύσαντα τοὔψον· » Καὶ κίνει πυκνῶς, μὴ προσκαφθέντα λάθῃ σε (Ἀρχέστρ. παρ' Ἀθήν.).« ||. καίω τὸν φοῦρνον, ἴδε Ἀνάπτω. ||. ἐκάηκεν ὅλη ἡ πόλις. » Ἐνεπρήσθη, κατεκάη, πυρὸς (Ἡφαίστου) γέγονε παρανάλωμα. §. 'τὸν ἔκαυσ' ὁ ἥλιος. » Ἐνεκάη (Γαλην. πρὸς Γλαύκ.).

§. ἡ πάχνη ἔκαυσε τὰ σπαρτά, τὰ ἀμπέλια, κτλ. » Ἡ πάχνη κατέκαυσε τὰ λήϊα, τὰς ἀμπέλους, κτλ. (Πλουτ. Δημήτρ.). **brûler, brouir.** §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Καίω. **brûler.** ἴδε καὶ §. Πυρόνω. §. τὸ σκόρδον (κρομμύδι, πιπέρι κτλ.) καίει. » Δάκνει (» Ἡ δὲ ῥίζα δριμεῖα, δάκνουσα τὴν φάρυγγα, « Διοσκόρ.). **piquer, mordre,** ἴδε καὶ Τσούζω. ||. τὸ μακρὺ κρομμύδι καίει πλειότερον τοῦ στρογγύλου. » Κρόμμυον δριμύτερον τὸ μακρὸν τοῦ στρογγύλου,« (Διοσκόρ.). §. ἡ κανδήλα καίει ὅλην νύκτα (διαμένει δηλ. ἄσβεστος). » Παννύχιον καίεται τὸ ἐλλύχνιον (Ἡρόδ.).«

Κακά, ἐπ. » Κακῶς, πονήρως. **mal.** §. **méchamment.** ||. εἶμαι κακά. » Πονήρως (» Μοχθηρῶς) ἔχω (τοῦ σώματος). ||. (ὁ ἄῤῥωστος) εἶνε πολὺ κακά. » Παγκάκως ἔχει (Ἱπποκρ.).« ||. ἐπέρασε κακὰ τὴν νύκτα. » Διαγαγὼν τὴν νύκτα μοχθηρῶς,« Πλ. ||. κακὰ τὸκαμες. » Οὐκ εὖ ἐποίησας.

Κακία. » Μοχθηρία, πονηρία. **malice,** θ. **malignité.** §. » Χαλεπότης, πικρία, κακοτροπία. **méchanceté, aigreur,** θ.

Κάκια (ἀπὸ τοῦ) » Κάκη. » Ἔρις διαφορὰ, μῆνις. **brouillerie, bouderie, fâcherie, mésintelligence, rupture,** θ.

Κακιόνω (ἐκ τοῦ) » Κακύνομαι (» Ἐχθιζόμεθα, κακυνόμεθα, ἐχθραι-

νόμιθα, « Φώτ.), ῥ. μετ. καὶ ἀμ. »Χαλεπαίνω, δυσχεραίνω, δυσμεναίνω (Δημ.), δυσκολαίνω. se fâcher contre, prendre en grippe, bouder, rompre avec. ||. εἶνε κακιωμένος μαζῆ 'μας. »Δυσχεραίνει καθ' ἡμῶν (Λουκιαν. Πλ.). «

Κάκιωμα (τὸ), ἴδε Κάκια.

Κακκάδι (ὁ Τουρκ. Τένεκζερες ἢ τὸ Καζάνι), ἀγγ. » Κακκάβη(-κκάβα, κκάβη), κακκάβιον, λέβης, -ητος (ὁ). chaudière, θ.

Κακκαβιὰ (αὐτὴ εἶνε, νομίζω ἡ Κούκουβιὰ τοῦ Σομαυέρα, καὶ ἑπομένως) » Αἴγειρος ἡ Κρητικὴ (τῆς ὁποίας τοὺς φαγωσίμους κόκκους διορίζει ὡς ἰατρικὸν ὁ Ἱπποκρ. περὶ Γυναικ. Α'. ἴδε καὶ Κορ. Ἀτ. τόμ. Δ'), ὁ. (ὁ καρπός 'του Κάκκαβον). »Κάκκαβος (ἡ). espèce d'arbre.

Κακκανίζω (φωνάζω 'σὰν τὴν ὄρνιθα), ῥ. ἀμ. » Κακκάζω (»Κακκάζειν τὰς ὄρνις, τὰς πρὸς τῷ τίκτειν φθεγγομένας, « 'Ησύχ.), κρέκω, τετράζω. crier (comme les poules).

Κακκάνισμα (ἡ φωνὴ τῆς ὄρνιθας). »Κρεγμός. le cri de la poule, clossement.

Κακκαρόνω (ἴσως ἐκ τοῦ Κατακαρόομαι, καθόσον μάλιστα ἐκφέρεται συνήθως καὶ μετὰ τοῦ Τά: ὅθεν λέγουν 'Τακακκάρωσεν, ἀντὶ 'Εξέπνευσεν, ἐξέψυξε), κυρ. σημαίνει (ἀποθνήσκω ἔξαφνα ἢ διὰ μιᾶς [ἐπμ.] ξηραίνομαι ὅπως ἤθελεν εὑρεθῶ, καθὼς π. χ. οἱ ἀποθνήσκοντες ὑπὸ ψύχους), ῥ. ἀμ. »Ἀποσφακελίζω (»Ἵπποι ἐν κρυμῷ ἑστεῶτες ἀποσφακελίζουσι, « 'Ηρ.).

Κακκάρωμα (τὸ). » Ἀποσφακέλισις, ἀποσφακελισμός.

Κακοαναθρεμμένος, η, ον. »Ἀνάγωγος, κακῶς ἠγμένος, ἀγροαῖος. mal élevé, qui manque d'education.

Κακόβολα, ἐπ.. » Δυστραπέλως (Ξεν. Οἶκον. Η'. 16), οὐκ ἐν εὐθέτῳ. d'une manière génante (peu commode).

Κακόβολος, η, ον. »Δύσθετος, δυστράπελος· δύσχρηστος. incommode, gênant.

Κακόβρασος, η, ον (κυρ. ἐπὶ ὀσπρίων). » Ἀτέραμνος, ἀτεράμων, κερασβόλος (, διότι ἐπίστευαν, ἴσως καὶ πιστεύουν ἀκόμην, ὅτι τοιαῦτα ἐγίνοντο κατ' ἐξοχὴν, ὅσων ὁ σπόρος προσέβαλλεν, ἐν ᾧ ἐσπείρετο, εἰς τὰ κέρατα τῶν βοδιῶν). dur, difficile à cuire.

Κακογεννῶ (γεννῶ μὲ δυσκολίαν), ῥ. ἀμτβτ. » Δυστοκέω. δυστόκως ἔχω. accoucher laborieusement.

Κακογεννήτρα (γυναῖκα ἡ ὁπ. γεννᾷ μὲ δυσκολίαν). »Δύστοκος, δυστοκοῦσα. qui accouche laborieusement.

Κακογνωμιά. »Δυσκολία (τρόπου), δυστροπία, χαλεπότης, δυσχέρεια, πικρία (τρόπων), τὸ δυσκολαῖνον (πικρὸν, χαλεπὸν) τοῦ τρόπου. humeur chagrine (difficile), morosité, θ.

Κακόγνωμος, η, ον. » Δύσκολος, δύστροπος. χαλεπὸς, πικρὸς, δύσερις. difficile, fâcheux, bourru, chagrin, revêche, acariâtre, ἴδε καὶ Διεστραμμένος καὶ Παράξενος.

Κακόγρηα, ἴδε 'Αδικὸν ἢ Στρίγλα.

Κακοενδυμένος (προφ. κριν. Κακοντυμένος), η, ον, ἴδε Κακοφορεμένος.

Κακοκαιριά. » Τὸ τῆς ὥρας δυσχείμερον. mauvais temps. ||. ὅταν ἦνε (κάμνῃ) κακοκαιριά. » Χειμαίνοντος (Θφρ.)· » "Οσαν χειμάζῃ ὁ θεὸς (Ξεν.).«

Κακοκαμωμένος, η, ον.. » Κακοφυὴς, διάστροφος, malbâti, mal fait, malotru, rabougri, goffe.

Κακοκαρδίζω, ῥ. μετ. » Λυπέω. attrister, chagriner, décourager, ἴδε καὶ Χαλνῶ. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Δυσθυμέω, ἀθυμέω, δυσθύμως (ἀθύμως) ἔχω (διάκειμαι). être abattu, être de mauvaise humeur (en mauvaise disposition). ||. πάλιν καὶ τότε 'δὲν πρέπει 'να κακοκαρδίζετε. »Οὐδ' ὣς ὑμῖν γε ἀθυμητέον, « Ξνφ.

Κακοκάρδισμα. » Δυσθυμία, ἀθυ-

μία. chagrin, abattement, découragement.

Κακοκέφαλος, η, ον, ἴδε Ἀνόητος καὶ Βαρυκέφαλος.

Κακολογῶ, ῥ. μετϐτ. »Κακῶς λέγω κτλ., ἴδε Ὑβρίζω. ||. ὑπὸ φόβον μήπως 'τὸν κακολογήσουν. »Δέει τοῦ μὴ ἀκοῦσαι κακῶς,« Λx.

Κακομεταχειρίζομαι, ῥ. ἀποθ. »Καταχράομαι. abuser (mésuser) de. §. κακῶς διατίθημι(-εμαι). maltraiter.

Κακομοιριά (ἡ ἄλλ. Κακοῤῥιζικιὰ ϗ χυδ. Κατσηποδιὰ, τὸ Τουρκ. Ὀγουρσουζλοῦκι. Ὁ Σοφοκλ. μετεχειρίσθη τὴν λέξιν ἀπαράλλακτον εἰς τὰς Τραχιν. 862). Δυστυχία, δυσποτμία, ἀτυχία, κακοδαιμονία, δυσπραγία. malheur, infortune, θ.

Κακόμοιρος (ἀρχαία λέξις, ὁ ἄλλ. Κακοῤῥίζικος καὶ χυδ. Κατσηποδιάρης, καὶ Τουρκ Ὀγουρσούζης), α, ον. »Δύσμορος (ποιητ.), δυστυχὴς, δείλαιος, κακότυχος (Θουκ.), δύσποτμος, δυσδαίμων, δύστηνος, ταλαίπωρος, ἄθλιος, πόνηρος, τάλας (ὁ), τάλαινα (ἡ), κακοδαίμων, δυσπραγὴς, σχέτλιος (ποιητ. καθὼς καὶ τὸ) μέλεος καὶ ὀϊζυρός. malheureux, infortuné, misérable. ||. πολλὰ κακόμοιρος.» Τρισάθλιος, ταλάντατος.

Κακοξοδευτής. » Ἄσωτος. dissipateur.

Κακοξοδεύω, ῥ. μετ. ϗ ἀμ. »Σπαθάω, δαπανάω. dilapider, dissiper (son bien), gaspiller.

Κακοπαθαίνω, Μ. (θὰ) κακοπάθω, ῥ. αὐτοπ. » Τύχῃ χράομαι. éprouver quelque accident facheux(funeste). ||. ἂν κακοπάθῃ τὸ καράβι. » Εἴ πάθοι τι ἡ ναῦς (Δημοσθ.)· »Εἴ τι συμβαίη περὶ τὴν ναῦν.

Κακοπέρασις. »Κακουχία, κακοπάθεια, ταλαιπωρία. fatigue, θ. mauvais traitement.

Κακοπερνῶ (ἴδε τὸ ἁπλοῦν), ῥ. οὐδ. »Κακουχέομαι, ταλαιπωρέω, κακοπαθέω, κακόομαι, χαλεπῶς (κακῶς, ἀθλίως, πονήρως) ἀπαλλάσσω (διάγω). mener une vie pénible, endurer des mauvais traitemens.

Κακοποιὸς, ὰ, όν. » Κακοῦργος, κακοποιὸς, κακεντρεχὴς, κακεργάτης (ὁ), κακεργάτις (ἡ). malfaiteur, scélérat.

Κακοποιῶ, ῥ. μετ. »Κακῶς διατίθημι, κακόω, κακουργέω, κακῶς ποιέω καὶ κακοποιέω. maltraiter, ἴδε καὶ Βλάπτω.

Κακοῤῥιζικιὰ, ἴδε Κακομοιριά.

Κακοῤῥίζικος, η, ον, ἴδε Κακόμοιρος, Παλῃὸς καὶ Τιποτένιος.

Κακὸς, ἡ (προφ. χυδ. κακιὰ), όν. »Πονηρὸς, μοχθηρὸς, κακότροπος, κακεντρεχὴς, φαῦλος. méchant, pervers §. »Δεινὸς, κακός. mauvais. §. »Χαλεπός. sévère, rigide, ἴδε καὶ Διεστραμμένος καὶ Κακόγνωμος. ||. πολλὰ κακός. »Κάκιστος, παμπόνηρος, χείριστος. extrémement méchant. ||. πλειὸ κακὸς, ἴδε Χειρότερος. ||. κακὸ σκυλί. » Χαλεπὸς, δήκτης. hargneux. ||. κακὸν χρόνον 'νάχῃ (φρσ.)! ἴδε Χρόνος. §. κακὸς (ἀντὶ ὑπερβολικὸς, φοβερός): κακὸς ψεύτης, κακὸς φαγᾶς. » Δεινὸς φαγεῖν (ψεύσασθαι κτλ.). §. κακὸν(εἰς τὸ οὐδετ., ἐκλαμβανόμενον οὐσιαστικῶς, σημαίνει Α'. τὴν ὕπαρξιν αὐτὴν ἢ τὴν πρᾶξιν τοῦ κακοῦ ἀφῃρημένως). » Δεινὸν, κακούργημα. mal, méchanceté. (Σημ. Οἱ παλαιοὶ, διὰ τὸ εὔφημον, ἄφιναν πολλάκις τὴν λέξιν Κακὸν, ἢ 'τὴν ἐξέφραζαν περιφραστικῶς, ὅταν μάλιστα προηγεῖτο ἡ λέξις Καλὸν, παρ. χάρ.) ἂν ἦνε καλὰ τὰ πράγματα, 'τὸν εὐχαριστοῦν· εἰ δὲ κε ἦνε κακὰ, 'τὸν παιδεύουν. » Ἐάν τε καλῶς ἔχῃ τὰ πράγματα, χάριτος τυγχάνει, ἐὰν θ' ὡς ἑτέρως, τιμωρίας. ||. ὅσα, εἴτε καλὰ, εἴτε κακὰ, ἵνα μὴ εἴπω τι ἀπαίσιον, συνέβησάν ποτε εἰς τὴν πόλιν 'μας. » Ὅσα πώποτε τῇ πόλει γέγονεν ἀγαθὰ, ἢ θάτερα, ἵνα μηδὲν εἴπω φλαῦρον (Δημοσθ. Ἀνδροτ.).« ||. διότι πῶς ἠμπορεῖς ἐσὺ 'να διακρίνῃς τὰ καλὰ καὶ τὰ κακά; »Σοὶ γὰρ καλῶν ἢ μὴ τοιούτων τίς διάγνωσις; ||. κάμνω κακὸν, ἴδε Κακο-

ποιῶ. ||. κάμνω κακὸν ἀντὶ κακοῦ. »Ἀντιδράω κακῶς, ἀντικακουργέω. rendre le mal pour le mal. ||. ποτὲ 'δὲν πρέπει 'να κάμνωμεν κακὸν, κἂν ἤθελαν 'μᾶς κάμῃν ἄλλοι. »Οὐδέποτε ἄρα ἀντικακουργεῖν δεῖ, οὔτ' ἂν κακῶς πάσχωμεν,« Πλάτ. nous ne devons jamais faire du mal, quand même on nous en aurait fait. §. (Β'. τὴν βίαν, καθὼς:) μὴ 'τὸν πιάνῃς μὲ τὸ κακόν· πιάσε 'τον μὲ τὸ καλὸν, ἴδε Βία. §. (Γ'. τὸν θυμὸν, τὴν ζήλειαν, τὸ πεῖσμα, κτλ., καθὼς:) σκάνω ἀπὸ τὸ κακόν μου, ἴδε Σκάνω. § (Δ'. τὸν θόρυβον, καθὼς:) ἔκαμε μεγάλο' κακό'. »Δεινὸν ἐποίει. il fit beau bruit (du tapage). §. faire le diable à quatre. ||. ἔκαμε μεγάλο' κακό' (δὲν ἠμποροῦσε δηλ. 'να 'τὸ ὑποφέρῃ). » Δεινὰ ποιῶν καὶ σχετλιάζων· »Καὶ πῶς εἴπωμεν πρὸς αὐτὸν ὅτι τέθνηκε τὸ παιδάριον, καὶ ποιήσει κακά; « Γρφ. (Βασ. Β', ιβ', 18). s' exhaler en plaintes amères. §. (Ε'. συνεκδχ. τὸ πλῆθος). » Ὦ θεοὶ, ὅσσος ὄχλος! πῶς καὶ πόκα τοῦτο περᾶσαι χρὴ τὸ κακόν; « Θεοκρ. (ΙΕ', 44, 45). §. (ΣΤ'. τὸ συμβαῖνον δυστύχημα) ||. (μήπως) ὅσα κακὰ ἤθελον σὲ κάμῃ τινὲς, πρέπει 'να 'τὰ κάμῃς καὶ σὺ εἰς αὐτούς; » Ἅπερ ἂν πάσχοις, ταῦτα καὶ ἀντιποιεῖν; « αὐτ. §. τοῦ κακοῦ (καὶ καταχρ. τοῦ κάκου), ἐπιῤ. »Μάτην, εἰκῆ, τηνάλλως, διακενῆς. (εἰς δὲ τὴν παρὰ Διογ. τῷ Λαερτίῳ ἐπιστολὴν τοῦ Φερεκύδου ἀπαντᾶται ἀπαράλλακτος ἡ φράσις: »Τοῖς ἑταίροις, προσεστεῶσι τῇ θύρῃ, διεὶς δάκτυλον ἐκ τῆς κλειθρης, ἔδειξ' ἂν ὡς ἔθυον τοῦ κακοῦ«). en vain, vainement, en pure perte. ||. τοῦ κάκου γίνομαι. »Παραπόλλυμαι. s'en aller en pure perte. §. (εἰς τὰς συνθέσεις ἐκφράζεται εἰς τὸ ἀρχαῖον διὰ τοῦ Δυσ ἢ τοῦ Κακο), ἴδε τὰς ἑπομένας λέξεις.

Κακόσουρτος, η, ον, (ἀντὶ Κακόσυρτος, ὅμοιον μὲ τὸ) » Ἀγάσυρτος (ὁ ἀνασεσυρμένος, ἀναίσχυντος), ἴδε Κακόμοιρος καὶ παραβλ. Ἄμουρος.

Κακοςρατιά (κακὴ, δύσβατος ςράτα). »Δυσοδία. mauvais chemins.

Κακοστομαχιά, Κακοστομάχιασμα, πάθ. » Γαστρὸς διαφθορὰ, δυσπεψία, κακοστομαχία. dérangement de l'estomac.

Κακοστομαχιάζω, ῥ. ἀμ. αὐτοπθ. »Δυσπεψίᾳ ἁλίσκομαι, κακοστομαχέω (Σέξτ. 'Εμπειρ.). avoir de l' indigestion (l'estomac dérangé), ἴδε καὶ Χαλνῶ.

Κακοστομαχιασμένος, η, ον. »Διεφθορὼς τὴν γαστέρα, κακοστομαχῶν. qui a des indigestions, dont l'estomac est dérangé.

Κακοτοπιά. Δυσχωρία. lieu (terrain) raboteux (difficile à gravir, à traverser), un casse-cou.

Κακοτυχίζω, ῥ. μετ. » Ταλανίζω. plaindre, déplorer le sort de.

Κακότυχος, η, ον, ἴδε Ἄτυχος καὶ Κακόμοιρος.

Κακοῦμι, ζ. » Ἰκτὶς (ἡ Ἀρκτῴα ἢ Σκυθικὴ), *λευκοΐκτις, ('δὲν εἶνε ἀνάρμοστον ὡς τὸ) *λευκίς. hermine, θ.

Κακουμόγουνα. » Καυνάκη, καυνάκης (ὁ). manteau doublé (fourré) d'hermine.

Κακοφαίνεται (ἴδε τὸ ἁπλοῦν), ῥ. οὐδ. ἀπρσ. (ἑνωμένον πάντοτε μὲ τὰς πρωτοτ. ἀντων. Μὲ, σὲ, 'τὴν, 'τὸν, 'μᾶς, κτλ.). »Δεινὸν ποιοῦμαι, δυσχεραίνω, ἄχθομαι, δυσφορέω, ἀσχάλλω, δυσανασχετέω, βαρέως φέρω. se fâcher, se déplaire. ||. πολὺ μὲ κακοφαίνεται. » Πάνυ ἄχθομαι. ||. καὶ μὴ σᾶς κακοφανῇ (φρσ.)! » Καί μοι μηδὲν ἀχθεσθῇς. ne vous en deplaise!

Κακοφορεμένος, η, ον. » Δυσείμων, δυσείματος. mal vêtu.

Κακοφορμίζω (κυρ. διὰ ταῖς πληγαῖς)', ῥ. μετ. καὶ ἀμ. (Σημ. ἂς κρίνουν καὶ ἄλλοι ἂν ἡ λέξις ἔχῃ κἄμμίαν συγγένειαν μὲ τὸ) » Κακοφρονέω (τοῦ Ἱπποκράτους. »'Επὴν δὲ κακοφρονήσῃ [ὁ λόγος εἶνε περὶ μετατοπισμοῦ τῆς μήτρας], πίσαι φάρμακον κάτω.« Περὶ γυναικ.

φύσ. καὶ ἀλλχ. Πιθανώτερον ὅμως μοὶ φαίνεται ἐκ τοῦ Κακοαφορμέω, » Εὐαφόρμως ἔχω πρὸς νόσον,« Βασίλ. Ἐπιστ.) » Φλεγμαίνω, θηριόομαι, ἀποθηριόομαι. prendre un caractère de malignité.

Κακοφόρμισμα (πληγῆς κυρ.). » Φλεγμονή, κακοήθεια, θηρίωμα. malignité.

Κακοφορμισμένος, η, ον (κυρ. σπυρί, πληγή, κτλ.). » Κακόηθες (τραῦμα), ἄγριον (ἕλκος), θηριώδης, τεθηριωμένος. malin-igne. ||. ἡ πληγή 'του εἶνε κακοφορμισμένη. » Ἀποτεθηρίωται. il y a de l'inflammation.

Κακοφχάριστος (ἀντὶ Κακοευχάριστος), η, ον. » Δυσάρεστος ἢ Δυσάρεσκος, δύσκολος. difficile, à qui tout déplait.

Κακοφθειασμένος, Κακοφθιασμένος, Κακοφυκιασμένος), η, ον, ἴδε Κακοχαμωμένος.

Κακοχώνευτος, η, ον, ἴδε Δυσκολοχώνευτος.

Κακοψύχια (τά), (πάθος τῶν ἐγγαστρωμμένων). » Ἄση, dégoût (nausées) de grossesse. ||. ἔχω κακοψύχια. » Ἀσάομαι (Ἀριστοτ. Ζ. ἱστορ. Ζ').«

Καλά (ἀντὶ Καλῶς, ἴδε τὰ προλεγόμενα. Ἡ χρῆσις εἶνε ἀρχαιοτάτη, διότι καὶ ὁ Ὅμηρος Ὀδ. Ο. εἶπε· » Τηλέμαχ', οὐκέτι καλὰ δόμων ἄπο δὴν ἀλάλησαι«, ἴδε καὶ Ἡσυχα), ἐπ. » Εὖ (μὲ αὐτὸ σχηματίζονται αἱ περισσότεραι σύνθετοι λέξεις, τῶν ὁποίων σημειοῦνται ἐνταῦθα αἱ συνηθέστεραι), καλῶς, κομψῶς, ὀρθῶς, ἀκριβῶς (» Ὅμως ἐπίσκεψαι ἀκριβῶς,« Λουκιαν. Θ. Διάλ.). bien. ||. εἶμαι καλὰ (εἰς τὴν ὑγείαν μου), ἴδε Εἶμαι καὶ Ὑγιαίνω. ||. γίνομαι καλὰ (τὸ ἄλλ. Ξεγιατρεύω), ἴδε Ἀναλαμβάνω καὶ Ἰατρεύομαι. ||. (εἰς τὰς συνθέσεις τρέπεται τὸ τελικὸν α εἰς ο, καὶ ἐκφράζεται εἰς τὸ ἀρχαῖον, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μὲν διὰ τοῦ Εὖ, καθὼς προείρηται, πολλάκις δὲ καὶ κατὰ διαφόρους ἄλλους περιφραστικοὺς τρόπους): 'δὲν καλοβλέπω. » Ἐλαττοῦμαι τὰς ὄψεις (Πολυβ.), ἴδε καὶ Κοντόφθαλμος. ||. 'δὲν καλοακούω. » Βαρυτέρως (» Παχύτερον) ἔχω τῆς ἀκοῆς, βαρυηκοέω. avoir l' oreille dure. ||. καλοστοχάζομαι. » Ἐφίστημι τὴν διάνοιαν. ||. ἀκούω (βλέπω) καλά, ἴδε Καθαρά. §. καλά! πολλὰ καλά (φρα.)! » Εἶεν, ἔστω, ἀγαθῇ τύχῃ. soit, à la bonne heure. ||. 'πάγει καλά (πολὺ καλά). » Παγκάλως ἔχει. ça va très-bien (on ne peut pas mieux). ||. καλὰ (ἤ) κἄτι καλὰ 'πῶς τὸ 'θυμήθηκα. » Ἀμέλει, μεταξὺ λόγων. à propos, vraiment. ||. καλὰ (κἄτι καλά) 'που σᾶς ηὗρα. » Εἰς καλόν γε ὑμῖν συντετύχηκα,« Ξνφ. ||. καλὰ (ἢ) κἄτι καλὰ 'που μὲ 'τὸ 'θύμισες. » Εὖ γε ὑπέμνησας. ||. κἄτι καλὰ 'ποῦ 'δὲν σὲ ἄκουσεν ὁ Ζεύς. » Ὤνησε διότι μὴ καὶ ὁ Ζεὺς ταῦτα ἐπήκουσέ σου (Λουκιαν.).« §. (ἀντὶ τοῦ Πολλά, Σφιγκτά, Δυνατὰ κτλ.) ἀφ' οὗ ἔδεσε καλὰ-καλὰ τὸν λαιμόν 'του. » Εὖ καὶ καλῶς τὸν τράχηλον περιδήσας, ἴδε καὶ Πολλά. ||. σὲ ἔδειρα καλὰ καὶ 'γιερά, ἴδε Καλός. §. (καὶ εἴρων. ἢ κατ' ἀντίφρασιν, πρὸς ἔνδειξιν δυσαρεσκείας): μὴ σε μέλῃ! καλά! θυμήσου 'το: ἴσως καμμιά' φορά' με χρειασθῇς, ἂν θέλ' ὁ θεός. » Ἀμέλει, καλῶς! ἔχ' αὔτ'· ἴσως γάρ τοί ποτε ἐμοῦ δεηθείης ἄν, εἰ θεὸς θέλει (Ἀριστοφ. Βατρ. 932).«

Καλαγκάθι (κατ' εὐφημισμόν, τὸ ἄλλ. Θεριάγκαθον ἢ Τριγυρίστρα κακοήθης), πάθ. » Παρωνυχία καὶ Παρωνυχίς. panaris, mal d'aventure.

Καλαγκάθι, Καλάγκαθον) (ὀνομάζεται ὁμωνύμως μὲ τὸ πάθος, τοῦ ὁποίου νομίζεται ἰατρικόν, εἶδος φυτοῦ ἀγκαθωτοῦ, τὸ ἄλλως Καλλάγκαθον), ἴδε Ἰξιά.

Καλαθάκι. » Καλάθιον, καλαθὶς ἢ καλαθίσκος, φορμίς, φορμίσκος, ταλάριον. petite corbeille.

Καλάθι. » Τάλαρος, ταρσὸς καὶ ταρρός, κάλαθος, κάρταλος (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Ἀττικήν), φορμός, γύργαθος (ἴδε Γεργάθι), ἄρριχος καὶ ἄρσιχος (ὁ καὶ ἡ). panier, cueil-

λοιr (κυρ. τῶν 'πωρικῶν), corbeille, θ. ||. καλάθι διὰ 'ψάρεμμα, ἴδε Κύρτος.

Καλαμάκι, ἴδε Μασοῦρι.

Καλαμάρι (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Βρυέννιος καὶ ὁ 'Ετυμολόγος). »Μελανοδοχεῖον, μελανοδόχος ἢ (συγκ.) μελανδόχος κίστη. encrier, cornet, écritoire. §. (εἶδος θαλασσινοῦ). »Τευθίς(ἡ). cornet, calmar, totène.

Καλάμι, φ. » Κάλαμος (κυρ. τὸ πετροκάλαμον, διαφέρει τοῦ) δόναξ, κάννα καὶ κάννης (κυρ. τὸ νεροκάλαμον). roseau, canne, θ. ἴδε καὶ Τουπoκάλαμον. §. (συνεκδχ. τὸ μακρὺ καὶ μεγάλον κόκκαλον τοῦ ποδός). » Κερκίς (ἡ), προκνήμιον, ἀντικνήμιον (» Ἀντικνήμιά ἐστι τὰ ἰδιωτικῶς λεγόμενα Καλάμια τῶν ποδῶν,« Σχλ. Ἀριστφ.). le grand os de la jambe, (Ανατ.) le tibia, ἴδε καὶ Σαγίττα.

Καλαμιὰ (τὸ ποτσάνι τῶν γεννημάτων. » Κ' ἔμειν' ἡ μάνα μοναχὴ, 'σὰν καλαμηὰ 'ς τὸν κάμπο',« 'Ασμα δημοτ.). » Καλάμη (»Καλάμη, ἣν οἱ κοινοὶ καλαμαίαν φασί,« Σχολ. Θεοκρ.). chaume. §. (τὸ καλάμι, μὲ τὸ ὁποῖον 'ψαρεύουν, τὸ ἄλλ. Καλαμίδι ἢ Καλαμωτή). »Καλαμίς, κάλαμος (δόναξ) ὁ ἁλιευτικός, ῥαβδίον. gaule de pêcheur.

Καλαμίδι (ἐργ. ὑφαντ. τὸ ὁποῖον διαχωρίζει τὰ νήματα τοῦ στημονιοῦ πρὶν περάσουν ἀπὸ τὸ μιτάρι). »Καλαμίς, καλάμιον. l'avant lisse. §. (τὸ καλάμι τῶν 'ψαράδων), ἴδε Καλαμιά.

Καλαμίζω (τυλίζω τὸ νῆμα εἰς τὰ καλάμια), ῥ. μετ. » Πηνίζω(-ομαι), ἀναπηνίζω (-ομαι), ἀναμηρύομαι. bobiner.

Καλαμιῶνας(ὁ). »Καλαμὼν(Στράβ. ΙΣΤ').

Καλαμόνω (λέξις γεωργ. διὰ τὰ γεννήματα, ὅταν ἐβγαίνουν εἰς τὸν σπόρον), ῥ. ἀμ. ἀπρσ. » Καλαμόομαι (Θεόφρ.). monter en graine.

Καλαμόσχοινον (τὸ ἄλλ. Δεματικὸν, τὸ ἀπὸ καλαμιαῖς στρημμένον σχοινὶ, μὲ τὸ ὁπ. δένουν τὰ χερόβολα τῶν ἀσταχύων). »Ἀμάλλιον, οὐλόδετον, ἀρόδεσμος. lien de paille pour lier les gerbes.

Καλαμωτὴ (ἀναφέρεται ὑπὸ τοῦ Εὐσταθ. ἢ 'Ησυχ.). » Ταρρὸς (»Ταρσὸς) καλάμων, τάρσωμα, κάννα(-νη), κάναθρον. natte de jonc, θ.

Καλανδάρι (Λατιν.). » 'Ημερολόγιον ἢ 'Ημερολογεῖον (Πλούτ. Καῖσ.). almanach, calendrier.

Καλαπόδι, ἐργ. » Καλόπους καὶ Καλάπους-οδος (ὁ), καλαπόδιον. forme de bois pour les bottes.

Καλαφάτης (Λατ. calefactus). » Νεῶν ἀκέστης. calfat.

Καλαφατίζω, ῥ. μετ. (ἴσως ἐκ τοῦ) »Ἀλειφατίζω ἢ Ἀλεφατίζω (τὸ Ἀλείφω, κατὰ τὸν 'Ησύχ.). »Πακτόω (-ομαι), calfater, radouber.

Καλαφάτισμα. »'Επισκευὴ (νηός), πάκτωσις. calfat, radoub.

Καλέντρα (τὸ σκουλῆκι τοῦ σιταριοῦ ἢ ἄλλων γεννημάτων), ἐντ., ἴδε Σιταρόψειρα.

Καλαχάνη (ἡ Τουρκ. Καρά-μπογιὰ), ὀρ. (ἀπὸ τοῦ) »Χαλκάνθη, χάλκανθος, χάλκανθον, μελαντηρία. vitriol, couperose, θ.

Κάλεσμα, ἴδε Προσκάλεσμα. §. (συνεκδοχ. ἡ συγκάλεσις τῶν φίλων καὶ ἡ γινομένη πρὸς αὐτοὺς περιποίησις). »Δοχὴ, ὑποδοχὴ, πανδαισία. invitation, reception, banquet.

Καλεσμένος, η, ον. » Κεκλημένος, κλητός. convié, invité.

Καλεστής. » Κλητὴρ, κλήτωρ. celui qui invite.

Καλεύρα (εἶδ. ὑποδήμ.). » Κρηπίς(;). socque.

Καλημερίζω, ῥ. μετ. »Προσφωνῶ (»Ἀσπάζομαι) τὸ ἑωθινὸν (δηλ. τὸ) Χαῖρε. souhaiter (donner) le bon jour. ||. ἀφ' οὗ 'τὸν καλημέρισε. » Προσειπὼν δὲ αὐτὸν τὸ ἑωθινόν.

Καλησπερίζω, ῥ. μετ. »Προσφωνέω (Ἀσπάζομαι) τὸ ἑσπερινὸν (δηλ. τὸ) 'Υγίαινε. souhaiter (donner) le bonsoir.

Καλλήτερα, ἐπ. »Βέλτιον, κρεῖσσον(-ττον), κάλλιον, ἄμεινον, μᾶλλον. mieux, plutôt. ‖. ἔχει καλλήτερα τὰ ἄσπρα παρὰ τοὺς φίλυς 'του, ἴδε Ἔχω ϗ Προτιμῶ. ‖. καλλήτερα εἶχε (στοχάσθηκε) 'να 'πεθάνῃ παρὰ 'να ζῇ τέτοιαν ζωήν. »Τεθνᾶναι νομίσασα λυσιτελεῖν ἢ ζῆν (Ἀνδοκ.). « ‖. γίνομαι καλλήτερα, ἴδε Καλλητερεύω.

Καλλητέρεμμα. »Βελτίωσις. amélioration.

Καλλητερεύω, ῥ. μετ. »Βελτιόω. améliorer, abonnir, amender (κυρ. γῆν). §. (ἀντὶ τοῦ, Ὑγιαίνω), ῥ. ἀμ. »Ῥαίζω, ῥᾴων γίγνομαι (Αἰσχίν. ἐπιςολ.), βέλτιον ἴσχω (Ἀρςτ.). se porter (se sentir) mieux, ἴδε καὶ Ἀναλαμβάνω. §. (μεταφορ. ἀντὶ τοῦ Διορθόνομαι). »Βελτιόομαι, κρείττων ἐμαυτοῦ γίγνομαι. devenir meilleur, abonnir, amender (ἐπὶ γῆς).

Καλλήτερος, η, ον. » Κρείσσων (-ττων), βελτίων, καλλιώτερος (Θυκ.), ἀμείνων καὶ ἀρείων (ποιητ.). meilleur. ‖. ὁ καλλήτερος ἀπ' ὅλυς. »Πάντων κράτιστος, ἄριστος, κάλλιστος, βέλτιστος, διαφέρων, ἀριστεύων. très bon.

Καλλιγόνω (»Νύχτα σελλόνει τἄλογο', νύχτα 'τὸ καλλιγόνει, « Ἄσμα δημοτ. ὁ Κορ. 'τὸ παράγει ἀπὸ τὸ Καλλίγιον, ὑπόδημα Ῥωμαϊκόν. Πιθανώτερόν με φαίνεται ἀπὸ τοῦ Χάλυψ-ιβος, Χαλυβόω), ῥ. μετ. ἴδε Πεταλόνω.

Καλλίγωμα, ἴδε Πετάλωμα.

Κάλλιον, ἐπ. ἴδε Καλλήτερα.

Καλνῶ (κυρ. Προσκαλῶ φίλους εἰς γάμον ἢ δεῖπνον), Μ. (θὰ) καλέσω), ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) » Καλέω (» Ὅτε γὰρ ὁ πατὴρ αὐτὴν ἐλάμβανε, γάμους εἱστίασε, ϗ ἐκάλεσε τρεῖς αὐτοῦ φίλους μετὰ τῶν αὐτοῦ προσηκόντων, « Ἰσαῖος π. τ. Κίρ. κλ. »Ὅταν ποιῇς δοχὴν, κάλει πτωχοὺς κλπ. « Εὐαγγ.), ἴδε Προσκαλῶ.

Καλὸακούω, ῥ. μτβ. » Εὐηκοέω. avoir l'oreille bonne. ‖. (συνήθ. μετὰ τοῦ ἀρνητ.) 'δὲν καλοακούω. » Ἀμβλύτερον (» Ἀμβλυτέρως) ἔχω τῆς ἀκοῆς. avoir l'oreille dure, ἴδε ϗ Βαρυακούω.

Καλοαναθρεμμένος, η, ον. » Εὖ ἠγμένος, εὐπαίδευτος, ἐμμελοῦς (ἐλευθερίου) τυχὼν ἀγωγῆς, τὴν ἐλευθέροις πρέπουσαν ἠγμένος ἀγωγὴν, ἀστεῖος, χαρίεις. bien élevé, qui a reçu une bonne éducation.

Καλοβαμμένος, η, ον. »Εὐβαφής. bien teint.

Καλοβλέπω, ῥ. μτβ. » Ὀξυβλεπτέω. avoir la vue bonne ‖. συνήθ. μετὰ τοῦ ἀρνητ.) 'δὲν καλοβλέπω. » Ἀμβλύτερον (» Ἀμβλυτέρως) ἔχω τῆς ὄψεως, (καὶ μονολεκτ.) ἀβλυωπέω καὶ ἀμβλυώσσω(-ώττω), ἐλαττοῦμαι τὰς ὄψεις. avoir la vue courte (basse).

Καλοβρασμένος, η, ον. »Δίεφθος, κάθεφθος, ἐζωμευμένος, διεζωμευμένος, τακερώτατος, σύγχυμος (»Τὸ γὰρ καλῶς ἑφθὸν σύγχυμον καλεῖται, « Ἐτυμολογ.). bien bouilli, cuit à point.

Καλόβραστος, η, ον (κυρ. ὄσπριον, τὸ ἐναντίον τοῦ Κακόβραστος). »Τακερὸς, τεράμων, εὐέψητος, εὔτακτης (Αχ.), ἑψανὸς (Διοσκορ. σώζεται ϗ ε'ς τὴν Πελοπόννησον ἡ λέξις). tendre, facile à cuire.

Καλογερεύω, ῥ. ἀμτβτ. ἴδε Καλόγερος.

Καλογερικὰ, ἐπ. »Μοναστῶν τρόπον, μοναζόντων δίκην. monacalement, à la manière des moines.

Καλογερικὸς, ἡ, όν. » Μοναδικός, μοναχικός. monacal, monastique. ‖. βαρειά 'ν' ἡ καλογερικὴ (παροιμ.), ἴδε Βαρύς.

Καλόγερος. » Μοναχὸς, μονάζων. moine, religieux. ‖. ἔγεινε καλόγηρος (καὶ μονολεκτ. Ἐκαλογέρευσε). »Τὸν μονήρη βίον ἠσπάσατο, ἀπεῤῥάγη τοῦ κόσμου, ἀπετάξατο (χαίρειν ἔφη) τῷ κόσμῳ. il prit l'habit (καὶ ἐπὶ γυν.) le voile, il endossa le froc (la hure), il se mit en religion. §. (σκεῦος οἰκιακὸν, ὅπου στεγνόνουν τὰ ῥοῦχα). »Θερ-

μαστρίς. moine, chauffe-chemise, θ. chauffe-linge.

Καλογερόχορτον, φ. ἴδε Καραμπάσι (εἰς τὸ Παράρτημα).

Καλόγνωμη, εἶδος θαλασ. (ὁ Κορ. λέγει ὅτι παρεσχηματίσθη ἀπὸ τοῦ »Καλλιώνυμος (ἰχθύς, ὁ ὁποῖος ἄλλως καὶ Ἀνωδόρκας καὶ Οὐρανοσκόπος καὶ Ἡμερόκοιτος καὶ Λύχνος διὰ τὸ σχῆμά 'του ὠνομάζετο). dragonneau, draconcule, lacert, poisson -lézard. (πιθανώτερόν μοι φαίνεται ὅτι εἶνε ἡ) » Καλύδδαινα (ἴδε Ἀθην. Γ' 105), εἶδος ὀστρέου (μυδίου), ἴδε Ἐληὰ (τῆς θάλασσας).

Καλόγνωμος (τὸ ἐναντίον τοῦ Κακόγνωμος), η, ον. » Εὔκολος, εὐάρμοστος, εὐγνώμων, εὐμενής, ἐπιεικής. bienveillant, bénévole, benin-igne, accomodant, accort.

Καλογραμμένος, η, ον. » Εὐγραφής. bien écrit.

Καλογρηά. » Μονάζουσα, μονάστρια. religieuse, nonne. §. (εἶδος πουλιοῦ θαλασσινοῦ). »Φαλαρίς. pilette, réligieuse, nonnette blanche.

Καλογρήτσα, π. (εἶνε πάμπολλα εἴδη). » Μελαγκόρυφος. nonnette (mesange), θ. charbonnière, piveine, lavandier, cendrille, θ. crève-chassis, mesengle, etc, ἴδε καὶ Ἀσπρόκωλος καὶ Ποταμίδα.

Καλοδεχούμενος, η, ον, ἴδε Καταδεκτικός.

Καλοενδυμένος (προφ. κοιν. Καλοντυμένος), η, ον, ἴδε Στολισμένος.

Καλόηθος, η, ον. »Εὔμορφος, εὐπρόσωπος, εὐειδής, τὴν ἰδέαν (ὄψιν) οὐκ ἄμορφος, εὐσχήμων, » ὀφθῆναι χαρίεις (Λουκ.). « joli, gentil, d'une figure intéressante, d'une jolie mine.

Καλοζυμωμένος, η, ον. » Εὖ πεπεμμένος (Ἀριστοφ.). bien pétri.

Καλοθελήτης, ισσα. »Εὔνους. bien intentionné, bienveillant.

Καλοθεμένος, η, ον, ἴδε Συγυρισμένος.

Καλοθέτω, Μ. (θὰ) καλοθέσω, ῥ. μετ. ἴδε Συγυρίζω.

Καλοθρεμμένος, η, ον. »Εὐτραφής. bien nourri.

Καλόθωρος, η, ον. » Εὐειδής, εὐπρόσωπος, εὔμορφος, »ὀφθῆναι χαρίεις (Αχ.).«

Καλοιαχοῦδα (ἡ Τουρκ. Κάργα, συγχέεται μὲ τὴν Καρακάξαν), π. Κολοιός. choucas, grolle, freux.

Καλοκαθίζω, = Καλοσκαμνίζω. §. (μσ.) = τῷ Καλοκάθουμαι.

Καλοκαῖρι. »Θέρος (τό). été. ‖ τὸ καλοκαῖρι, ἐπ. »θέρους, θέρους ὥρα. en été.

Καλοκαιριὰ (ὁ καλὸς καιρός). »Καλοκαιρία (ἡ εὐετηρία, ἡ εὐθηνία, ὁ καλὸς ἐνιαυτός,« λέγει ὁ Ἡσύχιος), εὐημερία (»Ὅταν εὐημερίαι γένωνται καὶ νοτίαι,« Ἀρς.). beau temps.

Καλοκαιρινὸς (προφ. κοιν. Καλοκαιρνός), ή, όν. »Θερινός. d'été.

Καλοκαμωμένος, η, ον. » Καλῶς πεποιημένος (» Διογένης, πλακοῦντα ποτὲ ἐσθίων ἐν δείπνῳ λάβρως, πρὸς τὸν θαυμάζοντα ἔλεγεν, ἄρτον ἐσθίειν καλῶς πεποιημένον,« Ἀθήν. Γ'. Ἀλλ' ἴσως τοῦτο διορθωτέον: Πεπεμμένον). »Γλαφυρός, κομψός, εὔτυκτος, εὐεργὴς κ. εὔξεστος (ποιητ.). bien fait, bien taillé, élégant.

Καλοκαρδίζω, ῥ. μετ. »Εὐφραίνω. réjouir. §. ἀμ. αὐτοπ. »Εὐφραίνομαι, ἡδίων γίγνομαι. se réjouir.

Καλοκλωσμένος, η, ον (κυρ. νῆμα κλ.). »Εὔστροφος, εὔκλωστος, εὔνητος.

Καλοκοιμοῦμαι (ἴδε τὸ ἁπλοῦν), ῥ. ἀποθ. ἴδε καὶ Καλοτρώγω.

Καλοκομμένος, η, ον, ἴδε Καλοκαμωμένος.

Καλοκυττάζω, ῥ. μτβ., ἴδε Καλοβλέπω.

Καλομοῖρα, θηλ. τοῦ Καλομοίρης = Καλότυχος.

Καλοπέρασις. » Εὐπάθεια. bon traitement.

Καλοπερνῶ, ῥ. ἀμ. » Εὖ (» Καλῶς, » Ἡδέως) διάγω (διαγίγνομαι, γίγνομαι), εὐπαθέω, ἐν εὐπαθείαις εἰμί, καλῶς ἀπαλλάττω (» Οὐδεὶς πώποτε καλῶς ἀπήλλαξε, συμβούλῳ τούτῳ χρησάμενος, « Αἰσχ.)

être bien traité. ||. καλοπέρασαν εἰς τὴν ἐξοχήν. »Ἥδιστα κατ' ἀγρὸν διήγαγον (ἐγένοντο). ||. 'δὲν καλοπέρασαν. »Κακῶς (»Οὐ καλῶς) ἀπήλλαξαν. ils furent maltraités, ἴδε καὶ Κακοπερνῶ.

Καλοπιάνω, ῥ. μετ. »Ὑπέρχομαι, ὑποτρέχω, ὑποποιοῦμαι, θεραπεύω, ἀναλαμβάνω, ἐξομιλέω, ὑποδύομαι. faire sa cour à, flatter, capter les bonnes grâces.

Καλόπιασμα. »Θεραπεία, ὁμιλία, ὑποποίησις. soins officieux.

Καλοπίνω (ἴδε τὸ ἁπλοῦν), ῥ. ἀμτβ. ἴδε Καλοτρώγω.

Καλοπίχαιρος } , η, ον. » Κομ-
Καλοπίχερος } ψός, χρηστός, μέτριος, ἐπιεικής, κόσμιος. honnête homme.

Καλοπροαίρετος, η, ον, ἴδε Καλόγνωμος.

Καλοῤῥαμμένος, η, ον. »Εὐραφής. bien cousu.

Καλοῤῥίζικα, ἐπ. (εὐκτ.). » Ἐπ' αἰσίοις! τύχῃ ἀγαθῇ! sous des heureux auspices.

Καλοῤῥίζικος, η, ον. » Αἴσιος, δεξιός, εὐσύμβολος. heureux, qui est de bonne augure, qui s'est fait sous des heureux auspices.

Καλὸς, ἡ, όν. (Σημ. Εἰς τοὺς παλαιοὺς ἡ λέξις ἐσήμαινε κυρ. τὸν Εὔμορφον· εἰς ἡμᾶς ἐκλαμβάνεται ἀντί τοῦ) » Ἀγαθὸς, καλὸς κἀγαθὸς (καὶ μονολεκτ.) καλοκἄγαθος, χρηστός, ἐπιεικής, μέτριος, εὐγνώμων, σπουδαῖος, γενναῖος, εὐμενής, κτλ. bon. brave. (Ἀλλ' ἐπειδὴ 'τὴν μεταχειριζόμεθα ὄχι μόνον διὰ τὸν ἄνθρωπον, ἀλλ' ἐν γένει διὰ κάθε πρᾶγμα καλὸν εἰς τὸ εἶδος 'του, καὶ ἑπομένως εἶν' ἀδύνατον 'ν' ἀποδοθοῦν ἐπ' ἀκριβὲς αἱ διάφοροι αὐτῆς ἐκδοχαὶ, σημειοῦμεν ἐνταῦθα τὰς κυριωτέρας: μένει δὲ εἰς τὸν ἀναγνώστην 'να ζητήσῃ, ἐπὶ μὲν ἀνθρώπου, ὅποιαν ἐγκρίνῃ τῶν ἐφεξῆς, Ἄξιος, Γλυκὸς, Ἐνάρετος, Ἐπιτήδειος, Εὔμορφος, Ἥμερος, Καλόγνωμος, Καλοπίχαιρος, Τιμημένος, Χρήσιμος, κτλ. Ἐπὶ παντὸς δὲ ἄλλου πράγματος, ὅποιαν ἐνθυμηθῇ συνώνυμον: παρ. χάρ. Καλὸς ἀέρας, ἴδε Πρύμος· Καλὸς καιρὸς, ἴδε Βιθιά, Ξαστεριά κτλ.). §. (ὁ ἁρμόδιος, ἱκανὸς, ὠφέλιμος κτλ.): » Ἐπιτήδειος, πεφυκὼς, εὖ πεφυκὼς (ἡρμοσμένος), εὐφυής, εὔχρηστος, εὔθετος, δεξιὸς, κομψός. propre, commode. ||. τὰ λινᾶ εἶνε καλὰ διὰ τὸ καλοκαῖρι, καὶ τὰ μάλλινα διὰ τὸν χειμῶνα. » Τὰ λινᾶ θέρους εὐχρηστότερα, χειμῶνος δὲ τὰ ἐρεᾶ. ||. τὰ φύλλα' τε εἶνε καλὰ διὰ τὸν παροξυσμόν. »Ἀγαθὰ πρὸς πυρέσσοντας. || καλὸ διὰ τὴ' σπλῆνα. »Ἀγαθὸν σπληνὸς«, ἴδε καὶ Ὠφελῶ. ||. εἶνε καλὸς 'να.. » Δεινὸς δὲ καὶ..« Θφρ. (καὶ ἀκόμη' καταλληλότερον μὲ τοῦ Πολυβ. τὸ) »Θεωροῦντες τὴν τύχην ὡς ἐστὶν ἀγαθὴ φθονῆσαι τοῖς ἀνθρώποις,« (Ἀποσπάσμ. Βιβλ. λθ', θ).« ||. εἰς καλὴν ὥραν ἦλθες. » Ἐν καλῷ (» Εἰς καλὸν, » Ἐν δέοντι) ἥκεις. vous venez à propos (à point, à point nommé). §. (ὁ εὐμορφοκαμωμένος, νόστιμος, κτλ. κυρ. ἐπὶ ἀψύχων) καλὸ' κρασί. »Καλὸς οἶνος (Εὐαγγ.) ||. καλὰ σῦκα (σταφύλια, κτλ.). »Γενναῖα σῦκα, γενναίαν σταφυλὴν (Πλάτ. Νομ.). ||. καλὸ' ἄλογο' (σκυλί, κτλ., ἀπὸ καλὴν γενεὰν δηλ., Τουρκ. σόϊ, ἢ καλομαθημένον, γυμνασμένον). »Γενναῖος ἵππος (σκύλαξ), (Ξενοφ.). ||. καλὰ 'ψάρι (τὸ μεγάλον καὶ νόστιμον). » Γενναῖος ἰχθὺς (Πλούτ.). ||. (καὶ ὡς οὐσ.) ἡ καλὴ (ἐννοεῖται Μεριὰ) τοῦ φορέματος (ὑφάσματος, ἀπ' ἐναντίας τῷ, Ἀνάποδη). » Τὸ ἔξω. l'endroit, le bon (beau, droit).

§. (ὁ μεγάλος καὶ πολύς): ἕνα καλὸ' κομμάτι λουκάνικον. » Σεμνὸς ἀλλᾶντος τόμος. ||. ἕνα καλὸ' κομμάτι. » Γενναῖον (» Γενικὸν) τὸ μέγεθος, εὐμέγεθες. ||. 'τὸν ἔδωσαν ἕνα καλὸ' ξύλο' (κατ' ἀντίφρασιν καὶ εἴρων. ἀντὶ τοῦ, Δυνατὸν καὶ Πολύ). » Εὖ καὶ καλῶς (νεανικῶς) διεμαστιγώθη. »Προσαγαγών σε πρὸς τὴν ἐλάαν ἐξέδειρ' εὖ κἀνδρικῶς (Ἀριστφ. Σφ.

430) «. on l'a rossé bien (d'importance). §. (ὁ εὐτυχισμένος, καλότυχος, κτλ.): καλὴ τύχη. »Εὐμενής, ἀγαθή. favorable. ||. ὥρα καλή! μὲ ὥραις καλαίς! ἴδε "Ωρα. ||. καλαίς ἀντάμωσαις! (φρσ.). au revoir. §. τὸ καλὸν (εἰς τὸ οὐδέτ., ἐκλαμβανόμενον οὐσιαστικῶς, σημαίνει τὴν ὕπαρξιν αὐτὴν ἢ τὴν πρᾶξιν τοῦ καλοῦ ἀφῃρημένως). »Τὸ ἀγαθόν. le bien. ||. κάμνω καλόν. »Εὐποιέω, εὐεργετέω, ἀγαθοποιέω (Εὐαγγ.). faire du bien. ||. θέλω τὸ καλόν σου, ἴδε Θέλω. ||. ἂν ἔβγῃ σὲ καλόν, ἴδε 'Εβγαίνω. ||. εἶνε διὰ καλὸ' (ἢ) διὰ τὸ καλό' σου (ἢ) καλὸ' δικό' σου, ἴδε Διά. ||. μὲ τὸ καλὸ' ('να 'πάγῃ, 'να ἔλθῃ, κτλ.)! (φρσ. εὐκτ.). »Ἀγαθῇ τύχῃ! »Σὺν δαίμονι! »Σὺν θεῷ! »'Επ' ἀγαθῷ στέλλοιτο! ||. 'τὸν πιάνει ('τὸν ὁμιλεῖ) μὲ τὸ καλό', ἴδε "Ημερα καὶ Καλοπιάνω. ||. καλὸν 'νάχῃς! »Εὖ σοι γένοιτο! Εὖ σοι εἴη, « (Στρϐ.) »'Εν καλῷ εἴης (Θκρ.). « grand bien vous fasse! ||. ἔτσι 'νάχῃς καλόν! ἴδε "Ετσι. ||. τόσον καλὸν 'να ἰδῇ, ὅσον θὰ 'κερδίσῃ αὐτὸς 'να! (φρσ. ἀπαράλλ. μὲ τοῦ 'Ομ. τὸ) »Τοσοῦτον ὀνήσιος ἀντιάσειεν, ὡς οὗτός ποτε τοῦτο δυνήσεται ἐντανύσασθαι ('Οδ. Φ. 402, 403). « ||. σὲ καλὸν 'να μοῦ γένῃ ('να μοῦ ἔβγῃ)! »Ἀγαθόν τί μοι γένοιτ', ὦ πολυτίμητοι θεοί! « (Μένανδρ. παρὰ Κλμ. ||. 'ς τὸ καλὸ' (φρσ. ἀποχαιρετισμοῦ)! »Χαίρων ἄπιθι! §. ἂς 'πάγει 'ς τὸ καλὸ' (κατ' εὐφημισμὸν ἀντὶ τοῦ, "Ας 'πάγει' 'ς τ' ἀνάθεμα, 'ς τὴν ὀργὴν τοῦ θεοῦ, κτλ.)! »Χαιρέτω! »Μακρὰ χαιρέτω! »Χαίρειν αὐτὸν κελεύω μακρά! »'Ερρῶσθαι λέγω (Δημοσθ.)! »Ἄπαγ' (»"Ερρ', »Βάλλ') ἐς μακαρίαν! ||. ἂς τ' ἀφήσωμεν αὐτὰ 'να πᾶν 'ς τὸ καλό. »Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἐῶμεν χαίρειν. « ||. ἂς 'πάγει' 'ς τὸ καλὸ' τέτοιο' λουτρὸ' (ἢ) "Ας 'πάγει' 'ς τὸ' διάβολο', καὶ τὸ λουτρὸ' καὶ τὸ καλό' του, καθὼς μ' ἔκαμεν! »'Ες μακαρίαν τὸ λουτρὸν, ὡς διέθηκέ με (Ἀντιφ. παρ' Ἀθην.) «! §. καλὲ (κλητικὴ τοῦ ἐπιθέτου, ἡ ὁποία μετέπεσε σχεδὸν εἰς) ἐπίρ. (δισταγ. καὶ ἀπορ.). ||. καλὲ, τί με λέγεις! »Τί φῄς, ὦ 'γαθὲ (ὦ τὰν, ὦ λῷστε) «; bon dieu! que vous me dites-là? παρϐλ. Καλότυχος.

Καλοσκαμνίζω (βάλλω τινὰ εἰς τὸ καλὸν σκαμνὶ [εἰς τὴν πρωτοκαθεδρίαν] 'να καθήσῃ, 'τὸν ὑποδέχομαι φιλοφρόνως), ῥ. μτϐτ. »"Εδρῃ τιμῶ (Ἰλ. Μ, 311)· »"Εδραις (»"Εδραις ἐντίμοις) γεραίρω (Ξενοφ. Κυρουπ. & Οἰκον.), δεξιόομαι. recevoir avec distinction.

Καλοσκάμνισμα (τό). »Δεξίωσις. reception distinguée.

Καλοστοχάζομαι, (ἴδε τὸ ἁπλοῦν), ῥ. ἀποθ. »Εὖ (»'Ορθῶς) λογίζομαι, ἐφίστημι τὸν νοῦν (τὴν διάνοιαν), διασκέπτομαι, συνθεωρέω. arrêter sa pensée sur. ||. αὐτὸ πρέπει 'να 'τὸ καλοστοχασθοῦμεν. »Δεῖ ἐπιμελέστερον ἐπιστῆσαι περὶ τούτου (Πλούτ.) ||. αὐτὸ εἶνε φανερὸν εἰς καθένα ὅ,που θέλει ὀλίγον 'να 'τὸ καλοστοχασθῇ. »Παντὶ δῆλον τῷ καὶ μικρὸν ἐπιστήσαντι.

Καλοστρημμένος (ὁ ἄλλ. Καλοκλωσμένος), η, ον. »Εὔστροφος. bien tordu.

Καλοσύνη (ἡ διάθεσις τοῦ καλοῦ ἀνθρώπου. 'Ο Εὐριπίδης ['Ελένῃ στίχ. 383] γράφει τὴν λέξιν μὲ δύο λλ, Καλλοσύνη καὶ 'τὴν μεταχειρίζεται ἀντὶ τοῦ Κάλλος). »'Επιείκεια, χρηστότης, ἀγαθότης, καλοκἀγαθία, εὐμένεια, εὐγνωμοσύνη, εὐκολία, ἀγαθωσύνη, πρᾳότης, τὸ ἐπιεικὲς κτλ. (τῶν τρόπων). bonté, θ. douceur, θ. bénignité. §. (ἡ πρᾶξις τοῦ καλοῦ). »Εὐποιΐα, εὐεργεσία, ἀγαθοποιΐα. bienfait, bontés, bon office, faveur, θ. ||. κάμε μου τὴν καλοσύνην, ἴδε Χάρις. §. ὁ καλὸς καιρὸς ἴδε Καλοκαιριά.

Καλοτρώγω (ἴδε τὸ ἁπλοῦν), ῥ. ἀμτϐ. ||. (τίποτε ἄλλο 'δὲν συλλογίζεται παρὰ) πῶς 'να καλοφάγῃ, 'να καλοπίῃ καὶ 'να καλοκοιμηθῇ.

»Ὅπως ἂν ἡδέως φάγοι (πίοι, καταδάρθοι κτλ.),« Ξνφ.

Καλοτυχίζω, ῥ. μετ. »Μακαρίζω, εὐδαιμονίζω. **féliciter, estimer heureux, vanter la félicité de quelqu'un.**

Καλοτύχισμα. »Μακαρισμός, εὐδαιμονισμός. **l'action de vanter la félicité (le bonheur) de quelqu'un.**

Καλότυχος, η, ον. »Μακάριος, εὐτυχής, εὐδαίμων, μάκαρ, ὄλβιος. **heureux.** || πολλὰ καλότυχος. »Τρισόλβιος, τρισμάκαρ, τρισευδαίμων, ὀλβιοδαίμων (ποιητ.). **bien heureux.** ||. (ἐμφαντικῶς καὶ ἐνίοτε κατ' εἰρωνείαν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς κλητικὴν) ἔλα κοντὰ καλότυχε, καὶ σὲ θέλω κἄτι τί. »Ὦ δαιμόνιε, πρόσελθε, δέομαι γάρ τι σε (Ἀριστοφ. Βατρ.)«. ||. τί 'μᾶς μέλει, καλότυχε, διὰ τὴν ἰδέαν τοῦ κόσμου; »Ἀλλὰ τί ἡμῖν, ὦ μακάριε (ὦ θαυμάσιε), τῆς τῶν πολλῶν δόξης μέλει;«

Καλοῦπι (ἴσως ἀπὸ τοῦ) »Καλόπους. »Χυτήρ. **moule, forme,** θ.

Καλούτσικος (καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ), η, ον, ἴδε Εὔμορφος κτλ. καὶ Καλόηθος.

Καλοφθειασμένος, Καλοφθυασμένος, Καλοφυχιασμένος, η, ον, ἴδε Καλοχαμωμένος.

Καλόφωνος, η, ον, »Εὔφωνος, εὔηχος, ἡδύφωνος, λιγύφθογγος. **qui a une bonne (douce, sonore, armonieuse etc.) voix.**

Καλοψημένος, η, ον. »Ἔξοπτος, (»Ἄρτος) ὡς ἐξοπτότατος, « Ἱπποκρ. **cuit à point.**

Κάλτσα (ἀπὸ τοῦ **calceus**, εἶδος ὑποδήματος τῶν παλαιῶν Ῥωμαίων, τὸ ὁποῖον ὁ Πλούταρχος ἐξελλήνισεν εἰς τὸ) » Κάλτιος καὶ Καλτίκιος. » Περισφύριον, *περίσφυρον, περιπεζίς, πέλυτρον. **bas.**

Καλτσοδέτι. » Ἀμφιδεύς, σφαιρωτὴρ ἢ σφυρωτὴρ (ἀμφ.). **jarretière,** θ.

Καλύβα. »Καλύβη, σκήνωμα καὶ σκήνημα. **cabane,** θ. **chaumière,** θ. **hutte,** θ. **cahutte,** θ.

Καλυβάκι. » Καλύδιον. **petite hutte,** θ.

Καλυβόνω, ῥ. μετ. ἴδε Πεταλόνω.

Καλύβωμα, ἴδε Πετάλωμα.

Καλῶς, ἐπ. (διεσώθη μόνον εἰς μερικὰς φιλοφρονητικὰς φράσεις). ||. καλῶς (ἦλθες) ὥρισες. (ἀπαράλλακτα ἐχαιρετοῦσαν καὶ ὁ λαὸς τῆς Κωνσταντινουπόλεως τοὺς Βυζαντινοὺς αὐτοκράτορας καὶ τοὺς ἄρχοντάς 'των, ἴδε Τὸ Σύντ. τοῦ Πορφυρογ.). »Ὡς εὖ παρέστης. **soyez le bien venu.** ||. καλῶς σᾶς ηὕρα. »Ἐκ καλόν γε ὑμῖν συντετύχηκα,« Ξνφ. ||. καλῶς 'να σ' εὕρω! »Προπίνω σοι! **à votre santé!**

Καμακεύω, ῥ. μετ. » Περι(»Δια)πείρω. **harponner.**

Καμάκι (ὑποκρ. τοῦ) »Κάμαξ-ακος (ὁ), τρίαινα, τριόδους, ἄκαινα, ἰχθύκεντρον. **harpon, trident.**

Καμάρα. »Ἀψίς, στοά, θόλος καμάρα, καμάρωμα, ψαλίδωμα, κύρτωμα (Προκ. Ἱστορ.), ἄντυξ-υγος (ἡ), ψαλίς. **voûte,** θ. **arcede,** θ. **arcade,** θ. **arche** (κυρ. γεφυριοῦ) θ.

Κάμαρα (ὁ Τουρκ. 'Οντάς). » Οἴκημα (Πλάτ. Θεαγ.), παστὰς (Ξενοφ.), δωμάτιον, δίαιτα, κοιτών, θάλαμος, καμάρα. **chambre,** θ. ||. ἡ κάμαρα τοῦ καραβιοῦ. »Ναυκληρικὴ δίαιτα (Ἀθήν.).«

Καμαράκι (ὁ Τουρκ. 'Οντατζίκος ἢ 'Οντα δάκι καὶ Ἰταλ. Καμπινέτο). »Οἰκημάτιον, δωμάτιον, οἰκίσκος, κοιτώνιον, κοιτωνίσκος, καμάριον. **chambrette.** θ.

Καμάρι (κάθε τι, διὰ τὸ ὁπ. καμαρόνει τις). » Ἐγκαλλώπισμα, ἀγλάϊσμα, σέμνωμα. **sujet de vanité.**

Καμαριέρος (Ἰταλ.), α. » Ὁ περὶ τὸν κοιτῶνα (θάλαμον) θεράπων, θαλαμηπόλος, (καὶ εἰς τοὺς Βυζαντ.) κοιτωνίτης. **valet de chambre, femme de chambre** (ἡ αὐτὴ καὶ) **chambrière.**

Καμαρόνω (βλέπω μὲ χαρὰν καὶ εὐχαρίστησιν πρᾶγμα ὅ,που μὲ ἀνήκει, καὶ ἐπομένως καυχῶμαι διὰ

τοῦτο), ῥ. μετ. »Γαυρόομαι(-έομαι), γαυριάω, σεμνύνομαι, ἐναβρύνομαι, ἐγκαλλωπίζομαι, ἐπιδείκνυμαι, ἐπιδεικτιάω. être fier de, faire vanité, triompher. §. (περιπατῶ ἢ στέκομαι καμαρωτὰ, ἀπὸ ὑπερηφάνειαν, ἢ 'να μὲ ἀρέσουν), ῥ. ἀμ. »Γοργόομαι, καλλωπίζομαι, ἀβρύνομαι, ἁβρὰ βαίνω, σοβαρεύομαι, βρενθύομαι, σοβέω, σεμνοπροσωπέω. minauder, pavaner, se bavaner, se carrer, se prélasser, se panader, faire la petite bouche, affecter un air (une démarche) grave (fière). ||. (τὸ ἄτι), ὅταν πλησιάσῃ εἰς ταῖς φοράδαις, σηκόνει τὸν λαιμόν 'του, καί, γέρνοντας τὸ κεφάλι 'του περισσότερον, καμαρόνει. » "Οταν παρὰ θηλείας ἔλθῃ, τότε αἴρει τὸν αὐχένα, καὶ κυρτοῖ μάλιστα τὴν κεφαλὴν, γοργούμενος (Ξενοφ. Ἱππ.),« ἴδε καὶ Κορδόνομαι.

Καμάρωμα (ἴδε Καμαρόνω), »Γαυρίασμα, γαύρωμα. fierté, l'action de se pavaner (etc.).

Καμαρωτὰ, ἐπ. » Γαύρως, σοβαρῶς. fièrement.

Καμαρωτὸς (κτισμένος εἰς εἶδος καμάρας), ἡ, όν. » Ἀψιδωτὸς, θολωτὸς, θολοειδὴς, κυρτὸς, ψαλιδωτὸς, καμαρωτός. voûté. §. (μεταφορ. ὁ Κορδωμένος ἢ 'Περήφανος). »Γαῦρος, σοβαρὸς, ἀγέρωχος. fier, altier.

Καματερόν. »Βοῦς ἀροτήρ. boeuf qui sert au labour.

Καμήλα, ζ. Κάμηλος (ὁ καὶ ἡ). chameau, ἴδε καὶ Γοργοκάμηλον.

Καμηλάρης. »Καμηλοκόμος, καμηλοφορβὸς, καμηλίτης (Ἀριστοτ. Ζ, Θ'). conducteur des chameaux.

Καμηλαῦκι (προφ. καὶ Καλημαῦκι, τὸ μάλλινον φόρεμα τῆς κεφαλῆς τῶν καλογήρων. Ὁ Ἐτυμολ. 'τὸ γράφει Καμελαύκιον καὶ Καμελλαύκιον, καὶ 'τὸ ἐξηγεῖ »Καυσία, κίδαρις· (ὁ δὲ Σουΐδας 'τὸ παράγει ἀπὸ τοῦ Καῦμα ἐλαύνειν· ὁ δὲ Κερδηνὸς λέγει· » "Εστι δὲ καὶ ἑτέρα κατασκευὴ » σπυρίδος, ἀντὶ πίλου τῇ κεφαλῇ » τιθεμένη· καλεῖται δὲ παρ' Ἰταλοῖς » Κάμελα, ἐξ οὗ ἢ Καμελαύκια.«)

Καμηλοποῦλι, ἴδε Στρουθοκάμηλο.

Καμηλόψωρα, πάθ. ἴδε Ἀγριόψωρα.

Καμίνι. » Κάμινος (ἡ). four (à tuiles ou à chaux), fournaise, θ. forge (τῶν χαλκέων), θ.

Καμμιὰ, ἀντων. (ἴδε Κἀνεῖς). »Οὐδεμία ἢ Μηδεμία-ᾶς, οὐκ ἔστιν ἥτις. aucune, nulle. ||. κἀμμιὰ' φορὰ', ἴδε Φορά. ||. κάμμιὰ δεκαριὰ (πενηνταριὰ, ἑκατοστὴ, χιλιάδα κτλ.). »Δέκα (» Πεντήκοντα, » Ἑκατὸν, »Χιλιοί-αί-ά) που μάλιστα. quelque dix (cinquante etc) de. ||. ἢ 'μᾶς ἔδωκεν ὀπίσω κάμμιὰ' ἑξακοσαριὰ' δραχμαῖς. »Καὶ ἀποδίδωσι περὶ ἑξακοσίας τινὰς δραχμὰς (Δημοσθ. Ὀλυμπιοδ.).« ||. κάμμιὰ' ἑβδομηνταριὰ' 'μέραις. » Ἡμέρας μὲν ἑβδομήκοντά τινας (Θουκ. Ζ'. 87). quelque soixante-dix jours.

Καμμύζω (κλείω τὰ' 'μμάτια), ῥ. μετ. καὶ ἀμ, » Καταμύω (καὶ κατὰ συγκοπ.) Καμμύω, συμμύω. fermer les yeux.

Κάμνω (Εἰς τοὺς παλαιοὺς ἐσήμαινε κυρ. τὸ Κοπιάζω, καὶ ἑπομένως, κατὰ συνεκδοχὴν, Κατορθόνω μὲ κόπον. Οἱ ποιηταὶ ὅμως 'τὸ μεταχειρίζονται πάντοτε σχεδὸν καθὼς ἡμεῖς τὴν σήμερον), Μ. (θὰ) κάμω (ὁ πθ. πρκ. τῆς μτχ. Καμωμένος κτλ.), ῥ. μετ. »Ποιέω, δράω (ὁ Πλάτων λέγει ὅτι διαφέρει τοῦ) πράσσω(-ττω), παρα(κατα)σκευάζω, διατίθημι(-εμαι). faire, opérer, exécuter, commettre (ἐπὶ κακοῦ). ||. κάμνω Ἀλλαξιὰν, Γαργάραν, Διαθήκην, Ζημίαν, Ἴσκιον, 'Μμάτι, Συμφωνίαν, Τραπέζι, Τρέλλαις, Τσακίσματα, Χαρὰν, Χάριν κτλ., ἴδε τὰς λέξεις. ||. κάμνω δρόμον, ἴδε Ἀνοίγω καὶ Δρόμος. ||. ἀφ' οὗ ἔκαμε (ἐπερπάτησε) πολὺν δρόμον. » Πολλὴν ἀνύσας (διανύσας) ὁδόν. ||. τόσον μεγάλα καὶ πολλὰ εἶνε τὰ κακὰ ἅ, πῶ ἔκαμαν. » Τοιαῦτα αὐτοῖς τὸ μέγεθος καὶ τοσαῦτα τὸ πλῆθος εἴργασται (Λυσ. κατὰ Ἐρατοσθ.).« ||. ἐπειδὴ ὁ σκοπὸς 'δὲν εἶνε 'να 'τὸ μάθῃ

μόνον, ἀλλὰ ᾗ'να'τὸ κάμῃς, »'Επειδὴ τὸ τέλος ἐστὶν οὐ γνῶσις, ἀλλὰ πρᾶξις (Ἀριστότ. 'Ηθ.).« ||. κάμνω ὅ,τι μ' ἔκαμαν. » Ἀντιδράω, ἀντιποιέω (»Ἅπερ πάσχεις, ταῦτα καὶ ἀντιποιεῖν,« Πλάτ.). ||. τί 'δὲν ἔκαμαν;»Τί τούτων ἄπρακτόν ἐστι τούτοις;« Αἰσχίν. ||. κάμνω λάθος, ἴδε Λανθάνομαι. ||. κάμνω ὅρκον, ἴδε 'Ορκίζομαι. ||. κάμνω ςίχους.»Ποιέω, στιχουργέω (κατ' αὐτὸν καὶ τὸν ἐφεξῆς τρόπον σχηματίζονται διάφορα ἄλλα ῥήματα). versifier. ||. κάμνω παιδιά. »Τεκνοποιέομαι. ||. ὅσοι λοιπὸν ἐπιθυμεῦν 'να κάμουν περίφημα παιδιά. » Τοῖς τοίνυν ἐπιθυμοῦσιν ἐνδόξων τέκνων γενέσθαι πατράσι (Πλούτ.).« ||. 'νά σε κάμω παιδί μου (υἱόν μου, κόρην μου), ἴδε Υἱοθετῶ. ||. κάμνω 'δικό' μου (πρᾶγμα ξένον). » Σφετερίζω(-ομαι), ἰδιοποιέομαι, προσ(ἀντι)ποιέομαι, προσποιέω ἐμαυτῷ, οἰκειοποιέομαι, οἰκειόομαι. s'approprier, s'attribuer, s'arroger, s'appliquer. ||. κάμνω χρέος, ἴδε Χρεόνομαι. ||. κάμνω 'να γελάσουν. »Γέλωτα παρέχω (μηχανάομαι)· »Εἰς γέλωτα προάγειν τινά,« Πλ. ἴδε καὶ Γελῶ. ||. κάμνω καλὰ (ἄῤῥωστον), ἴδε Ἰατρεύω. ||. τὰ πουλιὰ ἤθελαν 'να κάμουν βασιλέα. »Τῶν ὀρνίθων βουλομένων ποιῆσαι βασιλέα. ||. πῶς 'να κάμω τὸ κρέας; μὲ ταῖς ἀγκινάραις ἢ μὲ τὰ κουκιά; ἴδε Μαγειρεύω. ||. διότι τὸ 'ψάρι 'τὸ κάμνω (μαγειρεύω) ἀτός μου. »Ποιῶ γὰρ τοὖψον αὐτὸς (Ἀλεξ παρ' Ἀθην. Γ'). « ||. τῶν σουπιῶν τοὺς πλοκαμοὺς 'τοὺς κόπτω καὶ τοὺς κάμνω βραστούς. »Τῶν σηπιῶν τὰς πλεκτάνας καὶ τὰ πτερύγια συντεμὼν ἑφθὰ ποιῶ (Ἀθήν.)« ||. τὸ ἕν ἀρνὶ 'τὸ κάμνεις τὸ πουρνὸ' καὶ τὸ ἄλλο τὸ δειλινό'. »Τὸν ἀμνὸν τὸν ἕνα ποιήσεις τὸ πρωῒ καὶ τὸν ἀμνὸν τὸν δεύτερον ποιήσεις τὸ δειλινὸν (Γραφ. "Εξοδ.).«

§. κάμνω τὴν καρδιὰν τινὸς ('τὸν εὐχαριστῶ, 'τὸν ἀναπαύω), κάμνω ἐκεῖν' ὅ,που θέλει. »Ποιῶ τὸ ἀρεστόν τινι (Γραφ.). ||. τί κάμνετε (φρσ. συνειθισμένη εἰς τοὺς χαιρετισμούς); »Ὅ, τι καὶ πράττοιτε; πῶς ἔχετε; » Πῶς ἄρα πράσσει Ξέρξης (Αἰσχύλ Πέρσ. 140)«; comment vous portez-vous? comment ça va-t-il? ||. καλῶς 'τὰ κάμνετε (φρσ. συνήθης εἰς χαιρετισμόν). «Εὖ πράσσειν! »Εὖ πράττοιτε!« ||. γράφετέ 'μας τί ἐκάμετε ἢ τί κάμνετε. »'Επιστέλλετε δὲ καὶ ὅ,τι πέπρακται ὑμῖν, ἢ πράττοντες τυγχάνετε (Πλάτ. 'Επιστ.)«. ||. τί 'να κάμω; καθὼς 'μπορῶ. »'Ως δ' ἔχω· τί γὰρ πάθω! ||. διότι τί 'να κάμῃ κάνεις, ὅταν βιάζεται ἀπὸ φίλον; » Τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις, ὅταν ὑπὸ φίλου βιάζοιτο;« ||. 'δὲν ἔχω ('δὲν 'ξεύρω) τί 'να κάμω (ἀπὸ φόβον, ἐντροπὴν, κτλ.). »Ἀπορέω(-ομαι)· » Οὐκ ἔχω ὅπως χρήσομαι τοῖς πράγμασιν· »'Εν παντὶ εἰμι· »Παντοῖος γίγνομαι. ||. τί ἔκαμε; 'μοιράσθηκε μὲ τὸν ἀδελφόν 'του τὴν κατάστασί 'τους ἢ 'τὴν ἔχουν μαζῇ; »Πότερα, μεμερισμένος εἴη πρὸς τὸν ἀδελφὸν, ἢ κοινὴ οὐσία εἴη αὐτοῖς; ||. τί κάμνεις; 'τὸν ἀφίνεις 'να ἐξουσιάζῃ, ἢ διορίζεις ἄλλον εἰς τὸν τόπον 'του; » Πότερον, ἐᾷς ἄρχειν, ἢ ἄλλον καθίστης ἀντ' αὐτοῦ; ||. 'νὰ κάμνῃ τοὺς ἀνθρώπους καλλητέρους. » Βελτίους παρέχειν (ἀποδεικνύναι). rendre. ||. ὁ θεὸς ἔκαμε τὸ σῶμα τῆς γυναίκας διὰ τῆς δουλειαῖς τοῦ 'σπιτιοῦ. » Τὴν φύσιν παρεσκεύασεν ὁ θεὸς τὴν τῆς γυναικὸς ἐπὶ τὰ ἔνδον ἔργα (Ξενοφ.).« ||. εἶμαι ἢ 'δὲν εἶμαι (φυσικὰ) καμωμένος διά. »Πέφυκα ἢ » Οὐ πέφυκα (»Ἀποπέφυκα) πρός. ||. τὴ' δουλειά' 'του 'τὴν κάμνει καλὰ (ἢ) παστρικὰ -κὴν (μεταφορ.). »Καὶ τὸ ἔργον αὐτοῦ εὖ ἀποδίδωσι (Ἀριςοτ. Ζ.Ἱςορ.).« il s'acquitte bien de tout ce qu'il fait, il s'en acquitte fort bien. ||. ποιὸς σ' ἔκαμε τέτοιας λογῆς (ἔτσι); » Τίς οὕτω διέθετο; qui vous a accommodé de la sorte? ||. τέτοια κακὰ ἔκαμε τὸν ἀδελφό' του! » Τοιαῦτα τὸν ἀδελφὸν διέθετο (Χρυσ.)! ||. κάμνω πανιὰ (φρσ. ναυτ.).

»Αἴρω (»'Επαίρω) τὰ ἱστία· »Δίδωμι τοῖς ἱστίοις· »Ἀπαίρω. mettre à la voile, appareiller, faire voile pour. ‖. χάμνω νερὸν (φρσ. ναυτ.), ἴδε 'Παίρνω. ‖. τὸ καράδι κάμνει νερὰ (φρσ. ναυτ.). » Διαῤῥέει, οὐ στέγει. faire eau . ‖. κάμνω τὸ νερό' μου (φρσ.), ἴδε Κατουρῶ καὶ Νερόν. ‖. ἔχω 'να κάμω (φρσ.), ἴδε "Εχω. ‖. κάμε 'γλήγωρα (ἢ ἁπλῶς) κάμε (φρσ.). »Σπεῦσον, τάχυνον, ἐπείγου, ἄνυσον, ἄνυε πράσσων, οὐκ ἂν φθάνοις. hâtez-vous, dépêchez-vous. §. faites diligence. ‖. κάμε 'γλήγωρα (ἢ ἁπλῶς, κάμε) δός μέ 'το. »Δὸς ἀνύσας(-ασα). ‖. κάμε, βάλ' τὰ 'ποδήματά σε. »Ἄνυσον πσθ' ὑποδησάμενος. §. κάμνει βροχήν. »Ποιεῖν ὑετὸν,« Ἀριστφν. (Σφ. 263). ‖. ἀπόψε ἔχαμε πολὺ νερὸ' (μεγάλην βροχήν). »"Υδωρ ἐξ οὐρανοῦ τῆς νυκτὸς λάβρον ἐπεγένετο. ‖. τί καιρὸν κάμνει (φρσ. ναυτ.); ἴδε Καιρός. §. αὐτὴ ἡ μηλιὰ κάμνει πολλὰ καλὰ μῆλα. » Βέλτιστα μῆλα φέρει. il porte (produit). ‖. πόσο' σιτάρι (κριθάρι, κτλ.) ἔχαμε τὸ χωράφι 'του; πόσο' κρασὶ τὸ ἀμπέλι 'του, κτλ.; »"Ηνεγκεν, ἐποίησε (»Κριθάς τε ποιεῖν ἡμᾶς πολλὰς, πάντας ὁμοίως, οἶνόν τε πολὺν' Ἀριςοφ. Εἰρ. 1322 ;« »Τοὺς ἐν ξηροῖς ἐμοῦ καὶ ὑγροῖς μέτρα πεντακόσια ποιοῦντας [Πλούτ. Σόλ.].« »Αἶνον τε ποιεῖ πολὺ [ἡ χώρα τῆς Κολχίδος], καὶ κάνναβιν, καὶ κηρὸν, καὶ πίτταν,« Στράβ. ΙΑ', 6, 17). donner, produire. §. τὰ μύδια κάμνουν φλέγμα (εἰς τὸ σῶμα δηλ. ἐκείνε ὅ,που 'τὰ τρώγει). »Μύακες φλέγματος γόνιμοι (Ξενοκρ.).« ‖. τὸ κρασὶ κάμνει (δίδει δηλ. εἰς ἐκεῖνον 'τὸ πίνει) ὄψιν. »'Ο οἶνος εὐχροίας παρασκευαστικός. §. ἔχαμε πολλὴν ὥραν 'να ἔλθῃ (ἄργησε δηλ.). »Πολὺν χρόνον ἐποίησεν (Ἀναλ.). Il mit trois heures à arriver. ‖. ἔκαμαν μιὰν ὥρα'. »Μίαν ὥραν ἐποίησαν (Εὐαγγ.).« ‖. καὶ 'να κάμωμεν ἐκεῖ ἕνα χρόνον. »Καὶ ποιήσομεν ἐκεῖ ἐνιαυτὸν ἕνα (Ἰακωβ. Δ')«. ‖. 'να μὴ κάμῃ πολὺν καιρὸν εἰς τὸ μεταξύ. » Μὴ πολὺν διὰ μέσου ποιεῖν χρόνον (Διονυσ. Ἀλικ. ΣΤ')«. (Τὴν αὐτὴν σημασίαν ἔχει καὶ τὸ Λατ. agere: » Hunc ego Getulis agerem si Syrtibus exul,« Οὐιργίλ.). ‖. κάμνουν τρεῖς καὶ τέσσερης χρόνους 'να φυτρώσουν. »'Επὶ τρία καὶ τέτταρα ἔτη τὴν βλάστησιν ὑπερτίθεται. Ils sont deux ou trois ans à lever. §. κάμνω τὸν ἰατρὸν, τὸν ζωγράφον, κτλ. » 'Επιτηδεύω, μετέρχομαι, μέτειμι. pratiquer (exercer, professer) la medecine (etc.). §. κάμνω τὸν ἄῤῥωστο', τὸν κοιμισμένο', τὸν τρελὸ', κτλ. (καμόνομαι δηλ. ὅτι εἶμαι. Ἀνάλογον κατά τι μὲ τοῦ Θουκδ. τὸ »Οἱ μὲν ἐφ' ὅπλοις ποιούμενοι,« ἂν αὐτὸ 'δὲν ἦνε Π ο ν ο ύ μ ε ν ο ι). »Νόσον (»"Εκστασιν φρενῶν) σκήπτομαι· » "Υπνου καταψεύδομαι (Λουκιαν.).« faire le malade, etc. §. κάμνει (τριτοπροσ. ἀντὶ τοῦ Εἶνε καλὸν, 'Ωφελεῖ, Χρησιμεύει, 'Ταιρειάζει, κτλ.). « Ποιεῖ (Ποιεῖ [ὠφελεῖ δηλ.] τὰ φύλλα πρὸς λέπραν«), δρᾷ (Δρᾷ δὲ πρὸς λειχῆνας, « βῆχας, « καὶ ἄλλα τοιαῦτα πολλὰ παρὰ τοῖς ἰατροῖς μάλιςα). Il est bon, il convient. ‖. ἂν σε κάμνῃ (σὲ 'ταιρειάζῃ δηλ., σὲ χρησιμεύῃ).. » Ἂν σοι ποιῇ (Ἀῤῥ. 'Επικτ.). « ‖. αὐτὸ 'δὲν κάμνει' δόσε μ' ἄλλο, ἴδε 'Ταιρειάζω. §. 'νά σε πληρώσω ὅ,τι κάμοι τὸ διάφορο' τῶν ἄσπρων σου. » Ἀποδώσειν τὸ γιγνόμενον ἀργύριον ὑπὲρ τῶν χρημάτων. §. ἑβδομῆντα καὶ ὀγδώντα κάμνουν ἑκατὸν πενῆντα, ἴδε Γίνομαι. ‖. ἑβδομῆντα χρόνοι κάμνουν (τόσας) ἡμέρας. »'Ενιαυτοὶ ἑβδομήκοντα παρέχονται ἡμέρας (25,200),« 'Ηρ Α', 32. ‖. τὸ ἴδιο' κάμνει ('δὲν ἔχει δηλ'. κᾳμμίαν (διαφοράν). » Ἀργύριον τωὐτὸ τοῦτο ἐποίεε ('Ηρόδ. Δ). « §. κάμνω (χωρὶς πτωτικοῦ), ἀντὶ 'Οργόνω: (εἰς τὸν Στρб. Ζ', 35 εὑρίσκεται: » "Ωστε αὐτοὺς.. κάμνειν ἀροῦντας.«)

Καμόνομαι, Μ. (θὰ) καμωθῶ, ῥ.

ἀποθ. » Πλάττομαι, ὑποκρίνομαι, σκήπτομαι, ἔμφασιν ποιέω-ομαι(Πολύβ.), δόκησιν παρέχω, προσποιέομαι. feindre, faire semblant (faire mine) de, affecter, faire le. ||. καμώθηκα πῶς νυστάζω καὶ σηκόνομαι. » Ὕπνου καταψευσάμενος, ἐγείρομαι (Λουκιαν.).«

Καμπάνα (διότι ὁ πρῶτος μεταχειρισθεὶς αὐτὰς πρὸς σύναξιν τῶν Χριστιανῶν εἰς τὴν ἐκκλησίαν περὶ τὰ 400 Μ. Χ., ὑπῆρξεν ὁ ἐπίσκοπος Παυλῖνος ἐκ Καμπανίας). »Κώδων(ἡ). cloche, θ.

Καμπαναρειόν. » Κωδωνοστάσιον (μεταγ.). clocher.

Καμπανιστός, ή, όν, (κυρ. ἐπὶ φωνῆς). »Εὔηχος. sonore.

Κάμπ.α, ἔντ. »Κάμπη (εἶνε ἄπειρα εἴδη), πρασοκουρὶς (κυρ. ἡ πράσινη). chenille, θ.

Κάμπος (»Θωρεῖ τοὺς κάμπυς πράσινους καὶ τὰ βουνὰ ἡεράνεια«), ἴδε Πεδιάδα.

Κάμποσον (ἐκ τοῦ) » Κατὰ ποσὸν (»Κατὰ ποσὸν εὐθαρσῶς εἶχον,« Πλβ. [Β', γ', 3: Καὶ ἐπὶ χρόνου:] »Παραπεσὼν δ' εἰς Ἄργος καὶ κατὰ ποσὸν ἀντιποιησάμενος τῆς πόλεως, μετὰ ταῦτα .. ἀποπεσὼν κτλ.,« αὐτ.), ἐπ. »Ἐπὶ ποσόν τι, ἴδε καὶ Ἀρκετά.

Κάμποσος, η, ον (ὄντων. ἀόρ.). »Ὁπόσος δή. quelque, ἴδε καὶ Ἀρκετός. ||. 'να νηστεύσῃ κάμποσαις ἡμέραις. » Ὁπόσας δὴ ἡμέρας ἀποσιτεῖν. ||. ἂς φέρει' ἀπὸ μέσα κάνέναις κάμποσα σῦκα. »Ἐνεγκάτω τις ἔνδοθεν τῶν ἰσχάδων (Ἀριστοφ.).«

Καμποῦρα, πάθ. »Κυφότης, κύφωμα, κύρτωμα, ὕβος καὶ ὕβωμα (κυρ. τῆς καμήλας). bosse, θ. gibbosité, θ.

Καμπούρης, α, ικον. »Κυφός, κυρτός, ὑβός, γυρὸς ὤμοισι (ποιητ.). bossu, gobin, gibbeux (τεχν.).

Καμπουριάζω, ῥ. ἀμ. αὐτοπ. (ἀπὸ τοῦ) »Καμπυλιάζω (Σουΐδ.), κυφόομαι, ὑβόομαι, κυρτόομαι. devenir bossu, se voûter, se courber.

Καμπουρολαίμης, ισσα, ικον. »Κυρταύχην. cou de cigogne.

Κάμωμα. »Ἔργον, πρᾶξις. œuvre, θ. ||. τῆς νύχτας τὰ καμώματα 'τὰ βλέπ' ἡ 'μέρα καὶ γελᾷ (παροιμ., τὴν ὁποίαν οὕτως ἐξελλήνισεν ὁ Ἀποστόλιος) »Ἠὼς, ὁρῶσα τἀννυκτὸς ἔργα, γελᾷ.

Καμωμένος, η, ον, ἴδε Κάμνω. ||. εἶμαι ('δὲν εἶμαι) καμωμένος διὰ (εἶμαι δηλ. ἐπιτήδειος ἐκ φύσεως, ἔχω φυσικὴν κλίσιν καὶ ἐπιτηδειότητα πρὸς ἕνα τι.). »Πέφυκα (»Φύσεως ἔχω) πρός. être né pour. §. (ὁ ἀλλ. Γεννωμένος καὶ Μεστωμένος), ἴδε Ὥριμος.

Κἂν, σύνδ. (ἐλαττ.). »Γέ, γοῦν, δή (»Ὑμεῖς τοίνυν, ὦ ἄνδρες, νυνὶ δή, ἐπεὶ ἐν τῷ τότε χρόνῳ οὐχ οἷοί τε γεγόνατε, τιμωρήσατε τὸν ἐκείνων φονέα,« Λυσ. κατὰ Ἀγορ.), γε μήν, γέ τοι, γέ τοι που, κομιδῇ, ἀλλά γε, περ. au moins, seulement même, ||. ἂν 'δὲν ἦνε ὅλον, ἂς ἦν' ἕνα μέρος κἂν. »Εἰ μὴ ὅλον, μέρος γε (Δημοσθ.).« ||. καὶ ἂν 'δὲν ἔχῃ τίποτε ἄλλο, ἔχει κἂν ὄνομα καλόν. » Καὶ εἰ μηδὲν ἄλλο, τοὔνομα γοῦν ἔχει φιλάνθρωπον (ὁ αὐτ.).« ||. ἐφέτος κἂν. »Τὸ γοῦν τῆτες (Συνεσ.).« ||. ἂν 'δὲν ἔχῃς, δός με κἂν τὸ διάφορον τῶν ἄσπρων μου. » Ἀλλ' εἰ σπανίζεις, τἀργυρίου μοι τὸν τόκον ἀπόδος γε (Ἀριστοφ.).« ||. ἔλα τώρα κἂν εἰς τὸν ἑαυτόν σου. » Σαυτῆς ἀλλὰ νῦν γ' οὖν γενοῦ (Εὐριπ.).«

Κανναβήσιος, α, ον. Καννάβινος. fait de chanvre.

Καννάβι, φ. » Κάνναβις (ἡ), κάνναβος (ὁ). chanvre.

Κανναβόπανον (τὸ Ἰταλ. Cannavάτσο). »Καννάβινον, κανναβίς. canevas.

Κανναβοῦρι (ὁ Κανναβόσπορος). »Κανναβίς. chenevis..

Καναχάρης (Καναχάρις ἀναφέρεται ὑπὸ Πέτρου τοῦ Σικελοῦ [Histor. Manichæor.] μαθητής τις τοῦ Μανιχαίου...), ισσα, ικον, ἴδε Μοναχούϊδς καὶ Χαϊδεμμένος.

Καναχεύω, ῥ. μετ. ἴδε Χαϊδεύω.

Κανάκια (τά), ἴδε Χάδια.

Κανάρι, π. » Ἀκανθὶς ἡ Καναρία. serin (ἀπὸ τοῦ Σειρὴν, λέξιν τῆς μυθολογίας, τὴν ὁποίαν ἠμποροῦμεν καὶ ἡμεῖς 'να μεταφέρωμεν εἰς τὴν φυσικὴν ἱστορίαν, καθὼς καὶ εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Εὐσταθίου ὠνομάζετο Σειρὴν κελαδιστικόν τι πτηνὸν, ὄχι βέβαια τὸ ἴδιον. » Τὸ κατὰ Σειρῆνας ᾄδειν, εἰμὴ τὰς τοῦ μύθου νοεῖ τις, ἀλλὰ τὰ τῆς ζωϊκῆς ἱστορίας, οὐ καλεῖται πρὸς ἔπαινον· τὸ γὰρ ζωΰφιον ἡ Σειρὴν ἀμυδρόν τι κλαυθμυρίζεται, καὶ, ὡς ἂν τις εἴπῃ, ψοφεῖ νόμον ἐπίκλαυστον, « Εὐστάθ. 'Οδυσ. Φ, 411).

Κανάτα (ἡ)), (ἀπὸ τοῦ »Κανή-
Κανάτι (τὸ) ιτιον (ὑποχορ. τοῦ) Κάνης-ητος, ἀγγ. »Ἀμφορεὺς, βίκος (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Πελοπόννησον), κάνθαρος (ἴδε τὸν Ἀθήναιον ἐν βιβλίῳ ΙΑ', 473). vase de terre, ἴδε καὶ Κροντῆρι.

Κανδήλα (Λατιν. 'Ο Εὐστάθ. αναφέρει καὶ ἓν χωρίον τοῦ Δειπνοσοφ., ὅπου εὑρίσκεται ἡ λέξις). » Λύχνος, λύχνιον (τὸ), λαμπτὴρ, φανός. lampe, & veilleuse, θ.

Κανδηλ(αν)άπτης(προφ.κοιν.Κανδηλανάφτης). »'Κανδηλάπτης ('Εκκλ.). νεωκόρος, λυχνάπτης. allumeur des chandelles (lampes) de l'eglise. §. sacristain.

Κανδηλέρι. »Κηροπήγιον, λυχνία, λυχνεῖον. flambeau, chandelier, martinet (μὲ χεροῦλι).

Κανδηλοσβύστης (ἀπὸ τοῦ ἐπακολουθοῦντος), ἔντ. » Φάλαινα (»'Η κοινῶς κανδηλοσβέςρα. »Τῷ γὰρ ὄντι σποδώδη εἰσὶ τὰ πτίλα τοῦ κανδηλοσβέςυ,« Σχλ. 'Οππ. καὶ Νικ.), πυραύστης, ψυχή. papilon de nuit, phalène.

Κανένα, ἀντ. (ἀόρ. οὐδετ.). » Οὐδὲν ἢ μηδὲν, οὐκ ἔστιν ὅ,τι. aucun, nul, ἴδε καὶ Κανεὶς καὶ Τίποτε.

Κανεὶς), ἀντ. (ἀόρ.). »Οὐδεὶς ἢ
Κανένας (Μηδεὶς, οὐδ' ὅστις, μηδ' ὅς τις, οὐκ ἔστιν ὃς, οὐκ ἔστιν ὅςις. aucun, pas un, personne, nul. §. »Τίς-ινός (ὁ ἢ ἡ), τὶ-νός) (τὸ). quelque, quelqu'un, quelqun, ἴδε ἢ Ἕνας καὶ Κἄποιος. ||. κανένας ἀπὸ τοὺς δυὸ, ἴδε Δυό. ||. κανένας 'μας (σας, 'τους). »Οὐδεὶς ἐξ ἡμῶν (ὑμῶν, αὐτῶν). §. »'Υμῶν (»'Ημῶν, »Αὐτῶν) τις. quelqu'un de nous autres. ||. ἐπειδὴ ἂν 'ποῦμεν ὅτι εἶνε ἔτσι, 'δὲν εἶνε κανεὶς ὅ,που 'να μὴ 'μᾶς περιγελάσῃ. »"Οτι καταγελῷ ἂν ἡμῶν οὐδεὶς ὅς τις οὐ, εἰ φαῖμεν (Πλάτ. Ἱππ.).« ||. (οἱ παλαιοὶ 'τὸ ἐξέφραζαν καὶ πληθυντικῶς): καὶ 'να πάθουν ὅσα 'δὲν ἔπαθε κανένας ἄνθρωπος 'ς τὸν κόσμον. »Καὶ παθεῖν ὅσα τῶν ὄντων ἀνθρώπων οὐδένες πώποτε πεπόνθασι (Δημοσθ.).« ||. 'να μὴ μείνῃ κανεὶς ἄλλος κληρονόμος, παρὰ τὰ παιδιά 'μας. »Μηδένας ἄλλους καταλείπεσθαι κληρονόμους, πλὴν τοὺς ἐξ ἡμῶν γεγονότας (Ἰσοκρ.). ||. ὅσα ψέμματά κεν εἰποῦν, κανεὶς 'δὲν θὰ 'τὰ ξεσκεπάσῃ. »"Οσα ἂν ἄτοπα ψεύσωνται, οὐκ ἐξελεγχθησόμενα πρὸς οὐδαμῶν (Ἀῤῥ.).« ||. ὥστε 'να μὴ ἦνε κανεὶς τῶν 'Ελλήνων δυνατὸς, ἀλλὰ ὅλοι ἀδύνατοι. »"Οπως τῶν 'Ελλήνων μηδὲ οἵτινες ἰσχυροὶ ὦσιν, ἀλλὰ πάντες ἀσθενεῖς, « Ξεν. ||. οὔτε ἦτον καμμία ἐλπίς. »Οὐδ' ἐλπὶς, οὐδ' ἥτις οὖν, ὑπῆρχε,« Πλβ. ||. ἂν 'δὲν 'μᾶς πειράξῃ κανείς. »"Ην μή τις ἡμᾶς λυποίη. ||. 'ξεύρεις κανένα; »"Εστιν ὅν τινα γιγνώσκεις; §. (κατ' ἄλλην ἐκδοχὴν) κανένα χρόνον, (ἀντὶ σχεδὸν ἕνα). »'Ενιαυτόν τινα (Θκδ. Γ', 68),« ἴδε καὶ Καμμία.

Κανέλλα, αρ. ('δὲν εἶνε τὸ) Κινάμωμον (γραφόμενον καὶ Κινάμωμον) καὶ Κίνναμον (ἀλλ' ἡ) » Κασσία σύριγξ καὶ συριγγίς cannelle, θ.

Κανί (τὸ ἀγγ. μὲ τὸ ὁποῖον ῥαντίζουν τὸ ῥοδόσταμμα ἢ ἀνθόνερον, Τουρκ. Γκιουλαμπδάνι. » Καννίον, μυροθήκη, φωκάδιον, ἀλάβαστρον.« »Καννία, οἱ κόνδυλοι τῶν καλάμων, καὶ οἱ σωλῆνες, καὶ ἐκ τούτου πάντα τὰ σωληνοειδῆ ἀγγεῖα, « Γλωσσάρ. "Αν 'δὲν ἦνε τὸ) » Κανεῖον ἢ Κανίον (τοῦ 'Ιπποκρ. περὶ Γυναικ., ἔχουν ὅμως πολλὴν ὁμοιότητα αἱ

λέξεις). »Περιῤῥαντήριον. aspersoir.

Κανίσκι (τὸ δῶρον, τὸ στελλόμενον τιμῆς καὶ ὑποχρεώσεως χάριν. Τουρκ. Πεσκέσι. Εἰς τοὺς Βυζαντινοὺς συγγραφεῖς ἀναφέρεται συχνὰ ἡ λέξις: » Διὰ τὸ καὶ τὸν πρῶτον ἄνθρωπον ἀποστεῖλαι μετὰ μεγάλου κανισκίου τὸν Κουρκένιον πρὸς τὸν βασιλέα,« Πορφυρογ. Ὁ Νικήτας 'τὸ γράφει Κανίσγειον. Εἶχον δὲ καὶ ῥῆμα Κανισκεύειν, δωροφορεῖν). »Δῶρον, ἐπίσταλμα. don ; corbeille (de noce), θ.

Κάνιστρον. » Κανοῦν. corbeille, θ. ἴδε καὶ Παναῖρι.

Κανόνας (προφ. κοιν. Κάνονας). » Τὸ ἱκανὸν, ἱκανοποίησις (» Καὶ λαβόντες τὸ ἱκανὸνπαρ' αὐτῶν, ἀπέλυσαν αὐτοὺς,« Πρξ. Ἀποσ.). pénitence, θ. ||. κάμνω τὸν κάνονά μου. »Τὸ ἱκανὸν ποιέω, ἱκανοποιέω. faire pénitence.

Καντάρι (ἀπὸ τοῦ Ἰταλ. cantaro, καὶ τοῦτο ἀπὸ τοῦ Λατιν. centinarium, [διότι ἐζύγιζεν 100 λίτρας, 83 περίπου ὀκάδ. Τουρκ.] » Κεντηνάριον, λέξιν ἐπίσης σωζομένην εἰς τὴν Ἑλλάδα), μέτρ. (βάρ.).» Στατὴρ (ὅθεν τὸ κοιν. Στατέρι), τάλαντον (ἐζύγιζεν 9600 δραχ., 24 δηλ. ὀκάδες), σταθμὸς, ζυγοστάτης, φάλαγξ (κυρ. τὸ μακρὺ σίδερον, ὅπου εἶνε σημειωμένα τὰ βάρη). péson, romaine, θ. quintal, crochet.

Καντιποτένιος, α, ον, ἴδε Τιποτένιος.

Κάπηλας, ισσα. »Οἰνοπώλης, κάπηλος, καπηλὶς καὶ οἰνοπῶλις (ἡ). cabaretier, cantinier (ὁ τῶν στρατοπέδων).

Καπηλειό'. »Καπηλεῖον, οἰνοπωλεῖον καὶ οἰνοπώλιον. cabaret, taverne, θ. cantine (τῶν στρατοπέδων), θ. ||. λέξεις (λόγια) τοῦ καπηλειοῦ.»Ἀγοραῖα καὶ καπηλικὰ ὀνόματα. langage des halles.

Καπίστρι (Λατιν. τὸ ἄλλ. Γιουλάρι. ἴδε τὴν λέξιν εἰς τὸ Παράρτημα). »Ἀγωγεὺς (διαφέρει τοῦ) ῥυταγωγεύς. licol, licou. §. » Κημὸς, φιμὸς, φορβειὰ ἢ φορβιά. muselière, θ.

Καπιστρόνω, ῥ. μετ. » Κημόω, φιμόω. emmuseler.

Καπνιὰ (τῆς γωνιᾶς). »Ἀσβόλη ἢ Ἀσβολὴ (διεσώθη εἰς τὴν λέξιν Ἀποσβολόνω), ἄσβολος (ἡ), λιγνὺς (Διοσκορ.), αἰθάλη ἢ αἴθαλος. suie, θ. noir de fumée. §. (εἶδος φυτοῦ, ὁ Τουρκ. Σαχτερές). » Καπνία, καπνίον, καπνὸς, κορυδαλλίς. fumeterre, fiel de terre, corydale. §. (πάθ. τῶν σπαρτῶν). » Ἐρυσίβη. nielle,θ.rouille,θ.carie,θ.charbon.

Καπνίζω, ῥ. μετ. »Καπνίζω(-όω) (» Φήσαντες γὰρ καπνίζειν αὐτοὺς ὀψοποιουμένους τοὺς παῖδας, « Δημοσθ. κατὰ Κόν.), καπνιάω, τύφω, τυφόω, θυμιάω, ὑποθυμιάω, πυριάω. (ἰατρ.). fumer, enfumer, fumiger, parfumer. ||. καπνίζω κρέας,'ψάρι, κτλ. (ἵνα γένῃ καπνιστόν). » Ταριχεύω (καπνῷ). faire sécher à la fumée, saurer. ||. καπνίζω τὸ φαγεῖ', ἴδε Τσικνίζω. §. ῥ. ἀμ. (βγάλλω καπνόν). »Καπνιάω, καπνὸν ἀναδίδωμι (ἀναπέμπω), τύφομαι καὶ τυφόομαι. fumer. ||. ἡ γωνιὰ καπνίζει. »Καπνὸν ἀναδίδωσι, καπνᾷ. ||. καπνίζουν τὰ κάρβουνα. » Θυμιῶντες ἄνθρακες (Θεοφρ.).

Καπνίλα. » Καπνία. odeur (saveur) de fumé, ἴδε καὶ Τσίκνα. ||. (φαγεῖ' κτλ.) ὅ,που μυρίζει καπνίλαν. » Καπνίας (οἶνος). qui sent le fumet.

Κάπνισμα. »Κάπνισις. §. θυμίασις. §. ὑποθυμίασις, ὑποκαπνισμός. fumigation.

Καπνιστερὸν } (τὸ Τουρ. Μπυχυρ-
Καπνιστῆρι } δάνι). » Θυμιατὴρ, θυμιατήριον, parfumoir, cassolette, θ. §. (ὠνομάσθη παρά τινων ἢ τὸ βαρβ. Τσιμποῦκι). » Καπνοσύριγξ (νεολογ. προκριτότερον τοῦ) καπνελκεῖον. pipe, θ.

Καπνιστὸς, ή, όν (κυρ. κρέας,'ψάρι', κτλ.). »Ταριχευτὸς, ταριχηρὸς, καπνιστός. enfumé, séché à la fumée, sauré.

Καπνός. » Καπνὸς, λιγνὺς καὶ αἰθάλη (κυρ. ὁ μαῦρος ἢ πυκνός, καθὼς τῶν καμινιῶν). fumée. §. (ὠνομάσθη συνεκδοχ. διὰ τὴν χρῆσίν 'του καὶ τὸ γνωστὸν πολύχρηστον χορτάρι, τὸ ὁποῖον οἱ μὲν Εὐρωπ. Ταμπάκον ἀπὸ τῆς νήσου, ὅπου πρῶτον ἐγνώσθη, καὶ Νικοτιανὸν ἀπὸ τοῦ εὑρετοῦ, οἱ δὲ Τοῦρκοι Τουτοῦνι [καπνὸν] παρωνόμασαν) » Κάπνιον (ἄλλο εἶδος χόρτου, ἴδε Καπνιὰ), *καπνόχορτον. tabac.

Κἄποιος, α, ον, ἀντων. (ἀόρ.). »Τὶς -ινὸς (ὁ καὶ ἡ), τὶ-ινὸς (τὸ), ἔστιν ὃς (ἣ, ὃ, ἃ, κτλ.), ἔστιν ὅς τις (ἥτις, ὅ,τι κτλ.). quelque, certain. ||. καὶ διηγοῦνταν πῶς ἔφαγε ξυλιαῖς ἀπὸ κἄποιον. »Καὶ διεξιόντος ὡς ὑπό τινι λάβοι πληγάς. ||. ἐν ὅσῳ ('ως οὗ) εἶχαν ἀκόμη κἄποιαν δύναμιν. »"Ετι ἔχοντές τι δυνάμεως (Θουκ. Β').«

Κἄποτε, ἐπ. (χρον.), ἴδε Φορὰ (εἰς τὸ ||. κἄμμιὰ φορά).

Κἄπου, ἐπ. (τοπ.) »Που, πη, ποι, ἔστιν ὅπου, ἔσθ' ὅπη. quelque part. ||. ἄλλην φοράν· διότι τώρα βιάζομαι 'να 'πάγω κἄπου. » Εἰσαῦθις, νῦν γὰρ σπεύδω που (Πλάτ.). ||. τοὺς ὁποίους κἄπου εἶδα. »Οὕς περ εἶδον ἔστιν ὅπου.« ||. κἄπου ἀλλοῦ. »Ἀλλοσέ πη, ἄλλῃ (ἄλλοσέ) ποι; »Ἀλλου γέ που ἢ Ἀλλουγέπου (Λυσ. 755).« quelqu'autre part.

Καποῦλι (scapulæ, ἡ ῥάχις τοῦ ἀλόγου, ὅθεν 'Πισοκάπουλα καὶ Καπουλοδέτης. » Σαγίσματος τῶν τοῦ ἵππου καπουλίων [σκαπουλίων] ἐπικειμένου,« Κουροπαλ.). »croupe, θ.

Καπουλοδέτης (κατὰ τὸν Δουκάγγιον, τὸ Τουρκ. Κουσκοῦνι τῆς σέλλας τοῦ ἀλόγου), ἴδε 'Πισιά.

Κάππαρη, φ. » Κάππαρις (ἡ). caprier (τὸ φυτὸν ὁλόκληρον). »Καππαρὶς καὶ Καππάριον (ἰδιαιτ. ὁ καρπὸς ἢ τὰ μῆλά 'της). câpres, θ. πλ.

Κάπρος (ὁ ἀρσενικὸς χοῖρος). »Κάπρος. verrat.

Καπῶνι » 'Εκτομίας (ἀλέκτωρ), κάπων. chapon.

Κάπως, μορ. (διστακτ. ἀπὸ τοῦ) »Καί πως (»Καί πως οὐκ ἀηδῶς τὴν χειμέριον ὥραν διηνύομεν,« 'Ηλιοδ.), ἴδε Τάχα.

Καραβήσιος, α, ον. »Ναυτικός. de vaisseau, qui concerne le vaisseau etc.

Καράβι (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Σουΐδας, ὁ 'Ησύχιος καὶ ὁ Εὐστάθιος). »Ναῦς-νεὼς(ἡ). πλοῖον (ἐν γένει κάθε πλεούμενον), ὁλκὰς (τὸ μικρότατον). bâtiment, navire, vaisseau (ἰδιαιτ. τὸ μεγάλον πολεμικόν). ||. καράβι τοῦ πολέμου (ἡ πολεμικόν). »Μακρὸν πλοῖον· τριήρης-ους. bâtiment de guerre. ||. καράβι πραγματευτάδικον. » Στρογγύλη ναῦς, φορτὶς, ὁλκὰς ἐμπορικὴ (φορτηγός). ||. καράβι γλήγωρον. » Εὔπλους, ταχύπλους. bon voilier. ||. τὸ δεξιὸν μέρος τοῦ καραβιοῦ (βλέποντας ἀπὸ τὴν πρύμνην). » Τὰ δεξιὰ, ὁ δεξιὸς τοῖχος. stribord, boge καὶ poge (ἴσως ἀπὸ τοῦ Ποῦς). ||. τὸ ἀριστερόν. »Τὰ λαιὰ, ὁ εὐώνυμος τοῖχος. bâbord, orse.

Καραβιὰ (ὅσο' χωρεῖ ἢ σηκόνει τὸ καράβι). » Ναυστόλημα, νεὼς φόρτος. navée, θ., ἴδε καὶ Φόρτωμα.

Καραβίδα, ὄσρ. »Καμμαρὶς (ἡ λιμναία), καραβίς. écrevisse, θ.

Καραβιώτης (ὁ Τουρκ. Γκεμιτζῆς καὶ Ἰταλ. Μαρινέρος). »Ναύτης, ναυβάτης (ποιητ.). matelot, marin.

Καραβοκύρης (ὁ Ἰταλ. Καπετάνος). » Κυβερνήτης (κυρ. ὁ διοικητὴς τοῦ πλοίου), ναύκληρος (κυρ. ὁ κύριος τοῦ πλοίου). patron. capitaine.

Καραβοστάσι } (ἀναφέρει τὴν λέ-
Καραβοστασιὰ } ξιν ὁ 'Ετυμολόγος). »Ναύσταθμος, νεώσοικος, νεώριον, ναύλοχος. arsenal.

Καραβοτσακκίζομαι, Μ. (θὰ) καραβοτσακκισθῶ (ἀόρ. Καραβοτσακκίσθηκα, ὁ πθ. πρκ. τῆς μτχ. Καραβοτσακισμένος κλ.), ρ. παθ. »Ναυαγέω, ναυαγίᾳ χράομαι. faire naufrage.

Καραβοτσάκκισμα. » Ναυαγία. naufrage.

Καραβοτσακκισμένος, η, ον. »Ναυαγήσας, ναυαγὸς (ποιητ.). naufragé.

Καρακάξα, π. (ἐκ τοῦ) » Κρὰξ ἢ Κρέξ. » Κορώνη ἢ σπερμολόγος. geai. pie-grièche (αὐτὴ εἶνε κυρ. ὁ) Κολυρίων, ἴδε ἢ παράβ. Καλοιακοῦδα, Κίσσα καὶ Σουσουράδα.

Καράτι (, εἶδος μέτρου βαρύτ., ἐκ τοῦ) » Κεράτιον (ἰσοβαροῦν μὲ 4 σιταρόσπειρα). silique.

Καραφλὸς (προφ. εἰς τὴν Ἑλλάδα, κατ' ἀναγραμματισμὸν, ὁ) »Φαλακρὸς, ἀναφαλαντίας (κυρ. ὁ κατὰ τὸ μέτωπον). chauve.

Καρβέλι (ἴσως ἐκ τοῦ) »Ἀκρωβελίας (ἄρτος), ἴδε Ψωμί.

Καρβοῦνι (κυρ. τὸ λαμπρὸν καὶ βαθὺ -κόκκινον ῥουμπίνι), πέτρ. πολυτ.»Ἄνθραξ, λυχνὶς (ἡ). rubis; grenat, escarboucle, θ. carboncle; rubis balais (τὸ ὑδαρώτερον καὶ διαυγέστερον, τὸ ὁποῖον Μπαλάσιον γράφεται εἰς τὸ περὶ λίθων χειρόγραφον τῶν Παρισ. »Ἔχει δὲ χλόρε (colore) ὡσὰν τὸ κουκκὴν τοῦ Ῥωδίου, ὄχι πολλὰ κόκκινον, οὐδὲ πολὺ ἄσπρον, ἀμὴ ἔνε καθάριον καὶ φωτεινὸν, ἢ φαίνεται ὡσὰν τὸ σαπφεῖρι κτλ.« Ἀπ' αὐτοῦ παρωνυμοῦνται οἱ Βαλάσιοι, Βλάσιοι).

Καρβουνιά, ἴδε Ἀνθρακιά.

Καρβουνιάρης. »Ἀνθρακεὺς (»Ἀνθρακεὺς, ὁ ἐν τῇ συνηθείᾳ καλούμενος καρβωνάριος,« Ἑλλάδιος παρὰ Φωτίῳ), ἀνθρακευτὴς(-τὴρ), ἀνθρακοπώλης. charbonnier.

Κάρβουνον (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Σουΐδας. » Αἴθρανος, τὸ γυναικεῖον ὑποπόδιον, ἐν ᾧ θερμαίνονται τοῖς κάρβωσιν «· » Τὸ πεπυρωμένον ξύλον λέγεται Ἄνθραξ, τὸ δὲ ἐσβεσμένον Κάρβων, « Ἐτυμολ.). »Ἄνθραξ. charbon. ||. κάμνω κάρβουνα, »Ἀνθρακεύω. faire du charbon. ||. τὸ ξύλο 'τυ 'δὲν κάμνει καλὰ κάρβουνα. » Φαῦλον δὲ τὸ ξύλον πρὸς τὸ ἀνθρακεύειν (Θεοφρ.). « ||. 'τὸ καίουν, 'ως οὗ 'να γένῃ κάρβουνον. »Καίεται ἕως ἂν ἀνθρακωθῇ (Διοσκορ.). « ||. 'μαῦρος 'σὰν κάρβουνο'. »Ἀνθρακίας. noir comme du charbon.

Καρδάρα καὶ

Καρδάρι (ἀπὸ τοῦ Λατ. quartarius, τὸ τεταρτημόριον, ἢ μᾶλλον ἀπὸ τοῦ Ἑλλην. Ἀρδάνι[λι ον, ἴδε Γκερδέλι), ἀγγ. (ὅπου ἀρμέγουν τὸ γάλα), ἀμολγεὺς, γαυλὸς, κισσύβιον, πέλλα (Θεόκρ. καὶ Ἀθήν. ὁ δὲ Εὐστάθιος ['Οδυσ. Ε', 244] »Πέλλα τὸ σκυφοειδὲς ξύλινον ἀγγεῖον, ὃ πυθμένα ἔχει πλατύτερον, εἰς ὃ ἤμελγον γάλα «. Ὁ δὲ Στουδίτης Δαμασκηνὸς, μεταφράζων ['Ομιλ. Α'] τὸ τοῦ Εὐαγγελίου: »Κύριε, ἄντλημα οὐκ ἔχεις, « λέγει: » Αὐθέντη, μηδὲ καρδάραν ἔχεις «). terrine à traire.

Κάρδαμον, φ. » Κάρδαμον, καρδαμίς. cresson alénois ou de jardin, nasidor.

Καρδερίνα, π. »Ποικιλὶς, θραυπὶς (ἴδε Φλυτζοῦνι εἰς τὸ Παράρτ.), ἀκανθὶς καὶ ἀκανθυλλὶς (ἡ ποικίλη), ἀστραγαλῖνος, χρυσομίτρης. chardonneret.

Καρδιά. »Καρδία. cœur. ||. κτυπᾷ ἡ καρδία μου, ἴδε Καρδιοκτυπῶ. §. (συνεκδχ. ἀντὶ τῆς ψυχῆς): πῶς ἔγινε, στοχάζεσαι, ἡ καρδιά μου, ὅταν τὸ ἄκουσα; ἴδε Γίνομαι. ||. χάλασεν (τσακίσθηκεν, ῥάγισεν, κομματιάσθηκεν κτλ.) ἡ καρδιά μου. » Ἤλγησα (»Δέδηγμαι) τὴν καρδίαν· »Ἡμῖν δὲ κατεκλάσθη φίλον ἦτορ (Ὅμηρ.)· » Τί ποιεῖτε κλαίοντες καὶ συνθρύπτοντές μου τὴν καρδίαν (Γραφ.); crever le cœur, ἴδε καὶ Κακοκαρδίζω. ||. μοῦ ἔφαγε τὴν καρδιά· Τί μου τρῶς τὴν καρδιά'; ἴδ. (φρσ. ἀπαράλλακτος μὲ τοῦ Ὁμήρου τό· » Τέκνον ἐμὸν, τέο μέχρις ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων), σὴν ἔδεαι καρδίην, (μεμνημένος οὔτέ τι σίτου οὔτ' εὐνῆς;« Ἀπὸ τὸ ὁποῖον, λέγει ὁ Εὐστάθ. Ἰλ. Ω, 128] » Παρέξεσται τὸ, κατὰ Πυθαγόραν), »Μὴ ἐσθίειν καρδίαν (,ὅ ἐστιν ἄλυπον καὶ ἀτάραχον διαμένειν τὸν ἄνθρωπον, καί, ὡς εἰπεῖν, ἀλυπίαν ἀσκεῖν«). ||. πῶς βά-

σταξ' ἡ καρδιά σου; »Πῶς ἐκαρτέρησας; comment avez vous eu le courage? ||. ἦλθεν ἡ καρδιά 'του 'ς τὸν τόπον (φρσ. ἀπαράλλακτος μὲ τοῦ 'Ομήρου τὸ:) » Ἄψοῤῥόν οἱ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀγέρθη (Ἰλ. Δ., τὸ ὁποῖον εἰς τὸ Χ. ἐξέφρασε διὰ τοῦ:) »'Εςφρένα θυμὸς ἀγέρθη. §. (ἡ προθυμία): χωρὶς καρδιά'. »Ἀθύμως, ἀπροθύμως. sans ardeur, avec lenteur. §. (ἡ διάθεσις τῆς ψυχῆς ἡ τοῦ σώματος, τὸ Τουρκ. Κέϊφι: "Οθεν) καλὴ καρδιά. » Εὐθυμία, θυμηδία, τὸ εὔθυμον. » Θυμὸν ἔχειν ἀγαθὸν (ποιητ.). belle humeur, θ. gaieté. ||. κακὴ καρδιά, ἴδε Κακοκάρδισμα. §. (ἡ ἀνδρία, ἡ τόλμη): »Φρόνημα, ῥώμη, λῆμα, (ὅθεν ||. ἔχει καρδιάν. »Γενναῖος τὸ λῆμα. c'est un homme de cœur. ||. 'δὲν ἔχει καρδιάν. » Φρονήματος (» Λήματος) ἄμοιρος. il n'a point de cœur. §. (μεταφορ. ἡ μέση): 'ς τὴν καρδιά' τοῦ καλοκαιριοῦ (τοῦ χειμῶνος). »Τοῦ θέρους (»Τοῦ χειμῶνος) ἀκμάζοντος· »'Εν ἀκμῇ χειμῶνος· »Αὐτὸ τοῦ θέρους τὸ σταθερώτατον. au cœur (au fort) de l'hiver. §. ἡ καρδιὰ τοῦ δένδρου, κτλ. » Τὸ ἐγκάρδιον (Διοδ. Σικελ.), ἐντεριώνη, μήτρα (»Τῶν ξύλων τὸ ἐντὸς, ὃ Καρδίαν τινὲς ἡ 'Εντεριώνην καλοῦσιν,« 'Ησύχ. ἐκ τοῦ Θφρ.). cœur. §. (καταχρ. ἀντὶ Στομάχι: "Οθεν): μὲ πονεῖ (ἀνακατόνεται κτλ.) ἡ καρδιά μου, ἴδε Κοιλιὰ καὶ Στομάχι.

Καρδιακὸς (ὅ,που ἀνήκει εἰς [ἡ γίνεται ἀπὸ] τὴν καρδιὰν), ή, όν. »'Εγκάρδιος. cordial. §. (συνεκδοχ. ὁ ἄφοβος ἢ τολμηρὸς ἄνθρωπος). »Θυμοειδής. homme de cœur, courageux, ἴδε καὶ Ἀνδρεῖος, καὶ Θαῤῥετὸς καὶ Καρδιά.

Καρδιόπονος(καταχρ. ἀντὶ Κοιλιόπονος ἡ Στομαχόπονος), ἴδε Καρδιά. Μετεχειρίσθη τὴν λέξιν ὁ Γαληνὸς, Τόμ. 14, σελ. 550, 14), πάθ. »Καρδιαλγία, καρδιωγμὸς, στρόφος. mal de cœur, crève-cœur, tranchées, douleur d'estomac.

Καρδιοχούλαρον. »Προκάρδιον, ἀντικάρδιον. le creux de l'estomac. §. »Θώραξ, χέλυς (ἡ). brechet.

Καρδιοχτύπι, πάθ. »Παλμὸς καρδίας. palpitation (battement) du cœur. §. (συνεκδχ. ὁ φόβος). » Ἀγωνία. anxieté d'esprit, alarmes, inquietude, θ.

Καρδιοχτυπῶ (μεταφορ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.), ῥ. ἀμετβ. »Ἀγωνιάω, πάλλεται (πηδᾷ) μοι ἡ καρδία. »Κραδίη οἱ ἐν στέρνοισι πατάσσει,« 'Ιλ. Ν. le cœur me bat (palpite). §. être dans desangoisses (dans des tranchées, dans une grande anxieté d'esprit), éprouver des vives alarmes, ἴδε καὶ Λαχταρῶ καὶ Φοβοῦμαι.

Καρίδα, θαλ. » Καρὶς, καμμαρὶς (ἡ θαλασσία), ἀκρὶς (ἡ θαλασσία). chevrette, θ. crevette, θ. creviche, θ.

Καρκαδιάζω (κάμνω κάρκαδον), ῥ. ἀμ. » Φολλιδόομαι. se couvrir d'une croûte.

Κάρκαδον (ἴσως ἀπὸ τοῦ Κάρκαρον, τὸ τραχὺ, κατὰ τὸν 'Ησύχ. Ἀλλ' ἐπειδὴ προφέρεται καὶ Κάκκαδον, φαίνεται ὅτι εἶνε ἀπὸ τοῦ Καίω). »Φόλλιξ, φολλὶς, λέπος (τὸ), ἐσχάρα (οὗ τὸ ὑποκορ.) ἐσχάριον καὶ ἐσχαρὶς (»"Εως ἂν ἐκπέσωσιν αἱ ἐσχάραι, καὶ ἀπουλωθῇ τὰ τραύματα,» Γεωπον.). croûte (d'une plaie), θ. §. (τὸ καμμένον μέρος τοῦ φτιλιοῦ). »Μύκης. champignon.

Καρκῖνα (ἐκ τοῦ) »Καρκινὰς ('Οππ. Α', 320), εἶδος καβούρου γυμνοῦ, ὁ ὁποῖος χόνεται εἰς τὰ κενὰ καύκαλα τῶν Κοχλυδιῶν, καὶ χρησιμεύει κυρ. ὡς δόλωμα. Λέγεται δὲ καὶ Καρτσιμὸς καὶ ἀλλοῦ Κλιτσινάρι). » Καρκίνιον ἡ Κύλλαρος (Ἀριστ. Ζ. Ἱστορ. Δ'), κοχλιοδύτης (Νεολογ.). bernard l'hermite, soldat marin.

Καρναβάδι, φ. (ἰατρ.), ἴδε Σισάρι.

Καροῦλι (ὁ Τουρκ. Μακαρᾶς), ἐργ. » Τροχαλία καὶ Τροχιλία. poulie, θ. ("Οταν ἦνε πολλὰ ἑνωμένα, ὀνομάζεται) »Πολύσπαστον. moufle, θ.

Καρπερός, ή, όν, ἴδε Καρποφόρος.
Καρπέτα (εἶδος ἐπανωφορέματος, ἴσ. ἀπὸ τοῦ) »Καρπωτὸς χιτὼν (Γρφ. Βασ. Β', ιγ', 18', 19). pourpoint.
Καρπίζω, ῥ. μετ., ἴδε Καρποφορῶ.
Καρπός. »Καρπός, τὸ γιγνόμενον, ἀκρόδρυον (ἰδιαιτ. τοῦ δένδρου). fruit. ||. οἱ καρποὶ τῶν χωραφιῶν. » Τὰ ἐκ τῆς χώρας. ||. ἔπαιρναν τὸ δέκατον τῶν καρπῶν. » Τῶν γιγνομένων δεκάτην πρασσόμενοι (Θουκ.). ||. ἐπλήρωναν διὰ τοὺς καρποὺς 'των ἕνα εἰς τὰ ἕξη. »"Εκτα τῶν γιγνομένων ἐτέλουν (Πλούτ.).«
Καρποφορία. »Φορὰ, εὐκαρπία, εὐφορία, εὐθηνία, καρποφορία, γονιμότης. fertilité, fructification, fécondité.
Καρποφόρος, ον. »Εὔφορος, εὔκαρπος, γόνιμος, καρποφόρος, τελεσφόρος, κάρπιμος, πολύγονος. fertile, fécond. ||. δένδρον καρποφόρον. »Κάρπιμον, ὀπωροφόρον. fruitier.
Καρποφορῶ, ῥ. μετ. » Φέρω, εὐκαρπέω, εὐφορέω, καρποφορέω, τελεσφορέω, καρποτοκέω (Θεόφρ.). fructifier.
Καρτάλι (εἶδος κοφινίου, στενοῦ πρὸς τὰ κάτω). »Κάρταλος (κυρ. ὁ τῶν τρυγητῶν κόφινος, Γρφ.). *hotte, θ.
Καρτέρι (τὸ ἄλλ. Καθίστρα, 'Ποδόχι, καὶ Χωσιά). »'Ενέδρα, λόχος, δόκος καὶ δοκή. embuscade, θ. embûche, θ. ||. κάμνω-(ἔχω) καρτέρι. » 'Ενέδραν καθίζειν (καθιέναι), ἐνεδρεύειν, λοχᾷν. embusquer, s'embusquer, dresser une embuscade, ἴδε καὶ Παραμονεύω.
Καρτερῶ, ῥ, μετ. ἴδε Προσμένω.
Καρτσιμός (ἀπὸ τοῦ) »Καρκῖνος, ἴδε Καρκῖνα.
Καρυὰ (ἡ), = Καρυδιά.
Καρυδάκι (τὸ). »Καρύδιον, καρυάριον. petite noix.
Καρυδηὰ, δ. »Καρύα. noyer.
Καρύδι (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ κωμικὸς Φιλύλλιος παρ' Ἀθην. ΙΔ', καὶ ὁ Σχολ. τοῦ Θεοκρ. Εἰδυλ. Θ', 21), κ. »Κάρυον (τὸ βασιλικόν). noix, θ. ||. παίζω τὰ καρύδια, ἴδε Παίζω. §. τὸ καρύδι τοῦ λαιμοῦ (ὁ ἄλλ. Γαύργουλας). »Γαργαρεὼν, βρόχθος, πρόλοβος, λήκυθος (ἡ), θυρεός, θυρεοειδὴς χόνδρος. nœud de la gorge, pomme d'Adam (χυδ.).
Καρυδέλαδον. »Καρύϊνον (»Καρυηρὸν, » Τὸ ἐκ καρύων) ἔλαιον. huile de noix, θ.
Καρυδότσεφλον. » Καρύου λέπος (λέπυρον, κέλυφος [»Κελύφη καρύων ἡμίτομα.« Λουκιαν. Ἀληθ. Ἱστορ. Β' Ι), coquille (écale, coque) de noix, θ.
Καρυοφύλλι (κυρ. πρέπει 'να λέγεται, καθὼς καὶ τῷ ὄντι λέγεται εἰς τὴν 'Ελλάδα, τὸ φυτὸν Κόστον' εἰς ἄλλα μέρη ὅμως ὀνομάζεται τὸ Γαρόφαλλον καὶ τὸ Μοσχοκάρφι), ἴδε τὰς λέξεις.
Καρφί. » Ἧλος (»Ἧλοι, καρφία σιδηρᾶ,« Ἡσύχ. » Ἥλος δὲ καὶ τὸ ἐπιδημίως καλούμενον καρφίον, « Σχολ. Νικάνδ. Θηρ.). ||. καρφὶ ξύλινον (τὸ Τουρκ. τσιβί), ἴδε Ξυλοκάρφι.
Καρφίτσα } . » Περόνη, περόνη
Καρφοβελόνα } πομφολυγωτὴ (Μαθηματ. Παλ. 66), καρφίς. épingle, θ.
Καρφόνω ῥ. μετ. » Προσ(»Καθ)ηλόω, γομφόω (κυρ. μὲ ξυλοκάρφια, καθὼς καὶ τὸ) προσπατταλεύω. clouer, cheviller, accrocher, attacher. ||. 'τὸ κάρφωσε ('τὸ ἔμπηξε) 'ς ἕνα κοντάρι, ἴδε 'Μπήγω. §. (τροπ.) ἐκάρφωσαν τὰ 'μμάτιά 'τους καὶ οἱ δύο εἰς τὴν γῆν. » Τοὺς ὀφθαλμοὺς ἑκάτερος τῇ γῇ πήξαντες ('Ηλιοδ. ἀπὸ τοῦ 'Ομήρ. τὸ) »Κατὰ χθονὸς ὄμματα πήξας (Ἰλ. Γ.)·« »Τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τὴν γῆν ἐπαττάλευσεν, « Ευμάθ. ayant collé (fixé, arrêté) leurs yeux à terre.
Κάρφωμα. » Προσ(»Καθ)ήλωσις, γόμφωσις, *προσπαττάλευσις. l'action de clouer (de cheviller, etc).
Καρῶνι } ἡ ἀπὸ τοῦ Ἰταλ. Τσι-
Καρωνάκι } κοῦτα, φ. (φαρμακ). »Κώνειον (διαιρεῖται εἰς μέγα καὶ μικρόν), ciguë, θ.

Κασίδα (εἰς τὰ Τακτικὰ κ. τὰ Συνεξάρια ἀναφέρεται ἡ λέξις ὡς συνώνυμος τοῦ Καυσία, σκιαδίου Μακεδονικοῦ· παρ' ἡμῖν ὀνομάζεται ἡ λέπρα τῆς κεφαλῆς), πάθ. »Κνύος (τὸ) (»Καὶ γάρ σφιν κεφαλῇσι κατὰ κνύος αἰνὸν ἔχευεν· »Ἀλφὸς γὰρ χρόα πάντα κατέσχεν, ἐν δέ νυ χαῖται »Ἔῤῥεον ἐκ κεφαλέων, ψίλωτο δὲ καλὰ κάρηνα,« Ἡσίοδ.), ἀχὼρ-ῶρος (ὁ) (»Ἀδαχεῖ γὰρ αὐτοῦ τὸν ἀχῶρα,« Ἀριστοφ. παρὰ Σουΐδ.), ἀλωπεκία(-κίασις), κνήφη. teigne, θ. παρβλ Πυσφύτης.

Κασιδιάρης, α, ικον. » Κνυώδης, λεπρῶν τὴν κεφαλὴν, ἀλωπεκίας. teigneux. ||. μανθάνει 'να 'ξουρίζῃ 'ς τοῦ κασιδιάρη τὸ κεφάλι,« Παροιμ. (ἀνάλ. μὲ τῶν ἀρχαίων τὸ) »Ἐν καρὶ αὐτῷ ὁ κίνδυνος.«

Καστανηά, ἡ. »Καστανεϊκή (»Καστανεία-ἐα) δρῦς. chataignier, marronnier(ἰδιαιτ. ἡ ῥελιασμένη ἡ καλλιεργημένη).

Κάστανον 'π. »Βάλανος Σαρδιανὴ (ἢ τοῦ Διός), κάρυον Καστανεϊκὸν (ἢ Εὐβοϊκὸν), λόπιμον, κάστανον. chataigne, θ. marron (ἰδιαιτ. τὸ χονδρὸν ἢ Κρητικόν).

Καστέλλι, Κάστρον »Τεῖχος (τὸ), ἄστυ-εος (τὸ), φρούριον. §. ἄκρα, ἀκρόπολις. fort, forteresse, θ. place (forte), θ.

Καστρινὸς, ή, όν. »Ἀστυ(στι)κὸς, ἀστός. bourgeois, citadin, habitant de la ville.

Κατὰ, πρόθ. (Συντάσσεται μὲ αἰτιατικὴν καὶ ἀναλογεῖ, ἐν μὲν συντάξει, μὲ τῶν ἀρχαίων τὴν) »Κατὰ, (τὴν) παρὰ, (τὴν) ἐπὶ, κτλ. (καὶ μὲ τῶν Γάλλων τὰ μόρ.). selon, suivant. §. conformement, d'après. §. vers, etc. (σημαίνει δὲ, 1ον. Τόπον:) 'τὸν εἶδα καὶ 'πήγαινε κατὰ τὸ παζάρι. »'Ως ἐπὶ τὴν ἀγορὰν πορευόμενον αὐτὸν ἑώρακα. ||. (καὶ μὲ ἐπίῤῥημα) κατὰ ποῦ; κατὰ 'δῶ, κατὰ 'κεῖ, κτλ. » Ποῖ δή; πρὸς τὰ τῇδε· πρὸς τὰ ἐκεῖσε, κτλ. §. (2ον. Τρόπον ἢ Αἰτίαν:) κατὰ τύχην. » 'Εκ (»Ἀπὸ) τύχης. par hasard, ἴδε καὶ Τύχη. §. (3ον. Συμφωνίαν, Ἀναλογίαν καὶ 'Ομοιότητα:) κατὰ τὴν θέλησίν μου. »Κατὰ γνώμην τὴν ἐμήν. selon, suivant, etc. ||. κατὰ τὴν συνήθειάν 'του. »'Εαυτῷ εἰωθότως. ||. κατὰ τὴν συμφωνίαν 'τους, ἴδε Συμφωνία. ||. κατὰ μάνα καὶ πατέρα, καὶ ὁ υἱὸς κ' ἡ θυγατέρα· κατὰ τὸν Μαστρογιάννη καὶ τὰ κοπέλλιά 'του (παροιμ. ἀναλ. μὲ τῶν Γάλλων τὸ:) tel maitre, tel valet. §. (καὶ 4ον. Διαφορὰν καὶ Προσδιορισμὸν:) ἡ μυρωδιὰ καὶ ἡ θωριὰ τῶν τριανταφύλλων διαφέρει κατὰ τοὺς τόπους. » 'Η εὐοσμία καὶ ἡ εὔχροια τῶν ῥόδων παρὰ τοὺς τόπους ἐστὶ (Θεόφρ.). ||. κατὰ τὸν καιρόν. »Πρὸς τὸν καιρόν. §. ('Εν δὲ συνθέσει μὲ τῶν ἀρχαίων τὰ μόρ.) »Παν ἢ Παμ, (μὲ τὰ ὑπερθετικὰ ὀνόματα, καὶ μὲ τὰς προθέσεις:) » 'Εξ, Διὰ, Κατὰ, καὶ Περὶ, (καὶ σημαίνει 1ον. 'Επίτασιν, καθὼς:) Κατακόκκινος, Καταθυμωμένος, κτλ. (καὶ 2ον. Προσδιορισμὸν ἢ Ἀκρίβειαν:) Κατάκαρδα, Καταμεσήμερα, κτλ. ἴδε τὰς λέξεις, καὶ Πολλά.

Κάτα (ἢ ἄλλ. Γάτα, ἀπὸ τοῦ Λατιν. catus), ζ. » Γαλῆ ἢ κατοικίδιος (Διοσκορ.). chat-atte. ||. κάτα Μισιριώτικη. » Ἰχνεύμων. mangouste, rat de Pharaon(ou d'Egypte), ichneumon.

Καταβόθρα. » Χάσμα, βέραθρον. gouffre, abyme.

Καταβολάδα (Τουρκ. Δαλδιρμάς. »Καταβολάδας, κλάδους, « 'Ησύχ.), γεωργ. »Κατώρυξ-υγος (ἡ) ἢ »Ἀπώρυξ-υγος (ὅταν 'δὲν χωρίζεται τὸ κλαδὶ ἀπὸ τὴν μάνναν), μόσχευμα (ὅταν χωρίζεται). provin, marcotte, θ. ||. κάμνω καταβολάδαις. »Καταβάλλω, μοσχεύω. provigner, marcotter.

Κατάβραδα, ἐπ. » Δείλης ὀψίας, περὶ λύχνων ἀφάς. très tard, vers le soir.

Καταγῆς, ἐπ. »Κατὰ γῆς, χαμάζε. par terre, bas. ||. ἀπὸ κατα-

γῆς. » Χαμόθεν (» Καὶ συλλέγων χαμόθεν τῆς κιθάρας τὰς σφραγῖδας,« Λουκιαν.).

Καταγίνομαι, ῥ. ἀποθ. »Ἀσχολός εἰμι, ἀσχολέομαι, ἐνασχολέομαι, εἰμὶ (ἔχω) περί τι, πονέομαι καὶ (ποιητ.) πένομαι, διατρίβω ἔν (ἐπί, πρός) τινι (περί τι), περισπάομαι. s'occuper, être après, vaquer à.

Καταδεκτικός, ή, όν. » Εὐπρόσιτος, εὐπροσήγορος, εὐέντευκτος. affable, accessible.

Καταδέχομαι, Μ. (θὰ) καταδεχθῶ (ἀόρ. Καταδέχθηκα κτλ.), ῥ. ἀποθ. »Ἀξιόω, οὐκ ἀπαξιόω, καταδέχομαι (μεταγ.). daigner. ||. 'δὲν καταδέχομαί. » Ἀπαξιόω, οὐκ ἀξιόω. dédaigner.

Καταδικάζω, ῥ. μετ. »Κατακρίνω, καταψηφίζομαι, καταδιαιτάω (κυρ. ἐπὶ αἱρετοκρισίας), καταγινώσκω, καταχειροτονέω, καταδικάζω, τὴν μέλαιναν (ψῆφον) ἐπιφέρω, ζημιόω. condamner, mulcter. ||. 'τὸν καταδίκασαν εἰς ἐξορίαν. » Φυγὴν αὐτοῦ κατέγνωσαν. ||. 'τὸν καταδίκασαν ὡς κλέπτην. » Κλοπὴν αὐτοῦ κατεψηφίσαντο. ||. καταδικάζομαι, ῥ. παθ. » Ὀφλῶ, ὀφλισκάνω, ἁλίσκομαι. être condamné. ||. ὅτι καταδικάσθηκε 'να πληρώσῃ δέκα τάλαντα. »Τάλαντα δέκα ὠφληκέναι. ||. καταδικάσθηκεν εἰς θάνατον. »Δίκην ὦφλε θανάτου· » Ἐπὶ θανάτῳ ἑάλω· »Θάνατος αὐτοῦ κατέγνωσαι· »Θάνατον αὐτοῦ κατέγνωσαν. ||. καταδικάσθηκε διὰ κλεψιαῖς (ἢ ὡς κλέπτης). »Δίκην κλοπῆς ὠφληκώς· » Κλοπῆς ἑαλωκώς. ||. ἀδύνατον 'να μὴ καταδικασθῇ καὶ αὐτὸς μαζῇ μου. »Οὐδεμία μηχανὴ μὴ οὐχὶ καὶ αὐτὸν σὺν ἐμοὶ ἁλῶναι (Λουκιαν.).«

Καταδίκη. »Κατάκρισις, καταψήφισις, καταχειροτονία, κατάγνωσις, καταδίκη. condamnation.

Κατάδικος. »Κατάδικος, κατάκριτος, κατεγνωσμένος. criminel.

Καταδίνω, ῥ. μετ. ἴδε Προδίδω.

Καταδότης, ἴδε Προδότης.

Καταθυμωμένος, η, ον. » Περιθύμως ἔχων, περίθυμος, βαρυμηνιῶν. indigné, fortement (extrêmement) irrité.

Καταιβάζω, Μ. (θὰ) καταιβάσω (ὁ πθ. πρκ. τῆς μτχ. Καταιβασμένος κτλ.), ῥ. μετ. » Καθίημι, καταβιβάζω. descendre, faire descendre, baisser. ||. καταιβάζω τὰ πανιὰ, ναυτ. » Χαλάω (» Ὑποστέλλω) τὰ ἱστία. amener (caler) les voiles. ||. καταίβασε ὀλίγον παρακάτω τὸ φόρεμά σου. »Μικρὸν κατωτέρω τὴν χλαμύδα ποίησον. ||. καταιβάζω ἀπὸ τὸν λογαριασμὸν, ἴδε Ξεπέφτω. ||. 'τὸν καταιβάζει μιὰ' κλωτσιά'. » Λὰξ ἐντείνει αὐτῷ. il lui desserre un coup de pied; il lui lâche une ruade. ||. (καὶ ἐλλειπτικῶς) 'τὸν καταίβασε μιὰ' (ξυλιά' δηλ. ἢ γροθιά'). » Κόνδυλον ἐνέτριψε· » Πληγὴν κατήνεγκεν (ἐνέτεινε)· » Καθίκετο αὐτοῦ. il lui appliqua (déchargea) un coup de poing, etc. ||. 'τὸν καταίβασε μιὰ' καλὴ' μὲ τὸ καμτσίκι. » Εὖ μάλα καθικόμενος αὐτοῦ τῇ μάστιγι· » Ἔχων τις μάστιγα ἢ ῥάβδον, ἐμβαλέτω ὡς ἰσχυρότατα (Ξεν.).« il lui déchargea un coup de fouet. ||. ἵνα καταιβάσῃ γάλα. »Πρὸς γάλακτος ἀγωγήν. §. (μεταφορ. καὶ ἐλλειπτ.) 'τὰ καταίβασεν (ἢ) τάχει καταιβασμένα, (ἔγινε δηλ. σκυθρωπός), ἴδε Κατσουφιάζω.

Καταιβαίνω, Μ. (θὰ) καταίβω (ἀόρ. Καταίβηκα καὶ εἰς τὴν προστ. Κατaίβα), ῥ. ἀμ. » Κατέρχομαι, κάτειμι, καταβαίνω. descendre. ||. καταιβαίνω παρακάτω. » Ἐπικαταβαίνω (»Ἐθάρσησάν τε καὶ, ἐπικαταβάντες, ἐτάξαντο παρ' αὐτὴν τὴν θάλασσαν,« Θκδ.). ||. καταίβηκε τὸ ποτάμι. » Ὁ ποταμὸς ἐῤῥύη μέγας. ||. 'τὸν καταίβηκε καταῤῥοὴ (καταιβασιὰ, κτλ.). »Ῥεῦμα (»Κατάῤῥους) αὐτῷ ἐπεγένετο. ||. λέγει ὅ,τι 'τοῦ καταίβῃ. » Τὸ παραπῖπτον (» Τὸ προσπεσὸν, »Τὸ παραστὰν [καὶ ποιητ.] » Ὅ,τι κεν ἐπ' ἀκαιρίμαν ἔλθῃσι γλῶτταν) φθέγγεται· » Ὅ,τι

νιν ἦλθ' ἐπὶ στόμα, « κατ' Αἰσχύλον' »"Ο,τι ἂν ἐπέλθῃ. ||. ποῦ σε καταίβηκεν; ἴδε Φαίνομαι. ||. καταίβηκε τὸ ψωμί! (ἐξέπεσε δηλ. ἡ τιμή 'του), ἴδε Ξεπέφτω ξ 'Φθηναίνω. ||. καταίβαινεν (ἤρχετο δηλ. 'να ἔμβῃ εἰς τὸν λιμένα) ἕνα καράβι. »Ναῦς προσεφέρετο (κατῄει).

Καταιβασιὰ, πάθ. ἴδε Καταῤῥοὴ καὶ §. Σπάσιμον.

Καταίβασμα (ἡ ἐνέργεια τοῦ καταιβάζειν). »Κάθεσις, καταβιβασμός. **l'action de faire descendre**. §. (ἡ ἐνέργεια τοῦ καταιβαίνειν). »Κάθοδος, κατάβασις. **descente, θ.**

Καταιβατόν. » Σελὶς (ὁ Σουΐδας ὅμως λέγει: » Σελὶς τὸ μέσον τῶν δύο καταβατῶν, ἄγραφον τυγχάνον»). **page, θ.**

Καταϊδρωμένος, η, ον. » Ἱδρῶτι περιῤῥεόμενος, κάθιδρως. **tout mouillé (trempé) dans la sueur, tout en nage.**

Καταχαθίζω, ῥ. μετ. »Διαβάλλω. **desservir par des mauvais rapports.** §. ῥ. αὐτοπ. ἴδε Καταστα-λάζω.

Καταχάθισμα. »Διαβολή. **l'action de desservir par des mauvais rapports.** §. ἴδε Καταπάτι.

Καταχάθουμαι (»'Να κατακάτσ' ὁ χορνιαχτὸς 'να μετρηθῇ τ' ἀσκέρι, « Ἆσμα δημοτ.), ῥ. αὐτοπ. (ἴδε τὸ ἁπλοῦν) » Προσκαθίζω (Ἀῤῥ. 'Επίκτ. Β', 16), ὑπονοστέω ('Ηρ. Δ., 62), ὑφιζάνω, συμπίπτω. **s' affaisser.** §. ἴδε Κατασταλάζω.

Κατάκαρδα, ἐπ. » Μέσην τὴν καρδίαν (τὴν ψυχὴν), καιρίως, κατὰ καρδίας ('Ηρωδ.). **vivement.** ||. 'τὸ 'πῆρα κατάκαρδα (φρσ.). » Μέσην δέδηγμαι τὴν καρδίαν. **prendre fort à cœur.** ||. 'τὸν ἔγγιξε (ἐπείραξε) κατάκαρδα. » Δάκε φρένας (ποιητ.), ἴδε καὶ 'Εγγίζω.

Κατακέφαλα (ἀναφέρεται ἡ λέξις εἰς τὰ Γεωπονικὰ), ἐπ. » 'Επὶ κεφαλὴν, κατακεφαλῆς, κατώκαρα καὶ ἐπίκαρ (ποιητ.). **la tête la première (ou) en avant.** ||. πέφτω κατακέφαλα (μεταφορ.), ἴδε Βάλλω ξ Πέφτω.

Κατακεφαλιά. »Κόνδυλος. **coup (porté sur la tête).**

Κατακεφαλιάζω, ῥ. μετ. » Κόνδυλον ἐντρίβω, **assomer (par des coups portés sur la tête).**

Κατακίτρινος, η, ον. »Κάτωχρος, **très pâle (jaune).**

Κατακλυσμὸς (μεταφορ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.). »Κατακλυσμός. **déluge.** ||. φέρνω τὸν κατακλυσμὸν (φρσ. μεγαλοποιῶ δηλ. τὸ πρᾶγμα, καὶ 'τὸ ἀποδείχνω δυσκολώτατον ἢ ἀδύνατον), ἴδε Μεγαλοποιῶ.

Κατάκοιτος (ὁ ἄλλ. Κατακειτάμεμενος), η, ον, ἴδε Κειτάμενος.

Κατακόκκινος, η, ον. » 'Εξέρυθρος (Γαλην.). **très rouge.**

Κατακομματιάζω, ῥ. μετ. »Εἰς λεπτὰ κατακόπτω. **mettre en pièces, déchiqueter, démembrer.**

Κατακουριάζω, ῥ. οὐδ. (ἴσως ἐκ τοῦ) »Κατοικουρέω. **garder la maison,** ἴδε καὶ Καταλαγιάζω καὶ 'Κυριάζω.

Καταλαγιάζω, ῥ. μετ. »Καταστέλλω, καθίστημι, κατευνάζω, καταπαύω, καταστορεννύω(-έννυμι), καταπραΰνω. **calmer, appaiser, adoucir,** ἴδε καὶ 'Ησυχάζω. §. ῥ. οὐδ. ἴδε Καταπέφτω.

Καταλάγιασμα. » Κατάστασις, καταστολή. **l'action d' appaiser (ou de s'appaiser).**

Καταλαμβάνω (προφ. κοιν. Καταλαβαίνω), Μ. (θὰ) καταλάβω (ἀόρ. Κατάλαβα), ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Γιγνώσκω, αἰσθάνομαι, μανθάνω, συνίημι, ἐπαΐω, ξυμβάλλομαι, συμβάλλω, ἐννοέω(-ομαι), καταλαμβάνω(-ομαι), ἐπιγιγνώσκω, συλλαμβάνω. **comprendre, entendre, concevoir, sentir.** ||. καταλαμβάνω τί λέγεις. » Μανθάνω τι φής. ||. τί 'να λέγῃς ἄρα γε; διότι 'δὲν καταλαμβάνω. » Τί ποτε λέγεις; ὡς οὐ μανθάνω (Σοφ. Φιλοκτ.).« ||. ὅσοι καταλαμβάνουν 'Ελληνικά. »Οἱ τῆς 'Ελλάδος φωνῆς ἐπαΐοντες. ||. ἀπ' αὐτὰ

ἐγὼ 'δὲν καταλαμβάνω τίποτε, οὔτε πολὺ, οὔτε ὀλίγον. »῟Ων ἐγὼ οὐδὲν οὔτε μέγα οὔτε σμικρὸν πέρι ἐπαΐω (Πλάτ. Ἀπολογ. Σωκρ.).« ‖. αὐτὸ λοιπὸν 'τὸ καταλάβαμεν ἀρκετά. » Οὐκοῦν τοῦτο μὲν ἱκανῶς συνειλήφαμεν (Πλάτ. Πολιτ.).« ‖. πρᾶγμα ὅ,που καταλαμβάνεται. » Συνετὸν, καταληπτόν. **compréhensible, intelligible.** ‖. ὅ,τι 'δὲν καταλαμβάνεται. »Ἀκατάληπτον, ἀκατανόητον, ἀδιανόητον, ἀπερίληπτον (οὐ περιληπτὸν) διανοίᾳ. **inconcevable, inintelligible, incompréhensible.** ‖. ὅ,τι καταλαμβάνεται δύσκολα. »Δυσνόητον, δυσέφικτον, δυσξύμβλητον. **difficile à concevoir.** ‖. ἐπλησίασαν εἰς τὸ τεῖχος, χωρὶς 'να 'τοὺς καταλάβουν ('να 'τοὺς 'νοιώσουν) οἱ φύλακες. » Προσέμιξαν τῷ τείχει, λαθόντες τοὺς φύλακας (Θκδ.)«. ‖. ἔφυγαν χωρὶς 'να 'τὸ ('να 'τοὺς) καταλάβωμεν. »Ἔλαθον ἡμᾶς ἀποδράντες. **ils nous dérobèrent leur départ.** ‖. 'δὲν καταλαμβάνεις ὅτι σ' ἔχουν κατηγορήσῃ. » Διαβεβλημένος οὐ μανθάνεις. ‖. ἀφ' οὗ κατάλαβαν ὅτι εἶν' ἄνθρωποι ἀγράμματοι. »Καὶ καταλαβόμενοι ὅτι ἄνθρωποι ἀγράμματοί εἰσι καὶ ἰδιῶται,« Γρφ.

Καταλεπτῶς, ἐπ. »Ἀκριβῶς, ἐπ' ἀκριβὲς, εἰς ἀκρίβειαν, δι' ὄνυχος (μεταφορ.), λεπτομερῶς. **en détail, de point en point.**

Καταλυπημένος, η, ον. »Περίλυπος, κατώδυνος, περιαλγής. **accablé de tristesse, désolé, plongé dans la douleur.**

Καταλῶ (ἐκ τοῦ) » Καταλύω, ῥ. μετ., ἴδε Χαλνῶ. §. σήμερα καταλεῖ ('δὲν εἶνε δηλ. νηστεία). »Καταλύσιμος ἡ ἡμέρα. **c' est un jour gras.** §. ὀμόνει καταλυέται (φρσ. χυδ.). » 'Ομνύων κατ' ἐξωλείας

Καταματόνω, ῥ. μτχ. »Καθαιμάσσω, καθαιματόω. **mettre tout en sang, ensanglanter.**

Καταματωμένος, η, ον. » Καθημαγμένος, κάθαιμος, δίαιμος. **tout en sang, tout ensanglanté.**

Κατάμαυρος, η, ον, » Μελάντατος, δεινῶς (ἀκράτως) μέλας (Πλουτ.), παμμέλας (Αχ.), μελαινότατος ('Ηπγρ.), ὀρφνινος (-ιος). **très noir.**

Καταμεσήμερα, ἐπ. » Σταθερᾶς μεσημβρίας, μεσημβρίας ἱσταμένης, σταθερᾶς μεσημβρίας, ἐν σταθερᾷ μεσημβρίᾳ, τὸ τῆς μεσημβρίας σταθερώτατον. **en plein midi, à midi sonnant.**

Καταμεσῆς, ἐπ. » 'Εν μεσαιτάτῳ, κατ' αὐτό του τὸ μεσαίτατον. **au beau milieu.**

Καταντημένος, η, ον. » Ἀπεγνωσμένος, συνεληλαμένος εἰς ἀπόγνωσιν. **réduit à l' extremité (aux abois).**

Κατάντικρα, ἐπ. »Κατέναντι, ἀπέναντι, κατεναντίον καὶ κατεναντία, κατ' ἀντικρύ. **vis-à-vis.**

Καταντῶ, ῥ. μετ. » Περιΐστημι, περιάγω, ξυνελαύνω (» Καὶ πρὸς ἔσχατόν σε πενίας ξυνελάσοντας,« Λουκιαν.). **réduire.** §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Περιΐσταμαι, ἀποσκήπτω, ἀπερείδω (» Τὸ κακὸν εἰς τὸν βουβῶνα ἀπερείδεται,« Πλδ.), ἀποβαίνω, καταστρέφω, καταλήγω, τελευτάω. **se réduire; être réduit; aboutir, finir par; parvenir.** ‖. ὅταν καταντήσῃ ἡ ὁμιλία σου ἐκεῖ. »Ὅταν ἐπ' ἐκεῖνά σοι ὁ λόγος περιστῇ. ‖. εἰς τέτοιαν κατάστασιν κατάντησαν τὰ πράγματα! » Εἰς τοῦτο περιέστηκε τὰ πράγματα. ‖. κατάντησεν ὁ λόγος... εἰς »'Ερρύη δ' ὁ λόγος ἐπὶ... **le discours vint à tomber sur le...** ‖. κατάντησαν εἰς φιλονεικίαν ('βρισιαῖς, ξυλιαῖς, κτλ.) » 'Ες ἔριν προήχθησαν »Εἰς χεῖρας ἐχώρησαν (ἀφίκοντο). **ils en vinrent aux mains (aux injures).** ‖. εἰς πόσην ἀγρειότητα κατάντησεν ὁ ἄνθρωπος! » Οἵ προελήλυθεν ἀσελγείας ἄνθρωπος! **à quel point d'insolence est-il parvenu!** ‖. κατάντησε τέλος πάντων (τὸ δεῖπνον τοῦ Ἀλεξάνδρου) εἰς δέκα χιλιάδαις δραχμαῖς. »Προῆλθε τέλος εἰς μυρίας δραχμάς. ‖. διότι ἔπρεπε 'να καταντήσουν ὅλα

τὰ πράγματα εἰς τὸν Καίσαρα. »Ἔδει γὰρ πάντα τὰ πράγματα εἰς Καίσαρα περιελθεῖν. ||. καὶ κατανταῦσι 'να λέγεται δημοκρατία καὶ 'να ἦνε μοναρχία. » Ἐγίγνετό τε λόγῳ μὲν δημοκρατία, ἔργῳ δὲ ὑπὸ τοῦ πρώτου ἀνδρὸς ἀρχή (Θουκ.). «

Καταξεσχίζω, ῥ. μετ. »Διασπάω, διαῤῥήγνυμι, διασπαράσσω (-ττω). mettre en pièces, dilacérer.

Καταπάτι. »Ὑποστάθμη, ὑπόστασις, τὸ ὑφιστάμενον, ἰλὺς (ἡ). sédiment, lie, θ. fèces, θ. πλ. effondrilles, θ. πλ. dépôt (κυρ. τοῦ οὔρους). ||. τὸ καταπάτι τοῦ κρασιοῦ. » Τρὺξ-υγὸς (ἡ), τρυγία. ||. τὸ — τοῦ 'λαδιοῦ, ἴδε Ἀμούργα.

Καταπείθω, ῥ. μετ. »Πείθω. persuader.

Καταπέφτω (ἴδε τὸ ἁπλοῦν), ῥ. αὐτοπ. »Καθίσταμαι, ἐνδίδωμι, λωφάω, κατευνάζομαι. se calmer, s'appaiser, s'adoucir, ||. κατάπεσεν ὁ ἄνεμος (ἡ φλόγα, κτλ.). »Ἐκόπασεν, ἐνέδωκεν, ἐσβέσθη, ἀπεσβέσθη καὶ ἀπέσβη, ἐλώφησεν, ἐμαράνθη, φάων ἐγένετο. s'abattir, est abattu. ||. καὶ ἀφ' οὗ καταπέσῃ ἡ θάλασσα. » Καὶ τοῦ πελάγους ἀφυβρίσαντος.

Καταπιάνω (τὸ ἄλλ. Τρουπώνω, καὶ Τουρ. Τσατίζω), ῥ. μετ. »Διαῤῥάπτω. piquer, bâtir, faufiler, baguer. §. καταπιάνομαι, ῥ. μέσ. ἴδε Ἐπιχειρίζομαι.

Κατάπιασμα (τὸ ἄλλ. Τρούπωμα, καὶ Τουρκ. Τσάτισμα). » Διαῤῥαφή. piqûre, θ.

Καταπίνω (ἴδε τὸ ἁπλοῦν), ῥ. μετ. »Καταπίνω. avaler, engloutir. ||. ἔτυχε 'να καταπιῇ ἕνα 'ψαροκόκκαλον. » Ἄκανθαν ἐτύγχανεν ἰχθύος καταπεπωκώς. ||. 'τὸν κατάπιεν ἡ γῆ. » Κατέδυ χανούσης αὐτῷ τῆς γῆς. il fut engouffré, ἴδε καὶ Σγίζω.

Καταπληγιωμένος, η, ον. » Πληγῶν (»Τραυμάτων) ἀνάπλεως, κατατετραυματισμένος. couvert de blessures.

Καταπόδι, ἐπ. ἴδε Κατόπι.

Καταποδιαστά, ἐπ. »Ἀλλεπαλλήλως, οὐδὲν (μηδὲν) διαλείπων (-ουσα, -οντες κτλ.). sans interruption, en se succédant les uns aux autres.

Καταποδιαστὸς (κυρ. εἰς τὸ πληθ.), ή, όν. »Ἐπάλληλοι, ἀλλεπάλληλοι, ἀγχιστῖνοι καὶ ἐπασσύτεροι (ποιητ.). qui se succèdent les uns aux autres.

Καταπολλά, ἐπ. ἴδε Πολλά.

Καταπονῶ, ῥ. μετ. » Καταγωνίζομαι, κατεργάζομαι, καταπαλαίω, καταπονέω (Πλουτ. Ἀλεξ. καὶ Διοδ. Σικελ. ΙΔ', 22). venir à bout de.

Καταπρόσωπα, ἐπ. » Εἰς πρόσωπον, κατὰ πρόσωπον. en face.

Κατάρα. » Ἀρά, κατάρα. malédiction, imprécation.

Καταραμένος, η, ον. »Κατάρατος, ἐπάρατος, ἐπικατάρατος. maudit.

Καταρηοῦμαι, Μ. (θὰ) καταρασθῶ (ἀόρ. Καταράσθηκα, ὁ πθ. πρ. τῆς μτχ. Καταραμένος κτλ.), ῥ. ἀποθ. »Ἀρὰς τίθεμαι, ἐπαράομαι, καταράομαι, κατεύχομαι. maudire, faire des imprécations.

Καταῤῥάκτης (ἡ ἄλλ. Κλαβανή). »Καταῤῥακτὴ (»Καταπακτὴ, »Ἐπιῤῥακτὴ) θύρα (» Εἴη δ' ἂν αὕτη, ἡ καταῤῥάσσουσα κλιμάκων ἄνω, καὶ δι' αὐτὸ λεγομένη κοινῶς Καταῤῥάκτης, « Εὐσταθ. Ὀδυσ. Χ. 126). trappe, θ.

Κατάῤῥοη, πάθ. » Ῥεῦμα, κατάῤῥους-ου, καταῤῥοϊκὸν νόσημα. catarre, rhume, fluxion.

Καταῤῥοϊάζομαι, Μ. (θὰ) καταῤῥοϊασθῶ (ἀόρ. Καταῤῥοϊάσθηκα, ὁ πθ. πρκ. τῆς μτχ. Καταῤῥοϊασμένος), ῥ. αὐτοπ. » Ῥευματίζομαι (Γαλην.), ῥευματίζομαι τὴν κεφαλὴν, καταῤῥοίζομαι. s'enrhumer, ἴδε καὶ Καταιβαίνω.

Κατάρτι (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Σουίδας, καὶ Βασίλ. ὁ Πατρίκιος ἐν τοῖς Ναυμαχικοῖς). »Ἱστός. mât. arbre.

Κατάσαρκα, ἐπ. » Ἐν χρῷ, ἐπὶ γυμνοῦ (» Περιβεβλημένος σινδόνα ἐπὶ γυμνοῦ, « Εὐαγγ.). à nu.

Κατασέρνω (ἴδε τὸ ἁπλοῦν), ῥ. μετ. » Διασύρω, καταλαλέω, κακῶς λέγω. médire, déchirer, détracter, ἴδε καὶ Κατηγορῶ.

Κάτασπρος, η, ον. »Ἔκλευκος, ὁλόλευκος (Παυσαν. Β'. 17), ἀκριβῶς (ἀκριβῶς) λευκὸς (Αχ.), περίλευκος, χιονοειδής, χιονόχρους, πάλλευκος (ποιητ.). tout blanc, parfaitement blanc.

Καταστάλαγμα, ἴδε Καταπάτι.

Κατασταλάζω, ῥ. μετ. ἴδε Λαγαρίζω. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Καθίσταμαι, ὑφίσταμαι (» Τὸ μὲν ἐπιπλεῖ, τὸ δὲ ὑφίσταται,« Θφρ.), ὑφιζάνω. déposer, reposer, rasseoir.

Κατάστασις (ἡ στάσις τῶν πραγμάτων). »Κατάστασις (Θκδ. Β', 68). situation, état. §. condition. ||. πρέπει δὲ 'να παρατηρήσωμεν εἰς ποίαν κατάστασιν εἶνε τῶρα αἱ ὑποθέσεις τοῦ Φιλίππου. »Ἄξιον δὲ λογίσασθαι τὰ πράγματα, ἐν ᾧ καθέστηκε νυνὶ τὰ Φιλίππου (Δημοσθ.).« ||. βλέπετε ὅμως εἰς τί κατάστασιν εἶμαι (εὑρίσκομαι) ἀπὸ τὴν ἀῤῥώστιαν. »Ἀλλ' ὁρᾶτε δὴ ὡς διάκειμαι ὑπὸ τῆς νόσου. ||. 'νά με φέρῃ εἰς τέτοιαν κατάστασιν. »'Εμὲ ὧδε διαθεῖναι ('Ηρόδ.).« ||. 'τοὺς ἔφεραν εἰς τὴν χειρότερη' κατάστασι'. »Τὰ χείριστα διετίθουν. ||. διότι 'ξεύρετε βέβαια εἰς τί κατάστασιν ἔφερε τοὺς 'Ορχομενίους. » Ἴστε γὰρ δήπου ὃν τρόπον 'Ορχομενίους διέθηκεν. ||. φοβούμενος μήπως χειροτερεύσῃ ἡ τωρινὴ κατάστασίς 'των. » Δεδιότες μὴ τῶν παρόντων ἔτι χεῖρω πράξωσι (Θκδ.). ||. ἐπειδὴ ἡ τωρινὴ 'των κατάστασις ἀδύνατον 'να χειροτερεύσῃ »'Ως τῶν γε παρόντων οὐκ ἂν πράξοντες χεῖρον (Θκδ.). §. (ἡ περιουσία, τὰ πλούτη). »Οὐσία, τὰ ὄντα, τὰ ὑπάρχοντα. fortune, θ. les biens, les richesses.

Κατιστατὸν (ὁ Τουρκ. Νισεστέ' ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Σχολ. τοῦ Θεοκρ. Εἰδυλ. Θ', 21). »Ἄμυλον (τὸ) καὶ Ἄμυλος (ὁ). amidon, fécule.

Κατάστι(στοι)χον. »Γράμμα (δημόσιον, κτλ.), γραμματεῖον, ἀπογραφή, κατάλογος. inventaire, régistre, rôle, liste, θ. état, dévis, memoire. ||. φέρε, παιδί, τὸ κατάστιχό' μου 'να ἰδῶ ποιὸν καὶ ποιὸν χρεωστῶ. »Ἔκφερε, παῖ, τὸ γραμματεῖον, ἵν' ἀναγνῶ λαβὼν ὁπόσοις ὀφείλω (Ἀριστοφ. Νεφ.).« ||. γράφω (πέρνω, σημειόνω) εἰς τὸ κατάστιχον. »Ἀπογράφω(-ομαι), ἐγ(ἀνα,-κατα)γράφω. inscrire, enrégistrer.

Κατατόπι (ἀναφέρεται ἡ λέξις εἰς τὰ Τακτικά), ἴδε Τοποθεσία. ||. τὰ κατατόπια τοῦ 'σπιτιοῦ. » Διέξοδοι. les êtres (d'une maison).

Κατατρεγμός. »Διωγμός, ἐπήρεια. persécution.

Κατατρέχω (»Τῶν δὲ Κυνικῶν κατέτρεχεν Οὐλπιανὸς ὁ Τύριος, »Ἀθήν. » Κατατρεχομένη δ' ὑπὸ τῶν βαρβάρων, ἠναγκάσθη ἑλέσθαι Μιθριδάτην τὸν Εὐπάτορα' » Πορθουμένη δὲ ὑπὸ τῶν βαρβάρων [ἡ Χεῤῥόνησος' ἠναγκάσθη προστάτην ἑλέσθαι Μιθριδάτην τὸν Εὐπάτορα, « Στράβ. Ζ', δ', 3), Μ. (θὰ) κατατρέξω (ἀόρ. Κατέτρεξα καὶ πθ. Κατατρέχθηκα, ὁ πθ. πρκ. τῆς μτχ. Κατατρεγμένος κτλ.), ῥ. μετ. » Διώκω, καταδιώκω, ἐπηρεάζω. persécuter.

Καταφέρνω (ἴδε τὸ ἁπλοῦν), ῥ. μετ. ἴδε Καταπονῶ καὶ Κατορθόνω. §. 'τοῦ κατάφερε μιά' (ξυλιά' δηλ. ἢ γροθιά'), ἴδε Καταιβάζω.

Καταφεύγω (ἴδε τὸ ἁπλοῦν), ῥ. ἀμ. » Προσ(»Κατα)φεύγω, προστρέχω. avoir recours, recourir, se refugier.

Καταφθάνω, Μ. φθάσω. » Συμφθάνω. joindre q. en courant.

Καταφοβίζω, Μ. ίσω. ||. (ἡ μτχ.) Καταφοβισμένος, η, ον. » Περιδεής, περίφοβος, περιφόβως ἔχων.

Καταφρονεμένος, η, ον. »'Επονείδιστος, ἐξουθενημένος. méprisé.

Καταφρόνησις. »Περι(»Κατα)φρόνησις, ὄνειδος (τὸ), ἐξουδένωσις, φαυλισμός, ἐξευτελισμός. mépris.

Καταφρόνιο (»Μόν' τὄχω μάρα κ' ἐντροπή, τὄχω γιὰ καταφρόνιο,«

Ἆσμα δημοτ.), ἴδε Καταφρόνησις. §. τὸ καταφρόνιο' τοῦ κόσμου. »"Ονειδος ἀνθρώπων ἢ ἐξουθένημα λαοῦ (Γραφ.).« la risée du monde.

Καταφρονῶ, ῥ. μετ. » Κατα(»Περι)φρονέω, ἐξουθενέω, φαυλίζω, καταφαυλίζω, ἐξουδενίζω(-όω), ἐξευτελίζω. mépriser, vilipender.

Καταφύγιον. » Καταφυγή, καταφύγιον, ἄσυλον, ἀποστροφή (Δημοσθ.), φύξιον, χρησφύγετον. refuge, recours, asyle.

Καταχαρούμενος, η, ον. » Περιχαρής. ravis (de joie).

Καταχνιά. »Ὁμίχλη, ἀχλὺς, γνόφος. brouillard, brume (κυρ. τῆς θαλάσσης), θ. brouée.

Καταχρεωμένος, η, ον. » Κατάχρεως-ω. endetté, obéré, chargé criblé) de dettes.

Καταχωνιάζω (ἐκ τοῦ Καταχωννύω, ὅθεν ὁ Κορ. 'τὸ γράφει Καταχωννιάζω), ῥ. μετ. »Καταβροχθίζω. engloutir.

Καταχώνιασμα.»Καταβροχθισμός. l'action d'engloutir.

Κατεβάζω, ῥ. μετ. } (καὶ τὰ απ'
Κατεβαίνω, ῥ. ἀμ. } αὐτῶν), ἴδε Καταιβάζω, Καταιβαίνω κτλ.

Κατεδαφίζω, ῥ. μτβτ. » Καθαιρῶ ἐς ἔδαφος (Θκδ, Γ', 68). raser.

Κατεντρέπομαι (προφ. κοιν. Καταντρέπομαι), ῥ. μσ. αὐτοπαθ. »Αἰσχύνομαι. être tout confus (tout honteux).

Κατεντροπιάζω, ῥ. μτβτ. » Καταισχύνω. rendre q. tout honteux (tout confus).

Κατεξοδεύω, ῥ. μετ. » Καταναλίσκω. dilapider, épuiser.

Κατεργάρης (ὁ'λάμιων εἰς κάτεργον). » Τριηρήτης, ἐρέτης, ὑπηρέτης, ζυγίτης καὶ μεσόνεως (ὠνομάζετο ἰδιαιτέρως ὁ μεσαῖος), θαλαμίτης (ὁ πρὸς τὴν πρῷραν), καὶ θρανίτης (ὁ πρὸς τὴν πρύμνην). galérien. §. (μτφορ. ὁ ἀχρεῖος ἢ ἄξιος διὰ τὸ κάτεργον). »Βάραθρος, ὄλεθρος, κόβαλος, λοιμὸς, κεχροτημένος. forçat, scélerat, roué, franc coquin.

Κάτεργον. » Τριήρης (πεντήρης, ἑκκαιδεκήρης)-ους (ἡ), τριακόντορος (πεντηκόντορος κτλ.). galère, θ. trirème, θ.

Κατευόδιον (προφ. κοιν. Καταυόδιο'). » Κατευόδιον, κατευόδωσις. bon (heureux) voyage. ||. κατευόδιο' (καὶ καταχρ.) καλὸ κατευόδιο' (φρσ. εὐχτ.). »'Επ' αἰσίοις σοι ὁ ἔκπλους στέλλοιτο! »Εὐπλοεῖτε! »Εὐ πάθωμεν! » Κατευοδοῖ ὁδὸς ὑμῶν (Γραφ. Κριτ.)! bon voyage! (Σημ. τῆς ἐν πλεονασμῷ σημειωθείσης ἀνωτέρω καταχρήσεως παράδειγμα ὅμοιον προεσημείωσεν ὁ σοφὸς Κοραῆς ἐκ τοῦ Ἀριστοφ. [Βατραχ. 1528] τὸ: » Πρῶτα μὲν εὐοδίαν ἀγαθὴν ἀπιόντι ποιητῇ. . . δότε, δαίμονες οἱ κατὰ γαῖαν.«

Κατευοδόνω (προφ. κοιν. Καταυοδόνω), ῥ. μετ. »Εὐοδόω, κατευοδόω. conduire sous des heureux auspices.

Κατηγορία. »Ψόγος, μομφή, μέμψις, αἰτία, κατηγορία, ἔγκλημα, ὄνειδος (τὸ), ὀνειδισμός. blâme. §. (ἡ ψευδής). » Διαβολὴ ἢ συκοφαντία. accusation, calomnie, θ.

Κατηγορημένος, η, ον. » Ἐπίψογος, ἐπίμεμπτος, ἐπονείδιστος. diffamé, malfamé.

Κατηγορῶ, ῥ. μετ » Κακῶς ἀγορεύω (λέγω), ψέγω, μέμφομαι, κατηγορέω, χαλίζω, διασύρω, ὀνειδίζω. parler mal de, blâmer, médire, décrier, accuser, déchirer, censurer, diffamer, critiquer. §. »Αἰτιάομαι, ἐν αἰτίᾳ ποιέομαι, δι' αἰτίας ἔχω, αἰτίαν ἐπάγω. accuser. ||. κατηγορῶ εἰς τὸ κριτήριον, ἴδε 'Εγκαλῶ. ||. κατηγορῶ ψευδῶς. »Συκοφαντέω, διαβάλλω. callomnier. ||. διότι ἐκεῖνος ὅ,ποι κατηγορεῖ τὸ ψήφισμα. » 'Ο γὰρ διώκων τοῦ ψηφίσματος. ||. κατηγοροῦμαι, παθ. »Κακῶς ἀκούω, αἰτίαν ἔχω, ἐν αἰτίαις (ἐγκλήματι) εἰμί. ||. κατηγορήθηκεν ὅτι 'πῆρεν ἄσπρα ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς. »Αἰτίαν ἔσχε χρήματα λαβεῖν παρὰ τῶν ἐχθρῶν.

Κατηφορικὸς, ή, όν. »Κατάντης, πρανής, κατωφερής, ἐπικλινής (Θουκ.), κατακλινὴς (Διον. Ἀλικ.). qui va en pente, penchant.

Κατήφορος. » Τὸ κάταντες, τὸ πρανὲς, κατάβασις, καταβαθμὸς, κατωφέρεια. pente, θ. le penchant (versant) d'une montagne. ||. τῦρ' ὁ τυφλὸς κατήφορο' (παροιμ. ἀνάλ. μὲ τῶν ἀρχ. τὸ) »Σφαῖρα κατὰ πρανοῦς.

Κἄτι, ἄντων. (Ἀόρ. ἄκλ.). » Τὶς (ἀρσ. καὶ θηλ.), τὶ (οὐδ.). quelque chose. ||. θαῤῥοῦν πῶς κἄτι εἶνε, (ἢ) πῶς εἶνε κἄτι τί. » Δοκοῦντας εἶναί τινας (καὶ ἐνικῶς) »Νεανιεύεσθαι ὥς τι ὄντας (Πλάτ. Γοργ.).« ||. ἐπιθυμοῦσε 'να κάμῃ πλέον ἢ αὐτὸς κἄτι τι. » Ἐρωτικῶς εἶχε τοῦ ἤδη ποιεῖν τι. ||. ἤθελαν κἄτι 'να 'ποῦν, (ἢ) 'να 'ποῦν κἄτι τί. »Βουλομένους ἔστιν ἃ εἰπεῖν (Θουκ.).« ||. ἀφ' οὗ 'τοῦ εἶπε κρυφὰ 'ς τὸ αὐτὶ κἄτι τί. »Ψιθυρίσας πρὸς τὴν ἀκοὴν ἄττα ἀπηνοῦν (Πολυβ.). §. ἐπίῤ. (παρεμφαντ.) κἄτι ἐδῶ; » Τί δὴ σὺ ἐνταῦθα; ||. κἄτι καλά! ἴδε Καλά.

Κατοικία. » Διατριβὴ, δίαιτα, οἴκησις, ἐνδιαίτημα, καταγώγιον, κατοικία, κατοικητήριον. demeure, θ. habitation, domicile, séjour.

Κάτοικος, η. » Οἰκήτωρ, ἐνοικῶν, κατοικῶν, κάτοικος. habitant.

Κατοικῶ, ῥ. ἀμ. » Οἰκέω, διαιτάομαι, ἐνδιαιτάομαι, διατρίβω, τὰς διατριβὰς (οἰκήσεις) ποιέομαι, κατοικέω, ἐνοικέω. demeurer, habiter, resider. ||. κατοικῶ ξεχωριστά. » Ἀφοικισμαι, διοικέω (Ξενοφ.). avoir sa demeure à part.

Κατόπι, ἐπ. (τοπ.). » Κατόπιν, κατὰ πόδας (πόδα), ἐκ ποδῶν (ποδὸς), παρὰ πόδας. après, à la suite, à la piste (μεταφορ.). ||. 'τὸν 'πῆρε τὸ κατόπι, (ἢ) ἔπεσε κατόπι 'του. » Κατὰ πόδας (»Ἐκ ποδὸς) ἐδίωξε, παρὰ πόδας εἵπετο, μετεδίωξε. poursuivre, suivre à la piste. §. ἐπ. (χρον.), ἴδε Ὕστερα.

Κατοπινὸς, ή, όν. » Ὁ (»Ἡ, »Τὸ, »Οἱ, κτλ.) κατόπιν (ἐφεξῆς), ἑπόμενος, ἀκόλουθος. suivant. ||. ἂν ὁρμήσουν κατὰ τῶν ἐμπροσθινῶν, 'να 'τιὺς κτυποῦν οἱ κατοπινοί. »Εἰ τοῖς πρόσθεν ἐπίοιεν, ὑπὸ τῶν κατόπιν βαλλόμενοι (Θκδ.).«

Κατορθόνω, ῥ. μετ. » Διαπράττομαι, ἐκπράττω, καταπράττω-ομαι (Ξενοφ. Ἑλλ.), πλέον ποιῶ (ἔχω), κατεργάζομαι, περαίνω, ἀνύτω(-ύττω,-ύω), κατορθόω, διοικέω(-ομαι), μηχανάομαι, παρασκευάζω. venir à bout de, parvenir, réussir. ||. κατώρθωσε 'να διορισθῇ καὶ αὐτὸς ἕνας ἀπ' ἐκείνους, 'που στάλθηκαν 'να δώσουν τὴν εἴδησιν. » Διεπράξατο τῶν ἀγγέλων γενέσθαι. ||. εὐκολώτατα ἠμπορεῖς 'να 'τὸ κατορθώσῃς. » Ῥᾷστ' ἂν καταπράξαιο. ||. τίποτε 'δὲν κατορθόνουν τὰ μυρολόγια. »Ἐς οὐδὲν οἱ γόοι περαίνουσιν' » Οὐδὲν πλέον ποιοῦσιν' » Οὐ γάρ τις πρῆξις πέλεται κρυεροῖο γόοιο (Ἰλ. Ω).« les gemissements n'avancent à rien (ne servent de rien). ||. καὶ ἤθελαν 'τὸ κατορθώσῃ ἐὰν ἐγὼ 'δὲν ἐπρόσεχα. » Κἂν ἐξέπραξαν, εἴπερ ἐγὼ κατημέλησα (Εὐστάθ.). « ||. ἐπειδὴ ὅμως 'δὲν 'μποροῦσαν 'να κατορθώσουν τίποτε. »Ἐπεὶ δ' οὐδὲν τι πλέον εἶχον ἀνύττειν' »Ὡς δ' οὐδὲν ἤνυον (Δημοσθ.).« ||. αὐτὸς δὲ τί κατορθόνει ὕστερα; » Ὁ δὲ διοικεῖται μετὰ ταῦτα αὐτοσὶ, τί ποτ' ἐστι; θεάσασθε.

Κατόρθωμα. » Ἆθλος, ἀριστεία, πρᾶξις, ἀνδραγαθία, ἀνδραγάθημα, κατόρθωμα. exploit, trait de courage.

Κάτος (Λατιν. » Κάττης, κάττου, ὁ κατοικίδιος αἴλουρος,« Σουΐδ.), ζ. » Αἴλουρος (ὁ κατοικίδιος, οἰκογενής, οἰκόσιτος), γαλῆ (ἡ ἄῤῥην). chat.

Κατοῦδι (τὸ μικρὸν τῆς κάτας). »Γαλιδεύς. châton, minet.

Κατούρημα. » Τὸ οὐρεῖν (ἐνουρεῖν). pissement. §. ἴδε Κάτουρον.

Κατουρλᾶς, οῦ, ἐδικον. »Οὐρητίας. pisseur, pisse-en-lit, pissenlit.

Κατουροκάνατον), ἀγγ. »Ἀμὶς, Κατουροκοίμαρον) οὐράνη, οὐροδόχη, οὐροδοχεῖον. pot à pisser, pot de chambre.

Κάτουρον (τὸ ἄλλ. Κατρουλιόν). »Οὖρον, οὔρημα. urine, θ. pissat.

Κατουρῶ, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. »Οὐρέω. pisser, uriner. ‖. κατουρῶ τινα. »Προσουρέω (Δημοσθ. κατὰ Κον.). §. κατουρηοῦμαι (ἐπάνω μου δηλ. ἢ εἰς τὸ στρῶμά μου), ῥ. μεσ. καὶ αὐτοπ. »Ἐνουρέω (»Πηγάνου τὸ σπέρμα φρύξας, δὸς πίνειν ἐπὶ ἡμέρας ἑπτὰ τῷ ἐνουροῦντι, καὶ παύσεται,« Διοσκορ.). ne pouvoir retenir son urine. §. κατουρηοῦμαι (ἔχω ἀνάγκην 'να κατουρήσω). » Οὐρητιάω, οὐρησείω. être pressé par le besoin de pisser.

Κατόγι (τὸ Τουρκ. Ζεγκὶ τῆς σέλλας). » Ἀναβολεύς. étrier.

Κατραχύλι. »Κυλιστὸν, κύλινδρος, 'κύλιστρον. rouleau.

Κατραχύλισμα. » 'Κατακύλισις, 'κατακυλισμός. l'action de faire rouler (de se rouler) de haut en bas.

Κατραχυλῶ, ῥ. μετ. »Κατακυλίω. rouler (faire rouler) de haut en bas. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Κατακυλίομαι. se rouler de haut en bas. ‖. κατραχυλοῦσαν. καταπάνω 'τους κοτρώναις τὸν κατήφορο. » Ἐπεκυλίνδουν πέτρους ἐπ' αὐτοὺς εἰς τὸ κάταντες,« Ξενοφ.

Κατρέφτης, ἴδε Καθρέπτης.

Κατσαρὸς, ή, όν, ἴδε Σγουρός.

Κατσιάζω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ., ἴδε Ζουριάζω.

Κάτσιασμα, ἴδε Ζούρα.

Κατσιασμένος, η, ον (ζῶον ἢ φυτὸν), ἴδε Ζουριασμένος. §. (ῥοῦχον) » Δυσέκπλυτον, δυσέκνιπτον. difficile à laver.

Κατσίκα) ('Ο Κορ. ["Ατ. Τόμ. Δ'", Κατσίκι) διορθόνων χωρίον τι τοῦ Δουκαγγ., λέγει ὅτι οἱ Οὔγγαροι ὀνομάζουν τὴν Κατσίκαν Keischke ἢ οἱ Γερμανοὶ Kitze· εἰς δὲ τὴν παλαιὰν Ἀγγλοσαξονικὴν διάλεκτον ἡ Κατσίκα λέγεται Ticken, ὅθεν ὁ αὐτὸς Δουκάγγ. ἀναφέρει ἄλλην γλῶσσαν: » Τήκεννα τὰ κατσίκια «), ζ. ἴδε Γίδα.

Κατσικάκι. » Ἐρίφιον (σώζεται ἡ λέξις). chevreau.

Κατσικήσιος, α, ον, ἴδε Γιδήσιος.

Κατσικοδιὰ) (ἀντὶ Κακηπόδισμα, ἴδε Ποδαρικόν), ἴδε Κακομοιριά.
Κατσιπόδιασμα)

Κατσιποδιάζω, ῥ. οὐδ.), ἴδε Ἀτυχος.
Κατσιποδιάρης, α, ικον)

Κατσοῦφα (ἴσως ἐκ τοῦ »Κατήφεια, στυγνότης, βαρύτης ἐπισκηνίου, σκυθρωπότης, σκυθρωπασμός, τὸ σκυθρωπάζειν, σύστασις (συναγωγὴ) προσώπου. mine renfrognée (rébarbative), air rechigné (rembruni), le sérieux.

Κατσουφιάζω, ῥ. ἀμ. (ἴσως ἐκ τοῦ »Κατηφιάω. »Σκυθρωπάζω, στυγνάζω, συνοφρυόομαι, συμπίπτει μοι (μου) τὸ πρόσωπον, συνάγω (συνίστημι) τὸ πρόσωπον, συσπάω (συνάγω, συννεύω) τὰς ὀφρῦς, σκυθρωπῶς ἔχω, (καὶ μεταφορ.) συννέφω καὶ συννεφέω (»'Ως εἶδεν αὐτὸν σκυθρωπάσαντα, ἤρετο, διατί συννένοφε; «Δίων Κάσ.). se refrogner (remfrogner), se rembrunir, rechigner, froncer les sourcils, avoir la mine renfrognée (rébarbative). §. ὁ καιρὸς 'τὰ κατσούφιασε (μεταφορ. ἀντὶ τοῦ Χάλασε καὶ Συννέφιασε). » Τοῦ ἀέρος συνισταμένου (Πλούτ. Ἀντ.).«

Κατσούφιασμα, ἴδε Κατσοῦφα.

Κατσουφιασμένος, η, ον. »Κατηφὴς, σκυθρωπὸς, στυγνάζων, συνωφρυωμένος, κατηφιῶν, συμπεπτωκὼς τὸ πρόσωπον, συνεστηκότι τῷ προσώπῳ. serieux, morne, sombre, triste, qui a un visage renfrogné (etc.).

Κάτω (προφ. κοιν. Κάτου), ἐπ. (τοπ.). »Κάτω, χαμαὶ, κατὰ (εἰς τὰς συνθέσεις). en bas, à bas. ‖. πέφτω (ῥίχνω, ἐτλ.) κάτω. »Καταπίπτω (-βάλλω κτλ.). ‖. κάτω-κάτω, ἐπ. ὑπερθ. » Κατωτάτω (ἴδε καὶ 'Επ-

ἄνω). ‖. τὸ κάτω-κάτω τί μὲ κόφτει; ἴδε Ὕστερα. ‖. ἀπὸ δυὸ χρόνων καὶ κάτω. »Ἀπὸ διετοῦς καὶ κατωτέρω (Εὐαγγ.).« **de l'âge de deux ans et au dessous.**

Κατῶγι. » Κατώγε(γει)ον καὶ Κατάγαι(γει)ον καὶ Πρόσγειον (οἴκημα). **habitation (chambre, appartement) qui est au rez-de-chaussée.**

Κατωσάγωνον, ἴδε Σαγῶνι.

Κατωσένδονον. »Ὑπόστρωμα, ἐγκοίμητρον, ὑπόβλημα. **drap de dessous.**

Κατώτερος, η, ον. »Ἐλάσσων(-ττων), ἥσσων(-ττων), ὑποδεέστερος, δεύτερος (»Εἴ με δεύτερον ἄγεις Ἕρμωνος,« Λουκιαν.), δευτερεύων, τὰ δεύτερα φερόμενος, ὕστερος. **inférieur, moindre. §. subalterne.** ‖. εἶμαι κατώτερός 'του. »Ἐλαττοῦμαι αὐτοῦ, τὰ δεύτερα (δευτερεῖα) φέρομαι, μειονεκτέω, ἔλαττον (μεῖον) ἔχω, ἀπολείπομαι, δευτερεύω (»Δευτερεύει τοῦ Κυπρίου τὸ Αἰγύπτιον σάμψυχον,« Διοσκορ.).

Κατῶφλι. »Οὐδός. **seuil, pas.**

Καυχαλήθρα, φ. »Καυχαλίς, (καὶ εἰς μερικὰ λεξικά, ἂν 'δὲν ἦνε σφάλμα,) βαύκαλις (,ἐξηγούμενον, »Ποῦς ἀλεκτόρειος, δηλ. = Ἀλεκτροπόδιον· ὅθεν ἴδε καὶ παρβλ. Περδικοπάτημα), καῦκος. **herbe musc, caucalier.**

Καύχαλον (τὸ τσῶφλοι' τῶν ὀστρακοδέρμων. Καύχαλος ὠνομάζετο, κατὰ τὸν Ἀθήναιον [σελ. 412], ὁ ἀδελφὸς τοῦ ἱστορικοῦ Θεοπόμπου, ῥήτωρ, γράψας 'Εγκώμιον εἰς Ἡρακλέα, διὰ τὸ ὁποῖον ἴσως ἐρρέθη καὶ τὸ »Τίς γὰρ αὐτὸν ψέγει;). »Ὄστρακον, κῦτος, κόγχη καὶ κόγχος. **coquille, θ.** ‖. τὸ καύχαλον τοῦ ἀστακοῦ (τοῦ παγουριοῦ κτλ.). »Τὸ κέλυφος (Ἀριστ.). ‖. τὸ καύχαλον τῆς χελώνας. » Χελύ(λώ)νιον. **écaille de tortue, θ. carapasse,** ἴδε καὶ Μπαγᾶς (εἰς τὸ Παράρτημα). §. (τὸ κόκκαλον τοῦ κεφαλιοῦ). »Κρανίον, **crâne, têt.**

Καυκὶ (ἐκ τοῦ) »Βαυκίον (τὸ ξύλινον ποτῆρι), κύλιξ (»καυκίον παρ' ἡμῖν, κάλυξ [ἴσως κύλιξ] δὲ παρὰ τοῖς σοφοῖς,« Σουΐδ.), ἴδε Γαβάθα καὶ Ποτῆρι. §. (συνεκδοχ. ὁ δίσκος, τὸ πινάκι τῆς ζυγαριᾶς). »Πλάστιγξ (ἡ). **bassin, plateau.** §. (τὸ ἐπάνω βαθουλὸ' κόκκαλον τοῦ γόνατος). »Ἐπιγονατίς, μύλη, ἐπιμυλίς. **rotule. θ.**

Καϋμένος (ἐκ τοῦ Κεκαυμένος), η, ον. ('τὸ μεταχειριζόμεθα μόνον μεταφορικῶς, συνήθ. μὲν ὅταν, λυπούμενοί τινα, 'τὸν ἐλεεινολογῶμεν, καταχρ. δὲ καὶ ὅταν θέλωμεν 'να χαϊδεύσωμεν. Οἱ Ἀθηναῖοι, καὶ, κατὰ τὸν Σχολιαστὴν τοῦ Πλάτωνος, αἱ γυναῖκες μάλιστα, μετεχειρίζοντο, καθὼς καὶ αἱ Κωνσταντινοπολίτιδες σήμερον ὡς χαϊδευτικὴν καὶ οἰκιακὴν προσφώνησιν, συχνότατα τὸ) »Τάλαν, ὦ τάλαν, μέλε, ὦ μέλε, κτλ. ‖. ὦ τὸν καϋμένον! » Ὦ, δείλαιος! §. ὁ καϋμένος! »Δείλαιος! ἄθλιος! **le pauvre homme! le pauvret!**

Καϋμὸς (ἡ ἄκρα λύπη). »Περιωδυνία. **grande anxieté (peine, douleur).**

Καύσιμον (προφ. κοιν. Κάψιμον). »Καῦσις (»Μοχθηρὰ δὲ τὰ ξύλα καὶ εἰς καῦσιν καὶ εἰς ἀνθρακείαν,« Θεοφρ. Φυτ. Γ'). **brûlure, θ. brûlement.** §. »Πυρπόλησις, κατάφλεξις, ἐμπρησμός. **embrasement.** καύσιμον τοῦ φαγιοῦ. » Πρόσκαυσις (Πλούτ. π. ἀοργησ.). §. (συνεκδοχ. ἡ πληγὴ τοῦ καυσίματος, ἢ τὸ καμμένον μέρος). »Ἐπίκαυμα, πυρίκαυτον (»Ποιεῖ δὲ πρὸς πυρίκαυτα,« Διοσκορ.). **brûlure, θ.**

Καυτερὸς), ή, όν. »Διάπυρος, πυ-
Καυτὸς } ρώδης, διακαής, περιφλεγής, καυστηρός, φλογερός, φλογώδης. **ardent, brûlant.**

Καύτρα (ἡ), (τὸ καμμένον φτίλι, τὸ κάκκαδον τοῦ λύχνου). »Ἄπτρα. **lumignon.**

Καυχησιάρης. »Ἀλαζών, κομπαστής, μεγάλαυχος, κομπορρήμων, αὐχηματίας, καυχηματίας, κομπώ-

δης. habIeur, vartard, ἴδε καὶ Μεγαλόλογος.

Καύχησις. » Ἀλαζονία, κόμπος, κομποῤῥημοσύνη, κομπασμός, μεγαλαυχία, καύχησις, νεανίευμα, γαυρίαμα. vanterie, fanfaronade, θ. ἴδε καὶ Μεγάλος (εἰς τό: ||. Μεγάλα λόγια).

Καυχη(χι)οῦμαι, Μ. (θὰ) καυχηθῶ (ἀόρ. [Ἐ]καυχήθηκα), ῥ. ἀποθ. (ἐκ τοῦ) » Καυχάομαι, κομπάζω, ἀλαζονεύομαι, μεγαλαυχέω, καταλαζονεύομαι, αὐχέω, ἐπαίρομαι, νεανιεύομαι. se vanter, habler, se targuer, faire gloire de, tirer vanité de, triompher. §. » Σεμνύνομαι, ἐναβρύνομαι, γάννυμαι, λαμπρύνομαι, καλλωπίζομαι, ἐγκομβόομαι, μέγα φρονέω, γαυριάω, γαυρόομαι, εὔχομαι (ποιητ.), βρενθύομαι. se glorifier, se faire honneur de.

Καψαλίζω (τὸ ἄλλ. Τσουρουφλίζω), ῥ. μετ. » Σποδίζω (Διόδ. Γ', 25), περικαίω, παροπτάω, περιφλύζω, ἐπιτύφω, φλογίζω, εὕω, (ὅθεν τὸ Γαλλ.) havir, ἀφεύω (Ἀριστοφ.). griller, rissoler, flamber.

Καψάλισμα. » Παρόπτησις, φλογισμός, θύψις. l'action de flamber, etc.

Κάψιμον, ἴδε Καύσιμον.

Κάψι (ἀντὶ Καῦσις, ἡ μεγάλη ζέστη). » Καύσων, καῦμα. ardeur, θ. ||. μεγάλη (ὑπερβολική, ἀνυπόφερτη) κάψι'. » Φλογμός, πνῖγος (τό), φλόγωσις. chaleur étouffante (accablante etc.). ||. κάψι' τοῦ παραξυμοῦ, ἴδε Θέρμη.

Καψόνω, ῥ. αὐτοπ. » Καυσόομαι, καυματίζομαι. avoir grand chaud.

Καψούρα (πάθος τῶν φυτῶν καὶ ἰδιαιτ. τῶν γεννημάτων), ἴδε Καπνιά.

Κεδροκούκκουτσον, κ. » Ἀρκευθίς (ἡ). genièvre.

Κέδρος, ὁ. (εἶνε δύο εἰδῶν, τὸ μὲν, κυπαρισσοειδὲς, χωρὶς ἀγκάθια). » Κέδρος (ἡ), κέδρος τοῦ Λιβάνου. cèdre. §. (τὸ δὲ ἀγκαθωτόν, τὸ Τουρκ. Ἀρδίτσι, καὶ κοινῶς ἐν Ἑλλάδι, κέντρος.) » Ἄρκευθος, ὀξύκεδρος (ἡ), κέδρος ἡ μικρὰ (Διοσκορ. ἡ ὁποία εἰς ἰατρικόν τι Γλωσσάρ. ὀνομάζεται Χαμαίκενδρος). genevrier, genièvre. cade.

Κειτάμενος, η, ον. » Κλινήρης, κλινοπετής, κατάκοιτος, (Γρφ.) βεβλημένος, (※ πληρέστερον) ἐπὶ κλίνης βεβλημένος (» Εἶδεν αὐτὴν βεβλημένην, καὶ πυρέσσουσαν, « Εὐαγγ.) alité.

Κελλάρης (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Ἐτυμολόγος), ισσα. » Ταμίας (ὁ), ταμία (ἡ), οἰκονόμος (ὁ καὶ ἡ), σιτομέτρης, σιτοποιός (ἡ). maitre d'hôtel, dépensier, menagère, θ.

Κελλάρι (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Ἐτυμολόγος). » Ταμεῖον καὶ Ταμιεῖον, ὀψοφυλάκιον, ἐδεσματοθήκη, ὀψών. office, θ. garde-manger, dépense, θ. cellier.

Κελλί. » Θάλαμος, κοιτών. cellule, θ.

Κενόνω, ῥ. μετ. (ἐκ τοῦ) Κενόω (Ἡ λέξις ἐφυλάχθη μόνον εἰς τὸ μετάγγισμα τῶν φαγητῶν ἀπὸ τὴν χύτραν εἰς τὰ πινάκια). » Μετεράω, μετακενόω (» Ἔλαβε τὸ τήγανον, καὶ κατεκένωσεν ἐνώπιον αὐτοῦ, καὶ οὐκ ἤθελε φαγεῖν, « Γρφ. Βασιλ. Β', ιγ', 9), μεταγγίζω, διαγγίζω. servir les mets dans les plats.

Κέντημα (τοῦ ὑφάσματος μὲ τὸ βελόνι). » *Ποικιλμός, *ῥαφίδευσις. broderie, θ. §. (τὸ τρύπημα, σούβλισμα, [καταχρ. τσίμπημα] μὲ βελόνι, ἀγκάθι κτλ., καὶ τὸ (καταχρ. ἐπίσης] δάγκαμα τῆς μέλισσας, τοῦ σκορπιοῦ κτλ.). » Νύξις, νυγμός, νυγμή, νῦγμα, κέντημα. piqûre, θ. §. (μεταφορ. ἡ παρακίνησις), ἴδε Κούντημα.

Κεντημένος, η, ον, }
Κεντητός, ή, όν* } » Ποικίλος, ἐνυφασμένος, ῥαφιδευτὸς (Γραφ.), διηνθισμένος, ἀνθι(θει)νὸς καὶ ἄνθινος, κεντητὸς (Ἐπικτ. Ἐγχ.), ζωωτὸς (ὅταν ἔχῃ ζώων σχήματα), στρουθωτὸς (ὅταν ἔχῃ πουλιῶν, καὶ ἑπομένως κατὰ τὴν αὐτὴν ἀναλογίαν) *κλαδωτὸς (ὅταν ἔ-

χῃ κλαδιῶν). brodé, ouvré (κυρ. διὰ τὰ ὑφασμένα).

Κεντίδι (τὸ ἄλλ. Πλουμίδι ἢ Ἐόμπλι. ἢ γεν. Κλαδί). »Ποίκιλμα. broderie, fleur, θ. fleuron, feuillage, ramage (κυρ. ὅταν παριστάνῃ κλαδιά).

Κεντήστρα (ἡ). » Βελονοποικίλτρια. brodeuse, θ.

Κεντρί, ἴδε Σουβλί.

Κεντρόνω, ῥ. μετ. ἴδε Φελιάζω.

Κέντρωμα, ἴδε Φέλιασμα.

Κεντῶ (ὕφασμα μὲ τὸ βελόνι), ῥ. μετ. » Ποικίλλω, ἐνυφαίνω, *ῥαφιδεύω, ἐμπάσσω. broder, brocher. §. (τρυπῶ [καταχ. τσιμπῶ] μὲ τὸ βελόνι, ἀγκάθι, κτλ.). »Κεντάω, νύσσω (-ττω). piquer. ||. 'τὸν κέντησεν (καταχρ. δάγκασεν) ἡ μέλισσα (ὁ σκορπιός, κτλ.). »Ἐπλήγη ὑπὸ μελίσσης (κτλ.). il fut piqué par une abeille. ||. κεντῶ (κτυπῶ μὲ τὰ πτερνιστήρια) τὸ ἄλογον 'να περπατῇ. »Μυωπίζω. aiguillonner. §. (μεταφορ. παρακινῶ τινα), ἴδε Παρακινῶ.

Κένωμα (ἴδε τὸ ῥῆμα). »Μεταγγισμὸς καὶ μετάγγισις (ὄψων, ἐδεσμάτων), μετακένωσις. l'action de servir les mets dans les plats.

Κερὰ (ἐπίθετον, διδόμενον πρὸς τιμὴν εἰς τὰς γυναῖκας, εἰς δὲ τὴν Κωνσταντινούπολιν μόνον εἰς ταῖς γερόντισσαις, ἀντὶ τοῦ ὁποίου εἰς τὴν Ἑλλάδα μεταχειρίζονται τὸ Θειά· οἱ παλαιοὶ εἶχον τὸ Μαῖα). »Δέσποινα, κυρία, madame. §. (σχετικῶς ἡ οἰκοκυρὰ ὡς πρὸς τὰς δούλας 'της). »Δέσποινα, οἰκοδέσποινα, κεκτημένη (Λουκιαν. Ἑταιρ. Διαλ.). la maîtresse de la maison.

Κεραμιδάδικον, Κεραμιδαρειὸν). »Κεραμεῖον, κεραμεικόν. tuilerie.

Κεραμιδᾶς. »Κεραμεύς, πηλοπλάθος, πηλουργός, χυτρεύς. potier. §. tuilier.

Κεραμίδι. »Κέραμος (στεγαστὴρ ἢ κοῖλος. Ἡ λέξις διεσώθη μόνον εἰς τὴν παροιμίαν: » Ὁ πηλὸς ἂν 'δὲν δαρθῇ, κέραμος 'δὲν γίνεται), κεραμὶς (ἡ). tuile, θ. enfaîteau. ||. τὰ κεραμίδια (συνεκδχ. ἡ κεραμιδοσκέπαστη τοῦ 'σπιτιοῦ στέγη). »Κέραμος, κεραμωτὸν κατάῤῥυτον (Πολυβ.), κεραμωτὴ στέγη (Στράβ.). faîtière, θ. ||. κομμάτι κεραμιδιοῦ. »Ὄστρακον. tuileau. ||. φτυάνω κεραμίδια. »Κεραμεύω. fabriquer des tuiles.

Κεραμιδόνω, ῥ. μετ. » Κεραμόω, κεραμιδόω. enfaîter.

Κεραμιδόχωμα. » Κεραμῖτις (γῆ). terre à potier.

Κεραμίδωμα. »*Κεραμίδωσις, *κεράμωσις. enfaîtement.

Κερασηὰ, δ. »Κέρασος (ὁ). cerisier, griottier.

Κεράσι, 'πωρ. »Κεράσιον. cerise, θ. griotte (τὸ χονδρόν, γλυκὸν καὶ μαῦρον), θ. bigarreau καὶ guigne (τὸ τραγανόν).

Κέρασμα. »Οἰνοχοΐα, οἰνοχόημα. l'action de verser à boire.

Κεραστής. »Οἰνοχόος. échanson, qui verse à boire.

Κερατᾶς (ἴδε Κέρατον. Μιχαὴλ ὁ Ψελλὸς συνέγραψε καὶ πραγματείαν, ἐπιγραφομένην: Πόθεν τὸ τοῦ Κερατᾶ ὄνομα). » Κερασφόρος (»Τὸ δὲ κατὰ τοῦ κερασφόρου Πανὸς συντελέσαν ποτέ τινι εἰς ὁμηρόκεντρον, ῥηθήσεταί ποτε σκωπτικῶς καὶ κατὰ Πανικοῦ ἀνδρὸς κοινότερον, »Τοῦ κέρα ἐκ κεφαλῆς ἑκκαιδεκάδωρα πεφύκει,« Εὐσαθ. Ἰλ. Δ, 109. »Καὶ σκῶμμα δὲ ἔστιν ὅτε γίνεται ὁ ἐλαφρὸς, ἐκ τῆς ἐλάφου παρηγμένος καὶ συγκεκομμένος, καθὰ καὶ ὁ κοῦφος καὶ ὁ κενός· δριμύτερον δὲ τούτων εἰ ἢ δειλὸς, ἔτι δὲ ἢ εἰ λαμπρῶς κερασφόρος,« Ὁ αὐτ. Ἰλ. Π. 745), κερατοφόρος, κερατίας, κεράμβυξ, κεράμβολος. cocu.

Κέρατον. »Κέρας-ως (τό). corne, θ. bois (ἰδιωτ. τοῦ ἐλαφιοῦ). §. ἡ γυναῖκά 'του τοῦ ἔβαλε τὰ κέρατα (φρσ. μεταφορ., τῆς ὁποίας ἀνάλογόν τι ἀπαντῶμεν εἰς τὸν Ἀρτεμίδωρον βιβλ. ΙΑ) »Ἡ γυνή σου πορνεύσει καὶ, κατὰ τὸ λεγόμενον, κέρατά [ἴσως κερατᾶν σε] σοι ποιήσει. sa femme le coiffa etc. ||. ἡ ἐλαφίνα

μὲ τὰ χρυσᾶ κέρατα. »Ἡ χρυσόκερως ἔλαφος. la biche aux cornes d'or.

Κερατόνω, β. μετ. (μεταφορ.), ἴδε Κέρατόν.

Κεράτσα). (Σημ. εἰς τὴν Κων-
Κερατσίτσα) σταντινούπολιν πρὸ ἑβδομῆντα χρόνων ἡ λέξις ἦτον ἀκόμη συνώνυμος τοῦ Κερά: τώρα μετέπεσεν εἰς ἄζηλον σημασίαν, χαρακτηρίζουσα τὰς κενοδόξους γυναῖκας, ὅσαι, παρὰ τὴν δύναμίν των καὶ παρὰ τὸν καιρὸν, φιλοτιμοῦνται γελοίως 'νὰ μιμηθοῦν τὰ φερσίματα καὶ τοὺς λόγους τῶν καλλητέρων των. Τὸ ἴδιον ἠκολούθησε ϗ εἰς τὴν Γαλλικὴν λέξιν précieuse, ἀφ' οὗ μάλιστα ὁ ἀθάνατος Μολιέρος ἐπέγραψεν οὕτω μίαν του κωμῳδίαν. Οἱ ἀρχαῖοι δὲν εἶχον, φαίνεται, λέξιν ἰδιαιτέραν δι' αὐτὸ τὸ γελοῖον ἦθος: ἡ καλὴ ἀνατροφὴ τῶν Ἑλληνίδων μας εἴθε 'νὰ καταστήσῃ ϗ εἰς ἡμᾶς περιττὴν τοῦ λοιποῦ τὴν ἀνάγκην της). »Πέρπερος. affectée, pimbêche, mijaurée, bégueule.

Κερατσιτσιά (ἴδε ἀνωτέρω). »Τὸ ἐπιτηδευμένον καὶ περίεργον ἐν λόγοις (πράξεσι, σχήμασι), πλάσμα ϗ σχηματισμὸς φωνῆς (προσώπου κτλ.), περπέρεια καὶ περπερία. afféterie, affectation.

Κερδίζω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. »Κερδαίνω, ἐργάζομαι (»Ἐργασαμένῳ δὲ Διοδότῳ κατ' ἐμπορίαν πολλὰ χρήματα,« Λυσ.). gagner, profiter. ||. ἐκέρδισε πολλὰ (χρήματα) μὲ τὴν τέχνη' της. »Πολλὰ ἐργασαμένην ἀπὸ τῆς τέχνης. ||. καὶ ὅ,τι κέρδιζε κάθε φορὰν ἀπὸ τὴν τέχνη' του. »Καὶ τὸ γινόμενον ἑκάστοτε αὐτῷ παρὰ τῆς τέχνης. ||. τί κέρδισεν ἀπὸ τὴν φιλοσοφίαν; »Τί αὐτῷ περιγέγονεν ἐκ φιλοσοφίας; quel fruit a-t-il retiré de la philosophie? ||. τί κέρδισες μὲ τοῦτο; »Τί σοι πλέον γέγονεν ἐκ τούτου; que vous en a-t-il revenu? ἴδε καὶ Κατορθόνω καὶ Ὠφελῶ. §. κερδίζω τὴν κρίσι' μου. »Αἱρέω (τὴν δίκην), ἀναιρέομαι. gagner sa cause. ||. ἐκέρδισε τὴν κρίσιν' του. »Εἶλε τὴν δίκην. on lui a adjugé gain de cause.

Κέρδος (τὸ). »Κέρδος (τὸ), ἐργασία (»Τῶν ἐργασίας ἕνεκα χρωμένων ταῖς τέχναις,« Ξεν. Ἀπομν.), τὸ γινόμενον, διάφορον (»Τοῦτο γὰρ αὐτῷ τὸ διάφορον εἶναι ἔφη,« Ἀρς. Οἰκον.), χρηματισμός. gain, profit, avantage, fruit, revenant bon, lucre, benéfice.

Κερένιος (ὁ ἀλλ. Ἁγιοκερένιος), α, ον. »Κήρινος, κηρόπλαστος. de cire, ciré.

Κερί (τὸ ἀλλ. Ἁγιοκέρι). »Κηρὸς (ὁ Τυῤῥηνικὸς ἦτον καὶ τὸ πάλαι προτιμότερος τῶν ἄλλων, καθὼς καὶ τῶρα ὁ Οὐενετικός), κηρίον. cire, f. ἴδε καὶ §. Λαμπάδα.

Κερνῶ, Μ. (θὰ) κεράσω, ῥ. μετ. (ἐκ τοῦ) »Κιρνάω ἢ Κεράω. »Ἐγχέω, οἰνοχοέω. verser à boire.

Κερόπανον (ὁ Τουρκ. Μουσαμμᾶς). »Κηρυφάνιον. du bougran.

Κεφαλάγκαθον (ὀνομάζεται κοινῶς ὁ) »Σκόλυμος (διότι, κατὰ τὸν Διοσκορίδην, »Καυλὸν ἀνίησι μακρὸν, περίπλεον φύλλων, ἐφ' οὗ κεφαλὴ ἀκανθώδης,«), ἴδε Σκόλυμπρος.

Κεφαλάκι. »Κεφαλίς, κεφάλιον. petite tête. ||. κεφαλάκι τυριοῦ, (ἡ) κεφαλάκι τυρί. »Τυροῦ τροφάλλιον, τροφαλλίς.

Κεφαλάρης (ἡ), εἶδος ὀψαρίου, (ἄλλως) Κεφαλᾶς, ἴδε Συνόδι. 2) (ὁ σφοδρὸς κεφαλόπονος), ἀλλ' εἰς τὴν σημασίαν ταύτην, ὀρθότερον νομίζω 'νὰ γράφηται Κεφαλαργιὰ, ὡς ἐκ τοῦ) »Κεφαλαλγία.

Κεφαλάρι. ||. τὸ τοῦ ὑφάσματος ϗ ἰδίως τῆς ζώνης. »Ἀκροζώνιον. ||. τὸ τοῦ νεροῦ, ἴδε Κρουνιά.

Κεφαλᾶς. »Μεγαλοκέφαλος. qui a une grosse tête. ||. (ὡς οὐσ.) εἶδος ὀψαρίου, ἄλλως Κεφαλαρηά, ἴδε Συνόδι.

Κεφάλι (ὁ Πλουτ. Συμποσιακ. Β'. ἀναφέρει πλῆρες τὸ) »Κεφάλιον (ὑποκορ. τοῦ) »Κεφαλὴ, κάρη κάρα ϗ κάρηνον (ποιητ.). tête, f. ||. πέφτω μὲ τὸ κεφάλι. »Ἐγκύπτω. donner

tête baissée (à corps perdu), ἴδε ᾗ Καταχέφαλα. ‖. 'δὲν σηκόνω κεφάλι (ἀπὸ ταῖς δουλειαῖς, ἀπὸ τὸ βιβλίον κτλ.). »Οὐδ' ἀνανεῦσαί μοι ἐξεγένετο· »"Ολος πρὸς τοῖς βιβλίοις ὤν. collé sur les livres. ‖. βάλλω τὸ κεφάλι μου (φρσ.). »Τὴν κεφαλὴν παρατίθεμαι. je parie ma tête a couper (qui est la gageure d'un fou). ‖. βάλλω τὸ κεφάλι μου 'ς τὸ σακκὶ (φρσ.), ἴδε Βάλλω. §. (συνεκδοχ.) ἔχει τόσα κεφάλια ζῶα, 'γίδια, πρόβατα, κτλ. »Κτήνη, θρέμματα. il a (il possède) tant de chefs (pièces).

§. ἕνα κεφάλι λάχανον. » Κράμβης κεφαλίς. pomme de chou. ‖. τὸ κεφάλι τῆς παππαρούνας. »Κωδία (» Κουδέα, λέγει ὁ Σχολ. τοῦ Θεοκρ.. Εἰδ. ΙΑ'. 56, ἐλέγετο κοινῶς καὶ εἰς τὸν καιρόν 'του), (ὁ "Ομηρ. 'τὸ ὠνόμασεν ὡσαύτως) κάρα (»Μήκων δ' ὡς ἑτέρωσε κάρη βάλλει«). tête de pavot. ‖. κεφάλι σκόρδον (ἢ) σκόρδου. »Γελγὶς (ἡ), κεφαλὶς, ἄγλις-ιθος (ἡ), μώλυζα. tête d'ail. ‖. κεφάλι τυρὶ (ἢ) τυριοῦ. »Τροφαλλὶς (τυροῦ). pièce de fromage. ‖. κεφάλι ζάχαρι. » Κῶνος σακχάρου. pain de sucre. §. (τὸ διάφορον καὶ τὸ κεφάλι). » Κεφάλαιον (»'Ως ἐξὸν μὴ ἀποδιδόναι τὸ παράπαν τῷ δανεισαμένῳ μήτε τόκον μήτε κεφάλαιον,« Πλάτ. Νομ. Η'), ἀρχαῖον. capital, fond, principal.

Κεφαλιάτικον. » 'Επικεφάλαιον, (ἀναλογεῖ κατά τι καὶ μὲ τὸ) μετοίκιον. capitation, θ.

Κεφαλόβρυσον (ἢ ἄλλ. Μάννα τοῦ νεροῦ), ἴδε Κρουνιά.

Κεφαλοκόλωνον, ἴδε Κεφαλόστυλον.

Κεφαλόπονος (ὁ ἄλλ. Πονοκέφαλος), πάθ. » Κεφαλαλγία, κεφαλῆς ἄλγημα (Παυσαν.), κεφαλαία (ἰδιαιτ. ὁ χρονικὸς καὶ δυσίατος), ἡμικρανία (ὅταν πονῇ μόνον τὸ 'μισὸ' μέρος). mal à la tête, migraine, θ. ‖. εἶναι μὲν νόστιμον, φέρνει ὅμως κεφαλόπονον. »'Ηδὺ μὲν, κεφαλαλγὲς δὲ (Ξενοφ. Ἀναβ. Β').«

Κεφαλόπουλον, 'ψ. ἴδε Γυλάρι.

Κέφαλος, 'ψ. » Κέφαλος (κυρ. ἢ Σφυρίδα), ἴδε τὴν λέξιν. muge, meuge, meunier; têtard, cabot καὶ chabot; muxon, chelue, same.

Κεφαλόστυλον (ἀντὶ Στυλοκέφαλον). »Κιονόκρανον, ἐπίκρανον. chapiteau (d'une colonne).

Κεφαλοτράπεζον. » 'Η ἀνωτάτω (πρώτη) χώρα, πρωτοκλισία (»"Οταν κληθῇς ὑπό τινος εἰς γάμους, μὴ κατακλιθῇς εἰς τὴν πρωτοκλισίαν,« Εὐαγγ.), προεδρία, ὑπατικὴ χώρα (Πλούτ.). le haut bout de table, la place d'honneur. ‖. βάλλω (καθίζω) εἰς τὸ κεφαλοτράπεζον. » Προκατακλίνω. donner la prémière place (la main) à table. ‖. κάθημαι 'ς τὸ κεφαλοτράπεζον. »Προκατακλίνομαι. avoir (s'asseoir à) la prémière place à table.

Κεχρὶ, γέν. » Κέγχρος (ὁ καὶ ἡ). millet.. ‖. κεχρὶ τῆς Ἰταλίας, ἴδε Καλαμπόκι (εἰς τὸ Παράρτημα).

Κηκίδι, ἰατρ. (ἀπὸ τοῦ) » Κηκίδιον (ὑποκορ. τοῦ) » Κηκὶς-ίδος (ἡ). noix de galle, θ.

Κηλάϊδισμα (ἀπὸ τοῦ) »Κελάδημα. » 'Ωδή. chant (des oiseaux), ramage.

Κηλαϊδῶ, ῥ. ἀμ. (ἀπὸ τοῦ) » Κελαδέω (»Εὔηχα κελαδοῦσι,« Λουκιαν.), »"Αδω. chanter.

Κῆπος (τὸ Τουρκ. Μποστάνι ἢ ὁ Μπαγτσές). » Κῆπος, φυτώριον, φυτοκομεῖον, λαχανόφυτον ἢ δενδρόφυτον, φυταλιά. potager, verger, ἴδε καὶ Περιβόλι.

Κηροψάλιδον (τὸ ἄλλ. Ψαλιδοκέρι), ἐργ. ('Η λέξις εἶν' 'Ελληνικωτάτη, ἂν καὶ 'δὲν ἀναφέρεται εἰς τὰ συγγράμματα τῶν ἀρχαίων. Ἴσως ὁ) »'Επαρυστὴρ ἢ 'Επαρυστρὶς (τῆς Γρφ. ἐχρησίμευε καὶ ὡς κηροψάλιδον). mouchettes, θ. πλ.

Κήρυκας, (ἀπὸ τοῦ) »Κῆρυξ-υκος (ὁ Διαλαλητῆς [ἴδε τὴν λέξιν]. ὀνομάζεται, κατὰ συνεκδοχικὴν μετωνυμίαν, εἶδος θαλασσινοῦ, τὸ ὁποῖον καὶ παρὰ τῶν ἀρχαίων διὰ τὴν αὐ-

τὴν αἰτίαν) » Κῆρυξ (ὠνομάζετο). **buccin.** (Εἰς τὸ αὐτὸ γένος ὑπάγεται καὶ ἡ) »Πορφύρα (ἄλλο εἶδος θαλασσινοῦ). **pourpre,** ἴδε ἢ Κοχλιός.

Κιβοῦρι, ἴδε Ξυλοκρέββατον.

Κιθάρα, ἐργ. μουσ. »Κιθάρα. **guithare** ἢ **guitare,** θ.

Κίλικας (ἢ Κοίλικας ἢ Κύλικας), πάθ. » Αἱμαλὼψ (Ἱπποκρ.), *αἱμαλώπις, ἢ *αἱμαλωπία.

Κινδυνεύω, ῥ. οὐδ. » Κινδυνεύω. **courir risque (fortune, hasard).** ‖. κινδυνεύω τὴν ζωήν μου. » Τὸν περὶ ψυχῆς (σωτηρίας, τῶν ὅλων, τὴν ἐσχάτην) τρέχω, (καὶ παροιμ. ἀπὸ τοῦ λαγωοῦ) » Τὸν περὶ κρεῶν θέειν.« **courir risque etc.**

Κίνδυνος. »Κίνδυνος, δεινόν. **danger, peril, risque.**

Κίνησις, πάθ. ἴδε Διάῤῥοια.

Κινητικὸν (ἰατρικὸν), ἴδε Καθάρσιον.

Κινῶ, ῥ. μετ. (μόνον εἰς τὴν φράσιν: Κινῶ ἀγωγὴν ἢ κρισολογίαν κατά τινος), ἴδε Ἐγκαλῶ. §. ῥ. ἀμ. ἢ μέσ. (ἀρχινῶ, ἐβγαίνω εἰς τὸν δρόμον μου). »Στέλλομαι, κινέω (μεταγ. »Καὶ ἐκίνησεν ἐκεῖθεν Ἅβραμ εἰς γῆν πρὸς λίβα.« Γραφ. Γεν. »Οὐδέ πω κεκινηκότων ἐκ τῆς οἰκείας τῶν Κελτῶν,« Πολύβ. Β΄, κβ΄), ὁρμάομαι (Ξενοφ.). **se mettre en route,** ἴδε καὶ Ξεκινῶ, καὶ Σηκόνω. ‖. ἐκίνησα ἴσια διὰ τὴν πόλιν. » Ἐστάλην εὐθὺ τῆς πόλεως,« Αχ. §. ῥ. μετ. τρτπρσ. (διὰ τὴν ἐνέργειαν τοῦ καθαρσίου), ἴδε Ἐνεργῶ.

Κίσσα, π. (διαφέρει τῆς Καρακάξας). »Κίσσα καὶ (Ἀττ.) Κίττα. **pie,** θ. **agace,** θ.

Κισσὸς, φ. » Κισσὸς καὶ (Ἀττ.) Κιττός. **lierre.**

Κισσόφυλλον (ἀπαράλλακτον φέρεται ἐν τῇ Γ΄, βίβλ. τῶν Μακκαβ. ὡς »παράσημον τοῦ Διονύσου:«).

Κίτιρνος (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), η, ον, ἴδε Κίτρινος, κτλ.

Κιτριὰ, δ. » Μηλέα ἡ Μηδικὴ ἢ Περσικὴ (» Τῆς δὲ Μηδικῆς μηλέας ὁ καρπὸς οὐκέτι μῆλον Μηδικὸν, ἀλλὰ κιτρίον ὑπὸ πάντων ὀνομάζεται, « Γαλ. Τ. ιγ΄, σελ. 209), κιτρέα (Γεωπον.), κίτριον (»Τὸ κιτρίον ἀκάνθας ἔχει περὶ τὰ φύλλα,« Θφρ. (;)). **citronnier.**

Κιτρινάδα (ἡ ἰδιότης τοῦ κιτρίνου). »Ὦχρος, ὠχρότης, ὠχρίασις. **couleur jaune.** §. (συνεκδχ.), πάθ. » Ἴκτερος (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Ἀττικήν). **jaunisse,** θ. ‖. ἔχω κιτρινάδα. »Ἰκτεριάω ἢ Ἰκτεράω (Διοσκορ.). **avoir la jaunisse.**

Κιτρινάδι (τοῦ αὐγοῦ), ἴδε Κροκάδι.

Κιτρινιάρης, α, ικον. » Ὠχριῶν, ὠρακιῶν, ἰκτεριῶν, ὠχρίας (Ἀριστοτ.). **qui a les couleurs jaunes (un visage pâle).**

Κιτρινίζω, ῥ. μετ. »Ὠχραίνω(-όω). **jaunir,** §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Ὠχριάω. **jaunir, devenir jaune (pâle).**

Κιτρίνισμα. »Ὠχρίασις. **l'action de jaunir.**

Κίτρινος (προφ. κοιν'. Κίτιρνος), η, ον, (ἀπὸ τοῦ) »Κίτριος (κυρ. ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ κίτρου). » Χρυσοειδὴς, ὠχρός. **jaune.** ‖. εἶμαι κίτρινος. » Ὠχριάω. **être jaune, avoir la couleur jaune.**

Κιτρινωπὸς, ή, όν. » Ὕπωχρος, ὠχροειδὴς, κιῤῥὸς, μήλινος. **jaunâtre.**

Κίτρον, καρπ. (παλαιότερα ὠνομάζετο) »Μῆλον Μηδικὸν (»Μῆλα Μηδικὰ, τὰ νῦν Κίτρα,« λέγει ὁ Φρύνιχ.) ἢ Ἰνδικὸν ἢ Περσικὸν (καὶ ἐταυτίζετο μὲ τὸ λειμῶνι, τοῦ ὁποίου τῷ ὄντι δὲν διαφέρει εἰμὴ κατὰ τὸ μέγεθος). »Χρυσοῦν μῆλον καὶ (μονολεκτ.) Χρυσόμηλον (διὰ τὸ χρῶμά του, μολονότι ἡ λέξις προσδιωρίσθη καλλήτερα εἰς τὸ Πορτοκάλλι). »Κίτριον, μῆλον κίτριον, (τοῦ Θεοφράστου τὸ) κεδρόμηλον (ὑποτίθεται ἐσφαλμένον ἀντὶ) κιτρόμηλον (Γεωπον.). **cedrat, poncire,** ἴδε καὶ Κιτρηά.

Κίχλα (εἰς τὴν Πελοπόννησον προφ. Τσίχλα), π. » Κίχλη (εἶνε πάμπολλα εἴδη). **grive,** θ. **mauvis**

ou roselle ; draine ou drenne (τὸ μεγαλήτερον ἀπ' ὅλα) ; litorne ou tordelle. §. ψ. » Κίχλη (ἡ θαλασσία). grive (paon) de mer.

Κλαβανή, ἴδε Καταρράκτης.

Κλαδάκι. » Θρήξ, κλαδίσκος, κλῶναξ, κλωνίον, κλωνάριον. rameau.

Κλάδεμμα. » Κλάδευσις, κλαδεία. taille, θ. ébranchement.

Κλαδευτήρι, ἐρρ. » Δρεπάνιον, πρασόκουρβον; κλαδευτήριον, μάρρον (Ἡσύχ.). serpe, θ. serpette (τὸ μικρότερον), θ. croissant.

Κλαδευτής. » Κλαδευτήρ. celui qui fait la taille.

Κλαδεύω, ῥ. μετ. » Κλαδόω(-έω, -άω, -είω), κλωνίζω, κολάζω. tailler (la vigne), ébrancher. ‖. κλαδεύω βαθειά. » Βραχυτομέω (οὐ ἐναντίον τὸ) » Μακροτομέω (Θεοφρ.).

Κλαδί. » Κλάδος, κλών, ὠνὸς (διαφέρει τοῦ) ἀκρέμων, πτόρθος, ὄρπηξ. branche, θ. §. (μεταφ. τὸ κεντητὸν), ἴδε Κεντίδι.

Κλαδωτός, ἡ, ὄν, ἴδε Κεντημένος.

Κλαίω, Μ. (θὰ) κλαύσω (ὁ πθ. πρκ. τῆς μτχ. Κλαμμένος καὶ Κλαυμένος), ῥ. ἀμ. » Θρηνέω, ὀδύρομαι, δακρύω, κλαίω καὶ (Ἀττ.) κλάω, πενθέω, μύρομαι (ποιητ.). pleurer, ἴδε καὶ Μυρολογῶ. §. (συνεκδοχ.) ἴδε Κακοτυχίζω. §. κλαίομαι, ῥ. μέσ., ἴδε Παραπονοῦμαι καὶ Προσκλαίομαι. §. κλαίει τὰ σκυλιά, ἴδε Θυρλιάζω.

Κλάμμα (ἀπὸ τοῦ) » Κλαῦμα (» Ἀνακλαίοντος δὲ τοῦ παιδὸς, κίσσα ἡ ὄρνις ἐμιμεῖτο τὰ κλαύματα, » Παυσαν. Η, 12), κλαυθμὸς, ὀδυρμός. pleurs, l'action de pleurer.

Κλαμμένος (ἀπὸ τοῦ) » Κεκλαυμένος (» Τροφὸν δ' ὁρῶ κεκλαυμένην, » Σοφοκλ. » Κεκλαυμέναι πρὸς οἶκον ἥξεσθ', » ὁ αὐτ. Οἰδ. Τυρ.), η, ον, ἴδε Δακρυσμένος.

Κλανιάρης, α, ικον, ἴδε Πορδαλᾶς.

Κλάνω (ἐκ τοῦ Κλάζω τὸ Ἠχῶ), Μ. (θὰ) κλάσω (ὁ πθ. πρκ. τῆς μετ. Κλασμένος), ῥ. ἀμ. » Πέρδω(-ομαι), ἀποπέρδω, φύσαν ἀφίημι, βδέω, βδύζω, διαπέρδω, ἀποφυσάω, ἀποφυσάω. peter, vesser, lâcher un vent (un pet, une vesse).

Κλάσιμον. » Ἀποφύσησις, πέρδησις. l'action de peter (etc.).

Κλαψιάρης, α, ικον. » Κλαυθμώδης (Ἱπποκρ.), κλαυσίων, ὀδύρτης (Ἀριστοτ. Φυσιογν.). pleureur. §. ἴδε Παραπονιάρης.

Κλάψιμον (ἀντὶ Κλαυθμὸν), ἴδε Κλάμμα καὶ Μορθολόγι.

Κλαψοπούλι, τ. (ἀπὸ τὸ γένος τῶν Μπούφων). » Ἐλεὸς. effraie ou effraye, fresaie, chouette des clochers, hibou d'église.

Κλειδαριά (ἡ ἀλλ. Κλειδωνιά). » Κλεῖθρον, κλείδωμα, (κυρ. ἡ) βαλανοθήκη (τῶν ἀρχαίων, ἴδε κατωτέρω). serrure, θ. cadenas (ἡ κρεμαστή).

Κλειδί (ἀπὸ τοῦ) » Κλειδίον (ὑποκορ. τοῦ) » Κλεὶς-ειδὸς (ἡ), (Σημ. Οἱ παλαιοὶ ἔκλειδοναν ἀπλῶς τὰς θύρας των, καὶ ἑπομένως τὴν χρῆσιν τοῦ εἴδους μας κλειδιοῦ ἐξετίλει παρ' αὐτοῖς ἡ βαλανάγρα (ἐργαλεῖον ἀρκετὸν, μὲ τὸ ὁποῖον ἔβγαζαν τὴν βάλανον ἀπὸ τῆς βαλανοθήκης, καὶ τοὺς ἐγρηγόρους μόνον διὰ τὸ ἄνοιγμα. Τοῦ τοιούτου κλειδώματος ἴχνη σώζονται καὶ τὴν σήμερον εἰς τὴν Ἀττικήν). clef, θ. §. (φράκτης ποταμοῦ κτλ. μὲ θύραις). » Κλεῖθρον, ἄρις, καταρράκτης. écluse, θ.

Κλειδοκόκκαλον (τὸ κόκκαλον, ὅπου ἑνόνει τοὺς ὤμους μετὰ στήθος). » Κλεὶς-ειδὸς (ἡ). clavicule (du gosier).

Κλειδόνω, ῥ. μετ. » Κλειδόω, κλείω. fermer à clef.

Κλειδοστομιάζω, ῥ. ἀμτ. » Ἀπόπληκτος γίνομαι τὰς γνάθους (Ἀριστοφ.), ἀφωνίᾳ συνέχομαι, φιμοῦμαι. perdre la parole.

Κλειδοστόμιασμα. » Ἀφασία. perte de la parole.

Κλείδωμα. » Κλείδωσις. l'action de fermer à clef, fermeture, θ.

Κλειδωμένος, η, ον. » Κλειστός, κεκλεισμένος. enfermé à clef, sous la clef.

Κλειδωνᾶς. » Κλειδοποιός, κλειθροποιός. serrurier.

Κλείδωνας, ἴδε (ὀρθότ.) Κλήδονας.

Κλειδωνιά, ἴδε Κλειδαριά.

Κλείδωσις (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Σουΐδας). » Ἄρθρον, ἁρμός, γόμφος, γόμφωσις(-μα), συμβολὴ ὀστέων. jointure, θ. joint, articulation, article.

Κλείσιμον (τὸ ἄλλ. Σφάλισμα). » Κλεῖσις, κατάκλεισις. fermeture, θ. clôture, θ. l'action d'enfermer. ‖. κλείσιμον πληγῆς. » Συνούλωσις. cicatrisation.

Κλεισμένος, η, ον. » Κλειστός, κεκλεισμένος, ἔγκλειστος, κατάκλειστος. §. » Μεμυκώς, συμμεμυκώς, συμπεπτωκώς. fermé, enfermé. ‖. θύρα κλεισμένη. » Θύραι πρόσκειμεναι.

Κλεισοῦρα (ἡ λέξις, ἐξελληνισθεῖσα ἀπὸ τοῦ Λατιν. clausura, ἐσήμαινεν εἰς τοὺς Βυζαντινοὺς μάλιστα χρόνους, ὀχύρωμα ἢ φρούριον εἰς τὸ στενώτερον μέρος λαιμοῦ ὄρους. » Τὰς τῶν στενῶν παρόδους ἤγουν τὰς λεγομένας Κλεισούρας, Λέων Τακτ.). » Πύλαι, κλεισώρεια (-ιον), φάραγξ (ὄρους). gorge d'une montagne, θ. ἴδε Στενόν.

Κλείω (τὸ ἄλλ. Σφαλίζω), ῥ. μετ. » Κλείω. ἐγκλείω. §. συγκλείω. fermer, enfermer. clorre. ‖. κλείω τὴν θύραν. » Τὰς θύρας προστίθημι. ‖. (ηὗρε) τὴν θύραν κλεισμένην. » Τὰς θύρας ἐπικειμένας (Ἡλ.), ἢ — προσκειμένας. il a trouvé porte close (καὶ μεταφορικώτερον) un visage de bois. ‖. κλείω ἔξω. » Ἐκκλείω, ἀποκλείω. fermer la porte sur le (au) nez de quelqu'un, lui refuser la porte. ‖. κλείω τὰ μάτια (ψυχομαχοῦντος). » Καθαιρέω (» Συμβάλλω) τοὺς ὀφθαλμούς. ‖. ἂν τὰ κλείσῃ μόνον ὁ γέρος (ἐκλείπῃ, καὶ μεταφρ., ἂν ἀποθάνῃ δηλ.). » Ἦν καταμύσῃ μόνον ὁ πρεσβύτης. il n'aura pas sitôt les yeux clos, que... ‖. δὲν ἠμπόρεσα νὰ κλείσω ἠμάτι ὅλην νύκτα (φρσ.). » Οὐδὲ καταμῦσαί μοι ἐξεγένετο. je n'ai pas clorre l'œil de toute la nuit. ‖. ὡς οὗ νὰ κλείσῃς τὸ ἠμάτι σου, (φρσ.). » Θᾶττον ἢ καταμῦσαι, ἐν ἀκαρεῖ. ‖. κλείω τὸ βιβλίον. » Πτύσσω τὴν βίβλον. §. κλείομαι. » Κλείομαι, συγκλείομαι, μύω, συμμύω, συμπίπτω. fermer, se fermer. ‖. (τὸ παράδειγμα) ἔκλεισε κάλυξ τὰ βαθέως κλεισθῆναι ἦν, ἢ θαλ. ‖. τὸ ἄνθος τοῦτο τὴν μὲν νύκτα κλείει, ἅμα δὲ ἀνατείλῃ ὁ ἥλιος, ἀνοίγει. » Τοῦτο δὲ τὴν μὲν νύκτα συμμύει, ἅμα δὲ τῷ ἡλίῳ ἀνιόντι διοίγνυσθαι πέφυκε. ‖. ἔκλεισε ἡ πληγή του. » Συνεσάλλεται, συνουλώθη, μέμυκε. se ferma, se cicatrisa.

Κλεμαξίδα (τὸ Τουρ. φουλλ-μασούρι), φ. (ἀπὸ τὸ γένος τῆς ἀμπέλου, ἥτις παρέχει πολλὰ εἴδη). » Κληματίς, κληματῖτις, ἀμπελίνη (Θεοφρ.). §. ἄμπελος ἡ μέλαινα, οἰνάνθη. clématite, θ. viorne, θ. filipendule, θ. œnanthe, θ. herbe aux gueux, θ. viorne des pauvres, θ. §. pervenche, pucelage, violette des sorciers, ἴδε καὶ παράδ. Βρουνιὰ καὶ Σμιλάγκι.

Κλεφτάτα, ἐπ. » Κλέπτων (-ουσα, -οντες, κτλ.), κλέβδην. à la dérobée, ἴδε καὶ Κρυφά.

Κλέφτης, τρα, τικον. » Κλέπτης, κλέπτρια, κλώψ, λωποδύτης (ἰδιαιτ. ὁ τῶν φορεμάτων). §. » Λῃστής, ὁδοστάτης, ὁδοσκόπος, φωρ-ωρός (ποιητ.). voleur, bandit, brigant. §. voleur de grand chemin. ‖. κάμνω (μετέρχομαι, ἐπιτηδεύω) τὸν κλέφτην. » Κλωπεύω (Ξενοφ.), λῃστεύω. exercer des vols (des brigandages). ‖. πιάνω (ἐξεφάλλω) τινὰ κλέφτην. » Φωράω. surprende (un voleur). ‖. ἐπάστρευε τοὺς κλέφτας (τοὺς ἐξωλόθρευσε δηλ. ἀπὸ τὸν τόπον) » Τὸ λῃστρικὸν (τὰ λῃστήρια) καθῄρει. ‖. τὸν κλέφτην οἰκοκύρη (φρσ.). au plus larron la bo-

|| ἐβγάλλει ὁ κλέφτης τὴν φωνὴν, 'να φοβηθῇ ὁ 'νοικοκύρις (παροιμ.). » Οἱ φῶρες τὴν βοὴν «.

Κλέφτικος, η, ον. » Κλεπτικὸς, ληστι(στρι)κὸς, φώριος. **qui appartient (qui convient) aux (qui concerne les) voleurs (les brigants).**

Κλεφτοκάϊκον. » Ἐπακτροκέλης, ἐπακτρὶς, ληστρὶς (ναῦς), μυοπάρων, γαυλὸς, λιβυρνὶς, πειρατικὸν πλοῖον. **brigantin, câpre, senau.**

Κλεφτοφάναρον. » Δέλετρον. **lanterne sourde, f.**

Κλέφτω, Μ. (θὰ) κλέψω (ὁ πθ. πρκ. τῆς μτχ. Κλεμμένος), ῥ. μετ. » Κλέπτω, κλωπεύω, συλάω, λωποδυτέω (κυρ. φορέματα), ἐκκλέπτω. **voler, dérober.** || κλέφτω ἀπὸ τὰ ἔξοδα (ὅταν ἦμαι ἐπιστάτης). » Παρυφαιρέω. **rapiner.**

Κλεψιὰ (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Μοσχόπουλος). » Κλοπὴ, κλέμμα, κλοπεία. **vol, larcin.** §. » Ληστεία. **brigandage.**

Κλεψίμαιον. » Κλοπιμαῖον, φώριον, κλέμμα, κλοπαῖον, κλεμμάδιον (Πλατ. Νομ.), κλεψιμαῖον (Παλλαδ. Λαυσ.). **vol, larcin, chose volée.**

Κλέψιμον, ἴδε Κλεψιά.

Κλήδονας (καὶ ἡ λέξις ἢ τὸ πρᾶγμα διεσώθη μέχρις ἡμῶν ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων). » Κληδών-όνος (ἡ), κληδονισμὸς καὶ κληδόνισμα (Γραφ.). **pronostic, présage, augure.** || ἐβγάλλω τὸν κλήδονα. » Κληδονίζομαι. **tirer des présages, pronostiquer, augurer.**

Κλῆμα. » Κλῆμα, ὄσχη ἢ ὄσχος (κυρ. τὸ κομμένον, ὅταν ἔχῃ ἢ σταφύλια), πυθμὴν-ένος (» Ἐν τῇ Μαργιανῇ τὸν πυθμένα φασὶν εὑρίσκεσθαι τῆς ἀμπέλου πολλάκις δυεῖν ἀνδρῶν ὀργυιαῖς περιληπτόν, « Στρ. ιά. Β'.). **cep.** §. **sarment.**

Κληματαρηὰ, ἴδε Ἀράνα.

Κλημματόφυλλον, ἴδε Ἀμπελόφυλλον.

Κλημματοΐδα. » Κληματὶς-ίδος (ἡ). **petit sarment (de vigne); le menu bois de la vigne.**

Κληρονομιά. » Κλῆρος, κληροδοσία, κληρονομία, κλήρου διαδοχὴ, κληρονόμημα. **héritage, succession, patrimoine.** || ἀφίνω κληρονομίαν. » Κληροδοτέω. **léguer.**

Κληρονομικὰ, ἐπ. » Κληρονομικῶς, κατὰ κληρονομίαν, κατὰ κλήρου διαδοχήν. **par droit de succession.**

Κληρονομικὸς, ἡ, όν. » Κληρονομικός. **héréditaire.**

Κληρονόμος. » Κληρονόμος, ἐπίκληρος (εἰς τὰς Ἀθήνας ἐλέγετο κυρ. ἡ μοναχοκόρη). **héritier.**

Κληρονομῶ, ῥ. μετ. » Κληρονομέω. **hériter de, recueillir la succession.**

Κλίνω, ῥ. ἀμ. αὐτοπ. ἴδε Γέρνω ἢ §. Στέργω. || οἱ ἄνθρωποι ἔκλιναν περισσότερον πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους. (ὁ Θουκυδίδης βιβλ. Β'. τὸ ἐξέφρασε παράξενα :) » Ἡ εὔνοια τῶν ἀνθρώπων ἐποίει μᾶλλον εἰς τοὺς Λακεδαιμονίους (ἀλλὰ μήπως τοῦτο ἐγράφετο ἐπήει;) «.

Κλίσις. » Ῥοπὴ, κλίσις. **inclination, penchant**, ἴδε ἢ Ἀγάπη.

Κλουβὶ (ἐκ τοῦ) » Κλωβίον (ὑστερογ. τοῦ) » Κλωβὸς, γαλεάγρα (τὸ σιδερένιον διὰ τὰ θηρία), κύρτη, κύρτος. **cage.**

Κλουβιάζω, ῥ. αὐτοπ. (κυρ. διὰ τὰ αὐγά). » Οὔριος γίγνομαι, διαφθείρομαι, ἐξουρίζομαι, διαφθείρομαι. **couvir, tourner.**

Κλούβιος, α, ον (κυρ. αὐγόν). » Διεφθορὸς, ὑπήνεμον καὶ ὑπηνέμιον, κυνόσουρον, οὔρινον καὶ οὔριον, ἐξούριον, ἐξουρήσαν, ζεφύριον. **couvi, tourné.** §. (μεταφορ.) κλούβιον κεφάλι (ἀντὶ τοῦ Ἄδειον, Ἄμυαλον, Ἀνόητον), ἴδε Ἐλαφρόμυαλος.

Κλωθογυρίζω, ῥ. μετ. ἴδε Στριφογυρίζω. §. ῥ. ἀμ. ἴδε Τριγυρίζω.

Κλωθογύρισμα, ἴδε Στριφογύρισμα.

Κλώθω, ῥ. μετ. ἴδε Γνέθω καὶ Στρήφω.

Κλωνάρι } Κλωνί }, ἴδε Κλαδί.

Κλωνή (τὸ Τουρκ. Κάτι, ἡ ἁπλῆ κλωστή, ἀπὸ τὴν ὁποίαν σύγκειται ἄλλη διπλῆ, τριπλῆ καὶ καθεξῆς. Ὁ Ξενόφων, τὸ ἐκφράζει διὰ τοῦ) » Λίνον (ὅθεν Δωδεκάλινον, τὸ δωδεκάκλωνον, Ἐννεάλινον, Ἡ.). point, ἴδε καὶ Τόνος.

Κλῶσσα (κυρ. ὄρνιθα. Ἡ λέξις εἶνε πεποιημένη ἐκ τοῦ » Κλώζουσα). »Ἐπωάζουσα (ὄρνις), φωλὰς (Σουΐδ., ὅστις ἐπιφέρει: » Σημαίνει δὲ τὴν κατοικίδιον ὄρνιν, τὴν ἐπωάζουσαν καὶ κλωσσῶσαν, «). (poule) couveuse. §. (μεταφορ. ἕνας τῶν ἀστερισμῶν), ἴδε Πούλεια.

Κλώσιμον, ἴδε Γνέσιμον ἢ Στρήψιμον.

Κλώσισμα. »Ὁ τοῦ ἐπωάζειν χρόνος, τὸ ἐπωάζειν, ἐπώασις, ἐπωασμός, νεοττεία. incubation.

Κλωσσοποῦλι, ἴδε Ὀρνιθοπ.ῦλι.

Κλῶσσι, ἴδε Κρόσσι.

Κλωστή. » Λίνον (κυρ. ἡ λιναρένια), μήρινθος (ἡ), ῥάμμα, μίτος, νῆμα, κλῶσμα, κλωστὴ (κρόκη). fil, filament (ἡ κομμένη).

Κλώστης, ἐργ. » Κλωστήρ-ῆρος (ὁ). fuseau (de fer).

Κλωσῶ, ῥ. μετ. »Ἐπωάζω, νεοσσεύω(-ττεύω). couver.

Κλωτσιά. »Λακτισμός, λάκτισμα, λαγμός (ποιητ.). coup de pied, ruade, θ. ‖. μὲ ταῖς κλωτσιαῖς, ἐπ. » Λάξ. à coups de pied.

Κλωτσῶ, ῥ. μετ. » Λάξ ἐντείνω, λακτίζω, ἐνάλλομαι. lâcher (donner d') une ruade, ruer, regimber.

Κνηκάτος, η, ον. » Κνηκώδης, κνηκοειδής, κνηκός. rouge foncé (vif), ἴδε καὶ Κατακόκκινος.

Κνῆκος, φ. (ὁ ἄγριος κρόκος, καὶ ἕνα εἶδος γαϊδουράγκαθου, μὲ ἄνθη κίτρινα, χρήσιμον εἰς τυροκομίαν. Δὲν ἠξεύρω ἂν σώζεται ἡ λέξις, τῆς ὁποίας ὅμως ἔχομεν τὸ παράγωγον Κνηκάτος). »Κνῆκος. safran bâtard.

Κόθρος, ἴδε Κοσκινόγυρος.

Κοιλαρᾶς, τοῦ, ἄδικον. »Γάστρων, προγάστωρ, φύσκων, γαστροπίων (Δίων Κασ.). ventru.

Κοιλιά. » Κοιλία, νηδύς-ύος (ἡ), γαστήρ-τρός (ἡ). ventre. §. sein (κυρ. τῆς ἐγγαστρωμένης).

Κοίλισμα, γεωργ. (τὸ διπλοῦν -τριπλοῦν ἀλλεπαλλήλως σκάψιμον τῆς γῆς, πρὸς δενδροφυτείαν καὶ ἰδίως ἀμπελοφυτείαν). »Ἀνασκαφή. effondrement. ‖. κόφτω κοίλισμα. » Ἀνασκάπτειν. effondrer.

Κοιλίτσα (ἡ). »Γαστρίον, γαστρίδιον. petit ventre.

Κοιλὸν (τὸ γνωστὸν μέτρον, περιέχον 24 ὀκάδ. Τουρκ.). » Μόδιος (σώζεται εἰς τὴν Ἑλλάδα, πλὴν σημαίνει ἰδανικῶς μόνον τὴν ποσότητα 336 ὀκάδ. Ὁ παλαιὸς ἐχωροῦσε τὸ ἕκτον τοῦ μεδίμνου, καὶ τὸ τρίτον τοῦ ἀμφορέως, κατὰ δὲ τὸν γεωμέτρην Ἥρωνα 40 λίτραις ὁ σπόριμος), μέδιμνος (ἐχωροῦσε 48 χοίνικας). boisseau, muid, sêtier (χωρεῖ 240 λίτραις).

Κοιλοπόνημα. » Ὠδὶς καὶ Ὠδίνδῖνος (ἡ). mal (douleur, travail) d'enfant ou d'enfantement.

Κοιλοπονῶ, ῥ. αὐτοπ. »Ὠδίνω. être en travail d'enfant.

Κοιμησιόν. »Κοίμησις, κοίμημα, τὸ κοιμᾶσθαι (καθεύδειν). l'état de celui qui dort. §. κοιμησιὰ (εἰς τὸ πληθ., τὰ φορέματα καὶ σκεπάσματα, ἢ ἄλλ. Κρεββατοστρῶσι). » Εὐναῖα, ἐγκοίμητρα, ἐνεύναια. tout ce qui est nécessaire pour le coucher, la garniture d'un lit.

Κοιμητήριον. »Πολυάνδριον, κοιμητήριον (Ἐκκλ.). cimétière, charnier.

Κοιμίζω, ῥ. μετ. »Κοιμίζω, κατακοιμίζω. faire dormir, mettre au lit.

Κοίμισμα. » Κοίμησις, κοίμημα, κατακοίμησις. l'action de mettre au lit (de faire dormir).

Κοιμοῦμαι, Μ. (θὰ) κοιμηθῶ (ἀόρ. (Ἐ)κοιμήθηκα), ῥ. ἀποθ. » Καθεύδω, κοιμάομαι, ὑπνώσσω(-ττω,-όω).(ποι-

ητ.) δαρθάνω, καταδαρθάνω (»Ἔασον, ὦ δαιμόνιε, καταδαρθεῖν τί με,« Ἀριστφ. Νεφ.). dormir. ‖. κοιμοῦμαι τὸ μεσημέρι. » Μεσημβριάζω, ἐνδιάζω, καθεύδω τὸ μεσημβρινόν. faire la sieste, faire sa méridienne. ‖. κοιμοῦμαι ἔξω (ἤ) εἰς τὴν δροσιάν. » Αἰθριοκοιτέω, ἐν τῷ ψύχει καθεύδω. coucher au frais (à la belle étoile). ‖. κοιμοῦμαι κατὰ γῆς. » Χαμαικοιτέω. coucher sur la dure. ‖. κοιμοῦμαι μὲ ἄλλον. » Δευτεροκοιτέω. partager son lit avec quelqu'un. ‖. κοιμοῦμαι χώρια (κυρ. ἐπὶ συνεύνων). » Μονοκοιτέω. faire lit à part, ἴδε καὶ Ξενοκοιμοῦμαι. ‖. 'δὲν κοιμοῦμαι τὴν νύκτα (ἔχω ἀϋπνίαν). »Ἀγρυπνέω. §. κοιμοῦμαι 'χωρὶς ἢ 'ξώρας (καταχρ. ἀντὶ Πλαγιάζω 'νὰ κοιμηθῶ), ἴδε Πλαγιάζω.

Κοινολογῶ, ῥ. μετ. » Δημοσιεύω, κοινόω(-ομαι), ἐκφέρω. publier, divulguer. ‖. αὐτὰ 'δὲν πρέπει 'νὰ κοινολογηθοῦν. »Οὐκ ἔκφορα (ἔκπυστα, ἐξενεκτέα) ταῦτα πρὸς τοὺς πολλούς.

Κοινὸς, ἡ, όν. » Κοινὸς, δημόσιος. commun, public.

Κοινωνία (ἡ ἁγία), ἴδε Μετάδοσις.

Κοινωνικόν. » (ᾆσμα) Κοινωνικὸν (Ἐκκλ.). communion.

Κοινωνῶ, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. ἴδε Μεταλαβαίνω.

Κοιτάμενος, η, ον, ἴδε Κειτάμενος.

Κοίτομαι (προφ. κοιν. Κοίτουμαι), ῥ. ἀποθ. »Κεῖμαι, κατάκειμαι, κοιτάζομαι, (Γρφ.) βέβλημαι (»Ὁ παῖς μου βέβληται ἐν τῇ οἰκίᾳ παραλυτικὸς,« Εὐαγγ.) être couché, être au lit (alité).

Κοκκαλάκι. »Ὀστάριον. osselet.

Κοκκαλᾶς, ροῦ, ἀδικον. »Ὀστώδης, ὀστοφυής. osseux.

Κοκκαλένιος, α, ον. »Ὀστέϊνος καὶ (Ἀττικῶς) ὄστινος. fait d'os.

Κοκκαλιάζω (τὸ ἄλλ. Ξυλιάζω), ῥ. αὐτοπ. »Τετάνῳ περιπίπτω, λορδόομαι. être attaqué du tétanos, ἴδε καὶ Ἀποξυλωμένος.

Κοκκάλιασμα, πάθ. »Τέτανος, λόρδωσις. tétanos, tentigo (Λατιν.).

Κοκκαλίζω, ῥ. μετ. »Τρα(»Τρω)γαλίζω(-ομαι), τραγανίζω(-ομαι), βρύχω (» Ἐνθέντα δὲ εἰς τὸ στόμα σὺν τῷ κελύφει, βρύχειν ταῖς ὀδοῦσι τὸν ἐχῖνον,« Ἀθήν.). croquer, gruger, bâfrer.

Κόκκαλον (ὠνομάζετο καὶ τὸ Κακκουνάρι). » Ὀστέον καὶ (κρσ.) ὀστοῦν. os. ‖. ἔμεινα πετσὶ καὶ κόκκαλα (φρσ. διὰ τοὺς ὑπερβολικὰ ἰσχνούς. » Ἀπαράλλακτα λέγει καὶ ὁ Θεόκρ. Εἰδ. Β, 89—90) » Αὐτὰ δὲ λοιπὰ ὀστέ' ἔτ' ἦς καὶ δέρμα. » ‖. κόκκαλον τοῦ 'ψαριοῦ. ἴδε Ψαροκόκκαλον.

Κοκκάρι (τὸ μόλις σχηματισθὲν κρομμύδι). oignons à planter.

Κοκκινάδα. » Ἐρύθημα, ἔρευθος (τὸ), ἐρυθρίασις. rougeur, θ. §. πάθ. »Ἐρυθῖτις (νόσος). rougeole, θ.

Κοκκινάδι. »Ἔρευθος (τὸ), ἄγχουσα, ἀνδρείκελον, παιδέρως. rouge, ἴδε καὶ Φυκιασίδι.

Κοκκινίζω, ῥ. μετ. »Φοινίσσω, ἐρυθαί(θραί)νω. rougir, roussir. ‖. κοκκινίζω τὸν σίδηρον κτλ. εἰς τὴν φωτιάν. »Διαφαίνω (» Ὀστρακον διαφήνας,« Ἱπποκρ.). §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Ἐρυθαί(θραί)νομαι, ἐρυθριάω, φοινίσσομαι. rougir.

Κοκκίνισμα. »Φοίνιξις, φοινιγμός, ἐρυθρίασις. l'action de rougir (teindre en rouge).

Κοκκινοβαμμένος, η, ον. »Κοκκοβαφής, κοκκινοβαφής, ἐρυθροβαφής, πορφυροβαφής, φοινικοβαφής, φοινικόβαπτος. teint en pourpre (en rouge, en écarlate).

Κοκκινοβολισμένος, η, ον. »Ἐξέρυθρος, πυρωπός, πυροειδής, φλογωπός, φλογοειδής. enflammé, très rouge.

Κοκκινοβολῶ, ῥ. οὐδ. »Ἐξερυθριάω (Ἱπποκρ.). rougir jusqu'au blanc des yeux.

Κοκκινογένης. » Πυῤῥός. roux (τὸ θ.) rousse.

Κοκκινογοῦλι (τὸ Τουρκ. Παντζάρι), φ. »Σεῦτλις καὶ Τευτλὶς (ἡ πορ-

ψυρᾶ), « πορφυρὶς ἡ φοινικάλωψ (»Φοινικάλωπες καὶ ῥάφανοι ὑπὸ Εὐβοέων,« Ἡσυχ. Ἀλλὰ τοῦτο ἐφαρμόζεται ἴσως μᾶλλον εἰς τὰ κόκκινα ῥαδίκια, ἴδε Δαυκί). betterave.

Κοκκινόκωλος (ὄνομα γενικόν), π. »Φοινίκουρος καὶ Φοινικουρὶς (ὁ Ἀριστοτέλης λέγει »Μεταβάλλειν τὸν Ἐρίθακον καὶ τὸν καλούμενον Φοινίκουρον ἐξ ἀλλήλων. Ἔστι δὲ ὁ μὲν Ἐρίθακος χειμερινόν, ὁ δὲ Φοινίκουρος θερινόν,« Περὶ Ζ. Θ΄), ἴδε Πετρίτης. cul-rouge, cul-rousset, rouge-queue, époiche.

Κοκκινομάγουλος, η, ον. »Φοινικοπάρειος. à joues rouges.

Κοκκινοκώτης (εἶδος κόρακος, corvus glandularius). geais.

Κόκκινος, η, ον. » Ἐρυθρός, ἐρυθροβαφής, φοινικοῦς, φοινικοβαφής, πορφυροῦς, κόκκινος, κοκκοβαφὴς ἢ κοκκινοβαφὴς (κυρ. ὁ βαμμένος μὲ πρινοκόκκι), ἁλουργός. rouge. ‖. κόκκινος βαθὺς (ὡς τῆς ῥοδιᾶς τὸ ἄνθος, Τουρκ. Ναρ-τσιτσέτ, ἢ Ἄλικος). » Ὄστρινος, ὀστρινοβαφής, φλογοειδής, φλόγινος, φλογόχρους, φλόγεος, πυῤῥὸς (Ὁ Θεόφραστος Βιβλ. Α΄. Φυτ. κα. αὐτὸ ὀνομάζει) »Φοινικοῦν. écarlate, ponceau. ‖. κόκκινος ἀνοικτός, ἴδε Τριανταφυλλένιος. ‖. ἔχει κόκκινα μάγουλα. »Ἐπανθεῖ αὐτῷ κατὰ τὰς παρειὰς ἐρύθημα. §. (συνεκδ.) κόκκινος ἄνθρωπος (ὁ ἔχων κοκκιναις τρίχαις). » Πυῤῥός, πυῤῥόθριξ ὀτριχος (Ἀριστοτ.). roux, rousseau.

Κοκκινόχωμα. δρ. »Μίλτος (ἡ). §. δήμιον. vermillon, craie rouge, θ. rubrique, θ.

Κοκκινωπός, ἡ, όν. » Ὑπέρυθρος (»Τὸ ἄνθος ἀμυγδαλῶν τινῶν ὑπέρυθρον,« Θεόφρ. Φυτ. Α΄), πυῤῥός. rougeâtre.

Κόκκορας (ὡς ἀπὸ τῆς φωνῆς του ὁ Πετεινός). » Κίκιῤῥος, ἀλεκτρυὼν (λέγει ὁ Ἡσύχ.),« ἴδε Πετεινός.

Κοκκώνα (Κοκκωνᾶς ὠνομάζετο, κατὰ τὸν Λουκιανόν, ὁ σύντροφος τοῦ γόητος Ἀλεξάνδρου, Βυζάντιος τὴν πατρίδα), ἴδε Κυρά.

Κοκκωνίτσα (ἡ μικρὴ κοκκώνα, ἡ θυγάτηρ τῆς κοκκώνας, ὡς ἐπὶ τὸ πλ. παιδευτικῶς καὶ ἐν εἴδει τιμητικῆς προσφωνήσεως). » Δέσποινα, (»Φαυλοτάτη δὲ καὶ ἡ παρὰ τοῖς νέοις κωμῳδοῖς Ἀπφία καὶ Ἀπφάριον, νέας δεσποίνης ὑποκορίσματα,« Πολ. Γ΄, 74). de(da)moiselle.

Κολάζω (διεσώθη ἡ λέξις μόνον διὰ τὴν μετὰ θάνατον κόλασιν), ῥ. μετ. » Κολάσει τῇ αἰωνίᾳ ὑπόδικον ποιέω, κτλ. damner.

Κόλαχας. »Κόλαξ, θώψ, flatteur, adulateur.

Κολακεία, » Κολακεία, θωπεία. flatterie, adulation.

Κολακεύω, ῥ. μετ. » Κολακεύω, θωπεύω. flatter.

Κόλασις (μόνον ἡ μετὰ θάνατον). »Ἅδης, τάρταρος, τὰ ὑπὸ γῆν (ὑποχθόνια, καταχθόνια) κολαστήρια (βασανιστήρια), γέεννα (Γραφ. ἀπὸ τοῦ Ἑβραϊκο-Ἀραβικοῦ Τζεχεννέμ). enfer, enfers. ‖. εἰς τὴν κόλασιν. »Ἐν ᾅδου, εἰς ᾅδου. ‖. πέτρα τῆς κολάσεως, ὀρ. καὶ ἰατρ. ἴδε Πέτρα.

Κόλιανδρον (τό), (»Κατὰ τὸ σχῆμα τοῦ κορίου σπέρματος, ὃ ἀγροικικῶς λέγεται κολίανδρον,« Γρηγ. Νύσσ.), φ. (ἄρωμ.). »Κορίανον καὶ Κορίαννον, κόριον. coriandre, θ.

Κόλιανδρος (ὁ)

Κολιαροῦδι, ψ. » Κολίδιον. petit poisson du genre des maquereaux.

Κολιός, ψ. »Κολίας. poisson du genre de maquereaux, (εἰς τὴν Μασσαλίαν, κατὰ τὸν Ῥονδελλέτ, ὀνομάζεται) cogniol.

Κόλλα. »Κόλλα. colle, θ. ἴδε καὶ Μάζαλη καὶ Ψαρόκολλα. ‖. κόλλα τοῦ δένδρου, ἴδε Κομμίδι. §. φ. ἴδε Ἰξία. §. κόλλα (ἡ ἀκόλλα) χαρτιοῦ (τὸ ἄλλ. φύλλον) Σημ. Οἱ παλαιοί, μὴ γνωρίζοντες τὴν κατασκευὴν τοῦ χαρτιοῦ, δὲν ἐγνώριζαν ἑπομένως οὔτε τὴν εἰς φύλλα διαίρεσίν του· εἰς τὸν Ἡσαΐαν εὑρίσκεται σύστοιχος λέξις ὁ »Τόμος (»Λάβε

τόμον καινὸν μέγαν, καὶ γράψον.« καὶ εἰς τὸν Ἡρωδιανὸν τὸ) »Γραμματεῖον (» Λαβὼν γραμματεῖον, τούτων δὴ τῶν ἐκ φιλύρας εἰς λεπτότητα ἠσκημένων, ἐπαλλήλῳ τε »κλάσει ἀμφοτέρωθεν ἐπτυγμένων, γράφει.« Ἐκ τούτου συμπεραίνω ὅτι προσφορωτάτη λέξις ἤθελεν εἶναι τὸ »Πτυχίον ἢ Δίπτυχον χάρτου. feuille, θ.

Κολλάγκαθον (ὀνομάζεται τὸ), φ. »Χαμαιλέων (ὁ μέλας) (τὸ ἀπ' αὐτοῦ συναζόμενον κολλῶδες κόμμι μασσᾶται ὡς μαστίχη, ἴδε Ἰξιὰ καὶ Χαμοληός· ἴσως τὸ αὐτὸ καὶ Κάλαγκαθον).

Κολλάρισμα (κυρ. φορεμάτων, ἴδε Μαζάλισμα.

Κολλάρω (κυρ. φορέματα), ῥ. μετ. ἴδε Μαζαλίζω.

Κόλλημα. » Κόλλησις, συγκόλλησις. collage, l'action de coller.

Κολλημένος, η, ον. » Κολλητὸς, προσπεφυκὼς (»Προσπεφυκυῖα δὲ ὥσπερ λεπάδες,« Θεοφρ. Φυτ. Α'), σύγκολλος, συγκόλλητος. collé. § (μεταφορ.) κολλημένος 'ς τὸ βιβλίον 'του (ἀναγινώσκων δηλ. μὲ πολλὴν προσοχὴν καὶ ἀδιακόπως). »Προσπεφυκὼς (»Προστετηκὼς) τῇ βίβλῳ. collé sur, cloué à, fortement attaché.

Κολλητὰ, ἐπ. »Συμφυῶς (Εἰς τὴν Ἑλλάδα 'τὰ λέγουν Σύγκολλα, ἀπαράλλακτα μὲ τοῦ Αἰσχύλου τὸ) »Συγκόλλως. à ne faire qu'un tout.

Κολλητικὸς, ἡ (ἀῤῥώστια κυρ.), ὄν. »Διαδόσιμον (νόσημα). contagieux.

Κολλητὸς, ἡ, όν. »Συναφὴς, συνεχὴς, συμφυής. adherant, cohérant, contigu. ‖. τὸ 'σπίτι 'του εἶναι κολλητὸ' μὲ τὸ 'δικό' μου. »Συνεχὴς αὐτοῦ ἐστιν ἡ οἰκία τῇ ἐμῇ. sa maison est tout joignant la mienne.

Κολλητσιάνος, θαλ »Κνίδη', Τσουκνίδα, διὰ τὸ ἀποτέλεσμά 'του, ὀνομάζεται καὶ σήμερον εἰς τὴν Ἑλλάδα), ἀκαλήφη (λύφη). cul-d'âne, cul-de cheval, ἴδε καὶ παράβ. Βυζὶ (τῆς θάλασσας).

Κολλητσίδα, φ. (τὸ ὄνομα χαρακτηρίζει γενικῶς ὅσα φυτὰ προσκολλῶνται εἰς τὰ πλησιάζοντα σώματα, καθὼς τὸ Ἀνεμόχορτον, τὴν Πλατομαντίλλαν, τὸν Ποτηροκλύτην, τὸν Σιδερίτην, κτλ. κυρίως ὅμως εἶνε τὸ) »Ξάνθιον (καὶ ἡ) »Ἀπαρίνη (τοῦ Θεοφρ., τὴν ὁποίαν ὁ Διοσκορ. ὀνομάζει πρὸς τοῖς ἄλλοις, διὰ τὴν ὁμοιότητα τοῦ σπόρου 'της, καὶ) Ὀμφαλόκαρπον. (Ὁ Σχολιαστὴς τοῦ Θεοκρ. Εἰδυλ. ΙΓ', ὀνομάζει Κολλητσίδαν, τὴν ἄγρωστιν, βοτάνην πρασοειδῆ). grateron, glaiteron ou glouteron (le petit), bardanne (la petite), θ. rièble, grapelle, θ. barbe à boutons, θ. lampourde; gaillet accrochant.

Κολλῶ, Μ. (θὰ) κολλήσω (ὁ παθ. παρατ. τῆς μτχ. Κολλημένος), ῥ. μετ. »Κολλάω, συγκολλάω. coller. ‖. 'να τοῦ κολλήσουν βεντοῦζαν εἰς τὴν ῥάχιν. » Σικύη ἐς τὰ μετάφρενα κεκολλήσθω,« Άρετ. §. ῥ. άμ. αὐτοπ. »Κολλάομαι, συγκολλάομαι. se coller. ‖. κόλλησε ψώραν (κτλ.). »Μετέλαβε (» Μετέσχε) τοῦ μιάσματος. il a gagné (contracté, pris) la gale. §. 'δὲν κόλλησε (φρσ. παροιμ. ἐπὶ τῶν ἀποτυγχανόντων), ἴδε Πιάνω. §. (μτφορ.) Συγκρούω-ομαι τινὶ ἢ πρός τινα. se frotter à quelqun, ἴδε καὶ Πιάνομαι. §. (ἡ κατ' ἄλλην μτφορ. γίνομαι βάρος εἴς τινα.) » Λιπαρῶς πρόσκειμαι, προσλιπαρέω, ἴδε Φορτόνομαι.

Κολοβόνω, ῥ. μετ. »Κολοβόω, κολούω, ἀκρωτηριάζω, περικόπτω. écourter, tronquer, mutiler.

Κολοβὸς (κυρ. ὁ Κατσουνούρης. Οἱ παλαιοὶ μετεχειρίζοντο τὴν λέξιν διὰ κάθε ἀκρωτηριασμόν), ἡ, όν. » Κόλουρος, κολοβὸς, κολοβόκερκος (Γρφ.). écoutré, tronqué, courteaud (κυρ. σκυλὶ καὶ ἄλογον).

Κολοκάσι (τὸ Τουρκ. Γέρ-έλμασί καὶ Γερμαν. Καρτόφλι), φ. (ὅμοιον μὲ τὴν Πατάταν. batatte ou patat-

te.) »Κολοκασία καὶ Κολοκάσιον (κατ' ἀρχὰς ὠνομάζετο ἡ ῥίζα τοῦ Αἰγυπτιακοῦ κυάμου ἢ Λωτοῦ. Τὸ εἰς ἡμᾶς γνωστὸν εἶνε ῥίζα ἑνὸς εἴδους) »Ἄρου ἢ στρύχνου βολβώδους ἐδωδίμου. °Γεώμηλον. (κατέκτησεν ἤδη τὴν λέξιν ἡ Πατάτα). pomme de terre, f. topinambour.

Κολοκυθιά, φ. »Κολοκύνθη (-ύντη) καὶ κολόκυνθα (ἴδε κατωτέρω). courgier.

Κολοκύθι, κ. »Κολοκύνθη (-ύντη) καὶ κολόκυνθα (καὶ τὸ πολλὰ μακρὸ Γαφκ. Ασμὰ [δηλ. κρεμαστὸν] -καμπάκι) »Κολοκύνθη Ἰνδικὴ ἢ θρακοντιάς. courge, f. ἴδε καὶ Νεροκολόκυθον. ‖. ὁ ποντικὸς 'ς τὴν τρύπα 'δὲν χωροῦσε, κ' ἔσερνε καὶ κολοκύθα' (παροιμ.), ἴδε Ποντικός.

Κόλλυβον (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. 'Ο Σουίδας ἔχει :) »Κόλλυβα, σῖτος ἑψητός.« (ἡ λέξις ἐσήμαινε κυρίως τὰ μετὰ τὸ τραπέζι γλιγούδια, τὰ ἄλλως Τραγήματα, καὶ τὴν ψιλὴν μονέδαν, ὅθεν ὁ Κολλυβιστής, συνώνυμον τοῦ Κερματιστής. Τὰ ἰδικά μας Κόλλυβα ἀναλογοῦν κατά τι ἢ μὲ τῶν ἀρχαίων τὰ »Νήφαλα (τὰ ὁποῖα ὠνόμαζον ἀκόμη καὶ) Μακαρίαν καὶ Ἀμβροσίαν, (καὶ πολὺ περισσότερον μὲ τὰ) »Πύανα (, τὰ ὁποῖα ἐθυμίαζον τὸ καὶ ἐπροσφέροντο εἰς τοὺς θεοὺς κατὰ τὸν μῆνα Ὀκτώβριον, ὅς τις διὰ τοῦτο καὶ Πυανεψιὼν ὠνομάζετο). du bled cuit (qu'on offre aux eglises). ‖. μὲ ξένα κόλλυβα μνημονεύει τὸν πατέρα 'του (παροιμ. ἀνάλ. μὲ τῶν ἀρχ. τὸ) »Θυμιάμασιν (ἴσ. »Θύμασιν) ἀλλοτρίοις τὸ θεῖον σέβεται (Παυσαν. Θ', 30).«

Κολύμβημα (προφ. κοιν. Κολύμπημα). »Κολύμβησις, κόλυμβος (ὁ). natation. ‖. ἐκεῖνος ὅ,ποῦ 'δὲν 'ξεύρει κολύμβημα. »Ἀκόλυμβος. ‖. διότι καὶ κολύμβημα 'νὰ μὴ 'ξεύρῃ τινάς, 'δὲν βουλᾷ (εἰς τὴν Ἀσφαλτίτιν λίμνην τῆς Ἰουδαίας καὶ εἰς τὰς περὶ Ἀκράγαντα λίμνας), ἀλλὰ πλέει ἐπάνω 'σὰν ξύλον. » Οὐδὲ γὰρ τοῖς ἀκολύμβοις βαπτίζεσθαι συμβαίνει, ξύλων τρόπον ἐπιπολάζουσι (Στραβ.).«

Κολυμβητής. »Κολυμβητής (-ήρ). nageur.

Κολυμβητός, ἡ, όν (κυρ. πρᾶγμα κολυμβοῦν εἰς τὴν ἅλμην. Οἱ παλαιοὶ ὠνόμαζαν) »Κολυμβάδας καὶ Νηκτρίδας (ἐλαίας· ἡμεῖς ὀνομάζομεν καὶ κολιοὺς κολυμβητούς, ἕνα εἶδος παστῶν). qui nage dans la saumure.

Κολυμβῶ (προφ. κοιν. Κολυμπῶ), ῥ. ἀμ. »Νήχομαι, νέω (ὁ μέλλ. Νεύσω), κολυμβάω. nager.

Κολυμβῶντας, ἐπ. (μετοχ.) »Κολυμβητί. à la nage. ‖. πέρασε κολυμβῶντας. » Διενήξατο, διεκολύμβησε. il passa à la nage. ‖. ἐβγῆκε κολυμβῶντας εἰς τὴν ξηράν. »'Εξεκολύμβησεν εἰς τὴν γῆν, « Διόδ. ‖. ἐπέρασε κολυμβῶντας ἀντίκρυ. » Διενήξατο εἰς τὸ πέραν, « αὐτ.

Κολῶνα (ὁ μαρμαρένιος στύλος. Κολώναν 'τὴν ἐπρόφεραν ἀπαράλλακτα καὶ οἱ Δωριεῖς, ὅθεν καὶ ὁ ἐν Σπάρτῃ ναὸς τοῦ Κολωνάτα Διός). »Κίων, στήλη. colonne, f.

Κομμάτι (ἀπὸ τοῦ) »Κομμάτιον (ὑποκορ. τοῦ) »Κόμμα. »Τεμάχιον, τέμαχος (τό), τόμος, τμῆμα. morceau, f. pièce, f. coupon (πανιοῦ κυρ.). ‖. κομμάτι ψωμὶ (ἢ) ψωμιοῦ, ἴδε Φελί. ‖. κομμάτι πράγματος τσακκισμένου ἢ σπασμένου. »Κλάσμα, θραῦσμα, θρύμμα, τρύφος (τό). fragment, éclat. ‖. τὰ κομμάτια τοῦ καραβιοῦ ὅταν τσακκισθῇ. »Ναυάγια débris, bris. §. ἐπ. (ποσ.), ἴδε 'Ολίγον.

Κομματιάζω, ῥ. μετ. »Κατατέμνω, κατακόπτω, κερματίζω, κατακερματίζω, διαμελίζω, τεμαχίζω. mettre en pièces, découper, dépécer, morceler, déchiquetter. ‖. κόπτω τὸ κρέας εἰς τὸ τραπέζι ἵνα 'τὸ μοιράσω »Λαιτρεύω. découper.

Κομμάτιασμα. »Κερματισμός, κατακερματισμός, διαμελισμός. l'action de découper (dépécer, etc.).

Κομματισμένος, η, ον } . »Τεμαχ-
Κομματιαστός, ἡ, όν } χισθείς (ἀ-

θήν.), κατακεκομμένας, κτλ. morcelé, découpé, etc.

Κομμίδι (ἡ ἄλλ. Κόλλα τοῦ δένδρου ἀπὸ τοῦ) »Κομμίδιον («Τὸ καλούμενον Ἤλεκτρον, ὅμοιον κομμιδίῳ,« Στέφ. Βυζ. ἐν λέξει Ἠλεκτρίδες), (ὑποκορ. τοῦ) »Κόμμι-εως (τὸ). gomme, θ.

Κομπόδεμα. »Ἀπόδεσμος, ἔνδεσμος (Διοσκορ. Ε', 80), ἐπικόμβιον (τὸ Τουρκ. Τσεκίνι). ἐγκόμβωμα, δεσμὸς («Καὶ ὁ τοὺς μισθοὺς συνάγων συνήγαγεν εἰς δεσμὸν τετρυπημένον, Γραφ. Γεν. ΝΒ'). nouet.

Κομποδένω (ἴδε τὸ ἁπλοῦν), ῥ. μετ. »Ἀποδέω(-ομαι), *κομβόω, ἐγκομβόω. nouer, faire un nœud.

Κομπολόγι } (τὸ ἄλλ. Πατερ-
Κομποσχοῖνι } μόν. Μεταγενεστέρα καὶ ἡ ἰδέα καὶ ἡ λέξις). »Κομβολόγιον, κομβοσχοίνιον. chapelet, patenôtes, θ. πλ.

Κόμπος. »Δεσμὸς, ἅμμα («Τῆς φορβιᾶς τὸ ἅμμα μήποτε ποιεῖσθαι ἔνθαπερ ἡ κορυφαία περιτίθεται,« Ξενοφ. περὶ Ἱππ.), σύναμμα, κόμβος, ζεῦγμα (Πολυαιν.). nœud. ‖. δένω (κάμνω) κόμπον, ἴδε Κομποδένω. §. (συνεκδ. ἡ κλείδωσις διαφόρων φυτῶν, καθὼς τοῦ κλήματος, τοῦ καλαμιοῦ, κτλ.). »Γόνυ-ατος (τὸ). nœud. §. (ὁ ἄλλ. Ῥόζος δένδρου, ξύλου, κτλ.), ἴδε Ῥόζος. §. κόμπος τοῦ Τριανταφύλλου (τὸ ὑπὸ τὸ ἄνθος του ὀπωροειδὲς μέρος, τὸ περιέχον τὸ σπέρμα, καὶ λεγόμενον, ἀφ' οὗ ὡριμάσῃ, Ὀρνιθόκωλος). »Ἠλακάτη. grate-cu. §. (ἡ μικρὴ σταλαγματιά, κυρ. ἰατρικοῦ), ἴδε Σταλαγματιά.

Κομπῶσι («Τὰς σέλλας μετὰ τῶν κομπωσίων,« Κουροπαλ. Α'. 10. ἴσως ἀπὸ τοῦ) »Κόμβωσις (τὸ ἐμπροσθινὸν ὄγκωμα τῆς σέλλας, τὸ ὁποῖον πιάνων ἀναβαίνει ὁ ἱππεύς).

Κονδυλένιος (μεταφορ), α, ον, ἴδε Ἴσιος.

Κονδύλι (ἀπὸ τοῦ Λατ. condalium, ὁ κόμπος [κόνδυλος] τοῦ καλαμιοῦ καὶ συνεκδ.) ὅλος ὁ) »Κάλαμος, γραφὶς (ἡ), γραφεῖον, (ἀπὸ τὸν Παῦλ. Αἰγ. ὀνομάζεται) καλαμὶς ἀπὸ πτερῶν χηνείων. plume, θ. ‖. παίρνω 'ς τὸ κονδύλι (φρσ.), ἴδε Παίρνω.

Κονδυλομάχαιρον (ἡ ἄλλ. Σουγιά). »Σμίλη, γλυφὶς (ἐπίγραμ.), καλαμογλυφίς. canif.

Κόνιδα. »Κονίς-ίδος (ἡ). lente, θ.

Κοντά, ἐπ. (σημαίνει τόπον). »Ἐγγὺς, πλησίον, πρὸς (μὲ δοτικ.), παρὰ (μὲ δοτ. καὶ αἰτ. καὶ εἰς τὰς συνθέσεις μάλιστα), ἐχομένως, ἐχόμενα (Γραφ.), πέλας, ἄγχι καὶ ἀγχοῦ (ποιητ.). près, auprès, proche, attenant, contre. ‖. πλειὸ κοντά, ἴδε Κοντήτερα. ‖. πολλὰ κοντά. »Ἔγγιστα, ἐγγυτάτω, ἐγγύτατα, ὡς ἐγγυτάτω, πλησιέστατα ἢ (Ἀττ.) πλησιαίτατα. ‖. ἀπὸ κοντά, ἴδε Ἀπό. ‖. πηγαίνω (βάλλω, ἔρχομαι, φέρνω) κοντά, ἴδε Πλησιάζω. ‖. καὶ ἐπῆγαν κοντά του· »Καὶ πρὸς αὐτῷ τε ἐγένοντο (Πλάτ.). ‖. τὸν ἐπῆρ' ἀπὸ κοντά, ἴδε Κατόπι. §. (δηλ. χρόνον) τώρα κοντά (καὶ ἐπὶ παρελθόντος ἢ ἐπὶ μέλλοντος). »Αὐτίκα δὴ μάλα, ἄρτι (διὰ τὸ παρελθὸν μόνον), ἀπάρτι. prochainement. ‖. ἦλθε τώρα (εἶχεν ἔλθει τότε) κοντά. »Προσφάτως ἀφιγμένος, nouvellement (récemment, depuis peu) arrivé. §. (3ον σύγκρισιν.) τὸ ἰδικό του ἄλογον κοντὰ 'ς τὸ δικό μου εἶναι τίποτε, ἴδε Ἐμπρός. §. (4ον. πρόσθεσιν.) αὐτὸ κοντὰ ὅπου δὲν ὠφελεῖ καθόλου, κτλ. »Πρὸς τῷ μηδὲν ὠφελεῖν. outre que cela n'est d'aucune utilité. §. (δον. ἐλάττωσιν) ἐξώδευσε κοντὰ σαράντα πουγγεῖα τὸν χρόνον. »Δαπανᾷ ἐγγὺς τετταράκοντα τάλαντα τοῦ ἐνιαυτοῦ,« Ξνφ. approchant. ‖. ἐλαττωμέναι κοντὰ οἱ μισοί. »Τετρωμένοι ἐγγὺς οἱ ἡμίσεις (Ξενοφ. Ἀνάβ. Ζ'.),« ἴδε καὶ Σχεδόν.

Κονταίνω, Μ. (θα) κοντύνω, ῥ. μετ. »Κολοβόω, κολούω. accourcir, raccourcir, écourter. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Βραχύτερος ἐμαυτοῦ γίγνομαι. s'accourcir.

Κοντάκι (τοῦ τουφεκιοῦ). »Ἀκτὴ κρίδος (ἡ), " στήριγξ-ιγγος (ἡ). crosse (de fusil), fût. §. (μὲ τὸ ὁποῖον βάλλουν φωτιὰν οἱ κακοῦργοι). » Ἀστίοχος (ὁ), πρηστήριον, πρηστήρ. machine incendiaire.

Κοντακιανὸς (ὁ ἄλλ. Χαμαδὸς ; οὔτε κοντὸς οὔτε ὑψηλὸς, κλίνων ὁμως πρὸς τὸ κοντότερον), ἡ, όν. »Μικροφυὴς, βραχέων (ποιητ.)'. courtaud (κυρ. ὁ κοντόχονδρος).

Κοντανασαίνω, ῥ. ἀμ. ἴδε Ἀγκομαχῶ.

Κοντάρι (κάθε μακρὸ, λεπτὸν καὶ ἴσιον ξύλον.). »Κοντὸς (»Τὸν Ὁμηρικὸν κοντὸν τὸν τοῖς ναύταις χρηστὸν (τὸν γὰρ πολεμικὸν οὐκ οἶδεν ὁ ποιητὴς) τὸ παρ' ἡμῖν Κοντάριον ὑπεχώρισε,« Εὐσταθ. Ὀδυσ. Ι, 488), κάμαξ (»Κάμακες, κοντάρια ὀρθὰ, Ἡσύχ.). perche, θ. §. (ἰδιαιτ. τὸ πολεμικόν). »Δόρυ-ατος (κυρ. τὸ ξύλον τοῦ κονταριοῦ), λόγχη (κυρ. ἡ σιδερένια τους μύτη, ἴδε παρακατιῶν, τὸ παράδειγμα), ἀκόντιον, σάρισσα (ἰδιαιτ. τὸ Μακεδονικὸν, 14 πηχῶν, καθὼς λέγουν), ξυστὸν (ἴδε Κονταρόξυλον), παλτὸν (ἰδιαιτ. τὸ κοντὸν ἢ τὸ Τουρκ. Τζιρίτι), γρόσφος, (καὶ ποιητ.) ἔγχος (τὸ) καὶ μελία (κυρ. τὸ ἀπὸ τοῦ δένδρου Μέλεγος κατασκευασμένον). lance, θ. pique, θ. javelot. ||. τὸ ξύλον τοῦ κονταριοῦ, ἴδε Κονταρόξυλον. ||. ἡ σιδερένια μύτη (τὸ κοπτερὸν μέρος) τοῦ κονταριοῦ. »Αἰχμὴ, λόγχη ; ἐπιδορατίς. flèche, θ. || τὸ ὄπισθεν τὸ ἄλλον μέρος 'τὸ μὲ τὸ ὁποῖον 'τὸ μπήγουν κατὰ γῆς. »Σαυρωτὴρ, στύραξ, στυράκιον. le bout de la pique. ||. κοντάρια μὲ μύταις ἀρκετὰ πλατειαῖς, καὶ ξύλα 'γιερὰ (σκληρὰ, δυνατά). »Ἀκόντια ἔχοντα τὰς μὲν λόγχας εὐκλαστεῖς, ῥάβδους δὲ στιφρὰς (Ξενοφ. Κύνηγ.). ||. πολεμῶ (κτυπῶ) μὲ τὸ κοντάρι. »Διαδορατίζομαι, διακοντίζομαι. ||. σκοτόνω (κτυπῶ) μὲ τὸ κοντάρι. »Καταδοριτίζω.

Κονταριὰ. »Ἀκόντισμα. coup de (blessure faite avec une) pique.

Κονταρόξυλον. » Δόρυ ; ξυστὸν (»Τὸ ξυστὸν τῇσι λόγχῃσι ἐὸν ὁμοίως χρύσεον,« Ἡρόδ. Δ'), στύραξ, στυράκιον, ῥάβδος (ἡ), κάμαξ. fût.

Κοντεύω (» Λέγοντας ὅμως ὁ καιρὸς, κἡμέραις ἔχοντέψαν,« Ἰωάνν. Γλυκ. περὶ κατ. βίου) ; ῥ. ἀμ. αὐτόκ. ἴδε Πλησιάζω. §. ῥ. οὐδ. »Κινδυνεύω, μικροῦ δεῖν. approcher, s' en falloir peu. ||. τώρα δὰ πλέον ; ὦ Ἱππία, κοντεύω 'νὰ καταλάβω τί λέγεις. »Νῦν δὴ, ὦ Ἱππία, κινδυνεύω μανθάνειν ὃ λέγεις (Πλάτ.). « ||. ὁ τοῖχος κοντεύει 'νὰ πέσῃ. »Πτῶσιν ὠδίνει, καταρρέει. menacer ruine. ||. ἐκόντευσε 'νὰ μὲ γελάσῃ. »'Εγγύτατα ἀφίκετο ἀπατῆσαί με (Παυσαν. ΣΤ').

Κοντήτερα, ἐπίρ. »'Εγγυτέρω, ἐγγύτερον, ἔγγιον, πλησιέστερον καὶ (Ἀττ.) πλησιαίτερον. plus près.

Κοντήτερος, η, ον. » Ἐγγύτερος, πλησιέστερος καὶ (Ἀττ.) πλησιαίτερος, προσεχέστερος. plus proche.

Κοντινὸς, ἡ, όν. » Ὁ (ἡ, τὸ, οἱ κλ.) πλησίον (ἐγγὺς, πέλας), προσεχής. proche, prochain. ||. εἶμαι πολλὰ κοντινὸς συγγενὴς 'του. »'Εγγύτατα αὐτῷ εἰμὶ γένους.«

Κοντοκαθίζω, ῥ. αὐτοπ. »Συγκάθημαι, ἐγκαθίζω. s'affaisser.

Κοντολαίμης (ὁ ἔχων κοντὸν λαιμόν), ισσα, ικόν. »Βραχυτράχηλος, κολοβοτράχηλος. dont le cou est court.

Κοντολογῆς, ἐπίρ. »'Εν βραχυλογίᾳ, διὰ βραχέων κτλ. ἴδε Σύντομα καὶ Συντομία.

Κοντόξυλον. »Σκυτάλη. gourdin.

Κοντὸς (' Ο Ἡσύχ. τὸ γράφει Κονδὸς, ἑρμηνεύωνδ' αὐτοῦ καὶ τοῦ Σμικροῦ τὸ Κολοβὸς ; ὁμοίως ἢ ὁ Λέων εἰς τὰ Τακτ.»Τὰ δὲ ἱμάτια τῶν πεζῶν »ἁπάντων ἔστωσαν κονδὰ μέχρι τῶν »γονάτων,« ὁποίας λέγει ὁ Πλάτων ἐν Πρωταγόρᾳ τὰς τῶν Λακωνιζόντων »Βραχείας ἀναβολάς«), ἡ, όν. »Βραχὺς, μικρὸς, μικρὸς τῇ ἡλικίᾳ (Εὐαγγ.), ταπεινὸς, ὀλίγος (ποιητ.). court.

Κοντοστέχομαι, ῥ. μεσ. »Ἐφίσταμαι, ἀναδύομαι, ὀκνέω. **demeurer court, s'arrêter, hésiter.**

Κοντοσύλλαβα, ἐπίῤ.=Κοντολογῆς (ἐκ τοῦ-

Κοντοσύλλαβος, η, ον. »Βραχὺς, βραχυλόγος. **succinct.**

Κοντότερος, η, ον. »Βραχύτερος, βράσσων, μικρότερος, ἐλάσσων, ταπεινότερος, μείων. **plus court.**

Κοντόφωτος, η, ον. »Μύωψ, μυωπίας, μυωπάζων, ἀμβλυώττων, ἀμβλυωπῶν, ἠλαττωμένος τοῖς ὄμμασι (Πολυβ. ΙΖ'), σκνιφὸς καὶ κνιφός. **myope, qui a la vue basse (courte).** ‖. εἶμαι κοντόφωτος. »Μυωπάζω(-ιάζω), ἀμβλυώσσω(-ττω), ἀμβλυωπέω, κικυμώσσω(-ττω). ‖. εἶμαι ὀλίγον κοντόφωτος ('δὲν καλοβλέπω). » Ἀμβλυτέρως ἔχω τῆς ὄψεως.

Κοντόχρονος, η, ον. »Ὠκύμορος, πρόωρος, μινυνθάδιος (ποιητ.). **qui est mort (on doit mourir) avant terme, moissonné à la fleur de son âge.**

Κοντυλῶ, (εἰς συγγραφεῖς χυδαίους τῆς Βυζαντινῆς ἐποχῆς εὕρηται γραφόμενον καὶ Σχονδυλῶ καὶ Σχονδυλίζω. »Σχονδυλίζει ὁ ἵππος αὐτοῦ,« παρβλ. Σχοντάφτω), ῥ. ἀμ. (περιπατῶ 'σὰν μεθυσμένος, ἴσως ἀπὸ τοῦ) »Κοτυλέω (ὅθεν ὁ Κοτύλων, ἐπίθετον μεθύσου τινὸς, τὸν ὁποῖον ἀναφέρουν ὁ Κικέρων, ὁ Διον. Ἁλικ. ἢ ὁ Πλούτ. ἐν βίῳ Ἀντων.). »Παραφέρομαι, μεθυσφαλέω (Ἀππιαν.), σφαλερὸν βαδίζω καὶ παράφορον (Λουκιαν. Βίων πρᾶσις), κονδυλίζομαι (»Τὸν σῖτον ὡς ὀρφανὸν τῇ τῶν ἀνέμων ἀκρασίᾳ κονδυλιζόμενον,« Βασίλ. Ὁμιλ. ἐν αὐχμῷ ἢ λιμῷ). **chanceller, aller de travers (comme les gens ivres).**

Κοπάδι (κυρ. ζώων, ἀπὸ τοῦ Κόπτω, διότι κόπτονται, ὡς καὶ Σφακτὰ, διότι σφάζονται πρὸς τροφὴν τῶν ἀνθρώπων). » Ἀγέλη (γενικῶς, ἰδιαιτ. δὲ) βουκόλιον (τῶν βωδιῶν), ἱπποφόρβιον (τῶν ἀλόγων), ποίμνη καὶ ποίμνιον (τῶν προβάτων), αἰπόλιον (τῶν 'γιδιῶν), συφόρβιον καὶ συβόσιον (τῶν χοίρων). **troupeau, haras** (τῶν ἀλόγων), **harde** (τῶν ἐλαφιῶν), θ. §. (καταχρ. δὲ καὶ 'ψαριῶν, καὶ πουλιῶν, καὶ ἀνθρώπων, κτλ.). »Ἀγέλη, ἴλη, μοῖρα, σύνταγμα, σύστημα. **troupe, θ. bande, θ.**

Κοπαδιαστὰ, ἐπ. »Ἀγεληδὸν, ἰλαδόν. **par troupes (bandes), en troupe.**

§ **Κοπανίζω**, ῥ. μετ. »Πτίσσω, κόπτω, τρίβω, λε(λει)αίνω, κοπανίζω, ἰγδίζω (κυρ. εἰς τὸ 'γδί). **piler, broyer, concasser** (κυρ. χονδροκοπανίζω), **macquer** (κυρ. κανάβι), **teiller** (κυρ. λινάρι). ‖. ἀφ' οὗ 'τὸ κοπανίσῃς ψιλά. »Τρίψας (»Κόψας) δὲ λεῖα (λεῖον). ‖. λιναρόσπορον κοπανισμένον. » Λίνου σπέρμα κεκομμένον (Θκδ.).«

Κοπάνισμα. Τρίψις, πτισμός. **l'action de piler (concasser, etc.).**

Κόπανος, ἐργ. » Κόπανον, κοπανιστὴρ, κοπανιστήριον. **battoir, brisoir.** »Στύπος (ἰδιαιτ. τοῦ λιναριοῦ, κανναβιοῦ, ἀχύρου κτλ.). **macque, θ. écang.**

Κοπέλα, ἴδε Κορῆτσι.

Κοπέλι. »Παῖς, ὑπηρέτης, ἀκόλουθος. **garçon**, ἴδε καὶ Δοῦλος. ‖. κατὰ τὸν μαστρο-Ἰάννην καὶ τὰ κοπέλια 'του (παροιμ.). »Οἵα περ ἁ δέσποινα, τοιάδε χὰ κύων (Κλμ. Ἀλεξ.). **tel maître, tel valet**, (Λτν.) **qualis rex, talis grex.**

Κοπὴ=Κοπάδι (» 'Σὰν τὴν κοπή' τὰ πρόβατα, 'σὰν τὴν κοπή' τὰ 'γίδια,« Ἆσμα δημοτ.).

Κοπιάζω, ῥ. αὐτοπ. »Πονέω, πονέομαι (»Τοὺς χειρωνακτικοὺς ἢ βαναύσους, πονουμένους ἐκ νυκτὸς εἰς νύκτα,« Αἰσχ. Σωκρ.), κάμνω, μοχθέω καὶ μογέω, ταλαιπωρέω, κοπιάω(-άζω). **travailler.** ‖. κοπιάζω τοῦ κάκου. »Ματαιοπονέω. **travailler en vain (infructueusement).** ‖. κοπιάστε (λέγουν κοινῶς εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀντὶ τοῦ ἄλλου Ὁρίστε, θέλοντες 'να προσκαλέσουν κἀνένα.

'Ο Ἀβραὰμ ἔλεγε:) »Μὴ ἀποδοκιμάσῃς τὸν παῖδά σου, καὶ ἐκκλίνατε παρ' ἐμοὶ εἰς τὴν οἰκίαν μου,« (ὁ δὲ 'Εκατόνταρχος τοῦ Εὐαγγελίου, συμφωνότερον μὲ τῆς ἐδικῆς μας λέξεως τὴν ἔννοιαν,) »Κατάδεξαι σκυλῆναι εἰς τὴν οἰκίαν μου. **prenez (donnez-vous) la peine.**

Κοπιαστικὸς, ἡ, όν. » 'Επίπονος, ἐπίμοχθος, ἐργώδης, κοπώδης, πονῆρος. **pénible, fatiguant.**

Κοπίδι (τὸ ϛρογγυλὸν μαχαῖρι τῶν χαντουράδων κλπ. ἀπὸ τοῦ) » Κοπίδιον (ὑποκορ. τοῦ) »Κοπὶς-ίδος (ἡ), σμίλη, κοπεὺς, τομεὺς, ἄρβηλος ἢ ἄρβηλον. **tranchet.**

Κόπος. »Πόνος, κάματος, μόχθος, κόπος, ταλαιπωρία. **peine, θ. travail, fatigue, θ.** ||. κόπος μάταιος (χαμένος). »Ματαιοπονία, κενοσπουδία. **futilité.** §. (συνεκδοχ. ὁ μισθὸς ὁ διδόμενος διὰ τὸν κόπον). ἴδε Αἴκάιον καὶ Μισθός.

Κοπριὰ (ἀντὶ) »Κοπρία, κόπρος (ἡ), ὄνθος (ἡ). **fiente, θ. fumier** (κυρ. ἡ ξηρὰ, μὲ τὴν ὁποίαν κοπρίζουν τὴν γῆν). ||. κοπριὰ τοῦ βωδιοῦ κτλ., ἴδε Σβουνιά. ||. τοῦ μουλαριοῦ. »'Ημιονὶς καὶ ἡμιονεία. ||. τοῦ γαϊδάρου. »'Ονίς. ||. τοῦ ἀρνιοῦ, 'γιδιοῦ κτλ. ἴδε Τριβηλιά. ||. τοῦ χοίρου. »Χοιροσπέλεθος. §. (συνεκδοχ. ὁ σωρὸς, ἡ ϛοίβα τῆς κοπριᾶς). » Κοπρὼν, κοπροβολεῖον. κοπροβολὼν, κοπρία (»Καὶ αὐτὸς [ὁ Ἰὼβ] ἐκάθητο ἐπὶ κοπρίας ἔξω τῆς πόλεως,« Γραφ.). **tas de fumier.**

Κοπρίζω (κυρ. βάλλω κοπριὰν εἰς χωράφι, ἀμπέλι κτλ.), ῥ, μετ. »Κοπρόω(-ίζω). **fumer, amender, engraisser.** §. (ἀδειάζω τὴν κοιλίαν, κυρ. διὰ τὰ ζῶα). » Κοπρίζω, ἀποσκυβαλίζομαι, ἀποσκευάζομαι. **fienter.**

Κόπριον (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰς τὸ πληθ., τὰ κόπρια), ἴδε Σκουπίδι.

Κόπρισμα. »Κόπρισις καὶ Κόπρωσις, κοπρισμός. **l'action de fumer la terre (etc.), amendement.**

Κοπρολούλουδον, φ. καὶ ἀνθ., ἴδε Ἀσπρολούλουδον.

Κοπρομέλισσα, ἔντ. » Ἀνθρήνη (»Αἱ δὲ ἀνθρῖναι ζῶσι τὰ πολλὰ σαρκοφαγοῦσαι· διὸ καὶ περὶ τὴν κόπρον διατρίβουσιν, « Ἀρςτ.). **frelon**, ἴδε Ἀγριομέλισσα.

Κοπρόσκυλον (τὸ) } (συνεκδοχ. ὁ ἄ-
Κοπρόσκυλος (ὁ) } χρηϛος σκύλος, ὁποῖος ἦτον ὁ τοῦ 'Οδυσσέως, κείμενος »ἐν πολλῇ κόπρῳ,« καθὼς λέγει ὁ "Ομηρος, 'Οδ. Ρ. 297. Τοιοῦτοι εἶνε καὶ τὴν σήμερον οἱ σκύλοι τῶν πόλεων τῆς Τουρκίας). §. (μεταφορ. ὁ ὀκνηρὸς καὶ ἀργὸς ἄνθρωπος), ἴδε Ἀκαμάτης.

Κόπτω (προφέρεται κοινῶς Κόφτω ἢ, εἰς τὴν 'Ελλάδα, Κόβγω), ῥ. μετ. »Κόπτω, τέμνω. **couper, tailler.** ||. κόφτω ὅλως δι' ὅλου (πέρα-πέρα, ἀπὸ τὴν ῥίζαν, κτλ.). » Ἀποκόπτω(-τέμνω), ἐκκόπτω (-τέμνω) **trancher.** ||. κόπτω 'ς τὴ' μέσῃ', (ἢ) 'ς τὰ δύο. »Διατέμνω (-κόπτω), διχοτομέω, ἀνατέμνω (κυρ. σῶμα ζώου νεκροῦ). **diviser, disséquer.** ||. κόφτω (τὸ ἀλλ. Χωρίζω) ῥοῦχον (ἵνα 'τὸ ῥάψω φόρεμα). »Συντέμνω (»'Ο δὲ χιτῶνας μόνον συντέμνων· ὁ δὲ συντιθείς,« Ξενοφ. Κυρουπ. Η'). **tailler.** ||. κόφτω πέτραν, δένδρα, τὸν λαιμόν τινος, κτλ. » Λατομέω, δενδροτομέω, λαιμοτομέω (καὶ πλῆθος ἄλλων ῥημάτων σχηματίζονται παρομοίως). ||. οἱ ἐχθροὶ ἔκοψαν τὰ δένδρα. »'Εδενδροτόμησαν τὴν χώραν· »Τὴν γῆν (»Τῆς γῆς) ἔτεμον. ||. κόφτω ἄνθος, φύλλα, καρπόν. » Δρέπομαι. **cueillir.** ||. κόφτω ψωμί. » Κλάω ἄρτον (κυρ. ὅταν 'τὸ κόφτω χωρὶς μαχαῖρι). **découper.** ||. κόφτω τὰ 'νύχιά μου, ἴδε 'Νύχι. ||. κόφτω δρόμον. ἴδε Ἀνοίγω. ||. κόφτω τὸν δρόμον τινός. »'Υποτέμνομαι τὴν ὁδὸν, **barrer le chemin**, ἴδε ἢ 'Εμποδίζω. ||. κόφτω τὸ νερὸν, τὰς ζωοτροφίας, κτλ. (πόλεως πολιορκουμένης). »'Υποτέμνομαι. ||. 'τοῦ ἐκόπη ὁ μισθός. »Ἀπόμισθος ἐγένετο (Δημοσθ.).« ||. ὁ κρόκος (τὸ πικραμύγδαλον κτλ.) κόφτει (ἐμποδί-

ξει δηλ.) τὸ μεθύσι, ἴδε Μεθύσι. ||. κόφτω ἀπὸ τὸ φαγεῖ' μου. »Τῆς καθημέραν τροφῆς ἀποτέμνόμενοι. retrancher de (prendre sur) sa nourriture. ||. κόφτω μονέδαν. »Κόπτω (»Πρῶτοι ἀνθρώπων, τῶν ἡμεῖς ἴδμεν, Λυδοὶ, κοψάμενοι νόμισμα ἐχρήσαντο,« Ἡρόδ.), χαράσσω(-ττω). battre, frapper de la monnaie; monnayer. ||. ἔκοψε ταῖς φωναῖς. »Φωνὴν ἔῤῥηξε. ||. κόπηκε-ἡ φωνή 'του. »'Επέλιπεν αὐτῷ ἡ φωνή. sa voix fut éteinte, la parole lui manqua. ||. κόπηκεν ὁ ἄνεμος, ἴδε Καταπέφτω. ||. κόπηκε-ἡ ὄρεξι' (τὸ φαγεῖ', ὁ ὕπνος, κτλ.) 'του, ἴδε Ὄρεξις. ||. κόπηκαν (ἀπόκαμαν δηλ. ἀπὸ την κούρασιν) τὰ ποδάρια (χέρια) μου, ἴδε Ποδάρι. ||. τὸ λούπινον, τὸ σουσάμι, τὸ ῥοβίθι κτλ. 'δὲν κόπτονται ('δὲν τρώγονται) ἀπὸ τὸ σκωλῆκι. »Θέρμος δὲ καὶ σήσαμον καὶ ἐρέβινθος καὶ ὅλως τὰ δριμέα ἀκόπως ἔχει (Θφρ.).« §. ἔκοψε (κατάχρ. ἀντὶ, κόπηκε) τὸ κρασί, »'Ετράπη, ἐξετράπη (δθ. 'Εκτροπίας οἶνος, τὸ κομμένον κρασί), παρακεκίνηται (Θφρ. Φυτ. ς [7, 6]). tourner, se gâter, ἴδε καὶ παραβλ. Ξοινίζω. ||. τὸ γάλα κόπηκεν (ἡ) ἔκοψεν. »'Ορῤοῦται, θρομβοῦται. tourner, se grumeler, se mettre en grumeaux. ||. τὸ κρασὶ κάμνει τὸ γάλα νὰ γένῃ τοῦῤῥος καὶ τὸ κόφτει. »'Εξοῤῥοῦται γὰρ ὑπὸ τοῦ οἴνου τὸ γάλα, καὶ σχίζεται,« Κλμ. §. ἔκοψεν ἡ θωριά 'του (ἔχασε δηλ. τὴν ζωηρότητα καὶ τὸ ἄνθος 'της ἀπὸ τὸν ἥλιον ἢ τὸν ἀέρα). »'Εμαράνθη (»'Εσβέσθη) τὸ ἄνθος τῆς βαφῆς. déteindre, s'altérer, devenir mat, ἴδε καὶ Ξεβάφω καὶ Ξεθωριάζω. §. β. ἀπρ. (μεταφορ.) τί με κόφτει; 'δὲν με κόφτει' μή σε κόφτῃ, κτλ. (ἀντὶ, τί μ' ἐννοιάζει; κτλ.), ἴδε Μέλει.

Κόρακας (ὁ), π. »Κόραξ. corbeau. §. κόρακας (φρσ. ἐλλειπτ. ἰσοδύναμος με τῶν Τουρκομεριτῶν τὸ Κάρναξι [Carnifex]), ἐπιφωνούμένη ἐν εἴδει κατάρας, ἀπαράλλακτος με τῶν παλαιῶν τὸ) »'Ες κόρακας! »'Εῤῥ' ἐς κόρακας. corbleu! peste! va-t-en aux diables, etc. ||. κόρακας κοράκου 'μάτι 'δὲν 'βγάζει (παροιμ. ἀνάλ. με τῶν Γάλλων τὸ) corbeaux avec corbeaux ne se crèvent jamais les yeux.

Κοράκι (μέρος τι τῆς τρόπιδος τοῦ πλοίου τὸ πρὸς τὴν πρῷραν), (ναυτ.). »Στεῖρα. l'etrave.

Κορακιστικά (τὰ), (εἶδος ὁμιλίας συνθηματικῆς). »Κορακιστὶ (»Μὴ κορακιστὶ φθέγγεσθε, ὦ ἀνόητοι, καθάπερ τὰ παιδία,« Ι. Χρσ. 'Ομιλ. Α'. εἰς τὰς Πρξ. τῶν Ἀποστ. Τόμ. Δ', σελ. 634, 25). (Ὡς κρίνουν ἄλλοι, ἂν ἔχῃ 'να κάμῃ τίποτε με τὸ) »Βρένδον (τὸ ὁποῖον ὁ Βαρῖνος ἑρμηνεύει »Εἶδος διαλέξεως). argot, jargon.

*Κοραχοπόδι. »Κοραχόπους, κορωνόπους, κορωνοπόδιον. corne de cerf.

Κοραχόπουλον. »Κοράκιον. corbillat.

Κόρδα. »Χορδὴ (»Κυρίως χορδὴ εὐτράφες, ὅ ἐστιν εὔκλωστον, ἔντερον αἰὸς, ὃ παραφθείροντες Κόρδαν οἱ χυδαῖοι φασιν,« Εὐστάθ. 'Οδ. σ. Φ, 408), νευρά. corde, θ.

Κόρδελλα (Ἰταλ. Ἀπὸ τοὺς Κυπρίους, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ σχολ. τοῦ Ἀριστοφ., ὠνομάζετο) »Κορδύλη (ὁ Ἀττικὸς) κρώβυλος (»Τὸ κεφαλῆς περιείλημα,« κατὰ τὸν Σουΐδ.). »Ταινία. ruban, ἴδε καὶ παρβλ. Κουρέλι.

Κορδόνομαι (ἴσως ἀπὸ τοῦ Κορδινάομαι, σύστοιχον τοῦ Σκορδινάομαι τὸ Τεντόνομαι), Μ. (θὰ) χορδωθῶ (ἀόρ. ['Ε]χορδώθηκα, ὁ πθ. πρχ. τῆς μτχ. Κορδωμένος ἢ.), ῥ. μέσ. »Βρενθύομαι, ἀβρύνομαι (Πλάτ.), γαυριάω, σοβέω, λαμπρύνομαι, ἀγάλλομαι, φυσάω. se glorifier, marcher avec un air d'ostentation (d' arrogance, de fierté), ἴδε καὶ Καμαρόνω.

Κόρδωμα (ἔχει πολλὴν σχέσιν ἡ λέξις με τὸ Λόρδωσις καὶ με τὸν Κόρδακα τῶν ἀρχαίων), ἴδε Καμάρωμα καὶ Κορδόνομαι.

Κορδωμένος, η, ον. »Γαῦρος, γαυ-

μιῶν, βρενθυόμενος, φυσῶν, πεφυσημένος. **altier, qui marche fièrement.**

Κόρη, ἴδε Θυγατέρα καὶ §. Κορήτσι.

Κορητσάκι. » Θυγάτριον. **fillette,** θ. ἴδε καὶ τὸ ἑπόμενον.

Κορήτσι (ἀπὸ τοῦ) »Κορίσκιον (ἡ) Κοράσιον ([ἴδε Ἀγόρι], ὑποκορ. τοῦ) »Κόρη, νεᾶνις. **fille,** θ. §. »Παρθένος, κόρη (»Ἀδελφὴν δὲ, κόρην τέτταρα καὶ δέκ' ἔτη γεγονυῖαν, »Ἰσοκρ. Αἰγιν.). **vierge,** θ.

Κορητσίστικος, η, ον. »Παρθενικὸς, παρθένιος. §. κορασιώδης. §. παιδικός. **virginal.**

Κορμί. »Σῶμα, σκῆνος (τὸ). **corps.**

Κορμοστασιὰ (τὸ Τουρκ. Μπόϊ). »Ἀναδρομὴ σώματος, ἀνάστημα (μεταγ.), ἡλικία (»Τὴν δ' ἡλικίαν αὐτῆς εἰ ἴδοιτε, οὐκ ἂν θυγατέρα μου, ἀλλ' ἀδελφὴν εἶναι αὐτὴν νομίσαιτε,« Δημοσθ. πρὸς Βοιωτ. περὶ προικός). **taille,** θ. **stature,** θ.

Κορνιαχτίζω, ῥ. μετ. »Κονίζω, κονιάω, κονιορτόω. **remplir (salir) de poussière.**

Κορνιαχτός. » Κονιορτὸς, κονίσαλος (ποιητ.). **poussière,** θ. ἴδε καὶ παραβ. Σκόνι.

Κορόμηλον (ὀνομάζουν κοινῶς τὸ Ἀβράμηλον, ὁ δὲ Ἀέτιος [βιβλ. Α'.] ὀνομάζει κορόμηλα τὰ δαμάσκηνα. καλλήτερον ὅμως 'να προσδιορισθῇ ἡ λέξις διὰ τὸ Ἀγριόμηλον), κ. »Ὀρείμαλον, ἐρομηλὶς καὶ ὀρει(υ)μαλίς. **pomme sauvage,** θ.

Κορόνω (ἐβγάλλω φλόγα), ῥ. μετ. »Ἀνακαίω, ἐκκαίω, ἐκτύφω. **faire éclater le feu.** §. ῥ. αὐτοπ. » Ἀνακαίομαι, ἐκκαίομαι, ἐκρήγνυμαι, ἀναλάμπω (» 'Εξαπίνης ἀνέλαμψεν οἰκία τις,« Ξενοφ. Ἀναβ.). **éclater.**

Κόρυζα (ὁ ἄλλ. Κερηδὸς), ἔντ. »Κόρις (ὁ ϰ ἡ). **punaise,** θ. §. (ἡ ἄλλ. Τσίφνα τῶν ὀρνίθων), πάθ. » Κόρυζα, (ὑπὸ τοῦ Γοβδελᾶ ὠνομάσθη) .» Λάπη. **pépie,** θ.

Κορυζόχορτον (εἰς τὴν Ἀττικὴν λέγεται Κόνυζον, ϰ κατ' ἐπέκτασιν Ἀκένυζον), φ. ἴδε Ἀγριοθρύμπη καὶ Ψυλλοβότανον.

Κορφὴ (ἐκ τοῦ) » Κορυφή. **sommet, cime,** θ. **haut.** ||. ἡ κορφὴ τοῦ βουνοῦ, ἴδε Κορφοβοῦνι. ||. ἡ — τοῦ λόφου. » Ἀκρολοφία. ||. ἡ χουρμαδηὰ κάμνει τὸν καρπόν 'της εἰς τὴν κορφήν. » Ὁ φοῖνιξ ἀκρόκαρπος (Θεόφρ.). ||. ἡ κορφὴ τοῦ στύλου (τῆς κολώνας), ἴδε Στυλοκέφαλον. ||. ἡ κορφὴ τοῦ 'σπιτιοῦ. »Ἀέτωμα, ἀέτωσις. **faîte, comble.**

Κόρφιασμα (τὸ χονδρὸν ξύλον, ὅ,-που βάλλεται πλάγιον εἰς τὴν κορυφὴν τῆς στέγης). »Μεσόδμη, *διατόνιον, διαβοκίς ('Ησυχ.). **faîtage, entrait.**

Καρφοβλάσταρον. »Ἀκρέμων, ὅρμενον, ὀρόδαμνος (σώζεται ἡ λέξ.).

Κορφοβοῦνι (ἡ κορυφὴ τοῦ βουνοῦ, ἄλλ. Ζυγὸς) (τὸ). »Ἄκρα, ἀκρώρεια. **sommet d'une montagne, coupeau.**

Κορφολόγημα, γεωργ. » Βλαστολογία. **ébourgeonnement, épamprement** (κυρ. τοῦ ἀμπελιοῦ).

Κορφολογῶ, ῥ. μετ. » Ἀκρίζω, ἀκρολογέω, βλαστολογέω, βλαστοκοπέω. **ébourgeonner, épamprer** (κυρ. τὸ ἀμπέλι).

Κόρφος (ἐκ τοῦ) »Κόλπος, προκόλπιον (Θεοφρ. χαρ.). **sein.** ||. φτύσ' 'ς τὸν κόρφο' σου ('να μὴ βασκαθῇς δηλ), (φρσ.), ἴδε Φτύνω. §. (μεταφορ. ἐπὶ θαλάσσης). » Κόλπος, ὅρμος. **baie** καὶ **baye,** θ. **golfe, anse,** θ.

Κόρωμα (φλογός). » Ἀνάκαυσις, ἐκπύρσευσις. **l'action de faire eclater le feu.**

Κορώνα (ἀπὸ τοῦ »Χορωνὸς, ὁ στέφανος τὸ πάλαι, ἀπὸ τοῦ τοὺς χορευτὰς ἐν τοῖς θεάτροις αὐτῷ χρῆσθαι,« λέγει ὁ Ἀθήν. ΙΕ'). » Στέμμα (τὸ), διάδημα, στέφος, στεφάνη, στέφανος. **couronne,** θ. ||. κορώνα διαμαντένια ἡ μαργαριταρένια. »Στεφάνη λίθοις Ἰνδικοῖς διάστερος (Ακ.)' » Στέφανος λίθων πολυτελῶν χροιᾷ διηνθισμένος ('Ηρωδ.).«

Κορωνιάζω, ῥ. μετ. »Ἀναβέω, ζέ-

φω, ἀναγορεύω. couronner; sacrer.

Κορώνιασμα. »Ἀναγόρευσις, στέψις. couronnement; sacre.

Κόσα (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἐργ. ἴδε Κόσσα, κτλ.

Κοσκινᾶς, οῦ. »Κοσκινοποιός, κοσκινοπώλης. qui fait (qui vend) des cribles etc. ||. κ' ἡ κοσκινοῦ τὸν ἄνδρα 'της μὲ τοὺς πραγματευτάδες (παροιμ. ἐπὶ τῶν ἀλαζονευομένων). » Καὶ Σαοὺλ ἐν προφήταις (Γραφ.)«. se mettre en rang d'oignon, ἴδε καὶ Φακῆ.

Κοσκινίδι, ἴδε Σκόβαλον.

Κοσκινίζω, ῥ. μετ. »Σήθω, διασσάω(-ττάω), διασήθω, σινιάω. cribler, sasser, tamiser, bluter(κυρ. ἀλεῦρι). ||. καὶ ἀφ' οὗ 'τὸ κοσκινήσῃς μὲ ψιλὸ' κόσκινο'. » Καὶ διασήσας λεπτῷ κοσκίνῳ (Διοσκορ.). «

Κοσκίνισμα, » Σῆσις, διάττησις. l'action de cribler etc.

Κοσκινόγυρος(ὁ ἄλλ. Κόθρος).»Τηλία. le cercle du crible.

Κόσκινον. ἐργ. »Κόσκινον. crible. ||. κόσκινον τοῦ ἀλευριοῦ (τὸ ἄλλ. Ἀλευρικὸν), ἴδε Σῆττα. ||. κόσκινον χονδρόν. » Εὐρύτρητον. ||. τὸ κορμί 'τοῦ 'εἶνε κόσκινον ἀπὸ ταῖς πληγαῖς. »Ἅπαν αὐτῷ τὸ σῶμα κοσκινηδὸν ὑπὸ τῶν τραυμάτων διατέτρηται.(τὴν αὐτὴν ἰδέαν εἶχε καὶ ὁ ἐπιγραμματοποιὸς Λουκίλλιος, ὅταν, περιγελῶν ἕνα ἀφυῆ πύκτην, ἔλεγε· »Κόσκινον ἡ κεφαλή σου, Ἀπολλόφανες, γεγένηται«). il est criblé de blessures. ||. καινοῦργιο' κοσκινάκι μου κτλ. (παροιμ. ἀνάλογος κατά τι μὲ τῶν ἀρχαίων τό:) » Θύραζε, Κᾶρες· οὐκέτ' Ἀνθεστήρια. balai neuf.

Κοσμογυρισμένος, η, ον. »Πολύτροπος (, ὃς μάλα πολλὰ πλάγχθη κτλ. Ὅμ. Ὀδυσ. Α'), πολυπλάνητος. qui a vu bien de pays, vieux routier.

Κόσμος. »Κόσμος, τὸ πᾶν, τὸ σύμπαν· ἡ οἰκουμένη. monde, univers. ||. 'ς τὴν ἄκρη' τοῦ κόσμου (φρσ.). »Πείρατα γαίης (ποιητ.). « ||. ἐφώναξε καὶ χαλνοῦσε τὸν κόσμο' (φρσ. ὑπερβ). »Ἐβόα δὲ καὶ δεινὰ ἐποίει. §. κόσμος (συνεκδοχ. οἱ πολλοὶ ἄνθρωποι. ὅθεν: Ἦτον πολὺς κόσμος εἰς τὴν ἐκκλησίαν, εἰς τὴν ἀγορὰν, εἰς τὸ λουτρὸν κτλ.). » Ὄχλος, ὅμιλος, λαός, οἱ πολλοί, (μτγν.) ὁ κόσμος (» Ἴδε ὁ κόσμος ὀπίσω αὐτοῦ ἀπῆλθεν,« Εὐαγγ.). monde. ||. γέρως ἄνθρωπος 'να ξεγυμνόνεται 'μπροστὰ 'ς τὸν κόσμο'. »Ἐν ὄχλῳ πρεσβύτην ὄντα ἀποδύεσθαι. « ||. Τί θὰ νομίσῃ ὁ κόσμος; »Τί ἄρα τοῖς πολλοῖς δόξει;«

Κόσσα (δρεπάνι μὲ 'δόντια), ἐργ. γεωργ. »Ἅρπη. faux, θ.

Κοσσίζω (δρεπανίζω μὲ τὴν κόσσαν), ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ Αἰολ. Κόσσω -ττω = Κόπτω.) » Δρέπω, δρεπεύω. faucher.

Κόσσιμα. » Δρέψις. fauchage, fauche, θ.

Κόστος, φ. (εἰς τὸ ὁποῖον καλλίτερον 'να προσδιορισθῇ ἡ λέξις) »Καρυόφυλλον (τὸ κηπαῖον). Κόστον (ὀνομάζουν ὁ Θεόφραστος καὶ Διοσκορίδης τὴν ῥίζαν ἀρωματικοῦ τινος φυτοῦ τῆς Ἰνδίας). coq des jardins, herbe au coq (ou) du coq, θ. menthe de coq, baume le grand.

Κοτσάνι. »Καυλός. tige, θ. ||. τὸ κοτσάνι τῆς ἀγκινάρας. » Ἀσκάλτρον, πέρνιξ καὶ πτέρνιξ. a illeton. ||. τὸ κοτσάνι τοῦ λαχάνου (τοῦ μαρουλιοῦ κτλ.), ἴδε Γουλί.

Κότσι (ἐκ τοῦ) » Κοττίον (ὑποκορ. τοῦ) » Κόττος (ὁ κύβος κατὰ τοὺς Γραικορωμαίους, ὅθεν καὶ Ἐκκεκοτισμένος, ὁ ἄλλως Ἐκκεκυβευμένος καὶ Ἐκκεκομμένος, ὁ διὰ τοῦ κυβεύειν τὰ αὐτοῦ ἀπολέσας, « κατὰ τὸν Ἡσύχιον). » Ἀστράγαλος. cheville (du pied). §. (εἶδος παιγνιδιοῦ, παιζόμενου κατὰ δύο τρόπους οἱ παλαιοὶ 'τὸ ἔπαιζον ἀπαράλλακτα καθὼς 'τὸ παίζουν σήμερον τὰ παιδιὰ εἰς τὴν ἐλευθέραν Ἑλλάδα. Ἴδε Ἀπολλων. Ἀργοναυτ. βιβλ. Γ', 117—126). » Ἀστραγαλισμός. osselet. ||. παίζω τὸ κότσι. »Ἀστραγαλίζω καὶ Ἀστρίζω (Πολυδ.) jouer

aux osselets. §. (τὸ σκληρὸν πρήξιμον, ὅ,που 'βγαίνει κερ. εἰς τὰ ποδάρια καὶ εἰς τὰ χέρια), πάθ. »Τύλος, ἧλος. cal, cor, durillon.

Κότσυφας (ὁ) }, π. (ἐκ τοῦ) »Κόψι-
Κοτσύφι (τὸ) }χος (Ἀττ. ὁ) »Κότυφος καὶ Κόττυφος. merle.

Κόττα (»Κοττοί, οἱ ἀλεκτρυόνες« καὶ »Κόττος, ὄρνις,« Ἡσύχ.), π. ἴδε Ὄρνιθα.

Κοττέρι ꝁ (συχνότ.) Κοττέτσι (τὸ 'σπιτάκι τῶν ὀρνίθων, Τουρκ. κουμάσι).»Ὀρνιθὼν, κοττάναθρον. poulailler, juchoir, perchoir (κυρ. τὸ ξύλον ὅπου σκαλόνουν ꝁ κοιμοῦνται).

Κοτῶ, ῥ. ἀμ. ἴδε Τολμῶ.

Κούβακας (ἀπὸ τοῦ) »Κόαξ-ακος (ὁ βάτραχος), ζ. ἴδε Βαθρακός.

Κουβάλημα. »Μετακομιδὴ, ανασκευὴ, ἀγωγὴ (»Πρὸς τὰς ἀγωγὰς χρῆσθαι ὑποζυγίοις,« Πλάτ.), μετακόμισις, σκευαγωγία. transport.

Κουβαλητὸς, ἡ, όν. » Φορητὸς (Στρβ. Γ', β'). transportable.

Κουβαλιστικὰ (τὰ Τουρκ. Χαμαλιάτικα). » Κόμιστρα. le port, le salaire d'un porteur.

Κουβαλῶ }, ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) »Κο-
Κουβανῶ }βαλέω καὶ Κοβαλικεύω (Κορ. Σχολ. Ἰσοκρ. ꝁ Ἀτ. Τόμ. Α'). »Φέρω, μεταφέρω, κομίζω, μετακομίζω, ἀνασκευάζω. transporter. ||. κουβαλῶ τὰ πράγματά ('νοικοκυριά) μου. »Σκευαγωγέω(-ομαι), ἀνασκευάζομαι. déménager, ||. κουβαλῶ μὲ τὸ ἀμάξι. » Ἀμαξεύω. charier. ||. κουβαλῶ λάσπην. » Πηλοφορέω. ||. κουβαλῶ νερόν. »Ὑδροφορέω.

Κουβαράκι. »Ἀκατίδιον, κοβαρίσκιον ('Ορνεοσόφ.).

Κουβάρι. »Ἀγαθὶς, τολύπη, σπεῖρα, σπείραμα, μήρυμα καὶ μήρυγμα, πηνίον, σφαίρωμα. pelote, peloton. §. (μεταφορ. μάζωμα πολλῶν πραγμάτων, ἀνθρώπων, κτλ. εἰς ἕνα μέρος). »Συστροφή. groupe.

Κουβαριάζω (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Σχολιαστὴς τοῦ Θεοκρίτου), ῥ. μετ. »Τολυπεύω, συσπειράω, συνειλέω, μηρύω(-ομαι), ἀναμηρύομαι, τὸ μήρυμα ἀναλέγομαι, πηνίζω (-ομαι), ἀναπηνίζομαι, σφαιρόω. pelotonner. §. (μεταφορ. στενοχωρῶ, σφίγγω, ςρυμόνω), ἴδε Μανδρίζω καὶ §. Κουλουριάζω.

Κουβάριασμα. »Σπείρωσις. l'action de pelotonner.

Κουβαρίδα, ἔντ. »Ὄνος, ὀνίσκος, κουβαρὶς, ἴουλος, ἀκατὶς, πολύπους. cloporte, millepieds, θ.

Κουβαρίστρα, ἐργ. » Σπειρωτὴρ (ὁ). pelote, θ.

Κουβᾶς (ἐκ τοῦ Κύββα, τὸ ποτήριον Δωρικῶς), ἀγγ. » Ἰβάνη. broc, tine, tinette, θ. sébile,

Κουβέλι (τὸ 'σπίτι τῶν μελισσῶν ἀπὸ τὸ » Κύβελα, ἄντρα, θάλαμοι« τοῦ Ἡσυχ. καὶ τὸ » Κύβηλις, ἀγγεῖον κεραμεοῦν,ὡς πυξίς« τοῦ Φωτ.), ἴδε Κυψέλι. §. (εἶδος μέτρου διὰ τὰ γεννήματα· χωρεῖ 40 ὀκ. Τουρκ.), ἴδε Κοιλόν.

Κουβοῦκλι (ἐκ τοῦ Cubiculum, τὸ σκέπασμα τοῦ ἐπιταφίου καὶ κάθε τι ὁμοιόσχημον). » Σκιάς. baldaquin. §. (ὅθεν ἡ κληματαρηὰ), ἴδε Δράνα.

Κουδοῦνι. » Κώδων-ωνος.(ὁ). grelot, sonnette, θ. clochette, θ. ||. τὸ κουδοῦνι, ὅ,που κρεμοῦν εἰς τὸν λαιμὸν τῶν 'γιδιῶν (καμηλιῶν, ꝁτλ.), ἴδε Κυπρί.

Κουδουνίζω (κυρ. κτυπῶ τὸ κουδοῦνι), ῥ. μετ. »Κωδωνίζω. sonner. §. (μεταφορ. διαδίδω, κοινοποιῶ ἀπόῤῥητόν τι). » Διακωδωνίζω, διασαλπίζω, (περι)σαλπίζω, θρυλλέω, δια(περι)θρυλλέω, διαλαλέω, διαθροέω, διαφημίζω, διαβοάω. publier à son de trompe.

Κουδουνιστὸς, ἡ (κυρ. φωνή), όν, ἴδε Τραγανιστός. §. κουδουνιστὸν (εἶδος παιγνιδιοῦ, Τουρκ. Γιαζὴ-τουρά). »Στρεπτίνδα(ἦτον πάντη διαφορετικόν · ἀναλογεῖ δὲ κατά τι καὶ μὲ τὸ) Ὀστρακίνδα. croix ou pile.

Κουκκὶ (ἀπὸ τοῦ) » Κοκκίον (ὑποκορ. τοῦ Κόκκος), φ. καὶ ὄσπριον. »Κύαμος (ὁ). fève (des marais), θ. ||. ῥίχνω τὰ κουκκιὰ (ἡ) 'ς τὰ κου-

κιά,(εἶδος μαντείας). »Κυάμοις(»Ψήφοις, » Κλήροις) μαντεύομαι. tirer aux fèves (au sort). §. κουκκὶ (τὸ ἄλλ. Σπυρί). »Κόκκος, θρόμβος, χόνδρος (ἁλῶν, λιβανωτοῦ, κτλ.). grain.

Κουκκίδα (ἡ). » Στιγμή. point. ||. ὅποιος γράφει καλὰ, πρέπει 'να βάλλῃ καὶ ταῖς κουκκίδες ὅπου πρέπει. »Τὸν ὀρθογραφοῦντα, καὶ στίζειν ἢ δέον εἰκός. ponctuer.

Κουκκίζω, ῥ. μετ. »Πάσσω(-ττω), ἐμ(δια, ἐπι)πάσσω, σμάω (»Σμήσας τε λεπτοῖς ἁλσὶν,« Ἀθην.). poudrer, saupoudrer. ||. κουκκίζω μὲ στάχτην. »Ἐμπάσσω τῆς τέφρας. ||. ἀφ' οὗ ἐκούκκισε τὰ μαλλιά 'του μὲ τὸν χρυσὸν ἐκεῖνον ἄμμον. » Διαπάσας εἰς τὰς τρίχας τοῦ ψήγματος.«

Κουκκίτης (βήχας, ὁ ἄλλ. Γαϊδουρόβηχας. Ἡ λέξις ἔχει πιθανῶς σχέσιν μὲ τὸν Κοκκυσμὸν, τὴν λεπτοτέραν καὶ ὀξυτέραν φωνὴν, κατὰ τοὺς μουσικοὺς, ἧς ἐναντίον ἡ Βηχία, ἡ βαρυτέρα καὶ χαμηλοτέρα). coqueluche, toux férine, θ.

Κοῦκκος (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Σουΐδας), π. »Κόκκυξ-υγος. coucou.

Κουκκουβάγια (ἡ λέξις εἶνε πεποιημένη ἀπὸ τὴν φωνὴν τοῦ πτηνοῦ, ᾗ ἀναφέρεται ἀπὸ τὸν Ἡσύχ.), π. » Γλαὺξ (ἡ), κικυμὶς, κίκυμος, κίκυβος, κικκάβη (Ἀριστοφ.), κικκαβὰς (ἡ). chat-huant, chouette (la petite), θ. cheveche, θ. (συγχέεται πολλάκις μὲ τὸν μικρὸν Μποῦφον, ἴδε τὴν λέξιν καὶ Νυκτοποῦλι). ||. ἄλλα τὰ 'μμάτια τοῦ λαγοῦ, κι'-ἄλλα τῆς κουκκουβάγιας (παροιμ.), ἴδε Λαγός.

Κουκκοῦλα (ἀπὸ τὸ Λατιν. cucullus, καὶ τοῦτο ἀπὸ τοῦ Ἑλλ. Κύκλος). » Κάλυμμα (»Ἐπικάλυμμα) κεφαλῆς, καυσία, κορδύλη, (εἰς τὰ Γλωσσάρια ἀναφέρεται καὶ ἡ λέξις) καρακάλλιον. capuchon, coqueluchon.

Κουκκοῦλι (τοῦ μεταξιοῦ). » Θύλαξ καὶ Θυλάκιον (βόμβυκος), νεκύδαλον, βομβύκιον, πηνίον (Ἀρστ. Ζ, έ, 18). coque, θ. cocon. ||. ἐβγάλλω μετάξι ἀπὸ τὰ κουκκούλια. »Ἀναλύω τὰ βομβύκια, ἀναπηνίζομαι (Ἀρστ. Ζ, έ, 18).«

Κουκκουλόνω, ῥ. μετ. »Ἐγ(»Συγ» Ἐπι)καλύπτω, ἐγκορδυλέω(-ίζω). affubler, emmétoufler.

Κουκκούλωμα. » Συγκάλυψις, ἐγκορδύλησις. affublement.

Κουκοῦμι (ὀνομάζεται εἰς τὴν Ἀττικὴν τὸ Τουρκ. Γκιουγιοῦμι ᾗ ἄλλου Χαρανί, ἀπὸ τοῦ Λατιν. cucuma, τὸ ὁποῖον ὁ Ἐπίκτητος ἐξελλήνισε διὰ τοῦ Κουκούμιον: » Δεῖ αὐτὸν κουκούμιον ἔχειν, ὅπου τὸ θερμὸν ποιήσει τῷ παιδίῳ«), ἀγγ. »Θερμαντὴρ, θερμαστὴρ, θερμαστρὶς, ἰπνολέβης (τὸ ὁποῖον περιγελᾷ ὁ Ἀθήναιος). chaudière, θ. bouilloire, coquemar.

Κουκκουνάρα (ὁ καρπὸς τῆς Κουκκουναρηᾶς, ἀπὸ τοῦ Κόνναρου, παράγ. τοῦ Κόνος τῷ=) » Κῶνος (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Ἀττικὴν), ςρόβιλος (» Καρπὸς τοῦ πίτυος, ὃν δὴ μετεξέτεροι Στρόβιλον, οἱ δὲ Κῶνον καλέουσι, « Ἡρόδ.), πιτοστρόβιλος. cône, pomme (de pin), θ. §. (τὸ στάχυ τοῦ ἀραποσίτου). panouille.

Κουκκουναρηὰ, δ. » Πίτυς-υος (ἡ ἥμερος), στρόβιλος. pin.

Κουκκουνάρι, κ. »Πιτυῒς, πιτύϊνον κάρυον, στρόβιλον (» Ἡ τοῦ κώνου τὸ κάρυον, ὃ καλοῦσι στρόβιλον, « Διεύχ. παρ' Ὀρειβασ.), ὀστρακὶς, κόκκαλον. pignon.

Κουκκοῦτσι (τὸ μέσα τοῦ καρποῦ μερικῶν δένδρων, ὅπου περιέχεται ὁ σπόρος 'των). » Πυρὴν-ῆνος (ὁ), ὀςοῦν, κόκκος, κάρυον, γίγαρτον (κυρ. τοῦ σταφυλιοῦ). noyau, pepin. ||. ἡ μικραῖς ῥώγαις, ἢ 'δὲν ἔχουν διόλου κουκκούτσια, ἢ 'τὰ ἔχουν μικρότερα. » Αἱ μικραὶ ῥᾶγες οὐκ ἔχουσιν, ἢ ἐλάττους πυρῆνας (Ἀριστοτ. Προβλ.). ||. τῶν ῥοδακίνων τὰ κουκκούτσια. »Περσικῶν τὰ ὀστᾶ,« Διοσκ. »Περσείης κάρυα,« Νίκανδρ. ||. κουκκοῦτσι (φρσ. ἀντὶ τοῦ Τίποτε). »Κόκκυ (τὸ ἐλάχιστον,« λέγει ὁ Ἡσύχ.

ὁ δὲ Σχολ. τοῦ Ἀριστοφ. » τὸ Κόκκυ, ἀντὶ τοῦ ὀλίγον. « Σαφέστερον δὲ πάντων Τίμων ὁ Σιλλογράφος ἐκφράζει τὴν δύναμιν τῆς λέξεως διὰ τοῦ ἑξῆς στίχου: » Πτωχὸς δὲ φρένας εἰμὶ, νόου δέ μοι οὐκ ἔνι κόκκος«). pas aussi gros qu'un pois, ἴδε Στέλα. §. (ὅταν ἦνε συ θεμένον μὲ ἄλλην λέξιν, σημαίνει ὁλόκληρον τὸν καρπὸν, καθώς:) Δαφνοκούκκουτσον, Κεδροκούκκουτσον, ἐτζ. (καὶ σχηματίζεται συνήθως εἰς τὸ Ἑλληνικὸν ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ δένδρου εἰς γένος θηλυκὸν ἢ τὴν κατάληξιν ις, καθὼς) » Δαφνὶς, κεδρὶς, ἐτζ. baie, θ. grain.

Κοῦκλα. » Πλαγγὼν-όνος (ὁ), κόρη (ὅθεν ὁ κορoπλάθος), νύμφη, γλήνη, νανίον, νευρόσπαστον (κυρ. τὸ κινούμενον μὲ κλωστὴν ἢ ἐλατήριον). poupée, θ. pentine, θ. marionette, θ. ‖. ἀπ' ἔξω κοῦκλα, κὴ ἀπὸ μέσα πανοῦκλα, (παροιμ. ἀνάλ. μὲ τὸ) » Καλὴ μὲν ὄψις, ἐν δὲ δειλαίαι φρένες, « Μένανδρ. παρὰ Σουΐδ., (ἴδε καὶ Μυλωνᾶς).

Κουλαίνω, ῥ. μετ. » Κυλλαίνω (» Κυλλαινόμενοι κατὰ τὸν κενεῶνα, « Ἱπποκρ. περὶ ἀγμ. Παραπάνω 'τὸ εἶπε » Κυλλοί), κυλλόω, πηρόω (τὴν χεῖρα). estropier, rendre manchot.

Κουλλίκι (ἀπὸ τοῦ) » Κολλίκιον (ὑποκορ. τοῦ) » Κόλλιξ (καὶ Κόλληξ)-ικος (ὁ), ἴδε Κουλοῦρι.

Κουλλὸς, ή, όν. » Κυλλὸς, χωλὸς (πηρὸς, πεπηρωμένος) τὴν χεῖρα (ἢ μονολεκτ.) χωλόχειρ, μονόχειρ, ἄχειρ. manchot.

Κουλλοῦρα (ἡ) } . » Στρεπτὸν, στρεπτὸς, κολλύρα,
Κουλλοῦρι (τὸ) }
κολλύριον, κολλυρὶς, κόλλαβος. gimblette, θ. petit-pain. §. κουλοῦρι τοῦ ἀλετριοῦ (τὸ κρικελωτὸν ξύλον, ὅπου ἐμβαίνει τοῦ Σταβαριοῦ ἡ ἄκρη). » Κορώνη. §. (κάθε πρᾶγμα κουλουριασμένον). » Σπεῖραμα. replis tortueux.

Κουλλουριάζω, ῥ. μετ. » Συστρέφω, συσπειράω, συνελίσσω, συνειλέω. rouler, recourber en replis tortueux.

Κουλλούριασμα. » Συστροφή. l'action de rouler etc.

Κουλλουριασμένος, η, ον } . » Συνεστραμμένος, συνεσπειραμένος. roulé, recourbé.
Κουλλουριαστὸς, ή, όν }

Κουλλοχέρης (ἢ Κουλοχέρης, ὡς ἀπὸ τοῦ Χωλόχειρ), α ἢ ισσα, ικον, ἴδε Κουλλός.

Κουμαρᾶς (προφ. Κουμπαρᾶς), ἀγγ. (ὅπου ἀποθέτονται πρὸς φύλαξιν λεπτὰ νομίσματα). tire-lire, θ. tronc.

Κουμάρι (ἀντὶ Κουκουμάρι, ἀπὸ τοῦ Λατιν. cucuma, ὅθεν τὸ Κουκούμιον τοῦ Ἐπικτήτου. Ἀῤῥ. Γ', ἴδε καὶ Κουκοῦμι), ἀγγ. » Σκεῦος, κεράμιον, κυμβίον. pot à l'eau, broc, coquemar.

Κουμαρηά, ὁ. » Κόμαρος (ἡ). arbousier.

Κούμαρον, κ. » Κόμαρον, μιμαίκυλον ἢ μιμαίκυλον ἢ μιμάκυλον ἢ μαιμάκυλον. arbouse, θ.

Κουμέρκι (ὀρθ. Κουμμέρκι, ὡς ἀπὸ τοῦ Λατ. commercium, τὸ πληρονόμενον διὰ τὰς πραγματείας. Ὁ Πορφυρογ. τὸ γράφει Κομμέρκιον: » Ἔχει δὲ καὶ κομμέρκιον ἐκ τῶν τοιούτων πραγματειῶν ἄπειρον. « Ἡ δὲ Ἄννα ἡ Κομν. ['Αλεξ. ς'.] Κουμέρκιον). » Τέλος (τὸ), τελώνιον. droit de douane. ‖. 'παίρνω τὸ—. » Τελωνέω, τὸ τέλος ἐκλέγομαι. *prélever le droit de la douane. §. (συνεκδχ. ὁ τόπος ὅπου κάθεται ὁ κουμερκιάρης). » Τελωνεῖον. douane, θ.

Κουμερκιάρης (ἀπὸ τοῦ Λατ. commerciarius: ὅθεν καὶ εἰς τοὺς Βυζαντινοὺς γράφεται Κομμερκιάριος. » Ἀκινδύνως γίνεται ἱερεὺς ἢ διάκονος καταλλάκτης ἢ κομμερκιάριος, « Μαρκ. Πατριάρχ. Ἀλεξανδρ. 'Ερωτ. Καν. ΚΔ'). » Τελώνης. douanier.

Κουμουλιά (Λατ.), ἴδε Στοίβα.

Κουμπί (ἀπὸ τοῦ) »Κομβίον (ὑποκορ. τοῦ) Κόμβος, (οἱ παλαιοὶ μετεχειρίζοντο θηλυκωτήρια). bouton, ἴδε καὶ Θηλυκωτῆρι.

Κουμπιάζω, ῥ. μετ. ἴδε Κουμπόνω.

Κούμπιασμα (τὸ ἄλλ. Κούμπωμα). »Ἐγκόμβωσις, ἐγκόμβωμα. l'action de boutonner ou de se boutonner.

Κουμπόνω, ῥ. μετ. » Ἐγκομβόω. boutonner, ἴδε καὶ Θηλυκόνω.

Κουμπότρυπα. » Πόρπη. boutonnière, θ.

Κουνάδι (τὸ ἄλλ. Ἀτσίδι ἢ Τυρκ. Σανσάρι), ζ. » Ἰκτὶς (ἡ), αἴλουρος. fouine, θ. putois.

Κουνελάκι. » Λεβηρίδιον. lapereau.

Κουνέλι, ζ. (ἀπὸ τὸ Λατ. cuniculus, ἐξελληνισθὲν ὑπὸ τοῦ Πολυβίου εἰς τὸ) » Κύνικλος (»Ὁ δὲ κύνικλος, πόῤῥωθεν μὲν ὁρώμενος, δοκεῖ εἶναι λαγὼς μικρός· ὅταν δ' εἰς τὰς χεῖρας λάβῃ τις, μεγάλην ἔχει διαφορὰν, καὶ κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν, καὶ κατὰ τὴν βρῶσιν, γίγνεται δὲ τὸ πλεῖον μέρος κατὰ γῆς« Πολύβ. ΙΒ'). » Δασύπους, λεβηρὶς (Στραβ. Γ'), γεωρύχος λαγιδεύς. lapin.

Κούνημα. » Κίνησις. secoûment. αἰώρα (κυρ. μὲ τὴν κούνιαν). branlement, branle, hochement (κυρ. τῆς κεφαλῆς). §. (μτφορ. ἡ παρακίνησις), ἴδε Κούντημα.

Κούνια (ἀπὸ τοῦ Λτν. cunæ, διὰ τὰ μωρὰ παιδιά). » Λίκνον, κίστη, κοιτὶς (νεολογ.). (εἰς τὴν Ἑλλάδα λέγεται, καθότι καὶ εἶνε τῷ ὄντι) σκάφη (ἴδε Κουνῶ). berceau. §. (ἡ κρεμαστὴ, ὅπου κουνηοῦνται πρὸς σωμασκίαν ἢ διασκέδασιν, ἡ ἄλλ. Ἀνεμόκουνια). »Αἰώρα. escarpolette, θ. brandilloire, balançoir.

Κούνουπας (ὁ) } , ἔντ. « Κώνωψ
Κουνοῦπι (τὸ } -ωπος (ὁ), ἐμπὶς -ίδος (ἡ). cousin.

Κουνουπίδι, φ. »Ἀνθοκράμβη (νεολογ.) chou-fleur.

Κουνουπιέρα } . » Κωνωπεῖον
Κουνουπολόγος } (»Καὶ ἦν Ὀλοφέρνης ἀναπαυόμενος ἐπὶ τῆς κλίνης αὐτοῦ ἐν τῷ κωνωπείῳ,« Γραφ. Ἰουδ.). courtine, θ. cousinière, θ.

Κούντημα. » Ὦθισις, ὠθισμός. l'action de pousser. §. (μεταφορ. ἡ παρακίνησις, ὅθεν :) θέλει κούντημα, διότι εἶν' ὀλίγον ἀργοκίνητος. » Μύωπος δεῖται. il a besoin d'aiguillon, ἴδε καὶ Παρακίνησις.

Κουντοῦρα. » Κόθορνος, κρηπὶς (μὲ διάφορα ἐπίθετα, καθὼς Σχιστὴ, Λεπτοσχιδὴς, Ἀττικὴ κτλ.), ἐμβὰς, ἐμβάτη, ἐμβάθρα. soulier.

Κουντουράδικον (ἐργαστῆρι). »Σκυτοτομεῖον, σκυτεῖον. boutique de cordonnier, θ.

Κουντουρᾶς. » Σκυτοτόμος (»Ὑπόδημα δημιουργῆσαι μὲν, τοῦ σκυτοτόμου· πονῆσαν δὲ ἐπανορθώσασθαι, τοῦ νευροῤῥάφου,« Γαλην. πρὸς Θρασύβ.), σκυτεὺς, κρηπιδοποιὸς, ὑποδηματοποιός. cordonnier.

Κουντῶ (προφ. καὶ Σχουντῶ, κατὰ πρόσληψιν τοῦ σ), ἐκ τοῦ »Κοντόω, ῥ. μετ. » Ὠθέω, ὤθω, ὠθίζω. pousser. §. νύσσω. ||. τὰ καράβια ἔπιπτον ἓν ἐπάνω τοῦ ἄλλου, καὶ ἐκουντοῦντο μὲ τὰ κοντάρια. » Ναῦς τε νηῒ προσέπιπτε καὶ τοῖς κοντοῖς διωθοῦντο (Θκδ.). ||. κουντηοῦνταν 'σὰν τὰ 'γρούνια'. » Ὠθεῦνθ' ὥσπερ ὕες,« Θφρ. ||. τὸν ἐκούντησα (μὲ τὸν ἀγκῶνά μου), καὶ 'τὸν λέγω. »Νύξας αὐτὸν, ὁρᾷς, ἔφην, κτλ. Πλάτ. »Καὶ τότ' ἐγὼν Ὀδυσῆα προσηύδων ἐγγὺς ἐόντα, ἀγκῶνι νύξας,« Ὀδ. Ξ.

Κουνῶ, ῥ. μετ. »Κινέω, σείω, κραδαίνω, κλονέω, διαφέρω, σαλεύω, πάλλω, διακινέω, κιγκλίζω. secouer, agiter, mouvoir, branler, ébranler, brandir, brandiller, hocher. ||. κουνῶ τὴν κούνιαν βρέφους. »Ὅτε δὲ κλαίοι (τὸ βρέφος), τὴν σκάφην ἐκίνει, καὶ κατεκοίμιζεν αὐτὸ (Ἀθ.), « ἴδε Κούνια. §. ἀμ. αὐτοπ. ||. τὰ 'δόντιά μου κουνοῦν (καταχρ. ἀντὶ Κουνηοῦνται). mes dents branlent. ||. κουνιοῦμαι (ἢ καλλήτερα, Κουνῶ τὰ χέρια μου) ὅταν περιπατῶ. »Παρασείω τὰς χεῖρας (Ἀριστ.), σε-

τέω. aller les bras ballans, brandiller les bras.

Κουπαστὴ, ναυτ. »Ἔγκωπον, κωπωτὴρ, ἐπισκαλμὶς, τράπηξ-ηκος (ὁ). le plat bord, l'endroit du bateau ou les rames sont placées.

Κουπί. »Κώπη, ἐρετμὸς καὶ ἐρετμόν. rame, θ. aviron. ||. τὸ πλατὺ (τὸ κάτω) μέρος τοῦ κουπιοῦ. »Πτερὸν, ταρσὸς, σπάθη. pale. θ. ||. τραβῶ κουπὶ, ἴδε Ἀλάμνω. ||. μὲ τὸ κουπὶ (ἡ) μὲ τὰ κουπιὰ (τὸ ἐναντίον τοῦ, Μὲ τὸ πανὶ), ἐπ. » Εἰρεσίᾳ, εἰρεσίᾳ χρώμενοι.

Κουράδα(-δι), (ἀπὸ τοῦ) » Σκωράδιον (Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 1170). Πέλεθος καὶ σπέλεθος, σπέλληξ. étron.

Κουράζω (ἴδε Ἀκούραστος), ῥ. μετ. » Παρατείνω, κόπτω (»Ὁ ἵππος τὸν ἀναβάτην κόπτει«). fatiguer, lasser. ||. κουράζομαι, μέσ. αὐτοπ. »Κάμνω, κοπιάω, πονέω. se lasser, être fatigué (las), ἴδε καὶ Ἀποκάμνω.

Κούρασις } »Κόπος, κάματος, πόνος. fatigue, θ. lassitude, θ.
Κούρασμα }

Κουρασμένος, η, ον. »Κεκμηκὼς, κεκοπιακὼς, πεπονηκώς. fatigué, las.

Κούρβουλον (καὶ Κούρμουλον, ἀπὸ τὸ Κορμός). » Ὁ τῆς ἀμπέλου στέλεχος, ἴδε Κλῆμα.

Κουρδίζω, ῥ. μετ. »Ἐντείνω, ἁρμόζομαι (κυρ. λύραν). acorder, monter, bander (κυρ. δοξάρι, τουφέκι κτλ.).

Κούρδισμα. » Ἔντασις, ἁρμογὴ, χορδοτονία. l'action de bander (monter; accorder).

Κουρδιστῆρι. » Χορδοτόνον. clef pour monter les cordes d'un instrument.

Κουρέλι (ἀντὶ) »Κουρέλιον (»Γέλγια, Κουράλια,« Ἡσύχ., ὡς χρησιμεῦον εἰς τὰ μικρὰ κοράσια 'να ἐνδύουν τὰς κούκλας [κόρας] 'των καὶ εἰς τὰς γυναῖκας τῶν ἀρχ. ἀντὶ Κορβέλλας, Γαλλ. chiffons). »Κοροκόσμια, τὰ ἀπὸ τῶν κορυλλίων νυμφικά,« Σχλ. Κλμ.) »Ῥάκος (τὸ), ῥάκιον, λακίς. haillon, guenille, θ. guenillon, chiffon, lambeau, drapeau.

Κουρελιάζω, ῥ. μετ. »Ῥακόω. délabrer. ||. κουρελιάζομαι, ῥ. μεσ. αὐτοπ. »Ῥακόομαι (Πλουτ. Συμπ.). s'en aller par lambeaux.

Κουρελιάρης, α, ικον. »Ῥακενδύτης, ῥακενδυτῶν. couvert de haillons, déguenillé, dépénaillé.

Κουρέλιασμα. » Ῥάκωσις. délabrement,

Κουρελιασμένος, η, ον (φόρεμα κυρ.). » Διεφθορὼς, ῥακώδης. délabré. §. κουρελιασμένος ἄνθρωπος, ἴδε Κουρελιάρης.

Κούρεμμα (ἀντὶ Κούρευμα, τὸ ὁποῖον ἀναφέρει ὁ Ἡσύχιος). »Κουρὰ, κάρσις, πέξις, ἀπόκαρσις. tonte, θ. tonsure, θ.

Κουρεύω (ὁ Ἐτυμολόγ., ἐν λέξει Κοδράντης, 'τὸ γράφει Κορεύω), ῥ. μετ. »Κείρω, ἀποκείρω, πέκω (κυρ. πρόβατον), (σπν.) ἀποθρίζω (Προκ.). tondre. §. κουρεύω φλουρί. »Περικόπτω, παραψαλίζω. rogner.

Κουριάζω (κυρ. ἐπὶ ὀρνίθων, ὅταν σκαλόνουν τὸ βράδυ 'να κοιμηθοῦν ἴσως ἐκ τοῦ Οἰκουρέω), ῥ. οὐδ. »Κοιτάζομαι jucher, se jucher. §. (μεταφορ. δὲ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, ὅσοι χάθονται εἰς τὸ 'σπίτι ἀδιακόπως, ἢ 'δὲν ἐβγαίνουν ἔξω). »Οἰκουρέω. garder la maison.

Κούρκα (ἡ ἄλλ. Μισίρκα καὶ Γάλλισσα), π. » Ὄρνις (»Ἀλεκτορὶς) ἡ ἰνδική. *μελεαγρίς. dinde, θ. poule d'Inde.

Κουρκάκι, » *Μελεαγρίδιον. dindoneau.

Κουρκάνος. »Ὄρνις (»Ἀλεκτρυὼν) ὁ ἰνδικός. dindon, coq-d'Inde.

Κουροῦνα, π. »Κορώνη. corneille, θ. corbine (ἡ κατάμαυρη). ||. εἶπε κ' ἡ κουροῦνα Κρᾶ (παροιμ. ἀνάλογος μὲ τό): » Ἐγένετο καὶ Μάνδρωνι συχίνη ναῦς.«

Κουρουνοβότανον, φ. ἴδε Σκυλοβότανον.

Κουρουνοπόδαρον, φ. ἴδε Κορακοπόδαρον

Κουρσάρος. » Πειρατής, λῃστής, καταποντιστής, καταδρομεύς. corsaire, pirate, écumeur des mers, forban. ‖. τοὺς κουρσάρους. »Τὸ λῃστρικόν, τὸ πειρατικόν, τὰ λῃστήρια.

Κουρσάρικος, η, ον. »Πειρατικός, λῃστρικός. de pirate (corsaire).

Κούρσεμμα. »Λεηλασία, προνομὴ (κυρ. ζωοτροφιῶν). pillage, maraudérie, ἴδε καὶ Διαγούμισμα.

Κουρσεύω, ῥ. μετ. »Λῃστεύω, λῃΐζομαι, συλάω (-ῶ), λεῖαν ἐλαύνω (ποιέομαι), λεηλατέω, ἄγω καὶ φέρω, λαφυραγωγέω, κλωπεύω, προνομεύω. piller, marauder, ἴδε καὶ Διαγουμίζω.

Κουσκουρειά. » Περιεργία, πολυπραγμοσύνη. curiosité (mal entendue, déplacée).

Κουσκουρεύω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. »Πολυπραγμονέω, περιεργάζομαι. fureter; être curieux, rechercher (enquérir, s'enquérir) avec une blamâble curiosité.

Κουσκούρης (ἀπὸ τοῦ Λατιν. Susurrus), α, ικον. » Πολυπράγμων, ψίθυρος, περίεργος. curieux, enquerant, furet (μεταφορ.).

Κουτάβι (τὸ μικρὸν διαφόρων ζώων, κυρ. ὅμως τοῦ λύκου, σκύλου κτλ.). »Σκύμνος (κυρ. τοῦ λεονταριοῦ), λυκιδεὺς (τοῦ λύκου), σκύλαξ, σκυλάκιον. lionceau. louveton. §. (μεταφορ. τὸ νόθον, ἀχρεῖον, ἔκφυλον γέννημα). » Σκυλάκευμα (»"Ἔρρε, κακὸν σκυλάκευμα, ἔρρε ποθ' ᾖξαν," ἔλεγεν ὑβρίζουσα μία παλαιὰ Λάκαινα τὸν λειποτάκτην υἱόν της).

Κουτάκι. »Πυξίδιον, κυτίδιον. petite boîte, θ.

Κουτάλα, ἐργ. (Ὁ Εὐστάθ. ἔχει; »Κωταλίς, ἡ τορύνη, ἡ τὸ τῆς ἀθήρης κίνητρον»), ἴδε Χουλιάρα. §. (συνεκδοχ. τὸ βαθουλὸν τῆς πλάτης κόκκαλον). »Ὠμοπλάτη. omoplate.

Κουτάλι (ἀπὸ τοῦ) » Κύταλον ἢ Κοτύλη, ἐργ. ἴδε Χουλιάρι.

Κουταλιά, ἴδε Χουλιαριά.

Κούτελον (ἴσως ὀρθοτ. Κούττελον, Κόττα γὰρ παρὰ τοῖς Δωρ. ἡ κεφαλή. Εἰς τὰ συγγράμματα τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου Τόμ. Β'. σελ. 60] γράφεται Κύτελον), ἴδε Μέτωπον.

Κουτί. »Πυξίς, κυτὶς (ἀντὶ) κοιτίς, κίστη (»Τῆς δὲ θηλείας φιλύρας ὁ φλοιὸς λεπτότερος καὶ εὔκαμπής, ἐξ οὗ τὰς κίστας ποιοῦσι," Θεοφρ. φυτ. Γ'). étui, boîte, θ. tronc (τὸ τῶν Ἐκκλησιῶν).

Κούτικας (τὸ ὀπισθινὸν μέρος τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ λαιμοῦ), ἴδε Σνίχι.

Κουτοπόνηρος, η, ον. » Μωροκακοήθης (Προκόπ. Ἀνέκδ. Η'), μωρόκακος (Πρόκλ. παράφρ. Πτολ. 223), μωροπόνηρος. sot et méchant, sottement méchant.

Κουτὸς (ὁ ἄλλ. Ζαβός), (ἴσως ἀπὸ τοῦ Κότος, καθὼς φαίνεται εἰς τὸ Ζάκοτος τοῦ Ὁμήρ. » φαίης κεν ζάκοτόν τέ τιν' ἔμμεναι, ἄφρονά τ' αὔτως," Ἰλ. Γ, 220), ή, όν, ἴδε Παλαβός.

Κούτρα, ἴδε Μέτωπον.

Κουτρίζω, ῥ. μέσ. ἀλληλοπαθ. » Ῥάσσω, ἀράσσω, συρράσσω, συναράσσω. heurter, s'entre-choquer. »Διακερατίζομαι, διακυρίττομαι (Συνετ.). s'entre-cosser. §. (κτυπῶ μὲ τὰ κέρατα, καθὼς τὰ κριάρια, τὰ βόδια κτλ. προφ. καὶ Κουτουλίζω), ῥ. μετ. » Κυρίσσω καὶ (Ἀττ.) Κυρίττω, κερατίζω. donner (frapper) de la corne, cosser (κυρ. διὰ τὰ κριάρια).

Κούτρισμα. « Ἄραγμα, ἀραγμός. heurt. §. »Κυρηβασία καὶ κυρήβασις. coup de corne.

Κουτρουβάλα (ὁ Τουρκ. Ταχλᾶς). »Κυβίστησις. culbute, θ. ‖. κάμνω κουτρουβάλαις. » Κυβιστάω, Κυβιστίνδα παίζω. faire la culbute.

Κούτσα. »Χωλότης, σκέλους πήρωσις. claudication. ‖. κούτσα-μιά, κούτσα-δυὸ (λέγουν συνήθως τὰ παιδιὰ, ὅταν πηδοῦν μ' ἕνα ποδάρι.), παιγν. »Ἀσκωλιασμός. clopin-clopant.

Κουτσαίνω, Μ. (θὰ) κουτσάνω (ἀόρ. πθ. Κουτσάθηκα), ῥ. μετ. »Χω-

λαίνω(-εύω), ὑποσκάζω (ὅταν ὀλίγον). clocher, boiter, clopiner, aller clopin-clopant.

Κουτσοδόντης, α, ικον. » Νωδός. ébréché, brèche-dent.

Κουτσομεσιασμένος, η, ον, ἴδε Κοψομεσιασμένος.

Κουτσομύτης, α, ικον. » Ῥινότμητος, ἄῤῥιν, ἠκρωτηριασμένος τὴν ῥῖνα. à qui on a coupé le nez.

Κουτσὸς (» Κοτζὸς ὁ κεκομμένους τοὺς πόδας ἔχων, οἱονεὶ κότος,« Ἐτυμολ.), ἡ, όν. » Χωλὸς, κυλλοπόδης. boiteux.

Κουτσουλιὰ (ἴσως ἐκ τοῦ Κικκιλονθὶς ἢ Κοκκιλονθὶς, παιδὸς ἀφόδευμα,« τοῦ Ἡσυχ.). »Κόπρος (»Ἀπόπατος, »Ἄφοδος, Ἀποπάτημα) ὄρνιθος. ément.

Κουτσουλῶ, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. (ἀπὸ τοῦ) » Κατατιλάω, (οὗ τὸ ἁπλοῦν) τιλάω (κυρ. τσιρλίζω), ἐντιλάω (»Ὁ λάρος ἐνετίλησεν, ὥσπερ σηπία,« Ἀριστοφ. Ἀχαρν.), ἐκτιλάω. (Ἐπὶ Βυζαντ. ἦτον ἐν χρήσει καὶ τὸ Ἀποτσυλῶ. »Καὶ ἀποτσυλᾷ διεσπαρμένα καὶ δυσώδη,« λέγει Δημήτριος ὁ Κωνσταντινοπολίτης εἰς τὸ Ἱερακοσόφιόν του, Βιβλ. Α'. κεφ. ρις', σελ. 107, τὸ ὁποῖον μὴ ἐννοήσας ὁ Δουκάγγιος, κατεχώρισεν εἰς τὸ λεξικόν του τὴν ἀνύπαρκτον λέξιν ἀποτσύλον). crotter, émentir.

Κουτσουνούρης, α, ικον, ἴδε Κολοβός.

Κούτσουρον (ἀπὸ τοῦ) »Κόττουρον καὶ Κόσσουρον (ἴδε Κοσσίζω). »Στέλεχος (ὁ καὶ τὸ), κορμὸς, πρέμνον. bûche, θ. souche, θ. chicot. §. (συνεκδοχ. τὸ ξύλον, ὅπου σφίγγουν τὰ ποδάρια τῶν φυλακωμένων, Τυρκ. Τομπροῦκι). » Ξύλον, χοῖνιξ, ποδοκάκη, ποδοστράβη. entrave de bois (où l'on met les pieds des criminels). §. (μτφορ. ἄνθρωπος κτηνώδους νοὸς, ἀναίσθητος, ξυλοκέφαλος) » Στέλεχος (» Εἰ μὴ τεθέασαι τὰς Ἀθήνας, στέλεχος εἶ,« Δικαίαρχ. Ἑλλάδ. Περιήγ.). bûche. θ.

Κοῦφα. » Κόφινος, ἄῤῥιχος, κάρταλος. hotte, θ. grand capas. §. ναυτ. (τὸ Τσαναχλῆκι). »Θωράκιον, φάτνωμα, καρχήσιον. hune, θ.

Κουφαίνω, Μ. (θὰ) κουφάνω, ῥ. μετ. »Κωφόω, διαφθείρω τὴν ἀκοὴν assourdir, rendre sourd, ἴδε καὶ Ξεκουφαίνω. ||. κουφάθηκα. »Κεκώφωμαι, τὴν ἀκοὴν διέφθαρμαι. devenir sourd.

Κουφάλα. »Κοίλωμα (δένδρου κυρ.), creux (d'arbre), ἴδε καὶ Βαθούλωμα.

Κουφάρι (τὸ κορμὶ ἀπὸ ταῖς πλάταις ἕως τὰ μεριά. Ἡ ἀπὸ τοῦ Κοῦφος ἐτυμολογία τῆς λέξεως εἶνε τόσον προφανὴς, ὥστε δὲν μὲ φαίνεται διόλου ἀναγκαία ἡ ἀπὸ τοῦ Κιθάρα, τὸ κόκκαλον τῶν πλευρῶν ἢ τὸ Καρδιοχούλιαρον). »Ὄλμος. corsage. §. (τὰ κόκκαλα τοῦ νεκροῦ σώματος, καὶ ἰδίως τὸ ῥαχοκόκκαλον μὲ τὰ πλευρὰ, πρὶν διαλυθῶσι). »Σκελετὸν (καταχρ.). carcasse.

Κούφαρον (κυρ. τὸ Τουρκ. Σεπέτι, καλὸν ὅμως 'να γενικευθῇ ἡ λέξις, διὰ 'ν' ἀποφύγωμεν καὶ τὸ ἀσυγκρίτως ἀηδέστερον Μπαοῦλο τῶν Ἰταλιζόντων, καὶ τὰ ὅμοιά 'του). » Ῥίσκος, κυνούχιον. coffre, malle, θ.

Κουφίζω ('δὲν καλοακούω), ῥ. οὐδ. »Βαρυτέρως ἔχω τῆς ἀκοῆς, βαρυηκοέω καὶ βαρηκοέω (Ἱπποκρ). avoir l'oreille dure, entendre dur.

Κούφιος, α, ον (κυρ. τὸ χαλασμένον ἀκρόδρυον, ἀπὸ τοῦ ἐπακολουθοῦντος) »Κοῦφος. »Διαφθορὼς, κενὸς, διὰ(ὑπὸ)κενος. gâté. §. δένδρον ('δόντι, κτλ.) κούφιον. »Κοῖλον. creux. ||. 'να φθειάσῃ μιὰν ξυλένιαν ἀγελάδα, κούφιαν μέσα. » Ποιήσασθαι βοῦν ξυλίνην κοίλην (Ἡρόδ.).« ||. τὸ μὲν ἀρσενικὸν καλάμι εἶνε γεμάτον μέσα, τὸ δὲ θηλυκὸν κούφιον. »Ἔστι δὲ ὁ μὲν ἄῤῥην κάλαμος, στερεός· ὁ δὲ θῆλυς, κοῖλος,« Θφρ. §. κούφιος ἄνθρωπος (μεταφορ. ὁ Κοῦφος καὶ ἀσύστατος), ἴδε Εὔχαιρος & Ἐλαφρόμυαλος. §. κούφια λόγια. » Ἀνεμώλια, ἴδε καὶ Μωρολογιά. §. τὸ βόλι ἦλθε κούφιο' (ψυχρὸν δηλ. καὶ ἀδύνατον, ἀπαράλλακτα μὲ τοὺς

'Ομήρου τό:) »Κωφὸν βέλος ἀνδρὸς ἀνάλκιδος οὐτιδανοῖο,« (τὸ ὁποῖον ἀλλοῦ ὠνόμασεν) »"Αλιον βέλος (Ἰλ. Ρ)«. mort.

Κουφοξυλιὰ, φ. (ἐμφαντικώτερον τὸ σημερινὸν παρὰ τὸ ἀρχαῖον τοῦ φυτοῦ ὄνομα, διότι, κατὰ τὸν Θεόφραστον (περὶ φυτ. Γ'. 13.), »Τὸ ξύλον ἔχει χαῦνον καὶ κοῦφον ξηρανθέν,«). »Ἀκτῆ. sureau, sambuque.

'Κουφόξυλον (εἶδος καλαμιοῦ ἀγκαθωτοῦ), φ. »Νάρθηξ (οἱ "Ελληνες τὸ πάλαι, καθὼς καὶ οἱ χωρικοὶ τῆς Σικελίας τὴν σήμερον, μετεχειρίζοντο τὴν ψύχαν 'του ἀντὶ ὕσκας, καὶ ὁ Προμηθεὺς μὲ αὐτὸ, φαίνεται, ἔκλεψε τὸ πῦρ ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, κατὰ τὴν μυθολογίαν). férule, θ. Ἴδε καὶ παράβλ. Μαγκοῦτα (εἰς τὸ Παράρτημα).

Κουφὸς, ἡ, όν. »Κωφὸς (ὠνομάζετο τὸ πάλαι κυρ. ὁ Βουβὸς ἢ Μουγκὸς, καὶ ἐπειδὴ ὁ τοιοῦτος πάντοτε σχεδὸν εἶνε καὶ κουφὸς, προσέλαβε μὲ τὸν καιρὸν ἡ λέξις ꙃ ταύτην τὴν σημασίαν), κωφεύων. sourd. ‖. ὀλίγον κουφὸς (ἢ κουφούτσικος). »Ὑπόκωφος. sourdaud. ‖. κωφὸς ἀπὸ τὸ ἕν αὐτί. »Ἑτερόκωφος. ‖. εἶμαι κουφός. »Κωφεύω, πεπήρωμαι τὴν ἀκοήν. ‖. κάμνω τὸν κουφόν. »Ἐθελοκωφέω. faire le sourd, ἴδε καὶ Κάμνω. ‖. κουφὸν καμπάνα' κὴ-ἂν λαλῇς, νεκρὸν κὴ-ἂν γαργαλίζῃς, (παροιμ. σύμφωνος μὲ ἄλλην ὁμοίαν:) 'ς τοῦ κουφοῦ τὴν πόρταν, ὅσο' θέλεις κτύπα, ἴδε Ἀράπης.

Κούφταλον (ἀντὶ Κύπταλον, ὁ) »Ὑπέργηρως, ἴδε Σκατόγερως.

Κοφίνι (φροπ. καὶ Κουφίνι). »Κόφινος. coffin, ἴδε καὶ Κοῦφα καὶ §. Κυψέλι.

Κοφτερὸς (ἀντὶ Κοπτερὸς), ἡ, όν. »Ὀξὺς, τομός. tranchant, coupant. ‖. ἡ κοφτερὴ (ἐλλειπτ. Μερηὰ, τοῦ μαχαιρίου, σπαθιοῦ, κτλ.). »Ἀκμὴ, στόμα. fil, le (côté) taillant (tranchant, coupant).

Κόφτης (ὁ), (τὸ Τουρκ. Σατῆρι): »Κοπὶς, ίδος (ἡ). couperet.

Κοφτὸς, ἡ, όν. »Κοπτός. qu'on peut couper (trancher). ‖. (τὸ ἐπὶ. Κοφτὰ, μόνον εἰς τὴν φρσ.) Ὀρθὰ-κοφτὰ, ἴδε Ὀρθά.

Κοφτοῦρι (ἡ ἄλλ. Μουστόπητα, εἶδος πλακουντίου ἀπὸ τοῦ) »Κοπτάριον (ὑποκορ. τοῦ) κοπτὸν, κοπτὴ (»Κοπτῆς πλάκες καὶ μελιχρὰ σήσαμα,« Ἐπγρ.), οἰνοῦττα. petit gateau fait de moût.

Κοχλίδι (προφ. κοιν. Χοχλίδι), θαλ. (ἐκ τοῦ) »Κοχλίδιον (ὑποκορ. τοῦ) »Κοχλὶς-ίδος, κοχλίον, κόγχύλιον. limaçon de mer, coquillage.

Κοχλιδότσεφλον. »Κοχλίου, κοχλίδιον, κοχλίδος σκέπασμα (Γεωπον.).

Κοχλιὸς (ἀπαράλλακτα 'τὸ ἔχει ꙃ ὁ Στέφ. Βυζ. ἐν λέξει Κοχλιοῦσα), θαλ. »Κοχλίας (ὁ θαλάσσιος), κόχλος, στρόμβος. conque, ἴδε καὶ παραβλ. Κήρυκας.

Κόψι' (ἡ), ἴδε Κοφτερή.

Κοψίδι (μικρὸν καὶ ἄχρηστον κομμάτι τομαριοῦ, πανιοῦ, κτλ.). »Περίκομμα, κοσκυλμάτιον. rognure, θ. retaille, θ.

Κόψιμον (ἡ ἐνέργεια τοῦ κόπτειν). »Τομή. coupe, θ. §. (τροπ. ὁ ἐσωτερικὸς τῶν ἐντέρων πόνος, ὁ ἄλλ. Σφάχτης). »Στρόφος, δηγμὸς (»Ἐν τῇ κοιλίᾳ δηγμὸν ποιεῖ καὶ δυσεντερίαν,« Θφρ. Ἱστορ. Φυτ. Δ'). tranchée, θ. ‖. ἔχω κόψιμον ἢ κοψίματα. »Στρέφομαι (»Στροφοόμαι) τὴν γαστέρα' »Στρόφος μ' ἔχει τὴν γαστέρα (Ἀριστοφ. Θεσμοφορ.). avoir des tranchées. §. συνεκδοχ. (ἡ πληγὴ τοῦ κοψίματος). »Τομὴ, ἐντομὴ, διάκομμα, πληγή. coupure, θ. taillade, θ.

Κοψομεσιάζω, ρ. μτβτ. »Τὴν ὀσφὺν κατάγνυμι. éreinter.

Κοψομεσιασμένος, η, ον. »Ὀσφυῆξ. éreinté.

Κράββατος, ἴδε Ἐργκλεῖὸς καὶ §. Ξυλοκρέββατον.

Κράζω, ρ. μετ. καὶ ἀμ. ἴδε Φωνάζω.

Κρασᾶς. »Οἰνοπώλης. marchand de vin.

Κρασάτος, η, ον. »Οἰνοχρώς. couleur de vin.

Κρασί (ὑποκορ. τοῦ Κρᾶσις, κυρ. τὸ κεκραμένον, τὸ ἄλλ. Κρᾶμα. »Ψυκτῆρα, λέγει ὁ Σουΐδας, ποτήριον μέγα, ἀπὸ τοῦ θᾶττον ψύχεσθαι ἐν αὐτῷ τὴν κρᾶσιν,«). »Οἶνος. vin. ||. ἀγοράζω ('βγάζω, 'παίρνω) κρασί. » Οἰνίζομαι. ||. κρασὶ 'ξοινισμένον (κομμένον, ξεθυμασμένον, χαλασμένον). » Ἐξεστηκὼς ('Οξίνης, » Τροπίας, »'Εκτροπίας) οἶνος. (vin) tourné, éventé, qui sent l'évent. ||. 'σὰν 'να πιῇς ἕνα ποτῆρι κρασὶ (παροιμ. διὰ τὰ εὐχολοκατόρθωτα). »Ὡς εἰ καὶ κόγχην διεῖλες· » "Ὥσπερ ᾠόν τι ῥοφῶν, « Νικόμαχ. παρ') Ἀθην. ἴδε καὶ 'Ως.

Κρᾶσις (ἡ φυσικὴ κατάστασις τοῦ σώματος). » "Εξις, διάθεσις, κρᾶσις. complexion, tempérament, constitution, affection.

Κρασοβάρελον. » Οἰνηρὸν ἄγγος, ἴδε Βαρέλι καὶ Βουτσί.

Κρασοκανάτα. »Κρατήρ, Κοτύλη. pot de vin.

Κρασοκανάτας καὶ Κρασοπατέρας, Κωμ. »Δεινὸς κωθωνιστής, κοτύλων. grand videur de pots.

Κρασοπότης. » Οἰνοπότης, οἰνόφλυξ, φίλοινος. buveur.

Κρασοπουλειό', ἴδε Καπηλειό.

Κρασοποῦλι πτ. »Οἰνάς. linotte.

Κρασοψυχιά (ὀνομάζεται ἀπὸ τὰς γυναῖκας) » Ἄρτος οἴνῳ διάβροχος.

Κρατητῆρα (εἶδος λίθου πολυτίμου) »Ἀετίτης λίθος. aétite, pierre d'aigle. §. (τὸ λαγαρισμένον κρασί), ἴδε Λαγάρα.

Κρατσουλῆὰ (ἡ), χυδ. ἀντὶ Κρεατοεληά.

Κρατῶ, ῥ. μετ. ἴδε Βαστῶ. §. »Κατέχω, κατέχω παρ' ἐμαυτῷ, παρακατέχω. retenir. ||. 'τὸν κράτησε τρεῖς 'μέραις 'ς τὸ 'σπίτι 'του. »Κατέσχε παρ' αὐτῷ τρεῖς ἡμέρας. il le retint chez lui trois jours. ||. ἐκρατήθη τὸ οὖρός 'του. »Τῶν οὔρων αὐτῷ ἐπισχεθέντων. « ayant eu une suppression d'urine (une retention).

Κράχτης (ἀπὸ τοῦ) »Κεκράκτης, (κυρ. ὁ προσκαλῶν εἰς τὴν ἐκκλησίαν). » Κήρυξ, κλήτωρ. crieur de corps. §. (τὸ ἡμερωμένον πουλί, μὲ τὴν φωνὴν τοῦ ὁποίου ἀπατοῦν οἱ κυνηγοὶ τὰ ἄγρια, καὶ 'τὰ φέρνουν εἰς τὴν παγίδα). ». Παλευτὴς (Ἀριστοτ. Ζ. 9), ἐφελκυστὴρ (ὄρνις). appeau, chanterelle, appelant, courcaille (ἰδιαιτ. τῶν ὀρτυκιῶν).

Κρέας (τὸ). » Κρέας-ατος καὶ-ως. viande, θ. §. »Σὰρξ-αρκὸς (ἡ). chair. ||. τρώγω (τρέφομαι συνήθως μὲ) κρέας. » Κρεωφαγέω.

Κρεατάκι. »Κρεάδιον. petit morceau de viande.

Κρεατερνὸς (ὁ μὴ νηστήσιμος), ἡ, ὸν (φαγεῖ κυρ.). »Καταλύσιμος. gras.

Κρεατοεληά. »Ἀκροχορδὼν, (ἄλλο παρὰ τὸ) μυρμήκιον(-ειον), μυρμηκία. poireau, verrue, θ. envie, θ. (παρβλ. 'Εληά).

Κρεατόμυιγα (»Τῶν μυιῶν αἱ πρὸς τὰ κρέα προσιζάνουσαι, κυανοῦ τὴν χρόαν μεταξύ εἰσι καὶ μέλανος,« Παυσαν. Ι', 28), ἔντ. » Μυῖα στρατιῶτις ἢ κύων. mouche vomique, θ.

Κρεατοσάνιδον (τὸ Τουρ. Κιγιμὰ-ταχτασί). »'Ελεὸν καὶ 'Ελεὸς, ἐπίξηνον, ἐπίκοπον, ἐπικόπανον. hachoir, tranchoir, tailloir.

Κρεββατάκι. »Κλινίδιον. petit-lit.

Κρεββαταρηὰ, ἴδε Καλαμωτὴ καὶ Σχαλωσιά.

Κρεββάτι. » Κλίνη, λέκτρον, λέχος (τὸ), κράββατος. lit. ||. ἄρρωστος 'ς τὸ κρεββάτι, ἴδε Στρῶμα.

Κρεββατοςρῶσι'(ἡ), ἴδε Κοιμησιόν.

Κρεμάλα, ἴδε Κρέμασμα καὶ Κρεμασταριά.

Κρέμασμα. »Ἀγχόνη. l'action de pendre, pendaison (χυδ.). §. »Ἀνάρτησις, ἀπαιώρησις, κρεμασμός. l'action de suspendre.

Κρεμασμένος (ὅ,που κρέμεται), η, ον. »Κρεμαστὸς, ἐκκρεμής. pendant. §. (ὅ,που ἐκρεμάσθη εἰς τὴν κρεμάλαν). »'Εσταυρωμένος. pendu. §. (καταχρ. ὁ ἄξιος διὰ κρεμάλαν).

»Κύφων, βάραθρος, ὄλεθρος. pendard, pendable, scélerat, roué.

Κρεμαςαρηά. »Σταυρός. potence, θ. gibet. §. (κλῆμα μὲ σταφύλια, τὸ ὁποῖον φυλάττουν κρεμασμένον διὰ τὸν χειμῶνα). « Ὄσχη, ὄσχος, moissine, θ.

Κρεμαςάρι. »Ἄρτημα, ἐξάρτημα, παραιώρημα. appendice, perpendicule (τοῦ ὡρολογιοῦ κτλ.), ἴδε καὶ Βαρύδι.

Κρεμνῶ, Μ. (θὰ) χρεμάσω (ὁ παθ. πρκ. τῆς μτχ. Κρεμασμένος), ῥ. μετ. »Ἀναρτάω, ἀπαιωρέω, κρεμάω, κρεμαννύω(-υμι), ἀρτάω, ἐξαρτάω, ἐκ(ἀνα)κρεμάω, προσάπτω, περιάπτω, αἰωρέω. suspendre, accrocher. ||. οἱ γεωργοὶ κρεμνοῦν εἰς ταῖς συκηαῖς τοὺς ἐρινούς. »Περιάπτουσι τὰ ἐρινὰ πρὸς τὰς συκᾶς οἱ γεωργοί,« Ἀρςτ. ||. ἐκρέμασε κουδούνια ἀπὸ 'πάνω 'του. »Κώδωνας ἐξαψάμενος. ||. κρεμνῶ τι εἰς τὸ πλάγιον τινός. »Παραρτάω, παραιωρέω. ||. εἶχον κρεμασμένα εἰς τὸ πλευρόν 'των μακρὰ σπαθία. »Ξιφίδια παρηώρηντο (παρήρτηντο). ||. 'τοῦ κρέμασαν τὰ χουλιάρια, (φορ. παροιμ.). » Παρεδειπνήθη (Θφρ. Χαρ.). il manqua son dîner. ||. κρέμουμαι, ῥ. αὐτοπ. »Κρέμαμαι, ἤρτημαι, ἐξήρτημαι. pendre, dépendre. 2) (φονεύω διὰ κρεμάλας), ἄγχω, ἀπάγχω, κρεμάω, ἀνακρεμάω. ||. μερικοὶ ἐκρεμῶντο μόνοι των ἀπὸ τὰ δένδρα. »Καὶ ἐκ τῶν δένδρων τινὲς ἀπήγχοντο (Θκδ.).«

Κρένω ἀντὶ Κρίνω (» 'Τὴ' χαιρετῶ 'δὲ' μοῦ 'μιλεῖ, 'τῆς κρένω 'δὲ' μοῦ κρένει,« Ἀσμα δημοτ.), ἴδε Λαλῶ καὶ Συντυχαίνω.

Κρεωπουλειό' (τὸ Τουρκ. Κασάπικον), ἴδε Μακελλειόν.

Κρησάρα (τὸ κόσκινον τοῦ ἀλευριοῦ), ἐργ. ἴδε Σῆττα.

Κρησαρίζω, ῥ. μτβ. » Διαττάω, διασήθω. tamiser.

Κρησαριστὸς, ἡ, ὸν (ψωμὶ κυρ.). »Κρησερίτης (ἄρτος) (Ἀθήν.), σηςός. passé par la tamise, sassé, tamisé.

Κριάρι, ζ. »Κριός. bélier.

Κριθάρι. »Κριθὴ, κριθαί. orge, θ. §. (συνεκδοχ. τὸ σπυράκι ὅ,που 'βγαίνει 'ς τὸ 'μάτι), πάθ. »Κριθὴ, κοσθία. orgueilleux.

Κριθαρένιος, α, ον, ἴδε Κρίθινος.

Κριθαρόνερον. »Πτισάνη, κρίθινον ὕδωρ (Ἱπποκρ. 401, 47). tisane (d' orge mondée), θ.

Κρίθινος, η, ον. « Ὁ ἐκ κριθῆς, κρίθινος. fait d'orge.

Κριθολόγος (εἶδος Συκοφάγου), π. »Χλωρίων, χλωρίς. ortolan.

Κρικέλλα (κατ' ἀναγραμμ. ἀντὶ Κιρκέλλα. »Ἑλκύσεις πρὸς σεαυτὸν τὰς πύλας, καὶ ἐν τοῖς κρικέλλαις αὐτῶν εἰσαγάγεις τὴν ἅλυσιν τῆς κατήνας, ἢ κλείσας κτλ.« Βίος τοῦ ἁγίου Σιλβέστρου). »Κρίκος. anneau. ||. ἡ—τῆς θύρας. »'Επισπαστὴρ, ἐπίσπαστρον. ||. ἔχει περασμένην εἰς τὸ χεῖλί 'του μίαν χαλκωματένιαν μικρὴν κρικέλλαν. »Κεκρίκωται τὸ χεῖλος χαλκῷ (Στράβ.), (καὶ ἐντεῦθεν ὁ Τουρκ. Χαλκᾶς).

Κρῖμα (τὸ) (»Ἔχουσαι κρῖμα, ὅτι τὴν πρώτην πίστιν ἠθέτησαν,« Παύλ. Α'. πρὸς Τιμόθ. Ε', 12), ἴδε Ἀμαρτία. §. κρῖμα! ἐπ. »Φεῦ! quel dommage! ||. κρῖμα 'ς τὸν ἄνθρωπον! »Φεῦ τοῦ ἀνδρός!

Κρινὶ (τὸ), (τ' ὀσπίτι τῶν μελισσῶν), ἴδε Κυψέλι.

Κρίνος (τὸ ἄλλ. Ζαμπάκι, κυρ. ὅμως τὸ ἄγριον ἢ τοῦ βουνοῦ), φ. ἢ ἄνθ. »Κρῖνον ἢ Κρίνον (τὸ) ἢ Κρίνος (ὁ). crinole. ||. (ὁ καλλιεργημένος). »Λείριον. lis (tubéreuse) simple, ἴδε ἢ Ζερνεκαδὲς (εἰς τὸ παράρτημα). ||. (ὁ κίτρινος ἢ ἄγριος). »Ἡμεροκαλλὲς, ἡμεροκαλλής. belle de jour, hémérocale. ||. (ὁ γαλάζιος ἢ μόρικος), (αὐτὸν κυρ. ὀνομάζουν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν Κρίνον). » Ἶρις (ἡ ῥίζα 'του εὐωδιάζει). iris, flambe, crinole d'Afrique, tubéreuse bleue, θ. ||. (ὁ διπλὸς καὶ εὐωδέςατος, τὸ Τουρκ. Τεμπέρι). » Λείριον (»Κρίνον) τὸ βασιλικὸν (εὐανθὲς, πολυανθὲς, περικαλλὲς, εὐθαλές). lis

(le superbe), tubéreuse, θ. jacinthe des Indes.

Κρίνω, ῥ. μετ. » Δικάζω, διαδικάζω (Πλάτ. Πολιτ.), κρίνω, διαιτάω (κυρ. δι' αἱρετοκρισίας), βραβεύω. juger, rendre la justice. ||. ἤθελαν 'να κριθοῦν ἀπὸ τὰς πόλεις. » Δίκας ἤθελον δοῦναι παρὰ πόλεσιν (Θουκ.).« ||. ὁ κριτὴς πρέπει 'να κρίνῃ κατὰ τὸν νόμον. » Σὺν τῷ νόμῳ δεῖν τὸν δικαστὴν τὴν ψῆφον τίθεσθαι (Ξενοφ. Κυρουπ.).« §. (συνεκδχ. ἀντὶ 'Ομιλῶ, Συντυχαίνω): ἐσένα κρίνω (προφ. κοιν. κρένω), ἐσένα λέγω. » Σέ τοι, σὲ κρίνω (Σοφ. Ἠλ. 1447).«

Κρίσις. » Δίκη (κυρ. ἡ ἰδιωτική), γραφὴ (κυρ. ἡ δημοσία καὶ πολιτική), κρίσις. jugement. §. affaire, θ. cause, θ. procès. ||. ἔχω κρίσιν μὲ τὸν τάδε, ἴδε Κρισολογοῦμαι. ||. κερδίζω τὴν κρίσιν μου, ἴδε Κερδίζω. ||. ἐκέρδισε τὴν κρίσιν, τὴν ὁποίαν ἐκίνησεν ἐναντίον 'του ὁ Στέφανος. »Ἀνελομένου τὴν γραφὴν, ἣν ἐδίωκε Στέφανος (Δημοσθ.).« ||. χάνω τὴν κρίσιν μου. » Ὄφλω τὴν δίκην, ἁλίσκομαι, ἡττάομαι. perdre son procès, être condamné.

Κρισολόγημα) » Δίκη. διαδικασία.
Κρισολογία) litige, procès.

Κρισολογοῦμαι, ῥ. μέσ. » Δικάζομαι, διαδικάζομαι, δίκας δίδωμι (Θουκ.), διὰ δίκης ἔρχομαι (ὁ αὐτ.). plaider, être en procès. ||. οὔτε ἡμεῖς ἐκρισολογήθημέν ποτε μὲ κἀνένα, οὔτε κἀνεὶς μὲ ἡμᾶς. »Οὐδενὶ πώποτε δίκην οὔτε ἐδικασάμεθα, οὔτε ἐφύγομεν (Ασ.).«

Κρίταμον, φ. »Κρίταμον ἢ (συγκ.) Κρίθμον. bacile, passe (perce)-pierre, herbe de saint Pierre, θ. fenouil-marin, criste (crête) marine, salicot.

Κριτήριον. »Δικαστήριον, κριτήριον. cour, θ. tribunal.

Κριτής. »Δικαστής, κριτής, βραβευτὴς, διαιτητὴς (κυρ. ὁ αἱρετοκριτὴς), δικαιοδότης. juge. ||. θέλεις 'να βάλωμεν κριτὴν τὸν Λάμαχον; »Βούλει ἐπιτρέψωμεν Λαμάχῳ;

Κριτσανίζω (προφ. καὶ Γριτσανίζω), ῥ. μετ. (ξύνω μὲ τὰ 'νύχια πρᾶγμα σκληρόν). »Γράω. gratter. §. (μὲ τὰ 'δόντια), ἴδε Κοχχαλίζω.

Κροκάδι (τὸ κιτρινάδι τοῦ αὐγοῦ). » Λέκι(κυ)θος (ὁ), τὸ ὠχρὸν (ὁ κρόκος, τὰ χρυσᾶ, τὰ πυῤῥὰ) τῶν ὠῶν. jaune (moyeu) d'œuf.

Κροκίδι. » Γνάφαλον καὶ Κνάφαλον, κροκὺς (ἡ). boure-lanire, θ.

Κρόκος, φ. »Κρόκος. safran. »Κνῆκος (κυρ. ὁ ἄγριος). carthâme, safran bâtard. §. ὁ κρόκος τοῦ αὐγοῦ (ὁ ὁποῖος καὶ Κροκὰς ὀξυτόνως προφέρεται καθὼς 'τὸν ἔχει καὶ ὁ Ἐτυμολόγος ἐν λέξει Ἔριθος), ἴδε Κροκάδι.

Κρομμύδι (προφ. καὶ Κρεμμύδι, κατὰ συνήθειαν ἀρχαιοτάτην, ἂν συμπεράνωμεν ἀπὸ τὸν Κρομμυῶνα, λεγόμενον, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Στεφάνου, Κρεμμυῶνα), φ. » Κρόμμυον. oignon καὶ (ὀρθότ.) ognon. §. (ἡ ῥίζα διαφέρων ἄλλων φυτῶν ὁμοίων μὲ τὸ κρομμύδι). » Βολβός. bulbe, θ.

Κρομμυδότσεφλον. »Κρομμύου λέπυρον (χιτὼν), λοπὸς, λεπύχανον. écorce (pélure) d'ognon, θ.

Κρομμυδόχορτον, φ. ἴδε Ἀγριοφλησκοῦνι.

Κροντῆρι, ἀγγ. (ἐκ τοῦ Κρυωτήριον, παρὰ Βυζ. δ) »Ψυκτὴρ, (ἡ) ψυκτηρία· (ἄλλοι 'τὸ παράγουσιν ἀπὸ τοῦ) » Κρατὴρ-ῆρος (ὁ), ἀμφορεὺς, χρυνεῖον, βαύκαλις. vase, cruche, θ.

Κρόσσι (ἐκ τοῦ) » Κροσσίον (ὑποκορ τοῦ) » Κροσσὸς (τὸ Τουρκ. Σατζάκι, προφ. κοιν. Κλόσσι), κροκὺς (-ίς). crépine, θ. frange, θ.

Κρουνιὰ (ἡ βρύσι', ἡ ἄλλ. Μάννα τοῦ νεροῦ). »Κρουνὸς, πηγή. source, θ.

Κρουσταλλένιος, α, ον. »Κρυστάλλινος. de cristal.

Κρουστάλλι, ἐρ. » Κρύσταλλος. cristal (de roche).

Κρουσταλλιάζω (γίνεμαι κρούσταλ-

λον ἀπὸ τὴν ψύχραν), ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Κρυσταλλόομαι. se congeler, se glacer.

Κρουστάλλιασμα. » Κρυστάλλωσις. congélation.

Κρούσταλλον (τὸ παγωμένον νερὸν, τὸ Τοὐρκ. Μποῦζι). »Κρύσταλλος ἡ (ὀρθότ.) Κρύσταλος. glace, θ.

Κρουσμένος, η, ον, ἴδε Κρούω καὶ Πανουχλοχτυπημένος.

Κρυςὸς, ἡ, ὸν (κυρ. πανί). »Κλωστὸς, κροτητὸς, κεκροτημένος (»'Επιστολὰς δὲ γράφειν ἐν σινδόσι λίαν κεκροτημέναις,« Στράβ. ΙΕ'), σπαθητός. serré, crêpé, bien frappé, croisé.

Κρουτάλι (προφ. κοιν. Κουρτάλι), ὄργ. » Κρόταλον, πλατάγη, πλαταγώνιον, ῥόμβος καὶ ῥύμβος, ῥόπτρον. crécelle, θ. cliquette, θ.

Κρουταλῶ (προφ. κοιν. Κυρταλῶ). ῥ. ἀμ. (καλὴ ἡ λέξις ὄχι μόνον διὰ τὸν ἦχον τοῦ κροτάλου, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ πλατάγημα τῶν λελέκων, ϗ ἄλλως παρομοίως κτύπως). »Κροταλίζω, πλαταγέω-ίζω). cliquetter, faire du bruit avec la crécelle.

Κρούω, ῥ. μετ. (»'Να κρούσῃ ὁ ἥλιος τὸ ταχὺ, τὴν νύχτα τὸ φεγγάρι,« Ἆσμα δημ. διεσώθη μόνον παθητικῶς εἰς τὸ κτύπημα τῆς πανούκλας. Ὅθεν:) ||. ἐκρούσθηκε ἀπὸ τὸ θανατικὸν, (ἡ ἁπλῶς) ἐκρούσθηκε (ἀπαράλλ. μὲ τὸ) »'Επλήγη (τοῦ Ἱπποκράτους. »Ἀπέθανε . . ἐν ᾗπερ ἡμέρῃ ἐπλήγη, « 'Επιδημ. Ζ', 357, 41)· » Τῷ λοιμῷ ἑάλω. il fut attaqué par la peste.

Κρύα, ἐπ. »Ψυχρῶς. froidement. §. (μεταφορ.) 'τὸν δέχθηκε ('τὸν ἀποκρίθηκε) κρύα-κρύα. » Στυγνῷ τῷ προσώπῳ. séchement. ||. πιάνει τὴ' δουλειά' 'του κρύα-κρύα. » Ἀπροθύμως, ἀνειμένως, νωχελῶς. nonchalement.

Κρυάδα (ἡ). » Ψυχρότης, τὸ ψυχρόν. froideur, θ. froidure, θ.

Κρυβητὸ (εἶδος παιγνιδιοῦ). » Ἀποδιδρασκίνδα, δραπετίνδα, κρυπτίνδα. cligne-musette, θ. cache-cache.

Κρύβω (» Καὶ ἦν μετ' αὐτῆς κρυβόμενος ἐν οἴκῳ κυρίου ἕξ ἔτη,« Γρφ. Βασιλ. Δ', 11), ῥ. μετ. »Κρύπτω συγ(κατὰ, ἀπο)κρύπτω, ἀποκρύπτομαι, κεύθω (ποιητ.). cacher, céler, couvrir. ||. κρύβει τὰ χρόνιά 'του. » Ἀπὸ τῶν ἐτῶν κλέπτει (Νικόλ. Δαμασκ.).« §. κρύβω (φυλάττω τὶ δι' ἄλλην φοράν). » Ταμιεύομαι, ἀποτίθεμαι, ἀποταμιεύω. serrer, garder, réserver, mettre à la réserve. ||. 'τὸ κρύβω διὰ τὰ γεράματά μου. »Εἰς τὸ γῆρας ἀποτίθεμαι, ἴδε καὶ Φυλάγω.

Κρύο, ἴδε Ψύγρα.

Κρυοβότανον, ἄρ. ἴδε Πιπερόῤῥιζα.

Κρυολόγημα. »Περίψυξις. réfroidissement.

Κρυολόγος (ἀγγεῖον ὅπου κρυόνει τὸ νερόν). » Ψυκτήρ. vase dans le quel l'eau se rafraîchit.

Κρυολογῶ, ῥ. αὐτοπ. » Περιψύγομαι (» Μετὰ τὰ λουτρὰ καὶ τὰς ἐξιδρώσεις περιψυχόμεθα μᾶλλον,« Πλούτ. π. τ. πρώτου ψυχροῦ). se refroidir, ἴδε καὶ Κρυόνω.

Κρυόνω, ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) »Κρυόω. »Ψύχω, ψῦχος ἐμποιέω. refroidir. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » 'Ριγόω, κρυόομαι. avoir froid, se refroidir, se morfondre. ||. ἐκρύωναν, διότι ἐχιόνιζε. »'Εῤῥίγουν· νίφειν γὰρ τὸν θεὸν,« (Παυσ.). ||. κρύωσε τὸ φαγεῖ. »Ἀπεψύγη. le dîner froidit (refroidit, s'est froidi). §. (μεταφορ.) κρύωσ' ἡ καρδιά μου ἐπάνω 'του. »'Εψύγη τὸ πρὸς αὐτόν μου φίλτρον· »Ἀλλοτριώτερον πρὸς αὐτὸν διετέθην. mon amitié pour lui se refroidit.

Κρύος, α, ον. » Ψυχρὸς, κρυερός. froid. §. κρύος ἄνθρωπος (μεταφορ. ὁ χαλοχαμωμένος πλὴν ἀνούστος). »Ἄκομψος, ἄχαρις. bellâtre. ||. λόγος (χωρατᾶς) κρύος (ὁ ἄνοςος καὶ ἀνάλατος, ἡ ὁ πολλὰ ἐπιτετηδευμένος. Μὲ τὴν αὐτὴν μεταφορὰν ὠνομάζετο καὶ παρὰ τῶν ἀρχαίων) » Ψυχρολογία, ἴδε Ἀνοστιά.

Κρυφὰ (ἡ μᾶλλον Κρυφᾶ, Δωρ.

καθὼς τὸ ἔχει ὁ Πίνδαρος), ἐπ. »Κρύφα, λάθρα, λεληθότως, λαθραίως, λαθρηδὸν (ποιητ.), κρύϐδην, ἀφανῶς, ἐκ τοῦ ἀφανοῦς, ἐν ἀποῤῥήτῳ (παραϐύστῳ), ὑπὸ μάλης, κρυφῇ ἢ κρυφῆ. secrétement, furtivement, clandestinement, en secret, en cachette, sous main, à la dérobée, à la sourdine, à l'insçu de, couvertement. ||. (εἰς τὰς συνθέσεις ἐκφράζεται ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἡ μὲ τὴν Ὑπὸ, καθὼς:) ἐϐγαίνω κρυφά. »Ὑπεξέρχομαι. ||. βλέπω κρυφά. »Ὑποϐλέπω· (ἢ μὲ τὸ Λάθρα, καθὼς:) ||. τρώγω κρυφά. » Λαθροφαγέω· (ἢ διὰ τοῦ Κλέπτω, καθὼς:) ||. πίνω κρυφά. »Κλεψιποτέω. ||. 'πανδρεύομαι κρυφά. »Γαμοκλοπέω, κλεψιγαμέω, κτλ.

Κρυφογελῶ, ῥ. ἀμ. » Ὑπογελάω. rire sous cape (ou) dans sa barbe.

Κρυφοχυττάζω, ῥ. μετ. » Ὑποκλέπτω τὰς ὄψεις, παραϐλέπω (»Καὶ γὰρ παραϐλέψας τι.. νυνὶ κατεῖδον.. χιτωνίου παραῤῥαγέντος τιτθίον προκύψαν,« Ἀριστοφ.). lorgner, regarder à la derobée.

Κρυφομίλημα. »Ψιθυρισμός. chuchoterie.

Κρυφομιλῶ, ῥ. ἀμ. » Ψιθυρίζω, διαψιθυρίζω, ὑποφθέγγομαι. chuchoter, ἴδε καὶ Μουρμουρίζω.

Κρυφὸς (ἀπαράλλακτα τὸ ἔχει ὁ Ἡσύχιος), ἡ, όν. » Κρύφιος, ἀπόῤῥητος, λαθραῖος, ἀφανὴς, λεληθὼς, μυστικός. secret, caché, furif, occulte, dérobé. ||. ἂς 'τὸν ἐϐγάλουν κουντῶντες ἀπὸ μίαν παράμερην καὶ κρυφὴν θύραν. » Ἔκ τινος ἀποστρόφου καὶ λεληθυίας ἐξόδου ἐξωθείσθω,« Ἀχ. qu'on le chasse par une porte secrète et détournée. ||. κρυφὴ θέρμη. »Πυρετὸς ἀλαμπὴς, ὑποϐρύχιος,« Ἀρετ. ||. εἶχαν κρυφὴν ἔχθραν μεταξύ 'των. »Ὑπούλως εἶχον πρὸς ἀλλήλους.« §. κρυφὸς ἄνθρωπος (Α', ὁποῖος κρύϐει τὸν στοχασμόν 'του). »Κρυψίνους. couvert, caché, sournois, impénetrable· ||. (καὶ Β'. ὁποῖος φυλάττει μυστικόν). »Ἐχέμυθος. discret, secret. §. τὸ κρυφὸν (εἰς τὸ σῦδετ.), ἴδε Μυστικόν.

Κρυφτὸ (εἶδος παιγνιδιοῦ), ἴδε Κρυϐητό.

Κρύψιμον. » Κρύψις, κατάκρυψις. l'action de cacher (ou de se cacher). §. »Ἀπόθεσις, ἀποταμίευσις. l'action de serrer (réserver, etc.).

Κρυψιῶνα (ἡ) }. » Κευθμὼν, κατάδυσις. cache, θ. cachette, θ. secret.
Κρυψιῶνας (ὁ) }

Κρύωμα. » Ψύξις, ψυγμὸς, κατάψυξις. réfroidissement.

'Κταπόδι (προφ. κοιν. 'Χταπόδι), 'ψ. ἴδε 'Οχταπόδι.

Κτένα (κυρ. τὸ ἀρὺ κτένι, ὅ, 'που φοροῦν ἡ γυναῖκες εἰς τὸ κεφάλι διὰ στολήν). » Ξάνιον.

'Κτενάγκαθον, φ. (νομίζω ὅτι πρέπει 'να ὀνομασθῇ, ἂν 'δὲν ὀνομάζεται ἤδη, τῶν ἀρχαίων τὸ) » Γνάφος καὶ Κνάφος. chardon à foulon ou à bonnetier, (ἀπὸ τὸ ὁποῖον κατασκευάζονται τὰ ἀγκαθόκτενα. Ἴσως ἐλέγετο τὸ ἴδιον καὶ) »Δίψακος (διὰ τὴν ἰδιότητά 'του, ἴδε Νεροχράτης).

Κτένι (προφ. κοιν. Χτένι), ἐργ. (ἀπὸ τὸ) »Κτένιον (»Οὐ μᾶλλον ἢ φαλακρὸς ἄν τις πρίαιτο κτένιον,« Λουκιαν., ὑποκορ. τοῦ) »Κτεὶς-ενὸς (ὁ). peigne, θ. §. (ἐκεῖνο 'που φοροῦν ἡ γυναῖκες εἰς τὸ κεφάλι πρὸς στολισμὸν), ἴδε Κτένα. §. (τὸ ὑφαντικὸν ἐργαλεῖον). » Σπάθη, κτεὶς (ἡ). instrument de tisserand. §. (συνεκδοχ. τὸ χώρισμα τῶν δακτύλων). » Κτεὶς (» Χερῶν ἄκρους κτένας,« Αἰσχυλ. Ἀγαμ.), ἐπικτένιον (, τοῦ ποδὸς τὸ πρὸς τοῖς δακτύλοις μέρος,« Ἡσυχ.), ταρσὸς, (ὁ Ἀριστοτέλης λέγει ὅτι »τὸ ἄνωθεν τοῦ ποδὸς ἐν τοῖς πρανέσιν, ἀνώνυμον', « Ζ. Α', 15). le dessus de la main (du pied). §. (εἶδος θαλασσινοῦ). » Κτεὶς-ενὸς (ὁ). pétoncle, pelerine, θ.

Κτενίζω, ῥ. μετ. »Κτενίζω, πέκω. peigner.

Κτένισμα. »Πέξις, κτενισμός (Μενέμαχ. παρ' 'Ορειϐασ.). l'action de peigner.

Κτίζω (προφ. κοιν. Χτίζω), ῥ. μετ. »Κτίζω, οἰκοδομέω. bâtir, construire, maçonner (κυρ. τοῖχον, κτλ.). ||. 'τὸν ἔκτισαν μέσ' 'ς τὸν τοῖχον. »'Εγκατῳκοδόμησαν. ||. ἀπὸ ταῖς δυὸ θύραις ἔκτισαν τὴν μίαν. »'Απῳκοδόμησαν τῶν θυρῶν τὴν ἑτέραν (Θυκ.). murer.

'Κτικιάρης, α, ικον. » Φθινώδης, φθισιῶν, φθισικός. sujet (porté) à la phthisie, d'une complexion étique.

'Κτικιασμένος, η, ον. » Φθισιῶν, φθινάδι νόσῳ τηκόμενος (παλαιῶν, συνεχόμενος). étique. §. »"Εμπυος (κυρ. ὅποιος ἔχει ἀπόστεμα 'ς τὸ πλεμόνι). qui crache du pus.

'Κτικιὸν (προφ. κοιν. 'Χτικιὸν, καὶ εἶνε ἢ ἀπὸ τοῦ) »'Εκτικὸν (νόσημα, ἢ ἀπὸ τοῦ) 'Εκτήκω (ῥήματος, καὶ τότε πρέπει νὰ γράφεται 'Κτηκιὸν), πάθ. » Φθίσις (ἡ), φθόη (Ἀττ.), φθινὰς (νόσος). pthisie, f. consomption.

Κτίριον. »Κατασκευὴ, κατασκεύασμα, οἰκοδομὴ, οἰκοδομία. édifice, bâtiment.

Κτίσιμον. » Κτίσις, οἰκοδόμησις, οἰκοδομὴ, οἰκοδομία, κατασκευή. construction, bâtisse.

Κτίστης (ὁ Τουρκ. Δουβαρτζῆς). »Κτίστης, οἰκοδόμος. maçon.

Κτύπημα (ἡ ἐνέργεια τοῦ κτυπᾶν). »Πληγὴ, βολὴ, κροῦσις, πρόσκρουσις, κτύπημα) ('Ησυχ.). coup, heurt. ||. κτύπημα τοῦ στήθους. » Στερνοτυπία. ||. κτύπημα τῶν 'δοντιῶν (ἀπὸ ψύχραν ἢ φόβον). » Βρυγμὸς, ἀραγμὸς, ἄραβος (ὀδόντων). ||. μὲ τρία κτυπήματα, (ἢ) 'ς τὸ τρίτο' κτύπημα, 'τὸ ἔσπασεν. »'Εν τρίτῃ πληγῇ διέκοψεν (Ἀριστοτ. Ζ. 9).« §. (συνεκδχ. τὸ κτυπημένον μέρος, καὶ τὸ σημάδι τοῦ κτυπήματος). »Πληγὴ, ὑπώπιον (κυρ. τοῦ προσώπου), πρόσκομμα καὶ πρόσκρουσμα (κυρ. τοῦ ποδαριοῦ). coup, heurt, marque de coup, ἴδε καὶ Μελανάδα.

Κτύπος (»Τί χτύπος εἶν', που γένεται, καὶ ταραχὴ μεγάλη;« 'Ασμα δημοτ.). »Κρότος, πάταγος, ψόφος, κτύπημα ('Ησυχ.). bruit.

Κτυπῶ (προφ. κοιν. Χτυπῶ), ῥ. μετ. » Βάλλω, τύπτω καὶ τυπτέω, πλήσσω (-ττω), κρούω, πατάσσω, κροτέω, κόπτω, παίω. frapper, battre. ||. κτυπῶ τὸ στῆθός μου. » Στερνοτυπέομαι, στερνοκοπέομαι. ||. κτυπῶ τὰ 'δόντια. » Συναράσσω (-ττω) τοὺς ὀδόντας, βαμβαίνω, βαμβαλίζω. claquer (craquer) les dents. ||. κτυπῶ χέρια (κυρ. ἵν' ἀποδείξω τὴν εὐχαρίστησίν μου εἰς τὰ λεγόμενα ἢ πραττόμενα). » 'Επικροτέω, χεῖρας κροτέω ἢ (μονολεκτ.) *χειροκροτέω. applaudir, battre des mains. ||. κτυπῶ τὰ ποδάριά μου κατὰ γῆς (κυρ. εἰς τὸ θέατρον). »Πτερνοτυπέω, πτερνοκοπέω. taper du pied, trépigner. ||. κτυπῶ τὴν θύραν. »Κρούω (»Ψοφέω, »Κόπτω) τὴν θύραν καὶ (μονολεκτ.) θυροκοπέω (»Κόπτουσι καὶ ψοφοῦσι τὰς αὐτῶν θύρας ἔσωθεν, « Πλουτ. Ποπλικ.). frapper (heurter) à la porte. ||. κτυπῶ μὲ τὰ κέρατα, ἴδε Κουτρίζω. ||. κτυπῶ τι ἵνα ἔμβῃ μέσα. » 'Εγκρούω, ἐγκόπτω (»Ἀμυγδαλῇ δὲ πάτταλον ἐγκόψαντες σιδηροῦν,« Θεοφρ. Φυτ. Β'). ||. κτυπῶ καρφιὰ 'ς τὰ 'ποδήματα. »"Ηλους ἐγκρούω (ἐγκόπτω) εἰς τὰ ὑποδήματα (Θεόφρ.).« enfoncer, pousser. §. κτυπῶ τὸ ἄλογόν μου (ἢ ἁπλῶς, Κτυπῶ) 'μπροστά. »'Ελαύνω (διώκω, σοβέω) πρόσω, προεξελαύνω. pousser son cheval en avant. ||. κτυπῶ 'πίσω. » Ἀπελαύνω (» Καταθέμενος δὲ ἡμᾶς ἐν αἰγιαλοῖς, ὀπίσω ἀπήλαυνε,« Λουκιαν.). ||. κτύπα 'ς τὸ Ἄργος. » Σόβει εἰς Ἄργος (Πλούτ.)«. §. κτυπῶ κάστρον (στρατόπεδον, πόλιν, κτλ.). »Προσβάλλω, ἐπιτίθεμαι. attaquer. ||. ἐκτυπήθησαν καθ' ὁδὸν ἀπὸ τοὺς... »Πληγέντες δὲ ὑπὸ τῶν... (Θκδ.). ayant été battus par les... §. τὸ κρασὶ κτυπᾷ 'ς τὸ κεφάλι. »"Απτεται (»Καθάπτεται, » Ψαύεται) τῆς κεφαλῆς ὁ ἄκρατος. le vin donne (porte, monte) à la tête, il en-

tête. ||. 'τὸν κτύπησ' ὁ ἥλιος ('ς τὸ κεφάλι). »'Ενεκάη (Γαλην, πρὸς Γλαῦκ.), ἐκαυσώθη. il a eu un coup de soleil. ||. τὸ ἀπόστημα (τὸ ἀνεμοπύρωμα κτλ.) ἐκτύπησε μέσα. »Παλινδρομέει τὸ ἐρυσίπελας εἴσω (Ἱππρ.). l'erysipèle est rentrée, il y a une rentrée. §. κτύπησε κάτι χάχλανα, (ἢ) ἕνα χάχλανον. »Τηλικοῦτον ἀνεκάγγασεν. il partit d'un tel eclat de rire. §. ῥ. μέσ. αὐτοπ. »Προσκρούω, προσκόπτω, προσπταίω. heurter (donner, se heurter, choquer, se choquer) contre. ||. κτυπᾷ ἡ καρδιά μου, ἴδε Καρδιοκτυπῶ. ||. κτυπᾷ ὁ σφυγμός 'του. »Σφύζει (»Πάλλεται) αὐτῷ ἡ ἀρτηρία. le pouls lui bât. ||. κτύπησα 'ς τὸ ποδάρι. »Πρόσκρουμα ἔσχον. je me blessai au pied. ||. κτυπᾷ ἡ θύρα. »Ψοφεῖ ἡ θύρα. on frappe à la porte. ||. καὶ 'κτύπησε λοιπὸν ἡ καμπάνα; »Ἤδη γὰρ ὁ κώδων ἐψόφηκε (Στραβ. ΙΔ') «;

Κυβερνημένος (ὁ ἄλλ. Εὐκατάστατος), η, ον. »Εὔπορος, εὐκαιρούμενος τῷ βίῳ (Πολύβ.). aisé, solvable.

Κιβέρνησις. »Πόρος, χρηματισμός. moyen de gagner de l'argent, ressource, θ.

Κιβερνῶ, ῥ. μετ. » Ἀναλαμβάνω χρήμασιν, ἐν εὐπορίᾳ τίθημι. mettre dans un état honnête, procurer de l'aisance.

Κυδωνάτον (γλυκὸ κυδωνιοῦ). » Τὸ διὰ κυδωνίων (ἴδε Γλυκός), κυδώνειον. cotignat, marmelade (de coings), θ.

Κυδωνηά, ἡ. » Κυδωνία (μηλέα). cognassier.

Κυδῶνι, 'πωρ. »Κυδώνιον (μῆλον, κυρίως τὸ Τουρκ. Αεμὸν-ἀϊβασί, διότι τὸ 'Εκμέκ-ἀϊβασί λέγεται) Στρούθιον. coing. 2) (ἴδεν ἠξεύρω διατὶ ὠνομάσθησαν Κυδώνια καὶ αἱ 'Ορεκτικαὶ λεγόμεναι χηβάδες), ἴδε Χηβάδα; ...

Κυδωνόπαστον. »Τὸ διὰ κυδωνίων, κυδώνειον (μελίπηκτον). pâte de coing.

Κύκνος. π. »Κύκνος. cygne.

Κυλιντρόνω, ῥ. μετ. »Κυλινδρόω. applanir avec le cylindre.

Κύλιντρος, ἐργ. »Κύλινδρος. rouleau, cylindre.

Κυλιοῦμαι, Μ. (θὰ) κυλισθῶ (ἀόρ. ['Ε]κυλίσθηκα), ῥ. μεσ. » Κα(»Κυ)λινδέομαι, κυλίομαι, κυλίνδομαι. se rouler, se vautrer (κυρ διὰ τοὺς χοίρους). §. (μεταφορ.) ἀπὸ μικρὸ παιδὶ κυλιοῦνταν 'ς τὰ καπηλειὰ καὶ 'ς τὰ χαρτιά. »'Εκ παιδὸς ἐν τηλίᾳ καὶ κύβοις καὶ καπηλείοις καλινδηθείς (Συνεσ.).«

Κύλισμα. »Κύλισις, κυλίνδησις. l'action de rouler (ou de se rouler).

Κυλίστρα (τόπος ὅπου κυλίονται). »Καλίστρα (Ξεν. Ἱππικ.), κυλίστρα, κυλινδήθρα, ἀλινδήθρα, ἐξαλίστρα. endroit où on se roule (on se poudre).

Κυλῶ, ῥ. μετ. » Κυλίω, κυ(κα)λινδέω, κυλίνδω (ποιητ.). rouler. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. ἴδε Κατρακυλῶ.

Κῦμα (τό). » Κῦμα, flot, vague, θ. onde, θ. ||. κάτι κύματα, μεγάλα ἴσια μὲ βουνὰ (φρσ. ὑπερβ. ἀπαράλλακτος μὲ τοῦ 'Ομήρου τὸ:) »Κύματα τροφέοντα, πελώρια, ἶσα ὄρεσσι.«

Κυματίζω (κινοῦμαι κυματοειδῶς), ῥ. ἀμ. »Ἀνεμόομαι, δι(ἐξ)ανεμόομαι, κυμαίνομαι, κυματίζω(-όω). flotter, ondoyer. §. (συκόνω κύματα), ἴδε Κυματόνω.

Κυμάτισμα (ἡ κυματοειδὴς κίνησις). » Κυματισμός. ondulation, flottement (κυρ. στρατεύματος). §. (τὸ σήκωμα τῶν κυμάτων), ἴδε Κυμάτωμα.

Κυματόνω, ῥ. μετ. » Κυματόω, κυμαίνω. soulever des flots, agiter. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Κυματόομαι, κυματίας γίγνομαι. devenir houleux, s'agiter.

Κυμάτωμα. » Κυμάτωσις. soulevement des flots, agitation.

Κυματωμένος, η, ον. » Κυματίας. houleux, agité.

Κύμινον, φ. καὶ ἄρ. » Κύμινον. **cumin.**

Κυνηγάρικος, η, ον. » Θηρευτικός, κυνηγετικός. **propre ou apte à la chasse.**

Κυνήγημα. » Δίωξις, δίωγμα (Ξενοφ. Κυνηγ.). **poursuite**, θ.

Κυνῆγι (τὸ ἔργον τοῦ κυνηγοῦ). » Θήρα (κυρ. τῆς ξηρᾶς), ἄγρα, κυνηγεσία (Γαλην.). **chasse**, θ. §. (συνεκδοχ. τὸ πιασμένον ἢ σκοτωμένον εἰς τὸ κυνῆγι ζῶον). » Θήρα, ἄγρα, θήραμα, ἄγρευμα, κυνήγει(γι)ον, κυνηγία. **le fruit de la chasse**, ἴδε καὶ Ἀγρίμι. ‖. σκυλὶ τοῦ κυνηγιοῦ. » Κύων θηρευτής, « Ξνφ., ἴδε καὶ Λαγωνικόν.

Κυνηγός. » Κυνηγός, κυνηγέτης, θηρευτής, ἀγρευτής, θηρητὴρ (ποιητ.). **chaseur.** ‖. κυνηγὸς πουλιῶν. » Ὀρνιθοθήρας. **oiseleur.**

Κυνηγῶ, ῥ. μετ. » Θηρεύω, ἀγρεύω, κυνηγέω (» Ὁ δ' ἀετός, ὅταν κυνηγήσῃ καὶ ἄρῃ, οὐκ εὐθὺς φέρει, « Ἀριστοτ. Ζ'. Θ', 21). **chasser, courir.** §. » Διώκω, καταδιώκω, συνδιώκω, κυνηγέω (» Ὁ μὲν ἐκυνήγει τὸν Ἡρακλείδην· Θεοδότης δὲ ἀγγέλους πέμπων Ἡρακλείδῃ, φεύγειν διεκελεύετο, « Πλάτ. Ἐπιστ. Ζ'). **poursuivre, donner la chasse, courir.** ‖. διότι κἀνεὶς 'δὲν 'μᾶς κυνηγᾶ, (φρσ.) » Οὐδεὶς γὰρ ἡμᾶς, τὸ λεγόμενον, ἐπείγων διώκει, « Πλάτ. (Νόμ. . .) ‖. (τρέχει) ὡς ἂν 'να 'τὸν κυνηγοῦν. » Συνδεδιωγμένως (Κλμ.). **comme s'il avait le diable à ses trousses.**

Κυπαρισσένιος, α, ον. » Κυπαρίσσινος(-ίττινος). **fait de cyprès.**

Κυπαρίσσι, δ. » Κυπάρισσος(-ττος) (ὁ καὶ ἡ). **cyprès.**

Κυπαρισσόμηλον, κ. » Κῆκις (κυπαριττίνη), σφαῖρα (σφαιρίον) κυπαρίσσου. **fruit (noix, pomme) de cyprès.**

Κύπερη, φ. » Κύπειρος (ὁ ἰατρικός). **souchet**, ἴδε καὶ Ἀμπόλεζι (εἰς τὸ Παράρτημα).

Κυπρὶ (ὀνομάζουν εἰς πολλὰ τῆς Ἑλλάδος μέρη τὸ χαλκωματένιον κουδοῦνι, ὁποῦ κρεμνοῦν εἰς τὸν λαιμὸν τῶν ζώων καὶ ἰδιαιτέρως τῶν 'γιδιῶν. Οἱ ἀρχαῖοι ὠνόμαζαν Κύπρον τὸ χάλκωμα ἐν γένει). » Κώδων (θ). **sonnaille**, θ. **clarine**, θ.

Κυριεύω, ῥ. μετ. » Αἱρέω, ἁλίσκω, χειρόομαι, παρίσταμαι, ὑποχείριον ποιέομαι (λαμβάνω), καταστρέφομαι. **se rendre maître, s'emparer, conquérir**, ἴδε καὶ Παίρνω. ‖. ποιὰ πόλις ἠμπορεῖ 'να κυριευθῇ; » Τίς ἂν πόλις ἁλοίη; ‖. κυριεύω πόλιν μὲ συμβιβασμὸν (μὲ συνθήκην). » Παραστήσασθαι πόλιν ὁμολογίᾳ. §. (μεταφορ.) 'τὸν κυρίευσεν ὁ θυμός. » Τῷ θυμῷ κάτοχος γέγονεν. ‖. ἦτον κυριευμένος ἀπὸ τὸν ἔρωτα. » Ὅλος τοῦ πάθους ὤν.

Κύρις (κατὰ συγκ. ἐκ τοῦ) » Κύριος (λέγεται ὁ πατὴρ ὑπὸ τῶν τέκνων 'του), ἴδε Πατέρας.

Κυριτσάκης } . (Πρὸ μερικῶν ὀ-
Κυρίτσης } λίγων χρόνων ἡ λέξις ἐδίδετο εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ὡς τίτλος τιμῆς εἰς τοὺς εὐγενεῖς καὶ σημαντικούς· τώρα κατήντησε 'να σημαίνῃ εἰς τὸ ἀρσενικὸν ὅ,τι τὸ » Κεράτσα εἰς τὸ θηλυκόν, ἴδε τὴν λέξιν). » (ἴσως ὁ) Κυρακίσκος (τοῦ Ἡσυχ. ἔχει τι κοινόν.): » Σαλάκων, πέρπερος. **petit-maître.**

Κυριτσιὰ (τὸ φέρσιμον ἑνὸς Κυρίτση; ἴδε ἀνωτέρω). » Σαλακωνία, περπέρεια(-ία); γυναικισμός. **les manières affectées d'un petit-maître (d'un fat).**

Κύρτος (τὸ ἄλλ. 'ψαροκάλαθον, προφ. κοιν. Κιοῦρτος). » Κύρτος, κύρτη, κυρτίς, πόρκος, ἐγκύρτιον (κυρ. τὸ μέσα μέρος 'του). **nasse**, θ.

Κύτταγμα (ἡ ἐνέργεια τοῦ βλέπειν). » Βλέμμα, ὀφθαλμοῦ βολή. **regard.** §. (τὸ Νοιάσιμον, ἡ Ἐπιμέλεια κυρ. ἀῤῥώστου, ὅτε κ. γραπτέον ἴσως μὲ οι, ἴδε τὸ ῥῆμα). » Νοσηλεία, θεραπεία, κομιδή. **l'action de soigner un malade; traitement d'une maladie**, ἴδε καὶ Νοιάσιμον.

Κυττάζω (ἀπὸ τοῦ) » Κυπτάζω (» Χώρει· τί κυπτάζεις ἔχων περὶ τὴν

θύραν; « Ἀριστοφ.), ῥ. μετ. ἴδε Βλέπω. §. (ἀντὶ τοῦ Προσέχω): κύτταξε μή σε γελάσῃ, ἴδε Προσέχω. ‖. κυττάζω τή' δουλειά' μου ('δὲν ἀνακατόνομαι δηλ. εἰς τὰ κοινά). »Τὰ ἐμαυτοῦ πράττω (σκοπέω), ἰδιοπραγέω. se mêler de ses propres affaires, ἴδε καὶ Δουλειά. ‖. καθένας 'να κυττάζῃ τή' δουλειά' 'του. »Σκοπέειν τινὰ τὰ ἑωϋτοῦ ('Ηρ. Α', 8). « ‖. καὶ 'δὲν κυττάζουν ἄλλο, παρὰ πῶς 'να δαγκάσουν μὲ τὰς ἀποφάσεις 'των. »Οὐδὲ βλέπουσιν ἄλλο, ἢ ψήφῳ δακεῖν (Ἀριστοφ.).« §. (ἀντὶ τοῦ Ἀγωνίζομαι, Πασχίζω, Δοκιμάζω): ἄγε-δή, καὶ κύτταξε 'να ἔλθῃς πουρνό. »Ἄγε, ὅπως πρωῒ παρέσῃ (Ξενοφ.).« ‖. κύτταξε 'να 'τὸ κάμῃς καλλήτερο'. »Πειρῶ βέλτιον ποιεῖν (παρέχειν), ἴδε καὶ Προσπαθῶ. §. (ἀντὶ τοῦ Ἐπιμελοῦμαι, 'Νοιάζομαι, κυρ. ἄῤῥωστον. Ἀλλ' εἰς αὐτὴν τὴν ἐκδοχὴν ἀναλογώτερόν μοι φαίνεται τὸ Κοιτάζω, καὶ μάλιστα εἰς τὸ παθ. Κοιτάχθηκε [Δὲν κοιτάχθηκε] καλά, κτλ. Μ' ὅλον ὅτι εἰς τὴν φράσιν: »Ποιὸς ἰατρὸς 'τὸν κυττάζει; 'δὲν ἔχει χώραν ἡ οι). » Θεραπεύω, νοσηλεύω, ἐπισκοπέω (»Νοσήσαντά με οὐ πρὸ πολλοῦ, ἐπεσκόπει καὶ ἐθεράπευεν Ἀντίγονος ὁ ἰατρὸς,« Λουκιαν. φιλοψ.). §. (βλέπω μὲ θαυμασμὸν ἢ πάθον τι): »Εἰσορῶ. ‖. 'τὸν κυττάζουν 'σα Θεῷ. » Τὸν νῦν ἶσα θεῷ (Ἰθακάσιοι) εἰσορόωσι,« 'Οδ. Ο, (ὅμοιον μὲ τὸ) »πάντες δὲ θεοὺς ὡς εἰσορόωσιν, « Ἰλ. Μ. traiter (soigner) un malade, ἴδε κ. 'Νοιάζομαι.

Κυψέλι (τὸ 'σπίτι τῶν μελισσῶν, τὸ ἄλλ. Κοφίνι καὶ Κουβέλι, προφέρεται καὶ Γυψέλι, ἀπὸ τοῦ) »Κυψέλιον (ὑποκορ. τοῦ) Κυψέλη. »Σίμβλον καὶ σίμβλος, σμῆνος (Ἀρς.), κύτταρον καὶ κύτταρος. ruche, θ.

Κωλάντερον. »Κῶλον, ἀρχός. côlon, boyau culier.

Κωλί (πληθυντ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ., τὰ Κωλιά, τὰ ἄλλ. 'Πισινά). » Κώλια (»Καὶ τὰ κώλια εὐπαγῆ τὰς κύνας ἔχειν,« Ἀῤῥ.). croupe, θ.

Κώλικας (ὁ) Κωλικόπονος), πάθ. »Στρόφος, κώλου ἄλγημα (Λουκ. περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συν. Ὅπου ὅμως πιθανὸν 'να ἐννοῇ κ. ταῖς ζοχάδαις), κωλικὴ νόσος, κωλικὸν νόσημα. colique, θ. (εἶδος αὐτοῦ τοῦ πάθους, τὸ κινδυνωδέστατον, εἶνε καὶ ὁ) »Χορδαψὸς (, ὁ ἄλλως) Εἰλεός. passion iliaque; miséréré.

Κωλοκούκκουρον. »Κόκκυξ, ὀῤῥοπύγιον, ἱερὸν ὀστοῦν (κατ' ἀντίφρ.). croupion, coccin, os sacrum.

Κωλομέρι. »Γλουτὸς, ἰσχίον, σφαίρωμα, ἐφέδρανον. fesse, θ.

Κωλόπανον. »Ῥάκος (τὸ). braie, θ. drapeau.

Κωλοῤῥίζι. » Πυγόῤῥιζα (» Οὕτω καλοῦνταί τινες τῶν ῥιζῶν,« 'Ησυχ.), ἴδε Παραβλάσταρον.

Κωλοσαῦρα, ζ. ἴδε Σαμμιαμύθι.

Κῶλος. »Πρωκτὸς, πυγή, ἀφεδρὼν, τὰ ὀπίσθια, τὰ πυγαῖα. cul, derrière. ‖. μὲ τὸν κῶλον (ἢ) κῶλον μὲ κῶλον, ἐπ. »Πυγηδόν,

Κωλοσέρνω, ῥ. μετ. »Κατασύρω, διασύρω. entraîner, ἴδε καὶ Σέρνω.

Κωλοσοῦσα, πτ. (κατὰ λέξ.) »Σεισοπυγίς (ἴδε Σουσουράδα).

Κωλοτρυπίδα. » Δακτύλιος, στεφάνη, κύσθος (σώζεται ἡ λέξις), κυσὸς, κύσσαρος, σφιγκτήρ. anus.

Κωλοφωτιά, ἔντ. » Πυγολαμπὶς, λαμπυ(που)ρίς. mouche luisante, ver luisant, lucciole, θ.

Κωνσταντινάτο (φλουρί, κυρ. τοῦ μεγάλου Κωνσταντίνου. Οἱ ἁπλοῖ τὰ σέβονται ὡς θαυματουργὰ, καὶ ἀγοράζουν ὡς τοιαῦτα ὄχι μόνον τὰ τοῦ Κωνσταντίνου ἀλλ' ὅλων τῶν ὁμωνύμων 'του αὐτοκρατόρων τῆς Κωνσταντινουπόλεως. 'Ο Πτωχοπρόδρομος ἀναφέρει καὶ Μανουηλάτον, τὸ ἐπὶ τῆς βασιλείας Μανουὴλ τοῦ Κομνηνοῦ νομιζόμενον). » Χρυσοῦς. besant.

Κώχη (ἢ ἀπὸ τοῦ Ἀχωχή, ἢ ἀπὸ τοῦ Κόγχη, καὶ τότε πρέπει 'να ὁμικρογραφῆται). »Γωνία. coin, angle, θ. encoignure, θ. ‖. κώχη ἐρόμου (ὄχθης, κτλ.). » Ἀγκών. tour-

nant, ἴδε καὶ Ἀγκωνάρι'. ||. κώχη ψωμιοῦ. »Μιστύλλη. grignon. ||. τῆς κώχης. » Γωνιαῖος. angulaire. §. (συνεκδοχ. κάθε παράμερος τόπος). » Μυχός, παράδυστος. fond, recoin, enfoncement, lieu reculé.

Κωχιαστός, ἡ, όν. »Γωνιώδης, ἐγγώνιος (»Τοῦ δὲ κιττοῦ νέου μὲν ὄντος, ἐγγωνιώτερα [τὰ φύλλα], πρεσβυτέρου δὲ, περιφερέστερα,« Θεοφ.), πολυγώνιος. anguleux, angulé.

Κωχίτσα. »Γωνίδιον. petit-coin.

Λ

Λ, λ, τὸ ἑνδέκατον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου. Τρέπεται εἰς Ζ: » Ἐκβάλλω-ἐβγάζω, ἐμβάλλω-ἐμβάζω, κτλ. ||. εἰς Ν: » Βάλλω-βάννω, (καὶ οἱ Δωριεῖς ἔλεγον Ἦνθον ἀντὶ ἦλθον, Φίντατος ἀντὶ φίλτατος) κτλ. ||. εἰς Ρ. » Ἀδελφὸς-ἀδερφὸς, ἁλμυρὸς-ἁρμυρὸς, κόλπος-κόρφος, κτλ.

Λαβίδα (ἡ λέξις, ἂν καὶ καθιερώθη εἰς τὸ ἱερὸν σκεῦος, διὰ τοῦ ὁποίου μεταλαμβάνομεν, ἠμπορεῖ νὰ χρησιμεύσῃ καὶ πρὸς ἄλλων ἐργαλείων ὀνομασίαν, καὶ ἰδίως εἰς τὴν Μασιὰν καὶ τῶν χαλκέων κλπ. τὴν Τσυμπίδαν). »Λαβὶς (»Καὶ ἐν τῇ χειρὶ εἶχεν ἄνθρακα, ὃν τῇ λαβίδι ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ θυσιαστηρίου,« Γραφ.). tenaille, θ.

Λαβόνω (ἀπὸ τοῦ) »Λωβάω, ῥ. μετ. ἴδε Πληγόνω.

Λάβρα (ἡ ὑπερβολικὴ καῦσις): »Καύσων. ardeur, chaleur ardente, ἴδε καὶ Κάψι'.

Λαβράκι (ἀπὸ τοῦ Λαβράκιον »Τὸ δέ γε λαβράκιον ὀπτᾶν ὅλον,« Ἀντιφάν. παρ' Ἀθην.), ψ. »Λάβραξ-ακος (ὁ). loup de mer, lubin.

Λαβωματιά. » Τραῦμα, πληγή. blessure, θ.

Λαβωμένος, η, ον, ἴδε Πληγωμένος.

Λαγάνι (τὸ), εἶδος ζυμαρικοῦ ἡ Τηγανήτας, ἴδε Ψαθοῦρι.

Λαγάρα (ἡ ἄλλ. Κρατηστῆρα, κυρ. τὸ λαγαρισμένον κρασί, ἡ ἐκεῖνο 'που στάζει μόνον 'του, πρὶν πατηθοῦν τὰ σταφύλια). »Πρότροπος (»Ἄτρακτος, » Πράμνειος) οἶνος, πρόχυμα, πρόουρον. mère-goutte.

Λάγαρον (κυρ. εἰς τὸ πληθ., τὰ λάγαρα), ἴδε Λαγγόνι.

Λαγαρίζω (καθαρίζω κυρ. ὑγρὰ, μέταλλα, κτλ. Κυρίως ἔπρεπε νὰ ἦνε λογαρίζω· διότι Λογάριν ἐλέγοντο παρὰ τοῖς Βυζαντινοῖς τὰ εἰς χρυσὸν νομίσματα, ἐνγένει τὸ χρυσίον. »Δίδει των στάμενα πολλὰ καὶ ἀμέτρητον λογάριν,« Ἱστορ. Βελισάρ. »Καὶ σχοῦφιαν δικτυωτὴν μὲ τὸ πολὺ λογάριν, » Ἔμμαν. Γεωργιλ. Περὶ τοῦ θανατικοῦ τῆς Ῥόδου), ῥ. μετ. »Διϋλίζω, διηθέω, διακρίνω. affiner, clarifier, épurer, dépurer.

Λαγάρισμα (τὸ καθάρισμα κυρ. μετάλλων καὶ ἐν γένει τῶν ῥευστῶν). » Διΰλισις, διϋλισμὸς, διήθησις. affinage, raffinage, clarification, dépuration.

Λαγαρισμένος, η, ον, ἴδε τὸ ῥῆμα. ||. ἀσήμι (μάλαμμα κτλ.) λαγαρισμένον. » Ὄβρυζος, ἄπεφθος (χρυσὸς κτλ.). épuré, affiné, passé par le creuset.

Λάγγερας (-ρος, -ρον), (τὸ πρόστυχον κρασί, ὅ, 'που 'βγαίνει ἀπὸ τ' ἀποστραγγίδια τῶν σταφυλιῶν, ἀφ' οὗ χύσουν ἐπάνω νερόν). » Λάκυρος (Ἡσύχ.), δευτερίας, τρυγηφάνιος, στεμφυλίτης, τάργανον. piquette, θ.

Λαγγόνι (τὸ κάτω μέρος τοῦ σώματος, τὸ μεταξὺ τῶν πλευρῶν καὶ τῶν μηρῶν, ὅπου εἶν' ἡ κοιλιὰ καὶ τὰ ἔντερα, Τουρκ. Μπὸς-γερὶ, καθὼς καὶ τὸ ἀρχ. ἑλλην.) » Κενεὼν, »Λαγὼν (ἡ), λαπάρα, (Π.) χήτη. le défaut de côtes.

Λαγῆνα (προφ. κοιν. Λαΐνα, καὶ Λαγῆνι) (ἐκ τούτου συμπεραίνεται ἡ παραγωγὴ 'της ἀπὸ τοῦ Λᾶας, ὁ λίθος), ἀγγ. »Λάγη(νυ)νος (ἡ), ὑδρία, ἀμφορεὺς, στάμνος (ὁ καὶ ἡ), βῖκος (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Πελοπόν-

νησον), χρώτσος (ή), (όθεν τὸ Γαλλ.) cruche, θ. jarre. θ.

Λαγηνάκι. »Λαγή(γύ)νιον, λαγυνίς, σταμνίον, σταμνίσκος, σταμνάριον, βιχίον, βιχίδιον. cruchon.

Λαγκάδα καὶ Λαγκάδι. » Λαγὼν (ὄρους), ἄγκος (τὸ), κοιλὰς, φάραγξ (»φάραγγα, τὴν κοινῶς λεγομένην Λαγκάδα, « Ι. Καναβιώτζ.), νάπη, νάπος (τὸ). vallée, vallon. »Αὐλὼν, διασφὰξ, ἐντομή. gorge, θ.

Λαγοπόδαρον, φ. »Λαγώπους. pied-de-lièvre, trefle des champs.

Λαγὸς, ζ. »Λαγωὸς καὶ Λαγὼς-ὼ, πτὼξ-κὸς. lièvre. ‖. Λαγὸς τὴν φτέρην ἔτριβε κακὸ τῆς κεφαλῆς του (παροιμ. ἀνάλογ. μὲ τὸ) »Ἀγνοεῖ δ' ἀράχνη, παῖδας ὡς παιδεύεται· θρέψασα γὰρ τέθνηκε πρὸς τῶν φιλτάτων (Σολδ.)«· καὶ μὲ τὸ »Ἐπὶ σαυτῷ τὴν σελήνην καθέλκεις (ὁ αὐτ.)«· καὶ μὲ τὸ » Αἲξ ἑαυτῇ τὴν μάχαιραν.« ‖. ἄλλα 'ν' τὰ 'μμάτια τοῦ λαγοῦ, κλ-ἄλλα τῆς κουκκουβάγιας (παροιμ.). »Ἄλλο γλαὺξ, ἄλλο κορώνη (φθέγγεται.)

Λαγουδάκι, ζ. » Λαγιδεὺς, λαγί(γώ)διον, λαγωδάριον. levreteau, levraut (τὸ μεγαλήτερον).

Λαγόψωμον (Τουρκ. Fèp-σομυνο), φ. (ὁ Γαζῆς λέγει ὅτι ὀνομάζεται κοινῶς καὶ Τρίμερον). » Κυκλάμινον, κυκλάμινος, κυκλαμίς. pain de pourceau, cyclamin.

Λαγωνίκα (ἡ)), ζ. (ἡ λέξις μ' ὅ-Λαγωνικὸν (τὸ)) λον ὅτι φαίνεται παράγωγος τοῦ λαγοῦ, πολὺ πιθανώτερον 'να ἦνε παραφθορὰ τοῦ) »Λακωνικὴ (κύων, ἢ ἄλλως) Λάκαινα ἡ θηρευτικὴ (διότι εἰς τὴν Λακωνίαν ἔβγαιναν καὶ τὸ πάλαι τὰ καλλήτερα σκυλιὰ τοῦ κυνηγιοῦ. 'Ὠνομάζοντο ἀκόμη καὶ) Κυναλώπεκες καὶ κυνοσουρίδες καὶ ἀλωπεκίδες (ἴσως διὰ τὸ σχῆμά 'των μᾶλλον παρὰ διότι, κατὰ τὸν Ἀριστοτέλη, ἐγεννήθησαν ἀπὸ τὴν σμίξιν τῆς ἀλώπεκος καὶ τοῦ σκύλου, τὸ ὁποῖον ὁ περικλεὴς Βυφφῶν ἐδοκίμασε πλὴν 'δὲν ἐπέτυχε). levrier, levrette, θ.

'Λαδάδικον (ἐργαστῆρι). » 'Ελαιοπωλεῖον, ἐλαιουργεῖον. lieu ou l' on fabrique (boutique ou l'on vend) de l'huile.

Λαδανιὰ, φ. » Λῆδος, λή(λά)δανος (ἡ), κίστος. lède, lédum, ciste.

Λάδανος (προφ. κατ' ἐπέκτασιν, ἢ 'Λάδανος), ἰατρ. » Λή(»Λά)δανον. ledanum, labdanum.

'Λαδᾶς. » 'Ελαιουργὸς, ἐλαιοπώλης. marchand d'huile.

'Λαδερὸς, ή, όν. » 'Ελαιώδης, ἐλαιηρός. huilleux. §. onctueux.

'Λάδι (ἀπὸ τοῦ) » 'Ελάδιον (Ἀθήν. ἢ 'Επιχτ., ὑποκορ. τοῦ) ἔλαιον. huile, θ. ‖. χύθηκε τὸ 'λάδι 'μας μέσα 'ς τὸ τηγάνι 'μας (παροιμ.), ἴδε Τηγάνι.

Λαδικὸν (» Λήκυθος δὲ τὸ λαδικὸν, ὃ καὶ Ληκύθιόν τε, « Σχεδογρφ. Boissonn, Anecd. T. 4, 390, 468), ἀγγ. » Λήκυθος (ἡ) (Σημ. 'Ο Ἀθήν. ἀναφέρει ὅτι ἡ ἑταίρα Νικὼ, σκώπτουσά τινα παράσιτον, ὁ ὁποῖος 'τὴν εἶχεν ἐρωτήσει: » Τί γὰρ, οἴει με ἐν τρισὶν ἡμέραις καταβεβρωκέναι; 'τὸν ἀπεκρίθη: »Ἤτοι τὴν λήκυθον ἢ τὰ ὑποδήματα«. Τοῦτο, ἢ ἡ συνήθεια τῶν παλαιῶν τοῦ 'νακρεμοῦν τὰς ληκύθους εἰς τὰ ζωνάριά 'των, δίδει αἰτίαν 'να ὑποθέσωμεν ὅτι κατεσκευάζοντο καὶ ἀπὸ δέρμα), ἐπαρυστὴρ, ἐπαρυστρίς. huillier, cruche à huile. §. ἀπὸ τὸ θαῦμα τοῦ ἁγ. Νικολάου λαβόντες αἰτίαν, ὀνομάζουν οἱ ἀστεῖοι καὶ ταῖς διεστραμμέναις γρηαῖς 'Λαδικά), ἴδε Στρίγλα.

'Λαδόνω, ῥ. μετ. » 'Ελαιόω. huiler.

'Λαδωμένος, η, ον. » 'Ελαιοπινὴς ('Ιπποκρ.). huilé.

Λαθεύω, ῥ. οὐδ. »Σφάλλομαι, διαμαρτάνω, λήθω (ἄχρ., ὅθεν τὸ) λέληθα ἐμαυτὸν, πλανάομαι, πλημμελέω. faillir, manquer, s'égarer, se méprendre, se tromper. ‖. ἐλάθεψα 'ς τὸν λογαριασμόν. » Παραλελόγισμαι. mécompter, se mécompter. ‖. κάμνω ἄλλον 'να λαθευθῇ. »Σφάλλω, ἴδε καὶ Γελῶ. ‖. ὅσοι 'δὲν 'ξε'

ρουν, λαθεύονται καὶ ἀτοί' τους, κάμνουν καὶ ἄλλους 'νὰ λαθευθοῦν. »Τοὺς μὴ εἰδότας, αὐτούς τε σφάλλεσθαι, καὶ ἄλλους σφάλλειν (Ξενοφ.).«

Λάθος (τὸ). »Πταῖσμα, σφάλμα, ἁμάρτημα, πλημμέλημα, παράπτωμα, ἁμαρτία, ἁμαρτὰς (ἡ), διαμαρτία, τὸ ἡμαρτημένον, τὸ πλημμεληθέν· παραλογισμὸς (κυρ. εἰς λογαριασμόν). faute, θ. erreur, θ. méprise, θ. bévue, θ. quiproquo, mécompte (κυρ. εἰς τὸν λογαριασμόν). ||. ἂν γένῃ κἀνένα λάθος. » Ἐάν τι πλημμεληθῇ. si quelque faute serait commise. ||. τὸ βιβλίον ἔχει (εἶνε) λάθος. » Ἡμάρτηται. ||. ἔχεις λάθος. »Λέληθας σεαυτόν· » Κακῶς ἔγνωκας (γιγνώσκεις) περὶ τούτου· »Γνώμης ἁμαρτάνεις. vous avez tort. ||. ὅλα τὰ λάθη, ὅσα ἔκαμαν οἱ Λακεδαιμόνιοι. »Πάνθ', ὅσα ἐξημάρτηται Λακεδαιμονίοις, « ἴδε καὶ Σφάλμα.

Λαθοῦρι, φ. καὶ ὄσπρ. (ὁμοιάζει τὸ Πιζέλι καὶ συγχέεται πολλάκις μὲ τὸν Ἀρακᾶν. »Παραπλήσιον δ' ἐςὶ τὸ σπέρμα [τῶν ἀράκων] τῷ τῶν λαθύρων, καί τινες γ' οὐχ ἕτερον εἶναι γένος ἐκείνων νομίζουσιν αὐτό, καὶ γὰρ καὶ ἡ χρῆσις ἅπασα καὶ ἡ δύναμις αὐτοῦ παραπλησία τῇ τῶν λαθύρων ἐστί, πλὴν ὅσον σκληρότεροί τε καὶ δυσεψητότεροι, καὶ διὰ τοῦτο δυσπεπτότεροι, τῶν λαθύρων εἰσὶν οἱ ἄρακοι, « Γαλην. περὶ Δυν. Τροφ.). »Λάθυρος. vesce ἢ gesse, θ. pois de pigeon, ἴδε καὶ παραβ. Βίκος.

Λαιμὰ (τὰ), (ἡ φλεγμονὴ τοῦ λαιμοῦ) πάθ. »Ἀντιάδες (»Ἢν ἀντιάδες γένωνται, συνοιδέει ὑπὸ τὴν γνάθον, ἔνθεν καὶ ἔνθεν, καί, φαυόμενον, σκληρόν ἐστιν ἔξωθεν, « Ἱπποκρ. π. Νούσ.). »Ἀγχύλη, ἀγκύλωσις. angine, θ. παρβλ. Συνάχι.

Λαιμαργία. »Λαιμαργία, λιχνεία, γαστριμαργία. gourmandise, θ.

Λαίμαργος (ὁ ἄλλ.»Λιμάρης), η, ον. »Λαίμαργος, λίχνος, γαστρίμαργος. gourmand, goulu, goinfre.

Λαιμοδέτι. »Περιτραχήλιον (Πλούτ. Ἀλεξ.). cravate, θ, rabat.

Λαιμός. »Τράχηλος, λαιμός, αὐχὴν-ένος (κυρ. τὸ 'πίσω μέρος, ὁ σβέρκος), δέρη καὶ (ποιητ.) δειρὴ (κυρ. τῶν ζώων καὶ τὸ ἔμπροσθεν μέρος). cou, gorge (τὸ ἔμπροσθεν), θ. §. goulot (καταχρ. ὁ τῶν ἀγγείων). ||. πιάνω ἀπὸ (πατῶ εἰς, σφίγγω) τὸν λαιμόν τινος (μεταφ.). »Ἄγχω. tenir le pied sur la gorge, ἴδε καὶ Στενοχωρῶ. §. (κατὰ μετων. λαιμὸς τοῦ φορέματος, ὁ Τυρκ. Γιακάς). » Βροχχωτὴρ (ἱματίου), τὸ περὶ τὸν τράχηλον. collet.

Λάκκα (ἡ), ἴδε Λάκκος.

Λακκάκι (ὑποκορ. τοῦ Λάκκος). » Βόθριον. fossette, θ. §. (τὸ σχηματιζόμενον βαθούλωμα εἰς τὰ μάγουλα μερικῶν ὅταν γελοῦν), »Ἀλοκὶς (ἡ), γελασῖνος. fossette, θ. §. εἶδ. παιδιᾶς, (ἄλλ.) Γουβίτσα. »Τρόπα (Πλδ., Ἡσύχ., Σχλ. Πλάτ.).

Λάκκος. » Βόθρος, ὄρυγμα, λάκκος, βόθυνος. fosse, θ.

Λαλαγγῆτα (εἶδος ζυμαρικοῦ. Οἱ σχολ. τοῦ Ἀριστοφ. ἢ ὁ Σουίδ. ἀναφέρουν τὰς λέξεις) » Λάλλαγγες καὶ Λαλάγγιον, ἴδε Τηγανῆτα.

Λαλιά, ἴδε Ὁμιλία καὶ Φωνή.

Λαλῶ, ρ. μετ. καὶ ἀμ. ἴδε Ὁμιλῶ. §. λαλῶ (ἀντὶ τοῦ Παίζω) τὸ βιολί, τὴν φλογέραν, κτλ. (ἀπαράλλακτα μὲ τοῦ Θεοκρίτου [Βιβλ. Κ', 29] τό:) »Κῆν αὐλῷ λαλέω, κῆν δώνακι, κῆν πλαγιαύλῳ. « (Εἰς ἕνα δὲ στίχον τοῦ ποιητοῦ Ἀναξανδρίδου, τὸν ὁποῖον 'μᾶς διέσωσεν ὁ Ἀθήναιος [βιβλ. Δ'.], εὑρίσκεται κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν τὸ λαλῶ καὶ πρὸς αἰτιατικὴν μεταβατικῶς) » Μάγαδιν λαλήσω μικρὰν ἅμα σοι καὶ μέγαν, « (ὅθεν καὶ εἰς τὴν μτχ. πθ.) Λαλούμενα (, κοιν. Τὰ μουσικὰ ὄργανα, τὰ ἄλλως Παιχνίδια), ἴδε Παίζω. ||. λάλησ' ὁ πετεινός, ἴδε Φωνάζω. ||. σηκόνεται ὅταν κοντεύῃ πλέον 'νὰ 'ξημερώσῃ ἢ λαλοῦν οἱ πετεινοί. » Ἐξεγείρεσθαι πρὸς ἡμέραν, ἤδη ἀλεκτρυόνων ᾀδόντων, « Πλάτ. Συμπ.

'Λάμα (ἡ λεπτὴ πλάκα ἢ τὸ φύλλον τοῦ μετάλλου ἀπὸ τοῦ) »"Ελασμα καὶ "Ελασμα,» Πέταλον, λεπίς. lame, θ. ἴδε καὶ Λάμνα.

Λάμια, ψ. (τὸ κινδυνωδέστερον ἀπ' ὅλα τὰ Σκυλόψαρα), ἴδε Σκυλόψαρον. §. (μεταφ. ὁ Ἀχόρταγος, ὅθεν ἡ φρσ.) λάμιαν ἔχει 'ς τὴν κοιλιά' του, τὴν ὁποίαν ἀναφέρει καὶ ὁ Ὠρταπόλλ. Β', 109: »Πῶς ἄνθρωπον λάμειαν [γράφε Λάμιαν, καθὼς τὸ ἔχουν καὶ τὰ πλειότερα χειρόγραφα] ἔχοντας Ἄνθρωπον λάμειαν ἔχοντα βουλόμενοι σημῆναι σκάρον ζωγραφοῦσιν. Οὗτος γὰρ μόνος τῶν ἰχθύων μαρυκᾶται καὶ πάντα τὰ προσπίπτοντα ἰχθύδια ἐσθίει,« ἀπαράλλακτον σχεδὸν μὲ τοῦ ποιητοῦ Σωφρονος ἐν Θυννοθήρᾳ τό) »Ἃ δὲ γαστὴρ ὑμέων καρχαρίας, ὅκα τινὸς δῆσθε,« ἴδε Ἀχόρταγος καὶ Δρακόντισσα.

Λάμνα (ἀπὸ τοῦ Λατ. Lampa, Lamina, καὶ τοῦτο ἴσως ἀπὸ τοῦ Ἑλλ. Ἐλαύνω, ἔλασμα), = Λάμα (»'Εσχευασμένος ἄργυρός ἐστιν ὁ μὴ ὢν ἐν βώλῳ ἢ λάμναις ἢ σφραγῖδι,« Βασιλ. Βιβλ. ΜΔ', 1, 15).

Λαμνὶ (ὑποκρ. τοῦ Λάμνα, »Λαμνία μολίβδινα τοῖς νεφροῖς αὐτῶν ἐπιτιθέναι,« Μοσχίων περὶ γόσ. γυν. 138), ἐλασμάτιον.

'Λάμνω (τραβῶ κουπί), ῥ. ἀμ. (ἐκ τοῦ) »'Ελαύνω (κώπην, καὶ μονολεκτ.) κωπηλατέω, ἐρέσσω(ττω). ramer, avironner, voguer.

Λαμπάδα (ἡ). »Λαμπάδα (ἡ), λαμπὰς. bougie, θ. chandelle, θ. cierge, flambeau.

Λαμπρός, ἡ, όν. »Λαμπρός, λάμπων, τηλαυγής, φαεινός, ἀγλαὸς καὶ αἰγλήεις (ποιητ.). brillant, éclatant, luisant, reluisant, resplendissant. §. λαμπρὴ (μετνμ. ἡ ἑορτὴ τοῦ Πάσχα), ἴδε Πασχαλιά.

Λάμπω, ῥ. ἀμ. »Λάμπω, ἐκ(διαπερι)λάμπω, μαρμαίρω, σελαγέω (-ίζω). briller, luire, reluire.

Λάμψις, »Αὐγή, λαμπηδών, αἴγλη, μαρμαρυγή, λαμπρότης, λάμψις, ἔλλαμψις, σέλας (τό). éclat, splendeur, θ. clarté, θ. brillant.

Λανάρα, ἐργ. »Ξάνιον. carde, affinoir, peigne à carder, θ.

Λαναρίζω, ῥ. μετ. »Ξαίνω, πέκω. carder.

Λανάρισμα. »Ξάνσις. l'action de carder.

Λάπατον (τὸ ἄλλ. Παξὶ ἢ ἄγριον Σεῦκλον. » Δύναταί τις ἄγριον εἶναι φάναι σεῦτλον αὐτό, παραπλήσιον ὑπάρχον αὐ τῇ γεύσει μόνον, ἀλλὰ καὶ τῇ δυνάμει τῷ κηπευομένῳ σεύτλῳ,« Γαλην. περὶ Δ. ν. Τροφ. Β', 47), φ. »Λάπαθον (τὸ ἄγριον). parelle (ἰδιαιτ. τὸ ἥμερον ἢ κηπευτόν), θ. patience, θ.

Λαρδὶ (Λατιν. κυρ. τὸ παχὺ τοῦ χοίρου ἀπὸ τοῦ) »Λαρινὸν (τὸ εὔτραφές, κατὰ τὸν Ἡσυχ.). » Σίαλος (Ἱπποκρ.), λίπος (χοίρειον), παστόν, ἀξούγγιον (ἀντὶ ἀξόγγιον). saindoux, lard, axonge.

Λάρυγγας, »Λάρυγξ (ὁ), φάρυγξ (ἡ), βρόγχος, στόμαχος, οἰσοφάγος, λαυκανία (ποιητ.). gosier.

Λάσπη (ἐκ τοῦ »'Ελεσπίς,« Ἀπολλ. Ῥόδ. Α', 1266, καὶ Λεσπίς). »Πηλὸς (ἡ λέξις διεσώθη, ἁπλῶς μέν, εἰς ἓν εἶδος ἀργίλλου, τὸ ὁποῖον ἔκπαλαι μεταχειρίζονται εἰς τὰ λουτρὸν διὰ πλύσιμον' ἐπισυνθέσει δὲ εἰς τὴν λέξιν Πηλοφόρι). boue, θ. || ἡ λάσπη τοῦ ποταμοῦ (τῆς λίμνης, κτλ.), ἴδε Βοῦρκος.

Λασπόνω, ῥ. μετ. »Πηλόω (Πλούτ.) crotter.

Λάσπωμα. « Πήλωσις (Πλουτ.). l'action de crotter (ou de se crotter).

Λατρόνι (εἶδος Γκιουβερτζιλὲ τῆς Αἰγύπτου), ὀρ. »Νίτρον καὶ Λίτρον. natron.

Λαυκὶ (τὸ Τουρκ. Χαβοῦται), φ. ἴδε Δαυκί.

Λαυράκι, ψ. ἴδε Λαβράκι.

'Λάφι (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ζ. ἴδε 'Ελάφι κτλ.

'Λαφιάτης (εἶδος 'φιδιοῦ), »'Ελαφίς (;), ζ. lozange.

Λαχαίνω, Μ. (θὰ) λάχω, ῥ. ἀμετ.

καὶ ἀπρόσ. (ἐκ τοῦ) »Λαγχάνω, ἴδε Τυχαίνω.

Λαχαναρμιὰ (τὸ ἄλλ. Ἐϰινολάχανον, καὶ Τουρκ. Τουρσή). »Κράμβη ταριχευτή. choucroute, ἴδε καὶ Ἀρμηά.

Λαχανιάζω, ῥ. οὐδ. ἴδε Ἀσκομαχῶ.

Λαχάνιασμα, ἴδε Ἀσκομαχητόν.

Λαχανικὸν (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. Λαχανικὰ, ὅσα χορταρικὰ καλλιεργοῦνται εἰς τοὺς κήπους διὰ μαγείρευμα, Τουρκ. Ζεβζαβάτι). »Δυσφυέσατον δὲ πάντων τῶν λαχανικῶν τὸ σέλινον,« Θφρ. »Λάχανα (τὰ κηπευόμενα, κηπευτὰ ἢ κηπαῖα). légumes, herbes potagères, θ.

Λάχανον (τὸ ἄλλ. Καρπολάχανον ἢ Κραμπί), φ. »Κράμβη (ἡ κηπαία). chou (pommé ou cabu). ||. λάχανα (ὀνομάζονται εἰς τὴν Ἑλλάδα τὰ φαγώσιμα ἀκαλλιέργητα βότανα), ἴδε Χορτάρι. ||. κάλλιον λάχανα μὲ γέλια, παρὰ ζάχαριν μὲ γρήναν, (Παροιμ.), ἴδε Γρίνα.

Λαχνὸς (ὁ ἄλλ. Λότος, ἀντὶ) »Λαχμὸς, κλῆρος, διακλήρωσις, λάχος (τὸ) (ποιητ.). lot, loterie, θ. sort. ||. βάλλω (ῥίχνω) λαχνὸν (κοιν. Ἐγάζω τὸν λότον). »Κλῆρον ἕλκω, διακληρόω(-οῦμαι), βάλλω κλήρους (Γραφ.), λαγχάνω (Εὐαγγ.). tirer au sort, tirer la loterie. ||. ἔῤῥιξε λαχνὸν, κ' ἐβγῆκεν ὁ Ἀβραδάτης (ἡ) εἰς τὸν Ἀβραδάτην. »Διεκλήρωσεν αὐτοὺς, κ' ἔλαχεν Ἀβραδάτης. ||. ἔπεσεν (ἐβγῆκεν) ὁ λαχνός. »Ἔλαχε. le sort est tombé, échut. ||. εἰς ποιὸν ἔπεσεν ὁ λαχνός; »Τίς ἔλαχεν (ἐκληρώσατο); à qui est échu (le lot)?

Λαχτάρα (ἡ σφοδρὰ ἐπιθυμία), ἴδε Λαχταρῶ.

Λαχταριστὸς, ή, όν (κυρ. ψάρι νωπὸν, τὸ ὁποῖον ἐπομένως ἀκόμη λαχταρεῖ [σπαράζει], καὶ μεταφορ. κάθε πρᾶγμα ἐπιθυμητὸν καὶ ὀρεκτικὸν), ἴδε Σπαρταριστὸς καὶ Ἐπιθυμητός.

Λαχταρῶ (τὸ ἄλλ. Λαχταρίζω), ῥ. ἀμ. (ἀπὸ τοῦ) »Λακτίζω) (ἢ τοῦ) »Γλακτέω (»Κραδίη δέ οἱ ἔνδον ὑλάκτει,« ἐκτυποῦσε δηλ., λαχταροῦσεν), ἴδε Σπαράζω. §. (μεταφορ. ἀντὶ τοῦ, σφοδρῶς ἐπιθυμῶ), ῥ. μετ. »Περιμανῶς (»Διακαῶς) ποθέω, λιχνεύομαι (»Ἀγαπᾷν καὶ λιχνεύεσθαι τὴν δόξαν,« Πλουτ. Κικ.). désirer ardemment, ἴδε καὶ Ἐπιθυμῶ.

Λεβέτι (τὸ μεγάλον Καζάνι, ἀπὸ τοῦ) »Λεβήτιον (ὑποκορ. τοῦ) Λέβης -ητος (ὁ), κάκκαβος. chaudron, chaudière, θ. ἴδε καὶ Καχκάβι.

Λεβίθα (τὸ σκουλῆκι τῆς κοιλιᾶς), ἀντ. (ἀπὸ τοῦ) »Ἕλμινς-ινθος (ὁ καὶ ἡ), ἀσκαρὶς (τὸ μικρὸν καὶ χονδρόν). strongle, ascaride, θ. ἕλμινς πλατεῖα καὶ ταινία (τὸ μεγαλήτερον καὶ κινδυνωδέστατον). ténia, solitaire. ||. ἔχω λεβίθαις. »Ἑλμινθιάω.

Λεβιθόχορτον (τὸ ἄλλ. Μυρμηγκοβότανον καὶ Τουρκ. Χορτσανί), φ. »Ἑλμίνθειον, ἑλμινθοβότανον, ἀνδρόσακες (Διοσκόρ. F'). coraline, θ. mousse de corse. §. tanaisie, θ. §. »Ἀρτεμισία (ἰουδαϊκή). poudre aux vers, santoline, θ. semencine, θ. barbotine, θ. (καὶ κοινῶς) sement contra. §. (μεταξὺ τῶν διαφόρων ἀνθελμιντικῶν, τὸ συνηθέστερον καὶ δραστικώτερον, ἰδίως κατὰ τῆς ταινίας, εἶνε ἡ) πτέρις (ἡ ἄῤῥην). fougère mâle.

Λέγω, Μ. (θὰ) εἰπῶ (ἀόρ. Εἶπα), ῥ. μετ. »Φημὶ, φάσκω, λέγω, (εἴρω καὶ ἐρῶ, ἀχρ. ὅθεν τὸ) ἐρῶ καὶ εἴρηκα. dire. ||. λέγω τὴν γνώμην μου. »Γνώμην ἀποφαίνομαι. énoncer son avis. ||. λέγω τὸ Ναὶ ἢ τὸ Ὄχι. »Σύμφημι ἢ ἀπόφημι. ||. εἶπε τὸ Ναὶ ἢ τὸ Ὄχι. »Σύμφαθι ἢ ἄπειπε (Πλάτ.). « ||. λέγω τὰ ἐναντία (ἀναιρῶ τοὺς πρώτους μου λόγους). »Παλινῳδίαν ᾄδω. rétracter, chanter la palinodie. ||. λέγω τὰ ἐναντία (ἀπ' ὅ,τι λέγει ἕνας ἄλλος), ἴδε Ἀντιστέκομαι. ||. ποιὸν λέγεις; τοῦ εἶπα » Τὸν τίνα φῄς; ἦν δ' ἐγώ. ||. λέγε (λάλει) καλὰ (φρσ.). » Εὔφημει, εὔφημα φώνει, εὔφημος ἴσθι, εὔστομ' ἔχε. ||. ἄλλον 'πέ 'τ' αὐτὰ (φρσ.). »Ἄλλην δρῦν βαλάνιζε (κα-

ρημ.). à d'autres. ||. εἴπαμε' πολλά. »Πολὺς ἡμῖν προδιήντληται λόγος (Ἀθήν.).« ||. 'ξεύρεις, μὲ λέγει, τὸν Ἀδείμαντον ἀπὸ τὴν Μυῤῥινοῦντας »Ἀδείμαντον, ἦ δ' ὅς, οἶσθα τὸν Μυῤῥινούσιον ; ||. καθὼς λέγει ὁ Ὅμηρος (ὁ Ἡρόδοτος, κτλ.). » Καθ' Ὅμηρον (Ἡρόδοτον, κτλ.). ||. καθὼς εἶπα καὶ προτήτερα. » Ὥς περ καὶ πρότερόν μοι εἴρηται (Θκ.).« ||. καλὰ λέγει ἕνας παληὸς λόγος, ὅτι κτλ. »Ὁ γὰρ παλαιὸς λόγος εὖ ἔχει, ὡς κτλ. **on a dit depuis long temps, et avec raison, que etc.** ||. λέγουν (τριτοπροσ. καὶ πληθ. ἀντὶ τοῦ, λέγει ὁ κόσμος, λέγουν οἱ ἄνθρωποι, λέγεται ἕνας λόγος). »Φασίν. **on dit.** ||. καθὼς λέγουν. »Ὡς λόγος, καθὰ φασίν. **à ce qu'on dit.** ||. λέγουν ὅτι ὁ Κῦρος ἦτον (ἤ, ὁ Κῦρος ἦτον, λέγουν), υἱὸς τοῦ Καμβύσου. »Λέγεται (»Λόγον ἔχει) δὲ ὁ Κῦρος γενέσθαι Καμβύσου· »Λόγος ἔχει αὐτὸν γενέσθαι, κτλ. ||. μὲ τέτοιον σκοπὸν λοιπὸν λέγουν ὅτι ὁ Ἀρχίδαμος ἔμεινεν εἰς τὰς Ἀχαρνάς. » Γνώμῃ μὲν οὖν τοιᾷδε λέγεται τὸν Ἀρχίδαμον περὶ Ἀχαρνὰς μεῖναι. ||. ὁ δὲ Ἀλέξανδρος, καθὼς ἔλεγαν, ἦτον εἰς ταῖς Ἰνδίαις. » Ἀλέξανδρος δ', ὡς οἱ λέγοντες, ἐν Ἰνδοῖς ἦν (Δείναρχ.).« ||. καὶ καταντοῦσε 'να λέγεται δημοκρατία, καὶ 'να ἦνε μοναρχία. »Ἐγίγνετό τε λόγῳ μὲν δημοκρατία, ἔργῳ δὲ ὑπὸ τοῦ πρώτου ἀνδρὸς ἀρχὴ (Θουκ. Β'.).« ||. ἐλέγοντο (ἐφημίζοντο) δὲ ὅτι ἦσαν οἱ πρῶτοι (καλλήτεροι) τῶν μουσικῶν. »Ἤκουον δὲ μουσικὴν(-ικῶν) εἶναι πρῶτοι. **ils passaient pour être les meilleurs musiciens.** ||. πρᾶγμα ὅ,που 'δὲν λέγεται. » Ἄῤῥητον, ἄφραστον, ἀνέκφραστον, ἀνεκλάλητον. **indicible.** §. καὶ τί ἔλεγε τὸ γράμμα; »Ὅ,τι δὲ καὶ ἔφραζεν ἡ ἐπιστολή ; **qu'est ce que la lettre contenait?** ||. τὸ δὲ γράμμα ἔλεγεν ἀπαράλλακτα ἔτσι. » Ἡ δὲ ἐπιστολὴ ἐπὶ λέξεως (αὐταῖς λέξεσιν) εἶχεν οὕτως. **la lettre était conçue en ces termes ; la lettre portait littéralement que, etc ; voici mot par mot le contenu de la lettre.** ||. τὸ δὲ συμφωνητικὸν ἔλεγεν ὅτι, κτλ. » Τὸ δὲ γραμματεῖον εἶχεν οὕτως. **l'acte portait que, etc.**, παρβλ. Γράφω. §. πῶς 'τὸν λέγουν (ἀντὶ τοῦ, πῶς ὀνομάζεται); ἴδε 'Ονομάζω. §. (ἀντὶ τοῦ Νομίζω, ὑποθέτω, παραδείγματος χάριν). »Δὸς εἰπεῖν, φέρ' εἰπεῖν, φέρε, λόγου χάριν, δεδόσθω, τεθείσθω, ὡς ἐν ὑποδείγματι, ὡς ἐν παραδείγματος μοίρᾳ. **supposons, prenons, posons en fait, par exemple.** ||. ἂς 'ποῦμεν ὅτι εἶνε δώδεκα. » Θῶμεν αὐτοὺς εἶναι δυοκαίδεκα. ||. διότι ἂς 'ποῦμεν ὅτι ἕνας 'πῆγεν εἰς τὸν ναὸν τῆς 'Ρέας. »Φέρε γάρ, εἴ τις, εἰς τὸ Μητρῷον ἐλθὼν (Λυσ.). || ἂς 'ποῦμεν ὅτι γελασθήκετε. » Ποιῶ δ' ὑμᾶς ἐξαπατηθέντας (Ξενοφ.).« ||. ποῦ λέγεις (καὶ συγκ. λὲς) 'να πιάσῃς; »Ποῦ σχήσειν δοκεῖς; §. (εἰς τὸ γ'. προσ. τοῦ Ἀορ. ἐκλαμβάνεται πολλάκις ἀντὶ τοῦ, Σημαίνει, δηλοῖ, ἐξηγεῖται): αὐτὸ τὸ παραμῦθι θὰ 'πῇ, ὅτι. »Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὡς. ||. τί θὰ 'πῇ (τί θέλει 'να 'πῇ) αὐτὴ ἡ λέξις; »Τίς ὁ νοῦς τοῦ ὀνόματος; »Ὅ,τι καὶ δύναται τὸ ῥῆμα; »Τί ποτ' ἐννοεῖ (Πλάτ. Ἀπολ.);« **que signifie-t-il?** ||. αὐτὸς δὲ ὁ στίχος θὰ 'πῇ. »Τὸ δὲ ἔπος τοῦτο βούλεται λέγειν (Ἡρόδ.).« ||. ἀλλ' ἐγὼ μέν, τί θὰ 'πῇ Ἀποφράς, τώρα μετ' ὀλίγον σὲ 'τὸ μαθαίνω. »Ἐγὼ δὲ τὴν μὲν Ἀποφράδα ὅ,τι καὶ βούλεται εἶναι, διδάξω σε μικρὸν ὕστερον (Λυκ.).«

Λειανίζω (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Λιανίζω.

Λειξουρία (ἡ Λαιμαργία, ἡ Πλεονεξία, « λέγουν τὰ Γλωσσ. ※ » Λείξουρος, ὁ πλεονέκτης«). » Λιχνεία. **gourmandise.**

Λειόνω, ἴδε Λυόνω.

Λειπανάβατος, η, ον (κυρ. ψωμί). »Ἄζυμος (»'Εσθίομεν ἄζυμα, τὰ λεγόμενα λειπανάβατα,« Βαλσ. [Καν. 10 τῆς ΣΤ'. Συν.]. ἡ ἀκριβέστερον) »Ἀκρόζυμος (Γαλ.). **qui n'a point**

de levain, qui n'est point levé (fermenté).

'Λείπω, ῥ. οὐδ. (ἀπὸ τοῦ) » 'Ἐλλείπω. » Ἄπειμι, ἀποδημέω, οὐκ ἐνδημέω (ἐπιδημέω, ἐπιχωριάζω). être absent, s'absenter. ‖. 'λείπει 'ς τὴν Θράκην. » Ἄπεστιν ἐπὶ Θρᾴκης. ‖. 'λείπει (τριτοπρόσ., ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπὶ ἀψύχων). »'Ενδεῖ (» 'Ενέδει οὐν νεκρὸς εἷς τῷ λογισμῷ,« Λουκ. Καταπλ.), ἐλλείπει. il s'en faut, ἴδε καὶ Χρειάζομαι. ‖. 'δὲν μὲ 'λείπει ποτὲ τὸ τυρὶ, οὔτε καλοκαῖρι οὔτε χειμῶνα. »Τυρὸς οὐ λείπει μ' οὔτ' ἐν θέρει, οὔτε χειμῶνος (Θεοκρ. ΙΑ', 36). « ‖. 'λείπουν τὰ περισσότερα. » Τῶν πλείστων ἐνδεῖ. manquent. ‖. 'τοῦ 'λείπουν τὰ χρειαζόμενα. »Τῶν ἀναγκαίων ἐνδεόμενος (ἐνδεῶς ἔχων). manquer du nécessaire. ‖. πολλὰ 'τοῦ ἔλειπαν. » Πολλῶν ἐνέδει αὐτῷ. ‖. ὀλίγον ἔλειψε (φρσ.). »Μικροῦ ἐδέησε· »Μικροῦ δεῖν· » Μικρᾶς ῥοπῆς ἐδέησε· »Μικρὸν ἀπέλιπε· »Παρ' ὀλίγον ἧκει· »Εἰς ὀλίγον ἀφίκετο (Θκ)· »Παρ' ἐλάχιστον ἦλθεν· »'Εγγὺς ἦλθε· peu s'en fallut. ‖. ὀλίγον ἔλειψε 'νὰ 'τὸν σκοτώσουν. » Παρ' οὐδὲν ἦλθον ἀποκτεῖναι αὐτόν. il ne s'en fallut de rien qu'ils ne l'aient tué. ‖. ὀλίγον ἔλειψε 'ν' ἀποθάνουν. »"Ηκοντες παρ' αὐτὰ τοῦ θανεῖν (Σωκρ. 'Επιστ.)· »Παρ' ὀλίγον ἦλθον ἀποθανεῖν. il pensèrent mourir. ‖. ὀλίγον ἔλειψε 'να νικηθῇ ὅλον τὸ στράτευμα. » Εἰς ὀλίγον ἀφίκετο πᾶν τὸ στράτευμα νικηθῆναι. ‖. ὀλίγον ἔλειψε 'να 'ταῖς φάγω ('να δαρθῶ). » 'Ολίγου πληγὰς ἔλαβον,« Πλάτ. ‖. ὀλίγον ἔλειπε 'να ἦνε (ἦτον δηλ. σχεδὸν) ἔρημος. »Μικροῦ ἀπέλειπεν ἔρημος εἶναι (Πλουτ.).« §. (μεταφορ.) 'δὲν ἠξεύρω 'να ἔλειψά ποτε ἀπὸ τὸ χρέος ὅ,που ἔχω εἰς ἐσένα. »Μηδὲν ἐμαυτῷ σύνοιδα τοῦ πρὸς σὲ γιγνομένου μηδαμῶς ἐλλείψαντι.

Λειρὶ (ἐν μεταφορᾶς τοῦ Λείριον, τὸ χαρχάλι τοῦ πετεινοῦ). »Κάλλαια (τὰ), κύρβασις καὶ κυρβασία. barbe (du coq), θ. crète (τὸ ἐπάνω). θ.

Λειτουργία (ἡ τελετὴ τοῦ μυστηρίου). » Ἱερουργία, θεία μυσταγωγία (λειτουργία), ἀναίμακτος λατρεία, ἁγιστεία. (la célébration de l') office divin, messe, θ. §. (τὸ μυστήριον αὐτό). »Εὐχαριστία. eucharistie, θ.

Λειτουργῶ, ῥ. ἀμ. »Ἱερουργέω, τὴν ἀναίμακτον λατρείαν (θυσίαν, τὴν ἱερὰν μυσταγωγίαν, τὴν θείαν ἱερουργίαν) ἐπιτελέω. dire la messe, célébrer l'office divin, officier.

Λειχῆνα (ἡ), παθ. » Λειχὴν-ῆνος (ὁ) (ἡ ἁπλῆ), ἕρπης-ητος (ἡ κακοήθης) (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν 'Ελλάδα), ἀλφὸς (ἡ ἀγριεστέρα καὶ δυσίατος). dartre, θ. ἴδε καὶ Λέπρα. ‖ ἔχω λειχῆναις. » Λειχηνιάω.

Λειχηνιάρης, α, ικον. »Λειχηνιῶν. dartreux.

Λείψανον (τὸ κορμὶ τοῦ ἀποθαμένου). »Νεκρὸς, σῶμα. corps. ‖. τὴν τρίτην ἡμέραν, ὅπου ἔβγαζαν τὸ λείψανον τοῦ παιδιοῦ. »Τῇ δὲ τρίτῃ ἡμέρᾳ, ᾗ ἐξεφέρετο ὁ παῖς (Ἀντιφ.).« §. (συνεκδοχ. καὶ κοινότερον, τὸ κουβάλημα τοῦ νεκροῦ εἰς τὸν τάφον, καὶ αὐτὴ ἡ παράταξις καὶ συνοδία, καθ' ἣν ἐκδάγην λέγομεν· »Ἤμουν ['Πῆγα] 'ς τὸ λείψανον). »Κῆδος (τὸ), ἐκφορὰ, κηδεία. convoi, funerailles, θ. πλ. obsèques, θ. πλ. ‖. 'δὲν εἶνε συγχωρημένον 'να πηγαίνουν ἡ παράνυμφαις εἰς λείψανον. » Οὐκ ἔξεστι νυμφευτρίαις βαδίζειν ἐπ' ἐκφορὰν (Συνεσ.).«

Λειψόπηττα (ἡ. ἄλλ. Μπογάτσα). »Ἄζυμος καὶ Ἀζυμίτης ἄρτος. fouace, θ. tourte faite sans levain.

Λειψὸς (ὁ μὴ σωστὸς), ἡ, όν. »'Ελλει(λι)πὴς καὶ 'Εκλιπής. incomplet, qui manque. ‖. φλουρὶ λειψὸ (τὸ Τουρκ. Ἐξίκικον). »Χρυσοῦς ἐνδέων τῷ σταθμῷ· » Νόμισμα παράσταθμον,« Νόμ. 'Ρωμ. qui n'est pas de poids.

Λεκάνη, ἀγγ. » Λεκάνη, νιπτὴρ, χέρνιψ-ιβος (ὁ καὶ ἡ), χέρνιβον (ἐσώζετο ἡ λέξις εἰς τοὺς χρόνους τοῦ

Εὐσταθίου)· ποδονιπτήρ. bassin, cuvette, θ.

Λεκάνοζμπρικον (κατὰ τὸ Βραχοκουκάμισον, Δισκοπότηρον, Μαχαροπείρουνον κτλ.). » Χερνιβόξεστον (Βυζ.), (διότι, κατὰ τὸν Ποιητὴν, »Χέρνιβον ἀμφίπολος πρόχοόν θ' ἅμα χερσὶν ἔχουσα «). ||. ἑκατὸ' λεκανοζμπρικα ἀσημένια. »Ἑκατὸν ἀργυραῖ. λεκάναι καὶ καταχύσεις ἴσαι παρέκειντο (Ἀθήν.). «

Λέλεκας (ὁ) }, π. »Πελαργὸς (Σημ. Λελέκι (τὸ) } Ὁ Στράβων λέγει ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι ὠνόμαζαν τοὺς Πελασγοὺς Πελαργοὺς διὰ τὴν πλανητικὴν ζωήν των. Ἐπειδὴ λοιπὸν οἱ Πελασγοὶ ἐλέγοντο καὶ Λέλεγες, πιθανὸν ἡ λέξις Λελέκι 'ναι ἦνε Ἑλληνική). cigogne, θ.

Λεμονάδα. » Ὀξύμελι, ὀξύγλυκυ, ὀξυσάκχαρ. (Σημ. Σήθ. ἐν φ. Ἰσχάδες). limonade, θ.

Λεμονηά, δ. »Κιτρία, κιτρομηλέα. citronnier.

Λεμόνι (προφ. καὶ Λειμόνι. Ἡ λέξις, ἂν ᾖ Ἀραβική, σημαίνουσα κυρ. τὸ Γλυκολέμονον, διὰ τὸ εὐπρέφορόν της ὅμως δὲν εἶν' ἐκφυλλοφορητέα. Οἱ παλαιοὶ τὸ συνέχεον μὲ τὸ κίτρον, καὶ τὸ ὠνόμαζαν ὡσαύτως) » Κίτριον, μῆλον Μηδικὸν, κιτρόμηλον. (»Μελισσοφύλλου τὰ φύλλα ὄζει κιτρομήλου,« Διοσκρ.). citron, limon (κυρ. τὸ ζουμερόν).

Λεμονὶ (χρῶμα). »Κίτριον. citrin, citron.

Λεμπίδα (ἡ) } (ἀπὸ τοῦ) »Λεπὶς-ίδος Λεμπίδι (τὸ) } (ἡ), ἴδε Λάμα καὶ Μαχαιράκι.

Λέξις. »Ὄνομα, ῥῆμα, λέξις. mot, terme, ἴδε καὶ Λόγος.

Λεοντάρι, ζ. » Λέων, λέαινα (τὸ θηλ.). lion-onne.

Λέπι. » Λεπὶς, λέπος (τὸ), φολὶς (κυρ. τῶν 'φειδιῶν καὶ τῆς χελώνης). écaille, θ.

Λεπίδι, φ. ἴδε Ἀγριοκάρδαμον.

Λεπιδὸς, εἶδ. ὀψαρ. (ἴσ. ὁ) »Λεβίας καὶ Λέβιος (τοῦ Ἀθην. Ζ', 301, καὶ Γ' 148).

Λεπούντιά (ἡ ἄλλ. Λοβοδιά), ἴδε Λαπουντιά.

Λέπρα, πάθ. »Λέπρα (εἴδη ἢ συμπτώματα αὐτῆς καὶ βαθμοὶ διάφοροι εἶνε ἡ) λεύκη (συνώνυμον τοῦ) ἀλφὸς, (ἡ) ἀλωπεκία, (ἡ) πιτυρίασις, (ἡ) ἐλεφαντίασις, (καὶ, τέλος πάντων, ἡ δεινὴ καὶ ἀποτρόπαιος) λώβη (ἡ ὁποία καὶ κοινῶς Λώβα λέγεται). lèpre, θ. ἴδε καὶ Λειχῆνα.

Λεπτὰ, ἐκ. »Λεπτὰ. menu, ἴδε καὶ Ψιλά.

Λεπταίνω, Μ(θά) λεπταίνω, ῥ. μετ. »Λεπτύνω, λεπτοποιῶ. amincir, amenuiser. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Λεπτύνομαι. s'amincir.

Λεπτόκαρον }(τὸ ἄλλ. Φουντοῦ- Λεπτοκάρυδον } κι), π. » Κάρυον Ποντικὸν, λόπιμον, λεπτοκάρυον. noisete θ. aveline (κυρ. τὸ μεγάλον καὶ μακρουλὸν), θ.

Λεπτοκαρυά }(ἡ ἄλλ. Φουντου- Λεπτοκαρυδηά } κηά), δ. »Καρύα Ποντικὴ (Ἡρακλεωτικὴ ἡ Ἡρακλεῶτις,« Θεοφρ.). noisetier, avelinier, coudre καὶ coudrier (ἡ ἄγρια καὶ μικρότερη).

Λεπτομέσειδὸς, η, ον. »Λεπτοφυής. qui a les traits mignards.

Λεπτὸς (ὁ ἄλλ. Ψιλὸς ᾗ Φτενὸς), ή, όν. »Λεπτός. mince, ἴδε ᾗ Ψιλός.

Λέρα (ἐκ τοῦ) »Ἄλερον (Ἡσυχ.), ἀλερίωσις (Γραφ. Ἔσδρ.). » Ῥύπος, ἀκαθαρσία, ἄση (Λουκιαν. ᾗ Κλήμ.), μίασμα, μόλυσμα, ῥύπασμα, μῦσος (τό). crasse, θ. saleté, salissure, souillure. ||. ἡ 'λέρα τοῦ μαλλιοῦ, (ἡ ἄλλ. Σαριά). » Οἴσυπος οἰσύπη εἴσπη καὶ οἰσυπὶς (κυρ. τῶν προβάτων). suint (de mouton).

Λερόνω (ἐκ τοῦ) » Ἀλερύνω (Ἡσυχ.), ῥ. μετ. καὶ ἀμ. αὐτοπ. »Ῥυπαίνω, μιαίνω, μολύνω, γραίνω (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Πελοπόννησον). salir, encrasser, souiller. §. (μεταφορ.) »Βεβηλόω. profaner.

Λέρωμα. » Μολυσμὸς, μίανσις, ῥύπανσις. l'action de salir etc. §. (μτφορ.) »Βεβήλωσις. profanation.

Ἀερωμένος, η, ον. »Ῥυπῶν, ῥυ-

παρὸς, πιναρὸς, μυσαρὸς, αὐχμῶν, αὐχμηρὸς, αὐχμώδης. **crasseux, crasse, encrassé, sale, malpropre.** §. (μεταφορ.) » Βέβηλος, ἐναγής. **profane.**

'Λε('Λη)τροπόδι, ἴδε Ἀλετροπόδι.

Λευκαίνω (κυρ. πανὶ, » Χριστὲ, 'νάὕρῶ τσὴ δούλαις μου 'στὴ βρύσ' 'να λευκαίνουν! « Ἆσμα δημοτ.), Μ. (θὰ) λευκάνω (ἀόρ. ['Ε]λεύκανα, ὁ πθ. πρκ. τῆς μετχ. Λευκασμένος κτλ.), ῥ. μετ. » Γνάφω, γναφεύω καὶ κναφεύω, λευκαίνω. **blanchir.**

Λεύκασμα (πανιοῦ κυρ.). » Γνάψις, γναφεία, λεύκανσις, λευκασμός. **blanchiment, blanchissage.**

Λευκαστής. » Γναφεὺς καὶ Κναφεύς. **foulon, blanchisseur.**

Λεῦκος (ὁ) } (τὸ Τουρκ. Ἀκτσὲ
Λεῦκον (τὸ) } -καβάκι), δ. » Λεύκη, αἴγειρος (ἡ λευκή). **peuplier (le blanc),** ἴδε καὶ Καβάκι (εἰς τὸ Παράρτημα).

Λευτέρι (ἐκ τοῦ) » Λευτέριον, ἴδε Ἀχλάδιον.

Λεφτουργός. » Τέκτων, ξυλουργὸς, οἰκοδόμος, λεπτυργὸς (κυρ. ὁ Ταλιαδοῦρος ἡ Λογραματζῆς, ὁ αὐτὸς καὶ) γομφωτήρ. **charpentier, menuisier.**

Λεφτουργοσύνη. » Τεκτονικὴ, ξυλουργικὴ, οἰκοδομικὴ, τεκτονεία, ξυλουργία. **charpenterie, θ. menuiserie, θ.**

Λεχεῦδι, τὸ ἀρτιγέννητον βρέφος, νεογνὸν, νήπιον. **nouvellement-né.**

Λεχοῦσα (εἰς τὸν Νομοκάν. [ἐὰν δὲν ἦνε σφάλμα] γράφεται προπαροξ. » Γυνὴ ἐὰν ἀποθάνῃ λέγουσα«). » Λεχὼ-οῦς. **femme accouchée ou en couches.** §. (εἶδος θαλασσινοῦ, ἢ ἄλλ. Καβουρομάνα), ἴδε Παγουρομάννα.

Λεχουσιὰ (ἡ). » 'Επιλόχια (τὰ), λεχῷα (τὰ). **couches.**

Λεχουσιάτικος, η, ον. » 'Επιλόχιος, λεχῷος. **qui convient (appartient) à une femme accouchée, qui à rapport aux couches.**

Λεχῶνα, ἴδε Λεχοῦσα.

Ληνός. » Ληνός. **cuve, θ.**

Λησμονῶ (καὶ, κατ' ἐπέκτασιν, Ἀλησμονῶ, τὸ ἄλλ. Ξεχάνω καὶ συγκ. Ξεχνῶ), ῥ. μετ. » 'Επιλανθάνομαι. **oublier.** ‖. πολλοὶ ἀπὸ τὸν φόβον 'τους λησμονοῦν καὶ τὰ παληὰ 'τους μαθήματα. » Πολλοὶ διὰ φόβον καὶ τῶν παλαιῶν μαθημάτων ἐξίστανται (Ξενοφ. Κυρουπ.).« ‖. διότι τὰ μεγάλα ἔργα, ἂν 'δὲν 'τὰ διαλαλήσουν οἱ λόγιοι, λησμονοῦνται. » Τὰ γὰρ μεγάλα τῶν ἔργων, ἂν μὴ τύχῃ λόγων κηρύκων, ἀπαρρεῖ τῆς μνήμης καὶ λήθην ἀμπίσχεται. ‖. ἀλησμόνησα 'να σᾶς 'πῶ. » Παρῆλθέ με τοῦτο εἰπεῖν. ‖. ὁποῖος λησμονεῖ εὔκολα, ἴδε Ξεχνιάρης. ‖. ὅσο προβαίνει ἡ ἡλικία μου, τόσῳ δυσκολώτερα μαθαίνω, καὶ εὐκολώτερα λησμονῶ ὅσα ἔμαθα. » Προβαινούσης γάρ μοι τῆς ἡλικίας, καὶ δυσμαθέστερός εἰμι, καὶ ὧν ἔμαθον ἐπιλησμονέστερος (Ξενοφ.).«

'Λιάζω, ῥ. μετ. ἴδε 'Ηλιάζω.

Λιανίζω (ἀπὸ τοῦ Λιαίνω, ῥήματος ὁμογενοῦς τοῦ Λε(Λει)αίνω), ῥ. μετ. ἴδε Κομματιάζω. ‖. λιανίζω κρέας. » Κρεωκοπέω, χορδεύω, καταχορδεύω, κρεουργέω, κατακρεουργέω. **hacher, émincer.**

Λιάνισμα, ἴδε Κομμάτιασμα. ‖. λιάνισμα κρέατος. » Κρεουργία. » **action de hacher etc.**

Λιανοκάππαρη, φ. » Καππαρίς. **câpre capucine, θ.**

Λιανοπούλημα } » Καπηλεία, κο-
Λιανοποῦλι } τυλισμός, τὸ κοτυλίζειν. **détail, vente partielle ou en détail.**

Λιανοπουλητής. » Κάπηλος (διαφέρει τοῦ) μεταβολεύς, *κοτυλιστής, *κοτυλίζων. **détailleur, regrattier.**

Λιανοπουλῶ, ῥ. μετ. » Κοτυλίζω. (κυρ. διὰ τὰ ῥευστά). **vendre en détail, regratter** (κυρ. ἄλας).

Λιανὸς, ἡ, ὸν, ἴδε Λιγνὸς καὶ Ψιλός. §. λιανὸν (τὸ μικρότερον νόμισμα). » Λεπτὸν, χαλκοῦς (εἰς τὰς Ἀθήνας, 8 εἰς τὸν ὀβολὸν), χαλκίον, ἀσσάριον (εἰς τὴν 'Ρώμην). **liard, denier.**

'Λιάσιμον, ἴδε Ἥλιασμα.

Λιβάδι (ἀπὸ τοῦ) » Λιβάδιον (ὑποκορ. τοῦ λιβὰς-ἀδος, κυρ. ἡ σταλαγματιὰ, ἡ τὸ ἀναβρυστικὸν νερὸν), λειμὼν (ὁ ὑγρὸς καὶ βοτανώδης τόπος, ὃν ἡ κοινὴ γλῶσσα Λιβάδιον λέγει, ὡς ἀπὸ τοῦ Ἔλιβον, δευτέρου ἀορίστου, ἔνθα ὕδωρ συλλείβεται,« Εὐσταθ. Ἰλ. Β, 458), ἄλσος (τό). pré, prairie, θ.

Λιβαδοπέρδικα (τὸ ἄλλ. Ἀρτιχιονάρι καὶ 'Ταγηνάρι), π. » Ἀτταγὴν -ῆνος, ἀττάγας-α καὶ (Ἀττ.) ἀτταγᾶς-ᾶ (ὁ). gelinotte, θ. §. francolin.

Λιβάνι (τὸ ἄλλ. Θυμίαμα), ἄρ. » Λίβανος, λιβανωτός. encens. ‖. λιβάνι ἀρσενικὸν (τὸ καθαρὸν, μακρουλὸν ἢ στρογγυλὸν σπυρί του, τὸ ἄλλ. Δάκρυ). » Ἄρρην καὶ σταγονίας λίβανος (Διοσκορ.). ‖. ἕνα σπυρὶ λιβάνι. » Χόνδρος λιβανωτοῦ.

Λίβας (ἄνεμος δυτικονότειος, ὁ ἰταλ. Γαρμπῆς). » Λὶψ-ιβὸς (ὁ). garbin, lebèche.

Λιβρὸς (εἰς τὴν Ἑλλάδα προφ. Λευρὸς), ἡ, όν. » Λιπόθριξ-ότριχος (ὁ καὶ ἡ). ras.

'Λιγάκι (ὄν. οὐδ. καὶ ἐπίρ.) ἐκ τοῦ Ὀλιγάκι ('Ετυμολ.) ἀντὶ Ὀλιγάκις. ‖. τώρα 'σὲ 'λιγάκι, ἴδε Ὀλίγος.

Λίγδα (» Λίγδος, κονία, ἀλοιφὴ, « λέγει ὁ Εὐστάθιος), » Λίπος καὶ Λίπας (τό). graisse, θ. ἴδε καὶ Ἄλειμμα καὶ Πάχος.

Λιγδερὸς, ἡ, όν. » Λιπαρός. gras, ἴδε καὶ Παχύς.

Λιγδόνω, ῥ. μετ. » Λιπαίνω, λιπαιαίνω. engraisser.

Λίγδωμα. » Λίπασμός. l'action d'engraisser (ou) s'engraisser, engraissement.

Λιγδωμένος, η, ον. » Λελιπασμένος. gras.

'Λιγεύω, ῥ. ἀμ. καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τριτοπρ. ‖. 'λιγεύει ἡ καρδιά μου. » Ἐπιλείπει μοι τὰ τῆς ἰσχύος, ὀλιγοδρανέω (ποιητ., καθὼς καὶ τὸ) ὀλιγηπελέω. le coeur me faut, languir.

Λιγνάδα. » Ἰσχνότης, λεπτότης. maigreur, θ. amaigrissement.

Λιγνεύω, ῥ. μετ. » Κατισχνόω (-αίνω), ἰσχναίνω, ἐκτήκω, σκελετεύω, κατασκελετεύω. amaigrir, atténuer, défaire (κυρ. ἐπὶ ἀσθενείας). §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Ἐκτήκομαι, κατέσκληκα. maigrir, amaigrir.

Λιγνὸς (ἐκ τοῦ) » Λεγνὸς (, ὁ λεπτὸς καὶ μὴ ἁδρὸς σῖτος,« κατὰ τὸν Ἡσυχ.), ἡ, όν. » Ἰσχνὸς, λεπτὸς, λεπτόσαρκος, λεπτόσαρκος-ως-ω, κατεσκληκώς. maigre, grèle, menu, décharné. ‖. λιγνῆς κράσεως. » Ἰσχνὸς τὴν ἕξιν. d'une complexion délicate.

'Λιγοθυμιά. » Λειποθυμία, λειποψυχία, évanouissement, défaillance, pâmoison, θ. faiblesse, syncope, θ. ‖. τὸ 'ξεῖδι καὶ τὸ φλησκοῦνι εἶνε καλὸ' διὰ τὴν λιγοθυμιά'. » Ὄξος καὶ γλήχων ἀνακτᾶται λειποθυμίαν (Διοσκορ.).

'Λιγοθυμῶ (» Τὸ δὲ θυμὸν ἔχων ὀλίγον παρὰ τοῖς ὕστερον συνθέτως ὀλιγοθυμεῖν λέγεται,« Εὐσταθ. Ἰλ. Α, 596, ἴδε καὶ Ἰλ. Ο, 240), ῥ. οὐδ. » Λειποψυχέω, λειποθυμέω, ἐκλείπω, ἐκψυχέω (Ἱπποκρ.). s'évanouir, se pâmer, se trouver mal, tomber en défaillance (en pâmoison, en syncope).

'Λιγόνω, ῥ. μετ. καὶ Λιγόνομαι, αὐτοπ., ἴδε 'Λιγεύω.

'Λιγοῦρα. » Ὀλιγοδρανίη (ποιητ., καθὼς καὶ τὸ) ὀλιγηπελίη. langueur, θ. faiblesse.

'Λιγόψυχος, η, ον. » Μικρόψυχος, ὀλιγόψυχος. impatient.

'Λίγωμα, ἴδε 'Λιγοῦρα.

'Λιγωμένος, η, ον. ἴδε τὸ ῥῆμα. ‖. 'μάτια λιγωμένα (τὰ Τουρκ. Μαχμούρικα). » Ὑγρὰ, κλαδαρὰ, περικεκλασμένα (Ἀριστοτ.). » Βλέμμα τηκόμενον (Πλούτ. Ἀντ.). langoureux, languissants, mourants.

Λιθάρι, (ὑποκορ. τοῦ) » Λίθος, ἴδε Πέτρα. §. (ἰδιαιτ. ἡ πέτρα, τὴν ὁποίαν ῥίχνουν πρὸς διατριβὴν καὶ σωμασκίαν). » Δίσκος, δισκοβολία,

palet ; disque, ἴδε καὶ Ἀμάδα. ‖. ῥίχνω (παίζω) τὸ λιθάρι. » Δισκεύω, δισκοβολέω. jouer au disque.

Λιλίγκι (προφ. καὶ Λελίγκι, κυρ. ἡ ἡλιασμένη ἀθερίνα. Λίγγια, κατὰ τὴν γλῶσσαν τῶν Βυζαντινῶν, ἐλέγοντο αἱ Ἕλικες [τὰ Ἑλίκια] τῆς ἀμπέλου, ἴδε τὸ παράρτημα τοῦ Δυκαγγ. » Λελίσκος δὲ καὶ Λελικκός, εἶδος ἰχθύος, κατὰ τὸν Ἡσύχ.). » Σαπέρδις, θρίσσης τάριχος. athérine salée et desséchée, ἴδε καὶ Θρίσσα καὶ Λυκουρρίνι.

Λίμα, πάθ. (ὅταν τρώγων τις δὲν χορταίνῃ). » Βουλιμία, βούλιμος, βουλιμίασις, φάγαινα. faim canine (dévorante). §. (μεταφ. ἡ Πολυφαγία). » Ἀδηφαγία καὶ Ἀδδηφαγία. voracité.

Λιμάζω (κυρ. πάσχω τὸ πάθος Λίμαν, καὶ μεταφορ. Ὀρέγομαι ὑπερβολικὰ φαγώσιμόν τι), ῥ. οὐδ. » Λιμώσσω (-ττω), βουλιμιάω, λιμοκτονέω (καταγρ.). §. λιχνεύομαι. être enragé de faim (affamé).

Λιμάνι (ὅπου καταφεύγουν τὰ πλοῖα), ἴδε Λιμένας. §. (ἐπίπεδον, κτισμένον εἰς τὸ παραθαλάσσιον ἢ εἰς τὴν ὄχθην ποταμοῦ). » Κρηπὶς (Ἡρόδ. καὶ Πολύβ. Ε΄. » Καταλαμβάνει τόν τε Κλεομένην καὶ τὸν Παντέα, ἐν τῷ λιμένι παρὰ τὴν κρηπῖδα περιπατοῦντας»), Δεῖγμα (ἰδιαιτ. τὸ τοῦ Πειραιῶς, γενικῶς δὲ καὶ κάθε πόλεως ἐμπορικῆς, ἢ ἄλλ. Σκάλα. Δημοσθ. Λακρ. παραγρ.). quai.

Λιμάρης, α, ικον, ἴδε Λαίμαργος καὶ Φαγᾶς.

Λιμασμένος, η, ον. » Λιμώσσων (-ττων), βουλιμιῶν. affamé, famelique.

Λιμένας } . » Λιμὴν-ένος (διάφ.
Λιμιῶνας } τοῦ) ὅρμος. port; baie, θ. rade, θ. Ναύλοχος. havre, θ. ‖. μικρὸς λιμιῶνας (τὸ ἄλλ. Μανδράκι), ἴδε Ἀραξοβόλι. ‖. λιμένας βασιλικὸς (ὁ εὐρύχωρος καὶ ἀκίνδυνος). » Κλειστός, ἀκύμων, ἄκλυστος, ἀγχιβαθὴς (, τὸ ὁποῖον ἐξηγῶν ὁ Στράβων, προσθέτει: » Ὥστε τὴν μεγίστην ναῦν ἐπὶ κλίμακας ὁρμεῖν». Τοιοῦτος εἶνε ὁ λιμὴν τοῦ Πόρου εἰς τὴν Ἑλλάδα). sûr.

Λίμνη. » Λίμνη. lac.

Λιμπίζομαι, ῥ. ἀποθ. ἴδε Λαχταρῶ καὶ Ὀρέγομαι.

Λινάρι, φ. » Λίνον, λινοκαλάμη καὶ λινοκαλαμὶς (κυρ. τὸ φυτόν). lin.

Λιναρόσπορος. » Λινόσπερμον. semence de lin, θ.

Λινός, ἡ, όν. » Λίνεος καὶ (κρσ.) λινοῦς. de lin.

Λισγάρι } , ἐργ. γεωργ. (ἀναφέρει
Λίσγος } τὴν λέξιν ὁ Σχολ. τοῦ Θεοκρίτου, ὁ Σουΐδας, καὶ ὁ Ἐτυμολόγος, ἢ πολὺ πρὸ αὐτῶν ὁ Θεόφρ. Φυτ. Αἰτ. Γ΄, 20, ὡς συνήθη εἰς τὸν καιρόν του κατὰ τὴν Θεσσαλίαν. » Θετταλοὶ δὲ ἰσχυρότερον ἔτι δικέλλης ὄργανον ἔχουσιν, ὃ καλοῦσι Λίσγον [ὅπου γρφ. κακῶς Μίσχον], ὃ, μᾶλλον εἰς βάθος κατιόν, πλείω γῆν περιτρέπει ἢ κατωτέρωθεν». Μὲ διεφθαρμένην ἐπίσης γραφὴν Μίσγος ἀναγινώσκεται ἡ λέξις καὶ εἰς τὰ Ὀνειροκριτικὰ τοῦ Ἀρτεμιδώρου, Β΄, 24. Ὁ Κορ. παράγει τὴν λέξιν ἀπὸ τοῦ Λατιν. Ligonem, ἴδε Πλούτ. Παράλλ. Τόμ. 6. 437). » Σκαφεῖον, λίστρον. bêche, θ. ἴδε καὶ Ἀξινογύρι.

Λιστρόνω (κυρ. ἰσάζω δρόμον μὲ τὸ λίστρον), ῥ. μετ. » Λιστρέω. aplanir, niveler.

Λίτρα (εἶδος μέτρου, κυρ. Ῥωμαϊκοῦ ἢ Σικελικοῦ, καὶ ἐκεῖθεν ὕστερον Ἀθηναϊκοῦ, ἐζύγιζε 14 ουγγ. ἢ 288. γραμμάρ., 96 δραχμ. Σήμερον, εἰς τὴν Πελοπόννησον μάλιστα, μεταχειρίζονται κοινῶς τὴν Βενετικήν, ζυγίζουσαν 12 ουγγ. ἢ 150 δράμ., ἡ ὁποία καὶ μεγάλη λίτρα λέγεται πρὸς διαφορὰν τῆς μικρῆς, ἥτις περιέχει 133 δράμ. Εὑρίσκονται ὅμως καὶ μέχρις 100 δραμ. Ὡς μονέδα θεωρουμένη, ἄξιζεν ἕνα ὀβολόν). » Λίτρα. livre (ἡ Γαλλ. περιέχει 16 ουγγ. ἢ 164 δράμ.).

Λιχνίζω, ῥ. μετ. » Λικμίζω(-άω). vanner.

Λίχνισμα. » Λίκμησις. l'action de vanner.

Λιχνιστῆρι, ἐργ. » Λικμητήριον, λίκνον, λικμός. van.

Λίχνος, 'ψ. (ἀπὸ τὸ γένος τοῦ Κωθιοῦ), ἴδε Λύχνος.

Λεβοδιά, φ. ἴδε Λοπουντιά.

Λογαριάζω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. »Λογίζομαι (»"Εκφερε, παῖ, τὸ γραμματεῖον, ἵν' ἀναγνῶ λαβὼν ὁπόσοις ὀφείλω καὶ λογίσωμαι τοὺς τόκους,« Ἀριστφ.), ἐκλογίζομαι, ὑπὸ λόγον ποιοῦμαι (Πλ. Λαχ.), ἐν λόγῳ τίθεμαι, ὑπολογίζομαι. faire le compte, compter, calculer, supputer. ||. λογαριάζω μὲ τὰ δάκτυλα, ἴδε Δάκτυλον. ||. λογαριάζω μὲ τὰ κοκκιά. » Ταῖς ψήφοις λογίζομαι, ψηφίζομαι. ||. 'τὰ ἐπέτυχε 'φθηνά, πλὴν ἔχει σκοπὸν 'να 'τοῦ 'τὰ λογαριάσῃ ἀναιβασμένα (ἀκριβά). » Εὐώνων ἐπιτετύχηκεν, αὐτῷ δὲ μέλλει ἐκτετιμημένα λογίζεσθαι, « (Ἀριστ. Οἰκον.). ||. λογαριάζω μὲ τὸν νοῦν μου, ἴδε Συλλογίζομαι. §. μεταφορ. ἀντὶ τοῦ Νομίζω), 'δὲν τὸν λογαριάζω διὰ τίποτε. » 'Εν μηδενὶ ὑπολόγῳ τίθεμαι· » Οὐδένα λόγον ἔχω (ποιοῦμαι) αὐτοῦ. ||. διότι τὸν ἄλλον μου υἱὸν λογαριάζω ὡς ἂν 'να μὴ ζῇ (ὡς ἂν 'να μὴ τὸν ἔχω). »Τὸν γὰρ ἕτερον (παῖδα) οὐκ εἶναί μοι λογίζομαι ('Ηρόδ.).« ||. ποιός σε λογαριάζει διὰ ἄνθρωπον; ἴδε 'Ηξεύρω, Μετρῶ, καὶ Ψηφῶ. §. (ἀντὶ τοῦ Μετρῶ), αὐτὰς τὰς δύω ἡμέρας τὰς λογαριάζουν (διὰ) μίαν. » Μίαν ἄμφω τούτω τὼ ἡμέρα λογίζονται,« (Ξεν.). ||. τὴν νύκτα 'τὴν λογαριάζουν μὲ τὴν ἐρχομένην ἡμέραν. »Τὴν νύκτα τῇ μετ' αὐτὴν ἡμέρᾳ λογίζονται (Συν.).« ||. δὲν λογαριάζω πόσα καλὰ 'τοῦ ἔκαμα. » Οὐ προσλογίζομαι (ὑπολογίζομαι). je ne mets point en ligne de compte. ||. θὰ 'τὸ λογαριάσει καὶ αὐτὸ διὰ εὐεργεσίαν. » 'Εν μέρει εὐεργεσίας τοῦτ' ἀριθμήσει (Δημοσθ.).« ||. ἡ ἀγάπη 'δὲν λογαριάζει τὸ κακόν. »'Η ἀγάπη οὐ λογίζεται τὸ κακόν,« Γρφ. §. (ἀντὶ τοῦ, "Εχω σκοπόν): λογαριάζει 'να ἀναχωρήσῃ αὔριον, ἴδε Μελετῶ. ||. λογαριάζομαι (κυττάζω λογαριασμόν), ῥ. ἀλληλοπ. ἴδε Λογαριασμός.

Λογαριασμός. » Λόγος, λογισμός, ἐκ(ὑπο)λογισμός, ὑπόλογος, ἀριθμός. compte, calcul, supputation. ||. κάμνω λογαριασμὸν (ἢ) τὸν λογαριασμόν, ἴδε Λογαριάζω. ||. δίδω λογαριασμόν. » Λόγον (»Εὐθύνας) ὑπέχω (παρέχω, ἀποδίδωμι), ἀπολογίζομαι (» Τοῦ δὲ μαγείρου τοῖς συνάρχουσιν ἡμερῶν τινων δαπάνην ἀπολογιζομένου, « Πλουτ.). rendre compte (raison). ||. κυττάζω ('παίρνω, κάμνω) λογαριασμόν. » Λογισμὸν λαμβάνω (»Ἀρχὴν τὴν ληψομένην λογισμόν· καλοῦσι δὲ τούτους εὐθύνους, Ἀριστ. πολιτ. ς', 8)· »Συναίρω λόγον (Εὐαγγ.)· » Διαλογίζομαι (» 'Ο δὲ, διαλογισάμενος πρὸς τὸν πατέρα τὸν ἐμόν, « Δημοσθ.). régler, arrêter (vérifier) des comptes. ||. σωστὸς λογαριασμὸς, ἴδε Σωστός. §. (συνεκδοχ. τὸ κατάστιχον τοῦ λογαριασμοῦ). » Λόγος (»'Ηρώτων Ἀριστόδικον, εἰ ὁ λόγος αὐτῷ εἴη τῆς τριηραρχίας· ὁ δὲ ἔφασκεν εἶναι, καὶ, ἐλθόντες οἴκαδε, εὕρομεν...« Λυσ.), συμβόλαιον, γραμματεῖον, ὑπόλογος. mémoire, compte. ||, φέρε με τὸν λογαριασμόν σου. » Κόμισόν μοι τὸ γραμματεῖον. ||. περνῶ εἰς τὸν λογαριασμόν. »Λογίζομαι (»Τρεῖς μνᾶς ἀναλώσας, λογίσασθαι δώδεκα,« Ἀριστφ.). §. (μεταφορ. καὶ συνεκδοχ.) ἐδούλευαν τὴν γῆν διὰ λογαριασμὸν ἐκείνων, πληρόνοντες ἓν εἰς τὰ ἕξη. »'Εγεώργουν ἐκείνοις, ἕκτα τῶν γιγνομένων τελοῦντες (Πλούτ.).« ||. 'παίρνουν (πιάνουν τὸ) φαγεῖ' εἰς λογαριασμὸν τῶν ἄσπρων 'τους. » Σιτία εἰς ὑπόλογον λαμβάνουσιν (Ἀθήν.),« ἴδε ὁ Μέτρον. ||. αὐτὸ εἶνε διὰ λογαριασμόν σου (σὺ δηλ. θὰ 'τὸ πληρώσῃς, θὰ δώσῃς λογαριασμὸν [ἀπόκρισιν]

δι' αὐτό).»Σὺ ἀπολογήσῃ περὶ αὐτοῦ. il est sur votre compte. ||. 'τὸ βάλλω 'ς τὸν λογαριασμόν. » Ὑπὸ λόγον ποιοῦμαι, ἐν λόγῳ τίθεμαι, προσλογίζομαι. ||. 'δὲν 'τὸ βάλλω καθόλου 'ς τὸν λογαριασμόν. » Ἐν μηδενὶ ὑπολόγῳ τίθεμαι. je ne le mets point en ligne de compte. ||. 'δὲν ἔρχεται ('δὲν ἐμβαίνει) 'ς τὸν λογαριασμόν, ἴδε Ἔρχομαι.

Λόγγος (ἐκ τοῦ Λόχος [ἴδε Πουγγί], ὅθεν) = »Λόχμη, ἴδε Δάσος.

(Λογή), ἄχρ. ὀνμστ. τῆς μόνης εὐχρήστου γεν. Λογῆς, (συνήθως μόνον εἰς τὰς φρσ.) Κάθε λογῆς. »Παντοῖος, Παντοδαπός. de toute sorte. ||. τί λογῆς; »Ὁποῖός τις; (Γρρ.) ποταπός; de quelle sorte, ἴδε καὶ Τί. ||. ὅ,τι λογῆς. »Ὅστις δήποτε. quel que. ||. (καὶ εἰς τὸ πληθ.) πολλῶν λογιῶν, χίλιων λογιῶν, λογιῶν-λογιῶν. » Πολυειδής. παντοδαπός, ποικίλος κτλ. ||. (ὁ Βλάχος ἐξηγεῖ τὴν λέξιν διὰ τοῦ) » Στάσις, κατάστασις, τρόπος, (ὥστε ἀναλογεῖ κατά τι μὲ τῶν ἀρχαίων τὸ) »Εἶδος. espèce, θ. sorte, θ.

Λόγιον (ἐν χρήσει μόνον εἰς τὸ πληθ., τὰ λόγια), ἴδε Λόγος. ||. μεγάλα λόγια, ἴδε Μεγάλος. ||. διὰ 'νὰ 'πῶ 'μὲ 'λίγα λόγια, ἴδε Συντομία. ||. ἄλλα λόγια (φρσ.). »Ἐπίσχες, ἐμβάλωμεν εἰς ἄλλον λόγον (Εὐρ. Ἠλ. 962). « parlons d'autre chose. ||. λόγια 'ς τὸν ἀέρα (μεταφορ.). »Ἀνεμώλια. paroles en l'air (vaines, vagues). ||. βάλλω 'ς τὰ λόγια (φρσ.). »Ἀναπτερόω, ἴδε καὶ Βάλλω. §. λόγια (ἰδιαιτ. τὰ μάταια, εὔκαιρα, ἀσήμαντα. Ὅθεν:) αὐτὰ εἶναι λόγια. » Λόγοι ταῦτα, λόγοι ταῦτα κενοί, κόμπος ῥημάτων κενός. discours que tout cela; des chansons. ||. εἰ δὲ κε σᾶς εἰπῇ ὅτι ὅσα εἶπα εἶναι λόγια, αὐτὰ ὅμως, ὅπου θὰ σᾶς 'πῶ, 'δὲν εἶναι βέβαια λόγια. »Εἰ δὲ ταῦτα λόγους καὶ φλυαρίας εἶναι φήσει, ἐκεῖνό γε οὐ λόγος (Δημοσθ. Λεπτ.).»

Λογιάζω, ῥ. οὐδ. (ἀπὸ τοῦ) » Λογίζομαι, ἴδε Νομίζω.

Λογικόν. »Νοῦς, λόγος. raison, θ. ||. (οἱ ἁπλοῖ 'τὸ ἐκφράζουν ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰς τὸ πληθ.) ἔχασε τὰ λογικά 'του (καὶ ἐλλειπτ., τἄχασε), ἴδε Χάνω. ||. 'δὲν εἶνε 'ς τὰ λογικὰ 'του. »Οὐκ ἐντὸς ἑαυτοῦ· »Οὐκ ἐν ἑαυτοῦ ὄντα (Ἀῤῥ.).« il a perdu la raison.

Λογισμός, ἴδε Γνώμη καὶ Στοχασμός. ||. μὲ λέγει ὁ λογισμός μου (φρσ.), ἴδε Νοῦς.

Λογῆς, ἴδε Λογή.

Λόγος. »Ῥῆμα, λόγος. parole, θ. mot. ||. 'να μὴν ἔβγῃ ἔξω λόγος. »Μηδὲν ἐκφερομυθεῖσθαι τῶν πραττομένων (λεγομένων). ||. λόγο-λόγο, (ἢ) ἀπὸ ἕνα-ἕνα λόγον (φρσ.). »Κατὰ λέξιν. mot à mot, mot pour mot.

§. (ἰδιαιτ. ὁ τοῦ θεοῦ ἢ τῶν σοφῶν, σύντομος μάλιστα, καὶ ἑπομένως εὐμνημόνευτος). »Λόγιον, ῥῆσις, ῥητόν, ἀπόφθεγμα. dit; sentence. §. (ὁ κοινὸς καὶ γνωστὸς εἰς ὅλους ἢ παροιμιώδης), ἴδε Παροιμία. ||. καθὼς λέγει (ἢ, 'ποῦ λέγει) ὁ λόγος. »Τὸ τοῦ λόγου· » Τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου. ||. αὐτὸς ὁ παληὸς λόγος. »Τοῦτο δὴ τὸ παλαίφατον. ce vieux dicton. §. (ὁ ἐκφωνούμενος παρὰ τοῦ ἱεροκήρυκος εἰς τὴν ἐκκλησίαν.), ἴδε Διδαχή. ||. (ὁ παρὰ τοῦ ῥήτορος ἀπὸ τοῦ βήματος). » Λόγος, ἀγόρευσις, δημηγορία. discours, harangue, θ. ||. (ὁ παρὰ τοῦ δικηγόρου εἰς τὸ δικαστήριον). » Λόγος, δικηγορία ἢ συνηγορία. ||. βάλλω λόγον. »Ἀγορεύω, δημηγορέω, λόγον λέγω (»Καὶ λόγους κατὰ ἔτος ἕκαστον ἐπ' αὐτοῖς λέγουσι, « Παυσαν. Γ', 14), λόγον ποιοῦμαι (Ἰσκρ.) prêcher, haranguer. §. (ἡ ὑπόσχεσις, ἡ Ἰταλ. Παρόλα). » Πίστις, τὰ πιστά, δεξιά (ἡ). parole, θ. parole d'honneur, θ. engagement. ||. ἀφ' οὗ ἔδωσαν τὸν λόγον 'τους. »Πίστιν (»Τὰ πιστά, »Δεξιάν) δόντες καὶ δεξάμενοι (λαβόντες). ayant donné (engagé) leur parole (leur foi). ||. φυλλάττω (σέβομαι εἰς) τὸν λόγον μου. »Ἐμμένω τῇ πίστει (τοῖς ὡμολογημένοις)· »Εὐσυνθετέω. tenir parole, tenir ce

qu'on a promis. ‖. 'δὲν ἐφύλαξε τὸν λόγον 'του. » Ἐψεύσατο τὰ καθωμολογημένα. » Ἠθέτησε τὴν συνθήκην' » Οὐκ ἐνέμεινε τοῖς ὡμολογημένοις' » Δεξιάς τε παραβὰς καὶ ὅρκους πατήσας (Σουΐδ.). « Il a manqué de parole. §. ἡ ἀντιλογία, τὸ ἐλάττωμα): 'δὲν ἔχει ('δὲν θέλει) λόγον. » Ἀνεπίληπτός ἐστι. il n'y a pas à dire (à redire). §. τοῦ λόγου σου ('του, 'της 'τους κτλ.. φρσ. δημώδης πρὸς ὑποφυγὴν τοῦ Σὺ, ἐκεῖνος, -νη, -νοι κτλ.). ‖. ἀπὸ λόγου 'του, ἴδε Ἑαυτός.

Λογοτριβή. » Λογομαχία, διαφορά. dispute, θ. démêlé, débat, contestation, altercation, contention, discussion, noise, ἴδε καὶ Φιλονεικία.

Λογοφέρνω (ἴδε τὸ ἁπλοῦν), ῥ. ἀμ. » Λογομαχέω. avoir un démêlé avec quelqu'un, ἴδε καὶ Φιλονεικῶ.

Λοιμική, πάθ. » Πυρετὸς (φλογώδης, κακοήθης, συνεχής), λοιμός, τύφος, καῦσος (Ἱπποκρ.). fièvre-maligne, θ.

Λοιπὸν, σύνδ. (συμπερ.). » Οὖν, γοῦν, τοιγάρτοι, τοιγαροῦν, τοίνυν, ἄρα, ἀλλαμὴν, οὐκοῦν (εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ λόγου), δῆτα, δὴ, ὥστε, οὕτω δὴ, τοιγὰρ (ποιητ., καθὼς καὶ τὸ) τοι (καὶ τὸ) αὐτὰρ ἢ ἀτάρ. donc, aussi, conséquemment, en conséquence, par conséquent; or. ‖. ἦτον λοιπὸν γραφτό' μου. » Ἔμελλεν ἄρα. ‖. 'δὲν πρέπει λοιπὸν ν' ἀφήσωμεν τέτοιαν εὐκαιρίαν, ἀφ' οὗ μᾶς ἔτυχεν. » Οὐ δεῖ δὴ τοιοῦτον καιρὸν παραπεπτωκότα ἀφεῖναι (Δημοσθ.). «

Λόξα (ἡ), ἴδε Λόξα.

Λοξά, ἐπ. » Λοξῶς, λεξά. obliquement, de (en) biais, ἴδε καὶ Πλάγια.

Λοξὸς, ἡ, όν. » Ἐγκάρσιος, ἐπικάρσιος, λοξὸς, πλάγιος. oblique, biais, dévers.

Λόξυγγας (Εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Μαγίστρου Θωμᾶ καὶ τοῦ Μοσχοπούλου ἐλέγετο κοινῶς, καθὼς καὶ λέγεται εἰς πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος μέρη, λόξυγγος), εἶδος σπασμοῦ, » λύξ-υγγὸς (ἡ), λυγμός. hoquet. ‖. μ' ἔπιασε (μὲ ἦλθε) λόξυγγας. » Λύξ μοι ἐνέπεσεν (ἐπέπεσεν). ‖. ἐπειδὴ ἔτυχε 'να τοῦ ἔλθῃ λόξυγγας. » Τυχεῖν γὰρ αὐτῷ λύγγα ἐπιπεπτωκυῖαν (Πλατ. Συμπ.). « ‖. ἔχω λόξυγγα. » Λύζω, λυγγαίνω (-άζω).

Λοπαντιὰ (ἡ ἄλλ. Λεβοδιά' προφ. καὶ Λεπουντιὰ), φ. (Διαιρεῖται εἰς πολλὰ εἴδη). » Ἀτράφαξις ἡ Ἀτράφαξυς (ἡ), χρυσολάχανον. atriplex; arroche ἢ aroche; bonne-dame. §. (ἓν εἶδος βρωμᾶ 'σὰν 'ψάρι), ἴδε Βρωμοῦσα.

Λοστὸς, ἐργ. » Μοχλὸς, διωστὴρ, ἔμβολος. levier; barre, θ.

Λόφος. » Βουνὸς, λόφος, γεώλοφος καὶ γήλοφος, γεωλοφία, κολωνὸς, (ὅθεν τὸ Γαλλ.) colline, θ. monticule.

Λουβὶ } (τὸ στενόμακρον φλοῦ-
Λουβίδι } δι, ὅπου περιέχονται τὰ ὄσπρια καὶ διαφόρων ἄλλων φυτῶν καὶ δένδρων σπόροι). » Λοβός. gousse, θ. cosse, θ. écosse, θ.

Λουκάνικον (ἡ ἀπὸ τοῦ Λακωνικὸν ἐτυμολόγησις τῆς λέξεως, τὴν ὁποίαν ἀπάντησα εἰς τὴν Κιζωπὸν, 'δέν με ἀρέσει' πιθανωτέραν ὑποθέτω τὴν ἀπὸ τῆς ἑορτῆς τοῦ ἁγ. Λουκᾶ εἰς τὰς 18 τοῦ Ὀκτωβρίου, καθ' ἣν συνήθως σφάζουν τοὺς χοίρους, ἀφ' ὧν κατασκευάζονται τὰ Λουκάνικα, εἰς τὴν Ἄσπρην θάλασσαν, ἢ μᾶλλον τὴν ἀπὸ τοῦ Λευκανικὸν, ὡς ἐν Λευκανίᾳ, ἐξ ἧς Ὄκελλος ὁ Λευκανὸς, ἀρίστων σκευαζομένων). » Ἀλλᾶς-ᾶντος (ὁ), ἰσίκιον, φύσκη, φύσκος, φύσκιον, καρύκη. boudin (αὐτὸ εἶναι κυρ. ἡ) Αἱματῖτις χορδὴ (τὴν ὁποίαν ἀναφέρει ὁ Ἀθήν. ἀπὸ ἕνα παλαιὸν κωμικὸν), saucisse, θ. saucisson, andouille, θ.

Λουλουδάκι. » Ἀνθύλλιον καὶ Ἀνθήλιον, ἀνθέμιον, ἄνθιον. petite fleur, θ.

Λουλοῦδι (εἰς τὴν Πελοπόννησον προφ. κοιν. Λελοῦδι.). » Ἄνθος-ους (τό). fleur, θ.

Λουλουδίζω, ῥ. ἀμ. » Ἀνθέω, θάλ-

λω, κομάω. fleurir. §. (μεταφορ.) »Ἀκμάζω, ἀνθέω. fleurir, être florissant. ‖. ἀνθεῖ καὶ λουλουδίζει (φρσ. μεταφορ.). »Ἀρχόμενος ἀνθεῖ καὶ ἀκμάζει μάλιστα ὁ πυρετὸς (Ἱπποκρ.).«

Λουρὶ (ἐκ τοῦ) » Λωρίον (ὑποκορ. τοῦ) λῶρος (καὶ μεταγ.) λῶρον, (καὶ τοῦτο ἴσως ἐκ τοῦ "Ελωρ, Ἑλώριον). »Ἱμὰς-άντος courroie, θ. sangle, θ. ‖. Ἔβγαλλε λουριά. » Λωροτομέω. ‖. τὸ πλατὺ λουρὶ τῶν στρατιωτῶν (ὅπου κρεμνοῦν τὸ σπαθί' τους, κτλ.). »Τελαμὼν, ἀναφορεύς. baudrier, bandoulière, θ.

Λουρίδα. » Λωρίς. longe, θ.

Λοῦρος (ἡ βέργα, τὸ κοντάρι μὲ τὸ ὁπ. τινάζουν ἀπὸ τὸ δένδρον ταῖς ἐλῃαις καὶ ἄλλα 'πωρικά).»Ῥάκτρια (ῥάβδος). gaule, θ.

Λούσιμον. »Λουτρὸν, λοῦσις. l'action de baigner ou de se baigner.

Λουστικὸν (πληθ.ὡς ἐπὶ τὸ πλ.).»Ἐπίλουτρον, "λοῦτρον. ce qu'on paye au bain.

Λουτράρης (ὁ Τουρκ. Χαμαμτζῆς). »Βαλανεύς. celui qui tient un bain.

Λουτρικὸν (φόρεμα), ἴδε Λουτροπουκάμισον.

Λουτρός. »Λουτρὸν, λουτρὼν-ῶνος (ὁ), βαλανεῖον. bain.

Λουτροπουκάμισον. »Σάβανον, λουτρὶς (ἡ). robe de bain, θ.

Λοῦτσα (ἀντὶ Λοῦσα, κατὰ συγκοπ. ἐκ τοῦ Λούουσα, τόπος κάθυδρος, ἢ Πλυσταριὸν), ἴδε Πλυσταρειὸν καὶ §. Μούσκεμμα.

Λοῦτσος (» Τὸ ὀψάριον, ὁποῦ λέγουσι Λοῦτσον, εἶνε ὡσὰν τὴν Ζαργάναν, μακρὺς ἀμὴ χονδρὸς ὡς τὸν κέφαλον, « Γεωπον.). » Λούκιος (;). brochet.

Λουφάζω (στέκομαι ἀκίνητος καὶ σιωπηλὸς), ῥ. οὐδ. (ἐκ τοῦ) »Λωφάω. »Ἀτρέμας ἔχω, ἀτρεμέω(-ίζω). se tenir coi, ἴδε καὶ Ἡσυχάζω καὶ Σιωπῶ.

Λουφάρι, ψ. ἴδε Γουφάρι.

Λοῦφος, π. (κατὰ τὰ λεξικὰ, τὸ ἴδιον μὲ τὴν Ἀγριόπαππιαν, ἴδε τὴν λέξιν. "Αν συμπεράνωμεν ὅμως ἀπὸ τὸ ὄνομά 'του [ἴδε Λουφάζω], ἴσως εἶναι ὁ). »Κέπφος (τῶν ἀρχαίων. Σ. "Οταν ἔγραφα τοῦτο 'δὲν εἶχον ἰδῆ τὸν Σχολιαστὴν τῆς Εἰρήνης τοῦ Ἀριστοφάνους, Φλωῤιάνον Χρηστιάνον, ὁ ὁποῖος λέγει ὅτι ὁ Κέπφος ὀνομάζεται κοινῶς ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων Λοῦφα). nigaud, cormoran (le petit). le fou (Λατ. sula).

Λούω (προφ. κοιν. Λούγω καὶ Λούζω), ῥ. μετ..»Λούω. baigner. ‖. εἶχε χρόνια 'να λευσθῇ (ἢ) ἀφ' οὗ λούσθηκεν. »Ἐξ ἐτῶν ἄλουτος (Ἀριστοφ.).«

Λυβρὸς, ἡ, ὸν, (ἴσως ἐκ τοῦ) »Λυπρὸς, ἴδε Λαβρός.

Λυγαρηὰ, φ. » Λύγος (ἡ), ἄγνος (ὁ ἢ ἡ). osier, agnus-castus (Λατ. καθὼς καὶ τὸ) vetex.

Λυγίζω, ῥ. μετ. » Κάμπτω, συγ(ἐπι)κάμπτω, λυγόω (» Καὶ Δανάης ἐλύγωσεν ὅλε [ὁ χρυσὸς] φρένα,« Σουίδ.). ployer, courber, flechir, arquer, cambrer. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. ἴδε Λυγῶ. ‖. λυγίζομαι, ῥ. μέσ. ἴδε Σειεῦμαι.

Λύγισμα. »Κάμψις, καμπή. courbure, θ.

Λυγῶ, ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Κάμπτομαι, συγ(ἐπι)κάμπτομαι. plier, se plier, arquer, se courber, se cambrer.

Λυκόγυνα (τὸ ἄλλ. Λυκοτόμαρον). » Λυκέη καὶ (κρσ.) Λυκῆ, λυκεία. peau de loup, θ.

Λύκος, ζ. »Λύκος-αινα. loup, louve. ‖. θρέψε λύκον 'νά σε φάγῃ (παροιμ. ἀνάλ. μὲ τοῦ Θεοκρ. τὸ) »θρέψαι καὶ λυκιδεῖς, θρέψαι κύνας ὥς τυ φάγωντι (Εἰδ. Ε', 38).« ‖. ὁ λύκος 'ς τὴν ἀνεμοζάλην χαίρεται, παροιμ., ἴδε Ἀνεμοζάλη. ‖. τὸν λύκον βλέπομεν, ἢ τὴν ὀμπλὴν γυρεύομεν, (Παροιμ.), ἴδε Νύχι. ‖. (ἐπὶ ζώων) τρώγομαι ἀπὸ λύκον. »Λυκοῦμαι, λυκόβρωτος γίνομαι. §. (μεταφρ. εἶδος φυτοῦ, τὸ ὁποῖον ἀφανίζει τὰ σπαρτά. Ἐν χειρογρφ. βοταν. λεξικῷ φέρεται: »Ὑποκυστὶς ἤτοι Ὑοσκύαμον ἄγριον, τὸ παρά τινων λεγόμενον Λύκον, τὸ φυόμενον ἐν τοῖς φαξ[ε]ὸ

λαις;] «) »Λέων, ὀσπριολέων, λεόντειος πόα (βοτάνη). herbe-louve, (διαφ. τοῦ) §. »'Οροβάγχη. orobanche, θ

Λυκουῤῥίνι(-ῖνος), 'ψ. (κυρ. ὁ) » Λευκίσκος. mulet blanc; (κοινότερον ὀνομάζονται τὰ ξηρὰ ἢ καπνιστὰ κεφαλόπουλα), ἴδε καὶ Βοῦρος.

'Λυμέρικα (παιδιὰ), ἴδε Διδυμάρικα.

'Λυθρινάρι) 'ψ. ἴδε 'Ρυθρινάρι.
'Λυθρίνι)

Λύνω, ῥ. μετ. »Λύω. délier, dénouer, défaire. §. λύνω τὸν δεμένον ἢ ἀποδεμένον διὰ μαγείας (κυρ. νεόνυμφον). » Ἀναλύω (»Ἀναλῦσαι, τὸ βεβλαμμένον τινὰ δι' ἐπῳδῆς ἀπαλλάξαι, « Ἡσυχ.). dénouer l'aiguillette, ἴδε καὶ Δένω.

Λυόνω, ῥ. μετ. » Τήκω, ἐκ(συν)τήκω, διαλύω, χωνεύω (κυρ. ἐπὶ μετάλλων). fondre, §. dissoudre. ||. λυόνω τὸν πηλὸν μὲ (εἰς) τὸ νερὸν (Σημ. Εἰς αὐτὴν τὴν ἐκδοχὴν καὶ τὰς ὁμοίας, καλλήτερον 'να γράφεται Λειόνω, καθὼς εὑρίσκεται καὶ εἰς τὰ Γεωπονικά: »Νίτρον καὶ ἀφρόνιτρον λειώσας μετὰ ὄξους«). »Δίημι (ὁ ἀόρ. Διεῖς), φύρω. delayer; gâcher; détremper. ||. ηὗραν τὸν τρόπον (τὴν τέχνην) 'να λειόνουν τὸ σίδερον. »Σιδήρου χώνευσιν ἐφεῦρον. fondre. §. ἴδε Σβύνω. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Τήκομαι, ἐκ(συν)τήκομαι, λύομαι, διαλύομαι, διαχέομαι, διαῤῥέω. §. δαπανάομαι, φθίνω. fondre, se fondre, se dissoudre. §. se consumer, dépérir; languir, ἴδε καὶ Στραγγίζω. ||. ἀφ' οὗ λειώσῃ τὸ ἀφιόνι μὲ τὸ 'λάδι. »'Ελαίῳ διεθεὶς ὁ ὀπὸς (Διοσκορ.). ||. ἡ κόλλα ἀφ' οὗ λειώσῃ μὲ 'ξεῖδι. » Κόλλα, λυθεῖσα ὄξει (ὁ αὐτ.). « ||. ἂν ἦνε νοτιὰ, καὶ ἔβγῃ καὶ ἥλιος, λυόνει 'γλίγωρα (τὸ χιόνι). »'Εὰν δὲ νότιόν τε ᾖ, καὶ ἥλιος ἐπιλάμπῃ, ταχὺ διαχέεται (συντήκεται), « Ξενοφ. ||. τὰ ξύλα τῶν καραβιῶν 'μας 'σάπησαν, καὶ τὰ σχοινιὰ 'μας ἔλυωσαν. »Καὶ δὴ δοῦρα σέσηπε νεῶν, καὶ σπάρτα λέλυνται ("Ομηρ.). « ||. ἔλυωσαν τὰ ῥοῦχά 'του. » Διέπεσον αὐτοῦ τὰ ἱμάτια. ses vêtemens tombèrent en lambeaux. ||. 'νὰ 'τὸ βράσῃς, 'ως οὗ 'να λιώσῃ. »Τακερὸν ἕψειν (Ἀθήν.).« ||. (καὶ μτφορ.) λυόνει βλέποντάς τε (ὅσο' αἱ βλέπει). »'Ο δὲ... λείβεται θεώμενος (Ἀρστφ. Ἱππ. 327).«

Λύπη. »Λύπη, ἀθυμία, ἀνία, θλίψις, πικρία, ἄλγος (τὸ), τὸ λυπούμενον (κτλ.). douleur, θ. tristesse, affliction, chagrin, peine, θ. déplaisir. § »Οἶκτος, οἰκτιρμὸς, ἔλεος (ὁ καὶ τὸ), συμπάθεια. pitié, θ. compassion, commisération.

Λυπημένος, η, ον. » Λυπούμενος (κτλ.), περίλυπος, στυγνάζων, κατώδυνος, περιαλγής. affligé, triste, chagrin.

Λυπηρὸς, ἡ, όν. »Ἀνιαρὸς, λυπηρὸς, ἀλγεινός. triste, affligeant.

Λυπητερὰ, ἐπ. » Οἰκτρῶς, λυπηρῶς, γοερῶς (κυρ. ἐπὶ φωνῆς. tristement, lugubrement, lamentablement.

Λυπητερὸς (ὁ ἄλλ. Παραπονετικὸς), ἡ, όν. » Θρηνώδης, γοερὸς καὶ γοώδης (κυρ. ἐπὶ φωνῆς). triste, plaintif, lugubre, lamentable, gémissant. §. (ὁ προξενῶν λύπην). » Οἰκτρὸς, ἐλεεινός. triste, ἴδε καὶ Λυπηρός. §. (συνεκδοχ. ὁ 'Ελεημονητικὸς καὶ εὐσυμπάθητος). »Οἰκτίρμων, ἐλεήμων, εὔσπλαγχνος, συμπαθής. compatissant, miséricordieux.

Λυποῦμαι, Μ. (θὰ) λυπηθῶ (ἀόρ. ['Ε]λυπήθηκα, ὁ πθ. πρκ. τῆς μτχ. Λυπημένος κτλ.), ῥ. ἀπαθ. » Ἀνιάομαι, θλίβομαι, ἀλγέω, ἀθυμέω, ἀσχάλλω, λυποῦμαι (»Θαυμαστῶς ὡς ἐλυπήθην, « Δημοσθ. Πανταιν.), ὀδυνάομαι. s'affliger, s'attrister, se chagriner. §. regretter. §. »Φείδομαι. épargner. ||. λυπήθηκες 'νὰ με προσκαλέσῃς εἰς τὸ τραπέζι σου. » 'Εφθόνησάς μοι τοῦ ζωμοῦ (Θεοφρ.). « ||. 'δὲν λυποῦμαι. »Ἀφειδέω, ἴδε καὶ Ψηφῶ. §. »Οἰκτείρω, ἐλεέω, φείδομαι, συμπαθέω, σπλαγχνίζομαι

(Εὐαγγ.), λυποῦμαι («Λυπούμενοι τοὺς αἰλούρους καὶ τοὺς ἱέρακας» Διόδ. Σικελ. Α΄, 84). compatir, plaindre, avoir (être ému de) pitié (de compassion). ‖. ἐκεῖνος ὅπου λυπεῖται, ἴδε Λυπητερός. ‖. ἐκεῖνος ὅπου δὲν λυπεῖται, ἴδε Αλύπητος.

Λύρα, ὄργ. (μουσ.). »Λύρα. lyre, θ.

Λυσεντερία (προφ. κοιν. Λυσαντερία καὶ Λυσοντερία), πάθ. » Λειεντερία (συγχέεται μὲ τὸ) δυσεντερία. dyssenterie, lienterie. ‖. ἔχω (πάσχω) δυσεντερίαν. »Δυσεντεριάω.

Λυσίδι (λέξις ὑφαντ.), ἴδε Πέσμα.

Λύσιμον. »Λύσις. l'action de délier (etc.).

Λύσσα, πάθ. »Λύσσα. rage, θ. §. ἁλμυρὸ λύσσα (φρσ.). »Δεινῶς ἁλμυρόν. extrêmement salé.

Λυσσιάζω, ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Λυσσάω καὶ (Ἀττ.) λυττάω. enrager.

Λυσσιασμένος, η, ον. »Λυσσῶν (-ττῶν), λυσσαλέος. enragé.

Λυτάρι (τὸ σχοινὶ, μὲ τὸ ὁποῖον δένουν τὰ λαγωνικὰ, τραβοῦν τὰ ἄλογα κτλ.). » Ἀγωγεὺς, φυτήρ, ῥυταγωγεὺς, ζευκτηρία. laisse, θ. couple, θ. harde, θ. accouple, θ. trait, (ἰδίως ἐπὶ ἵππ.) longe, θ.

Λυτός, ή, όν. » Λελυμένος, ἄνετος. délié.

Λυχναράκι. » Λυχνίδιον (-άριον), λυχνίσκος. lampion.

Λυχνάρι. »Λύχνος, λύχνον. lampe, θ. bougeoir. 2) (διὰ τὴν ὁμοιότητά του πρὸς τοὺς ἀρχαίους λύχνους) εἶδος ὀψαρίου. »Ἀνώζορκας, Λύχνος κτλ. ἴδε Καλόγνωμη.

Λυχνοστάτης. » Λυχνία, λυχνοῦχος. gueridon.

Λυώσιμον. » Τῆξις, ἔκτηξις, τηκεδὼν (Διόδ. Σικελ.). Χώνευσις καὶ Χωνεία (κυρ. διὰ τὰ μέταλλα). fonte, θ. §. ἴδε Σβύσιμον.

Λώβα, πάθ. ἴδε Λέπρα.

Λωβιάρης, α, ικον. » Λεπρός,

Λωβιασμένος, η, ον. λεπρῶν, λωβὸς (λωβὸν ὀνομάζεται ἀπὸ τοὺς χωρικούς μας τὸ γαλασμένον βαμβάκι, σύταρν, κτλ.). lépreux.

Λωλός (ὀρθ.) Ἀωλὼς (ἂν ἦν' ἐκ τοῦ) » Ὀλωλὼς-ῶτος· ἢ Λωλὸς (ἂν ἦν' ἐκ τοῦ) »Ὄλολος (, ὁ γυναικώδης ἢ βάκηλος, καὶ ὁ δεισιδαίμων,« κατὰ τὸν Φώτιον ἢ ἐκ τοῦ) »Λύλλος (, ποιητὴς κωμῳδούμενος ἐπὶ μωρίᾳ«, κατὰ τὸν αὐτὸν Φώτιον), ή, όν, ἴδε Τρελλός.

M

M, μ, τὸ δωδέκατον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου. Τρέπεται εἰς B: » Μυζάω-βυζάνω, Ἕλμινθα-λεβίθα, Χημάδα-(Λ)χηβάδα κτλ. ‖. εἰς N. » Λαγμὸς-λαγνὸς, λικμίζω-λιγνίζω, στέμμα-στέφνη, κτλ. §. Ἐκθλίβεται: »Γόμφος-γόφος, λαμβάνω-λαβαίνω, νύμφη-νύφη, ὀμφαλὸς-ἀφαλὸς, κτλ.

Μά, ἐπ. (Θρκ.). »Μὰ (κυρ. ἐπὶ ἀρνήσεως), νὴ (ἐπὶ βεβαιώσεως). par. ‖. ναί, μὰ τὸν Δία. » Ναί, μὰ Δία » Νὴ τὸν Δία. ‖. ὄχι, μὰ τὸν Δία. »Οὔ, μὰ Δία· »Μὰ Δία.

Μαγαρίζω (ἀμφιβάλλω ἂν ἔχῃ σχέσιν μὲ τὸ) » Μεγαρίζω (, κατασκευάζω τὸ εἰς τὰ Θεσμοφόρια ὑπόγειον οἴκημα, μέγαρον, τὸ ὁποῖον ἐλέγετο καὶ μάγαρον, ἀπὸ τοῦ Φοινικικοῦ ἢ Ἑβραϊκοῦ Μαγούρ, κατοικία, καὶ ἐσήμαινε πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τὸ ἀχοῦρι), ῥ. μετ. »Κοπρῶ μιαίνω, τιλάω, μυσάττω. embrener, crotter, salir.

Μαγαρισιά (ἡ). » Κόπρος, πηλὸς, τίλημα. bran.

Μαγάρισμα. » Τίλησις. l'action d'embrener.

Μαγγανίζω (βάλλω, σφίγγω εἰς ἢ ὡς εἰς τὸν Μάγγανον), ῥ. μετ. » Πιέζω, θλίβω, συνθλίβω. presser, serrer sous la presse.

Μαγγανοπήγαδον. » Γαυλὸς (κυρ. ἀπὸ Ἀνασυρτήρ), περιακτὸν ἄντλημα, φρεατόπαγον. chapelet, roue à pots, puits grec.

Μάγγανος (ὅπου σφίγγουν, ὁ Τυρκ. Μαγγενές), ἔργ. » Πιεστήριον, πιεστὴρ, κύλινδρος, μάγγανον (μεταγ.), κοχλίας καὶ κοχλίον (»'Ρόδα ἐκπιέσας ἐν κοχλίῳ,« Γεωπον.). presse, θ. calandre (κυρ. τῶν ὑφασμάτων), §. (ὅπου κεντοῦν). »*Ἱστός. métier.

Μαγεία. »Μαγεία, γοητεία, μαγγανεία, φαρμακεία. magie, θ. sorcellerie.

Μαγειρειὰ (ἡ), (τὸ μαγειρευμένον φαγεῖ), ἴδε Μαγέρεμμα. ‖. 'χύθ' ἡ μαγειρειά 'μας, 'πάγ' ἡ κουμπαριά 'μας (παροιμ.), ἴδε Κουμπαριὰ (εἰς τὸ παρέρτημα).

Μαγειρειὸ' (τὸ)). »'Οπτανεῖον, μαγειρεῖον, ὀψοποιεῖον. cuisine, θ.
Μαγειρειὸς (ὁ)

Μαγειρεύω, ῥ. μετ. » Σκευάζω, ὀψοποιέομαι. apprêter, accommoder (la viande, le poisson, etc.); faire la cuisine.

Μάγεμμα. » Γοητεία, φαρμακεία. ensorcellement.

Μαγεμμένος (προφ. καὶ Μαγηωμμένος), η, ον. »Γεγοητευμένος, πεφαρμαγμένος, φαρμακῶν (Δημοσθ.). ensorcelé. §. (μεταφορ. ὁ ἀνόητος, παραλογισμένος, ξεχασμένος, χαμένος, κτλ.). »'Εμβρόντητος, ἐμβεβροντημένος (Λουκιαν.), καταπλὴξ -ῆγος. égaré, étourdi.

Μάγερας, -ισσα. » Μάγειρος (τὸ θηλ. Μαγείραινα [Ἀθην. ΙΓ'] τὸ Μαγείρισσα εὑρίσκεται μόνον εἰς τοὺς Ο': » Τὰς θυγατέρας ὑμῶν λήψεται εἰς μαγειρίσσας,« Βασιλ. Α', η, 13), ὀψοποιός. cuisinier. ‖. εἶμαι μάγερας (ἡ) κάμνω τὸν μάγεραν. »Μαγειρεύω. être cuisinier, faire la cuisine. ‖. ὅσοι φοροῦν μαχαῖρι, 'δὲν εἶν' ὅλοι μαγέροι (παροιμ.), ἴδε Μαχαῖρι.

Μαγέρεμμα (τὸ ἔργον τοῦ μαγείρου). » 'Οψοποιΐα, μαγειρία. l'action de faire la cuisine. §. (συνεκδοχ. τὸ μαγειρεμμένον φαγεῖ). »Μαγείρευμα (»Τὰς χεῖρας πρὸς τὰ λεκανίδια προσῆγεν, ἐν οἷς τὰ μαγειρεύματα,«) ἴδε καὶ Φαγητόν.

Μαγεύω, ῥ. μετ. »Γοητεύω, μαγγανεύω, φαρμάσσω (-ττω), φαρμακεύω (-όω), μαγεύω (» Ὑπ' ἐκείνης τῆς καταράτου μεμάγευται [ὑπὸ τῆς Κλεοπάτρας ὁ Ἀντώνιος],« Δίων Κάσ. Α'). ensorceler, donner un sort, jetter un sort sur q.

Μάγια (τὰ), ('Ο Ἐτυμολ. 'τὰ γράφει Μάγεια. »Τὸ Μάγος σημαίνει..» καὶ τὸν τὰ μάγεια ἐργαζόμενον «). »Γοητεῖαι, φίλτρα, ἐπῳδαί, μαγγανεῖαι, μάγγανα, μαγγανεύματα, φάρμακα, φαρμακεῖαι. sort, charme, maléfice, enchantement, sortilège. ‖. ὅσαις γυναῖκες κάμνουν μάγια τοὺς ἄνδρας, »"Οσαι φίλτρα μηχανῶνται καὶ γοητείας ἐπὶ τοὺς ἄνδρας· »Αἱ φίλτρα τινὰ καὶ γοητείας ἐπιτεχνώμεναι τοῖς ἀνδράσι (Πλουτ.),«

Μαγιὰ (ἡ), ἴδε Προζύμι.

Μαγκοῦρα (ἡ ἄλλ. Ἀγκούλα [ἀπὸ τοῦ Ἀγκύλη], Λαγγοῦσα καὶ Στραβολέκκα, τὸ λυγισμένον εἰς τὴν κορυφὴν ῥαβδὶ τῶν χωρικῶν, ἴσως ἐκ τοῦ) » Ἄγκυρα, *ἀγκυρίς, Καμπύλη (Λακωνική) βακτηρία, καλαῦροψ -οπος (ἡ). croche καὶ crosse, θ.

Μαγνήτης (ὁ), ἐρ. » 'Ηρακλεία (»Μαγνῆτις, »Μαγνησία, »Σιδηρῖτις) λίθος (ἡ), Μάγνης (Μαγνήτης) λίθος (ὁ). aimant.

Μάγος, -ισσα. »Γόης, μάγος, φαρμακός -ίς, φαρμακεὺς -εύτρια, ἐπαοιδὸς καὶ (κρα.) ἐπῳδός. sorcier, magicien. §. » Μάντις (κυρ. ὅστις προλέγει τὸ μέλλον). devin.

Μαγουλᾶς (ὁ ἔχων μεγάλα μάγουλα). »Γνάθων, παρείας joufflu.

Μαγουλήθρα, πάθ., ἴδε Παραμαγοῦλα.

Μαγουλίκα (εἶδος κεφαλοδέσμου γυναικείου). » * Παρα(»Περι)γναθὶς, προσγναθίδιον.

Μάγουλον (ἀπὸ τοῦ) » Μᾶλον (Δ. ἀντὶ) Μῆλον (»'Ηρέμα φοινιχθεὶς μᾶλα παρηΐδων,« 'Επιγρ. »Διατί τῶν περιπνευμονικῶν τὰ μῆλα ἐρυθρά ἐστιν;« Ἀλέξ. Ἀφρδ.). » Γνάθος (ἡ). παρειά. joue, θ.

Μαδημένος, η, ον. »Μαδαρὸς, μα-

δὸς, ψιλὸς, λεῖος, ἐψιλωμένος, παρατετιλμένος (ἐπὶ κακοῦ). pelé, dépilé, etc.

Μαδίζω (τὸ ἄλλ. Τσουμαδῶ), ῥ. μετ. » Τίλλω, ψιλόω, λει(λε)αίνω, μαδίζω, παρατίλλω (κυρ. ταῖς μασχάλαις καὶ τὰ κρύφια μέλη). peler, dépiler, épiler; plumer (κυρ. πουλιά). ||. μαδίζω τριαντάφυλλα. » Λύω. effeuiller.

Μάδισμα (τὸ ἄλλ. Τσουμάδισμα). » Τίλσις, ψίλωσις, μάδη(δι)σις, μαδάρωσις, τιλμὸς, παράτιλσις (ἴδε ἀνωτέρω). dépilation. §. (τὸ πέσημον τῶν τριχῶν). » * Τριχοῤῥοία. chute des cheveux, θ. ||. (τὸ—τῶν φύλλων). Φυλλοῤῥοία, φυλλοβολία. chute des feuilles, θ. ||. (τὸ—τῶν πτερῶν). » * Πτεμοῤῥοία, πτίλωσις. mue, θ.

Μαδῶ, ῥ. μετ. ἴδε Μαδίζω. §. (πέφτουν ἡ τρίχες μου), ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Τριχοῤῥοέω, μαδάω, ψιλόομαι. perdre ses cheveux. ||. (τὰ πτερά μου). » Πτεροῤῥυέω. muer, se déplumer, perdre son plumage. ||. (τὰ φύλλα μυ). » Φυλλοῤῥοέω, φυλλοβολέω, φυλλοχοέω. se dépouiller, s'effeuiller.

Μάζαλη (ἡ κόλλα ἡ ἀλευρόκολλα τῶν ὑφασμάτων). » Μαζαλίς, * ὑγροπαιπάλη. empois, chas.

Μαζαλίζω (κολλάρω ὑφάσματα), ῥ. μετ. » Παιπαλόω(-άω). empeser.

Μαζάλισμα (τὸ κολλάρισμα τῶν ὑφασμάτων). » Παιπάλη(λω)σις. empesage.

Μαζεύω (ἐκ τοῦ) » Ὁμαδεύω(» Ὁμαδεύειν, ἀθροίζειν«, Ἡσύχ. » Ὡμάδευσεν, ἀντὶ τοῦ ἐσώρευσε,« Σουΐδ.), ἴδε Μαζόνω.

Μαζῆ ἡ Μαζὶ (ἂν ἦνε ἀπὸ τοῦ Ὁμάδι, τὸ ἄλλ. Ἀντάμα, ἐκ τοῦ Μάζα » Δρουγγιστὶ, ἅμα, πυκνῶς, μάζα,« Βασιλ. ἐπιστ. πρὸς Ἀμφιλοχ. παρὰ Βαλσαμ. » Εἴθ' οὕτως οἱ συνόντες αὐτοῖς δρουγγιστὶ, ἤγουν ὡς μάζα, ὁμοῦ [Λέων τακτ.]«, ἴδε καὶ Μαζωμὸς), ἐπ. (ἀθρ.). » Ὁμοῦ, ἅμα, σὺν (εἰς τὰς συνθέσεις μάλιστα), μετὰ (ἴδε Μέ). avec. » Συνάμα. ensemble, conjointement. ||. ὅλοι(-αις,-α) μαζῆ. » Ἀθρόοι(-αι,-α), σύμπαντες, ἀθρόον, ἀθρόως, συλλήβδην, ὁμοθυμαδόν. tous ensemble. ||. αὐτὸ τὸ γράμμα πρέπει, ἂν 'μποροῦμεν, 'νὰ 'τὸ διαβάσωμεν καὶ οἱ τρεῖς μαζῆ, καθὼς εἴμεθα· εἰδὲ μὴ, ἀπὸ δυὸ-δυὸ μαζῆ. » Ταύτην τὴν ἐπιστολὴν πάντας ἡμᾶς τρεῖς ὄντας ἀναγνῶναι χρὴ, μάλιστα μὲν ἀθρόους, εἰδὲ μὴ, κατὰ δύο κοινῇ (Ξενοφ. Ἑλλ.).«

Μαζόνω (ἀπὸ τοῦ Ἰταλ. amassare, κατὰ τὸν Κορ.), Μ. (θὰ) μαζώξω (ὁ πθ. πρκ. τῆς μτχ. Μαζωμένος), ῥ. μετ. » Ἀθροίζω, συναθροίζω, συνάγω, συλλέγω (κυρ. καρποὺς, γεννήματα κτλ. καθὼς καὶ τὸ) συγκομίζω, συναλίζω, συμφορέω, ἐκλέγω, ἀναλέγομαι, δρέπομαι (κυρ. ἄνθη, 'πωρικὰ, κτλ.). amasser, ramasser, rassembler, assembler, recueillir; cueillir (ἄνθη, 'πωρικὰ, κτλ.). ||. μαζόνω ('παίρνω, σηκόνω) ἀπὸ καταγῆς. » Ἀναλέγομαι, ἀναιρέομαι. ramasser. ||. ὁ δοῦλός 'του, ἀκολουθῶντας κατόπιν, ἐμάζονεν ὅσα φλουριὰ ἔπεφταν ἀπὸ τὰ ποτήρια. » Τοὺς ἀποπίπτοντας ἀπὸ τῶν φιάλεων ςατῆρας ἑπόμενος ὁ οἰκέτης ἀνελέγετο. ||. μαζόνω τὰ πράγματά ('νοικοκεριά) μου (ἵνα 'τὰ μετακομίσω), » Συσκευάζομαι. plier (trousser) bagage, faire son paquet. ||. ὅταν μαζόνῃ (συνάζῃ) ἢ σιτάρι, ἢ 'λάδι, ἢ κρασί, ἢ μαλλί. » Ὁπότε συγκομίζοι, ἢ σῖτον, ἢ ἔλαιον, ἢ οἶνον, ἢ ἔρια (Ξενοφ. Ἀπομν.). « ||. 'νὰ μαζόνῃ ἕνα ὀβολὸν ἀπὸ τὸν καθένα. » Ὀβολὸν παρ' ἑκάστου ἐκλέγειν (Λυκιαν.).« ||. μαζόνω τὸ πλῆθος. » Ἐκκλησιάζω, ἐκκλησίαν παραγγέλλω (προγράφω, συγκαλέω), ἀγείρω, συναγείρω. convoquer le peuple. ||. μαζόνω ἄσπρα. » Ἀργυρολογέω, χρηματίζομαι. ||. μαζόνω τὰ δοσίματα. » Φορολογέω, δασμολογέω (διάφορα ἄλλα ῥήματα σχηματίζονται παρομοίως), ἴδε καὶ Δόσιμον. || εἴχομεν δὲ εἰσοδήματα εἰς μετρητὰ ἕως σα-

φάντῶ-πέντε τάλαντα, καὶ αὐτὰ ἦσαν τότε μαζωμένα. »Χρημάτων δὲ σύνταξιν εἰς πέντε ϗ τετταράκοντα τάλαντα, καὶ ταῦτ' ἦν προεξειλεγμένα (Δημοσθ. περὶ Στεφ.).« ‖ μαζόνω τὰ πανιὰ (ναυτ.). »Στέλλω («Συστέλλω, »Ὑποστέλλω) τὰ ἱστία. **plier (carguer, ferler, larguer** [ἐξ ἡμισείας]) **les voiles.** ‖. μαζόνω τὰ φορέματά μου ἐπάνω. »Ἀνακολπάζω (-ίζω, -όω)-σομαι. **trousser.** §. 'νὰ μαζώξῃ τὸν νοῦν 'του 'ς τὸ κεφάλι 'του. »Ἀθροίζεσθαι εἰς ἑαυτὸν (Πλάτ.).« ‖. μαζόνομαι, ῥ. μέσ. »Συνέρχομαι, ἀθροίζομαι. συναθροίζομαι, εἰς ταὐτὸ (ἐπὶ τὸ αὐτὸ) γίγνομαι. **s'assembler, se rassembler.** »Συνίσταμαι. **s'attrouper** (ἐπὶ κακοῦ). »Συῤῥέω (μεταφορ.). **affluer.** §. »Συστέλλομαι. **se contracter,** ἴδε καὶ Συμμαζόνω.

Μάζωμα. »Συνάθροισις, συναθροισμὸς, ἄθροισις, ἀθροισμὸς, συμφόρησις. **assemblage; recueil.** ‖. μάζωμα ἀνθρώπων, ἴδε Μαζωμός. ‖. μάζωμα γεννημάτων (καρπῶν κτλ.). »Συλλογή, συγκομιδή. **récolte,** θ. §. (τὸ ζάρωμα) »Συστολή. **contraction.**

Μαζωμὸς } (κυρ. ἀνθρώπων. »Μαζῶνες ὠνομάζοντο, λέ-
Μάζωξις } γει ὁ Ἀθήναιος [βιβλ. Δ'] καὶ αἱ ἐν Φιγαλείᾳ τῆς Ἀρκαδίας γινόμεναι Διονυσιακαὶ σύνοδοι, ἀπὸ τῆς φευστῆς μάζης τὴν ὁποίαν διέγεμον εἰς τοὺς συντρώγοντας οἱ διωρισμένοι πρὸς τοῦτο ὑπὸ τῆς πόλεως ἐπιστάται). »Ὁμήγυρις, σύνοδος, συνέλευσις, σύλλογος, συναγωγή, ὅμιλος, συνάθροισις, ἐκκλησία καὶ ἐκκλησιασμὸς (κυρ. διὰ δημοσίας ὑποθέσεις), συῤῥοὴ καὶ σύῤῥοια (μεταφορ.), σύστασις (ὄχλου) (ἐπὶ κακοῦ). **affluence, concours; amas; attroupement.** ‖. μάζωξις φίλων, ἴδε Συναναστροφή.

Μαθαίνω, Μ. (θὰ) μάθω (ἀόρ. Ἔμαθα, ὁ πθ. προχ. τῆς μτχ. Μαθημένος), ῥ. μετ. »Διδάσκω, παιδεύω, ἐκπαιδεύω, μαθητεύω (τινά). **enseigner, instruire, apprendre à, dresser,** ἴδε καὶ Διαβάζω. ‖. ἀλλ' ἐγὼ μὲν, τί θὰ 'πῇ Ἀποφράς, τώρα σὲ 'τὸ μαθαίνω. »Ἐγὼ δὲ τὴν μὲν Ἀποφράδα ὅ,τι ϗ βούλεται εἶναι, διδάξω σε μικρὸν ὕστερον (Λουκιαν).« ‖. 'νὰ βάλῃ τὸν υἱόν 'του 'νὰ μάθῃ τέχνην, ἴδε Βάλλω. ‖. ἀνίσως θέλῃς 'νὰ μάθῃς τὸν υἱόν σου 'νὰ γένῃ 'ποδηματᾶς ἢ λεπτουργός. »Εἰ μέν τοι βούλοιο σκυτέα διδάξασθαι αὐτὸν ἢ τέκτονα (Ξενοφ. Ἀπομν.).« §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Παιδεύομαι, διδάσκομαι, ἀσκέω. **apprendre.** ‖. διότι ὁ σκοπὸς δὲν εἶνε 'νὰ 'τὸ μάθῃς μόνον, ἀλλὰ καὶ 'νὰ 'τὸ κάμῃς. »Ἐπειδὴ τὸ τέλος ἐστὶν οὐ γνῶσις, ἀλλὰ πρᾶξις (Ἀριστοτ. Ἠθ.).« ‖ μαθαίνω ἀπ' ἔξω. »Ἐκμανθάνω. **apprendre par cœur,** ἴδε ϗ Ἀποστηθίζω. ‖. μαθαίνω καλά. »Ἀκριβόω (»Ὁ διδάσκαλός με, ὡς ἤδη ἀκριβοῦντα τὴν δικαιοσύνην, καὶ ἄλλους καθίστη δικάζειν,« Ξενοφ. Κυρ.). ‖. 'νὰ μάθῃ ἐκεῖνος ('νὰ 'τὸν δείξω ἐγὼ ἐκεῖνον)! (φρσ.). »Οὗτος δὲ τάχα εἴσεται. §. ῥ. οὐδ. »Πυνθάνομαι, γιγνώσκω, μανθάνω, ἀκούω. **apprendre.** §. ἴδε Συνεθίζω.

Μαθὲς, μόρ. (ἀνάλογ. τῷ τῶν ἀρχαίων) »Μαθὼν = Παθών.

Μάθημα. »Μάθημα. **leçon.** θ. ‖. ἤκουσε μερικὰ μαθήματα ϗ ἀπὸ τὸν Δίωνα. »Δίωνός τε ἄττα διακηκοότες (Πλάτ. Ἐπιστ.).« ‖. τὰ παθήματα μαθήματα, (παροιμ.). »Τὰ δέ μοι παθήματα τὰ ἐόντα ἀχάριστα μαθήματα γέγονεν (Ἡρόδ. Α').«

Μαθημένος (»Ἀλλ' οἱ Ἀθηναῖοι, μαθημένοι πρὸ πολλοῦ εἰς τὴν πλεονεξίαν, δὲν ἐδύναντο πλέον νὰ τὴν ἀπομάθωσι,« Κορ. Χιακ. Ἀρχαιολ.), η, ον, ἴδε Πραγμένος ϗ Συνηθισμένος.

Μάθησις (ἡ ἄλλ. Προκοπή). »Παιδεία, γνῶσις. **connoissances, lumières,** θ. κλ.

Μαθητεύομαι, Μ. (θὰ) μαθητευθῶ (ἀόρ. [Ἐ]μαθητεύθηκα), ῥ. παθ. (καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀπρόσ.). ‖. ἀφ' οὗ μαθητεύθηκε τὸ πρᾶγμα. »Ὡς δ' οὖν ἐγνώσθη· »Ἐπεὶ δ' ἔκπυστα ἐγεγόνει. **dès qu'il fut connu.**

Μαθητής. »Σπουδαστής, φοιτητής, ἀκροατής, ἐπιτήδειος, ὁμιλητής, μαθητευόμενος. **élève, disciple; écolier, étudiant; apprenti** (τεχνίτου). || ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ (δεῖνος). » Διήκουσε (Φιλιστίωνος).«

Μαθήτρα. » Μαθήτρια, μαθητρίς. **écolière, θ.**

Μαϊάτικον ('ψάρι), ἴδε Παλαμύδα.

Μαϊμοῦ, ζ. (ἀπὸ τοῦ) »Μιμώ-οῦς (Τζέτζ.). »Πίθηκος-ου ἢ Πίθηξ-ηκος (ὁ). **singe.** (Εἶνε ὑπὲρ τὰ 80 εἴδη. Ὁ) »Χοιροπίθηκος (τοῦ Ἀριστοτέλους, εἶνε ὁ) **papion** ἢ **babouin**, ἴδε καὶ Ἀγριάνθρωπος. || μαϊμοῦ μὲ μακρυὰν οὐρὰν (ἢ ἄλλ. Σεμπέκα). »Κερκοπίθηκος. **guénon.**

Μαινοῦλι, 'ψ. ἴδε Στρογγύλα.

Μακάρι, ἐπ. (εὐκτ. κατ' ἀποκ. ἐκ τοῦ) »Μακάριε! (Ἡ χρῆσίς του εἶνε ἀρχαιοτάτη· διότι ὁ Σουΐδας λέγει » Τὸ δὲ Μακάρι τῶν ἀπαιδεύτων εὐκτικὸν ἐπίῤῥημα), ἀντὶ τοῦ » Εἴθε, ἴδε Ἄμποτε. §. συνδ. (ὑποθ.), ἴδε Ἀνίσως.

Μακαριά (ἡ). » Μακαρία, περίδειπνον, καθέδρα (Φωτ.) (Παρετηρήθη καὶ ἀπὸ ἄλλους ἡ σύμπτωσις τῆς λέξεως καὶ μὲ τῶν ἀρχαίων τὸ) Αἱμακουρίαι· ὑπὸ τοῦ Ὁμήρου ὀνομάζεται) » Τάφος (»Αὐτὰρ ὁ τοῖσι τάφον δαίνυ,« Ἰλ. ψ, 29). **repas funèbre,** ἴδε καὶ Κόλλυβα.

Μακαρίτης, -ισσα ἢ -ῖτρα, -ικον. » Μακαρίτης, μακάριος, μακαριοθείς, ὁ τῆς μακαρίας (ἀμείνονος, εὐδαίμονος) λήξεως, ὁ τῆς ὁσίας μνήμης (Συνέσ.). **feu, défunt, d'heureuse mémoire.**

Μακεδονῆσι, φ. (ἢ Μαγηδανὸς ἢ Μαϊδανὸς, λέξις ὄχι Τουρκική, καθὼς τὴν ἐξέλαβεν ὁ Κορ., ἀλλὰ παρεφθαρμένη προφανῶς ἀπὸ τοῦ Μακεδονὸν, ταὐτόσημον τῷ Χαιρέφυλλον· » τοῦτο φύεται ἐν Μακεδονίᾳ ἐν ἀποκρήμνοις τόποις, « Διοσκορ. Αὐτὸ εἶνε κυρίως τὸ ἥμερον ἢ κηπευτὸν μικρὸν) »Σέλινον τὸ καὶ πετροσέλινον, (ὅθεν τὸ Γαλλ.) **persil,** ὁ φράγκικος μαγηδανός.

Μακελλάρης (ὁ Τουρκ. ἀπὸ Κασάπης). » Κρεωπώλης. **boucher.**

Μακελλειό (ἀπὸ τοῦ Λατ., τὸ Τουρκ. Κασάπικον ἢ Κασαπειόν). » Κρεωπωλεῖον. **boucherie, θ.**

Μάκος (ὁ σπόρος τῆς μεγάλης παπαρούνας) (» Ἡ μήκων, ἐκ τοῦ μήκους παρωνομασμένη, μάκων εἰσέτι καὶ νῦν παρ' ἐνίοις λέγεται, βαρβάροις μὲν, ἐοικόσι δὲ ἀπήχημα φυλάττειν γλώττης Ἑλληνίδος παλαιᾶς, « Εὐστάθ. Ἰλ. Θ, 302), ἰατρ. » Μήκωνος σπέρμα, » μηκώνειον (σπέρμα). **graine de pavot.**

Μακραίνω, Μ. (ἔχ) μακραίνω, ἢ μετ. » Μηκύνω, μακρύνω. **allonger, rallonger.** §. » Παρατείνω. **prolonger.** §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Μηκύνω (-ομαι), μακρύνομαι. **devenir plus long, s'allonger.** §. ῥ. μέσ. ἢ μετ. (τὸ ἄλλ. Ξεμακραίνω, πηγαίνω δηλ. ἢ στέλνω μακρυά), ἴδ. Ἀπομακραίνω.

Μακρινὸς, ἡ, όν. » Ἀφεστηκὼς ἀπῳκισμένος. §. μακρός. **lointain.** §. **de longue haleine.**

Μακρογένης. » Βαθυπώγων, μακροπώγων, βαθυγένειος, μακρογένειος, βαθεῖαν (ποσότητα [ὑπερ.]) καθειμένος ὑπήνην, βαθὺς τὴν ὑπήνην. **qui a une longue barbe.**

Μακρολαίμης, ισσα, ικον. » Μακροτράχηλος, μακραύχην (Ἀριστοτ.), δολιχόδειρος (ποιητ.) (ἢ μετων. μ.) γερανίας (ἀπαράλλακτον μὲ τὸ Γαλλ.) (**qui a un**) **cou de cigogne** (**de grue**).

Μάκρος (τὸ). » Μῆκος (τὸ), μακρότης. **longueur, θ. le long.** || 'ς τὸ μάκρος. ἴδε Ἐ ἰ ς. || 'πάγε 'ς μάκρος, ἴδε Π ά γ ω.

Μακρουλὸς, ἡ, όν. » Ἐπιμήκης, ἑτερομήκης, πάραμήκης, ᾠοειδὴς, ἐπιμηκέστερος. **oblongue, ovale.**

Μακρυά, ἐπ. » Μακρὰν, πόῤῥω, ἀπὸ καὶ (ποιητ.) ἄπο, τηλοῦ ἢ τῆλε (ποιητ. Ἀπ' αὐτοῦ σχηματίζονται πολλὰ σύνθετα, καθὼς, Τηλέγραφος, τηλεσκόπιον, τηλεβόλον, κτλ.) **loin.** || πλέον μακρυά, ἴδε Μακρύ-

τέρα. || ὀλιγώτερον μακρύτερα. »Ἔλασσον ἄπωθεν (Θκδ.), « ||. ὅσοι δὲ ἦσαν μακρυά, ἢ μάλιστα οἱ πολλὰ μακρυά. » Οἱ δὲ ἄπωθεν, καὶ μάλιστα οἱ διὰ πλείστου, « (αὐτ.): ||. ὅταν 'τοὺς ἰδοῦν ἀπὸ πολλὰ μακρυά. »Ὅταν ἴδωσιν αὐτοὺς ἐκ πάνυ πολλοῦ«, Ἀριστ. ||. πολλὰ μακρυά. »Πορρωτάτω, ὡς (ὅτι) πορρωτάτω, ἐπὶ μήκιστον, ἐπὶ μακρότατον, μακροτάτω, μακρότατα. très-loin. §. πολλὰ μακρυὰ (φρα. μεταφορ.)! » Πολλοῦ γε ἢ δεῖ· » Πολλοῦ, μᾶλλον δὲ τοῦ παντὸς ἐνδεῖ· »Ἐλλείπει μακρῷ· » Οὐδ' ἐγγύς· » Πολὺ τὸ μέσον· » Τοῦ παντὸς δέω (Αἰσχύλ. Προμ.)· »Πολλοῦ δέω τοῦτο αἰσθέσθαι (Πλάτ. Ἀπολογ.)· » Πολὺ δεήσομεν μιμεῖσθαι (αὐτ. Πολιτ. Γ'). il s'en faut beaucoup. ||. πολὺ μακρυὰ (εἶνε) τοῦ 'να 'τὸ εἴπῃ κάνεὶς τοῦτο. » Τοῦτο γὰρ πολλοῦ δεῖν εἴποι τις ἄν, « Ξεν. ||. ποῦ 'να 'μοιάσῃ τὸν ἀδελφόν 'του! πολλὰ μακρυά! »Καὶ τῷ ἀδελφῷ ἀνομοιότατος. πῶς γάρ; πολλοῦ γε καὶ δεῖ. ||. πόσον μακρυὰ εἶσαι! »Ὅσον αὐτῶν ἐλλείπεις! ||. εἶμαι (κατοικῶ, εὑρίσκομαι, στέκομαι) μακρυά. » »Ἀπέχω (»Ἡ πόλις ἀπέχει τοῦ πέραν σταδίους πέντε«), ἀφέστηκα (»Ἵνα τί, Κύριε, ἀφέστηκας μακρόθεν;), ἀπῴκισμαι. ||. ἡ μία πόλις εἶνε μακρυὰ ἀπὸ τὴν ἄλλην δύο ἡμερῶν δρόμον. » Δυεῖν ἡμέραιν τὼ πόλεε ἀλλήλαιν διέχετον (ἀπέχετον, ἀφεστήκατον). les deux villes sont distantes (éloignées) l'une de l'autre.

Μακρυνάρι. » Σύριγξ-ιγγος (ἡ). (Πολύβ. καὶ Ἀθήν.), αὐλών, πάροδος, δίοδος. corridor, couloir, galerie, θ. allée, θ. ἴδε καὶ 'Ρούγα.

Μακρύς, ειά, ύ. » Μακρός, δολιχός (ποιητ.), βαθὺς (μὰ αὐτὸ σχηματίζονται πολλὰ σύνθετα). long -longue. ||. φόρεμα μακρύ, γένεια (μαλλιὰ) μακρυά. » Χιτὼν (» Πώγων, » Κόμη) βαθύς, ποδήρης, ποδηνεκής. ||. πλέον μακρύς. ἴδ. Μακρύτερος. ||. πολλὰ μακρύς. »Μακρότατος καὶ (εὐχρηστότ.) Μήκιστος, σχοινοτενής. très-long. ||. 'ξαπλώθηκε μακρὺς-πλατὺς (φρα.), ἴδ. Ξαπλόνομαι.

Μακρύτερα, ἐπ. » Πορρωτέρω, μακροτέρω, πέρα. (» Τούτου πέρα μὴ προβαίνειν, « Ἀρστ.), μᾶσσον. plus loin. ||. βλέπει μακρύτερα, » Ἐπὶ πλεῖον ὁρᾷ, « Ξεν. (Ἱππ. ά).

Μακρύτερος, η, ον. »Μακρότερος, Ἐπιμηκέστερος, βαθύτερος, σχοινοτενέστερος, μάσσων (Ξενοφ.). plus long.

Μαλάζω (τὸ ἄλλ. Χειρομαλάζω), ῥ. μετ. » Μαλάσσω (-ττω), μάσσω (-ττω), βλιμάζω, χειραπτάζω, δέφω ἢ δέπτω. manier, palper, patiner.

Μαλαθρίτης (εἶδος 'φειδιοῦ, ἴσως ὁ) » Μόλουρος (ὁ καὶ) μολουρὶς καὶ μολυρίς (ἡ). espèce de serpent. §. (εἶδος πουλιοῦ), ἴδε Τρυποκάρυδον.

Μάλαθρον, φ. » Μάραθον ἢ Μάραθρον. fenouil.

Μαλακά, ἐπ. » Ἀπαλῶς, μαλακῶς (»Αἱ γαλέαι μαλακῶς χρήσδοντι καθεύδειν, « Θκρ.). mollement.

Μαλακόνω, ῥ. μετ. » Ἀπαλύνω, ἀνίημι, μαλάσσω (-ττω) μαλακοποιέω, λαπάσσω-ἄζω (τὴν γαστέρα κυρ.). amollir, ramollir, mollifier (ἰατρ.). ||. ἡ ἀγριομολόχα μαλακόνει τὸν βῆχα. » Βῆχα πεπαίνει μαλάχη ἡ ἀγρία. la guimauve cuit la toux. §. ῥ. αὐτοτ. » Μαλάσσομαι (-ττομαι), ἀπαλύνομαι, ἀνίεμαι, ἀποφλεγμαίνω (κυρ. διὰ τὰ ἀπόστημα, πονέματα κτλ.). mollir, s'amollir.

Μαλακός, ηή, όν. » Ἀπαλός, μαλακός, ὑγρός, ὑπείκων τῇ ἁφῇ, λεῖος (καθὼς ἡ γούναις, κτλ.). mou-olle, doux-ouce (au toucher), moelleux. ||. (οὐσ.) μαλακόν. »Τὸ βρέγμα τῆς κεφαλῆς. « la fontanelle.

Μαλακούτσικος, η, ον. » Μαλακίων, ἁπαλίας. mollet, douillet.

Μαλάκωμα, (τό). » Μαλάκυνσις, μάλαξις, λάπαξις (κυρ. τῆς γαστρός). amollissement.

Μάλαμμα, μέταλλ. (ἐκ τοῦ) »Μάλαγμα, (διὰ τὴν ἄκραν 'του μαλακότητα καὶ ἐλαστικότητα, ὅθεν καὶ τὸ Πλουτάρχειον: » Χρυσοῦ μαλακτῆρες «). » Χρυσός, χρυσίον (κυρ. τὸ νομισματοκομμένον). or. §. (τὸ ἀνακαλυφθὲν οὐ πρὸ πολλῶν χρόνων) ἄσπρον μάλαμμα (ἠμποροῦσεν ἴσως 'να ὀνομασθῇ) »Λευκὸς χρυσὸς καὶ (μονολ.) Λευκόχρυσος (ἂν οἱ ἀρχαῖοι 'δὲν εἶχον προσδιωρισμένην τὴν λέξιν διὰ τὸ ἀλαγάριστον ἢ δολωμένον, τὸ κοινῶς Φράγκικον μάλαμμα. Προσφυέστερον νομίζω τὸ) »Χρυσάργυρος. (ἴσως αὐτὸ εἶνε καὶ τὸ) »Ἤλεκτρον (τοῦ Ὁμήρου, ἢ, καλήτερα, τὸ) » Χρυσήλεκτρον (τοῦ Πλινίου). platine, θ. orblanc.

Μαλαμματένιος, α, ον. »Χρύσεος καὶ (κρσ.) χρυσοῦς, χρυσήλατος, χρυσότευκτος. d'or, fait d'or, ἴδ. καὶ Χρυσός.

Μαλαμματικόν. » Χρύσωμα, χρυσίς. vaisselle d'ot, θ.

Μαλαμματοκαπνίζω, ῥ. μετ. »Χρυσόω (πυρί), ἐπιχρυσόω. dorer.

Μαλαμματοκάπνισμα. » Χρύσωσις (ἡ ἐκ πυρὸς) (Ἀθήν. Ε'). dorure, θ.

Μαλαμματοκαπνισμένος, η, ον. »Κεχρυσωμένος, χρυσοβαφής, χρυσόκλυστος, χρυσωτός, ἐπίχρυσος, χρυσεπίβαπτος. doré, vermeil.

Μαλαμματόνω, ῥ. μετ. ἴδε Μαλαμματοκαπνίζω. Χρυσόνω.

Μαλαχτικός, ή, όν. » Μαλακτικός. amollissant. ‖. μαλακτικὸν (κυρ. ἰατρικόν). » Μάλαγμα. émollient.

Μάλιστα, ἐπ. (βεβ.). »Γε, μενοῦν, μενοῦνγε (Γραφ.), πάντως, καὶ μάλα, νὴ Δία, ναὶ μὰ Δία, ἔγωγε, μάλιστά γε, φήμ' ἐγώ. oui; sans doute. ‖. τεχνῖται λοιπὸν εἶνε, λέγει, ὅσοι 'ξεύρουν 'να κάμουν ἕνα τι χρήσιμον πρᾶγμα; μάλιστα, εἶπεν. » Ἆρα οὖν, ἔφη, τεχνῖταί εἰσιν οἱ χρήσιμόν τι ποιεῖν ἐπιστάμενοι; μάλιστά γε, ἔφη.« §. ἐπ. (συγκρ. καὶ ἐπιτατ.). » Μάλιστα, οὐχ ἥκιστα, γε. même, sur tout. ‖. ναί, τῇ ἀληθείᾳ, καὶ πολλοὶ μάλιστα. »Ναὶ μὰ Δία, καὶ πολλοί γε (Ξενοφ. Κυρ.).« ‖. καὶ 'δὲν θὰ σὲ κακοφανῇ, ἂν σὲ 'πῶ τὴν ἀλήθειαν; (καθόλου!) μάλιστα καὶ θὰ χαρῶ. » Καὶ σὺ οὐκ ἀχθεσθήσῃ μοι ἀκούων τἀληθῆ; ἡσθήσομαι μὲν οὖν. ‖. καὶ μάλιστα. »Ἄλλως τε, καὶ μάλιστα, καὶ ταῦτα, οὐχ ἥκιστα δέ. d'ailleurs. ‖. καὶ μάλιστα, ἀφ' οὗ καὶ 'μᾶς 'τὸ εἶπαν ἀπὸ προτήτερα. » Ἄλλως τε καὶ προειπόντων (Θουκ.).

Μαλλὶ (κυρ. τῶν προβάτων κτλ., τὸ γνεθόμενον). »Ἔριον, ἐρέα, μαλλός. laine, θ. ‖. χράμια ἀπὸ τὸ καλλήτερον μαλλί. »Ἀμφίταποι τῆς πρώτης ἐρέας (Ἀθήν.).« §. (τῶν ἄλλων ζώων, ἡ τρίχες). »Τρίχες. poil. §. τὰ μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς (τοῦ ἀνθρώπου κυρ.). » Κόμη, τρίχες. cheveux, chevelure, θ. ‖. τὰ μαλλιὰ τοῦ ἀλόγου (τοῦ λεονταριοῦ, κτλ.). »Χαίτη. crinière, θ. §. μαλλιὰ τῆς Παναγίας (ὀνομάζουν οἱ ἁπλοῖ ἕνα εἶδος παρασιτικοῦ φυτοῦ), ἴδε Νεραϊδονήματα.

Μαλλιάζω ('βγάζω μαλλὶ ἢ τρίχαις), ῥ. ἀμ. »Τριχόομαι, τριχοφυέω, μαλλόομαι. pousser du (se couvrir de) poil. §. ἐμάλλιασεν ἡ γλῶσσά μου 'νὰ λαλῶ. (φρσ. μεταφ. τῆς ὁποίας ἡ παρὰ τοῦ Γαζῆ ἐτυμολογία ἐν λέξει Μαλκάω 'δὲν μοι φαίνεται πιθανή), ἴδε Γανειάζω.

Μαλλιαρός, ή, όν. » Λάσιος, δασύς, μαλλωτός. velu, poilu; laineux (καθὼς τὰ πρόβατα).

Μαλλιαροχόρτι, φ. ἴδε Ἀγριοφλησκοῦνι.

Μάλλινος, η, ον. »Ἐρεοῦς-οῦ. de laine, fait de laine.

Μαλόνω, Μ. (θὰ) μαλώσω (ὁ πθ. πρχ. τῆς μτχ. Μαλωμένος), ῥ. μετ. »Ἐπιτιμάω, ἐπιπλήσσω (-ττω), καθάπτομαι, καθικνέομαι, ἐπιλαμβάνομαι, κακίζω, μάχομαι (»Καὶ, χειμῶνος ὄντος, μάχεσθαι τῷ παιδί, ὅτι σικύους οὐκ ἠγόρασε, « Θεόφρ. Χαρ.). gronder, gourmander, re-

primander, tancer, quereller, reprendre, entreprendre, faire une mercuriale à. §. ῥ. ἀμ. (φωνάζω θυμωμένος). » Δεινὸν ποιέω, σχετλιάζω, βριμάομαι (-όομαι), ἐμβριμάομαι. gronder. §. ἴδε Κακιόνω. §. ῥ. ἀλληλοπ. » Ἐρίζω. se quereller.

Μάλωμα (κυρ. μεγαλητέρου πρὸς μικρότερον). »Ἐπίπληξις, ἐπιτίμησις, κακισμὸς (Στράβ.). reprimande, θ. gronderie, θ. §. (ἡ μεταξὺ δύο τινῶν, ἢ καὶ περισσοτέρων, λογοτριβή, ὁ Τουρκ. Καβγάς). »Ἔρις. querelle, θ. démêlé, ἴδε καὶ Λογοτριβή. §. ἴδε Κάκιωμα.

Μαμμᾶ (φωνὴ τῶν μικρῶν παιδιῶν, ὅταν θέλουν φαγεῖ). » Μάμμα (ὅθεν τὸ Γαλλ.) maman. ||. ὅταν φωνάζῃ τὸ παιδί, Μαμμᾶ-μαμμᾶ. »Μαμμᾷν (Ἀριστοφ. Νεφ.)

Μαμμή. » Μαῖα, μαιεύτρια, ἀκεστρὶς (ἐκ τοῦ) ἀκεστορὶς, ἀκέστρια. sage-femme, accoucheuse, θ.

Μάμμος. »Μαιευτής. accoucheur.

Μαμμοῦδι, » Ἔντομον, δάκετον (κυρ. τὸ φαρμακερόν). insecte. ||. τὸ ῥεβίθι δὲν κάμνει μαμμοῦδι. »Ἐρέβινθος οὐ ζωοῦται (οὐ ζωογονεῖ, οὐ θηριοῦται),« Θεόφρ (Φυτ.).

Μανδάλωμα. »Συζύγωσις, ἐπιζύγωσις. l'action de fermer (de s'enfermer) au verrou (au loquet).

Μάνδαλος. »Ζύγωθρον, κόραξ, λύκος, τύλαρος (Ἡσύχ.), ἐπιβλὴς (ἡ), στρεφεὺς, βάλανος, κλεῖθρον, μάνδαλος, (ὅθεν τὸ Μανδαλωτόν). loquet; verrou, clinche, θ. ἴδε καὶ Συρτάρι. ||. βάλε τὸν μάνδαλον εἰς τὴν θύραν (εἰς τὸ παράθυρον, κτλ.). »Συζύγωσον τὰς θύρας (τὰς θυρίδας κτλ.). »Ἔμβαλε τὴν βαλανάγραν. ||. σήκωσε τὸν μάνδαλον. » Ἀναζύγωσον (τὰς θύρας, κτλ.), ἄνωσον (ἄνες) τὸν κόρακα (κτλ.). haussez le loquet. ||. καταίβασε τὸν μάνδαλον. »Ἐπιζύγωσον, κάθες τὸν κόρακα. baissez-le. ||. γύρισα (σήκωσα, ἔβγαλα) τὸν μάνδαλον, κ' ἐμβῆκα. » Παραγαγὼν τὸν στροφέα, παρῆλθον (Λουκιαν.).«

Μανδαλόνω (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Ἡσύχ.), ῥ. μετ. »Συζυγόω (»Ἐπιζυγόω, »Βαλανέω) τὰς θύρας. fermer au loquet (au verrou).

Μανδῆλι (ἢ Μαντεῖλι, ἢ Μαντίλι, ἴσως ἀπὸ τοῦ Manualium, ἐγχείριον, ἐγχειρίδιον, χειρομάνδυλον. »Τὰς δὲ λεγομένας Μαντείλας οὐδὲν ἂν κωλύει Λάσια καλεῖν καὶ Χειρόμακτρα, ὡς ἀπὸ τῆς δασύτητος,« Πολυδ. Ζ'). » Ἡμιτύβιον (κυρ. τὸ λινόν, ἢ Μπατίστα), καψιδρώτιον, σιμικίνθιον ἢ (ὀρθότ.) σημικίνθιον (Λατ., καθὼς καὶ τὸ) σουδάριον. mouchoir, ἴδε καὶ Μυξομάνδυλον.

Μάνδρα. »Σταθμὸς, σηκὸς, αὐλὴ, μάνδρα, αὖλις, ἔπαυλις, αὔλιον (Ξενοφ. Ἑλλ. Γ'). parc, bercail.

Μανδρίζω (κυρ. πρόβατα κτλ.), ῥ. μετ. »Αὐλίζω, σηκάζω (Ξενοφ. Ἑλλ. Γ'), εἰς τὸν σηκὸν κατακλείω, συναυλίζω, μανδρεύω (Νικητ. Χρον.). parquer, renfermer. §. (μεταφορ. ἄνθρωπον, ἀντὶ τοῦ Κλείω, Στενοχωρῶ). »Συνελαύνω, συγκλείω, συναλίζω, συνειλέω, συνωθέω. resserrer, reduire à l'étroit.

Μάνδρισμα. »Αὐλισμὸς, συναυλισμὸς καὶ *συναλισμὸς, ἡ ἐν τῷ σηκῷ κατάκλεισις, *συνείλησις, μάνδρευμα (Νικητ. Χρον.). l'action de parquer (de renfermer. §. resserrer).

Μανδρόσκυλον (τὸ), ζ. } » Μολοσσὸς, ποιμενικὸς κύων. mâtin, chien de troupeau (de berger, de Brie).
Μανδρόσκυλος (ὁ) }

Μανδῦ (τὸ), (ἡ λέξις εἶνε Περσικὴ, διασωθεῖσα μόνον εἰς τὸ μακρὺ ἐπανωφόρι τῶν ἀρχιερέων καὶ ἡγουμένων. Ὁ Δίων Κάσσιος τὴν μεταχειρίζεται ἀντὶ τῆς Κάππας τῶν Ῥωμαίων). »Μανδύας (ὁ), (»Ὁ δὲ Μανδύης χλαμύδος εἶδός ἐστι, τὸ παρὰ τῷ πλήθει μαντίον λεγόμενον, μὴ πλέον (ἢ) ἄχρι γονάτων ἐξ ὤμων ἠρτημένον,« Ἰωάνν. Λυδὸς ἐν τῷ περὶ

Ἀργυῶν 'Ρωμαϊκῶν), μανδύη καὶ μανδὺς (ἡ). soutane, θ.

Μανίκι (Λατ.) » Χειρὶς (ἡ), περιχειρὶς (»Χιτῶνες, περιχειρίδας ἔχοντες μακρὰς ὡς καὶ αὐτὰς 'Ρωμαῖοι λέγουσι], « Ι. Λυδὸς π. Ἀρχ. 'Ρωμ. Πολιτ.), χείρωμα (». Σημαίνει δὲ τὸ χείρωμα, μανίκιν,« 'Ετυμολ.). manche, θ. ||. εἶχε τὰ χέριά 'του ξεπερασμένα ἀπὸ τὰ μανίκια τοῦ φορέματός 'του ('δὲν εἶχε τὰ μανίκιά 'του περασμένα). » Εἴσω τὴν χεῖρα ἔχοντα ἀναβεβλημένον (Δημοσθ.) « »Οὐ διειρχὼς τὼ χεῖρε διὰ τοῦ χιτῶνος' » Ἀναβληδὸν (»'Επαναβληδὸν) ἠμφίεστο. il portait son habit en guise de manteau. ||. πέρνα τὰ μανίκιά σου, ἴδε Περνῶ.

Μανιτάρι (ὑποκορ. τοῦ) »Ἀμανίτης (Νίκανδρ. ἐξ Διοσκορ.). »Μύκης-ητος (ὁ). champignon.

Μάννα (« Ἔχασ' ἡ μάννα τὸ παιδὶ, καὶ τὸ παιδὶ τὴν μάνναν,« Θρν. ΚΗ'. ἐκ τοῦ Μῆνα, ἡ μητέρα, ὅθεν Μηναγύρτης, ὁ ἄλλ. Μητραγύρτης, ἴδε Κορ. Ἀτ. Τόμ. Α'. ἢ ἐκ τοῦ) »Μάμμη καὶ Μαμμία (»Οὗτος, οὐ καλεῖς τὴν μαμμίαν; « Ἀριστοφ., ὅθεν τὸ Γαλλ.) maman (Εἰς τὸν Λουκιανὸν διετηρήθη τὸ ὑποκοριστικὸν, Μαννάριον, καὶ εἰς τὸν Πλούταρχον τὸ, Μαμμίδιον, ταὐτὸ εἰπεῖν, Μανοῦλα ἡ Μανίτσα), ἴδε Μητέρα. §. μάννα τοῦ νεροῦ (μεταφορ. ὁ τόπος ὅπου ἀναβρύει), ἴδε Κρουνιά.

Μάννα, ἰατρ. »Μάννα (τὸ), (διαφ. τοῦ ἀερόμελι, manne, θ. ἴδε καὶ Μέλεγος.

Μανόλι, (τὸ ἄλλ. Μαινοῦλι), 'ψ. ἴδε Στραγγύλα.

Μαντίλα (τὸ πετσὶ, ὅ,που κρέμεται ὑπὸ τὸν λαιμὸν τοῦ βῳδιοῦ). »'Υποδερὶς, φάρυγξ ('Ηλιοδ. Γ'), λωγάνιον, fanon.

Μαντίλι (ἡ Μαντίλλι), ἴδε Μανδῆλι.

Μαξιλάρι (ἀπὸ τοῦ Λατ. maxillaris, Παρήϊον, παραγναθίδιον), ἴδε Προσκέφαλον.

Μαξιλάρα, ἴδε Προσκεφαλάδα.

Μαραγκιάζω (κυρ. δὲ ἐπὶ τῶν καρπῶν), ῥ. ἀμ. αὐτοπ. ἴδε Σταφιδιάζω.

Μαράγκιασμα, ἴδε Σταφίδιασμα.

Μαραίνω, Μ. (θὰ) μαράνω (ὁ παθ. πρκ. τῆς μτχ. Μαραμένος), ῥ. μετ. »Μαραίνω. faner, flétrir.

Μάραμα, » Μάρανσις, μαρασμός. flétrissure, θ.

Μαργαριταρένιος, α, ον. »Μαργαροκόλλητος, μαργάροις πεποικιλμένος (διηνθισμένος, κατηστερισμένος). orné de perles.

Μαργαριτάρι. » Μαργαρίτης (ὁ), μαργαρῖτις (ἡ), μάργαρος (ὁ), μάργαρον (τὸ) (Παυσαν. Η'. 18.), perle, θ.

Μαργαριταρόῤῥιζα. (τὸ Τουρκ. Σαδέφι). » Κόχλος (ἡ μαργαροφόρος), ὄστρακον (τὸ πολυτελὲς), ὄνυξ, *μαργαρῖτις (ἡ), *μαργαροκόγχη, βέρβερι (τὸ). nacre (de perle), θ.

Μαργιὰ (προβατίνα, ἐκ τοῦ) » Ἀμοργὶς-ίδος (ἀμνάς, ἡ ἐξεσβηκυῖα τὸ γάλα, « 'Ησύχ.). brébis qui a cessé d'agneler.

Μαργωσήμα, 'ψ. ἴδε Μουδιάστρα.

Μαρίτσα (εἶδος κογχύλης τῆς ποταμίας, τὰ ὄστρακα τῆς ὁποίας μεταχειρίζονται πρὸς καλλωπισμὸν τῶν ἰχθυοφόρων ζώων καὶ ἀντὶ ψήφων εἰς τὸ παιγνίδι Μάγκαλα, ὅθεν ἴσως εἶναι τῶν ἀρχαίων ἡ) ». Χοιρίνη (, ἂν δὲν ὠνομάζετο καὶ τότε) » Μαρὶς (, καθὼς ἠμπορεῖ τις πιθανῶς νὰ τὸ συμπεράνῃ ἀπὸ τὴν λέξιν Γλυκυμαρὶς, καὶ τὴν Μαρίδα = Σμαρίδα τῶν Ἀθηναίων, ἴδε Χηβάδα), porcelaine, θ.

Μαρκηοῦμαι (κυρ. ἐπὶ βῳδιῶν), ῥ. ἀμ. (ἀντὶ) » Μυκάομαι, ἴδε Ἀναμασσῶ.

Μαρμαρένιος, α, ον. » Μαρμάρειος καὶ Μαρμάρινος, μαρμαρωτὸς (Γλωσσαρ.), μαρμάρου (λίθου τοῦ Παρίου) πεποιημένος, λύγδινος. de marbre, fait de marbre.

Μάρμαρον. » Μάρμαρος (λίθος, ὁ καὶ ἡ. »Ἰστέον δὲ ὅτι γενικὴ μὲν λέξις ὁ πέτρος, καθὰ καὶ ὁ λᾶς, εἰδικὴ δὲ ὁ μάρμαρος, ἀπὸ τοῦ μαρμαίρειν λεχθεὶς, ὃν ἡ κοινὴ γλῶσσα κα-

τὸ γένος προφέρει οὐδέτερον, » Εὐστάθ. Ἰλ. Π, 734), λίθος Πάριος ἢ λύγδος, (ἡ). marbre.

Μαγιοῦλι (ὁ Σουΐδ. καὶ τὰ Γεωπον. τὸ γράφουν Μαϊούλιον, καὶ ὀρθότ. Μαϊούνιον, ἴσως διότι φυτρόνει ἀπὸ τὸν Μάϊον ἕως τὸν Ἰούλιον), φ. »Θρίδαξ (ὁ καὶ ἡ), θριδακίνη. laitue, θ.

Μάρτυρας (ὁ). »Μάρτυς καὶ Μάρτυρος. témoin. ‖. φέρνω μάρτυρας (ἢ μαρτύρους, κατὰ τὸν ἀρχαιότατον Αἰολικὸν σχηματισμὸν), ἴδε Φέρνω

Μαρτυρία. »Μαρτυρία, μαρτύριον (Ξενοφ.), μαρτύρημα. témoignage, déclaration (en justice), déposition, autorité.

Μαρτυρικὸν (γράμμα). » Γραμματεῖον. certificat, attestat.

Μαρτύριον, ἴδε Τυραννία.

Μαρτυρῶ (φανερόνω πρᾶγμα, ἄνθρωπον κτλ., κρυμμένον), ῥ. μετ. »Μηνύω, καταγγέλλω, εἰσαγγέλλω. révéler, déceler, dénoncer. §. (δίδω μαρτυρίαν), ῥ. ἀμ. »Μαρτυρέω, ἐπιμαρτυρέω, ὁμολογέω. témoigner, déposer, attester, avouer. ‖. μαρτυρῶ ἐναντίον τινός. » Καταμαρτυρέω. charger, déposer contre.

Μασοῦρι (τὸ καλαμάκι). »Πήνη, πηνίον, καλάμιον, καλαμίσκος. bobine, θ. époullin (ὅταν ἦνε γεμάτον μὲ γνέμα).

Μασουρίζω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. ἴδ. Καλαμίζω.

Μάσσημα. » Μάσσησις καὶ Μάσησις, διαμάσσησις καὶ διαμάσησις. l'action de mâcher, mastication.

Μασσουλίζω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. »Μασταρύζω, μαστιχάομαι, μαμμάω. mâchonner.

Μασσῶ, ῥ. μετ. »Μασσάομαι καὶ Μασάομαι, διαμασσάομαι καὶ διαμασάομαι. mâcher. ‖. μασσῶ μαστίχην. »Μαστίχην τρώγω (μασσάομαι), « Κωμ. Π. §. (μεταφορ.) μασσῶ τὰ λόγια μου (ἢ ἐλλειπτ. τὰ μασσῶ). » Θορύβομαι, βαμβαίνω, βαμβαλίζω, ὑποθορύζω. balbutier, parler entre ses dents.

Μαστάρι (κυρ. τὸ βυζὶ τῆς ἀμελγομένης ἀγελάδας, κατὰ μετωνυμ. δὲ ἡ χάνουλα τοῦ βαρελιοῦ καὶ τὸ Μυσλοῦκι). »Ὀρσύβρα, κρουνὸς, κρουνίσκος. στρόφιγξ-ιγγος (ἡ) (κυρ. τὸ κινούμενον μέρος του). robinet, fontaine, θ. canulle καὶ cannelle, θ.

Μαστίχα. » Μαστίχη, σχινίνη, σχινοῤῥητίνη (»Γεννᾶται δὲ καὶ ῥητίνη ἐκ τῆς σχίνου, σχινίνη καλουμένη, ὑπ' ἐνίων δὲ μαστίχη,« Διοσκορ.). mastic. ‖. μασσῶ μαστίχαν. » Σχινίζομαι. §. (μτφρ. τὸ ἐγχοίλιον τῶν μαλακίων). »Ἐριθάκη.

Μαστιχιά, ἡ. »Σχῖνος (ὁ καὶ ἡ), τερέβινθος ἢ τέρμινθος, φυλία (»Ἡ δὲ φυλία, εἶδος καὶ αὐτὴ ἀγρίας ἐλαίας, ἐχούσης φύλλα ὅμοια μυρσίνῃ, φυλάττουσα μέχρι καὶ νῦν παρὰ πολλοῖς τοὔνομα, « Εὐστάθ. Ὀδυσ. Ε', 477); ἴδε ἢ Φυλίκη. lentisque.

Μαστίχι, ἴδε Μαστίχα. ‖. μαστίχι τῆς σουπιᾶς κτλ. » Μύτις. (εἰς τὰ ὄστρεα) Μήκων. §. (εἶδος φυτοῦ ἀκανθῶδους, διότι τὸν παρὰ τὰς ῥίζας αὐτοῦ ἰξὸν ἐμάσσων τὸ πάλαι, κατὰ τὸν Διοσκορίδην, καὶ μάσσουν ἀκόμη εἰς τὴν Ἑλλάδα αἱ γυναῖκες ὡς μαστίχην). »Κονδρίλλη καὶ Χονδρίλη (σώζεται, κατὰ τὸν Βελλώνιον, ἡ λέξις εἰς τὴν Λῆμνον), ἴδε Ἰξιά.

Ματὰ (ἀντὶ Μετὰ), πρόθ. (σημαίνει καὶ μεθ' ἑαυτὴν καὶ ἐν συνθέσει ὅ,τι καὶ τὸ Ξανά), ἴδε τὴν λέξιν.

Μάταιος, η, ον. »Μάταιος, κενὸς, φροῦδος, ἐτώσιος καὶ ἀνεμώλιος (ποιητ.). vain.

Ματαιότης. »Ματαιότης, ματαιοφροσύνη. vanité, θ.

Ματάκι. »Ὀφθαλμίδιον (Ἀριστοφ. Ἱππ. 909.)

Μάτι (ἀπὸ τοῦ) » Ὀμμάτιον (Ἀριστοτ. Φυσιογν., Ὑποκορ. τοῦ) »Ὄμμα (τὸ), ὀφθαλμὸς, ὄψεις (θ. κτλ.). oeil. ‖. μὲ τὰ μάτιά μου (σου, του, της, μας, σας, των ἢ τους). »Αὐτόπτης, αὐτοῖς ὄψεσι. de mes (tes, ses, etc.) yeux. ‖. μάτια λιγωμένα, περιχυμένα, πρησμένα, ἴδε τὰς λέ-

ξεις. ||. ἀνοίγω καὶ κλείω συχνὰ τὰ 'μάτιά μου, ἴδε Καμμύζω. ||. 'δὲν ἔκλεισα 'μμάτι ὅλην νύκτα (φρσ. ἀντὶ τοῦ, 'δὲν ἐκοιμήθην ὁλότελα.). »Οὐ γάρ πω μύσαν ὄσσε ὑπὸ βλεφάροισιν ἐμοῖσι,« Ὅμηρ. ||. καρφόνω (ςυλόνω) τὰ 'μάτιά μου (ἐπάνω εἰς ἕνα τί). »Ἀτενὲς (Ἀσκαρδαμυκτὶ) ὁράω (ἐνοράω)· »Ἀτενίζω· »Τὴν ὄψιν εἰς τὸ ἀτενὲς ἀπερείδομαι. **fixer.** ||. 'τὸν ἀγαποῦσα (τὸν εἶχα) 'σὰν τὰ 'μάτιά μου (φρσ. ἀπαράλλακτος μὲ τοῦ Μόσχου τὸ) »Τὸν μὲν ἐγὼ τίεσκον ἶσον φαέεσσιν ἐμοῖσιν.« ||. τὸ ἕνα 'του 'μάτι 'ς τὴν ἀνατολὴ', καὶ τἄλλο 'ς τὴ' δύσι' (παροιμ. διὰ τοὺς ἀλλοιθωρίζοντας). »Τὸν ὀφθαλμὸν παράβαλλ' εἰς Καρίαν τὸν δεξιὸν, τὸν δ' ἕτερον εἰς Καρχηδόνα (Ἀριστοφ. Ἱππ.)· »Εἰς κυνὸς πυγὴν ὁρᾷ καὶ τριῶν ἀλωπέκων«. ||. παίζει τ' ὀμμάτι μου, ἴδε Παίζω. ||. τὰ 'μάτιά 'του βγάζουν φωτιαῖς (σπίθαις). » Πῦρ βλέπει. (καὶ ποιητικώτ.) »Ὀφθαμὼ δ' ἄρα οἱ πυρὶ λάμπετον,« Ἰλ. Ν. »Πῦρ δ' ὡς ὀφθαλμῶν ἀπελάμπετον, Ἡσ. »Πῦρ ὀφθαλμοῖσι δεδορκὼς«; 'Οδ. Τ. ||. κάμνει 'ς τὰ μάτια (κυρ. ἐπὶ ἵππου πάσχοντος Κριθίασιν, μεταφορ. δὲ ἐπὶ ἀνθρώπου, ἀντὶ τοῦ, Λαχταρεῖ, Ζηλεύει). »Ὀφθαλμιᾷ, ἐποφθαλμιᾷ, ἐπαρθαλμεῖ. **envier.** §. διὰ τὰ 'μάτια (φρσ.). »Ὄψεως ἕνεκα (Πλούτ. Ἀντών.)· »Ὅσον ἀπὸ βοῆς ἕνεκα (Θουκ. Δ', καὶ Ξεν Ἑλλ. Β'. ἀνάλογον ταύτης φράσιν ἔχουν οἱ Τοῦρκοι τὸ, Ἀγιάκπατιρδισί)· »Πρόφασιν· »Πρόσχημα· »Ὄνομα μέν· »Τῷ μὲν ὀνόματι· »Ὅσον ἀφοσιώσασθαι· » Λόγου χάριν· »Ἀφοσιώσεως ἕνεκα. **pour la forme; par manière d'acquit; pour sauver les apparences.** §. (συνεκδοχ.) ἡ ἐνέργεια τοῦ βλέπειν). » Ὄψις, ὅρασις. **vue,** θ. ||. ὅσο' φθάνει τ' ὀμμάτι. » Ἐξ ὄψεως μήκους (Ξενοφ.).« ||. 'δὲν φθάνει τ' ὀμμάτι μου 'ως ἐκεῖ. »Οὐκ ἐφικνοῦμαι τῇ ὄψει. **ma vue ne porte pas jusque là** ||. ἔχει καλὸ 'μάτι (βλέπει δηλ. καλὰ, μακρυά). »Ὀξυδερκεῖ. **il a la vue perçante.** ||. ἔχω 'ς τὸ 'μάτι. »Ἐποφθαλμιάω. **guigner, lorguer, avoir des vues sur.** ||. εἶχε τ' ὀμμάτι 'του 'ς τ' ἄσπρα. »Καὶ τοῖς χρήμασιν ἐποφθαλμιῶντος. ||. κάμνω 'μάτι (κυρ. ἐπὶ ἐρωτικῆς διανεύσεως). »Πειράω, ἐπιλλίζω, πληκτίζομαι, διαπληκτίζομαι (»Διαπληκτιζόμενος ἀπὸ νευμάτων πρὸς τὸ γύναιον,« Πλούτ.), ἰλλώπτω, κατιλλώπτω (»Τῇ θεραπαίνῃ κατιλλώπτων,« Φιλομ. παρὰ Κλήμ.), ἐνιλλώπτω (» Τὸ ἐνιλλώπτειν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν βλεφαρίζειν ἐστὶ,« Κλμ.), ἐγκατιλλώπτω. **jouer de la prunelle**, ἴδε καὶ Γνέφω. § 'μάτι (ἰδιαιτ. τὸ βάσκανον, καὶ αὐτὴ ἡ βασκανία), ἴδε 'Μάτιασμα. ||. ἔχει κακὸ 'μάτι ('ματιάζει δηλ. καὶ ἑπομένως βλάπτει ὅ,τι ἰδῇ καὶ 'τὸν ἀρέσῃ). » Βάσκανον ἔχει τὸν ὀφθαλμὸν (Πλούτ. Συμπ.) «. ||. 'νὰ μὴ σὲ πιάσῃ 'μάτι (φρσ.)! ἴδε Βασκαίνω. ||. 'τὸ φορεῖ διὰ τὸ 'μάτι, (ἢ) ἵνα μὴ 'τὸν πιάνῃ 'μάτι. »Βασκάνιον (»Ἀντὶ βασκανίας, »Ἐπὶ βασκανίας [φθόνου] ἀποτροπῇ) τοῦτο φέρει.

§. (κατὰ μετωνυμ. ἡ τρύπα τοῦ δικτυοῦ, 'ποῦ σχηματίζεται εἰς τὸ πλέξιμον). (ἀπὸ τοῦ) »Ἀμμάτιον (ὑποκορ. τοῦ) »Ἄμμα καὶ Ἄμματος (τὸ), ἀψίς. **maille,** θ.

'Ματιά. »Βλέμμα, ὀμμάτων (ὀφθαλμῶν) ἐπιβολὴ (βολὴ), ῥίψις ὄμματος. **regard; coup d'œil;** §. **œillade,** θ.

'Μάτιαγμα, ἴδε 'Μάτιασμα.

'Ματιάζω (βλάπτω μὲ τὸ 'μάτι μου), Μ. (θὰ) 'ματιάξω (ὁ πθ. πρκ. τῆς μτχ. Ματιαγμένος καὶ 'Ματιασμένος), ῥ. μετ. »Βασκαίνω, καταβασκαίνω, βάσκανον ὀφθαλμὸν ἐπιβάλλω, ἐποφθαλμιάω(-άζω). **fasciner.** ||. ἔφτυσα τρεῖς φοραῖς 'ς τὸν κόρφο' μου, 'νὰ μὴ 'ματιαχθῶ (φρσ.), ἴδε Φτύνω. §. (παρατηρῶ τὸ σημάδι μὲ τὸ 'μάτι μου, ἵνα 'τὸ ἐπιτύχω), ἴδε Σημαδεύω.

Μάτιασμα. »Βάσκανος ὀφθαλμοῦ βολὴ, βασκανία (» Τὸ πήγανον βασκανίας φασὶ φάρμακον εἶναι, » Ἀριστοτ.). **fascination.**

Ματούάλι (τὸ μονὸν, ὅ,που κρατοῦν μὲ τὸ χέρι). »Διόπτρα, Δίοπτρον. lorgnette, θ. lunette, θ ||. 'ματοῦάλια (τὰ διπλᾶ, 'που βάλλων εἰς τὴν μύτην, ἢ σφίγγουν περὶ τὰ μελίγκια). »Διοπτῆρες. lunettes, θ. besicles, θ. conserves, θ. πλ.

'Ματόκλαδον (τὸ), ἴδε 'Ματοτσούναρον.

'Ματοκυλίζω } , ῥ. μετ. »Καθαι-
'Ματοκυλῶ } μάσσω, καθαιμάττω. ensanglanter, mettre tout en sang.

'Ματοκυλισμένος, η, ον. »Αἱμόφυρτος (ἀντὶ) Αἱματόφυρτος, αἱματοσταγὴς καὶ αἱμοσταγής. tout en sang, ἴδε καὶ Κατομματωμένος.

'Ματόνω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. ἴδε Αἱματόνω.

'Ματόπονος (ὁ ἀλλ. Πονόμματος), παθ. »'Οφθαλμία ophthalmie. θ. ||. ἔχω 'ματόπονον. »'Οφθαλμιάω, avoir mal au yeux.

'Ματοστούναρον (κυρ. ἡ τρίχα τοῦ 'ματοφύλλου). »Βλεφαρὶς (ἡ). cil.

'Ματόφυλλον (τὸ δέρμα , ὅ,που σκεπάζει τ' ὀμμάτι· ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ 'Ησύχιος). »Βλέφαρον (Γλέφαρον εἰς τὴν 'Ελλάδα ὀνομάζουν τὸ μέτωπον) , ἔλυτρον (ὀφθαλμοῦ), ταρσός. paupière, θ.

Ματραπάζης (ἴσως ἀπὸ τοῦ) »Μεταπράτης. ἴδε Μεταπουλητής.

'Ματωμένος, η, ον, ἴδε Αἱματωμένος.

Μαυλίζω (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ 'Ησύχ.), ῥ. μετ. »Προαγωγεύω, μαστροπεύω. prostituer.

Μαυλιστὴς (ὁ Τουρκ. Πεζεβέγκης), ίστρια (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ 'Ησύχ.). »Προαγωγὸς, μαστροπός, maquereau, mercure, proxenète, (τὸ θηλ.) appareilleuse.

Μαυράδα, ἴδε Μαυρίλα.

Μαραγάνι (εἶδος σιταριοῦ). »Μελανα(ναι)θήρ. espèce de froment.

Μαυραγκαθιὰ, δ. ἡ θ. »'Ράμνος (ἡ) σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Θεσσαλονίκην). brande, θ. (ὁ σπόρος 'του χρήσιμος εἰς τὴν βαφικὴν , εἶναι τὸ κοινῶς λεγόμενον Δαζιχέρι, κ. Γαλλ. grain d'Avignon ou jaune).

Μαυράδι (μαύρη βούλλα, μαῦρον σημάδι). »Μελάνωμα, μέλαν (»Τὰ μέλανα τὰ περὶ τὰ ὦτα,« Ξεν.), μέλασμα. noircissure, θ. || (ἰδίως τὸ τοῦ 'ματιοῦ, ἀντιθ. τῷ Ἀσπράδι). »Μέλαν τῶν ὀφθαλμῶν (Ἀριστ.), κόρη (σώζεται ἡ λέξις), γλήνη. prunelle, θ. pupille, θ. iris.

Μαυρειδερὸς, ἡ, όν. »'Υπόμελας, ἀμαυρὸς, φαιὸς, μελανωπὸς, κυανόγρους καὶ κυανόχρως-ωτος. noirâtre, ἴδε κ. Μελαχρινὸς κ. §. Σκοῦρος.

Μαυρήτερος, η, ον. »Μελάντερος (»'Η γέρανος, οὖσα τεφρὰ, γηράσκουσα μελάντερα τὰ πτερὰ ἴσχει, »Ἀριστοτ. Ζ'. Γ', 10).

Μαυρίζω, ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) »Ἀμαυρόω (τὸ ὁποῖον παρὰ τῷ 'Ησιόδῳ [Ἔργ. 325.] εὑρίσκεται καὶ χωρὶς τοῦ α) μαυρόω (»'Ρεῖά τέ μιν μαυροῦσι θεοί«). »Μελαίνω. noircir. §. ῥ. αὐτοπ. »Μελαίνομαι. noircir, se noircir.

Μαυρίλα. »Τὸ μέλαν, μελανότης. noirceur, θ. §. »Μελανία. noircissure, θ. ||. (φαίνεται) 'σὰν μιὰ μαυρίλα 'ς τὸν κάμπο'. »"Ωσπερ μελανία τις ἐν τῷ πεδίῳ (Ξενοφ.).«

Μαύρισμα. »Μελάνωσις, μέλανσις, μελασμός. noircissure, θ.

Μαυροκέρασον, 'πωρ. »'Μελανίς. merise, θ. ἴδε καὶ Ἀγριοκέρασον.

Μαυροκίτρινος, η, ον. »'Ωχρόμελας, πελιδνὸς, μολι(λυ)βδόχρους (-χρως), μελάγχλωρος. livide.

Μαυροκόββιδον, 'ψ. ἴδε Γουβίδι.

Μαυροκοῦκκι (ἡ ἀλλ. Μαύρη-μυρωδιὰ, καὶ Τουρκ. Τσουρὲ-ὀτοῦ), ἄρ. »Μελάνθιον (σώζεται ἡ λέξις). herbe aux épices, θ. toute-épice, θ. niel-le, θ. cumin-noir. ||. τὸ ἄγριον—, nielle des champs , barbue, θ. poivrette, θ.

Μαυρομμάτης, α, ικον. »Μελανόφθαλμος, κυανώπης-ῶπις. qui a les yeux noirs.

Μαυροπούλι, π. ἴδ. Ψαρῶνι.

Μαῦρος (ἀντὶ) »Μαυρὸς (τὸ ἴδ. ον

μὲ τὸ) » Ἀμαυρός. » Μέλας-αινα, μελαμβαφής. noir. ||. μαῦρος πίσσα (ἢ) 'σὰν τὴν πίσσα. » Μελάντερος ἠΰτε πίσσα ("Ομηρ.)«. noir comme du jais. §. σκοτεινὸς, (ἐπομ.) ἄγριος, φοβερός. ||. ἡ μαύρη γῆ. » Γαῖα μέλαινα ('Οδ. Α.). ||. ἡ μαύρη θάλασσα. » Πόντος μέλας. ||. ἡ μαύρη ὥρα. » Κῆρα μέλαιναν. §. 'μαῦρος (συνεκδοχ. ὁ Γάϊδαρος, ὅθεν αἱ παροιμίαι:) ζῆσε μαῦρέ μου, 'νὰ φᾷς τριφύλλι. (καὶ) ἐψόφησεν ὁ μαῦρός μου, χορτάρι μὴ φυτρώσῃ, ἴδε Ψοφῶ.

Μαυροσίτι, ἴδε Μαυραγῶνι.

Μαυροτήγανον (μεταφορ.), πάθ. » Ἄνθραξ. charbon.

Μαυροφορεμένος, η, ον. » Μελανειμονῶν, μελανείμων, μελανόστολος (Πλούτ.), κυανόστολος (ποιητ.). vêtu de noir.

Μαυροφρύδης, α, ικον. » Μελανοφρύς, κυανόφρυς. qui a les sourcils noirs.

Μαυρόψαρον, ἰψ. » Κάνθαρος, κοραχῖνος (» Καὶ κοραχῖνον ἐπώνυμον αἴθοπι χροιῇ «, 'Οππ. Α', 133). canthère, ἴδε καὶ Μελανοῦρι.

Μαχαιράδικον (ἐργαστήρι). » Μαχαιροπωλεῖον καὶ Μαχαιροπώλιον. boutique de coutelier, θ. coutellerie, θ.

Μαχαιράκι. » Μαχαιρὶς, μαχαίριον, μαχαιρίδιον. couteau de poche, jambette, θ.

Μαχαιρᾶς. » Μαχαιροποιὸς, μαχαιροπώλης. coutelier.

Μαχαῖρι (τοῦ τραπεζιοῦ, κτλ.). » Μαχαίριον (τὸ ἐπιτραπέζιον. Κλημ. Ἀλεξ.). couteau, coutelas. ||. μαχαῖρι τῆς μέσης (ἢ) τοῦ ζωναριοῦ (τὸ Τουρκ. Χαντζάρι). » Ἐγχειρίδιον, μάχαιρα, παραξιφὶς, παραζωστρὶς, παραμαχαιρίδιον, ἀκινάκης (Περσ.). poignard. ||. εἶνε 'ς τὰ μαχαίρια (φρσ.). » Θανασίμως πρὸς ἀλλήλους διάκεινται (στασιάζουσι). ils sont aux épées et aux couteaux (aux couteaux tirés). ||. ὅσοι φορεῦν μαχαίρι, δὲν εἶν' ὅλοι μάγειροι (ἀπαρ ἐλλακτὸν μὲ τὸ τοῦ κωμικοῦ Φιλήμονος » Μάγειρός ἐστιν οὐκ ἐὰν ζωμήρυσιν » "Εχων τις ἔλθῃ καὶ μάχαιραν πρός τινα «, Ἀθήν. Ζ'), (παροιμ.) » Πολλοί τοι ναρθηκοφόροι, παῦροι δέ τε βάκχοι, (ἢ) » Πολλοὶ θριοβόλοι, παῦροι δέ τε μάντιες ἄνδρες. » Οὐ πάντες ὄρνιθες ἐναίσιμοι. «

Μαχαιριά. » Μαχαίρας (» Μαχαιρίου) πληγή. coup de poignard.

Μαχαιροβγάλτης. » Φονῶν, ἀνθρωποφόνος, τὴν μάχαιραν ἔχων προχειροτέραν τοῦ λόγου. coupe-jarret; ferrailleur.

Μαχαιρόνω, ῥ. μετ. » Τῷ ξίφει (» Τῇ μαχαίρᾳ) πλήττω (παίω). poignarder.

Μάχομαι (σύνηθες μόνον εἰς τὴν μεταφ. σημασ. ἀντὶ τοῦ "Εχω ἀντιπάθειαν, Ἀντιστέκομαι, Κατατρέχω κτλ.), ἴδε Πολεμῶ κτλ.

Μὲ, πρόθ. (ἀποκοπεῖσα ἐκ τῆς) » Μετὰ, (καθὼς φαίνεται ὑπὸ τὰς σωζομένας εἰσέτι φράσεις Μετὰ μένα, μετὰ κεῖνον-νὰ, κτλ. καὶ ἀπὸ τῶν Βυζαντ. διάφορα χωρία. » Μάλαξον κρόκον αὐγοῦ μετὰ ῥοδέλαιον καὶ τὸ βραδὺ θέτε τὸ μετὰ βαμπάκιν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς [Ἱερακοσόφ.]. Συντάσσεται δὲ μὲ αἰτιατ., ἀναλογεῖ μὲ τῶν ἀρχαίων τὰς πρόθ.) » Σὺν, μετὰ, ἐν, διὰ, ἐπὶ, ὑπὸ, κτλ. (μὲ τὰ ἐπιῤῥ.) ἅμα καὶ ὁμοῦ, (μὲ τὰς τροπολογικὰς λεγομένας μετοχὰς, καὶ μὲ τῶν Γάλλ. τὰ μόρ.) avec. §. par, etc. (καὶ σημαίνει 1ον. τὸ Ὁμοῦ, ἢ σχέσιν τινὰ καὶ ἀναλογίαν): αὐτὸς μὲ ἄλλους δύο (τρεῖς, τέσσερης κτλ.), ἴδε Αὐτός. ||. εἰς τὸν πόλεμον τοῦ Μαραθῶνος ἦτον στρατηγὸς ὁ Μιλτιάδης μὲ ἄλλους ἐννηά. » Τῆς ἐν Μαραθῶνι μάχης Μιλτιάδης ἐστρατήγει δέκατος αὐτός. lui dixième. ||. ἔρχεται μὲ διακόσια καράβια. » Ὅτι προσπλεῖ μετὰ νεῶν διακοσίων. ||. 'νὰ ἔβγῃ ἀμέσως μὲ εἰκοσιπέντε καράβια. » Πλεῦσαι τὴν ταχίστην πέντε καὶ εἴκοσι ναυσί. ||. ἐσυμφώνησαν 'νὰ ἔβγουν ἀπὸ τὸ κάστρον, οἱ μὲν φυλακέτο-

ρες μὲ τὰ ἄρματά 'των, οἱ δὲ ἄνδρες μ' ἕνα 'πουκάμισον μόνον, καὶ ἡ γυναῖκες μὲ δυό. »Συνέθεντο τὴν μὲν φρουρὰν ἔνοπλον ἐξιέναι τοῦ φρουρίου, ἄνδρας δ' ἐν ἑνὶ χιτῶνι, γυναῖκας δὲ ἐν δυσί. ||. καλλήτερα 'να ἦνε μὲ τοὺς "Ελληνας παρὰ μὲ τὸν βάρβαρον. » Σὺν τοῖς "Ελλησι μᾶλλον ἢ σὺν τῷ βαρβάρῳ εἶναι. ||. τρώγει πολὺ φαγεῖ' μὲ 'λίγο ψωμί. »'Επεσθίων μικρῷ σίτῳ πολὺ ὄψον. ||. τρώγει τὸ μαῦρο 'ψωμὶ μὲ τῆς ἐλῃαῖς ἢ μὲ τὸ κάρδαμον. » Αὐτόπυρον ἐπ' ἐλαίαις ἢ καρδαμίδι σιτεῖται. ||. ἡ φιλία 'του μὲ τὸν Νικόστρατον. »Τὴν πρὸς Νικόστρατον φιλίαν αὐτοῦ. ||. 'μποροῦσα 'να (ἤθελα) 'πάρω τὰ ἄσπρα μου μὲ τὸ διάφορό' 'τους. »'Εκομισάμην ἂν τὸ ἐμὸν σὺν τόκῳ. ||. καθὼς ἦτον μὲ τὰ φορέματα. » 'Ως εἶχεν αὐτῇ σκευῇ. ||. μὲ τῆς ῥίζαις, (ἢ) μὲ τὴν ῥίζαν. » Αὐταῖς ῥίζαις, αὐτόῤῥιζος, πρόῤῥιζος, πρόῤῥιζα καὶ πρόῤῥιζον (ἐπίῤῥ.), αὐτόπρεμνος, πρεθέλυμνος. ||. ἀφ' οὗ 'τὸ μαζώξουν (τὸ καλάμι), τὸ βάλλουν τὸν χειμῶνα εἰς τὸ ὕπαιθρον (καθὼς εἶνε) μὲ τὴν φλοῦδάν 'του, » "Οταν ξυλλέξωσι, τιθέασιν ὑπαίθριον τοῦ χειμῶνος ἐν τῷ λέμματι«, Θεόφρ. ||. μοιράσθηκε μὲ τὸν ἀδελφόν 'του; » Μεμερισμένος ἐστὶ πρὸς τὸν ἀδελφόν; ||. στόμα μὲ στόμα, ῥάχι' μὲ ῥάχι', κτλ. » Στόμα πρὸς στόμα, κτλ. ||. τὸ ἕνα μὲ τὸ ἄλλο (φρσ.). » "Εν ἀνθ' ἑνός. **l'un portant l'autre; le fort portant le faible.** ||. χρόνον μὲ τὸν χρόνον (φρσ.). » "Ετος πρὸς ἔτος. **année commune.** ||. τί ἔχει 'να κάμῃ αὐτὸ μὲ τὸν λόγον 'που εἶπες; » Τί δ' οὖν τοῦτό ἐστι πρὸς τὸν λόγον δν ἐφησθα (Πλάτ.);« §. (2ον. τὸν Τρόπον ἢ τὴν ὄργαν. Αἰτίαν): ὄχι ('δὲν 'τὸ ἔκαμε) μὲ κακίαν, » Μὴ μετὰ κακίας (, δόξης δὲ μᾶλλον ἁμαρτίᾳ)« Θκδ. ||. ἀδύνατον 'ν' ἀποκτήσῃ τις δύναμιν στερεὰν μὲ ταῖς ἀδικίαις, μὲ ταῖς ἐπιορκίαις ἢ μὲ ταῖς ψευτιαῖς. » Οὐκ ἔστιν ἀδικοῦντα, ἢ ἐπιορκοῦντα, καὶ ψευδόμενον, δύναμιν βεβαίαν κτήσασθαι (Δημοσθ.).« ||. μὲ κόπον ἀποκτῶνται τὰ καλά. »Τὰ καλὰ κόπῳ κτῶνται. ||. (ὁ Δράκων, ἔλεγαν), 'δὲν ἔγραψε τοὺς νόμους 'του μὲ μελάνι, ἀλλὰ μὲ αἷμα. »Οὐ διὰ μέλανος, ἀλλὰ δι' αἵματος γράψαι τοὺς νόμους. ||. μὲ τί τρόπον; » Τίνα τρόπον; » Τίνι τρόπῳ; »"Ον τρόπον; **par quel moyen?** ||. μὲ κάθε τρόπον. » Μεθ' ὁτουοῦν τρόπου (Θουκ.)· » Πάντα τρόπον. ||. μὲ βίαν (Τοῦρκ. μὲ τὸ ζόρι). »Βίᾳ, βιαίως, πρὸς βίαν, βιαζόμενος (-η,-ον, -οι, κτλ.). **par force.** ||. μὲ τιμήν. » 'Εντίμως. **honnêtement; honorablement.** ||. ἐπολέμησαν μὲ πολλὴν δύναμιν. »Πολλῇ τῇ ῥώμῃ μαχεσάμενοι. ||. μὲ τὸ ἴδιόν 'του χέρι. »Αὐτοχειρί. ||. τρώγει μὲ ἄνιπτα χέρια. »Ἀνίπτοις χερσὶν ἐσθίει«, Εὐαγγ. ||. μὲ τὰ 'μάτιά 'του 'τὸ εἶδεν. »Αὐτοψεὶ (»Αὐταῖς ὄψεσιν) ἑωρακώς. ||. μὲ ὀλίγα λόγια, ἴδε Σύντομα. ||. μὲ αὐτὴν τὴν συμφωνίαν, ἴδε Συμφωνία. ||. ἐσήκωσε μὲ στοίχημα ἕνα γάϊδαρον. »"Ονον ἐκ συνθήκης ἦρεν (Ἱπποκρ.).« ||. μὲ ψωμὶ μόνον 'δὲν ζῇ ὁ ἄνθρωπος. »Οὐκ ἐπ' ἄρτῳ μόνῳ ζήσεται ἄνθρωπος (Εὐαγγ.)«. ||. τὰ καλάμια, μὲ τὰ ὁποῖα στυλόνουν τὰ κλήματα. » Τοῖς καλάμοις, ἐν οἷς ἱστῶσι τὰς ἀμπέλους,« Ἀριστοτ. ||. (ὁ Λύσανδρος) ἐκρήμνιζε τὰ τείχη τῶν Ἀθηνῶν μὲ τούμπανα καὶ φλογέραις. »'Υπ' αὐλοῖς καὶ τυμπάνοις τὰ τείχη καθῄρει τῶν Ἀθηνῶν. **au son des flûtes et des tambours.** ||. διαβάζω μὲ τὸ κερὶ (μὲ τὴν κανδῆλαν, κτλ.). » Πρὸς λύχνον ἀναγινώσκειν' » Εἰ τῶν νυκτῶν ὑπ' ἐκείνῳ τῷ λύχνῳ ἀναγιγνώσκοι (Λουκιαν.).« **à la lueur de la lampe.** ||. νὰ περιπατῇ τὴν νύκτα μὲ (τὸ) φανάρι. » Μετὰ λυχνούχου περιπατεῖν τῆς νυκτὸς,« (Ἀλεξ. παρὰ) Πλδ. ||. περπατῶ τὴν νύκτα μὲ τὸ φεγγάρι. »Πρὸς τὴν σελήνην ὁδεύειν. **au clair (à la lueur) de la lune.** ||. καὶ 'να σηκόνεσαι ('ξυπνᾷς) τὸ

πουρνὸ μὲ τὴν καμπάνα'. »Ἕωθέν τε ὑπὸ κώδωνι ἐξανιστάμενος (Λουκιαν. π. τ. ἐπὶ μ. συνόντων).« ||. Ἵνα κάμνῃ τὸν περίπατόν του μὲ τὴν δροσιά'. »Ποιεῖσθαι τοὺς περιπάτους ὑπὸ τὸ ψῦχος (Πολιτ. Ε').« ||. Ἀναιώθει μὲ τὸ γνέψιμον. »Ἀπὸ νεύματος αἰσθάνεται. ||. δανείζω μὲ σημάδι (ἐμανέτι). » Δανείζειν ἐπὶ ὑποθήκῃ. prêter sur gage. ||. μὲ μεγάλο' (βαρὺ) διάφορο'. »Ἐπὶ μεγάλοις τόκοις. ||. δανείζομαι μὲ ὁμολογίαν. »Μετὰ συγγραφῆς δανείσασθαι, « Διόδ. ||. ἐγὼ θέλω σοῦ 'τὸ κατορθώσῃ μὲ ἕνα τι πολλὰ ὀλίγον. » Ἐγώ σοι τοῦτ' ἀπὸ μικροῦ πάνυ ἐθέλω διαπρᾶξαι (Ἀριστοφ.).« ||. πουλῶ μὲ τὴν πήχην. » Πρὸς πῆχυν. à la toise. ||. (καὶ ἐλλειπτ.) ἠμποροῦσες 'να 'τὸ ἀγοράσῃς μὲ τὸ ἴδιον ἔξοδον. » Τῆς αὐτῆς δαπάνης ἂν αὐτὸ ἠγόρασας.« ||. 'νοικιάζω 'σπίτι μὲ τὸν μῆνα (μὲ τὸν χρόνον, κτλ.). » Εἰς μῆνας, εἰς (ἐπὶ) ἐνιαυτὸν, κτλ. au mois, à l'année, etc. ||. ἡ θάλασσα γράφεται μὲ δύο σῖγμα. » Ἐν τοῖς δυσὶ (» Διὰ δυοῖν) σῖγμα τὴν θάλασσαν γράφουσι. ||. χαμωμένον μὲ (ἀπὸ) σουσάμι καὶ μέλι. » Σησάμῳ καὶ μέλιτι (» Διὰ [»Ἐκ] σησάμου καὶ μέλιτος) σκευασθέν. ||. ἐφώναζε κάθε στρατιώτην μὲ τὸ ὄνομά 'του. » Καὶ τῶν στρατευομένων ἕκαστον ἐξ ὀνόματος (ὀνομαστὶ) ἀνακαλούμενος. par son nom. ||. ἔρχεται μὲ τὰ κλάμματα, ἴδε Δακρυσμένος. ||. 'περνοῦσε τὰ γεράματά 'του μὲ κλάμματα. » Διὰ πένθους τὸ γῆρας διάγων. ||. 'τὸν ἐρώτησε τί κρατεῖ μὲ τὰ χέρια 'του. » Ὅ,τι μετὰ χεῖρας φέροι; ἴδε καὶ Εἰς ||. μ' ὅλα ταῦτα, μ' ὅλον τοῦτο, μ' ὅλον ὅτι, ἴδε Ὅλος. ||. (ἐνίοτε, καὶ ἡ χρῆσις εἶνε ἀρκετὰ παλαιὰ, 'λλείπει.) » Τινὲς δαφνέλαιον ἀλείφουσι τὴν κεφαλὴν (Ἱερακοσόφ. Δημητρ.)«, (καθὼς καὶ ἡμεῖς λέγομεν:) Τὸ ἀλείφεις (μὲ) δαφνόλαδον. §. (3ον. Χρόνον). μὲ τὸν καιρὸν καὶ αὐτὸ γίνεται. » Τῷ χρόνῳ. » Μετὰ τοῦ χρόνου (»Οὕτως ἀγαθόν ἐστι μετὰ τοῦ χρόνου βασανίζειν τὰ πράγματα.! « Ἀντιφ. Ἡρωδ.). ||. ἦλθε μὲ τὸν καιρὸν (τὸν ἁρμόδιον δηλ. ἢ τὸν διωρισμένον). » Μετὰ καιροῦ γίγνεσθαι (Θουκ.). « ||. σηκώθηκα μὲ τὰ χαράμματα, ἴδε Χαράμματα. ||. ἐσηκώθήκαμεν (ἐκινήσαμεν διὰ τὸ ταξεῖδι) μὲ ἕνα δυνατὸν βοῤῥῆᾶ'. » Ἄραντες λαμπρῷ (ὑπὸ λαμπρῷ) σφόδρα Σκίῤῥωνι. par. ||. 'ποῦ πᾷς μὲ τέτοια' ψύχρα'; »Ποῖ δὴ σὺ ὑπὸ τηλικούτῳ ψύχει; où allez vous par le froid que fait? ||. ἵνα περιπατοῦν εὐκολώτερα μὲ τὴν δροσιά'. »Ὡς ἂν ῥᾷον πορεύοιντο κατὰ τὸ ψῦχος (Ξενοφ. Κυρουπ. Δ'.).« ||. τὸ πρωῒ θὰ 'τὸν ἐβγάλωμεν μὲ τὴν δροσιάν. » Ἆωθεν δ' ἄμμες νὶν ἅμα δρόσῳ ἔξω οἰσεῦμες (Θεοκρ. Εἰδ. ΙΕ', 132).«

. Μεγαλήτερος (εἰς τὰ Τακτ. γράφεται Μεγαλώτερος: » Τέσσαρας πόρτας μεγαλωτέρας καὶ δημοσίας, παραπόρτια δὲ μικρὰ πλείονα.« »Διὰ τοῦτό ἐστι καλὸν ἵνα ποιῇς καὶ μικρότερα βάνδα καὶ μεγαλώτερα,«), η, ον. » Μείζων, ἁδρότερος, προφερέστερος. plus grand. » Πρεσβύτερος (ὁ μεγαλήτερος κατὰ τὴν ἡλικίαν), μείζων (» Μικρὸν μὲν ὄντα, ἐποιεῖτο αὐτὸν ὁ πατὴρ· μείζω δὲ γενόμενον, ἠτίμαζε,« Δημοσθ. Βοιωτ.). aîné. » Ἀνώτερος (μεταφορ. ὁ κατὰ τὴν τάξιν, τὸν βαθμόν). superieur. ||. εἶμαι μεγαλήτερος.»Τὰ πρεσβεῖα φέρομαι, ὑπερτερέω, προφέρω, ὑπερέχω, πλεονεκτέω. surpasser, l'emporter sur, avoir l'avantage, ἴδε καὶ Περνῶ.

-Μεγαλόλογος, η, ον. » Μεγαλοῤῥήμων, μεγαλήγορος, κομποῤῥήμων, μεγάλαυχος, στομφώδης, ἀλαζὼν, θράσων. bableur, fanfaron, rodomont, bravache, casseur d'assietes (de raquettes).

Μεγαλόνω, ῥ. μετ. »Αὔξω, μεγεθύνω, ἁδρύνω (Θεοφρ.). aggrandir. §. ῥ. ἀμτβτ. αὐτοπ.»Αὔξομαι, ἁδρόομαι, ἁδρύνομαι, (ἐπὶ ἡλικίας) ἀνδρόομαι, μέγας (μείζων) γίγνομαι.

grandir, aggrandir. ||. τί θα κάμουν ἆρά γε, ἀφ' οὗ μεγαλώσουν!. Τί δὴ ἀνδρωθέντες δῆθεν ποιήσουσιν (Ἡροδ.) « ; ἴδε καὶ Μεγαλοποιῶ.

Μεγαλοπιάνομαι, ῥ. μέσ. » Μεγάλων ἐμαυτὸν ἀξιῶ (Πλούτ.), σεμνοποιέω ἐμαυτὸν, σεμνοπροσωπέω, μεγαλοπρεπεύομαι (Νικ. Χρον. ΙΒ', 2), μεγαλίζομαι (»Μαρίη μεγαλίζεται, ἀλλὰ μετέλθοις κείνης, πότνα Δίκη, κόμπον ἀγηνορίης,« Ἐπιγρ.). se donner des airs de grandeur, trancher du grand seigneur, affecter les manières des grands.

Μεγαλοποιῶ, ῥ. μετ. »Αὔξω, αἴρω ἐπὶ μέγα (μεῖζον) τῷ λόγῳ, αἴρω τῷ λόγῳ, μεγεθύνω, μεγεθοποιέω, μεγαλοποιέω (μεταγ.). Δεινόω, δεινοποιέω, τραγῳδέω, ἐπιτραγῳδέω. Μεγαλύνω. exagérer, outrer, amplifier, exalter, relever, aggrandir, charger.

Μεγάλος, η, ον. Μέγας - άλου. πολύς. ἁδρός. grand, considérable. ||. πλέον μεγάλος, ἴδε Μεγαλήτερος. ||. πολλὰ μεγάλος (ἢ ὁ μεγαλήτερος ἀπὸ ὅλους). » Μέγιστος, ἔξοχος, ὑπέρμεγας. ||. ἐγὼ δὲ τότε ἤμουν ἀκόμη μικρός· τώρα δὲ ὅπου εἶμαι μεγάλος: »Τὸ πάροιθεν ἐγὼ δ' ἔτι νήπιος ἦα· νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας εἰμὶ (Ὁμ. Ὀδ. Β. 313, 314)· »Παῖς ἔτ' ἐών. . . . « Νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας ἐσσὶ καὶ ἥβης μέτρον ἱκάνεις (Ὀδυσ. Σ, 216, 217). ||. ἕνα μῆλον παρὰ φύσιν μεγάλον. »Μῆλον ὑπερφυὲς μεγέθει. ||. τόσον μεγάλα καὶ πολλὰ εἶνε τὰ κακὰ ὅσα ἔκαμαν, ἴδε Κάμνω. ||. τὸ καλοκαῖρι ἡ 'μέραις εἶνε πολλὰ μεγάλαις. »Θέρους μήκισται αἱ ἡμέραι. en été les jours sont longs. ||. μεγάλη φωνὴ, ἴδε Δυνατός. ||. μεγάλη ψύχρα. »Κρύος μέγα,«(Λουκιαν.). ||. καὶ εἰς ταῖς μεγάλαις ψύχραις, καὶ εἰς ταῖς μεγάλαις ζέσταις. » Καὶ ἐν ταῖς σφόδρα ψύχεσι, καὶ ἐν ταῖς σφόδρα ἀλέαις, » Ἀρστ. ||. δι' αὐτὸ εἶνε μεγάλη φιλονεικία. » Ἔστι δὲ περὶ τούτου νεανικὴ διαφορά. ||. ὅσον μεγάλαις κεν ἦνε. »Ὀπηλίκαι ποτ' ἂν οὖσαι τύχωσι (Διον. Ἁλικ.).« ||. ὅσον μεγάλα κεν γένουν, ἴδε Ὅσον. ||. μεγάλα λόγια. »Μεγαλοῤῥημοσύνη, μεγαληγορία, μεγαλαυχία, κόμπος, κομποῤῥημοσύνη, στόμφος, στομφώδη (στομφάζοντα) ῥήματα, ἀλαζονεία. ἀλαζόνευμα, νεανίευμα. jactance, θ. hablerie, θ. rodomontade, θ. gasconade, θ. ||. 'να μὴν 'πῶ μεγάλον λόγον (φρσ. θεμελιωμένη εἰς τὴν αἰωνίαν καὶ παγκόσμιον σχεδὸν ἰδέαν τῆς θείας νεμέσεως)! » Προσκυνῶ δὲ Ἀδράστειαν, χάριν οὗ μέλλω λέγειν (Πλάτ.). »Νεμέσεως δὲ μὴ βάλοι βέλος! Ἀπείη δὲ ἡ Ἀδράστεια. » Ἀπέστω φθόνος· » Φίλη Ἀδράστεια (Λουκιαν. Ἑταιρ. Διαλ.). ||. μὴ λὲς μεγάλο' λόγο'. » Νόμους Ἀδραστείας αἰδέσθητι· »Εἰς κόλπον ἀπόπτυσον. ||. συντυχαίνεις μεγάλα λόγια. »Ὑπερμαζᾷς γε, καὶ ἐς τὸν κόλπον οὐ πτύεις (Λουκιαν.)· »Μήποτε, πάμπαν εἴκων ἀφραδίῃς μέγα εἰπεῖν« (Ὀδ. Χ, 87, 88)· »Λίην μέγα εἶπες (Ὀδ. Π, 243)· (λέγει καὶ ὁ Βροῦτος πρὸ τῆς ἐν Φιλίπποις μάχης) »Νέος ὢν ἐγὼ, Κάσσιε, λόγον ἀφῆκα μέγαν« (περὶ οὗ ἴδε τὴν σημείωσιν τοῦ Κοραῆ).

Μεγαλούτσικος, η, ον. »Εὐμεγέθης, εὐαυξής. grandelet, assez grand, ἴδε καὶ Ἀρκετά.

Μεγαλόφωνος, η, ον. » Μεγαλόφωνος, διάτορος, διαπρύσιος (ἢ ἀπὸ τοῦ Ὁμηρ.) Στέντωρ χαλκεόφωνος. qui a une forte (grande) voix.

Μεγαλοφώνως, ἐπ. » Διαπρύσιον, διαπρυσίως, γεγωνείᾳ τῇ φωνῇ, μέγα τῇ φωνῇ (»Καὶ λέγων μέγα τῇ φωνῇ, ἵν' αὐτοῦ κατακούοι,« Πλάτ. Ἐραστ.), διάτορον, ἐξάκουστον, στεντορείως, γεγωνότερον, μεγαλοφώνως. à haute voix. ||. ἐπικαλοῦμαι μεγαλοφώνως. »Ἐπιβοῶμαι (»Θεοὺς ἐπιβοώμενοι«, Θκδ.).

Μεγάλωμα. »Αὔξη, αὔξησις. aggrandissement.

Μεγαλωσιάνος. » Μεγιστὰν-ᾶνος

(κυρ. εἰς τὰ πληθ. Οἱ μεγιστᾶνες.). les grands.

Μεθαυρινός, ή, όν. »'Ο (»'Η, »Τό, » Οἱ κτλ.) μετὰ τὴν αὔριον. celui (celle, ce, etc.) de l'après demain.

Μεθαύριον, ἐπ. »'Ες τρίτην, μετὰ τὴν αὔριον. après demain, le surlendemain. ‖. ἂν κινήσῃς αὔριον τὸ πουρνὸ, μεθαύριον κοντεύεις βέβαια εἰς τ' σπίτι 'μας. » "Ην δ' αὔριον ἴῃς πρωΐ, τῇ ἑτέρᾳ ἂν αὐλίζοιο παρ' ἡμῖν (Ξενοφ. Κυρ.)«.

Μεθοκοπῶ, ῥ. ἀμ. » Μεθύσκομαι, κραιπαλάω, βαπτίζομαι, συμβολοκοπέω οἴνῳ (Γραφ.), συμβολοκοπῶν οἰνοφλυγέω. faire débauche, crapuler. ‖. διότι καὶ 'γὼ εἶμ' ἕνας ἀπ' ἐκείνους 'που μεθοκοποῦσαν ἐχθές. » Καὶ γὰρ καὶ αὐτός εἰμι τῶν χθὲς βεβαπτισμένων (Πλατ. Συμπ.)«.

Μεθυσειὸ καὶ Μεθύσι. »Μέθη, παροινία (κυρ. ἡ ἐκ τῆς μέθης ἀταξία), μέθυσις, κραιπάλη. ivresse, θ. enivrement; crapule, θ. ivrognerie, θ. ‖. ὁ κρόκος (τὸ κραμβολάχανον, τὸ πικραμύγδαλον κτλ.) ἐμποδίζει (κόφτει) τὰ μεθύσι. » Κρόκος (κτλ.) ἀκραίπαλός (ἀμέθυστός) ἐστι (Διοσκορ.). §. » Πότος, κῶμος. débauche (de table), θ.

Μέθυσμα. »Μέθυσις. enivrement.

Μεθυσμένος, η, ον. »Μεθύων, οἰνόληπτος. enivré, ivre, soûl. ‖. εἶνε μεθυσμένος. »Μεθύει. il est ivre (enivré).

Μέθυσος, η, ον (ὁ Τυρκ. Μπεκρής).
Μεθύστακας } » Οἰνόφλυξ-υγος, μέθυσος, οἰνόληπτος, κραιπαλῶν, πάροινος. ivrogne, crapuleux.

Μεθύστρα (συνεκδ. ἡ μεγάλη ἀγηνάδα· διότι, καθὼς 'τῆς χύσουν κρασί, ἐβγάζει τὴν γλῶσσάν 'της), θαλ. » Κόγχη (» Αἵ γα μὰν κόγχαι κεχάναντι ἁμῖν πᾶσαι, τὸ δὲ κρῆς ἑκάστας ἐξέχει, « Σώφρ. Γυναικ. παρ' Ἀθην. Γ'), κόγχος (ὁ), πελωρὶς, κηραμὶς (-μύς). palourde, θ. (εἰς τὰς Ἀθήνας ὀνομάζονται Κωδώνια).

Μεθῶ, ῥ. μετ. » Μεθύσκω, οἰνόω. enivrer, soûler. §. ῥ. μέσ. αὐτοπ. » Μεθύσκομαι, μεθύομαι, οἰνόομαι. s'enivrer, soûler. ‖. εἶμαι μεθυσμένος. »Μεθύω. être pris de vin.

Μελανάδα (τοῦ σώματος ἀπὸ κτύπημα). » Πελίδνωμα, πελίωμα, αἱμάλωψ καὶ μώλωψ (ὅταν ἔχῃ καὶ κοκκινάδα), ὑπώπιον (ἰδιαιτ. τοῦ προσώπου), σμῶδιγξ (ἡ). meurtrissure, θ. contusion livide, θ.

Μελάνη (ἡ). »Μέλαν (τό). encre,
Μελάνι (τὸ) θ. ‖. τὸ μελάνι τῆς σουπιᾶς. » Θολὸς (ὁ Ρλζ. λέγει ὅτι ὀνομάζεται κοινῶς Ὄλὸς καὶ Νολὸς 'δὲν 'τὸ ἤκουσα). le noir de la seiche.

Μελανιάζω, ῥ. μετ. Πελιδνόω, πελιόω, πελιαίνω. meurtrir, rendre livide. §. ῥ. μέσ. αὐτοπ. » Πελιδνόομαι, πελιόομαι (-αίνομαι). devenir livide.

Μελάνιασμα. »Πελίωσις, πελιδνότης, πελιότης. lividité.

Μελανόνω, Μ. (θὰ) μελανώσω (ὁ πθ. πρκ. τῆς μτχ. Μελανωμένος), ῥ. μετ. »Μέλανι μολύνω (ῥυπαίνω, μιαίνω). barbouiller (salir) avec de l'encre.

Μελανός, ή, όν. »Πελιτνὸς (»Πελιτνὸν τὸ βαρβάρως οὕτω καλούμενον μελανόν,« Μοσχόπ. περὶ Σχεδ. 135). livide.

Μελανοῦρι, 'ψ. »Μελάνουρος, μελανουρίς. oblade.

Μελάτον (κυρ. αὐγόν, τὸ μετρίως ἑψημένον). »'Ημιπαγὲς (Ἱπποκρ. περὶ Διαιτ. 'Οξ.). mollet.

Μελαγρινός, ή, όν. »Μελάγχρους -ου, μελάγχρως-ωτος. brun, basané, moricaud (οἰκ.).

Μελαψός, ή, όν. (εἰς τὴν Τοπογραφ. τοῦ Κοραῆ γράφεται Μελαμψός. »Τὸ κρέας τῆς χελώνης ὡς προβάτου ἐστὶ μελαμψόν«), ἴδε Μαυριδερός.

Μέλεγος (εἶδος ἀγριοκουκουναρῆς), ὁ. »Μελία (ἀπὸ ἓν εἶδος 'που στάζει τὸ ἰατρικὸν Μάννα). mélèze.

Μέλει, ῥ. οὐδ. ἀπρ. »Διαφέρει, μέ-

λαμβάνω, σοι, αὐτῷ, ἐκείνῳ, ἡμῖν, κτλ.) importer. ||. 'δέν με μέλει, ἴδε Ἀδιαφορῶ. || μή σε μέλῃ. »Μηδέν σοι μελέτω· »Ἀμέλει (ἐπίῤ.). ||. τί 'μᾶς μέλει; » Τί δ' ἡμῖν μέλει; » Τί πρὸς ἡμᾶς; ||. καὶ θαῤῥεῖς ὅτι μὲ μέλει διὰ τὸ ὄνομα; » 'Εμοὶ δὲ τοὔνομα οἴει διαφέρειν; crois tu que j'attache une grand importance au nom ? ||. καὶ διὰ τὸ καλὸ' τῶν φίλων 'του 'δὲν 'τὸν ἔμελε καθόλου. »Τοῦ δὲ καλοῦ τῶν φίλων μηδὲν ἐντρεπόμενος (Ξενοφ.).«

Μελένιος, α, ον. »Μελίτινος. de miel.

Μέλερη (διὰ τὸ χρῶμά 'της, ἡ) »'Ερυσίβη. ἴδε Καπνιά.

Μελετῶ (ἔχω σκοπὸν, ἢ κατὰ νοῦν), ῥ. ἀμ. »Μέλλω, προτίθεμαι. se proposer, projeter, compter, méditer, faire son compte. §. (ἀναπολῶ τὸ μάθημά μου), ῥ. μετ. »Μελετάω-ῶμαι (Πλάτ. Φαῖδρ.). étudier.

Μέλι. » Μέλι-ιτος (τό). miel, ||. βρασμένος μὲ (τὸ) μέλι. »Μελίεφθος. cuit au miel. ||. γλυκὸς 'σὰν τὸ μέλι. »Μελιηδύς. mielleux. ||. ὅ,τι στάζει μέλι (μεταφορ.). » Μελισταγής, μελίῤῥυτος. doux, mielleux.

Μελίγγι (ἀπὸ τοῦ) »Μῆνιγξ-ιγγος (κυρ. ἡ περὶ τὸν ἐγκέφαλον μεμβράνα). »Κρόταφος. tempe, θ.

Μέλισσα, ἔντ. » Μέλισσα(-ττα). abeille, θ. mouche à miel, θ. ||. ὅλαις ἡ μέλισσαις 'δὲν κάμνουν μέλι (παροιμ.). »Οὐ πάντες ὄρνιθες ἀναίσιμοι, ἴδε καὶ Μαχαίρι. ||. μήτε τὸ μέλι, μήτε ταῖς μέλισσαις(παροιμ.). »Μήτε μέλι, μήτε μελίσσας.

Μελίσσι (κυρ. τὸ μάζωμα καὶ τὸ 'σπίτι τῶν μελισσῶν, καὶ μεταφορ. τὸ ἄπειρον πλῆθος). »Σμῆνος (τό), ἑσμός, μελίσσιον-ττιον (Ἀριστοτ.). essaim.

Μελισσουργός } , π. (εἶνε πάμ-
Μελισσοφάγος } πολλα εἴδη).
»Αἰγιθαλός(-λλός). croque-abeille, guêpier. (ὁ Ἀριστοτ. διακρίνει τρία εἴδη, τῶν ὁποίων τὸ μεγαλήτερον εἶνε ὁ) »Σπιζίας, σπιζίτης, σπίζα, (τὸ ἴσον ἴσως μὲ τὴν) πιπὼ (τοῦ ἰδίου φιλοσόφου). Μέροψ. mésange, ἴδε καὶ Καλογρήτσα καὶ Πίπιζα.

Μελισσόχορτον (ὁ Σχολ. τοῦ Θεοκρ. λέγει ὅτι εἰς τὸν καιρόν 'του ἐλέγετο Μελισσοβότανον), φ. »Μελισσό(ττό)φυλλον, μελίφυλλον, μελίται(ττα)να καὶ μελίκταινα, μελίσεια (Θεοκρ. Εἰδ. Δ', 25), μέλινον. melisse, θ. citronelle, θ. poncirade, θ. ||. — τὸ ἄγριον, φ. »Βαλλωτή, πράσιον τὸ μέλαν.

Μελισσῶνας (ὁ). » Μελισσών. l'endroit qui contient les ruches.

Μέλλει, ῥ. οὐδ. ἀπρ. »Μέλλει. devoir. ||. τί μ' ἔμελλε 'να πάθω! » Τί μοι παθεῖν ἐπέπρωτο (εἵμαρτο, ἀπέκειτο)! quel sort m'était reservé! ||. μὲ μέλλουνται λοιπόν. »"Εμελλεν ὥρα· »Ἀπέκειτό μοι.

Μελόπητα. »Μελικηρίς, μελίκηρον, κηρίον μελίσσειον (Εὐαγγ.). rayon (gateau) de miel.

Μένω (τὸ ἀλλ. Ἀπομένω, προφ. κοιν. Μνέσκω καὶ Μνήσκω), Μ. (θὰ) μείνω, ῥ. οὐδ. καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τριτοπρος. »Λείπομαι, καταλ(ύπο)λείπομαι, περίειμι, μένω (μεταγ.). rester, demeurer. ||. 'να 'τὸ βράσῃς 'ως ποῦ 'ν μείνῃ τὸ 'μισό'. » "Εψειν ἕως ἂν λειφθῇ τὸ ἥμισυ. ||. ὅ,τι μ' ἔμεινε διὰ παρηγορίαν, μοῦ τὸ ὑστέρησεν. »"Ο,τι μοι λοιπὸν ἦν εἰς ψυχαγωγίαν, ἀφείλετο. ||. ἔμεινε 'ς τὸν τόπον(φρασ.), ἴδε Τόπος.||.ἔμεινε δυὸ 'μέραις εἰς τὴν πόλιν. »'Εναυλισάμενος δύο ἡμέρας τῇ πόλει' » "Εμεινε δὲ ἐκεῖ δύο ἡμέρας (Γρφ.). « ||. ἀφ' οὗ δὲ ἔμειναν μονάχοι. » Γενόμενοι δὲ μόνοι κατ' αὐτούς. ||. μᾶς μένει τώρα. »Λείπεται δι' ἡμῖν ἤδη' »Λοιπὸν οὖν ἡμῖν ἐστιν οὐδὲν ἄλλο πλὴν κτλ. (Ἰσοκρ.).« ||. ἐπειδή, ἀφ' οὗ καὶ διὰ τοὺς ὑγιεῖς εἶν' ἐπικίνδυνα τὰ λάθη, ποῦ ἔμεινε πλέον διὰ τοὺς ἀῤῥώστους (φρσ.). »"Οπου γὰρ οὐδὲ τοῖς ὑγιαίνουσιν ἁμαρτάνειν ἀσφαλὲς, σπουδῇ γ' ἂν ἀκίνδυνον ἄνποτε τοῖς κάμνουσι γένοιτο (Γαλην.).« ||. κ' ἂν 'δὲν ἦν' αὐτά, ποῦ ἔμεινε πλέον

τὰ ἄλλα; »Εἰ δὲ μὴ τούτων, σχολῇ γε ἄλλων (Ἀριστ.).« ||. μένω 'πίσω (ἢ) κατόπι. »Ἀπολείπομαι, ὑστερέω, ἐλλείπω, ὑπομένω (»Ἐν δὲ τῷ ὑποστρέφειν αὐτούς, ὑπέμεινεν ὁ παῖς ἐν Ἱερουσαλήμ, « Εὐαγγ.) . **rester en arrière, arriérer.**

Μερὶ (ἀπὸ τοῦ) »Μηρίον (ὑποκορ. τοῦ) μηρός. **cuisse,** θ.

Μεριά. »Μέρος: **endroit, parti.**

Μερίδιον (τὸ ἄλλ. Μερτικόν). »Μερίς, μοῖρα, μέρος (τὸ), μόριον, κλῆρος. **part, portion,** θ. **partage.** ||. δίδω καὶ σένα μερίδιον. »Μεταδίδωμι (»Κοινωνέω) καί σοι τούτου. **faire part.** ||. ἔχει καὶ 'κεῖνος μερίδιον. »Μέτεστι κἀκείνῳ· »Κἀκείνῳ μετόν· »Μετέχει κἀκεῖνος. **il a part, il participe.** ||. δύο μερίδια (ἢ) διπλὸν μερίδιον. »Διμοιρία. ||. τὰ ἐχώρισεν εἰς τέσσαρα (δέκα κτλ.) μερίδια. »Τετραχῆ (»Δεκαχῆ κτλ.) διεῖλε.«

Μερικοί, αἱς, ὰ (εἰς τὸ πληθ. μόνον). »Ἔνιοι, εἰσὶν (καὶ ἐν. ἔστιν) οἳ (αἳ, ἃ, ὧν, κτλ.) (»Ἦν δὲ τῶν σταθμῶν οὓς πάνυ μακροὺς ἤλαυνε, « Ξενοφ.). **certains, quelques.** ||. μερικὰς μὲν πόλεις ἐκυρίευσε, μερικὰς δὲ λεηλατεῖ. »Ἃς μὲν κατείληφε πόλεις, τινὰς δὲ πορθεῖ (Δμ. Π. Στεφ.).« ||. εἰς μερικὰ μέρη. »Ἔστιν ᾗ· »Ἔστιν οὗ.

Μερμῆγκι (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Μυρμῆγκι κτλ.

'Μεροδοῦλι
'Μεροκάματον } . »Ἡμερήσιον (μίσθωμα), ἡμερομίσθιον.
'Μερομίσθι
journée, θ. ||. 'μεροδοῦλι-'μεροφάγι (φρσ.). »Ἡμερόβιος δίαιτα. **vivre au jour la journée (au jour le jour).**

'Μερόνυκτον (ἀντὶ) »Ἡμερόνυκτον (»Μῆνας, ἑβδομάδας, ἡμερόνυκτα, ὥρας, « Τζέτζ. Εἰς Ἡσιόδ. Ἔργ. 613). »Νυχθήμερον, ἡμερονύκτιον (Βασίλ.). **espase de vingt quatres heures.** ||. εἰς ἓν ἡμερόνυκτον (εἰς 24 ὥρας). »Ἐν ἡμέρᾳ τε καὶ νυκτὶ (Ἱπποκρ.).« ||. τριάντα 'μερόνυκτα. »Ἡμέρας τριάκοντα καὶ ἴσας νύκτας (Λουκιαν.).«

'Μερόνω, ῥ. μετ. (ἐκ τοῦ) »Ἡμερόω (κυρ. μωρὸ' παιδὶ ὅταν κλαίῃ). »Μειλίσσω, ἐκμειλίσσω (-ομαι). **apaiser un enfant qui crie.**

Μέρος (τὸ). »Χώρα, χωρίον. **endroit; côté; contrée,** θ.; **partie,** θ. §. **sens,** ἴδε καὶ Τόπος. ||. ἐστάθηκαν, ὁ ἕνας ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος, ἢ ὁ ἄλλος ἀπὸ τὸ ἄλλο. »Στάντες, ὁ μὲν ἔνθεν, ὁ δὲ ἔνθεν. ||. ἀπὸ δυὸ μέρη. »Ἀμφοτέρωθεν, ἑκατέρωθεν. ||. καὶ εἰς τὰ δυὸ μέρη. »Ἑκατέρωθι. ||. εἰς ὅποιον ἀπὸ τὰ δυὸ μέρη. »Ὁποτέρωσε, ὁποτέρωθι. ||. εἰς κἀνὲν ἀπὸ τὰ δυὸ μέρη. »Οὐδετέρωσε. ||. εἰς ὀλίγα (πολλά, μερικά, ὅλα τὰ) μέρη, εἰς κάθε μέρος, κτλ. ἴδε Εἰς ||. εἰς μερικὰ δὲ μέρη τῆς Βαρβαριᾶς εὑρίσκεται καὶ γουρμαδηά. »Τῆς δὲ Λιβύης ἐν τισι μέρεσιν ὁ φοῖνιξ (Θεοφρ. Φυτ. Α΄).« ||. ἐγύρισε πολλὰ μέρη τῆς Εὐρώπης. »Πολλὴν τῆς Εὐρ. ἐπελθών.« ||. εἰς ἄλλο δὲ μέρος ἀναφέρων ὁ Καλλίμαχος ὀνομασίας ψαριῶν, λέγει. »Ἐν ἄλλῳ δὲ μέρει καταλέγων Καλλίμαχος ἰχθύων ὀνομασίας, φησὶν (Ἀθην. Ζ΄)»; ||. εἰς κάποιον μέρος. ἴδε Κάπου. ||. εἰς χίλια μέρη (φρσ. ὑπερβολ. ἀντὶ τοῦ, Εἰς πολλά, παραπολλά, ἄπειρα καὶ ἀμέτρητα). »Μυριαχοῦ. §. (μεταφορ.) ἀπὸ μέρους τοῦ πατρὸς (τῆς μητρός, κτλ.). »Πρὸς (»Τὰ πρὸς) πατρὸς (μητρὸς) κτλ., πατρόθεν (μητρόθεν κτλ.). ||. ὅσον τὸ ἐκ μέρους μου, »Τοὐμὸν μέρος »Τό γ' ἐπ' ἐμοί. **quant à moi.**

Μερσινηά, ὁ. »Μύρρινος (ὁ), μυρσίνη ἢ μυρρίνη, μύρτος (ἡ). **myrthe.**

Μερσίνι (ὁ καρπὸς τῆς μερσινηᾶς). »Μύρτον (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Ἑλλάδα), μυρτὶς (ἡ). **baie de myrthe.**

Μερσίνι, 'ψ. ἴδε Μουρσῦνα.

Μερτικὸν (ἀπὸ τοῦ Μεριτικὸν τὸ τῷ Μερίτῃ ἀνῆκον, τοῦ ὁποίου τὸ θηλυκὸν Μεριτικήν, ὡς ἐπίθετον γεωργουμένης γῆς, ἀναφέρει ὁ Ἡσύχιος ἐκ λέξει Θῆς), ἴδε Μερίδιον.

'Μέρωμα (ἐκ τοῦ) »Ἡμέρωμα (κυρ. τῶν μωρῶν παιδίων ὅταν κλαίουν).

» Μείλιξις. l'action d'appaiser un enfant.

Μέσα (τά). (»Ἔπειτα σκύψην τοῖσι μέσοισι προσβάλλειν, τῷ ἥπατι ἐγχρίμπτοντα,« Ἀρετ. περὶ τῶν καθημερ. νοσ. 1, 5. 125—127), ἴδε Μέση. ‖. πονοῦν τὰ μέσα μου. » Τὴν ὀσφῦν ἀλγέω, καὶ (μονολεκτ.) ὀσφυαλγέω. ‖. πόνος εἰς τὰ μέσα. » Ὀσφυαλγία. mal des reins.

Μέσα, ἐπ. (τοπ.). »Ἔνδον, ἐντός, ἔσω ἢ εἴσω, ἐν, εἰς (μόνον ἐν συνθέσει). dans, dedans. ‖. ἀπὸ μέσα. »Ἔνδοθεν, ἔσωθεν. en (par) dedans, intérieurement. ‖. πλειό' μέσα, ἴδε Παραμέσα. ‖. πολλὰ μέσα. »Ἐσωτάτω, ἐνδοτάτω. très avant dans l'intérieur. ‖. περνοῦσε τὴν σαγίτταν μέσ' ἀπὸ τὸ δακτυλίδι. »Διὰ δακτυλίου τὸν ὀϊστὸν διϊέναι. ‖. ἐπερνοῦσαν μέσα ἀπὸ τοὺς πύργους. »Διὰ τῶν πύργων μέσων διῄεσαν (Θυκ.). on les traversait par leur centre. ‖. τὸ μέσα. »Τὸ ἐντὸς (ἔνδον, ἔσω). intérieur, interne. ‖. γυρίζει τὸ μέσα ἔξω. »Ἐκτρέπεται τὰ ἐντὸς ἐκτὸς (Ἀρετ.). ‖. καθάρισε πρῶτα τὸ μέσα τοῦ πινακιοῦ, ἵνα καθαρισθῇ καὶ τὸ ἔξω. »Καθάρισον πρῶτον τὸ ἐντὸς τῆς παροψίδος, ἵνα γένηται καὶ τὸ ἐκτὸς καθαρὸν (Εὐαγγ.). ‖. τὸ μέσα τοῦ σπητιοῦ (τοῦ καραβιοῦ, τοῦ βαρελιοῦ, καὶ ἐν γένει τοῦ περιέχοντος). »Κύτος (τό), ἐμβαδὸν (τό). capacité.

§. (Χρον.) μέσα εἰς τριάντα ἡμέραις. »Εἴσω τριάκοντα ἡμερῶν (Ἑρμηγ.)«, ἴδε καὶ Εἰς.

Μεσάζων. »Μεσίτης. médiateur, entremetteur. ‖. γίναμαι μεσάζων, ἴδε Μέση.

Μεσάνυκτα (τά). » Μέσαι νύκτες, τὸ μέσον τῆς νυκτός, τῆς νυκτὸς τὸ σταθερώτατον, μεσονύκτιον. minuit. ‖. μεσάνυκτα (ἐλλειπτ. προθ.), ἐπ. » (Τῆς) νυκτὸς ἀκμαζούσης. »Μεσονύκτιον. en plein minuit.

Μέση. » Μέσον. milieu, l'entre deux. ‖. καὶ ὅταν φθάσουν εἰς τὴν μέσην τοῦ γενοῦ. »Γενομένους κατὰ μέσον τὸν πόρον. ‖. εἰς τὴν μέσην τῆς ἀγορᾶς. » Ἐν τῇ ἀγορᾷ μέσῃ (Δημοσθ.). « ‖. βάλλω εἰς τὴν μέσην, ἴδε Βάλλω καὶ Ζώνω. ‖. αὐτοὺς δὲ 'τοὺς ἔβαλεν εἰς τὴν μέσην. »Μέσους δὲ αὐτοὺς ἔταξεν. ‖. »Ὅσα ἔχω 'τὰ βάλλω ὅλα 'στὴ' μέση'. »Ὅσα μοι ἐστίν, ἅπαντα εἰς τὸ κοινὸν ἀποφαίνω,« Ξεν. Οἰκ. Ζ', 13. ‖. ἀπὸ τὴν μέσην, ἴδε Ἀνάμεσα. §. ἡ μέση τοῦ σώματος (ἡ ὁποία καὶ Μέσα, οὐδετ. καὶ πληθ. λέγεται), »Ὀσφῦς-ύος (ἡ), διάζωμα. le milieu du corps. ‖. 'τὸν ἔπιασ' ἀπ' τὴ' μέση'. »Μέσον λαβὼν (περιλαβών). il le prit à fois de corps. §. (μεταφορ.) ἐμβαίνω 'στὴ' μέση' (ἵνα φιλιώσω συμβιβάσω, κτλ.). »Μεσιτεύω. intercéder, intervenir, s'interposer. ‖. ἐβγαίνω 'ς τὴ' μέση' (ἀφ' οὗ ἤμουν πρότου κρυμμένος). » Εἰς μέσον ἰών· »Ἐν τῷ μέσῳ (φανερῷ) ἐμαυτὸν παρέχω. ‖. ἐβγαίνω 'ς τὴ' μέση' (ἀποδείχνομαι ὅτι εἶμαι κακοποιός). »Φωράομαι (κυρ. ἐπὶ κλοπῆς), ἐλέγχομαι, ἐξελέγχομαι. être convaincu. ‖. ἐβγαίνω ἀπὸ τὴν μέσην. »Ἐκ μέσου (»Ἐκ ποδῶν) γίγνομαι (τίθημι ἐμαυτόν)· »Ἐξίσταμαι ἐκ τοῦ μέσου. ‖. ἐβγάζω 'ς τὴ' μέση' (πρᾶγμα κρυμμένον). »Φωράω, ἐλέγχω, ἐξελέγχω. découvrir; convaincre; surprendre. ‖. ἐβγάζω ἀπὸ τὴν μέσην. »Ἀναιρέω ἐκ μέσου (Δημοσθ.)· »Ἐκ ποδῶν ποιέομαι (τίθημι-εμαι)· » Ἀποσκευάζομαι (Ἡρωδ.). s'en défaire.

Μεσημέρι (»Πᾶ δὴ τὺ μεσαμέριον πόδας ἕλκεις; « Θεοκρ. Εἰδ. Ζ'. 21). » Μεσημβρία, μέση ἡμέρα, τὸ μέσον τῆς ἡμέρας. midi. ‖. ἕως τὸ μεσημέρι »Μέχρι μέσου ἡμέρας (Θυκ.)«. ‖. κοιμοῦμαι τὸ μεσημέρι, ἴδε Κοιμοῦμαι. ‖. σηκόνεται ἀπὸ τὸν ὕπνον μεσημέρι (ἢ) τὸ μεσημέρι (ἐλλειπτ. προθ.). »Μεσημβρίας ἐγείρεται. ‖. ἢ μεσημέρι ἂν σηκωθῇς. » Κἂν ἔγρῃ μεσημβρινός. ‖. 'μέρα-μεσημέρι, ἴδε Καταμεσήμερα.

Μεσημεριάζω (ἀπρσ.). »Μεσουρανέω. il se fait midi.

Μεσημέριασμα. »Μεσουράνησις.

Μεσημεριανὸς, ἡ, όν)»Μεσημ-
Μεσημεριάτικος, η, ον)βρινός. de (du) midi.

Μεσιακὸς). ἡ, όν. »Μέσος. moy-
Μεσιανὸς en, du milieu, qui tient le milieu. ||. μεσιακά. »'Εξ ἡμισείας. ||. δουλεύω τὸ χωράφι (δίδω τὰ πρόβατά μου κτλ.) μεσιακά.»(Θής, λέγει ὁ 'Ησύχιος, ὁ) γῆν μεριτικὴν ἐργαζόμενος.« §. ἴδ. Μέτριος.

Μεσίτης. » Μεσίτης, βραβευτής. Προξενητής. mediateur-trice, entremetteur (ὁ τῶν πραγματευτῶν, ὁ αὐτὸς καὶ) courtier.

Μεσοδόκι (τὸ μεγάλο' δοκάρι, ὅπου βάλλεται δίπλα εἰς τὰ κτίρια, ἵνα κρατῇ τὴν πατωσιάν). » Μεσόδμη. entrait.

Μεσόκοπος, η, ον. »Μεσῆλιξ, μεσοκόπος, μεσο(σαι)πόλιος, (μεταφορ.) ἐν μεσημβρίᾳ τοῦ βίου (Συν.). entre deux âges, de moyen âge. ||. μεσόκοπη γυναῖκα. »Μέση καὶ κεκριμένη τῇ ἡλικίᾳ ἤδη (Κέβ. Πίν.)«.

Μεσολάβησις. »Μεσιτεία. entremise, θ. intervention, médiation.

Μεσολαβῶ, ῥ, οὐδ. » Μεσιτεύω, βραβεύω. intervenir, s'interposer.

Μέσον (τὸ), ἴδε Τρόπος. ||. μὲ τὸ μέσον τοῦ τάδε. »Διὰ τοῦ δεῖνος. par le canal (l'entremise, l'interposition) d'un tel.

Μεσότριβος, η, ον, ἴδε 'Μισότριβος.

Μεστόνω, ῥ. μέσ. αὐτοπ. (ἀπὸ τοῦ) »Μεστόω (κυρ. διὰ τοὺς καρποὺς καὶ τὰ γεννήματα). »Ἁδρόομαι, ἁδρύνομαι (»"Ωστε μήτ' ἁδρῦναι τὸν καρπὸν, ἀλλὰ μέχρις ἄνθης μόνον ἀφικνεῖσθαι, « Θεόφρ.), συνίσταμαι. parvenir en pleine maturité.

Μεστὸς, ἡ, ὸν)(ἡ λέξις διεσώ-
Μεστωμένος, η, ον θη μόνον διὰ τὰ γεννήματα, τὰ 'πωρικὰ κτλ.). » Ἁδρὸς, συνεστηκὼς (»'Επιγενομένου δὲ χρόνου, καὶ ὥσπερ ἤδη συνεστηκότων [τῶν κυάμων], « Θφρ.). plein, mûr, mûri.

Μέστωμα (τῶν καρπῶν). » "Ἁδρυνσις (Ἀριστοτ. ἢ Θεόφρ.). maturité.

Μετὰ (προφ. κοιν. Μάτὰ), πρόθ. (Σημαίνουσα, ἐν μὲν συνθέσει, ἑτέρωσιν, ἐπαναδίπλωσιν ἢ μεταβολὴν, ἐν δὲ συντάξει, τὸ ὕστερον τοῦ χρόνου: καὶ εἰς μερικὰς μόνον φράσεις τὸ ὁμοῦ, καθὼς Μετὰ 'μένα, Μετὰ σένα, Μετὰ κεῖνονα, ἀντὶ Μετ' ἐμοῦ, Μετὰ σοῦ, Μετ' ἐκείνου), ἢ Μέ. ||. μετὰ χαρᾶς, μετὰ πάσης χαρᾶς, ἴδε Χαρά. ||. (Ἀπ' αὐτῆς ἐσχηματίσθη κατ' ἀποκοπὴν τὸ μόριον Μὲ), ἴδε Κ α ν ὰ, καὶ "Υ σ τ ε ρ α. ||. μετὰ 20 χρόνους. » 'Ενὸς δέοντος τριακοστῷ ἔτει (Θευκ.)· «"Ενεκεν ἑνὸς δέουσι τριάκοντα ὕστερον«.

Μεταγγίζω, ῥ. μετ. »Ἀγγίζω, μεταγ-(*δι, -μετ) αγγίζω, μεταγγίζω, καταστα μνίζω (κυρ. ἀδειάζω τὸ κρασὶ εἰς βωκάλια). transvaser, reverser, soutirer.

Μετάγγισμα. »Μεταγγισμός. soutirage.

Μετάδοσις (ἡ κοινωνία τῶν θείων μυστηρίων). »Μετάληψις. communion.

Μεταλαβαίνω, Μ.(θὰ) μεταλάβω, ῥ. μετ. (ὡς ἐκ μέρους τοῦ ἱερουργοῦντος). »Μεταδίδωμι τῶν θείων (τῶν ἀχράντων κτλ.) μυστηρίων. communier. §. ῥ.ἀμ. (ὡς ἐκ μέρους τοῦ κοινωνοῦντος).»Μεταλαμβάνω(»Κοινωνέω)τῶν θείων (τῶν ἀχράντων, κτλ.) μυστηρίων, προσέρχομαι (πλησιάζω)τοῖς θείοις (κτλ.) μυστηρίοις.communier, faire ses pâques (ses dévotions, son bon jour).

Μεταλλάζω, ῥ. μετ. »Μεταμφιέννυμι, μεταμπίσχω (Πλάτ.). faire (donner à) changer d'habit. §. ῥ. μέσ. αὐτοπ. »Μεταμφιέννυμαι, μεταμπίσχομαι, μεταβάλλομαι τὰ ἱμάτια (Ξεν.). changer d' habit.

Μετάνοια (ὠνομάσθη παρὰ τῶν 'Εκκλησιαστικῶν ἡ) »Γονυκλισία (ἡ πρὸς ἱκανοποίησιν τῶν ἁμαρτιῶν, ὡς δεῖγμα χριστιανικῆς μετανοίας), πρόπτωσις (Γρφ. Μακκαβ. Β'). génuflexion.

Μετανοιόνω, ῥ. οὐδ. ἴδε Μετανοῶ.

Μετάνοιωμα. » Μεταμέλεια, μεταμελος (ὁ), μετάνοια, μετάγνωσις. repentir.

Μετανοῶ, ῥ. ἀμτβτ. » Μεταμέλει μοι, μεταμέλομαι, μεταγινώ(γνώ)σκω, μεταβουλεύομαι, μετανοέω, γνωσιμαχέω (κυρ. ἐπὶ πολεμούντων). se repentir, ἴδε καὶ Ἀλλάζω. ‖. τὴν ἄλλην ὅμως ἡμέραν εὐθὺς (ὡς ἐν ὥρᾳ) 'τὸ μετενόησαν. »Τῇ δὲ ὑστεραίᾳ μετάνοιά τις εὐθὺς ἦν αὐτοῖς,« Θουκ. ‖. θὰ 'τὸ μετανοιώσῃς (φρε. ἐν εἴδει φοβερισμοῦ). » Οὐ χαιρήσεις. ‖. (σᾶς λέγω βεβαίως ὅτι ὑγλίγωρα) θὰ τὸ μετανοήσετε. »Ἡ τάχ' ὑμῖν φημι μεταμελήσειν« Ἀριστφ. ‖. (εἰς τὴν Ἑλλάδα μεταχειρίζονται καὶ τὸ Μετασῖδα, ἀντὶ τοῦ Μετενόησα).

Μεταξᾶς, ᾶ (ὁ). »Σηρονήματος μεταβολεύς. ouvrier ou negociant en soie.

Μετάξι. » Σηρικὸν νῆμα (Ἀββ. Ὁ Στράβ. 'τὸ ὠνόμασεν ἁπλῶς) Σηρικὸν, μέ(μά)ταξα (Προκοπ. Ἱστορ. Γοτθ.), βόμβυξ-υκος (ὁ). soie, θ. ‖. τὸ φόρεμά 'της ἦτον μετάξι (συνεκδ. ἀντὶ Μεταξωτὸν, ἢ ἀπὸ μετάξι. »Βόμβυξ ἦν τὸ χιτώνιον (Ἀλκίφρ. Ἐπιστ.)« ‖. μετάξι τῆς ἀλεπῆς, φ., ἴδε Νεραϊδονέματα.

Μεταξωτὸς, ἡ, όν. » Σηρικὸν ὕφασμα, ἐσθὴς Σηρικὴ, βομβύκινος, ὁλοσηρικὸν (κυρ. τὸ ὁλομέταξον, καθὼς τὸ Τουρκ. Πεμπεζάρι, τὸ Τζαμφέσι taffetas], τὸ Ἀτλάζι [satin] κτλ.). etoffe de soie, θ.

Μεταπιάνω (ἴδε τὸ ἁπλοῦν), ῥ. μετ. »Συλλαμβάνω, συναντιλαμβάνομαι. prêter les mains (secours), assister, ἴδε καὶ Βοηθῶ.

Μεταπούλημα. »Ἀνά(»Μετά)πρασις, καπηλεία. revente, θ.

Μεταπουλημένος, η, ον. »Παλίμπρατος. revendu, de revente.

Μεταπωλητής-ήτρα(ὁἀλλ.Ματραπάζης). » Ἀνα (»Μετα)πράτης-τρια, κάπηλος (διαφ. τοῦ) μεταβολεὺς, παλιγκάπηλος, παλιμπράτης (Συνεσ. Ἐπιστ.). revendeur, regrattier. ‖. κάμνω τὸν μεταπουλητὴν, (ἢ) εἶμαι μεταπωλητής. »Καπηλεύω, παλιγκαπηλεύω. exercer (faire) le metier de revendeur.

Μεταπουλῶ, ῥ. μετ. » Ἀνα(»Μετα)πιπράσκω, ἀναπωλέω (Πολυβ.), μεταβάλλομαι. revendre.

Μετασάλευμα. » Μετακίνησις. remuement.

Μετασαλεύω, ῥ. μετ. » Μετακινέω. remuer, §. ῥ μέσ. αὐτοπ. ἴδε Σαλεύω.

Μετατοπίζω, ῥ. μετ. »Μεταφέρω, μετακομίζω, μεταβιβάζω, μετατίθημι, μεταίρω, μεθίστημι (κυρ. ἐπὶ πατρίδος, καθὼς καὶ τὸ) μετοικίζω (καὶ τὸ) μετανίστημι. deplacer, transposer, transporter. §. ῥ. μέσ. αὐτοπ. »Μεθίσταμαι, μεταβαίνω, μεταίρω (»Μετῆρεν ἐκεῖθεν,« Εὐαγγ.), μετοικέω, μεταχωρέω, ἐκτοπίζω (Ἀριστοτ.). changer de place. » Μετανίσταμαι (κυρ. ἐπὶ πατρίδος). emigrer.

Μετατόπισμα (ἐνεργ.). » Μετάθεσις, μετακόμισις, μετακομιδή. §. (παθ. ἢ αὐτοπαθ.) » Μετοίκησις, μετοικεσία, μετάβασις, μετάστασις, μεταχώρησις, ἐκτοπισμός. déplacement. »Μετανάστασις (κυρ. ἐπὶ πατρίδος). émigration.

Μεταφύτευμα. » Μεταφυτεία, μεταφύτευσις, μεταμόσχευσις. transplantation.

Μεταφυτεύω, ῥ. μετ. » Μεταφυτεύω, μεταμοσχεύω. transplanter, déplanter.

Μεταχειρίζομαι, Μ. (θὰ) μεταχειρισθῶ (ἀόρ. Μεταχειρίσθηκα, ὁ πθ. πρκ. τῆς μτχ. Μεταχειρισμένος), ῥ. ἀποθ. » Χράομαι. προσφέρομαι, ὁμιλέω. employer, s'en servir, user. ‖. εἰς τὴν Σπάρτην μεταχειρίζονται σιδερένιαν μονέδαν. »Σιδηρῷ σταθμῷ νομίζουσι. ‖. 'να μεταχειρίζεται τὸ ἄλογον καθὼς πρέπει. » 'Ορθότατα ἵππῳ προσφέρεσθαι (Ξενοφ.)«. ‖. (ἐπὶ γυν.) 'τὴν μετεχειρίσθη. » 'Ε-

χρήσατο αὐτῇ. il en jouit, il en abusa.

Μεταχείρησις. » Χρῆσις. usage, emploi.

Μεταχειρισμένος, η, ον (κυρ. φόρεμα), ἴδε Μισότριβος.

Μεταχύνω, ρ. μετ., ἴδε Μεταγγίζω καὶ Ξαναχύνω.

Μέτρημα καὶ Μετρημός. » Κατα(»Δια)μέτρησις, μέτρησις. mesurage. §. »Κατ(»Απ)αρίθμησις. dénombrement, énumération.

Μετρητὰ (κυρ. ἄσπρα). » Κέρμα (τό). (argent) comptant.

Μέτρια, ἐπ. »Μετρίως, συμμέτρως. suffisamment, modiquement, médiocrement. ||. κρέας βρασμένον (ψητμένον) μέτρια. » Μετρίως ἔχον ἑψήσεως (ὀπτήσεως).

Μετριάζω, ρ. μετ. » Ἀνίημι, χολάζω, μετριάζω, θεραπεύω. modérer, tempérer. §. ρ. αμ. αὐτοπ. »Ἀνίεμαι, χολάζομαι, μετριάζω. se tempérer. ||. διότι ἡ ἀλμύρα (τῆς γῆς) μετριάζει, ὅταν ἑνωθῇ μὲ ἀνάλατα πράγματα, εἴτε ξηρὰ εἴτε ὑγρά. »Ἡ γὰρ ἅλμη χολάζεται, μιγνυμένη τοῖς ἀνάλμοις, καὶ ξηροῖς καὶ ὑγροῖς.

Μέτριος, α, ον. »Σύμμετρος, μέτριος, συμμέτρως (μετρίως) ἔχων. modéré, tempéré, médiocre, moyen. §. modique, raisonnable. ||. εἶναι μέτριος. » Μετρίως (»Συμμέτρως) ἔχει· »Μετριάζει.

Μέτρον (πρόφ. καὶ Μέτρος). »Μέτρον. mesure, θ. dimension, θ. §. Ἀριθμός. compte, ἴδε καὶ Λογαριασμός. ||. δίδω μὲ τὸ μέτρον. »Ἀριθμῷ (»Πρὸς ἀριθμὸν) παραδίδωμι· »Διαμετρέω τινί. ||. ἐπαίρνω μὲ τὸ μέτρον. »Διαμετρέομαι (Ξενοφ. ἢ Δημοσθ.). par (en) compte. ||. τὸ ἀσῆμι καὶ τὸ μάλαμμα 'να 'τὸ μοιρασθοῦν ὄχι μὲ τὸ μέτρον, ἀλλὰ μὲ τὸ ζύγι. » Ἀργυρίου δὲ καὶ χρυσίου οὐκ ἀριθμὸν ἀλλὰ σταθμὸν ἔσεσθαι (Πλούτ.). » ||. ὅλα τὰ ἔξοδα καὶ τὰ εἰσοδήματα περιπατοῦσαν μὲ λογαριασμὸν καὶ μὲ μέτρον (μεταφορ.). » Παντὸς μὲν ἀναλώματος, παντὸς δὲ λήμματος δι' ἀριθμοῦ καὶ μέτρου βαδίζοντος (Πλούτ.).« §. (εἶδος μέτρου διὰ τὰ ὑγρά). »Ἀμφορεὺς, χοεὺς καὶ χόος (ἐχωροῦσε 12 κοτύλας ἢ ξέστας 6), μετρητὴς (ἐπαιρνε 12 χόας, ἤτοι 120 λίτρας). métrète, θ. mesure, θ.

Μετρῶ (μονέδαν, ἀνθρώπους, τὸ διηρημένον δηλ. ποσόν. »Μετρᾷ ἢ 'ξαναμετρᾷ, καὶ μετρημοὺς 'δὲν εἶχαν,« Ἄσμα δημοτ.), ρ. μετ. » Ἀριθμέω, κατ(απ)αριθμέω. compter, énumérer, nombrer. ||. 'να μὴ 'ξεύρῃ καθόλου 'να μετρᾷ, οὔτε 'να 'μπορῇ 'να λογαριάζῃ τὴν ἡμέραν καὶ τὴν νύκτα. » Μὴ ἀριθμεῖν τὸ παράπαν εἰδὼς, μηδὲ νύκτα καὶ ἡμέραν διαριθμεῖσθαι δυνατὸς ὢν (Πλάτ. Νομ.). « §. (γῆν, πανὶ, σιτάρι, τὸ συνεχὲς δηλ. ποσόν). » Μετρέω, κατα(δια)μετρέω. mesurer, prendre les dimensions. §.(συνεχῶς. πληρόνω εἰς μετρητὰ, ἢ ἐπὶ χεῖρας, Τουρκ. Πεσίνι). » Καταβάλλω, κατατίθημι, ἀπαριθμέω, εἰσφέρω. payer en argent comptant. ||. κ' ἐγὼ σὲ ὑπόσχομαι, πρῶτα ὁ θεὸς, δι' ὅσα μὲ δανείσῃς, ἢ ἄλλην πολὺ μεγαλητέραν χάριν 'νὰ σὲ κάμω, ἢ τὰ ἄσπρα 'να σοῦ μετρήσω, ἂν 'μπορέσω. » Ἐγὼ δέ σοι ὑπισχνοῦμαι, ἣν θεὸς εὖ διδῷ, ἀνθ' ὧν ἂν ἐμοὶ δανείσῃς, ἢ ἄλλα πλείονος ἄξια εὐεργετήσειν, ἢ τὰ χρήματα ἀποριθμήσειν, ἣν δύνωμαι (Ξενοφ. Κυρπ.).« §. (μεταφορ. ἀντὶ τοῦ Κρίνω, Λογαριάζω, Στοχάζομαι): θὰ 'τὸ μετρήσῃ μεγάλην χάριν, ἴδε Λογαριάζω. ||. ποῖος σὲ μετρᾷ διὰ ἄνθρωπον; ἴδε Ψηφῶ.

Μέτωπον (τὸ ἄλλ. Κούτελον, καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα Γλέφαρον). » Μέτωπον. front.

Μέτωρόν (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Χωρατᾶς, κτλ.

Μὴ (πρόφ. καὶ Μὴν), ἐπ. (ἀπαγορ.). » Μὴ, μὴ οὐ, μὴ οὐχί. ne, ne pas. ||. μὴ λέγῃς τέτοιον λόγον. » Μὴ λέγε· » Εὐφήμει, ἴδε καὶ Λέ-

γῶ. ||. 'δὲν 'μπορῶ 'νὰ μὴ 'τὸν ἐχθρεύωμαι. » Οὐκ ἂν δυναίμην μὴ οὐχὶ μισεῖν. je ne puis m'empêcher de le haïr. ||. ποιὸς ἄνθρωπος 'μπορεῖ, υἱοὺς θεῶν 'νὰ πιστεύῃ, καὶ θεοὺς 'να μὴν πιστεύῃ; » Τίς ἂν ἀνθρώπων θεῶν μὲν παῖδας ἡγοῖτο εἶναι, θεοὺς δὲ μή;

Μηγάρι (προφ. ἢ Μηγάριζ), μόρ. (διστακτ. ἐκ τοῦ) » Μήγάρ (κατὰ πρόσληψιν ἀρχαιοτάτην), ἴδε Μήπως.

Μηλιά, ἡ. » Μηλέα. pommier.

'Μῆλι (τὸ), ἐργ. (χειρουργ.). » Μήλη (ἡ), σμίλη, σμίλιον, καθετήρ. sonde, θ. ||. βάλλω τὸ μῆλι (εἰς τὴν πληγήν). » Μηλόω-ῶ (Ἱπποκρ.). sonder.

Μῆλον, 'πωρ. » Μῆλον. pomme, θ.

Μῆνα (ἴσως ἐκ τοῦ) » Μῶν, = Μήπως (» Μῆνα βουβάλια 'σφάζονται, μῆνα θεριὰ μαλόνουν; « Ἆσμα δημοτ.). est-ce que?

Μῆνας (ὁ). » Μὴν-ηνός. mois. ||. τρεῖς (τέσσαρης, πέντε, κτλ.) μῆνες. » Τρίμηνον (τετράμηνον, κτλ.). trimestre. ||. εἶνε 'ς 'τὸν μῆνά της (ἡ ἐγγαστρωμένη). » Πρὸς (» Ἐπί, » Ἐν) τῷ τίκτειν (τεκεῖν) ἐστιν. elle est à son terme. ||. εἶμαι ὀκτὼ μηνῶν γγαστρωμένη. » Κύω μῆνα ὄγδοον ἤδη, « Λουκ. (Ἑταιρ. Διαλ.). ||. εἶνε τώρα ἓξ μηνῶν. » Καὶ οὗτος ἤδη μὴν ἕκτος αὐτῇ, « Εὐαγγ.

Μηνιάτικον. » Μηνιαῖον (μίσθωμα). mois, ἴδε καὶ Μισθός.

Μήνυμα. » Μετάπεμψις, μετάκλησις. l'action de mander (faire venir), ἴδε καὶ §. Εἰδοποίησις.

Μηνῶ (δίδω εἴδησιν), ῥ. μετ. » Μηνύω. mander, faire savoir à. ||. τοὺς παρεκάλουν δι' ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα τοὺς εἶχον μηνύση ἢ οἱ φίλοι τῶν ἀπὸ τὴν Λακεδαίμονα. » Ἐδέοντο τούτων, ὧν περ καὶ οἱ ἐκ τῆς Λακεδαίμονος αὐτοῖς φίλοι ἐπεστάλκεσαν, « Θκδ., ἴδε καὶ Εἰδοποιῶ. §. (στέλνω καὶ φέρνω τινά). » Μεταπέμπομαι, μετακαλέομαι. mander, faire venir, envoyer chercher. ||. μ' ἐμήνυσαν καὶ 'πῆγα (ἦλθα). » Μετάπεμπτος ἀφικόμην.

Μήπως, ἐπ. (διστακτ.). » Μή, μήτι, μήποτε. de peur, que, si. ||. φοβοῦμαι μήπως. » Δέδια μή. ||. ἐφοβούμουν μήπως ἦτον (ἦνε). » Ἐδεδίειν μὴ εἴη. ||. πρόσεχε ὅμως μήπως σὲ γελάσῃ. » Ἀλλ' ὅρα μή σε διακρούσηται (καὶ ἐλλειπτ.) » Ἀλλ' ὅπως μή σε διακρούσηται. ||. φοβοῦμαι μήπως 'δὲν ἠξεύρομεν. » Δέδοικα μὴ λελήθαμεν. §. ἐπ. (ἐρωτημ.) » Μὴ γάρ; μή τι; μῶν; μή ποτε; est-ce que? ||. μήπως εἶμ' ἐγώ; Μή τι ἐγώ εἰμι (Εὐαγγ.); « est-ce moi?

Μήτε, ἐπ. (ἀρν. ἢ ἀπαγορ.) » Μήτε, οὔτε, μηδέ, οὐδέ. ni. ||. διότι μήτε αὐτὸ 'δὲν εἶν' ὀλίγον. » Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ τοῦτο μικρὸν (Συνεσ.). «

Μητέρα. » Μήτηρ-μητρὸς, τεκοῦσα. mère, θ., ἴδε καὶ Μάννα.

Μητρυιά. » Μητρυιά. belle-mère, marâtre (ἐπὶ κακοῦ).

Μητρυιός. » Πατρυιὸς ἢ Πατρυιός, μητρυιός. beau-père.

Μιά, ἀριθμ. (θηλ. τοῦ Ἕνας). » Μία-ᾶς. une, ἴδε καὶ Ἕνας. ||. μιὰ φορά, ἴδε Φορά. ||. 'ς τὴ' μιὰ' (γιὰ μιά', μὲ μιά'), ἐπ. » Ἀθρόως (-ον), συλλήβδην, διὰ μιᾶς. tout d'un coup (ἀπαράλλακτα 'τὸ λέγουν καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα: Μιᾷ κοπανιᾷ, ὡς ἂν εἴποι τις, μεταφέρων τὴν ἔννοιαν ἐπὶ τὸ ἀρχαϊκώτερον:) » Μιᾷ πληγῇ. §. ἀντων. (ἀόρ.). » Τίς-τινός. une, certaine, ἴδε καὶ Κάποιος.

Μικραίνω, Μ. (θὰ) μικραίνω, ῥ. μετ. » Μι(» Σμι)κρύνω, μειόω, ἐλαττόω, συστέλλω. apetisser, rapetisser, diminuer. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Μι(» Σμι)κρύνομαι, μειόομαι, συστέλλομαι. apetisser, rapetisser. ||. μίκραιναν ἢ 'μέραις. » Βραχύτεραι ἑαυτῶν ἐγένοντο. les jours sont décrus (diminuèrent).

Μικροκάμωτος, η, ον. » Μικροφυής, μικρογλάφυρος, μικρομελής. mignon.

Μικρὸς, ἡ, όν. » Μι(»Σμι)κρὸς, βραχὺς, ὀλίγος. petit.

Μικρότερος, η, ον. » 'Ελάσσων (-ττων), μείων. plus petit. §.(κατὰ τὴν ἡλικίαν). » Νεώτερος, ὑστερογενὴς, ὁπλότερος γενεῇ (ποιητ.). cadet, ἴδε καὶ Μεγαλήτερος.

Μικρούτσικος, η, ον (προφ. καὶ Μικκούτσικος, ἀναλογώτερον ἴσως μὲ τῶν Δωριέων τὸ) » Μικκὸς καὶ Μικκύλης. mignon, ἴδε καὶ Ἀρχετό.

Μίλι (τὸ χειρουργικὸν ἐργαλεῖον), ἴδε Μῆλι.

Μίλι (μέτρον διαστήματος 'Ρωμαϊκὸν, περιέχον συνήθως 1000 σχεδὸν γεωμετρικὰ βήματα, ἑπτὰ-μιση [ὀκτὼ, ὀκτὼ καὶ ἓν τρίτον] στάδια, 14 λεπτὰ τῆς ὥρας περίπου. Τὸ Ἰταλικὸν εἶνε τὸ ἑξηκοστημόριον τῆς Γεωγρ. μοίρας, τὸ 'Ελληνικὸν τὸ 8ον). »Μίλιον (Λατιν.), στάδιον (τὸ 'Ολυμπιακὸν περιεῖχεν 610 πόδας). mill. || ἑκατὸ' μίλια τόπον, ἑκατὸ' μίλια μακρυὰ (φρσ. ὑπερβολ.). »Παρασάγγας ὅλους. à cent lieues.

Μιλιοῦνι, ἀριθμ. »Ἑκατὸν μυριάδες. million. ||. δύο (τρία, τέσσερα, δέκα κτλ.) μιλιοῦνια. » Διακόσιαι (»Τριακόσιαι, » Τετρακόσιαι, » Χίλιαι) μυριάδες. ||. εἴκοσι (τριάντα, σαράντα, ἑκατὸ') μιλιούνια. »Δισχίλιαι (»Τρισχίλιαι, » Τετρακισχίλιαι, Μύριαι) μυριάδες, μυριακισμύριοι. ||. διακόσια (τριακόσια, τετρακόσια, χίλια) μιλιούνια. » Δισμύριαι (»Τρισμύριαι, »Τετρακισμύριαι, »'Εκατοντακισμύριαι) μυριάδες.

Μίμησις. »Ζῆλος, μίμησις. imitation.

Μιμητής. »Μιμητής. imitateur.

Μιμοῦμαι, Μ. (θὰ) μιμηθῶ (ἀόρ. 'Εμιμήθηκα), ῥ. μετ. » Μιμέομαι, ζηλόω. imiter; copier; singer (γελ.); contrefaire (ἐπὶ κακοῦ).

'Μισάδι (εἶδος μέτρου). » 'Ημίτομον καὶ » 'Ημιτόμιον. moitié.

'Μισαποθαμένος, η, ον. »'Ημιθνὴς, ἡμιθνῆς-ῆτος, ἡμίθνητος. demi-mort.«

Μισερὸς (ὁ Τουρκ. Σακάτης. Ὁ Κορ. 'τὸ γράφει Μυσερὸς, καὶ τὸ παράγει ἀπὸ τὸ Μῦσος· πιθανώτερον μὲ φαίνεται ἀπὸ τοῦ "Ημισυς), ἡ, όν. » Πηρὸς, ἀνάπηρος, λελωβημένος, πεπηρωμένος, ἠκρωτηριασμένος. estropié.« » Νώθουρος (κυρ. ὁ ἀνίκανος πρὸς τεκνοποιΐαν). impotent.

Μισερόνω (Τουρκ. Σακατέβω), ῥ. μετ. »Πηρόω, ἀναπηρόω (Πλάτ.), ἀκρωτηριάζω, κολοβόω, αἰκίζομαι, λωβάομαι. estropier.

Μισεῖδι. » Σημεῖον μορφῆς, χαρακτὴρ προσώπου. trait (de visage).

Μισεύω, ῥ. ἀμ., ἴδε Ἀναχωρῶ.

Μισθὸς. » Μισθὸς. paye, θ. salaire, traitement; loyer (ἐργάτου), appointement (ἀξιωματικοῦ κτλ.); pension; gage (δούλου); » Μισθοφορά. solde (στρατιώτου), θ. » Δίδακτρα (αὐτὴ ἡ κατάληξις συνηθίζεται καὶ εἰς πολλὰς ἄλλας μισθοδοσίας) καὶ διδασκάλια (διδασκάλου). honoraires. ||. 'παίρνω μισθόν. » Μισθὸν φέρω (ἢ μονολεκτ.) μισθοφορέω, μισθοδοτέομαι. ||. δίδω μισθόν. »Μισθὸν φέρω, μισθοδοτέω.

'Μισογεννημένος, η, ον. » 'Ημιγενὴς (Θφρ.). à demi mûr.

'Μισοκαμμένος, η, ον. »'Ημίκαυστος, ἡμίκαυτος. à demi brûlé.

'Μισοκοῖλι (τὸ ἄλλ. Μισοβάκελον), (εἶδος μέτρου). »'Ημιμέδιμνος. minot.

'Μισόκοπος, η, ον, ἴδε Μισόκοπος.

'Μισοξουρισμένος, η, ον. »'Ημιξύρητος. à moitié rasé.

'Μισοπνιγμένος, η, ον. »'Ημίπνικτος. à moitié étouffé ou noyé.

'Μισὸς (ἀντὶ "Ημισος, καθὼς εὑρέθη εἰς τρεῖς ἐπιγραφὰς τῆς Φωκίδος. » Καὶ τὸ μὲν ἥμισον ἔστω τᾶς Ἀθάνας, τὸ δὲ ἥμισον ἔστω τοῦ προστάντος, «), ἡ, όν. » "Ημισυς -εος καὶ -ους, -εια, -υ. demi. ||. τὸ 'μισόν. » Τὸ ἥμισυ, τὸ ἡμίτομον. la moitié. ||. 'μισὸ' περισσότερον (τοῦ ὅλου, ὅσο' εἶνε δηλ. καὶ τὸ 'μι-

σὺν ἀκόμη', καθὼς τρία ἀντὶ δύο, ἓξ ἀντὶ τεσσάρων, δεκαπέντε ἀντὶ δέκα, κτλ.). » Ἡμιόλιον (» Ὑποσγνεῖται ἡμιόλιον πᾶσι δώσειν οὗ πρότερον ἔφερον, ἀντὶ δαρεικοῦ τρία ἡμιδαρεικά»). ||. 'μισὸ' στρέμμα, 'μισὴ ὥρα, κτλ. »'ι μίπλεθρον, ἡμιώριον, κτλ. un demi arpent, une demi heure. ||. δυό-μισει 'δραχμαί. » Τρίτον ἡμίδραχμον (Δείναρχ.). ||. ἐξ-ήμισυ τάλαντα. »"Εβδομον ἡμιτάλαντον. ||. ὀκτώ-'μισυ τάλαντα. »"Ενvατον ἡμιτάλαντον (κτλ. εἰς τὸ ἑνικόν, διότι εἰς τὸ πλῆθ. ἀλλάζει ἡ σημασία, παρ. χαρ.): ||. ἕνα-'μισυ τάλαντον. » Τρία ἡμιτάλαντα ('Ηρόδ.). ||. δυό-'μισεῖ' ὠκάδες. » Πέντε ἡμιμναῖα' »Πένθ' ἡμίχοα (Ἀριστοτ.). §. ἕνα βαρέλι κρασί, ὄχι γεμάτον 'ως ἐκάνω, ἀλλὰ 'μισὸν (ἢ) 'ως τὴ' μέση'. »Βίκος οἴνου ἡμιδεής. ||. (εἰς τὰς συνθέσεις ἐκφράζεται εἰς τὸ ἀρχαῖον μὲ τὴν Διά, ἢ μὲ τὸ Ἡμι, καθὼς:) 'μισανοίγω. »Διανοίγω. entrouvrir. ||. μισοφαγωμένος. »'Ημίβρωτος. presque (ou à demi) rongé (mangé), κτλ.

Μισοστιγμή (ἀντὶ Μεσοστιγμή). »Διαστολή, ὑποδιαστολή, ὑποστιγμή, κόμμα. virgule, θ. ||. βάλλω ταῖς μισοστιγμαῖς. »Ὑποστίζω, ὑποδιαστέλλω (τὸν λόγον).

'Μισοτελειωμένος, η, ον. » Ἡμιτελής. qui n'a pas été acheté (accompli), qui n'est fait qu'à demi.

'Μισότριβος, η, ον (κυρ. φόρεμα). »'Ημιτριβής, μεσοτριβής, "χρηστὸς (»Καὶ τὰ ἱμάτια χρηστὰ μεταβάλλεσθαι,« Θεοφρ. χαρ.). (habit etc) usé.

'Μισοφαγωμένος, η, ον. » Ἡμίβρωτος, ἡμιβρὼς-ῶτος. à demi mangé (rongé).

'Μισοφέγγαρον (κυρ. ἔπρεπε 'να ὀνομάζεται ἢ) »'Ημιφαὴς ἢ Ἡμίτομος ἢ Διχότομος ἢ Ἀμφίκυρτος (σελήνη), (ἢ ἄλλ.) ἡμισέληνος. §. (καταχρ. ὅμως ὀνομάζεται ἡ νέα σελήνη, τὸ Μεσοσέληνον, κατὰ τὸ φιλοσόφ. τοῦ Στεφ., ἢ παρὰ τῶν ἀρχαίων) »Μηνοειδής (»Γίνεται γὰρ ἐξ ἀφεγγοῦς μηνοειδής, καὶ κατὰ ἀπόκρουσιν πάλιν ἀπὸ διχοτόμου μηνοειδής,« Κλμ.). croissant. ||. ὡσὰν 'μισοφέγγαρον. » Μηνοειδῶς, ἐν ἡμικυκλίου (τόξυ) σχήματι. en forme de croissant.

'Μισοφούστανον. » Κολόβιον (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Χίον), ἡμιφάριον (Ἀρισταίν.), ἡμιδιπλοΐδιον (Ἀριστοφ. Ἐκκλ, 318), ὑποζύτης, ἐπιγονατίς, ἔγκυκλον. jupe, θ. jupon (τὸ μικρότερον), cotte, θ. cotillon.

'Μισοψημένος, η, ον. »'Ημίοπτος, ἡμίεφθος. à demi cru.

Μιταρηὰ }, ἐργ. (ὑφαντ.) »Ἀρχά-
Μιτάρι } νη(-λη), καῖρος (τὸ), καίρωμα. lisse, θ.

Μιτάρωμα. » Μίτωσις, μίτωμα, καίρωμα. l'action de passer la trame par la lisse.

Μνῆμα (τὸ). »Τάφος, μνῆμα, μνημεῖον, τύμβος (ποιητ.), σῆμα (ποιητ. κυρ. ἡ κολώνα 'που ἔστηναν εἰς τοὺς τάφους διὰ σημάδι). tombe, θ. tombeau, sepulcre.

Μνήσκω (τὸ ἄλλ. Μνέσκω), ῥ. οὐδ., ἴδε Μένω.

Μόδι (ἐκ τοῦ) » Μόδιος (εἶδος μέτρου), ἴδε Κοιλόν.

'Μοιάζω, ῥ. οὐδ., ἴδε 'Ομοιάζω.

'Μοιάξι(ει)μον. »'Ομοιότης, ἐμφέρεια, ἔμφασις. ressemblance, θ.

Μοῖρα, ἴδε Τύχη. ||. ἦτον τῆς μοίρας μου, ἴδε Γραπτὸν καὶ Μέλλω. ||. μαύρη μοῖρα (μεταφορ. ἡ κακὴ καὶ ἐναντία, ἀπαράλλακτα μὲ τοῦ Ὁμήρου τὸ) »Μέλαινα κήρ. §. (συνεκδοχ. τὸ προφήτευμα τῆς καλῆς ἢ κακῆς μοίρας, ὅθεν) 'νά σε 'πῶ τὴ' μοῖρά' σου. »Μοιρολογέω-ομαι(Γλωσσαρ.).

Μοιράζω, ῥ. μετ. »Διανέμω, διαδίδωμι, νέμω, μερίζω, διαμερίζω (Εὐαγγ.). partager; distribuer, répartir, départir, faire le partage; dispenser. ||. μοιράζω μὲ λαχνόν. » Διακληρόω. distribuer au sort, adjuger par la voie du sort. ||. μοιράζομαι (μὲ ἄλλον ἕνα τι), ῥ. μέσ. »Μερίζομαί τι πρός τινα, νέμομαι

(Δημοσθ. Φορμ.). ‖. 'τὸ μοιράσθηκαν μὲ λαχνόν. »Διεκληρώσαντο.« ‖. (τί ἔκαμε); μοιράσθηκε μὲ τὸν ἀδελφόν 'του τὴν κατάστασίν 'τους, ἢ 'τὴν ἔχουν μαζῆ; »Μεμερισμένος ἐςὶ πρὸς τὸν ἀδελφὸν, ἢ κοινὴ οὐσία ἐστὶν αὐτοῖς (Δημοσθ.); « ‖. 'να 'τὰ μοιρασθῶμεν ἴσια. »Ἰσομοιρεῖν ἡμῖν αὐτῶν (Δημοσθ.).

Μοιράσι, ἴδε Κληρονομία.

Μοιρασιά) » Διανομὴ, νέμησις
Μοίρασμα) (»Διαφορᾶς αὐτοῖς γενομένης ἐν τῇ νεμήσει τοῦ χωρίυ,« Ἰσαῖ. Ἀςυφ.), νομὴ (Δημοσθ. Φορμ.), διανέμησις, διάδοσις, μερισμὸς, διαμερισμὸς (ὁ Πολυδ. 'δὲν 'τὸ ἐγκρίνει). partage, distribution, repartition, dispensation. ‖. μοίρασμα μὲ λαχνόν. » Δια(» Ἐπι)κλήρωσις. distribution par la voie du sort. ‖. μοίρασμα κρέατος. »Κρεωδαισία, κρεανομία. ‖. μοίρασμα γῆς. »Γεωδαισία (κτλ. κατ' ἀναλογίαν).

Μοιραστής. » Διανομεύς. distributeur, dispensateur.

Μόλεμμα (κυρ. τὸ τῆς πανούκλας). »Μόλυσμα λοιμικόν. contagion, pestilence.

Μολεμμένος, η, ον. »Λοιμώττων. pestiféré, empesté, contaminé.

Μολεύω. (κυρ. ἐπὶ πανούκλας), ῥ. μετ. » Λοιμεύω. empester, contaminer, infecter.

Μόλις, ἐπ. »Μόλις(της). à peine. ‖. μόλις καὶ μετὰ βίας » Ὑπὸ βίας καὶ μόλις (Πλουτ. Ποπλικ.).« ‖. μόλις ἔχομεν φθάσει εἰς τὴν Τροιζῆνα καὶ 'μᾶς πιάνει μιὰ ἀῤῥώστια, ἴδε Ἀκόμη'.

Μόλωμα. »Ἐνδόμησις, πρόσχωσις.

Μόλος. »Προκυμαία, προκύμαιον. môle.

Μολόνω, ῥ. μτβτ. » Προσχωννύω (-χώννυμι).

Μολόχα, φ. »Μαλάχη καὶ μολόχη. mauve, θ.

Μολυβάκι. »Μολύβιον, μολιβίδιον. un petit morceau de plomb.

Μολυβένιος, α, ον. » Μολύ(λι)βδινος, μολυ(λι)βδοῦς(-δοῦς). de plomb, qui est fait de plomb.

Μολυβήθρα (τῆς κανδήλας). ἴδε Φιτρί. §. (τὸ μολύβι τῆς βόλτας). »Μολύ(λί)βδαινα, μολυβὶς καὶ μολυ(λι)βδίς. masse de plomb qu'on attache à la ligne (de pêcheur).

Μολύβι, μέταλλ. » Μόλυ(λι)βδος καὶ Μόλυ(λι)βος. plomb. §. (συνεκδοχ. τοῦ τουφεκιοῦ), ἴδε Βόλι.

Μολυβοκόνδυλον, »Χρωστὴρ-ῆρος (ὁ), (ὁ Ἰουλιανὸς ἔχει:) χρωστὴρ μόλιβος, (ὁ ἐπιγραμματοποιὸς Φίλιππος 'τὸ ὠνόμασε περιφραςικῶς) »Γυρὸν (ἄλλοῦ 'τὸν εἶπε Κυκλοτερῆ) κυανέης μόλιβον σημάντορα γραμμῆς«, γραφὶς, ὑπογραφὶς, γραφεῖον. crayon. ‖. οἱ διδάσκαλοι, ὅσα παιδιὰ 'δὲν εἶν' ἀκόμη' καλοσυνηθισμένα 'ς τὸ γράψιμον 'τὰ κάμνουν ἀράδες μὲ τὰ μολυβοκόνδυλον. » Οἱ γραμματισταὶ τοῖς μήπω δεινοῖς γράφειν τῶν παίδων ὑπογράψαντες γραμμὰς τῇ γραφίδι (Πλατ. Πρωταγ.).« (Σημ. Ἡ τοιαύτη ὅμως ὑπογραφὴ πιθανὸν ὅτι ἐγίνετο μὲ σουβλερόν τι ἐργαλεῖον, [καὶ τοιαύτη τῷ ὄντι ἦτον ἡ γραφὶς,] τὸ ὁποῖον ἀντὶ 'να χρωματίζῃ, ἐχάραζε μᾶλλον τὰς γραμμὰς, ὅθεν ἀναλογεῖ περισσότερον μὲ τὸ 'δικόν 'μας Χαράκωμα).

Μολυβόνω (σκεπάζω μὲ μολύβι), ῥ. μτβ. »Μολυβδόω. plomber, garnir de plomb.

Μολυβδοσκέπαστος, η, ον. »Μολυβδωτός. plombé, garni de plomb.

Μολυβόχωμα, όρ. »Μολύ(λί)βδαινα. plombagine, θ. molybdène, θ. crayon. 2) (τὸ μουρτεσέγκι) » Λιθάργυρος, κύανος (Ὅμ. Ἰλ. Λ, καὶ Παυσ.). litharge, θ. glette, θ.

Μολυβωτός, ή, όν, = Μολυβοσκέπαστος.

Μοναξιὰ (ἡ κατάστασις τοῦ μεμονωμένυ. Ὁ Εὐςάθ. [Ἰλ. Λ'.] προσπαθεῖ 'να δικαιολογήσῃ τὴν λέξιν, συνήθη εἰς τὸν καιρόν του). »Μονήρης βίος (δίαιτα), μόνωσις, μοναυλία, μονὰς ἐρημία (Εὐριπ. Φοιν.). vie solitaire. §. (συνεκδοχ. ὁ μεμονωμένος τόπος). » Ἀναχώρησις, ἀνα-

μεμονωμένος τόπος. solitude, f. retraite, f.

Μοναστηράκι »Μονύδριον. (μεταγ.). petit couvent.

Μοναστῆρι (προφ. κοιν. Μαναςῆρι). ».Μονὴ, μοναστήριον (μεταγ.). couvent, cloître; monastère.

Μοναγά. ἐπ. » Μοναχῆ (Ξενοφ.), μοναχοῦ (Πλατ.). seulement, ἴδε ᾗ Μόνον.

Μοναχικὸς, ἡ, όν. »Μονήρης, μονώτης, μοναχὸς (Διοδ. Σικελ.), μονὰς (ποιητ.).solitaire, détaché. ||. 'σπίτι μοναχικὸν (μὴ συνεχόμενον δηλ. μὲ ἄλλα). »Περιάμφοδος (»Διάλαυρος) οἰκία. maison isolée. ||. καΐκι μοναχικὸν (δηλ. ὄχι μὲ ἄλλους μαζῆ). » Ἰδιόστολον πλοῖον.

Μοναχὸς (προφ. κοιν. Μονάχος), ἡ, όν. » Μόνος. seul. §. unique. ||. μοναχός μου (σου, 'του), μοναχή μου (σου, 'της), μοναχό' μας (σας, 'τω), μοναχοί(αίς, ά)μας(σας, 'τως ἢ 'των). »Αὐτὸς (ἡ,-ὸ,-οἱ,-αἱ, ὰ), αὐτόματος. de soi même, de son propre mouvement. (Μὲ τὸ Αὐτὸς ἐκφράζονται εἰς τὸ ἀρχαῖον καὶ τὰ σύνθετα, καθώς: Αὐτοδίδακτος, Αὐτοκίνητος, Αὐτόκλητος κτλ.), ἴδε καὶ Ἴδιος. ||. σκοτώθηκε μοναχός 'του (μὲ τὸ χέρι 'του δηλ.). »Αὐτὸς ἑαυτὸν διεχρήσατο. »Αὐτὸς ἑαυτῷ χεῖρας προσήνεγκεν· »Αὐτόχειρ ἑαυτοῦ ἐγένετο· »Αὐτοχειρὶ (» Αὐτοχειρίᾳ) ἀπώλετο. il s'est tué de sa propre main. ||. δουλεύω μοναχός μου. »Αὐτουργέω. ||. μ' ὅλον ὅτι ὁ Ἰησοῦς 'δὲν ἐβάπτιζε μοναχός 'του, ἴδε Αὐτός. ||. διότι ἐκεῖνο, 'ποῦ ἐφωνάζετε ὅλοι σας, τώρα ἔγινε μοναχό' του. » Νυνὶ γὰρ, ὃ πάντες ἐθρυλλεῖτε, γέγονεν αὐτόματον. ||. αὐτὸ ἤθελε γένη μοναχό' τω. »Ἀπὸ τοῦ αὐτομάτου ἂν ἡμῖν τοῦτο ἐγένετο, ἴδε καὶ 'Ε γ ώ.

Μοναχοκόρη. » Μονογενὴς θυγάτηρ, (εἰς τὰς Ἀθήνας ἐλέγετο καὶ) ἐπίκληρος καὶ ἐπίδικος (διότι ἐκρίνοντο οἱ συγγενεῖς 'της παιδὸς 'να 'την πρωτοπάρῃ καὶ μάλιστα ὅταν εἶχε πλουσίαν κληρονομίαν.). fille unique.

Μοναχοϋιός. »Μονογενὴς υἱὸς (,τὸν ὁποῖον ὁ Ὅμηρος ὀνομάζει Μοῦνον τηλύγετον). fils unique.

Μονήμερα (τὴν ἴδιαν ἢ εἰς μίαν ἡμέραν), ἐπ. »Αὐθημερὸν, μονήμερον (»Ταῦτα μονήμερον τὸν χρησάμενον ἀναιρεῖ,« Ἀφρικ. |τὸ ὁποῖον ὁ Νίκανδρος ἐξέφερε ποιητικώτερον :| »Ἐν δὲ μονήρει ῥηϊδίως ἀκτῖνι βαρὺν κατεναίρεται ἄνδρα,« Ἀλ. 400). le même jour, dans un seul jour.

'Μονοιάζω,ῥ. οὐδ ,ἴδε 'Ομονοιάζω.

'Μόνοιασι' / 'Μόνοιασμα }, ἴδε 'Ομόνοια.

Μονοκόκκαλος, η, ον. »Μονόςεος. qui n'a qu'un seul os.

Μονοκόμματος, η, ον. »Μονήλατος. fait d'une seule pièce, (Παρβλ. Ἀτόφυες).

Μονοκονδυλιά. » Μονογράμματον. monogramme.

Μονοκοῦπι. » Μονῆρες (πλοῖον), κέλης, δίκωπον, δίσκαλμον (κελήτιον), ἀκάτιον ἀμφηρικὸν (Θκδ. Α', 67). esquif, batelet (qui n'a qu'une paire de rames).

Μονομιᾶς, ἐπ. (τροπ.), ἴδε Μιὰ (εἰς τὸ ||. 'ς τὴ' μιά').

Μόνον (προφ. κοιν. Μόναι) , ἐπ. » Μόνον , μόνως, μοναχῶς. seulement. ||. ὄχι μόνον. »Οὐχ ὅπως, οὐχ ὅτι. ||. μόνον ὅτι 'δέν. »Μονονοὺχ ἢ »Μονονουχί. ||. μὲ τοῦτον μόνον τὸν τρόπον. » Οὕτω μόνως, (ἢ) » Μόνως οὕτως, « Πλάτ. ||. διότι κατ' αὐτὸν μόνον τὸν τρόπον ἠμπορεῖ νὰ ἦνε βεβαία ἡ εἰρήνη. »Οὕτω γὰρ ἂν εἴη μόνως εἰρήνη βεβαία,« Ξεν. il n'y a que de cette manière que. §. σύνδ. (αἰτιολ.). »Ἀλλὰ γὰρ, κτλ. car. ||. θὰ πεινάσῃς, μόναι σήκω. » Πεινήσεις, ἀλλ' ἐγείρου (Ἀριστοφ. Πλ.).«

Μονόξυλον (πλοῖον). » Μονόξυλον. (Ἀριστοτ. Ζ. δ', 8. » Ἢ διὰ μικρῶν πλοιαρίων τῶν λεγομένων μονοξύλων,« Λέων Τακτ.), αὐτόξυλον(»Λεμβάδιόν τι ἀναβὰς, ὁποῖα πρὸς ταῖς ἀκταῖς ἐνταῦθα διασαλεύει αὐτόξυλα,« Ἰωάνν., Κίναμ.), αὐτοφυὲς (ἀκάτιον κτλ.). canot.

Μονοπάτι (ἡ λέξις ἀναφέρεται εἰς τὰς Πανδέκτας καὶ εἰς τὰ Τακτ. τοῦ Λέοντος· »Τὰς δὲ δημοσίας ὁδοὺς ἢ τὰ μονοπάτια μὴ ἀποκλειέτωσαν, ἀλλ' ἀνεῳγμένα ἔστωσαν,«). »Ἀτραπὸς (ἡ), τρίβος (Ξενοφ.), πάροδος. sentier, défilé.

Μονοπόδαρος, η, ον. » Μονόπους. qui n'a qu' un pied.

Μονόπετρος, η, ον (κυρ. δακτυλίδι). »Μονόλιθος. solitaire.

Μονοπρόσωπον (εἶδος κεντήματος, τὸ ἐναντίον τοῦ Ἀναιβατόν). »"Ετεροποίκιλτον. brodé d'un seul côté.

Μονοῤῥοῦφι, ἐπ. »Ἀμυστὶ, ἀπνευστὶ, ἀθρόως, χανδὸν, Σκυθῶν (Θρᾳκῶν) δίκην, τὸν Σκυθικὸν (Θρᾳκικὸν) τρόπον. d'un trait, d'un seul trait, tout d' une tire (d' un coup), d' une haleine. §. (μεταφορ.) ἐκοιμήθηκα τρεῖς ὥραις μονοῤῥοῦφι. »Τρεῖς ὥρας συνεχῶς ὑπνώσας. tout d'un somme, sans débrider.

Μονὸς (ἀπ' ἐναντίας τοῦ Διπλὸς), ή, όν. »Ἁπλοῦς, μονομερής. simple. §. (ἀπ' ἐναντίας τοῦ Ζυγός). » Περιττός. impair. ‖. μονὰ ἢ ζυγὰ (εἶδος παιγνιδιοῦ τὸ ὁποῖον εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Σχολ. τοῦ Ἀριςοφάν. [Πλοῦτ. 817] ἐλέγετο. »Ζυγὰ ἢ ἄζυγα). »Ἀρτιασμὸς, ἀρτιάζειν (τὸ). pair ou non. ‖. παίζω ζυγὰ-ἢ-μονά. » Ἀρτιάζω (»Ἀρτιάζομεν, ἤγουν παίζομεν ἄρτια ἢ περισσά..., ὅπερ ἐν τῇ συνηθείᾳ Ζυγὰ ἢ ἄζυγα λέγομεν,« Σχολ. Ἀριστοφ. Πλ. 817). jouer à pair ou non.

Μονόφθαλμος (ὁ χυδ. Γκαβός). »Ἑτερόφθαλμος, μονόφθαλμος, (καὶ περιφρ.) »Μὴ ἀκεραιούμενος τὴν συζυγίαν τῶν ὀφθαλμῶν (Εὐσταθ.) «. borgne.

Μονόχορδη (λύρα), ὀργ. (μουσ.). »Μόναυλος λύρα, μονόχορδον. trompette marine, f.

Μοράκι (προφ. καὶ Ἀμοράκι), κ. ἴδε Βατόμουρον.

Μόρικος, η, ον (χρῶμα). »Πορφυροῦς-οῦ (ὁ βαθύτερος ἢ) μελανοπόρφυρος (»Πορφυροῦν ἀντὶ τοῦ μέλαν. 'Ἐοίκασι γάρ πως ἄμφω τὰ χρώματα, ἐπεὶ ἐγγύς μελανίας ἐστὶ καὶ τὸ πορφυροῦν,« Εὐσταθ. Ἰλ. Α', 482), ἰσοβαφὴς (ὁ ἀνοικτότερος), (μόρικον ὑποθέτω καὶ τὸ) Ἀμόργινον (χρῶμα, διὰ τὸ ὁποῖον τόσον ἐφιλονείκησαν οἱ λεξικογράφοι. Πιθανώτατον ὅμως ὅτι ἡ λέξις ἂν δὲν ἦνε ἡ αὐτὴ, ἔχει ὅμως μεγίστην συγγένειαν μὲ τὸ) »Μόρυχος (ἐπίθ. τοῦ Διονύσου εἰς τὴν Σικελίαν, τοῦ ὁπ. τὸ πρόσωπον ἄλειφαν μὲ τρύγα· ὡς σημειωθῇ ἐν παρόδῳ, ὅτι καὶ τὸ κοκκινόστικτον τοῦ Σύλλα πρόσωπον σατυρίζοντες οἱ Ἀθην., ἔγραφαν: »Συκάμινον ἔσθ' ὁ Σύλλας«). purpurin (ἄνθος κυρ.), violet, ἴδε καὶ Βυσσινός.

Μοσχάγκαθον, φ. »Ἄκαρνα, ἀτρακτυλίς. chardon benit.

Μοσχαράκι. » Μοσχάριον. petit veau.

Μοσχαρήσιος, α, ον (κρέας κυρ.). »Μόσχειος. de veau.

Μοσχάρι (προφ. κοιν. Μουσκάρι), ζ. (ἀπὸ τοῦ) » Μοσχάριον (Γραφ. ὑποκορ. τοῦ) μόσχος. veau.

Μοσχάτον (κρασί). »Ἀνθοσμίας (οἶνος). (vin) muscat. ‖. σταφύλι μοσχάτον, ἴδε Μοσχοστάφυλον.

Μοσχοβολῶ, ῥ. οὐδ. »Μύρου ἀπόζω, ἥδιστον ἀπόζω, θεσπέσιον οἷον ὄζω, εὐωδιάζω, μυρίζομαι ('Ηλιόδ.). parfumer, sentir bon.

Μοσχοβότανον (ἔκρινα εὔλογον 'να ὀνομάσω κοινῶς τὸ Τουρκ. ἰνδρισαχί), φ. »Γεράνιον (τὸ εὔοσμον), καρδάμωμον. géranium musqué.

Μοσχοθυμίαμα (τὸ Τουρκ. Μεντζουβί), ἄρ. » Στύραξ-ακος (ὁ) (ἴδε Στράβ. Βιβλ. ΙΒ'). benjoin (συγχέεται μὲ τὸ) sto(sty)rax.

Μοσχοκάρυδον, ἄρ. »Κάρυον (βασιλικὸν, μυρεψικὸν, Περσικὸν), (ἡ λέξις Μοσχοκάρυον, εἶνε μεταγ.). noix muscade.

Μοσχοκάρφι, ἄρ. (ἡ λέξις μὲ φαίνεται πολὺ προσφυεστέρα παρὰ τὸ) » Καρυόφυλλον. (ἴσως εἶναι καὶ τὸ) » Καρπίον (τοῦ Κτησίου). clou de girofle. §. (εἰς τὴν Κωνσταντινού-

πολιν ὠνομάσθη, διὰ τὸ σχῆμα καὶ τὴν εὐωδίαν τῶν ἀνθέων 'του, καὶ τὸ δένδρον) azedarah (ἐκ τοῦ γένους τῆς Μελίας).

Μοσχολίβανον, ἄρ., ἴδε Μοσχοθυμίαμα.

Μοσχολούλουδον, ἀνθ. ambrette (des jardins), fleur du grand seigneur. (Εἰς μερικὰ τῆς Ἑλλάδος μέρη ὀνομάζουν καὶ τὸ ἄνθος τῆς Γαζίας, ἴδε τὴν λέξιν).

Μοσχομυρίζω, ῥ. οὐδ. ἴδε Μοσχοβολῶ.

Μοσχομυρωδάτος, η, ον, ἴδε Μυρωδάτος.

Μοσχομυρωδιά, ἴδε Μυρωδιά καὶ Μυρωδικόν.

Μοσχοπόντικον, ζ. » Ἰκτὶς ἡ Ἰνδικὴ (ἡ μοσχοφόρος). rat musqué.

Μόσχος, ἄρ. »Μόσχος (ἡ λέξις εἶνε νέα). musc.

Μοσχοσίτι, φ. » Αἰγόκερας (τὸ), βούκερας (τὸ), τῆλις-ιδος ἢ-εως (ἡ)· (ὁ Βενδότης λέγει ὅτι ὀνομάζεται κοινῶς καὶ Τιντηλῖνα). fenugrec.

Μοσχοστάφυλον, 'πωρ. »(ἴσως ἡ) Βασιλικὴ ἄμπελος (τοῦ Πλινίου), μυροστάφυλον (Γεωπον.). raisin muscat.

Μοῦ, ἀντων. (πρωτότ. Α', προσώπου), ἴδε 'Εγώ.

Μουγγὸς, ἡ, ὸν (ὁ ἄλλ. Βουβός· αὐτὸς κυρ. ὠνομάζετο παρὰ τῶν ἀρχαίων) »Κωφὸς (» Καὶ ἐκβληθέντος τοῦ δαιμονίου ἐλάλησεν ὁ κωφός,« Εὐαγγ.), ἐνεὸς καὶ ἐννεὸς, ἄλαλος, ἄφωνος, πηρὸς τὴν γλῶτταν, (εὑρίσκεται εἰς τὰ Ἱππιατρ. καὶ ἡ λέξις) Μογγὸς (ἐπὶ ὄνου. »"Εστω δὲ καὶ τῇ φωνῇ μὴ μογγὸς, ἀλλὰ λαμπρός«). (Συγγενὲς, ἂν ὄχι παρεφθαρμένον ἀπὸ, τούτου εἶνε καὶ τὸ παρ' 'Ησυχ. καὶ Στεφ. τῷ Βυζ. Μυνδὸς, (τοῦ ὁποίου τὸ συγκριτικὸν » Μυνδότερος νεπόδων,« μετεχειρίσθη ὁ Καλλίμαχος. 'Εντεῦθεν τῶν Λατ. τὸ mutus, καὶ ἐκ τούτου τῶν Γάλλ. τὸ) muet. ||. ἴσα εἶν' ἀπὸ γεννησιμιοῦ 'των κουφοὶ, ἐκεῖνοι εἶνε χωρὶς ἄλλο καὶ μουγγοὶ. » "Οσοι δὲ κωφοὶ γένωνται ἐκ γενετῆς, πάντως καὶ ἐννεοὶ (Ἀριστοτ. Προβλ.).«

Μουγγρὶ (ἐκ τοῦ) »Γογγρίον(»Γόγγροι τὰ γογγρία,« Σχλ. 'Οππ.), 'ψ. »Γόγγρος (ὁμοιάζει πολὺ τὴν Σμύρναν). congre.

Μουγγρίζω (κυρ. διὰ τὴν φωνὴν τοῦ βωδιοῦ κτλ.), ῥ. ἀμ. »Μυκάομαι. beugler, meugler, mugir.

Μούγγρισμα (κυρ. ἡ φωνὴ τοῦ βωδιοῦ κτλ.). »Μυκηθμός. beuglement, meuglement, mugissement.

'Μουδιάζω, ῥ. οὐδ. αὐτοπ. (ἀπὸ τοῦ) »Αἱμωδιάζω (κυρ. ἐπὶ ὀδόντων), ναρκόομαι(-άομαι). s'engourdir. ||. 'μουδιάζουν τὰ 'δόντιά μου. » Γομφιάζω(-άω), 'ὀμφακιάω, ἀκάζω, αἱμωδέω, αἱμωδιάω-άζω (ὁ Ἱπποκρ. ἐπρόσθεσε καὶ) τοὺς ὀδόντας (, ἐκ τοῦ ὁποίου συμπεραίνεται ὅτι σημαίνει καὶ τῶν ἄλλων μελῶν τὸ 'μούδιασμα. 'Ο Ἰερεμίας ἔχει: »Οἱ πατέρες ἔφαγον ὄμφακα, καὶ οἱ ὀδόντες τῶν τέκνων αἱμωδίασαν [τὸ ὁποῖον ἄλλου εἶπεν] ἐγομφίασαν). agacer, cramper. ||. 'μουδιάζει τὸ χέρι μου. » Νάρκη μου (κατὰ) τῆς χειρὸς καταχεῖται (Ἀριστοφ.).«

'Μούδιασμα (τοῦ κορμιοῦ), (ἀπὸ τοῦ) » Αἱμωδιασμὸς (κυρ. τῶν 'δοντιῶν). » Νάρκη, νάρκωσις. engourdissement, crampe, θ. ||.'μούδιασμα τῶν 'δοντιῶν. » Αἱμωδία, αἱμωδιασμὸς, τὸ αἱμωδιᾷν, γομφίασις, γομφιασμὸς, (» Γομφιασμὸν, μοδιασμὸν ὀδόντων,« 'Ησύχ.), τὸ γομφιᾷν. agacement.

'Μουδιάστρα, 'ψ. » Νάρκη. torpille, θ. crampe, θ. tremble, θ.

Μουλαρᾶς. » 'Ορεοκόμος. muletier.

Μουλάρι (ἐκ τοῦ Μυλώνιον. 'Ο 'Ετυμολ. 'τὸ γράφει Μωλάριον), ζ. » 'Ημίονος (ὁ καὶ ἡ), ὀρεὺς, γίννος. mulet (τὸ ἀρσεν.), mule (τὸ θηλ.), bardeau (τὸ ἐξ ἡμιόνου καὶ ἵππου).

Μουλλόνω (ἐκ τοῦ) » Μυλλαίνω, ῥ. ἀμ., ἴδε Λουφάζω.

Μουνουχίζω (κυρ. εἶνε 'Μνουχίζω), ῥ. μετ., ἴδε Εὐνουχίζω.

Μουνούχισμα, ἴδε Εὐνούχισμα.
Μουνοῦχος, ἴδε Εὐνοῦχος.
Μούντζα (ἡ), ἴδε Σφάκελα.
Μουντζόνω, ῥ. μετ. ἴδε Σφακελόνω.
Μουντζοῦρα, ἴδε Σβύσιμον.
Μουντζουρόνω, ῥ. μετ. »Ἀσβολόω, καταιθαλόω, μέλανι (ἀσβόλῃ) μιαίνω (μολύνω, φύρω), »Ἐπιτιλᾶν τῆς μαρίλης (Ἀριστοφ.). barbouiller, ἴδε καὶ Σβύνω.
Μουντζούρωμα. » Ἀσβόλωσις. l'action de barbouiller, ἴδε ῤ Σβύσιμον.
Μούντζωμα, ἴδε Σφακέλωμα.
Μουντός, ἡ, όν, ἴδε Σχοῦρος.
Μουράκι, κ. ἴδε Βατόμουρον.
Μούργα (τὸ καταπάτι τοῦ λαδιοῦ), ἴδε Ἀμούργα.
Μούρη, ἴδε Πρόσωπον.
Μουριὰ (ἡ μαύρη δουτιά), δ. »Μορέα. murier noir, ἴδε καὶ Συκαμινηά.
Μουρμούρα, 'ψ. »Μόρμυρος. morme, mormurot.
Μουρμούρα / Μουρμουρητὸν / Μουρμούρισμα ψ. »Ψιθυρισμός, ψιθύρισμα, μορμορυγμός, *τονθορυσμός. murmure, brédouillement. §. (συνεκδοχ. τὸ παράπονον). »Γογγυσμός. murmures, θ. πλ.
Μουρμούρης, ἴδε Γρυνιάρης καὶ Παραπονιάρης.
Μουρμουρίζω ἢ (ὀρθότ.) Μουρμουρύζω, ῥ. ἀμ. »Ψιθυρίζω, ὑποτονθορύζω, διαψιθυρίζω, ὑποφθέγγομαι, μυγθίζω (Πολυβ.), τονθορύζω, μορμύρω καὶ μορμυρίζω (ἐπὶ νεκροῦ κυρ.), γογγύζω. murmurer, gromeler, brédouiller, grogner, gronder, marmotter, parler entre ses dents. §. (συνεκδοχ.), ἴδε Παραπονοῦμαι καὶ Προσκλαίομαι.
Μοῦρον (τὸ μαῦρον δοῦτι), 'πωρ. »Ἄβρυνον, μό(μῶ)ρον (Ἡσύχ. » Τῶν δὲ συκαμίνων αἱ μὲν τὸν τῶν μόρων καρπὸν φέρουσιν, « Διόδ. Σικελ. Α'). mure (noire), θ. ἴδε καὶ Συκάμινον.
Μοῦρος (εἶδος σπυριοῦ, 'βγαίνει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὸ κεφάλι τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ζώων). »Θηρίωμα, (ἴσως καὶ ὁ) τέρμινθος (τῶν ἀρχαίων, ὁ ὁποῖος ὅμως κατὰ τὸν Γαληνὸν, 'βγαίνει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὰ ποδάρια). terminthe; (ὁ Γαζῆς λέγει ὅτι εἶνε τὸ) » Σῦκον, fic; (ἀλλ' αὐτὸ εἶνε ἡ Ἰταλ. Λοῦπα). loupe, θ. (ὁ Σουΐδας καὶ ὁ Σχολ. τοῦ Ἀριστοφάνους 'τὸ ὀνομάζουν) σύκωμα καὶ (ἰδιωτικῶς) συκάμινον
Μουροῦνα (ἀπὸ τοῦ) »Μύραινα, 'ψ. (εἶνε δύο εἰδῶν: ἡ μεγάλη, ἀπὸ τὴν ὁποίαν γίνεται κυρίως ἡ 'ψαρόκολλα καὶ τὸ χαβιάρι) »Ἀνταχαῖος (Ἡρόδ. κατὰ διάλεκτον), ἢ » Σίλουρος (ὁ μέγας), estourgeon ἢ éturgeon (le grand), (ῤ ἡ μικρότερη, τὴν ὁποίαν γνωρίζομεν, ἢ ἀλατιστὴν, ἢ καπνιστὴν, ὑπὸ τὸ ὄνομα 'Ξυρύχι καὶ Μερσίνι). »Σίλουρος (ὁ ὀξύρυγχος ἢ μικρός). esturgeon ἢ éturgeon (le petit). (Ἕνα εἶδος αὐτοῦ, τὸ μικρότατον, εἶνε ἡ Τσίγα, ἴδε τὴν λέξιν εἰς τὸ Παράρτημα).
Μουσάντερα (τὰ) καὶ (κατὰ συγκ.) Μουσάντρα (ἡ), τὰ ἀναμεταξὺ τοῦ δρόφου καὶ τῆς στέγης εὔκαιρα διαστήματα, ὅπου βάλλονται τὰ οἰκιακὰ σκεύη. (Φίλος μου τις πεπαιδευμένος παρῆγεν ἀστεϊζόμενος τὴν λέξιν ἀπὸ τὰ) »Μεσάνδηρα. galetas.
Μούσκεμμα (ἡ ἐνέργεια τοῦ Μουσκεύειν). » Ἐμ(» Δια)βροχή, *ἀνάδευσις, δίεσις. mouillure, θ. humectation. §. infusion. §. (συνεκδοχ. τὸ μουσκεμμένον, καταβρεγμένον πρᾶγμα. Ὅθεν:) ἔγινε μούσκεμμα. » Διάβροχος ἐγένετο. il se mit tout en eau, il est tout trempé. ||. βρεμμένος μούσκεμμα, ἴδε Μουσκεμμένος.
Μουσκεμμένος, η, ον. »Κάθυγρος, διάβροχος, δίϋγρος. mouillé, humecté. ||. ψωμὶ μουσκεμμένο' 'ς τὸ νερό'. »Ἄρτον ὕδατι δεδευμένον (Ξεν. Κυροπ.).«
Μουσκεύω (ἀπὸ τοῦ Μοσχεύω), ῥ. μετ. » Δεύω, ἀναδεύω, δίημι (»Ἐλαδίῳ ταύτην [τὴν ἁμίαν] διείς « Ἀθ.), διαίνω, βρέχω (» Πρὸς τὸ τὰ ὄσπρια μὴ γίνεσθαι ἀτέραμνα, βρέ-

ξαντα κελεύουσιν ἐν νίτρῳ νυκτὶ, τῇ ὑστεραίᾳ σπείρειν ἐν ξηρᾷ,« Θεόφρ. Φυτ. Β'), ἐμ(δια,ἀπο)βρέχω, ἐναποβρέχω (Σημ. Στήθ), φύρω. **tremper, mouiller, humecter, faire tremper, impregner, imbiber, infuser.** §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Βρέχομαι, διαβρέχομαι (» Σῖτος διαβραχεὶς«), δίεμαι, κτλ. **tremper, s'imbiber, baigner.** §. (συνεκδοχ. = μεθοκοπῶ). »Βρέχομαι («Βεβρεγμένος ἤχω καὶ κεκωθωνισμένος,« Εὔβουλ, παρ' Ἀθην. «). **s'enivrer, se soûler.**

Μούσκουλη (ἀπὸ τοῦ Λατιν. **musclus**, τὸ χορταράκι ὅ,που φυτρόνει εἰς ταῖς ὑγραῖς πέτραις καὶ εἰς τοὺς κορμοὺς τῶν δένδρων). »Βρύον, μνίον, φάσκον, φασκίς, λειχήν. **mousse, hépatique** (ἕνα εἶδός 'του).

Μουσμουλιά, δ. » Μέσπιλος (ἡ), μεσπίλη. **neflier.**

Μούσμουλον (ὁ Μοσχόπουλος 'τὸ γράφει Μούσπουλον), 'πωρ. »Μέσπιλον. **nèfle, θ.**

Μουσυνητόν. »Μυχθισμός, φυσίαμα, φυσιασμός (Ἀρετ. Προβλ. ΙΑ', Θ). **reniflement, renifflerie.**

Μουσουνίζω, ῥ. ἀμ. » Μυχθίζω, μυσιάω, διὰ τῶν μυκτήρων πνέω (πνευστιάω), φυσιάω. **renifler.**

Μουστακᾶς (ὁ ἔχων μεγάλα μουστάκια). » Μυστάκων (ἐπωνομάζετο ἐπὶ Βυζαντινῶν Ἰωάννης τις, »διὰ τὸ τῆς ὑπερῴας χελύνης κατάκομον«, λέγει ὁ Θεοφύλ. Ἱσ. Μαυρικ.). **qui porte de longues moustaches.**

Μουστάκι (ἀπὸ τοῦ) »Μύσταξ (καὶ Δωρ.) Μάσταξ (κυρ. τὸ ἐπάνω χεῖλι), ὑπόῤῥινον. **moustache, θ.**

Μουσταλευριά. »Ἀθάρα (γλεύκους πεποιημένη), πολτὸς (γλεύκει ἐσκευασμένος), γλυκίνας (ἴσως ἐγράφ.) γλυκοῖνας ('Ησύχ.). **panade faite avec du moût.**

Μουστόπητα. » Οἰνοῦσσα(-ττα), μάζα (γλεύκους πεποιημένη, γλεύκει δεδευμένη), (ἴσως αὐτὴ εἶνε καὶ ὁ) μουστάκιον (τὸ ὁποῖον ὁ Γαζῆς, ἀπὸ τοῦ Λατιν. **mustacea**, κατεχώρισεν εἰς τὸ λεξικόν 'του). **gateau fait de moût**, ἴδε καὶ Κοφτοῦρι.

Μοῦστος. »Γλεῦκος (τό). **moût.**

Μουσχάρι, ζ., ἴδε Μοσχάρι.

Μοῦτος (κυρ. ἐπὶ πτηνῶν, ἀπὸ τοῦ Λατιν. **mutus**, καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ Ἑλλην.) » Μυττὸς (ὁ ἄφωνος), ἴδε Μουγγός.

Μουτσοῦνα, ἴδε Προσωπίδα.

Μούτσουνον, ἴδε Πρόσωπον. §. μ' ἔκαμε μούτσουνα (φρσ. μεταφορ.), ἴδε Στραβοχυττάζω καὶ Στραβομουτσουνιάζω.

Μοῦχλα (ἐκ τοῦ Λατιν. **Mucus, Mucor**, ἡ πρασινώδης ὀμίχλη«, λέγει ὁ Σχολ. τοῦ Θεοκρ. Εἰδ. Δ'. Ἴσως ἐπροφέρετό ποτε, καθὼς καὶ εἶνε τῷ ὄντι, μοῦσκλα, ἴδε Μούσκυλη). »Εὐρὼς-ῶτος. **moisissure, θ. chancissure, θ.**

Μουχλιάζω, ῥ. αὐτοπ. »Εὐρωτιάω. **moisir, chancir, se chancir.**

Μπά, μόρ. (σημ. ἀπορίαν καὶ ἀγανάκτ., ἐκ τοῦ) »Βᾶ! βαβαί! οὐά! **ah, ah! oh!** ἴδε καὶ Πάθ, καὶ Ὦ.

'Μπαίνω, ῥ. ἀμ., ἴδε 'Εμβαίνω.

Μπαλαίνα (ἀντὶ) »Βάλαινα (Μακεδον. ἢ) Φάλαινα, 'ψ. ἴδε Φάλιανος. §. (συνεκδοχ. τὰ μουστάκια τῆς φαλαίνης, τὰ ὁποῖα οἱ περισσότεροι νομίζουν καὶ ὀνομάζουν κόκκαλά 'της). » Βαλαίνιον (ἀντὶ) Φαλαίνιον. **baleine, θ.**

'Μπαλόνω, ῥ. μετ. »Ἀκέομαι (»Ἀκούμενος τὰ σαθρὰ τῶν ὑποδημάτων«), ἐπιῤῥάπτω. **ravauder, rapiecer, rapieceter, rapetasser.**

Μπάλσαμον (ἀπὸ τοῦ Φοινικ. Μπαὰλ σαμῆν, Κύριος τοῦ οὐρανοῦ, [περιφρ.] ὁ ἥλιος, διὰ τὸ λαμπρόχρουν καὶ ἀκτινωτὸν τῶν ἀνθέων τοῦ δένδρου), ἰατρ. »Βάλσαμον (, τὸ περιφημότερον καὶ σπανιώτατον ἦτον καὶ εἶνε) τὸ Ἰουδαϊκὸν, ὀποβάλσαμον, βαλσάμινον (βαλάνιον) ἔλαιον. **baume, θ.**

Μπαλσαμόνω, ῥ. μετ. »Ἀρώμασι (»Δι' ἀρωμάτων) ταριχεύω (ἴδε Ἡροδ. Β' καὶ Διόδ. Σικελ.). **embaumer.**

Μπαλσάμωμα. »Ἡ δι' ἀρωμάτων ταριχεία. **embaumement.**

'Μπάλωμα. »'Επίβλημα, ἐπίῤῥαμμα, ῥύτισμα (ἴδε εἰς τὸ Παράρτ. Ὑφρούδισμα). ravaudage, capiecetage, ἴδε καὶ Διόρθωμα.

'Μπαλωματᾶς (ὁ Τυρκ. 'Εσκιτζῆς). »'Ηπητὴς, πολαιοῤῥάφος. ravaudeur.

Μπαμπᾶς (ὁ). »Πάππας (»,'Ηνίκ' ἂν αἰτίζητ' ἄρτον, πάππαν με καλέσαι,« Ἀριστοφ. Εἰρ.). papa. ||. (ἔγει ϗ ὑποκοριστικὸν) μπαμπάκας. »Παππίον, παππίδιον, πατέριον. (mon) petit papa. ||. λέγω (φωνάζω) μπαμπᾶ. »Παππάζω.

Μπάμπω (ὀνομάζεται εἰς τὴν 'Ελλάδα ἡ γρηά). »Βαυὼ (ἐλέγετο, καὶ ἐπροφέρετο ἴσως ἀπαράλλακτα, καὶ ἡ τροφὸς τῆς Δήμητρος), ἴδε ϗ Βάγια.

'Μπέρδεμα, »Πλοκὴ, περιπλοκὴ, ἐμπλοκή. entortillement, entrelacement. §. (μετφορ. ἡ δυσκολία). »Πλοκὴ, ὄγλος πραγμάτων δυσδιεξίτητος, λαβύρινθος. embarras, embrouillement, confusion.

'Μπερδεμμένος, η, ον. »Περίπλοκος, συγκεχυμένος (»Στήμονας συγκεχυμένους διακρίνειν,« Πλάτ.). mêlé, entortillé, entrelacé. §. (μεταφ. ὁ δύσκολος). »Ποικίλος, πολύπλοκος. embrouillé, embarrassé, confus. ||. ἀῤῥώστια 'μπερδεμμένη, »Ποικίλον νόσημα. (maladie) compliquée. ||. ὁμιλεῖ 'μπερδεμμένα. »Ἀδιάρθρωτα φθέγγεται.

'Μπερδεύω (ἀπὸ τοῦ »Περιδέω, ῥ. μετ. »Περιπλέκω, ἐμπλέκω, συγχέω. mêler, entortiller, enlacer, entrelacer. §. (μεταφορ.) »Περιβάλλω, ἐμβάλλω, ἐμπλέκω. brouiller, impliquer, compliquer, embrouiller, embarrasser, envelopper, compromettre. ||. 'μπερδεύομαι. »Περιπίπτω, ἐμπίπτω, ἐμβάλλω (ἐνσείω) ἐμαυτὸν, ἐμ(περι)πλέκομαι. s'impliquer, s'engager, s'embarrasser, s'enchévetrer. ||. εἰς τί κακὰ 'μπερδεύθηκα! »Εἰς οἷον βάραθρον φερῶν ἐμαυτὸν ἐνσέσεικα!

'Μπήγω, ῥ. μετ. »Πηγνύω(-υμι), ἐμ(κατα)πήγνυμι, ἐγκρούω. enfoncer; planter, ficher. ||. τὸ μπῆξι̃ς ἕνα κοντάρι. »Περιπείρας λόγχῃ (ἢ) περὶ λόγχην. l'ayant mis au bout d' une pique.

'Μπήξιμον. »Πῆξις, ἔμπηξις. enfoncement.

'Μπλάζω, ῥ. αὐτοπ. (ἀπὸ τοῦ) »'Εμπαλάσσω, ἴδε 'Εμπλέκω καὶ 'Μπερδεύω.

'Μπλάστρι. »'Επίπλασμα, ἐπιπλαστὸν, ἔμπλαστον(-στρον), καταπλαστὸν, κηρωτὴ καὶ κηρωτόν. emplâtre.

'Μπλάστρωμα. »Κατάπλασις (Ἱπποκρ.). l'action d'appliquer un emplâtre.

'Μπλαστρόνω, ῥ. μετ. »'Εμ(»Προσ-, »Κατα-, »'Επι)πλάσσω(-ττω). appliquer un emplâtre.

'Μπλέκω (τὸ ἄλλ. 'Μπλάζω), ῥ. αὐτοπθ., ἴδε 'Εμπλέκω ϗ 'Μπερδεύω.

'Μπόλι (ἀντὶ) »'Εμβόλιον (, τὸ ἐμφυλιαζόμενον κλωνάριον. »Εἰς μεγάλον δένδρον δὲν προκόπτει τὸ μπόλι«, Γεωπον.), ἔνθεμα. greffe, ente, f.

'Μπόλια (ἡ ἄλλ. Πετσέτα, σκέπασμα τῆς κεφαλῆς τῶν γυναικῶν, ἴσως ἀπὸ τοῦ) »'Εμβολὶς, ἴδε Σκέπη καὶ Φακιόλι.

'Μπολιάζω (»"Οσα δένδρα μπολιάσεις εἰς ὅμοιαν φύσιν, γίνονται ὀγλιγωρότερα, καὶ κάμνουν καρπὸν καλλίτερον«, Γεωπον.), ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) »'Εμβολίζω, ἴδε Φελιάζω.

'Μπόλιασμα, ἴδε Φέλιασμα.

'Μπουκάλι (κυρ. ἡ μαύρη καράφα), ἀγγ. (ἀπὸ τοῦ) »Βαυκάλιον, (ἀγγεῖον ὀστράκινον«, κατὰ τὸν Φιλοστόργ. »Τὰ λεγόμενα Βαυκάλια ἐν τῷ πληροῦσθαι ὕδατος ψόφον τινὰ ἀποτελεῖ,« Ἀλέξ. Ἀφροδ.), βαυκαλὶς, βαυκαλίς, βυκίον ὑελοῦν (Διοσκορ.). bouteille, θ. caraffe, θ.

'Μπουλόνω, ῥ. μετ. »Περονάω, προσπερονάω, ἐνείρω. ficher.

'Μπούλωμα. »"Ενερσις. l'action de ficher.

Μπουμποῦκι (ὁ Τουρκ. Κοντζὲς τῶν λουλουδιῶν, ἀπὸ τοῦ) »Βόμβυξ-υκος (ὁ), »Κάλυξ, νύμφη (κυρ. τοῦ τριανταφύλλου). bouton. §. (τ' ὀμμάτι,

ἢ φύτρα τῶν δένδρων). »Ὀφθαλμός. l'endroit par où sort le petit bourgeon des arbres.

Μπουμπουκιάζω, ῥ. ἀμετβ. (ἐκ τοῦ) » Βομβυκιάω. boutonner.

Μπουμπουνιάζω (εἶμαι πρησμένος. προφ. κοιν. Μπαμπουνιάζω), ῥ. ἀμ. αὐτοπ. (ἐκ τοῦ) » Βουβωνιάω καὶ Βομβωνιάω, οἰδίσκω. s'enfler, avoir des tumeurs, bouffir, ἴδε ȣ̓ Πρήσκω.

Μπουμπούνιασμα (προφ. κοιν. Μπαμπούνιασμα, ἀπὸ τοῦ) *Βυβωνίασμα. bouffissure, θ., ἴδε Πρήξιμον.

Μπουμπουνίζω (λέξις πεποιημένη, κυρ. διὰ τὸν βρόντον τῶν νεφῶν), ῥ. ἀμ. » Βομβέω (κυρ. βοῦζω καθὼς ἡ μέλισσα κτλ.). gronder; bruire.

Μπουμπούνισμα (κυρ. ὁ κρότος τῆς βροντῆς). » Βόμβος (κυρ. ἡ βοὴ τῶν μελισσῶν, κουνουπιῶν κτλ.). bruissement.

Μπούμπουρας (ἀπὸ τοῦ) » Βόμβυρ (Δωρ. ὁ) βόμβυξ (, εἶδος σφῆκας μεγάλης), ἔντ., ἴδε Ἀγριομέλισσα.

Μπουμπούτσης (» Ἐφιάλτης, ὁ λεγόμενος παρὰ τοῖς πολλοῖς Βαβουτζίας ἢ Βαβουτζικάριος [ἐν ἄλλ. ὀρθογ. Βουβρυτζικάριος, Σουΐδ. »Ἀνεπλάσθη χοῦν ἀπὸ τῆς Βαβοῦς,« Μ. Ψελλ.). » Μορμὼ ȣ̓ Μορμὼν (»Φοβοῦνται τοὺς πελταστὰς, ὥσπερ μορμόνας παιδάρια,« Ξεν.), ἴδε καὶ Στοιχειό'.

Μποῦφος (ἀντὶ) » Βοῦφος (ὅθεν ἡ παροιμ. » Βοῦφος περιφοιτᾷ, « ἐπὶ μωρῶν καὶ ἀνοήτων), π. (νυκτ.). (εἶνε ἕως δώδεκα εἴδη, τὰ ὁποῖα, διὰ τὴν μεταξύ 'των ὀλίγην διαφορὰν, ἀδύνατον 'να προσδιορισθῶσιν ἐπ' ἀκριβές. Εἰ μὲν συμπεράνωμεν ἀπὸ τὴν φωνήν 'του, αὐτὸς πρέπει 'να ἦνε τῶν ἀρχαίων ὁ) » Βύας. bibou (cornu ou le grand)· (Εἰ δὲ ἀπὸ τὸ σχῆμά 'του καὶ τὴν ἀνέκαθεν παροιμιώδη εὐήθειάν 'του, ὁ) » Ὦτος (» Λάρους καὶ Ὤτους τοὺς εὐήθεις φαμέν... καὶ ἡ κωμῳδία, σκώπτουσα τοὺς Ἀθηναίους, » Ὦ μόνοι ὦτοι τῶν Ἑλλήνων, ἔφη, « Εὐστάθ. Ὀδ. Ε. »Καὶ τοὺς ἐξαπατωμένους ῥαδίως ἐκ τοῦ τυχόντος οἱ κωμικοὶ ὤτους καλοῦσιν [Ἀθήν. Θ']). duc; (ἢ ὁ) » Νυκτικόραξ (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Ἑλλάδα). corbeau de nuit; (Τοῦ αὐτοῦ γένους εἶνε καὶ ὁ) »Ἀσκάλαφος, (καὶ ὁ) » Αἰγωλιὸς, (καὶ ἡ) » Στρὶγξ-ιγγὸς, (καὶ ὁ) »Σκὼψ (ὁ μικρότατος ὅλων, καὶ συγγεόμενος πολλάκις μὲ τὴν Κουκκουβάγιαν. »Δοκοῦσι Σκῶπες εἶναι, ἃς Κουκούβας οἱ Ῥωμαῖοι φασίν... Ἐν δὲ τοῖς τοῦ Ἀθηναίου φέρεται καὶ ὅτι λέγεται ὁ Σκὼψ μικρότερος εἶναι γλαυκὸς, καὶ ἐπὶ μολιβδοφανεῖ χρώματι ἔχειν ὑπόλευκα στίγματα, δύο τε ἐκ τῶν ὀφρύων παρ' ἑκάτερον κρόταφον ἀναφέρειν πτερὰ, « Εὐστάθ. Ὀδυσ. Ε, 66). hulotte, θ. huette houette καὶ chouette; duc (le petit), ἴδε καὶ Κλαψοπούλι.

Μπρὲ, μόρ. (κλητ.), ἴδε τὰ προλεγόμενα τῆς πρώτης ἐκδόσεως καὶ τὴν λέξιν Μωρός.

Ἀπρὸς, ἐπ. (κατ' ἀποκ. ἐκ τοῦ Ἐμπρὸς, ἢ μᾶλλον ἢ ἀρχ.) πρόθ. »Πρὸς (προφερομένη δασύτερον). ||. (σημαίν. σύγκρισιν, καθώς:) μπρὸς τὰ τωρινὰ κακὰ, ὅ,τι ἐδοκιμάσαμεν προτήτερα, εἶνε ὅλα τίποτε. »Πρὸς τὰ νυνὶ δεινὰ, πᾶν ὅ,τι πρότερον ὑπεμείναμεν, λόγος καὶ μηδέν. en comparaison de nos maux présents, tout ce que nous avons souffert auparavant n'était que de rien, ἴδε καὶ Ἐμπρός.

Ἀπροστὰ, ἐπ. (χρον. καὶ τοπ.), ἴδε Ἐμπροστά.

Ἀπροστέλλα. »Διά(ν)περ(ί)ζωμα, λέντιον (Λατ. linteum). tablier.

Ἀπροστινὸς, ἡ, ὀν, ἴδε Ἐμπροσθινός.

Μυαλός. » Ἐγκέφαλος (ἰδιαιτ. ὁ τῆς κεφαλῆς). cervelle, θ. cerveau. » Μυελὸς ȣ̓ Μυαλὸς (κατὰ τὸ Γλωσσ. τοῦ Κυρίλλ., ὁ τῶν κοκκάλων). moelle, θ. ||. 'τὸ βράζω καὶ 'τὸ κάμνω μυαλὸ' (φράσ. ἀντὶ τοῦ, 'τὸ Βράζω πολὺ 'ως οὗ 'νὰ λυώσῃ,

'να μαλακώση· ἀπαράλλακτα λέγει καὶ ἕνας μάγειρος εἰς μίαν τῶν μὴ σωζομένων κωμῳδιῶν τοῦ Ἀριστοφάνους:) »Εἶθ' ἕψων ποιῶ μυελὸν (Ἀθήν. Γ').

Μυδάκι, θηλ. » Μύαξ, μυάκιον, μυΐσκος. petite moule, θ.

Μύδι, θαλ. » Μῦς (ὁ θαλάσσιος, »Ὁ δὲ μῦς παραφθείρεται τοῖς πολλοῖς εἰς ὀμύδιον «, Εὐστάθ. 'Οδυσ. Δ, 89). moule (de mer), θ. cayeu ἢ caillou (κοιν.). §. μύδι τοῦ ποταμοῦ. »Τελλίνη, ξιφύδριον. telline, θ. moule, θ.

Μυδότσεφλον. »Μυάκειον, κόγχος. coquille (de moule), θ.

Μυιάζω(κυρ. διώχνω ταῖς μυῖγαις), ῥ. μετ. » Μυιοσοβέω. chasser les mouches, émoucher. §. (καταχρ. ἀντὶ τοῦ Ἀερίζω), ἴδε Ἀνεμίζω.

Μυιαστῆρι, ἐργ. (κυρ. διὰ ταῖς μυΐγαις). »Μυιοσόβη, μυιοσόβιον. chassemouche, θ. émouchoir. §. (καταχρ. δὲ καὶ τὸ) Ἀνεμιστῆρι, ἴδε τὴν λέξιν.

Μυῖγα, ἐντ. »Μυῖα. mouche, θ. §. μυῖγα (ὀνομάζεται ἀπὸ τοὺς χωρικοὺς καὶ ἡ μέλισσα:). » Μυίας (οἱ γεωργικοὶ, λέγει καὶ ὁ Εὐστάθιος, ὅτε δόξει αὐτοῖς, καὶ τὰς μελίσσας λέγουσιν, « Ἰλ. Β, 469). mouches à miel καὶ mouches (ἁπλῶς τὰς ὀνομάζουν καὶ οἱ Γάλλοι).

Μυιόγγιχτος, η, ον (κυρ. ἔπρεπε 'να λέγεται ὁ) » Οἰστρηλατηθεὶς, οἰστρήλατος, οἰστροπλήξ. piqué par le taon. §. (κοινότερον ὅμως ὀνομάζεται ὁ) »Μικρόλυπος, δυσάνιος, εὐπαθὴς, (καὶ μεταφορ.) λινόπληκτος. tendre aux mouches, que la moindre chose affecte.

Μυλλοκόπι, 'ψ. (τοῦ γλυκοῦ νεροῦ). » Μύλλος, κοραχῖνος (ὁ μέσος τὴν ἡλικίαν). mulet, surmulet, sortel.

Μυλόπετρα (ἡ πέτρα τοῦ μύλου). »Μύλη, μύλος ὀνικὸς, ὄνος, ὄνος ἀλέτης (Ξενοφ.) (κυρ. ἡ κάτω, ἡ ἀκίνητος). gîte, θ. »Ἀλετὼν, ἐπιμυλὶς καὶ ἐπιμύλιον (κυρ. ἡ ἐπάνω, ἡ στρεφομένη). meule (tournante ἢ courante), θ. §. (ἡ πέτρα, τὴν ὁποίαν κάμνουν μυλόπετραν). »Μυλίτης (»Μυλίας) λίθος. pierre meulière ἢ de meulière, θ.

Μύλος, »Μύλων-ωνος καὶ »Μυλὼν -ῶνος (ὁ), μύλη, μύλος (»Ὀψὲ θεῶν ἀλέουσι μύλοι, ἀλέουσι δὲ λεπτὰ« Παροιμ.). moulin. ‖. γυρνῶ τὸν μύλον. »Μύλην ἐλαύνειν (περιελαύνειν, περιάγειν). faire aller la meule.

Μυλοχαράκτης. »Μυλοκόπος, μυλουργός. tailleur de meules.

Μυλωνάδικός, ἡ, ον. » Μυλώνιος, μυλωθρικός. de moulin, qui appartient au moulin ou au meunier.

Μυλωνᾶς -οῦ. » Μυλωθρὸς - ωθρίς (»Μυλωθρὸς, ὁ μύλωνα κεκτημένος καὶ ἐργαζόμενος· οἱ δὲ ἰδιῶται Μυλωνᾶν«, Σουίδ.). meunier-ère. ‖. Θεωρία ἐπισκόπου καὶ καρδία μυλωνᾶ (παροιμ.). »Οἶκοι (»'Εν πόλει) λέοντες, ἐν ὑπαίθρῳ (πολέμῳ) δ' ἀλώπεκες. belle montre, et peu de rapport, ἴδε καὶ Κοῦκλα.

Μυντιλλὶ (ἄλογον μικροκάμωτον τῆς Μυτιλήνης), ζ. »Γίννος. bidet.

Μύξα. »Κόρυζα, μύξα, βλένα καὶ βλέννα, βλένος ἢ βλέννος (τό). morve, θ. ‖. 'βγάλλω (φυσῶ) τὴν μύξα' μου. » Ἀπομύττομαι. se moucher. ‖. 'βγάλλω τὴν μύξαν (τοῦ παιδιοῦ). »Ἀπομύσσω(-ττω). moucher. ‖. ἀτί ἡ παραμάννα σου σ' ἀφίνει μὲ τῆς μύξαις, καὶ 'δέν σε παστρεύει; »Διατί ἡ τιθὴ σε κορυζῶντα περιορᾷ, καὶ οὐκ ἀπομύττει δεόμενον (Πλάτ. Πολιτ.);«

Μυξιάρης, α, ικον. »Κορυζῶν, κορύζης ἀνάπλεως, μυξόῤῥοος (Ἱπποκρ.), μυξώδης, βλεννὸς, βλεννώδης ἢ βλενώδης (καθὼς οἱ σάλιαγκοι καὶ μερικὰ 'ψάρια). morveux.

Μυξομάνδυλον. » Ῥινόμακτρον. mouchoir, mouchoir de poche.

Μυρίζω (ἐβγάζω μυρωδιάν), ῥ. ἀμ. » Ὄζω, ἀπόζω (»Κινάβρας ἀπόζων ὥσπερ τράγος, «), πνέω (»Κρόκου πνέων,« Δικαιαρχ.«), ἀποπνέω. sentir, se faire sentir, répandre (ex-

haler) une odeur, fleurer. ||. ἐμύριζεν ὅλο' τριαντάφυλλα. » Ῥόδων ὅλος ὀδώδει. ||. 'μύριζε πουρνὸ'-πυρνὸ' ὅλο' κρασί. » Ἀκράτου ὤσδεν ἀποπνέων (Λουκιαν.).« §. (ἰδιαιτ. ἐδγάζω καλὴν μυρωδιὰν), ἴδε Μοσχοβολῶ. §. (καταχρ. ἐδγάζω κακὴν μυρωδιὰν), ἴδε Βρωμῶ. ||. μυρίζει βοῦρκον. » Θινὸς ὄζει, « Ἀριστ. Il sent la bourbe. §. μυρίζω ἢ μυρίζομαι (αἰσθάνομαι ἢ 'παίρνω τὴν μυρωδιάν.). » Ὀσφραίνομαι, ὀσμάομαι. sentir, flairer, prendre (avoir) le vent. ||. δίδω εἰς ἄλλον 'να μυρίσῃ. » Ὀσφραίνω, προσοσφραίνω, προσόζω. donner à sentir (à flairer).

Μυρικηὰ, δ. »Μυρίκη. tamaris.

Μυριόπλουτος, η, ον. »Βαθύπλουτος, ὑπέρπλουτος, μυριολβος. millionaire.

Μυριστικὸς, ή, ὸν (ἢ εἰς τὸ πληθ. Μυριστικὰ ὀνομάζονται κοινῶς εἰς τὴν Πελοπόννησον τὰ εὐώδη χορταρικὰ, μὲ τὰ ὁποῖα ἀρτύνονται τὰ μαγειρεύματα). » Φύλλια (λέγει ὁ Γαληνὸς), ἡδύσματα κηπαῖα, ἃ τοῖς ἑψομένοις τὰ λάχανα προσεπιτιθέασιν, οἷον κορίαννον, ἡδύοσμον, πήγανον, σέλινον»). herbes fines, garniture (de la salade), θ., ἴδε καὶ Μυρωδάτος.

Μύρμηγκας (ὁ) καὶ

Μυρμῆγκι (τὸ, προφ. κοιν. Μερμῆγκι), ἔντ. »Μύρμηξ-ηκος. furmi, θ. ||. ἔχει κῃ-ὁ μύρμηγκας χολὴν, ἔχει κ' ἡ μυῖγα σπλῆνα, (παροιμ.). » Ἔνεστι κἀν μύρμηκι κἀν σέρφῳ χολή«.

Μυρμηγκοβότανον, φ., ἴδε Λεβιθόχορτον.

Μυρμηγκοφωληά. » Μυρμηκιά. fourmilière, θ.

Μυρολογήτρα (γυναῖκα). » Θρηνοῦσα, θρηνῳδὸς, πενθήτρια. pleureuse, θ.

Μυρολόγι. »Οἰμωγὴ (κυρ. ἐπὶ ἀνδρῶν), ὀλολυγὴ (κυρ. ἐπὶ γυναικῶν); ὀλολυγμὸς, κοπετὸς, θρῆνος, θρηνῳδία, ὀλοφυρμὸς καὶ ὀλόφυρσις, ὀδυρμὸς, γόος, κωκυτὸς, πένθος (τὸ). lamentation.

Μυρολογῶ, ῥ. ἀμ. » Οἰμώζω (κυρ. ἐπὶ ἀνδρῶν), ὀλολύζω (κυρ. ἐπὶ γυναικῶν), ὀλοφύρομαι, κόπτομαι, θρηνέω, θρηνῳδέω (ὁ Ἡσυχ. ἔχει καὶ) μυρῳδέω, πενθέω, γοάω (-ομαι), κωκύω, μινυρίζω, μι(κι)νύρομαι. lamenter, se lamenter.

Μυρτηὰ (ἀπὸ τοὺς χωρικοὺς προφ. Σμιρτηά), δ. ἴδε Μερσινηά.

Μυρωδάτος, η, ον. » Μεμυρισμένος, μυρίπνοος καὶ (κρσ.) μυρίπνους, εὐώδης εὔοσμος καὶ εὔοδμος, μυροβαφὴς, θυώδης καὶ θυώ(ή)εις (ποιητ. καθὼς καὶ τὸ) κηώεις. odoriférant.

Μυρωδιά. »'Οσμὴ καὶ 'Οδμὴ, ἀποφορὰ (Πολυδ. καὶ Διοσκορ.). odeur, θ. senteur, θ. vent. ||. 'παίρνω μυρωδιὰν, ἴδε Μυρίζω. ||. ἔχει βαρειὰν μυρωδιὰν, ἴδε Βαρύς. ||. μήτε διὰ μυρωδιὰν (φρσ.). »Θύνου μηδὲ μύρισμα εὐτυχήσαντες«, Εὐστάθ. §. (ἰδιαιτ. ἡ καλή). »Εὐωδία. senteur, θ. parfum. ||. ἔδγαινε καὶ ἀπὸ ταῖς δάφναις μιὰ μυρωδιά. »Εὐωδία τε τῆς τῶν δαφνῶν ἀποφορᾶς (Ἡρωδ.)« »Τῶν δὲ δαφνῶν ἡδὺ προσέπνει. (Ἀχιλ. Τάτ.). ||. τί νόστιμη μυρωδιὰ μὲ ἦλθε χοιρινοῦ κρέατος! » Ὡς ἡδύ μοι προσέπνευσε χοιρείων κρεῶν,« (Ἀριστοφ.). §. (συνεκδοχ. ἡ ἀλοιφὴ, σκόνη, στάμμα καὶ κάθε κατασκευαστὸν μίγμα, ὅ,που εὐωδιάζει). »Μῦρον, ὀσφράδιον. senteur, θ. πλ. parfum, eau (poudre etc) de senteur. ||. ἀλείφω (-ομαι) μὲ μυρωδιαίς. »Μυρίζω(-ομαι), μυρόω(-ομαι), μυραλειφέω, μύροις ἀλείφομαι (»Οὐκ ἂν μύροισι γραῦς ἐοῦσ' ἠλείφεο,« Ἀρχίλ.). se frotter d'essences, se parfumer. §. μαύρη μυρωδιὰ (τὸ Τουρκ. Τσουρὲ-ὀτού)., ἄρ., ἴδε Μαυροκοῦκκι.

Μυρωδικὸν (κάθε πρᾶγμα ὅ,που εὐωδιάζει. Καλλήτερον ὅμως 'νὰ προσδιορισθῇ ἡ λέξις διὰ τὰ φυσικὰ μυρωδικὰ προϊόντα, καθὼς Κανέλλα, Γαρόφαλα κτλ.). » Μῦρον, Ἄρωμα, θύωμα (ποιητ.). épice, θ. drogue, θ.

Μυρῶνι, φ. »Μυῤῥὶς (ἡ), χαιρέφυλλον (τὸ εὔοσμον, ὅθεν τὸ Γαλλ.) **cerfeuil musqué ou d'Espagne, herbe de musc ou musquée, θ. moscateline, θ. myrrhis.**

Μυστικὰ, ἐπίῤ. »Ἐν ἀποῤῥήτῳ, δι' ἀποῤῥήτων. **en secret, sous le sceau du secret,** ἴδε καὶ Κρυφά.

Μυστικόν. »Ἀπόῤῥητον. **secret.**

Μυστρὶ (ἴσ. ἐκ τοῦ) »Μυστρίον (εἶδος κοχλιαρίου, καὶ μέτρου διὰ τὰ ὑγρὰ, ἴδε Σχολ. Ἀριστοφ. Πλ. 627), ἐργ. (οἰκοδ.). »Ὑπαγωγεὺς, ξυστὸν, παράξυστον, ὑπάλειπτρον. **truelle,** θ.

Μυτερὸς, ἡ, ὂν, ἴδε Σουβλερός.

Μύτη (»Οἱ τὴν ῥῖνα μύτιν καλέσαντες οὐ φαύλως οὕτως ὠνόμασαν. Ἔστι γὰρ καὶ τῆς λέξεως ταύτης χρῆσις παρὰ τοῖς παλαιοῖς... ὥσπερ δὲ ὁ μυκτὴρ καὶ ἡ μύξα ἐκ τοῦ μύζειν λέγεται, οὕτω μεταφορικῶς καὶ ἡ μύτις,« Εὐστάθ. Ἰλ. Ν, 616). »Ῥὶς καὶ Ῥὶν-ινὸς (ἡ). **nez.** ||. συντυχαίνω μὲ τὴν μύτην. » Τοῖς μυκτῆρσι φθέγγομαι. **nasiller, parler du nez.** ||. 'να φᾶτε κρέας, 'ως οὗ 'να ἔβγῃ ἀπ' τὴ' μύτη' σας (φρσ. ὑπερβολ. ἀπαράλλακτος μὲ τὸ Γραφικόν:). »Καὶ φάγεσθε κρέα, ἕως ἂν ἐξέλθῃ ἐκ τῶν μυκτήρων ὑμῶν (Ἀριθμ.).« ||. σήκωσε τὴν μύτην 'του (φρ. μεταφορ. διὰ τοὺς ὑπερηφανευομένους· ἀνάλογ. μὲ τῶν ἀρχ. τὸ) » Τὰς ὀφρῦς ἀνέσπακε (Δημοσθ. Παραπρ.). « ||. τὸν τραβᾶ ἀπὸ τὴ' μύτη' (φρ. διὰ τοὺς εὐπαραπείστους). »(Καὶ ἄγει σε καὶ φέρει), τῆς ῥινὸς, φασὶν, ἕλκων (Λουκιαν. Θ. Διάλ).« ||. ἡ μύτη τῶν πουλιῶν. »Ῥάμφος (τὸ). **bec.** ||. ἡ μύτη τοῦ χοίρου καὶ μερικῶν ψαριῶν. » Ῥύγχος (τὸ). **boutoir, museau, groin, hure** (τοῦ ἀγριοχοίρου), θ. ||. ἡ μύτη τοῦ ἐλέφαντος, ἴδε Προβοσκίδα. §. (καταγρ. καὶ κατὰ μετων. ἡ μύτη (ἡ σουβλερὴ δηλ. ἄκρα) τοῦ κονταριοῦ, τῆς σαγίττας, κτλ. » Ἀκωκὴ, αἰχμὴ, ἀκὶς (ἡ), γλωχὶν (ἡ). **pointe,** θ.

Μωρολογιά. »Λῆρος, λήρησις, λήρημα, ὕθλος, κουφολογία, εἰκαιοῤῥημοσύνη, μωρολογία. **baliverne, niaiserie, θ. bavardage, faribole, θ badaudage, badauderie, radotage, radoterie, sornettes, θ. πλ. chansons,** θ. πλ., ἴδε καὶ Φλυαρία.

Μωρόλογος, η, ον. » Λῆρος, κουφολόγος, μωρολόγος, εἰκαιοῤῥήμων, εἰκαιόμυθος. **bavard, radoteur, diseur de riens (de pauvretés), conteur de sornettes (de chansons, de fleurettes, de fagots),** ἴδε καὶ Φλύαρος.

Μωρολογῶ, ῥ. ἀμ. » Ληρέω, μωρολογέω, κουφολογέω, εἰκαιοῤῥημονέω, εἰκαιομυθέω. **radoter, bavarder, baliverner, niaiser, dire des pauvretés (des riens, des sottises, des balivernes), conter des sornettes,** ἴδε καὶ Φλυαρῶ.

Μωροπίστευτος, η, ον. » Εὐπα(πι)στος. **crédule.**

Μωρὸς, ἡ, ὂν (τὸ μεταχειριζόμενα ἀρσενικῶς μὲν καὶ θηλυκῶς μόνον εἰς τὴν κλητικὴν, Μωρὲ καὶ (κατὰ συγκ.) Μρὲ [ἴδε τὰ προλεγόμενα τῆς πρώτης ἐκδόσεως], μωρὴ, ἀνάλογον μὲ τῶν ἀρχαίων τὸ) » Μέλεε, μῶρε (τὸ ὁποῖον εἰς τὸν Πλάτωνα εὑρίσκεται καὶ ὀξυτονούμενον) μωρέ. **hola! l'ami!** (Οὐδετέρως δὲ, ὡς ἐπίθετον μικροῦ θηλάζοντος παιδίου, τὸ ὁποῖον ἄλλοῦ ὀνομάζεται Σαλόν). »Νήπιον, βρέφος (τὸ). **bambin, enfant à la mamelle.** ||. κάμνω 'σὰν μωρὸ' παιδί. » Νηπιάζω, νηπιεύομαι. **agir en enfant.** ||. αὐτὸ 'τὸ'ξεύρει κ' ἕνα μωρὸ 'παιδὶ (φρσ. ἀπαράλλακτος μὲ τοῦ Ὁμήρου τό) » Γνωτὸν δὲ καὶ ὃς μάλα νήπιός ἐστιν· (ἀναλογεῖ κατά τι καὶ μὲ τὴν παροιμίαν) » Καὶ τυφλῷ, φασὶ, δῆλον« (, τὴν ὁποίαν ὁ Παυσαν. [Ζ', 23,] ἐξέφρασσαφέστερον): »Καὶ παισὶ εἶναι δῆλα.« (Ὁ δὲ Πλάτ. ἐν Εὐθυδήμῳ): »Τοῦτο δὲ κἂν παῖς γνοίη«. **un aveugle y mordrait.** §. (ὡς μόριον ἐκλαμβανόμενον, σημαίνει ἀπορίαν ἢ ἀγανάκτησιν, καὶ ἀναλογεῖ μὲ τῶν ἀρχαίων τὰ σχετλιαστ-

κὰ ἐπιφωνήματα) »Παπαί! βαβαί! ὤ! κτλ., ἴδε Μπᾶ! Πάθ! Ὤ.

N

N, ν, τὸ δέκατον-τρίτον γράμμα τοῦ ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου. Τρέπεται εἰς Λ: Ἀγκνῶς-ἀγκάλια, Βραχιόνιον-βραχιόλι, Μήνιγγι-μελίγγι, Πνεύμων (Ἀττ. πλεύμων)-πλεμμόνι, κτλ. §. Ἐκθλίβεται: »Μανθάνω-μαθαίνω, Ξανθὸς-ξαθὸς, Πενθερὸς-πεθερὸς, Πρύμνα-πρύμη, κτλ. §. ἀποκόπτεται: Αὔριον-αὔριο', Ἑκατὸν-ἑκατὸ', Ξύλον-ξύλο', (καὶ ἀπ' ὅλας τὰς ἑνικὰς αἰτιατικάς;) εἰς τὴ' μαύρη' θάλασσα', ἀπ' τὸ' φόβο' 'του, κτλ. §. Ἐπεντίθεται: »Δαίρω-δαίρνω, δέω-δένω, διώκω-διώχνω, ἐπαίρω-'παίρνω, πτύω-φτύνω, φέρω-φέρνω, χέω-χύνω, λειόω (καὶ ὅλα τὰ εἰς όω ῥήματα τῶν ἀρχαίων)-λειόνω κτλ. (καθὼς καὶ οἱ παλαιοὶ ἔλεγον: Δύω καὶ Δύνω).

Νὰ, ἐπ. (Δεικτ., ἴσως ἐκ τοῦ) »Ἠνί (ποιητ.), »Ἰδοὺ, ἴδε (μεταγ.). voici, voilà. ||. νά με (φρσ. ὁμοία μὲ τὴν Λατιν. ecce me). »Ἰδοὺ ἐγὼ (Γρφ.).« me voici.

'Να, μόρ. (πολυσήμαντον, κυρ. δὲ Ἀποτελεσματικὸν, κατ' ἀποκ. ἐκ τοῦ) »Ἵνα, ὡς, ὅπως, ὥστε. pour, de, à fin que. ||. (ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκφράζεται εἰς τὸ ἀρχαῖον δι' ἀπαρεμφάτου τοῦ λεγομένου Τελικοῦ, διὰ Τελικῆς μετοχῆς, καὶ διὰ τῆς Αὐθυποτάκτου ἐγκλίσεως): τοῦ 'σπιτιοῦ καὶ τοῦ καραβιοῦ τὰ κάτω πρέπει 'να ἦνε πολλὰ 'γιερά. »Οἰκίας καὶ πλοίου τὰ κάτωθεν ἰσχυρότατα εἶναι δεῖ«. ||. ἂν θέλετε 'να ἔλθετε 'ς τὸν ἑαυτόν σας. »Ἢν ὑμῶν αὐτῶν ἐθελήσητε γενέσθαι. ||. ἐπρόσταξε τὸν δοῦλον 'να τρέξῃ 'να 'μᾶς εἰπῇ 'να 'τὸν προσμένωμεν. »Ἐκέλευσε τὸν παῖδα, δραμόντα, περιμεῖναί ἑ κελεῦσαι,« Πλάτ. ||. ἀφ' οὗ στείλῃ τὸν δοῦλόν 'του 'να 'ψουνίσῃ, 'να στέλνῃ καὶ ἄλλον δοῦλον κατόπιν 'να 'ρωτήσῃ πόσο' 'τ' ἀγόρασε. »Ἀποστείλας τὸν παῖδα ὀψωνήσοντα, ἕτερον παῖδα πέμπειν πευσόμενον πόσου ἐπρίατο (Θεοφρ. Χαρ.).« ||. ἔρχομαι 'να σᾶς βοηθήσω. »Ἔρχομαι ὑμῖν ἐπικουρήσων«. ||. ἔστειλα 'να 'ρωτήσω πῶς εἶσαι. »Ἔπεμψα πευσόμενος ἐν οἷς εἴης. J'ai envoyé demander de vos nouvelles. ||. 'δὲν 'ξεύρω ('δὲν ἔχω) τί 'να 'πῶ. »Οὐκ οἶδα (»Οὐκ ἔχω) τί φῶ. ||. θέλεις 'να 'τοὺς ὀνομάσωμεν ἀγριομέλισσαις; »Βούλει (ἤ, κατὰ τὸν Ἀμμώνιον, Βούλῃ) φῶμεν αὐτοὺς κηφῆνας εἶναι«; ||. θέλεις 'νά σε κάμω καὶ ὅρκον; » Βούλῃ ἐπομόσομαι « ; ||. (καὶ ἐννοουμένου τοῦ Θέλεις, καθὼς καὶ εἰς τὸ ἀρχαῖον τοῦ Βούλει) 'να σοὶ 'πῶ λοιπὸν τὴν αἰτίαν; »Εἴπω οὖν σοι τὸ αἴτιον;« Πλάτ. Παρβλ. καὶ Ἄς. ||. 'να 'τὰ 'ποῦμεν; »Εἴπωμεν; ἢ σιγῶμεν; ἢ τί δράσομεν;« Εὐρ. ||. ἀπὸ ποῦ (θέλεις) 'ν' ἀρχίσω; » Πόθεν (βούλει) ἄρξωμαι;« Πλάτ. §. (Ὑποθετικὸν ἀντὶ τοῦ) »Ἂν (ἴσως κατὰ μετάθεσιν στοιχείων). εἰς ||. ποιὸς 'να ἦτον ἆρά γε; »Τίς ποτ' ἄρ' ἦν; ||. μιὰ πολιτεία, ἡ ὁποία 'να μὴν εἶχέ ποτε κτίρια μεγαλοπρεπῆ. »Πόλεως οὐδέποτε κατασκευαῖς πολυτελέσι χρησαμένης«. §. (Διςακτικὸν μὲ εἰρωνείαν): ἐσὺ 'νὰ ἀποστατήσῃς χώραν; ἐσὺ 'να παρουσιασθῇς 'μπροστὰ εἰς ἀνθρώπους; »Σὺ γὰρ ἂν κώμην ἀποστήσαις; σὺ γὰρ ἂν προσέλθοις; §. (Αἰτιολογικόν): μάλλιασε ἡ γλῶσσά μου 'να 'τὸν λέγω, ἴδε Γανιάζω ||. φαίνεται 'να μὴν ἄκουσεν, ἴδε Ὅτι. ||. ὥστε 'δὲν ἐντρέπονται 'να 'τὸν 'βρίζουν καὶ 'να 'τὸν ὀνομάζουν βάρβαρον. »Ὥστ' οὐκ αἰσχύνεσθαι λοιδορουμένους αὐτῷ καὶ βάρβαρον αὐτὸν ἀποκαλοῦντας (Δημοσθ. Παραπρ.)«.

§. (Εὐχτικὸν), ἴδε Ἄμποτε! ||. 'να ζήσῃς! »Ζώῃς ἐπιμήκιστον! ||. 'να μὴ φτάξῃς (σώσῃς)! » Μὴ ἐς ὥραν ἵκοιο! ||. 'να πεθάνῃ καλλήτερα! »Τεθναίη μᾶλλον! qu'il meure plutôt, ἴδε καὶ Ὀποῦ. §. (Προστακτ.-

κὸν ἐλλειπτικῶς τοῦ Λέγω, Παραγγέλλω κτλ.) 'να μὴ σ' ἀκούσω πλέον 'να καυχηθῇς, (φρσ. ἀπαράλλακτος μὲ τοῦ 'Ομήρου Ἰλ. Φ, 525) » Μή σευ νῦν ἔτι πατρὸς ἐνὶ μεγάροισιν ἀκούσω εὐχομένου. « ||. (περὶ τοῦ Χυδ.) Γιανά, (διορθωθέντος ὑπὸ τῶν τὰ πάντα διορθούντων εἰς τὸ) Διὰ νά, ἴδε Διά.

Ναί, ἐπ. (Βεβ.) »Ναί. oui. ||. λέγω τὸ Ναί. »Φημί, σύμφημι. ||. ἀφ' οὗ δὲ εἶπε (ἀποκρίθηκε) τὸ Ναί. »Φήσαντος δέ. ||. ἀφ' οὗ εἶπαν ὅλοι οἱ κριταὶ τὸ Ναί. »'Επειδὴ φῆσαι πάντας τοὺς δικαστὰς (Δημοσθ.), « ἴδε καὶ Μάλιστα. ||. εἰπὲ τὸ Ναὶ ἢ τὸ Ὄχι, ἴδε Λέγω

Ναίσκε, ἐπ. (Βεβ.). »Ναιχὶ (Ἀττ.). oui da. ||. ναίσκε, αὐθέντη. »Ταῦτ', ὦ δέσποτα (Ἀριστοφ. Εἰρ.).«

Νανυρίζω (ὁ 'Ησύχ. ἔχει: »Νανίον, βρέφος, καὶ Νανάζον, παιζόμενον«. Πιθανὸν ἄρα ὅτι ὑπῆρχε καὶ ῥῆμα Νανάζω συνώνυμον τοῦ Νηνυρίζω τοῦ αὐτοῦ Λεξικογράφου, ᾗ τοῦ Μινυρίζω), ῥ. μετ. » Βαυκαλάω(-έω), καταβαυκαλάω (-έω, -ίζω), βαυβάω (ἀπὸ τὴν Βαυβώ, τροφὸν τῆς Δήμητρος), τιθηνέομαι μετ' ᾠδῆς τὸ παιδίον. bercer, faire dodo.

Νανούρισμα. » Καταβαυκάλησις. l'action de faire dodo.

Νάρθηκας. »Νάρθηξ ('Εκκλ.), πρόναος, προτεμένισμα, πρόδομος, ἔμβολος (Πρακτ. Α'. Συνοδ.). » Στοά, περίστῳον, περίστυλον. vestibule.

Ναῦλος. »Ναῦλος (ὁ), ναῦλον (τὸ). fret, nolis, naulage.

Ναυλόνω, ῥ. μετ. » Ναυλόω (δίδω μὲ ναῦλον). ναυλόομαι (πιάνω μὲ τὸν ναῦλον). fréter, affréter, noliser.

Ναύλωμα. » Ναύλωσις., affrétement, nolis, nolage, nolissement.

Νειάτα (τὰ). »Νεότης. jeunesse, θ.

Νειόγαμπρος. »Νεόνυμφος, νεόγαμος, νεοπήκτους ἔχων τοὺς θαλάμους. nouvellement marié.

Νειόνυφη, »Νεόνυμφος, νεόγαμος. nouvellement mariée.

Νειόπανδρος, η, ἴδε τὰς προλαβούσας δύο λέξεις.

Νεκρολούλουδον, ἄνθ. »Χρυσάνθεμον, χρυσανθέμιον. souci.

Νεκρός, ἡ, όν, ἴδε Πεθαμένος.

Νεκροτσουκνίδα, φ. (ἴσως ἡ) »Γαλία (, τὸ ἄλλ.) Γαλεόβδολον (τοῦ Διοσκορ.). ortie morte, lamier blanc, ἴδε καὶ Βρωμοῦσα.

Νεογεννημένος, η, ον. »Ἀρτίτοκος, ἀρτίγονος, ἀρτιγέννητος, ἀρτιγενής, ἀρτιφυής, νεογνός. nouveau-né.

Νέος (προφ. κοιν. Νειός), α, ον. »Νέος. jeune, jeune homme. ||. (Περιληπτ.) οἱ νέοι. « 'Η νεολαία. la jeunesse, les jeunes gens.

Νεοφερμένος, η, ον. »Νέηλυς-υδος (ὁ καὶ ἡ). nouveau-venu, nouvellement arrivé.

Νεράγκαθον, φ. (ἴσως τὸ ἴδιον μὲ τὸ Νεροκράτης). » Ἀτρακτυλὶς (ἡ). chardon (à bonnetier).

Νεράϊδα (ἀπὸ τοῦ) »Νηρη(ρε)ΐς-ΐδος (ἰδιαιτ. πνεῦμα, δαίμων τοῦ νεροῦ, καθὼς καὶ) ὀρεστιάς, δρυὰς καὶ ἁμαδρυὰς (ἢ τῶν λόγχων καὶ βουνῶν, ἡ ὁποία εἰς τὸν καιρὸν Μιχαὴλ τοῦ Ψελλοῦ ὠνομάζετο κοινῶς) Καλὴ τῶν ὀρέων. (Ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους ἐν γένει [διότι ἡ περὶ θηλυκῶν πνευμάτων δεισιδαιμονία εἶνε τόσον παλαιὰ ὅσον ὁ κόσμος] ὠνομάζετο) Νύμφη. Nymphe, θ. Néréide. θ. fée, θ.

Νεραϊδονέματα (τὰ), φ. » 'Επίθυμον. cuscute, θ. barbe de moine, θ., ἴδε καὶ Σφάκα.

Νεράκι. »'Υδάτιον. un peu d'eau, filet d'eau.

Νερόβραστος, η, ον. »'Εφθὸς (»'Ηψημένος) ἐνὕδατι, ἀνάβραστος (Ἀριστοφ.). cuit à l'eau.

Νεροδεσιά. »Ἀρίς, φράκτης, κλεῖς. écluse, θ.

Νεροζύγι, ἐργ. (οἰκοδ.), ἴδε Στάφνη.

Νεροκάλαμον, φ. ἴδε Καλάμι.

Νεροκάρδαμον, φ. » Σίον, σισύμβριον, καρδαμίνη. cresson (de fontaine, de ruisseau, d'eau).

Νεροκολ ἐκυθον (τὸ στρογγυλὸν

στενόλαιμον κολοκύθι, τὸ ὁποῖον, ξηρανθὲν, χρησιμεύει διὰ νερὸν, κρασὶ, κτλ.), φ. »Σικύα (ἄλλο παρὰ τὴν κολοκύντην, κατὰ τὸν Θφρ.). courde ou gourde, θ. cougourde, θ. gourde des pelerins, θ. courge-bouteille, θ. calebasse, θ.

Νερόκρασον. »Κρᾶμα. vin trempé; melange de vin et d'eau.

Νεροκράτης (εἰς τὴν Ἑλλάδα λέγεται ὁ Τουρκ. Σοὺ-γιολτζῆς). »Ὑδρονόμος. §.φ.(ἀπὸ τὸ γένος τοῦ Γαϊδουράγκαθου). » Αἴψακος. chardon (à fouler, à bonnetier, à carder), verge à berger ou de pasteur, bain (cuve) de Venus, cardère, θ. ἴδε καὶ Κτενάγκαθον.

Νερολάπαθον, φ. » Ὑδρολάπαθον, ἱππολάπαθον, Βρεττανικὴ πόα. parelle des marais, θ.

Νερόμυλος. » Ὑδρομύλη, ὑδραλέτης, ὑδρόμυλος. moulin à eau.

Νερὸν (προφ., ὀρθότερον ἴσως, καὶ Νηρὸν, ὡς ἀπὸ τοῦ) »Ναρὸς (, ὁ ὑγρὸς καὶ ῥευστός. » Κρηναῖα ναρὰ ποτὰ [φερόμενα δηλ:] «, Σοφοκλ. Ὁ Μ. Βασίλειος [ὁμιλ. κατὰ μεθ.] 'τὸ γράφει νεαρὸν κατ' ἔλλειψιν τοῦ "Ὕδωρ, καὶ ἐννοεῖ κυρίως τὸ νεωστὶ ἀντληθὲν, ἑπομ. δροσερόν)."Ὕδωρ-ατος (τὸ). νᾶμα. eau, θ. ||. 'παίρνω ('βγάζω) νερόν. »Ἀρύομαι, ἀρύτομαι, ἀντλέω, ὑδρεύομαι. puiser. ||. ἐκεῖνος ὅ,που ζῇ (τρέφεται, αὐξάνει) εἰς τὸ νερόν. » Ἔνυδρος, ἐνυδρόβιος, ἐνυγρόβιος, ὑγροβατικὸς (Πλάτ.), *ὑδρόβιος, *ὑδροδίαιτος. §. (συνεκδοχ. Α', ἡ βροχή. "Οθεν:) ἐφέτος ἔγειναν (ἔκαμε) πολλὰ νερά. »Ὕδατα πολλὰ γέγονε. ||. διότι ἀνθίζουν εὐθὺς μὲ τὰ πρῶτα νερά. » Εὐθὺς γὰρ ἀνθοῦσι τοῖς πρώτοις ὕδασι (Θεοφρ. Φυτ. ΣΤ', 8). ||. τὴν νύκτα κάμνει ἕνα μεγάλο 'νερό'. » Ὕδωρ ἐξ οὐρανοῦ τῆς νυκτὸς λάβρον ἐπιγίνεται (Θουκ.), « ἴδε καὶ Βροχή. § (Β', τὸ ποταμάκι), ἴδε τὴν λέξιν. ||. ὕστερα ἔχεις 'νὰ περάσῃς ἕνα νερόν. »Μετὰ δὲ ταῦτα ῥυάκιόν τι διελεύσῃ. §. (Γ', ἡ δύναμις, ἡ κατασκευὴ τοῦ σπαθιοῦ, μαχαιριοῦ, κτλ.). » Βαφή. trempe, θ. §. (μεταφορ.) 'τὸ 'ξεύρω 'σὰν νερὸν (φρ.). je le sais sur le bout du doit. §. (κατ' εὐφημ. τὸ οὖρος. "Οθεν:) κάμνω τὸ νερό' μου, ἴδε Κατουρῶ. ||. πάγω ('βγαίνω) πρὸς νεροῦ μου, ἴδε Χρεία.

Νερόνω, ῥ. μτβ. »Ὕδατι κιρνάω.

*Νεροπίπερον, φ. » Ὑδροπέπερι. persicaire (âcre ou brûlante), θ. piment (poivre) d'eau.

Νεροποῦλι (λέξις γενικῆ, ἐφαρμοζομένη εἰς ὅλα τὰ ἐνυδρόβια καὶ λιμνοδίαιτα πτηνά, κυρ. δὲ ἡ) » Φαλαρίς. poule d'eau, sarcelle; pivert d'eau, (Παρβλ. Θαλασσοποῦλι).

Νεροσέλινον, φ. (ἀπὸ τὸ γένος τοῦ Βατραχίου). » Σίον, ἑλειοσέλινον, ὑδροσέλινον. berle, θ. ache d'eau, perail des marais.

Νερουλιάζω, ῥ. ἀμτβ. »Ἐξυδαροῦμαι. devenir aqueux.

Νερούλιασμα. » Ἐξυδάρωσις. liquidité, θ.

Νερουλὸς, ἡ, όν. »Ὑδαρής, ὑδατώδης, ὑδαλέος, ὑδρηλὸς, ῥοώδης, ῥευστός. aqueux; liquide ||. αὐγὸν νερουλόν. » Ῥοῶδες, ὑδαρὸν, ῥοφητὸν (Διοσκορ.). oeuf à la coque.

Νεροφάγωμα. »Χαράδρα. ravine, θ. ravin.

Νεροφεῖδα (ἡ)), ζ. » Ὕδρα, ὕδρος, χέρσυδρος,
Νερόφειδον (τὸ)) χέλυδρος. serpent d'eau.

Νεροχύτης. » Λείβηθρον, ὑδρορρόα (-όη). évier.

Νερωμένος, η, ον. »Ὑδαρὴς (Ξεν. Λακ. Α', 3). trempé.

Νευροχαβαλίκεμμα, πάθ. »Νευροπληγία, νευρόθλασμα. foulure, θ. tressaillement (foulure) de nerf.

Νευροχαβαλικεύομαι, ῥ. μέσ. αὐτοπ. (καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τριτοπρόσ.). »Νευρόθλαστος (Νευρότρωτος) γίγνομαι. se fouler le nerf.

Νεῦρον (ὀνομάζεται κοινῶς, ὄχι μόνον τὸ καθαυτὸ καὶ κυρίως) »Νεῦρον, (ἀλλὰ καταχρ. καὶ ἡ) »Ἴς-ινὸς, (καὶ ὁ) »Τένων, (καὶ ὁ) »Μυὼν ἢ Μῦς,

(καὶ ἡ) φλέψ-εβός. nerf, ἴδε καὶ Φλέβα.

Νεφρὶ καὶ Νεφρόν. »Νεφρός. rein; rognon (ἰδιαιτ. τῶν ζώων).

Νέφτι, ὀρ. (κυρ. τὸ λευκὸν) »Πετρέλαιον. » Νάφθας καὶ Ἄφθας (ὁ), νάφθα [ἡ] καὶ ἄφθα (ἡ καὶ τὸ), ἄσφαλτος (φυσική, εἰς ὑγρότητα προάχθεῖσα, ἡ) »ἀσφάλτου Βαβυλωνίας περιήθημα (κατὰ τὸν Διοσκορ.). naphte, θ. petrole.

Ἠνήμερα (τὰ), ἴδε Ἐννήμερα.

Νῆμα, ἴδε Γνέμμα.

Νηνὶ (τὸ μωρὸν παιδὶ, τὸ ἄλλ. Λεχοῦδι, λέξις παιδευτική). » Νανίον, νύννιον (ἐπὶ τοῖς παιδίοις καταδαυκαλουμένοις φασὶ λέγεσθαι· ὁμοίως καὶ τὸ Νύννιον, Ἡσύχ.). bambin.

Νησάκι. »Νησίς-ίδος (ἡ), νησίον («Ἡ τῶν Κυζικηνῶν νῆσος καὶ τὰ περὶ αὐτὴν νησία,« Στρά6. Β'), νησίδιον. ilot.

Νησὶ (ἀπὸ τοῦ) »Νησίον (, ὑποκορ. τοῦ) νῆσος (ἡ). île, θ.

Νησιώτης, ισσα, ιωτάκι. »Νησιώτης (ὁ), νησιῶτις (ἡ). insulaire.

Νηςεία. »Νηςεία. ἀσιτία. jeûne.

Νηστεύω (θρησκευτικῶς), ῥ. οὐδ. » Νηστεύω, ἀσιτέω. jeûner, faire maigre. §. (ἰατρικῶς, κάμνω δηλ. δίαιταν). »Λεπτῇ διαίτῃ τὸ σῶμα (τὴν ἕξιν) διαπονέω (ἐκπονέω), τῶν σιτίων ἀποκέκλεισμαι. être mis au régime.

Νηστικάδα (ἡ ὀσμὴ τοῦ στόματος τοῦ νηστικοῦ). »Νηστεία (»Διατί τὰ στόματα μηδὲν ἐδηδοκότων, ἀλλὰ νηστευσάντων, ὄζει μᾶλλον, ὃ καλεῖται νηστείας ὄζειν, φαγόντων δὲ, οὐκέτι;« Ἀριστοτ. Προβλ. ΙΓ', 2).

Νηστικάτα, ἐπ. » Νῆστις, μηδὲν προσενεγκάμενος. à jeun.

Νηστικὸς, ἡ, όν. »Νῆστις, ἄσιτος (διαφ., κατὰ τὸν Γαλην., τοῦ) ἀπόσιτος. à jeun.

Νηστήσιμος, η, ον. » Νήστιμος. maigre.

Νιαουρίζω (λέξις πεποιημένη διὰ τὴν φωνὴν τῆς κάττας), ῥ. ἀμ. »Κρίζω (» Γαλῆν κρίξασαν, « Αἰλ.). miauler.

Νιαούρισμα (ἡ φωνὴ τῆς κάττας) » Κριγμὸς, κριγή. miaulement.

Νίκη. »Νίκη. victoire, θ ||. ἑορτάζω διὰ νίκην. » Νικητήρια ἄγω (τελέω). ||. κάμνω (δίδω) τραπέζι διὰ νίκην. Νικητήρια θύω (ἑστιῶ).

Νικητής. » Νικητὴς, νικηφόρος. vainqueur.

Νικῶ, ῥ. μετ. » Νικάω, νίκην αἱρομαι, καταγωνίζομαι, καταπαλαίω, τροπόομαι, περιγίγνομαι (τῶν πολεμίων), καθυπέρτερος γίγνομαι. vaincre, défaire, battre, remporter une victoire, avoir le dessus, l'emporter sur. ||. νικηοῦμαι, ῥ. παθ. »Ἡττάομαι. être vaincu (défait), avoir le dessous, succomber.

Νίπτω (προφ. κοιν. Νίδω καὶ Νίβγω), ῥ. μετ. »Νίπτω (κυρ. πρὸ τοῦ τραπεζιοῦ), ἀπονίπτω (κυρ. μετὰ τὸ τραπέζι). laver. ||. τῶνα χέρι νίβει τἄλλο, κ' τὰ δυὸ τὸ πρόσωπο (παροιμ.). » Χεὶρ χεῖρα νίπτει, δάκτυλος τε δάκτυλον,« ἴδε καὶ Χέρι.

Νιψίδι, ἴδε Στάμμα καὶ Φυκιασίδι.

Νίψιμον (κυρ ἡ ἐνέργεια τοῦ νίπτειν ἢ νίπτεσθαι). » Νίψις. l'action de laver ou de se laver. §. (συνεκδοχ. δὲ καὶ ἰδιαιτ. τὸ πρὸ τοῦ τραπεζιοῦ, τὸ ὁποῖον οἱ ἀρχαῖοι) » Κατὰ χειρῶν ὕδωρ (ἔλεγον. Ἡμεῖς ὀνομάζομεν καὶ τὸ μετὰ τὴν τράπεζαν). ||. φέρε (ἂς φέρουν) νίψιμον, (ἢ καὶ ἁπλῶς) νίψιμον. »Ὕδωρ κατὰ χειρὸς (Ἀριστοφ. Σφ.).« donnez à laver.

Νόημα (τὸ σημαινόμενον λέξεως ἢ φράσεως). »Νοῦς-οῦ καὶ -οὸς (ὁ), ἔννοια, διάνοια (»Διάνοιαν δὲ τοιαύτην εἶχε τὰ γεγραμμένα,« Πλουτ.), σημασία καὶ σημαινόμενον (κυρ. λέξεως). ||. 'να ἐρωτήσωμεν ἄρά γε, τί νόημα ἔχει ὁ χρησμός; » Πυθοίμεθ' ἂν τὸν χρησμὸν ὑμῶν, ὅ τι νοεῖ;« Ἀριστοφ. sens, acception, signification, entente, θ. §. (ἡ διὰ γνεψίματος γνωςοποίησις), ἴδε Γνέψιμον. ||. κάμνω νόημα, ἴδε Γνέφω.

'Νοιάζομαι, ῥ. ἀποθ., ἴδε 'Εννοιάζομαι.

'Νοιάσιμον, ἴδε Φροντίδα. §. »Θεραπεία, κομιδή, ἐπιμέλεια, ἀγωγή. soins, attentions, θ. πλθ., ἴδε καὶ Περιποίησις.

'Νοιασμένος, η, ον. »'Εμφροντις. inquiet.

'Νοικάτωρας, ισσα. »'Ενοίκιος (οἰκήτωρ). locataire.

'Νοῖκι. »'Ενοίκιον, μίσθωσις (»Διακωλύει με τὰς μισθώσεις κομίζεσθαι ἐκ τῆς οἰκίας, « Δημοσθ. Σπουδ.). loyer.

'Νοικιάζω, ῥ. μετ. »Μισθόω (κυρ. δίδω 'ς τὸ 'νοῖκι ἢ μὲ τὸ 'νοῖκι: »Πασίων ἐμίσθωσε τὴν τράπεζαν Φορμίωνι, « Δημοσθ.), ἐκμισθόω, ἀπομισθόω (» Τὴν δὲ γῆν ἀπεμίσθωσαν ἐπὶ δέκα ἔτη, « Θκδ.), μισθόω-ομαι (κυρ. 'παίρνω [πιάνω] μὲ τὸ 'νοῖκι) (»'Εμισθοῦντο παρ' οὐκ ἐκδιδόντος τὴν αὐλὴν, » 'Ηροδ.). louer, arrêter, donner à loyer, (ἰδίως ἐπὶ κτημάτ.) affermer.

'Νοίκιασμα. » Μίσθωσις (»'Εκμίσθωσις) οἰκίας. loyer.

'Νοικοκερά. (κατὰ λέξιν) » Οἰκοδέσποινα, (ἐν γένει) δέσποινα. maîtresse. θ. §. (συνεκδοχ.) » Οἰκονόμος ἀγαθή. bonne ménagère.

'Νοικοκεριόν. » "Επιπλον, σκεῦος (οἰκίας), οἰκητήριον (σκεῦος). meubles, mobilier. ||. τὰ 'νοικοκεριὰ τοῦ 'σπιτιοῦ. » Κατασκευή, ἐνδουχία. l'ameublement, ἴδε ϗ Πρᾶγμα.

Νοικοκύρης (-ρις). (κατὰ λέξιν). » Οἰκοδεσπότης. maître. (ἐν γένει) » Δεσπότης, κύριος, κεκτημένος. propriétaire. §. père de famille. §. (συνεκδοχ.), ἴδε Οἰκονόμος. §. Καλοπίγερος ϗ Τιμημένος. §. εἶσε 'νοικοκύρης. » Παρὰ (»'Εν) σοὶ κεῖται' » Αὐτὸς οἶδας. vous en êtes le maître.

'Νοιώθω (ἐκ τοῦ ἀρχ. Ἰων. Νόω, νώσω, ἔνωσα), ῥ. μετ. » Αἰσθάνομαι. sentir, se sentir, ἴδε καὶ Καταλαμβάνω. ||. καὶ 'δὲν (τὸ) ἔννοιωσε κἀνεὶς. » Καὶ ᾔσθετο οὐδείς.

'Νομάτοι (ὑποκείμενα, ἄτομα). » 'Ονόματα (»"Ην τε ὄχλος ὀνομάτων ἐπὶ τὸ αὐτὸ ὡς ἑκατὸν εἴκοσι, « Πράξ. Ἀποστ.). personnes, θ. individus.

Νομίζω (τὸ ἀλλ. Θαῤῥῶ καὶ Λογιάζω), ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Οἴομαι ϗ (κρσ.) Οἶμαι, δοκῶ, δοκῶ μοι καὶ δοκεῖ μοι, νομίζω, ὑπολαμβάνω, διαλαμβάνω (Πλβ.), ἡγέομαι, δοξάζω, τίθεμαι, λογίζομαι, ποιέομαι. croire, penser, compter, se persuader. ||. ἵνα μή με νομίσουν ἄπρακτον ϗ ἀγράμματον. » 'Ως μὴ δόξαν ἀγνοίας ἢ ἀμαθίας παράσχωμαι. ||. ἔχομέ 'να νομίσουν ὅσοι στέκουνταν ἔξω ὅτι ὡμίλησε διὰ... » Δόξαν (»Δόκησιν) παρέσχε τοῖς ἐκτὸς περὶ... διειλέχθαι. ||. 'τοὺς ἐνόμισαν υἱοὺς θεῶν. » Δόξαν ἔσχον ἐκ θεῶν γεγονέναι. ||. τὸν ἐνόμισαν δειλόν. » Δίκην δειλίας ὦφλε. ||. τόσον φοβιτσιάρην μὲ νομίζετε; »Τοσαύτην μου δειλίαν κατεγνώκατε;« m'avez-vous supposé une si grande timidité? ||. πόσον ἀνοήτους ἤθελαν σᾶς νομίσει; » 'Ηλίκην ἂν ὠφληκότες παράνοιαν ἦτε; ||. μόνος ὁ Φιλοκράτης νομίζω ὅτι εἶνε τοιοῦτος. » Φιλοκράτην μόνον τοιοῦτον εἶναι τίθεμαι.« ||. 'δὲν ἐνόμισαν οὔτε τὴν ζωὴν οὔτε τὸν θάνατον καλὸν πρᾶγμα. »Οὐ τὸ ζῆν θέμενοι καλὸν, οὐδὲ τὸ θνήσκειν.«

Νόμος. » Νόμος, θεσμὸς, θέσμιον. loi, θ.

Νόστιμα, ἐπ. 'Ηδέως, καθ' ἡδονήν. agréablement; savoureusement. §. (μεταφ.). » Χαριέντως, ἐπιτερπῶς, ἐμμελῶς, ἐπιχαρίτως, ἡδέως, ἀστείως, κομψῶς. gracieusement, plaisamment; gentiment (εἰρων.).

Νοστιμάδα (εἰς τὴν γεῦσιν). »'Ηδύτης, τὸ ἡδύ. saveur, θ. §. (μεταφορ. εἰς τὴν ὁμιλίαν, εἰς τὸ φέρσιμον). » Κομψότης, εὐτραπελία, τὸ ἐπίχαρι (εὔχαρι), ἀστειότης, κομψεία. gentillesse, θ.

Νοστιμεύομαι, Μ. (ὀλ) νοστιμε-

θῶ (ἀόρ. ['Ε]νοστιμεύθηκα), ῥ. ἀποθ. » Χαίρω, ἥδομαι, ἡδομένῳ μοί ἐστι, δι' ἡδονῆς ἔχω (Θουκ.), ἄγαμαι. se plaire. ||. καὶ ἀφ' οὗ 'τ'ἀκούσετε, θὰ 'τὸ νοστιμευθῆτε. » Καὶ ἡδίους ἔσεσθε ἀκούσαντες (Δημοσθ.). « ||. μὴν ἠξεύροντες τὴν ἀλήθειαν, ἐσυμπέραναν ἐκεῖνο 'που νοστιμεύονταν αὐτοὶ περισσότερον. » Οὐ γινώσκοντες τὰ ὄντα, τὰ μάλιστα καθ' ἡδονὴν σφίσιν εἴκαζον (Ἀῤῥ.).« ||. ὡσὰν 'να 'τὴν νοστιμεύουνταν. » 'Ηδέως πως αὐτῆς ἔχειν. ||. δὲν νοστιμεύομαι. » Ἀηδῶς ἔχω πρός.

Νοστιμίζω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. »'Ηδύνω, καθηδύνω. rendre (devenir) agréable (savoureux), assaisonner. ||. τὸ ἅλας νοστιμίζει τὸ φαγεῖ'. » 'Ηδύνουσιν οἱ ἅλες (Ἀριστοτ.). §. (μεταφορ.) » Κομψεύω (-ομαι). rendre (devenir) élégant (plaisant, etc).

Νόστιμος (εἰς τὴν γεῦσιν), η, ον. »'Ηδύς, εὔστομος (» Τὸν δὲ καρπὸν τοῦ λωτοῦ ἐσθιόμενον, οὐχ οὕτω γλυκὺν ὡς εὔστομον,« Θεοφρ. Φυτ. Δ'). νόστιμος (Θεόφρ.). savoureux. ||. τὸ χέλι τῆς λίμνης 'δὲν εἶνε τόσον νόστιμον καθὼς τῆς θάλασσας. »'Η δὲ λιμναία ἔγχελυς τῆς θαλασσίας ἐστὶν ἀστομωτέρα (Ἀθήν.).« §. (μεταφορ. εἰς τὴν ὁμιλίαν, εἰς τὸ φέρσιμον). »'Ηδύς, κομψός, χαρίεις -εσσα-ιεν (καὶ ὄχι χάριεν, λέγει ὁ Εὐστάθ. Ἰλ. Π, 798, εἰμὴ μόνον Ἀττικῶς, καὶ ἐν εἴδει ἐπιῤῥήματος ἀντὶ τοῦ Χαριέντως), εὔχαρις, ἐπίχαρις, εὐχάριστος, εὐτράπελος, ἀστεῖος, ἁβρός, ἐπιτερπής, ἅλμην ἔχων (,καθὼς καὶ » "Αλμην οὐκ ἔχων, ὁ ἄνοστος καὶ ἀνάλατος). agréable, gracieux, galant, gentil, gaillard, plaisant, amusant, avenant; drôle. ||. εἶνε νόστιμος (εἰρων. ἢ κατ' ἀντίφρ. ἀντὶ Ἄνοστος). » Οὕτως ἡδύς ἐστιν, ὡς κτλ. (Στρβ. Α', γ'). « ||. νόστιμον τῇ ἀληθείᾳ (φρσ. εἰρων.). »Χάριεν, νὴ τοὺς θεούς. il est plaisant (c'est drôle), ma foi.

Νοστιμώτατος, η, ον, ὑπερθ. καὶ

Νοστιμώτερος, η, ον, συγκρ. τοῦ Νόστιμος. » 'Ηδίων, ἥδιστος. d'un meilleur goût, d'un goût exquis.

Νοτερός, ἡ, όν, ἴδε 'Υγρός.

Νοτιὰ, ἄνεμ. » Νότος, νότιον. vent du Sud (du Midi). ||. τῆς νοτιᾶς. » Νότιος. ||. τὸ καλοκαῖρι φυσοῦν νοτιαίς. » 'Υπὸ τὸ ἄστρον νότια πνεῖ (Θφρ.),« ||. ἂν ἦνε νοτιὰ ἢ λάμπῃ ὁ ἥλιος. »'Εὰν δὲ νότιόν τε ᾖ καὶ ἥλιος ἐπιλάμπῃ,« Ξεν. §. (συνεκδοχ. τὸ μέρος τῆς γῆς τὸ πρὸς τὴν νοτιάν). » Μεσημβρία, νότος. Sud, midi.

Νοτίζω, ῥ. ἀμ. ἀπρ. » Νοτίζομαι, ὑγραίνομαι. devenir humide (moite).

Νοτισμένος, η, ον, ἴδε 'Υγρός.

Νουνὸς, ἁ (ἀπὸ τοῦ Ἰταλ. Nonno, καὶ τοῦτο ἴσως ἀπὸ τοῦ "Ελλην.) »Νέννος (, ὁ θεῖος, «κατὰ τὸν Πολυδ.). »Ἀνάδοχος ('Εκκλ.). parrain, marraine (la).

Νοῦς. »Νοῦς-νοῦ ἢ -νοὸς, διάνοια, γνώμη, φρὴν-ενὸς (ἢ) καὶ (συνηθέστερον εἰς τὸ πληθ.) φρένες (αἱ). entendement; esprit; §. intelligence. ||. ἔχω κατὰ νοῦν (ἔχω σκοπὸν, ἀπόφασιν), ἴδε Γνώμη καὶ Σκοπός. ||. εἶχαν κατὰ νοῦν 'να χαλάσουν τὸ γεφύρι. » 'Εν διανοίᾳ ἦσαν λύειν τὴν γέφυραν.« ||. ὅλ' αὐτὰ μοῦ ἤρχοντο εἰς τὸν νοῦν. »Ταῦτα πάντα εἰς τὴν γνώμην εἰσῄει (Λυσ.). « ||. διότι πρέπει τοῦτο 'να 'τοῦ ἔμβῃ εἰς τὸν νοῦν. » Δεῖ γὰρ ἐκείνῳ τοῦτο ἐν τῇ γνώμῃ παραστῆναι. ||. εἶπε μὲ τὸν νοῦν 'του. »Εἶπε πρὸς (καθ') ἑαυτὸν,« Ξεν. §. (συνεκδοχ. Α', ἡ φρόνησις): 'δὲν ἔχει νοῦν, ἴδε Γνῶσις. §. (Β', ἡ ἐνθύμησις): ἔχε 'το 'ς τὸ' νοῦ σου, ἴδε 'Ενθυμοῦμαι.

Νούφαρον (ἐκ τοῦ Ἀραβ. νενουφάρ. » Λουλούφερον, τὰ Νούφαρα,« Γλωσσάρ. 'Ο ποταμὸς ὁ παραῤῥέων τὴν Προῦσαν λέγεται Λουφέρ-σουγιοῦ), φ. καὶ ἄνθ. » Νυμφαία. nénuphar, jaunet d'eau, plateau.

Νταρτανίζω (ἀπὸ τοῦ » Ταρταρί-

ζω [Πλουτ.], ἡ, πιθανώτερον, ἀπὸ τοῦ) » Τρυτανίζω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Κλονέω-ομαι, κραδαίνω-ομαι. **branler, cahoter.**

Νταρτάνισμα. » Κλόνος, κλόνησις, κραδασμός. **branlement, cahotage.**

'Ντηρηοῦμαι (ἀπὸ τοῦ) » 'Εντηρέομαι, ῥ. αὐτοπ. » 'Υποστέλλομαι, εὐλαβέομαι, δυσωπέομαι, συστέλλομαι· ὀκνέω. **se retenir, n'oser.**

'Ντύνω, ἴδε 'Ενδύνω.

'Ντύσιμον, ἴδε 'Ενδύσιμον.

Νύκτα (προφ. κοιν. καθὼς καὶ ὅλα τὰ ἀπ' αὐτοῦ, Νύχτα κτλ.). »Νύξ-υκτὸς (ἡ). **nuit,** θ. ||. νύκτα (ἐλλειπτ. τῆς Κατὰ), ἐπ. »Νύκτωρ, νυκτὸς, (ἡ) τῆς νυκτὸς (ἢ πληρέστερον) διὰ νυκτὸς, ἐκ νυκτὸς, ἔννυχα (ποιητ.). **de nuit, nuitamment.** ||. ὁ ὁποῖος εἶχεν ἔλθει πρὸς αὐτὸν νύκτα. »'Ο ἐλθὼν νυκτὸς πρὸς αὐτὸν,« Εὐαγγ. ||. οἱ λαγοὶ βόσκουν νύκτα. »Οἱ λαγῷ τῆς νυκτὸς νέμονται. ||. πλειὸ' νύκτα. »'Εννυχώτερον. ||. σηκόνομαι νύκτα. »Νυκτὸς (»Νύκτωρ) ἐγείρομαι καὶ (μονολ.) Νυκτηγερτέω. ||. 'ταὶς σήκωνε πλειὸ' νύκτα. »'Εννυχώτερον ταύτας ἀνίςη. ||. ἔφυγε νύκτα. » Σκοταῖος (»"Εννυχος, »'Εννύχιος) ἀπῄει. ||. μέραν-νύκτα. »Νύκτωρ τε καὶ μεθ' ἡμέραν· » 'Ημέρας καὶ νυκτός. ||. 'τὴν περασμένην νύκτα. »Τῆς παρελθούσης νυκτὸς ταυτησί (Πλάτ.). ||. ὅλην νύκτα. »Τὴν νύχθ' ὅλην· »Παννύχιον· »Πάννυχα. **pendant toute la nuit.** ||. τὸ φτίλι καίει ὅλην νύκτα. »Παννύχιον καίεται τὸ ἐλλύχνιον. ||. ὁ πολιτικὸς ἄνθρωπος 'δὲν πρέπει 'να κοιμᾶται ὅλην νύκτα. »Οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα«.

Νυκτερεύω, ῥ. ἀμ. »Διανυκτερεύω, νυκτερεύω, παννυχίζω, διαπαννυχίζω (Πλούτ.). **veiller (en travaillant)**

Νυκτέρι. »Νυκτερεία, νυκτέρευμα (Πολύβ.), *διανυκτέρευσις, παννύχισμα, διαπαννυχισμός. **veillée,** θ.

Νυκτερίδα, ζ, »Νυκτερίς (ἡ). **chauve-souris,** θ.

Νυκτικὸς, ἡ-ηὰ, όν. » Νυκτερινὸς, νύχιος. **nocturne, de nuit.** ||. τὸ νυκτικὸν (ἐλλ. φόρεμα). »'Εγκοίμητρον, εὐναῖον, ἐνεύναι(νι)ον. **habit de nuit.**

Νυκτόνει, ῥ. ἀπρ. » Συσκοτάζει, νὺξ ἐπέρχεται (ἐφίσταται). **il se fait nuit, il commence à faire brun.** ||. ὅτι ἄρχισε 'να νυκτόνῃ, ἴδε Σκοτεινιάζει. §. νυκτόνομαι, ῥ. παθ. »'Υπὸ τῆς νυκτὸς καταλαμβάνομαι. **anuiter, s'anuiter, se mettre à (être surpris par) la nuit.**

Νυκτοπόλεμος. »Νυκτομαχία.

Νυκτοποῦλι (ἠμπορεῖ 'να ὀνομασθῇ ἐν γένει κάθε) »Νυκτινόμον (»Νυκτιβόρον) ὄρνεον. **oiseau nocturne.** (εἶνε δὲ ἄπειρα γένη, ὑποδιαιρούμενα εἰς διάφορα εἴδη, ἴδε Κλαφοποῦλι, Κουκκουβάγια, Μποῦφος, κτλπ.).

Νυκτοχελίδονον, πτν. » Αἰγοθήλας. **caprimulgue.**

Νύστα. » Νυσταγμὸς, νυσταλγία. **somnolence,** θ.

Νυστάζω, ῥ. οὐδ. »'Υπνώσσω, εἰς ὕπνον καταφέρομαι, ὕπνῳ ἡττάομαι, νυστάζω. **sommeiler, se laisser gagner par le (aller au) sommeil.**

Νυστέρι, ἐργ. (χειρουργ.). »Σμαστήριον, φλεβότομον, μαχαιρὶς ὀξυβελὴς (Ἱπποκρ.). **lancette,** θ.

Νύφη (ἡ ὑπανδρευομένη). »Νύμφη, νυμφευομένη, γαμουμένη. **mariée,** θ. **épousée,** θ. ||. 'σὰν νύφη, ἐπ. »Νυμφικῶς, νυμφευομένης δίκην. §. (ἡ γυναῖκα τοῦ υἱοῦ ἢ ἀδελφοῦ). »Νύμφη, νυὸς (ποιητ.). **bru,** θ. **belle-fille** (ἡ ἁπλῶς) **fille** (ὡς ἐκ μέρους τοῦ πενθεροῦ καὶ τῆς πενθερᾶς 'της), **belle sœur** (ἡ ἁπλῶς) **sœur** (ὡς ἐκ μέρους τοῦ ἀνδραδέλφου ἢ τῆς ἀνδραδέλφης 'της).

Νυφιάτικος } , η, ον. » Νυμφικὸς
Νυφικάτος } (» Κοροχόσμια, τὰ ὑπὸ τῶν κορυλλίων νυμφικὰ,« Συλ. Κλμ.), νυμφαῖος. **nuptiale (robe, etc.).**

Νυφίτσα, ζ. (αὐτὴ εἶνε κυρ. ἡ) Γαλῆ (τῶν παλαιῶν. Ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ ὄνομα τοῦτο προσδιωρίσθη διὰ τὴν

κάτταν, ἡ νυφίτσα ἠμπορεῖ 'να ὀνομασθῇ) »Μυγαλῆ (, μ' ὅλον ὅτι παρὰ τῶν ἀρχαίων ὠνομάζετο οὕτως ἡ Γαλλ. musaraigne, ποντικάκι μὲ σουβλερὴν μύτην, νομιζόμενον φαρμακερόν). ("Ενα εἶδος νυφίτσας ὠνομάζετο ἀπὸ τοὺς παλαιούς) » Ἰκτὶς (ἄλλο παρὰ τὸ Κουνάδι, ἴδε τὴν λέξιν, καὶ ἴσως τὸ Γαλλ. furet). belette, θ.

'Νυχάκι, φ. ἢ ἄνθ., ἴδε Τριφύλλι.

'Νύχι (ἀπὸ τοῦ) »'Ονύχιον(ὑποκορ. τοῦ) "Ονυξ υχος (ὁ). ongle. ||. κόπτω τὰ 'νύχια (ἄλλου). »'Ονυχίζω. ||. (τὰ ἐδικά μου). »'Ονυχίζομαι. se faire les ongles. ||. σκαλίζω μὲ τὸ 'νύχι (καὶ μεταφορ. ἐξετάζω μὲ πολλὴν ἀκρίβειαν). »Διονυχίζω. ||. περπατεῖ 'ς τὰ 'νύχια. » Ἀκροποδητὶ βαίνει (βαδίζει). sur la pointe du pied. ||. 'νύχι τοῦ ἀλόγου (καὶ τῶν ὁμοίων). » Ὁπλὴ (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν παροιμίαν: »Τὸν λύκον βλέπομεν, καὶ τὴν ὁμπλὴν γυρεύομεν,« ὁμοίαν μὲ Τό: » Ἄρκτου παρούσης ἴχνη ζητεῖς,«), χελιδὼν καὶ (Ἱππιατρ.) βάτραχος (κυρ. τὸ ὑποκάτω τοῦ 'νυχιοῦ βαθούλωμα). corne, sole, sabot. ||. 'νύχι τοῦ βῳδιοῦ, ἐλαφιοῦ, προβάτου, χοίρου (καὶ τῶν ὁμοίων). »Χηλή. ||. 'νύχι τοῦ λεονταριοῦ, τῆς κάττας, τοῦ ἀετοῦ, κτλ. »Γαμψός. griffe, θ.

'Νυχιὰ (εἰς τὰ 'Ορνεοσόφ. γράφεται Νυχέα). »"Ονυχος ἀμυχή. coup d'ongle (de griffe).

Νύχτα (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Νύκτα κτλ.

Νωπὸς (ἀπὸ τοῦ Νεωπὸς, ὁ Τουρκ. Ταζέδικος), ἡ, όν. »Πρόσφατος (κυρ. διὰ τὸ κρέας), νεαλὴς (κυρ. διὰ τὰ 'ψάρια), νεαρὸς (κυρ. διὰ τὸ νερὸν), νεογμὸς (κυρ. διὰ ταῖς ῥίζαις), νεόδρεπτος (κυρ. διὰ τοὺς καρπούς). frais, -aiche. § (μεταφορ.) λόγος (φωνὴ, κτλ.). » "Εναυλος ("Εναυλα τὰ λεχθέντα ὑπηχεῖ,«), (ὁ Πλάτων ἔχει καὶ, Φέβος ἔναυλος, καὶ ὁ Γεωργ. Πισειδ. »Εὐεργεσία ἔναυλος). récent.

'Νωρὶς, ἐπ. (χρον., ἀπὸ τοῦ) »'Ενωρὶς (τοῦ ὁποίου τὸν συγκριτικὸν μόνον τύπον ἀπαντῶμεν εἰς τὸν Ἀθήναιον· διότι τὸ 'Ενωρέας τοῦ Διοδώρου εἶναι ὕποπτον. Οἱ παλαιοὶ ἔλεγον ἀντὶ τούτου:) »'Εν ὥρᾳ (»Ἀτὰρ τί τὸ πρᾶγμ' ἦν, ὅτι τοσοῦτον χρῆμ' ὄχλου » Οὕτως ἐν ὥρᾳ ξυνελέγη «; Ἀριστοφ. 'Εκκλ. 391. »Τοὺς δ' ἄλλους, δειπνήσαντας ἐν ὥρᾳ καὶ κοιμηθέντας, ἅμ' ἡμέρᾳ συνέταττε,« Πλούτ. Γάϊος Μάρ.). »Πρωΐ. de bonne heure. ||. πολλὰ 'νωρίς. »Πρωϊαίτατα (»Οἱ μέθυσοι πρωϊαίτατα γηράσκουσι,« Πλούτ.).

'Νωρίτερα. ἐπ. »Πρωϊαίτερον, ἐνωρίστερον (Ἀθην. Δ'. ὁ 'Ησύχ. τὸ γράφει) ἐνωρότερον. de meilleure heure.

Ξ

Ξ, ξ, τὸ δέκατον τέταρτον γράμμα τοῦ 'Ελληνικοῦ ἀλφαβήτου.

'Ξάγι (μέτρον βαρύτητος, ζυγίζον 4 δέγκια, ἢ $1\ ^1/_3$ δράμι, τὸ ἕκτον δηλ. τῆς οὐγκιᾶς. Εἰς τὴν 'Ελλάδα ὀνομάζεται τὸ διδόμενον εἰς τὸν μυλωνᾶν ἢ ἐλῃοτριβιάρην). » 'Εξάγιον (κυρ. ἡ ζυγαριά). quatre scrupules, sextule.

'Ξαγορὰ, ἴδε 'Εξαγορά.

'Ξαγοράζω, ἴδε 'Εξαγοράζω.

'Ξαγρυπνῶ (χάνω τὸν ὕπνον μου), ῥ. οὐδ. »Ἀγρυπνέω, τῶν ὕπνων ἀποσυλάομαι. ne pouvoir dormir.

Ξαθογένης. » Ξανθοπώγων, ξανθογένειος. qui a la barbe rousse.

Ξαθοκίτρινος, η, ον. »'Ωχρόξανθος, κιῤῥός.

Ξαθοκόκκινος, η, ον. »Πυῤῥός.

Ξαθὸς, ἡ, όν. » Ξανθός, ξανθόθριξ. blond.

Ξαίνω, ῥ. μετ. » Ξαίνω, ἐριθεύω. carder.

'Ξαχουσμένος, η, ον } , ἴδε 'Εξακουσμένος.
'Ξακουστὸς, ἡ, όν }

'Ξαλλάζω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ, ἴδε Μεταλλάζω.

'Ξανὰ, μόρ. (χρήσιμον ὡς ἐπὶ τὸ

πλ. ἐν συνθέσει. Ἀναλογεῖ μὲ τῶν ἀρχ. τὴν πρόθ.) »Ἀνά (καὶ τὸ ἐπίῤῥ.) »Πάλιν, (καὶ σημαίνει Δευτέρωσιν ἢ τὸ Ἀνάπαλιν) (εἰς τὴν ἐλευθέραν Ἑλλάδα εἶν' ἀντὶ τούτου ἐν χρήσει τὸ Ματά). de nouveau, derechef, pour la seconde fois, encore une fois, (καὶ ἐν συνθέσει μὲ τὸ ἀχώριστον μόριον re).

'Ξαναναιβαίνω, ῥ. ἀμ. »Δεύτερον ἀνέρχομαι. remonter.

'Ξαναβάζω, ῥ. μετ. »Δεύτερον ἐμβάλλω. remettre.

'Ξαναβαπτίζω, ῥ. μετ. » Ἀναβαπτίζω. rébaptiser.

'Ξαναβάπτισμα. »Ἀναβαπτισμός, ἀναβάπτισις. rébaptisation, θ.

'Ξαναγέννημα. » Ἀναγέννησις, παλιγγενεσία. régénération.

'Ξαναγεννῶ, ῥ. μετ. »Ἀναγεννάω. régénérer. || . 'ξαναγεννηοῦμαι, ῥ. μέσ. » Ἀναγεννάομαι, ἐξαναγεννάομαι (» Βούλομαι ὑμῶν ἐγὼ καὶ τὰς ἀκοὰς καὶ τὴν γλῶτταν ἐξαναγεννηθῆναι, « Ἰουλ. 'Επιστ. μβ'). renaître.

'Ξαναδιαβάζω, ῥ. μετ. » 'Επαναγινώσκω. relire.

'Ξαναδίνω, ῥ. μετ. Ἴδε Δίδω (εἰς τὸ ||. δίδω 'πίσω). §. ῥ. ἀμ. (κυρ. διὰ τὰ δένδρα, ὅταν, ἀφ' οὗ κοποῦν, τινάζουν νέα βλαστάρια): » Ἀναδίδωμι, ἀναβλαστάνω. repousser.

'Ξαναέργομαι, ῥ. ἀποθ. » 'Επανέρχομαι, ἐπάνειμι, παλινοστέω, παλινδρομέω. revenir.

'Ξαναθυμίζω, ῥ. μετ. »Ἀναμιμνήσκω, ἐπαναμιμνήσκω. rappeler, faire ressouvenir.

Ξανακάθουμαι, Μ. 'ξανακαθήσω. »Ἀνακαθέζομαι. se rasseoir.

'Ξανακαινουργόνω, ῥ. μετ., ἴδε Καινουργόνω.

'Ξανακτίζω. (ἀντ!) » 'Εξανακτίζω (» Τὴν Σαμαρέων πόλιν ἐξανακτίσας «, Τζ. Ἰστορ. ΙΓ', ζ'), ῥ. μετ. »Ἀνοικοδομέω, ἀνακτίζω (Κλμ.). rebâtir, réédifier.

'Ξανακτίσιμον. »Ἀνοικοδόμησις.

'Ξανακύλημα (ἀῤῥώςου). » Ὑποτροπή, ὑποτροπιασμός, ὑποςροφὴ (Ἱπποκρ.). rechute, θ.

'Ξανακυλῶ (μεταφορ. ἐπὶ ἀῤῥώστου), ῥ. ἀμ. »Ὑποτροπιάζω. avoir des retours (d'une maladie).

'Ξανακυριεύω, ῥ. μετ. »Ἀνακτάομαι, ἀνασώζομαι, ἀνακομίζομαι, ἀναλαμβάνω, ἐπανακτάομαι. réconquérir.

'Ξαναλέγω, ῥ. μετ. » Παλιλλογέω, τοὺς αὐτοὺς λόγους ἀνακυκλέω (Πλούτ.). redire, répéter.

'Ξαναμάσσημα. » Ἀναμάσσησις. l'action de remâcher.

'Ξαναμασσῶ, ῥ. μετ. »'Αναμασσάομαι. remâcher.

'Ξαναμέτρημα. »Ἀναμέτρησις. l' action d'énumérer (mésurer, compter) de nouveau.

'Ξαναμετρῶ (ἴδε Μετρῶ), ῥ. μετ. »Ἀναμετρέω(-ομαι). énumérer(mésurer, compter) de nouveau.

'Ξαναμοιράζω, ῥ. μετ. » Ἀναδάζω(δαίω)-ομαι. diviser ou distribuer de nouveau, refaire le partage.

'Ξαναμοίρασμα. » Ἀναδασμός. nouveau partage.

'Ξαναμωραίνομαι, ῥ. αὐτοπ. »Ἀνανηπιεύομαι, γεροντιάω. tomper en (dans l') enfance.

'Ξαναμώραμα }(ὁ Κοραῆς ['Επι-
'Ξαναμωραμός }στολ.] 'τὸ λέγει Ξεμώραμα). » Ἡ τοῦ γήρως λήρησις (Ἀρετ.). radotage de l'âge, imbécillité de la vieillesse.

'Ξαναμωραμένος, η, ον. »Παλίμπαις-αιδος (» Πάλιν γὰρ αὖθις παῖς ὁ γηράσκων ἀνὴρ«, Σοφ. παρὰ Κλμ.), λῆρος, χρονόληρος. (vieillard) imbécile, tombé dans l'enfance.

'Ξαναναιόνω (ἀπὸ τοῦ 'Εξαναναιόω-όομαι). » Συγγένειαν αὐτῶν ἐξαναναιοῦται τοῖς 'Οπουντίοις ὑπάρχουσάν, Στράβ. Θ, δ', 2. §. οὐδ. »Ἀνηβάω, νεοποιέω ἐμαυτὸν (Κλμ.). ἀνανεόομαι. rajeunir.

'Ξανάνειωμα. » Ἀνήβησις, ἀνανέωσις. l' action de rejeunir (redevenir jeune).

'Ξανανοικιάζω, ῥ. μετ. » Ἀναμισθόω(-ομαι). relouer.

'Ξαναπανδρεμμένος, η, ον. »Δευτερόγαμος. marié pour la seconde fois.

'Ξαναπανδρεύομαι, ῥ. μέσ. »Δευτερογαμέω, εἰς δευτέρους ἀποκλίνω γάμους. se remarier, convoler à des secondes noces. ||. ἂν πεθάνω, μὴ ξαναπανδρεύεσαι. » Ἦν με θανοῦσαν στείλῃς, μὴ σπεῖσαι δεύτερα φίλτρα γάμου (Ἀναλ.).»

'Ξαναπαίρνω ('παίρνω 'πίσω, ἢ ἐκ δευτέρου), ῥ. μετ. » Ἀνακτάομαι, ἀνακομίζομαι, ἐπανακτάομαι, ἀνα-(ἀπο)λαμβάνω. reprendre, recouvrer.

'Ξαναπερνῶ, ῥ. ἀμ. » 'Επάνειμι, ἐπαναπεράω (Νικολ. Δαμ.). repasser.

'Ξαναπιάνω, ῥ. μετ. » Δεύτερον συλλαμβάνω, ἐπαναλαμβάνω. reprende, rattraper.

'Ξαναπλυμένος, η, ον. » Παλίμπλυτος. relavé.

'Ξαναπούλημα. »Ἀνάπρασις. revente, θ.

'Ξαναπουλημένος, η, ον. » Παλίμπρατος. revendu.

'Ξαναπουλῶ, ῥ. μετ. »Ἀναπιπράσκω. revendre. §. ἴδε Μεταπουλῶ.

'Ξαναῤῥωστῶ, ῥ. οὐδ. = 'Ξανακυλῶ.

'Ξαναρχινῶ, ῥ. μετ. » Δευτέραν ἀρχὴν ποιοῦμαι. recommencer.

'Ξαναρωτῶ, ῥ. μετ. » 'Επανέρομαι (» Μηδὲ ἐπανέρῃ, μηδὲ διστάσῃς,« Συνέσ.), ἐπανερωτάω, ἀναπυνθάνομαι (Πλούτ. π. τ. ἀκούειν). redemander.

'Ξαναφαίνω, ῥ. ἀμ. ἴδε Ἀνασαίνω. §. Ξεκουράζομαι καὶ §. Συνέρχομαι.

'Ξανασηκόνω, ῥ. μετ. » 'Επανορθόω. redresser.

'Ξανασήκωμα. »'Επανόρθωσις. redressement.

Ξανάστροφα (ἀντὶ 'Εξανάστροφα, ἐξ ἀντιστρόφου, καθὼς 'τὸ ἔχει ὁ Πορφυρογέννητος, »Φρουροῦντες γοῦνας ἐξ ἀντιστρόφου,«), ἐπίῤ. ἴδε Ἀνάποδα.

'Ξανάστροφος, η, ον. » Ἀνάστροφος, παλίντροπος. qui est à rebours, ἴδε καὶ Ἀνάποδος.

'Ξαναυρίσκω, ῥ. μετ. » Ἀνευρίσκω. retrouver, recouvrer.

'Ξαναφαίνομαι, Μ. φανῶ (ἀόρ. φάνηκα). » Ἀναφαίνομαι. reparaître.

'Ξαναφέρνω, ῥ. μετ. »'Επανάγω. ramener, remener.

'Ξαναφθειάνω }, ῥ. μετ. »Ἀνοικοδομέω (κυρ. 'σπίτι). rebâtir, reconstruire.
'Ξαναφθυάνω
'Ξαναφυκιάνω

'Ξαναφυκιάσιμον. »Ἀνοικοδόμησις (κυρ. 'σπιτιοῦ). reconstruction.

'Ξαναφύτεμμα. »Ἀναφύτευσις. l'action de replanter.

'Ξαναφυτεύω, ῥ. μετ. » Ἀναφυτεύω. replanter, repiquer (γεωπ.).

'Ξαναφυτρόνω, ῥ. ἀμ. »Ἀναφύομαι. repousser.

'Ξαναφυτρωμένος, η, ον. » Παλίμβλαστος, παλιμφυής. qui repousse.

'Ξαναφωνάζω, ῥ. μετ. » Ἀνακαλέω(-ομαι) τῇ φωνῇ, ἐπανακαλέω(-ομαι). rappeler.

'Ξαναχύνω (εἰς τὸ καλοῦπι), ῥ. μετ. Ἀναχωνεύω. refondre.

'Ξανοίγω, ῥ. μετ. » Ἀναφαίνω. découvrir, apercevoir, démêler. §. 'ξανοίγω-ομαι (τὸ ἄλλ. 'Ξυπνῶ καὶ Ξετινάζομαι), ῥ. ἀμ. »Ἀνίεμαι. se dégourdir, ἴδε καὶ Ξετινάζομαι. ||. ἐπειδὴ εἶχαν πολὺ 'ξανοιχθῇ. »Διὰ τὸ πλεῖον ἀνεθῆναι (Ἀθήν.).«

'Ξανοικτικὸν (ἰατρικόν). Ἀνακτητικὸν(»Ἀνακτητικὸν γλήγωνι, 'Ησ.) §. »Διαφορητικόν. §. » Διουρητικόν. §. » ''Εμμηναγωγὸν (νεολ.). diurétique, emménagogue, πλ.

'Ξαντόν. »Τιλτὸν, τίλμα. charpie. θ., ἴδε καὶ Φτίλι.

'Ξαπερνῶ, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. »'Υπερβαίνω, ὑπερβάλλω, ὑπερέχω, παρέρχομαι (» Παρελθεῖν δόξῃ τὸν Κάμιλλον, « Πλουτ.), ὑπεράλλομαι, ὑπερακοντίζω, παρελαύνω, ὑπερελαύνω, ὑπεραίρω, παραλλάσσω

(-ττω), περιγίγνομαι, ὑπερτερέω, ὑπέρκειμαι, κρατέω, κρατιστεύω, διαφέρω. surpasser, dépasser, dévancer; surmonter; prévaloir; l'emporter sur, avoir le dessus, prendre les avants.

'Ξαπλόνω, ῥ. μετ. »'Εκτείνω, τανύω, τείνω. étendre. ||. 'τὸν 'ξάπλωσε κατὰ γῆς (συνεκδοχ. 'τὸν σκότωσε δηλ.). »Κατέβαλεν. il l'étendit roide mort sur le pavé. ||. ἀφ' οὗ τοὺς 'ξάπλωσαν ὅλους κατὰ γῆς. »'Επεὶ δέ σφι πάντες κατέστρωντο ('Ηρόδ.).« ||. 'ξαπλόνομαι, ῥ. μέσ. »'Αναπίπτω, ἀνάκειμαι (ὁ Ἀθήν. 'τὸ περιγελᾷ, διότι συμπίπτει μὲ τοὺς στημένους ἀνδριάντας), κατακλίνομαι, κατάκειμαι, ἀναβάδην ἀναπαύομαι. s'étendre. ||. 'ξαπλώθηκε κατὰ γῆς ('λιγοθυμισμένος).»Κατεῤῥύη πρὸς τοὔδαφος. ||. 'ξαπλώθηκε μακρὺς-πλατὺς (φρσ.). »Κεῖτο μέγας μεγαλωστὶ τανυσθεὶς (ποιητ.).«. tout de son long.

'Ξάπλωμα. »"Εκτασις. extension.

'Ξαπολνῶ }, ῥ. μετ. ἴδε Ἀπολ-
'Ξαπολῶ } νῶ.

'Ξαποσταίνω, ῥ. ἀμετ., ἴδε Ξεκουράζομαι.

'Ξάργου, ἐπ. (ἀπὸ τοῦ) »'Εξ ἔργου, ἴδε 'Επιταὐτοῦ.

'Ξαρθρωμένος, η, ον. »"Εξαρθρος. déboîté, ἴδε καὶ Ξεγοφιασμένος ἢ Ξεχαρφωμένος.

'Ξαρματόνω (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ῥ. μετ., ἴδε 'Εξαρματόνω, κτλ.

'Ξάρτι (»'Εξάρτια, σχοινία τὰ βαστάζοντα τὴν ὀθόνην τοῦ πλοίου,« 'Ετυμολ.), ναυτ. »Πρότονος (τὸ πρὸς τὴν πρῴραν), ἐπίτονος (τὸ πρὸς τὴν πρύμνην). haubans.

'Ξαστεριά. »Αἰθρία. sérénité, θ.

'Ξάστερος (ἴδε Πούλεια), η, ον. »Αἴθριος, ἀνέφελος. serein. §. τὸ 'ξάστερον (συνεκδοχ. ἡ λεπτὴ ἢ ἀνεπαισθήτας δροσιὰ τῆς νυκτὸς, τὸ Τουρκ. Ἀγιάζι). »Αἰθρία, αἶθρος (ὁ καὶ τὸ), αἶθρον (τὸ). le frais (serein) du soir. ||. ἀφίνω (βάλλω) εἰς τὸ 'ξάστερον. »Αἰθριάω (»Ἀδιάντου δραχμίδα ἐμβαλὼν, αἰθριάσας, δίδου,« Ἱπποκρ.), ἐν ὑπαίθρῳ ἐάω. exposer an serein du soir.

'Ξαφνίζω, ῥ. μετ. »Αἰφνιδιάζω, ἴδε Ξυππάζω καὶ Τρομάζω. §. 'ξαφνίζομαι (μεταφορ.). »Αἰφνιδιάζομαι. avoir des momens (des lubies).

'Ξαφρίζω, ῥ. μετ. »Τὸν ἀφρὸν ἀφαιρέω (ἀναλαμβάνω), ἀπαφρίζω. écumer.

Ξε, μόρ. (χρήσιμον μόνον ἐν συνθέσει ἀναλογοῦν μὲ τῶν ἀρχ. τὴν) »'Εξ (τῆς ὁποίας φαίνεται καὶ ἀναγραμματισμὸς), (καὶ μὲ τῶν Γαλλ. τὸ ἀχώρ. μόρ. de, καὶ σημαῖνον ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἀναίρεσιν τῆς προκειμένης πράξεως).

Ξεβάφω, ῥ. μετ. »Μαραίνω (»Σβέννυμι) τὸ ἄνθος (τὴν βαφήν). déteindre. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ, ἴδε Ξεθωριάζω.

Ξεβγάζω, ῥ. μετ. ἴδε Ξεπροβοδῶ καὶ §. Ξεπλύνω..

Ξεβιδόνω, ῥ. μετβ. »'Εξαρμόζω (»'Ο τροχὸς ἐξήρμοσται«, Φλστρ. Εἰκ. B, 4). démonter.

Ξεβίδωμα (τὸ). »'Εξάρμοσις.

Ξεβλασταρόνω ('βγάζω βλαστάρι ἢ κοτσάνι, τὸ ἄλλ. 'βγαίνω [κτυπῶ] 'ς τὸ' σπόρο'), ῥ. ἀμ. »'Εκβλαστάνω, καυλὸν ἀνίημι, ἐκκαυλέω, διακαυλίζω (Θεόφρ.), ἐξορμενίζω. monter en graine (en tige).

Ξεβλαστάρωμα (τὸ), = Ξεφύτρωμα. »'Εκβλάστησις.

Ξεβοτανιάζω (τὸ ἄλλ. Ξεχορταριάζω), ῥ. μτβτ. (γεωργ.). »Βοτανίζω. éherber.

Ξεβούλωμα. »'Η τῶν σφραγίδων λύσις. l'action de décacheter.

Ξεβουλόνω, ῥ. μετ. »Λύω τὰς σφραγίδας, ἀποσφραγίζω. décacheter.

Ξεβούλωτος, η, ον. »Ἀκατασήμαντος. décacheté.

Ξέγδαρμα (ἡ πρᾶξις τοῦ Ξεγδέρνειν), ἴδε 'Γδάρσιμον. §. (συνεκδοχ. τὸ ξεγδαρμένον μέρος). »Ἀπόσυρμα (Γαληνν. καὶ Διοσκορ.), ἀπόξεσμα. écorchure, θ. ||. ξένος πόνος ξέγ-

δαρμα (παροιμ.). mal d' autrui n' est que songe.

Ξεγδέρνω, ρ. μετ., ἴδε 'Γδέρνω.

Ξεγέννημα. »Μαίευσις. l'action d'accoucher.

Ξεγεννῶ, ρ. μετ. » Μαιεύω(-όω) -ομαι, λοχεύω(-ομαι). accoucher, délivrer.

Ξεγλιστρῶ (μεταφ. ἀντὶ τοῦ Φεύγω κρυφά), ρ. ἀμετ. (ἐκ τοῦ) » 'Εκλιστράω (Εὐστάθ. Ἰλ. 110, 59, τὸ όπ. ὁ Νικήτ., Γλωσσάρ. Γραικοβάρβ. γράφει 'Εγλιστράω, » 'Εγλιστρῶντα, διωλισθηκότα,«), ἴδε Γλιστρῶ.

Ξεγοφιάζω, ρ. μετ. éreinter.

Ξεγοφιασμένος, η, ον. »'Εξίσχιος. éhanché, déhanché, éreinté.

Ξεγυμνόνω, ρ. μετ. »Ἀποδύω, ἀπογυμνόω. dépouiller, mettre à nu. || 'να ξεγυμνόνεται, γέρος ἄνθρωπος, 'μπρόστὰ 'ς τὸν κόσμον. »'Εν ὄχλῳ, πρεσβύτην ὄντα, ἀποδύεσθαι«. §. »Συλάω, σκυλεύω, ἐκδύω (»Τῶν κλεπτῶν καὶ λωποδυτῶν ἕκαστος οὐκ ἂν οἷός τ' ἂν ᾖ πάντας ἐκδύειν,« Δημοσθ. Τιμοκρ.). détrousser, dévaliser. ||. ἄχ, ὁ κακόμοιρος! μὲ ξεγυμνόνουν 'μέρα-μεσημέρι! »Οἴμοι! τάλας! ἀποδύομαι μεθ' ἡμέραν.

Ξεγύμνωμα. Ἀπόδυσις, ἀπογύμνωσις. §. » Σύλησις. l'action de deshabiller (§. dépouiller, etc).

Ξεδιάλεγμα, ἴδε Διάλεγμα.

Ξεδιαλέγω, ρ. μετ., » 'Εκκρίνω. ségreger (ἄχρ.), ἴδε καὶ Διαλέγω.

Ξεδιαλύζω, ρ. μετ. » Διαλύω, διακρίνω, λύω, διευκρινέω, διασαφέω. éclaircir. §. ἴδε Ξεμπερδεύω. §. ρ. ἀμ. ἀπρ. (κυρ. ἐπὶ ὀνείρων), ἴδε 'Εβγαίνω.

Ξεδιάλυσμα. » Διάλυσις, λύσις, διασάφησις. éclaircissement.

Ξεδιπλόνω, ρ. μετ. »'Ανα(»Δια)πτύσσω, ἀνελίσσω(-ττω), ἀναλύω (-ομαι). déployer, déplier.

Ξεδίπλωμα. » Ἀνά(» Διά)πτυξις. l'action de déplier (etc.).

Ξεδοντιάρης, α, ικόν. » Νωδός, ἀνόδοντος(Κωμ.παρὰ)Πολυδ. édenté.

Ξεζεύγω, ρ. μτβτ. » Λύω τοὺς ἵππους (τοὺς βόας) ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ (Ὅμ. Ἰλ. Θ), ὑπολύω (Θουκδ. Δ', 128). dételer.

Ξεζουμίζω, ρ. μτβ. »'Εκθλίβω.

Ξεζώνωτος καὶ Ξέζωστος, η, ον, ἴδε Ἄζωστος.

Ξεθάῤῥεμμα. » Ἀναθάῤῥησις.

Ξεθαῤῥεύομαι, Μ. (θὰ) ξεθαῤῥευθῶ (ἀόρ. Ξεθαῤῥεύθηκα, ὁ πθ. πρκ. τῆς μτχ. Ξεθαῤῥεμμένος), ρ. μέσ. » Ἀνα(» Κατα)θαῤῥέω (-ρσέω), ἐκθαῤῥέω (Πλούτ.). prendre courage; dévenir plus ranimé (audacieux).

Ξεθεμελιόνω, ρ. μετ. » Ἀποθεμελιόω, ἴδε Ξεπατόνω.

Ξεθηλυκόνω (»Ξεθλυκωθῆκαν τὰ κουμπτὰ καὶ 'τῆς ἐφάν' ὁ κόρφος,« Ἆσμα δημοτ.), ρ. μτβτ. »'Εκπορπάω. débutonner, ἴδε καὶ Ξεκουμβόνω.

Ξεθυμαίνω (κυρ. μοῦ περνᾷ ὁ θυμὸς), Μ. (θὰ) ξεθυμάνω (ἀόρ. ['Ε]ξεθύμανα, ὁ πθ. πρκ. τῆς μτχ. Ξεθυμασμένος), ρ. ἀμ. » Ἀπερείδομαι (»Ἀφίημι, »'Εκχέω, » Ἀποσκήπτω) τὴν ὀργὴν ἐπί(εἴς)τινα, ἀποφλεγμαίνω, ἀποπνέω. exhaler sa colère; jeter le venin. §. (συνεκδοχ. σβύνει ἡ προθυμία μου). » Ἀναπίπτω (Δημοσθ. Μειδ.). se refroidir, se ralentir. §. (μεταφορ. χάνω τὴν δύναμιν, τὴν οὐσίαν μου, κυρ. διὰ τὸ κρασί, κτλ.). »Διαπνέω καὶ διαπνέομαι (» Παλαιοὺς λόγους, ὥσπερ φάρμακα παλαιὰ, διαπνεύσαντας ἀπολωλεκέναι τὴν δύναμιν,« Δ. Χρσ.), διαφορέομαι, ἀποπνέω (»Τιθέασι δ' ἐν νάρθηκι καὶ καλάμῳ, πρὸς τὸ μὴ ἀποπνεῖν· ἀσθενέστερον γὰρ ἀποπνεῦσαν,« Θεοφρ.), ἐκπνέω (Διοσκορ.), ἀναθυμιάομαι, ἐξατμίζομαι. s'évaporer, s'éventer, s'exhaler.

Ξεθύμασμα (ἡ ἐνέργεια τοῦ Ξεθυμαίνειν). »'Εξάτμισις, διαφόρησις, ἀποπνοὴ (Θεοφρ. φυτ. Αἰτ. Ζ'). évaporation, θ. §. (τὰ σπυριὰ 'που 'βγαίνουν ἀπὸ ἔξαψιν τοῦ αἵματος), πάθ. »Ἔκθυμα, ἔκβρασμα (Ἱπποκρ.),

ἐξάνθημα, αἰθύ(θό)λιξ (ἡ), ἴονθος. (»Ἐξάνθημα σώματος ἀκμάζοντος, ἅπερ οἱ νῦν χυδαΐζοντες ἰονθονάριά φασιν, « Εὐστάθ. Ὀδυσ. Ξ, 50). pustule, θ. bourgeon, boutons d'échauffement; éphélides (κυρ. τῶν κορασίων καὶ τῶν ἐγγαστρωμένων).

Ξεθυμασμένος, η, ον (κρασὶ κτλ.). » Ἐξεστηκὼς, ἐκτροπίας. éventé, évaporé. §. (μεταφορ. ὁ ἀνόητος ἢ ἀσήμαντος ἄνθρωπος), ἴδε Ἐλαφρόμυαλος καὶ §. Ξεκλυμένος.

Ξεθωριάζω, ῥ. ἀμ. » Ἐξανθέω (» Διαεροὔμενον, ταχὺ ἐξανθεῖ τὸ μίλτινον, « Πλουτ.), ἀπανθέω, μαραίνομαι, σβέννυμαι, ἐξίτηλος γίνομαι. se déteindre, se décolorer, perdre ses couleurs, se décharger.

Ξεθώριασμα. » Σβέσις (τοῦ ἄνθους). décolorisation.

Ξεθωριασμένος, η, ον, » Ἐξίτηλος, ἄχρους. décoloré.

Ξειδᾶς. »Ὀξοπώλης. vinaigrier.

Ξειδάτος, η, ον. » Ὄξει ἐσκευασμένος (ταριχευμένος), ὀξωτὸς(»Ὀξωτὰ, σιλφιωτὰ, « Ἀριστοφ. παρὰ Πολυδ.). confit au vinaigre. ||. ξειδάτα, (ἡ Τουρκ. Τουρσαίς). » Ἀβυρτάκαι, (Ἀλεξ. παρ') Ἀθ. Γ'.

Ξειδερὸν, ἀγγ. » Ὀξύβαφον, ὀξίς. vinaigrier.

Ξεῖδι (ἀπὸ τοῦ) » Ὀξείδιον (ὑποκορ. τοῦ) »Ὄξος (τὸ). vinaigre.

Ξεικάζω (ἀντὶ) » Ἐξεικάζω, νομίζω, συμπεραίνω, » Σὰν μιλῆς καὶ 'δὲν σ' ἀκοῦν, 'ξείκασε 'ς τὸν μύλον εἶσε, « παροιμ. Ἡ λέξις 'δὲν σώζεται εἰς τὰ Ἑλληνικὰ λεξικά).

Ξεκαβαλλίκεμμα, ἴδε Ξεπέζεμμα.

Ξεκαβαλλικεύω, ῥ. ἀμ. ἴδε Ξεπεζεύω.

Ξεκαθαρίζω (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μεταφορ. ἐπὶ λογαριασμῶν), ῥ. μετ. »Ἐκκαθαίρω (Πλούτ. Ἀγησ. » Καὶ πότε δαπάνης ἐκκαθάραι λογισμὸν οὐκ ἀμελὴς,« αὐτ. π. τ. πῶς ἄν τις διακρ. τὸν κ. τοῦ φ.), διαλύω. vider, apurer un compte. §. ῥ. μετ. » Διακρίνομαι. s'eclaircir.

Ξεκαθάρισμα (κυρ. λογαριασμοῦ). » Διάλυσις. l'action de vider un compte, apurement.

Ξεκαχιόνω, ῥ οὐδ. » Ἀπομηνίω. défâcher, se défâcher.

Ξεκαλοκαιριάζω (περνῶ πουθενὰ τὸ καλοκαῖρι), ῥ. οὐδ. » Θερίζω (» Ποῦ δὲ ἥδιον θερίσαι ἢ κατ' ἀγρόν;« Ξενφ.)', διαθερίζω.

Ξεκαλτσόνω, ῥ. μετ. »Ὑπολύω. déchausser.

Ξεκάλτσωτος, η, ον. » Ὑπολελυμένος. déchaussé.

Ξεκάμνω (ἴδε τὸ ἁπλοῦν), ῥ. μετ. (κατὰ λέξ.) »Ἐκποιέω, ἀπαλλάσσω (-ττω), ἀποσείομαι, ἀποτρίβομαι, ἀποσκευάζομαι' ἀφοσιόομαι. défaire, s'en défaire, s'en débarrasser; renvoyer, congédier, ἴδε καὶ Δρόμος (εἰς τὸ ||. δίδω δρόμον). ||. ἀφ' οὗ ξεκάμουν τὸ φόρτωμά 'τους. »Ἐπεὰν διαθέωνται τὸν φόρτον. « ||. οἱ δὲ πραγματευταὶ, ἀφ' οὗ ξεκάμουν ὅ,τι ἔχει καθεὶς 'των διὰ πούλημα, 'να 'παίρνουν ἄλλα. » Τοὺς ἐμπόρους, ὅ,τι ἔχει ἕκαστος πράσιμον διαθεμένους, ἄλλα ἄγειν.« §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Ἀπαλλάσσω(-ττω)-ομαι. se défaire, se débarrasser. ||. ἀφ' οὗ 'ξέκαμεν ἀπ' ἐκείναις ταῖς δουλειαῖς. » Γενόμενος δ' ἀπὸ τῶν πράξεων ἐκείνων.«

Ξεκαπιστρόνω, ῥ. μτβτ. »Τὸν κημὸν ἀφαιρέω-ομαι. débâillonner.

Ξεκαρδίζομαι (κυρ. ἀπὸ τὰ γέλια, φρσ. ὑπερβολ.), Μ. (θὰ) ξεκαρδισθῶ (ἀόρ. ['Ε]ξεκαρδίσθηκα), ῥ. αὐτοπ. » Παρατείνομαι γέλωτι. pâmer de rire.

Ξεκαρφόνω, ῥ. μετ. »Ἀποκαθηλόω, ἀπογομφόω (κυρ. διὰ τὰ ξυλοκάρφια). déclouer, détacher; déboiter.

Ξεκάρφωμα. »Ἀποκαθήλωσις. l'action de déclouer (détacher; déboiter.

Ξεκαρφωμένος, η, ον. »Ἀνήλωτος (Ἀνν. Κομν.),
Ξεκάρφωτος

ἴδε τὸ ῥῆμα. §. (μεταφορ. ἄνθρωπος 'ξαρθρωμένος, ξεπαραλυμένος). » Ἔκλυτος, ἐκλελυμένος. dégingandé.

Ξεκεραμιδόνω, Μ. ώσω, ῥ. μτβτ. »Ἀποστεγάζω.

Ξεκινῶ, ῥ. μετ. »Ἐκπέμπω, ςέλλω. dépêcher, expédier. §. ῥ. ἀμ. ἴδε Κινῶ.

Ξεκληρίζω, ῥ. μετ. » Πανέστιον (»Ἄρδην, » Παγγενεί) ἀπολλύω(-υμι) » ἐπιτρίβω γένος (Σόλων παρὰ Πλουτ.). exterminer, ἴδε καὶ Ξεπατόνω.

Ξεκλώθω, ῥ. μτβτ. ἴδε Ξεςρήφω.

Ξεκλωσσῶ, ῥ. μερ. καὶ ἀμ., ἴδε Ἐβγάζω.

Ξεκοιλιάζω, ῥ. μετ. »'Ἐκκοιλιάζω, ἐκκοιλίζω (»Ταινίαν ἐκκοιλίξας, τὰν κεφαλὰν ἀποταμὼν, ἀποπλύνας, καὶ ταμὼν τεμάχεα, κατάχει ἔλαιον,« Μίχαιθος ἐν ὀψαρτυτ. παρ' Ἀθην. Ζ'), ἐξεντερίζω. étripper, éventrer, vider, effondrer.

Ξεκοκκαλίζω, ῥ. μετ. »Κατατρώγω, (κατέδω, ἄχρ., ὅθεν τὸ) κατεδήδοκα, κατεσθίω, καταβιβρώσκω. dévorer, croquer, gruger.

Ξεκοκκινίζω, ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Ἀποβάλλω(ἀποτίθεμαι) τὸ ἔρευθος. dérougir. §. ἴδε Κοκκινίζω.

Ξεκόλλημα. »Ἀπόσπασις, ἀποσπασμός. l'action de décoller (détacher, dégluer).

Ξεκολνῶ (ἴδε τὸ ἁπλοῦν), ῥ. μετ. »Ἀποσπάω. decoller, détacher, dégluer; dessouder (διὰ τὰ μετάλλινα). §. ῥ. μέσ. αὐτοπ. »Ἀποσπάομαι. se décoller, se détacher. §. (μεταφορ.) déprendre. ||. δύσκολα ξεκολνᾷ. »Δυσαποσπάστως ἔχει.« §. (μτφορ.) ξεκολλήσου με! ἴδε Ξεφορτόνομαι.

Ξεκομμένος, η, ον. »'Ὡρισμένος, εἰρημένος. fixé.

Ξεκοπή, ἴδε Ἀποκοπή.

Ξεκορυζιάζω, ῥ. μετ. » 'Ἐκκορίζω. nettoyer des punaises.

Ξεκορνιακτίζω, ῥ. μετ., ἴδε Ξεσκονίζω.

Ξεκουβαριάζω, ῥ. μετ. » Ἐκμηρύω(-ομαι), ἀναπηνίζω(-ομαι), ἀναλύω(-ομαι). dévider.

Ξεκουμπιάζω, ῥ. μετ. » 'Ἐκπορπόω. déboutonner.

Ξεκούμπιασμα. » 'Ἐκπόρπησις. déboutonnement.

Ξεκούμπιαστος, η, ον, ἴδε Ξεκούμπωτος.

Ξεκουμπίζω, ῥ. μετ. »'Ἐκτραχηλίζω, ἐπιτρίβω. casser le cou à quelqun. §. ξεκουμπίσου (μεταφορ. ἐν εἴδει κατάρας)! »'Ἐπιτριβείης. va-t-en au diable.

Ξεκουμπόνω, ῥ. μτβτ., = Ξεκουμπιάζω.

Ξεκούμπωμα, = Ξεκούμπιασμα.

Ξεκούμπωτος, η, ον. »'Ἐκπεπορπημένος. déboutonné.

Ξεκουντῶ (προφ. καὶ Ξεσκουντῶ), ῥ. μετ. »Ἀπωθέω (ὅθεν τὸ κοιν. Ἀμπώθω), ἐξωθέω. repousser.

Ξεκουράζω, ῥ. μετ. »Ἀναλαμβάνω, ἀναπαύω, ἀναψύχω. délasser. ||. ξεκουράζομαι, ῥ. μέσ. » Ἀναλαμβάνω (» Ἀναπαύω, »Ἀνακτάομαι) ἐμαυτὸν, ἀναπαύομαι, ἀναψύχω(ομαι). se délasser, se reposer, ἴδε καὶ Συνέρχομαι. ||. ξεκουράσου. »Ἀνάψυξον πόνου (Εὐρ. 'Ελ.)«.

Ξεκούρασμα. » Ἀνάπαυλα, ἀναψυχή. délassement.

Ξεκουρδίζω, ῥ. μετ. »Χαλάω (»Ἀνίημι) τὰς νευρὰς τοῦ τόξου (τῆς λύρας, κτλ.). démonter.

Ξεκουφαίνω (ἴδε τὸ ἁπλοῦν), ῥ. μετ. »'Ἐκκωφόω(-έω)(»Τὰς Ἀθήνας ἐκκεκώφηκας βοῶν,« Ἀριςοφ. Ἱππ. 312), ἀνα(ἀπο)κωφόω. assourdir, abasourdir, étourdir. ||. ξεκουφαίνομαι, ῥ. παθ. καὶ μέσ. »'Ἐκκωφόομαι (»'Ἐξεκεκώφει τὸ κάθαρμα,« Συνεσ. 'Ἐπιστ. Δ'). être tout étourdi. ||. ξεκουφάθηκεν ἀπὸ τὸν κτύπον τῶν ἀλόγων. »'Ἐκτύπηται τὰ ὦτα τῷ τῶν ἵππων πατάγῳ (Φιλοστρ.)«.

Ξεκόφτω (μεταφορ. ἀντὶ τοῦ 'Ἐμποδίζω), ῥ. μετ. » Ἀποκόπτω, ἀποτρέπω, ἐκκόπτω (» Ὅπως τοῖς δείμασι τούτοις μορμολυττόμενοι εἶκα-

γέκται καὶ βίαιοι κἂν ἐπ' ἔλαττον τῆς κακίας ἐκκόπτοιεν, Τζέτζ. ἐξήγ. Ἰλ. 34, 36). détourner. § (διορίζω τὴν τιμὴν πράγματος πωλουμένου). »Ὁρίζω, τάσσω (-ττω). fixer, tarifer.

Ξεκρεμνῶ (ἴδε τὸ ἁπλοῦν), ῥ. μετ. »Καθαιρέω (τοῦ πασσάλου, τοῦ σταυροῦ, κτλ.), détacher, dépendre.

Ξελάκκωμα(-ισμα) (τὸ). »Περιόρυξις, γυρεῖα. dechaussement

Ξελακκόνω(-ίζω) (κάμνω λάκκον περὶ τὴν ῥίζαν δένδρου). »Γυρόω(-εύω), περισκάπτω, ἀποσκάπτω (Βασ.), περιορύσσω, φιαλόω, (καὶ Ποιητ.) ἀμφιλαχαίνω (Ὀδ. Ω, 241). dechausser.

Ξελαιμιάζω (ἐβγάλλω τὸν λαιμόν τινος), ῥ. μετ. »Ἐκτραχηλίζω. casser le cou.

Ξελιγοθυμῶ, ῥ. μετ. »Ἀνακτάομαι(»Ἀνακαλέομαι) λειποθυμοῦντα. faire revenir de pâmoison. §. ῥ. μέσ. »Ἀνακομίζομαι (»Λειποθυμήσαντος μὲν, ἀνακομισθέντος δ' οὐκέτι,« Γαλην.). revenir d'une pâmoison, ἴδε καὶ Συνέρχομαι.

Ξελογιάζω, ῥ. μετ. »Διαφθείρω, ἐξαπατάω, φρεναπατάω, ἀποδουκολέω (μεταφορ.). débaucher, suborner, séduire, corrompre, mettre à mal. ||. ξελογιάζω δοῦλον. »Δουλαπατάω. débaucher (séduire) un domestique. ||. ξελογιάζομαι, ῥ. μέσ. καὶ παθ. »Ἐκδιαιτάομαι, ἐκπίπτω, ἐξολισθαίνω, ἐξοκέλλω. se déranger (dérégler, déborder) dans ses mœurs (sa conduite).

Ξελόγιασμα. »Ἀποδουκόλησις. subornation, seduction.

Ξελογιασμένος, η, ον. »Ἐκδεδιῃτημένος, φαυλόβιος. débauché, dissipé, dissolu, libertin, relaché (dérangé, déréglé, debordé, désordonné) dans ses mœurs (sa conduite), garnement.

Ξεμαθαίνω, ῥ. οὐδ., ἴδε Ξεσυνειθίζω.

Ξεμακραίνω, ῥ. μετ., ἴδε Ἀπομακρύνω. §. ῥ. μέσ. αὐτοπ. »Πόῤῥω γίγνομαι. s'éloigner. ||. καθὼς ξεμάκρηναν ὀλίγον ἀπὸ τὴν θύραν τοῦ κάστρου. »Ὡς ποῤῥωτέρω τῶν πυλῶν ἐγεγόνεισαν (Πλτ.)«. quand ils furent plus loin (à une plus grande distance) des portes de la ville.

Ξεμαλλιάρης (ὁ ἀλλ. Ἀναμαλλιάρης), α, ικον (κυρ. ὁ χωρὶς σκέπασμα εἰς τὸ κεφάλι). »Γυμνῇ τῇ κεφαλῇ, ἀσκεπὴς τὴν κεφαλήν. nu tête. §. (συνεκδοχ. καὶ καταχρ. ὁ ἔχων τὰ μαλλιὰ ξέπλεκα καὶ σκορπισμένα), ἴδε Ξέπλεκος.

Ξεμασχαλίζω (κυρ. ἐπὶ φυτ.). »Ἐκμασχαλίζω. ébrancher.

Ξεματίζω (κυρ. κουκκιὰ, δένδρα, κτλ.), ῥ. μετ. »Ἐξοφθαλμίζω. ébourgeonner (des arbres).

Ξεμέθυσμα (τὸ). »Ἀποκραιπαλισμός.

Ξεμεθῶ, ῥ. ἀμ. »Ἐκ(»Ἀνα)νήφω, ἀποκραιπαλαίω, ἀποκραιπαλίζομαι. revenir de son ivresse, désénivrer, dessaouler, se degriser, cuver son vin. ||. ὁ ξεκουρασμένος ἢ περισσότερον ἠμπορεῖ 'να πιῇ ἢ εὐκολώτερα 'να ξεμεθύσῃ παρὰ τὸν κουρασμένον. »Καὶ μᾶλλον δύνανται πιεῖν εἰς μέθην οἱ ἀγύμναστοι τῶν γεγυμνασμένων καὶ ῥᾷον ἀπαλλάττουσιν (Ἀριστοτ.).«

Ξεμουδιάζω, ῥ. μετ. καὶ μέσ. »Ἀποπιέζομαι (;). dégourdir; se dégourdir.

Ξεμπέρδεμα. »Ἀνάλυσις. debrouillement.

Ξεμπερδεύω (κλωσταῖς, μαλλιὰ, κτλ.), ῥ. μετ. »Διακρίνω, ἀναλύω (-ομαι). demêler. ||. 'να ξεμπερδεύσῃ τὰ μαλλιά 'της. »Διακρῖναι τὴν κόμην. ||. 'να ξεμπερδεύσῃ τὸ 'μπερδεμένον στημόνι »Στήμονας συγκεχυμένους διακρίνειν.

Ξεμυαλίζω, ῥ. μετ. »Ἐκμαίνω, ἐκμυελίζω (»Τῷ ὄντι γὰρ ἐμπαῖκται ἦσαν, καταγελῶντες τῶν ἁπλουστέρων καὶ ἐκμυελίζοντες αὐτοὺς,» Θεοφύλ. κατὰ Ματθ. 18, 14). faire perdre (tourner) la tête à quel-

qu'un, ἴδε καὶ Ξετρελλαίνω καὶ 'Παίρνω (εἰς τὸ ||. 'πῆρ' ὁ θεὸς τὸν νοῦν 'του).

Ξεμυαλισμένος, η, ον. »Ἔκφρων, παράφρων, ἔμπληκτος, παράφορος, φρενοπλήξ, ἀπονενοημένος. écervellé, évaporé, ἴδε καὶ Τρελλός.

Ξεμυστηρεύομαι, Μ. (θὰ) ξεμυστηρευθῶ (ἀόρ. Ξεμυστηρεύθηκα), ῥ. ἀποθ. »Ἀνακοινοῦμαι ἀπόρρητον, μεταδίδωμι τῶν ἀπορρήτων, κοινολογέομαι. confier (communiquer, découvrir) son secret à quelqu'un, s'ouvrir (faire confiance) à.

Ξενδύνω, ῥ. μετ. »Ἐκ(»Ἀπο)δύω. déshabiller. ||. ξενδύνομαι, ῥ. μέσ. »Ἐκ(»Ἀπο)δύομαι. se déshabiller, ἴδε καὶ 'Γδύνω καὶ Ξεγυμνόνω.

Ξενητειά. »Ξένη, ἀλλοδαπή. étranger. ||. εἰς τὴν ξενητειάν. »Ἐπὶ ξένης, ἐν ἀλλοδαπῇ. ||. εἶμαι (ζῶ) εἰς τὴν ξενητειάν. »Ξενητεύω(-ομαι).

Ξενητεύομαι, Μ. (θὰ) ξενητευθῶ (ἀόρ. [Ἐ]ξενητεύθηκα, ὁ παθ. πρχ. τῆς μτχ. Ξενητεμμένος), ῥ. μέσ. »Ἀποδημέω, ξενητεύω(-ομαι). s'expatrier.

Ξενικός, ή, όν. »Ξενικός, ἐπείσακτος, ἔπηλυς. étranger.

Ξεννοιάζω, ῥ. ἀμ. »Τῶν φροντίδων ἀπολύομαι. être sans souci.

Ξεννοιασμένος, η, ον, } ἴδε Ἀξέννοιαστος.
Ξέννοιαστος }

Ξενοδουλεύω, ῥ. ἀμετ. »Θητεύω. travailler pour les autres.

Ξενοκοιμοῦμαι, ῥ. οὐδ. »Ἀπόκοιτος γίγνομαι, ἀποκοιμάομαι, ἀπονυκτερεύω. découcher.

Ξένος, η, ον. »Ξένος, ἀλλότριος, ἐθνεῖος, ἀλλοδαπός, ἔπηλυς. étranger.

'Ξεντερίζω, ῥ. μετ., ἴδε Ξεκοιλιάζω.

Ξενυκτίζω, } ῥ. ἀμ. »Διανυκτερεύω, ἐννυκτερεύω,
Ξενυκτῶ }
ἐννυχεύω, παραπέμπω (διαβιβάζω) τὴν νύκτα, διαπαννυχίζω (Πλουτ. Ἐρωτ.). veiller.

Ξενύκτισμα. »Διαπαννυχισμός (Διον. Ἀλικ.).

Ξενυστάζω (» 'παίρνω νερὸν καὶ νίβγομαι, νερὸν 'νὰ ξενυστάξω«,), ῥ. ἀμετ. καὶ αὐτοπ. »Ἀποσείομαι τὸν ὕπνον. chasser le sommeil.

Ξεπαγιάζω, ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Ἐκ(»Ἀπο)πήγνυμαι. geler.

Ξεπάγιασμα. »Ἔκπηξις. §. »Χαί(»Χί)μετλον, χειμέτλη. engelure, θ. mule, θ. ||. ἔχω (κυρ. εἰς τοὺς πόδας) ξεπαγιάσματα. »Χειμετλιάω.

Ξεπαγόνω, ῥ. μετ. »Διαλύω τὸν πάγον. dégeler, débâcler (κυρ. ἐπὶ ποταμῶν). §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Διαλύομαι. se dégeler, se debâcler.

Ξεπάγωμα, »Ἡ τοῦ πάγου διάλυσις. dégel, débâcle (κυρ. τῶν ποταμῶν).

Ξεπαίρνομαι, ῥ. αὐτοπ. (ἐκ τοῦ »Ἐξεπαίρομαι (Ἀριστοφ. Λυσιστρ. 623). »Ἐπαίρομαι, ἐξάγομαι, ἀναπτερόομαι, σοβέομαι, αἴρομαι τὸν νοῦν εἰς ἀτασθαλίαν (Θουκ.), τυφόομαι, παραφέρομαι, ἀπονοέομαι. s'emporter.

Ξεπαράχωμα. »Ἀνόρυξις. l'action de déterrer.

Ξεπαρμένος, η, ον. »Ἔμπληκτος, τετυφωμένος. σεσοβημένος, ἀπονενοημένος. emporté, ἴδε καὶ Ξυππασμένος καὶ 'Παρμένος.

Ξεπαστρεύω, ῥ. μετ., ἴδε Ξεκαθαρίζω.

Ξεπατόνω, ῥ. μετ. »Ἐξαίρω (»Ἐξαιρέω, »Ἐκβάλλω) τὸν πυθμένα. défoncer. §. (μεταφορ. ἀντὶ τοῦ »Ἐξολοθρεύω, ἐκκόπτω, ἄρδην (πανωλεθρία) ἀπόλλυμι. ruiner; exterminer, ἴδε καὶ Ξεκληρίζω.

Ξεπέζεμα. »Ἡ ἐκ τοῦ ἵππου (ἅρματος) ἀπόβασις.

Ξεπεζεύω, ῥ. ἀμ. »Ἀποβαίνω τῶν ἵππων (τοῦ ἅρματος). mettre pied à terre.

Ξεπέρασμα (κυρ. τῆς κλωστῆς ἀπὸ τὸ βελόνι). »Ἐξίεσις (»Ἀνάπτλιν δὲ γίνεται ἡ ἐξίεσις τῇ ἐνέρσει,« Αἰλ. Τακτ.).

Ξεπερνῶ (κυρ. τὴν κλωστὴν ἀπὸ τὸ βελόνι), ῥ. μετ. »Ἐξίημι. défiler. §. (μεταφορ. τὸν ἀνταγωνιστὴν

μου εἰς τὸ τρέξιμον κτλ., 'τὸν νικῶ δηλαδὴ), ὑπερβαίνω, ὑπεράλλομαι, ὑπερελαύνω, ὑπερπαίω, ὑπερακοντίζω, κτλ. surpasser, ἴδε καὶ Νικῶ καὶ Περνῶ.

Ξεπεσμένος, η, ον. » Παρηκμακὼς, ἀπηνθηκὼς, ἀπανθήσας. déchu, qui est sur le déclin. ||. τοὺς πτωχοὺς, καὶ μάλιστα τοὺς ξεπεσμένυς εὐγενεῖς. » Πένησι καὶ μάλιστα τῶν ἐκ γένους τοῖς ἀπανθήσασι (Γρηγ. Ναζ.). §. τιμὴ ξεπεσμένη. » Ἀνειμένη. baissé.

Ξεπεσμὸς (τῆς τιμῆς). » Ὑφαίρεσις, ἔκπτωσις, ἄνεσις. déduction, soustraction, décompte, déchet, baisse, θ. rabais. §. (τῆς ὑπολήψεως). » Παρακμὴ, ἀπάνθησις. déclin, décadence, θ.

Ξεπετσόνω, ῥ. μετ. » Ἀποδερματίζω, ἴδε 'Γδέρνω.

Ξεπέφτω (ἴδε τὸ ἁπλοῦν), ῥ. μετ. » Ὑφαιρέω(-ομαι). déduire, rabattre, défalquer; soustraire, décompter, faire le décompte. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Ἐκπίπτω, ἀνίεμαι, παρακμάζω, ἀπανθέω (μεταφορ.). déchoir, décliner, tomber, baisser. ||. καὶ ἡ τιμαὶς τῶν πραγματειῶν ἐπειδὴ εἶχαν ξεπέσει »Καὶ αἱ τιμαὶ τῶν ὠνίων πεσοῦσαι (Πλουτ.)«. ||. διότι ἄκουσαν ὅτι ἐδῶ ἡ τιμαὶς (τῶν γεννημάτων) εἶχαν ξεπέσει. »Τὰς γὰρ τιμὰς ἐνθάδε ἀνειμένας ἤκουον.« ||. ἕως ὅτου μὲν ἐνόμιζεν ὅτι τὸ σιτάρι, ἀφ' οὗ ἔλθῃ ἐδῶ, θὰ πουλῆθῇ μὲ κέρδος, 'τὸ ἐκρατοῦσεν· ἀφ' οὗ ὅμως ἦλθεν ἐδῶ καὶ ἐξέπεσεν ἡ τιμή του, ἄλλαξεν εὐθὺς γνώμην. » Ἕως μὲν ᾤετο τὸν σῖτον κέρδος ἐλθόντα ποιήσειν ἀντείχετο τούτου· ὡς δὲ, δεῦρο ἥκοντος αὐτοῦ, ἐπανῆκεν ὁ σῖτος, ἄλλην εὐθέως ἔλαβε γνώμην (Δημοσθ. πρὸς Ζηνόθ.)«. §. (χάνω τὴν κατάστασίν μου) ἐκπίπτω (» Ἐκ πολλῶν τε καὶ εὐδαιμόνων ἐκπεσὼν, εἰς πτωχηΐην ἀπῖκται,« Ἡρόδ. Γ', 14). §. ξεπέφτω (φρσ. ναυτ.). »Παράγομαι, ἐξωθέομαι. dériver, ἴδε καὶ Χάνω. §. (μεταφορ. διὰ ταὶς γυναίκαις ὅταν ἐξοκείλουν), ἴδε Ξελογιάζομαι.

Ξεπιάνομαι (Ξεπιάνονται δηλ. τὰ πόδια μου κλπ.), ῥ. μσ. » Ἀποπιέζομαι(;).

Ξεπλανῶ (ἐκ τοῦ) » Ἐκπλανάω (Ἡσύχ.), ῥ. μετ., ἴδε Ξελογιάζω.

Ξεπλατίζω, ῥ. μτβτ. »Τὴν ὠμοπλάτην ἐξαρθρόω (ἐξαρμόζω). épauler.

Ξεπλάτισμα. » Ἡ τῆς ὠμοπλάτης ἐξάρθρωσις. déboitement de l'omoplate.

Ξέπλεχος, η, ον. »Λελυμένος τὴν κόμην. échevelé, déchevelé. ||. μαλλιὰ ξέπλεχα. » Λελυμένη (» Ἄνετος) κόμη. ||. ξέπλεχα τὰ μαλλιά 'του. »Ἀνεῖτο δὲ αὐτῷ ἡ κόμη.

Ξεπλέκω, ῥ. μετ. » Ἀναλύω(-ομαι). dénatter.

Ξεπληρόνω (προφ. κοιν. Ξεπλερόνω), ῥ. μετ., ἴδε 'Εξοφλῶ.

Ξέπλυμα (ἡ ἐνέργεια τοῦ Ξεπλύνειν). » Κλύσις, περικλυσμός. l'action de rincer (égayer, etc.). §. (συνεκδοχ. τὸ νερὸν μὲ τὸ ὁποῖον). »Ἀπό(»Περί)πλυμα. rinçure, θ.

Ξεπλυμένος (μεταφορ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.), η, ον. » Ἐξίτηλος (κυρ. ἐπὶ χρωμάτων), ἔκπλυτος (»Ἐκπλύτῳ ἀλουργεῖ«, Ἐπγρ. Βοιχχ. Ἀττ.). délayé, ἴδε καὶ Ξεθυμασμένος καὶ Ξεθωριασμένος.

Ξεπλύνω, ῥ. μετ. »Ἐκ(»Ἀπο)πλύνω, κλύζω, ἐκ(δια-, ἀπο)κλύζω, διανίζω(-νίπτω). rincer. ||. ξεπλύνω τὸ στόμα μου » Διακλύζομαι. se rincer la bouche. ||. ξεπλύνω τὰ ῥοῦχα. » Ἀποσμήχω, ἀποσμάω. égayer, guéer.

Ξεπόνεμα (τὸ), (ἡ παῦσις τὸ ἰάτρευμα τοῦ πονέματος). » Ἀπάλγησις.

Ξεπονῶ, ῥ. ἀμ. »Ἀπαλγέω.

Ξεποδαριάζω (κόπτω ἀπὸ τὴν κούρασιν τὰ ποδάριά τινος, 'τὸν κατακουράζω), ῥ. μετβτ. »Λύειν γόνατα (Π.).

Ξεπορτίζω καὶ Ξεπορτῶ (»Ὁ Εὐστάθιος, Ἰλ. Ο, 363, ἀναφέρει ταὐτοσήμαντον καὶ ὁμοιοσύνθετον λέ-

ξιν τῆς κοινῆς τοῦ καιροῦ 'του γλώσσης τὸ 'Εκθυρίζω), ρ. μετ., ἴδε Δρέμος, (εἰς τὸ ||. δίδω δρόμον). §. ρ. μέσ. »Τὴν πύλην ἔξειμι. §. (συνεκδοχ.) » Δρασμῷ χράομαι. **déserter la maison.** ||. καὶ χάνεις πλέον 'δὲν θὰ τολμήσῃ οὔτε 'νὰ ξεπορτίσῃ. »Καὶ τὴν πύλην οὐκέτι τῶν ἔνδον οὐδεὶς ἐξιέναι θαῤῥήσει,« Πλούτ.

Ξεπούλημα (τὸ). » Διαπώλησις, ἀπεμπόλησις. **débit.**

Ξεπουλῶ, ρ. μετ. » 'Εξεμπολέω ('Ηρ. Α'), διαπωλέω (Ξενοφ. 'Ελλ.), διατίθεμαι (»'Επειδὰν δὲ διάθηται τὰ φορτία «), ἀποδίδομαι, ἀπεμ(ἐξεμ)πολέω, ἐκπιπράσκω. **se défaire de ses marchandises,** ἴδε κ. Ξεκάμνω.

Ξεπρήσκομαι, ρ. μέσ., ἴδε Ξεφουσκόνω.

Ξεπροβόδισμα. » Προπομπή. **l'action de reconduire.**

Ξεπροβοδῶ, ρ. μετ. » Προπέμπω, προεκπέμπω, ἀποπέμπω (- ομαι) (»Τοὺς συγγενεῖς φιλοῦντας τὸν Κῦρον τῷ στόματι ἀποπέμπεσθαι αὐτὸν νόμῳ Περσικῷ «, Ξενοφ. Κυρουπ.). **reconduire.**

Ξέρα (κυρ. πέτρα ἐξέχουσα εἰς τὴν μέσην τῆς θαλάσσης). »Σκόπελος, ἕρμα, σπιλάς, χοιράς, ὕφαλος (ὅταν ἦνε σκεπασμένη ἀπὸ τὴν θάλασσαν). **écueil.** ||. ἔπεσεν ἔξω εἰς τὴν ξέραν. »Πρὸς τὸ ξηρὸν ἐξώκειλε, (Στράβ. Θ', Ε')«.

Ξερά, ἐπ. » Ξηρῶς. **sèchement.**

Ξεραγίζω (μαδῶ ταῖς ῥώγαις ἀπὸ τὸ τσαμπί), ρ. μτβτ. » 'Ραγίζω. **égrainer, égrapper.**

Ξεραΐλα. »Αὐχμός, ξηρασία. **sécheresse,** θ.

Ξεραίνω, Μ. (θὰ) ξεράνω (ἀόρ. 'Εξέρανα καὶ πθ. 'Εξεράθηκα), ρ. μετ. »Ξηραίνω, αὑαίνω, ἐκτήκω. **sécher, dessécher,** ἴδε καὶ Στεγνόνω. ||. ξεραίνω κρέας, 'ψάρια κτλ.) εἰς τὸν καπνὸν ἢ εἰς τὸν ἥλιον. » Ταριχεύω. **faire sécher à la fumée (au soleil), saurer.**

Ξερακιανός, ή, όν. »Λειπόσαρκος, λειπόκρεως, οὐκ εὔσαρκων, ἀσαρκώδης, κατεσκληκώς. **décharné,** ἴδε καὶ Λιγνός.

Ξέραμμα καὶ Ξεραμός. »Ξήρανσις, Ξηρασμός. **dessèchement.**

Ξερατικὸν (ἰατρικόν). »'Εμετικόν. **vomitif, émétique,** ἴδε καὶ Σκάρφη.

Ξερατόν. »'Εμετος, ἔμεσις, ἐξέραμα (Γραφ.). **vomissement.**

Ξεραχνίζω, ρ. μετ., ἴδε Ξεῤῥαχνίζω.

Ξερικός, ή, όν (κυρ. χωράφι κτλ., ἀπ' ἐναντίας τῷ Ποτιστικόν). »Ἀνύδρευτος, ἄνυδρος. **(champ, verger, etc.) qu'on n'arrose pas.**

'Ξερνῶ, Μ. (θὰ) 'ξεράσω (ὁ πθ. πρκ. τῆς Μτχ. 'Ξερασμένος), ρ. μετ. καὶ ἀμ. (ἀπὸ τοῦ) »'Εξεράω, ἐμέω, ἐξερεύγομαι. **vomir, rendre, rendre gorge,** ||. 'ξερνῶ (ἢ) θὰ 'ξεράσω (φρσ. "Οταν θέλωμεν 'νὰ παραστήσωμεν ἄκραν δυσαρέσκειαν εἰς τὰ λεγόμενα ἢ πραττόμενα). » Δότε μοι λεκάνην (Ἀριστοφ. Νεφ.) «. §. (μεταφορ.) ὅσους ἐξέρασεν (ὀρθότ. ἐξέβρασεν) ἡ θάλασσα εἰς τὸ περιγιάλι. »Τοὺς ἐκβρασθέντας ὑπὸ τῆς θαλάσσης εἰς τὴν ἠϊόνα· »Τῶν νεκρῶν τοὺς πρὸς τὰς ἀκτὰς καὶ τὰς ἠϊόνας ἐκκυμανθέντας (Διον. Ἀλ.)«.

Ξεροβῆχας, πάθ. »Βὴξ ξηρὰ (λεπτή, ἄπτυστος). **toux sèche,** θ.

Ξεροβήχω, ρ. μετ. » 'Υποβήσσω (-ττω), ὑπὸ βηχὸς ξηρᾶς ἐνοχλέομαι. **avoir la toux sèche.**

Ξερόβραστος, η, ον, = Νερόβραστος.

Ξερογλείφομαι, ρ. μέσ., ἴδε Σάλιον (εἰς τὸ ||. τρέχουν τὰ σάλια μου).

§. (μτφορ.) κοντοστέκομαι, 'δὲν ἠξεύρω τί 'να πῶ, ξερομασσῶ, (ὅμοιον κατά τι μὲ τοῦ Ἀριστοτ. τὸ) »Οὐκ εὐποροῦντες δὲ πρὸς τέτταρα (τὰ στοιχεῖα) πέντ' οὔσας (τὰς αἰσθήσεις) συνάγειν, γλίχονται περὶ τῆς πέμπτης (437, 21)«.

Ξεροκαταπίνω (ἴδε τὸ ἁπλοῦν), ρ. ἀμ. » Κατασπάω (» Κατασπᾷν, ἑτέρου ἐσθίοντος, καταπίνειν τὸν σίαλον,«, 'Ησύχ.). **avaler (déglutir) à vide,** ἴδε καὶ Σάλιον.

Ξερολίθι (τοῖχος κτισμένος μὲ πέτραις μόνον, χωρὶς λάσπην. »Ἐπιτειχισμὸς ἐκ λίθων σκληρῶν,« Παχυμ.). » Θριγκός. mur en pierres sèches.

Ξερομασσῶ, ῥ. μετ. ἢ ἀμ. »Διαμασά(σσά)ομαι. faire sémblant de mâcher, mâcher à vide, ἴδε καὶ Μασσουλίζω.

Ξερονν ῆσι. » Νῆσος ἐρήμη. île déserte.

Ξεροπόταμον. » Χείμαῤῥος ἢ Χειμάῤῥους. torrent (ὅταν ἔχῃ νερόν), ravine (ἀφ' οὗ στερεύσῃ), θ.

Ξερὸς (ὁ μὴ ὑγρός), ή, όν. » Ξηρός, αὖος. sec-sèche. »Ἄνυδρος. aride, ἴδε καὶ Στεγνός. §. (ὁ μὴ μαλακός). »Σκληρός, ἀντίτυπος καὶ ἀντιτυπής. dur. ||. ξερὸς καὶ ἀποξυλωμένος (φρσ.), ἴδε Ἀποξυλωμένος. §. (ἐπὶ ἄρτου) ὁ χωρὶς προσφάγιον. » Λιτὸς (Διογ. Λαέρτ.). ||. τρώγει ξηρὸ ψωμί. »Ξηροφαγέει.

Ξεροτανηοῦμαι), ῥ. μέσ. »Διαταν-
Ξεροτανίζομαι) τανύομαι (Συνεκδ. Ακ.), ἴδε Τεντόνομαι.

Ξεροτάνισμα, ἴδε Τέντωμα.

Ξεροτηγανίζω (τὸ Τουρ. Καβουρδίζω), ῥ. μετ. » Φρύγω (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὰς φράσεις: 'Εφρύγη ἀπ' τὴ' δίψα' ; μεταφορ], καὶ Κριθάρι φρυμένο'), περιφρύγω, παροπτάω, φώζω καὶ φώγω (ὅθεν ἡ Φωγοῦ καὶ ἡ Χώβολι), κοδομεύω. griller, torrefier, rissoler.

Ξεροτηγάνισμα (Τουρκ. Καβούρδισμα). » Φρυγμός, παρόπτησις. l'action de griller (etc).

Ξεροτηγανισμένος (ὁ Τουρκ. Καβουρδισμένος ἢ Καβουρδιστός), η, ον. »Φρυκτός, πεφρυγμένος, πεφωγμένος (»Κοπτὴν ἐξ ἀμυγδάλων μετρίως πεφωγμένων,« Ἀέτ.). torrefié.

Ξεροτρόχαλος (τοῖχος, ὁ ἀπὸ τροχάλας, ἤγουν πέτρας ξηράς, χωρὶς πηλὸν ἢ ἀσβέστην, κτισμένος). »Τρόχαλος ἢ Τρόχμαλος (κυρ. ὁ μικρὸς λίθος, ὁ κάχληξ, λέγει ὁ 'Ετυμολ.), ἴδε Ξερολίθι.

Ξεροτρώγω, ῥ. ἀμτβτ. »Ξηροφαγέω. manger du pain sec.

Ξεροψήνω, ῥ. μτβτ. » Ξηρότερον ὀπτᾶν. cuire à sec.

Ξεῤῥαχνίζω (κυρ. 'παίρνω ταῖς ἀραχνιαῖς), ῥ. μετ. »'Εκκορέω (ὁ 'Ησίοδος τὸ ἐξέφρασε, περιφραστικῶς) »'Εκ δ' ἀγγέων ἐλάσειας ἀράχνια«. ôter les araignées (d'un plancher). §. (συνεκδοχ. ἀντὶ τοῦ Ξεκορνιακτίζω), ἴδε, Ξεσκονίζω.

Ξεῤῥιζόνω, ῥ. μετ. »'Εκριζόω, ῥιζόθεν (πρόῤῥιζον, προθέλυμνον, αὐταῖς ῥίζαις, ἄρδην) ἀνασπάω, ἐκκόπτω. déraciner, arracher, extirper. ||. διότι 'τοῦ εἶχαν ξεῤῥιζωθῆ δύο 'δόντια, » Δύο γὰρ ὀδόντας ἐξεκέκοπτο,« Ακ. §. (κατὰ μετωνυμ.) ξεῤῥιζόνω τὴν θύραν κτλ. »'Εκμοχλέω, ἀναμοχλεύω. démonter.

Ξεῤῥίζωμα, » 'Εκρίζωσις. déracinement.

Ξεῤῥοχαλίζω (βήχων ἐβγάλλω ῥόχαλα), ῥ. ἀμ. »Ἀποχρέμπομαι. expectorer.

Ξεῤῥοχάλισμα (τό). » Ἀπόχρεμψις. expectoration.

Ξεσαγωνιάζω, -ομαι. » Τὰς σιαγόνας ἐξαρθρόω(-όομαι). se démonter la macheoire.

Ξεσαμαρόνω), ῥ. μετ. » Ἀπο-
Ξεσελλόνω) σάττω. désseller, déharnacher, débâter.

Ξεσκαλλόνω, ῥ. μετ. ἢ ἀμ. » Τοῦ πασσάλου ἐξαιρέω. décrocher, détacher, dégager.

Ξεσκάφτω, ῥ. μετ., ἴδε Ξεπαραχόνω.

Ξεσκεπάζω, ῥ. μετ. 'Εκ(»Ἀνα-, » Ἀπο)καλύπτω, γυμνόω. découvrir, dévoiler, déceler. §. révéler.

Ξεσκέπασμα. » Ἀνακάλυψις. dévoilement.

Ξεσκεπασμένος), η, ον. »Ἀσκε-
Ξεσκέπαστος) πής, ἀκατακά-
Ξέσκεπος) λυπτος, ἀπαρακάλυπτος. découvert.

Ξεσκλαβόνω, ῥ. μετ. »Ἀπελευθερόω (κυρ. σκλάβον). donner la li-

berté à un esclave, délivrer. §. ἴδε Ἐξαγοράζω.

Ξεσκλάβωμα. » Ἀπελευθέρωσις, ἀπελευθερία. délivrance.

Ξεσχολίζω, ῥ. ἀμ. » Τῶν διδασκαλείων ἀπαλλάσσο(ττο)μαι, ἀκριβόω τὰ μαθήματα. achever ses études.

Ξεσκονίζω, ῥ. μετ. » Ἐκκονίζω. époudrer.

Ξεσκουντῶ, ἴδε Ξεκουντῶ.

Ξεσκουριάζω, ῥ. μετ. » Ἐξιόω (Ἀῤῥ. Ἐπκτ. Δ, 11). dérouiller.

Ξεσκούφωτος, η, ον, ἴδε Ξεμαλλιάρης.

Ξεσπαθόνω, ῥ. ἀμ. » Γυμνόω τὸ ξίφος. mettre l'épée à a main, dégainer, (εἰρων.) mettre flamberge au vent.

Ξεσπάθωμα. » Ξιφουλκία. l'action de tirer l'épée du fourreau.

Ξεσπαθωμένος, η, ον. » Γυμνὸν ἔχων τὸ ξίφος. » Τὸ ξίφος ἐσπασμένος,« Ἐσπασμένῳ τῷ ξίφει,« ξιφήρης. l'épée à la main.

Ξεσπάνω (» Μετὰ δέκα ἔτη τῆς κατὰ τῶν Σαμίων ἐκστρατείας ἐξέσπασε καὶ ὁ Πελοποννησιακὸς πόλεμος,« Κορ. Χιακ. ἀρχαιολ.), ῥ. αὐτοπ. » Ἐκρήγνυμαι. éclater.

Ξεσπιτόνω, ῥ. μετ. » Ἐξοικίζω. priver quelqun de sa demeure.

Ξεσποριάζω (ἐβγαίνω εἰς τὸν σπόρον), ῥ. ἀμ. » Ἐκσπερματόω(-ομαι). monter en grain.

Ξεστὴ (προφ. κοιν. Ξηστὴ), εἶδος μέτρου διὰ τὰ ῥευστά, περιέχοντος 5 ½ Τουρκ. ὠκάδ. Τὸ μεταχειρίζονται εἰς τὴν Ἀττικήν, Βοιωτίαν κ. ἄλλα μέρη τῆς στερεᾶς Ἑλλάδος). » Ξέστης (ἐκ τοῦ Λατ. sextarium, τὸ ὁποῖον περιεῖχε, κατὰ τὸν Γαλην., » μίαν λίτραν κ. ἡμίσειαν κ. ἕκτον, ὡς εἶναι τὰς πάσας οὐγγίας κ'. Καὶ παρὰ μὲν τοῖς Ἀθηναίοις, οὔτε τὸ μέτρον ἦν, οὔτε τοὔνομα τοῦτο· ἀφ' οὗ δὲ Ῥωμαῖοι ἐκράτησαν, τὸ μὲν ὄνομα τοῦ ξέστου παρὰ πᾶσιν ἐστι τοῖς Ἑλληνικῇ διαλέκτῳ χρωμένοις ἔθνεσιν· αὐτὸ δὲ τὸ μέτρον οὐχ ἴσον τῷ Ῥωμαϊκῷ. Χρῶνται γὰρ ἄλλοι ἄλλῳ ξεστιαίῳ μέτρῳ«). sétier (γωροῦντος 20 οὐγγίας καὶ ἀποτελοῦντος τὸ ἑκτημόριον τοῦ Χόου, conge).

Ξεστομίζω, ῥ. μετ. » Ἐκφερομυθέω. divulguer, publier un secret.

Ξεστουππόνω (προφ. κοιν. Ξεστουμπόνω), ῥ. μετ. » Ἀναστομόω, ἐκπωματόω (-ίζω), ἀναπωμάζω. deboucher, débonder, débondonner.

Ξεστούππωμα (προφ. κοιν. Ξεστούμπωμα). » Ἀναστόμωσις. débouchement.

Ξεστρήφω, ῥ. μτβ. » Ἀνακλώθω (Λουκ.). détordre.

Ξέστρωμα. » Ἀνασκευὴ στρωμάτων (κλίνης). l'action de défaire un lit.

Ξεστρώνω, ῥ. μετ. » Ἀνασκευάζω τὰ στρώματα (τὴν κλίνην), ἀποστρωννύω(-υμι). défaire un lit.

Ξέστρωτος, η, ον. » Ἀπεστρωμένος. (lit) qu'on a defait, ἴδε καὶ §. Ξεσαμάρωτος.

Ξεσυνειθίζω, ῥ. μετ. » Ἀπεθίζω. désaccoutumer, déshabituer. §. ῥ. ἀμ. » Ἀπομανθάνω. désapprendre. ‖. (ὁ Οὐεσπασιανὸς ἔλεγεν ὅτι) οἱ Ἕλληνες ξεσυνείθισαν τὴν ἐλευθερίαν. » Ἀπομεμαθηκέναι τοὺς Ἕλληνας τὴν ἐλευθερίαν. les Grecs avaient désappris la liberté.

Ξεσφίγγω, ῥ. μετ. » Ἀνίημι. desserrer, ἴδε καὶ Ξεκουρδίζω.

Ξεσχίζω προφ. κοιν., καθὼς καὶ ὅλα τὰ ἀπ' αὐτοῦ, Ξεσκίζω), ῥ. μετ. » Διαῤῥήσσω, διαῤῥηγνύω(-υμι). §. » Σπαράσσω (-ττω), διασπαράσσω (-ττω), διασπάω(ομαι), διαφορέω (Ἀριστοφ. Ἱππ.). déchirer.

Ξέσχισμα. » Διάῤῥηξις. §. » Σπαραγμός. déchirement, déchirage.

Ξεσχισμένος, η, ον. » Διεῤῥωγώς. déchiré, ἴδε καὶ Κουρελλιάρης.

Ἐξετάζω, ῥ. μετ. ἴδε Ἐξετάζω.

Ἐξέτασμα (προφ. καὶ Ἐξέταγμα), ἴδε Ἐξέτασις.

Ξετελειόνω, ῥ. μετ. ἴδε Ἀποτελειόνω.

Ξετίμησις. » Ἐκτίμησις (Στράβ. ΙΔ', 641), τίμησις, δια(ὑπο)τίμησις.

estimation, évaluation, appreciation.

Ξετιμητής. » Τιμητής, διατιμητής, ἀποτιμητής (Ἀρποκρατ.), ἐξισωτής. estimateur.

Ξετιμῶ, ῥ. μετ. » Τιμάομαι, ἐκ-(δια, ἀπο) τιμάω(-ομαι), σταθμάομαι. évaluer, apprécier, faire l'appreciation, éstimer.

Ξετιναγμένος, η, ον, ἴδε τὸ ῥῆμα. §. (μεταφορ. ὁ Ξυπνητὸς, ἀνοιχτομμάτης). » Ἐγρηγορώς. dégourdi, débourré, dégagé.

Ξετινάζω, ῥ. μετ. (μεταφορ.) » débourrer, dérouiller. ||. ξετινάζομαι, ῥ. μέσ. » Τὸ νωθρὸν ἀποσείομαι. se dégourdir (débourrer, dénouer, dérouiller).

Ξετραχηλίζομαι (ξεσκεπάζω τὸν λαιμὸν ꝁ τὰ στήθη), ῥ. μέσ. » Ἀπογυμνόω τὰ περὶ τὸν τράχηλον· » Τὰ περὶ τὴν δειρὴν ἀποκαλύπτομαι (ἀπογυμνόομαι). débrailler, se débrailler, (ὅθεν ὁ πθ. πρχ. τῆς μτχ.

Ξετραχηλισμένος, η, ον. » Τετραχηλισμένος. tout débraillé (décolleté).

Ξετρελλαίνω (ἴδε τὸ ἁπλοῦν), ῥ. μετ. » Ἐκμαίνω, ἐξοιστράω, οἰστρηλατέω, φρενοκλοπέω. faire tourner la tête à quelqu'un, rendre furieux.

Ξετρυπόνω (ἐβγάλλω ἀπὸ τὴν τρύπαν, κυρ. ζῶον, καὶ μεταφορ. ἄνθρωπον κλέπτην, πρᾶγμα κρυμμένον), ῥ. μετ. » Ἀναφαίνω, φωράω. déterrer. §. (ἐβγαίνω ἀπὸ τὴν τρύπαν), ῥ. μέσ. αὐτοπ. » Ἀνέρπω, ἀναδύω(-υμι), προ(ἀνα)κύπτω (» Παρὰ τοὺς ἰχθῦς ἀνέκυψεν,« Ἀριστοφ. Βατρ.), ἐκκύπτω (» Πόθεν ἐξέκυψας, ὦ κάκιστ' ἀπολουμένη;« Ἀρστφν. Ἐκκλ.), ἀνέχω, ἐξερπύζω, ἐκτρυπάω (» Οὐ γὰρ ἔνδον οὖσα τυγχάνει· Ἀλλ' ἐκτετρύπηκε, λαθοῦσά μ', ἔνδοθεν,« Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 336, 337). sortir.

Ξετσιπόνομαι, ῥ. μέσ. αὐτοπ. » Ἀπερυθριάω, ἀπαναισχυντέω, παρατρίβομαι τὸ μέτωπον. s'armer d'effronterie, (ὅθεν ὁ πθ. πρχ. τῆς μτχ.

Ξετσιπωμένος (μεταφορ. ὁ πάντῃ ἀδιάντροπος), η, ον. » Ἀνασεσυρμένος, ἀπηρυθριακὼς, ἀπαναισχυντήσας, ἀπονενοημένος, ἰταμός. effronté, dépouillé de toute pudeur.

Ξετσίπωμα } . » Ἀπόνοια, ἰταμό-
Ξετσιπωμὸς } της, τὸ ἀνασεσυρμένον (ἰταμόν). effronterie, θ.

Ξετσίπωτος, η, ον, ἴδε Ξετσιπωμένος.

Ξετύλιγμα. » Ἀνέλιξις, ἀνάλυσις. l'action de dérouler.

Ξετυλίζω (-ίγω), ῥ. μετ. » Ἀνελίσσω(-ττω). §. » Ἐκ(» Ἀνα)μηρύω (-ομαι), ἀναλύω(-ομαι). dérouler, dévider, ἴδε καὶ Ξεδιπλόνω ꝁ Ξεκουβαριάζω.

Ἐξεύρω (προφ. κοιν. Ἐξέρω), ῥ. ἀμετ. (ἐκ τοῦ) » Ἐξευρέω (κατὰ τὴν γνώμην τῶν πλειοτέρων, μερικοὶ τὸ γράφουν Ἠξεύρω, ἄλλοι Εἰξεύρω, ꝁ οἱ περισσότεροι Ἐξεύρω). » Οἶδα, γινώ(γνώ)σκω, ἐπίσταμαι. savoir. ||. τὸ 'ξεύρω ἀπ' ἔξω, ἴδε Ἔξω. ||. τὴν Ἰλιάδα ὅμως ὅλοι σχεδὸν 'τὴν 'ξεύρουν ἀπ' ἔξω. » Ὅμως τήν γε Ἰλιάδα ὀλίγου πάντες ἴσασιν ἀπὸ στόματος (Δίων Χρυσοστ. Λς').« ||. ὅσοι 'ξεύρουν καλλήτερα κάθε τόπον. » Τοὺς ἐπιστημονεστάτους ἑκάστων τόπων (Ξενοφ.).« ||. 'τὸ ἤξευρεν ἀπὸ προτήτερα. » Προῄδει. ||. 'ξεύρεις τὸν Ἀδείμαντον ἀπὸ τὴν Μυῤῥινοῦντα; » Ἀδείμαντον οἶσθα τὸν Μυρινούσιον; ||. 'δὲν 'ξεύρω. » Ἀγνοέω· οὐκ οἶδα· λέληθα ἐμαυτόν. ignorer. ||. εἶσαι γελασμένος, καὶ 'δὲν 'τὸ 'ξεύρεις. » Λέληθας σεαυτὸν ἐξηπατημένος. || 'δὲν ἤξεύρω τί 'να κάμω. » Ἀμηχανέω (» Ἀμηχανῶ γάρ, πότερ' ἔχω τάδ', ἢ μεθῶ,« Εὐρ.). ||. 'δὲν ἤξευραν ποῖον δρόμον 'να 'πάρουν. » Ἀνεπιστημόνων ὅποι τράπονται (Θὺκ.).« ||. φλυαρεῖς καὶ 'δὲν 'ξεύρεις τί λέγεις. » Ληρεῖς, κοὐκ οἶσθ' ὅ,τι λέγεις,« Ἀριστφ.

Ξεφακιολίζω, ῥ. μετ. » Τὸν ἀνά-

δεσμον (ἀνα)λύω, τὸ κρήδεμνον ἐκλύω. décoiffer.

Ξεφαντόνω, ῥ. ἀμ. » Εὐωχέομαι, συμποσιάζω, ἑστιάομαι. faire bonne-chère.

Ξεφάντωμα. » Εὐωχία. banquet; bonne-chère, θ. ἴδε καὶ Τραπέζι ἢ Φαγοπότι.

Ξεφασκιόνω, ῥ. μετ. » Ἀποσπαργανέω. démailloter.

Ξεφλουδίζω, ῥ. μετ. » Λεπίζω, ἐκλεπίζω, περιλέπω, περιλεπίζω (-λοπίζω), φλοίζω (Θεοφρ.), ἀποφλοιόω, τὸν φλοιὸν περιαιρέω, λεπυρίζω. écorcer, ecosser (κυρ. κουκκιὰ, κτλ.).

Ξεφλούδισμα. » Φλοισμὸς, λεπισμὸς, ἡ τοῦ φλοιοῦ περιαίρεσις. décortication.

Ξεφορτόνω, (ἐκ τοῦ) » Ἐκφορτόω (» Καί με τῆς νεὼς ἐξεφόρτωσεν, « Εὐμάθ. Boiss.), ῥ. μετ. » Ἀπο(» Δια)τίθεμαι τὸν φόρτον, ἐξαιρέομαι τὸν φόρτον (Δημοσθ.), ἀπογεμίζω (Διον. Ἀλ.), ἀποσκευάζω (-ομαι). décharger. ||. ξεφορτόνομαι, ῥ. μέσ. » Ἀποσκευάζομαι, ἀποφορτίζομαι κτλ. se décharger. §. (μεταφορ.). » Ἀποσείομαι, ἀποτρίβομαι, ἀποσκευάζομαι. se delivrer (se débarasser) de quelqu'un. ||. ξεφορτώσου με (φρσ. μεταφορ.). » Ἀπαλλάγηθί μου. ||. ξεφορτωθῆτέ με. » Ὦ τὰν, ἀπαλλάγθητον ἀπ' ἐμοῦ (Ἀριστοφ.).«

Ξεφόρτωμα. » Ἡ τοῦ φόρτου ἐξαίρεσις (διάθεσις). déchargement, décharge, θ.

Ξεφουρνίζω, ῥ. μετ. » Τοῦ κριβάνου ἐξαιρέω. défourner.

Ξεφουσκόνω, ῥ. μετ. » Ἐκπνευματόω. désenfler. §. ῥ. μέσ. » Ἐκπνευματόομαι. désenfler, se désenfler.

Ξεφούσκωμα. » Ἔκπνευσις (Θφρ. Φυτ. Ις. Θ', 9).«

Ξεφράζω (τὸ ἀμπέλι κτλ.), ῥ. μετ. » Τὸν φραγμὸν περιαιρέω (ἀφαιρέομαι). déclorre. §. (τὸν νεροχύτην, κτλ.), ἴδε Ξεστουππόνω.

Ξέφρακτος, η, ον. » Ἄφρακτος, τὸν φραγμὸν ἀφῃρημένος (περιῃρημένος), ἄερκτος (Λυσ.). qui n'est pas clos, déclos.

Ξεφτιλίζω, ῥ. μετ. » Προβύω τὸν λύχνον. avancer la mèche de la lampe; moucher.

Ξέφτισμα. » Παράλυσις.

Ξεφτῶ (ἐκ τοῦ Ἐκπτύω, μτνμ. ἐπὶ τῶν ὑφασμάτων ὅσα σηκόνουν χνοῦδι), ῥ. μετ. » Παραλύω (ἢ μέσ.) Παραλύομαι, διαξαίνω, κροκύδα ἀντέμνω. effiler, s'effiler, éfaufiler. ||. 'τὰ ξέφτυσε, (φρσ. παροιμιώδης ἀντὶ Ἀπέθανε. Νομίζω ὅτι ὅμοιόν τι ἐννοοῦσε καὶ ὁ Κωμικὸς ὅταν ἔλεγεν) » Ἀνήσει κροκύδα μαστιγουμένη, « Ἀριστφ. (παρὰ Πλδ. 508), (ἴσως, τῇ ἀληθείᾳ, 'να ἔχῃ κἄποιαν σχέσιν ἡ φρσ. καὶ μὲ τὸ παρ' ἰατροῖς Κροκυδίζειν (καθόσον, κατὰ τὸν Ἱπποκρ., » Ὁκόσοισι ἐν πυρετοῖσι ὀξέσι κλπ. ἀποκαρφολογούσας ἢ κροκύδας ἀπὸ τῶν ἱματίων ἀποτιλλούσας, πάσας εἶναι θανατώδεας.«).

Ξεφυλακόνω, ῥ. μετ. » Ἀφίημι (τοῦ δεσμωτηρίου). élargir.

Ξεφυλίζω, ῥ. ἀμ. » Ἐκπίπτω(» Ἐξίσταμαι) τοῦ γένους, ἐκτρέπομαι, νοθεύομαι. dégénerer.

Ξεφυσῶ, ῥ. ἀμ., ἴδε Κλάνω.

Ξεφυτρόνω, ῥ. ἀμετ. (ταυτὸν τῷ Φυτρόνω). » Ἀνα(» Δια)βλαστάνω, ἀναφύομαι, ἐξανατέλλω (Εὐαγγ.). pousser, paroitre. §. (μτνμ.) ἐβγαίνω ἔξαφνα, ἴδε Ξετρυπόνω.

Ξεφύτρωμα (τὸ). » Ἀνάβλαστησις.

Ξεφωνητόν. » Ὀλολυγὴ, γόος, οἰμωγὴ, πένθος (τὸ). cris déchirans.

Ξεφωνίζω (κυρ. φωνάζω δυνατὰ), ῥ. ἀμ. » Ἀνακράζω. écrier, s'écrier, pousser des grands (jetter des hauts) cris. vociferer. §. (συνεκδοχ. ἐπὶ νεκροῦ). » Ἀνολολύζω, ἀνακωκύω, φωνὴν ῥήγνυμι. lamenter (en poussant des grands cris).

Ξέχασμα. » Λήθη. oubli.

Ξεχασμένος (ὅποιος Ξεχνᾷ), η, ον, ἴδε Ξεχνῶ. §. (συνεκδοχ. ὁ)

Ἀνόητος ἢ Χαμένος, ἴδε τὰς λέξεις.

Ξεχειλίζω, ῥ. μετ. » Ὑπερχειλῆ ποιέω, ὑπερεκχέω. verser dans (remplir) un vase de manière à faire déborder. §. ῥ. μέσ. αὐτοπ. » Ὑπερβάλλω, ὑπερχέομαι, ὑπερεκχέομαι, κλύζομαι (Πλουτ.). déborder, se déborder, regorger.

Ξεχείλισμα. » Ὑπερέκχυσις. débordement.

Ξεχειλισμένος, η, ον. » Ὑπερχειλής. débordé.

Ξεχειμωνιάζω, ῥ. ἀμ. » Παραχειμάζω, διαχειμάζω (Θουκ.), χειμάζω (Ξενοφ.), χειμερίζω. hiverner, passer l' (être en quartier d') hiver.

Ξεχειμώνιασμα. » Παραχειμασία. l' action d' hiverner.

Ξεχνιάρης, α, ικον. » Ἐπιλήσμων. oublieux.

Ξεχνῶ (ἐκ τοῦ Ξεχάνω, καθὼς ἢ προφ. ἀλλ.), ῥ. μετ. ἴδε Λησμονῶ.

Ξεχάνω, ῥ. μετ. ἴδε Ξεπαραχόνω. §. ξεχόνω τὸ ἀμπέλι (τὴν ἐλῃὰ' κτλ.), (γεωργ.), ἴδε Ξελακκόνω.

Ξεχορταριάζω, ἴδε Ξεβοτανιάζω.

Ξεχρεόνω, ῥ. μετ. » Διαλύομαι (τινὶ) τὰ χρέη, χρεωλυτέω. acquitter (éteindre) des dettes. §. ξεχρεόνω καὶ ξεχρεόνομαι, ῥ. μέσ. » Διαλύω(-ομαι) τὸ χρέος (τὰ χρέα, τὴν ὀφειλὴν, τὸ δάνειον). acquitter (éteindre) ses dettes.

Ξέχωμα, ἴδε Ξεπαράχωμα. §. ξέχωμα τῶν ἀμπελιῶν (τῶν ἐλῃῶν κτλ.), (γεωργ.), ἴδε Ξελάκκωμα.

Ξέχωρα, ἐπ., ἴδε Ξεχωριστά.

Ξεχωρίζω, ῥ. μετ. » Ἀποκρίνω (χωρίς), χωρίζω, διασπάω (Ξενοφ. Κυρουπ.), ἀφορίζω. désunir, déprendre, détacher, ἴδε καὶ Χωρίζω, καὶ §. Διακρίνω. §. » Ἐξαιρέω, ἐξαίρετον ποιέομαι. choisir, mettre à part, ἴδε καὶ Διαλέγω.

§. ῥ. μέσ. αὐτοπ. » Διΐσταμαι, χωρίζομαι, ἀποκρίνομαι, ἀποσπάομαι, διαλύομαι, τὴν διάλυσιν ποιέομαι. se séparer.

Ξεχώρισμα, ἴδε Χώρισμα. §. » Ἐξαίρεσις. l'action de choisir etc., ἴδε καὶ Διάλεγμα.

Ξεχωριστά, ἐπ. » Ἰδίᾳ, ἰδίως, κατ' ἰδίαν, κατὰ μέρος, δίχα. §. » Χωρίς, ἐξαιρέτως. separément, à part, ἴδε καὶ Ἔξω.

Ξεχωριστός, ή, όν. » Ἴδιος, μερικός. particulier, ἴδε ἢ Διαλεκτός.

Ξεψυχῶ, ῥ. ἀμ. » Ἐκπνέω, ἐκ(ἀπο)ψύχω. expirer, rendre l'âme (le dernier soupir).

Ξεψωμίζω. » Ἄρτον (» Τἄλφιτα) πορίζομαι.

Ξηλόνω (πρᾶγμα ῥαμμένον), ῥ. μετ. » Ἀναλύω τὰς ῥαφὰς (Πλουτ. Λυσανδρ.). découdre. §. (ὡρολόγι καὶ ἁπλῶς κάθε μηχανὴν). » Δια(» Παρα)λύω. démonter, ἴδε καὶ Ξεκαρφόνω. (ἂν καὶ ἡ παραγωγὴ αὐτοῦ, καθὼς καὶ ἡ σημασία, φαίνεται ἀναμφίβολος ἐκ τοῦ Ἐξηλόω, ἐπειδὴ ὅμως ἡ, ἑλληνικωτάτη ἄλλως, λέξις αὕτη οὐχ εὕρηται ἐν τοῖς λεξικοῖς, καθὼς οὔτε παρ' οὐδενὶ τῶν συγγραφέων, 'δὲν εἶν' ἀπίθανον, τὸ ἰδικόν 'μας 'ξηλόνω 'να ἐσχηματίσθη καὶ ἐκ τοῦ Ἐξείλλω ἢ Ἐξελέω [Ἡροδ. Α', 36, Β', 30] τῶν ἀρχαίων).

Ξήλωμα. » Ἀνάλυσις τῶν ῥαφῶν. décousure, θ.

Ξημερόνει, ῥ. οὐδ. ἀπρ. » Ἡμέρα γίγνεται (Ἀριστοφ. Νεφ.). il fait jour (clair). ||. κοντεύει 'να ξημερώσῃ. » Πρὸς ἡμέραν ἐστί. ||. ὅ,τι ἐξημέρονεν, (ἢ) ὅ,τι ἄρχισε 'να 'ξημερόνῃ. » Ἅμ' ἡμέρᾳ διαφαυσκούσῃ (Ἡροδ.)· κ' Ἡμέρας ἄρτι διαγελώσης. ||. 'ξημέρωσε. » Διέφαυσε, διέφαυσεν ἡμέρα. le jour a lui, ἴδε καὶ Φέγγω.

Ξημερονοβραδιάζομαι, ῥ. αὐτοπ. » Διημερεύω καὶ Διανυκτερεύω, ὅσαι τε ἡμέρας ὧραι ὅσαι τε νυκτὸς (συντάττων, σπουδαιολογῶν, κυβεύων, κτλ.) διατελέω. passer les jours et les nuits. θ.

Ξηρὰ (ἡ γῆ ὡς πρὸς τὴν θάλασσαν). » Χέρσος (ἡ), ἤπειρος (ἡ), ξηρά. terre ferme, ἴδε καὶ Στερηά. ||. διὰ ξηρᾶς. » Κατὰ γῆν, πεζῇ, διὰ ξηρᾶς

(Γραφ.). par terre. ||. διὰ ξηρᾶς ἢ διὰ θαλάσσης. »Διά τε γῆς καὶ κατὰ θάλασσαν. par terre et par mer.

'Ξινάρι (κατ' ἀποκοπ. ἐκ τοῦ) Ἀξινάριον (ὑποχορ. τοῦ) » Ἀξίνη, ἴδε Ἀξινάρι.

Ξιππάζω, ῥ. μετ. ἴδε Ξυππάζω.

Ξιφιός (ἀναφέρει τὴν λέξ. ὁ Ἡσύχ.), 'ψ. »Ξιφίας. espadon, tronchon, epée (glaive) de mer, (καὶ εἰς μερικὰ μέρη) empereur.

'Ξόβεργα (ἀντὶ ἰξόβερβα). »Δόναξ (»Κάλαμος) ἰξευτικός. glueau, pipeau.

'Ξοδεύω }(καὶ τὰ ἀπ' αὐτῶν), ῥ.
'Ξοδιάζω }μετ. ἴδε 'Εξοδεύω κτλ.

'Ξόδι' (τὸ πένθος, τὸ μυρολόγι ὅπου γίνεται εἰς ἐκφορὰν νεκροῦ, ἀπὸ τοῦ) »'Εξόδιον (, τὸ ὁποῖον εἰς τὴν Π. Γραφ. ἀναφέρεται μὲ τὴν αὐτὴν σημασίαν. »Τὸ πρωῒ ἐξόδους καὶ τὸ ἑσπέρας τέρψεις.« "Οθεν ἡ κατάρα, τὴν ὁποίαν συνειθίζουν ἡ γυναῖκες μάλιστα:) μυρολόγια καὶ 'ξόδια νὰ χῇ! »'Ωδὴ (»"Υμνος.) ἐξόδιος, ἔλεγος, ἴδε καὶ Μυρολόγι καὶ Χρόνος.

'Ξινάδα (ἡ ποιότης τοῦ 'ξινοῦ). »'Οξύτης, τὸ ὀξύ. aigreur, θ.

'Ξινήθρα, φ, »'Οξαλὶς (ἄλλο παρὰ τὸ) ὀξυλάπαθον. oseille, θ.

'Ξινίζω, ῥ. μετ. »Ἀποξύνω. aigrir. ||. τὸ στομάχι 'ξινίζει φυσικὰ τὸ γάλα. » 'Ο στόμαχος ἀποξύνειν τὸ γάλα πέφυκεν (Ἀέτ.)α. §. ῥ. μέσ. αὐτοπ. (ἔχω γεῦσιν 'ξινήν). »'Οξίζω. être (avoir un goût) aigre. §. (κυρ. ἐπὶ οἴνου, γίνομαι 'ξινός). »'Οξύνω (»Καὶ τὸν οἶνον, ὅν ἐξ αὐτοῦ ποιοῦσιν, οὐ διαμένειν, ἀλλ' ἢ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας, εἶτ' ὀξύνειν, « Θεοφρ. Δ', Φυτ. 4), παρατρέπομαι (Γεωπον. Β', 47, 5), ἀποξύνομαι ἢ ἀποξυνοῦμαι (Διοσκορ. καὶ Γαλην.). devenir aigre. Παρβλ. Κόφτω. §. (μεταφορ. ἀντὶ τοῦ Κακιόνω. "Οθεν.) 'τὰ 'ξίνισαν (τὸ ἄλλ., 'τὰ χάλασαν), ἴδε Τσυγκρίζω καὶ Χαλνῶ. ||. 'τὰ 'ξίνισεν (ἀντὶ τοῦ, "Εγινε σκυθρωπὸς, χάλασ' ἡ ὄρεξί 'του, κτλ.), ἴδε Κατσουφιάζω. ||. (μὲ τὴν αὐτὴν μεταφορὰν λέγομεν καί:) ὁ καιρὸς 'τὰ 'ξίνισεν (ὅταν σκοτεινιάσῃ ἡ ἀτμόσφαιρα καὶ δείχνῃ πῶς θὰ βρέξῃ), ἴδε αὐτόθι.

'Ξινίλα (ἡ ποιότης τοῦ 'ξινοῦ), ἴδε 'Ξινάδα. §. 'ξινίλα τοῦ στομάχου, πάθ. »'Οξίνη, ὀξυρεγμία. aigreurs, πλθ.

'Ξινόγαλον (τὸ Τουρκ. Ιαγοῦρτι), ἴδε 'Ξύγαλον.

'Ξινόγλυκος, η, ον, ἴδε Γλυκόξινος.

'Ξινοκέρασον, 'πωρ., ἴδε Βύσσινον.

'Ξινολάπαθον, φ. ἴδε Ξινήθρα.

'Ξινὸς (ἡ 'Ξινὸς), ἡ, όν. » 'Οξὺς (» Τῶν ῥοιῶν αἱ μὲν ὀξεῖαι, αἱ δὲ γλυκεῖαι τὴν γεῦσιν,« Σημ. Στ.θ), ὀξίνης (κυρ. διὰ τὸ κρασί). aigre. 'Ομφακίας καὶ 'Ομφακίτης (κυρ. διὰ τὰ 'πωρικά). sur. ||. ῥώδια 'ξινὰ (τὰ μονολ. 'Ξινόῤῥωδα). » 'Οξεῖαι ῥοιαί.

'Ξινοτύρι. »'Οξερίας (τυρός).

'Ξινόμηλον, 'πωρ. » 'Οξύμηλον.

'Ξινούτσικος, η, ον. » "Υποξυς. aigre, aigrelet, suret.

'Ξόμπλι (ἀπὸ τοῦ Λατιν. exemplum, τὸ ὁποῖον ὁ Ἡσύχ. κατεχώρισεν ὡς Γραικορωμαϊκόν: » "Εξομπλον, ἴσον. 'Ο Κύριλ. τὸ γράφει 'Εξέμπλον, καὶ τὸ ἐξηγεῖ διὰ τοῦ, ὑπόδειγμα, μίμημα· ὁ δὲ Πορφυρογ. 'Εξέμπλιον. » 'Εσωφόρια διαφόρων χροιῶν καὶ ἐξεμπλίων «), ἴδε Κεντίδι καὶ §. Παράδειγμα.

'Ξομπλιαστὸς (ἀπὸ τοῦ Λατιν. exemplatus, τὸ ὁποῖον ὁ Εὐστάθιος ἔχει ὡς Γραικορωμαϊκόν, » 'Εξομπλωτὰ καὶ πλουμιστὰ«, ὁ δὲ Νικήτας εἰς τὸν Κώδηκά 'του ἐξηγεῖ διὰ τοῦ » 'Εξομπλωτὰ πεύκια, τὸ Ἀλουργοὶ τάπητες), ἡ, όν, ἴδε Κεντημένος.

Ξουράφι (ἀπὸ τοῦ) »Ξυράφιον (ὑποκορ. τοῦ) » Ξυρὸν (τὸ) καὶ Ξυρὸς (ὁ). rasoir.

Ξουρίζω, ῥ. μετ. »Ξυράω καὶ (Ἰων.) Ξυρέω. » Κείρω (κυρ. κουρεύω, καθὼς ἐσυνείθιζαν οἱ παλαιοὶ) ἐν

χρῷ ἀπεξυράω(-έω), ἀποξύρομαι, ἀποκείρω(-ομαι). raser; faire la barbe (ἀπαρέλλακτα μὲ τὸ Γραφ. »Οὐδὲ ἐποίησε τὸν μύστακα αὐτοῦ,« Βασιλ. Β', ιθ', 24). ‖. ἐξούρισε τὰ γένειά 'του, ἵνα μὴ γνωρίζεται. » Τὸ γένειον ἀποκειράμενος, ὡς μὴ γνωρίζοιτο ('Ηρωδ.). « ‖. ἔβρεχε τὰ γένειά 'του, πῶς ἤθελε τάχα 'να ξουρισθῇ. »'Ως ξύρεσθαι μέλλων, κατέβρεχε τὰ γένεια (Πλούτ. Κτλ.).«

Ξούρισμα. » Κουρὰ (ἡ ἐν χρῷ). l'action de faire ou de se faire faire la barbe.

'Ξύγαλον (τὸ Τουρκ. ἰαγοῦρτι). »'Οξύγαλα (. 'Η λέξις ἀναφέρεται κατὰ πρῶτον εἰς τὸν Κτησίαν, σύγχρονον τοῦ 'Ηροδότου, ὁ δὲ Στράβων βιβ. Ζ', δ', 6 | λέγει περὶ τῶν κατοίκων τῆς Ταυρικῆς Χερσονήσου, ὅτι, »Τρέφονται καὶ τυρῷ ἱππείῳ, καὶ γάλακτι καὶ ὀξυγάλακτι [τοῦτο δὲ καὶ ὄψημά ἐστιν αὐτοῖς κατασκευασθὲν πως]«). du lait aigri (caillé).

'Ξύγγι (ἀπὸ τοῦ Λατ. axungia, axis ungere). »'Αξούγγιον (, τὸ ὁποῖον παρὰ τῷ Διοσκορ. διεφθαρμένως φέρεται) 'Οξύγγιον (, κυρ. τὸ ἄλειμμα τοῦ χοίρου), ἴδε Ἄλειμμα καὶ Λαρδί.

'Ξυγγοκέρι, ἴδε Ἀλειμματοκέρι.

'Ξύδι (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε 'Ξεῖδι, κτλ.

'Ξυλάγγουρον (, αὐτό, νομίζω, ὅτι εἶναι τὸ Πετράγγουρον, τὸ ὁποῖον παρὰ τῷ Σ. Σήθ καὶ ἄλλοις γράφεται [ἐσφαλμένως, νομίζω] Τετράγγουρον καὶ Κετράγγουρον, διορθωθὲν κακῶς εἰς Κιτράγγουρον καὶ Πικράγγουρον), φ. καὶ κ. » Ἄγγουρον, ἀγγούριον, σίκυος ὁ σκυταλίας (Θεοφρ. Ζ') ἢ ἄωρος (, πρὸς διαστολὴν τοῦ ὡρίμου ἢ πέπονος, ἴδε Πεπόνι). concombre.

Ξυλάκι. » Ξυλάριον, ξυλήφιον. petit morceau de bois.

Ξυλάρμενον (καράβι), ναυτ. » Ἀπὸ ψιλῆς τῆς κεραίας (Λουκ. Τόξ. 19). à sec, de toile, à cordes et à mâts. [illegible]

Ξυλᾶς. » Ξυλεύς. bûcheron.

Ξυλένιος, α, ον. » Ξύλινος. de bois, fait de bois.

Ξυλιά. »Πληγή. coup, coup de bâton. ‖. δίδω ξυλιαῖς, ἴδε Δίδω. ‖. ἔφαγε ξυλιαῖς, ἴδε Τρώγω. ‖. (ἐνίοτ' ἐλλείπει:) θὰ φάγῃ πολλαῖς (ξυλιαῖς δηλ.). » Δαρήσεται πολλὰς (Εὐαγγ.).« (ὁ Ξενοφ. Ἀνάβ. Β'. ἔχει: »ὀλίγας παίσειεν).

Ξυλιάζω, β. ἀμ. αὐτοπ. »Ξυλόομαι, ἀναξυλόομαι (Θεοφρ. Α', Φυτ. 4), τραχύνομαι, σκληρύνομαι. se roidir, corder (κυρ. διὰ τὰ ῥεπάνια, κτλ.). §. ἴδε Κοκκαλιάζω.

Ξύλιασμα, ἴδε Κοκκάλιασμα.

Ξυλίζω, β. μετ. ἴδε Δέρνω.

Ξυλική. » Ξύλωσις, ξυλεία, ὕλη, (εἰς ἐπιγραφ. εὑρέθη ὡς ἐπίθ. μετὰ τοῦ ουσ.) »ξυλικὴ ὕλη(Bœckh, vol. 2. p. 373, 15). charpente, θ. charpenterie, θ.

Ξυλογαϊδάρα (τὸ ἐκ ξύλων συνάρτημα, ἐφ' οὗ ἱστάμενοι οἱ οἰκοδόμοι ἐργάζονται τοὺς ὀρόφους καὶ τὰ λοιπὰ ὑπερέχοντα μέρη τῶν οἰκοδομημάτων). « Ἴκριον, ἰκρίωμα, ὑπόβαθρον. chevalet.

Ξυλοδεσιά (ἡ). »"Ενδεσμος (Γρφ. Βασ. Γ', ς', 14), σύνδεσμος τοίχου.

Ξυλοκάρβουνον. » Θυμάλωψ (ὁ). fumeron.

Ξυλοκάρφι (τὸ ξύλινον καρφί, τὸ Τουρκ. Τσιβί). »Γόμφος, γομφωτήρ. cheville, θ.

Ξυλόκαττα. »Μυάγρα, γαλεάγρα. souricière, θ. ratière, θ.

Ξυλοκερατηά, δ. »Κερατωνία. caroubier.

Ξυλοκέρατον (ἡ ἄλλ. Χαρούμπα καὶ Κούτσουπον), κ. » Κεράτιον. carouge, caroube.

Ξυλοκέφαλος (μεταφορ. ὁ ἄλλ. Χονδροκέφαλος κτλ.), η, ον, ἴδε Βαρυκέφαλος.

Ξυλοκόπῶ, β. μετ., ἴδε Δέρνω καὶ Στουμπανίζω.

Ξυλόκοττα, κ. ἴδε Ξυλόρνιθα.

Ξυλοκρέββατον. » Σορὸς (ἡ), φέρετρον, λέγε (τὸ νεκροφόρον), σκίμπους (ὁ) ἢ κλίνη (ἡ νεκροφόρος). cer-

cueil, bière (κυρ. τὸ σανδοῦκι), θ.

Ξύλον. » Ξύλον. bois. || μαζόνω (κόπτω) ξύλα. » Ξυλεύομαι (-ίζομαι). faire du bois. || μαγαζὶ διὰ ξύλα. » Ξυλοθήκη. bûcher, chantier. || τὸ ξύλον ὅ,που δένουν τὰ κλήματα, κτλ. (ἢ ἄλλ. Στεντωσιὰ ἢ Φοῦρκα). » Χάραξ (ἡ), χάμαξ. échalas. || τὸ ξύλον ὅ,που 'μπήγουν εἰς τοὺς φράχταις. » Χάραξ (ὁ), σταυρός. perche de treille, θ. §. (συνεκδοχ. ἢ ἰδιαιτ. τὸ ξύλον, μὲ τὸ ὁποῖον κτυποῦν, δέρνουν κτλ. ἢ ἄλλ. Τσομάκα, Ματσοῦκα, Σόπα, Λομποῦτι κτλ.). » Ῥόπαλον (σώζεται ἡ λέξις), σκυτάλη, στύπη ἢ στύπος (ἀπ' ἐδῶ ἴσως παρεφθάρη ὁ Στοῦμπος ὁ κόπανος, ὅθεν καὶ τοῦ Ἡσυχ. τὸ Ἀπεσούπαζον διορθοῦσιν Ἀπεστύπαζον, ἴδε καὶ Στουμπανίζω). » Κορύνη. gourdin, massue, θ. §. (συνεκδοχ. τὸ κτύπημα), ἴδε Δάρσιμον ἢ Ξυλιά. || τοῦ ἔδωκα ἕνα καλὸ 'ξύλο', ἴδε Καλός.

'Ξυλοπετεινός, π. » Τέτριξ (διαφ. τοῦ) τέτραξ. coq de bruyère. §. cannepetière, θ.

Ξυλοπινάκα (ἢ ἄλλ. Γαβάθα), ἀγγ. » Πελίκη, πέλιξ (ὁ), πελὶς καὶ πελλίς-ίδος (ἡ), πέλυς-υος. écuelle (de bois), θ.

Ξυλοπόδαρον. » Ξυλόπους, καὶ (κω)λόβαθρον. échasses, θ. πλ.

Ξυλόρνιθα (ἢ ἰταλ. Μπεκάτσα), π. » Σκολόπαξ καὶ Ἀσκολόπαξ, ἀσκαλώπας-ου (ὁ). bécasse, θ.

Ξυλοσχίστης (προφ. κοιν. Ξυλοσχίστης). » Ξυλοτόμος, ξυλοσχίστης (Προκλ.). fendeur de bois.

Ξυλοφάγος καὶ (συγκ.) Ξυλοφᾶς, π. » Δρυοκολάπτης, καλοτύπος, πελεκῖνος καὶ πελεκάν. pic (εἶναι 32 εἴδη. Ὁ σεβόμενος ὡς ἱερὸς ὑπὸ τῶν παλαιῶν Ῥωμαίων εἶναι ὁ) pic-vert καὶ (συγκ.) pivert (ὁ αὐτὸς καὶ) pic-mart (ἡ φωνή του ὁμοιάζει) pleu-pleu ἢ plui plui (ὅθεν καὶ φερωνυμεῖται Γαλλιστὶ ὡς προάγγελος βροχῆς). §. (ἐργαλ. τεκτον.), ἴδε Ῥαί.

Ξύνω (Εἰς τὴν Ἑλλάδα προφ. Ξύω), ῥ. μετ. » Ξύω καὶ Ξέω, κνήθω καὶ κνάω (« Ταὐτόν ἐστι τό τε Ξύειν καὶ τὸ Κνῆν, » Ἡρωδιαν.). gratter. §. racler, ratisser. || ξύνομαι (Εἰς τὴν Ἑλλάδα προφ. Ξυοῦμαι καὶ Ξυέμαι), ῥ. μέσ. » Κνήθομαι καὶ Κνάομαι, ξύομαι (« Ξυόμενοι δ' ἄνθρωποι ἥδονται. » Δημόκρ.). se gratter.

Ξύπνημα. » Ἐπέγερσις, διέγερσις. reveil.

'Ξυπνητάδα (ἡ). » Τὸ ἐγρήγορον. vivacité, θ.

'Ξυπνητῆρι. » Ἀϋπνιστήρ. reveille-matin.

'Ξυπνητός, ή, όν, ἴδε Ἔξυπνος.

'Ξύπνο' (λέξις, τὴν ὁποίαν μεταχειριζόμεθα μόνον εἰς τὴν φράσιν :- || εἰς τὸν ὕπνο' μου ἢ τὸ 'ξύπνο' μου; (ἀναλογεῖ δὲ μὲ τῶν ἀρχαίων τό :) » Ὄναρ ἢ ὕπαρ;

'Ξυπνῶ, ῥ. μετ. ἢ ἀμ., ἴδε Ἐξυπνῶ.

'Ξυπόλυτος (προφ. καὶ Ἀξυπόλυτος), η, ον. » Ἀνυπόδητος. nu-pieds, nu jambe.

Ξυππάζω (ἀπὸ τοῦ » Ξυσπάομαι, καθὼς εὑρίσκεται γραμμένον εἰς τὸ ποίημα τὸ ἐπιγραφόμενον Ἀπολλώνιος ὁ ἐν Τύρῳ: » Ὁ δάσκαλος τῆς ἰατρικῆς ἄνοιξε τὴν κασέλα, » Τὴν ὥραν ἐξυσπάστηκεν, ὡς εἶδε τὴν κοπέλα«), ῥ. μετ. » Πτύρω, πτοέω, διαπτοίω, σοβέω, ἀνασοβέω, θροέω, ἐκφοβέω. effrayer, ἴδε ἢ Τρομάζω. || ξυππάζομαι, ῥ. αὐτοπ. » Πτύρομαι, πτοέομαι, ἀναπτοέομαι, ἀνασοβέομαι. s'effrayer. §. » Θροέομαι, διαταράσσο(-ττο)μαι. s'étonner; s'engouer. || ξυππάσθηκα. » Ἐπτόημαι, ἴδε καὶ Ξεπαίρνομαι.

Ξύππασμα. » Πτοία, πτόησις, πτυρμός, σόβησις, ἐκφόβησις. frayeur, θ.

Ξυππασμένος (μεταφορ.), η, ον. » Ἐπτοημένος, καταπλήξ-ῆγος, ἐσοβημένος (» Σεσοβημένον πρὸς δόξαν μειράκιον« Πλούτ.), (κυρ. δὲ ὁ) μικροφιλότιμος (τὸν ὁποῖον ζωγραφίζει φυσικώτατα ὁ Θεόφρ. εἰς τοὺς Χαρακτῆράς του), ἀπειρόκαλος. ébloui (infatué) de quelque chose, engoué.

Ξυππαστῆρι (τὸ ἄλλ. Σκιάνταλο-

ρον καὶ Τουρκ. Μποστὰν-κορκουσοῦ). » Φόβητρον. épouvantail.

'Ξυρρύχι (κυρι ἔπρεπε 'νὰ ὀνομάζεται ὁ »'Οξύρυγχος ἴδε Βοῦρος καὶ Λυκουρρίνι', κοιν. ὅμως τὸ ταριχευμένον μέρος τῆς ῥάχης τοῦ Μερσινιοῦ), ἴδε Μουρουνα.

Ξύσιμον (ἡ πρᾶξις). » Ξέσις. §. Κνῆσις. l'action de gratter (§. racler, etc). §. (τὸ ξυσμένον πρᾶγμα ἢ μέρος. "Οθεν γ Τὰ κατάστοιχα 'δὲν πρέπει 'νὰ ἔχουν ξύσιμον). » Ξεσμά (» Ἀμυχαὶ ξεσμάτων τῶν ὁπουδήποτε, οἷον καὶ ἐν βιβλίοις, « Εὐσταθ. Ἰλ. Α', 243). rature, θ.

Ξύστρα (ἡ) } (Α'. τὸ Τοὺρκ. Καξυστρὶ (τὸ) } σαΐ), ἐργ. » Στλεγγὶς καὶ Στελγὶς, ψηκτρὶς (σώζεται ἡ λέξις) ψήκτρα καὶ ψηκτὴρ (κυρ. ὁ Τουρκ. Γκεμπρές), ξύστρα καὶ ξυστρίς. étrille, θ. §. (Β'. ὁ Τουρκ. 'Ρεντέ), ἴδε Τυροτρίφτης. §. (Γ'. τὸ σίδηρον, μὲ τὸ ὁποῖον ξύνουν τὴν γῆν, τὰ σανίδια, τὰ μάρμαρα, κτλ. ἵνα ἐκβάλωσι τὰ χόρτα, ταῖς λέραις, κτλ.). » Λίστρον, ξύστρον, ὁμαλιστὴρ, ὁμάλιστρον. racloir, ratissoire, θ.

Ξυστρίζω (κυρ. τὸ ἄλογον), ῥ. μετ., ἴδε Τιμαρεύω.

Ξύστριθμα. » Ψῆξις, ἴδε Τιμάρευμα.

Ξυφτέρι, τό. (ἀπὸ τὸ γένος τῶν ἱερακιῶν, τὸ Τουρκ. Σαγίνι ἢ Ἀτματζές. Εἰς τὸ 'Ορνεοσόφ. σελ. 246, γράφεται 'Εξοπτέριον. 'Ο Κορ. τὸ θέλει ἀπὸ τοῦ Λατ. accipiter· πιθανώτερον φαίνεται ἀπὸ τὸ) »'Οξύπτερος (κίρκος). épervier, tiercelet (τὸ ἀρσενικόν του, διότι εἶνε κατὰ τὰ δύο τρίτα μικρότερον τοῦ θηλυκοῦ, χαρακτὴρ γενικὸς τῶν ἱεράκων).

'Ξώδερμα (»Τώνα 'τὸν 'πῆρε 'ξώδερμα, καὶ τἄλλα 'ς τὸ κεφάλι, « Ἆσμα δημοτ.), ἐπίρ. ἴδε 'Ξώπετσα (τὸ ὁποῖον εἶν' εὐχρηστότερον).

'Ξώκαρδα, ἐπ. » Ἀθύμως, ἀπροθύμως. à contre-cœur.

'Ξώπετσα, ἐπ. » 'Εν χρῷ, ἐπιπολῆς, ἐπιλίγδην, γράβδην, ἐπιγράβδην, ἐπιπολαίως, ἀκροθιγῶς, οὐ διὰ βάθους, ἐς τὴν ἐμοχροτὴν ('Ηρόδ.). superficiellement, en effleurant.

'Ξώπετσος, η, ον. » 'Ο ἐν χρῷ, ὁ μὴ διὰ βάθους, ἐπιπόλαιος. superficiel.

'Ξώρας (τὸ ἐναντίον τοῦ 'Νωρίς), ἐπ. » 'Οψὲ, ὀψὲ τῆς ὥρας. tard. ||. πλέον 'ξώρας. » 'Οψιαίτερον. plus tard. ||. πολλὰ 'ξώρας. » 'Οψιαίτατα. très tard, très avant dans la nuit. ||. ὅσοι κοιμοῦνται πολλὰ 'ξώρας. » Οἱ ὀψιαίτατα κοιμώμενοι«, Ξεν. ||. διότι 'δὲν ἦτον ἀκόμη πολλὰ 'ξώρας. » Οὐ γὰρ πάνυ ὀψὲ ἦν (Λουκ.).«

'Ξωρίζω, ῥ. ἀμ. » 'Οψίζω, ὀψὲ (ὀψὲ τῆς ὥρας) γίγνομαι. tarder, arriver tard.

'Ξώστεγον, ἴδε 'Εξώστεγον.

'Ξωφυλλίζω (λέξις συνηθισμένη εἰς τὰ χαρτοπαίγνια), ῥ. μετ. »'Εκφυλλοφορέω (ἡ λέξις ἐσήμαινεν εἰς τοὺς παλαιοὺς ἄλλο). écarter.

'Ξωφύλλισμα. » 'Εκφυλλοφορία, ἐκφυλλοφόρησις. écartement, l'action d'écarter (au jeu des cartes).

'Ξώφυλλον (χαρτί). » 'Εκφυλλοφόρημα. écartée.

O

O, ο, τὸ δέκατον-πέμπτον γράμμα τοῦ 'Ελληνικοῦ ἀλφαβήτου. Τρέπεται εἰς Α: » 'Ορμαθὸς-ἀρμαθιὰ, ὀρφανὸς-ἀρφανὸς, ὀμφαλὸς-ἀφαλὸς, κτλ. ||. εἰς Ε: » Ἄροτρον-ἀλέτρι (καθὼς καὶ οἱ παλαιοὶ ἔλεγον 'Ερέτριαν τὴν Ἀρότριαν πάντως), κρόμμυον-κρεμμύδι (καθὼς ὁ Κρομμυὼν ἐλέγετο, κατὰ τοῦ Στεφάνου τὴν μαρτυρίαν, καὶ Κρεμμυὼν), κτλ. ||. εἰς ΟΥ: » Ἔρχομαι (καὶ ὅλα τὰ εἰς ομαι ῥήματα)-ἔρχουμαι, κόλυρα-κουλοῦρα, κορώνη-κουρούνα, μοσχάριον-μουσχάρι, σπογγάριον-σφουγγάρι, τολύπη-τουλούπα, κτλ. (καθὼς καὶ οἱ ἐργάται ἔλεγαν Κόρη-κούρη, δόλος-δοῦλος [ἀπαράλλακτα τὸ προφέρει καὶ τὴν σήμερον ὁ λαὸς], ὅρος-οὖρος,

κτλ. Ἡ προφορὰ, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἀθην. Βιβλ. Γ', εἶνε Ἀχαϊκή).
§. (Ἀφαιρεῖται.:) » 'Ομοιάζω-'μοιάζω, ὀδόντι-'δόντι, ὀνύχιον-'νύχι, ὀπωρικὸν-'πωρικὸν, ὀρίγανος-'ρίγανη, ὀφείδιον-'φεῖδι', ὀψάριον-'ψάρι, (καθὼς καὶ οἱ Λατῖνοι: 'Οδόντες, **dentes**. Ὄνομα, **nomen**, Ὄπισθα, **post** κτλ.). §. ('Εκθλίβεται). » Γοητεύω-γητεύω, σκόροδον-σκόρδον, κτλ. §. (παρεντίθεται: » Ἀκμὴν-ἀκόμη'.

'Ο, ἄρθρ. Ἀρσ. (ἡ γεν. Τοῦ, ἡ αἰτ. Τόν. Θηλ. ἡ ὀνομ. Ἡ, ἡ γεν. Τῆς, ἡ αἰτ. Τήν. Οὐδ. ἡ ὀνομ. καὶ αἰτ. Τὸ, ἡ γεν. Τοῦ. Πληθ. ἀρσ. ἡ ὀν. Οἱ, ἡ γεν. Τῶν, ἡ αἰτ. Τούς· Θηλ. ἡ ὀνομ. Ἡ, ἡ γεν. Τῶν, ἡ αἰτ. Τάς· Οὐδ. ἡ ὀνομ. καὶ αἰτ. Τά, ἡ γεν. Τῶν.). » 'Ο (κτλ.). **le, la, les**. (Σημ. Ἀντὶ τῆς Δοτ. μεταχειριζόμεθα τὴν Γενικὴν καὶ ἄλλοῦ τὴν Αἰτιατικήν, ἴδε 'Εγώ). ||. (εἰς τὰ κύρια ὀνόματα ἐλλείπει τὸ ἄρθρον εἰς τοὺς ἀρχαίους) ὁ Ἀλέξανδρος τοῦ Φιλίππου (ὁ υἱός). » Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου. §. (εἰς τὰς πλαγίας πτώσεις ἐπέχει τόπον ἀντωνυμίας δεικτικῆς ἢ ἀναφορικῆς, ὅτε νομίζω εὐλογώτερον 'να γράφηται μὲ ἀπόστροφον, ἀφαιρουμένου ὅταν πρέπῃ καὶ τοῦ τόνου), 'τοῦ, 'τὸν, 'τῶν, 'τούς· 'τῆς, 'τὴν, ταῖς· τὸ, 'τά· (ἢ) 'του, 'των, 'ταις, 'τα, κτλ. ἴδε τὰ Προλεγόμενα τῆς πρώτης ἐκδόσεως. ||. ἐπρόσταξε τὸν δοῦλον 'να τρέξῃ 'να 'μᾶς εἴπῃ 'να 'τὸν προσμένωμεν. » 'Εκέλευσε τὸν παῖδα, δραμόντα, περιμεῖναί ἑ κελεῦσαι, « Πλάτ.

'Οβρυά, φ. ἴδε Βρουντά.

'Ογδῶντα, ἀριθ. » 'Ογδοήκοντα. **quatre-vingts**. ||. ὀγδῶντα φοραῖς. » 'Ογδοηκοντάκις. ||. ὀγδῶντα χιλιάδες. » 'Οκτακισμύριοι. ||. ὀγδῶντα χρόνων. » 'Ογδοηκονταέτης καὶ (κρά.) ὀγδοηκοντούτης (ὁ), ὀγδοηκοντοῦτις (ἡ). **âgé de 80 ans, plus que sexagénaire.**

'Ογδωνταριά. » 'Ογδοηκοντάς-άδος (ἡ). ||. κάμμιὰ ὀγδωνταριά. » 'Ογδοήκοντά που μάλιστα.

Ὄγεσκε, μόρ. ἀρνητ. » Οὐχί. **nenni du.**

'Ογλίγωρα (ἡ ὀρθ.) 'Ογλήγορα (ἐάν, καθὼς φαίνεται, ἦν' ἀπὸ τὸ 'Εγρήγορα), ἐπ. » Ταχύ, ταχέως, διὰ τάχους, διὰ ταχέων, κατὰ τάχος, ἐν τάχει, ὀξέως, τάχα (ποιητ.). **vite, promptement, preste, vitement** (οἰκ.), **tôt**. ||. πλέον ὀγλίγωρα, ἴδε 'Ογλιγωρότερα. ||. πολλὰ ὀγλίγωρα. » Τάχιστα, τὴν ταχίστην, ὡς (ὅτι) τάχιστα. **bien vite**. ||. κάμε (ἔλα, τρέξε, εἰπέ με, κτλ.) ὀγλίγωρα, ἴδε Κάμνω. ||. ἄνοιξ' ἄνοιξ' ὀγλίγωρα τὸ σχολεῖον. » Ἄνοιγ' ἄνοιγ' ἀνύσας τὸ φροντιστήριον. « ||. ὅσον 'μπορούσαν ὀγλίγωρα (φρσ.). » Ὡς εἶχε τάχους· » Ὡς εἶχε ποδῶν· » Ἀμφοῖν τοῖν ποδοῖν (κωμ.). **au plus vite.**

'Ογλιγωράδα. » Ταχύτης καὶ Ταχυτής, τάχος (τὸ), τὸ ταχύ, ἡ ὀξύτης. **vitesse, f. célérité, promptitude, f. diligence.**

'Ογλίγωρος, η, ον. » Ταχύς, ὠκύς, ὀξύς. **vite, prompt, preste, diligent, expéditif.** ||. ὀγλίγωρος εἰς τὰ ποδάρια. » Ταχύπους, ὠκύπους, ποδάρκης (ποιητ.). **grand coureur.** ||. ὀγλίγωρον καράβι, ἴδε Καράβι.

'Ογλιγωρότερα, ἐπ. » Θᾶσσον (-ττον), τάχιον. **plus vite, plutôt.**

'Ογλιγωρότερος, η, ον. » Ταχίων, ταχύτερος, θάσσων. **plus vite.** ||. τ' ὀγλιγωρότερον, ἐπ., ἴδε 'Ογλιγωρότερα. ||. ὅσον τ' ὀγλιγωρότερον, ἐπ. » Ὡς (» Ὅτι, » Ὅσον) τάχιστα, ὅσον τάχος, τὴν ταχίστην. **au plus tôt, le plus tôt (vite) possible.** ||. εἰπέ με τ' ὀγλιγωρότερον. » Οὐκ ἂν φθάνοις λέγων. ||. ἐλᾶτε κατόπι μου τ' ὀγλιγωρότερον. » Οὐκ ἂν φθάνοιτε ἀκολουθοῦντες. «

'Ογρός, ή, όν, ἴδε 'Υγρός.

'Οδηγία. » 'Οδηγία, ποδηγεσία. **conduite, f.**

'Οδηγός. » 'Οδοῦ ἡγεμών, (θηλ.) ποδηγέτης. **conducteur.**

'Οδηγῶ, ρ. μετ. » 'Ηγοῦμαί τινι τῆς ὁδοῦ, ὁδηγῶ, ποδηγῶ. **montrer le chemin, conduire.**

Οἰκονομία. » Φειδώ. économie, θ. épargne, θ. ‖. μὲ οἰκονομίαν, ἐπ. ἴδε Οἰκονομικά.

Οἰκονομικά, ἐπ. » Πεφεισμένως, φειδομένως, τεταμιευμένως, εὐσταλῶς. économiquement. ‖. πολλὰ οἰκονομικά. » Γλίσχρως, εὐτελῶς. chichement.

Οἰκονομικός, ή, όν. » Εὐτελής. qui coûte peu, qui n'exige pas une grande dépense.

Οἰκονόμος. » Ὀλιγοδάπανος, ταμιευτικός, εὐσταλής (τὰ περὶ τὴν δίαιταν). économe, ménager, épargnant.

Οἰκονομῶ (ἔξοδα), ρ. μετ. » Ταμιεύομαι. économiser, épargner, faire des épargnes, gouverner. §. (ὑποθέσεις). » Διοικέω(-οῦμαι), τίθεμαι, διατίθεμαι, διορθόω. ménager. ‖. οἰκονομῶ καλὰ τὰς περιστάσεις. » Τὰ προσπίπτοντα εὖ διατίθεμαι. ‖. οἰκονόμησεν ἐξαίρετα τὴν περίστασίν του. » Καὶ τὴν συμφορὰν ὡς κάλλιστα διατίθεται (Γρηγορ.).« ‖. ἀποροῦσαν πῶς 'να οἰκονομήσουν τὸ πρᾶγμα. » Ἐν ἀπόρῳ εἴχοντο θέσθαι τὸ παρὸν (Θουκ.),« ἴδε καὶ Διορθόνω.

Ὀχνός, ή, όν, ἴδε Ἀκαμάτης.

Ὀκτακόσιοι, αις, α. » Ὀκτακόσιοι. huit cent. ‖. ὀκτακόσιαις χιλιάδες. » Ὀγδοήκοντα μυριάδες.

Ὀκταποδάκι. » Πολυπόδιον (Ἀριστοτ.). petit polype, (ὑποκορ. τοῦ-

Ὀκταπόδι (ὑποκορ. τοῦ) » Ὀκτάπους (ὠνομάζετο εἰς τὴν Σκυθίαν ὁ ἔχων ἕνα ζευγάρι βώδια), 'ψ. » Πολύπους, (ἕνα εἶδος αὐτοῦ βαρύοσμον ὀνομάζεται) ὀσμύλη, ὀσμύλος, ὄζαινα καὶ βολβίταινα. polype. §. εἶδος σκίρρου ὅ,που 'βγαίνει κυρ. εἰς τὴν μύτην), πάθ. » Πολύπους (ὁ τῆς ῥινός), ὄζαινα. ozène. θ. polype.

Ὀκτὼ (προφ. κοιν. καθὼς καὶ ὅλα τὰ ἄλλα αὐτοῦ, Ὀχτώ), ἀριθμ. » Ὀκτώ. huit. ‖. ὀκτὼ φοραῖς. » Ὀκτάκις. ‖. ὀκτὼ 'μερῶν. » Ὀκταήμερος. ‖. ὀκτὼ χρόνια, ἐπ. » Ὀκτάετες. ‖. ὀκτὼ χρόνων. » Ὀκταέτης (ὁ), ὀκταέτις (ἡ). ‖. ὀκτὼ χρόνων διάστημα. » Ὀκταετηρίς, ὀκταετία.

Ὀκτωμηνίτικος, η, ον. » Ὀκταμηνιαῖος, ὀκτάμηνος (» Πόλυβος ὁ ἰατρὸς συνέγραψε περὶ ὀκταμήνων,« Πλμ.).

Ὀλάκερος (προφ. κοιν. Ἀλάκερος), η, ον, ἴδε Ἀκέραιος.

Ὀλημέρα, ἐπ. ἴδε Καθημερινῶς.

Ὀλημερινός (προφ. κοιν. Ὀλημερνός), ή, όν, ἴδε Καθημερινός.

Ὀλιγόλογος, η, ον. » Βραχύλογος. concis, qui parle peu.

Ὀλιγόμυαλος, η, ον. » Φρεσὶν ἐλλειπόμενος, βραχυγνώμων.

Ὀλίγον, ἐπ. » Μικρόν, βραχύ, ὀλίγον, (καὶ εἰς τὰς συνθέτους) ὑπό. peu, un peu, tant soit peu. ‖. ὀλίγ' ὀλίγο. » Κατὰ μικρὸν (βραχύ), ἠρέμα, ἐκ παραγωγῆς. peu à peu. ‖. ὀλίγον προτήτερα. » Πρὸ μικροῦ. » Μικρῷ πρότερον » Ἔμπροσθεν ὀλίγῳ χρόνῳ (Πλάτ.)« » Οὐ πολὺς χρόνος δὲ οὗ. un peu auparavant. ‖. ὀλίγον ὑστερώτερα. » Ὀλίγῳ ὕστερον. peu après. ‖. ὀλίγον πρὶν τοῦ δειλινοῦ. » Μικρὸ πρὸ δείλης. ‖. ἐπάνω εἰς ἕνα λόφον ὀλίγον κατηφορικόν. » Ἐπὶ γεωλόφου τινὸς ἠρέμα κατακλινοῦς. ‖. πολλὰ ὀλίγον. » Ὡς ἐλάχιστα, βραχύτατα. ‖. ὀλίγον χωριάτης. » Ἀγροικότερος (Ὑπαγροικότερος) τὸν τρόπον (Ἀρρ.).« ‖. κουτσαίνω ὀλίγον. Ὑποσχάζω (τὼ πόδε), « Ἀχ. boiter un peu (tout bas). ‖. νυστάζω ὀλίγον. » Ὑπονυστάζω (καὶ ἄλλα πολλὰ σύνθετα σχηματίζονται παρομοίως). ‖. ὀλίγον ἔλειψεν, ἴδε Λείπω. ‖. πρὸ ὀλίγου. » Ἀρτίως, πρὸ μικροῦ. recemment, tantôt, tout à l'heure, tout nouvellement, dernièrement, il n'y a qu'un moment. ‖. 'βγῆκε πρὸ ὀλίγου. » Ἄρτι (» Ἀρτίως) ἐξελήλυθεν. il vient de sortir. ‖. μετ' ὀλίγον (τὸ ἄλλ. Σὲ 'λιγάκι). » Ἀπάρτι, αὐτίκα, αὐτίκα μάλα, μετὰ μικρὸν, οὐκ ἐς μακρὰν, ἐντὸς ὀλίγου (οὐ πολλοῦ, οὐ πολλοῦ χρόνου), ὀλίγου χρόνου (Διον. Ἀλικ.), μετ' οὐ πολὺ, ὅ-

σον οὔπω. tantôt, dans peu, bientôt, tout à l'heure, ci-après.

'Ολίγος, η, ον. »Βραχὺς, μικρὸς, ὀλίγος, οὐ πολύς. peu. || πλέον ὀλίγος, ἴδε 'Ολιγώτερος. || πολλὰ ὀλίγος. »Βραχύτατος, ὀλίγιστος. || ἵνα 'πῶ μὲ 'λίγα λόγια, ἴδε Συντομία. || . ἦλθε μὲ ὀλίγους ἀνθρώπους. » 'Ολιγοστὸς ἀφίκετο. ayant peu de monde avec lui. || 'να τὸ βράζῃς μὲ 'λίγη φωτιά'. » Ἀπαλῷ (»Πρᾴῳ) τῷ πυρὶ ἕψειν«. à petit feu.

'Ολιγόστευσις. » Μείωσις, ἐλάττωσις. diminution, amoindrissement.

'Ολιγοστεύω, ῥ. μετ. »Μειόω, ἐλαττόω, συντέμνω, συστέλλω. diminuer, amoindrir, abréger. || §. ῥ. ἀμ. »'Ελαττόομαι (-σσόομαι). diminuer.

'Ολιγοστὸς (» 'Εὰν δὲ ὀλιγοστοὶ ὦσιν οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ, συλλήψεται μεθ' ἑαυτοῦ τὸν γείτονα αὐτοῦ« Γρφ.), -ή, όν. » Σπάνιος. rare, ἴδε καὶ Μέτριος.

'Ολιγόφαγος, η, ον. »Μικρόσιτος, ὀλιγόσιτος. qui mange peu, frugal.

'Ολιγοψυχία. »Μι(»Σμι)κροψυχία. pusillanimité.

'Ολιγόψυχος, η, ον. » Μι(»Σμι)κρόψυχος. pussillanime.

'Ολιγώτερον, ἐπ. »"Ελασσον(-ττον), ἧσσον(-ττον), μεῖον, βραχύτερον. moins.

'Ολιγώτερος, η, ον. » Βραχύτερος ἢ (ποιητ.) βράσσων, ἐλάσσων(-ττων), μείων, ὀλιγώτερος (» Εἰ δὲ περιμένοιεν, ὀλιγωτέροις χρήσεσθαι [τοῖς πολεμίοις], δαπανηθεῖσιν ἐν τῇ στάσει,« Ἰωσ. π. Ἁλωσ. Δ', ιϐ'). moindre.

'Ολόγυμνος (ὁ ἄλλ. Τσίτσιδος), η, ον. »"Ολος γυμνὸς (Λουκιαν.) ἢ πάγγυμνος. tout nu, ἴδε καὶ Θεόγυμνος.

'Ολόγυρα, ἐπ. » Πανταχῇ κύκλῳ (Θκδ. Γ', 68), ἐν κύκλῳ, γύρωθεν καὶ γυρόθεν. tout autour, en cercle, en rond, dans une ligne circulaire.

'Ολογυρίζω.

'Ολογυρνῶ, ῥ. ἀμ., ἴδε Τριγυρίζω.

'Ολοζώντανος, η, ον. »"Ολος (»"Ολως) ἔμβιος. tout vif; vivace.

'Ολομέταξον (ὕφασμα, τὸ ἄλλ. Πεμπεζάρι), ἴδε Μεταξωτός.

'Ολομόναχος, η, ον. »Μονώτατος. tout seul.

'Ολονυχτιά. »Παννυχίς, διαπαννυχισμός. veille (passée en prières). || κάμνω ὁλονυχτιάν. Παννυχίζω, διαπαννυχίζω. veiller (en l'honneur de la divinité).

'Ολόπρωτος, η, ον. » Πάμπρωτος (Ἰλ. Ο), ἴδε καὶ Πρῶτος.

'Ολόρθος (πιθανώτερον ἀπὸ τοῦ) »Διορθὸς (παρὰ ἀπὸ τοῦ "Ολος ὀρθὸς), η, ον. ἴδε 'Ορθός.

"Ολος (ἄλλ. προφ. Οὖλος, καθὼς καὶ παλαιόθεν ἐπροφέρετο κατὰ διάλεκτον, ὅθεν λέγει ὁ Εὐστάθ. [Ἰλ. Β, 22]: «Οὖλος ἄρτος ὁ ἀκέραιος καὶ Οὖλε τὸ ὑγίαινε»), η, ον. »Πᾶς ἢ "Απας, ἅπασα, ἅπαν (τὸ θηλυκὸν Πᾶσα διεσώθη, μεταπεσὸν εἰς ἀνώνυμ. ἄκλ., ἴδε Κάθε). tout. || ὅλος ὁ κόσμος. » Τὸ σύμπαν, τὰ σύμπαντα. || ὅλοι (-αις, -α, κτλ.) μαζῆ, ἴδε Μαζῆ. || στέλνουν χίλιους τετρακόσιους στρατιώτας ὅλους-ὅλους (ἢ) ὅλο' κ' ὅλο' (φρσ.). » Πέμπουσι τετρακοσίους καὶ χιλίους τοὺς πάντας ὁπλίτας. ils envoyèrent en tout mille quatre cent soldats. || ἔμεινεν ἐκεῖ ὅλαις-ὅλαις τριάντα 'μέραις. » Μείνας τριάκοντα τὰς πάσας ἡμέρας. ayant demeuré trente jours en tout. || ὅλη-'μέρα, ἴδε Καθε. || ὅλην τὴν ἡμέρα' (νύχτα'), ἴδε 'Ημέρα. || μ' ὅλον ὅτι (μ' ὅλον τοῦτο, μ' ὅλα ταῦτα), σύνδ. (ἐναντ.). »Καίτοι, καίπερ, μὴν, οὐ μὴν ἀλλὰ, πέρ (ποιητ. καθὼς καὶ τὸ ἔμπης). quoique, cependant, nonobstant, bien que, tout (toute) que, pourtant; néanmoins, toutefois, malgré le, ne laisse pas de. || μὲ τὰ ὅλα μου (σου, του, της, τους, κτλ.), (φρσ.) » Σπουδῇ, σπουδάζων (τὸ ἐναντίον τὸ, Παίζων). tout de

bon! sérieusement! vous le croyez! raillerie (plaisanterie) à part. ‖. καλὲ, μὲ τὰ ὅλα σου, ἢ χωρατεύεις; »Παίζων, ὦ 'γαθὲ, ἢ σπουδάζων; parlez-vous sérieusement, ou bien vous plaisantez! ‖. χωρατεύεις; 'τὸν λέγει.. τῇ ἀληθείᾳ, εἶπε, 'τὸ λέγω μὲ τὰ ὅλα μου. »Παίζεις; ἔφη.. ἢ μὴν, ἢ δ' ὅς, σπουδῇ λέγω (Ξενοφ. Κυρουπ. Η')«, ἴδε καὶ Ἀληθεια! ‖: [εἰς τὰς συνθέσεις αὐξάνει καὶ ἐπιτείνει τὴν ἔννοιαν, καθὼς: Ὁλοζώντανος, Ὁλοκαίνουργος, Ὁλομόναχος, Ὁλοστρόγγυλος κτλ. ἢ ἀναλογεῖ μὲ τῶν ἀρχαίων τὸ) Παν καὶ Παμ καὶ τῶν Γάλλ. τὸ) tout.

Ὁλοστρόγγυλος, η, ον. » Ἀμφιστρόγγυλος (Λουκ. Ἱππ. ἢ Βαλαν.).

Ὁλότης. »Τὸ ὅλον, τὸ σύνολον, τὸ σύμπαν. le total, la totalité, le tout ensemble. §. μετὰν ὁλότητ', ἐπ., ἴδε Καθόλου.

Ὁλοτρόγυρα, ἐπ., ἴδε Ὁλόγυρα.

Ὁλὸὕστερα. »(Ὁ Εὐστάθιος, Ἰλ. 1554) τὸ γράφει Ὅλων ὕστερον, καὶ λέγει ὅτι ἡ κοινὴ γλῶσσα τοῦ καιροῦ του 'τὸ μετεχειρίζετο ἐπὶ πολέμων καὶ αἰκιῶν καὶ τῶν τοιούτων, οἷον· » Ὁ δεῖνα ὅλων ὕστερον ἕνα ἔρριψε, κτλ.), ἐπ. »Ὕστατον, ὕστατα, πανύστατον, πανύστατα, τελευταῖον, ἐν τοῖς ὑστάτοις (ἐσχάτοις). en dernier lieu.

Ὁλοὕστερινὸς, ή, όν. »Ὕστατος, πανύστατος, ἔσχατος, τελευταῖος, πύματος καὶ λοίσθιος (ποιητ.). dernier.

Ὁλοφάνερα ἐπ. »Ἀριδήλως, πασιφανῶς, ὀφθαλμοφανῶς. évidemment, manifestement.

Ὁλοφάνερος, η, ον. » Ἀρίδηλος, ἔκδηλος, πρόδηλος, διάδηλος, πρόωπτος, πασιφανὴς, ὀφθαλμοφανὴς, περιφανὴς. évident, manifeste, qui saute aux yeux.

Ὁλοχρονιάτης, ἐπ. »Δι' ἔτους, δι' ὅλου τοῦ ἐνιαυτοῦ. pendant tout le cours de l'année. ‖. εἰς τοῦ Λουκούλλου τρέφουν ὁλοχρονιάτης κίχλαις. »Κίχλας παρὰ Λουκούλλῳ δι' ἔτους τρεφομένας.

Ὁλόχρυσος, η, ον. » Διάχρυσος, πάγχρυσος, ὁλόχρυσος (Ἰώσηπ. Ἀρχ., Εὐστάθ. Ἰλ. Α. 632). qui est tout en or (tout entier d'or).

Ὁμιλία (ἐνγέν. ἡ ἐνέργεια, ὁ τρόπος τοῦ λαλεῖν). »Λόγος, τὸ λαλεῖν (διαλέγεσθαι). propos, parler. ‖. ἔχει εὔμορφην (νόστιμην) ὁμιλίαν. »Λέγει μὲν οὐκ ἀχάριτα. Il a un parler doux et gracieux. §. (ἰδίως ἡ μεταξὺ δύο ἢ καὶ περισσοτέρων ἀνθρώπων, ἢ ἄλλ. Συνομιλία). »Ὁμιλία, διάλεξις, διάλογος, συνδιάλεξις, προσλαλιὰ (ἀμφιβ.). conversation, entretien. »Ἰδιολογία (ἡ μεταξὺ δύο μόνων ἀνθρώπων καὶ ἑπομένως μυστική). »Σπουδαιολογία (ἡ διὰ πράγματα οὐσιώδη). conférence, pourparler. ‖. ὁμιλία θαῤῥετὴ (ἐλεύθερη). » Παῤῥησία. franchise, θ. franc-parler. ‖. ἐμβαίνω εἰς (ἀνοίγω) ὁμιλίαν. »Λόγους συνάπτω, εἰς λόγους εἰμὶ (καθίσταμαι, ἀφικνοῦμαι) τινι, διὰ λόγων γίνομαί τινι (Πλδ.). entamer la conversation.

Ὁμιλῶ, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Ὁμιλέω, λαλέω, φθέγγομαι. parler; discourir. §. » Διαλέγομαι, συνδιαλέγομαι, προσλαλέω. s'entretenir. ‖. ὁμιλῶ θαῤῥετὰ (ἐλεύθερα). »Παῤῥησιάζομαι. parler librement (franchement). ‖. ὁμιλεῖ δυνατώτερα παρ' ὅλους τοὺς ἄλλους. »Φθέγγεται μέγιστον ἁπάντων (Δημοσθ.).« ‖. ὁμιλοῦν σιγανά. »Μικρὸν διαλέγονται (Λυσ. Μαντιθ.)«. ‖. ὁμιλῶ κρυφά. »Ἰδιολογέομαι, ἴδε καὶ Κρυφομιλῶ: ‖: ὁμιλῶ διὰ πράγματα οὐσιώδη. »Σπουδαιολογέομαι, σπουδάζω. ‖. ὁμιλῶ εἰς τὸν λαὸν (εἰς τὸ πλῆθος). »Ἀγορεύω, δημηγορέω. haranguer le peuple. ‖. ὁμιλῶ μεγάλα λόγια. »Μεγαληγορέω, σεμνολογέω. ‖. ὁμιλῶ μάταια. »Εἰκαιομυθέω, ἴδε καὶ Ἀέρας καὶ Μωρολογῶ. ‖. ὁμιλῶ Ἑλληνικὰ (Γαλλικὰ κτλ.). »Ἑλληνίζω (»Γαλλίζω κτλ.)

τῇ φωνῇ· » Τὴν Ἑλλάδα (Γαλλίδα κτλ.) φωνὴν ἵημι (προΐημι, ἀφίημι). ‖. ὁμιλοῦν τὴν Δωρικὴν γλῶσσαν (Δωρικά). » Δωρίδα τε γλῶσσαν ἱέντας (Θκδ.), ἴδε καὶ Γλῶσσα. ‖. ἕνας Ἰσπανὸς, στεκόμενος πλησίον, ὁ ὁποῖος ὡμιλοῦσε καθαρὰ τὰ Ἑλληνικά. » Κελτὸς δέ τις παρεστὼς, ἀκριβῶς τὴν Ἑλλάδα φωνὴν ἀφιεὶς (Λουκιαν. Ἡρακλ.)«.

Ὅμοια, ἐπ. » Ὁμοίως, κτλ. **pareillement**, ἴδε Παρομοίως.

Ὁμοιάζω. (» Γαλιλαῖος εἶ, καὶ ἡ λαλιά σου ὁμοιάζει, « Εὐαγγ.), ῥ. οὐδ. » Ἔοικα, ἐμοίως ἔχω, ὁμοιόω (» Ἄγριον πήγανον ὁμοιοῖ τῷ ἡμέρῳ «, Διοσκ.). **ressembler; avoir la mine.** ‖. κατά τι μὲν ὁμοιάζουν μὲ αὐτὰ, κατά τι δὲ διαφέρουν. » Πῇ μὲν ὁμοίως ἔχει ταύτοις, πῇ δὲ ἑτέρως « Ἀριστοτ. ‖. ’δὲν ὁμοιάζω. » Ἀνόμοιός εἰμι. **je suis dissemblable.** ‖. ’δὲν ὁμοιάζει καθόλου ὁ ἕνας μὲ τὸν ἄλλον. » Ἀνομοιότατοι πρὸς ἀλλήλους τυγχάνουσιν ὄντες. §. ’μοιάζει (’δὲν ἐμοιάζει), ῥ. ἀπρ., ἴδε Φαίνομαι.

Ὅμοιος, α, ον. » Ὅμοιος, παραπλήσιος, ἐοικὼς, ἐμφερὴς, παρεμφερὴς, ἴσος, ἰσοστάσιος, ἴκελος καὶ ἐναλίγκιος (ποιητ.). **semblable, égal, pareil; conforme.** ‖. ὅμοιος τὸν ὅμοιον (παροιμ. ἀρχαιοτάτη). » Ἀεὶ γὰρ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον· » Κολοιὸς ποτὶ κολοιὸν ἱζάνει· » Ἧλιξ ἥλικα τέρπει, γέρων δέ τε τέρπει γέροντα. **qui se ressemble, s'assemble; fagot cherche bourrée.** ‖. καὶ τοὺς ἔκαμαν τὰ ὅμοια (ἴδια). » Καὶ ἐποίησαν αὐτοῖς ὡσαύτως (Εὐαγγ.)«. **et ils leur en firent autant.**

Ὁμοίως, ἐπ., ἴδε Παρομοίως.

Ὁμολογία (Σημ. Εἰς τοὺς ἀρχαίους ἐσήμαινεν ἁπλῶς ὑπόσχεσιν ἢ συμφωνίαν· Ἀπὸ τοῦ Δημοσθένους ὅμως τὸ » Ἐν γραμματιδίῳ, δυοῖν » χαλκοῖν ἐωνημένῳ, καὶ βιβλιδίῳ, » μικρῷ πάνυ τὴν ὁμολογίαν καταλέλοιπε τοῦ ποιήσειν τὰ δίκαια « συμπεραίνεται πόθεν μετέπεσεν ἡ λέξις εἰς τὸ ’νὰ ’σημαίνῃ σήμερον τὴν ἔγγραφον ὑπόσχεσιν τῶν δανειζομένων). » Συγγραφὴ, γράμμα (» Δέξαι σου τὸ γράμμα, καὶ γράψον πεντήκοντα «, Εὐαγγ. Λουκ. ις', 6, 7), γραμματεῖον, συνθήκη (» Ἀργύριον δὲ οὐκ ἔχων δοῦναι, συνθήκας ποιησάμενος, καὶ θέμενος παρὰ Λυσικλεῖ, μνᾶν τόκον ἔφερεν αὐτῷ«, Λυκοῦργ.), χειρόγραφον. **obligation, promesse, f.** ‖. ὅσοι ’δανείσθησαν χωρὶς ὁμολογίαν. » Τοὺς ἀσυγγράφως δανεισαμένους (Διοδ. Σικελ. Α', 79)«.

Ὁμολογῶ, ῥ. μετ. καὶ ἀμ., ἴδε Διηγοῦμαι καὶ §. Μαρτυρῶ.

Ὁμόνοια. » Ὁμόνοια, ὁμοφροσύνη. **union, concorde, f. (bonne) intelligence, f.**

Ὁμονοιάζω (προφ. κοιν. Μονοιάζω), ῥ. ἀμ. » Ὁμονοέω, συμφρονέω, ὁμοφρονέω, ὁμογνωμονέω, ταὐτὰ φρονέω. **vivre (être) en bonne intelligence.** ‖. ’δὲν ὁμονοιάζω. » Διχονοέω, διχογνωμέω, στασιάζω. **vivre en dissension.**

Ὀμόνω (προφ. κοιν. Ἀμόνω), ῥ. ἀμ., ἴδε Ὁρκίζομαι.

Ὀμπυάζω (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ῥ. ἀμ., ἴδε Ἐμπυάζω κτλ.

Ὅμως, σύνδ. (ἐναντιωμ.). » Ἀλλὰ, οὐ μὴν ἀλλὰ, δὲ, μὴν, γε, γεμὴν, γε μέν τοι, μέντοι, ἀλλὰ γὰρ, ἀλλά γε. **mais, cependant, après tout.** ‖. ἀλλ' ἐσένα μὲν, ὦ Ἑρμῆ, σ' εὐχαριστῶ, διότι μ' ἐννοιάζεσαι αὐτὸν ὅμως τὸν Πλοῦτον ’δὲν ’μπορῶ ’νὰ ’τὸν δεχθῶ. » Ἀλλὰ σοὶ μὲν, ὦ Ἑρμῆ, χάρις τῆς ἐπιμελείας· τουτονὶ δὲ τὸν Πλοῦτον οὐκ ἂν δεξαίμην«. ‖. τὸ ’νὰ στοχάζεσαι ὅμως ὅτι ἐγὼ σὲ ἀδίκησα, τοῦτο δὰ πλέον ’δὲν ’μπορῶ ’νὰ ’τὸ ὑποφέρω. » Τὸ μέντοι σὲ νομίζειν ὑπ' ἐμοῦ ἀδικεῖσθαι, τοῦτο δ' ἐγὼ χαλεπῶς πάνυ φέρω. ‖. ἂς ἀφήσω ὅμως αὐτὰ, τῶν ὁποίων τὴν αἰτίαν ’μπορεῖ κανεὶς ’νὰ ’τὴν ἀποδώσῃ ἢ εἰς τὴν πτωχείαν. » Ἀλλὰ γὰρ παρεὶς ὧν τὴν πενίαν αἰτιάσαιτ' ἄν τις (Δημοσθ.)«. ‖. ἐκεῖνος ὅμως ὁ

μακαρίτης ὄχι. »Ἀλλ' οὐχ ὁ μακάριος (Γρηγ.).«

'Ονειρεύομαι, ῥ. αὐτοπ. 'Ονειροπολῶ, ὀνειρώττω(-ώσσω). songer, rever. ‖. πολλοὶ δὲ ὠνειρεύοντο καὶ τὴν Καρχηδόνα καὶ τὴν Ἰταλίαν. »Πολλοῖς δὲ καὶ Καρχηδὼν καὶ Ἰταλία ὄνειρος ἦν.

'Ονειροκρίτης. »'Ονείρων ὑποκριτής. interprète des songes.

"Ονειρον. »"Οναρ (τὸ), ὄνειρος (ὁ), ὄνειρον (τὸ), ὄψις, ἐνύπνιον, ὀπτασία. songe, rêve. ‖. εἰς τὸ ὄνειρόν μου (σου, 'του, 'της, 'μας, σας, 'τας ἢ 'των), ἐπίρ. »"Οναρ, κατ' ὄναρ, ἐνύπνιον ("Ομηρ.), en songe.

"Ονομα. »"Ονομα, κλῆσις, προσηγορία. nom. ‖. τὸν ἕνα μὲν υἱόν 'του τὸν ὠνόμασε Δημήτριον ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ ἀδελφοῦ 'του, τὸν ἄλλον δὲ Φίλιππον ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ πατρός 'του. »Τὸν μὲν ἐπὶ τἀδελφῷ Δημήτριον, τὸν δ' ἐπὶ τῷ πατρὶ Φίλιππον ὠνόμασε. S. (συνεκδοχ. ἢ καλὴ ὑπόληψις). » Δόξα, εὔκλεια, ὄνομα, κλέος (τὸ). renommée, nom. ‖. ἄφησαν ὄνομα ἀθάνατον. »Ἰσόθεον καὶ πᾶσιν ὀνομαστὴν τὴν αὐτῶν δόξαν κατέλιπον (Ἰσοκρ.)«, ἴδε καὶ Δόξα.

'Ονομάζω, ῥ. μετ. » Καλέω, ἀποκαλέω (κυρ. διὰ τὰ ἐπίθετα), ὀνομάζω, προσαγορεύω. nommer, appeler. ‖ ὀνομάζομαι, ῥ. μέσ. » Καλέομαι, ὀνομάζομαι, ἀκούω (»Ἀντὶ γὰρ φίλων καὶ ξένων, νῦν κόλακες καὶ θεοῖς ἐχθροὶ καὶ τἆλλα ἃ προσῆκει πάντα ἀκούουσι,« Δημοσθ.), προσαγορεύομαι. s'appeler, se nommer. ‖. πῶς ὀνομάζεται; » "Ο,τι δὲ καὶ καλῶμεν αὐτόν; »Τί δ' ὄνομα τῷ..; ‖. τὸ ἴδιον λοιπὸν θὰ ὀνομάσῃς καὶ τὸν ἀγοράζοντα μαθήματα; »Οὐκοῦν καὶ τὸν μαθήματα ξυνωνούμενον ταὐτὸ προσερεῖς ὄνομα (Πλάτ. Γοργ.)«; ‖. μήπως τὸ ὄνομά 'της 'δὲν ἐρώτησες κἄν, πῶς ὀνομάζεται; »Οὐδὲ τοὔνομα ἐπύθου σύ γε, ἥτις καλοῖτο (Λουκιαν. Εἰκ.)«;

'Οξειὰ (εἶδος βαλανιδιᾶς ἀπὸ τὸ γένος τῆς φηγοῦ), ἡ. »'Οξύα καὶ 'Οξέα. oxye, espèce de hêtre ou de sapin.

'Οξύγκλα (ἡ ἄλλ. Προγκίδα), ἀργ. ὑφαντ. μὲ τὸ ὁποῖον στυλόνουν τ' ὀπισινὸν ἀντί).

'Οπισινός, ἡ, όν. 'Οπίσθιος. derrière. ‖. τὰ ὀπισινὰ ὀδόντια, ἴδε Τραπεζίτης. ‖. τ' ὀπισινὸν (τὸ Τουρκ. Μποῦτι) τοῦ ἀρνιοῦ κτλ. » Κωλέα ἢ (κρσ.) Κωλῆ, κωλήν. gigot, eclanche, θ. membre (de mouton). ‖. τὰ 'πισινὰ τοῦ ἀλόγου (σκύλου) 'γὰ ἦνε γεμάτα, ἴδε Κῶλ(ον). S. (εὐσχημότερον ὁ Κῶλος.), ἴδε τὴν λέξιν.

'Οπίσω (πρόθ. κοιν. 'Πίσου), ἐπίρ. »'Οπίσω, κατόπιν, πάλιν (ποιητ.), ἐς τοὔμπαλιν, ἐπὶ πόδα, ἀνὰ πόδα. derrière, sur ses pas. ‖. 'να γυρίσ' ὀπίσω. » Πάλιν ἀπελθεῖν. ‖. κάμμιὰ ἀπ' ὅσαις (Ἀμαζόναις) ἦλθαν 'δὲν ἐγύρισεν ὀπίσω. » Τῶν μὲν ἐλθουσῶν οὐδεμία πάλιν ἀπῆλθεν (Ἰσοκρ.). ‖. 'να φεύγῃς, καὶ 'να μὴ κυττάζῃς ὀπίσω (φρσ.). » Φεύγειν ἀμεταστρεπτὶ (προτροπάδην)· »Δρόμῳ συντείνειν· » Ὡς ποδῶν εἶχεν. aller (courir) à toutes jambes. ‖. 'πᾶμε 'πίσω. » Ἄπιμεν ἐς τοὔμπαλιν (Ξενοφ.). ‖. ἀπ' ὀπίσω. »"Οπισθεν, ἐκ τῶν ὄπισθεν, κατὰ νώτου. par derrière. ‖. τ' ὀπίσω (τ' ὀπισινὸν δηλ. μέρος). » Τὰ ὄπισθεν, τὰ ὀπίσθια. l'arrière-corps. ‖. τ' ὀπίσω τοῦ 'σπιτιοῦ. » 'Ο ὀπισθόδομος (κυρ. τοῦ ἐν Ἀθήναις Παρθενῶνος). ‖. ὀπίσω ἀπὸ τὸν ναόν. » Κατὰ νῶτον δὲ τοῦ νεώ.

'Οποῖος, α, ον, ἀντων. (ἀναφορ.), (πάντοτε μὲ τὰ ἄρθρα: 'Ο, ἡ, τὸ, κτλ.). »"Ος, ἥ, ὅ, κτλ. » "Ος τις, ἥτις, ὅ,τι κτλ. »"Οσπερ, ἥπερ, ὅπερ κτλ. (celui, celle, ce etc) qui, que, le (la, etc) quel-elle, dont (γεν. καὶ ἀφαιρετ.). ‖ 'δὲν εἶνε κακὸν τὸ ὁποῖον δὲν ἔκαμνεν. » Οὐκ ἔστι τῶν δεινῶν ὁποῖον οὐκ ἐποίει (Πλ6. ΛΒ', 21).«

"Οποιος, α, ον (καὶ "Ο,τι), ἀντων. (ἀόρ.). » "Ος τις, ἥτις, ὅ,τι, κτλ.

Ὅςἴσοῦν, ἥτισοῦν, ὅτισοῦν κτλ. »Εἴ τις, εἴτι κτλ. » Ὅς ἄν, ἥπερ ἄν, ὅ,τι περ ἄν κτλ. **qui, quelque, quiconque, quel-que.** ||. ὅποιος εἶνε τίμιος καὶ φρόνιμος ἄνθρωπος, ἀγαπᾷ τὴ' γυναῖκά του. » Ὅς τις ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ ἐχέφρων, τὴν αὐτοῦ φιλέει,« Ὅμ. (Ἰλ. Ι). ||. καλὴ δουλειὰ, ὅποιος 'μπορεῖ 'να τὴν κάμῃ. » Καλὸν ἀνδρὶ ἔργον, εἴτις δύναιτο (Ξενοφ. Κυρουπ.)«. ||. ὅποιος ἀδιαφορεῖ περὶ ἀρετῆς, δὲν 'μπορεῖ 'να κρίνῃ καθὼς πρέπει τὴν ἱστορίαν τῶν παλαιῶν. » Οὐ γὰρ οὔτε κρίνειν καλῶς δύναιτ' ἄν ὅσα τοῖς πάλαι ἱστόρηται, ὅτῳ οὐδὲν ἐμέλησεν ἀρετῆς κτλ. ||. 'να γραφθῇ ὅποιος θέλει. » Ἀπογράφεσθαι τὸν βουλόμενον. ||. ὅποιος κι ἄν ἦνε. »Ὅς τις δήποτ' ἄν ᾖ. ||. ὁποίαν ὥραν θελήσῃς. » Ἧς ἄν ὥρας ἐθελήσῃς, « Μ. Ἀντων. ||. ὅποιος ὑποφέροι 'ως τὸ τέλος. » Ὁ ὑπομείνας εἰς τέλος » Ὅς ἄν ἄχρι τέλους ὑπομείνειεν. ||. ὅποιος ἀπὸ τοὺς δύο. » Ὁπότερος, ὁπότεροσοῦν, ὁποτεροσδήποτε. **le quel des deux qui se puisse être.** ||. μὲ ὅποιον τρόπον (κεν) ἠμποροῦν. »Τρόπῳ ὅτῳ ἄν δύνωνται«, Πλάτ. ||. ἀπ' ὅποιον τόπον κεν ἦνε. » Ὁποδαπός κεν εἴη. **de quelque pays que se soit.** ||. εἰς ὅποιον μέρος τῆς γῆς κεν ἦνε. » Ὅπου ποτ' ἄν ᾖ γῆς. ||. 'να τὰ πάρωμεν μὲ ὅποιον τρόπον ἠμποροῦμεν. »Εἰσπράττεσθαι τρόπῳ, ᾧ ἄν (τρόπον ὅν τινα ἄν) δυνώμεθα (Δημοσθ.)«.

Ὁποῦ καὶ (κατ' ἀφαίρεσιν), 'Ποῦ, μόρ. ἢ ἀντων. (ἀναφορ. ἀπὸ τοῦ) »Ὅς (»Ἥ, »Ὅ, »Οἵ, κτλ.) ποῦ. **que, qui,** ἴδε Ὁποῖος. §. (αἰτιολογ.) 'να 'τὸν συγχωρήσουν ὁποῦ φορεῖ τέτοια ροῦχα, ἴδε Ἐπειδή. §. (χρον.) εὐθὺς ὁποῦ (ἀντὶ Ἀποῦ, ἢ τοῦτο Ἰών. ἀντὶ Ἀφ' οὗ), ἴδε Εὐθύς. §. (τοπ.). ἄφησέ 'το ἐκεῖ ὁποῦ εἶνε, ἴδε Ὅπου. §. (εὐκτικ.) μήτε 'τὸν ἐγνώριζα, ὁποῦ 'να μὴν ἔφθανα μήτε τώρα 'να 'τὸν γνωρίζω, (ἢ) 'ποῦ 'να μὴν ἔφθανα μήτε τώρα, (ἢ ἁπλῶς) 'ποῦ 'να μὴν ἔφθανα! »Μηδὲ γιγνώσκων, ὡς μηδὲ νῦν ὤφελον! **ne le connaissant pas, et plût à Dieu que je ne le connusse pas encore.**

Ὅπου (καὶ κατ' ἀποκ. 'Ποῦ, σύγχ. ἐνίοτε μὲ τὸ Ὁποῦ, ἴδε ἀνωτέρω), ἐπίρ. (τοπ.). » Ὅπου, ὅπῃ, ὅπῃ καὶ ὅποι, ὅπου περ, ὅπου ποτ', ὁπηποτοῦν, ἵνα (ποιητ.), οὗ καὶ οὗ περ, ᾗ καὶ ἥπερ. **où, en quelque lieu (endroit) que.** ||. ἐκεῖ ὅπου. » Ταύτῃ, ᾗ· οὗ, ὅπου περ. ||. ὅπου σᾶς ὑπάγουν, 'να ἀκολουθῆτε. » Ἥπερ ἄν ἄγωσι, ταύτῃ ξυνέπεσθαι, « Βασίλ. ||. ὅπου θέλω. » Ὅποι περ ἄν ᾖ βουλομένῳ μοί. **où bon me semble.** ||. ὅπου κὲν πᾷς. » Ὅπῃ ποτ' ἄν ἀπίῃς. **quelque part que vous alliez.** ||. ἐκεῖ ὅπου χύνεται (ὁ Δούναβις) εἰς τὴν Μαύρην θάλασσαν. »Ἵνα ἐκδίδοι ἐς τὸν Εὔξεινον Πόντον (Ἀῤῥ.). ||. ἐκεῖ ὅπου ἦτον κωνεμμένος. »Οὗ κατήγετο. ||. ἂς πᾶμεν ἀπ' ἐκεῖ ὅπου ἤλθαμεν. » Ἀπίμεν ᾗ περ ἤλθομεν (Ξενοφ.). « ||. ἀπ' ἐκεῖ ὅπου 'τ' ἀφήσαμεν. » Ὅθεν ἐλίπομεν » Ἀφ' οὗ κατελίπομεν.

Ὅπως, ἐπίῤ. (τροπ.). » Ἧ, Ὅπῃ, ὅπῃ περ, ὅπως, ὡς ἄν. **de quelque manière que.** ||. ὅπως κεν ὀνομάζεται. » Ἥτις ποτὲ καλεῖται. **quel que soit son nom.** ||. κάμε ὅπως θέλεις. » Ἔρξον ὅπως ἐθέλεις. ||. κάνεις 'να μὴν ἐμποδίζῃ τοὺς κυνηγοὺς 'να κυνηγοῦν ὅπου καὶ ὅπως κεν θέλουν. » Μηδεὶς θηρευτὰς κωλυέτω ὅπου καὶ ὅπῃ περ ἄν ἐθέλωσι κυνηγετεῖν, Πλάτ. ||. ὅπως 'τὸν φανῇ. » Ἧ ἄν αὐτῷ δόξῃ. «

Ὀργανίζω, ῥ. μετ. » Πράσσω (-ττω), διαπράττομαι, μεθοδεύω, τεχνάομαι (-άζομαι), σκευωρέομαι, συσκευάζω. **négocier; travailler; machiner, tramer** (ἐπὶ κακοῦ, καθὼς καὶ τὸ) **intriguer.** ||. ὀργανίζω 'να 'κάμω ὑπούργημα (ἀξίωμα κτλ.). » Παραγγέλλω, μέτειμι, μετέρχομαι, σπουδαργέω. **briguer.** ||. ὠργάνιζε 'να γένῃ ὕπατος. » Ὑπατείαν μετῄει. ||. ὠργάνιζε διὰ τὴν ἀγορανομίαν. » Ἀ-

γαρανομίαν παρήγγελλεν. ||. ὁ Δομίτιος ὠργάνιζε, νὰ γένῃ ὕπατος αὐτὸς καὶ ὄχι ὁ Πομπήϊος. »Πομπηΐῳ δὲ εἰς τὴν ὑπατείαν ἀντιπαρήγγελλε Δομίτιος (Ἀππιάν.).«

'Οργάνισμα: »Παρασκευὴ (ῥητορικὴ ἡ λέξις), παραγγελία. intrigue, f.

'Όργανον. »'Όργανον. instrument, ἴδε καὶ Σύνεργον.

'Οργή, ἴδε Θυμός. ||. ὀργὴ (τοῦ) θεοῦ. »Θεομηνία, δαιμόνιον μήνιμα, θεήλατος συμφορά. colère divine, courroux celeste.

'Οργόνω, ῥ. μετ. »Ἀρόω, ἀροτριάω (-ῶ). labourer.

'Οργυιά, μέτρ. »'Οργυιά. brasse, f. ||. πενήντα ὀργυιαῖς σχοινί. »Σχοῖνον πεντηκοντόργυιον.

'Όργωμα. »Ἄροτος (ὁ), ἄροσις, ἀροτρίασις, ἀροτριασμός. labour, labourage.

'Ορέγομαι (ἐπιθυμῶ κυρ. φαγώσιμόν τι, μάλιστα ἐπὶ ἐγκύων), Μ. (θα) ὀρεχθῶ (ἀόρ. »Ὠρέχθηκα), ῥ. ἀποθ. »Κισσάω. avoir des envies de femme grosse, appéter (ἐπιστημ.). ||. ἡ Λητὼ ὅταν ἦτον ἐγγαστρωμένη τὸν Ἀπόλλωνα, ὠρέχθηκε πρασουλίδαις. »Τὴν Λητώ, κύουσαν τὸν Ἀπόλλωνα, κιττῆσαι γηθυλλίδος (Ἀθήν.).«

'Ορεκτικὸς (προφ. κοιν. 'Ορεχτικός), ή, όν, ἴδε 'Επιθυμητός. §. διὰ τὰ φαγησερά, ὅσα ἀνοίγουν τὴν ὄρεξιν, τὰ ὁποῖα ἀναγωγότερον ὁ Ἀριστοφάνης »'Υποβινιῶντα βρώματα« ὠνόμασε). (»'Έδεσμα, »Βρῶμα) τὴν ὄρεξιν ἐκκαλούμενον, ἐρεθιστικὸν ὀρέξεως (Ἀθήν. Γ'). friant, appétissant. ||. ἀγηδάδαις ὀρεκτικαῖς (ἢ ἄλλ. χαρακωταῖς, ἴσως διότι ἐρεθίζουν τὴν ὄρεξιν περισσότερον τῶν ὁμαλῶν, παρατήρησις, τὴν ὁποίαν ἔκαμαν κ̓ οἱ παλαιοί), ἴδε Ἀγηδάδα.

'Όρεξις. »'Όρεξις-εως (ἡ). appétit, goût, ἴδε καὶ §. 'Επιθυμία. ||. τὰ ξύινα ἀνοίγουν τὴν ὄρεξιν, ἴδε Ἀνοίγω. ||. χωρὶς ὄρεξιν, ἴδε Ἀνόρεξα. ||. γελᾷ χωρὶς ὄρεξιν. »Σαρδώνιον γελᾷν. »Γναθμοῖς γελᾷν ἀλλοτρίοις (παροιμ. καθὼς καὶ »Γναθμοῖς ἐσθίειν ἀλλοτρίοις« (δι' ὅσους) τρώγουν χωρὶς ὄρεξιν. ||. κόπτει τὴν ὄρεξιν. »Ἀποκλείει τοῦ σιτίου. ||. ἂν κοπῇ ἡ ὄρεξίς του »Ἢν τῶν σιτίων ἀποκλεισθῇ.

'Ορθὰ (ὄχι θηλ. ἢ καθιστὰ δηλ.), ἐπίρ. » 'Ορθοστάδην. debout. §. (τροπ. ἀντὶ τοῦ Καλά, Εὔλογα κτλ.) »'Ορθῶς (Θεοφρ.), πρὸς τρόπου, κατὰ τρόπον, κατὰ μοῖραν ('Ομηρ.). bien, ἴδε καὶ Ἴσια. ||. ὀρθὰ-κοφτά, (φρσ.). » Ἀπότομως. brusquement, sans façons, de but en blanc.

'Ορθάνοικτος, ή, όν. »Ἀναπεπταμένος. ouvert, ἴδε καὶ Ἀνοικτός.

'Ορθόνω (ὁ Ἀπόστ. Παῦλος εἰς τὴν πρὸς Γαλάτας ἐπιστολήν, Κεφ. Β'; μετεχειρίσθη τὴν λέξιν εἰς ἄλλην ἔκδοχήν), ῥ. μετ. »Συνίσταμαι, ἀνακτάομαι τὰ πράγματα (τὰ ἐμαυτοῦ). rétablir ses affaires. ||. διὰ τῆς δραστηριότητός εἶχε ἔχομεν ἐλπίς καὶ νὰ ὀρθοπόδήσωμεν. »Μετὰ δὲ τοῦ δρωμένου ἔτι καὶ στῆναι ἐλπὶς ὀρθῶς (Θκδ.).«

'Ορθός, ή, όν. » 'Όρθιος, ὀρθός. debout, droit.

'Ορίζω (ἐξουσιάζω), ῥ. μετ. »Ἄρχω, κρατέω, δεσπόζω. dominer, maîtriser. §. » Διέπω, κυβερνάω, ἰθύνω. commander, gouverner, ἴδε καὶ 'Εξουσιάζω. ||. τὸν ὁρίζει ἡ γυναῖκά του. »Γυναικοκρατεῖται. ||. ὁρίζω τὴν θάλασσαν. »Θαλασσοκρατέω. §. δὲν ὁρίζετε εἰς τὸ πτωχικόν μου (φρσ. φιλοφρονητική. Εἰς τὴν 'Ελλάδα λέγουν, 'Δὲν κοπιάζετε; ἴδε Κοπιάζω. ||. καλῶς ὡρίσετε, καλῶς νὰ ὁρίσατε. » 'Ως εὖ παρέστης! soyez le bien venu. §. (προστάζω): τί ὁρίζετε; » Δέσποτα, τί προστάσσεις τῷ σῷ οἰκέτῃ; que vous plaît-il? ||. ὁρίστε (κατ' ἀποκ. ἐκ τοῦ ὁρίσατε), (φρσ. τὴν ὁποίαν μεταχειριζόμεθα ἀποκρινόμενοι ὅταν μᾶς φωνάζουν) : » Ἰδοὺ ἐγώ. plaît-il?

'Ορισμός, ἴδε Πρόσταγή. ||. ὁρισμός σας, (ἡ) μὲ τοὺς ὁρισμούς σας, (ἢ) εἰς τοὺς ὁρισμούς σας (φρσ. φι-

λαφρονητικῇ) ! »Ταῦτ', ὦ δέσποτα (Ἀριστοφ.)«. à vos ordres.

Ὀρκίζω (βάλλω εἰς ὅρκον), ῥ. μετ. »Ἐξορκίζω(-έω,-όω), ὅρκον δίδωμι καὶ λαμβάνω, ὁρκίζω(-όω). lier par (faire faire) un serment, adjurer. || ὁρκίζομαι ('παίρνω ἢ κάμνω ὅρκον), ῥ. μέσ. αὐτοπ. »Ὄμνυμι, ὀμνύω, ἐπόμνυμι(-υμαι,-ύω), ὀμόω, ὁρκωμοτέω. jurer, prêter serment. || ὁρκίζομαι ὅτι 'δὲν 'τὸ 'ξεύρω. »Ἐξόμνυμαι («Ἀπόμνυμι) τὴν περὶ τούτου γνῶσιν (Πλούτ.)«.

Ὅρκος (ὁ). »Ὅρκος. serment. || κάμνω ('παίρνω) ὅρκον, ἴδε Ὀρκίζομαι. || φυλάττω τὸν ὅρκον μου. »Εὐορκέω, ἐμπεδορκέω. («Ὁ δὲ ὅρκος ἐστὶ τῷ μὲν Βασιλεῖ, κατὰ τοὺς τῆς πόλεως κειμένους νόμους βασιλεύσειν, τῇ δὲ πόλει, ἐμπεδορκοῦντος ἐκείνου, ἀστυφέλικτον τὴν βασιλείαν παρέξειν,« Ξενοφ. Λακεδ. Πολιτ.). observer réligieusement son serment, ἴδε καὶ Λόγος. || πατῶ τὸν ὅρκον μου. »Ἐπιορκέω, ψευδορκέω. parjurer, se parjurer. || ὅρκος ψεύτικος. »Ψευδορκία, ἐπιορκία. parjure.

Ὁρμή. »Ὁρμή, φορά, ῥύμη, σφοδρότης, βία, τὸ ῥαγδαῖον καὶ λαῦρον, ῥόθιον, ῥοῖζος (κυρ. διὰ τὰ πουλιά). impétuosité, θ. véhémense, θ. emportement.

Ὁρμήνεια, ἴδε Συμβουλή.

Ὁρμηνεύω (ἀντὶ Ἑρμηνεύω), ῥ. μετ. ἴδε Συμβουλεύω.

Ὁρμητικά, ἐπ. »Λάβρως καὶ λαύρως, βιαίως, ῥαγδαίως, ῥάγδην (ἀμφ.). impétueusement, brusquement, violemment.

Ὁρμητικός, ή, όν. »Σφοδρός, λαῦρος καὶ λάβρος, ῥαγδαῖος, βίαιος, νεανικός. impétueux, véhement.

Ὁρμίδι (ἡ βόλτα). »Ὁρμιά. ligne (de pêcheur), θ.

Ὁρμῶ, ῥ. ἀμ. »Ὁρμάω, ὁρμάω, ἐπιφέρομαι, ἐπιτίθεμαι. fondre (donner, se jeter) sur, charger, ἴδε καὶ Τινάζομαι.

Ὄρνειον (κυρ. κάθε μεγάλον σαρκοφάγον πουλί). »Οἰωνός, γαμψώνυχον. oiseau de proie. §. (ἰδιαιτέρως δὲ τὸ Τουρκ. Καρτάλι), π. »Γύψ (ὁ). (σώζεται ἐν ταῖς νήσοις τοῦ Αἰγαίου ἡ λέξις Ἀγιούτα). vautour. §. (μεταφορ. ἄνθρωπος εὐήθης καὶ ἀνόητος), ἴδε Ἀνόητος, Ἐλαφρόμυαλος, Κάχας καὶ (εἰς τὸ παράρτημα) Μπουδαλᾶς.

Ὄρνιθα, π. »Ἀλεκτορὶς, ὄρνις. poule, θ. || ἡ ὄρνιθα, σκαλίζουσα, ἔβγαλε τ' ὀμμάτι της. (παροιμ. ἀνάλογ. μὲ τὸ) »Οἰνάη τὴν καρφέρει.

Ὀρνιθήσιμος, η, ον. »Ὀρνίθειος, ἀλεκτόρειος («Ὠὰ ἀλεκτόρεια,« Συνεσ.). de poule.

Ὀρνιθόκωλος (ὁ καρπὸς τῆς ἀγριοτριανταφυλλιᾶς). »Κυνόσβατον, κυνόμορον (Γαλην.). gratte-cu.

Ὀρνιθοπάζαρον. »Ἀλεκτρυοπωλητήριον. marché à la volaille.

Ὀρνιθοπούλι. »Ὀρνίθιον, ἀλεκτορίδιον, νοσσὰς (ὄρνις). poullet, poussin (τὸ πολλὰ μικρόν, τὸ ἄλλ. Κλωσσοπούλι).

Ὀρνιθοσκαλίδα, π. ἴδε Ξυλόρνιθα.

Ὀρνιθοτυφλιά, πάθ. »Νυκταλωπία, νυκταλωπίασις. nyctalopie, θ. || ἔχω ὀρνιθοτυφλιάν. »Νυκταλωπιάω. || ἐκεῖνος ὅπου ἔχει. »Νυκτάλωψ.

Ὀρτυκάκι. »Ὀρτύγιον. cailleteau, (ὑποκορ. τοῦ-

Ὀρτύκι, π. (ἀπὸ τοῦ) »Ὀρτύγιον (ὑποκορ. τοῦ) »Ὄρτυξ-υγος (ὁ). caille, θ.

Ὀρτυκομάνα (τὸ ἄλλ. Τσίλι), π. »Ὀρτυγομήτρα. râle.

Ὀρφάνεια. »Ὀρφανεία. état d'un orphelin.

Ὀρφανεύω, ῥ. αὐτοπ. »Ἀπορφανίζομαι. devenir (rester) orphelin, perdre ses parens.

Ὀρφανός (προφ. κοιν. Ἀρφανός), ή, όν. »Ὀρφανός. orphelin.

Ὀρφός, 'ψ. »Ὀρφὸς (καὶ Ἀττ.) Ὀρφώς. orphe ou orfe.

Ὅσον, ἐπίρ. (ἀναφορ.). »Ὅσον, ὁπόσον, ἦγε. autant que. §. tant que. §. quant à. || (ἡ ἀμούργα) ὅσῳ

καληώνει, γίνεται καλλήτερη, (ἢ) τόσῳ καλλήτερη γίνεται. »Παλαιουμένη τε βελτίων γίνεται (Διοσκορ.) (Ὁ Ἀριστοτ., τὸ ἐξέφρασε συμφωνότερον μὲ τὴν σημερινὴν φράσιν): »Βελτίων δ' ἐστὶν ἡ πυετία, ὅσῳ ἂν ᾖ παλαιοτέρα (Ἀριστοτ. Ζ, Γ', 18). **plus il est vieux, plus il devient meilleur.** ‖. ἀλλ' ἐκεῖνοι, ὅσῳ περισσότερον ὁ Κλέων ἀπέφευγε τὸ ταξεῖδι, τόσῳ περισσότερον παρεκίνουν τὸν Νικίαν 'να τοῦ παραδώσῃ τὴν ἀρχηγίαν. »Οἱ δὲ, ὅσῳ μᾶλλον ὁ Κλέων ὑπέφευγε τὸν πλοῦν, τόσῳ ἐπεκελεύοντο τῷ Νικίᾳ παραδιδόναι τὴν ἀρχὴν (Θκδ.)«. **plus Cléon voulait éviter l'expédition, plus les Athéniens pressaient Nicias de lui livrer le commandement.** ‖. ὅσον διὰ αὐτὸ, μὴ φοβᾶσαι. »Θάρρει τούτουγε ἕνεκα. ‖. ὅσον 'μπορεῖς περισσότερον. »Ὡς ἂν δύνῃ πλεῖστον· »Ὁπόσα πλεῖστα δύνασαι. ‖. ὅσον εἶνε δυνατὸν, (ἢ) ὅσον τὸ δυνατόν. »Ἡ δυνατὸν, ὡς οἷόν τε, ὡς ἔνι μάλιστα, ὅσον ἐγχωρεῖ, ἴδε καὶ Δύναμις. ‖. ὅσον τὸ δυνατὸν (ὅσον εἶνε δυνατὸν) μακρύτερα (κοντήτερα, ὑψηλότερα, περισσότερα κτλ.). »Ὡς πορρωτάτω (ἐγγυτάτω, ἀνωτάτω, πλεῖστον κτλ.). **le plus loin (près, haut etc) possible.** ‖. ὅσον μεγάλα κεν γένουν. »Κἂν ὁπηλικονοῦν μέγεθος λάβωσιν (Ἀριστοτ.).« **à quelque grandeur qu'ils parviennent.** ‖. ὅσον εἶνε καιρὸς ἀκόμη. »Ἐν ᾧ καιρός ἐστιν ἔτι »Ἕως ἔτι καιρός. **pendant qu'il est temps encore.** ‖. ὅσῳ ἦσαν μὲ τὸν Σωκράτην, ἴδε Ἕως καὶ Ὡς (Εἰς ταύτην καὶ ἄλλας ὁμοίας φρασ. κάλλιον 'να γράφεται Ὡς οὗ). ‖. ὅσον τ' ὀγληγορότερον. »Ὅσον τάχιστα, ὅτι τάχιστα. **le plus tôt possible.** ‖. ὅσον ἠμποροῦσεν ὀγλιγορώτερα. »Ἡ ἐδύνατο τάχιστα,« Ξεν. ‖. ὅσῳ προχωροῦσα. »Προβαίνοντος δέ μου. **à mesure que j'avançais.** ‖. τόσον μεγάλος (ὑψηλὸς), ὅσον: »Τηλίκος (»Τηλικοῦτος)· ἡλίκος (ὁπηλίκος):

Ὅσος, η, ον, ἀντ. (ἀναφ.). »Ὁπόσος, ὅσος. **autant.**

Ὄσπριον. »Ὄσπριον, γέδροψ-ροπος (ὁ), γεδροπὸν (τὸ), πύανον (ὅθεν ὁ Πυανεψιὼν ἕνας ἀπὸ τοὺς δώδεκα μῆνας τῶν Ἀθηναίων, ἴδε Κόλλυβον). **légume.** ‖. τρώγω (τρέφομαι μὲ) ὄσπρια. »Ὀσπριοφαγέω. **se nourrir de légumes.**

Ὀστρακιά, ἴδε Ἀστρακιὰ ἢ Δῶμα.

Ὀστρυά, ὁ. (ὁμοιάζει τὴν Ὀξειάν). »Ὀστρὺς, ὀστρύα. **hêtre.**

Ὅταν, ἐπ. (χρον.). »Ὅτε, ἡνίκα, ὁπότε, ὁπηνίκα, ὅταν, ὁπόταν. **quand, lorsque.** ‖. (ἐκφράζεται ὡς ἐπὶ τὸ πλ. διὰ μετοχῆς:) ὅταν ὁ Κάσσανδρος ἔκτιζε τὰς Θήβας, οἱ Ἀθηναῖοι ἐφόρεσαν στέφανα. »Ἀθηναῖοι, Κασσάνδρου Θήβας κτίζοντος, ἐστεφανηφόρησαν«. ‖. (διὰ προθέσεως): ὅταν ἦλθε κατὰ τῆς Ἑλλάδος ὁ Δάτις. »Ὑπὸ τὸν Δάτιδος ἐπίπλουν. **lors de l'invasion de Datis.** ‖. ὅταν ἦτον ἄρχων εἰς τὰς Ἀθήνας ὁ Πυθοκλῆς. »Ἐπὶ ἄρχοντος Πυθοκλέους. **sous l'archontat de Pytpoclès.**

Ὅτι συνδ. (παρεμφατ.). »Ὡς, ὅτι, διότι. **que.** ‖. 'ξεύρω ὅτι γελάσθηκα. »Οἶδα ἐξηπατημένος. ‖. λέγουν ὅτι ἔρχεται ὁ βασιλεὺς μὲ τοὺς ἀνθρώπους του. »Φασὶν ἔρχεσθαι τοὺς ἀμφὶ τὸν βασιλέα. ‖. ἐτοιμάζετο ἢ αὐτὸς ἀπ' ἐδῶ, διότι ὑπωπτεύετο ὅτι θὰ χρειασθῇ καὶ ἄλλη μάχη. »Ἀντιπαρεσκευάζετο, ὡς μάχης ἔτι δεήσον (Ξενοφ. Κυπουρ.)«. ‖. ἔτσι 'να 'ξεύρετε, ὅτι μήτε θὰ παύσω. »Οὕτω γιγνώσκετε, ὡς οὐδὲ παυσομένου μου. ‖. μανθάνω ὅμως ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι. »Πυνθάνομαι μέντοι, διότι Ἀθηναῖοι κτλ. § . (Αἰτιολογ.) ἀντὶ Διότι. ‖. μετανόησαν ὅτι τοὺς ἔδοσαν. »Μετεμέλοντο (αὐτοὺς) ἀποδεδωκότες (Θουκ.)«. **ils se repentaient de les avoir rendus.** §. (ἐπίρ: χρον.). »Ὡς οὖν τάχιστα. **dès (aussitôt) que.** ‖. ὅτι ἦλθε' ἀπὸ τὸν δρόμον. »Ἀρτίως ἐληλυθώς. **Il ne fait que d'arriver.** ‖. ὅ τι ἤρχισεν ὁ Π-

λοποννησιακὸς πόλεμος, ἴδε Ἀρχινῶ. ||. ὅτι ἔφυγεν. » Ἄρτι ἀπελήλυθεν il ne vient que de partir. ||. ὅτι ἀρχίζει νὰ φυτρόνῃ. » "Οταν ἄρτι φύηται (Θεόφρ.)«.

"Ο,τι, ἀντων. (ἀόρ. ἴδε "Οποιος). »"Ο,τι καὶ "Οτι, ε"τι. quel que soit. ||. ὅ,τι καὶ ἂν (κεν) μὲ εἴπῃς. »"Ο,τι κεν εἴπῃς. quoique vous disiez. ||. ὅ,τι 'τὸν φανῇ. »Τὸ δόξαν, τὰ παριστάμενον, ὅ,τι ἂν δόξῃ. ce que bon lui semble. ||. ὅ,τι τύχοι. »Τὸ προστυχὸν, τὸ παρατυχὸν, τὸ προσπεσὸν, ὅπερ ἂν τύχῃ. quelconque. ||. (καὶ πρὸς θηλ.) ὅ,τι ὥρα' θελήσῃς, ἴδε 'Οποιος. 2) (ἀναφορ.) » "Ο, ὅπερ. ce que. ||. ὅ,τι εἶνε ὡς πρὸς τὰ δένδρα ἡ γῆ, τοῦτο εἶνε ὡς πρὸς τὰ ζῶα ἡ κοιλία. »"Οπερ τοῖσι δένδροισι ἡ γῆ, τοῦτο τοῖσι ζώοισι ἡ γαστὴρ (Ἱπποκρ.). l'estomac est pour les animaux ce que la terre est pour les arbres. ||. ὅ,τι λογῆς. »'Οποῖος, οἷος, ὅστις ἄν. quoique, ἴδε καὶ Λογῆ καὶ "Οπως.

Οὒ! ἐπιφών. (ἐκφράζον πλῆξιν ἢ ἀδημονίαν). » "Εα, Αἴ. ouf!

Οὐγγιά, μέτρ. »Οὐγγία καὶ Οὐγκία (ἡ παλαιὰ 'Ρωμαϊκὴ περιεῖχεν 24 γραμμάρια· δώδεκα οὐγγιαὶς ἔκαμναν μίαν λίτραν.' τὴν σήμερον περιέχει ὀκτὼ δράμια). once (περιέχει 8 drachmes ou gros), θ. ἴδε καὶ Λίτρα.

Οὕϊα (ἐκ τοῦ) "Ωα (ἢ ὀρθότερον) "Ωα (καὶ παρατηρητέα ἡ προφορὰ, καθ' ἣν συνεκφωνεῖται καὶ τὸ ὑπογεγραμμένον ἰῶτα), (τὸ περιρραπτόμενον ἢ συνυφαινόμενον τριγύρω εἰς τὰ φορέματα, διὰ εὐπρέπειαν ἢ οἰκονομίαν, τὸ Τουρκ. Κενάρι). »Λῶμα, λέγνον καὶ λέγνη (ὅθεν ὁ Λεγνωτὸς χιτὼν), παρυφὴ, ὄχθοιβος. bord, bordé.

Οὔγαινα ἢ Οὔϊαινα (ἡ), 'ψ. »"Υαινα. truie de mer(;), ἴδε καὶ Γαυρομόψαρον.

Οὐρά. »Οὐρὰ, κέρκος (ἡ), τὸ οὐραῖον. queue, θ.

Οὐρανίσκος. » 'Υπερῴα, οὐρανός, οὐρανίσκος, palais.

Οὐρανογάλαζον, γρ. (τὸ Ἰλλ. Οὐρανί), ἴδε Γαλάζιος.

Οὐρανοκαταίβατος, η, ον. »Διϊπετὴς καὶ Διοπετὴς, οὐρανοπετὴς (Πλούτ. π. τ. 'Ηρόδ. κακοηθ.), καὶ σπέσιος. tombé du ciel.

Οὐρανὸς. »Οὐρανός. ciel (τὸ πληθ. cieux). ||. 'ψηλὸς 'ὡς τὸν οὐρανόν (φρσ. ὑπερβ.). »Οὐρανομήκης, ἀγχινεφής. qui touche le ciel.

Οὐρλιάζω (φωνάζω καθὼς τὸ σκυλὶ ὅταν κλαίῃ), β. ἀμ. »'Ωρύομαι. hurler.

Οὔρλιασμα. »'Ωρυγὴ, ὠρυγμός. hurlement.

Οὐσία (ἡ γεῦσις, ἡ νοστιμάδα, ὅθεν ὁ Ἄνοσιος). »Χυμὸς, γεῦσις. saveur, θ. goût. ||. (τὰ ἀνάλατα ἁλατίζονται μὲ τὸ ἅλας·) ἀλλ' ὅταν τὸ ἅλας χάσῃ τὴν οὐσίαν 'του, μὲ τί θὰ ἁλατισθῇ; »'Εὰν δὲ τὸ ἅλας μωρανθῇ, ἐν τίνι ἁλισθήσεται;

Οὔτε, ἐπίρ. (ἀρν.). » Οὐδὲ, οὔτε. ni, pas même. ||. τὸ ὁποῖον οὔτε 'να 'τὸ 'πῇ τινας πρέπει. »"Ο μηδ' εἰπεῖν θέμις. ce qu'il n'est pas permis même de dire. ||. οὔτε ὁ ἕνας οὔτε ὁ ἄλλος. »Οὐδέτερος. ni l'un ni l'autre. ||. οὔτε εἰς τὸ ἕνα μέρος, οὔτε εἰς τὰ ἄλλα. » Οὐδετέρωσε.

Οὖφ! ἐπιφών. (ἐκφράζον ἀποστροφὴν ἢ πλῆξιν καὶ δυσαρέσκειαν). »Ἰού (Αἰσχύλ. Ἱκέτ. 834). fi! fi donc! ouf!

'Οφαλὸς (πρόφ. κοιν. Ἀφαλός). »'Ομφαλός. nombril. ||. τὸ κόψιμον τοῦ ὀφαλοῦ. »'Ομφαλοτομία.

"Οφελος (τὸ); ἴδε 'Ωφέλεια. ||. πρὸς ὄφελος τῶν Θηβαίων περισσότερον παρὰ τοῦ ἑαυτοῦ 'των. » Πρὸς τῶν Θηβαίων μᾶλλον ἢ πρὸς ἑαυτῶν (Ξενοφ. 'Ελλ.)«.

'Οφφίκιον (Λατιν.), ἴδε Ἀξίωμα.

"Οχεντρα, ζ. » "Εχις-ιος καὶ-εως (ὁ), ἔχιδνα (μερικοὶ 'τὰ ὑποθέτουν διαφορετικοῦ εἴδους). couleuvre, θ. (διαφέρει τοῦ) vipère.

"Οχθος (πρόφ. κοιν. "Οχτος, καὶ σημαίνει, καθὼς καὶ τὸ πάλαι, ὕψω-

μα ἡ σφρὸν γῆς, κατὰ τὸν Ἀμμώνιον). »Ὄχθος (ὁ). butte, θ. §. (τὸ χεῖλος ποταμοῦ, λίμνης, κτλ.). »Ὄχθη (ἡ). bord, rive, θ.

Ὄχι, ἐπίρ. (ἀρν.). » Οὐ (πρὸ συμφώνου), οὐκ (πρὸ φωνήεντος ψιλουμένου), οὐχ (πρὸ δασυνομένου), οὐχί, οὐμενοῦν, οὔκουν, ἥκιστα. non, non pas. ‖. μήπως θέλεις 'να γένης ἀρχιτέκτων; ὄχι, εἶπεν. » Ἀλλὰ μὴ ἀρχιτέκτων βούλει γενέσθαι; οὔκουν ἔγωγ', ἔφη (Πλάτ.) «. ‖. καθήμενος χάνεις ἀργὰς δὲν 'μπορεῖ οὔτε τοὺς φίλους του 'να προστάξῃ 'να κάμουν τίποτε πρὸς ὠφελειάν του, ὄχι τοὺς θεούς. » Οὐκ ἔνι δ' αὐτὸν ἀργοῦντα, οὐδὲ τοῖς φίλοις ἐπιτάττειν ὑπὲρ αὐτοῦ τι ποιεῖν, μήτιγε δὴ τοῖς θεοῖς. ‖. θαῤῥοῦσα πῶς μήτε θὰ 'τὸ θυμηθῇ τὴν ἄλλην ἡμέραν, ὄχι καὶ 'να θυμώσῃ τόσον. » Οὐδὲ μνημονεύσειν εἶναι τὴν ὑστεραίαν ἔτι ᾤμην αὐτόν, οὐχ ὅπως καὶ τηλικαῦτα ἀγανακτήσειν (Λουκ.) «. je croyais que, bien loin d'être si fort irrité de cela, ne s'en rappelerai pas même le lendemain. ‖. ποῖος 'μπορεῖ ποτε θεῶν μὲν υἱοὺς 'να πιστεύῃ, καὶ θεοὺς ὄχι, ἴδε Μή. ‖. λέγω τὸ Ὄχι. »Ἀπόφημι, ἴδε καὶ Στέργω. ‖. εἶπα τὸ Ναὶ ἢ τὸ Ὄχι, ἴδε Λέγω.

Ὀχιά, ζ., ἴδε Ὄχεντρα.

Ὀχλοβοή: »Θροῦς. tumulte, tintamarre, vacarne, broubaha.

Ὀψιμειὰ (ἡ), (τὰ ὄψιμα γεννήματα). »Ὀψικαρπία. productions tardives.

Ὄψιμος, η, ον. »Ὄψιμος, ὄψιος, ὀψιβλαστής, ὀψίκαρπος, ὀψίγονος. tardif.

Ὄψις (τὸ φαινόμενον μέρος κάθε πράγματος, καὶ ἰδιαιτ. τὸ πρόσωπον τοῦ ἀνθρώπου). »Ὄψις. aspect, face, la mine, θ. §. (συνεκδοχ. τὰ χρώματα τοῦ προσώπου). »Εὐχροιά, τὸ εὔχρουν. teint. ‖. πίνε ὀλίγον κρασὶ 'να κάμῃς ὄψιν. »Οἶνος βραχεῖ διακέλει χρώμενος εὐχροίας χάριν. ‖. τὸ κρασὶ κάμνει (δίδει δῆλα εἰς ὅποιον 'τὸ πίνει) ὄψιν, ἴδε Κάμνω. ‖. ἄλλαξ' ἡ ὄψις 'του. »Τρέπεται χρὼς ἀλλύδις ἄλλῃ (Ὁμήρ. Ἰλ. Ν)· »Καὶ ἡ ὄψις τοῦ προσώπου αὐτοῦ ἠλλοιώθη (Γραφ.)· »Παντοῖος ἐγίγνετο· »Πολλὰς ἱέναι χρόας ἐπὶ τοῦ προσώπου (Πλουτ. Κικ.), ἴδε καὶ Ἀλλαξομυσειδιάζω. §. ἐπιφάνεια, τὸ ἐπιπολῆς (» Τοῖς λυπουμένοις ὠχρὸν γίγνεται τὸ ἐπιπολῆς «). superficie, θ. apparence, θ. surface, θ. ‖. 'βγῆκε 'ς τὴν ὄψιν (δι' ὅσα βυθίζονται καὶ ὕστερον ἐβγαίνουν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν). »Ἀνηνέχθη, ἀνέδυ, ἐπεπόλασεν (»Ἀποθανοῦσαι δὲ αἱ ἐγχέλεις, οὐκ ἐπιπολάζουσιν, οὐδὲ φέρονται ἄνω, ὥσπερ οἱ πλεῖστοι τῶν ἰχθύων, « Ἀριστοτ.). monter à la surface; paraître; sortir. §. (τὸ φαινόμενον καὶ ἐπομένως καλλήτερον μέρος τῶν ὑφασμάτων, φορεμάτων κτλ., τὸ ὁποῖον καὶ Καλή, ἐλλειπτικῶς τοῦ Μερειά καὶ ἀπ' ἐναντίας τῷ Ἀνάποδη, λέγεται). »Τὸ ἐκτός. l'endroit.

Π

Π, π, τὸ δέκατον ἕκτον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου. Τρέπεται εἰς Κ: »Πάγουρας-κάβουρας, κτλ. Εἰς Μ: »Μέσπιλον-μούσμουλον. Εἰς Φ: »Ἑπτὰ-ἐφτά, κόλπος-κόρφος, πτερὸν-φτερόν, πτωχὸς-φτωχός, κτλ.

Πᾶ (ἐπιφών. ἐκπλήξ. καὶ χαρᾶς)! ἴδε Πάθ!

Παγαίνω, ἴδε Πηγαίνω ἢ Πάγω.

Παγιαῦλι (εἰς τὰ Γλωσσάρ. γράφεται Πηλιάβλιν, τὸ ὁποῖον ὁ Douins ἐτυμολογεῖ ἀπιθάνως ἀπὸ τοῦ Πυθιαύλου· καλὸν 'να γενικευθῇ ἡ λέξις, προσδιοριζομένη διὰ τὸ Τουρκ. Νέϊ ἢ τὸ Εὐρωπ. Φλάουτο), ὄργ. (μουσ.). »Πλαγίαυλος, πλάγιος αὐλός. flageolet, flûte (traversière), fifre.

Παγίδα. »Παγίς, πάγη, δελέαστρα, θήρατρον. piège, traquet, traquenard, ἴδε καὶ Ξυλόκαττα. §. (συνεκδοχ. τὰ κόκκαλα τῶν πλευρῶν τὰ ὁποῖα καὶ Παγίδια οὐδετέρως λέ-

γονεῖ. Θεόφιλος ὁ Πρωτοσπαθάριος ἔχει: »Παγίδας τῶν πλευρῶν.«), ἴδε Πλευρόν.

Παγόνω, ῥ. μετ. (ἐκ τοῦ) »Παγόω, »Πηγνύω(-υμι). glacer, geler, figer, congéler. §. ῥ. αὐτοπ. »Πήγνυμαι. geler, se geler, glacer, se congéler, se figer. §. (συνεχδ. καὶ ὑπερβ. ἀντὶ τοῦ Κρυόνω μὲ ὑπερβολήν). »Ῥιγόω. être transi de froid. §. (μτνμ): μένω ξηρὸς (ἀκίνητος) ἀπὸ φόβον ἢ ἔκστασιν, παγόνει τὸ αἷμά μου. »Πήγνυμαι. demeurer stupéfait. ||. ἐπάγωσε καθὼς 'τὸ ἤκουσεν. »Ἐπάγη πρὸς τὴν ἀκοὴν ('Ηλιόδ.)«.

Πάγος »Κρύσταλλος (ὀρθοτ.) Κρύσταλος, πάγος. glace, θ.

Παγοῦρι, ὄστρ. » Πάγουρος. cancre, poupart. pagurus.

Παγουρομάννα, ὄστρ. » Μαῖα, γραῖα (»Γραῖαι ἐριθακώδεες«, Ἐπίχαρμ. παρ' Ἀθην.). crabe, araignée de mer, pagul.

'Πάγω, Μ. (θὰ) 'πάγω (ἀόρ. 'Πῆγα), ῥ. ἀμ. (κατ' ἀποκπ. ἐκ τοῦ) »Ὑπάγω, ἴδε Πηγαίνω. ||. 'πάγω 'να κοιμηθῶ. »Εἰς ὕπνον τρέπομαι. ||. ἐπρόσταξα τὴν γυναῖκα 'που 'μᾶς ἄνοιξε 'να 'πάγη 'να 'τὸν εὕρη ὅπου κεν ἦνε. » Ἐκέλευσα τὴν ἄνθρωπον τὴν ὑπακούσασαν μετελθεῖν αὐτὸν ὅπου εἴη (Δημοσθ.). ||. διότι πρέπει 'να 'πάγουν εἰς τὸν Καίσαρα. » Εἶναι γὰρ αὐτοῖς πρὸς Καίσσαρα βαδιστέον «, Πλ. ||. 'δὲν 'πᾶς 'ς τ' ἀνάθεμα; » Οὐκ εἰς ὄλεθρον; (ἐλλειπτ. καθὼς καὶ τὸ κατωτέρω): ||. ποῦ πᾶς; »Ποῖ δὴ σύ; ||. 'πῆγαν μὲ τοὺς βαρβάρους (ἐγύρισαν δηλ. πρὸς τὸ μέρος 'των), ἴδε Γυρίζω ϗ Περνῶ. ||. 'δὲν 'πάγει 'μπροστὰ ἡ δουλειὰ (μεταφ.). »Οὐ χωρεῖ τοὔργον (Ἀριστοφ.)«, ἴδε καὶ Προγωρῶ. ||. πῶς 'πάγει ἡ δουλειά; »Ὡς ἔχει τὰ πράγματα; comment va l'affaire? ||. 'πάγει καλὰ (φρσ. ἀντὶ 'τοῦ. Εἶνε καλά)! » Εὖ (»Καλῶς) ἔχει· »Καλῶς χωρεῖ· »Ὀδῷ βαδίζει (»Εἰ μὲν τοῦν ὑμεῖς ταῦτα βούλεσθε, ὁδῷ βαδίζει καὶ ἐᾶν δεῖ. « Δημοσθ.). l'affaire marche, elle est en train. ||. ὅταν 'πᾶν καλὰ τὰ πράγματα. »Καὶ εὐρορούντων τῶν ἔξωθεν. ||. καλὰ 'πάγει ἡ γεωργία. » Εὖ φερομένης τῆς γεωργίας (Ξενοφ. Οἰκον. Ε'). « ||. κακὰ 'πᾶν τὰ πράγματα. »Τὰ πράγματα κακῶς φέρεται (Ξενοφ. Ἑλλ. Γ') «. ||. 'πάγει εἰς μάκρος ἡ ἀσθένεια, (δηλ. διαρκεῖ πολὺν καιρόν): »Ἦν ἐς μῆκος ἡ νοῦσος ἴῃ (Ἀρετ. περὶ ὀξ. νοσ. Α', 1) «. la maladie tire en longueur. ||. 'τὸν 'πάγει ἀπὸ κάτω. » Κάτω διαχωρεῖ αὐτῷ (Ξεν.).· » Ὑποχωρεῖ αὐτῷ ἡ γαστήρ. aller par bas. ||. ἂν 'τοῦ 'πάγῃ πολὺν καιρὸν τὸ αἷμα. »Ἢν γὰρ τὸ αἷμα ἐπὶ πολὺν χρόνον ἴῃ (Ἀρετ. περὶ ὀξ. νοσ. Β', 2)«. §. ῥ. μετ. (ἀπ. ἐκεῖ 'τὸ 'πῆγαν εἰς τοῦ..) »Φέρω, ἄγω, πορεύω (Πλάτ. Φαῖδρ.). mener, conduire. ||. ἂν δὲν ἠξεύρετε τὸν δρόμον, ἐγὼ σᾶς 'πάγω. »Ἡγήσομαι ὑμῖν τῆς ὁδοῦ· »Ἡγεμὼν ὑμῖν ἔσομαι τῆς ὁδοῦ· »Ὁδηγήσω ὑμᾶς. Je vous mènerai (conduirai). ||. εἰς τὸν δρόμον ὅ, 'πού 'πάγει εἰς τὰς Ἀθήνας. » Κατὰ τὴν ὁδὸν τὴν ἐπ' Ἀθηνῶν ἄγουσαν· »Τὴν φέρουσαν ἐς Ἀθήνας· (ἢ ἁπλῶς:) »Τὴν ἐπ' Ἀθήνας. la route qui mène (va, conduit, rend, tend) à Athènes. §. (ἐνίοτε) ἀντὶ τοῦ Μέλλω, κοντεύω. ||. ἐγὼ 'πάγω 'ν' ἀποθάνω. »Ἐγὼ πορεύομαι ἀποθανεῖν,« Γρφ., je vais mourir.

Πάγωμα. »Πῆξις. congélation, θ.

Παγωμένος, η, ον. »Πεπηγώς. gelé.

Παγῶνι, π. » Ταώς-ὼ (ὁ) ϗ ταὼν ὤνος, ὄρνις Περσικὸς ἢ Μηδικός. paon (προφ. pan).

Παγωνιά. »Παγετός, κρυμός. gelée, θ.

Παζαρεύω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. »Πράσσω(-ττω), 'ωνάομαι. traiter, marchander, negocier, ἴδε καὶ Συμφωνῶ.

Παζαρήσιος, α, ον. » Ἀγοραῖος. qui se fait (se vend, appartient) au marché (aux halles).

Παζάρι (ὁ τόπος). (»Ἀγορά, πρ-

-τήριον. marché, halle, θ., ἴδε καὶ Ψαροπάζαρον. §. (ἡ μεταξὺ πωλητοῦ καὶ ἀγοραστοῦ συμφωνία). »Ἀγορὰ ('Ηρόδ. Ζ'), συμβόλαιον, πρᾶξις. marché.

Παζί, φ., ἴδε Βλίτον, Λάπατον ἢ Σεῦτλον.

Παῦ (ἐπιφών. θαυμασμοῦ καὶ ἀγανακτήσεως· τὸ συνηθίζουν μάλιστα αἱ ἁβροδίαιτοι τῆς πόλεως γυναῖκες)! »Παπαί, βαβαί, bà! parbleu!

Παθαίνω, Μ. (θα) πάθω, ῥ. οὐδ. αὐτοπ. »Πάσχω. souffrir, subir, éprouver. ||. τί ἔπαθα ὁ κακόμοιρος! »Τί πέπονθα, δείλαιος! ||. τί ἔπαθες κ' ἐῤῥίφθηκες μέσα 'ς τοὺς κρατῆρας; »Ὅ,τι παθὼν σεαυτὸν εἰς τοὺς κρατῆρας ἐνέβαλες; par quel motif (par quelle raison)? ||. τί διάβολο' ἔπαθες; ἴδε Παίρνω.

Παθιασμένος, η, ον. »Νοσηματικός, νοσηματώδης, ἐμπαθής. maladif, sujet à des maladies.

Πάθος (ἀῤῥωστία χρονικὴ καὶ δυσίατος). »Νόσος, νόσημα, πάθος (τό), πάθημα. maladie, θ. §. (συμφορά, συμβεβηκὸς λυπηρὸν καὶ ἐναντίον, εἰς τὸ πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.). »Δεινόν, πάθημα ('Ηρόδ.). malheur, calamité, θ. mal, revers, disgrace, θ. ἴδε καὶ Συμφορά. §. (ἀντιπάθεια, μῖσος ἀδιάλλακτον). »Δυσμένεια, ἀπέχθεια. animosité, θ. inimitié, θ. §. (ἐνθύμησις τῆς γενομένης ἀδικίας, καὶ ἐπιθυμία πρὸς ἐκδίκησιν). »Μνησικακία. rancune, θ. ressentiment. ||. φυλάττω πάθος, ἴδε Φυλάγω. ||. μὲ πάθος, ἐπιῤ. »Ἐμπαθῶς, περιπαθῶς. passionnément. ||. χωρὶς πάθος, ἐπιῤ. »Ἀπαθῶς. de sang froid.

Παιγνιδάκι. »Ἀθυρμάτιον (Λουκιαν.). babiole, θ.

Παιγνίδι (τὸ παίξιμον, προφ. κοιν. Παιχνίδι). »Παιδιά. jeu. §. (τὸ πρᾶγμα μὲ τὸ ὁποῖον παίζουν, κυρ. τὰ παιδία). »Παίγνιον, ἄθυρμα. jouet, bimbelot. §. (συνεκδ. εἰς τὸ πληθ. τά) »Μουσικὰ ὄργανα. instruments de musique. §. (μεταφορ. Γέλασμα.) 'τοῦ ἔπαιξαν ἕνα ('τὸν ἔβγαλαν 'ς τὸ) παιγνίδι, κτλ. »Παιδιὰν αὐτῷ τοιάνδε ἐμηχανήσαντο. mystifier, jouer un tour (une pièce), faire une pièce.

Παιγνιδιάρης, α, ικον. »Παιγνήμων, φιλοπαίγμων, παιγνιώδης. enjoué.

Παιγνιδιάτωρας (» Ἵστανται πάντες οἱ λεγόμενοι παιγνιῶται, ἤτοι σαλπιγκταί, βουκινάτορες, ἀνακαρισταὶ καὶ σουρουλισταί,« Κουροπαλ.). »Αὐλητής (ὁ), αὐλητρίς (ἡ), κιθαριστής, κιθαρῳδός. joueur d'instrument.

Παιδάκι. »Παιδάριον. petit enfant. ||. παιδάκι μου (φρσ. χαϊδευτική). »Τεκνίον. mon enfant.

Παιδεία. »Κόλασις, (διαφέρει τοῦ) τιμωρία, ποινή, αἰκία· δίκη. punition, θ. peine, θ. châtiment.

Παιδεύω, ῥ. μετ. »Κολάζω, τιμωροῦμαι, αἰκίζομαι, δίκας λαμβάνω. punir, châtier. ||. παιδεύομαι, ῥ. παθ. »Κολάζομαι, δίκην (δίκας) δίδωμι (ὑπέχω, παρέχω, ἀποτιννύω -υμι). §. παιδεύομαι (συνεκδοχ. ἀντὶ τοῦ Κοπιάζω), ἴδε Τυραννῶ.

Παιδί (κατὰ τὴν ἡλικίαν). »Παῖς (ὁ καὶ ἡ). §. (κατὰ τὴν πρὸς τοὺς γονεῖς 'του σχέσιν) »Τέκνον. enfant. ||. τὸ παιδὶ 'δὲν εἴδαμε', καὶ Γιάννη 'τὸ 'βγάλαμε' (παροιμ. ἀναλ. μὲ τῶν ἀρχ. τό) »Αἲξ οὔ πω τέτοκεν, ἔριφος δ' ἐπὶ δώματα παίζει.«

Παιδιακήσια, ἐπ. »Παιδικῶς. puérilement.

Παιδιακήσιος, α, ον. »Παιδαριώδης. puéril, enfantin.

Παιδοκομῶ, ῥ. ἀμ., ἴδε Γεννῶ.

Παίζω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. »Ἀθύρω, παίζω. jouer, se jouer. ||. παίζω κιθάραν. »Κιθαρίζω. pincer la guittare. ||. παίζω φλογέραν κτλ. » Αὐλέω. ||. παίζω τὴν σάλπιγγα (τρομπέτταν). » Σαλπίζω. sonner de la trompette; donner du cor. ||. παίζω τὴν ἀσκομαντοῦραν. » Ἀσκαυλέω, (ὁ Δίων Κάσ. τὸ ἐξέφρασεν οὕτως:) »Αὐλεῖν, ταῖς μασχάλαις ἀσκὸν ὑποβάλλοντας. ||. παίζω σφαῖραν (τὸ τόπι). » Σφαιρίζω. jouer à la paume. ||. παίζω κάρύδια. »Κα-

ρυατίζω. ||. παίζω ζυγά ή μονά. »Ἀρτιάζω: ||. παίζω δάμαν. » Πεσσεύω (-ττεύω). jouer aux echecs. ||. παίζω τάβλι (χαρτιά). »Κυβεύω. jouer au trictrac (aux cartes). ||. παίζω χαρτιά (τάβλι) μὲ (τὸν τάδε). »Διακυβεύω πρὸς (τὸν δεῖνα). §. παίζει (ἀντὶ τοῦ Σπαράζει) τ' ὀμμάτι μυ τὸ δεξί' ἄρά γε θὰ 'την ἰδῶ; (φρτ. συνήθης καὶ ἔχουσα τὴν ἀρχὴν ἀπὸ τὴν παλαιὰν δεισιδαιμονίαν, ἐκλαμβάνουσαν τὸν παλμὸν τῶν βλεφάρων ὡς σημεῖον ἐρχομοῦ τινος τῶν φίλων ἢ ἐἰκῶν μας. Πρὸ δύο χιλιάδων χρόνων ἔλεγεν ὁ Θεόκριτος:) »Ἅλλεται ὀφθαλμός μευ ὁ δεξιός· ἆρά γ' ἰδησῶ αὐτάν;« (»Γέλλεται τ' ὀμμάτιν μου;« λέγουσι καὶ σήμερον ἀκόμην οἱ Κύπριοι). §. (μεταφ. ἀντὶ τοῦ Ἀπατῶ), ἴδε Γελῶ.

Παίξιμον. »Τὸ παίζειν. l'action de jouer. ||. παίξιμον τῆς κιθάρας. »Τὸ κιθαρίζειν (κιθαρῳδεῖν), κιθαρισμός, κιθαρῳδία (κύρ. ὅταν συντροφεύεται καὶ μὲ τραγούδια). ||. τῆς δάμας. » Πεττεία, τὸ πεττεύειν. ||. τῶν χαρτιῶν καὶ τοῦ ταβλιοῦ. »Κυβεία, τὸ κυβεύειν, κτλ. ἴδε τὸ Ῥῆμα.

Ἐπαίρνω (ἀπὸ τοῦ Ἐπαίρω ἢ Ἀπαίρω [» ὅταν ἀπαρθῇ ἀπ' αὐτῶν ὁ νυμφίος,« Εὐαγγ.] ἢ ἀπὸ τοῦ Φέρω, ἴδε παρακατιὼν τὸ παράδειγμα), Μ. (θὰ) 'πάρω (ἀόρ. Ἐῆρα καὶ πθ. Ἐπάρθηκα, ὁ πθ. πρχ. τῆς μτχ. Ἐπαρμένος), ῥ. μετ. »Λαμβάνω, κομίζομαι. prendre. ||. 'παίρνω 'πίσω. » Ἀπολαμβάνω (» Πόσα ἄν μοι χρήματα δοίης, ὥστε τὴν γυναῖκα ἀπολαβεῖν;« Ξεν.), ἀνακομίζομαι, ἀναλαμβάνω (»Καὶ τὰ κατεῤῥαθυμημένα πάλιν ἀναλήψεσθε,« Δημοσθ. Φιλ. Α'). recouvrer. ||. 'παίρνω ἐπάνω μυ (μὲ μισθὸν ἕνα τι ἵνα 'τὸ τελειώσω). »Ἐργολαβέω. entreprendre un ouvrage à forfait. (ἀναδέχομαι, ἐπιφορτίζομαι). »Ἀναδέχομαι, ἀναλαμβάνω, ὑφίσταμαι, ὑποδύομαι. (» Ἦ καὶ τοῦτο σὺ ὑπαδύῃ διδάσκειν;« Ξνφ.). prendre sur soi, s'en charger, répondre de. ||. 'παίρνω ἐπάνω μου (ὅ,τι 'δὲν μὲ ἀνήκει), ἴδε Κάμνω. ||. 'παίρνω ἐπάνω μου (διὰ τοὺς ἀῤῥώστους), ἴδε Ἀναλαμβάνω. ||. 'τὸν 'πῆρ' ἐπάνω του (ὁ ἰατρὸς τὸν ἄῤῥωστον) ἵνα 'τὸν ἰατρεύσῃ. »Ἀνέλαβεν αὐτόν. il en repond. ||. 'παίρνω ἀπὸ καταγῆς »Ἀναιρέομαι. ramasser. ||. 'παίρνω δῶρα. » Δωροδοκέω (-ομαι). se laisser corrompre par des présens. ||. 'παίρνω ἄσπρα ἢ μισθόν: »Χρήματα (»Μισθὸν) πράττομαι (» Καὶ τῆς δραχμῆς τόκον τρία ἡμιωβόλια τῆς ἡμέρας πράττεσθαι,« Θεοφρ.). || . 'παίρνοντας (ὀρθ. Πέρνοντας) δύο δραχμὰς τὴν ἡμέραν μισθόν. » Μισθὸν φέροντας δύο δραχμὰς τῆς ἡμέρας (Ἀριστοφ. Ἀχαρν.)«. ||. μοῦ 'παίρνει διάφορον. » Πράσσει με τόκους ('Ομηρ. Βατραχ.). ||. τί θὰ μοῦ 'πάρῃς δι' αὐτό; » Τί καὶ πράξεις με ὑπὲρ αὐτοῦ (Λουκιαν.); combien me le ferez-vous payer? (1) combien me le ferez-vous?||. 'παίρνει 'ς τὰ τριάντα ἕνα. »Τριακοστὴν πράττεται. ||('παίρνω αἷμα (ἐγὼ ἄλλον). » Φλεβοτομέω, σχάζω(-άω), σχάζω (διαιρέω) τὴν φλέβα. saigner. ||. 'παίρνω αἷμα (μοῦ 'παίρνει δηλ. ἄλλος). »Φλεβοτομέομαι. se faire saigner, être saigné. ||. 'παίρνω νερόν. » Ὑδρεύομαι. §. » Ἀρύομαι καὶ ἀρύτομαι. faire de l'eau. ||. 'παίρνουν νερὸν τὰ 'ποδήματά μου. »Οὐ στέγουσι. mes bottes percent, ἴδε καὶ Πλέω. ||. 'παίρνω φωτιὰ (ἐνάπτομαι δηλ.), ἴδε Πιάνω. ||. πρὸ τοῦ 'να 'πάρῃ φωτιά. » Πρὶν ἀναλαβέσθαι τῆς φλογὸς (Ἀριστοφ. Θεσμοφορ. 249)«. ||. παίρνει ('δὲν 'παίρνει, δηλ. ὠφελεῖται) ἀπὸ λόγια, (φρς. ἀντὶ) αἰσθάνεται, ἐννοεῖ, (ὅμοιον κατά τι μὲ τοῦ Ὁμ. τὸ:) »Αἳ γάρ δή ποτε τέκνον ἐπιφροσύνης ἀνέλοιο, οἴκου κήδεσθαι ('Οδ. Τ. 22)«. ||. 'παίρνω λόγια ἀπό τινα. »Ἀποστοματίζω (Εὐαγγ.), = »Παγιδεύω ἐν λόγοις ||. τὸν 'πῆρε ('δὲν 'τὸν 'πῆρε) τὸ βόλι κτλ. (ἀπαράλλ. μὲ τοῦ Ὁμήρ. τό) »Ἀπηῦρεν (»Καὶ εἴ κ' ὀλίγον περ ἐπαύρῃ, ὀξὺ βέλος πέλεται, « Ιλ. Λ.

91, ὀλίγον 'να 'τὸν 'πάρῃ). ‖. 'παίρνω ἰατρικὸν (φαρμάκι, κτλ.), » Προσφέρομαι, λαμβάνω («Καὶ ὁ ἀπ' αὐτοῦ λαμβάνων ἔωθεν δύο ἢ τρεῖς δακτύλους, οὐδὲν ὁτιοῦν ὑπὸ φαρμάκου πείσεται,« Ἀθήν. Γ'). ‖. 'παίρνω (ἀντὶ Τρώγω) μίαν βοῦκαν ψωμί, »Σῖτον αἱροῦμαι (προσφέρομαι). prendre. ‖. 'παίρνω ('παίρνω κοντά μου) δοῦλον, δουλεύτραν, κτλ. » Μισθόομαι. arrêter. ‖. ('παίρνω γυναῖκα), 'πῆρε τὴν κόρην τοῦ τάδε. »"Εσχεν ,»"Ελαβεν, »'Ηγάγετο). ‖. 'τὸν 'πῆρε μαζῆ 'του. »Ἀπήγαγε μεθ' ἑαυτοῦ. il l'a amené avec lui; il l'a emporté. ‖. (ἐπὶ πράγμ.) 'παίρνω μαζῆ μου. »Συνεπάγομαι. ‖. 'πάρε 'τον μαζῆ σου. » Ἄγε μετὰ σεαυτοῦ λαβών. emmenez-le. ‖. 'τὸν 'πῆρ' ὁ ἄνεμος, ἴδε Ἄνεμος. ‖. 'τὸν 'πῆρ' ὁ θυμὸς, ἴδε Πιάνω. ‖. 'μὲ 'πῆραν τὰ δάκρυα (τὰ γέλια)' τὸν 'πῆρε τὸ παράπονον (φρσ.). » Τὸν δὲ γόος εἷλεν, « "Ομ., ἴδε καὶ "Ερχομαι. ‖. 'τὸν 'πῆρε τὸ ποτάμι. » Παρεῤῥύη (»Παρηνέχθη, »'Ηλάθη, »Παρεσύρη) τῷ ῥεύματι. il fut emporté (entraîné). ‖. τί σ' ἐπῆρ' ὁ δαίμονας (τί διάβολον ἔπαθες); (φρσ. ἀπαράλλακτος μὲ τοῦ Σοφοκλέους τὸ) » Τί σ' ἐπῆρε δαίμων (Οἰδ. Τυρ.); « ‖. 'νὰ 'τοὺς 'πάρῃ ὁ διάβολος! » 'Εξώλεις καὶ προώλεις ἐν γῇ καὶ θαλάττῃ γένοιντο' »Κακοὶ κακῶς ὄλοιντο' »Κακῶς ὄλοιντο. ‖. 'πῆρ' ὁ θεὸς τὸν νοῦν 'του (φρσ. ἀπαράλλακτος μὲ τοῦ 'Ομήρου τὸ) » Φρένας ἐξείλετο μητίετα Ζεὺς, (καὶ μὲ τοῦ Πλάτωνος τὸ ἐν Ἴωνι): » 'Ο θεὸς ἐξαιρούμενος τούτων (τῶν ποιητῶν) τὸν νοῦν. ‖. 'τοῦ 'πῆρε τὸν νοῦν (ἡ τάδε τοῦ τάδε), (τὸν ἐξεμυάλισε, κτλ.) (φρσ. τῆς ὁποίας τὸ ἀνάλογον περιέχεται εἰς τὸ ὄνομα Ἀρσινόη, μὲ τὸ ὁποῖον ἐβάπτισεν ἡ κολακεία διαφόρους τῆς Αἰγύπτου βασιλίδας), φρενοκλοπέω, (ὅθεν ἡ μτχ. 'Ηρπαγμένος), ἴδε Τρελλαίνω καὶ Ξετρελλαίνω. ‖. 'τὸν 'πῆρ' ἡ πανοῦκλα. »Ἀπήνεγκεν αὐτὸν ὁ λοιμὸς ('Ηροδ.). la peste l'emporta. ‖. 'παίρνω δρόμον, ἴδε 'Ορμίζομαι. ‖. 'παίρνω βράσιν, ἴδε Βράσις. ‖. 'παίρνω ἄλλον δρόμον. »'Ετέραν τρέπομαι. » "Ομως δὲ καὶ αὐτὸς ἑτέραν καὶ ἑτέραν λαμβάνω ὁδὸν (Δίων Χρυσόστ. λόγ. μβ')«. ‖. ἐπῆρεν ἄλλον δυσκολώτερον δρόμον. »Ἄλλην ἐχώρησε χαλεπὴν (ὁδὸν)«, Θκδ. ‖. 'να 'πάρῃ τὸν δρόμον τῆς Ἰταλίας. »Τὴν ἐπ' Ἰταλίας τραπέσθαι. ‖. μὴ 'ξεύροντας ποιὸν δρόμον 'να 'πάρῃ. »Ἀπορῶν ποίαν τράπηται. ‖. ἕνας καλὸς πεζοδρόμος 'τὸν 'παίρνει (τὸν δρόμον δηλ.) εἰς ἕνδεκα μέραις. »Ἀνὴρ εὔζωνος ἑνδεκαταῖος τελεῖ (Θουκ.)«. ‖. καὶ μ' ὅλον ὅτι ὁ δρόμος 'ως τὸ παραθαλάσσιον ἦτον πολὺς, αὐτὸς 'τὸν 'πῆρεν εἰς δυὸ 'μέραις καὶ μίαν νύκτα. » Πολλὴν τὴν ἐπὶ θάλασσαν ὁδὸν ἡμέραις δυσὶ καὶ μιᾷ νυκτὶ συνελὼν«. ‖. 'παίρνωντας (τὸ ἄλλ. ἀφίνωντας) τὸ βουνὸν τῆς Ἴδης ἀπὸ τὸ ἀριστερὸν χέρι. »Τὴν Ἴδην λαβὼν εἰς ἀριστερὴν χέρα ('Ηρόδ. Ζ', 42)«, ἴδε καὶ Ἀφίνω. ‖. 'παίρνω ἕναν ὕπνον. »Καὶ ὕπνου δῶρον ἕλοντο ("Ομ.)' »"Υπνον αἱρεῖσθαι' » Μικρὸν ἐσπάσαντο ὕπνου ('Ηρόδ). ‖. τὸν Δία ὅμως 'δὲν 'τὸν ἔπαιρν' ὁ ὕπνος. »Δία δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος (Ἰλ. Β)«. ‖ 'πέ 'μας τίποτε 'να 'μᾶς 'πάρῃ ὁ ὕπνος. »Λέγειν τι ἡμῖν, ἵνα ἡμᾶς ὕπνος λάβῃ (Θεόφρ.)«' (καὶ ὁ Εὐριπίδης ἐν Ἴων. στίχ. 318): »"Απαν Θεοῦ μοι δῶμ', ἵν' ἂν λάβῃ μ' ὕπνος«. ‖. 'πῆρε μέσα εἰς τὸ περιβόλι 'του κ' ἐκεῖνον τὸν τόπον. » Διέλαβε τὸ χωρίον τῷ τοῦ κήπου περιβόλῳ. ‖. 'τὸν 'πῆρε 'ς τὸ 'σπίτι 'του. »Στέγης αὐτῷ μεταδέδωκε « » Ἀνέλαβεν ὡς αὐτὸν (Δτμ. κατὰ Νεαίρ.). ‖. ποιὸς 'πῆρε τὸ παιγνίδι (ἐκέρδισε δηλ., ἐνίκησεν, ἀνάλογον μὲ τῶν ἀρχαίων τὸ:) »Ἀνείλετο 'Ολύμπια, ἀνείλετο τὸν ἀγῶνα, (καὶ σαφέστερον ἀκόμη μὲ τοῦ 'Ομήρου τὸ) » "Η κε φέρῃσι μέγα κράτος ἤ κε φεροίμην (Ἰλ. Σ)«. ‖. ποιὸς 'τὰ 'πῆρε (τὸ παιγνίδι δηλ. ἢ τὸ εἰς τὰ λαχεῖαν ἐβγαλμένον πρᾶγμα); ἴδε Λαχνός. ‖. 'παίρνω πόλιν

(κάστρον), ἴδε Κυριεύω. ‖. ’πῆρε τὸ κάστρον. »Εἷλεν (» Ἐξεῖλε) τὸ χωρίον (τὸ τεῖχος, τὴν ἄκραν, τὸ φρούριον). ‖. ’πῆρεν ἀέρας. »Ἄνεμος ὑπολαβὼν ἐκ τῆς θαλάσσης. prendre, ἴδε καὶ Σηκόνω. ‖. τὸ ’σπίτι ’παίρνει ἀέρα, φῶς κτλ. »Οἴκημα κατάγειον, οὔτε πνεῦμα λαμβάνον οὔτε φῶς ἔξωθεν (Πλτ. Φιλοπ. 19, καὶ Λιβ. 39, 50)«. ‖. ὡς οὗ ’να ’πάρῃ τὴν μυρωδιάν. »Μέχρις ἂν οὗ τὴν ὀσμὴν ἀναλάβῃ (Διοσκορ.)«. ‖. ’πῆρα τὸ γράμμα σου. »Ἐκομισάμην τὴν ἐπιστολήν. j'ai reçu votre lettre. ‖. ’παίρνω ’ς τὸ κονδύλι (φραντὶ τοῦ Γράφω). »Γραφῇ παραδίδωμι. mettre (coucher) par écrit. ‖. ἔπαρε τὸ ’δικόν σου. »Ἆρον τὸ σὸν (Εὐαγγ.)«. ‖. ’να ’τοῦ πάρετε λογαριασμόν. »Τὸν λόγον ἀπολαβεῖν παρ’ αὐτοῦ (Αἰσχ.)«, ἴδε καὶ Λογαριασμός. ‖. ’να πάρῃ πάλιν εὔκολα τὸ ἀξίωμα. »Ἑλεῖν εὐπετῶς πάλιν τὴν ἀρχήν. ‖. τὸ ’πῆρεν ἀνάποδα. »Εἰς τοὔμπαλιν ὑπείληφεν« »Οὐχ ὡς ἔδει ἐξεδέξατο. il l'a pris mal (de travers). ‖. τὸ ’πῆρε ’ς ἐντροπή’, σε ἀτιμία’. »Τοῦτο πρὸς ἀτιμίαν ὁ δῆμος ἔλαβε (Πλούτ. Κικ.)«. ‖. πόσο ’παίρνει μέσα αὐτὸ τὸ ἀγγεῖον; ἴδε Χωρῶ. ‖. παίρνομαι, ῥ. αὐτοπ., ἴδε Ξεπαίρνομαι.

Πακτόνω, ῥ. μετ. »Μισθόομαι, ὠνέομαι. prendre à ferme, affermer, ἴδε καὶ Ἐνοικιάζω.

Πάκτωμα. »Μίσθωσις, ἐκμίσθωσις, ὠνὴ (κυρ. δημοσ. προσόδων, τὸ αὐτὸ καὶ) τέλος. l'action de prendre à ferme (d'affermer).

Παλαβόνω, ῥ. μτβτ. ἴδε (Ξε)Τρελλαίνω.

Παλαβὸς (ὁ Τουρκ. Σασκίνης ἢ Σερσέμης, ἐκ τοῦ) Παλαιὸς (κατ’ ἐπένθεσιν του Αἰολικοῦ F »Παλαιός, ὁ ταῖς φρεσὶν ἐξεφθαρμένος ἤδη, ἄφρων, ἠλίθιος,« Ἡσύχ. ἢ τοῦ) »Ἀλαός, ή, όν. »Ἐμβρόντητος, ἠλίθιος. niais, imbécille, sot, ἴδε καὶ Ἀνόητος καὶ Χαμένος καὶ Χαζός.

Πάλαι, ἐπιῤ. ἴδε Πάλιν.

Παλαιός (προφ. κοιν. Παληός), ά, όν. »Ἀρχαῖος, παλαιός, ὁ (ἡ, τό, οἱ, τὰ κτλ.) πάλαι, πρεσβυγενὴς (ποιητ.), παλαιγενής, ἀπηρχαιωμένος. vieux, vieil, ancien, antique. ‖. τὸν παληὸν καιρόν. »Τὸ πάλαι, τὸ παλαιόν, τὸ ἀρχαῖον, ἐν τοῖς ἄνωθεν (πάλαι, ἔμπροσθεν) χρόνοις (Δημοσθ.). anciennement. §. (ἐν συνθέσει σημαίνει συνεκδοχ. τὸ ἄχρηστον, οὐτιδανόν, καθὼς Παληάνθρωπος, Παληόγρηα, Παληόρασον κτλ.) »Λυπρός, φαῦλος, εὐτελής. chétif, suranné, ἴδε καὶ Ἀχρεῖος καὶ Τιποτένιος. ‖. κἄτι παληόδενδρα. »Δένδρ’ ἄττα λυπρὰ (Θεόφρ.)«. ‖. μιά’ παληοκαλύβα’. »Καλύβη λυπρά. ‖. κἄτι παληόπαιδα καὶ παληογυναῖκες. »Γύναια (»Γυναικάρια) τινὰ καὶ παιδάρια οἰκτρά.«

Πάλαιμα. »Πάλη. lutte, θ.

Παλαίστρα (κυρ. ἡ πρᾶξις), ἴδε Πάλαιμα. §. (συνεκδοχ. ὁ τόπος ὅπου). »Κονίστρα, παλαίστρα, γυμνάσιον. lieu de la lutte, lice, θ. gymnase.

Παλαμάρι. »Κάλως-ω (ὁ), κάμηλος, (ὅθεν τὸ Γαλλ.) câble. »Πρυμνήσιον (» Ἀπόγειον καὶ Ἀπόγαιον) σχοινίον, πεῖσμα. amarre, θ., ἴδε ἢ Παράγγι.

Παλάμη (τὸ μέσα τοῦ χεριοῦ). »Παλάμη. paume, θ. §. (εἶδος μέτρου 4 δακτύλων), ἴδε Δάκτυλον.

Παλαμίζω (ναυτ.), ῥ. μετ. »Ἀλείφω, ἐπαναλείφω, χρίω, κονίζω, ἐπιχρίω. espalmer.

Παλαμύδα, ’φ. (γενικῶς μὲν) »Θύννος (ἰδιαιτ. δὲ) ὄρκυνος (ἡ μεγίστη, ἡ κοινῶς Πετσούδα, τοῦ ὁποίου μετάφρασις εἶνε τὸ) Τεμαχῖτις (-ίτης) (εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀλιεύεται τὸν Μάϊον, ὅθεν λέγεται Μαϊάτικον ψάρι, ἢ ἀπὸ τὸν Ὀκτωβ. Ἀλ. F: »Εἰαρινὸς θύννων στρατός,« ἢ μᾶλλον τοῦ νοςς διότι τὸ Μαϊάτικον ἔχει λέπια), θουνὰς θυννὶς θύννη καὶ παλαμὺς (ἡ μικρότερη), σκορδύλη (ἡ μικροτάτη, ὁμοία μὲ μεγάλον Σαυρίδι [Λατ. lacerta]; ὅθεν ἴσως ἡ Λακέρδα, τὴν

ὁποίαν Κατσιβέλαν ὀνομάζουν εἰς τὴν Προποντίδα καὶ τὸν Βόσπορον). thon, pélamyde, θ.

Παλαμυδοκέμματον, ἴδε Τροχεῦλι.

Παλάτι. »Βασίλειον (Ξεν. Κύρου. Ζ'. συνηθέστερον ὅμως τὰ πληθ.) βασίλεια (τὰ), ἀνάκτορον, αὐλὴ (μεταγ. »Νῦν δὲ τὰ βασίλεια λέγουσιν αὐλὰς,« Ἀθήν.), ἡ βασίλειος αὐλὴ (ἑστία) (Ἡροδ.), ἀρχεῖον, τὰ ἀρχεῖα. palais.

Πάλεμμα, ἴδε Πάλαιμα.

Παλεύω, ῥ. ἐμ. »Παλαίω. lutter.

Παληόγερως (-γρηα), ἴδε Σακκόγερως.

Παλῃόνω, ῥ. μετ. »Παλαιόω. user, friper, (διὰ τὰ φορέματα). §. ῥ. αὐτοπ. »Παλαιοῦμαι. vieillir.

Παληόπανον. »Ῥάκος (τὸ), ῥάκιον. chiffon, haillon, ἴδε καὶ Κουρέλι.

Παληοπάπουτσον. »Σαθρὸν ὑπόδημα, ἐμβὰς παλαιὰ (Ἀριστοφ.). savate, θ.

Παληόρουχον. »Ἱμάτιον σαθρὸν (πεπαλαιωμένον), vieil habit, friperie.

Παληός, ά, όν, ἴδε Παλαιός.

Παληόσπιτον. »Πεπαλαιωμένον (»Ὑπόσαθρον) οἴκημα. masure, θ. vieille (méchante) masure.

Πάλῃωμα (ἐκ τοῦ) »Παλαίωμα, »Παλαίωσις. vetusté, θ.

Πάλιν (πρόφ. κοιν. Πάλαι), ἐπ. »Αὖθις, αὖ, πάλιν, (καὶ ἐκ παραλλήλου) αὖθις αὖ, (καὶ) πάλιν αὖ. de nouveau, encore une fois (un coup), une seconde fois.

Παλιοῦρι, ὁ. (ἀγκάθ.). »Παλίουρος (ὁ καὶ ἡ), ῥάμνος (ἡ μέλαινα). palioure, épine de Christ, porte-chapeau.

Παλλακίδα. »Παλλακίς, παλλακευομένη. concubine, θ.

Παλληκαράκι. »Ἔφηβος, βούπαις, μεῖραξ, μειράκιον, ἐφῆλιξ. jouvenceau.

Παλληκαρᾶς. »Ἀκμαῖος, σφριγῶν, ῥωμαλέος, γεννάδας. vigoureux, robuste.

Παλληκαρήσια, ἐπ. (ἐπὶ σώματος) »Ἐῤῥωμένως, ἀνδρικῶς, νεανικῶς, ἐντόνως. vigoureusement. §. (ἐπὶ ψυχῆς). »Γενναίως. courageusement, vaillement, bravement, valeureusement. ||. 'πολέμησε παλληκαρήσια. »Ἀνὴρ ἀγαθὸς ἐγένετο, ἠρίστευσεν, ἠνδραγάθησε, τὴν ἀρετὴν ἐπεδείξατο. il se comporta en brave.

Παλληκαρήσιος, α, ον. »Νεανικὸς, ἀνδρικός. valeureux, d'un homme de cœur.

Παλληκάρι ἢ Παλλικάρι (καθὼς ἀναφέρεται εἰς τὰ Τακτικὰ »Συμβολῆς δημοσίας προσδεχομένης πλῆθος τῶν λεγομένων Παλλικαρίων, ἤγουν τῶν δουλευόντων τοῖς τε ἄρχουσι καὶ τοῖς στρατιώταις ἐπιφέρεσθαι συμβουλευόμενοι«), (κατὰ τὴν ἡλικίαν). »Νεανίας, μεῖραξ (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπὶ θηλυκοῦ), μειράκιον, πάλληξ καὶ πάλλαξ. adolescent. §. (κατὰ τὴν ἕξιν τοῦ σώματος), ἴδε Παλληκαρᾶς. §. (ἠθικῶς, κατὰ τὴν διάθεσιν τῆς ψυχῆς). »Γενναῖος, ἀνὴρ ἀγαθός. homme de cœur, courageux, brave, vaillant. ||. 'στάθηκε (φέρθηκε) 'σὰν παλληκάρι. »Ἀνὴρ ἀγαθὸς ἐγένετο. il se comporta en brave (bravement). ||. ἂν ἦσαν παλληκάρια οἱ στρατηγοί. »Εἰ ἄνδρες εἶεν οἱ στρατηγοὶ (Θκδ.).

Παλληκαριὰ (κυρ. ἡ ἰδιότης καὶ ἕξις τοῦ παλληκαριοῦ), ἴδε Ἀνδρία.

§. (συνεκδοχ. τὸ ἔργον παλληκαριοῦ). »Ἀρετὴ (εἰς τοὺς παλαιοτέρους), ἀνδρὸς ἔργον, ἀριστεία, ἀνδραγάθημα, ἀνδραγαθία, νεανίευμα. trait de courage, coup de bravoure, exploit, bravoure, θ.

Παλοῦκι. »Πάσσαλος καὶ Πάτταλος, σκόλοψ, σταυρὸς, ἔμβολος. pieu. ||. μήτε παλοῦκι, (φρσ.) δηλ. εἴποτε. »(Ἔχουσιν) οὐδὲ πάτταλον (Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 284).

Παλουκόνω, ῥ. μετ. »Ἀνασκολοπίζω (διὰ τῆς ἕδρας), ἀνασκινδαλεύω καὶ ἀνασχινδαλεύω (Πλάτ.), σκολοπίζω. empaler.

Παλούκωμα. »Ἀνασκολόπισις κα·

ἀνασκολοπισμὸς (ὁ διὰ τῆς ἕδρας). empalement.

Πάνα (ἡ), (τὸ πάχος ὅ,που σκεπάζει τὰ ἄντερα). »Ἐπίπλοον. épiploon.

Πανάδα (ἡ), (πάθος τῶν ὀφθαλμῶν, ὁ Τουρκ. Περδὲς) »Καταῤῥάκτης (εἶνε δύο εἰδῶν:) μέλας (ὅστις λέγεται καὶ) ἀμαύρωσις (καὶ) γλαύκωμα· (καὶ) λευκὸς (, ὅστις λέγεται καὶ) ὑπόχυμα. taye, θ. goutte sereine, θ. ||. 'τοῦ κατεβῆκε πανάδα. »Ἐγλαυκώθη τὰς ὄψεις.

Παναιράκι. »Κανίσκιον. corbillon, petite corbeille, θ.

Παναίρι (ἀπὸ τοῦ Λατ. Panarium. Πανάριον [Σέξ. Ἐμπ.], ταὐτὸν τῷ ἀρτοφόριον. Ὁ Ἅγ. Ἐπιφάνιος ἐπέγραψε τὸ κατὰ τῶν Αἱρέσεων σύγγραμμά 'του Πανάριον). » Κανοῦν, κάνα(νι)στρον (σώζεται ἡ λέξις), λίκνον, ἄρριχος καὶ ἄρσιγος (ὁ καὶ ἡ), κάνης-ητος (ὁ). corbeille, θ. panier.

Πανᾶς, » Ὀθονοποιὸς (Διοσκορ.), ὀθονιοπώλης. linger, ouvrier en toile.

Πανδρειά. »Γάμος. mariage, ἴδε καὶ Ὑπανδρεία. ||. χορῆτσι τῆς πανδρειᾶς. »Παρθένος γάμου ὡραία (ὡρία), γάμων (ἀνδρὸς) ὥραν ἔχουσα, ἐπίγαμος, ἀκμαία (Λουκιαν.), συνοικεῖν ἡλικίαν ἔχουσα (Ισαῖος). mariable, nubile, ἴδε καὶ Φθασμένος.

Πανδρεμμένος, η, ον, ἴδε Ὑπανδρευμένος.

Πανδρεύω, ῥ. μετ., ἴδε Ὑπανδρεύω.

Πανδρολογῶ, ῥ. μτβτ., ἴδε Προξενεύω.

Πανηγύρι (ἐμπορικόν). » Ἀγορά. foire, θ. ||. κάμνουν πανηγύρι. »Ἀγορὰν συνάγουσι (Στράβ.). §. (θρησκευτικόν, τὸ ὁποῖον ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἦτον κατ' ἀρχὰς, ἢ εἶνε μέχρι τῆς σήμερον, καὶ ἐμπορικόν· ὅθεν ἢ ἡ Τουρκικὴ παροιμία διὰ τὸ πανηγύρι τῆς Μέκας εἰς τὴν Ἀραβίαν: »Ἔμ ζιαρέτ, ἔμ τιτζαρέτ » ἀπαράλλακτος μὲ τοῦ Πλάτωνος τὸ, »Ἅμα κατ' ἐμπορίαν καὶ κατὰ θεωρίαν «). »Θεωρία, πανήγυρις. solemnité, θ.

Πανὶ (ἀπὸ τοῦ) Πηνίον (ὑποκορ. τοῦ) πήνη (» Πηνίον δέ..., ἀφ' οὗ ἢ τὸ Πανίον ἡ ἀγοραία λέξις, «Εὐσταθ. Ἰλ. Ψ, 762), πήνισμα, ὕφασμα, ὀθόνη, φάρος (τὸ) (ποιητ.). étoffe, θ. toile, θ. ||. βάλλω πανὶ (εἰς τὸν ἐργάλειόν ἵνα 'τὸ 'φάνω). »Ἱστὸν ἵστημι. ||. 'βγάζω τὸ πανί. »Καθαιρέω τὸν ἱστόν. §. πανὶ τοῦ καραβιοῦ. »Ὀθόνη, ἱστίον. voile, θ. (γενικῶς) ||. ἰδιαιτ. δὲ τὸ πρῶτον ἢ μεγαλήτερον). » Ἀρτέμων, ἀκάτιος. voile d'artimon. ||. (τὸ δεύτερον). »Ἐπίδρομος. misaine. ||. τὸ τρίτον). » Δόλων. hunier (le petit). ||. κάμνω πανιά. » Δοῦναι τοῖς ἱστίοις, ἀνάγεσθαι, ἐκπλέειν. mettre à la voile. ||. στέκομαι 'ς τὰ πανιὰ (Ἰταλ. ὀρτσα-λαμπάντα). » Ἀνακωχεύω. mettre en panne. ||. κατεβάζω ἢ καλάρω τὸ πανί. » Ποδόω (τὸ ἱστίον). amurer.

Πανοῦκλα (τὸ ἄλλ. Θανατικὸν ἐκ τοῦ Λατιν. panucula, φυμάτιον), » Πανίκουλα (εἶδος πρήσματος, κατὰ τὸν Ἀλέξ. Τραλλ. 8, 196) »Λοιμὸς, λοιμώδης νόσος, λοιμικὸν νόσημα, πανώλης ἢ πανώλη. peste, θ. ||. ἔχω (πάσχω ἀπὸ) πανοῦκλαν. » Λοιμώσσω. ||. ἀπ' ἔξω κοῦκλα, ἢ ἀπὸ μέσα πανοῦκλα, (παροιμ.), ἴδε Κοῦκλα.

Πανουχλιάρης, α, ικον ⎫ . »Λοιμῶν,
Πανουχλιασμένος, η, ον ⎭ λοιμόβλητος, λοιμώσσων.

Πανουχλοκτυπημένος, η, ον. pestiféré. §. pestilentiel.

Πάντα, ἐπίρ. ἴδε Πάντοτε.

Παντέρημος (ὁ ὅλως διόλου ἔρημος), η, ον. » Ἀπέρημος. tout à fait désert.

Πάντοτε, ἐπίρ. »Ἀεὶ, ἀείποτε, ἐσαεὶ, καὶ εἰσαεὶ, διηνεκῶς, ἑκάστοτε, πάντοτε (μεταγ.), εἰς τὸν Λουκ. τοῦ Λουκ. εὑρίσκεται καὶ τὸ, πάντα (» οὔτε φαγεῖν ἤθελεν, οὔτε πιεῖν, ἀλλὰ πάντα ἔκλαιε, «). toujours.

Παντοχή, ἴδε Ἀπαντοχή.

Πανταπραμμένος, η, ον, ἴδε Τριμμένος.

Παντοτεινά, ἐπ. » Ἀϊδίως, αἰωνίως, τὸν ἀεὶ χρόνον (Πλάτ.), ἐνδελεχῶς. éternellement, perpétuellement.

Παντοτεινός, ή, όν. » Ἀΐδιος, διηνεκής, ἐνδελεχής, αἰώνιος. éternel, perpétuel.

Παντοῦ, ἐπ. (τοπ.). » Πανταχοῦ (-χῆ, -χοῖ), πάντη καὶ (ὀρθότ.) πάντη (» Πεπεισμένος πάντη τὸν θεὸν εἶναι πάντοτε,« Κλμ.), πάντοσε (Ξενοφ. Ἑλλ. Ζ'), πανταχόσε. partout. ||. ἀπὸ παντοῦ, ἴδε Ὅλος.

Παξημάδι (εἰς τὰ τακτ. τοῦ Λέοντ. γράφεται Παξαμάδιον, εἰς δὲ τὰ Γλωσσάρ. Παξαμὰς-άδος, ἴσως ἀπὸ τοῦ Παξάμου, ὅστις, κατὰ τὸν Σουΐδαν, ἔγραψεν Ὀψαρτυτικὰ κατὰ στοιχεῖον). » Δίπυρος (» Διπυρίτης) ἄρτος. biscuit.

Πάπαλα (λέξις τὴν ὁποίαν, αναλογοῦσαν μὲ τὸ Κουκκοῦτσι, Στάλα, καὶ ἄλλας τοιαύτας τῆς γλώσσης μας φράσεις, συνηθίζουν αἱ τροφοὶ καὶ μητέρες, ὅταν θέλουν νὰ ᾽ποῦν εἰς τὰ βρέφη, ὅτι δὲν ἔμεινε τίποτε. Ἀπαράλλακτα μετεχειρίσθη τὴν λέξιν) » Παιπάλη (καὶ ὁ Ἀριστοφάνης), ἴδε καὶ Στάλα.

Παπί, ἴδε Παππί.

Πάπια, π., ἴδε Πάππια.

Παπίσιος, α, ον, ἴδε Παππίσιος

Πάπλωμα (πιθανωτέρα μοὶ φαίνεται ἡ ἀπὸ τὸ) » Πέπλος-πέπλωμα (παραγωγή, παρὰ τὴν ἀπὸ τοῦ) Ἐφάπλωμα (μ' ὅλον ὅτι ὁ Εὐστάθ. Ἰλ. Ω, 230, λέγει ὅτι » Τοὺς τάπητας οἱ παλαιοὶ μεταβολεῖς τῶν λέξεων ἔν πρὸς ἓν φράζοντες ἐφαπλώματα ἑρμηνεύουσι«). » Ἐγκοίμητρον, χυπάς. couverture, θ.

Παππαγάλος, π. Ὄρνις Ἰνδικός, » Ψιττακὸς (» Παρὰ δὲ Ἰνδῶν μόνων ἄλλα τε κομίζεται ἢ ὄρνιθες οἱ ψιττακοί,« Παυσαν. Β', 28), ψιττάκη. perroquet (εἶνε ἄπειρα εἴδη).

Παππάρα, » Πόλτος, ἀθάρα. panade, θ.

Παππαροῦνα (ὁ Ἐτυμολόγος τὴν γράφει Παπαρίναν), φ. ἢ ἄνθ. » Μήκων (ἡ κηπαία, κυρ. ἡ μεγάλη ἢ ἥμερη ἢ κατμερλίδικη, Ἀραβ. Χασχάσ, ἀπὸ τὴν ὁποίαν γίνεται τὸ ἀφιόνι), ῥοιὰς (ἡ κατακόκκινη), ἀργεμώνη (ἡ ἀσπροκόκκινη). pavot, ἴδε καὶ Ἀγριοπαππαροῦνα.

Παππᾶς. » Πρεσβύτερος (ὁ ἔγγαμος), ἱερεὺς ἢ ἱερομόναχος (ἐκκλησ. κυρ. ὁ ἄγαμος) prêtre.

Παππάκι, ὑποκορ. τοῦ

Παππί. » Νησσάριον καὶ νηττάριον, νήττιον. canette, θ. caneton, bouret.

Πάππια, π. » Νῆσσα καὶ Νῆττα. canard, καὶ (εἰς τὴν Νορμανδίαν) malard (κυρ. ὁ πάππος), cane ἢ boure (ἡ πάππια).

Παππίσιος, α, ον. » Νησσαῖος. de canard.

Παπποῦς. » Πάππος, μητροπάτωρ, πατροπάτωρ. grand-père. ||. ὁ πατέρας τοῦ παπποῦ. » Πρόπαππος, ἐπίπαππος. bisaïeul. ||. ὁ παπποῦς τοῦ παπποῦ. » Ἐπίπαππος (Πολυδ.), προσεπίπαππος, τρισεπίπαππος. trisaïeul.

Παπύρι, φ. » Πάπυρος, βύβλος. papyrus.

Παρά, πρόθ. (τὴν μεταχειριζόμεθα ἐν μὲν συντάξει συγκριτικῶς, Α', ἀντὶ τοῦ συνδέσμου) » Ἤ. que (ὁ Κορ. Ἀτ. τόμ. Α'. λέγει πότε πρέπει νὰ τὴν γράφωμεν Παρὰ ἢ πότε Παρ' ἅ). ||. καλλίτερα αὐτὸ παρὰ ἐκεῖνο. » Τοῦτο ἐκείνου αἱρετώτερον. ||. τὸ νερὸν εἶνε πλέον στοιχεῖον παρὰ ἡ γῆ. » Κυριώτερον συμβέβηκε τῷ ὕδατι τὸ εἶναι στοιχεῖον παρὰ τῇ γῇ (Ἀριστοτ. περὶ φυτ.).« ||. μερικοὶ καρποὶ γίνονται καλλίτεροι εἰς ἕνα τόπον παρὰ εἰς ἄλλον. » Τινὲς τῶν καρπῶν κρείττονές εἰσιν ἐν τῷδε τῷ τόπῳ παρ' ὃ ἐν ἑτέρῳ (ὁ αὐτ. αὐτόθι).« ||. καὶ ἐκλείψεις τοῦ ἡλίου ἐγινναν συχνότεραι παρὰ ὅσας ἐνθυμοῦντο ἀπὸ τοὺς προτητέρους χρόνους. » Ἡλίου τε ἐκλείψεις πυκνότεραι παρὰ τὰ ἐκ τοῦ πρὶν χρόνου

μνημονευόμενα (Θουκ.).« §. (Β'. ἐξαιρετικῶς). » Πλὴν, ἀλλ' ἤ. excepté. » Παρά. moins, (καὶ πολὺ ἀκριβέστερον) près, ἴδε καὶ Ἔξω. ||. οὐδεμία θεραπεία ἄλλη ἐστὶ πρὸς τὸν Ἔρωτα, παρὰ αἱ Μοῦσαι (λέγει ὁ Σχολιαστὴς τοῦ Θεοκρίτου, ἐξηγούμενος τὴν ἀρχὴν τοῦ Α'. Εἰδυλ.) » Οὐδὲν ποττὸν ἔρωτα πεφύκει φάρμακον ἄλλο, ἢ ταὶ Πιερίδες. « ||. ἡ ὥρα εἶνε ὀκτὼ (δέκα, κτλ.) παρὰ τέταρτον (παρὰ δέκα, παρὰ εἴκοσι κτλ.) » Ὀκτάπουν (» Δεκάπουν) τὸ στοιχεῖον, τεταρτημορίου (πεμπτημορίου κτλ.) δέοντος. il y a huit (dix etc) heures, moins un quart (dix, vingt minutes etc). ||. παρὰ δύο πενῆντα (δηλ. σαράντα ὀκτώ). » Δυοῖν δεόντοιν (ἀποδεόντοιν) πεντήκοντα. ||. παρὰ εἰκοσιένα τρακόσια (δηλαδὴ διακόσια ἑβδομῆντα ἐννέα). » Εἴκοσι δεόντων ἐφ' ἑνὶ τριακόσια (Φωτ. Μυριοβ.). « ||. εἴκοσι χρόνους, παρὰ ἓξ μῆνας. » Ἔτεσιν εἴκοσι, μησὶν ἓξ δέουσιν (Εὐσέβ.). vingt ans, à six mois près. §. 'μέρα παρὰ 'μέρα. » Παρ' ἡμέραν' » Ἡμέραν παρ' ἡμέραν (Δημοσθ. Νεαιρ.)' » Παρὰ μίαν. ||. 'δὲν ἠξεύρομεν ἄλλον παρὰ τὸν Δημοσθένην. » Οὐδένα πλὴν Δημοσθένη (πλὴν Δημοσθένους) γινώσκομεν. ||. τίποτε ἄλλο 'δὲν ἔπρεπε 'να κυττάζωμεν παρὰ τὸ φαγεῖ.' » Οὐδὲν ἄλλο σκοπεῖν προσῆκεν, ἀλλ' ἢ τὸ ἄριστον. ||. ἕνα μῆλον παρὰ φύσιν μεγάλον. » Μῆλον ὑπερφυὲς μεγέθει. « ||. 'δὲν ἦτον ἄλλο, παρὰ ὅτι... » Οὐχ ἕτερον ἦν, ἀλλ' ὅτι.. (Συνεσ.). §. (Γ'. ἐν δὲ συνθέσει ά, εἰς σημασίαν αὐξήσεως, ὑπερβολῆς, τοῦ πέραν τοῦ δέοντος): τὸ παράκαμες, τὸ παραξήλωσες, παράχαιρα, παραμέσα, παραχώνω, κτλ. (ἡ σημασία εἶνε ἀργαιοτάτη). plus qu'il ne faut' (6', σχέσιν ᾗ ἐγγύτητα) παραχόρη, παραθύρι, κτλ.

Παραβαραίνω, ῥ. μετ. » Δι' ὄχλου γίγνομαι. importuner, être à charge.

Παραβλάσταρον. » Παραφυάς, παραβλάστη, παραβλάστημα. rejeton, surgeon, drageon, œilleton (κυρ. τοῦ Γαροφάλλου καὶ τῶν ὁμοίων). jeton, talle.

Παραβλέπω, ῥ. μετ. » Ὑπεροράω, παροράω, περιοράω, (περιείδω, ἀόρ. ὅθεν κτλ) περιϊδεῖν. negliger, voir d'un œil indifferent. ||. 'δὲν πρέπει 'να 'τὰ παραβλέπωμεν. » Οὐ περιοπτέον.

Παραγάδι, ἴδε Παρακάτι.

Παραγγελιά. » Ἐντολή, παραγγύησις, παραγγελία, τὸ ἐντεταλμένον (παραγγελλόμενον). comandement, message. §. » Ἐπίσταλμα (Θεοφρ. Χαρακτ.). commission, θ.

Παραγγέλνω, Μ. (θὰ) παραγγείλω (ἀόρ. Παράγγειλα), ῥ. μετ. » Ἐντέλλομαι, ἐπισκήπτω, παραγγέλλω, κελεύω, διαστέλλομαι, παρεγγυάω (-ομαι), διατάσσω -ττω (-ομαι), ἐπιστέλλω. enjoindre, charger, recommander, commander, donner commission. ||. μὲ παράγγειλε 'να εἰπῶ. » Ἐπέστειλεν φράσαι (Ἀριστοφ.).« ||. καθὼς τοὺς παράγγειλεν ὁ Δημοσθένης. » Κατὰ τὰ ἐπεσταλμένα ὑπὸ Δημοσθένους (Θουκ.). « ||. ἀφ' οὗ τοὺς παράγγειλαν τί ἔπρεπε 'να εἰποῦν, τοὺς ἔστειλαν ὀπίσω. » Ἐπιστείλαντες τὰ πρέποντα εἰπεῖν ἀπέπεμψαν, « Θουκ.

Παραγγελτὸς, ή, όν. » Ὁ (» Ἡ, » Τὸ, » Τὰ, κτλ.) ἀπ' ἐντολῆς, ὁ κατὰ συγγραφήν. de commande.

Παράγγι, ναυτ. (τὸ παλαμάρι, ἡ ἡγούμενα τοῦ καραβιοῦ, ἀπὸ τοῦ) » Παράγειον, ἀπόγειον καὶ ἀπόγαιον (αγαινίον), εὐνὴ (ποιητ.). amarre, θ.

Παραγεμίζω (προφ. κοιν. καθὼς καὶ ὅλα τὰ ἀπ' αὐτοῦ, Παραγιομίζω), ῥ. μετ. » Ὀνθυλεύω, μον(βον)θυλεύω. farcir.

Παραγέμισμα. » Ὀνθύλευσις, γέμισμα. farce, θ.

Παραγεμιστὸς, ή, όν. » Ὠνθυλευμένος, σακτὸς (» Τευθὶς σακτή, ταὐτὸν δ' εἰπεῖν, κατὰ τοὺς ἰδιωτίζοντας, παραγεμιστή, « Εὐστάθ.) ἢ γε-

μιστός (Ἀθήν.), μεμονωμένος. farci.

Παραγίνομαι ('Ωριμάζω παρὰ τὸ δέον· προφ. κοιν. Παραγένομαι.) ῥ. ἀποθ. » Ὑπερπεπαίνομαι. devenir trop mûr.

Παραγνωρίζω (κάμνω λάθος εἰς τὸ γνώρισμα) » Ἀλλογνοέω. prendre le change, méconnaître.

Παραδάγκαλον (ἡ πρησμένη γαργαλήθρα τοῦ λαιμοῦ); ἴδε Γαργαλήθρα.

Παράδαρμός. » Ῥιπτασμός, βληστρισμός, ἐρριφὶς (Ἱπποκρ. π. Χυμῶν). anxiété (agitation) d'un malade.

Παράδειγμα. » Ὑπόδειγμα, ὑπογραμμός, τύπος, παράδειγμα. exemple.

Παράδεισος. » Παράδεισος (Ἐκκλ.) (» Ὥσπερ ὁ χριστιανικὸς λόγος ὑπογράφει τινὰ παράδεισον, οὕτω καὶ οἱ Ἕλληνες . . χωρίον, ὃ καλοῦσι Μακάρων νήσους καὶ Ἠλύσιον πεδίον,« Γρηγ. Ναζ. Στηλιτευτ. Β'). paradis.

Παραδέρνω (ἴδε τὸ ἁπλοῦν), ῥ. φύτοπ. » Παραφέρομαι, παραφέρω ἐμαυτόν, ῥιπτάζομαι, ῥιπτάζω ἐμαυτόν, σπαδάζω, βληστρίζω. se debattre, être dans une grande agitation (comme un malade). (ὅθεν συνεκδχ.) Παραδαρμένη ἡ γαστὴρ (ὡς πολλῶν περισπασμῶν ἀφορμή. Ὅθεν καὶ ὁ Ὅμηρος αὐτὴν πολλαχοῦ » Οὐλομένην, ἀναιδῆ κτλ. ἀποκαλεῖ. §. τὸ καράβι παραδέρνει » Διαφέρεται. lutter contre les flots. §. (μεταφ.) ἴδε Κοπιάζω καὶ Τυραννοῦμαι.

Παραδίνω (ἴδε τὸ ἁπλοῦν), ῥ. μετ. » Παραδίδωμι, ἐγχειρίζω. rendre, livrer, remettre, délivrer. §. ἴδε Προδίδω. ||. παραδίδομαι, ῥ. μέσ. » Ἔκδοτον ἐμαυτὸν ποιέω, προσχωρέω. se rendre, se livrer, s'adonner. ||. παραδόθηκε τὰ κάστρον. » Προσεχώρησεν ἡ πόλις. se rendit.

Παραδομένος, η, ον. » Ἔκδοτος. adonné. ||. εἶναι παραδομένος εἰς τὰ χαρτιὰ καὶ τὰ φαγοπότια. » Κύβοις καὶ συμποσίοις ἀνέχεται,« Ξεν.

Παραέξω (» Καὶ κατέκαυσεν αὐτὰ πυρὶ παρέξω τῆς παρεμβολῆς,« Γρφ. Λευϊτ.), ἐπ. » Ἐξωτέρω. plus extérieurement, plus au delà.

Παραζάλη. » Θόρυβος, ταραχή. trouble, alarmes (πληθ.).

Παραζαλίζω, ῥ. μετ. » Θορυβέω, ταράσσω (-ττω). troubler, étourdir, abasourdir.

Παραζάλισμα. » Ἐκθορύβησις. étourdissement.

Παραζαλισμένος, η, ον, ἴδε Παραλογιασμένος.

Παραθυράκι. » Θυρίδιον. petite fenêtre, θ.

Παραθύρι. } . » Θυρὶς-ίδος (ἡ), φωΠαράθυρον } ταγωγὸς (ἡ). fenêtre, θ. croisée, θ. ||. τοῖχος χωρὶς παράθυρα. » Τυφλὸς (μεταφορ. Βυζαντ.).

Παραθυρόφυλλον (τὸ Τουρκ. Καπάκι τοῦ παραθυριοῦ). » Πτερόν. volet.

Παραίτησις. » Ἀπόθεσις. demission, θ. renonciation, θ.

Παραιτῶ, ῥ. μετ., ἴδε Ἀφίνω. ||. παραιτοῦμαι, ῥ. μέσ. » Ἀποτίθεμαι (τὴν ἀρχήν, κτλ.), ἀπείπατο τὴν ἀρχήν. se demettre de, renoncer à, déposer. ||. » Ἔχε με παρῃτημένον (Εὐαγγ.). dispensez-en moi.

Παράκαιρα, ἐπ. » Ἀκαίρως (Πλάτ.), παρ' ὥραν, οὐκ ἐν δέοντι. à contre temps, mal à propos, hors de saison.

Παράκαιρος, η, ον. » Ἄκαιρος. inopportun, intempestif.

Παρακάλεμα } . » Δέησις, ἱκεσία, Παρακάλεσις } παράκλησις, ἀξίωσις, ἱκέτευμα, ἀντιβόλησις (Πλάτ. Ἀπολογ.), ἀντιβολία (Θουκ.). prière, θ. supplication, θ.

Παρακαλεστός, ἡ, όν. Ὁ κατὰ παράκλησιν, παρακλητός. prié.

Παρακαλῶ, ῥ. μετ. » Δέομαι, ἱκετεύω, ἀξιόω (σπανίως οἱ ῥήτορες τὸ μεταχειρίζονται, λέγει ὁ Οὐλπια-

νός, χωρὶς τὸ Δέομαι ἢ τὸ) Ἀντιβολέω, παραιτέομαι (» Παραιτήσομαι δ' ὑμᾶς μηδὲν ἀχθεσθῆναί μοι, « Δημοσθ.), ἐρωτάω (Εὐαγγ.). prier, supplier. ||. παρακαλῶ μὲ πολλὴν ἐπιμονήν. » Λιπαρέω, ἐκλιπαρέω. conjurer, demander avec de vives et contiuuelles instances.

Παρακάτι (προφ. καὶ Παραγάδι) Εἶνε ἄρά γε ἐκ τοῦ) » Παράκτιον (ὡς παρὰ τὴν ἀκτὴν χαλώμενον), πολυάγκιστρον (ἢ ἐκ τοῦ Ἀτν. παραγκύδουϊν, τὸ παραμένειν).

Παρακατιανὸς, ἡ, όν. » Εὐτελέστερος. bas, inférieur, ἴδε κ. Πρόστυχος.

Παρακάτω, ἐπ. » Κατωτέρω, παρακάτω (Πλούτ. περὶ τοῦ ἐμφαιν. προσ. τῷ δίσκῳ τῆς σελ.). au dessous.

Παρακεῖθες, ἐπ. (τοπ.), ἴδε Ἐκεῖθε καὶ Παρεμπρός.

Παρακίνημα / . » Προτροπή, παρ-
Παρακίνησις \ όρμησις. exortation, θ. excitation, θ. incitation, θ. instigation (ἐπὶ κακοῦ), θ.

Παρακινῶ, ῥ. μετ. Προτρέπω, κελεύω, ὀτρύνω, παροτρύνω, ἐγκελεύομαι, παρορμάω, ἐπισπέρχω, παρακελεύομαι, παρακαλέω, ἐξάγω (ἐπὶ κακοῦ, καθὼς καὶ τὸ) ἐπαίρω. exciter, exhorter, pousser, solliciter, inciter, instiguer (ἐπὶ κακοῦ). ||. παρακινούμενος ἀπὸ φθόνου. » Ἐξανεχθεὶς ὑπὸ τοῦ φθόνου. poussé par l'envie.

Παρακόρη. » Ἅβρα καὶ Ἅβρα ἢ Αὔρα. suivante, θ. demoiselle (dame) d'honneur (d'atour).

Παρακούω (ἀκούω λάθος), ῥ. μετ. » Παρακρούω (Πλάτ. Πρωταγ.), παρακροάομαι (ἰώσηπ.). ne pas bien saisir ce qu'on entend, mal entendre, faire un malentendu.

Παρακύλημα } , ἴδε Παραδαρμός.
Παρακυλητὸν }

Παρακυλιοῦμαι) , ῥ. μεσ. αὐτοπ.
Παρακυλῶ) (ἐκ τοῦ) » Παρακυλίω (Σχολ. Ἀριστφ. Εἰρ. 7), ἴδε Παραδέρνω.

Παραλαλητόν. » Λῆρος, παράληρησις. radotage (qui survient pendant le sommeil ou le délire).

Παραλαλῶ (κυρ. ὅταν ἔχω θέρμην ἢ κοιμῶμαι), ῥ. ἀμ. » Παραλέγω (Ἱπποκρ.), παραφθέγγομαι, παραληρέω, ἀλλοφάσσω καὶ ἀλλοφράζω. radoter pendant le delire, extravaguer. §. (μεταφ. λέγω ἄλλ' ἀντ' ἄλλων) : » Παραπαίω, λῆρέω. radoter, déraisonner, ἴδε καὶ Μωρολογῶ.

Παραλογιάζω, ῥ. μετ. » Συνταράσσω(-ττω), ἐκπλήσσω(-ττω). étourdir, déconcerter, decontenancer. §. ῥ. αὐτοπ. » Συνταράσσομαι, ἐκπλήττομαι, ἀνασοβέομαι, ἀναπτοέομαι. se déconcerter, se décontenancer, être interdit (déconcerté), ἴδε καὶ Παραζαλίζω, καὶ Τρομάζω καὶ Χάνω. §. (χάνω τὰ λογικά μου ἐν καιρῷ μάλιστα θέρμης νόσου). » Ἀλλοφρονέω (» Τοὺς δὲ ὑπὸ τῶν βροντῶν καὶ τοῦ σεισμοῦ ἀλλοφρονῆσαι, « Ἡρ., ἀπαράλλακτα τὸ λέγουν καὶ σήμερον εἰς τὴν Πελοπόννησον), ἴδε καὶ Φρενιάζω.

Παραλογιασμένος, η, ον. » Καταπλὴξ, ἔμπληκτος, ἐκπεπληγμένος, ἐμβρόντητος. déconcerté, decontenancé.

Παραλυμένος (μεταφ.), ἡ, ον, ἴδε Ξελογιασμένος.

Παράλυτος, η, ον. » Παραλυτικὸς, παράλυτος, παραλελυμένος, παρειμένος. paralytique.

Παράλῶ, ῥ. μετ. κ. ἀμ., ἴδε Ξηλόνω καὶ Χαλνῶ.

Παραμάγειρας. » Μαγειρίσκος, (κοινὴ καὶ ἡ λέξις) παραμάγειρος. garçon cuisinier, aide de cuisine, marmiton.

Παραμαγοῦλα (τὸ πρήξιμον τῶν παρωτίδων), κάθ. » Παραγναθὶς, ἴδε καὶ Γαργαλῆθρα.

Παραμάννα (ἡ ἐπὶ μισθῷ θηλάζουσα), ἴδε Βυζάστρα. §. (ἡ ἀνατρέφουσα παιδία, ἡ Τουρκ. Δαδὰ, ἡ ὁποία ἐνίοτε εἶνε ἡ αὐτὴ καὶ Βυζάστρα)· ὅθεν ὁ Κοραῆς [Συναγ.

Ιερατ. 176] ὀνομάζει τὴν Εὐρύκλειαν παραμάνναν τοῦ Ὀδυσσέως). »Τροφὸς, μαῖα. gouvernante, θ. bonne (ἐκ μέρους τῶν παιδιῶν).

Παράμερα, ἐπ. »Χωρὶς, ἀπάνευθε καὶ (πρὸ φωνήεντος) ἀπάνευθεν (ποιητ.). à part, à écart.

Παραμερίζω, ῥ. μετ. »Μεθίστημι. écarter, éloigner, ranger. §. ῥ. αὐτοπ. »Μεθίσταμαι, ἐξίσταμαι, ἐκκλίνω, ὑποχωρέω, ἀφίσταμαι (»Κελεύει τῷ Μακρίνῳ, ἀποστάντι καὶ ἐξιστάντι, ἐντυχεῖν τοῖς γράμμασιν,« Ἡρωδ.). céder, se retirer, faire place à, se ranger de coté pour faire place à.

Παραμέρισμα. »Μετάστασις. éloignement, retraite, θ. l'action d' écarter (se retirer, faire place, etc.).

Παράμερος, η, ον. (κυρ. τόπος, μέρος). »Ἀνακεχωρηκώς. (lieu, endroit) écarté, reculé, retiré. ‖. τόπος παράμερος. »Ἀναχώρησις, ἀνακεχωρηκὼς τόπος. retraite, θ. reduit.

Παραμερῶ, = Παραμερίζω.

Παραμέσα. ἐπ. »Ἐνδοτέρω, ἐσωτέρω. plus avant dans l'intérieur.

Παραμικρὸς, ἡ, όν. »Σμικρὸς, εὐτελὴς, φαῦλος. chetif, mesquin, ἴδε καὶ Πρόστυχος.

Παραμικρότερος, η, ον. »Ἐλάχιστος, πολλοστός. moindre.

Παραμιτίζω (περνῶ τὰ νήματα τοῦ στημονιοῦ ἀπὸ τὸ μιτάρι), ῥ. μετ., ἴδε Μιταρόνω.

Παραμοιάζω, ῥ. μετ. καὶ μέσ. ἴδε Παρομοιάζω.

Παραμονεύω (κυρ. Κάμνω καρτέρι, ἴδε τὴν τελευταίαν λέξιν), ῥ. μετ. »Ἐνεδρεύω, λοχάω, ἐλλοχάω, δοκεύω (-εύω, -άω), τηρέω, παρα-(ἐπι)τηρέω, παραφυλάσσω (-ττω). guetter, être à l'affût (au guet, aux aguets), se tenir en embuscade (aux aguets). §. (μεταφ. Προσμένω τὸν εὐκαιρίαν). »Καιροφυλακτέω (-κέω, Ἀριστοτ.), καιροσκοπέω (observer) le temps (l'occasion, le moment).

Παραμονὴ. »Ἡ πρεόρτιος (ἡμέρα), ἡ προτεραία. veille, θ.

Παραμυθάκι. »Μυθάριον. petite fable.

Παραμύθι. »Μῦθος, ἀπόλογος, πλάσμα, μυθολόγημα. fable, θ.

Παράνομα (τὸ). »Ἐπωνυμία, προσωνυμία, παρωνύμιον (»Σάτυρος ἐκ Θάσου, παρωνύμιον ἐκαλεῖτο Γρυπαλώπηξ,« Ἰσοκρ. Ἐπιδημ. ΣΤ'. »Λέγεται ἐν Ἀθήναις τὸν πρῶτον προχειρόμενον παρωνύμιον ἔχειν Κόρσηνια« Ἀθήν.), παρωνυμία (»Πολλὰ δ', ὡς ἔοικε, τῶν ὀνομάτων ἀποκρύπτουσιν αἱ παρωνυμίαι,« Πλούτ. π. τ. μὴ χρᾶν ἔμμετρα τὴν Πυθ.), ἐπίκλησις (ἴδε Παυσαν. Ἠλι. Α'), ἐπίκλην (τό). surnom.

Παρανομία. »Ἀθεμιτουργία, ἀνοσιουργία, παρανόμημα, ἀνοσιούργημα, ἀνοσιότης, παρανομία. infraction (contravention) à la loi, prevarication, θ.

Παράνομος, η, ον (πρᾶγμα κυρ.). »Ἀθέμιτος, ἔκθεσμος, ἄθεσμος, ἀνόσιος, παράνομος. illicite, illégal, criminel.

Παράνυμφη. »Νυμφοστόλος, νυμφαγωγὸς, νυμφεύτρια. femme qui conduit (accompagne) la nouvelle mariée.

Παρανυχίδα. »Πτερύγιον. envie, θ.

Παραξενειά. »Δυσκολία (τρόπων), τὸ δύσκολον, τὸ δυσκολαῖνον (τῶν τρόπων), βαρύτης, ἰδιοτροπία. bizarrerie, θ. caprice, boutade, θ. quinte, lubie, θ. ‖. Νὰ ὑποφέρωμεν μὲ εὐκολίαν ταῖς παραξενιαῖς καὶ ἀνοστιαῖς τῶν ἄλλων. »Τὰς τῶν ἄλλων ἀηδίας καὶ βαρύτητας εὐκόλως καὶ ῥαδίως φέροντες (Ἰσοκρ. Πάναθ.).«

Παραξενεύομαι, Μ. (θὰ) παραξενευθῶ (ἀόρ. Παραξενεύθηκα), ῥ. ἀμεσ. »Ξενίζομαι, ξενοπαθέω. trouver étrange, s'étonner.

Παράξενος (ἄνθρωπος), η, ον. »Δύσ-

κολος, δυσάρεσκος καὶ δυσάρεστος, μικρόλυπος, ἰδιότροπος. capricieux, fantasque, quinteux, bizarre. §. (ἐπὶ πραγμ.) » Ξένος, ξενίζων, καινός, καινοπρεπής, ἄτοπος, ἔκτοπος, ἔκφυλος, παράδοξος, παράλογος, ἀλλόκοτος. étrange, extraordinaire, singulier, ἴδε καὶ Ἀλλόκοτος.

Παραξηλόνω (μεταφορ. ὑπερβαίνω τὰ ὅρια τοῦ μετρίου), ῥ. μετ. » Πλεονάζω (»Καὶ τοὺς πάντυ δεινοὺς ἑκάστοτε, ἐὰν πλεονάζωσιν, ἐπίστασθε κοσμίως ποιεῖν,« Δημοσθ.). sortir des bornes de la modération.

Παραξυμιασμένος, η, ον. » Πυρεκτικός, πυρέσσων (-ττων), πυρετῷ συνεχόμενος, ἠπιάλῳ παλαίων. fébricitant, qui a la fièvre.

Παραξυμός (ἀντὶ) Παροξυσμός, πάθ. » Ἠπίαλος (πυρετός), πυρετὸς (διαλείπων), πυρετὸς φρικώδης. fièvre (intermitente). ||. ἔχω παραξυμόν, ἴδε Θερμαίνομαι.

Παραπάνω, ἐπ. » Ἀνωτέρω, ὑπὲρ (μὲ αἰτιατ. καὶ εἰς τὰς συνθέσεις), ἐπέκεινα, ἀνώτερον. au dessus, par dessus. §. ἴδε Περισσότερον.

Παραπάτημα. » Παράπτωμα, ὀλίσθημα. faux pas.

Παραπατῶ, ῥ. ἀμ. » Σφάλλομαι, *παρασφάλλομαι, διαμαρτάνω τοῦ ποδὸς καὶ διαμαρτάνει μοι ὁ ποὺς (Λουκιαν. π. τ. ἐπὶ μ. συνόντων). faire un faux pas. ||. ἐπειδὴ παραπάτησε. » Σφαλεὶς δέ. le pied venant à lui manquer.

Παραπέρα, ἐπ., ἴδε Ἐκεῖθε.

Παραπέφτω (ἴδε τὸ ἁπλοῦν) ῥ. ἀμ. » Διαπίπτω (»Πότερον, διαπέπτωκεν, ἢ διεκομίσθη τὰ γράμματα; « Συνέσ.), παραπίπτω (»Εἶναι δὲ τὸ σανδάλιον ἔφασκε, παραπεσὸν, ὑπὸ τῇ κιβωτῷ, « Λουκιαν. Φιλοψ.). s'égarer.

Παρὰ πολὺ ἢ Παραπολὺ (προφ. κοιν. Πάρα-πολὺ), ἐπ. » Παρὰ πολὺ καὶ Παραπολὺ (»Περιεγένοντο παρὰ πολὺ τῶν Σαβίνων, « Διονύσ. Ἀλικαρ.). de beaucoup, considérablement.

Παρα-πολύς, λλή, λύ. » Ὅτι πλεῖστος, ὡς πλεῖστος, πάμπολυς, ὑπέρπολυς, πλεῖστος ὅσος. très nombreux (considérable). ||. ὕστερα δὲ, ἀφ' οὗ 'πέρασε πάρα-πολὺς καιρός. » Μετὰ δὲ ταῦθ' ὕστερον χρόνῳ παμπληθεῖ (Δημοσθ.). « ||. πάρα-πολλὰ 'ζήτησες. » Ὡς ὑπέρπολυ τὸ αἴτημα (Πλούτ.). «

Παραπονετικὰ, ἐπ., ἴδε Λυπητερά.

Παραπονετικός, ή, όν, ἴδε Λυπητερός.

Παραπονιάρης, α, ικον. » Μεμψίμοιρος, φιλαίτιος, μικρόλυπος, μικραίτιος (Αχ.), ὀδύρτης (Ἀριστοτ. Φυσιογν.). qui aime à se plaindre toujours, plaintif.

Παράπονον. » Μεμψιμοιρία, δεινολογία. plaint, θ. §. » Ἔγκλημα, αἰτία (»Αἰτία μὲν γὰρ φίλων ἀνδρῶν ἐστιν ἁμαρτανόντων, κατηγορία δὲ ἐχθρῶν ἀδικησάντων, « Θυκ.). grief. §. (ἡ ἐπιθυμία τοῦ κλαίειν. Ὅθεν:) 'τοὺς 'πῆρε τὸ παράπονον. » Τὸν 'πῆπε τὸ παράπονο, καὶ κάθεται καὶ κλαίγει, « Ἆσμα δημοτ.) » Τοῖς δ' ἵμερος ὦρτο γόοιο. «

Παραπονῶ, ῥ. μετ. » Λυπέω. affliger. ||. παραπονοῦμαι, ῥ. αὐτοπ. » Ποτνιάομαι, μεμψιμοιρέω, δεινοπαθέω, δεινολογέω, οἰκτίζομαι, ἐλεεινολογέω, ἐπισκήπτομαι (τινὶ, ἢ εἴς τινα), (»Ὑβρισμένος ὑπὸ Σίμωνος, οὐκ ἐτόλμησα αὐτῷ ἐπισκήψασθαι· » Ἀδικηθεὶς οὐκ ἐτόλμησεν ἐπισκήψασθαι εἰς ὑμᾶς, « Λυσ.). se plaindre, geindre, ἴδε καὶ Προσκλαίομαι. ||. παραπονοῦντα ἀπὸ τὴν κρίσιν 'του, ὅτι τάχα 'να 'τοὺς ἀδίκησεν. » Ἐγκαλοῦντες τοῖς κρίμασιν, ὡς καταβεβραβευμένοι (Πολύβ.). «

Παραπόρτι (»Ἔχειν δὲ τὴν περίμετρον τοῦ φωσσάτου τέσσαρας μὲν πόρτας τελειοτέρας [ἄλλ. Μεγαλιτέρας] κα[illegible] [illegible]ίας, παραπόρτια δὲ μικρὰ [illegible] Τακτ.). » Ὀρ[illegible] θύρα, [illegible]ραθύριον, π[illegible] θυρο[illegible] χρον.), (»Ο[illegible]

πόλεων ἀναπετάσαντες... εἴσιμεν, παρίθυραν δὲ ἀνατεμόντες,« Κλμ.), παραπύλιον. guichet, porte bâtarde (fausse, dérobée), dégagement.

Παραπροίκι. » Παράφερνα (τὰ), ἐξώπροικα (τὰ), ἐπιμείλια (τὰ). les biens paraphernaux, le trousseau, ce qu'une femme apporte à son mari outre sa dot.

Παραστάρι } (τὸ πλαγινὸν τῆς
Παραστάτης } θύρας ξύλον). » Παραστὰς-άδος (ἡ), παρασταθμίς, σταθμός, φλιὰ (» Ὅς πολλῇσι φλιῇσι παραστὰς φλίψεται ὤμους,« Ὀδυσ. Ρ. 221). montant, jambage d'une porte).

Παραστεκάμενος (ὁ συνεργάτης ἢ βοηθός), η. » Συμπαραστάτης, συμπαραστατῶν. assistant. §. ἴδε Ἐπιστάτης.

Παραστέκω (-ομαι), ῥ. ἀποθ. » Παρίσταμαι, συμπαραστατέω, συναντιλαμβάνομαι, προστατέω. assister, ἴδε καὶ Βοηθῶ καὶ Ἐνιάζομαι.

Παραστρατίζω, ῥ. ἀμ. » Ἐκτρέπομαι (τῆς ὁδοῦ), παραβαίνω τὴν ὁδὸν (Στρβ. ς', ά), παρεκνεύω τῆς ὁδοῦ (Κ. Πορφυρογ.), παρεκτρέπομαι. dévier, s'écarter du droit chemin, ἴδε καὶ Παραμερίζω.

Παραστράτισμα. » Παρεκτροπή. déviation, θ.

Παράταιρι. » Ἑτερόζυγος, ἄζυγος (» Σανδάλια ὑποδουμένας ἄζυγα, τὸ μὲν ὑψηλὸν, τὸ δὲ ταπεινὸν,« Στραβ. ς, ά), ἀνόμοιος, παράζυξ καὶ παράζυγος. déparié, dépareillé, impair.

Παράταξις. » Πομπή. parade, θ. pompe, θ. appareil, cortège.

Παρατήρησις. » Κατανόησις, ἐπιτήρησις, σκέψις, ἐπίστασις καὶ ἐπισημείωσις. observation, θ. remarque, θ.

Παρατηρῶ, ῥ. μετ. » Σ[illegible] κατα(ἐπι)σκέ[illegible] -μαι, [illegible] έω, [illegible] ιν, [illegible] templer, remarquer, s'apercevoir de. §. ἴδε Παραμονεύω.

Παρατρεχάμενος, η, ον. » Παρατρέχων (» Καὶ κατέστησεν ἐπ' αὐτὸν ἄρχοντας παρατρεχόντων, τοὺς φυλάσσοντας πυλῶνα τοῦ βασιλέως· καὶ ἐγένετο ἐν τῷ εἰσελθεῖν τὸν βασιλέα εἰς οἶκον κυρίου, εἰσεπορεύοντο οἱ φυλάσσοντες, καὶ οἱ παρατρέχοντες, καὶ οἱ ἐπιστρέφοντες εἰς ἀπάντησιν τῶν παρατρεχόντων,« Βαραλ. Β', ιβ', 10, 11), διατρέχων (Βυζ.).

Παρατσοῦκλι (Ὁποία διαφθορὰ, ἂν ἦν' ἀπὸ τὸ) » Τοὐπίκλην! » Ἐπίκλησις (Παυσάν. Ἠλ. Α'). sobriquet, ἴδε καὶ Παρανόμι.

Παραϋϊδός, ἴδε Ψυχουιός.

Πάραυτα, (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Ἡσύχ.), ἐπ., ἴδε Ἀμέσως.

Παραφέρνω (τὸ ἀλλ. Προσφέρνω), ῥ. οὐδ. (ἀπὸ τοῦ) » Παρεμφέρω ἢ Παρεμφαίνω (» Ἐλέγετο δὲ ὁ Σωκράτης τὴν ὄψιν Σειληνῷ παρεμφαίνειν «). ressembler un peu, avoir quelque ressemblance, ἴδε καὶ Παρομοιάζω.

Παράχωμα. » Κατόρυξις. l'action d'enfouir, ἴδε καὶ Θάψιμον.

Παραχώνω, ῥ. μετ. » Ἐγκατορύσσω(-ττω), κατορύσσω(-ττω). enfouir, enterrer, ἴδε καὶ Θάπτω.

Παραψήνω, ῥ. μτβτ. » Ὑπεροπτάω. rotir plus qu'il ne faut.

Παρδαλός, ή, όν. » Ποικίλος, ποικιλόχροος καὶ ποικιλόχρους, κατάστικτος, αἰόλος (ποιητ.). bigarré, varié de plusieurs couleurs, tiqueté, jaspé, diapré, marbré, madré.

Παρεδῶθε (προφ. Παραδῶθε), ἴδε Ἐδῶθες.

Παρέκει (ὁ Σουίδας, ἀναφέρων τὴν λέξιν, ἑρμηνεύει δι' αὐτῆς τὸ Ἐπέκεινα), ἐπ. (τοπ.), πέρα, ἴδε Ἐκεῖθε.

Παρεκκλῆσι (προφ. κοιν. Παρεκκλῆσι). » Σηκός. chapelle, θ.

Παρεμπρός, ἐπ. » Προσωτέρω, περαιτέρω, ἐπέκεινα. en delà.

κολος, δυσάρεστος καὶ δυσάρεστος, μικρόλυπος, ἰδιότροπος. capricieux, fantasque, quinteux, bizarre. §. (ἐπὶ πραγμ.) » Ξένος, ξενίζων, καινὸς, καινοπρεπὴς, ἄτοπος, ἔκτοπος, ἔκφυλος, παράδοξος, παράλεγος, ἀλλόκοτος. étrange, extraordinaire, singulier, ἴδε κ. Ἀλλόκοτος.

Παραξηλόνω (μεταφορ. ὑπερβαίνω τὰ ὅρια τοῦ μετρίου), ῥ. μετ. » Πλεονάζω (»Καὶ τοὺς πάντυ δεινοὺς ἑκάστοτε, ἐὰν πλεονάζωσιν, ἐπίστασθε κοσμίως ποιεῖν,« Δημοσθ.). sortir des bornes de la modération.

Παραξυμιασμένος, η, ον. » Πυρεκτικὸς, πυρέσσων (-ττων), πυρετῷ συνεχόμενος, ἠπιάλῳ παλαίων. fébricitant, qui a la fièvre.

Παραξυμὸς (ἀντὶ) Παροξυσμὸς, πάθ. » Ἠπίαλος (πυρετὸς), πυρετὸς (διαλείπων), πυρετὸς φρικώδης. fièvre (intermitente). ||. ἔχω παραξυμὸν, ἴδε Θερμαίνομαι.

Παραπάνω, ἐπ. » Ἀνωτέρω, ὑπὲρ (μὲ αἰτιατ. καὶ εἰς τὰς συνθέσεις), ἐπέκεινα, ἀνώτερον. au dessus, par dessus. §. ἴδε Περισσότερον.

Παραπάτημα. » Παράπτωμα, ὀλίσθημα. faux pas.

Παραπατῶ, ῥ. ἀμ. » Σφάλλομαι, *παρασφάλλομαι, διαμαρτάνω τοῦ ποδὸς καὶ διαμαρτάνει μοι ὁ ποὺς (Λουκιαν. π. τ. ἐπὶ μ. συνόντων). faire un faux pas. ||. ἐπειδὴ παραπάτησε. » Σφαλεὶς δέ. le pied venant à lui manquer.

Παραπέρα, ἐπ., ἴδε Ἐκεῖθε.

Παραπέφτω (ἴδε τὸ ἁπλοῦν) ῥ. ἀμ. » Διαπίπτω (»Πότερον διαπέπτωκεν, ἢ διεκομίσθη τὰ γράμματα;« Συνέσ.), παραπίπτω (»Εἶναί δὲ τὸ σανδάλιον ἔφασκε, παραπεσὸν, ὑπὸ τῇ κιβωτῷ,« Λουκιαν. Φιλοψ.). s'égarer.

Παρὰ πολὺ ἢ Παραπολὺ (προφ. κοιν. Πάρα-πολὺ), ἐπ. » Παρὰ πολὺ καὶ Παραπολὺ (»Περιεγένοντο παρὰ πολὺ τῶν Σαβίνων,« Διονύσ. Ἁλικαρ.). de beaucoup, considérablement.

Παρα-πολὺς, λλή, λύ. »Ὅτι πλεῖστος, ὡς πλεῖστος, πάμπολυς, ὑπέρπολυς, πλεῖστος ὅσος. très nombreux (considérable). ||. ὕστερα δὲ, ἀφ' οὗ 'πέρασε πάρα-πολὺς καιρός. » Μετὰ δὲ ταῦθ' ὕστερον χρόνῳ παμπληθεῖ (Δημοσθ.).« ||. πάρα-πολλὰ 'ζήτησες. » Ὡς ὑπέρπολυ τὸ αἴτημα (Πλούτ.).«

Παραπονετικὰ, ἐπ., ἴδε Λυπητερά.

Παραπονετικὸς, ή, όν, ἴδε Λυπητερός.

Παραπονιάρης, α, ικον. » Μεμψίμοιρος, φιλαίτιος, μικρόλυπος, μικραίτιος (Αχ.), ὀδύρτης (Ἀριστοτ. Φυσιογν.). qui aime à se plaindre toujours, plaintif.

Παράπονον. » Μεμψιμοιρία, δεινολογία. plaint, θ. §. » Ἔγκλημα, αἰτία (»Αἰτία μὲν γὰρ φίλων ἀνδρῶν ἐστιν ἁμαρτανόντων, κατηγορία δὲ ἐχθρῶν ἀδικησάντων,« Θουκ.). grief. §. (ἡ ἐπιθυμία τοῦ κλαίειν. »Ὅθεν) 'τοὺς 'πῆρε τὸ παράπονον.» Τὸν 'πῆπε τὸ παράπονο, κ. κάθεται κ. κλαίγει,« Ἆσμα δημοτ.) » Τοῖς δ' ἵμερος ὦρτο γόοιο.«

Παραπονῶ, ῥ. μετ. » Λυπέω. affliger. ||. παραπονοῦμαι, ῥ. αὐτοπ. » Πενθιάομαι, μεμψιμοιρέω, δεινοπαθέω, δεινολογέω, οἰκτίζομαι, ἐλεεινολογέω, ἐπισκήπτομαι (τινὶ, ἢ εἴς τινα), (»Ὑβρισμένος ὑπὸ Σίμωνος, οὐκ ἐτόλμησα αὐτῷ ἐπισκήψασθαι· » Ἀδικηθεὶς οὐκ ἐτόλμησεν ἐπισκήψασθαι εἰς ὑμᾶς, « Λυσ.). se plaindre, geindre, ἴδε καὶ Προσκλαίομαι. ||. παραπονοῦντο ἀπὸ τὴν κρίσιν 'του, ὅτι τάχα 'νὰ 'τοὺς ἀδίκησεν.» Ἐγκαλοῦντες τοῖς κρίμασιν, ὡς καταβεβραβευμένοι (Πολύβ.).«

Παραπόρτι (»Ἔχειν δὲ τὴν περίμετρον τοῦ φωσσάτου τέσσαρας μὲν πόρτας τελειοτέρας [ἄλλ. Μεγαλυτέρας] καὶ δημοσίας, παραπόρτια δὲ μικρὰ πλείονα, « Τακτ.). » Ὀρσοθύρα, παραθύρα, παραθύριον, παράθυρος πύλη (Νικήτ. χρον.), (»Οὕτω

αὐλείων ἀναπετάσαντες. . . εἴσιμεν, παραθύρων δὲ ἀναπαμόντες,« Κλμ.), παραπύλιον. guichet, porte bâtarde (fausse, dérobée), dégagement.

Παραπροῖκι. » Παράφερνα (τὰ), ἐξώπροικα (τὰ), ἐπιμείλια (τὰ). les biens paraphernaux, le trousseau, ce qu'une femme apporte à son mari outre sa dot.

Παραστάρι) (τὸ πλαγινὸν τῆς
Παραστάτης) θύρας ξύλον). » Παραστὰς-άδος (ἡ), παρασταθμίς, σταθμός, φλιά (» Ὅς πολλῇσι φλιῇσι παραστὰς φλίψεται ὤμους,« Ὀδυσ. P. 221). montant, jambage d'une porte).

Παραστεκάμενος (ὁ συνεργάτης ἢ βοηθός), ἡ. » Συμπαραστάτης, συμπαραστατῶν. assistant. §. ἴδε Ἐπιστάτης.

Παραστέκω (-ομαι), ῥ. ἀποθ. » Παρίσταμαι, συμπαραστατέω, συναντιλαμβάνομαι, προστατέω. assister, ἴδε καὶ Βοηθῶ καὶ Νοιάζομαι.

Παραστρατίζω, ῥ. ἀμ. » Ἐκτρέπομαι (τῆς ὁδοῦ), παραβαίνω τὴν ὁδὸν (Στρβ. ς', ά), παρεκνεύω τῆς ὁδοῦ (Κ. Πορφυρογ.), παρεκτρέπομαι. dévier, s'écarter du droit chemin, ἴδε καὶ Παραμερίζω.

Παραστράτισμα. » Παρεκτροπή. déviation, θ.

Παραταῖρι. » Ἑτερόζυγος, ἄζυγος (»Σανδάλια ὑποδουμένας ἄζυγα, τὸ μὲν ὑψηλὸν, τὸ δὲ ταπεινὸν,« Στραβ. ς, ά), ἀνόμοιος, παράζυξ καὶ παράζυγος. déparié, dépareillé, impair.

Παράταξις. » Πομπή. parade, θ. pompe, θ. appareil, cortège.

Παρατήρησις. » Κατανόησις, ἐπιτήρησις, σκέψις, ἐπίστασις καὶ ἐπιστασία. observation, θ, remarque, θ.

Παρατηρῶ, ῥ. μετ. » Σκέπτομαι, κατα(ἐπι)σκέπτομαι, συν(κατα)νοέω, ἐφίστημι τὴν γνώμην (τὴν διάνοιαν, τὸν νοῦν), συνθεωρέω, συνοράω, δια(ἐπι)σκοπέω, ἀθρέω, τηρέω, ἐπιτηρέω. observer, considérer, contempler, remarquer, s'apercevoir de. §. ἴδε Παραμονεύω.

Παρατρεχάμενος, η, ον. » Παρατρέχων (» Καὶ κατέστησεν ἐπ' αὐτὸν ἄρχοντας παρατρεχόντων, τοὺς φυλάσσοντας πυλῶνα τοῦ βασιλέως· καὶ ἐγένετο ἐν τῷ εἰσελθεῖν τὸν βασιλέα εἰς οἶκον κυρίου, εἰσεπορεύοντο οἱ φυλάσσοντες, καὶ οἱ παρατρέχοντες, καὶ οἱ ἐπιστρέφοντες εἰς ἀπάντησιν τῶν παρατρεχόντων, « Βασιλ. Β', ιδ', 10, 11), διατρέχων (Βυζ.).

Παρατσοῦκλι (Ὁποία διαφθορὰ, ἂν ἦν' ἀπὸ τὸ) » Τούπικλην! » Ἐπίκλησις (Παυσαν. Ἠλ. Α'). sobriquet, ἴδε καὶ Παρανόμι.

Παραϋιὸς, ἴδε Ψυχογιός.

Πάραυτα, (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Ἡσύχ.), ἐπ., ἴδε Ἀμέσως.

Παραφέρνω (τὸ ἄλλ. Προσφέρνω), ῥ. οὐδ. (ἀπὸ τοῦ). » Παρεμφέρω ἢ Παρεμφαίνω (» Ἐλέγετο δὲ ὁ Σωκράτης τὴν ὄψιν Σειληνῷ παρεμφαίνειν «). ressembler un peu, avoir quelque ressemblance, ἴδε καὶ Παρομοιάζω.

Παράχωμα. » Κατόρυξις. l'action d'enfouir, ἴδε καὶ Θάψιμον.

Παραχώνω, ῥ. μετ. » Ἐγκατορύσσω(-ττω), κατορύσσω(-ττω). enfouir, enterrer, ἴδε καὶ Θάπτω.

Παραψήνω, ῥ. μτβτ. » Ὑπεροπτάω. rotir plus qu'il ne faut.

Παρδαλὸς, ἡ, όν. » Ποικίλος, ποικιλόχροος καὶ ποικιλόχρους, κατάστικτος, αἰόλος (ποιητ.). bigarré, varié de plusieurs couleurs, tiqueté, jaspé, diapré, marbré, madré.

Παρεδῶθε (προφ. Παραδῶθες), ἴδε Ἐδῶθες.

Παρέκει (ὁ Σουΐδας, ἀναφέρων τὴν λέξιν, ἑρμηνεύει δι' αὐτῆς τὸ Ἐπέκεινα), ἐπ. (τοπ.), πέρα, ἴδε Ἐκεῖθε.

Παρεκκλῆσι (προφ. κοιν. Παρακλῆσι). » Σηκός. chapelle, θ.

Παρεμπρὸς, ἐπ. » Προσωτέρω, πορρωτέρω, ἐπέκεινα. en delà.

de saler (du poisson ou de la viande), salage.

Παστωμένος, η, ον, ἴδε Παστός.

Πάσχα (τό). » Πάσχα. pâques. ‖. κάθε 'μέρα 'δὲν εἶν' πάσχα (παροιμ. ἀναλογ. κατά τι μὲ τό:) »θύραζε Κᾶρες οὐκέτ' Ἀνθεςήρια(Σουΐδ.)«

Πασχαλιά, ἴδε Πάσχα. §. ἄνθ. lilas.

Πασχίζω, ῥ. ἀμ., ἴδε Προσπαθῶ.

Πάσχω, ῥ. οὐδ. αὐτοπ. » Πάσχω, πονήρως ἔχω, νοσέω. souffrir, pâtir.

Πατέρας (ὁ). » Πατήρ-τρός, γεννήτωρ, τεκών, τοκεύς, φύσας. père.

Πατερίτσα (κυρ. τὸ ῥαβδὶ τῶν χωλῶν). »Σκήπων, βακτηρία, βάκτρον. béquille, θ. potence, θ., ἴδε καὶ Δεκανίκι. §. (ἡ τῶν ἀρχιερέων). »Ῥάβδος ἡ ποιμαντική (μεταφ.). crosse, θ.

Πατερμὸν (ἐκ τοῦ »Πάτερ-ἡμῶν, ὡς ἐπὶ τὸ πλ. Τὰ πατερμὰ πλθ.), ἴδε Κομβολόγι.

Πατερὸν (τὸ δοκάρι, ὅπου καρφόνονται τὰ σανίδια τῆς πατωσιᾶς), οἰκοδ. »Σταμὶν (ἡ) (κυρ. τοῦ καραβιοῦ, τὸ ὁποῖον ἑνόνει ἑκατέρωθεν τὰ στραβόξυλα, καὶ βαστᾷ τὴν κουβέρταν). poutre, solive, θ. διαδοχὶς ἢ στρωτὴρ (τὸ μικρότερον). soliveau.

Πάτημα. (ἡ πρᾶξις τοῦ πατεῖν). »Πάτησις, (καὶ μόνον εἰς τὸν Ἀρετ.) πάτημα. l'action de fouler (etc). » Βῆμα, ἴχνος (τὸ) ἢ (ποιητ.) ἰχνίον (»ἴχνια, ἴχνη, πατήματα,« Σχολ. Ὁμ. Ἰλ. N. 71 καὶ Ἐτυμολ.). pas. ‖. πάτημα-πάτημα, ἐπιῤ. »βάδην καὶ σχολαίως. pas à pas. §. 'ς τὸ πάτημα (φρσ. διὰ τοὺς πολλὰ στολισμένους). »Εὐπάρυφος. tiré à quatre épingles. §. (μεταφ. ἀντὶ Πιάσιμον). » Ἀντίληψις, λαβή. prise, θ. ‖. ηὗρε πάτημα. » Λαβὴν ἔσχε. il eut de prise sur. §. ἡ ἐπ' αὐτοφώρῳ κατάληψις. suprise (en flagrant delit.).

Πατημασιά. » Ἴχνος (τὸ), βῆμα. pas, trace, θ. vestige.

Πατητὴ (εἶδος ῥαψίματος). » Ἐπιῤῥαφή. surjet.

Πατητήρι. »Ληνὸς, σταφυλοδοχεῖον (τὸ καλούμενον πατητήριον,« Σουΐδ.). fouloir, pressoir.

Πατόνω ((βάλλω τὴν πάτωσιν τοῦ 'σπιτιοῦ), ῥ. μετ. »Σανιδόω (τὸ δάπεδον). plancheier, parqueter. §. (στοιβάζω κυρ. εἰς ἀγγεῖον, τὰ θῶς σενδοῦκι, σακκὶ, καὶ μεταφορ. εἰς τὴν κοιλιάν μου, ὅθεν καὶ ἡ ἐλλειπτικὴ φράσις: Τὴν πάτωσα). »Νάττω(-σσω), σάττω. entoffrer charger, farcir, presser.

Πάτος (ἀπὸ τοῦ ῞Υπατος (ὁ τελευταῖος, ὁ ἄκρος, ὁ κατώτατος: »Αὐτὰρ ὁ τοῖσί μάλα μόγις ἐξ ὑπάτοιο Στήθεος ἀμπνεύσας,« Ἀπολλ.) »Πυθμὴν-ένος (ὁ), πύνδαξ-ακος, βάθος (τὸ), βυθὸς (κυρ. τῆς θαλάσσης). fond. §. (τὸ ὑποκάτω τοῦ ὑποδήματος), ἴδε Ἀχνάρι. §. (τοῦ σώματος) »῞Εδρα. fondement.

Πατοῦνα. »Πέλμα (τοῦ ποδός), ταρσὸς (κυρ. τὸ μεταξὺ τῶν δακτύλων καὶ τῆς φτέρνας μέρος). plante de pied, θ.

Πατρίδα. »Πατρίς-ίδος (ἡ), ἡ ἐνεγκοῦσα (ἐνεγκαμένη). patrie, θ.

Πατσομύτης. α, ικον. »Σιμὸς (τὴν ῥῖνα.) »Ὁ παιζὸς καὶ μικρόμυττος,« λέγει ὁ Ἐτυμολ.). camard, camus, qui a le nez écrasé (épaté).

Πατῶ, ῥ. μετ. » Πατέω, βαίνω. fouler. ‖. πατῶ τὸ ποδάρι (τὴν οὐρὰν κτλ.) τινός. » Ἐμπεριπατέω (τινί). marcher sur la queue (le pied etc) de. ‖. πατῶ ποδάρι (φρσ. μεταφ.). » Ἰσχυρίζομαι. insister. ‖. πατῶ 'ς τὸν λαιμόν, ἴδε Λαιμός ‖. μήτε πάτησα 'ς τὸ 'σπίτι 'του. »Οὐκ ἐπέβην. je n'ai pas mis le pied ‖. πατῶ (βάλλω) τὴν βοῦλλαν. »Ἐπιβάλλω σφραγῖδα' »Τύπον ἐνσημαίνομαι (Πλάτ.). apposer le scellé. ‖. πατῶ τὴν φωτιάν (σβύνω τὴν φλόγα, τὴν ὁρμήν 'της). »Κατισχύειν τῆς φλογός. devenir maître du feu. ‖. τὰ ὀκνία (φείδομαι) ἂν τὰ πατήσῃ τινὰς καὶ 'τὸν δαγκάσουν, 'τὸ θαρρεῖ. »Τούτοις εἴ τις ἐμβὰς τὴν γαῖην θνήσκειν (Θαρρεῖ Φυτ. Δ)

§. κατώ τὸν ὅρκον μου. »Παραβαίνω, ἀθετέω, »τοὺς ὅρκους πατήσας,« ἐπιορκέω. se parjurer. §. (προφθαίνω τινὰ ἐν ᾧ πράττει, κυρ. καμόνοντα). »Καταλαμβάνω, φωράω. surprendre quelqu'un (en flagrant délit). §. οἱ κλέπται 'πάτησαν τὸ 'σπίτι (τὸ χωριὸν κτλ.). »Τὴν πόλιν πατήσαντες ('Ηλιοδ. Αἰθιοπ. Δ'). assailler.

Πάτωμα (τὸ ὁριζόντειον τοῦ 'σπιτιοῦ χώρισμα, ὅθεν 'σπίτι δίπατον, τρίπατον κτλ). »Ὄροφος (ὅθεν διώροφον, τριώροφον κτλ. οἴκημα), στέγη (ὅθεν δίστεγον, τρίστεγον κτλ). étage. §. (τὸ ἔδαφος). »Δάπεδον. plancher. ||. ἐρράντισεν ὅλον τὸ πάτωμα μὲ ῥοδόσταγμα καὶ μὲ κρασὶ μοσχάτον. »Ἔρραινε δὲ καὶ μύρῳ. 'σπουδαίῳ καὶ οἴνῳ εὐώδει τὸ δάπεδον.

Πατωσιὰ (Τοῦρκ. ἀουσεμές). »Σανίδωμα, δάπεδον. plancher, parquet. §. parquetage.

Παύω (»Παῦψε.... τὸν πόλεμο', πάψε καὶ τὸ ντουφέκι, «), ῥ. αὐτοπ. »Παύομαι. cesser, s'arrêter. ||. ἔπαυσα πλέον 'να ταξειδεύω διὰ θαλάσσης. »Τὸ μὲν πλεῖν καταλέλυκα (Δημοσθ. Ἀπατ.). «||. ἀφ' οὗ ἔπαυσε 'να 'τὸν ἀκούῃ: »Γενόμενος δ' ἀπὸ τῆς ἀκροάσεως. ||. ἀφ' οὗ ἔπαυσεν ἀπὸ τὴν δουλειάν 'του. »Γενόμενος δ' ἀπὸ τῆς ἐργασίας. §. κάμνω ἄλλον 'να παύσῃ. »Παύω, καταπαύω, faire cesser. ||. (συνήθ. παύομαι [ἀλλ. 'Εβγαίνω] ἀπὸ δημοσίας ὑπηρεσίας). »Παραλύομαι (»Μεθίσταμαι, »Ἀπαλλάττομαι, »Παύομαι) τῆς ἀρχῆς. être destitué (déplacé, cassé, déposé), ἴδε καὶ 'Εβγάζω. ||. ὅταν παυθῶ (μὲ παύσουν) ἀπὸ τὴν οἰκονομίαν. « Ὅταν μετασταθῶ τῆς οἰκονομίας, « Εὐαγγ.

Πάφυλας (ὁ κίτρινος Τενεκές). »'Ορειχάλκου πέταλον (ἔλασμα) εἰς λεπτότητα ἠχημένον. feuille de laiton, θ. §. (ὁ ἄσπρος ἢ καθαυτὸ τενεκές). »Σιδήρου πέταλον. fer-blanc. §! (μερικοὶ ὀνομάζουν καὶ τὸν Μπρούντζον), ἴδε Χάλκωμα.

Παχαίνω, Μ. (θὰ) παχαίνω, ῥ. μετ. »Παχύνω, πιαίνω, λιπαίνω. engraisser, §. ῥ. αὐτοπ. »Παχύνομαι, πιαίνομαι. engraisser, s'engraisser.

Πάγνη. »Πάγνη. gélée blanche, frimas, givre, verglas, bruine, θ.

Παχνὶ (κατ' ἐναλλαγὴν στοιχείων ἡ) »Φάτνη (εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Εὐσταθίου ἐλέγετο Πάθνη). crèche, θ. mangeoire, θ.

Πάχος (τὸ). »Λίπος (τὸ), πιμελὴ (ἴδε Ἄλειμμα), παχύτης, πιότης, πῖαρ (ποιητ.). graisse, θ.

Παχουλὸς, ἡ, όν, (ἀπὸ τοῦ) »Παχυλὸς, εὔσαρκος, εὐτραφής. grasset, potelé, qui a de l'embonpoint.

Παχουλούτσικος, η, ον. »'Υπόπαχυς. grassouillet.

Παχτρὶ, ἐργ., ἴδε Μυστρί.

Παχὺς, εῖα, ύ. »Παχὺς, πίων (»Θύννος.. πίων καὶ παχύς«, Στρβ. Γ', 6'), λιπαρὸς, πιμελὴς, πολύσαρκος. gras. ||. πολλὰ παχύς. »'Υπέρπαχυς. extrêmement gras, d'un excessif embonpoint. §. χορτάρι (στρῶμα κτλ.) παχύ. »Πόα (στρωμνὴ κτλ.) βαθεῖα.

Παχύτερος, η, ον. »Παχύτερος, πιότερος, πίασων (ποιητ.). plus gras.

Πεδιάδα. »Πεδίον, πεδιὰς, ἱππάσιμον (χωρίον). plaine, θ.

Πέδικλον (Λτν. τὸ Τουρκ. Παϊβάντι). »Πέδη. entraves, θ. πληθ.

Πεδικλόνω (ζῶον. »Καὶ ἡ πεδικλοῦν ταύτας τὰς βόας], ἢ δεσμεύειν, ἵνα, εἰ καί τινες ἐξ αὐτῶν πτρώσκωνται, μὴ διαταράσσωσι τοὺς πεζούς, α. Τακτ.), ῥ. μετ. »Πέδαις διαλαμβάνω. mettre des entraves, entraver. §. (τὸν ἀντίπαλόν μου). »Ἀγκυρίζω, συμποδίζω, ὑποσκελίζω. donner le croc-en jambe. ||. (πθ.) συμποδίζομαι. s'entraver.

Πεδίκλωμα (τῶν ζώων). »Τὸ πέδαις διαλαβεῖν. l'action d'entraver. §. (τῶν παλαιστῶν). »Συμποδισμὸς, ἀγκύρισμα, ὑποσκελισμός. croc-en jambe.

Πεζόβολος (ὁ ἀλλ. Ἀθόβολος, εἶδ. δικτύου). »Ἀμφίβληστρον (ἴδε Ὀππιαν. Ἀλ. Δ', 144 κ. ἑ.). épervier, drouillettes, θ. πλθ. verveux.

Πεζοδρόμος. »Δρομεὺς-έως. coureur, exprès, pédon, savate.

Πεζὸς, ἡ, όν. »Πεζός. piéton. ||. 'πῆγα πεζὸς, ἴδε Ποδάρι.

Πεζοῦλι (κυρ. τὸ κτιστὸν καὶ πέτρινον κάθισμα ἔξωθεν τῆς θύρας οἴκου, ἴσως διότι εἰς αὐτὸ ξεπεζεύουσιν ἀπὸ τῶν ἵππων. Ὁ Εὐστάθιος [Ὀδυσ. Ρ', 483] 'τὸ γράφει Πεσσούλιον, καὶ ὑποθέτει ὅτι εἶνε ἡ) »Στιβὰς (»Κατέκειτο ἐν σπηλαίῳ στιβάδας ἐντετμημένας ἔχοντι κατὰ τὴν πέτραν,«), βατήρ, banc de pierre.

Πεθαίνω, Μ. (θά) πεθάνω, ῥ. οὐδ., ἴδε Ἀποθνήσκω.

Πεθαμμένος, η, ον, ἴδε Ἀποθαμμένος.

Πεθερά. »Πενθερὰ (ἡ μητέρα τῆς γυναικὸς), ἑκυρὰ (ἡ μητέρα τοῦ ἀνδρός). belle-mère. ||. ἐσένα 'τὰ λέγω, πεθερὰ, γιάνα τ' ἀκούῃ ἡ νύφη. battre le chien devant le lion.

Πεθερός. »Πενθερὸς (ὁ πατὴρ τῆς γυναικὸς), ἑκυρὸς (ὁ πατὴρ τοῦ ἀνδρός). beau-père.

Πεῖνα. »Λιμὸς, πεῖνα (Ὁμ. Ὀδυσ.). faim, θ. §. »Σιτοδεία. famine, θ. disette (des vivres). ||. πεθαίνω τῆς πείνας. »Λιμαγχονέομαι, λιμαγχέομαι, λιμοκτονέω. mourir de faim. ||. ἀφίνω (κάμνω) τινὰ 'νὰ πεθάνῃ τῆς πείνας. »Λιμαγχονέω, λιμαγχέω, λιμοκτονέω. faire (laisser) mourir de faim.

Πεινασμένος, η, ον. »Λιμώττων, πεινῶν, πειναλέος. affamé.

Πεινῶ, ῥ. οὐδ. »Λιμώττω(-σσω), πεινέω. avoir faim, être pressé (tourmenté) par la faim.

Πείραγμα, ἴδε Πείραξις.

Πειράζω, Μ. άξω (ὁ πθ. πρκ. τῆς μτχ. Πειραγμένος), ῥ. μετ. »Ἐνοχλέω, ἀποκναίω, δι' ὄχλου γίγνομαι (εἰμί), ὄχλον παρέχω, πειράζω (μεταγ. ὅθεν ὁ Πειρασμὸς) καὶ ἐκπειράζω (»Τί πειράζετε τὸν θεόν; »Οὐκ ἐκπειράσεις κύριον τὸν θεόν σου«, Εὑρίσκεται καὶ »Πειράζει θηνάσφι«), βαρύνω, σκύλλω, ἐπηρεάζω, ἀδικέω, λυπέω, σίνομαι, ἀνιάω, λυμαίνομαι, κακουργέω. incommoder, importuner, molester, offenser, choquer, agacer, ἴδε καὶ Βλάπτω καὶ Ἐγγίζω. ||. τὰ πολλὰ ζεστὰ ἰατρικὰ πειράζουν τὸ στῆθος. »Τῶν φαρμάκων τὰ ὑπέρθερμα προσφερόμενα τὴν περὶ τὸν θώρακα ἕξιν λυμαίνεται. les remèdes trop chaudes affectent la poitrine. ||. ὁ ἄνεμος πειράζει τὰ 'μάτια. »Βλάπτουσιν οἱ ἄνεμοι τὰς ὄψεις (Ξενοφ. Ἀπολ.)«. ||. αἱ ὅποιαι βοῖζουν τριγύρω 'ς τὸ κεφάλι μου, καὶ μὲ πειράζουν. »Αἳ βομβοῦσαι περὶ τὴν κεφαλὴν ἀνιῶσι.« ||. ἵνα μὴ πειράζεται ἡ ῥάχις τοῦ ἀλόγου. »Ὡς τὴν ἕδραν τοῦ ἵππου μὴ σίνεσθαι (Ξενοφ.). ||. ἵνα μὴ 'τὰ πειράζῃ (τὰ 'μάτια) ὁ ἵδρως ὅπου τρέχει ἀπὸ τὸ κεφάλι. »Ὡς μὴ ὁ ἐκ τῆς κεφαλῆς ἱδρὼς κακουργῇ (Ξενοφ)«. ||. μὴ με πειράζῃς, σὲ λέγω! »Μὴ ἐνόχλει, φημί. ||. μὴ πειράζεσθε, Κύριε! »Κύριε, μὴ σκύλλου (Εὐγγ.)«. ||. 'δὲν πειράζει τίποτε (ἀπρσ.). »Ἀλλ' οὐδὲν δεινόν' »Οὐδὲν πρᾶγμα. n'importe. ||. 'δὲν ἀφίνουν κἀνένα 'νὰ πειράζῃ τὰ 'ψάρια. »Τοὺς ἰχθῦς ἀδικεῖν οὐκ εἴων (Ξεν. Ἀνάβ.)«. ||. 'τὸν ἠρώτησεν ἵνα 'τὸν πειράξῃ. »Ἐρόμενος αὐτὸν, δι' ἀχθηδόνα (Θκδ.).« ||. πειράζομαι, ῥ. αὐτοπ. »Ἐνοχλέομαι, δυσχεραίνω, ἄχθομαι, βαρύνομαι, ἀνιάομαι, δάκνομαι. s'offenser, se fâcher, se piquer. ||. ἀφ' οὗ δὲ 'τὰ ἤκουσεν αὐτὰ ὁ Κῦρος, πειράχθηκεν, ἴδε Ἐγγίζω.

§. (εἰς τὴν σημασίαν τοῦ Δοκιμάζω, πλησιάζομεν εἰς τῶν ἀρχαίων τὸ) »Ἀποπειράομαι. sonder, tenter, (εἰς αὐτὴν μάλιστα τὴν φράσιν:) ||. 'τὸ 'ξεύρεις, εἶπε, καλλήτερ' ἀπὸ κάθε ἄλλον, μόνον μὲ πειράζεις. »Ἀποπειρᾷ μου, ἔφη, καὶ τοῦτο κάλλιστα πάντων ἐπιστάμενος (Ξενοφ.)«.

§. (ῥίπτω λόγους, Τουρκ. Ταχιλδίζω ἢ Ὀλαστίζω, κυρ. γυναῖκας, κα-

ρῆτσι, κτλ. ἐκ τοῦ) »Πειράω(-άζω). latiner. (Ἀξιοπαρατήρητον εἶνε ὅτι εἰς τὸν Ἀόριστον ἡ λέξις προσλαμβάνει καὶ ἄλλην σημασίαν· ὅθεν τὸ 'Τὴν πείραξεν ἡ 'δὲν 'τὴν πείραξεν, ἀναλογεῖ μὲ τὸ »'Τὴν ἐβίασε, 'τὴν ἀτίμασε, κτλ., ἴδε καὶ Χαλνῶ).

Πειρακτικός,ή,όν. »'Οχληρὸς, ἐπαχθὴς, φορτικὸς, ἀνιαρός. importun, offensant, incommode, gênant, ἴδε καὶ Βλαπτικὸς καὶ 'Εγγιχτικός.

Πείραξις. »"Οχλος, ἀχθηδὼν, ἐνόχλησις. importunité, θ. ||. δίδω πείραξιν, ἴδε Βάρος. §. » Βλάβη, ἐπήρεια, ἐπηρεασμός. offense, θ.

Πειρασμὸς (μεταφ. ὁ Διάβολος, ἴδε τὸ ῥῆμα). »'Ο πειράζων, ἴδε Διάβολος καὶ 'Ενόχλησις.

Πεῖρος (τὸ ξύλινον στούππωμα τοῦ βαρελιοῦ κτλ. ὅ,που ἐμβαίνει εἰς τὸ Μαστάρι). » "Εμβολον, ἐμβολεὺς, στρέφιγξ. broche, θ.

Πειροῦνι (ἀπὸ τοῦ) »Περόνη, κρεαγρὶς, δίκρανον, πεμπώβολον ("Ομηρ.). fourchette, θ.

Πειρουνιάζω, ῥ. μετ. »Πείρω, διαπείρω, περονάω, διαπερονάω (Ἀγαθ.). entamer par la fourchette, percer avec.

Πεῖσμα. » Πεισμονὴ, τὸ φιλόνεικον, ἰσχυρογνωμοσύνη. opiniâtreté, entêtement, obstination, θ. aheurtement. §. » Λύπη. dépit. ||. 'ς τὸ πεῖσμά σου. »'Ως διαῤῥαγείης· » Λυπεῖν σε βουλόμενος. en dépit de vous, en dépit que vous en ayez.

Πεισματάρης, α, ικον. »Φιλόνεικος, ἰσχυρογνώμων. §. »Δυσπειθὴς, δύσπειστος. opiniâtre, entêté, mutin, tenace, têtu, entier, volontier.

Πεισματικὰ, ἐπ. » Ἰσχυρογνωμόνως. obstinément.

Πεισματόνω } , ῥ. μετ. » Προκαλέομαι.
Πεισμόνω } obstiner, agacer, bisquer. §. ῥ. αὐτοπ. »Ἀπισχυρίζομαι, φιλονεικέω. obstiner, s'obstiner, dépiter, se dépiter, s'opiniâtrer, mutiner.

Πελαγήσιος, α, ον. » Πελάγιος. de la haute mer.

Πελαγόνω (Πλημμυρῶ), ῥ. ἀμ. » Πελαγίζω(-όω). se déborder.

Πέλαγος (τὸ). »Πέλαγος (τὸ). la haute (la pleine) mer. ||. 'βγαίνω 'ς τὸ πέλαγος. »Πελαγίζομαι. prendre le large, tenir large. ἴδε καὶ Ἀνοίγω. ||. ἀρμενίζω 'ς τὸ πέλαγος. » Μετεωρίζομαι, πελάγιος (μετέωρος) φέρομαι (πλέω), ποντοπορέω. aller (cingler, voguer) en haute mer, tenir (prendre) la haute mer, ||. ἐφάνηκαν 'ς τὸ πέλαγος. »'Εφάνησαν πελάγιοι. ils parurent en pleine mer.

Πελέκημα. »Πελέκησις. l'action de trancher (doler, couper avec la hache).

Πελεκοῦδι. »Πελέκημα, παρασχὶς -ίδος (ἡ). copeau.

Πελεκῶ, ῥ. μετ. » Πελεκάω, πελεκίζω (κυρ. τὸ κεφάλι τινές). couper(doler)avec la hache,trancher.

Πενῆντα, ἀριθμ. » Πεντήκοντα. cinquante. ||. πενῆντα φοραίς. »Πεντηκοντάκις. ||. πενῆντα χιλιάδες. »Πεντακισμύριοι. ||. πενῆντα χρόνια. »Πεντηκονταετηρίς. ||. πενῆντα χρόνων. » Πεντηκοντούτης (ὁ), πεντηκοντοῦτις (ἡ). ||. ἓν εἰς τὰ πενῆντα (δόσιμον). »Πεντηκοστή.

Πενηνταριά. »Πεντηκοστύς. cinquantaine, θ.

Πεντάβολα (τὰ ἄλλ. Σβόλια καὶ Χοντρόβολα, εἶδος παιγνιδιοῦ). »Πεντάλιθα. nom d'un certain jeu; *pierette, θ. ||. παίζω τὰ πεντάβολα. » Πενταλιθίζω, πενταλίθοις παίζω. jouer à la pierette.

Πεντακόσιοι, αις, α, (ἀριθμ.). »Πεντακόσιοι, αι, α. cinq cent. ||. πεντακόσιαις χιλιάδες. » Πεντήκοντα μυριάδες, πεντηκοντακισμύριοι.

Πεντάλφα (ἡ). »Τὸ τρίγωνον πεντάγραμμον τὸ δι' ἀλλήλων (Πλούτ.).

Πεντάνευρον, φ. » Ἀρνόγλωσσον. plantain.

Πεντάρι (μονέδα). »Πεντάχαλκον (τὸ χαλκωματένιον), πεντώβολον (τὸ

ἀσημένιον), πεντάδραγμον (τὸ μεγάλον). pièce de monnaie valant cinq deniers (sous).

Πεντάρφανος, η, ον (ἀντὶ) Παντάρφανος, (καθὼς ἔλεγαν καὶ οἱ παλαιοὶ Πεντεπένιχρον τὸν πάμπτωχον.), ἴδε Ὀρφανός.

*Πεντάφυλλον, φ. »Πεντάφυλλον, πενταπέτηλον, πενταπετές. quintefeuille.

Πέντε, ἀριθμ. » Πέντε. cinq. ‖. πέντε φοραῖς, ἐπίρ. » Πεντάκις. ‖. πέντε χιλιάδες »Πεντακισχίλιοι. ‖. πέντε χρόνια. » Πενταετηρίς, πενταετηρία, πενταετία. cinquenalité, θ. lustre. ‖. πέντε χρόνια, »Πενταετία, ἐπίρ. »Πεντάετες. ‖. πέντε χρόνων. » Πενταέτης-ους, καὶ Πενταέτης-οῦς. ‖. εἰς πέντε ἡμέραις ἦλθεν, ἴδε Ἡμέρα. ‖. τὰ Προπύλαια ἐτελείωσαν εἰς πέντε χρόνια. »Τὰ Προπ. ἐξειργάσθη ἐν πενταετίᾳ, « Πλ. ‖. αὐτὸς μὲ ἄλλους πέντε, ἴδε Αὐτός.

Πεπόνι, καρπ. » Πέπων (σίκυς ἢ σίκυος) καὶ (μονολεκτ.) σικυοπέπων (πρὸς διαφορὰν τοῦ ἀώρου, ἴδε Ξυλάγγουρον), μηλοπέπων. melon.

Πέρα (κατὰ συγκοπὴν ἀπὸ τοῦ) »Πέραν, (ἐπίρ.), ἴδε Ἀντίκρυ. ‖. περνῶ πέρα. »Περαιοῦμαι. ‖. τὸ πέρα (μεσολαβούσης θαλάσσης) μέρος. »Περαία. ‖. ἀπὸ πέρα. » Πέραθεν, ἐκ τῆς περαίας. ‖. πέρα-πέρα (ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος ἕως τὸ ἄλλο). »Διάμπερες, διαμπάξ. d'outre en outre, de part en part. §. (μεταφορ. ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ἕως τὸ τέλος, ὅτε ἢ ἐκφράζεται εἰς τὰς συνθέσεις μάλιστα μὲ τὴν) Διά, (τὴν) Ἐπὶ (καὶ τὴν) Ἐξ, (καθὼς διέρχομαι, διεξελαύνω, ἐπεξέρχομαι, κτλ.). §. (προστιθέμενον εἰς τὰ ἐπιρρήματα) ἐδῶ (ἐκεῖ, αὐτοῦ) πέρα (δὲν διαφέρει σχεδὸν διόλου ἀπὸ τὸ ἁπλοῦν, Ἐδῶ, ἐκεῖ, αὐτοῦ, ἐκτὸς μόνον ἂν εἴπῃ τις, ὅτι προσθέτει μικράν τινα ἔμφασιν καὶ ἀκριβεστέραν δεῖξιν τοῦ τόπου, καὶ ἀναλογεῖ μὲ τῶν ἀρχαίων τὸ) » Ἐκεῖ δὴ ἐκεῖθι (ἢ καλήτερα μὲ τὸ) »Περ.

Πέραμα (τὸ διαβατὸν μέρος τοῦ ποταμοῦ). »Πόρος, διάβασις, διάβασις. gué. §. (τὸ πλοῖον μὲ τὸ ὁποῖον περνοῦν τοὺς ποταμούς). »Πορθμεῖον, ποταμηγὸς (σκάφη), ποταμηγὸν (σκάφος). traille, bac, θ. bachot (τὸ μικρόν).

Περαματάρης. »Πορθμεύς, περάτης. passeur, bashoteur.

Πέρασις (κυρ. μονέδας). ‖. αὐτὴ ἡ μονέδα ἔχει (ἢ δὲν ἔχει) πέρασιν, (καὶ μεταφορ.): ‖. αὐτὰ δὲν ἔχουν πέρασιν, ἴδε Περνῶ.

Πέρασμα (ὁ τόπος διὰ τοῦ ὁποίου περνοῦν καὶ ἡ πρᾶξις αὐτή). »Διάβασις, δίοδος, πάροδος, διαγωγὴ, διακομιδὴ (Θουκ.), πόρος. passage. ‖. τὸ—διὰ θαλάσσης ἢ ποταμοῦ. »Δίαρμα (Στραβ.), διάπλους, περαίωσις, διάβασις. trajet, traversée, θ. ‖. πέρασμα βουνοῦ. »Υπερβολή. passage d'une montagne. ‖. πέρασμα τῆς κλωστῆς ἀπὸ τὸ βελόνι (κτλ.). »Διερσις (Αἰν. Τακτ.), ἔνερσις.

Περασμένος, η, ον. » Παρελθὼν, παροιχόμενος, παρῳχημένος, πρότερος. passé. ‖. τὸν περασμένον χειμῶνα »Τοῦ προτέρου χειμῶνος (Λυσ. κατὰ Σιτοπ.). « l'hiver passé ‖. τὸ περασμένον σάββατον. » Τοῦ παρῳχηκότος σαββάτου. samedi dernier. ‖. τὴν περασμένην νύκτα. » Ἐν τῇ παρῳχομένῃ νυκτί. la nuit dernière. §. (μετάφ. ὁ παλαιός). »Παρῃκμακὼς, ἕωλος. suranné.

Περαστικός, ἡ, ὸν (ἐπιρρηματικῶς ὡς ἐπὶ τὸ πλ.). » Ἐν παρόδῳ, ὁδοῦ πάρεργον, ἐκ παρόδου. en passant, chemin faisant.

Περγαμότον (εἶδος λεμονιοῦ εὐώδους), πώρ. »Κιτρόμηλον τὸ Περγαμηνόν. pergamotte, θ.

Πέρδικα, π. » Πέρδιξ (ὁ καὶ ἡ). perdrix. §. φ. ἴδε Πέρκη.

Περδικάκι καὶ Περδίκι } » Περδίκιον. petite perdrix.

*Περδικομάνα (εἶδος πέρδικος μεγαλητέρης ἢ κοκκινωπῆς), π. » Περδικομήτωρ. bartavelle, θ.

Περδικόπουλον. »Περδικιδεὺς. perdreau.

Περδικοπάτημα, φ. » Ἀλεκτρο-πόδιον (τό). pied de pigeon, ἴδε καὶ Κορακοπόδι καὶ Χηνοπόδι καὶ παρβλ. Καμμαλήθρα.

Περεχύνω (ἴδε τὸ ἁπλοῦν), ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) » Περιχέω, καταχέω, κατασκεδαννύω (-υμι), καταςκεδάζω (-άω), ἐπιχέω, περικαταχέω, καταντλέω. jeter (répandre) sur. ‖. περεχύνομαι (κυρ. εἰς τὸ λουτρὸν), ῥ. μέσ. » Ἐμαυτοῦ καταχέομαι (Θεοφρ. χαρ.), βαπτίζομαι, περιχέομαι (» Ἄριστον δὲ μετὰ ταῦτα λούεσθαι· εἰ δὲ μὴ, περιχείσθωσαν ὕδατι γλυκεῖ, » Ὀρειβάσ. κεφ. ΑΘ'). ‖. ἀνὰ βουτήσῃ τὸ τάσι, καὶ 'να περεχυθῇ ἀτός 'του. » Βάψας ἀρύταιναν, αὐτὸς αὑτοῦ καταχέασθαι ». ‖. καὶ ἐπιστρέφοντες ἀπὸ τὸ παζάρι, δὲν τρώγουν, ἂν 'δὲν περεχυθοῦν (οἱ Φαρισαῖοι). » Καὶ ἀπὸ ἀγορᾶς, ἐὰν μὴ βαπτίσωνται, οὐκ ἐσθίουσιν (Εὐαγγ.) «. ‖. ἀφ' οὗ περεχυθῇς ὀλίγον, πλάγιασε (ἡσύχασε). » Ἀναπαύου, μικρῶς περιχεάμενος (Μνησίθ. παρ' Ἀθην.). ‖. μὲ περέχυσεν ἵδρως ἀπὸ τὴν ἐντροπήν μου. » Ἱδρώς μοι περιεχεῖτο ὑπ' αἰδοῦς (Λουκιαν. Συμπ.). «

Περέχυμα. » Κατάχυσις, ἐπίχυσις, περίχυσις. l'action de répandre sur.

Περεχῶ, ῥ. μετ., ἴδε Περεχύνω.

Περιβολάκι (τὸ Τουρκ. Μπαγτσεβάκι). » Κηπίον ἢ Κήπιον, jardinet.

Περιβολάρης (ὁ Τουρκ. Μπαγτσεβάνης). » Κηπω(που)ρὸς (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Ἑλλάδα), φυτοκόμος. jardinier.

Περιβόλι (ὁ Τουρκ. Μπαγτσές). » Παράδεισος, κῆπος. jardin, verger (κυρ. τῶν χωρικῶν), ἴδε καὶ Κῆπος.

Περιγέλασμα. » Ἐμπαιγμὸς, χλευασμὸς, χλεύη, κατάγελως, τωθασμὸς, χλευασία (Ἀριστοτ.), μυκτηρισμός. moquerie, θ.

Περιγελαστής. » Σκώπτης, ἐμπαίκτης, σκωπτικὸς, τωθαστικὸς, μυκτηριστής. railleur, moqueur.

Περιγέλιον. » Χλεύη, γέλως, κατάγελως, μυκτὴρ (συνεκδοχ.). raillerie, θ. moquerie, θ. risée, θ.

Περιγελῶ, ῥ. μετ. » Χλευάζω, ἐμπαίζω, γελάω, καταγελάω, σκώπτω, διαχλευάζω, κατειρωνεύομαι, γέλωτα (ἐν γέλωτι) τίθεμαι (ποιοῦμαι), χλεύην ποιοῦμαι (τίθεμαι), μωκάομαι, μυκτηρίζω, τωθάζω, ἐπιτωθάζω, ἐγχαίνω τινὶ (μεταφορ.). moquer (se moquer) de, railler, tourner en ridicule, se jouer de, berner.

Περιδιαβάζω (τὸ Τουρκ. Σεριανίζω), ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Περιπατέω, διαβαδίζω (κυρ. τὸ Ἰταλ. Σολατσάρω). promener, se promener.

Περιδιάβασις (τὸ Τουρκ. Σεριάνι, καὶ Ἰταλ. Σολάτσο). » Περίπατος, αἰώρα. promenade, θ, ἴδε καὶ Γῦρος. ‖. τόπος διὰ περιδιάβασιν. » Περίπατος. promenade, θ.

Περιδρομιάζω (τὸ ἄλλ. Τρώγω τὸν περίδρομον, φρσ. ἐπιφωνουμένη ἐν εἴδει κατάρας εἰς τοὺς πολυφάγους), ῥ. ἀμ. » Διαῤῥήγνυμαι ἐσθίων. crever (en mangeant).

Περίδρομος (κυρ. ἡ Παρωνυχίδα), ἴδε τὴν λέξιν. §. (συνεκδοχ. δὲ ἐπιφώνημα κατάρας, συνώνυμον τοῦ, Κόρακας, Σφάχτης, Ψόφος καὶ τοῦ εἰς τὸν Πτωχοπρόδρομον ἀναφερομένου Ντρόλυκος ἢ Δρόλικος, τοῦ ὁποίου τὸ παράγωγον μόνον ῥῆμα Δρολυκόνω διετηρήθη μέχρις ἡμῶν), ἴδε Σκάνω.

Περιεργάζομαι, Μ. (θὰ) περιεργασθῶ, ῥ. ἀπαθ., ἴδε Κουσκουρεύω καὶ Παρατηρῶ.

Περιέργεια. » Φιλοπραγμοσύνη curiosité, θ., ἴδε καὶ §. Κουσκουριά.

Περίεργος, η, ον (πρᾶγμα). » Ἀξιοθέατος. curieux. §. (ἄνθρωπος). » Φιλοθεάμων, φιλακροάμων, φιλοπράγμων. curieux, ἴδε καὶ §. Κουσκούρης.

Περιθῶρι. » Σελίς. marge, θ., ἴδε καὶ Καταιβατόν.

Περικεφαλαία. » Κόρυς-υθος (ἡ), κράνος (τό), κυνέη (ποιητ.). casque.

Περικομμένος, η, ον (κυρ. 'μάτι).

»Ἐνδεδυκότα (ὄμματα). des yeux abattus (battus).

Περικυκλόνω, ῥ. μετ. » Κυκλόω (-ομαι), περικυκλόομαι, περιστοιχίζω(-ομαι), περικλείω, περιστέφω, περιτειχίζω, γυρόω. entourer, environner, cerner, envelopper, enceindre, investir (κυρ. κάςρον, κτλ.).

Περιμαζόνω, ῥ. μετ., ἴδε Συμμαζόνω, κτλ.).

Περιοχή. »Περίβολος. enceinte, θ.

Περιπαίζω (καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ), ῥ. μετ., ἴδε Περιγελῶ κτλ.

Περιπάτημα (προφ. κοιν. Περπάτημα). » Βάδισμα, βάδισις. allure, θ. démarche, θ. marcher, train.

Περιπατῶ (προφ. κοιν. Περπατῶ), ῥ. ἀμ. »Βαδίζω (κυρ. Περιπατῶ τακτικὰ καὶ ἥσυχα, τὸ ὁποῖον σαφηνίζει μάλλιστα ἡ ἑξῆς περικοπὴ τοῦ Ξενοφῶντος: » Ὅταν ἀτρέμα πορεύηται [ὁ λαγὼς], πηδᾷ· βαδίζοντα δὲ οὐδεὶς ἑώρακε, κ), ὁδεύω, πορεύομαι, στείχω καὶ στίχω. marcher, cheminer. ||. ἐγὼ περιπατῶ ὀγλίγωρα, καὶ σὺ ἀργὰ (σιγανά). »Ἐγὼ μὲν ταχὺ (ταχέως) βαδίζω, σὺ δὲ ἀτρέμας (Δημοσθ. Πανταίν.)« ||. περιπατῶ εἰς τὸν ἀέρα. » Ἀεροβατέω. planer (κυρ. διὰ τὰ πουλιά). ||. περιπατῶ εἰς τὰ βουνά. » Ὀρειβατέω. ||. περιπατῶ τὴν νύκτα. » Νυκτοπορέω. §. Νυκτοβατέω (κυρ. δι' ὅσους περιπατοῦν κοιμώμενοι). voyager de nuit. ||. περιπάτησα πολλοὺς τόπους. » Πολλὴν ἐπῆλθον (ἐπεπορεύθην, ἐπῄειν) χώραν. parcourir. ||. περιπατῶ εἰς τὰ εὔκαιρα. »Εἰς κενὸν (»Διακενῆς) πορεύομαι, κενεμβατέω. faire des demarches qui n'aboutissent à rien, s' épuiser en vains efforts. §. (μεταφ.) ὅλα τὰ ἔξοδα καὶ τὰ εἰσοδήματα περπατοῦσαν μὲ τὸ μέτρος ἢ μὲ τὸν λογαριασμόν. »Παντὸς μὲν ἀναλώματος, παντὸς δὲ λήμματος δι' ἀριθμοῦ καὶ μέτρου βαδίζοντος (Πλουτ.)«.

Περιπλοκάδα (ὠνόμαζαν ἐπὶ τῶν Γραικορωμαίων τὴν ἀκανθώδη Σμίλακα). » Φυλλὰς-άδος (ἡ). feston, des fleurs entrelacées.

Περιποίησις. » Θεραπεία, δεξίωσις, φιλοφροσύνη. prévenances, bon traitement, acueil affectueux (flatteur), égards, ἴδε καὶ Ναάσιμον.

Περιποιητικός, ή, όν. » Θεραπευτικός, φιλοφρονητικός. officieux, obligeant, complaisant.

Περιποιοῦμαι, Μ. (θὰ) περιποιηθῶ (ἀόρ. Περιποιήθηκα), ῥ. ἀποθ. »Θεραπεύω, φιλοφρονέομαι, δεξιόομαι. traiter (accueillir) amicalement, rendre des soins officieux à, ἴδε καὶ Ἐννοιάζομαι.

Περίσσευμα. »Τὸ περιττεῦον (περιόν), καταλειφθέν, καταλειπόμενον, κατάλοιπον, περιγενόμενον, πλεονάζον), λείψανον, ὑπόλειμμα, κατάλειμμα, περίσσευμα. reste, superflu, surabondant.

Περισσεύω, ῥ. μετ., ἴδε Αὐξάνω. §. ῥ. ἀμ. » Περίειμι, περιγίγνομαι (Ξεν.), πλεονάζω, περισσεύω(-ττεύω). être superflu (surabondant).

Περισσότερον, ἐπίῤ.(συγκρ.).»Μᾶλλον, πλέον καὶ (Ἀττ.) πλεῖν, ὑπὲρ (μὲ Αἰτιατ.), πέρα (» Παῦε, μὴ λέξῃς πέρα,« Σοφ.), (ὁ Παυσανίας μετεγειρίσθη καὶ τὸ) περισσότερον(»Τῷ δὲ Ἐπαμινώνδᾳ καὶ ἐς ἄλλους Βοιωτῶν ὕποπτα ἦν, ἐς δὲ τοὺς Θεσπιεῖς καὶ περισσότερον,«). (Γρφ. ἐν χρήσει καὶ τὸ) περισσῶς (» Οἱ δὲ περισσῶς (ὁ Μάρκ. ἔχει: περισσοτέρως) ἔκραζον,« Εὐαγγ.).plus, davantage. ||. εἰς διάστημα διακοσίων χρόνων ἢ περισσότερον. » Ἐν πλείοσιν ἢ διακοσίοις ἔτεσι. ||. αὐτὰ, καὶ τίποτε περισσότερον. »Ταῦτα, πάρεξ δὲ μηδὲν (Πλδ.).« || τὸν χειμῶνα τρώγομεν περισσότερον. » Χειμῶνος βρωτικώτεροι ἑαυτῶν ἐσμέν. ||. πολὺ περισσότερον. » Πολλαπλασίως. beaucoup plus, bien davantage. ||. ὅσῳ περισσότερον τὸν βλέπω, τόσῳ περισσότερον τὸν ἀγαπῶ. plus je le vois, plus je l'aime.

Περισσότερος, η, ον. » Πλείων καὶ

πλείων-ονες. plus grand (nombreux, considérable). ‖. τὸ περισσότερον μέρος τοῦ στρατεύματος.» Ἡ πολλὴ («Τὸ πολὺ) τῆς στρατιᾶς. la plupart, le gros de l'armée. ‖. τὸ περισσότερον μέρος τοῦ τόπου. » Ἡ πλείστη τῆς χώρας. ‖. εἰς περισσότερον καιρόν. » Ἐν πολλαπλασίονι χρόνῳ » Πολλαπλασίονι χρόνῳ. ‖. τὰ περισσότερα μέρη τοῦ νησιοῦ. » Τῆς νήσου τὰ πολλά. ‖. μὲ περισσοτέραν ἀκρίβειαν. » Δι' ἀκριβείας μᾶλλον,« Ἀριστ. ‖. οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι (οἱ ἁπλούστεροι δηλ. καὶ ἀμαθέστεροι). » Οἱ πολλοί» Ὁ λεὼς ὁ πολὺς οὗτος. le commun (le vulgaire) des hommes. ‖. ταῖς περισσότεραις φοραῖς, ἐπίρ. » Ὡς ἐπὶ τὸ πολύ, τὰ πολλά, ὡς τὰ πολλά, τὸ πλεῖστον, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, τὰ πλεῖστα. ordinairement, le plus souvent, communément.

Περίστασις. » Τὸ συμβαῖνον, τὸ συμ(προσ)πίπτον, τὸ προστυχόν, ὁ καιρός, τὰ πράγματα, περίπτωσις, περιπέτεια. circonstance, θ. conjoncture, θ. ‖. ἡ περίστασις εἶνε κρίσιμος. » Ὀξὺς ὁ καιρός» Ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς ἐστι τὰ πράγματα. le moment est décisif (délicat). ‖. καὶ 'να οἰκονομῇ καλὰ τὰς περιστάσεις. » Καὶ τὰ συμπίπτοντα εὖ διατίθεσθαι «

Περιστατικόν. » Συντυχία, σύντυγμα, τύχη. accident, aventure, θ. conjoncture, θ.

Περιστέρι, τ. » Περιστερὰ (τὸ θηλυκόν, τὸ ὁποῖον προφέρομεν βαρυτόνως Περιστέρα), περιστερὸς (τὸ ἀρσενικόν, προσ. κοιν. Περίστερος). pigeon, colombe (Βιβλ.).

Περιστερεῶνας. » Περιστερεών, περιστεροτροφεῖον. colombier, pigeonnier.

Περιττός (ὁ ἄλλ. Παραπανισμένος), ή, όν. » Περισσός(-ττός), πλεονάζων. superflu, de trop.

Περιτριγυρίζω, ῥ. μετ., ἴδε Περικυκλόνω.

Περιτριγύρισμα. » Κύκλωσις. l'action d'entourer (envelopper etc).

Περιτριγυρισμένος, η, ον, » Περιστερής. environné entouré.

Περίφανος (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Ὑπερήφανος, κτλ.

Περίφημος, η, ον, ἴδε Ἐξακουσμένος.

Πέρκα }. ψ. » Πέρκη, περκίς, περκάς. perche, θ. persègue (γενικῶς), θ.
Πέρκη }
Περκίδα }

Περκνάδες (ἡ μαυράδ.ς 'που 'βγαίνουν κυρίως εἰς τὸ πρόσωπον ἢ εἰς τὰ χέρια). » Ἔφηλις καὶ Ἔφηλις, πέρκνωμα (Ἡσυχ.). éphelides, θ. πληθ.

Περκνός (ὁ ἔχων περκνώματα). » Ἔφηλος, περκνόστικτος. qui a des éphélides.

Περνοδιαβαίνω, ῥ. ἀμ. » Παραπορεύομαι. passer devant, se promener le long de.

Πέρνω, ῥ. μετ., ἴδε Παίρνω.

Περνῶ (προφ. ἢ Ἀπερνῶ), Μ. (θὰ) περάσω (ἀόρ. Πέρασα, ὁ παθ. παρ. τῆς μτχ. Περασμένος), ῥ. μετ. (ἐκ τοῦ) » Περάω (ἐξ οὗ καὶ τὸ παρ' Ὁμήρῳ, Περνάμενος, καὶ Περνὰς νήσων ἄπ' ἀλλοδαπάων), διαπορεύω (Ξενοφ.), διακομίζω, περάγω, περαιόω, διαβιβάζω, διαβάλλω, διίημι. faire passer, transposter, ἴδε καὶ Διαπερνῶ. ‖. περνῶ εἰς τὸ κατάστιχον, ἴδε Κατάστιχον. ‖. περνῶ τὸ νερὸν (κτλ.) ἀπὸ πανί, ἴδε Σουρώνω. ‖. τοὺς ἀπέρασαν ὅλους ἀπὸ τὸ σπαθί. » Πάντας ἑξῆς ἀπέκτειναν» Σφάζοντες διὰ πάντων διεξῆλθον (Ἡρόδ.) » Ἀπέκτειναν αὐτοὺς ἐν στόματι μαχαίρας (Γραφ.). ils les passèrent au fil de l'épée, ils firent main basse sur eux. ‖. περνῶ ἓν ξύλον εἰς μίαν κρικέλλαν. » Διεμβάλλω (« Καὶ διεμβαλοῦσι τοὺς ἀναφορεῖς αὐτῆς,« Γραφ.). ‖. περνῶ τὴν κλωστὴν ἀπὸ τὸ βελόνι. » Διείρω τὸ νῆμα (λίνον) τῆς βελόνης, διαπείρω. enfiler. ‖. ἀφ' οὗ τὴν κόψῃς ἢ τὴν περάσῃς εἰς κλωστήν. » Τμηθεῖσα ἢ διαιρεθεῖσα (ἴσ. διερθεῖσα) λιναρίῳ (Διοσκορ. Ἄλλου 'τὸ εἶπε.) » Δια-

θληθέντος λινκρίου. || 'τὸ τρύπημα, καὶ περνᾷς μίαν κλωστὴν. » Τρυπήσαντα, λίνῳ διείρειν. || περνᾷς τὴν κλωστὴν εἰς τὴν τρύπαν. »'Ενείρειν τὸ λῖνον εἰς τὸ τρύπημα· » Δίες ἢ ἄλλο ῥάμμα ὑποκάτω τούτου (Ἱπποκρ.).« ||. περνῶ τὰ κομβολόγια εἰς τὴν κλωστὴν. » Διαβάλλω, διείρω. ||. πέρασε τὰ μανίκια τοῦ φορέματός σου, (δηλ.) πέρασε τὰ χέριά σου εἰς τὰ μανίκια. » Διειρχότες τὰς χεῖρας διὰ τῶν κάνδύων (,ὥσπερ ἢ νῦν ἔτι διείρουσιν, ὅταν ὁρᾷ βασιλεὺς),« Ξενοφ. Κυρουπ. ||. περνῶντας τὰ δάκτυλά μου ἀνάμεσ' ἀπὸ τὰ 'δόντια τοῦ θηρίου. » Διὰ τῶν ὀδόντων τοῦ θηρίου μεταξὺ διείρων τοὺς δακτύλους. « ||. περνῶ 'ς τὸ σουβλί, ἴδε Σουβλίζω. ||. ἐπέρασαν τὰ καράβια ἀπὸ τὴν Χίον εἰς τὴν Νάξιν. »Διέβαλον ἐκ τῆς Χίου τὰς νέας εἰς τὴν Νάξον (Ἡρόδ.).« || περνῶ εἰς τὸν λογαριασμὸν, ἴδε Λογαριασμός. §. (μεταφορ.) τρέφω, κάμνω τινὰ 'να ζήσῃ μὲ ('να περάσῃ τρώγων) ἕνα τί. » Διάγω (» Τέτταρσιν ὀβολοῖς, ὥσπερ ἀσθενοῦντα, τὸν δῆμον διάγουσι,« Δημοσθ. » Διῆγε τὸν στρατὸν τοῖς λαχάνοις,« Φίλ.). §. ῥ. ἀμ. (τὸ ἄλλ. Διαβαίνω). » Διέρχομαι, διεξέρχομαι, δίειμι, διέξειμι, διοδεύω, διαπεράω, παραμείβω(-ομαι), διαπορεύομαι, παραλλάσσω (-ττω), παροδεύω, παράγω (Εὐαγγ.), δι-(παρ-, διεξ)ελαύνω (κυρ. μὲ ὄχημα ἢ καβαλλάρης). §. » Μεταβαίνω. **passer, traverser, franchir.** ||. περνῶ ἀντίκρυ (κυρ. διὰ θαλάσσης, ποταμοῦ κτλ.). » Διαπλέω, διαβάλλω, περαιοῦμαι, διαπεράω, περάω (Δίων Κάσ. ΜΑ'), διαίρω, παραβάλλω (Ἡρόδ. ἢ Θουκ.). **faire le trajet, traverser.** ||. ἐν ᾧ περνοῦσαν ἀπὸ ταῖς Πάτραις εἰς τὴν ἀντικρυνὴν στερεάν. » Ἐκ Πατρῶν πρὸς τὴν ἀντιπέρας Ἤπειρον διαβαλλόντων.« ||. περνῶ κολυμβῶντας.» Διανήχομαι, διακολυμβάω. ||. περνῶ (ἐμβαίνω δηλ.) μέσα. »Παρέρχομαι. ||. 'να μὴν ἀφίνουν κανένα 'να περάσῃ μέσα, ἴδε Ἀφίνω. ||. περνῶ βουνὰ (κακοτοπιαῖς, κτλ.). » Ὑπερβαίνω, ὑπερβάλλω, ὑπερακρίζω, ὑπεραίρω. **passer, franchir.** ||. 'δὲν ἠμποροῦσα 'να περάσῃ, διότι ὁ δρόμος ἦτον στενός. » Παρελθεῖν οὐκ ἦν, διὰ τὸ στενὸν τῆς παρόδου. ||. περάσαμεν τὸν κάβο Μαλεᾶν. » Παρηλλάξαμεν (» Ἐκάμψαμεν) τὸν Μαλέαν. **doubler, parer.** ||. καθὼς πέρασε τὴν θύραν. » Ἅμα τῷ τὰς πύλας ἀμεῖψαι (παραλλάξαι). §. (μεταφορ.). περνῶ τὸν καιρόν μου (ταῖς ὥραις μου, κτλ.). »Παραπέμπομαι (»Παράγω, » Διάγω, » Διατρίβω, » Παρέλκω) τὸν χρόνον (»'Εχρῶντο μήκει λόγων πρὸς οὐδὲν τέλος, ἀλλὰ διάγοντες ἄλλως τὸν χρόνον,« Πλούτ. Τιμολ.), ἐξετάζομαι. **passer (tuer) le temps.** ||. 'ξεύρωντας τὸ εἶναί σου, θὰ περάσεις τὴν ζωήν σου εὐτυχισμένα. » Σαυτὸν γιγνώσκων εὐδαίμων περάσεις (Ξενοφ.).« ||. περνῶ τὴν ἡμέραν μου. » Διημερεύω. ||. περνῶ τὴν νύκτα. » Διανυκτερεύω, διαβιβάζω (παραπέμπω) τὴν νύκτα. **percer la nuit à.** ||. περνῶ βιβλίον (γράμμα, κτλ. 'τὸ διαβάζω δηλ.). » Διέρχομαι, διεξέρχομαι, ἐπέρχομαι, ἐπεξέρχομαι, ἀναλέγομαι, ἐπιλέγομαι (»'Ως δὲ τὴν ἐπιστολὴν ἔλαβε, καὶ ἐπελέξατο,« Λουκιαν. Ἀληθ. Ἱστορ. Β'), ἀνελίσσω(-ττω). (αὐτὸ κυρ. εἶνε τὸ) **feuilleter** (τῶν Γάλλων), **parcourir.** ||. ὅσοι πέρασαν τοὺς 14—15 χρόνους τῆς ἡλικίας 'των. » Τοῖς τὴν ἡβητικὴν ἡλικίαν πεπερακόσι (Ξενοφ.).« ||. πέσον πυκνὸν, ὥστε μήτε ἡ βροχὴ 'τὸ περνᾷ. » Τοὺς (θάμνους) οὔτ' ἄνεμος οὔτ' ὄμβρος περάασκε διαμπερές, ὡς ἄρα πυκνοὶ ἔφυν,« Ὀδ. Ε. » Πυκνὸν οὕτως, ὥστε μηδ' ὑετὸν διιέναι (Θεόφρ.).« ||. 'δὲν 'τὸν περνᾷ τὸ βόλι. » Ἀπαθὴς πρὸς τὰς ἐκ χειρὸς βολὰς διαμένει. **Il est à l'épreuve du mousquet (de la pluie etc.).** ||. 'τὸν ἐπέρασεν εἰς τὸ τρέξιμον, (ἢ μεταφορ.) εἰς τὴν προκοπὴν, κτλ., ἴδε Ξεπερνῶ. ||. ἐπειδὴ »ἔβλεπεν ὅτι 'τοῖς

περνοῦσαν εἰς ὅλα. » Ἐπεὶ δὲ κρατιστεύοντα αὐτὸν ἑώρων περὶ ἅπαντα ἑαυτῶν (Ξενοφ. Κυρουπ.).« ||. ἂν 'δὲν τὸν περάσῃ 'ς τὴν γνῶσιν. » Εἰ μὴ αὐτοῦ τῷ βουλεύεσθαι ἐκεῖνος περιέσται' » Τῷ φρονεῖν αὐτοῦ περιγένηται. §. ρ. οὐδ. (τὸ ἄλλ. Πορεύομαι, συνώνυμον τοῦ Ζῶ, ἀπαράλλακτα μὲ τῶν ἀρχαίων τὸ:) » Διάγω, διεξάγω τὸν βίον, διαγίγνομαι (»Τὸ δὲ στράτευμα ὁ σῖτος ἐπέλιπε, κρέα οὖν ἐσθίοντες οἱ στρατιῶται διεγίγνοντο, « Ξενοφ. Ἀναβ.), διατρίβω, ἀναστρέφομαι (καὶ καθαρώτερα ἀκόμη τοῦ Εὐριπίδου τὸ) ἐκπερῶν τὸν βίον (καὶ τοῦ Ξενοφ. Οἰκον. τὸ:) » Διαπερῶν τὸν βίον.« passer, ἴδε καὶ Ζωή. ||. πῶς περνᾷς; ἴδε Εἶμαι. ||. ὁ ἄῤῥωστος πέρασε καλά. » Καλῶς διῆλθεν (Ἱπποκρ.).« ||. 'δὲν πέρασε καλά. » Κακῶς (»Οὐ καλῶς) ἀπήλλαξεν, ἴδε καὶ Καλοπερνῶ. ||. πῶς πέρασ' ἀπ' τὸν δρόμον; » Πῶς ἀπήλλαγεν ἐκ τῆς ὁδοῦ; « Ξεν. ||. ἐπέρασαν πολλὰ καλὰ εἰς τὴν ἐξοχήν. » Ἄριστα κατ' ἀγρὸν διήγαγον' »Ἥδιστα κατὰ τὴν ἐσχατιὰν διεγίγνοντο. ||. περνοῦσε κακόμοιρα γεράματα. » Καὶ γῆρας ἐλεεινὸν διαντλῶν (Διον. Ἁλικαρν.). ||. ἐλπίζοντες 'να περάσουν μὲ αὐτὰ τὰ τετρακόσια φλωριὰ ἕως τὸ παραθαλάσσιον. » Ἐλπίζοντες ἀπὸ τῶν τετρακοσίων τούτων χρυσῶν διαγενέσθαι μέχρι θαλάσσης.« §. πέρασ' ὁ καιρὸς (ἡ διορία). »Ὁ χρόνος ἐξήκει (ἐξῆλθε, παρῆλθε). le terme a expiré. ||. ἀφ' οὗ πέρασε καιρὸς (χρόνοι). »Ἐπειδὴ χρόνος ἐγένετο (Λυκοῦργ.)' »Χρόνων ἐγγεγενημένων (Δημοσθ. Πανταίν.).« ||. 'δὲν ἐπέρασεν ἕνας χρόνος. » Ἐνιαυτὸς οὐ διετρίβη (Θκ. Α').« ||. ἀφ' οὗ πέρασαν διακόσια χρόνια. »Ἐτῶν διακοσίων διαγενομένων (διαλιπόντων). après un intervalle de deux cent années, ἴδε καὶ Εἶμαι. ||. ἀφ' οὗ ἐπέρασε τὸ σάββατον. » Διαγενομένου τοῦ σαββάτου (Εὐαγγ.). ||. ἀφ' οὗ πέρασε 'ς τὸ μεταξὺ μιὰ 'μέρα. » Ἡμέρας δὲ διαλιπούσης. ||. ἀφ' οὗ ἄφησε καὶ πέρασαν δυὸ 'μέραις, ἴδε Ἀφίνω. ||. ἡ ζωὴ περνᾷ 'σὰν ὄνειρον. » Ὁ βίος ὡς ὄναρ παρέρχεται. ||. αὐτὴ ἡ μονέδα περνᾷ. » Ἀγώγιμον τὸ νόμισμα, δύναται (»Καὶ δύναται παρ' ἐκείνοις Ἀττικὸς ἢ Αἰγιναῖος ὀβολὸς,« Λυκ.), προχωρεῖ (» Μέχρι νῦν ἐν Βαρυγάζοις παλαιαὶ προχωροῦσι δραχμαὶ, γράμμασιν Ἑλληνικοῖς ἐγκεχαραγμέναι,« Ἀῤῥιαν. Περίπλ. Ἐρ. Θαλ.). la monnaie est de mise. ||. 'δὲν περνᾷ. » Οὐ νομίζεται (νομιστεύεται, χωρεῖ, διαχωρεῖ) τὸ ἀργύριον, ἀδόκιμον (οὐ χρήσιμον, Ξενοφ. Πορ.) τὸ νόμισμα. cette monnaie n'a pas de cours, elle n'est pas de mise. ||. (καὶ μεταφορ.) αὐτὰ 'δὲν περνοῦν. » Οὐ χωρεῖ ταῦτα. à d'autres. ||. αὐτὸ τὸ ὑποστατικὸν πέρασεν εἰς τὸν δεῖνα. » Περιῆλθε, περιέστη. passa. ||. 'τὸν πέρασ' ἡ καταῤῥοή (ὁ παροξυσμὸς, κτλ.). » Ἐκρίθη αὐτῷ ὁ κατάῤῥους. ||. σὲ πέρασεν ὁ λόξυγγας. » Τῆς λυγγὸς πέπαυσαι (Πλάτ.). « ||. ἐπέρασαν μὲ τὸ μέρος τῶν βαρβάρων, » Μετετάξαντο πρὸς τοὺς βαρβάρους, ἴδε καὶ Γυρίζω. ||. ἀφ' οὗ πέρασε πολλὰ (ἢ ἀπὸ πολλὰ) μαθήματα. » Διὰ πολλῶν μαθημάτων γενόμενος (Λυκ.).«

Περῤοῦκα (ἐκ τοῦ Ἀραβ. Φαρυκά). » Φενάκη, πηνήκη, πρόσθετος κόμη. perruque, θ.

Περῤουκιέρης, ισσα. » Πλοκεὺς, πλαστοκόμος. perruquier.

Περπάτημα / (ὁ τρόπος τοῦ περι-
Περπατησιὰ \ πατεῖν), ἴδε Περιπάτημα.

Περπατῶ, ῥ. μετ. & ἀμ., ἴδε Περιπατῶ.

Πέρσι, ἐπ. (χρόν.) » Πέρυσι, καὶ (πρὸ φωνήεντος) Πέρυσιν. l'année passée (dernière).

Περσινὸς, ή, όν. », Περυσινὸς καὶ Περσινὸς, ὁ (ἡ, τὸ, τὰ, κτλ.) πέρυσιν, περυσίας. (qui est) de l'année dernière.

Πέσιμον. »Πτῶσις, πτῶμα, πέσημα (Σοφοκλ.). chute. ||. πέσιμον

τῶν μαλλιῶν (φύλλων κτλ.), ἴδε Μάδισμα.

Πέταγμα. » Πτῆσις. **vol.**

Πεταγμένος (ὁ ἐξέχων 'μπροστὰ ἢ 'πίσω, κτλ.), η, ον. » Προπεπτωκὼς, προνενευκὼς, προκύπτων. **saillant.**

Πεταλίδα (ὁ Σχλ. τοῦ Ὀππ. τὰς γράφει Παταλίδας), θαλ. » Λεπὰς -άδος (ἡ). **patelle, œuil de bouc,** (καὶ κατὰ τὸν Δουκάγγ.) **poyle,** (οἱ Μασσαλιῶται φυλάξαντες, φαίνεται, τῶν προγόνων αὐτῶν Φωκαέων τὴν λέξιν, τὴν ὀνομάζουν) **lepada.**

Πεταλίδι (εἶδος παιγνιδιοῦ, ῥίπτων ἓν κεραμιδοχόμματον ἢ 'στρειδότσεφλον πλάγια εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, ὥστε 'να κάμῃ κάμποσα πηδήματα πρὶν βουλήσῃ). » Ἐποστρακισμός. **ricochet.**

Πέταλον. » Κρηπίς. **fer à cheval.**

Πεταλόνω, ῥ. μετ. » Κρηπιδόω, πεταλόω. **ferrer.**

Πεταλοῦδα (ἀπὸ τοῦ » Πετηλὶς [καὶ Δωρ.] Πεταλὶς -ίδος, ἡ ἀκρὶς,« κατὰ τὸν Ἡσύχ., ἡ εἶδός τι ἀκρίδος, τὸ Γαλλ. **criquet**), ἔντ. » Ψυχὴ (ἰδιαιτέρως ἡ καιομένη περὶ τοὺς λύχνους. » Γίνονται δὲ αἱ καλούμεναι ψυχαὶ ἐκ τῶν καμπῶν, « Ἀριστοτ.), χρυσαλλὶς (πρὶν ἀρχίσῃ 'να πετᾷ » Ἐκ κάμπης γὰρ ἡ χρυσαλλὶς, εἶτα ἐκ ταύτης ἡ ψυχή,« Θφρ.). **papillon.**

Πετάλωμα. » Κρηπίδωσις, πετάλωσις. **ferrure,** θ.

Πέταυρον (τὸ ψιλὸν σανίδι). » Πέταυρον ἢ Πέτευρον (κυρ. ὠνόμαζαν οἱ παλαιοὶ ἐκεῖν' ὅπου κοιμοῦνται τὰ ὄρνιθες). **volige,** θ. **latte,** θ.

Πεταυρίζομαι, ῥ. μέσ., ἴδε Τεντόνομαι.

Πεταχτὰ (τὸ ἄλλ. Εἰς τὸν ἀέρα, εἰς τὸ φτερὸ'), ἐπ. » Ἱπτάμενον, ἐν τῷ ἵπτασθαι. **à la volée.**

Πεταχτός (μεταφορ. ὁ ὁρμητικὸς καὶ ἰταμὸς), ή, όν. » Προπετὴς, προαλής. **vif, alerte.**

Πετεινάρι, τό, » Ἀλεκτορίδιον, νόσσαξ (Διοσκορ.), ὀρτάλιχος. **cochet.**

Πετεινὸς, ὁ. » Ἀλέκτωρ (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Ἀττικὴν) καὶ Ἀλεκτρυών. **coq.** || ὅταν λαλοῦν οἱ πετεινοί. » Περὶ ἀλεκτρυόνων ᾠδὰς, περὶ ἀλεκτοροφωνίαν, ἀλεκτοροφωνίας (Εὐαγγ.). ||. ὅπου λαλοῦν πολλοὶ πετεινοί, ἀργεῖ 'να 'ξημερώσῃ, Παροιμ. » Οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη.« Ὅμ. §. (συνεκδοχ.) ὁ πετεινὸς τοῦ τουφεκιοῦ. » Κόραξ ἢ Λύκος. **le chien (loup) du fusil.**

Πετονιὰ (ἡ), (ἐκ τοῦ Πετῶ τὸ ῥίπτω), ἡ βόλτα τῶν 'ψαράδων), ἴδε Ὁρμίδι.

Πετούμενον. » Πτηνὸν, ὄρνις, ὄρνεον. **vollaile,** θ. **volatilles,** θ. πληθ.

Πέτρα. » Λίθος (ὁ). **pierre,** θ. ||. πέτρα διὰ πετροβόλημα. » Χερμὰς, χερμάδιον. ||. ἀπὸ πέτρα σὲ λιθάρι (παροιμ. ἀνάλ. μὲ τῶν ἀρχ. τὸ) » Τὴν πέτραν φεύγων εἰς ἀνθρακιὰν ἐμπέπτωκεν· (ἢ) » Τὴν Σκύλλην φεύγων εἰς Χάρυβδιν ἐνέπεσον.« ||. προσευχὴ καὶ πέτραις (παροιμ.), ἴδε Προσευχή. §. πέτρα τῆς δάμας (τοῦ σατραντζιοῦ, κτλ.). » Πεσσὸς (-ττὸς), ψῆφος. **pièce (d'échecs, de trictrac, etc), pion.** §. πέτρα τοῦ δακτυλιδιοῦ. » Ψῆφος (Ἡσύχ.). §. πέτρα τῆς κολάσεως (εἶδος χημικῆς κατασκευῆς). » Ἄσσιος ἢ Σαρκοφάγος λίθος. **pierre infernale.** §. μαδειὰ πέτρα, ὀρυκτ., ἴδε Ἀλογόπετρα. §. πέτρα (ἡ γινομένη εἰς τὰ νεφρὰ ἢ τὴν κύστιν), πάθ. » Λιθίασις. **pierre,** θ. **gravelle,** θ. ||. πάσχω (ἔχω) πέτραν. » Λιθιάω. **avoir la gravelle.**

Πετραδάκι. » Λίθαξ, λιθάριον, ψηφὶς (κυρ. τῶν ἀκρογιαλιῶν). **pierrette,** θ. **cailloux,** ἴδε καὶ Χαλίκι.

Πετράδι. » Λίθαξ (« Λίθος) πολυτελής. **pierre,** θ. **pierreries,** θ. πλθ.

Πετρᾶς (ὁ δουλεύων πέτραις). λιθοξόος, λιθουργός, γλύπτης, ἑρμογλύφος (κυρ. ὁ κατασκευάζων ἀγάλματα). **sculpteur.**

Πετράχηλι (Ἐκκλ. ἀπὸ τοῦ) Πε-

ριτραχήλιον ἢ Ἐπιτραχήλιον (μεταγ.). étole, θ.

Πετρένιος, α, ον, ἴδε Πέτρινος.

Πετριά » Λίθου βολή. coup de pierre, ||. μιὰ πετριὰ τόπον. » Λίθου βολήν. un jet de pierre, ἴδε καὶ Τόπος.

Πέτρινος, η, ον. » Λίθινος, ὁ ἐκ λίθων, λίθου πεποιημένος, λάϊνος (ποιητ.). fait de pierre.

Πετρίτης, π. » Ἐρίθακος (ὁ Ἀριστοτέλης λέγει ὅτι εἶνε τὸ ἴδιον μὲ τὸν Φοινίκουρον, μεταβαλλόμενοι εἰς ἀλλήλους, ἴδε Κοκκινόκωλος.). rouge-gorge, rouge-bourse, rubeline, θ. rubiette, θ. rubienne, θ. roupie, θ. κτλ. ἴδε ἢ Χειμωνιάτης.

Πετρίτσα, ἴδε Πετραδάκι.

Πετροβόλημα. » Λιθοβολία, λιθοβολισμὸς, πετροβολία (Ξενοφ. Ἀναβ.). attaque à coup de pierres.

Πετροβολῶ (κτυπῶ μὲ ταῖς πέτραις), β. μετ. » Λίθοις βάλλω, λιθοβολέω, πετροβολέω. attaquer à coups de pierres. §. (συνεκδοχ. σκοτόνω μὲ ταῖς πέτραις). » Λεύω (Θκδ. Ε', 60), καταλεύω, καταπετρόω. lapider.

Πετροϊέρακας }
Πετροϊεράκι } , π.

Πετροκάλαμον (τὸ σκληρότερον καλάμι), φ. ἴδε Καλάμι καὶ Τουποκάλαμον.

Πετροκάρβουνον (ἠμπορεῖ 'να ὀνομασθῇ ὁ) » Λιθάνθραξ ἢ Γαιάνθραξ. charbon de terre ou fossile.

Πετροκότσυφας (-φος), π. » Κόττυφος ὁ Ἀρκαδικὸς, *πετροκόττυφος, κύανος (» Ὅμοιος τῷ μέλανι κοττύφῳ ἐστὶ, φαιός, τὸ δὲ μέγεθος μικρῷ ἐλάττων· οὗτος ἐπὶ τῶν πετρῶν καὶ τῶν κεράμων τὰς διατριβὰς ποιεῖται· τὸ δὲ ῥύγχος οὐ φοινικοῦν ἔχει, καθάπερ ὁ κόττυφος,« Ἀριστοτ. Ζ. Θ', 28. καὶ οἱ Τοῦρκοι: 'τὸν ὀνομάζουν Καγιὰ-μπουλμπούλ). merle solitaire.

Πετρόνω (μεταβάλλω εἰς πέτραν), β. μετ. » Ἀπολιθόω. pétrifier. §. (γίνομαι πέτρα), β. ἀμ. » Ἀπολιθόομαι. se pétrifier.

Πετροπόλεμος. » Λιθομαχία. combat à coups de pierres.

Πετροσέλινον (ὁ Φράγκικος Μαγηδανός), φ. » Πετροσέλινον (κυρ. ὁ ἄγριος ἢ βουνήσιος, διότι φυτρώνει κατ' ἐξοχὴν εἰς ταῖς πέτραις). cerfeuil. §. persil des rochers (de Macédoine), ἴδε ἢ παράβ. Μακεδονήσι.

Πετροχελίδονον (ἡ λέξις ἦτον κοινὴ καὶ εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Εὐσταθίου, Ὀδυσ. Δ), π. » Δρεπανὶς, τρωγλίτης, κύψελλος. martinet, martelet; hirondelle de muraille (de caverne, de rocher), moutardier, alerion.

Πετρόψαρον, ψ. » Πετραῖος (ἰχθύς). poisson saxatile, genre de poissons.

Πέτρωσις (ἡ εἰς πέτραν μεταβολή). » Ἀπολίθωσις. pétrification, θ.

Πέτσα (κυρ. ἡ κόρα, τὸ ἔξω τοῦ ψωμιοῦ. Ἀδὲν ἠξεύρω ἐὰν, καθὼς λέγει ὁ Κορ., ὀνομάζεται Κύταλον). » Φλόγωμα. croûte, θ. croûton (τὸ καμμένον). §. (ἡ σκληρὰ φλοῦδα ἢ τσύπα τῆς πληγῆς). » Ἐσχάρα. eschare, θ. ||. τὸ καύσιμον (τὸ βεζικατόριον) σηκόνει πέτσαν. » Ἐσχαροῦται. se couvre d'une eschare.

Πετσένιος, α, ον. » Δερμάτινος, ὁ ἐκ δέρματος πεποιημένος. de peau, de cuir.

Πετσέτα. » Χειρόμακτρον. essuie-main, serviette, θ.

Πετσετάκι } . (αὐτὸ εἶνε κυρ. τὸ)
Πετσετίτσα } » Χειρόμακτρον (τοῦ Ξενοφ. Κυρουπαιδ. Α).

Πετσί (ἀπὸ τοῦ Πεσκίου, ὑποκορ. τοῦ Πέσκος), ἴδε Δέρμα καὶ Τομάρι. ||. ἔμεινα πετσὶ καὶ κόκκαλα, ἴδε Κόκκαλον.

Πετσοῦδα (ἡ μεγάλη παλαμύδα), ψ., ἴδε Παλαμύδα.

Πετῶ (» Θέμα δὲ τοῦ Πετάσας ἢ τὸ Πετῶ κοινότερον, ἢ τὸ ἐκ τοῦ Πέτω παράγωγον Πετάζω, οὗ καὶ ἔγνωσται ἡ χρῆσις,« Εὐσταθ. Ἰλ. Α,

τῶν μαλλιῶν (φύλλων κτλ.), ἴδε Μάδισμα.

Πέταγμα. » Πτῆσις. vol.

Πεταγμένος (ὁ ἐξέχων 'μπροστὰ ἢ 'πίσω, κτλ.), η, ον. » Προπεπτωκὼς, προνενευκὼς, προκύπτων. saillant.

Πεταλίδα (ὁ Σχλ. τοῦ 'Οππ. τὰς γράφει Παταλίδας), θαλ. » Λεπὰς -άδος (ἡ). patelle, œuil de bouc, (καὶ κατὰ τὸν Δουκάγγ.) poyle, (οἱ Μασσαλιῶται φυλάξαντες, φαίνεται, τῶν προγόνων αὐτῶν Φωκαέων τὴν λέξιν, τὴν ὀνομάζουν) lepada.

Πεταλίδι (εἶδος παιγνιδιοῦ, ῥίπτων ἓν κεραμιδοκόμματον ἢ 'στρειδότσεφλον πλάγια εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, ὥστε 'να κάμῃ κἄμποσα πηδήματα πρὶν βουλήσῃ). » Ἐποστρακισμός. ricochet.

Πέταλον. » Κρηπίς. fer à cheval.

Πεταλόνω, ῥ. μετ. » Κρηπιδόω, πεταλόω. ferrer.

Πεταλοῦδα (ἀπὸ τοῦ » Πετηλὶς [καὶ Δωρ.] Πεταλὶς -ίδος, ἡ ἀκρίς,« κατὰ τὸν 'Ησύχ., ἢ εἶδός τι ἀκρίδος, τὸ Γαλλ. criquet), ἔντ. » Ψυχὴ ἰδιαιτέρως ἡ καιομένη περὶ τοὺς λύχνους. » Γίνονται δὲ αἱ καλούμεναι ψυχαὶ ἐκ τῶν καμπῶν, « Ἀριστοτ.), χρυσαλλὶς (πρὶν ἀρχίσῃ 'να πετᾷ »Ἐκ κάμπης γὰρ ἡ χρυσαλλίς, εἶτα ἐκ ταύτης ἡ ψυχή,« Θφρ.). papillon.

Πετάλωμα. » Κρηπίδωσις, πετάλωσις. ferrure, θ.

Πέταυρον (τὸ ψιλὸν σανίδι). » Πέταυρον ἢ Πέτευρον (κυρ. ὠνόμαζαν οἱ παλαιοὶ ἐκεῖν' ὅπου κοιμοῦνται ἡ ὄρνιθες). volige, θ. latte, θ.

Πεταυρίζομαι, ῥ. μέσ., ἴδε Τεντόνομαι.

Πεταχτὰ (τὸ ἄλλ. Εἰς τὸν ἀέρα, εἰς τὸ φτερό'), ἐπ. » Ἱπτάμενον, ἐν τῷ ἵπτασθαι. à la volée.

Πεταχτὸς (μεταφορ. ὁ ὁρμητικὸς καὶ ἰταμὸς), ἡ, όν. » Προπετής, προαλής. vif, alerte.

Πετεινάρι, τό. » Ἀλεκτορίδιον, νόσαξ (Διοσκορ.), ὀρτάλιχος. cochet.

Πετεινός, ὁ. » Ἀλέκτωρ (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Ἀττικὴν) καὶ Ἀλεκτρυών. coq. || ὅταν λαλοῦν οἱ πετεινοί. » Περὶ ἀλεκτρυόνων ᾠδὰς, περὶ ἀλεκτοροφωνίαν, ἀλεκτοροφωνίας (Εὐαγγ.). ||. ὅπου λαλοῦν πολλοὶ πετεινοί, ἀργεῖ 'να 'ξημερώσῃ, Παροιμ. » Οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη.« Ὅμ. §. (συνεκδοχ.) ὁ πετεινὸς τοῦ τουφεκιοῦ. » Κόραξ ἢ Λύκος. le chien (loup) du fusil.

Πετονιὰ (ἡ), (ἐκ τοῦ Πετῶ τὸ ῥίπτω), ἡ βόλτα τῶν 'ψαράδων), ἴδε 'Ορμίδι.

Πετούμενον. » Πτηνὸν, ὄρνις, ὀρνεον. vollaile, θ. volatilles, θ. πληθ.

Πέτρα. » Λίθος (ὁ). pierre, θ. || πέτρα διὰ πετροβόλημα. » Χερμὰς, χερμάδιον. ||. ἀπὸ πέτρα σὲ λιθάρι (παροιμ. ἀνάλ. μὲ τῶν ἀρχ. τὸ) »Τὴν πέτραν φεύγων εἰς ἀνθρακιὰν ἐμπέπτωκεν· (ἢ) » Τὴν Σκύλλην φεύγων εἰς Χάρυβδιν ἐνέπεσον.« ||. προσευχὴ καὶ πέτραις (παροιμ.), ἴδε Προσευχή. §. πέτρα τῆς δάμας (τοῦ σατρανTζιοῦ, κτλ.). » Πεσσὸς (-ττός), ψῆφος. pièce (d'échecs, de trictrac, etc), pion. §. πέτρα τοῦ δακτυλιδιοῦ. » Ψῆφος ('Ησύχ.). §. πέτρα τῆς κολάσεως (εἶδος χημικῆς κατασκευῆς). » Ἄσσιος ἢ Σαρκοφάγος λίθος. pierre infernale. §. μαδιὰ πέτρα, ὀρυκτ., ἴδε Ἀλογόπετρα. §. πέτρα (ἡ γινομένη εἰς τὰ νεφρὰ ἢ τὴν κύστιν), πάθ. » Λιθίασις. pierre, θ. gravelle, θ. || πάσχω (ἔχω) πέτραν. » Λιθιάω. avoir la gravelle.

Πετραδάκι. » Λίθαξ, λιθάριον, ψηφὶς (κυρ. τῶν ἀκρογιαλιῶν). pierrette, θ. cailloux, ἴδε καὶ Χαλίκι.

Πετράδι. » Λίθαξ (ἢ Λίθος) πολυτελής. pierre, θ. pierrerie, θ. πλθ.

Πετρᾶς (ὁ δουλεύων πέτραις). οἰκοδόμος, λιθουργὸς, γλύπτης, ἑρμογλύφος (κυρ. ὁ κατασκευάζων ἀγάλματα). sculpteur.

Πετραχῆλι (Ἐκκλ. ἀπὸ τοῦ) Πε-

ριτραχήλιον ἢ 'Επιτραχήλιον (μεταγ.). étole, θ.

Πετρένιος, α, ον, ἴδε Πέτρινος.

Πετριά » Λίθου βολή. coup de pierre, ||. μιὰ πετριὰ τόπον. » Λίθου βολήν. un jet de pierre, ἴδε καὶ Τόπος.

Πέτρινος, η, ον. » Λίθινος, ὁ ἐκ λίθων, λίθοις πεποιημένος, λάϊνος (ποιητ.). fait de pierre.

Πετρίτης, π. » 'Ερίθακος (ὁ Ἀριστοτέλης λέγει ὅτι εἶνε τὸ ἴδιον μὲ τὸν Φοινίκουρον, μεταβαλλόμενοι εἰς ἀλλήλους, ἴδε Κοκκινόκωλος.). rouge-gorge, rouge-bourse, rubeline, θ. rubiette, θ. rubienne, θ. roupie, θ. κτλ. ἴδε ἐξ Χειμωνιάτης.

Πετρίτσα, ἴδε Πετραδάκι.

Πετροβόλημα. » Λιθοβολία, λιθοβολισμὸς, πετροβολία (Ξενοφ. Ἀναβ.). attaque à coup de pierres.

Πετροβολῶ (κτυπῶ μὲ ταὶς πέτραις), β. μετ. » Λίθοις βάλλω, λιθοβολέω, πετροβολέω. attaquer à coups de pierres. §. (συνεκδοχ. σκοτόνω μὲ ταὶς πέτραις). » Λεύω (Θκδ. Ε', 60), καταλεύω, καταπετρόω. lapider.

Πετροϊέρακας }
Πετροϊεράκι }, π.

Πετροκάλαμον (τὸ σκληρότερον καλάμι), φ. ἴδε Καλάμι καὶ Τουποκάλαμον.

Πετροκάρβουνον (ἠμπορεῖ 'να ὀνομασθῇ ὁ) » Λιθάνθραξ ἢ Γαιάνθραξ. charbon de terre ou fossile.

Πετροκότσυφας (-φος), π. » Κότσυφος ὁ Ἀρκαδικὸς, πετροκόττυφος, κύανος (» "Ομοιος τῷ μέλανι κοττύφῳ ἐστὶ, φαιὸς, τὸ δὲ μέγεθος μικρῷ ἐλάττων· οὗτος ἐπὶ τῶν πετρῶν καὶ τῶν κεράμων τὰς διατριβὰς ποιεῖται· τὸ δὲ ῥύγχος οὐ φοινικοῦν ἔχει, καθάπερ ὁ κόττυφος," Ἀριστοτ. Ζ. Θ', 28. καὶ οἱ Τοῦρκοι τὸν ὀνομάζουν Καγιὰ-μπουλμπούλ). merle solitaire.

Πετρόνω (μεταβάλλω εἰς πέτραν), β. μετ. » Ἀπολιθόω. pétrifier. §. (γίνομαι πέτρα), β. ἀμ. » Ἀπολιθόομαι. se pétrifier.

Πετροπόλεμος. » Λιθομαχία. combat à coups de pierres.

Πετροσέλινον (ὁ Φράγκικος Μαγηδανὸς), φ. » Πετροσέλινον (κυρ. ὁ ἄγριος ἢ βουνήσιος, διότι φυτρόνει κατ' ἐξοχὴν εἰς ταὶς πέτραις). cerfeuil. §. persil des rochers (de Macédoine), ἴδε ἐξ παράβ. Μακεδονήσι.

Πετροχελίδονον (ἡ λέξις ἦτον κοινὴ καὶ εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Εὐσταθίου, 'Οδυσ. Δ), π. » Δρεπανὶς, τρωγλίτης, κύψελλος. martinet, martelet; hirondelle de muraille (de caverne, de rocher), moutardier, alerion.

Πετρόψαρον, ψ. » Πετραῖος (ἰχθὺς). poisson saxatile, genre de poissons.

Πέτρωμα (ἡ εἰς πέτραν μεταβολή). » Ἀπολίθωσις. pétrification, θ.

Πέτσα (κυρ. ἡ κόρα, τὸ ἔξω τοῦ ψωμιοῦ. 'Δὲν ἠξεύρω ἐὰν, καθὼς λέγει ὁ Κορ., ὀνομάζεται Κύταλον). » Φλόγωμα. croûte, θ. croûton (τὸ καμμένον). §. (ἡ σκληρὰ φλοῦδα ἢ τσούπα τῆς πληγῆς). » 'Εσχάρα. eschare, θ. ||. τὸ καύσιμον (τὸ βεζικατόρι) σηκόνει πέτσαν. » 'Εσχαροῦται. se couvre d'une eschare.

Πετσένιος, α, ον. » Δερμάτινος, ὁ ἐκ δέρματος πεποιημένος. de peau, de cuir.

Πετσέτα. » Χειρόμακτρον. essuie-main, serviette, θ.

Πετσετάκι } . (αὐτὸ εἶνε κυρ. τὸ)
Πετσετίτσα } » Χειρόμακτρον (τοῦ Ξενοφ. Κυρουπαιδ. Α).

Πετσὶ (ἀπὸ τοῦ Πεσκίον, ὑποκορ. τοῦ Πέσκος), ἴδε Δέρμα καὶ Τομάρι. ||. ἔμεινα πετσὶ καὶ κόκκαλα, ἴδε Κόκκαλον.

Πετσοῦδα (ἡ μεγάλη καλαμοῦδα), ψ., ἴδε Πηλαμύδα.

Πετῶ (» Θέμα ἐκ τοῦ Πετάσας ἢ τὸ Πετῶ κοινότερον, ἢ τὸ ἐκ τοῦ Πέτω παρέγωγον Πετάζω, οὗ καὶ ἔγγωσται ἡ χρῆσις, » Εὐσταθ. Ιλ. Α,

523), ῥ. ἀμ. » Ἵπταμαι, πέτομαι (-ομαι), ἀφίπταμαι, ἀνίπταμαι (πρὸς τὰ ἄνω), καθίπταμαι (πρὸς τὰ κάτω), περιίπταμαι (ὁλοτρόγυρα), προσίπταμαι (κοντά), διίπταμαι (ἀνάμεσα). voler, envoler, s'envoler, prendre son essort vers, voltiger (ὁλοτρόγυρα). ||. πέταξ' ἀπὸ τὴν χαρὰν μου (μεταφορ.). » Περιχαρὴς δ' ἀνεπτόμαν (Σοφοκλ. Αἴας). ||. πετειοῦμαι, (τινάζομαι μὲ βίαν, φεύγω), ῥ. μέσ. αὐτοπ., ἴδε Τινάζομαι. ||. πετάχθηκαν ἔξω ἀπὸ τὸν ναόν. » Ἔξω τοῦ ναοῦ πετέσθαι (Στράβ. Θ', γ', 8). §. (εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸ μεταχειρίζονται ἀντὶ τοῦ) » Ῥίπτω (» Ῥίπτω, τὸ, Πετάζω, « λέγει ὁ Ἐτυμολόγος), ῥ. μετ., ἴδε Ῥίχνω.

Πεῦκι (ἀπὸ τοῦ) » Ἐπεύχιον (» Νικοτάκηδας τοὺς ἀπὸ τῆς εὐχῆς τὸ ἐπώνυμον φέροντας, « Κωνσταντ. Πορφυρογ., ἤ, κατὰ τὸν Κ. Οἰκονομ., ἀπὸ τοῦ Πέκος, τὸ ἄλλ. Χαλί.), ἴδε καὶ Ταπί.

Πεῦκος (ἡ Ἀγριοκουκουναριά, τὸ Τουρ. Τσάμι), ὁ. » Πεύκη. pin (sauvage). (εἴδη αὐτῆς εἶνε καὶ ἡ) » Πίτυς (Διοσκορ. βιβλ. Α', 85). picea, pinastre, mélèze (καὶ ἡ) » Λάριξ. larix (καὶ ἡ) » Ἐλάτη (ἴδε τὴν λέξιν).

Πέφτω, Μ. (θά) πέσω (ἀόρ. Ἔπεσα, ὁ παθ. πρκ. τῆς μτχ. Πεσμένος), ῥ. οὐδ. » Πίπτω. tomber, choir. ||. πέφτω κάτω. » Καταπίπτω, καταβάλλομαι, καταφέρομαι, καταῤῥέω (» Κατεῤῥύη πρὸς τοὔδαφος, « μεταφορ.), καταῤῥήγνυμαι. tomber par terre (à terre), se précipiter. ||. πέφτω ἐπάνω. » Ἐπιπίπτω, ἐπιτίθεμαι, ἐμβάλλω, προσπίπτω. fondre sur, charger. §. ἔπεσεν ἐπάνω 'του (φρ. μεταφ., 'τὸν παρακαλοῦσε δηλ. μὲ ἐπιμονήν). » Λιπαρῶς ἐνέκειτο. » Προσκειμένης δὲ τῆς γυναικός. solliciter (presser) vivement, faire les plus vives instances. ||. 'νὰ 'τοὺς κάμῃ 'να πέσοῦν ὁ ἕνας ἐπάνω 'ς τὸν ἄλλον. » Αὐτοὺς ἑαυτοῖς περιπεσεῖν ποιῆσαι τοὺς ἄνδρας. » Περιπεσεῖν ἀλλήλοις παρεσκεύασε. ||. πέφτω μέσα ἢ ἀνάμεσα. » Περιπίπτω, ἐμπίπτω. tomber (donner) dans. ||. πέφτω ἔξω (κυρ. διὰ τὰ καράβια). » Ἐξοκέλλω, ἐκπίπτω (Ἀριστοτ.), ὀκέλλω (» Εἰς τὸν Σαλμυδησσὸν, ἔνθα τῶν εἰς τὸν Πόντον πλεουσῶν νηῶν πολλαὶ ὀκέλλουσι καὶ ἐκπίπτουσι, « Ξενοφ. Ἀναβ. Ζ'). échouer, donner sur. ||. πέφτω 'ς τὰ ποδάρια 'του (φρσ.), ἴδε Ποδάρι. ||. πέφτουν τὰ φύλλα (τοῦ δένδρου), τὰ μαλλιά, ἡ τρίχες (τοῦ ἀνθρώπου, ζώου, κτλ.), τὰ πτερὰ (τοῦ πουλιοῦ). » Ἐκπίπτω (Ἀριστ.), ἴδε καὶ Μαδῶ. ||. ἔπεσαν τὰ μαλλιά 'του, τὰ δάκτυλά 'του καὶ τὰ 'νύχιά 'του. » Περιεῤῥύησαν δὲ αὐτῷ αἱ κόμαι, δάκτυλοί τε ἢ ὄνυχες, « Ἀρετ. ||. ἔπεσαν τὰ μούτσουνά μου (ὑπὸ ἐντροπῆς). » Ἵνα τί συνέπεσε τὸ πρόσωπόν σου; (Γρφ.). ||. ἔπεσεν ἀστροπελέκι (ἀῤῥώστια, ἀκρίδα κτλ.). » Σκηπτὸς (» Πρηστὴρ, » Λοιμός, » Νόσημα, » Ἀκρίς, κτλ.) ἐνέσκηψεν (ἐγκατέσκηψεν, ἐνέπεσε). la peste se mit (éclata) dans. ||. ἔπεσε μιὰ πέτρα ἀπὸ τὸν οὐρανόν. » Λίθος οὐρανόθεν κατηνέχθη. ||. ἔπεσε τὸ 'σπίτι. » Τὸ οἴκημα κατέπεσε (κατεῤῥάγη), « Θκδ. ||. ἔπεσε τὸ 'σπίτι καὶ 'τὸν πλάκωσεν, ἴδε Πλακόνω. ||. ὁ τοῖχος χοντεύει 'να πέσῃ, ἴδε Κοντεύω. ||. ἀπὸ τὸν φόβον 'τοῦ ἔπεσε τὸ σουραύλι. » Ἀποβέβληκε γὰρ τὴν σύριγγα ὑπὸ δέους. « ||. ἔπεσε 'ς τὴν παγίδα. » Περιέπεσε παγῇ. » Περιπετὴς ἐγένετο. donna dans. ||. ἔπεσε 'ς τὰ δίχτυά 'του, ἴδε Δίχτυ. ||. ἔπεσεν εἰς τὸ στόμα 'του (φρσ. ἔγινεν ἀντικείμενον δηλ. τῆς κακολογίας τινός. ὁ Κορ. (Ξιακ. ἀρχαιολ.) μετεχειρίσθη τὴν φράσιν » Ἀλλ' ὁ Θεόπομπος ἔπεσεν εἰς ἄλλων ἐχθρῶν στόματα : « Ὅμοιον κατά τι μὲ τοῦ Ἡροδότου (ς', 136) τὸ » Ἀθηναῖοι δὲ ἐκ Πάρου Μιλτιάδεα ἀπονοστήσαντα ἔσχον ἐν στόμασι. « ||. ἔπεσαν ἐπάνω 'του καὶ 'τὸν ἐκομμάτιασαν. » Ἐπιπεσόντες (» Ἐ-

...μενοι) κατέχονταν. ils fondirent sur lui, ἴδε κ᾽ Ὁρμῶ. ||. ἔπεσε κατακέφαλα. » Κατενεχθεὶς ἐπὶ κεφαλήν. tomba la tête la première. ||. ἔπεσε κατακέφαλα 'να 'τὸ κατορθώσῃ (μεταφορ.), ἴδε Βάλλω. ||. πέφτουν εἰς τὰ χαρτιὰ κ᾽ 'ς τὰ φαγοπότια. » Εἰς κύβους καὶ κώμους ἐξοκέλλουσι (Πλούτ.). « ||. ἔπεσε κατακέφαλα (ἢ μὲ τὸ κεφάλι) 'ς τὸ παιγνίδι. » Ὅλος πρὸς τῇ παιδιᾷ γενόμενος. donner tête baissée dans. §. (συνεκδοχ.) εἰς ποιὸν ἔπεσεν ὁ λαχνός; » Ἔπεσεν ὁ κλῆρος ἐπὶ Ματθίαν (Εὐαγγ.)· « » Ῥίψαι ἐπὶ πάντας τοὺς κλήρους τὸν δὲ παρ' αὐτὸν πεσόντα ἕκαστον ἀναιρεῖσθαι (Πλατ. Πολ. Ι'), ἴδε Λαχνός. ||. ἔπεσε 'ς τὸ μερίδιόν 'του. » Ἔλαχεν. il lui est echu (tombé) en partage. ||. ὅ,τι πέφτει 'ς τὸ μερίδιον (ἀνάλογον) τοῦ καθενὸς ἀπὸ τὴν κληρονομίαν. » Τὸ ἐπιβάλλον (γιγνόμενον, ἀνῆκον) ἑκάστῳ τοῦ κλήρου. ||. τοὺς ἔπεσαν 6000 τάλαντα ἀπὸ τὰ λάφυρα. » Ἀπὸ τῶν λαφύρων ἑξακισχίλια τάλαντα αὐτοῖς πεσεῖν, « (Ηλδ. Β', ξϛ'). ||. δὲν σὲ πέφτει λόγος: » Κἂν περὶ ἀνδρῶν ἐμπέσῃ λόγος που, « Ἀριστφ. §. ἔπεσ' ὁ ἀέρας. » Ἄνεμος πέσεν, « Ὀδυσ. Π. 292. » Ἐπεὶ δ' ὅ,τε ἄνεμος ἐξαπιναίως ἔπεσε (Δίων Κάσσ. λθ'); ἴδε καὶ Καταπέφτω. §. πέφτει 'ς τὸ στομάχι. » Βαρύνει τὸν στόμαχον. il pèse sur l'estomac, ἴδε κ᾽ Στέκομαι.

Πηγαδάκι. » Φρεάτιον. petit puits, (ὑποκορ. τοῦ Πηγάδι).

Πηγαδᾶς. » Φρεωρύκτης, φρεωρύχος, φρεατωρύχος.

Πηγάδι. » Φρέαρ-ατος (τό). puits. ||. ἀνοίγω πηγάδι, ἴδε Ἀνοίγω.

Πηγαδήσιος, α, ον. » Φρεατιαῖος, φρεάτ(τει)ος. de puits.

Πηγαιμός. » Ἄφιξις. arrivée, f.

Πηγαινοέρχομαι, ῥ. ἀποθ. » Προφορέομαι (Ξενοφ. Κυνηγ.), ἀνακάμπτω. aller et venir.

Πηγαινοερχομός. » Διαδρομή (Λουκιαν. περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων). allées et venues.

Πηγαίνω (ὀρθ. Παγαίνω), Μ. (θὰ) 'πάγω (ἀόρ. Ἐπῆγα), ῥ. ἀμ. » Πορεύομαι, εἶμι, ὑπάγω (» Ὕπαγε, τί μέλλεις; « Ἀριστοφ. Νεφ. 1298. » Ὅπου ἐγὼ ὑπάγω, ὑμεῖς οὐ δύνασθε ἐλθεῖν, « Εὐαγγ.), ἀπέρχομαι, ἄγω (» Ἦγεν ἐπὶ τὰς οἰκίας, « Δημοσθ. κ᾽ Γραφ. πολλ.), ἄπειμι, φοιτάω (κυρ. εἰς τὸ σχολεῖον). se rendre, aller. ||. 'τὸν εἶπαν 'να πηγαίνῃ καὶ 'να εὐχαριστᾷ τὴν τύχην 'ποῦ 'τὸν ἐβοήθησεν εἰς ταῖς Πλαταιαῖς. » Ἐκέλευον ἀπιέναι, κ᾽ ἀγαπᾶν τὴν συναγωνισαμένην τύχην ἐν Πλαταιαῖς· » Ὕπαγε νῦν, καὶ Ἀλέξανδρόν μοι λέγε (Μ. Ἀντ. Θ', 29). « ||. τί 'να κάμωμεν; 'να 'πάμεν ἀπ' ἐκεῖ ὅπο ἤλθαμεν; » Πότερον ἄπιμεν ἦν περ ἤλθομεν (Ξενοφ.); « ||. σηκώθητε 'να πηγαίνωμεν. » Ἐγείρεσθε, ἄγωμεν (Εὐαγγ.). « ||. ἐπήγαιναν δὲ εἰς τὸ σχολεῖον 'του σχεδὸν 2000 μαθηταί. » Ἀπήντων δὲ εἰς τὴν διατριβὴν αὐτῷ μαθηταὶ πρὸς δισχιλίους (Διογ. Λαέρτ.). « ||. ἐξερνοῦσαν, κ᾽ 'τοὺς πήγαινε κ᾽ ἀπὸ κάτω. » Ἤμουν, καὶ κάτω διεχώρει αὐτοῖς (Ξενοφ. Ἀνάβ.). « ||. πήγαινα (πῆγα κ᾽) 'να 'πῶ (φρσ.), ἀντὶ ἔμελλα (εἶχα σκοπὸν, ἡτοιμαζόμην) 'να, (ἀπαράλλ. μὲ τὸ) » Ἦα ἐρῶν. « Πλάτ. » Καὶ ὁ μὲν ἀνήγετο ὥς τι ἐρῶν, « αὐτ. j'allais dire. §. (ῥ. μετ.) τὸ ῥέμμα 'τὰ 'πῆγε κάμποσον διάστημα. » Ὑπήγαγεν ὁ ῥοῦς τὸ πολὺν τόπον (Πλούτ. Ποπλ.). « ||. 'τὸν πηγαίνουν (ἐλλειπτ. ἐπὶ κακοῦ πάντοτε, ἢ εἰς τὴν καταδίκην δηλ. ἢ εἰς τὸν τάφον). » Ἄγεται τὴν ἐπὶ θάνατον, ἀπάγεται. on le mène, ἴδε καὶ Πάγω.

Πήγανος, ὁ. » Πήγανον (τό). rue (Λατιν. ruta. » Ἰόλαος ἐν τῷ περὶ Πελοποννησιακῶν πόλεων, τὸ πήγανον ὑπὸ Πελοποννησίων ῥυτὴν καλεῖσθαι φησί, « Σχολ. Νικάνδρ. Θηρ. θ.

Πηγοῦνι (ἀπὸ τοῦ) » Πωγώνιον

(ὑποκορ. τοῦ) Πώγων (τὸ γένειον). » Γένυς (ἡ), ἀνθερεὼν (τῶν ἀνδρῶν κυρ.), ὀξύγενυς. **le menton, bas du visage.** ||. ἐκεῖνος ὅ,που ἔχει μακρὺ πηγοῦνι. » Προγένειος, σφηνοπώγων **(qui a un) menton de galoche.**

Πήδημα, » Πήδημα, ἅλμα, σκίρτημα, πήδησις. **saut, bond, bondissement.** ||. πήδημα μ' ἕνα ποδάρι. » Ἀσκωλιασμός. **saut à cloche-pied.**

Πηδηχτά, ἐπ. » Πηδητικῶς. **pétulamment, en sautant (bondissant).**

Πηδηχτὸς, ἡ, όν. » Πηδητικὸς, ἁλτικὸς, σκιρτητικός. **pétulant.**

Πηδοῦλι (ὀνομάζεται, κατὰ τὸν Γαζῆν, τὸ μικρότατον σκουλῆκι τοῦ τυριοῦ, ἀλευριοῦ κτλ.), ἔντ. » Ἄκαρι -ιος (τὸ). **mitte, ciron.**

Πηδῶ, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Πηδάω, ἅλλομαι, σκιρτάω. **sauter; bondir; tressaillir.** ||. πηδῶ χανδάκι. » Τάφρον διάλλομαι (διαπηδάω, ὑπεράλλομαι), (Ξενοφ. Ἱππ.).« ||. πηδῶ μ' ἕνα ποδάρι. » Ἀσκωλιάζω. **sauter à cloche-pied.**

Πήζω (γάλα, κτλ.), ῥ. μετ. » Πηγνύω, πήγνυμι, τυρόω, συνίστημι ἢ συνιστόω (Ἀριστοτ.). **faire cailler (prendre) congéler; coaguler, figer.** §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Πήγνυμαι, τυρόομαι, συνίσταμαι (« Τὸ ὑγρὸν ὑπὸ τοῦ ψυχροῦ συνιστάμενον, »). **prendre, se cailler (congéler).**

Πηλὸς (εἰς τὴν σημασίαν τοῦ Λάσπη 'δὲν διετηρήθη, εἰμὴ μόνον εἰς τὸ σύνθετον Πηλοφόρι καὶ εἰς τὴν παροιμίαν: « Ὁ πηλὸς ἂν 'δὲν δαρθῇ, κέραμος 'δὲν γίνεται ».) Ἰδιωνυμικῶς ὀνομάζεται εἶδός τι γῆς, χρησίμου εἰς τὸ πλύσιμον τινῶν ὑφασμάτων καὶ εἰς τὸ λευκρόν· ('δὲν εἶνε, καθὼς ἐνόμισεν ὁ Κορ. Ἀτ. Τομ. Δ', 2', ἡ Κρήτη τοῦ Τραλλιανοῦ· διότι ὁ πηλὸς οὗτος δὲν ξηραίνεται εἰς τὸ πῦρ.). » Γῆ, κιμωλία (πλυντρὶς, σμηκτρὶς) γῆ. **terre à foulon.**

Πηλοφόρι (τὸ σανίδι μὲ τὸ ὁποῖον κουβαλοῦν οἱ κτίσται τὴν λάσπην). » Γπαγωγεύς. **porte-mortier.**

Πήξιμον. » Πῆξις. **coagulation, θ. figement, caillement.**

Πήττα (ἄλλοι 'τὸ παράγουν ἀπὸ τὸ Πίττα-σσα !!! ἄλλοι ἀπὸ τὸ Πτίσσω, ἄλλοι ἀπὸ τὸ Πυτία [καὶ τούτου ἀπόδειξιν φέρουν τὸ λείψανον τὸν Ἀλκίφρ.], καὶ ἄλλοι τέλος ἀπὸ τοῦ Πάσσω-ττω, τῶν ὁποίων ἡ γνώμη μὲ φαίνεται ἡ πιθανωτέρα). » Πλακοῦς (« Πλακοῦς δὲ γενικῶς ἄρτος τις ἡ πέμμα πλατὺ παρὰ τὴν πλάκα, « Εὐστάθ. Ἰλ. Ρ, 428), ἄμυλος. **tourte, θ. galette, θ.** ||. ἀπὸ πήττα 'τι 'δὲν τρώς, τί σε μέλει κι-ἂν καῇ; (Παροιμ.).

Πηχτὰ, ἐπ. » Πυκνῶς. **dru.**

Πηχταίνω, Μ. (θὰ) πηχταίνω, ῥ. μετ. » Πυκνόω. **épaissir, rendre épais (compacte), condenser.** §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Πυκνόομαι. **s'épaissir,** ἴδε καὶ §. Πήζω.

Πηχτὴ (εἶδ. φαγητοῦ). » Πηκτὴ (κυρ. τὸ πηγμένον γάλα). **gelée.**

Πηχτὸς, ἡ, όν. » Πυκνὸς, στεγανὸς, δασὺς (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν 'Ελλάδα). **épais, compacte, dense, dru, serré.** ||. τὰ φύλλα τῶν δένδρων ἦσαν πηχτά. » Δασύκομα (» Ἀμφιλαφῆ) τὰ δένδρα.

Πήχτωμα. » Πυκνότης, τὸ στεγανόν. §. πύκνωσις. **épaississement, compacité. θ.**

Πήχη (εἶδος μέτρου καὶ τὸ ἐργαλεῖον μὲ τὸ ὁποῖον. Ἀπαράλλακτα 'τὴν ἀναφέρει καὶ ὁ 'Ετυμολ.). » Πῆχυς-εως (ὠνομάζετο κυρ. παρὰ τῶν ἀρχαίων τὸ ἀπὸ τὴν ἄκραν τοῦ μεσαίου δακτύλου διάστημα, δηλ. ἑνὸς ἡμίσεος ποδὸς μέτρον, τὸ Γαλλ. **coudée, θ.**), κάλαμος (ἦτον πολὺ μεγαλήτερος), ῥάβδος. **aune** (διαφέρει, διότι περιέχει 3 πόδας καὶ 8 δακτύλους.). ||. δύο (τρεῖς, τέσσερες κτλ.) πήχαις. » Δί(» Τρί- » Τετρά κτλ.)πηχυς. §. (ἡ. ἄλλ. Θελ.ειά, ὅσον νῆμα δηλ. χωρεῖ τὸ 'γλυτῆρι). » Μήρυμα(-υσμα). **écheveau.**

Πηχυάζω (κάμνω τὸ νῆμα πήχαις

'γλυτηρίζοντάς 'το), ῥ. μετ. »Μυρύω (-ομαι). nouer, ἴδε καὶ 'Γλυτηρίζω.

Πιάνω, Μ. (Θά) πιάσω, ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) Πιέζω (καὶ Δωρ.) Πιάζω (»Τὸν ταῦρον ἀπ' ὤρεος ἄγε πιάξας τᾶς ὁπλᾶς,« Θεοκρ. Εἰδ. Δ', 35—36, τοῦ ὁποίου παραδείγματα σώζονται μόνον εἰς τὸν Θεόφραστον καὶ εἰς τὴν Γραφήν, ἴδε Κατωτέρω). »Συλλαμβάνω, αἱρέω, ἁλίσκω, ἔχω. prendre, saisir, attraper (κυρ. ζῶα μὲ τὴν παγίδα.). ||. πιάνω (διὰ τῶν χειρῶν). »Ἅπτομαι, ἐφάπτομαι. tâter, ἴδε καὶ Ἀδράχνω. ||. ὅσοι πιάνουν σφικτὰ ταῖς πυρωμέναις σούβλαις, καίονται ὀλιγώτερον. »Οἱ τοὺς διαπύρους ὀβελίσκους σφοδροτέρως πιάσαντες, ἧττον καίονται (Θεοφρ. περὶ Πυρ.)«. ||. ἢ πιάνωντάς 'τον ἀπὸ τὸ δεξὶ χέρι, 'τὸν ἐσήκωσε. »Καὶ πιάσας αὐτὸν τῆς δεξιᾶς χειρὸς, ἤγειρε (Πράξ. Ἀποστ. Γ') «. ||. ἐσηκώθη ἢ ἔπιασε τὴν μύτην 'της. »Ἀπεστράφη, τὴν ῥίν' ἐπιλαβοῦσα, « Ἀριστοφ. ||. 'τὸν ἔπιασεν ἀπὸ τὸ φόρεμα. »Λαβόμενος αὐτοῦ θοιματίου. ||. ἔπιασε τὸν σφυγμόν 'του, καὶ παρατηροῦσε. »Τῷ καρπῷ τὴν χεῖρα προσθεὶς, ἐσκόπει. tâter le pouls. ||. πιάνω ἀπὸ τὴν μέσην, ἴδε Μέση. ||. 'τὸν πιάνεις ἀπὸ τὴν μέσην, καὶ 'τὸν κουνεῖς. »Διαλαβόντα σείειν (Ἱπποκρ.) «. ||. ὅλην τὴν νύκτα ἐψάρευαν, καὶ 'δὲν ἔπιασαν τίποτε, »Τῆς νυκτὸς ὅλης ἁλιεύοντες, οὐδὲν εἶλον (ἔλαβον, ἤγρευσαν, ἐζώγρησαν), » 'Επίασαν οὐδὲν (Εὐαγγ.) « prendre. ||. καὶ ἐπιάναμεν καὶ παγούρια μεγαλοσώσια. » Καὶ καράβους εὐμεγέθεις αἱροῦντες (Συνέσ.)«. ||. 'δὲν ἔπιασε (φρσ. μεταφορ., ὅταν ἀποτυγχαίνῃ τὸ πρᾶγμα, καὶ δὲν κατορθόνεται ὁ σκοπὸς, ἀναλογεῖ μὲ τὸ). » Αὕτη μὲν ἡ μήρινθος οὐδὲν ἔσπασεν (Ἀριστοφ. Θεσμοφορ.) « »Ἀλλ' οὐκ ἔσπασε ταύτη γε. il n'a pas pris. §. ἔλα 'να πιάσωμε' τὸ' χορὸ' (συνεκδοχ. ἀντὶ 'να πιασθοῦμεν ἀπὸ τὰ χέρια ἵνα χορεύσωμεν, ὅμοιον μὲ τοῦ Αἰσχύλ. Εὐμεν.) »Ἄγε δὴ καὶ χορὸν ἅψωμεν«. §) ῥ. πιάνω τοὺς δρόμους (ἵνα μὴ μοῦ φύγῃ ὁ ἐχθρὸς κτλ.). » Διαλαμβάνω τὰς ὁδοὺς (Πολύβ.)«. s'assurer des chemins. ||. 'να πιάσῃ τὸν λόφον. »Τὸν λόφον κατασχεῖν. s'emparer de la colline. ||. ἔπιασαν ταῖς ἄκραις. « Τὰ ἄκρα ἔσχον (κατέλαβον). ||. καθὼς ἔπιασαν (ἔφθασαν εἰς) τὰ βουνά. »Λαβόμενοι τῶν ὀρῶν (Θκδ.) «. ||. πιάνω δουλειάν. »Ἔργου ἔχομαι (ἅπτομαι). ||. πιάνω τὴν δουλειάν μου μὲ περισσοτέραν προθυμίαν. »Προθυμότερον ἀντιλαμβάνομαι τῶν πραγμάτων' » Θερμότερον ἅπτεσθαι τῆς διακονίας (Πλούτ. Συμποσ. Ε', 4)«. ||. πιάνω ὁμιλίαν. »Λόγον συνάπτω. lier conversation. ||. ἔπιασαν γράμματα. »Ἐμεσολάβησαν, εἷλον. intercepter. ||. ἔπιασαν τὸν πόλεμον (τὴν φιλονεικίαν). »Μάχην (»Ἔριν) συνάψαντες (κροτήσαντες)' »Μάχην συνάγειν' »Εἰς χεῖρας ἰέναι. engager le combat (la discussion), en venir aux mains. ||. πιάνω σκλάβον (εἰς τὸν πόλεμον) »Ἁλίσκω, αἰχμαλωτίζω, -εύω, ζωγρέω, ἴδε καὶ Σκλαβόνω. ||. 'τὸν ἔπιασε (ἐλλειπ. τὸ δαιμόνιον, ἡ τρέλλα). »Κατεσχέθη, κάτοχος γέγονε, καταλαμβανόμενος (κατάληπτος γενόμενος) ὑπὸ τοῦ δαιμονίου, ἐπιλαμβάνεται, ἐπείληπται, ἁλοὺς μανίᾳ (Σοφοκλ.)«. ||. ἀφ' οὗ τρελλαθῇ ἢ 'τὸν πιάσῃ. » Μανέντι ἢ κατασχομένῳ (Πλάτ. Φαίδ.)«. ||. καταλαμβάνω τί λέγεις, ὦ Σώκρατες, ὅτι τὸ δαιμόνιόν σε πιάνει κάθε φοράν. »Μανθάνω, ὦ Σώκρατες, ὅτι τὸ δαιμόνιον φὴς σαυτῷ ἑκάστοτε γίγνεσθαι (Πλάτ.)«. ||. 'τὸν ἔπιασεν (τὸν 'πῆρεν) ὁ θυμός. »Ἀτρείωνα δ' ἔπειτα χόλος λάβεν (Ἰλιάδ. Α. ἀλλοῦ 'τὰ ἔχει: ἕλεν)' »Τῷ θυμῷ κατεσχέθη' » Κάτοχος γέγονε. ||. 'τὸν πιάνει παραξυμός. » Πυρετῷ λαμβάνεται (Ἱπποκρ.) «. ||. 'τὸν ἔπιασε παραξυμός. »Ἁλῶναι τριταίῳ (Γαλην.)' »Κατέλαβεν αὐτὸν ὁ πυρετός. la fièvre a pris à quelqun. ||. 'τὸν ἔπιασε πόνος. » Καρδιωγμῷ ἁλούς. ||. μήπως σ' ἔπιασε πόνος; » Ἀλλ'

ἡ ὀδύνη σε εἴληφε (Ξενοφ. Συμ.);« ‖. 'τὸν πιάνει κεφαλόπονος. »Λαμβάνεσθαι περικεφαλαίᾳ (Θεοφρ. Φυτ. Γ')«. ‖. διότι 'τὸν ἔπιασε κεφαλόπονος 'δυνατός. » Ἐπέλαβε γὰρ τῆς κεφαλῆς ἄλγημα αὐτὸν ἰσχυρὸν (Παυσαν. Δ')«. ‖. ἐπιάσθη (ἐπιάσθηκαν τὰ πόδια 'του κτλ.). » Ἀπεπιέσθησαν αὐτῷ οἱ πόδες κτλ. ‖. με πιάνει ἡ θάλασσα. » Ναυτιάω, κακῶς διατίθεμαι (δυσφόρως ἔχω) ὑπὸ τῆς ναυτίας. la mer me fait mal. ‖. 'να μή σε πιάσῃ 'μάτι! ἴδε Βασκαίνω. ‖. 'μᾶς ἔπιασε μία φουρτοῦνα. »Χειμῶνι περιπεσόντες (ἁλόντες). ‖. πιάνω 'σπίτι (ἐργαστῆρι κτλ.), ἴδε Νοικιάζω. ‖. κακὸν δρόμον ἔπιασες. »Οὐκ ἀγαθῆς ὁδοῦ ἥψω· »Οὐκ ἀγαθὴν ἐτράπης. prendre. ‖. ἔπιασες ὅλον τὸν τόπον (πόσον τόπον πιάνει!). » Ἐπέχω, κατέχω, ἐπιλαμβάνω (» Αἱ γυναῖκες ὅλον τὸν κλίντῆρα ἐκεῖνον ἐπέλαβον,« Λουκιαν.). occuper, tenir. ‖. πιάνω τόπον εἰς τὸ θέατρον, κτλ., ἴδε Τόπος. ‖. σ' ἔπιασα, καταραμένε. »Ἔχω σε, κατάρατε. je vous y prends. ‖. καὶ ἄν με πιάσῃς ψεύστην. »Κἂν λάβῃς μ' ἐψευσμένον (Σοφοκλ. Οἰδ.)«. ‖. θὰ 'τὸ πιάσῃ διὰ μεγάλην χάριν, ἴδε Λογαριάζω. ‖. 'τὸ πιάνω εἰς τὸν λογαριασμόν, ἴδε Λογαριασμός. ‖. ὁ γέρων πρέπει 'να κυττάζῃ τί (φόρεμα, τί θεωριά) 'τὸν πιάνει. »Δεῖ σκοπεῖν, ὡς νέῳ φοινικίς, οὕτω γέροντι τί πρέπει,« Ἀριστοφ. ‖. αὐτὸ τὸ φόρεμα μὲ ταῖς πολλαῖς λόξαις (σούφραις) πολλά σε πιάνει. »Μάλα τοι τὸ κατάπτυγὲς ἐμπερόναμα τοῦτο πρέπει (Θεοκρ. Εἰδ. ΙΕ'. 34-34)«. ‖. αὐτὴ ἡ θωριὰ (αὐτὸ τὸ κόψιμον) 'δὲν με πιάνει. »Οὔ μοι πρέπει, οὐκ ἐμπρέπω ταύτῃ τῇ χροιᾷ. ne m'accompagne bien, ne me sied bien, me sied mal, ἴδε καὶ 'Ταιριάζει.

§. (ῥ. ἀμ.) ἔπιασεν ('δὲν ἔπιασεν) ἡ βαφή. » Διὰ βάθους ἐνέδυ τὸ ἄνθος. ‖. ἔπιασεν ('δὲν ἔπιασεν) ἡ ὕσκα (τὸ τουφέκι, κτλ.). » Ἥφθη. prit, prit feu (manqua [ou] ne prit pas). ‖. ἔπιασε ('δὲν ἔπιασε) τὸ ἅλας 'ς τὸ φαγεῖ. prendre. ‖. τὸ δένδρον (τὸ φυτὸν κτλ.) πιάνει. »Λαμβάνει (»Ἵνα τὰ σπέρματα λαμβάνωσι,« Θεόφρ. Φυτ. Αἰτ. Γ', 20 »Οὐ γὰρ φασὶ δύνασθαι φύεσθαι καὶ λαμβάνειν τὸν θύμον,« Αὐτ. Φυτ. ς', 6'), ἀντιλαμβάνεται (» Ἐὰν δὲ καὶ ἀντιλάβηται, μὴ καρποφορεῖν,« Θεόφρ. Φυτ. Δ'). prendre, ἴδε Ριζόνω καὶ τὰ Προλεγόμενα τῆς Α'. ἐκδόσεως. ‖. τὸ φέλιασμα 'δὲν ἔπιασεν. » Οὐκ ἐκράτησεν ἡ ἐμβολάς. prendre. ‖. τὸ φαγεῖ' ἔπιασεν, ἴδε Τσικνίζω. ‖. τὸ κρέας τῆς πληγῆς 'δὲν ἔπιασεν ('δὲν ἐνώθηκε δηλ.). »Οὐ συνήχθη (συνεπήχθη). §. (ναυτ. ἀντὶ τοῦ Ἀράζω). » Σχέω, ἔχω, προσέχω, κατέχω, ἴσχω. aborder, toucher. ‖. ποῦ στοχάζεσαι (λέγεις) 'να πιάσῃς; » Ποῦ σχήσειν δοκεῖς (Ἀριστοφ. Βατρ.)«; ‖. τοὺς παρετήρουν ποῦ θὰ πιάσουν. » Ἐπετήρουν αὐτούς, οἷ κατασχήσουσι (Θκδ.)«. ‖. ἔπιασαν εἰς τὴν Ἱμέραν. »Ἔσχον ἐς Ἱμέραν. ‖. πιάνομαι, ῥ. παθ. »Συλλαμβάνομαι, κτλ. être pris (etc). ‖. πιάσθηκε σκλάβος. »Ἑάλω, ᾐχμαλώτισται, αἰχμάλωτος ἐγένετο.

§. προσίσχομαι, ἐνίσχομαι, προσφύομαι. se prendre, s'engager, ἴδε ξ Σκαλόνω. ‖. πιάσθηκε 'ς τὰ 'ξόβεργα. » Τοῖς καλάμοις ἐνεχεθεὶς. s'étant englué. ‖. πιάνουνταν ἡ φωνή 'του. »Θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή,« Ὁμ. »Καὶ τὴν φωνὴν ἐνισχόμενος (Πλούτ. Κικ.)«. ‖. πιάσθηκ' ἡ γλῶσσά 'του. »Τὴν γλῶτταν κεχαλίνωται (Ἱπποκρ.)«. ‖. πιάσθηκε τὸ κάτουρόν 'του. »Ἐπεσχέθη αὐτῷ τὸ οὖρος (τὰ οὖρα). ‖. πιάνομαι ἀπὸ τὰ λόγιά μου. »Ἐγὼ τοῖς ἐμαυτοῦ λόγοις περιπίπτω· »Ἐμαυτῷ περικαπής γίνομαι. ‖. ἐπιάσθηκαν γράμματα. »Γράμματα ἑάλωσαν (Ξενοφ.)«. »Ἐμεσολαβήθη τὰ γράμματα. furent interceptées. §. πιάνομαι (πιάνονται τὰ μέλη μου δηλ.). »Ἀγκυλόομαι συσπῶμαι (Ἱπποκρ.). être perclus (entrepris) de ses mem-

brea. §. ῥ. μέσ. »Ἔχομαι, λαμβάνομαι. se tenir, ἴδε καὶ Βαστηοῦμαι. §. »Συμπλέκομαι, συμβάλλω, συμπίπτω, συμμίγνυμι, συνάπτω. être aux prises, engager un combat, venir aux mains. ||. ὅταν δὲ πιασθῇ πόλεμος γειτονικός. »Ἐπειδὰν δ'ὅμορος πόλεμος συμπλακῇ (Δημοσθ. Ὀλ. Β')«. ||. μὴ πιάνεσαι μὲ τὸν μεγαλήτερόν σου. »Μὴ φιλονείκει πρεσβυτέρῳ. ne vous commettez pas avec vos supérieurs; il ne faut pas se prendre à plus fort que soi. ||. 'τὸν πιάσθηκα κακά. »Χαλεπῶς λαμβάνεσθαί τινος (Ἡροδ. Β', 21, 4).

Πιάσιμον (ἡ ἐνέργεια τοῦ πιάνειν). »Σύλληψις. §. »Λῆψις λαβή. prise, θ. §. »Ἀφή (κυρ. τὸ διὰ τῶν χειρῶν). toucher. ||. πιάσιμον σκλάβου. »Αἰχμαλώτισις(-ευσις), ἴδε Σκλάβωμα. §. (συνεκδοχ. τὸ μέρος ἀπὸ τοῦ ὁποίου). »Λαβή, ἀντίληψις. poignée. »Κώπη καὶ Μύκης (κυρ. τοῦ σπαθιοῦ). garde, manche, pommeau, ἴδε καὶ Χέρι. §. πιάσιμον τῶν νεύρων (ἄρθρων κτλ.), πάθ. »Ἀγκύλη καὶ Ἀγκύλωσις (Παῦλ. Αἰγιν.), (ὑπὸ τοῦ Ἱπποκρ. ὀνομάζεται) δεσμὸς (» Φλεγμονὴ δὲ οὐ μεγάλη προσγίνεται οὐδὲ δεσμὸς τοῦ ἄρθρου,« Ἱπποκρ. π. ἀγμ.). ankylose. §. πιάσιμον τοῦ οὔρους, ἴδε Στάσιμον.

Πιασμένος, η, ον, ἴδε τὸ Ῥῆμα. §. (κατὰ τὰ μέλη τοῦ σώματος). »Ἠγκυλωμένος (Παυλ. Αἰγιν.). porclus.

Πιάτον (ἴσως ἀπὸ τὸ Βιάτορ τοῦ Ἡσυχ. τὸ ὁποῖον ἑρμηνεύει ὁ ἴδιος: »Κυάθιον μικρόν, ἤγουν Κοχλιάριον,«), ἀγγ., ἴδε Πινάκι.

Πιζέλι (πραφ. κοιν. Μπιζέλι), ὄσπρ. » Πίσον (τό), πίσος καὶ πίσσος (ὁ). pois, petit pois, ἴδε καὶ Φασοῦλι. ||. πιζέλια χλωρά. »Ἀρτιδρεπῆ. pois goulus (verds).

Πιθαμή, μέτρ. »Σπιθαμή. empan.

Πιθαράκι. » Πιθάριον, πιθάκνη. caveau.

Πιθάρι. »Πίθος. jarre, θ.

Πικρά, ἐπ. Πικρῶς. amèrement.

Πίκρα (ἡ γεῦσις τοῦ πικροῦ ἤ, ἄλλ., Πικράδα). »Πικρία, πικρότης. amertume, θ. §. (μεταφ. ἡ λύπη), ἴδε Λύπη.

Πικραγγουριά, φ. »Ἐλατήριον, *κολοκυνθίς, (καὶ παρὰ τοῖς Βυζαντ.) ἀγριαγγουρέα. concombre sauvage, concombre d'âne.

Πικράδα, ἴδε Πίκρα.

Πικραίνω, Μ. (θά) πικράνω, ἀόρ. Ἐπίκρανα καὶ πθ. [Ἐπικράθηκα (ὁ πθ. πρ. τῆς μτχ. Πικραμένος), ῥ. μετ., ἴδε Πικρίζω, καὶ §. Χολοσκάνω. ||. πικραίνομαι, ῥ. μέσ. αὐτοπ. » Πικραίνομαι (» Ὁ ζωγράφος πονεῖ τε καὶ πικραίνεται,« Ἀντιφάν. παρ' Ἀθην.), ἴδε Λυποῦμαι.

Πικραλίδα (τὸ καλλιεργημένον ῥαδίκι), φ. »Πικρίς, κιχώρη καὶ κιχώριον (τὸ κηπαῖον). chicorée, θ, ἴδε ἢ Ῥαδίκι ἢ παρβλ. Πικρομάρουλον.

Πικραμένος, η, ον, ἴδε Λυπημένος.

Πικραμύγδαλον, καρπ. »Ἀμυγδάλη (ἡ πικρά). amande amère, θ.

Πικρίζω, ῥ. ἀμετ. »Πικραίνω(-ίζω). rendre amer. §. ῥ. ἀμ. »Πικραίνω, πικραίνομαι. être (devenir) amer.

Πίκρισμα. » Πικρασμός. amertume, θ.

Πικρόγλυκος, η, ον. »Γλυκύπικρος. douce-amer.

Πικροδάφνη, δ. ἴδε Ῥοδοδάφνη.

Πικροχοῦκκι (Τυρκ. Ἀτζὶ-μπακλά), τὸ Ατν. Λουμπινάρι.

Πικρομάρουλον (τὸ Ἰταλ. Ἀντίδι), φ. »Θρίδαξ ἡ θριδακίνη ἡ ἀγρία, σέρις ἡ κηπαία ἡ λαχανευομένη. laitue amère, θ. endive, θ. ἴδε καὶ Πικραλίδα καὶ Ῥαδίκι.

Πικρούτσικος η, ον. » Ἔμπικρος, ὑπόπικρος. un peu amer.

Πικρός, ή, όν. »Πικρός. amer.

Πιλαλῶ (κ.τ.λ.), ῥ. ἀμ. (ἐκ τοῦ Ἐπιλαλῶ, ταὐτὸν τῷ) »Ἐπιβοηθέω, ἴδε Τρέχω.

Πινάκα. »Λεκάνη. jatte, θ. terrine, θ.

Πιναχάκι. »Πινάκιον, πινακίδιον,

πινάκις, πινακίσκος, λεκανίδιον. petite assiette, θ. petit plat.

Πινάκι (ἐκ τοῦ) » Πινάκιον (ὑποκορ. τοῦ) Πίναξ-ακος (ὁ), παροψὶς (τὸ ἴσιον κ᾽ πλατὺ, ὅπου βάλλουν 'μπροστά τους εἰς τὸ τραπέζι, τὸ ἄλλ. Πιάτον ἢ Σκουτέλι), πατάνη, πάτανον, πατάνιον. assiette, θ. τρύβλιον (τὸ βαθύ), λοπὰς (ὅπου κενόνουν τὸ φαγεῖ), λεκάνιον, λεκανίς. plat. ||. ἔφαγε μόνος 'του ἕνα πινάκι χόρτα. »Τῶν λαχάνων λοπάδα ὅλην αὐτὸς κατεδηδοκώς. ||. γλείφει τὰ πινάκια (παροιμ. διὰ τοὺς παρασιτοῦντας). »Τὸ τρύβλιον περιλείχων ἄσμενος (Λουκ. Ἀλεκτρ.)«. écumer les marmites.

§. (εἶδος μέτρου). » Τρύβλιον, ἡμίξεστον, κοτύλη (ἐχωροῦσεν 7 1/2 οὐγκίας).

Πινακίδα (τὸ σανίδι ὅπου γράφουν καὶ ξεγράφουν). »Πινακὶς, πινάκιον, πινακίδιον, πίναξ. tablette, θ.

Πινακωτή. » Τράπηξ-ηκος (ὁ) (σχολ. Λυκοφρ.), μαζονόμιον, μαζονόμος (μαζηρός) πίναξ (Πολυδ.). sebile, θ.

Πίννα, θαλ. » Πίννα καὶ Πίννη. pinne marine, θ.

Πίνω, Μ. (θὰ) πιῶ (ἀόρ. Ἔπια, ὁ πθ. πρκ. τῆς Μτχ. Πιωμένος), ῥ. μετ. » Πίνω. boire. ||. πίνω νερόν. »Ὑδροποτέω. ||. 'δὲν πίνω παρὰ νερόν (δηλ. ὄχι κρασί). » Ὑδροποτέω, (καὶ τροπ.). »Νηφάλιον ἵστημι κρατῆρα· »Μούσαις σπένδομαι νηφαλίαις. ||. τὸ νερὸν πίνεται ('δὲν πίνεται). »Πότιμον (»Οὐ πότιμον, » Ἄποτον) τὸ ὕδωρ. potable, buvable, bon à boire. ||. πίνω εἰς ὑγείαν, ἴδε Ὑγεία.

§. πίνει (ἀπροσ. ἐπὶ ἀψύχων), ἴδε Ῥουφῶ.

Πιόσιμον. »Πιεῖν (τὸ), πόσις. l'action de boire.

Πιοτόν. »Ποτὸν, πόμα. boisson, boire, breuvage.

Πιπεράτος, η, ον. »Πεπερόπαστος, πεπερίτης, πεπεράτος. poivré.

Πιπέρι, ἄρ. » Πέπερι-εως ἢ-ιδος (τό), Ἰνδικὸν (»Τὸ Ἰνδικὸν, ὅ καλέουσιν οἱ Πέρσαι Πέπερι, « Ἱπποκρ. περὶ Γυν. Β΄). poivre. ||. κουκκὶ (σπόρι) πιπέρι. »Πεπερὶς, κόκκος πεπέρεως. grain de poivre. ||. ὅποιος ἔχει πολὺ πιπέρι, βάζει καὶ 'ς τὰ λάχανα (παροιμ., τὴν ὁποίαν οὕτω μετέφερεν εἰς τὸ ἀρχαῖον ὁ Ἀποστόλιος): »Ὁ ἔχων πολὺ πέπερι τίθησι κἀν λαχάνοις.

Πιπεριά, φ. (ἀπὸ τὸ γένος τοῦ Λεπιδίου). » Πεπερὶς-ίδος. corail de jardin, poivre de Guinée, passe (chasse)-rage.

Πιπερίζω, ῥ. ἀμετάβ. »Πεπερίζω. avoir le goût du poivre.

Πιπερόῤῥιζα (τὸ ἄλλ. »Κρυοβότανον καὶ Τουρκ. Τζεντζεφίλι), ἄρ. »Ζιγγίβερι-εως (τὸ), πύρεθρον (Διοσκορ.). gingembre.

Πίτυζα, π. (ἴσως ὁ) » Ὀρεσπίζης. pinçon des montagnes, ἴδε καὶ Μελισσουργὸς καὶ Συκοφάγος.

Πιπιλίζω, ῥ. μετ. (ἐκ τοῦ) »Πιπίζω (» Κινύρισται, κρότωνες οἱ τοὺς κύνας πιπίζοντες, « Ἡσύχ.). »Μυζάω(-έω), ἐκμυζάω(-έω), ἀπομυζάω(-έω). sucer, suçoter, ἴδε καὶ Βυζάνω.

Πιπίλισμα. » Ἐκμύζησις. sucement, succion, θ.

Πιπίνι (τὸ νεογεννημένον περιστέρι). »Πίπος καὶ Πιπώ (ὠνομάζετο ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς τὸ Κοτοποῦλι), νεοσσὸς περιστερᾶς. pigeonneau.

Πισθάγκωνα (τὰ χέρια 'πίσω δεμένα), ἐπίῤ. » Ἀποστρέψαντα τοὺς ἀγκῶνας (» Ἐξαγκωνίσαντα) ξυνδῆσαι. lier les mains derrière le corps.

'Πισινὸς, ἡ, όν, ἴδε Ὀπισινός.

'Πισοβελονιὰ καὶ 'Πισοκέντι, (εἶδος ῥαψίματος). arrière-point.

'Πισοκάπουλα (ὄπισθεν τῆς σέλλας τοῦ ἀλόγου εἰς τὰ κάπουλα. Ὁ Σ. Πόρτιος καὶ ἄλλοι τὸ γράφουν Ξεκάπουλα), ἐπ. en croupe.

'Πισοκέντι, ἴδε 'Πισοβελονιά.

'Πισόκωλα (ἐλέγετο καὶ Ξεκάνωλα), ἐπ. » Παλιμπυγηδὸν, ἐπὶ (ἀνὰ) πόδα, ἀναποδίζων εἰς τοὐπί-

ρια, τρέχων ἔμπαλιν ἑαυτοῦ Ἡρωδ.). à reculons.

Πίσσα (εἶνε δύο εἰδῶν: Ἡ φυσικὴ, διαιρουμένη εἰς φυτικὴν ἣ ὁποία καὶ) »Ὑγρόπισσα ἢ Ὑγρὰ πίσσα (λέγεται, καὶ τρέχει ἀπὸ τὰ ξύλα τοῦ Πεύκου), (ἢ ὀρυκτὴν, ἡ ὁποία συνάζεται ἀπὸ μερικοὺς ποταμοὺς, ἢ πηγάδια σκαπτόμενα ἐπὶ τούτῳ, καὶ ὀνομάζεται) »Ἄσφαλτος, πετρέλαιον (καὶ Τουρκ. Καρὰ νέφτ, ἴδε Νέφτι). **poix minérale ou de terre, bitume.** (Ἀπ' αὐτὴν, φαίνεται, ἐζυμώθησαν αἱ πλίνθοι τῆς Βαβυλῶνος, [ἴδε τὸν Ἡρόδ.], καὶ ἐχρίσθη καὶ ἡ Κιβωτὸς τοῦ Νῶε· συγχέεται συχνάκις καὶ ἑνόνεται μὲ τὴν φυτικὴν ὑγρόπισσαν· καὶ ἡ τεχνητὴ ἢ κατασκευαστὴ, ἡ ὁποία κατασκευάζεται διὰ τῆς ἑψήσεως ἢ ἀπὸ τὴν φυτικὴν, καὶ αὐτὴ κυρίως ὀνομάζεται) »Πίσσα καὶ Πίσσα, πίσσα ξηρὰ καὶ παλίμπισσα (ἀπὸ τὴν Πίτυν τὸ δένδρον), **poix, θ.** (ἡ ἀπὸ τὴν ὀρυκτὴν, καὶ ὀνομάζεται) »Πισσάσφαλτος. **goudron, guitran** (Τουρκ. Κατράνι). ‖. μαῦρο 'σὰν (τὴν) πίσσα', (καὶ ἐλλειπτ.) μαῦρο πίσσα (τὸ κατάμαυρον). »Μελάντερον ἠΰτε πίσσα. **noir comme poix.** ‖. σκοτάδι πίσσα (τὸ βαθύτατον σκότος). »Ὅταν οἱ ἄλλοι λέγωσι· Πίσσα (Θεοφ. χαρακτ.)«.

Πίσσωμα. »Ἀσφάλτωσις, πίττωσις. **l'action de poisser.**

Πισσόνω, ῥ. μετ. »Πιττόω(-σσόω), ἀσφαλτόω, κωνίζω, κωνιάω, πισσοκωνέω(-άω), πισσαλοιφέω, καὶ πισσαλιφέω (Αἰν. Πολ.), (ὅθεν ἴσως τὸ Πασσαλείφω. **poisser, enduire de poix, empoisser.**

Πιστεμμένος, η, ον, ἴδε Πιστός.

Πιστεύομαι (»Ἂν 'δὲν πιστεύεται εὔκολα εἰς τὴν ἔξω φαινομένην τῶν ἀνθρώπων διαγωγὴν,« Κορ. Συνέκδ. Ἱερατ. 195), ῥ. μέσ., ἴδε Ἐμπιστεύομαι.

Πιστεύω, ῥ. ἀμ. »Ἔχω πίστιν, πείθομαι, πιστεύω. **ajouter foi à, croire.** ‖. 'δὲν πιστεύω. »Ἀπίστως ἔχω πρός. ‖. 'δὲν σε πιστεύω 's αὐτά. »Ταῦτ' ἐγὼ σοι οὐ πείθομαι (Πλάτ.)«. ‖. ἂν 'τὸ ἤκουέ τις προτοῦ, 'δὲν ἤθελε 'τὸ πιστεύσῃ. »Ὃ, πρὶν γενέσθαι, ἠπίστησεν ἄν τις ἀκούσας (Θκδ.)«.

'Πιστιὰ (ἐκ τοῦ Ὀπισθία, τὸ Τουρκ. Κουσκοῦνι καὶ, κατὰ τὸν Δουκάγγιον, Καπουλοδέτης, μέρος τῆς σκευῆς τοῦ ἵππου). »Ὑπουρίς. **croupière, θ.**

Πίστις (κυρ. ἡ πρὸς Θεόν). »Πίστις, θρησκεία. **foi, θ. religion, θ. croyance, θ.**

'Πίστομα, ἐπ. »Ἐπὶ στόμα, πρανὴς καὶ πρηνής. **ventre à (visage contre) terre.**

Πιστός, ή, όν. »Πιστὸς, πίστιν ἔχων, ἐχέγγυος, φερέγγυος, ἀξιόχρεως. **fidèle, affidé, homme (personne) de confiance.**

Πιστοσύνη, ἴδε Ἐμπιστοσύνη καὶ Πίστις.

'Πίσω (προφ. κοιν. 'Πίσου), ἐπ., ἴδε Ὀπίσω.

Πίτερον. »Πίτυρον. **son.**

Πιτύζω, ἴδε (ὀρθότ.) Πυτίζω.

Πιτσυλίζω, (»Ὅταν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν ἦναί τις ὅλος βυθισμένος εἰς τὸν βόρβορον, τί τὸν μέλει, ἂν τὸν πιτυλίσῃ τις ἄλλος μὲ ῥανίδας ὀλίγας βεβορβορωμένου ὕδατος;« Κορ.), ῥ. μετ. »Πιτυλίζω (»Πιτυλίζειν γάλα ἐν φύλλοις,« Ἱππκρ. Γυν. πθ. 2), πιτυλόω, ἐπι(ἐν-, προσ)τιλάω. **éclabousser.**

Πιτσύλισμα. »Πίτυλος, ἐπιτίλησις. **éclaboussure, θ.**

Πιττάκι, ἴδε Πυττάκι.

Πιτυρίδα, »Πιτυρίασις. **dartre farineuse à la tête.**

Πιωμένος (κυρ. ὁ μὴ ἐντελῶς μεθυσμένος), η, ον. »Ὑποβεβρεγμένος, ὑποπεπωκώς. **qui est en pointe de vin (entre deux vins)**, ἴδε καὶ Κέϊφι (εἰς τὸ Παράρτημα).

Πλάγι (τό). »Θάτερα (τά). **côté.** ‖. τὸ πλάγι ἑνὸς βουνοῦ (ἢ ἄλλ. Πλαγιά). »Κλίτος (τὸ), κλιτὺς (ἡ). **côte, coteau.** ‖. τὰ ἐμπροσθινά 'του μαλλιὰ καταιβαίνουν ἕως εἰς τὰ 'μάτιά 'του· ὥστε βλέπει καλλίτερα

εἰς τὸ πλάγι, παρὰ ἔμπροσθέ. » Τὸ δὲ προκόμιον (τοῦ βονάσου) καθήκει ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς, ὥσθ' εἰς τὸ πλάγιον παρορᾷν μᾶλλον, ἢ εἰς τὸ πρόσθεν(Ἀρς.)«. les crins qu'ils ont sur le front leur viennent jusque sur les yeux, de sorte qu'ils voyent mieux de côté qu'en face.

Πλάγια (τὸ ἄλλως Δίπλα), ἐπ. » Πλαγίως, ἐγκαρσίως, ἐπικαρσίως. de côté, à côté, transversalement, de travers. §. latéralement. ||. τὸ κλῆμα πῶς 'τὸ φυτεύεις, ὀρθὸν, ἢ ὀλίγον πλάγια; »Πότερα, τὸ κλῆμα ὀρθὸν τίθεις, ἢ καὶ πλάγιόν τι (Ξενοφ. Οἰκον.) «;

Πλαγιάζω (βάλλω ἄλλον 'να πλαγιάσῃ), ῥ. μετ. »Κατακλίνω, εὐνάζω. coucher. §. ῥ. μέσ. αὐτοπ. »Κατακλίνομαι, εὐνάζομαι, ἀναπίπτω, κοιτάζομαι. coucher, se coucher. §. (συνεκδοχ. ἐκ τοῦ παρεπομένου, Κοιμοῦμαι), ἴδε τὴν λέξιν.

Πλάγιασμα. » Κατάκλισις. l'action de coucher ou de se coucher; la situation de celui qui est couché.

Πλαγιασμένος, η, ον. »Κεκλιμένος, κατακείμενος. couché. ||. εἶμαι πλαγιασμένος. » Κατάκειμαι. être couché.

Πλαγινὸς, ἡ, όν. »Πλάγιος. latéral.

Πλάθω (ψωμὶ), ῥ. μετ. »Πλάσσω (-ττω). façonner, former. ||. 'να πλάσῃς ἑξῆντα κουλλήκια. » Πλάσαι κόλληκας ἑξήκοντα (Ἱπποκρ.) «.

Πλάκα (ἡ). »Πλὰξ-ακὸς (ἡ). dalle, θ. carreau, cadette, θ. pavé.

Πλακὴ (εἶδος φαγητοῦ). » Πλακωτὸν (ἔδεσμα), λοπὰς (Γαλην. π. τ. ἀπὸ τ. ἐνυδρ. ζ. τροφῆς), (εἴη δ' ἂν μᾶλλον ἡ λοπὰς τὸ Τουρκ. Γιαχνὶ, ἢ μᾶλλον τὸ Παππὰζ-γιαχνὶ, ἢ μάλιστα ὅταν σκευάζηται δι' ἰχθύων, ὡς ἔστι τεκμήρασθαι ἐκ τούτων τοῦ Ἀρχεστράτου τῶν στίχων: »Ὅσσα δ' ἂν ἐν λοπάδος κοίλης πληρώμασιν ἕψῃς, » Μηθ' ὕδατος πηγὴν αὐτοῖς, μήτ' οἴνινον ὄξος »Συμμίξῃς ἀλλ' αὐτὸ μόνον κατάχευον ἔλαιον, » Αὐχμηρόν τε κύμινον, ὁμοῦ δ' εὐώδεα φύλλα. »Ἕψε δ' ἐπ' ἀνθρακιῆς, φλόγα τούτοις μὴ προσενεγκών »Καὶ κίνει πυκνῶς, μὴ προσκαυθέντα λάθῃ σε (Ἀθην.)«.

Πλακόνι (τὸ μικρότερον πανὶ τῶν πλοιαρίων τὸ πρὸς τὴν πρῴρην), ναυτ. » Ἀρτέμων. foque de beaupré.

Πλακόνω (κυρ. βάλλω πέτραν ἢ πλάκα ἐπάνω εἴς τι), ῥ. μετ. »Πλακόω. presser sous une pierre. ||. ἔπεσε τ' ὀσπίτι καὶ 'τοὺς πλάκωσεν. »Ἐμπεσούσης αὐτοῖς τῆς οἰκίας. §. (καταχρ. πατῶ ἀπὸ 'πάνω). » Θλίβω, ἐπιθλίβω. accabler. §. (μεταφ. προφθαίνω τινὰ ἐν ᾧ κάμνει τι) »Καταλαμβάνω. surprendre. ||. 'μᾶς πλάκωσαν οἱ ἐχθροί. »Αἴφνης ἐπέπεσον ἡμῖν οἱ πολέμιοι. nous fûmes assaillis (surpris).

Πλαντάζω (σκάνω ἀπὸ τὸ κακόν μου, ἢ χολοσκάνω. »Πολλοὶ δὲ καὶ.. ἄνιπποι εἰς τὸ στρατόπεδον ἐπανήλθοσαν, τῇ συντονίᾳ τοῦ δρόμου πλανταξάντων [ὅπου ἄλλοι κώδικες ἔχουσι λακησάντων] σφίσι τῶν ὀχημάτων, « Νικήτ. Χων.), ῥ. ἀμ. (ἐκ τοῦ) » Πλατάσσω, πλαταγέω (-ίζω), ἴδε Σκάνω καὶ Χολοσκάνω.

Πλάσιμον. »Πλάσις. l'action de façonner (le pain).

Πλαστάρι (ψωμί). »Ἄρτος πλακόεις. galette, θ.

Πλασταριά, ἐργ. »Πλαθάνη, πλάθανος (ὁ), πλάθανον. plateau sur le quel on fait (on façonne) le pain, tour (du boulanger).

Πλαταίνω, Μ. (θα) Πλαταίνω, ῥ. μετ. »Πλατύνω, εὐρύνω. élargir. §. ῥ. ἀμ. » Πλατύνομαι, εὐρύνομαι. s'élargir.

Πλάτανος, ὁ. »Πλάτανος (ἡ), πλατάνιστος (ἡ). plane, θ. platane.

Πλατειά, ἐπ. » Πλατέως. largement.

Πλάτη. »Ὠμοπλάτη, πλάτη. épaule, θ.

Πλατίτσα, ψ. (τοῦ ποταμοῦ). »Πλατίστακος καὶ Πλάταξ (τὸ με-

γαλήτερον), μύλλος (τὸ μεσαῖον), ἀγνωτίδιον (τὸ μικρότατον), κοραχῖνος, σαπέρδης (τὸ ἁλατισμένον). mulet, sortel, ἴδε καὶ Θρίσσα.

Πλατομαντήλα, ῥ. »Ἄρκειον, προσωπὶς, προσώπιον. bardane (la grande), herbe aux teigneux, θ. ἴδε καὶ Δενδρομαλόχα.

Πλάτος (τὸ). »Πλάτος, εὖρος. largeur, θ. ampleur, θ.

Πλατόφυλλος, η, ον (διεσώθη ἡ λέξις μόνον ὡς ἐπίθετον ἑνὸς εἴδους βασιλικοῦ. Ὁ Θεόφραστος, Ἱστορ. Φυτ. ς΄. ὀνομάζει) Πλατύφυλλον (ἓν εἶδος γαλαταίδας ἢ φλόμου). à larges feuilles.

Πλάτρα (ἡ). »Πράτρια. vendeuse, θ. revendeuse, θ.

Πλατὺς, εῖα, ύ. »Εὐρὺς, πλατύς. large, ample. || ἐ᾿ξαπλώθηκε μακρὺς-πλατὺς, ἴδε Ἐξαπλώνομαι.

Πλατῶνι (εἶδος Ἀγριοκάτσικου, ἴδε τὴν λέξιν), ζ. »Αἴγαγρος ὁ πλατύκερως. bouquetin, bouc-Estain ou bouc-stein. §. (εἶδος ζαρκαδιοῦ ἢ ἐλαφιοῦ μὲ πλατεῖα κέρατα). »Πλατύκερως (Πλίν.), εὐρύκερως (Ὀππιαν.). daim, daine (τὸ θηλυκόν).

Πλειότερον (προφέρεται κοινῶς Πειότερα), ἐπ., ἴδε Περισσότερον.

Πλειότερος (προφ. κοιν. Πειότερος), η, ον, ἴδε Περισσότερος.

Πλεκτὸς (προφ. κοιν. Πλεχτὸς), ή, όν. »Πλεκτός. tressé, natté.

Πλέκω, ῥ. μετ. »Πλέκω, ἐμπλέκω. tresser, natter (κυρ. τὴν οὐρὰν καὶ τὰ μαλλιὰ τοῦ ἀλόγου), tricoter (κυρ. κάλτσαν κτλ.)

Πλεμμάτι, ἴδε Δίχτυ.

Πλεμόνι (τὸ κάκκινον Τσιγέρι Τουρκ., ἀπὸ τοῦ) »Πλεύμων-ονος (Ἰων. ὁ) Πνεύμων. poumon.

Πλεξίδα, ἴδε Πλεξοῦδα.

Πλέξιμον. »Πλοκὴ, ἐμ(συμ)πλοκή. l'action de tresser (natter etc.), tricotage (κυρ. κάλτσας κτλ.).

Πλεξοῦδα. »Πλόκαμος, πλοκαμὶς, βόστρυχος, κρώβυλος καὶ κόρυμβος (ἰδιαιτ. τῶν Ἀθηναίων). tresse, θ. natte (de cheveux), θ.

Πλέον (προφ. κοιν. Πλειὸ, καὶ χυδ. Πειὸ καὶ Πειά), ἐπ. (συγκρ.). »Ἔτι. §. μᾶλλον. plus. §. déja. || πλέον νύκτα, ἴδε Νύκτα. §. (γροι.) 'δὲν θέλω πλέον 'να 'τὸν 'ξεύρω, ἴδε Τῶρα.

Πλερόνω (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ῥ. μετ., ἴδε Πληρόνω κτλ.

Πλευρίτης, πάθ. » Πλευρῖτις (νόσος). point de côté, pleuresie, θ.

Πλευριτόνω(-ομαι), ῥ. μέσ. αὐτοπ. (καὶ σπανιώτατα μεταβατικόν). »Πλευρίτιδι λαμβάνομαι (Ἀριστοφ.)«. gagner une pleuresie.

Πλευμοβότανον, φ. »Πνευμονιὰς, πλευμονίς. pulmonaire, θ. consoude, θ.

Πλευρὸν. »Πλευρά. côte, θ, ἴδε καὶ Πλάγι. §. (συνεκδοχ. ὁ πόνος τοῦ πλευροῦ), πάθ., ἴδε Πλευρίτης.

Πλέω, ῥ. ἀμ. »Ἐπινήχομαι, ἐπιπλέω, ἐπιπολάζω, ἐπινέω, surnager, flotter, nager. || τὰ ποδήματα πλέουν 'ς τὰ ποδάριά 'του (ὅταν ἦνε πλατειά). »Ἔνεον ἐν ταῖς ἐμβάσιν (Ἀριστοφ. Ἱππ. 321, ἀπαράλλακτα μὲ τὴν σημερινὴν τῆς φράσεως ἐκδοχήν)«. (ὅπου ὁ Σχολ. σημειοῖ ὅτι » Ἐκτεινομένων καὶ πλατυνομένων εὐχερῶς τῶν δερμάτων, ἐκολύμβων ἐν αὐτοῖς, ἐκ τοῦ μηκέτι ἡρμοσμένα τοῖς ποσὶ τῶν φορούντων αὐτὰ εἶναι)«.

Πληγή. »Τραῦμα, ἕλκος (τὸ), πληγή. blessure, θ. plaie, θ. ulcère, θ. || πληγὴ χωρὶς 'μάτωμα. »Μώλωψ (ὁ), contusion, θ. || πληγὴ κακοφορμισμένη. »Φλεγμαίνουσα.

Πληγόνω, ῥ. μετ. » Τιτρώσκω, τραυματίζω, ἑλκόω. blesser.

Πλήγωμα. » Ἕλκωσις. ulcération, θ.

Πληγωμένης, η, ον. »Τραυματίας, ἡλκωμένος, τετραυματισμένος, τετρωμένος. blessé.

Πληθαίνω, Μ. (θὰ) πληθαίνω, ῥ. μετ. »Πληθύνω. multiplier, croître, ἴδε καὶ Αὐξάνω. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Πληθύνω(-ομαι). multiplier.

Πλῆθος (τὸ). » Πλῆθος, πλῆθος

-ύος (ἡ). grand nombre, quantité, θ. multitude, θ. ‖. πλῆθος ἀνθρώπων. »Δῆμος, ὄχλος, ὅμιλος. foule, θ. presse, θ.

Πλημύρα. »Πλήμμυρα, ἐπίδοσις. crue (des eaux), θ. débordement.

Πλημυρισμένος, η, ον. Ὑπερχειλής, μέγας. gros.

Πλημυρῶ, ῥ. ἀμ. »Πλημυρέω. se grossir, hausser. ‖. καὶ ὁ Ἀσωπὸς ποταμὸς ἐπλημύρισε. »Καὶ ὁ Ἀσωπὸς ποταμὸς ἐῤῥύη μέγας. a bien haussé. ‖. ἐπλημύρισαν τὰ ποτάμια. »Ἐξυβρίσαντες οἱ ποταμοί« »Τραφὲν γὰρ ὑπ' ὄμβρων τὸ ῥεῦμα τοῦ ποταμοῦ, ἄβατον ἦν, « Ἰώσηπ. (Ἁλωσ. Δ' 7).«

Πλῆξις. »Ἄλυς (ὁ), ἄση, ἀδημονία. ennui.

Πληρωμένος (ὅποιος πληρόνεται ἢ κάμνει τι μὲ πληρωμὴν), η, ον. »Μισθωτὸς, ἔμμισθος, μίσθιος, ὑπόμισθος. mercenaire.

Πληρωμή, ἴδε Μισθός.

Πλήρωμα. »Ἔκτισις, ἀπότισις. payement.

Πληρόνω (προφ. κοιν. Πλερόνω), ῥ. μετ. »Ἀποτιννύω(υμι), ἀποτίνω (-ίω), τελέω, κατατίθημι-εμαι (κυρ. μὲ μετρητὰ καθὼς καὶ τὸ) καταβάλλω. §. μισθοδοτέω. payer. ‖. πληρόνει ἐνοίκιον. »Ἐνοίκιον τελεῖ (φέρει), « Πλούτ. ‖. ὁ διδάσκαλός σας δὲν πληρόνει τὰ δίδραχμα; »Ὁ διδάσκαλος ὑμῶν οὐ τελεῖ τὰ δίδραχμα; « Εὐαγγ. ‖. πληρόνω τὸ χρέος μου, ἴδε Ἐξοφλῶ. ‖. πάρ' τὴν γυναῖκά σου καὶ τὰ παιδιά σου, χωρὶς νὰ πληρώσῃς τίποτε διὰ τὴν ἐξαγοράν τους. »Ἀπάγου τήν τε γυναῖκα καὶ τοὺς παῖδας, μηδὲν αὐτῶν καταθεὶς (Ξενοφ.) «. ‖. τίποτε δὲν πλήρωσα, τίποτε δὲν ἀγόρασα. »Οὐδὲν κατεθέμην καὶ οὐδὲν ἐπριάμην. ‖. ὁ ἀχρεῖος ἄνθρωπος παίρνει δανεικὰ καὶ δὲν πληρόνει. »Δανείζεται ὁ ἁμαρτωλὸς καὶ οὐκ ἀποτίσει (Γραφ.) «. ‖. πληρόνομαι, ῥ. παθ. »Μισθοφορέω, μισθὸν φέρω (Ξενοφ.), μισθοδοτέω(-ομαι).

Πλησιάζω (φέρνω κοντά), ῥ. μετ. »Προσάγω, παρίστημι(-αμαι), προστίθημι, προσπελάζω. approcher, faire approcher. §. (πηγαίνω, ἔρχομαι κοντά), ῥ. ἀμ. »Πλησίον (»Ἐγγὺς, »Πρὸς τινι) γίγνομαι, προσέρχομαι, ἐγγίζω, πρόσειμι, προσπελάζω, προσεγγίζω, συμμίγνυμι (-υμαι), συνάπτω, πλησιάζω. approcher, s'approcher, toucher. ‖. ἐπλησίαζεν ἕνα καράβι. »Ναῦς προσεφέρετο (προσέπλει). ‖. ἀφ' οὗ ἐπλησίασαν εἰς τοὺς ἐμπροσθινούς. »Τοῖς δὲ πρώτοις συμμίξαντες.« ‖. καθὼς δὲ ἐπλησίασαν εἰς αὐτόν. »Ὡς δὲ πρὸς αὐτῷ ἐγένοντο. ‖. καὶ ἐπειδὴ ἐπλησίαζεν ἡ ὥρα. »Τῆς δὲ ὥρας συγκλειούσης (συναπτούσης)«, Πολύβ. ‖. πλησίαζαν νὰ τελειώσουν αἱ σπονδαί. »Καὶ τὰς σπονδὰς ἐν ἐξόδῳ εἶναι (Θουκυδ.)«.

Πληχτικὸς (ἄνθρωπος), ή, όν. Ὀχληρὸς, βαρύς. ennuyant, ennuyeux, importun, gênant, fastidieux, choquant, embêtant, ἴδε καὶ Βαρετός. §. καιρὸς (σπίτι κτλ.) πληχτικός. »Στυγνὸς, σκυθρωπός. triste, ἴδε καὶ Στενόχωρος.

Πλήχτω, Μ. (θὰ) πλήξω, ῥ. μετ. »Ἀπεχθαίνω. ennuyer, impatienter, chicaner, ἴδε καὶ Στενοχωρῶ. §. (σιχαίνομαι, ἀποστρέφομαι, μισῶ). »Δυσχεραίνω. se sentir du dégoût (de l'aversion) pour. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Ἀλύω, βαρύνομαι, ἄχθομαι, ἀδημονέω. s'ennuyer, s'impatienter.

Πλίχος (Λατιν. ἐκ τοῦ Πλίσσω τὸ Διπλόνω). »Φάκελος (γραμμάτων), σύνδεσμος (»Τὸν σύνδεσμον τῶν ἐπιστολῶν,« Ἡρωδ.) paquet, enveloppe, θ.

Πλινθαρειό, »Πλινθουργεῖον. briqueterie, θ.

Πλίνθος, »Πλίνθος (ἡ). brique, θ. ‖. φθιάνω (κόπτω) πλίθαις. »Πλίνθους ἑλκύω, πλινθεύω καὶ, πλινθουργέω, πλινθουλκέω. faire (tirer) de la brique.

Πλοκαμὸς (τὸ ποδάρι τοῦ ὀκταπο-

θιού, τοῦ καλαμαριοῦ, κτλ.). »Πλεκτάνη, πλεκτάνη (» Τῶν σηπιῶν τὰς πλεκτάνας καὶ τὰ πτερύγια συντεμὼν, ἑψθὰ ποιῶ,« Ἀθήν.). antenne, θ. pied (de polype), cirrhes, filet.

Πλοκός (ὁ πλεκτὸς φράκτης τῶν κήπων καὶ ἀμπελιῶν). » Τάρσωμα. claie, θ. treillis, treillage, ἴδε καὶ Φράχτης.

Πλόσκα (ἀπὸ τοῦ Λατιν. pilasca, ἀγγεῖον οἰνηρὸν δερμάτινον, κατὰ τὸν Ἰσίδωρον· ἢ ἄλλ. Τσότρα), ἀγγ. »Βουβόλη, βομβυλίς. espèce de bouteille de bois.

Πλουμίδι (τὸ ἄλλ. Ξόμπλι), ἴδε Κεντίδι.

Πλουμίζω (ἀπὸ τοῦ) » Φλομίζω (καὶ κατὰ τὸν Ἀριστοτ.) Πλουμίζω (, σημαίνοντα κυρ. τὸ βάφω καὶ χρωματίζω μὲ τὰ ἄνθη τοῦ φλόμου· ὅθεν ἡ συνήθεια ἐξέτεινε τὴν σημασίαν εἰς ὅλα τὰ εἴδη τῆς ποικίλσεως. Ἢ ἀπὸ τοῦ Πολύμιτον, λατιν. plumatica, παραγωγὴ μὲ φαίνεται πολλὰ βεβιασμένη), ῥ. μετ., ἴδε Κεντῶ.

Πλουμιστὸς, ἡ, ὸν, ἴδε Κεντητός.

Πλουσιοπάροχα, ἐπ. » Ἀφθόνως, δαψιλῶς, ἐκ περιουσίας, ἀμφιλαφῶς, φιλοτίμως, ἐλευθερίως, λαμπρῶς, χύδην, ἄδην καὶ ἅδην. abondamment, copieusement, à foison, libéralement, largement.

Πλουσιοπάροχος, η, ον, (πρᾶγμα). »Ἄφθονος, δαψιλὴς, ἀμφιλαφής. abondant, copieux, ample. §. (ἄνθρωπος, ὁ Τουρκ. Τζουμέρτης). »Ἐλευθέριος, φιλότιμος, μεγαλόδωρος, λαμπρός. libéral.

Πλούσιος, α, ον. » Πλούσιος, εὐδαίμων, πολυκτήμων, ὄλβιος. riche, opulent. ||. εἶμαι πλούσιος. »Πλουτέω, εὐδαιμονέω. être riche (etc).

Πλουταίνω, Μ. (θὰ) πλουταίνω, ῥ. μετ. » Πλουτίζω, πλούτῳ περιβάλλω. enrichir. §. ῥ. ἀμ. »Πλουτίζομαι, πλουτέω, s'enrichir.

Πλοῦτος. »Πλοῦτος, οὐσία, ὄλβος (ποιητ.). richesses, θ. πλ. opulence, θ.

Πλύνω, Π. (θὰ) πλύνω (ὁ παθ. παρχ. τῆς μετχ. Πλυμένος), ῥ. μετ. »Πλύνω. laver. ||. πλύνω ῥοῦχα (καὶ μάλιστα πανικά). »Γναφεύω. blanchir. ||. πλύνω τὰ ποδάρια. »Νίπτω τοὺς πόδας. ||. πλύνω ποτήρι ἢ ἄλλο τι παρόμοιον, ἴδε Ξεπλύνω.

Πλύσι (ἀντὶ) »Πλύσις (τὸ πλύσιμον τῶν ῥούχων. ὅθεν :) ||: σήμερα ἐγὼ πλύσιν, ἔβαλα πλύσιν, κτλ., ἴδε Πλύσιμον. §. (συνεκδοχ. ὁ τόπος ὅπου πλύνουν), ἴδε Πλυσταρειόν.

Πλύσιμον. »Πλύσις. l'action de laver (blanchir), blanchissage. ||. ἡ θωριὰ (ἐβγαίνει ἡ) 'δὲν ἐβγαίνει εἰς τὸ πλύσιμον. »Ἀνέκπλυτος ἡ βαφή, ἴδε καὶ Ἐβγαίνω.

Πλυσταρειόν. »Πλυνὸς, πλυντὴρ, γναφεῖον. lavoir, blanchisserie, θ. buanderie, θ.

Πλυστικὸν (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. πληθυντικῶς). »Πλύντρον. prix du blanchissage.

Πλύστρα. » Πλυντρὶς, πλύντρια. blanchisseuse θ.

Πλώρη. » Πρῷρα. proue, θ.

Πλωρηός. » Πρῳρεύς, πρῳράτης. celui des bateliers qui est assis vers la proue.

Πνεῦμα. »Φύσις δεξιὰ, νοῦς, εὐφυΐα, λεπτότης φρενῶν, ἀγχίνοια. esprit. ||. τί πνεῦμα! » "Ω τῆς λεπτότητος τῶν φρενῶν! oh, qu'il a d'esprit!

Πνευματώδης, ισσα, ικον. » Εὐφυὴς, ἀγχίνους, δεξιὸς (Θουκ. Γ'), φύσεως ἔχων δεξιῶς. spirituel.

Πνιγμός. »Πνιγμὸς, πνιγμονή. étouffement, suffocation, θ.

Πνίγω (ἐμποδίζω τὴν ἀναπνοὴν, διὰ μὲν τῆς θελειᾶς), ῥ. μετ. »Ἄγχω, ἀπαγχονίζω, στραγγαλίζω(-όω). étrangler, engouer· (διὰ δὲ τοῦ νεροῦ ἢ τοῦ καπνοῦ) »Πνίγω, ἀποπνίγω. noyer; étouffer, suffoquer. §. τὸ ποτάμι ἔπνιξε τὸν κάμπον. » Κατέκλυσε τὴν χώραν (τὸ πεδίον) ὁ ποταμός. inonder. ||. πνίγομαι, ῥ. παθ. καὶ αὐτοπ. » Ἀποπνίγομαι. étrangler, s'être étranglé; se noyer; suffoquer, étouffer. §. (καταχρ.)

πνίγηκε τὸ καράβι, ἴδε Βουλῶ. §. (μεταφορ.) πνιγμένος ἀπὸ (μέσα εἰς) τὸ χρέος. » Ὀφλήμασι βεβαπτισμένος. **abymé (noyé, criblé) de dettes.**

Πνίξιμον. »Πνίξις, πνιγμὸς, πνιγμονὴ, ἀγχόνη. **l'action d'étrangler (etc).** ||. πνίξιμον καραβιοῦ, ἴδε Βούλημα.

Ποδάγρα } (κυρ. τὰ ῥευματικὰ
Ποδαλγία } τῶν ποδαριῶν), πάθ. »Ποδάγρα, ποδαλγία, χειράγρα (τῶν χεριῶν). **goutte,** θ. ||. ἔχω (πάσχω) ποδαλγίαν. »Ποδαγράω, ποδαλγέω. **avoir la goutte,** ἴδε ἢ Ῥευματικά.

Ποδάρι (ἀντὶ Ποδάριον, καθὼς εὑρίσκεται καὶ εἰς τὸ παρ' Ἀθηναίῳ [Βιβλ. Γ'] ἀπόσπασμα τοῦ ποιητοῦ Ἀλέξιδος· εἰς τὴν Ἑλλάδα 'τὰ λέγουν Πόδι, ἐκ τοῦ) »Πόδιον (ὑποκορ. τοῦ) « Ποῦς-ποδὸς (» Ἐκ τοῦ Ποδὸς Ποδίον καθ' ὑποκόρισιν, οἷον· Ἀστακοὶ, τὰ ποδία ἔχουσι μικρὰ, τὰς χεῖρας δὲ μακράς,« Εὐσταθ. Ἰλ. Γ, 64). **pied.** ||. τὸ ποδάρι τοῦ σταχυοῦ καὶ τῶν ὁμοίων. »Χηλή. **pince,** θ. ||. τοῦ 'κταποδιοῦ καὶ τῶν ὁμοίων, ἴδε Πλοκαμός. ||. φόρεμα ὅ,που φθάνει ἕως τὰ ποδάρια. »Ποδήρης (καὶ ποιητ. »Ποδηνεκὴς) χιτὼν (πώγων, κτλ.). ||. ἀναχωρῶ ποδάρι-ποδάρι (φρσ.). »Ἐπὶ σκέλος (πόδα) χωρεῖν· »Ὀλίγον γόνυ γουνὸς ἀμείβων (Ὅμηρ.)«. **reculer, se retirer à reculons.** ||. ὅσο' βαστοῦν τὰ ποδάρια μου (φρσ.). »Ὄφρα γούνατ' ὀρώρῃ« (Ὅμηρ. Ἄλλου 'τὸ ἐξέφρασε διὰ τοῦ). »Γούναθ' ἕποιτο, (καθὼς καὶ τὸ ἐναντίον:) ||. κόπηκαν τὰ ποδάρια μου (ἀπόκαμα δηλ. ἀπὸ τὴν κούρασιν ἢ ἄλλην αἰτίαν, διὰ τοῦ) » Βλάβεν γούνατα (καὶ) »Λῦτο γούνατα. ||. πέφτω 'ς τὰ ποδάρια 'του (ἵνα 'τὸν παρακαλέσω, 'να 'τοῦ ζητήσω συγχώρησιν, κτλ.), (φρσ.). » Τοῖς γόνασι προσπίπτω· » Προκυλινδέομαι· » Ἅπτομαι τῶν γονάτων· » Γούνων ἅπτομαι· » Γούναθ' ἱκάνω· » Γουνάζομαι (Ὅμηρ.). **tomber aux genoux.** ||. τὸ πρᾶγμα (κτλ.) εἶνε 'ς τὸ ποδάρι μου. »Ἔστι μοι περὶ πόδα (Πλάτ. Κωμ.)«. ||. μὲ τὰ ποδάρια (δηλ. οὔτε καβαλλάρης, οὔτε μὲ πλοῖον). » Τοῖν ποδοῖν (Ξενοφ.), πεζῇ, αὐτοποδητὶ καὶ αὐτοποδὶ, ἐμβαδόν. **à pied.** §. (συνεκδ. μέτρον 12 δακτύλων). » Πούς. **pied,** ἴδε Πάτημα καὶ Ἄχνάρι. ||. πόσα ποδάρια πηδᾷ; » Ὁπόσους ἅλλοιτο πόδας (Ἀριστοφ. Νεφ.)« ; **il saute tant de semelles.** ||. πόσα ποδάρια (ἢ πόσων ποδαριῶν) εἶνε; »Ποσάπουν; »Ποσάπουν ἐστί; ||. δέκα (κτλ.) ποδάρια. »Δεκάπουν κτλ. ||. ἕνα-'μισυ πόδι. »Τριημιπόδιον. ||. δυό-'μιση ποδάρια. »Πενθημιπόδιον.

§. εἰς τὸ ποδάρι, ἐπ. » Ἐπὶ πόδας (ποδῶν), ἴδε καὶ Ὀρθός. §. (μεταφ.) 'τὸν πέρασ' ἢ καταβροχὴ 'ς τὸ ποδάρι. »Ὀρθοστάδην αὐτῷ ὁ καταρρους ἐκρίθη. ||. σηκόνω 'ς τὸ ποδάρι. » Ἀναπτοέω, ἀνασοβέω, διεγείρω. **soulever.** ||. ὅλη ἡ Ἀνατολὴ σηκώθηκε 'ς τὸ ποδάρι. » Τὴν Ἀσίαν ἅπασαν ἀναπτοηθῆναι. ||. καὶ ὅλη ἡ Ἑλλὰς ἦτον σηκωμένη 'ς τὸ ποδάρι, (ἢ ἁπλῶς) ἦτον εἰς τὸ ποδάρι. »Μετεώρου δὲ τῆς Ἑλλάδος οὔσης· »Ἐπῆρται (» Ἐπῆρτο) τῇ γνώμῃ. ||. καὶ ἐπειδὴ σηκώθηκεν ὅλη ἡ πολιτεία 'ς τὸ ποδάρι. » Ὀρθῆς δὲ τῆς πόλεως γενομένης ἐπὶ τούτοις. ||. ἔχει τόσαις χιλιάδες στράτευμα 'ς τὸ ποδάρι (ἕτοιμον δηλ.), ἴδε Ἕτοιμος.

§. ἀφίνω ἄλλον εἰς τὸ ποδάρι μου, ἴδε Τόπος.

Ποδαρικὸν (τραπεζιοῦ, σκαμνιοῦ, κρεββατιοῦ, κτλ.). » Ποῦς, ὑπόβαθρον, ὑποβάθρα. **tréteau.** ||. (κολόνας). » Κρηπὶς, βάσις, στυλοβάτης. **piédestal.** §. (μτφορ.) καλὸν ἢ κακὸν ποδαρικὸν (φρσ. στηριζομένη εἰς ἀρχαιοτάτην δεισιδαιμονίαν. Ὁ Ἰακὼβ ἔλεγεν εἰς τὸν πενθερόν 'του Λάβαν:) » Καὶ εὐλόγησέ σε ὁ Θεὸς ἐπὶ τῷ ποδί μου« (δηλ. μὲ ἄλλας λέξεις:) τὸ ποδαρικόν μου ἦτον καλορίζικον. (τὸ ἴδιον λέγει ἡ Γραφὴ καὶ διὰ τὸν Ἰωσὴφ, ὅταν ἐμβῆκεν εἰς τοῦ Πετεφρῆ τ' ὀσπίτι. Ὁ δὲ Σουΐδας, ἑρμηνεύων τὸ » . . . θεράποντ' ὄρνιχα τοῦ

Ἀριστοφάνους, προσθέτει: »Ἐπεί τινας εἰώθασι τῶν θεραπόντων καλόποδας λέγειν). « ||. (ἐνίοτ' ἐλλείπει εἰς τὸ ἀρχαῖον). κουτσὸς καὶ ἀπὸ τὰ δύο ποδάρια. » Χωλὸς ἀμφοτέροις (Λουκ. Τιμ.),« ἴδε καὶ Ἄτακτ. Κορ. (Τόμ. Α'. σελ. 117, 118).

Ἀριστ. Πόδημα (κυρ. τὸ σκεπάζον ἢ τὴν κνήμην). » Ὑπόδημα (κυρ. τὸ Τσαροῦχι), ἐμβάς, κρηπίς, ἐνδρομίς (αὐτὸ φαίνεται 'νὰ ἦτο κυρίως τὸ ἐδικόν μας ὑπόδημα), πέδιλον (εἰς μέσην κνήμην ἢ εἰς γόνυ ἀνατεῖνον,« κατὰ τὸν Ἡσύχιον). botte, θ. ||. βάλλω (φορῶ, τραβῶ) τὰ 'ποδήματά μου. » Κρηπιδόομαι, ὑποδέομαι (ὅθεν τὸ κοιν. 'Ποδένομαι), ὑπόδυμι, ἀόρ. ὅθεν τὸ ὑπόδυθι (Ἀριστοφ. Σφ.). mettre ses bottes, se botter, se chausser.

Ποδηματάκι. » Ὑποδημάτιον. petite botte, bottine, θ.

Ποδηματᾶς. »Κρηπιδοποιός. bottier, ἴδε καὶ Κουντουρᾶς.

Ποδιά. » Πτέρυξ, κράσπεδον, πτερύγιον, πέζα, κόλπος. pan, basque. §. ἴδε καὶ 'Μπροστέλλα. §. (συνεκδ.) ποδιὰ τοῦ βουνοῦ, ἴδε 'Ριζοβοῦνι.

Ποδίζω (λέξις ναυτ. » Ποδιάζειν, τὸ ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἀναστρέφειν ἢ ὑποστρέφειν, « 'Ησύχ.), ρ. ά.μ. Ἀνακόπτω, παλινδρομέω (Πλούτ.), πρύμναν κρούομαι (ἀνακρούομαι), παλιμπρυμνηδὸν ἐλαύνω. révirer de bord.

Πόδισμα, ναυτ. » Ἀνακοπή, ἀνάκρουσις, ἐπανάκρουσις. révirement de bord.

Ποδόγυρος. »Πεζίς-ίδος (ἡ), κράσπεδον, περιπόδιον, ποδήρης πέζα ἢ ᾤα (ὅθεν καὶ ὁ σχολ. τοῦ 'Ομήρου Ἰλ. Α. στίχ. 538: ἐξηγεῖ εὐστοχώτατα τὸ » Ἀργυρόπεζα, κόσμον περὶ τὰς ᾤας ἔχουσα).« bordure du bas d'une robe, garniture, θ. ||. φουστάνι μὲ ποδόγυρον. » Διάπεζος χιτών. robe garnie d'en bas.

Ποδότης (ὁ Ἰταλ. Πιλότος, ἀπὸ τοῦ) »Ποδηγέτης (κατὰ τὸν Παππαδόπουλον), πρωρεὺς καὶ πρωράτης, ναυστόλος, (ἀπὸ τὸν Εὐφορίωνα ἐν Χρηστομαθ. ὀνομάζεται) ναυηγός. pilote.

'Ποδόχι, ἴδε Καρτέρι καὶ §. 'Μολῆνι.

Πόθεν, ἐπ. (Τόπ. ἐρωτ.). »Πόθεν; d'où ? ||. πόθεν εἶνε φανερόν; »Τῷ τοῦτο δῆλον (Δημοσθ); «

'Ποθετὸν (ἐκ τοῦ) »Ὑπόθετον (βαλάνιον), βάλανος, πρόσθετον, πρόσθεμα, πεσσὸς (-ττός). suppositoire. ||. βάλλω 'ποθετόν. »Βαλανίζω. employer un suppositoire.

Ποιός, ά, ό ; (ἀντ. ἐρωτ.). »Τίς; ὅς τις; ποῖος; ὁποῖος; quel ? qui ? ||. ποιὸς ἀπὸ τοὺς δύο; » Πότερος; ὁπότερος ; ||. 'δὲν διέκριναν εὔκολα, ποῖοι ἐνίκησαν, καὶ ποῖοι ἐνικοῦντο. » Οὐ ῥᾳδίως τὴν διάγνωσιν ἐποιοῦντο , ὁποῖοι ἐκράτουν, ἢ ἐκρατοῦντο (Θουκ. Α').« ||. ποῖοι ἢ ποῖοι; » Τίνες καὶ τίνες εἰσὶν οἱ πορευόμενοι ('Εξόδ. Ι', 8); « ||. 'δὲν ἠξεύρω ποίαν ὠφέλειαν ἠμποροῦν 'νὰ προξενήσωσιν. » Οὐκ οἶδα ἥν τινα δύναιντο ἂν παρασχεῖν ὠφέλειαν (Δ. Ἀλικ.). « ||. 'δὲν 'μπορῶ 'νὰ καταλάβω ποιὸς Διόνυσος εἶν' αὐτός.»Οὐκ ἔχω ξυμβαλεῖν ὅς τις δὴ οὗτος ὁ Διόνυσος (Ἀρρ.).« ||.'δὲν πρέπει 'νὰ κυττάζῃς ποιὸς 'τὸ εἶπεν, ἀλλὰ ... »Οὐ τοῦτο σκεπτέον, ὅς τις αὐτὸ εἶπεν, ἀλλὰ ... «. ||. 'σὰν ποιός; » Ποῖός τις; ||. ποιὸν λέγεις; » Τὸν τίνα φῄς; ||. ποιὰ εἶν' ἡ καλλήτερη διοίκησις. » Τίς ἀρίστη τῶν πολιτειῶν. ||. ἀπὸ ποιὸν τόπον εἶσαι; » Ποδαπὸς εἶ; ||. εἰς ποιὸ μέρος τῆς γῆς; » Ποῖ γῆς; « ἴδε καὶ Τί. ||. ποιὸς ἀπ' τοὺς δύω , ἴδε Δυό. ||. εἰς ποῖον ἀπὸ τὰ δύο μέρη; » Ποτέρωθι (ἐπὶ στάσ.), ποτέρωσε (ἐπὶ κιν.).

Ποκάρι (τὸ μαλλὶ ἑνὸς προβάτου χωρισμένον ἀπὸ τὴν προβιάν, ἐκ τοῦ) » Ποκάριον (ὑποκορ. τοῦ) » Πόκος. toison, θ.

Πολεμάρχος (εἰς τοὺς παλαιοὺς ὁ) » Πολέμαρχος (ἤτοι συνώνυμον τοῦ » Στρατηγός. παρ' ἡμῖν λέγεται ὁ)

» Φιλοπόλεμος, πολέμων μελετής. guerrier.

Πολεμίστρα (ἡ τρύπα τοῦ τειχοῦ κάστρου, διὰ τῆς ὁποίας πολεμεῦν, τὸ Σούρκ. Μαστάλι). » Τοξότις (Πολύβ.). meurtrière, θ. barbacane, θ. embrasure, θ. cannonière, θ.

Πόλεμος. » Πόλεμος. guerre, θ. §. » Μάχη (εἰς τὴν Ἑλλάδα προφέρεται Ἀμάχη). bataille, θ. §. Συμπλοκή, συμβολή. combat, action, θ. ‖. πόλεμος διὰ ξηρᾶς (ἡ εἰς τὴν στερηάν). » Πεζομαχία. ‖. πόλεμος διὰ θαλάσσης (ἡ μὲ τὰ καράβια). » Ναυμαχία, θαλασσομαχία. combat naval. ‖. πόλεμος μὲ καβαλλαρίαν. » Ἱππομαχία. ‖. πόλεμος διὰ νυκτός. » Νυκτομαχία. ‖. πόλεμος μὲ τὸν ἴσκιον (δηλ. μὲ τίποτε). » Σκιαμαχία. ‖. ἄνθρωπος τοῦ πολέμου. » Μάχιμος, πολεμικός, ἀρειμάνιος. belliqueux.

Πολεμότρυπα, ἴδε Πολεμίστρα.

Πολεμῶ, ῥ. μετ. » Πολεμέω. faire la guerre. §. (διαφέρει τοῦ) » Μάχομαι. (Ὁ Ὅμηρος ὅμως [Ἰλ. Ω. 667] μετεχειρίσθη καὶ εἰς αὐτὴν τὴν σημασίαν τὸ Πολεμῶ: » Τῇ δὲ δυωδεκάτῃ πολεμίξομεν, εἴ περ ἀνάγκη, « καθὼς 'τὸ μεταχειριζόμεθα ϗ ἡμεῖς τὴν σήμερον,), διὰ μάχης ἔρχομαί τινι. combattre. ‖. πολεμῶ διὰ ξηρᾶς. » Πεζομαχέω. ‖. πολεμῶ διὰ θαλάσσης (ἡ μὲ καράβια). » Ναυμαχέω. ‖. πολεμῶ μὲ καβαλλαρίαν. » Ἱππομαχέω. ‖. πολεμῶ διὰ νυκτός. » Νυκτομαχέω. ‖. πολεμῶ μὲ τὸν ἴσκιόν μου (δηλ. μὲ κανένα). » Σκιαμαχέω. ‖. πολεμῶ μὲ θηρίαν, » Θηριομαχέω. ‖. πολεμῶ μὲ τὸν θεόν. » Θεομαχέω. ‖. πολεμῶ μὲ τὸν ὕπνον. » Πρὸς ὕπνον ἀπομάχομαι (ϗ πλῆθος ἄλλα ῥήματα σχηματίζονται παρομοίως). §. συνεκδοχ. ἀντὶ τοῦ Καταγίνομαι, Πασχίζω 'να κατορθώσω), ἴδε Προσπαθῶ.

'Πολῆνι (ὁ μικρὸς κάδος, εἰς τὸν ὁποῖον γίνεται ὁ μοῦστος ἀπὸ τὸν ληνόν). » Ὑπολήνιον, ὑπολήνιs. vaisseau (bassin) placé sous le pressoir pour recevoir le vin.

Πόλι' (ἀντὶ) » Πόλις-εως. (ἴδε Πολιτεία. ‖. πόλι' κατ' ἐξοχὴν ἡ Κωνσταντινούπολις, καὶ Πολῖται οἱ Κωνσταντινοπολῖται, καθὼς καὶ ἡ Ἀλεξάνδρεια τὸ πάλαι. » Φέρεται ἡ ἱστορία, λέγει ὁ Εὐστάθιος [Ἰλ. Β. 367], πόλιν τὰς ἀρχὰς αὐτὸ τοῦτο δίχα προσθήκης, κατ' ἐξοχὴν κληθῆναι τὴν Ἀλεξάνδρειαν).«

Πολιτεία. » Πόλις (προφ. κοιν. Πόλι'), ville, θ. ‖. μικρὴ πολιτεία. » Πόλισμα, πολίχνιον ἡ πολισμάτιον, πολίχνη. petite ville.

Πολιτεύομαι, (φέρομαι μὲ πολιτικὸν τρόπον πρός τινα, οἰκονομῶ τὴν κακίαν 'του), ῥ. ἀποθ. » Θεραπεύω, ménager. §. (ἐπὶ νομισμάτων) πόσῳ πολιτεύεται; ἴδε Περνῶ. §. (τριτοπροσώπως ἀντὶ Συνηθίζεται. » Τὸ καβδάλιον αὐτοῦ, ἐκ τῶν συνήθως πολιτευομένων βλαπίων,« Κουροπαλ. Δ. 20).

Πολίτης, ιστ. » Ἀστός. §. » Πολίτης· (τὴν σήμερον Πολῖται ὀνομάζονται ἰδιαιτέρως οἱ Κωνσταντινοπολῖται). bourgeois, citadin, citoyen.

Πολιτική (τὸ χαλὸν ϗ εὐγενικὸν φέρσιμον), ἴδε Εὐγένεια. §. (ὁ χαρακτὴρ τοῦ πολιτικοῦ). » Τὸ πολιτικόν. la politique.

Πολιτικός (ὁ περιποιητικὸς ϗ εὐπροσήγορος), ἡ, όν. (» Οἱ δὲ πολύφιλοι καὶ πᾶσιν οἰκείως ἐντυγχάνοντες, οὐδενὶ δοκοῦσιν εἶναι φίλοι, πλὴν πολιτικῶς, οὓς καὶ καλοῦσιν ἀρέσκους,« Ἀριστ. Ἠθ. Θ΄). ἴδε Εὐγενικός. §. (ὁ πράττων τὰ πολιτικὰ πράγματα). » Πολιτευόμενος. politique. ‖. ἀπὸ τοὺς πρώτους τῶν ἔξω πολιτικῶν. » Παρὰ τῶν τὰ δὲ τὰ πρῶτα ἐχόντων ἐν τῷ πολιτεύεσθαι (Συνέσ.)«

Πολίτικος, η, ον. » Ὁ ἐκ τῆς Πόλεως (δηλ. τῆς Κωνσταντινουπόλεως).

Πολιτικόν (τό), ἴδε Πολιτική.

'Πολιφάδι (ἀντὶ Ἀπονιφάδι ἡ Ἀπολειφάδι, λέγεται τὸ μικρὸν ἐχομεν

νάρι τῆς πλάκας τοῦ σαπουνιοῦ).

Πολλά, ἐπ. » Λίαν, ἄγαν, πάνυ, σφόδρα, μάλιστα, συχνῷ, μακρῷ, κομιδῇ, ὡς, ὅτε, πολὺ, πολλὰ (Δημοσθ.), παρὰ πολὺ, ἐπιεικῶς, ἐκτόπως, παν καὶ παμ (ἐν συνθέσει), μάλα ἢ μέγα (ποιητ.). très, trop, beaucoup, fort, bien, considérablement. ‖. πολλὰ καλός. » Ἄριστος, βέλτιστος, κράτιστος. ‖. πολλὰ κακός. » Κάκιστος, παγκάκιστος, παμπόνηρος, παγχάλεπος. ‖. πολλὰ παλαιός. » Παμπάλαιος. ‖. πολλὰ εὔμορφος, πολλὰ ἀγαπημένος, πολλὰ λυπημένος, κτλ. » Περικαλλής, περιπόθητος, περίλυπος (καὶ πλῆθος ἄλλων ὑπερθετικῶν σχηματίζονται παρομοίως, καὶ ἀναλογοῦν μὲ τὸ ἰδιαίτερον μας Καταλυπημένος, Κατακόκκινος, κτλ.). ‖. πολλὰ βρασμένος. » Δίεφθος (Ἱπποκρ.). ‖. (εἰς τὰς συνθέσεις ἐκφράζεται καὶ διὰ τοῦ Τρὶς, καθὼς Τρισάθλιος, Τρισόλβιος, κτλ.). ‖. παρὰ πολλὰ (πρόθ. ἢ κοιν. Πάρα πολλά). » Ἐς τὰ μάλιστα, πολύ. ‖. παρὰ πολλὰ μακρυά (φρσ.), ἴδε Μακρυά.

Πολὺ, ἐπ., ἴδε Πολλά. ‖. πολὺ ’κου θὰ ’μπορέσεις νὰ ’τὸ μάθῃς (φρσ. εἰρων. ἀντί: ποτὲ ’δὲν θὰ ’μπορέσεις νὰ ’τὸ μάθῃς)! » Ταχὺ γ’ ἂν δύναιο μανθάνειν (Ἀριστοφ.). ‖. πολὺ ’κου ’τὸν μέλει (φρσ. εἰρων. ἀντί: Καθόλου ’δὲν ’τὸν μέλει). » Ταχύ γ’ ἂν φροντίσειε (Δημοσθ.), ἴδε καὶ Ταχεία. » Πολύ γε αὐτοῖς μέλει, ὅπως μὴ ἐξερημωθῇ ὁ οἶκος ὁ Ἁγνίου (Δημοσθ. Μακάρτ.)

Πολύγαλον, φ. » Πολύγαλον. herbe de lait, θ. laitier, polygale.

Πολυέλαιος, ἴδε Πολυκάνδηλον.

Πολυέξοδος, η, ον. » Πολυτελής, πολυδάπανος, δαπανηρός. somptueux, dispendieux.

Πολυκαιρία. » Πλῆθος χρόνου. long temps.

Πολυκαιρίζω, ῥ. ἀμ. » Χρονίζω, χρονίζομαι (» Τῶν ἀνθῶν τὰ εὔοσμα, χρονιζόμενα, ἀμβλύνεται διὰ τὴν ἀποπνοήν, « Θεόφρ. Φυτ. Αἰτ. Ζ’).

Πολυκαιρινός, ή, όν. » Χρόνιος. qui dure long temps.

Πολυκάνδηλον. » Πολύφωτος λυχνία, πολυφώτιον (Β. ζ.). candelabre, lustre.

Πολύκομπον, φ. » Πολύγονον, πολυγόνατον. renouée, θ.

Πολυλογᾶς, οῦ, ἀρσεν. » Ἀδολέσχος, λάλος, βαττολόγος, Ἀράβιος αὐλητής (παροιμ.), Δωδωναῖον χαλκεῖον (παροιμ.), λαλίστατος. babillard, grand parleur.

Πολυλογία. » Ἀδολεσχία, λαλιά, βαττολογία. babil, caquet.

Πολύλογος, η, ον, ἴδε Πολυλογᾶς.

Πολυλογῶ, ῥ. ἀμ. » Ἀδολεσχέω, βαττολογέω. babiller, ἴδε Φλυαρῶ.

Πολυμβρία (ἡ πολλαῖς βροχαῖς, λέξις διασωθεῖσα μεταξὺ τῶν χωρικῶν ’μας, ἐκ τοῦ) » Πολυομβρία. des pluies abondantes.

Πολύξευρος (προφ. κοιν. Πολύξερος, ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐπὶ κακοῦ), η, ον. » Πολύπειρος, πολυΐστωρ, πολυίδμων. qui sait beaucoup de choses, qui a une longue expérience, ἴδε καὶ Τριμμένος.

Πολυπαθημένος, η, ον. » Πολυπαθής, πολύτλας. qui a trop souffert, qui a enduré beaucoup de maux.

Πολὺς, ή, ύ. » Πολὺς, συχνός (» Συχνῷ ὕστερον χρόνῳ, « Πλάτ. Γοργ.). beaucoup, plusieurs, πολλοί. ‖. ἔχω πολὺν καιρὸν ὁποῦ ’δὲν ’τὸν εἶδα, ἴδε Καιρός. ‖. διότι ἡ πολλὴ ἐλευθερία, » Ἡ γὰρ ἄγαν ἐλευθερία. ‖. ἀπὸ τὴν πολλήν χαράν. » Ὑπὸ πλήθους χαρᾶς. ‖. πολλαῖς φοραῖς, ἐπ. » Πολλάκις, πλεονάκις. souvent, plus d’une fois. ‖. αὐτὸν τὸν λόγον θὰ ’τὸν ’πῇ πολλαῖς φοραῖς. » Τούτῳ πολλῷ χρήσεται τῷ λόγῳ (Δημοσθ.). ‖. κόσον μεγάλα καὶ πολλὰ εἶνε τὰ κακά, ’ποὺ ἔκαμαν, ἴδε Καμνώ. ‖. ἀπὸ πολλῆς. » Ἐκ (» Πρὸ) πολλοῦ, πολὺς (μυρίος) χρόνος ἐξ οὗ, ἔκπαλαι, πρόπαλαι. depuis long temps, de longue main. ‖. τὸ πολὺ-πολύ. » Ἐὰν πάμπολυ

»Εἰ πάνυ πολλοῦ (Πλάτ.)· »Τὸ μέγιστον· »Τὸ πλεῖστον(Γαληχ.)· »Ἄκρον (» Τέκτονα τρίαιο πέντε ἢ ἕξ μνῶν ἄκρον,« Πλάτ. Θεαιτ.). tout au plus. ‖. εἰς σαράντα ἡμέραις τὸ πολὺ-πολύ. »Ἐντεσσαράκοντα μάλιστα ἡμέραις. ‖. τὸ ἔχω πολὺ πρᾶγμα. »Περὶ πολλοῦ ποιοῦμαι.

§. Πολὺς (μεταφ. ὁ Ἔνδοξος, Δυνατός, κτλ. Ἐνωμένον πάντοτε μὲ τὸ Μέγας). ‖. ἦτον (ἔγινε) μέγας καὶ πολύς. »Οὕτω δ᾽ ἴσχυσέ τε, καὶ μέγας ἦν τότε ἢ πολύς (Ἀριστοφ. Ὄρν. 488.)«.

Πολυτεχνίτης. »Πολυτέχνης, πολύτεχνος. qui exerce (versé dans) plusieurs arts.

Πολύτιμος, η, ον. » Πολυτελής, πολλοῦ ἄξιος, πολλοῦ τινος ἄξιος, πολύτιμος, τίμιος, βαρύτιμος, πολυτίμητος, τιμαλφής, περισπούδαστος. precieux, de grand prix. ‖. ἐκουβαλοῦσαν ἐκεῖ τὰ πλέον πολύτιμα πράγματά της, ἀσῆμι, μάλαμμα, σμαράγδια, κτλ. »Ἐνέφερε ἐνταῦθα τὰ πλείστης ἄξια σπουδῆς, χρυσόν, ἄργυρον, σμάραγδον. (Πλουτ. Ἀντών.)«.

Πολύτριχον, τὸ. »Ἀδίαντον, πολύτριχον, καλλίτριχον. adiante, capillaire, perce-mousses.

Πολυφαγία, ἡ. »Ἀδηφαγία καὶ Ἀδηφαγια (ἴδε Φαγᾶς). voracité, θ. gloutonnerie. θ.

Πολύχρονος, η, ον. » Πολυετής, μακρόβιος. qui vit long-temps.

Πομπὴ (ἐπὶ κακοῦ). » Αἰσχύνη, αἶσχος (τό), ὄνειδος (τό), πομπεία (Δημοσθ., ἴδε τοὺς σχολιαστάς). honte, θ. ‖. ταῖς 'δικαῖς 'του ταῖς 'πομπαῖς. ».Τὰ προσόντα τούτῳ ὀνείδη (αἰσχρά).«

Πομπιάζω, ῥ. μετ. » Στηλιτεύω, πομπεύω, ἐκπομπεύω, θεατρίζω, ἐκθεατρίζω. vouer à l' (noter d') infamie, ἴδε καὶ Ἐντροπιάζω.

Πόμπιασμα, ἴδε Ἐντρόπιασμα.

Πονεμένος, η, ον (κυρ. μέρος σώματος). »Νοσῶν, πεπονηκός, πεπονθός. (partie) affligée.

Πονηριά (ἡ ἕξις καὶ τὸ ἔργον τοῦ πονηροῦ, ἢ ἀλλ. Διαβολιά). » Πανουργία, δεινότης, τὸ κακόηθες, κακεντρέχεια, τὰ κακεντρεχές, τὸ πανοῦργον. malice, θ. fourberie, θ. astuce, θ. »Δόλος, τέχνασμα, πλοκή, μηχανοῤῥαφία, μηχανουργία. artifice, supercherie, θ. ruse, θ. manœuvre, θ.

Πονηρὸς (ἐπὶ κακοῦ), ἡ, όν, »Πανοῦργος, κακοήθης, δεινός, κακοπράγμων, δόλιος, ἀπατεών, κακεντρεχής, ῥᾳδιουργός. astucieux, fourbe, rusé, malicieux, madré, matois. § (ἐπὶ καλοῦ, ὁ ἀλλ. Ἐὐκίνητος, καὶ χυδ. Μαργιόλος). »Κόβαλος. fripon, espiègle, ἴδε ἢ Τριμμένος.

Πονοκέφαλος, παθ., ἴδε Κεφαλόπονος.

Πονοκεφαλῶ, ῥ. μετ. »Κταδολεσχέω, ὠτοκοπέω, διαθρυλλέω, ἀποκναίω, κόπτω. étourdir quelqu'un par son caquet, rompre (briser, casser) la tête à quelqu'un, importuner. ‖. 'τὸν πονοκεφαλοῦσι μὲ παράκαιρα 'ρωτήματα. »Κόπτων ἀκαίροις ἐρωτήσεσιν. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. (τὸ ἀλλ. Σπάνω τὸ κεφάλι μου, ἵνα εὕρω, ἐξηγήσω τι). »Παρατείνομαι, ἐπιτρίβομαι. se creuser la tête.

Πονόμματος, παθ., ἴδε Ματόπονος.

Πόνος. »Ὀδύνη, ἄλγος (τό), ἀλγηδών, ἄλγημα. douleur, θ. mal.

§. (ἰδιαιτέρως ὁ τοῦ στομάχου), ἴδε Καρδιόπονος. ‖. μήπως σ᾽ ἔπιασε πόνος; »Ἀλλ᾽ ἢ ὀδύνη σε εἴληφε;« Ξνφ. § (τῆς γέννας κυρ. εἰς τὸ πλθ. καθὼς μετεχειρίσθη τὴν λέξιν ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐκδοχῆς ὁ Ἀριστοτέλης: »Ταῖς γυναιξὶ συμβαίνουσιν οἱ πόνοι ἰσχυρότεροι καὶ μάλιστα ταῖς ἐδραίαις καὶ ὅσαι μὴ εὔπλευροι, « Ἀριστ. Ζ. Ἱστ. Ζ'), ἴδε Κοιλοπόνημα.

Ποντικοχοῦρδον, » Μυσκέλεδρον καὶ Μυσκέλεθρον ἢ (ὀρθότ.) Μυσκέλευθος, μυόχοδον. crotte de souris, θ.

Ποντικός, ζ. » Μῦς-υός (Σημ. 'Ο

Ἀριστοτ. διαιρεῖ τοὺς μύας εἰς κατοικιδίους, ἀρουραίους καὶ Ποντικούς; τὸ τελευταῖον τοῦτο ἐπίθετον ἡ συνήθεια ἐξέλαβεν ἀντὶ οὐσιαστικοῦ). **souris** (ὁ μικρὸς), θ. **rat** (ὁ μεγάλος). ||. ὁ ποντικὸς 'ς τὴν τρύπα' 'δὲν χωροῦσε, κ' ἔσερνε ᾗ κολοκύθα (παρ. τὴν ὁποίαν οὕτω μετέφερεν εἰς τὸ ἀρχαῖον ὁ Ἀποστόλιος): »Μῦς, εἰς τρώγλην οὐ χωρῶν, κολοκύνταν ἔφερεν. (ἀναλ. δὲ ᾗ μὲ τῶν ἀρχ. τὸ) »Ὃς αὐτὸς αὐτὸν οὐκ ἔχει, Σάμον θέλει» (καὶ μὲ τὸ) »Αὐτὸν οὐ τρέφων; κύνας τρέφεις (Σουΐδ.)«. §. μέρος τοῦ σώματος). »Μῦς, μυὼν («Τοιούτου δὲ τρόπου καὶ τὸ Ποντικὸς, ἰδιωτικῶς λεγόμενον ἐπὶ νεύρων. Εἰσὶ μὲν γὰρ ἀληθῶς μύες τινὲς παρὰ Ἀριστοτέλει Ποντικοί. Τὸ δὴ Ποντικοὺς τοὺς μυῶνας εἰπεῖν καὶ εἰς τοῦτο μεταβαλεῖν τὴν λέξιν ἐκείνην μεταλήψει ἔοικε τῷ παρὰ τοῖς Γραμματικοῖς. Μυῶνες μὲν γὰρ μύες τινές· μύες δὲ ποντικοί· μυῶνες ἄρα ποντικοί,» Εὐσταθ. Ἰλ. Α, 189, καὶ Π, 315), Παραβλ. Γάϊδαρος.

Ποντικοφαγωμένος, η, ον. » Μυόβρωτος, μυότρωκτος. **rongé par les rats (souris).**

Ποντικοφάρμακον, ὀρ. »Μυοκτόνον (ἐπιθετικῶς διὰ τὴν χρῆσιν 'του ὀνομάζει ὁ Διοσκορίδης τὸ Ἀκόνιτον, ἴδε Ψιάκι,). **mort aux rats**, ἴδε ᾗ Ζερνίκι.

Ποντικοφωλιά. »Μυωπία, μυωξία. **nid à rat.**

Πονῶ, ῥ. αὐτοπ. »Ἀλγέω, ὀδυνάομαι, πονέω («Ἐκ κατάῤῥου κατὰ τὸ ἥμισυ τῆς κεφαλῆς ἐπόνεον,» Ἱπποκρ.) »Εἰ τὸ κέντρον πονεῖ τὸ τῆς μελίσσης, πόσον, δοκεῖς, πονοῦσιν; Ἔρως, οὓς αὐτὸς βάλλεις;« Ἀνακρ. Μ'). **souffrir, sentir de la douleur.** ||. μὲ πονεῖ τὸ κεφάλι μου (ἢ ὀρθότερον) μοῦ πονεῖ τὸ κεφάλι, (καὶ ἁπλῶς) πονεῖ τὸ κεφάλι μου; »Ἀλγῶ τὴν κεφαλήν. **la tête me fait mal, j'ai mal à la tête.** ||. ὅσων πονεῖ τ' ὀδόντι ἢ τὸ δάκτυλον. » Οἱ μὲν ὀδόντα πονοῦντες ἢ δάκτυλον (Πλούτ. κ. τ. πῶς ἄν τις αἴσθοιτο ἑαυτοῦ κτλ.). ||. ἐπόνεσε ἡ ψυχή μου. »Ἤλγησα («Δέδηγμαι) τὴν καρδίαν· »Πέπονθα τὴν ψυχήν· »Διῄχθη μου τὴν καρδίαν· »Περιεπάθησα· »Περιπαθὴς ἐγενόμην. **mon cœur en fut percé, j'en ai le cœur navré.**

Πορδαλᾶς, οῦ, ἄδικον. » Πόρδων (Ἀρρ. Ἐπικτ.), πορδαλέος (Λουκ. Λεξιφ.). **vesseux.**

Πορδή. » Πορδή, βδόλος, φῦσα. **pet, vent, vesse, θ.**

Πορδομανίταρον (εἶδος μανιταριοῦ), φ. »Λυκοπέρδιον ἢ λυκοπέρσιον. **vesse de loup, θ.**

Πορεύομαι (τὸ ἄλλ. Περνῶ, Ζῶ), Μ. (θὰ) πορευθῶ (ἀόρ. Πορεύθηκα). ῥ. ἀποθ. » Διαγίνομαι. **vivre, passer**, ἴδε καὶ Περνῶ.

Πόρευσις (πρεφ. κοιν. Πόρεψι'), ἴδε Χρεία.

Πόρτα (ἰταλ.), ἴδε Θύρα.

Πορτάρης. »Θυρωρὸς, πυλωρὸς, ὁ ἐπὶ τῆς θύρας. **portier.**

Πορτί, Πορτίτσα. »Πυλὼν, θύριον, παραθύριον. **petite porte, θ.**

Πορφύνα (ἀντὶ) » Πορφύρα (εἶδος κοχλιοῦ θαλασσ.), **pourpre, espèce de coquillage.**

Πόσον, ἐπ. » Ὡς, ὅσον. **que! combien!** ||. πόσον δύσκολα! »Πῶς δυσκόλως! ||. πόσον μεγάλος (ὑψηλός). » Πηλίκος, ἡλίκος; **combien grand.** ||. πόσον μεγάλον καὶ δύσκολον πρᾶγμα! »Ὡς μὲν μέγα, ὡς δὲ δεινὸν καὶ δυσχερὲς ἔργον!« ||. γνωρίζω πόσον μεγάλην δουλειὰν καταπιάνομαι· πλήν. » Οὐκ ἀγνοῶ ὅσον τὸ μέγεθος ἔργον ἐνίσταμαι. **je n' ignore pas quel grand ouvrage j'entreprends.**

Πόσος; η; ον; ἀντων. (ἐρωτ.). »Πόσος; ὅσος; ὁπόσος; **combien?** ||. πόσαις φοραῖς; »Ποσάκις; **combien de fois?** ||. πόσων λογιῶν, ἴδε Λογῆς. ||. πόσαις τοῦ μηνὸς ἔχομεν; » Πόστην τοῦ μηνὸς ἄγομεν; » Τίς ἐστιν ἡμέρα σήμερον (Θεοφρ.); (καὶ Ποιητικ.)« Ὁποσταίη μηνὸς περιτέλ-

λεται ἡ ὑκ. ε. Ἀρ. (Διόστημ. 7). le quantième du mois avons-nous? quel quantième? ||. εἰς πόσαις ἡμέραις ἦλθες; » Ποσταῖος πάρει; en combien de jours. ||. εἰς πόσαις ἡμέραις ἄρά γε 'μπορῶ 'να φθάσω ἐκεῖ; » Ποσταῖος ἂν ἐκεῖσε ἀφικοίμην (Ξενοφ.); ||. 'τὸν ἐρώτησε πόσο' ἔχει; Ἤρετο ὁπόσου. il lui demanda quel en était le prix (combien cela coûtait)? ||. πόσο' 'τὸ δίνεις αὐτό; » Πόσου τοῦτο; ||. πόσον ἔχουν τὰ σταφύλια; » Πόσου αἱ σταφυλαί; pour combien les raisins? ||. πόσο 'τ' ἀγοράζεις; » Ὁπόσου ἂν πρίαιο; ||. πόσα ἔδιδεν ἄρά γε ὁ καθένας σας διὰ 'νά..; » Ἐπὶ πόσῳ ἂν τις ἐδέξατο ὑμῶν; à quel prix mettez-vous? ||. πόσου (πουλιέται) τὸ τυρὶ εἰς τὴν Βοιωτίαν; » Πῶς οὖν ὁ τυρὸς ἐν Βοιωτοῖς ὤνιος; « (Ἀριστοφ.). ||. (εἰς τὰς ἀποκρίσεις ἡ τιμὴ τοῦ πωλουμένου πράγματος ἐκφράζεται εἰς τὸ ἀρχαῖον μὲ γενικήν, π. χ. Τὸ μέλι πέντε δραμμαῖς ἡ κοτύλη. » Τοῦ μέλιτος ἡ κοτύλη πέντε δραχμῶν, κτλ.). ||. πόσα 'παίρνει τὸν μῆνα ὁ διδάσκαλος; » Πόσου διδάσκει; combien prend-il pour les leçons qu'il donne? ||. πόσα ποδάρια εἶν' ὁ ἴσκιος τοῦ ὡρολογίου (τί ὥρα εἶνε δηλ.; ἴδε Ὥρα); » Ποσάπουν ἐστὶ τὸ στοιχεῖον; §. ἀντων. θαυμ. » Ὅσος! πηλίκος! ἡλίκος! quel grand! ||. εἰς πόσην ἀχρειότητα κατήντησεν ὁ ἄνθρωπος! » Οἷ προελήλυθεν ἀσελγείας ἄνθρωπος! il a poussé l'insolence si loin! ||. ὢ! πόσαις ζαρωματιαῖς ἔχει! » Ὦ τῶν ῥυτίδων! ὅσας ἔχει! oh! combien elle a des rides. ||. πόσα καὶ πόσα (φρ. ἀντὶ τοῦ Πολλά, ἀναρίθμητα); » Ὅσα, πόσα! κτλ.

Ποταμάκι. » Ῥύαξ, ῥάκιον, ποτάμιον, ῥεῖθρον, ὀλκὸς ὕδατος. ruisseau.

Ποταμήσιος (φέρεται ἡ λέξις εἰς τὰ Γερμανικά), α, ον. » Ποτάμιος. de rivière.

Ποτάμι (καλὸν ἦτον 'να προσδιορισθῇ ἡ λέξις διὰ τοὺς μικροτέρους καὶ μὴ πλευστοὺς ποταμούς, καθὼς καὶ οἱ Γάλλοι ἔχουν διαφορετικὰς λέξεις). » Ποταμός. rivière, θ.

Ποταμιὰ (ἡ). » Ποταμία (» Ὁ ποταμὸς διὰ στενῆς ποταμιᾶς εἰς τὴν Ἀλβανίαν ἐκπίπτει. «, Στράβ. Β', 11).

Ποταμίδα, π. » Ὑπολαΐς. fauvette, θ. ἴδε καὶ Καλογρήτσα.

Ποταμὸς (κυρ. ὁ μεγάλος ἢ πλευστός, ἴδε ἀνωτέρω). » Ποταμός. fleuve.

Ποταμόσκυλον (ὁμοιάζει τὸν Κάστορα, καὶ λέγεται καταχρ. Σκυλοπόταμον), ζ. » Λάταξ (Ἀριστ. Ζ. Ἱστ. Η', 5), ἴδε Βύδρα.

Ποταπός, ή, όν. » Εὐτελής, οὐτιδανός κτλ., ἴδε Τιποτένιος.

Πότε; ἐπ. (ἐρωτ.) » Πότε; πηνίκα (κυρ σημαίνει εἰς ποίαν ὥραν;); quand? §. (χρον. καταχρ. ἀντὶ τοῦ) » Ποτέ. ||. πότε χαρούμενος καὶ πότε λυπημένος. » Τοτὲ μὲν (» Νῦν μέν, » Ἄρτι μέν, » Ὁτὲ μέν, » Ὅπου μέν, » Τὰ μέν, » Ἄλλοτε μέν) γεγηθώς, τοτὲ δ' (» Νῦν δ', » Ἄρτι δ', » Ὁτὲ δ', » Ὅπου δ', » Τὰ δ', Ἄλλοτε δ') ἀθυμῶν. tantôt gai, tantôt triste. ||. πότε πολεμοῦμεν καὶ πότε ξεκουραζόμεθα. » Τὰ μέν τι μαχόμενοι, τὰ δὲ καὶ ἀναπαυόμενοι (Ξενοφ. Ἀναβ.). « ||. πότε καὶ πότε (καὶ χωρὶς τοῦ καὶ) πότε-πότε (φρ.). » Ἔστιν ὅτε, ἐνίοτε, ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε (» Διὰ τοῦτο ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε ὀδυνῶνται τὰ πρὸς τῇ κνήμῃ, Ἱπποκρ. περὶ ἀγμῶν)«, ἴδε καὶ Φορά, καὶ Κάποτε.

Ποτέ, ἐπ. (χρον.). Οὐδέποτε, οὐκ ἔστιν ὅτε, οὐκ ἔσθ' ὅτε, μηδέποτε, μηδεπώποτε. jamais. ||. ποτέ μου (σου, 'του, 'της, 'μας, 'τους, κτλ.). de ma vie.

Ποτῆρι. » Ἔκπωμα, κύλιξ (ἡ), ποτήριον, σκύφος, φιάλη (κυρ. τὸ Τουρκ. Τάσι), κύπελλον καὶ δέπας (ποιητ.). verre, coupe, θ. ||. ποτῆρι ξεγειλισμένον, ἴδε Χεῖλι. ||. σηκώνω ποτῆρι (εἰς τὸ τραπέζι, ἵνα πίω εἰς ὑγείαν τινός), (φρσ.), ἴδε Ὑγεία.

Ποτηροπλύτης (διὰ τὴν χρῆσίν 'του), φ. ἴδε Ἀνεμόχορτον.

Ποτίζω (φυτά), ῥ. μετ. »Ἀρδιῶ ἢ Ἀρδεύω, ὑδρεύω (Θεοφρ.), ποτίζω. arroser. §. (ζῶα) » Ποτίζω. abreuvoir, faire (mener) boire. §. (ἄνθρωπον) »Ποτίζω, πιπίσκω. donner à boire, faire prendre. §. ἴδε Μουσκεύω.

Πότισμα. »Ἀρδεία, ἄρδευσις, ποτισμός, πότισις. arrosement; irrigation, θ.

Ποτιστικόν (χωράφι, φυτόν, κτλ. ἀπεναντίας τῷ Ξερικόν). » Ὑδρευόμενον, ἔνυδρον καὶ ἔνυγρον. arrosé.

Ποτίστρα (ὁ τόπος ὅπου ποτίζουν τὰ ζῶα) : Ποτίστρα, ἀρδάνιον. abreuvoir; § . (τὸ ἀγγεῖον μὲ τὸ ὁποῖον ποτίζουν τὰ φυτά). »Ὑδροῤῥόη, ὑδροχόη, ἄμη, ἀρδάνιον. arrosoir

Ποῦ; ἐπ. τοπ. (ἐρωτ.). »Ποῦ (ἐπὶ στάσεως); »πῇ (ποιητ. καὶ) ποῖ (ἐπὶ κινήσεως); οἷ; οὗ; où? où est-ce que? ||. ἢ ἐνίοτε ἐρωτῆσῃ ποῦ εἶμαι. » Ἦν δ' ἐρωτᾷ ὅπου εἰμί. ||. Δὲν ἠξεύραν ποῦ νὰ ἀράξουν. »Ἀγνοοῦντες οἱ κατασχήσουσι. ne sachant pas où il aborderaient. ||. ἴσως καταλάβῃς ποῦ εὑρίσκεται. » Ἐάν πως αἴσθῃ οὗ εἴ (Πλάτ. Ἀλκ.). ||. ἀπὸ ποῦ (ποίαν πατρίδα δηλ., ποῖον τόπον) εἶνε; » Ποδαπός; ||. ἀπὸ ποῦ; ἴδε Πόθεν. ||. ποῦ πᾷς, (ἡ) διὰ ποῦ; » Ποῖ δή σύ; ||. ἀπὸ ποῦ καὶ ποῦ; »Ποῖ δὴ καὶ πόθεν (Πλάτ.);« ||. ἀπὸ ποῦ καὶ ὡς ποῦ; »Πῶς γὰρ καὶ πόθεν; » Ἐκ ποίας ἴσης καὶ δικαίας προφάσεως (Δημοσθ. Στεφ.); ||. Δὲν ἠξεύρουν, οὔτε ἀπὸ ποῦ ν' ἀρχίσουν, οὔτε ποῦ νὰ παύσουν. »Οὐθ' ὅθεν ἀρκτέον, οὔθ' ὅπη παυστέον εἰδότες (Πλούτ. π. παιδ. ἀγ.). §. ποῦ καὶ ποῦ. »Σπανίως. rarement; ἴδε καὶ Ἀραιά. §. (καταχρ.) ποῦ τὸ ἠξεύρεις; (ἀντὶ Πόθεν;). » Πόθεν οἶδας; »Τί εἶδας (Γρφ.);«

Πουγγὶ (ἀναφέρεται ἡ λέξις, καθὼς καὶ τὸ ἐξ αὐτῆς σύνθετον Σελλοπούγγιον, εἰς τὰ Ταχτικά. Ὁ Δουκάγγ. καὶ ἄλλοι πρὸ αὐτοῦ παράγουσι τὴν λέξιν ἐκ τοῦ Ὑποχή, καθὼς καὶ τὸ Λόγγος ἐκ τοῦ Λόχος. » Ἀνοίγω τὸ Περσίκιν μου, γυρεύω τὸ πουγγίν μου, » Διὰ στάμενα τὸ ψηλαφῶ, καὶ αὐτὸ γέμει χαρτία, »Πτωχοπρ. Α', 103, 104), ἴδε Σακκοῦλα.

Πουκαμίσα, ἴδε Μισοφουστάνι.

Πουκαμισάκι. »Ἀμπεχόνιον. chemisette, θ.

Πουκάμισον, ἴδε Ὑποκάμισον.

Πουθενά, ἐπ. (τοπ.), ἴδε Πούπετα.

Πουλάδα (ἀπὸ τοῦ) Φωλάς (ὄρνις, ἴδε Κλῶσσα). »Νοσσὰς ὄρνις, ὀρταλίς, νόσσαξ (σώζεται, λέγουν, ἡ λέξις εἰς τὴν Χαλδίαν). poulette, θ. poularde, θ.

Πουλάκι. »Ὀρνίθιον, νεοσσίον, στρουθίον. petit poussin.

Πουλαράκι. » Πωλίον, πωλάριον. petit poulain, petite pouline, (ὑποκορ. τοῦ-

Πουλάρι (τὸ μικρὸν τοῦ ἀλόγου, κτλ.), (ἐκ τοῦ) »Πωλάριον (ὑποκορ. τοῦ) »Πῶλος (ὁ ἢ ἡ). poulain (le), pouline (la).

Πούλεια (ἡ ἀλ. Κλῶσσα καὶ Ἀλέτρι), ἄστερ. (Ὁ Εὐστάθιος λέγει ὅτι εἰς τὸν καιρόν του ὠνομάζετο κοινῶς Ἑξάστερον, διότι, κατὰ τὸν Ἄρατον, »Ἑπτὰ δ' ἐκεῖναι [αἱ Πληϊάδες] ἐπιῤῥήδην καλέονται, ἓξ οἶαί περ ἐοῦσαι. Ἡμεῖς ὀνομάζομεν Ἑξάστερον οὐρανὸν τὸν αἴθριον, καὶ Ἑξαστερίαν τὴν αἰθρίαν. Ἐκ τοῦ) »Πλειάς καὶ Πελειάς. poussinière, θ. pléiades, θ. πληθ.

Πούλημα } . »Πρᾶσις, πώλησις.
Πούλησις } vente, θ. débit.

Πουλητής.»Πρατήρ, πράτης. vendeur.

Πουλὶ (κάθε ζῶον πτερωτόν. Ὁ Εὐστάθιος Ἰλ. I, 126, τὸ γράφει Πωλίον, ἑρμηνεύων δι' αὐτοῦ τὸ Λατινικὸν Pulli. Ὁ δὲ Ἐτυμολ. λέγει: » Πωλία τὰ στρουθία «). » Πτηνόν, πετεινόν, ὄρνις (ὁ καὶ ἡ). oiseau. ||. ὅσα πουλιὰ πετοῦν ὅλα δὲν τρώγονται,« Παροιμ. (ἀναλογ. μὲ τὴν ἀρχ. τὸ) »Οὐ πάντες ὄρνιθες ἐναίσιμοι, « ἴδε καὶ Μαχαίρι. §. (ἰδιατ. τὸ νεο-

γέννητον) »Νεοσσός(-ττός). petit d'oiseau. §. (ἰδιαιτ. τῆς ὄρνιθας), ἴδε Ὀρνιθοποῦλι. ||. τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα (φρσ. παροιμ.), ἴδε Γάλα.

Πουλῶ, ῥ. μετ. »Πιπράσκω, πωλέω, ἀποδίδομαι(-ωμι), ἀπεμπωλέω. vendre, débiter. ||. 'νὰ πουλήσῃς καὶ τὰ ῥοῦχά σου. »Ἀποδόμενος καὶ τὰ σαυτοῦ ἱμάτια (Ξενοφ. Ἀναβ. Ζ') «. ||. πόσου πουλιέται τὸ σιτάρι; »Πῶς ὁ σῖτος ὤνιος;« (Ἀριστοφ.). ||. 'τὸν πουλεῖ ὅσα εὕροι, ἴδε Εὑρίσκω.

Ποῦμα (ἐκ τοῦ) »Πῶμα, ἴδε Στούπωμα.

Πουμόνω, ῥ. μετ., ἴδε Στουπώνω.

Πούπετα (κταχρ. ἀντὶ Πούποτε), ἐπίρ.(τοπ.). »Οὐ(»Μη)δαμοῦ, οὐ(μη)δαμόσε, οὐ(μη)δαμόθι, οὐκ ἔστιν ὅπου, οὐκ ἔσθ' ὅπου. nulle part. ||. ἀπὸ πούπετα. »Οὐ(»Μη)δαμόθεν. ||. πούποτε ἀλλοῦ, παρά. »Ἄλλοσε οὐδαμόσε, εἰ μή. « §. (ἀοριστ.), ἴδε Κάπου. ||. εἶδες πούπετα; »Ἔσθ' ὅπη (»Ἔστιν ὅπου) ἑώρακας; est-ce que vous avez vu quelque part?

Πουπουλένιος, α, ον. »Πτιλωτός (Πολυδ.). de duvet.

Πούπουλον. »Πτίλον, χνόος καὶ (κρσ.) χνοῦς, τὸ χνοῶδες τῶν πτίλων (Κλημ. Ἀλεξ.). duvet.

Πουρὶ (εἶδος πέτρας). »Πῶρος (ὁ). tuf.

Πουρνήσιος, α, ον. »Πρωϊνός, πρώϊος, ἑωθινός. matinal, du matin.

Πουρνιάτικος, η, ον, ἴδε Πουρνήσιος. ||. πουρνιάτικον (φαγεῖ', Τουρκ. Καφεαλτί), ἴδε Πρόγευμα.

Πουρνό. »Πρωῒ καὶ (Ἀττικ.) πρῷ, πρωΐα, τὸ ἑωθινόν. matin, la matinée. ||. πλειὸ πουρνά »Πρωϊαίτερον. de plus grand matin. ||. πολλὰ πουρνό. »Πρωϊαίτατα (καὶ Ἀττικώτ.) πρῳαίτατα. de grand (de bon) matin. ||. σηκόνομαι πουρνό. »Πρώϊος ἐγείρομαι, ὀρθρίζω. je suis matinat (matineux). ||. γύρισε τὸ πουρνό. »Πρώϊος δ' ἐπανάγων. ||. ἀπὸ τὸ πουρνό. dès le matin. ||. ἀπὸ τὸ πουρνὸ ἕως τὸ βράδυ. »Ἕωθεν ἐς ἑσπέραν (Λουκιαν. κ. τ. ἐπὶ μ. συνόντων)' »Ἀφ. ἡλίου ἀνίσχοντος μέχρι δυομένου (Αἰσχ.)« . ||. πουρνὰ πουρνό. »Πρωῒ πρωῒ (Γραφ.. »Καὶ θυμιάσει ἐπ' αὐτοῦ τὸ πρωῒ-πρωΐ, Ἔξοδ. Α').

Πουτάνα. »Πόρνη, ἑταίρα, μαχλὰς (μάχλος) γυνή, ἑταιροῦσα. catin, prostituée, θ. courtisane, θ. fille de joie (καὶ ἁπλῶς, διὰ τὸ εὐφημότερον) fille, femme perdue (publique), putaine, gouin, θ. garce, θ.

Πουταναρειόν. »Χαμαιτυπεῖον, πορνοβοσκεῖον, πορνοστάσιον, πορνεῖον, οἴκημα, παιδισκεῖον. lieu infâme ou de débauche, bordel, boucan, garouge.

Πρυτανήστικος, η, ον. »Πορνικός, ἑταιρικός, ἀκόλαστος, ἀσελγής. lascif, lubrique, putassier, luxurieux.

Πουτανιάρης, α, ικον]. »Πόρνος, ἀκόλαστος, ἀσελγής, πορνοκόπος, πορνομανής, θηλυμανής. lascif, incontinent, luxurieux, paillard, ribaud.

Ἠόχη (τὸ Τουρκ. Ταλιάνι, ἐκ τοῦ) »Ὑποχὴ (κυρ. τὸ δίκτυον. « Ὑποχαὶ περιηγέες, ἠδὲ σαγῆναι, »Ὀππ. Ἀλ. Γ', 81). »Θυννοσκοπεῖον. madrague; talian; (περίεργος ἡ σύμπτωσις καὶ μὲ τὸ Γαλλ.) poche, θ. (Ὁ Χωνειάτης [ἐν Βαλδουΐνῳ 6] 'τὸ παραφράζει: »Τῶν ξυλίνων ἄνωθεν πύργων ἱστοὶ κατεπάγησαν.. ἐνιαχοῦ δ' ἐπ' αὐτῶν προυφαίνοντο τεκτονικὰ πολεμιστῶν ἀνδρῶν ἀναπαύματα, ὁποῖα εἰσανίασιν οἱ ἐπὶ τῶν ἰκρίων τὸν βυθὸν διορῶντες καὶ τὰ ἔθνη τῶν νεπόδων ἐπισκοπεύοντες,«).

Πρᾶγμα (προφ. κοιν. καθὼς καὶ ὅλα τὰ ἀπ' αὐτοῦ, Πρᾶμα). »Ἔργον, χρῆμα, πρᾶγμα, πρᾶξις. chose, θ. fait. ||. τί πρᾶγμα εἶνε αὐτό, τὸ ἐδικόν σου; τί πρᾶγμα (εἶνε) μὲ ἐσένα; »Ἀλλ', ὦ Σώκρατες, τὸ σὸν τί ἐστι πρᾶγμα«; (Πλάτ. Ἀπολογ. Σωκρ.). ||. μεγάλον (φοβερόν, πολὺ) πρᾶγμα. »Μέγα (»Ἀφόρητον, « Δεινόν, »Πολύ) τι χρῆμα. ||. πολὺ πρᾶγ-

μα αὐτὸς ὁ Λάκριτος (φρσ.). »Οὑτοσὶ Λάκριτος μέγα πρᾶγμα (Δημοσθ.)«. ||. Ἐξεύρεις δὰ, μεγάλο πρᾶγμα! ἴδε Δουλειά. §. πρᾶγμα (ἡ πραγματεία), ἴδε Πραγμάτεια. §. πράγματα (τὰ Τουρκ. Καλαμπαλήκια). » Σκεύη, κτήματα, ἔπιπλα, ἀπάρτια. meubles, effets, bagages, ἴδε καὶ Νοικοκεριόν. ||. (εἰς τὸ ἀρχαῖον ἰδίωμα πολλάκις ἐννοεῖται ἔξωθεν), τὰ πράγματά μου (σου, 'του, 'της, 'μας, σας, 'των, κτλ.). »Τὰ ἐμαυτοῦ (σαυτοῦ, κτλ.). ||. ἔχει τὴν ἄδειαν 'να 'πάρῃ τὰ πράγματά 'του καὶ 'να 'πάγῃ ὅπου θέλει. » Ἐξεῖναι, λαβόντα τὰ αὑτοῦ, ἀπιέναι ὅποι ἂν βούληται, «. Πλάτ. §. πράγματα (τὰ πολιτικά). ἐμβῆκε 'ς τὰ πράγματα, ἴδε Ἐμβαίνω.

Πραγμάτεια (τὸ ἔργον τοῦ πραγματευτοῦ). »Ἐμπορία(εία), ἐργασία, ἐμπόριον. commerce, négoce, trafic, spéculation commerciale, θ. §. (τὸ πρᾶγμα μὲ τὸ ὁποῖον πραγματεύεταί τις). » Ἐμπορεύματα, χρῆμα, ἀγόρασμα, ἐμπόλημα, ἀγώγιμον, ἐμπολή. » Γέλγη, γέλγος (τὸ), ῥῶπος (ἡ Πακοτίλια ἢ ὁ Γκρούπος). marchandise, θ. mercerie, θ. ||. παράγγειλε τοὺς πραγματευτὰς 'να φορτώσουν εἰς τὰ καράβια ταῖς πραγμάτειαίς 'των καὶ 'να ἀναχωρήσουν. » Παρήγγειλε τοῖς ἐμπόροις, τὰ χρήματα ἐνθεμένους εἰς τὰ πλοῖα, ἀποπλεῖν.«

Πραγματεύομαι, ῥ. ἀποθ. »Ἐμπορεύομαι. commercer, trafiquer, négocier, faire le commerce.

Πραγματευτάδικος, η, ον. » Ἐμπορικὸς, ἐμπορευτικός. commercial.

Πραγματευτὴς (ὠνομάζετο κυρίως ὁ τοκιστής.) » Ἔμπορος (κυρ. ὁ μεταφέρων πραγματείας ἀπὸ τόπου εἰς τόπον). négociant, marchand, commerçant, rtafiquant. »Γελγοπώλης καὶ ῥωποκάπηλος (κυρ. ὅποιος πουλεῖ ταῖς λεγόμεναις πραγματειαῖς Βενέτικαις). mercier.

Πραγμένος, η, ον. } Πρακτικὸς, ή, όν. } Ἔμπειρος, πολύπειρος, τρίβων πραγμάτων, ἐμπειροπράγμων (Σουΐδ.), δεξιὸς, πολυγνώμων. expérimenté, expert, fait au commerce du monde, rompu au travail, qui a de l'acquis, qui est de mise. ||. πραγμένος εἰς τὸν πόλεμον. »Ἐμπειροπόλεμος. habile (versé) dans l'art militaire.

Πράζω, ῥ. ἀμ. »Πεῖραν κτάομαι, τρίβων γίγνομαι. se faire (dans le commerce du monde).

Πρᾶξις, »Πεῖρα, ἐμπειρία, πολυπειρία. expérience, θ.

Πρασινάδα. » Χλόη (ἀπαράλλακτα 'τὴν ὀνομάζουν 'ως τὴν σήμερον οἱ χωρικοί μας). verdure, θ.

Πρασινίζω, ῥ. ἀμ. » Χλοάζω. §. χλοηφορέω. verdir. §. verdoyer.

Πράσινος, η, ον. » Χλωρὸς (ἐκ τοῦ) χλοερὸς, χλοώδης, χλοηφορῶν, πράσινος καὶ πράσιος. verd, verdoyant.

Πρασινωπὸς, ή, όν. Χλοάζων, ὑπόχλωρος. verdâtre.

Πράσον, φ. »Πράσον (τὸ κεφαλωτόν). poireau, porreau.

Πρασουλίδα(-ήθρα), φ. » Γήθει-(θυ)ον καὶ Γήτειον, γηθυλλίς. ciboulette, θ.

Πρέπει, ῥ. ἀπρ. »Δεῖ, χρὴ, προσήκει, εἰκὸς (χρεὼν) ἐστι. il doit, il faut, ἴδε καὶ Ταιρειάζει. ||. (εἰς τὸ ἀρχ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐκφράζεται διὰ τῶν θετικῶν λεγομένων ἐπιῤῥημάτων ἢ μᾶλλον ὀνομάτων), πρέπει 'να περιπατήσω. »Βαδιστέα ἢ Βαδιστέον. ||. πρέπει 'να περιπατήσωμεν. » Βαδιστέον ἐστὶν ἡμῖν. ||. ὁ φιλόσοφος 'δὲν πρέπει μὲν 'να πολεμῇ, πρέπει ὅμως 'νὰ ἐπιστατῇ καὶ εἰς πολέμους καὶ εἰς στρατόπεδα. »Φιλοσόφῳ οὐ πολεμητέον μὲν, ἐπιστατέον δὲ καὶ πολέμοις καὶ στρατοπέδοις, « Ψελλ. ||. πρέπει 'να ἠξεύρωμεν. « Ἰστέον. savoir, à savoir. ||. πρέπει 'να πίῃς μαζῇ καὶ ὅλον τὸ καταπάτι. »Συνεκποτέ' ἐστί σοι καὶ τὴν τρύγα, « Ἀριστφν. ||. πρέπει 'να ἦλθεν 'ως τώρα. » Εἰκὸς (ἐστιν) ἀφικέσθαι αὐτὸν ἐς δεῦρο. il

doit. ||. τί ἔπρεπε 'να 'τὴν συμβουλεύσω 'να κάμῃ; »Τί ἔμελλον συμβουλεύσειν αὐτῇ ποιεῖν; que devais-je lui sonseiller de faire? ||. τὸν δὲ υἱόν του, λέγει, 'τὸν εἶδες τί εὔμορφος εἶνε; Καὶ πῶς; 'δὲν ἔπρεπε ('να τὸν ἰδῶ δηλ.); »Τὸν δ' υἱὸν, ἔφη, ἑώρακας αὐτοῦ ὡς καλός ἐστι; Τί δ' οὐ μέλλω; (ἢ) πῶς γὰρ οὐκ ἔμελλον; ||. πρέπει 'να 'πάρῃς ὀπίσω τ' ἄσπρα σου. »Ἀπολαβεῖν τ' ἀργύριον δίκαιος εἶ (Ἀριστοφ.),« ἴδε ἐ Δίκαιον.

Πρήξιμον. »Οἴδημα, ὄγκωμα, ὄγκωσις, φῦμα, πρῆσμα (Ἱπποκρ.), ἔπαρμα, ἐπανάστασις, φύγεθλον καὶ βουβὼν (Γαλλ. bubon, ἰδιαιτ. τοῦ μεριοῦ). tumeur, θ. enflure, θ. boufissure, θ. grosseur, θ. œdème, ἴδε καὶ Φούσκωμα. ||. ἔβγαλ' ἕνα πρήξιμον. » Βουβὼν αὐτῷ ἐπήρθη (Προκόπ. Ἱστορ.)«

Πρησκοκοίλης. » 'Εξωδηκὼς τὴν γαστέρα, ἴδε καὶ Κοιλαρᾶς.

Πρήσκω, ῥ. μετ. »'Ογκόω, ἐπαίρω, πρήθω καὶ πίμπρημι (»'Εν δ' ἄνεμος πρῆσεν μέσον ἱστίον,« Ἰλ. Α', 482). bouffir. ||. πρήσκομαι, ῥ. αὐτοπ. »'Ογκοῦμαι, οἰδαίνω, οἰδάω-έω, ἀνοιδέω (»'Ο δὲ τράχηλος αὐτῶν καὶ τὰ στέρνα ἀνῴδει«, Αἰσχ. 'Επιστ.), αἴρομαι; φυσάομαι, πρήθομαι (»Ἢν πρησθῶσιν αἱ μῆτραι«, Ἱπποκρ. Γυναικ. » 'Εὰν πρὶν ἢ πρησθῆναι τὸ πᾶν σῶμα«, Αἰλ. Ζ. Ἱστορ. »Καὶ πρησθήσεται τὴν κοιλίαν αὐτῆς«, Γραφ. Ἀριθμ.), πίμπραμαι, διαπίμπραμαι (» Πᾶσα δὲ οἱ νηδὺς διαπίμπραται, ὡς ὑπόθ' ὕδρωψ, κτλ.,« Νικανδρ. Ἀλεξιφ. 345). bouffir, se gonfler, ἴδε καὶ Φουσκόνω. ||. πρήσκονται τὰ πόδιά 'των. » Τοὺς πόδας οἰδοῦσιν,« Ἀριστ.

Πρησμένος (ἴδε τὸ 'Ρῆμα), η, ον. » 'Εξῳδηκὼς, πεπρησμένος (Γραφ. «Καὶ τὴν κοιλίαν σου πεπρησμένην,« Ἀριθ.). bouffi, gonflé, ἴδε καὶ Φουσκωμένος. ||. πρησμένα 'μάτια. »Κυλοιδιῶντα (βλέφαρα, ὄμματα). (des yeux) chargés, gros, bouffis, gonflés.

Πρητσίλα (κυρ. ἡ βρῶμα τῶν τράγων, ἐκ τοῦ »Πρητὴν καὶ Πρητίας, ὁ ἐνιαύσιος ἀμνὸς « ἢ τοῦ » Πρετήνιος τράγος, « ὁ παρῆλιξ). »Κινάβρα, γράσος. odeur de bouc.

Πριέλι, ἐργ. »Διαβήτης, περίγρα. compas.

Πρὶν, ἐπ. (χρον.), ἴδε Προτήτερα καὶ Προτοῦ.

Πριναράκι »Πρινίδιον. petit chêne verd.

Πριναρήσιος, α, ον. »Πρίνινος.

Πρινάρι, δ. » Πρῖνος (ἡ), κόκκος (διότι 'βγάζει τὸ πρινοκόκκι). chêne verd, yeuse, θ.

Πρινοκόκκι, βαφ. »Κόκκος (ἡ βαφική) (Διοσκορ.), κόκκος (ὁ φοινικοῦς) (Θεόφρ.), ὗς καὶ ὕσγη (τοῦ Παυσανίου, ὁ ὁποῖος λέγει τὴν λέξιν Γαλατικὴν, καί ὁ Γάλλος μεταφραστής 'του 'τὴν ἑρμηνεύει διὰ τοῦ houx), graine d'écarlate, Kermès du petit chêne (ou chêne vert), cochenille ou Kermès de Provence, vermillon, coccus.

Πρίξιμον (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Πρήξιμον, κτλ.

Πριονάκι. »Πριόνιον. petite scie.

Πριόνι, ἐργ. » Πρίων-ονος (ὁ). scie, θ.

Πριονίδι (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.). »Πρίσμα, ἀπόπρισμα. sciure, θ.

Πριονίζω, ῥ. μετ. »Πρίζω ἢ Πρίω. scier.

Πριόνισμα. »Πρίσις, πρισμός. sciage.

Πριονιστὸς, ή, όν. »Πριστός. scié.

Πρίσκω (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ῥ. μετ., ἴδε Πρήσκω, κτλ.

Πριτσίλα, ἴδε Πρητσίλα.

Πριχοῦ, ἐπ. (χρον.), ἴδε Προτοῦ.

Προαίρεσις. » Προαίρεσις. bonne volonté (disposition).

Προβαίνω (ἐβγαίνω ἔξω ἢ προχωρῶ), Μ. (θὰ) προβῶ, ῥ. αὐτοπ. »Προβαίνω (Χρυσόστ.), προέρχομαι. sortir, ἴδε καὶ-

Προβάλλω (πρόβλημα), (ἴδε τὸ

ἀπλοῦν), ῥ. μετ. »Προτείνω, προβάλλω(-ομαι), προτίθημι(-μαι), εἰσηγέομαι, εἰσφέρω (γνώμην, νόμον, κτλ.), προΐσχομαι. proposer, mettre en question. §. (ἐβγάλλω κυρ. τὸ κεφάλι μου ἀπὸ τὸ παράθυρον ἵνα ἰδῶ), ῥ. ἀμ. »Προκύπτω, παρακύπτω, προέχω. (»Τῇ κεφαλῇ προσχών,« Ξενοφ. Κυρουπ.), διακύπτω (»Διὰ τῆς γοργύρης διακύψας,« Ἡρ.). avancer la tête (de la fenêtre pour voir).

Προβατήσιος, α, ον. »Προβάτειος. de brebis.

Προβατίνα. »Ἀμνὰς καὶ (Ποιητ.) ἀμνίς. brebis, θ.

Πρόβατον, ζ. » Οἶς-οἰὸς καὶ Ὄϊς-ὄϊος, πρόβατον, μῆλον (ποιητ.). mouton (κυρ. τὸ 'μνουχισμένον).

Προβειά. »Μηλωτὴ, κώδιον, κῶας (τὸ), νάκος (τὸ), καὶ νάκη (ἡ), δέρας (τὸ). peau de brebis, θ.

Πρόβειος, α, ον, ἴδε Προβατήσιος.

Πρόβλημα, »Ζήτημα, πρόβλημα, πρότασις. question, θ. proposition, θ.

Προβοσκίδα (ἡ μύτη τοῦ ἐλέφαντος). » Προβοσκὶς, προνομαία, χείρ. trompe, θ.

Πρόγεμμα (τὸ πουρνιάτικον φαγεῖ, τὸ Τυρκ. Καφεαλτί, Ἰταλ. Κολατσιόνε. Εἰς τοὺς ἀρχαιοτέρους χρόνους, κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Πλουτάρχου καὶ Ἀθηναίου, ὠνομάζετο) »Ἄριστον· (ἐπειδὴ ὅμως μὲ τὸν καιρὸν προσδιωρίσθη αὐτὴ ἡ λέξις διὰ τὸ γεῦμα, τότε τὸ πρόγευμα ὠνομάσθη) »Διανηστισμὸς, ἀκρατισμὸς (»Ἀκρατισμὸς γὰρ λέγεται τὸ πρωϊνὸν φαγεῖν, Σχολ. Ἀριστοφ. 295) καὶ ἀκράτισμα, προάριστον. déjeuner ꙋ déjeuné.

Προγεμματίζω, ῥ. ἀμ. »Προαριστάω, ἀκρατίζομαι. déjeuner.

Προγκίδα, ἐργ. (ὑφαντ.), ἴδε Ὀξύγκλα.

Προγόνι, } . » Πρόγονος (ὁ καὶ Προγονὸς, ἡ } ἡ), προγόνη. beau-fils (ἀρσ.), belle-fille (θηλ.).

Προδίδω, (ἴδε τὸ ἀπλοῦν), ῥ. μετ. »Προδίδωμι. §. »Καταγγέλω. trahir. §. dénoncer. §. livrer.

Προδοσία. »Προδότης. traître. §. Συκοφάντης. délateur, denonciateur.

Προδότης. »Προδοσία. trahison, θ.

Προεστὼς-οῦ (ὁ πρόκριτος πόλεως ἢ ἐπαρχίας, καὶ ὁ πρωτεύων τῶν ἐφημερίων ἐνορίας). » Προὔχων, προϊστάμενος, προεστὼς-ῶτος (Θκδ. Η', 17), προστατῶν, προστάτης. primat. §. prélat. §. supérieur. ||. εἶμαι προεςὼς (ἢ προεςεύω). »Προΐσταμαι, προστατέω(-εύω).

Προζύμι (ἡ ἄλλ. Μαϊά). » Ζύμη (» Ζύμη παλαιά, ὃ καλεῖται προζύμη,« λέγει ὁ Ἡσύχιος). levain, ferment.

Προθυμία. » Τὸ πρόθυμον, προθυμία, σπουδή. empressement, ardeur, θ. ||. ἔχω προθυμίαν. » Σπουδάζω, προθυμέομαι. s'empresser.

Πρόθυμος, η, ον. »Πρόθυμος, ἕτοιμος. prompt, empressé, disposé. ||. εἶμαι πρόθυμος, ἴδε Εἶμαι.

Προῖκα. » Προίξ καὶ Προὶξ (ἡ), φερνή. dot, trousseau, mariage. ||. 'να 'ταὶς 'πάρῃν χωρὶς προῖκα. »Λαβεῖν αὐτὰς ἀπροίκους (Λυσ.)«.

Προικίζω, ῥ. μετ. »Προικίζω (Διόδ. Σικελ.). doter.

Προικοσύμφωνον. » Προικὸς συγγραφὴ (Διόδ. Σικελ. Α'). contrat (de mariage). ||. ἔκαμαν τὸ προικοσύμφωνον. » Συγγραψάμενοι τὸν γάμον (Πλούτ.)«.

Προκοῖλι (ἄλλοι 'τὸ προφέρνουν, ὀρθότερον ἴσως, 'Ποκοίλι). » Ὑπογάστριον, ὑποκοίλιον, ἦτρον, ὑπήτριον. bas-ventre, abdomen.

Προκομμενέστατος (διὰ τὸν παράλογον σχηματισμὸν τοῦ ὑπερθετικοῦ ἴδε τὴν λέξιν Ἀχρεῖος), η, ον. »Παιδείας εἰς ἄκρον ἐληλακὼς, σοφίας ἐν ἄκροισι θαμίζων. très instruit.

Προκομμένος, η, ον. »Πεπαιδευμένος. instruit, qui a de l'acquis, ἴδε καὶ Γραμματισμένος.

Προκοπή. » Πρόοδος, ἐπίδοσις (Ἰσοκρ.). progrés. §. »Παιδεία, πο-

λυμάθεια. lumières, θ. πλ. instruction, θ. savoir, érudition, θ.

Προκόπτω (προφ.κοιν. Προκόφτω), ῥ. ἀμ. » Ἐπιδίδωμι, πρόειμι. faire des progrès, ἴδε καὶ Ὠφελοῦμαι. ||. πρόκοψα (ἢ θὰ προκόψω), μὰ τὸν θεὸν, ἂν πρέπῃ ἀκόμη, καὶ 'να πληρόνω διὰ τοὺς πεθαμμένους (φρα. εἰρων.) ! « Νὴ Δία, ὀναίμην, εἰ μέλλω γε καὶ ὑπερεκτίνειν τῶν νεκρῶν (Λουκ.) ! «

Προκρίνω, ῥ. μετ, ἴδε Προτιμῶ.

Πρόκροσσαις (τὰ περισσεύοντα ἀπὸ ταῖς ἄκραις τοῦ στημονιοῦ· ἀρχαιοτάτη λέξις). »' Ἀκροστήμονες.

Προμηθεύω, ῥ. μετ. » Πορίζω. procurer, fournir.

Πρόμυτα (προφ. κοιν. Προύμυτα), ἐπίρ., ἴδε Πίστομα.

Προμυτίζω, ῥ. ἀμ., ἴδε Προμυτῶ.

Προμύτισμα. »Ἡ ἐπὶ στόμα (πρόσωπον) πτῶσις, πρόπτωσις. l'action de se prosterner (visage contre terre).

Προμυτῶ, ῥ. ἀμ. »Πίπτω ἐπὶ στόμα (πρόσωπον), προσπίπτω. se prosterner, tomber (se mettre) ventre (visage) contre terre. ||. μήπως μὲ χάμῃ καὶ προμυτίσω. » Μὴ ἐπιστομίσῃ με (Λουκιαν. περὶ τῶν Εἰκ.)«.

Προξενεία. »Προξένησις. négociation (d'un mariage), entremise, θ. ||. στέλνω προξενειάν. »Μνηστεύομαι, μνάομαι, ἐγγυάομαι. négocier (un mariage), rechercher une fille en mariage.

Προξενεύω, ῥ. μετ.»Πράττω (»Καταπράττομαι) γάμον, προξενέω, ἐγγυάω, κατεγγυάω, προμνηστεύω(-ομαι), προμνάομαι, νυμφαγωγέω. négocier un mariage. ||. 'τὸν κατηγοροῦσα, λέγωντας· τί ἄνθρωπον μὲ προξένεψεν. »Ἐμεμφόμην αὐτὸν λέγων· οἷον ἄνθρωπον προὐξένησέ μοι (Δημοσθ.)«.

Προξενήτης, -τρα. »Νυμφαγωγὸς (ὁ καὶ ἡ), προμνήστωρ, προξενητὴρ, προμνηστὴρ, προμνηστρὶς καὶ προμνήστρια, νυμφεύτρια, προξενήτρια. négociateur(-trice) d'un mariage. ||. ἐλεύθερας προξενητῆς διὰ λόγου 'του γυρεύει (παροιμ. ἀναλ. μὲ τῶν ἀρχαίων τὸ) » Ἄκαιρος πρόξενος εἰς ἑαυτὸν ἀφορᾷ (Ζηνόβ. καὶ Διογ.)«.

Προξενολογῶ, ἴδε Προξενεύω.

Προξενῶ, ῥ. μετ. »Ἐμποιέω, παρέχω, περιποιέω. procurer, causer.

Προπαίρνω (ἴδε τὸ ἁπλοῦν), ῥ.μετ. »Προλαμβάνω, φθάνω, συναρπάζω. prévenir. ||. προπαίρνομαι, ῥ. μέσ. »Προκαταλαμβάνομαι. s'emporter, se prévenir.

Πρόπερσι, ἐπ. » Προπέρυσι (ἢ Προπέρυσιν, τρίτον ἔτος τουτὶ, τρίτον ἔτος, τρίτον ἤδη ἔτος. l'avant dernière année, il y a trois ans.

Προπερσινός, ή, όν. » Προπερύσινος (Θεοφρ. Γ', φυτ. 12) qui a été fait (etc) il y a trois ans.

Πρὸς, πρ. (σημαίνει ὅ,τι καὶ εἰς τοὺς ἀρχαίους. Τὴν μεταχειριζόμεθα ὅμως σπανιώτατα, καὶ μόνον σχεδὸν εἰς τὴν ἑξῆς φράσιν καὶ τὰς ὁμοίας). ||. ἐδάνεισεν ὁ τάδε τὸν τάδε τόσαις δραχμαῖς πρὸς τόσα ταῖς ἑκατόν. » Ἐδάνεισεν Ἀνδροκλῆς Ἀρτέμωνι τρισχιλίας δραχμὰς ἐπὶ διακοσίαις εἰκοσιπέντε ἢ τριακοσίαις τὰς χιλίας (Δημοσθ. Λακρ «.). ||. (Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὅμως 'λείπει, καθὼς καὶ εἰς τοὺς ἀρχαίους, ἡ πρόθεσις), καὶ ἐπλήρωσαν διάφορον δώδεκα τὰ ἑκατὸν τὸν χρόνον. »Καὶ τόκον ἤνεγκαν δραχμὴν τοῦ μηνὸς τῆς μνᾶς (Αἰσχ. Κτησιφ)«.

Προσάναμμα (καὶ ἄλλου) Προσαψίδι. »Ἔναυσμα, ὑπέκκαυμα, ἐμπύρευμα, ζώπυρον. ce qui sert à allumer le feu.

Προσεκτικὰ, ἐπ. » Ἐσκεμμένως, περιεσκεμμένως, μετ' ἐπιστασίας, ἐφιστὰς (-ᾶσα, -άντες, κτλ.) τὴν διάνοιαν. attentivement. §. »Εὐλαβῶς, πεφυλαγμένως. avec circonspection (précaution).

Προσεκτικὸς (ὅ,που ἔχει τὸν νοῦν 'του εἰς τὴν δουλειάν 'του). »Προσεκτικός. attentif. §. (ὁποιος φυλάττεται μὴ προσκρούσῃ). » Εὐλαβὴς

πεφυλαγμένος. réservé, circonspect, précautionné.

Προσευχή. »Προσευχή, εὐχή. prière, θ. ||. προσευχή καὶ πέτραις (παροιμ. ἀναλ. μὲ τῶν ἀρχαίων τὸ) »Σὺν Ἀθήνῃ καὶ χεῖρα κίνει· (ἢ μᾶλλον μὲ τὸ) »Δόρυ καὶ κηρύκειον«.

Προσεύχομαι (ἴδε τὸ ἁπλοῦν), ῥ. ἀποθ. »Εὔχομαι, προσεύχομαι. prier.

Προσέχω (προφυλάττομαι. §: προσηλόνω τὸν νοῦν μου εἰς ἕνα πρᾶγμα), ῥ. ἀμ. (ἀπαράλλακτα λέγουσιν ἐν Ἑλλάδι: »Ἔχε τὸν νοῦν σου:) »Προσέχω τὸν νοῦν· »Τὸν νοῦν ἔχω πρός τινι,« Ξενοφ. (Ἑλλ.), ἐφίστημι τὴν γνώμην (τὴν διάνοιαν), σκοπέω, ὁράω, τηρέομαι (» Πρὸς ταῦτα τηροῦ μὴ λάβῃς ὑπώπια «, Ἀριστοφ.), φράζομαι (ποιητ.). prendre garde, être attentif, faire (avoir, prêter) attention à. ||. προσέχετε ἀπὸ τοὺς Γραμματεῖς. »Βλέπετε ἀπὸ τῶν Γραμματέων (Εὐαγγ.)«. ||. πρόσεχε 'να μὴ σε γελάσῃ. »Φράσαι μή σε δολώσῃ (Ἀριστοφ.)«. || (ἐνίοτε 'λείπει εἰς τὸ ἀρχαῖον), πρόσεχε ὅμως μήπως σὲ γελάσων. »Ἀλλ' ὅπως μὴ σε διακρούσωνται,« ἴδε καὶ Ἄα καὶ Φοβοῦμαι. §. ῥ. μετ. »Ἐπιτηρέω, τηρέω, ἐπιμελοῦμαι. veiller sur, surveiller. ||. πρόσεχε τὴν θύραν. »Τῆς κατακλεῖδος ἐπιμελοῦ καὶ τοῦ μοχλοῦ,« Ἀριστοφ. (Σφ. 254).

Προσηκόνομαι, (ἴδε τὸ ἁπλοῦν), ῥ. μέσ. »Ὑπεξανίσταμαι, ὑπανίσταμαι. se lever (faire place à quelqun) par respect.

Προσήκωμα, »Ὑπανάστασις (»Παντὶ δὲ τῷ (ἴσως ὀρθότ. δέ τῳ) πρεσβυτέρῳ τιμὴν καθ' ἡλικίαν ἀποδοτέον ὑπαναστάσεσι καὶ κατακλίσεσιν«, Ἀριστοτ. Ἠθ.) l'action de se lever (ceder sa place à quelqun) par respect.

Προσθέτω, Μ. (θῶ) προσθέσω (ἀόρ. Ἐπρόσθεσα), ῥ. μετ. » Προστίθημι, ἐπιμετρέω, ἐπιβάλλω. ajouter.

Προσθήκη. » Προσθήκη, πρόσθεσις, ἐπίμετρον. addition, θ.

Πρόσκαιρος, η, ον, ἴδε Προσωρινός.

Προσκάλεσμα. »Κλῆσις, πρόσκλησις. invitation, θ.

Προσκαλεσμένος, η, ον, ἴδε Καλεσμένος.

Προσκαλῶ, ῥ. μετ. »Καλέω, παρακαλέω, συγκαλέω. inviter, convier. ||. ὅταν κάμνῃς τραπέζι, μὴ πρόσκαλῇς τοὺς συγγενεῖς σου, μήτε γείτονας πλουσίους, μὴ πως σὲ καλέσουν καὶ αὐτοὶ καὶ ἀνταμειφθῇς, ἀλλὰ κάλεσε τοὺς πτωχοὺς κτλ. »Ὅταν ποιῇς δοχήν, μὴ φώνει τούς... συγγενεῖς σου μηδὲ γείτονας πλουσίους, μή ποτε καὶ αὐτοί σε ἀντικαλέσωσι, καὶ γένηταί σοι ἀνταπόδομα, ἀλλὰ... κάλει πτωχοὺς κτλ.« Εὐαγγ. ||. Ἄα προσκαλέσῃ ἰατρόν. »Ἰατρὸν εἰσκαλέσασθαι,« Ἀρετ., ἴδε καὶ Φέρνω.

Προσκεφαλάδα (ἡ μεγάλη μαξιλάρα). »Προσκεφάλαιον. traversin, chevet, coussin.

Προσκεφαλάκι. »Ὑπαυχένιον. oreiller, chevet.

Προσκλαίομαι (ἴδε τὸ ἁπλοῦν), ῥ. ἀποθ. »Ἀποδύρομαι, ἀποκλαίομαι, προσανακλαίομαι. se plaindre, ἴδε καὶ Παραπονοῦμαι.

Προσκυνήματα (τά). »Ἀσπασμός, προσκύνησις. salutation, compliments, civilités. ||. 'πέ 'τον καὶ ἀπ' ἐμένα προσκυνήματα. » Ἄσπασαι αὐτὸν ἢ παρ' ἐμοῦ· »Ἄσπασαι αὐτὸν καὶ ἐμοί· »Χαίρειν αὐτὸν κέλευε παρ' ἐμοῦ. faites lui aussi mes civilités (mes compliments), saluez-le de ma part.

Προσκυνητάρι. »Εὐκτήριος (οἶκος). prie-Dieu, ἴδε καὶ Εἰκονοστάσι.

Προσκυνῶ (τὸν θεὸν κτλ.), ῥ. μετ. » Προσκυνέω. adorer. §. (ἄνθρωπον), ἴδε Χαιρετῶ.

Προσμένω (ἴδε τὸ ἁπλοῦν), ῥ. ἀμ. » Ἐν(» Ἀνα-, » Προσ-, »Ἀπεκ)δέχομαι, προσδοκάω, καραδοκέω, ἀποκαραδοκέω, ἀναμένω. attendre. ||. ἐπρόσμενεν ἀπὸ τὴν Μεσσήνην κ' ἐκείνους 'ποῦ ἔμεναν ὀπίσω. » Τούς τε καθυστεροῦντας ἐκ τῆς Μεσσήνης ἀναδεχόμενος«. ||. ἐπρόσμενε τὸν ἐρ-

χομὸν τοῦ Ἀσδρούβα. » Ἀνεδέχετο τὴν Ἀσδρούβα παρουσίαν (Σουΐδ.)«. ||. καὶ τὴν ἄνοιξιν ἐπρόσμεναν τοὺς βαρβάρους. »Καὶ τῶν βαρβάρων ἔτης ὥρᾳ προσδοκίμων ὄντων.«

Προσοχή. » Ἐπίστασις καὶ Ἐπιστασία (νοὸς, διανοίας). attention, θ. application, θ. §. (ἡ προφύλαξις). »Εὐλάβεια, πρόνοια, προμήθεια, τὸ πεφυλαγμένον. précaution, θ. circonspection, θ. considération, θ. ||. μὲ προσοχὴν, ἐπίῤ., ἴδε Προσεκτικά.

Προσόψι. » Χειρόμακτρον, ἐκμάγειον. essuie-main, serviette, θ.

Προσπάθησις. »Σπουδὴ, ἀγών. efforts, empressement, zèle.

Προσπαθῶ, Μ. (θὰ) προσπαθήσω (ἀόρ. Ἐπροσπάθησα), ῥ. ἀμ. »Σπουδάζω, πειράομαι, ἰσχυρίζομαι, φιλοτιμέομαι, ζητέω, πάντα κάλων (λίθον) κινέω, προσπαθέω. s'efforcer, tâcher, faire tout son possible. ||. ἐπροσπαθοῦσαν 'να ἀναιβοῦν. »Ἐπειρῶντο ἀναβαίνειν (Ξενοφ.) «. ||. προσπαθεῖ 'να κρυφθῇ. »Λαθεῖν ζητεῖ (Ἰσοκ.)«.

Προσπάππος (ὁ πατὴρ ἢ ὁ παππποῦς τοῦ παπποῦ), ἴδε Παπποῦς.

Προσταγή. »Κελευόμενον (τὸ), ἐντολὴ, ἐπίταγμα, προταχθὲν (τὸ), πρόσταγμα, παράγγελμα. ordre, commandement. ||. ἔδωκεν (ἔβγαλε) προσταγήν. » Τέλος ἐξέφερε (Πλούτ. Θεμιστοκλ.)«.

Προστάζω, ῥ. μετ. »Κελεύω, παραγγέλλω, ἐντέλλομαι, προστάσσω(-ττω), ἐπιτάσσω(-ττω). ordonner, enjoindre, intimer l'ordre, commander.

Πρόστυχα, ἐπ. Φαύλως, εὐτελῶς, λιτῶς, λυπρῶς, αὐτοσχεδίως. simplement.

Πρόστυχος, η, ον. »Ὁ τυχὼν, εὐτελὴς, φαῦλος, λυπρὸς, κοινὸς, ἀγελαῖος, λιτὸς, αὐτοσχέδιος, ἀπέριττος. commun, simple, très ordinaire. ||. διότι 'δὲν ἦτον καὶ πρόστυχος. » Οὐδὲ γὰρ ὢν ἔτυχεν ἦν Δημοσθ.)«.

Προσφάγι. » Ὄψον, προσόψημα (Ἀθήν. Ζ'), τὸ ἐπεσθιόμενον, προσφάγιον (Εὐαγγ.). ce qu'on mange avec son pain, (οἰκ.) friquet.

Προσφαγίζω, ῥ. μτβ. »Παροψάομαι.

Προσφέρνω (τὸ ἄλλ. Παραφέρνω), ῥ. μετ. καὶ ἀμετ. »Προσφέρω(-ομαι) (» Ἀλλά τι προσφέρομαι ἔμπαν, ἢ μέγαν νόσον, ἢ τοι φύσιν, ἀθανάτοις,« Πινδ. Νέμ. Ϛ, 7. »Ὁ χαρακτὴρ τοῦ προσώπου προσφέρεσθαι ἐδόκεε ἐς ἑωϋτὸν, « Ἡρόδ. Α'), ἴδε Ὁμοιάζω.

Πρόσχαρος, η, ον. »Φαιδρὸς, χαρίεις, προσχαρὴς, εὔθυμος, εὐτράπελος. enjoué, gai, joyeux, ἴδε καὶ Γελαζούμενος, καὶ Γλυκὺς, καὶ Νόστιμος, καὶ Χαρούμενος.

Προσωπίδα (ἡ ἄλλ. Μουτσοῦνα). »Πρόσωπον, προσωπὶς, προσωπεῖον, προσωπίδιον, μορμολύκη, μορμολύκειον. masque, θ.

Προσωποδέρνω (ἀπὸ τοῦ Ἀποστόλου τό: »Εἴ τις ὑμᾶς εἰς πρόσωπον δέρει), ῥ. μετ. » Ὀνειδίζω, εἰς ὄνειδος προσφέρω. outrager, faire des remontrances sanglantes, reprocher d'une manière injurieuse.

Πρόσωπον. »Πρόσωπον, ὄψις, μορφὴ, ἰδέα. visage, face, θ. §. (κατὰ μετων.) τὸ πρόσωπον τοῦ 'σπιτιοῦ ἢ ἁπλῶς κάθε κτιρίου. »Μέτωπον, τὸ ἔμπροσθεν. le devant (d'une maison), l'avant corps. ||. τὸ πρόσωπον τοῦ 'σπιτιοῦ βλέπει 'ς τὴν νοτιάν, ἴδε Βλέπω.

Προσωρινὸς, ἡ, όν. »Ὁ (»Ἡ, »Τὸ, »Οἱ, »Τὰ, κτλ.) παραυτίκα (αὐτίκα), ἐφήμερος, ἐπίκηρος. temporel, passager, momentané, provisoire.

Προτήτερα, ἐπ. » Πρότερον, τὸ πρότερον, πρὶν, πρώην, ἔμπροσθεν, πρόσθεν, τὸν ἔμπροσθεν (πρόσθεν, προτοῦ) χρόνον. auparavant, avant, précédemment, antérieurement, ci-devant, ἴδε καὶ Προτοῦ. ||. εἰς εἴκοσι 'μέραις, ἢ καὶ ἀκόμη' προτήτερα. »Ἐν εἴκοσιν ἡμέραις ἢ καὶ ἔτι πρόσθεν (Ἱπποκρ.) «. le vingtième jour, ou même plus tôt. §. (πρόθ.). » Πρό. avant. ||. ἐσκοτώθη προτήτε-

ρα ἀπὸ τὸν ἄνδρα 'της. »Ἑαυτὴν προανεῖλε τοῦ ἀνδρός. ||. πολλοὺς χρόνους προτήτερα. »Πολλοῖς ἔτεσιν ἔμπροσθεν. ||. 'τὸν παράγγειλ' ἀπὸ προτήτερα. »Προδιεστειλάμην αὐτῷ. ||. μιᾷ 'μέρα προτήτερα. »Τῇ προτεραίᾳ, τῇ προτέρᾳ. **la veille.** ||. τρεῖς (πέντε) 'μέραις προτήτερα. »Πρότριτα, Πρόπεμπτα. »Τῇ τρίτῃ (πέμπτῃ) πρό. ||. τρεῖς χρόνους προτήτερα. »Τρίτῳ πρότερον ἔτει. **trois années auparavant.** ||. Τρεῖς μήναις προτήτερα. »Τρισὶ μησὶν ἀνωτέρω,« Διόδ.

Προτητερινός, ή, όν. »Ὁ (»Ἡ »Τὸ, »Οἱ, »Τὰ, κτλ.) πρὶν (πρῴην, πρόσθεν, πρότερον). **antérieur, precédent, antécédant.**

Προτίμησις. »Προτίμησις. **préférence, θ. prédilection, θ.**

Προτιμῶ, ρ. μετ. »Αἱρέομαι, ἐπίπροσθεν ποιοῦμαι (ἄγω, τίθεμαι), προαιρέομαι, περὶ πλείονος (προὐργιαίτερον) ποιέομαι, προτιμάω. **préférer, aimer mieux.** ||. ἐσὺ λοιπὸν ποιό' ἀπὸ τὰ δυὸ προτιμᾷς; » Σὺ οὖν ποτέρως αἱρῇ (Πλάτ.) « ; ||. προτιμῶ τὴν ἐλευθερίαν παρὰ ὅλα τὰ ἄλλα. »Πάντα ἐν ὑστέρῳ τῆς ἐλευθερίας ποιούμενος· »Δεύτερα πάντα τῆς ἐλευθερίας τιθέμενος. ||. διότι ἠθέλομεν προτιμήσῃ κάλλιον 'να ἀποθάνωμεν τῆς πείνας. »Εἱλόμεθα γὰρ ἂν πρό γε τούτου λιμῷ τελευτῆσαι (Θκδ)«.

Προτοῦ, ἐπ. (χρον.). »Πρὸ τούτου, προτοῦ (»Καὶ νεμομένους τὰ ἑαυτῶν ἑκάστους, ἅπερ καὶ προτοῦ.« Θουκ.), πρὶν ἤ, πρότερον ἤ. **avant que, que.. ne** (πρὸς ὑποτακτικὴν), ἴδε καὶ Προτήτερα. ||. ἔπρεπε 'νὰ μὴ διορίσῃ τὸν ἐδικόν 'του νόμον, προτοῦ 'νὰ ἀκυρώσῃ αὐτὸν τὸν παλαιόν. »Ἔδει μὴ πρότερον τιθέναι τὸν ἑαυτοῦ νόμον, πρὶν τὸν παλαιὸν τοῦτον ἔλυσεν«. **il ne devait pas faire passer la nouvelle loi qu' il n' eût fait abolir l'ancienne.** ||. ἀνταμωθέντες προτοῦ μὲ μερικοὺς τῶν.. »Προξυγγενόμενοί τισι τῶν..(Θκδ.)«. ||. ἀπέθανε προτοῦ 'να τελειώσῃ (κατορθώσῃ) τὸ ἔργον. »Προκατέλυσε τοῦ ἔργου τὸν βίον. ||. μιᾷ 'μέρα πρὸ τοῦ 'να σηκωθῇ (κινήσῃ ἀπὸ τὸν λιμένα διὰ τὸ ταξείδι 'του). »Τῇ προτεραίᾳ ἡ ἀνήγετο (Δημοσθ.)«. **la veille de son embarquement.** ||. ἕνα χρόνον πρὸ τοῦ 'να κυριευθῇ ('παρθῇ) ἡ πόλις. »Ἐνιαυτῷ πρότερον τῆς ἁλώσεως. ||. πρὸ τοῦ 'να φθάσωμεν ἡμεῖς ἐτελείωσαν ὅλα. »Φθάνουσιν ἡμᾶς ἀναλωθέντα πάντα. ||. πρὸ τοῦ 'να φθάσῃ εἰς τὴν πόλιν, ἐξημέρωσε. »Φθάνει ἡμέρα γενομένη αὐτὸν πορευόμενον εἰς ἄστυ. ||. πρὸ τοῦ 'να ἀδειάσῃ (εὐκαιρήσῃ) 'να ἰδῇ καὶ τοὺς φίλους 'του, ἐβράδυασεν. »Ἔφθασεν ἑσπέρα γενομένη πρὶν τοῖς φίλοις αὐτὸν σχολάσαι«. ||. εἶχαν φθάσει πρὸ τοῦ 'να ἔλθουν οἱ βάρβαροι. »Ἔφθασαν ἀφικόμενοι πρὶν ἢ τοὺς βαρβάρους ἥκειν«.

Προύμυτα (προφ. κοιν. Μπρούμυτα), ἐπ., ἴδε Πίστομα.

Προυμυτίζω (κτλ.), ρ. ἀμ., ἴδε Προμυτίζω, κτλ.

Προυνιὰ (ἡ Τουρκ. Ἐρεικιὰ καὶ κοιν. Ἀγριοαβραμηλιὰ ἢ Τσαπρουνιά), θ. »Προῦμνος (ἡ), προύνη (Θεόφρ.). **prunellier sauvage.**

Προῦνον (τὸ Τουρκ. Τσακκάλ-ἐρεῖ, καὶ κοιν. Ἀγριοαβράμηλον), 'πωρ. »Προῦμνον. **prunelle sauvage.**

Προϋπάντησις. »Ὑπάντησις, συνάντησις (Γραφ.). **l'action d'aller au devant de quelqun.**

Προϋπαντῶ, ρ. μετ. »Ἀπαντάω, ὑπαντάω, προϋπαντάω, ὑπαντιάζω. **aller (venir) au devant de quelqun, s'avancer à sa rencontre.**

Προφασίζομαι, Μ. (θλ) προφασισθῶ, ἀόρ. Ἐπροφασίσθηκα, ρ. ἀποθ. »Σκήπτομαι (»Σκηπτόμενος ὅτι ὀψὲ εἴη,« Πλάτ.), προΐσχομαι, προβάλλομαι, προτείνω (»Τὴν ἡλικίαν προὐτεινόμην«), αἰτιάομαι (»Νόσους καὶ δίκας πρὸς ὑμᾶς αἰτιᾷ, « Αἰσχ. ἐπιστ.), ὑποτιμάομαι, αἰτιολογέομαι, προφασίζομαι (» Πρὸς μὲν οὖν τὰς κοινὰς προφάσεις, ἃς οὗτοι προφα-

σιδῦνται,« Αἰσχ. κατὰ Κτησιφ). user des pretextes, prétexter, alleguer (des excuses ou des prétextes).

Πράφασις. » Σκῆψις, πρόφασις, πρόσχημα, ὑποτίμησις (Πλούτ.). prétexte.

Προφητεία. » Πρόῤῥησις, προφητεία, προαγόρευσις, θεοπρόπιον. prédiction, θ.

Προφητεύω, ῥ. ἀμ. »Προαγορεύω, προφητεύω, προθεσπίζω, φοιβάζω. prédire.

Προφήτης. »Προφήτης (ὁ), προφῆτις (ἡ), ὑποφήτης, θεοπρόπος. prophète.

Προφθαίνω (κινήσας κατόπιν τινός 'τὸν φθάνω), Μ. (θὰ) προφθάσω (ἀόρ. 'Επρόφθασα), ῥ. μετ. » Καταλαμβάνω. atteindre, joindré. §. (φθάνω που προτήτερα ἀπὸ ἄλλον), ῥ. ἀμ. » Φθάνω, προ(ὑπο)φθάνω, προλαμβάνω, προτερέω, ἀπαντάω. prévenir, dévancer, prendre les devants, gagner de vitesse. ||. διότι ἤθελον, πρὶν ἔλθῃ περισσότερον ναυτικὸν πρὸς βοήθειαν, 'να προφθάσουν. » 'Εβούλοντο γὰρ ... πρὶν πλέον τι ἐπιβοηθῆσαι ναυτικὸν, ὅπως προφθάσωσι (Θκδ.) «. ||. νὰ προφθάσῃ 'να πιάσῃ ῥίζαν πρὸ τοῦ 'να χειμωνιάσῃ. »Προλαμβάνειν τοῦ χειμῶνος τῇ ῥιζώσει.« ||. 'δὲν προφθαίνω. »Ἀπολείπομαι. ||. 'δὲν ἐπρόφθασαν εἰς τὸν πόλεμον. »Ἀπολειφθῆναι τῆς μάχης. ||. 'δὲν ἐπρόφθασες 'να ἰδῆς ἓν πολλὰ νόστιμον πρᾶγμα. »'Ηδίστου θεάματος ἀπελείφθης«. ||. 'δὲν ἐπρόφθασες εἰς τὸ πανηγύρι. »Κατόπιν ἑορτῆς ἥκεις (Παροιμ.). »Οὐκ ἀπήντησας ἐπὶ τὴν ἑορτήν. §. (δίδω ἐν καιρῷ). »'Επαρκέω. subvenir, fournir, pourvoir aux besoins. ||. 'δὲν 'τὸν προφθαίνει 'ποδήματα. » Οὐκ ἐπαρκεῖν αὐτῷ πρὸς ἐμβάδας. ||. 'να 'τοὺς προφθάσῃ σιτάρι. » Οὐκ ἂν φθάναι σῖτον αὐταῖς πορίσας ποθέν «. ||. 'δὲν προφθαίνω τὰ ἔξοδα. » Οὐκ ἐπαρκῶ πρὸς τὴν δαπάνην' »'Υπέραντλος γίγνομαι τῇ δαπάνῃ. je ne puis faire face à la dépense.

Προφύλαξις, ἴδε Προσοχή.

Προφύλλι (ὁ Κορ. παράγει τὴν λέξιν ἀπὸ τοῦ) Πορφύρα, ὀρθότατα, διότι, κατά τινα παλαιὸν σχολιαστὴν τοῦ Κλήμεντος, »Αἱ παλαιαὶ γυναῖ-
» κες τὴν πορφύραν ἀπὸ τραχήλου
» μέχρι ποδῶν τοῖς ἐμπροσθίοις μέ-
» ρεσι τῶν ἱματίων ἐνύφαινον ἅτε
» ταινίαν, ὃ νῦν ἔστιν ἰδεῖν ἐπὶ τῶν
» λεγομένων καμισίων τῶν κουβι-
» κυλαρίων«). »Ὦα, λῶμα. (»'Ενύδριες ἢ ἄλλα θηρία, τῶν τὰ δέρματα περὶ τὰς σισύρας περιῤῥάπτεται,« 'Ηρ. Δ', 108). fourrure attachée aux bords d'une pelisse, bordure de fourrure.

Πρόχειρος, η, ον. »'Ο (»'Η, »Οἱ, κτλ.) ἐξ ὑποχειρίου (ἐν ἐφικτῷ, ὑπὸ χεῖρα), πρόχειρος. qui est sous la main, facile à trouver (manier).

Προχθὲς, ἐπ. (οἱ παλαιοὶ 'τὸ ἐπρόφεραν παροξύτονον) »Πρόχθες, πρότριτα, πρώϊζα, πρῴην (»Ἀλλ' ἡμεῖς γε οὐδενὶ ἐμαχόμεθα χθὲς, ἀλλὰ πρῴην,« Θκδ.), τρίτην ἡμέραν (»Καὶ χθὲς δὲ καὶ τρίτην ἡμέραν τὸ αὐτὸ τοῦτο ἔπραττον,« Ξενοφ. Κυρουπ. ς'.), τρίτην ταύτην ἡμέραν. avant hier. ||. ἀκόμην ἐχθὲς προχθὲς (φρσ., ἀντὶ Πρὸ ὀλίγου), ἴδε 'Εχθές.

Προχθεσινὸς, ἡ, όν. »Πρότριτος. d'avant hier.

Προχώρημα. »Πρόοδος, προκοπή. progrès, avancement.

Προχωρῶ, ῥ. ἀμ. » Προβαίνω, πρόειμι, ἐπιδίδωμι, προκόπτω, προέρχομαι, χωρέω, προχωρέω, πρόσω χωρέω (εἶμι, εἶμι, γίγνομαι), προάγω. pénetrer, avancer.

Πρύμα, ἐπ. » 'Εξ οὐρίας, οὐρίῳ (φορῷ) τῷ πνεύματι. le vent en poupe (en arrière), par un vent favorable. ||. ἀρμενίζω πρύμα. »'Εξ οὐρίας πλέω, οὐριοδρομέω. courir vent arrière.

Πρυμάτσα, (ναυτ.). »Πρυμνήσιον

(σχοινίον). amarre de poupe, croupiére, θ.

Πρύμη. »Πρύμνα. poupe, θ.

Πρυμίζω, ρ. άμ. »Οὐριοδρομέω, ἐξ οὐρίας πλέω. voguer par un vent favorable. ||. 'τὰ πρύμισε (φρσ. ἀντὶ Ἔφυγεν), ἴδε Ἀναχωρῶ.

Πρύμος (ἄνεμος). »Οὔριος, φορὸς, τὸ ἐκ πρύμνης (κατὰ πρύμνην) πνεῦμα, ἐπίφορος, δεξιὸς (Λουκιαν. καὶ Πολυδ.), πρύμνηθεν (Ἡσύχ.). (vent) favorable ou à poupe. ||. ἀρμενίζαμεν μὲ πρύμον ἄνεμον. »Ἐπλέομεν ἐκ πρύμνης ἀνέμῳ.«

Πρώϊμα. » Πρώϊμον (» Πρώϊμον σπείρουσι τὸν ὄροβον,« Θεόφρ.). hâtivement, de bonne heure.

Πρώϊμος, η, ον. »Πρώϊμος, πρώϊος (Θεόφρ.),* πρωϊβλαστής. hatif, précoce.

Πρῶτα, ἐπ. »Πρῶτον, ἐν πρώτοις, πρῶτα (Ποιητ. ».Πρῶτα στρατιήν ποιέεται ἐπὶ τοὺς ἀπεστεῶτας,« Ἡρόδ. Ζ', Τ). d'abord, prémièrement, en prémier lieu, auparavant, en préalable. ||. εἶμαι δυνατώτερος ἀπὸ πρῶτα, » Ἰσχυρότερος ἐμαυτοῦ καθέστηκα. ||. πρῶτα-πρῶτα. »Πρώτιστα, πρώτιστον.

Πρωτάρα) (γυναῖκα). »Πρωτο-
Πρωταρειὰ) τόκος, πρωτογόνος, πρωτολεχὴς (Ποιητ.). mère (qui a enfanté) pour la première fois.

Πρωτειὰ(ἡ). »Πρωτεῖον, πρεσβεῖον, τὰ πρῶτα. préeminence, θ. primauté, θ. ||. ἔχει τὴν πρωτειάν. » Τὰ πρῶτα φέρεται, πρωτεύει, πρωτιστεύει. il excelle, il a le pas (sur les autres).

Πρωτινὸς, ή, όν. » 'Ο (» 'Η κτλ.) πρότερον. les gens d'autre fois.

Πρωτινώτερα, ἴδε Ἀρχήτερα.

Πρωτόγαλα (ἡ ἄλλ. Κολόστρα). »Πύος, πύαρ, πυριάτης, πυρίεφθον (Γαλην.). »Τὸ πρωτόχυτον τοῦ γάλακτος πόμα αἱ τιτθαὶ Μάννα κεκλήκασι,« Κλμ.). colostre.

Πρωτογεννημένος, η, ον. » Πρωτότοκος, πρωτογεννὴς, πρωτογέννητος, πρωτόγονος. prémier-né, l'ainé.

Πρωτόγερος. » Δημογέρων, πρεσβύτερος, προεστὼς(προεστηκὼς)-ῶτος, προϊστάμενος, προστάτης. encien, primat.

Πρωτοκαθεδρία. »Προεδρία, πρωτοκαθεδρία, προκάθεσις. préséance, θ. place d'honneur, θ.

Πρωτοκλέφτης. »Λῄσταρχος, ἀρχιλῃστὴς, ἀρχικλὼψ. chef de bandits (brigands, voleurs, forbans).

Πρωτόλουβος, η, ον, ἴδε Πρωτοφανήσιμος.

Πρωτομάστορης. » Τέχνης προϊστάμενος. chef d'ouvriers.

Πρωτομηνιά. » Νουμηνία (κατὰ κρᾶσιν ἐκ τοῦ) νεομηνία. le premier jour du mois.

Πρωτοπαλλήκαρον. » Ἀριστεύων (»Διαφέρων, » Προέχων) τῶν ἄλλων ῥώμῃ (προθυμίᾳ, μεγέθει σώματος, τόλμῃ, κτλ.). le premiér des braves.

Πρωτόπαππας. »'Ο πρῶτος (πρωτεύων) τῶν ἱερέων. le prémier des prètres.

Πρῶτος (κατὰ τὴν φυσικὴν θέσιν ἢ τάξιν), η, ον. »Πρῶτος, πρωτεύων. prémier. ||. ἐκεῖνος ἐσήκωσε πρῶτος χέρι. »'Εκεῖνος ἦρξε χειρῶν. il fut l'agresseur, ἴδε καὶ Σηκόνω. ||. πρῶτος-πρῶτος (ἡ ὁλόπρωτος). »Πρώτιστος. ||. κάθε πρῶτον δύσκολον (Παροιμ.). c'est le premier pas qui coûte. §. (μεταφορ. κατὰ τὴν ἠθικὴν θέσιν ἢ τάξιν). »'Ο τὰ πρῶτα φερόμενος (ὢν), πρωτεύων. celui qui tient le prémier rang, ἴδε Γέρος, Προεστὼς καὶ Πρωτόγερος. ||. ἀπὸ τοὺς πρώτους τῶν ἐδῶ πολιτικῶν 'μας. » Παρὰ τῶν τῇδε τὰ πρῶτα ἐχόντων ἐν τῷ πολιτεύεσθαι (Συν.)«.

Πρωτόσχολος. »'Ο πρωτεύων τῶν μαθητῶν. empereur.

Πρωτοτάξειδον (πλοῖον). »Πρωτόπλοος (καὶ κράσει) Πρωτόπλους, πρωτόνεως-ω. (vaisseau, bâtiment) lancé à la mer pour la prémière fois.

Πρωτοφανήσιμος (εἰς τὴν 'Ελλάδα λέγεται Πρόφαντος, ὅθεν τὸ Τυρκ.

Τορφαντά), η, ον. » Πρωτοδρεπής, πρωτοφανής. ((fruit) hatif, prémices, θ. πλ. de primeur.

Πταίσιμον (προφ. κοιν. Φταίξιμον), ἴδε Σφάλμα.

Πταίστης (προφ. κοιν. Φταίχτης). »Αἴτιος, ἔνοχος. coupable.

Πταίω (προφ. κοιν. Φταίγω), ῥ. ἀμ. »Πταίω, ἁμαρτάνω, ἀδικῶ, αἴτιός εἰμι. faillir, commettre une faute. ||. ἐγὼ 'δέν σε πταίω. »Ἀναίτιος ἐγώ σοι. ||. τὸν Νικίαν, ἂν 'δὲν πταίῃ, συγχώρησαί 'τον· εἰ δὲ κε πταίῃ, συγχώρησέ 'τον διὰ χάριν μου. »Νικίαν, εἰ μὲν οὐκ' ἀδικεῖ, ἄφες· εἰ δὲ ἀδικεῖ, ἐμοὶ ἄφες.«

Πτερὸν (προφ. κοιν. Φτερό'). »Πτερόν. plume, θ. ||. τινάζω τὰ πτερὰ, ἴδε Τινάζω. ||. τὰ πτερά 'της (τῆς μυίας) 'δὲν ὁμοιάζουν τὰ τῶν ἄλλων πτηνῶν. »'Επτέρωται δὲ οὐ κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς λοιποῖς ὄρνισι«, Αχ. ||. 'ς τὸ πτερὸν, ἐπ., ἴδε Πετακτά. §. (συνεκδχ. τὸ ἀπὸ πτερὰ κατεσκευασμένον ἐργαλεῖον, μὲ τὸ ὁποῖον φυσοῦν τὴν φωτιάν.), ἴδε Ἀνεμιστῆρι.

Πτεροῦγα (προφ. κοιν. Φτεροῦγα). » Πτέρυξ-υγος. aile.

Πτερωτὴ (ὁ τροχὸς τοῦ νερομύλου, εἰς τοῦ ὁποίου τὰ τριγυρινὰ πτεροειδῆ ξύλα κτυπᾷ τὸ νερόν. 'Η λέξις εἶνε καλὴ καὶ ἄλλην δὲν χρειαζόμεθα). la roue d'un moulin (à eau).

Πτωχὰ, ἐπ., ἴδε Πτωχικά.

Πτωχαίνω, Μ. (θὰ) πτωχαίνω (ἀόρ. 'Επτώχαινα), ῥ. μετ. »Εἰς πενίαν καθίστημι, πτωχίζω (Γραφ.). appauvrir. §. ἀμ. αὐτοπ. »Εἰς πενίαν καθίσταμαι, πτωχεύω (» Μὴ φοβοῦ, παιδίον, ὅτι ἐπτωχεύσαμεν' ὑπάρχει σοι πολλὰ, ἐὰν φοβῇ τὸν Θεὸν, καὶ ἀποστῇς ἀπὸ πάσης ἁμαρτίας κτλ., « Γρφ. Τωβ. Δ', 21). s'appauvrir.

Πτωχεία (προφ. κοιν. Φτώχεια). » Πενία, πτωχεία (μεταγ.), ἔνδεια. pauvreté, θ. indigence. θ.

Πτωχικὰ, ἐπ. » Πενιχρῶς, πενήτων τρόπον. pauvrement.

Πτωχικὸς, ἡ, όν. »Πενιχρός, λυπρός. qui appartient aux pauvres.

Πτωχὸς (προφ. κοιν. Φτωχός), ἡ, όν. » Πτωχὸς (εἰς τοὺς ἀρχαίους ὠνομάζετο κυρίως ὁ Ζητιάνος, καὶ διέφερεν ἀπὸ τὸ πένης, καθὼς 'τὸ διακρίνει ὁ Ἀριστοφ. ἐν Πλ.), πενόμενος, ἐνδεὴς, δυσπραγῶν, ἐνδεόμενος. pauvre, indigent, nécessiteux. ||. εἶμαι πτωχὸς, ἴδε Δυστυχῶ. §. (ἀντὶ Λιγνὸς, Ἄπαχος: »Εἶνε καὶ πτωχὸ τ' ἀρνὶ, ἔχει καὶ πλατειὰν οὐρὰν, « Παροιμ.). εἶναι πτωχὸν τὸ χωράφι. » Λυπρὸν (»Λυπρόγεων) τὸ χήδιον.

Πυκνάδες (ἡ μαυράδες 'που 'βγαίνουν κυρ. εἰς τὸ πρόσωπον καὶ εἰς τὰ χέρια), ἴδε Περκνάδες.

Πυξάρι (τὸ Τουρκ. Τσιμσῆρι), ὁ. »Πύξος (ἡ). buis.

Πυοφύτης (τὸ ἄλλ. Ἀμπέλι), πάθ. » Ἀχὼρ-ῶρος (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.). achores, ἀρσ. πλθ., gourme (des enfans). (εἰς μερικὰ μέρη τῆς Γαλλίας ὀνομάζεται) rache, θ., παράβαλ. Κασίδα.

Πυργάκι } (ὑποκορ. τοῦ Πύργος).
Πυργὶ } »Πύργιον, πυργίσκος, πυργίδιον. tourelle, θ.

Πύργος (κάστρου). » Πύργος, βάρις (ἡ), πυργοβάρις (ἡ). tour. θ. §. ('σπίτι πετρόκτιστον καὶ ὑψηλὸν εἰς τὴν ἐξοχήν). »Ἀγροικία, πύργος (»'Εν ταῖς κώμαις καὶ ἐν τοῖς ἐποικίοις καὶ ἐν τοῖς πύργοις «, Γραφ. Παραλειπομ. Α, κζ', 25), τετραπυργία (ἴσως διότι ἦσαν συνήθως τέσσαρες πύργοι ἐν τετραγώνῳ περιῳκοδομημένοι διὰ τὸ ἀσφαλέστερον. » Τὰς κατὰ τὴν χώραν ἐπαύλεις ἢ τετραπυργίας, « Πλ. Εὐμ., ἴδε καὶ Πολύβ. καὶ Στραβ.). chateau.

Πυρειὰ (τὸ διὰ τοῦ Πυροφανίου 'ψάρεμμα, διὰ τοῦ ὁποίου 'ψαρεύουν εἰς τὸν Βόσπορον καὶ τὴν Προποντίδα τοὺς τριχιούς, ἐκ τοῦ) »Πυρεία ἢ Πυρσεία (λέξιν προσδιωρισμένην εἰς ἄλλην χρῆσιν). »Πύρευσις, πυρευτικὴ τέχνη (Πλάτ. Σοφ.). manière de pêcher les sardines (etc.).

Πυροβόλος (τὸ Τουρκ. Τσακμάκι. οἱ παλαιοὶ μετεχειρίζοντο δύο ξύλα, τὰ ὁποῖα ἔτριβον πρὸς ἄλληλα, καθὼς ἐκπυρσεύουσι καὶ οἱ ἄγριοι τῶν Ἰνδιῶν: ὁ δὲ Φιλοκτήτης τοῦ Σοφοκλέους, »Πῦρ' ἂν οὐ παρῆν, ἐν πέτροισι πέτραν ἐκτρίβων, μόλις ἔφην' ἄφαντον φῶς «. Τὸ ὁποῖον σαφέστερον ἐκτίθησιν ὁ χαριέστατος Νόννος [Βιβλ. β']. » Ὡς λίθος ἀμφὶ λίθον φλογερὴν ὠδῖνα λοχεύων, »Λάϊον ἠκόντιζε πολυθλιβὲς αὐτόγονον πῦρ, »Πυρσογενὴς ὅτε θῆλυς ἀράσσεται ἄρσενι πέτρῳ) . » Πυρεῖον (καὶ πληθ.). Πυρεῖα (τὰ . » Αὐτοὶ δὲ τὰ πυρεῖα συντρίψαντες καὶ ἀνακαύσαντες, « Λουκιαν. Ἀληθ. ἱστορ.). **briquet, fusil.**

Πυρόνω, ῥ. μετ. »Πυρακτόω(-έω), πυρόω. **enflammer, rougir au feu,** ἴδε καὶ Ζεσταίνω. §. ῥ. αὐτοπ. Πυροῦμαι, πυριμανέω (ποιητ. ἀμφ.). **s'enflammer.**

Πυροῦλας (ἡ Πυῤῥοῦλας), π. ἴδε Χειμωνιάτης.

Πυροφάνι (σχάρα σιδηρᾶ, βαλμένη εἰς τὴν πρώραν τοῦ γρίπου, καὶ φέρουσα ἀναμμένα φρύγανα ἢ δαδί, διὰ τὸ 'ψάρεμμα τῶν τριγιῶν κτλ.). »Πυρσός. **torche allumée au devant d'une barque bour la pêche des sardines** (etc.).

Πύρωμα. » Πύρωσις, πυράκτωσις. **l'action de faire rougir au feu.**

Πυρωμένος, η, ον. Πεπυρωμένος, πεπυρακτωμένος, διάπυρος, ἔμπυρος, πυρώδης. **ardent, rougi au feu.** ‖. σίδερον πυρωμένον (πέτρα πυρωμένη). »Μύδρος.

Πυρωστιά (εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Εὐσταθίου ἐλέγετο Παριστία, εἰς τοῦ Μοσχοπούλου Πυροστάτης). »Ἐσχάρα, χυτρόπους, τρίπους, τριπόδιον (Ἡσυχ.), πυριστάτης, (Γρφ.) ποδιστὴρ, ἐμπυριβήτης. **chenet, trépied.**

Πυτιά. » Πυετία καὶ Πυτία, ὀπὸς (ὅταν κατασκευάζεται ἀπὸ γάλα τῆς σπηθᾶς). **présure,** θ. **caillette,** θ.

Πυτίζω, ῥ. μετβ., ἴδε Κουκκίζω.

Πυττάκι (χαρτὶ διπλωμένον κατὰ μῆκος, καὶ γράμμα γραμμένον εἰς τοιοῦτο χαρτί, ἀπὸ τοῦ, Πυκτάκιον, Πτυχίον). »Πίναξ πτυκτὸς (Ὁμηρ.), πτυκτεῖον, δίπτυχον (δέλτιον, Ἡρόδ.), γραμματεῖον δίθυρον. §. (τὸ γράμμα, μὲ τὸ ὁποῖον ἐχειροτονοῦσαν τοὺς ἄρχοντάς 'των οἱ ἡγεμόνες τῆς Μολδοβλαχίας). »Γραμματεῖον (ἡγεμονικόν, βασιλικὸν κτλ.) (»Καὶ γραμματεῖα βασιλικὰ τὴν τῶν Πατρικίων τιμὴν δωρούμενα.« Συνέσ.), χρυσόβουλον, (εἰς τὴν Ἑλλάδα εἰσήχθη εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν ἡ λέξις) δίπλωμα. **brévet, lettre de créance, diplome, lettres patentes.**

'Πωρικόν. » Ὀπώρα (κυρ. δι' ὅσα ἔχουν τὸ φαγώσιμον μέρος ἔξωθεν, ἢ τρώγονται καὶ χλωρά, καθὼς δαμάσκηνα, σῦκα, κτλ.), ἀκρόδρυον (κυρ. δι' ὅσα ἔχουν τὸ φαγώσιμον μέρος ἔσωθεν καθὼς ἀμύγδαλα, φιστίκια, κτλ. Ἡ λέξις, Ἀκρόδυ, σώζεται εἰς τὴν Ἀττικήν). **fruit.** ‖. τὰ ξηρὰ 'πωρικά. »Τρωκτά, τρωγάλια, τραγήματα, τρώξιμα. ‖. μαζόνω 'πωρικά. » Ὀπωρίζομαι. **cueillir (des fruits).** ‖. καθὼς ἔφεραν (ἔβαλαν) τὰ 'πωρικὰ (εἰς τὸ τραπέζι). » Ὡς οὖν εἰσήχθη τὸ ἐπίδειπνον (τὸ ἐπιδόρπιον, τὰ ἐπιφορήματα). **dès qu'on a servi le dessert (le fruit).**

Πῶς; ἐπ. (Ἐρωτημ.). Πῶς; πῆ (Πλάτ. Πολιτ. Β'); **comment?** ‖. πῶς σὲ λέγουν; » Τί σοι ὄνομα; Κλῆσιν ἥν τινα δεῖ σε καλεῖν; Πῶς σε καλῶμεν; **quel est votre nom?** ‖. ἀφ' οὗ ἐρώτησε καὶ ἔμαθε πῶς ὠνομάζετο τὸ κοράσιον. »Πυθόμενος ἥ τις ἡ παῖς καλοῖτο, « Αχ. (Λαπίθ.).

§. ἴδε καὶ Διατί; ‖. καὶ πῶς 'δὲν με 'ξύπνησες εὐθύς; » Πῶς οὖν οὐκ εὐθύς με ἐπήγειρας; **que ne m'a tu réveillé aussitôt?** §. σύνδ. (Τροπολ.) »Ὡς, ὃν τρόπον (Θεοφρ.), ὅπως. **comme.** ‖. 'ξεύρεις λοιπὸν πῶς 'να κάμῃς. » Οἶσθ' οὖν ὅπως ποιήσεις (Συν.) «. ‖. 'να μάθῃ τί πρέπει 'να κάμῃ, καὶ πότε 'να 'τὸ κάμῃ, καὶ πῶς. »Γνῶναι, ὅ,τι τε ποιητέον, καὶ ὁπότε, καὶ ὅπως, « Ξνφ. ‖. ἔστειλα 'να 'ρωτήσω πῶς εἶσε. » Ἔπεμψα

πευσόμενος ἐν οἷς εἴης (Συνέσ.)«. §. (αἰτιολ.), ἴδε Ὅτι. §. (θαυμαστ.), »Ὡς! quoi? ||. καὶ πῶς! »Εἶτα! » Τί δέ! quoi, quoi donc!

Ρ

Ρ, ρ, τὸ δέκατον ἕβδομον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου. Τρέπεται εἰς Λ. »Πράτρια-πλάτρα, πρῴρα-πλώρη, μάραθρον-μάλαθρον, ἄροτρον-ἀλέτρι κτλ. §. Προστίθεται Αἰολικῶς ὡς δίγαμμα. » Ὄζος-ρόζος, κτλ.

Ῥαβασάκι } (κάθε γραμματάκι, Ῥαβάσι } χυρίως ὅμως τὸ ἐρωτικόν. » Ῥαβάσια, [Ῥαούσια, κατὰ τὸν Δουκάγγιον] δὲ, ἤτοι λογαριαστήρια, λέγουσιν [οἱ Ἀγαρηνοί] τὰ ξύλα, ἅπερ, ἀγράμματοι ὄντες, κόπτοντες καὶ χαράκια ποιοῦντες, ἠρίθμουν δι' αὐτῶν, ὡς καὶ νῦν ἔτι οἱ ἀρτοποιοὶ χρῶνται,« Ἱστορ. πολ. ΚΠ). »Γραμμάτιον, ἐπιςόλιον, δελτάριον (τῶν ἐρωτικῶν,« Πλούτ. Ἀντ.). billet, billet-doux (τὸ ἐρωτικόν)· πιττάκιον (» Γράψας βραχὺ πιττάκιον, καὶ σφραγισάμενος,« Πολύβ.), ἴδε καὶ Γραμματάκι, καὶ Πυττάκι.

Ῥαβδάκι. » Ῥάβδιον. baguette, θ. petite baguette.

Ῥαβδί. » Ῥάβδος (ἡ). canne, θ. bâton, ἴδε καὶ Δεκανίκι.

Ῥαβέντι, φ. ἰατρ. (δὲν ἠξεύρω ἂν οἱ παλαιοὶ Ἕλληνες 'τὸ ἐξελλήνισαν εἰς τὸ) » Ῥᾶ ποντικὸν (ὀρθ.) » Ῥαπόντιον, (ἢ οἱ βάρβαροι 'τὸ μετεποίησαν ὕστερον. Ὅπως καὶ ἂν ἔχῃ, ἡ λέξις) Ῥᾶ (φαίνεται ὅτι εἶνε ἡ πρωτότυπος, μεταποιηθεῖσα, διὰ τὸ εὐφωνότερον, εἰς τὸ) Ῥεῖον, (ῥηθείη δ' ἂν καὶ) » Σκυθικὴ ῥίζα (κυρ. ἡ Γλυκόῤῥιζα). rhubarbe, θ.

Ῥαγάζι (Σλαβων. rogoz, καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ Ἑλλην. »Ῥάγος | »ῥάγη, στοιβαί, σάγματα« , Ἡσύχ., εἶδος χόρτου, μὲ τὸ ὁποῖον γεμίζουν τὰ σαμάρια. Ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Σχλ. τοῦ Εὐριπ. ἐν Ὀρέστῃ), φ. »Στοιβὴ καὶ Στοίβη (σώζεται ἡ λέξις), φλεώς (Ἀττκ.) καὶ φλοῦς (Ἰωνικ.), ἀνθήλη, τύφη (τὸ Τουρκ. Αἶφι, μὲ τὸ ὁποῖον ςαπουνίζονται· εἶν' αἱ ἶνες τῶν φύλλων τοῦ φοίνικος). phleos.

Ῥαγίζω, ῥ. μετ. » Ῥήγνυμι καὶ Ῥήσσω. fêler. §. ῥ. αὐτοπ. »Ῥήγνυμαι. se fêler.

Ῥάγισμα. » Ῥῆγμα, ῥαγάς. fêlure, θ.

Ῥαγισμένος, η, ον. »Ῥηγματίας. fêlé. ||. ῥαγισμένας ἀπὸ τὴν φωτιάν. »Πυρίῤῥαγὴς καὶ Πεσσίῤῥαγὴς (κυρ. διὰ τὰ πήλινα ἀγγεῖα).

Ῥαδίκι (ἀπὸ τοῦ) » Ῥάδιξ-ικὸς (τὸ βλαστάρι ἢ κλωνάρι), φ. Κιχώρη καὶ Κιχώριον, σέρις (ἡ ἀγρία), (ἓν εἶδος ὀνομάζεται ἀπὸ τὸν Διοσκορ.) χονδρίλλη. chicorée (sauvage), θ. ἴδε καὶ Πικραλίδα.

Ῥαίνω, Μ. (θὰ) ῥάνω, ῥ. μετ. »Ῥαίνω (ἡ λέξις διεσώθη μόνον εἰς τοὺς γάμους, ὅπου ῥαίνουν τοὺς νεονύμφους μὲ λεπτὰ νομίσματα, μὲ ῥύζι, βαμβακόσπορον, ζαχαρωτά, κτλ. Οἱ παλαιοὶ Ἕλληνες ἔῤῥαιναν ἀπαράλλακτα μὲ τρωγάλια, τὰ ὁποῖα ὠνόμαζον Καταχύσματα, ὄχι μόνον τοὺς νεονύμφους [. . . » φέρε σὺ τὰ καταχύσματα »Ταχέως κατάχει τοῦ νυμφίου καὶ τῆς κόρης,« Θεοπομπ. Ἡδυχάρει], ἀλλὰ καὶ τοὺς νεωνήτους δούλους, καὶ τοὺς πρώτους θεωροὺς καὶ πρεσβευτάς. Εἰς τὴν Ῥώμην ὁ γαμβρὸς ἔῤῥιπτε καρύδια ἔμπροσθεν τῆς νύμφης). faire pleuvoir (jetter) sur les nouveau mariés des pièces de monnaie (des fruits, des bombons, etc.).

Ῥακὶ (» Ῥάγι τὸ στέμφυλον,« Ἡσύχ.). »Οἰνόπνευμα καὶ Πνευμοίνον (νεολογ.). eau de vie, brandevin,

Ῥάμμα, ἴδε Κλωστή.

Ῥαντίζω, ῥ. μετ. » Ῥαίνω, δια(περι)ῤῥαίνω, ῥαντίζω, καταψεκάζω. arroser, asperger, répandre autour.

Ῥάντισμα. » Ῥαντισμός. aspersion, θ.

'Ράπη (εἶδος βούρλου, μὲ τὸ ὁποῖον πλέκουν ταῖς χοντρόψαθαις), φ. (ἐκ τοῦ) » 'Ρὶψ καὶ 'Ρίπος καὶ 'Ριπός («Ἐπιθεὶς ῥίπον ἐκ καλάμου,« Διόσκρ.), ἴδε Παπύρι καὶ παράδ. 'Ραγάζι.

'Ραπτάδικος, η, ον. » 'Ραπτικός. de tailleur, ce qui lui appartient. ‖. τὸ ῥαπτάδικον (ἐργαστῆρι). »'Ραφεῖον. la boutique du tailleur.

'Ράπταινα (ἡ) »Ἀκέστρια, ῥάπτρια, ἡπήτρια. coutourière, θ.

'Ράπτης (προφ. κοιν. 'Ράφτης), -ισσα καὶ -αινα. »Ἀκέστης, ῥάπτης, ἡπητὴς (χυδ. ὁ 'Μπαλωματᾶς). tailleur.

'Ραπτοσύνη. »'Ραπτική. le metier du tailleur.

'Ραπτικὸν (καὶ πληθ.). »'Ράπτρον» façon, θ.

'Ράπτω, ῥ. μετ. »'Ράπτω, συῤῥάπτω. coudre.

'Ράσον (ἐκ τοῦ Ἰταλ. raso, »quæ pilos non habet, detrita et usu de floccata ;« κατὰ τὸν Δουκάγγ.). »Τρίβων, τριβώνιον, τριχίνιον. serge rase, froc, haire, θ.

'Ραφή. »'Ραφὴ, συῤῥαφὴ, συμβολή. couture, θ.

'Ράχη. » Νῶτος, νῶτον (τὸ) καὶ νῶτα (τὰ, χυδ. τοῦ ἀνθρώπου), ῥάχις-εως, μετάφρενον. dos. ‖. τῆς ῥάχης (κτητ.). » Νωτιαῖος. dorsal. ‖. δεῖξέ με τὴ' ῥάχι' σου (φρσ.). » Τὸ κοῖλον δεῖξαι τοῦ ποδός' »Στρέφε τὰ νῶτα. montrer les talons. ‖. σὲ τρώγ' ἡ ῥάχις σου (φρσ.), ἴδε Τρώγω. ‖. ῥάχη τοῦ βουνοῦ, ἴδε Κορφοβοῦνι καὶ Λόφος.

'Ραγίτης, πάθ. »'Ραχῖτις (νόσος). rachitisme.

'Ραχιτιάζω, ῥ. αὐτοπ. »'Ραχῖτιδι περιπίπτω (ἁλίσκομαι). devenir noué (rachitique), être attaqué par le rachitisme.

'Ραχιτιασμένος, η, ον. »'Ραχιτικός, ῥαχιτιῶν. noué, rachitique.

'Ραχοκοκκαλιὰ καὶ

'Ραχοκόκκαλον. » Ἄκανθα, ῥάχις -εως (ἡ), (διδακτ.) σπονδυλικὴ στήλη. échine, θ. épine du dos.

'Ραχὸς, φ., ἴδε 'Ραγάζι.

'Ράψιμον (ἡ ἐνέργεια τοῦ ῥάπτειν). »'Ραφή. couture, θ. §. (τὸ πρᾶγμα ὅ,που ῥάπτεται· ὅθεν: Πάρε μαζῇ καὶ τὸ 'Ράψιμό' σου), ἴδε Δουλειά.

'Ρέμμα (ποταμοῦ, θαλάσσης, κτλ.). »'Ροῦς (κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ) ῥόος, ῥεῦμα. courant (d' eau). §. ἴδε Ποταμάκι.

'Ρεμματιὰ (ἡ). »Χαράδρα. ravine, (παρβλ. Ποταμιά).

'Ρεμματικὰ (τὰ), πάθ. »Ἀρθρῖτις (νόσος). goutte, θ. §. »'Ρεῦμα (Πλ. Μάρ. 34), ῥευματισμὸς, κέδμα. rhumatisme, ἴδε καὶ Ποδαλγία καὶ 'Σγιάτικα. ‖. ἔγω ῥεμματικά. » 'Ρευματίζομαι. avoir la goutte, être attaqué de rhunatisme.

'Ρεπανάκι. » 'Ραφανίδιον. petite rave.

'Ρεπάνι, φ. » 'Ραφανὶς καὶ Ἴων. 'Ρεφανὶς (κατὰ τὸν Ἀμμώνιον). raifort, rave, θ. radis. ‖. 'γιερὸς 'σὰν τὸ ῥεπάνι (Τουρκ. τροὺπ γκὶμπὶ, φρσ. παροιμ.). »Κρότωνος (»Κολοκύντης) ὑγιέστερος (Σουΐδ)«.

'Ρεπανίζα, φ. »'Ραφανὶς (ἀγρία). raiponce, θ. navette, θ. raifort (sauvage), bulbonac, lunaire, cranson, ἴδε καὶ Χράνος.

'Ρετσίνα. »'Ρητίνη. resine, θ. ‖. ῥετσίνα τῆς πιτυᾶς ἢ τοῦ πεύκου (τὸ Τουρκ. Τσάμ-σακιζί). »Πιτυΐνη (ῥητίνη). poix-resine, θ. galipot.

'Ρετσινάτον (κρασὶ χυδ.). »'Ρητινίτης (οἶνος). (vin) résiné.

'Ρεύγομαι, Μ. ‖. (θὰ) ῥευθῶ (ἀόρ. ['Ε]ρεύθηκα), ῥ. ἀποθ. »'Ερυγγάνω, (ἐρύγω ἄγρ. ὅθεν τὸ) ἐρυγεῖν, ἐρεύγομαι. roter, avoir des rapports.

'Ρεύτης (ἡ βαθουλὴ ἄκρα τῶν κεραμιδιῶν, διὰ τῆς ὁποίας τρέχουν τὰ νερὰ ἀπὸ τὴν στέγην). »'Υδροῤῥόη. larmier. gouttière, θ. battelement.

'Ρέψιμον. » 'Ερυγὴ, ἐρυγμὸς, ἐρευγμός. rot, rapport, éroctation, θ.

''Ρημάδι ('σπίτι, φόρεμα, κτλ.

χωρὶς οἰκοκύρην). »Ἔρημος, χηρεύων (μεταφορ.), ἠρημωμένος. (**maison etc) abandonnée (délaissée, déserte).**

Ῥημάζω (ἀντὶ Ἐρημάζω), ῥ. μετ. » Ἐρημόω, ἐξερημόω. **dévaster, désoler.** §. ῥ. ἀμ. αὐταπ. »Ἐρημόομαι. **devenir désert.**

Ῥῆσος, ζ. »Λὺγξ-υγκὸς καὶ-υγγὸς (ὁ), λυκοπάνθηρ. **loup-cervier, lynx, rich; guépard** (κυρ. τὸ Τουρκ. Καραχουλάκι), πάνθηρ, πάρδος καὶ πάρδαλις (τὰ τρία ταῦτα ὀνόματα δίδονται ἀπροσδιορίστως εἰς τρία ὁμοφυῆ μὲν, πλὴν ἑτερογενῆ ζῶα). **pant hère,** θ. (αὐτὴ εἶνε κυρ. ἡ πάρδαλις τῶν ἀρχαίων), **once** (αὐτὸς εἶνε ὁ πάρδος τῶν παλαιῶν), **leopard** (τὸ δέρμα τούτου εἶνε τὸ ὡραιότερον). (ὁ) Πάνθηρ (τοῦ Ἀριστοτέλους φαίνεται ὅτι εἶνε ὁ) **adive.**

Ῥηχὸς, ή, όν. » Ἀβαθὴς, βραχὺς (»Ἔστι δὲ βραχὺς [ὁ ποταμὸς] ὥστε μόλις κρύπτειν τὸ σφυρὸν, « Ἡγήσ. παρ' Ἀθην.), ταπεινὸς (» Ταπεινότατοι δὲ [εἰσὶν οἱ ποταμοὶ] κατὰ τὴν ἀκμὴν τοῦ θέρους, »Πλδ.). **plat, bas.** ||. ῥηχὰ (νερά). »Βραχέα (» Αἱ δὲ [τινες τῶν νεῶν] καὶ ἐς βραχέα ὤκειλαν, « Θκδ.) καὶ Βράχεα (τά: » Καὶ κατὰ τὰς ἀμπώτεις καὶ τὰς πλημμυρίδας, συμβαίνει τισὶν ἐμπίπτειν εἰς τὰ βράχη καὶ καθίζειν,« Στράβ. ΙΖ'), προσβραχῆ ἡ (ὀρθότ.) προβραχῆ, τέναγος (τὸ), τεναγώδη, τεναγίζοντα (ὕδατα, κυρ. ὅπου εἶνε καὶ βοῦρκος, καθὼς τὰ παρὰ τὸ Ναύπλιον, ὅπου ἁλιεύονται οἱ κέφαλοι, ἀναφερόμενα δι' αὐτὴν ταύτην τὴν ἁλιείαν καὶ ὑπὸ τοῦ Ἀριστοτέλους, μεταχειρισθέντος τὴν ἰδίαν λέξιν), ῥαχία καὶ (Ἰων.) ῥηχία (»Ὁ πλόος ἅπας οὗτος παρὰ τὴν Περσίδα βράχεά τε ἦσαν ἢ ῥηχίαι καὶ τενάγεα, « Ἀῤῥ.), στῆθος, ταινία (κυρ. τὸ παρὰ τὰς ἐκβολὰς τῶν ποταμῶν). **bas-fonds, basses, banc (de sable, de rocher etc).** ||. ὁ ποταμὸς εἶνε ῥηχός. »Ταπεινὸς καὶ κοῖλος ὁ ποταμός.

Ῥίγανη, φ. »Ὀρίγανος (ὁ καὶ ἡ), ὀρίγανον (τό). **origan.**

Ῥῖγος (τὸ), (ἀρχ. λέξις), ἴδε Ἀνατριχίλα.

Ῥίζα. »Ῥίζα. **racine,** θ. §. συνεκδοχ. καὶ ὅλον τὸ δένδρον, ὅθεν. Ἔχει τόσαις ῥίζαις ἐληαῖς, ἀμυγδαληαῖς κτλ.) » Στέλεχος (» Τὰς ἐλαίας ἐξεπρέμνιζον πλεῖστον ἢ χίλια στελέχη, ὅθεν ἔλαιον ὑπέρπολυ ἐγίγνετο,« Δημοσθ. Μακάρτ. » Καὶ ἑβδομήκοντο στελέχη φοινίκων «, Γραφ.). **pied (d'arbre).**

Ῥιζάρι (» Ὥστε τὰ ἐκ τῶν ῥιζῶν βαπτόμενα ἐνάμιλλα εἶναι τοῖς ἐκ τῆς κόκκου καὶ ταῖς ἁλουργίσι «. Στράβ. ΙΓ, δ'), φ. (βαφ.) »Ἐρυθρόδανον καὶ Ἐρευθέδανον. **garance,** θ. ||. ἄγριον. »Ἄλυσσον. **garance sauvage** (κατὰ τὸν **Ricard**, τὸν Γάλλον μεταφραστὴν τοῦ Πλουτάρχου).

Ῥιζικὸν (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Βρυέννιος, ὁ ὁποῖος, καθὼς καὶ πολλοὶ ἄλλοι, τὸ γράφει Ῥοιζικὸν, τὸ ὁποῖον ὁ Δουκάγγ. παράγει ἐκ τοῦ Ἰταλ. **Risico,** Γαλ. **Risque.** κυρίως δὲ εἶνε συνώνυμον τοῦ) » Πυθμενικὸν (λέξεως γνωστῆς παρὰ τοῖς ἀστρολόγοις καὶ ἀποτελεσματικοῖς), ἴδε Τύχη.

Ῥιζοβοῦνι (ἢ ἄλλ. Ποδηὰ τοῦ βουνοῦ). »Πόδες (»Πρόποδες, »Κράσπεδα) ὄρους, ὑπώρεια. **pied de la montagne.**

Ῥιζόνω, ῥ. ἀμ. »Ῥιζοβολέω, ῥιζόομαι. **prendre racine.** §. (μεταφορ.). **enraciner, s'enraciner, invéterer; s'invéterer,** ἴδε κ. Πιάνω.

Ῥιζόφυτον, ἴδε Κωλοῤῥίζι.

Ῥίζωμα. » Ῥίζωσις. **la pousse des racines.**

Ῥιμάδα καὶ Ῥίμα ἢ Ῥῆμα, ἐκ τοῦ Ῥυθμὸς κατὰ τὸν Δουκάγγ., Γερμαν. **Reim**). » Σίλλος (ὁ), ἴαμβος, γεφυρισμός. **satyre,** θ. **brocard, libelle, chanson diffamatoire,** θ. ||. κάμνω ῥιμάδες. »Γεφυρίζω. **brocarder.**

Ῥίνα, ψ. »Ῥίνη, λειόβατος (καταχρ. ἢ κατ' ἀντίφρασιν, καθὼς καὶ

τὸ Γαλλ. miraillet), ῥινόβατος. raie (bouclée), ange, angelot, ἴδε καὶ Βάτος.

Ῥινὶ, ἐργ. » Ῥίνη (ἡ). lime, θ.

Ῥινίζω, ῥ. μετ. » Ῥινέω, ῥινίζω. limer.

Ῥίνισμα (ἡ πρᾶξις). »* Ῥίνησις. limure, θ. §. (τὸ λεπτὸν μόριον ὅ,τι καταπίπτει ἀπὸ τὸ ῥινιζόμενον πρᾶγμα). »Ῥίνημα καὶ Ῥίνισμα. limaille, θ.

Ῥίξιμον, ἴδε Ῥίψιμον.

Ῥίχνω (ὁ Κορ. 'τὸ γράφει Ῥήγνω καὶ 'τὸ παράγει ἀπὸ τὸ Ῥάσσω Ῥήσσω, καθὼς 'τὸ ἔχει καὶ ὁ Ἀρτεμίδωρος εἰς τὰ ὀνειροκρ. 62: » Ἔδοξε παλαίειν καὶ.. ῥῆξαι τὸν ἀντίπαλον« καὶ κατωτέρω: »Ἀεὶ δὲ ἄμεινον τὸ ῥήσσειν,« καὶ ὁ Δημοσθ. κατὰ Κόν: » Εἶθ' ὑποσκελίσαντές με καὶ ῥάξαντες εἰς τὸν βόρβορον), ῥ. μετ. »Ῥίπτω, βάλλω. jeter, ruer. ||. ῥίχνω κάτω. »Καταβάλλω, καθαιρέω. abbattre, terrasser. ||. ῥίχνει τ' αὐτιά του (κάτω). » Τὰ ὦτα καταβάλλει (Ἀριστ.)«. || ῥίχνει κάτω τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ μακρυὰ ὅσο φθάνει τ' ὀμμάτι. »Ἄνδρα ἐξ ὄψεως μήκους καθαιρεῖν (Ξενοφ.)«. ||. τὸ ἄλογον ἐξυπνάσθη καὶ τὸν ἔρριψε κάτω. »Καὶ ὁ ἵππος πτυρεὶς ἀπεσείσατο αὐτόν«. il l'a démonté. ||. ῥίχνω τὸ λιθάρι. »Δισκεύω. ruer. ||. ῥίχνω σαγίτταν (κοντάρι, σφενδόναν, κτλ.), ἴδε Τινάζω. ||. ἐπειδὴ εἶχε ῥίξειπ λέον ὅλαις 'του ταὶς σαγίτταις. » Πάντων αὐτῷ τῶν βελῶν ἤδη ἐκτετοξευμένων.« ||. ῥίχνω μέσα. »Ἐνσείω, ἐμβάλλω. jeter (lancer) dans. ||. ἐρρίχθηκεν εἰς τὴν φυλακήν. »Εἰς εἱρκτὴν ἐνέπεσεν. ||. ῥίχνω σίδερον (ναυτ.). »Ἄγκυραν βάλλομαι (καθίημι). jeter l'ancre. ||. ῥίχνω τὰ πλεμμάτια (εἰς τὴν θάλασσαν.) Καθίημι (»Χαλάω) τὰ δίκτυα. ||. ῥίχνω τὸ ὁρμίδι (τὴν βόλκαν) εἰς τὴν θάλασσαν. » Τὴν ὁρμιὰν καθίημι. ||. ῥίχνω (τὸ καράβι) ἔξω. » Ὀκέλλω, ἐξοκέλλω. échouer. ||. ῥίχνω ἀπὸ 'πάνω μου. ἴδε Τινάζω. ||. ἔρριξε τὸ παιδί (ἡ ἐγγαστρωμένη), ἴδε Ἀποβάλλομαι. ||. ῥίχνω τὸ σφάλμα (τὴν αἰτίαν) εἴς τινα. »Αἰτιάομαι, τὴν αἰτίαν ἀναφέρω (ἀνατίθεμαι, ἀνάπτω, προστρίβομαι). imputer la faute. ||. νὰ ῥίψῃ τὸ σφάλμα εἰς ἐμένα. »Εἰς ἔμ' αἰτίαν βάλῃ (Εὐρ. Τρ. 305)«. ||. ῥίχνω δόσιμον, ἴδε Δόσιμον. ||. ἔρριξε μιὰν λέξιν. » Ῥίψας λόγον (Πολύβ. Δ, 20. ϛ)· » Ἐνέβαλε λόγον. jeter un propos. ||. ῥίχνω λόλια (Τουρκ, Ταχχιλδίζω ἢ Ὀλαστίζω). » Νεανίας, λόγιους ῥίπτων εἰς ἡμᾶς (Εὐρ. Ἀλκ. 683)«, ἴδε καὶ Πειράζω. ||. ῥίχνω λαχνὸν, ἴδε Λαχνός. ||. ἔρριξε τέσσαρα, πέντε κτλ. (εἰς τὸ τάβλι). »Πέντ' ἔβαλεν. il a amené un quatre, un cinq etc. ||. 'να ἔχῃ ῥιγμένην τὴν ἄκρην τοῦ φορέματός 'του εἰς τὸν δεξιὸν ὦμον, καθὼς οἱ εὐγενεῖς. » Ἀναβάλλεσθαι ἐπὶ δεξιὰ ἐλευθέρως (Πλάτ.)«. ||. ἔρρηξε τὰ 'μμάτια 'της κατὰ γῆς. Κατ' ὄμματα καλὰ βαλοῦσα (Ὁμ. Ὕμν. Ἀφρδ.)«, ἴδε καὶ Καρφόνω. ||. ῥίχνομαι, ῥ. μέσ. (ἀντὶ Κινοῦμαι μὲ ὁρμὴν), ἴδε Ὁρμῶ, Πετῶ καὶ Τινάζω. ||. (τὸ λεοντάρι), ὅταν ἦνε κοντὰ, ῥίχνεται ἐπάνω. »Ἐπιρρίπτει ἑαυτὸν, ὅταν ᾖ πλησίον«, Ἀριστ.

Ῥίψιμον (προφ. κοιν. Ῥίξιμο'). » Ῥίψις, βολή. l'action de jeter, jet (κυρ. πέτρας). ||. ῥίψιμον τῆς πέτρας ἢ τοῦ λιθαριοῦ. » Δισκοβολία. ||. ῥίψιμον σαγίττας, κονταριοῦ κτλ., ἴδε Τίναγμα.

Ῥιψοκινδυνεύω, ῥ. ἀμ. » Παραβάλλομαι, παραβάλλω ἐμαυτὸν, δια-(παρα, ἀπο)κινδυνεύω, ἀναρρίπτω κίνδυνον, ἐπὶ τῇ τύχῃ ποιοῦμαι. hasarder, risquer.

Ῥιψοκίνδυνος, η, ον. » Παράβολος (ἄνθρωπος), παρακεκινδυνευμένας (λόγος). téméraire, hardi.

Ῥόβι (τὸ) } , φ. Ὄροβος, βούτρω-
Ῥόβη (ἡ) } κτον. ers, orobe, θ.

Ῥοβίθι (προφ. καὶ Ῥεβίθι), φ. »Ἐρέβινθος. pois-chiche, pois bécu, garvance, θ.

Ῥόγα, ἴδε Ῥῶγα. 2) ἐκ τοῦ Λα-

τιν. Erogo, ὁ μισθὸς), ἴδε τὴν λέξιν. (Ὁ Σούϊδας λέγει : » Ῥόγα, ἡ τῶν Βασιλέων εὐσέβεια καὶ ἡ φιλοτιμία«).

Ῥοδακινηὰ (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ σχολ. τοῦ Νικάνδρου), δ. »Μηλέα Περσικὴ, περσεί(σέ)α. pêcher.

Ῥοδάκινον (κατ' ἀναγραμ. ἐκ τοῦ Λατιν. duracina Persica, σκληρὰ θηλ. ἑπομένως ὄχι οἱ Γιαρμάδες, ἀλλὰ τὰ Παπάτια, Γαλλ. pavie ἡ brugnon), 'πωρ. »Μῆλον Περσικὸν, *Περσέμηλον, Πέρσιον καὶ Περσικὸν (ἐννοουμένε τοῦ Μῆλον). Εἰς τὰ Γεωπονικὰ εὑρίσκεται καὶ ἡ λέξις) Δωρακινὰ (, τὴν ὁποίαν ἀναφέρει καὶ ὁ Γρη. Νύσσ. ἐν Ἐπιστ. Κ'). pêche, θ. duracine, θ.

Ῥοδάνι, ἐργαλ. » * Βέμβιξ καὶ *Βέμβηξ, *ῥόμβος, περίακτον, περιαγωγεύς. * rouet (κυρίως τὸ Τουρκ. Τσικρίκι).

Ῥοδανίζω, ρ. μετ. »Βεμβηκίζω, ῥο(ρα)δανίζω. devider (par le moyen du rouet), bobiner.

Ῥόδι, 'πωρ., ἴδε Ῥῶδι.

Ῥοδηὰ, δ., ἴδε Ῥωδηά.

Ῥοδίτης (εἶδος σταφυλιοῦ, τὸ Τουρκ. Ῥουχνιγκιάρι). »Ῥοδία (σταφυλὴ), ῥοδωνιὰ (»Εἶδος ἀμπέλου, φερούσης σταφυλὴν παραπλησίαν τῷ ῥόδῳ κατὰ τὸ χρῶμα, « Σουΐδ.). espèce de raisin.

Ῥοδοδάφνη (ἡ ἄλλ. Πικροδάφνη. Εἰς τὴν Ἑλλάδα λέγεται ἁπλῶς Δάφνη), δ. » Νήριον, ῥοδοδάφνη. oléandre, laurier-rose, rosage, rosagine, θ.

Ῥοδοζάχαρη (καλὴ ἡ λέξις· οἱ παλαιοὶ τὴν ὠνόμαζαν) » Τὸ διὰ ῥόδων (καθὼς ἔλεγαν καὶ τὸ διὰ κυδωνίων, κτλ. ἴδε Γλυκὸν), ῥοδωτόν. conserve de roses, θ.

Ῥοδοκόκκινος, η, ον. »Ῥοδόχρους, εὔχρους. vermeil.

Ῥοδόσταμμα (ἀντὶ Ῥοδόσταγμα, τὸ. »Ῥοδόσταγμα τὸν βρέχουσιν διὰ νὰ συμφέρῃ ὁ νοῦς του «, Ποιητ. ἀνών.) » Ῥόδου ἡ Ῥόδων στάγμα (Εὐστάθ. opusc, 305), ῥοδωτὸν, ῥοδόσταχτον καὶ ῥοδόσταγμα (Ἱππιατρ.). eau-rose, θ. »Στακτὸν μῦρον (κατὰ τὸν Σχλ. τοῦ Ἀριστοφ. ἐν Πλούτῳ). eau de roses.

Ῥοδότσεφλον, ἴδε Ῥωδότσεφλον.

Ῥόζος. »Ὄζος, τύλος, κόνδυλος, κονδύλωμα. nœud (d'arbre), durillon.

Ῥοΐ (τὸ), ἀγγ., ἴδε Ἀαδικόν.

Ῥόϊδι (καθὼς τὸ προφέρουν εἰς τὴν Ἑλλάδα), κτλ., ἴδε Ῥῶδι.

Ῥόκα, ἐργ. » Ἠλακάτη. quenouille, θ. §. (ἀπὸ τοῦ Λατιν. eruca), φ. »Εὔζωμον (σώζεται ἡ λέξις διεφθαρμένη εἰς τὴν Ἀττικήν). roquette, θ.

Ῥοκάνα (εἶδος παιγνιδίου), ἴδε Κρόταλον.

Ῥοκάνι } , ἐργ. » Ῥυκάνη καὶ
Ῥόκανον } Ῥυκάνα (»Καὶ πέλεκυν, ῥυκάναν τ' εὐαγέα, καὶ περιαγὲς τρύπανον«, Ἐπιγρ.). rabot, varlope, θ. erminette, θ.

Ῥοκανίδι. » Ῥοκάνισμα. plannre, θ.

Ῥοκανίζω, ρ. μετ. Ῥυκανάω (-ίζω). raboter. §. (μασσῶ σκληρόν τι ἀντὶ) » Βρυκανίζω (ἐκ τοῦ) Βρύχω (» Ἐνθέντα δ' εἰς τὸ στόμα βρύκειν τοῖς ὀδοῦσι τὸν ἐχῖνον.... παρ' Ἀθην.), ἴδε Κοκκαλίζω.

Ῥοκάνισμα. »Ῥοκάνισις. l'action de raboter.

Ῥοκοκέφαλος (ὁ). } »Γέρων-οντος
Ῥοκοκέφαλον (τὸ) } (ὁ). la tête de la quenouille.

Ῥοῦγα (ἡ), (σοκάκι, δρόμος στενὸς, μαχαλᾶς), (ἐκ τοῦ) »Ῥὼξ-ῥωγὸς (κυρ. ἡ στενὴ δίοδος, τὸ μακρυνάρι οἰκίας, ὅθεν ἀνὰ ῥῶγας μεγάροιο (Ὀδ. Χ, 143 «), ἴδε καὶ Σοκάκι καὶ Μαχαλᾶς (εἰς τὸ Παράρτημα).

Ῥοῦδι, δ. (τὸ ἄλλ. Σουμάκι. Ὁ σπόρος, ἡ ῥίζα ἢ ἡ φλοῦδά του χρησιμεύουν εἰς πολλὰ πράγματα). »Ῥοῦς, ῥοῦ (ὁ ἐρυθρός). vinaigrier, sumac. ||. τὸν 'πάγει ῥοῦδι, (φρσ. ἐπὶ τῶν οὕτω σφόδρα φοβουμένων, ὥστε καὶ ἐγχ.... ὑπὸ δέους, παραφθαρεῖσα ἐκ τοῦ) »Ὀρρωδεῖν (ἴδε Χέζω).

Ῥουθοῦνι. » Μυκτὴρ, μυξωτὴρ, ῥώθων (πλ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.). narine, θ.

Ῥούφηγμα, » Σπάσις, ῥάφησις. l'action de humer.

Ῥουφηματιά. » Σπάσις. gorgée, θ., ἴδε καὶ Γουλιά.

Ῥουφηχτὰ, ἐπ. » Σπάσει, ῥοφηστί. en humant. ‖. τὰ μακρολαίμικα πουλιὰ πίνουν ῥουφηχτά. » Τῶν ὀρνέων τὰ μακραύχενα πίνει σπάσει (Ἀριστοτ.).«

Ῥουφησιά, ἴδε Ῥουφηματιά.

Ῥουφῶ, Μ. (θὰ) ῥουφήξω, ῥ. μετ. » Ῥοφάω(-έω), ἐκροφέω, ἀποῤῥοφάω, σπάω (Ἀθήν.), ῥυμφάνω (Ἱπποκρ.). humer. §. (ἐπὶ ἀψύχων). » Ἀναπίνω. absorber.

Ῥουχικὰ (τὰ). » Ἱματισμός. hardes, θ. πλ. garde-robe.

Ῥοῦχον (ἐκ τοῦ Γερμαν. Rock, γραφόμενον ἄλλοτε Wrock, ὅθεν τὸ Γαλλ. Frocq, Frac κτλ., συγγ. τῷ Φλόκκος, ὠνομάσθη ἰδιαιτέρως ἡ Τσόχα). » Ἐρέα. drap., ἴδε κ. Φόρεμα.

Ῥοχαλητόν. » Ῥέγχος καὶ (παρ' Ἱπποκρ.) Ῥέγκος (τὸ), ῥόγχος καὶ ῥόγκος (ὁ), ῥογγασμὸς (Γαλην.), ῥέγξις. ronflement; râle.

Ῥοχαλίζω, ῥ. ἀμ. » Ῥέγχω καὶ Ῥέγκω, ῥογγάζω. ronfler; râler.

Ῥόχαλον (φλέγμα ἀναπτυόμενον). » Βῆγμα, ἀπόχρεμμα. crachat.

Ῥυζάλευρον. » Τὰ ἀπὸ τῆς ὀρύζης ἄλευρα. farine de riz, θ.

Ῥύζι, φ. » Ὄρυζα (ἡ), ὄρυζον (τὸ). riz, ris.

Ῥυζόγαλον. » Ὀρυζόγαλα. riz au lait.

Ῥυθρινάρι (τὸ Τουρκ. Μερτζάνι, προφ. κοιν. Αὐθρινάρι), 'ψ. » Ἐρυθῖνος καὶ Ἐρυθρῖνος. rouget (συγχέεται μὲ τὸ Τριγλί); frangolin.

Ῥῶγα (τοῦ σταφυλιοῦ, ἡ μονολ. Σταφυλόρωγα). » Ῥὰξ καὶ (εἰς τὸν ταραχμάζοντα Ἑλληνισμὸν) Ῥώξ. grain de raisin. §. (κατὰ μετωνυμ.) ἡ—τοῦ βυζιοῦ. » Θηλὴ (» Θηλὴ δέ ἐστι τὸ ἀκρότατον τοῦ μαστοῦ, ἡ παρὰ τοῖς ἰδιώταις Ῥὰξ θηλυκῶς, ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν σταφυλὴν ῥαγὸς« Εὐσταθ. Ὀδυσ. Δ', 89), ἀκρομάσθιον. mamelon, tetin, tette (κυρ. τῶν ζώων), θ. §. ἐντ. (φαρμ.) » Ῥὰξ, ῥὼξ, φαλάγγιον (» Καλοῦσι δὲ ῥάγα τὸ φαλάγγιον, εἴτε ὅτι μέλαν ἐστὶ καὶ τῷ ὄντι προσέοικε σταφυλῆς ῥαγὶ, καὶ πως ὁρᾶται καὶ περιφερὲς, κτλ.« Αἰλ. περὶ Ζ. ἰδ. Γ'). tarentule. (ὀνομάζεται κοινῶς καὶ Ῥωγαλίδα, ἴδε τὸ προηγ.

Ῥωγίτσα. » Ῥάγιον. petit grain de raisin.

Ῥῶδι (κατὰ κρᾶσιν ἐκ τοῦ) » Ῥοΐδιον (καθὼς 'τὸ προφέρουν εἰς τὰ περισσότερα τῆς Ἑλλάδος μέρη), 'πωρ. » Ῥοιὰ καὶ Ῥόα (ἡ), (καὶ, ἐπειδὴ συμπίπτει ἐπὶ τὸ αὐτὸ τὸ ὄνομα τοῦ καρποῦ καὶ τοῦ δένδρου), ῥοΐδιον (ἴδε κατωτέρω) ἡ ὁ τῆς ῥοιᾶς καρπὸς (» Τῷ Ἑρμῇ καθιεροῦσι τῆς ῥοιᾶς τὸν καρπὸν, « Κλμ.), σίδη. grenade, θ. ‖. τὸ σπυρὶ (κουκκὶ) τοῦ ῥῳδιοῦ. » Κόκκων. grain de grenade. ‖. 'μᾶς ἔβγαλεν ἀμύγδαλα, καὶ τρώγαμεν καὶ ῥῴδια. » Ἀμυγδάλας παρέθηκε, καὶ τῶν ῥοϊδίων ἐτρώγομεν «.

Ῥῳδηὰ, δ. » Ῥοιὰ καὶ Ῥοὰ, σίδη. grénadier. ‖. τὸ ἄνθος 'της. » Κύτινος.

Ῥῳδότσεφλον. » Σίδιον, ῥοιᾶς λέπισμα. l'écorce de la grenade.

Ῥωλόγι (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Ὡραλόγι, κτλ.

Ῥωτῶ (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ῥ. μετ., ἴδε Ἐρωτῶ, κτλ.

Σ

Σ, σ. τὸ δέκατον ὄγδοον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου. Τρέπεται εἰς Ζ: Σόγχος-ζοχὸς, σάπφειρος-ζαφεῖρι κτλ. §. Προστίθεται (κατ' ἀρχὰς τῶν λέξεων): » Βῶλος, -σβῶλος, » Κύπτω-σκύπτω, κόνις -σκόνη, μύρτον-σμέρτον, κορυδαλὸς -σκορδαλὸς (καθὼς καὶ οἱ ἀρχαῖοι ἔλεγον: » Μικρὸς-σμικρὸς, ἴσως καὶ Μαρὶς-σμαρίς. §. Ἀφαιρεῖται. ἡ

ἐκθλίβεται: »Σκαλεύω-χαλεύω, σπιθαμή-πιθαμή, ψεύστης-ψεύτης, πόλις-πόλι', καῦσις-κάψι' (καὶ ἀπ' ὅλα τὰ εἰς ΙΣ θηλυκὰ ὀνόματα), κτλ.

Σάβανον (ὑπὸ τῶν παλαιῶν ὠνομάζετο κυρ. ὁ τρίφτης τοῦ λουτροῦ, ἢ τὸ Τουρκ. Σιλετζέκι.). »Ἐντάφιον, νεκροτάφια (τὰ), ταφήϊον σπεῖρον (Ὅμηρ.). **drap mortuaire, linceul.**

Σαβανόνω, ῥ. μετ. »Στέλλω (Περιστέλλω) νεκρικῶς. **ensevelir.**

Σαβάνωμα. »Ἡ ἐντάφιος σπείρωσις. **ensevelissement.**

Σαβοῦρα (Λατιν. ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Ἡσύχιος). » Ἕρμα (τὸ). **lest.**

Σαβουρόνω, ῥ. μετ. » Ἑρματίζω, ἑρμάζω (Ἱπποκρ.). **lester.** §. (μεταφ. Γεμίζω καλὰ τὴν κοιλιάν μου), ἴδε Πατόνω.

Σαβούρωμα. Ἕρμασις, ἑρματισμός. **lestage.**

Σαγανάκι (ἄνεμος ἐξαφνικὸς καὶ ἐπικίνδυνος, φυσῶν κυρ. ἀπὸ ταῖς στερηαῖς), ναυτ. »Ἀπόγαιος καὶ Ἀπογεία (αὔρα), (οὗ ἐναντίον τὸ Τροπαία), σπιλὰς (ὅθεν ἡ παρὰ τοῖς ναυτικοῖς Σπλάδα καὶ Σβλάδα). **vent qui souffle de la terre.**

Σαγιακένιος, α, ον (φόρεμα κυρ.). »Σάγινος. **de serge (saie).**

Σαγιάκι (εἶδος ὑφάσματος καὶ φορέματος μαλλίνου). » Σάγος (λέξις Γαλατική). **saie, θ. serge, θ.**

Σάγισμα (τὸ Τουρκ. Τσοῦλι τοῦ ἀλόγου). »Ἐπίβλημα, πῖλος, πίλημα, περιβόλαιον ἐφίππιον, σάγη, σάγιον. **couverture, θ.**

Σαγίττα (Λατιν.), ἴδε Δοξάρι. §. »Βέλος (τὸ), οἰστός, βέλεμνον. **flèche, θ. trait.** §. ἐργ. (ὑφαντ.). »Κερκίς. **navette, θ.** §. ἐργ. (μὲ τὸ ὁποῖον πλέκουν τὸ πλεμμάτι). » Χηλή, χηλώτιον. §. (τὸ μικρότερον ἀπὸ τὰ δύο κόκκαλα τοῦ ποδαριοῦ). »Παρακερκίς, περόνη (Ξενοφ.), παρακνήμιον. **péroné**, ἴδε καὶ Καλάμι.

Σαγιττειά. » Τόξευμα. **coup de flèche (de trait).** §. (εἶδος 'φειδιοῦ, ὅ,που τινάζεται, ὅθεν:) » Ἀκοντίας. **trait, dard, jaculateur; serpent aurore (ou sombre).**

Σαγίττευμα. » Τόξευμα. **l'action de darder (tirer) des flèches.**

Σαγιττεύω, ῥ. μετ. »Τοξεύω, οἰστεύω, κατατοξεύω. **lancer des flèches, darder.**

Σαγιττοθήκη. » Φαρέτρα. **carquois, trousse, θ.**

Σαγονάκι. »Σιαγόνιον, ὑποκορ. τοῦ

Σαγόνι (ἐκ τοῦ) »Σιαγόνιον (Γραφ. Δευτερον. καὶ Ἱπποκρ., ὑποκορ. τοῦ) » Σιαγὼν-όνος (ἡ), γνάθος (ἡ), γένυς -υος (ἡ). **machoire, θ.** (ὡς ταῦτα μὲν γενικῶς καὶ διὰ τὰς δύο σιαγόνας. ‖. ἰδιαιτέρως δὲ τὸ μὲν ἐπάνω, δηλ. τὸ Ἐπανωσάγωνον, ὀνομάζεται κυρ.) »Γένειον καὶ Γένυς (Γνάθος) ἡ ἄνωθεν (ἡ ἄνω). **superieure.** ‖. (τὸ δὲ κάτω, δηλ. τὸ Κατωσάγωνον κυρ.) Γένυς (εἰς τὸ ὁποῖον προστίθεται ἐνίοτε, πρὸς πλειοτέραν σαφήνειαν, καὶ τὸ ἐπίρ.) κάτω ἢ κάτωθεν, γαμφηλὴ (ἰδίως καὶ πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τῶν ζώων), γένειον. **l'inférieure.** ‖. ὅλα τὰ ζῶα (ὅταν τρώγουν) κουνοῦν τὸ κατωσάγωνόν 'τους. »Κινεῖ δὲ πάντα τὰ ζῶα τὴν κάτωθεν γένυν.(Ἀριστοτ.). ‖. ἀφ' οὗ ἀκκουμπήσῃ τὸ κατωσάγωνόν 'του (ὁ λαγὸς) εἰς τὴν ἄκραν τῶν ποδαριῶν 'του. »Ἐπ' ἄκρους τοὺς πόδας τὴν γένυν καταθεὶς (Ξενοφ.)«.

Σακκὶ (τὸ Τουρκ. Τσουβάλι, ἀπὸ τοῦ) » Σακκίον (» Περὶ τοὺς πόδας τῶν ἵππων σακκία περιδεῖν, ὅταν διὰ τῆς χιόνος ἄγωσι,« Ξενοφ.), ἀγγεῖον (»Τὰς ῥαφὰς τῶν ἀγγείων κάτωθεν ἀναλύσας, καὶ ἀφελὼν συχνὸν ἀργύριον ἐξ ἑκάστου, πάλιν συνέῤῥαψε,« Πλούτ. Λύσ.), σάκκος καὶ σάκος (ὁ). **poche, θ. sac.**

Σακκολέβα (εἶδος πλοίου, ἴσως ἀπὸ τοῦ Σάκκος καὶ Λέμβος. Ὁ Κορ., Ἀτ. Τόμ. Α', τὴν γράφει Σακκολαῖβαν. »Λαίφεα, αἱ τῶν πλοίων ὀθόναι· ὅθεν οἱ κοινότεροι συνθέντες ἐκ τοῦ Σάγος καὶ τοῦ Λαῖφος Σαγολαίφεα λέγουσιν,« Εὐσταθ. Ὀδυσ. Μ. 206). »Γαυλός, ἄκατος (ὁ καὶ ἡ). **espèce de bâteau.**

Σακκοῤῥάφα. »Ἀκέστρα (, ἡ μείζων βελονη, ἣν νῦν Σακκοράφιον καλοῦσιν,« Ἐτυμολ.), φορμοῤῥαφίς, ἀκέστριον. carrelet. §. 'ψ. ἴδε Σαργάνα.

Σακκοῦλα (τὸ ἄλλ. Πουγγί). »Βαλάντιον (» Ἔστι δὲ [καὶ] σταθμός τις βαλάντιον, ὃ καὶ Φόλλις, δηναρίων ν', « Ἐτμλγ.), μαρσίπιον (-ίππιον καὶ -ύπιον), γλωσσόκομον. bourse, θ.

Σακκουλάκι. »Σακκίον. sachet.

Σακκοῦλι (τὸ ἄλλ. Πυγγί, ἐκ τοῦ) »Σακύλλιον ἢ Σακκέλιον (Φώτ.) ἢ Σακκέλλιον (Ἡσύχ.). » Μαρσίπιον (-ίππιον καὶ -ύππιον), ἀγγεῖον, πήρα, ἀρύβαλλος. sachet. §. (ὁ Τουρβᾶς ἢ ἡ Ταγιρτζίκα), ἴδε Δισάκκι.

Σακκουλιάζω (βάλλω εἰς τὸ σακκὶ ἢ εἰς τὴν Σακκοῦλαν), ῥ. μετ. »Σάττω. ensacher, embourser. §. τὸ φόρεμά 'του σακκουλιάζει (ὅταν δὲν ἦνε καλοκομμένον). » Διακολποῦται. il fait des poches.

Σακκούλιασμα. »Σάξις. l'action d'ensacher (d'embourser).

Σαλάκι } , 'ψ. » Σέλαχος (τὸ),
Σαλάχι } σελάχιον. pastenaque (ἔχει ἀγκάθι εἰς τὴν οὐράν); tarre ronde; raie à bayonnette; (ἕνα εἶδος ὀνομάζεται) murine, ἴδε καὶ παράβ. Βάτος καὶ Ῥίνα.

Σαλβάρι (ἐκ τοῦ Περσικοῦ ἤ, κατὰ τὸν Ἡσύχ., Παρθικοῦ) »Σαράβαρα (τὰ), ἴδε Βρακκί.

Σάλεμμα. »Κίνησις. mouvement.

Σαλεύω, ῥ. μετ. »Κινέω, σαλεύω. mouvoir, remuer, ἴδε καὶ Κουνῶ. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Κινέομαι, σαλεύομαι. remuer, se remuer, bouger, grouiller, ἴδε καὶ Κουνῶ. ||. μὴ σαλεύῃς. »Ἔχ' ἀτρέμας. ne bougez (ne branlez) pas. ||. ἐσάλευσ' ὁ νοῦς 'του (φρσ.). » Παρακεκίνηται, παρακινητικῶς ἔχει, τὸν ἐγκέφαλον σεσεῖσθαι δοκεῖ. avoir l'esprit aliéné (dérangé), être (fou) timbré (οἰκ.).

Σάλιαγκος, ὀστρ. »Κοχλίας, σέσιλος, σεσελίτης. limaçon, escargot. ||. σάλιαγκος βουλωμένος. »Πωματίας (Διοσκορ.).

Σαλιάζω (τρέχουν τὰ σάλιά μου, καὶ μάλιστα ὅταν βλέπω ἄλλον τρώγοντα 'ξοινά), ῥ. ἀμ. » Σια(ε)λίζω, σιαλοχοέω, πτυα(ε)λίζω. saliver, ἴδε καὶ Σάλιον. §. (μεταφ. λέγω σάλια-μύξαις, ὅ,τι μὲ καταίβῃ), ἴδε Μωρολογῶ καὶ Φλυαρῶ.

Σαλιακοῦδα, 'ψ. ἴδε Γλῆνος.

Σαλιάρης (μεταφ. ὁ Χάχας καὶ Μωρόλογος), α, ικον. » Σιαλώδης (Ἱπποκρ. περὶ ἱρ. νούσυ). baveux. §. bavard, ἴδε τὰς λέξεις.

Σαλιαριά, 'ψ. ἴδε Γλῆνος.

Σάλιασμα (πληθώρα σιάλου). »Πτυα(ε)λισμός, σια(ε)λισμός. salivation (ἰατρ.), flux de salive.

Σάλιον. » Σία(ε)λον, σία(ε)λος, πτύα(ε)λος. salive, θ. bave, θ. ||. τρέχουν τὰ σάλιά 'του (λέγομεν, φυσικῶς μὲν, δι' ὅσους βλέπουν ἄλλους τρώγοντας 'ξοινόν· μεταφορικῶς δὲ, δι' ὅσους, ἐπιθυμοῦντές τι, 'δὲν ἠμποροῦν 'να 'τὸ ἀπολαύσουν). »Αἱμωδιάζω(-άω) ꝁ Αἱμωδέω.« Λιχνεύομαι. l'eau lui vient à la bouche. (Συμφώνως καὶ μὲ τὰς δύο σχεδὸν σημασίας ὁ Ἀθήναιος λέγει, ὅτι ὁ Κόρυδος, πτωχός τις καὶ λαίμαργος παράσιτος, βλέπων εἰς τὴν ἀγορὰν τὰ χέλια, τὰ παγούρια κτλ.) »Ἡμωδία (ἔτρεχαν δηλ. τὰ σάλιά 'του. Ὁ Ἱπποκράτης [π. Χυμῶν δ'.] μετεχειρίσθη τὴν λέξιν καὶ διὰ τὸ πάθος ὅ,που συμβαίνει εἰς τὰ 'δόντια, ὅταν ἀκούωμεν σκληρόν τι τριβόμενον καὶ τρίζον, παρ. χ. τὸ πιάτον μὲ τὴν μύτην τοῦ πειρουνιοῦ.) »Μύλης τριφθείσης πρὸς ἑαυτὴν, ὀδόντες ἡμώδησαν.

Σαλιόνω, ῥ. μετ. » * Σια(ε)λόω. enduire de salive.

Σάλπη, 'ψ. »Σάλπη καὶ Σάρπη. saupe, θ.

Σαμαντοῦρα, ἴδε Σημαντοῦρα.

Σαμάρι (ἀπὸ τοῦ). » Σαγμάριον (ὑποκορ. τοῦ) » Σάγμα, ἐπίσαγμα, κανθήλιον, ἀστράβη. bât. ||. πταίει

τὸ γομάρι, κτύπα τὸ σαμάρι· σέ πταίει ὁ γάϊδαρος, καὶ δέρνεις τὸ σαμάρι (παροιμ. ἀνάλ. μὲ τὸ) » Μάγειρος ἠδίκησεν, αὐλητὴς δ' αἰκίζεται. ||. σαμάρι τῶν βαστάζων (χαμάλιδων). »Τύλη (κατὰ τὸν Διογένην Λαέρτιον τὴν ἐπενόησε πρῶτος ὁ Πρωταγόρας). §. (ἡ κορυφὴ τοῦ τοίχου, ὁ ὁποῖος κλείει ὁλότρόγυρα τὴν περιοχὴν τοῦ 'σπιτιοῦ). » Θριγκός, θώραξ, τοιχόκρανον (Μαθημ.). chaperon.

Σαμαρόνω, ῥ. μετ. »Σάττω, ἐπισάττω. bâter.

Σαμάρωμα. »'Επίσαξις. l'action de bâter.

Σαμψαυύθι (εἰς τὸν Σωφρόν. [Maii Spicil. Rom. v. 3, p. 477 καὶ 481] γράφεται Σαμαμίθιον, ἀπὸ τοῦ 'Εβραϊκοῦ, ἴδε Φυκιασίδι), ζ. (ἡ ἄλλως Γουστέρα καὶ Γουστερίτσα, εἶνε ἄπειρα εἴδη). »Σαῦρα καὶ Σαῦρος, ἀσκαλαβώτης, χλωροσαῦρα (κυρ. ἡ πράσινη), χαλκὶς καὶ ζιγνὶς καὶ πίγγαλος (ἕν εἶδος μὲ βέργαις χαλκοειδεῖς εἰς τὴν ῥάχιν). lézard.

'Σαμόλαδον, ἴδε Σουσαμόλαδον.

Σαμοῦρι, ζ. » Σαθέριον ἡ (κατὰ διόρθ. ἡμετ.) Σαπύριον (τὸ Ἀρκτικὸν), σίμωρ-ωρος (τὸ), (Εἰς τὴν νῆσον Ταπροβάνην ἐπαρχία τις ἐκαλεῖτο κατὰ τὸν Κοσμᾶν τὸν Ἰνδικοπλεύστην, Σίμωρ, τὸ ὁποῖον οἱ Πέρσαι γράφουσι καὶ προφέρουσι σήμερον σεμμαύρ). zibeline, martre zibeline.

Σαμψῶνι (εἶδος μεγάλου σκύλου). »Μολοσσὸς, κύων Ἰνδικὸς, ἀγασσαῖος καὶ ἀγασσεὺς ('Οππιαν. Κυνηγ.). dogue (Allemand ou Anglais).

Σανιδάκι, »Σανίδιον. petite planche, θ.

Σανίδι. » Σανὶς (ἡ). planche, θ. ais.

Σαπίζω, ῥ. μετ. »Σήπω. putrefier. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Σήπομαι, σέσηπα (» Δοῦρα σέσηπε νεῶν «). se putrefier, pourrir. ||. ἐκεῖνος ὅπου 'δὲν σαπίζει. » Ἄσηπτος, ἀσαπὴς Θεόφρ.). qui ne peut pourrir.

Σαπίλα. » Σῆψις, σηπεδὼν, σαπρία. pourriture, θ.

Σάπιος, α, ον. »Σεσηπὼς, σαπρὸς (» Τὸν ἱμάντα τῆς ἐμβάδος διέῤῥηξα. — Εἰκότως· σαπρὸς γὰρ ἦν,« Μένανδρ.), διεφθορώς. pourri, blette (κυρ. διὰ τὰ 'πωρικά).

Σαπίτης (εἶδος 'φειδιοῦ). » Σὴψ σηπὸς (ἡ), σηπεδὼν (Νικανδ. Θηρ.). espèce de serpent.

Σαπουνάδα, ἴδε Σχάμμα.

Σαποῦνι (ἀπὸ τοῦ) » Σαπώνιον (ὑποκρ. τοῦ) » Σάπων-ώνος (λέξιν Κελτικὴν, κατὰ τὸν Πλίν.), σμῆγμα. (» Σμῆγμα τὸ σαπώνιον, « Σχολ. Θεοκρ., Εἰδ. Γ', 17) καὶ σμῆμα (ἀπὸ τοῦ Σμῶ, οὗ παράγωγον τὸ Σμήχω. » Ἀπονίψασθαι δότω τις δεῦρ' ὕδωρ καὶ σμῆμα,« Ἀντιφάνης παρ' Ἀθηναίῳ), νίτρον, ῥύμμα, χαλαστραῖον (νίτρον). savon.

Σαπουνίζω (ἀλείφω μὲ σαπουνάδαν, καὶ ἐκ τοῦ ἐπακολουθοῦντος, πλύνω, παστρεύω), ῥ. μετ. »Νιτρόω, στρουθίζω (ὅταν μεταχειρίζωμαι ἀντὶ σαπουνίου στρούθιον [ἴδε Σαπουνόῤῥιζα]), σμάω, σμήχω. savonner.

Σαπούνισμα. »Νίτρωσις. στρουθισμὸς (ἴδε τὸ ῥῆμα). savonnage.

Σαπουνόῤῥιζα (τὸ Τουρκ. Τσογένι), θ. »Στρούθιον (»Ἀφροῦ ὑποπιμπλάμενος τὸ στόμα· ῥᾳδίως δὲ τοῦτο ὑπῆρχεν αὐτῷ, στρουθίου τῆς βαφικῆς βοτάνης τὴν ῥίζαν διαμασσησαμένῳ, « Λουκιαν. Ἀλεξ.). bois de savon, savonière, θ. ||. πλύνω μὲ σαπουνόῤῥιζαν. » Στρουθίζω.

Σαπουνόχωμα (εἶδος γῆς). »Στεατῖτις (γῆ). stéatite, θ.

Σαράκι (τὸ ἄλλ. Σκόρος, Βώτριδα καὶ Μόλιτσα), ἔντ. »Σὴς-ητὸς (ὁ) ἢ (Δωρικῶς) Σὴρ-ηρὸς (ὅθεν μετεσχηματίσθη). §. (τὸ τῶν ξύλων). »Θρὶψ (ὁ), τερηδών. teigne, θ. gerce, θ.

'Σαρακοστή. » Τεσσαρακοστὴ, ἡ τεσσαρακοθήμερος (νηστεία). carême. ||. λείπ' ὁ Μάρτης ἀπ' τὴ' 'σαρακοστὴ' (παρ.); il n'y manque non plus que Mars en carême.

'Σαρακοστιανὸς, ἡ, ὸν, ἴδε Νηςήσιμος.

Σαρακοφαγωμένος, η, ον. »Σητόβρωτος. §. »Θριπήδεστος, θριποκοπηθεὶς, (Θεόφρ.). vermulu. §. moulinė.

'Σαράντα, ἀριθ. » Τεσσαράκοντα καὶ Τετταράκοντα, τετράκις δέκα. quarante. ||. 'σαράντα φοραῖς. »Τεσσαρακοντάκις. quarante fois. ||. 'σαράντα χιλιάδες. » Τετρακισμύριοι. quarante mille. ||. σαράντα χρόνια. »Τεσσαρακονταετία, *τεσσαρακονταετηρίς. l'espace de 40 ans. ||. σαράντα χρόνων, » Τεσσαρακονταέτης καὶ Τεσσαρακοντούτης (ὁ), τεσσαρακονταέτις καὶ τεσσαρακοντοῦτις (ἡ). ||. 'σαράντα-ὀκτώ. » Δυοῖν δεόντοιν πεντήκοντα. ||. ἐν εἰς τὰ 'σαράντα. » Τεσσαρακοστὴ (εἶδος δοσίματος τὸ πάλαι εἰς τὰς Ἀθήνας).

'Σαραντάμερον (ἡ νηστεία τῶν Χριστουγενῶν). » Τεσσαρακονθήμερος (νηστεία). avent, les avents de Noel.

Σαραντασκτὼ, ἀριθμ. » Δυοῖν δέοντες (ἢ » Δυοῖν δεόντοιν) πεντήκοντα, (Θκ.).

Σαρανταεννηὰ, ἀριθμ.. » Πεντήκοντα μιᾶς δεούσης (Θκ.) ἢ ἑνὸς δέοντος.

'Σαρανταπόδαρον } , (τὸ ἄλλ. 'Σαρανταποδαροῦσα } Χιλιοπόδαρον), ἔντ. »Σκολόπενδρα, (διαφέρει τοῦ) ἴουλος. scolopendre, (διαφέρει τοῦ) jule, mille-pieds, ἴδε καὶ Κυβαρίστρα.

'Σαρανταριά. » Τεσσαρακοντάς. quarantaine, θ. ||. κάμμιὰ 'σαρανταριά. »Τεσσαράκοντά που μάλιςα.

Σαργὸς, ψ. »Σαργὸς καὶ Σάργος. sargue.

Σαρδέλα, 'ψ. ἴδε Τριγιός. §. (ἰδιαιτέρως ὁ ἀλατισμένος καὶ πασπωμένος τριγιός). »Σαρδῶον τάριχος, σάρδα, σαρδῖνος, σαρδίνη. sardine, θ.

Σαριὰ (ἡ βρῶμα τοῦ μαλλιοῦ τῶν προβάτων), ἴδε 'Λέρα.

Σαρκόνω (παχαίνω, πιάνω κρέας ἢ [ἐπὶ πληγῆς σφαλνῶ), ῥ. ἀμ. »Σαρκόομαι, σαρκοφυέω. prendre chair, prendre de l'embonpoint, s'incarner.

Σάρπη, 'ψ. ἴδε Σάλπη.

Σάρκωμα. » Σάρκωσις. régénération des chairs.

Σαρόνω (τὸ ἄλλως Σκουπίζω καὶ Φρουκαλῶ), ῥ. μετ. » Σαρόω, σαίρω, κορέω (»Τοῦτ λαβὼν τὸ κόρημα, τὴν αὐλὴν κόρει, « Εὐπ. παρὰ Πλδ.), καλλύνω (»Περὶ δὲ τῆς πλατείας ταύτης σπουδάζουσιν, ὡς ῥαίνηται καὶ καλλύνηται σφίσιν ἐπιμελῶς, « Πολυβ. ΣΤ). balayer, housser (κυρίως μὲ τσαλόσκουπαν).

Σάρωμα (ἡ πρᾶξις τοῦ Σαρόνειν, τὰ ἄλλ. Σκούπισμα). »Σάρωσις, κορεία. l'action de balayer. §. (τὸ ὄργανον διὰ τοῦ ὁποίου, ἢ ἄλλ. Σκοῦπα καὶ Φρουκάλι): »Σάρωθρον, κόρηθρον, κόρημα (ἴδε ἀνωτέρω), κάλλυντρον, συρματίς. balais, houssoir (ἡ τσαλόσκουπα). §. (τὸ φυτὸν ἀπὸ τοῦ ὁποίου κάμνουν ταῖς σκούπαις). »Σάρον, σάρος (ὁ καὶ ἡ), σαρὸς (ὁ), σπάρτος (ὁ ϗ,ἡ) ϗ σπάρτον (ὅθεν τὸ Παστρεύω). » Πράσιον. bruyère (genêt) à balais, ἴδε καὶ Μυρικιά.

Σαγλιάζω, ῥ. μετ. » Πλαδάω, πλαδαρόομαι. devenir flasque (moite).

Σάγλιασμα. »Πλαδαρότης, πλάδος (ὁ) (Ἱπποκρ.). moiteur, θ.

Σαγλιασμένος, η, ον. » Σαγνὸς, πλαδαρὸς, πλαδῶν, πλαδόεις, λαγαρός. flasque, moite.

Σαυρίδι (ἀπὸ τοῦ Σαυρίδιον, ὑποκ. τοῦ) »Σαῦρος καὶ Σαῦρα καὶ Σαυρὶς (lacert, ἀπὸ τοῦ Λατιν. Lacerta, ὅθεν ἴσως ἡ Λακέρδα), τράχουρος. sansonnet, ἴδε καὶ παράβ. Τσῆρος.

Σαψάκι, ἀγγ. (ἐκ τοῦ) » Καψάκιον (, ὃ κεῖται παρ' Ἡσυχ, ὑποκόρ. τοῦ) »Καψάκης (Γραφ. Βασ. Γ'), ἀντλητήριον, ἀρύταινα. écope, θ. vase propre à puiser.

Σαψαλιάζω, ῥ. ἀμ. » Χαυνόομαι. devenir flasque, ἴδε καὶ Σαγλιάζω

Σαψάλιασμα. » Χαύνωσις. l'état de celui qui est flasque.

Σάψαλον. »Κεχαυνωμένον, χαῦνον. flasque.

Σβάνα (ἡ) καὶ Σβανάρισμα (τὸ). »Κώθων, κωθωνισμὸς, (ἐκ τοῦ

Σβανάρω (ἴσως ἐκ τοῦ Σιφωνίζω, πίνω 'σὰν μέθυσος, ἄλλως Γαβαθίζω), ῥ. ἀμετβτ. »Κωθωνίζομαι.

Σβάρνα, ἐργ. (γεωργ.). (ὁ Γαζ. 'τὸ παράγει ἀπὸ τὸ) »Σφύρα (τοῦ Πολυδεύκους), ἴδε Βωλοκόπι.

Σβαρνίζω, ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) »Σφυρόω. »Βωλοκοπέω. herser, ἴδε καὶ Διβολίζω.

Σβάρνισμα (ἀπὸ τοῦ) »Σφύρωσις. »Βωλοκοπία, διάροσις (Ἡσύχ.). hersage, labourage à la houe, ἴδε ἢ Διβόλισμα.

Σβέρκος (τ' ὀπίσω μέρος τοῦ λαιμοῦ, ἴσως ἀπὸ τοῦ Λατιν. Cervix, -icis), ἴδε Σνίχι.

Σβίγα, ἐργ. » Ἐξελίκτρα. tournette, θ. ἴδε καὶ Ἀνέμη καὶ Τυλιγάδι.

Σβίγγος, (ὁ), εἶδ. ζυμαρικοῦ, ἴδε Λοχμὰς (εἰς τὸ Παράρτημα).

Σβόλια (εἶδος παιγνιδιοῦ), ἴδε Πεντάβολα.

Σβουνιὰ (ἐκ τοῦ) » Βουβωνία (ἡ κοπριὰ τοῦ Βῳδιοῦ), ἴδε Βουνιά.

Σβούρδουκλας } (ἡ ἄλλ. Φοῦσκα), Σβουρδοῦκλος } θαλ. »Τήθυαν καὶ Τήθεον (Ἰλ. Π), τῆθος (τό). espèce d'huitre.

Σβοῦρος (εἶδος παιγνιδιοῦ). »Βέμβιξ καὶ Βέμβηξ, ῥόμβος, στρόβιλος, κῶνος, στρόμβος (» Στρόμβον τινὲς νοοῦσι τὴν παιζομένην βέμβικα, ἣν καὶ Στρόβαν βούλονται λέγειν οἱ ἰδιωτίζοντες,« Εὐστάθ. Ἰλ. Ξ, 413), δῖνος. sabot, toupie (ὅθεν τὸ Τουρκ. Τοπάτσ), θ. roulette, θ. ||. παίζω τὸν σβοῦρον. » Βεμβηκίζω. jouer à la toupie.

Σβύνω (περὶ, φωτιὰν κτλ.), Μ, (θὰ) σβύσω (ὁ πθ. πρ. τῆς μτχ. Σβυσμένος), ῥ. μετ. »Σβεννύω καὶ Σβέννυμι, σβέω, ἀποσβέννυμι. éteindre. §. (γράμματα κτλ.). »Ἀπαλείφω, ἐξαλείφω, διαγράφω (Αἰσχ.). rayer, biffer, effacer, raturer, barrer, croiser. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Σβέννυμαι, ἀποσβέννυμαι(»Ἀποσβέννυται γὰρ εὐθὺς [ὁ ἄνθραξ τῆς ἀλιφλοίου δρυὸς] ὅταν παύσηται φυσώμενος,« Θεοφρ. Φυτ. Γ'). s'eteindre §. (κατὰ μετων. ἐπὶ ὀφθαλμῶν) σβυσμένα 'μμάτια. »Ὄψιες ἀλαμπέες«, Ἱππκρ. des yeux sans éclat. (ἐπὶ χρωμάτων), ἴδε Ξεθωριάζω· (ἐπὶ ἐξανθημάτων) »Σβέννυμαι (»Ὁκόσοισι τὰ σκέλεα γένηται φυματώδεα καὶ μὴ ἐκπεπαίνηται, ἀλλὰ σβεσθῇ«, Ἱπκρτ.). §. (μεταφ. ἐπὶ μνήμης ἀνθρώπου κτλ.) 'να σβύσῃ τὸ ὄνομά 'του (ἀπαράλλακτα ὁ Ξενοφ. Κύρ. Παιδ. Η') »Σὺν ἐμοὶ τελευτῶντι πᾶν ἀποσβῆναι τὸ ἡμέτερον γένος καὶ ὄνομα«.

Σβύσιμον (περιοῦ, φωτιᾶς κτλ.). »Σβέσις, ἀπόσβεσις. extinction, θ. §. (γραμμάτων κτλ.) »Ἐξάλειψις, διαγραφή. l'action d'effacer (biffer etc). §. (συνεχδ. ἡ σβυσμένη λέξις εἰς ἔγγραφον). »Διαγεγραμμένον. rature, θ.

Σβυστὸς, ἡ, όν. »Σβεστός. éteint.

Σβῶλος (ὁ). »Βῶλος (ἡ). motte, θ.

Σγάρα (ἡ ἄλλ. Γοῦσα). »Προηγορεὼν (κατὰ κρσ. ἐκ τοῦ) Προηγορεών, πρόλοβος (γράφεται καὶ) πρόβολος, φύσιγξ. poche, θ. jabot.

Σγουραίνω, ῥ. μετ. » Συστρέφω, συνελίσσω(-ττω), συσπειράω. crêper, boucler, friser, anneler. §. ῥ. αὐτοπ. »Συστρέφομαι, συνελίσσομαι(-ττομαι), συσπειράομαι. se friser, se crêper.

Σγουρέλλα, 'ψ. ἴδε Γύλος.

Σγουροβελονιὰ (εἶδος ῥαψίματος). point-bouclé.

Σγουρὸς, ἡ, ὸν, (ἀπὸ τοῦ) »Γυρός. »Οὖλος, συνεστραμμένος, κλωστὸς (κυρ. διὰ τὰ μεταξωτά). frisé, crépu, crêpé, annelé. §. σγουρὸν (μαλλὶ τῆς κεφαλῆς). »Κίκινος καὶ Κίκκινος, βόστρυχος, ἕλιξ (ἡ), "ςρεπτόν. boucle, θ. anneau, crochet. ||. κάμνω σγουρά. »Βοστρυχίζομαι.

mettre ses cheveux en boucles, calamistrer (οἰκ.). §. σγουρὸς (ἄνθρωπος, ὁ ἄλλ. Σγουρομάλης). »Οὐλόθριξ-ότριχος (ὁ καὶ ἡ), οὐλοκόμης. qui a les cheveux crépus.

Σγούρωμα. »Οὐλότης, συστροφή. annelure, θ.

Σειοῦμαι, ῥ. μέσ. (ἀντὶ) »Σείομαι, διακλάομαι. s'agiter, se balancer (en marchant), ἴδε καὶ Κουνῶ.

Σειρῆτι, »Λῶμα, λέγνον (ὅθεν ὁ λεγνωτὸς χιτὼν), ὄχθοιβος, παρυφή. galon, passement. ||. ὅποιος φορεῖ χρυσᾶ (κόκκινα, ἄσπρα κτλ. σειρήτια). »Χρυσο(»Φοινικο,-»Λευκο) πάρυφος. tout galonné.

Σεισμός. »Σεισμός. tremblement de terre. ||. ἔγινε σεισμός. »Ἔσεισεν (ἐννοεῖται, καὶ προστίθεται ἐνίοτε) ὁ Θεός. il y a eu un tremblement de terre.

Σεληνιάζομαι, ῥ. αὐτοπ. »Καταπίπτω πρὸς τὴν σελήνην, ἐπιλαμβάνομαι, ἐπίληπτος γίνομαι, σπῶμαι ἐπιληπτικῶς, ἐπιληπτεύομαι, σεληνιάζομαι. être lunatique (sujet au mal-caduc).

Σεληνιασμένος, η, ον. »Ὁ πρὸς τὴν σελήνην καταπίπτων, πτωματιζόμενος (Ἀπολλ. Δύσκ. Ἱς. Θαυμ.), σεληνιαζόμενος, σεληνιακὸς, σεληνόβλητος. lunatique, ἴδε καὶ Ἐπιληψιάρης.

Σεληνιασμὸς, πάθ. »Σεληνιασμός. mal de saint (χυδ.), ἴδε καὶ Ἐπιληψία.

Σέλινον, φ. »Σέλινον (ὠνομάζετο κυρ. ὁ Μαγηδανὸς, ὅθεν, πρὸς διαστολὴν, τοῦτο ἐλέγετο) ἱπποσέλινον (Θεοφρ.) καὶ βουσέλινον (δηλ. μεγάλος Μαγηδανὸς), σμύρνιον (Διοσκορ. κυρ. τό Γαλλ. maceron ou gros persil de Macedoine), celeri, ache.

Σέλλα (»Σέλμα γὰρ ἡ καθέδρα, ἐξ οὗ καὶ τὸ σελλίον ἔοικε λέγεσθαι,« Εὐστάθ. Ἰλ. Β. »Παρὰ μέντοι τοῖς ὕστερον καὶ ἐπὶ τῆς κοινότερον λεγομένης σέλλας ἡ λέξις [δίφρας] κειμένη εὕρηται, αὐτ. Ἰλ. Τ.). »Ἐφίππιον. selle, θ. ||. καβαλικεύω χωρὶς σέλλαν, ἴδε Καβαλικεύω.

Σελλόνω, ῥ. μετ. »Σάττω καὶ Ἐπισάττω (κυρ. Σαμαρόνω καὶ Φορτόνω), ἐπιστορέννυμι τὸν ἵππον. seller.

Σέλλωμα. »Ἐπίσαξις. l'action de seller.

Σεμιγδάλι (τὸ). »Σεμίδαλις (ἡ), κρίμνον. fleur de farine, θ.

Σενδόνι. »Σινδὼν-όνος (ἡ) (ταὐτὸν τῷ Ἰνδὸν καὶ διὰ τοῦ F. Σινδὸν ὕφασμα, κυρ. τὸ ἰνδικὸν, τὸ λεπτότατον Τουλπάνι). drap.

Σερβοῦλι (καὶ Τσερβοῦλι, τὸ Τσαροῦχι εἰς τὴν Βουλγαρίαν. »Σέρβουλα ἡ κοινὴ συνήθεια τὰ δουλικὰ φησὶν ὑποδήματα,« λέγει ὁ Πορφυρογέννητος. Περίεργος εἶνε ἡ σύμπτωσίς 'του μὲ τῶν ἀρχαίων τὸ) »Ἀρβύλη, ἴδε Τσαρεῦχι (εἰς τὸ παράρτημα).

Σέρνω, Μ. (θὰ) σύρω, ῥ. μετ. »Σύρω. trainer. ||. σέρνει κατόπι 'του πολλοὺς δούλους. »Πολλὴν ἐπισυρόμενος θεραπείαν. il traine après lui une longue suite de valets. ||. σέρνω τὸν χορόν. »Ἡγοῦμαι (»Προεξάρχω) τοῦ χοροῦ. »Ἑλκύειν κόρδακα (Ἀριστοφ.). mener la danse (le branle). ||. ἐκεῖνος ὅ,που σέρνει τὸν χορόν. »Κορυφαῖος (»Προεξάρχων) τοῦ χοροῦ, χορηγὸς (ἐσήμαινεν ἄλλο). celui qui mène la danse. ||. ὅσα σέρν' ἡ σκοῦπα (φρσ.). »Τὰ ἐξ ἁμάξης (παροιμ.). ||. σέρνομαι, ῥ. μέσ. »Ἕρπω. se trainer, ramper. ||. σέρνομαι εἰς τὴν λάσπην (ὡσὰν τὰ χέλια). »Εἰλυσπάομαι ἢ ἰλυσπάομαι. ||. τὸ φόρεμά 'του σέρνεται κατὰ γῆς. »Ὁ χιτὼν ποδήρης καθεῖται, (καὶ μονολεκτ.) Ἑλκεσίπεπλος (Ὅμηρ.). §. (μεταφ.) σέρνομαι (μόλις στέκω εἰς τὰ πόδια μου, ζῶ ζωὴν ἀθλίαν). »Διαφέρω (»Διαφέρει φθειρόμενος,« Ἱπποκρ.), διαφέρομαι (»Ὅταν τις ἐκ νόσου μακρῆς ἀκάθαρτος διαφέρηται πολὺν χρόνον,« Ἱπποκρ.). (Εἰς τὴν Ἀνθολογ. εὑρίσκεται καὶ ἄλλη τροσφυεστάτη με-

ταφορά, τὸ) »Ἀμαξεύω (»Ἡμάξευσα τεῦτον δύσζωον χάδιωτον βίον,« Ἐπιγρ.). §. (εἰς τὸ Β' προστακτικὸν πρόσωπον) σύρε (ἀντὶ τοῦ Πήγαινε, ἐφύλαξε τὴν σημασίαν, τὴν ὁποίαν ἀναφέρει ὁ Σουΐδας, φέρων καὶ παράδειγμα Γεωργίου τοῦ Πισείδου. » Σύρει πρὸς ἡμᾶς ὁ στρατὸς μετὰ δρόμου«).

Σερπετειά. » Τὸ ἀνηρέμητον (ἀειδίνητον), γοργότης. **espièglerie, f. gaillardise, mièvrerie, f.**

Σερπετὸς (ἐκ τοῦ Συρφετὸς ἢ, πιθανώτ., ἐκ τοῦ Ἰταλ. **spiritoso**), ἡ, όν. » Γοργὸς, ἀνηρέμητος, ἀειδίνητος, *ταραξίστικος, σκίρταξ (καθὼς ὠνόμαζον οἱ Λάκωνες τοὺς ἐφήβους). **folâtre, gaillard, remuant, sémillant, espiègle, égrillard, mièvre.**

Σεῦκλον (προφ. κοιν. Σέσκλον), φ. (τὸ ἥμερον Παζί ἢ κηπευόμενον Λάπαθον). » Σεῦτλον καὶ Τεῦτλον, τευτλίον, τευτλίς. **bette (blanche), f. poirée, f.**

Σήκαλη (ἡ ἄλλ. Βρίζα), γένν. » Ὀλύρα. **seigle**, ἴδε καὶ παράβ. Ἀσπροσίτι καὶ Καλαμπόκι.

Σηκόνω, Μ. (θὰ) σηκώσω (ἀόρ. [Ἐ]σηκώθηκα, τὸ προστακτ. Σήκω), ῥ. μετ. » Αἴρω. **lever, ôter**, » Ἐπαίρω, διαίρω, ἀνέχω, ἀνίσχω, ἀνατείνω, ἀναφέρω. » Βαστάζω, μετεωρίζω, ἀνυψόω, εἰς τὸ ὕψος αἴρω. **hausser, élever, enlever**, ἴδε καὶ Ἀψηλόνω. » Ἐγείρω, διεγείρω, ἀνεγείρω, ἐπεγείρω, ἀνορθόω, ἀνίστημι, ἀνιστάω, διανίστημι (ἀπὸ τὸ κρεββάτι). **relever.** ||. σηκόνω ἀπὸ κατὰ γῆς, ἴδε Παίρνω. || σηκόνω τὰ ῥοῦχά μου ἐπάνω, ἴδε Ἀνασηκόνω. ||. σηκόνω ταῖς ποδιαῖς μου, ἴδε Μαζόνω. ||. σηκόνω πανιά. » Αἴρω τὰ ἱστία, πετάννυμι τὸ ἱστίον. **faire voile**, ἴδε καὶ Κάμνω. ||. ἐσήκωσεν ὅλα 'του τὰ πράγματα. » Ἀπήγαγεν. **il emporta (enleva) tous ses effets.** ||. σηκόνω χέρι (ἵνα κτυπήσω). » Ἀνταίρω ἢ Ἀνταίρομαι (» Φιλόσοφος ἀνὴρ, γελωτοποιῷ ἀνταιρόμενος, καὶ παίων καὶ παιόμενος,« Αλ. Δαπιθ.)' » Χεῖρας ἀνταίρομαι (Θουκυδ. Γ' 32). ||. ποιὸς ἐσήκωσε πρῶτος χέρι; » Τίς ἦρξε χειρῶν; » Τίς πρῶτος ἀντῆρεν (Ἀριστείδ.); « ||. (εἰς τὰς κοινὰς συνελεύσεις) σηκόνω τὸ χέρι μου (ἵνα γνωμοδοτήσω). » Χειροτονέω, ἀνατείνω τὴν χεῖρα. ||. ὅποιος στέργει εἰς αὐτὰ, ἂς σηκώσῃ τὸ χέρι 'του· καὶ 'τὰ σήκωσαν ὅλοι. » Ὅτῳ δοκεῖ ταῦτα, ἀνατεινάτω τὴν χεῖρα, καὶ ἀνέτειναν ἅπαντες. ||. ἐσήκωσε τὸ ῥαβδί 'του (ἵνα 'τὸν κτυπήσῃ). » Τὴν βακτηρίαν διαράμενος (ἐπαράμενος, ἐπαναράμενος, ἀνατεινάμενος)'. ||. 'δὲν 'μποροῦσαν 'να σηκώσουν τὰ κωπιά. » Καὶ τὰς κώπας ἀδύνατοι ὄντες ἀναφέρειν (Θκδ.). ||. σηκόνω ποτῆρι (φρσ.), ἴδε Ποτῆρι. ||. σηκόνω τὸν νεκρὸν (τὸ λείψανον) ἵνα 'τὸν θάψω. » Ἀναιρέομαι. **enlever, faire la levée d'un mort.** ||. ὅσοι δὲ ἀποθνήσκουν εἰς τὰ χωρία καὶ 'δὲν τοὺς σηκόνει κανεὶς, ἐκείνους ὁ δήμαρχος 'να μηνᾷ τοὺς συγγενεῖς 'των ἵνα τοὺς σηκόνουν καὶ 'τοὺς θάπτουν. » Τοὺς δὲ ἀπογινομένους ἐν τοῖς δήμοις, οὓς ἂν μηδεὶς ἀναιρῆται, ἐπαγγελλέτω ὁ δήμαρχος τοῖς προσήκουσιν ἀναιρεῖν καὶ θάπτειν«. ||. (καὶ μτφορ.) 'δὲν σηκόνω κεφάλι. » Οὐδ' ἀνανεύω (ἀνακύπτω). ||. (καὶ κατ' ἄλλην ἔκδ.) καὶ 'δὲν ἐσήκωσαν πλέον δευτέραν φορὰν κεφάλι. » Καὶ οὐ προσέθηκαν ἆραι κεφαλὴν αὐτῶν, « Γρφ. §. σηκόνω εἰς τὸν ὦμον (τὴν ῥάχιν) μτ. » Αἴρομαι, ἀναβαστάζω, φέρω. ||. 'τὸν σήκωσε 'ς τὸν ὦμον. » Ἀράμενος (» Ἀναθέμενος) αὐτὸν ἐπὶ τῶν ὤμων. ||. ἐσήκωσαν φόρτωμα μεγαλήτερον τῆς δυνάμεώς 'των. » Μεῖζον φορτίον ἢ καθ' ἑαυτοὺς ἀράμενοι. ||. μία ψωριάρικη καμήλα σηκόνει φόρτωμα πολλῶν γαϊδάρων. » Κάμηλος ἡ ψωριῶσα πολλῶν ὄνων ἀνατίθεται φορτία (παροιμ.). ||. σηκόνω μπαντιέραν. » Αἴρω τὸ σημεῖον. **arborer.** ||. σηκόνω ἀπὸ τὴν μέσην, ἴδε Μέση. ||. 'να 'τοῦ σηκώσουν ἀνδριάντα εἰς τὴν ἀγορὰν,

ἴδε Στήνω. ||. σηκόνει πολλὴν σκόνιν. » Πολὺν κονιορτὸν ἐγείρει, « Σουΐδ. ||. σηκόνω εἰς τὸ ποδάρι (μεταφ.). » Διεγείρω, ἐπεγείρω, ἀναπείθω, μετεωρίζω, ἀναπτερόω. soulever, revolter. ||. σηκόνω πόλεμον. »Ἀναιρέομαι (» Ἐκφέρω-ομαι, »Αἴρομαι, »Ἐπαίρομαι, » Ἀναλαμβάνω, »Συνίστημι) πόλεμον (καὶ ὁ Θκδ. ἀπαραλλάκτως) » Καὶ ἀδικούμενοι τὸν πόλεμον ἐγείρομεν (Θκ. Α', 121). entreprendre la (entrer en) guerre. ||. σηκόνω τὸ στράτευμά μου. » Ἀνάγω. décamper. ||. σηκόνω τὴν πολιορκίαν. » Λύω τὴν πολιορκίαν. lever le siége. ||. σηκόνει πέτσαν (τὸ καύσιμον, βεζικατόρι). »Ἐσχαροῦται, φλύκταιναν ἐπαίρει (Θεόφρ. περὶ Πυρός). ||. σηκόνουν σπυριά. »(Ἐπιπλάσματα, ὅσα) ἴονθους ἐγείρει, « Ἀρετ. ||. (τὸ ὕφασμα) σηκόνει χνοῦδι. »Κροκύδα ἀνίησι (»Ἀνήσει κροκύδα μαστιγουμένη,« Ἀριστφ. παρὰ Πλδ.). ||. σηκώθηκαν ἡ τρίχες 'του. » Ὤρθωσεν (»Ἔστησε) τὰς τρίχας, ἔφριξε. ses cheveux se dressèrent (se herissèrent). ||. 'τὸν σήκωσαν (εἰς τὴν φυλακὴν δηλαδή). »Ἀπήγαγον αὐτόν· »Ἀγώγιμος ἐγένετο· »Εἰς εἱρκτὴν ἐνέπεσεν· » Ἀπήχθη. fut arrêté (mis aux arrêts). ||. σηκόνω κρασὶ (χωρατᾶν, φόρτωμα κτλ.). »Φέρω. porter; soutenir; entendre; être à l'epreuve de. ||. 'δὲν εἶνε ἴδιον κάθε σώματος 'να σηκόνῃ πολὺ κρασί. » Οὐ παντὸς σώματός ἐστι πολὺν ἄκρατον ἐνεγκεῖν. §. (μιμοῦμαι τὸ ζωγράφισμα, τὸ γράψιμον τοῦ ἄλλου). » Ἀπογράφω-ομαι, ἀπογραφέω, ἀποτυπόω, ἀπεικάζω. copier, ἴδε καὶ Ἀντιγράφω. ||. σηκόνομαι, ῥ. μέσ. » Ἐγείρομαι, ἀνίσταμαι. se lever, se relever. ||. σηκόνομαι πουρνό, ἴδε Πουρνό. ||. σηκόνομαι ἀπὸ τὴν ἀῤῥωστίαν, ἴδε Ἀναλαβαίνω. ||. ἂν ἦνε γραπτό 'σου 'να σηκωθῇς ἀπὸ τὴν ἀῤῥώστιαν, θὰ σηκωθῇς, κἂν φέρῃς ἰατρούς, κἂν 'δὲν φέρῃς. »Εἰ εἵμαρταί σοι ἀναστῆναι ἐκ τῆς νόσου, ἐάν τε εἰσάγῃς τὸν ἰατρὸν, ἐάν τε μὴ εἰσάγῃς, ἀναστήσῃ (Πλάτ. Λαχ.)«. §. »Ἐξαίρομαι, μετεωρίζω (ἐξαίρω) ἐμαυτὸν, εἰς ὕψος αἴρομαι, μετεωρίζομαι, ἀναφέρομαι. s'élever, se hausser, ἴδε καὶ Ἀψηλόνω. §. (ἀντὶ τοῦ Κινῶ διὰ δρόμον· διὰ ξηρᾶς μὲν) Αἴρω, ἀναζευγνύω(-ζεύγνυμι), ἀνάγω (»Σχεταῖος ἀναγαγὼν ἀπῄει«), τὴν ἀναγωγὴν ποιοῦμαι. se mettre en route. ||. ἐσηκώθηκαν ἀπὸ τὰς Ἀχαρνάς. »Ἄραντες ἐκ τῶν Ἀχαρνῶν. ||. (διὰ θαλάσσης δὲ) » Ἀνάγομαι, αἴρω (»Ἄραντες ἐκ Φυκοῦντος«), ἀπαίρω, ἀφίημι, λύω (» Λύσαντες ἐκ Μουνυχίας«), στέλλομαι, ἐκπλέω. appareiller, démarrer. §. ἐσηκώθη σφοδρὸς ἄνεμος. »Ἀνέμου δὲ σφοδροῦ πνεύσαντος· » Ἀνέμου δὲ κατιόντος μεγάλου (Θκδ.) «. §. (μεταφορ.), ἴδε Ἀποστατῶ.

Σήκωμα (ἀπὸ τόπου). » Ἄρσις, ἔπαρσις. l'action d'élever. §. (ἀπὸ τοῦ ὕπνου). »Ἔγερσις, ἀνέγερσις. reveil. §. (συνκδχ. ἀντὶ τοῦ Φυλάκωμα). »Ἀπαγωγή. arrestation, θ.

Σηκωτάκι, ἴδε Συκωτάκι.

Σηκῶτι, ἴδε Συκῶτι.

Σηκωτό, ἡ, όν. »Αἰρόμενος, φοράδην, περιφόρητος. porté, que l'on porte.

Σημάδεμμα. »Στοχασμός. l'action d'ajuster (de viser). §. »Ἐπισημασία. tracement, §. designation.

Σημαδεύω, ῥ. μετ. »Στοχάζομαι, καταστοχάζομαι, σκοπεύω, ἐπέχω. viser, mirer, coucher en joue (κυρ. μὲ τὸ τουφέκι κτλ.). §. βάλλω σημάδι). »Σημαίνω(-ομαι), κατασημαίνομαι, ἐπι(ἐν)σημαίνω(-ομαι). marquer, tracer, noter, désigner. ||. σημαδεύθηκε (λέγουν ἡ γυναῖκες, ὅταν πρώτην φορὰν ἴδῃ ἡ κόρη τὰ γυναικεῖά 'της. Μὲ τὴν αὐτὴν λέξιν 'τὸ ἐκφράζει καὶ ὁ Ἀριστοτέλης:) »Καὶ θήλεσι τὰ καταμήνια ἐπισημαίνει«.

Σημάδι (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Εὐστάθιος, Ἰλ. Ζ. 169. Εἰς δὲ τὸ Α. τῆς 'Οδυσ. 125, λέγει: » Σήματος ὑποκοριστικὸν κοινότερον εὕρηται Σημάτιον, κατὰ τὸ γράμμα γραμμάτιον· Σημάδιον δὲ εἰπεῖν, ἀκολουθεῖ μὲν ἀναλογίᾳ τῇ Χεῖμα χειμάδιον, δοκεῖ δὲ ὅμως ἰδιωτικώτερον εἶναι«). Σημεῖον, τεκμήριον, γνώρισμα, σήμαντρον, σύμβολον, σύσσημον (ὅθεν τὸ κοιν. Σουσοῦμι). **signe, marque, θ. indice.** »'Επίσημον, σήμαντρον, χαρακτὴρ, τύπος (»Τύπον ἐνσημήνασθαι ἑκάςῳ«, Πλάτ.), σῆμα. **enseigne, θ.** ||. αὐτὸ τὸ σημάδι εἶνε διὰ ὅλους, διότι ὅλοι εἶνε φαλακροί. » "Απαντες φαλακροί εἰσιν, ὥστε ἁπάντων ἂν εἴη τοῦτο τὸ γνώρισμα (Λουκιαν.)« || εἶχεν ἐπάνω εἰς τὴν ἀσπίδα 'του σημάδι μίαν μυῖγαν. »'Επὶ τῆς ἀσπίδος μυῖαν ἔχων ἐπίσημον.« §. σημάδι (εὐλογιᾶς, πληγῆς κτλ.) »Οὐλὴ, ὠτειλή. **cicatrice, θ. coutoure, θ.** §. σημάδι (ἡ ἄλλ. Βοῦλα καὶ Τουρκ. Μπέγκι). » Στίγμα. **marque, θ.** §. σημάδι (καλὸν, κακὸν κτλ.). »Σημεῖον, οἰωνός. **augure, présage.** ||.'καλὸ σημάδι »Αἴσιος (»Δεξιὸς) οἰωνὸς (ὄρνις). **bon augure.** ||. κακὸ σημάδι. » Ἀπαίσιος οἰωνὸς (ὄρνις)· Μοχθηρὸν σημεῖον. **mauvais augure.** §. σημάδι (τὸ ὁποῖον βάλλουν ἵνα 'τὸ ἐπιτύχουν ῥίπτοντες). »Σκοπός. **but.** §. σημάδι (τὸ Τουρκ. 'Εμανέτι), ἴδε τὴν λέξιν (εἰς τὸ Παράρτημα).

Σημαδιακὸν (τὸ πολύτιμον στολίδι). »Κειμήλιον, ἄγαλμα (ποιητ.). **joyau.**

Σημαίνω (κρούω τὴν καμπάναν ἢ τὸ σήμαντρον), Μ. (θὰ) σημάνω, ῥ, μετ. »Σημαίνω, κωδωνίζω. **sonner, tinter.**

Σημαντικὸς, ἡ, όν. » 'Επίσημος. **marquant, notable.** ||. ὅλοι οἱ σημαντικοὶ τοῦ τόπου. » Καὶ τῶν ἐγχωρίων ὅσον ἐπίλεκτον. **toutes les notabilités du pays, les personnes les plus marquantes de la contrée.**

Σημαντοῦρα, ναυτ. (προφ. κοιν. Σαμαντοῦρα ἀπὸ τοῦ) 'Σημαντὴρ -ῆρος καὶ Σημάντωρ-ορος (ὁ). »Πιστὸν βυθίων παγίδων σημάντορα φελλόν,« 'Επιγρ. **bouée, θ. bonneau.**

Σήμαντρον (ἀρχ. λέξ., καθιερωθεῖσα εἰς τὸ κρουόμενον προσκλητήριον ξύλον ἢ σίδηρον εἰς τὰς ἐκκλησίας). » Σήμαντρον. **tarabat.**

Σημειόνω, ῥ. μετ. » 'Επισημαίνομαι (» Καθ' ἕκαστον ἐπεσημαίνοντο τῆς κραυγῆς τὸ μέγεθος, « Πλούτ.), σημειόομαι, ἀποσημειόομαι, ἀπογράφω (-ομαι), κατασημαίνομαι (Δημ.). **noter, mettre sur des tablettes.** ||. ἐσημείωσε δὲ καὶ τὴν αἰτίαν, διὰ τὴν ὁποίαν ἐπάρθηκαν τὰ ἄσπρα, καὶ τὸ ὄνομα ἐκείνου ὅ, ποῦ 'τὰ 'πῆρεν. » Ἀπεγράψατο δὲ καὶ τὴν χρείαν ἐς ἣν ἐλήφθη τἀργύριον, καὶ τὸ ὄνομα τοῦ λαβόντος (Δημ.)«.

Σημείωμα. » Γραμματεῖον, ὑπόμνημα, σημείωσις. **mémoire.**

Σημειωμένος, η, ον. »Παράσημος, ἐπίσημος (Ἱπποκρ.). **contrefait, marqué au B,** ἴδε καὶ Μισερός.

Σήμερα, ἐπίῤ. ἴδε Σήμερον

Σημερινὸς (προφ. Σημερνὸς), ἡ, όν. »Ὁ (» Ἡ, »Οἱ, »Τὰ, κτλ.) σήμερον. **d'aujourd'hui.**

Σήμερον (προφ. κοιν. Σήμερα), ἐπ. (χρον.). »Σήμερον καὶ Τήμερον. **aujourd'hui.**

Σημύδα, ὁ. » Σημύδα. **bouleau** ('τὸ κάμνουν σαρώματα).

Σηρόπι (τὸ). »Σεράπιον (**Actuar. Method Med. Lib. 5, cap. 1**). **sirop.**

Σῆττα (τὸ λεπτότατον κόσκινον τοῦ ἀλευρίου). »Ἀλευρότηστς, τηλία, δίαττος (ἡ), κρησέρα. **tamis, bluteau, blutoir, sas.**

'Σιάζω, ῥ. μετ., ἴδε Ἰσιάζω καὶ Συγυρίζω. §. (εἰς τὴν φράσιν) σιάξε τὸ ἄλογον (ἀντὶ τοῦ Σέλλωσε, καλλήτερον 'να 'τὸ προφέρωμεν, Σά-

ξέ, ἵνα ἀναλογῇ μὲ τὸ) »Σάττω-ξω (τῶν ἀρχαίων), ἴδε Σελλόνω.

Σιάκι, ψ. ἴδε Συάκι.

Σιάξιμον, ἴδε Ἴσιασμα καὶ Συγύρισμα.

Σιγὰ), ἐπ. (ἀπὸ τοῦ) »Σίγα, Σιγανὰ) σιγῇ. ἠρέμα, ἡσυχῇ, ἀψοφητί, πρᾴως (»Κάθες πρᾴως εἰς τὸν κηρὸν, ἀκροθιγῶς ἐμβάπτων, « Διοσκρ.), μικρὸν (»Οἱ ἰσχνόφωναι οὐ δύνανται διαλέγεσθαι μικρὸν,« Ἀρστ.). doucement, tout doucement.

Σιγανὸς, ἡ, όν. »Σιγηλὸς, ἠρεμαῖος, σιγαλέος, ἤρεμος. taciturne, ἴδε καὶ Σιωπηλός. ||. ἀπὸ σιγανὸ ποτάμι μακρυὰ τὰ ῥοῦχά σου (παροιμ.).

Σιγοβράζω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. »Ἕψω (»Ἑψέω, »Ἕψομαι) μαλθακῷ τῷ πυρὶ, πρᾴως ἕψειν (ἕψεσθαι) (Διοσκορ.), σταθεύω. faire bouillir (cuire) à petit feu.

Σιδεράδικον (ἐργαστήρι) »Σιδηρεῖον, σιδηρουργεῖον, χαλκεῖον. boutique de forgeron.

Σιδεράκι. »Σιδήριον. petit ferrement.

Σιδερᾶς. »Χαλκεὺς, σιδηρουργὸς, σιδηρεύς. forgeron.

Σιδερένιος, α, ον. »Σιδηροῦς (κατὰ χρσ. ἀπὸ τοῦ) σιδήρεος. de fer.

Σιδερίτης (ὁ). »Σιδηρῖτις (»Ἑλξίνη καὶ Κλύβατις, καὶ Σιδηρῖτις, ἢ Παρθένιον, καὶ Περδίκειον, πάντα ἐπὶ ἑνὸς φυτοῦ, « Σχολ. Νικανδ. Θηρ.), περιστερεὼν, ἱερὰ βοτάνη, ἱεροβότανον. verveine, θ. §. crapaudine, θ. ἴδε Ἀνεμόχορτον, καὶ Κολλητσίδα καὶ Παρθενοῦδι.

Σιδερικὸν (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. σιδερικὰ, τὰ ἐργαλεῖα τῶν τεχνιτῶν). »Σιδήρια, σίδηρος (συνεκδοχ.). ferrement, ἴδε καὶ Σύνεργον. §. (τὰ τῶν γεωργῶν). »Γεωργικὸν σκεῦος. instrument aratoire.

Σίδερον, μέτ. »Σίδηρος (ὁ). fer. §. (τὸ τοῦ καραβιοῦ). »Ἄγκυρα. ancre. §. (τὸ τῆς θύρας). »Μοχλὸς (σιδηροῦς). barre de fer, θ. ἴδε καὶ Σύρτης. ||. ἂν ἦνε τὸ σίδερο' βαλμένο' 'ς τή' θύρα' τῆς αὐλῆς. »Εἰ ὁ μοχλὸς εἰς τὴν θύραν τὴν αὔλειαν ἐμβέβληται (Θεοφρ. Χαρ.) «. §. σίδερα (τὰ), πλ. (τὰ τῶν φυλακωμένων. »Κλοιὸς σημαίνει τὰ σίδηρα, ἃ φοροῦσιν οἱ κατάδικοι, « Ἐτυμολογ. »Δεσμὰ ἢ πέδας καὶ ποδοκάκας καὶ σίδηρα, « Ἰ. Λυδὸς ἐν τῷ περὶ Ἀρχῶν Ῥωμαϊκῶν Γ', 57). »Δεσμὰ (τὰ), δεσμὸς, πέδη, κλοιὸς (κυρ. τοῦ λαιμοῦ, ὁ Τουρκ. Μπουκαγιᾶς). fers, πλ. ||. βάλλω εἰς τὰ σίδερα.» Δέω, εἰς πέδας δέω (Ἡρόδ.). « ||. λέγεις ὅτι σ' ἔβαλαν εἰς τὰ σίδερα, χωρὶς 'να πταίῃς τίποτε. » Φῂς μηδὲν ἀδικήσας δεδέσθαι. «

Σιδεροπουκάμισον. »Θώραξ. cuirasse, θ. cotte de maille, θ.

Σιδε(δη)ροστιὰ, ἐργ., ἴδε Πυροστιά.

Σιμὰ, ἐπίῤ. ἴδε Κοντά.

Σιμόνω, ῥ. μτβτ. καὶ ἀμτβτ. (ἐκ τοῦ) »Σιμόω (»Τὴν ἰγνύαν σιμώσας, « Ἠλ...), ἴδε Πλησιάζω.

Σιμωτινὸς, ἡ, όν, ἴδε Κοντινός.

Σινάπι (τὸ ἄλλ. Χαρδάλι), φ. (ἀπὸ τοῦ) »Σινάπιον (ὑποκορ. τοῦ) Σίναπι (τὸ), νάπυ-υος (τό). moutarde, θ. sénevé

Σιναπίδι (τὸ Τουρκ. Λῶκι, εἶδος ῥητίνης μὲ τὴν ὁποίαν βάφουν τὰ κόκκινα τομάρια. Καλὸν 'να προσδιορισθῇ ἡ λέξις) »Σινωπὶς, μίλτος ἡ Σινωπική. rubrique de Sinope; laque, θ.

Σινόδι (ἡ μεγάλη Συναγρίδα, ἴδε τὴν λέξιν), 'ψ. »Συνόδους, συνοδοντίς. dentale.

Σιπποῦρα (πρφ. κοιν. Τσιπποῦρα, ἴσ. ἐκ τοῦ) »Ἵππουρος, 'ψ., ἴδε Χρυσόφα.

Σιρόπι (τὸ), ἴδε Σηρόπι.

Σισάρι, ὅρ. »Κάρος, (τὸ), κάρον, καρῶον, κύμινον Αἰθιοπικόν, καρναβάδιον. carvi.

Σιτάρι, γένν. (ὑποκ. τοῦ) »Σῖτος, πυρός. bled, froment (τὸ καλλήτερον). ||. ἔχαμε κ' ἡ 'Νιάδα στάρι (παρ. διὰ τοὺς παρ' ἀξίαν εὐδοκιμοῦντας. Ἡ 'Νιάδα (Θυνιὰς) εἶνε δυτικόν τι παράλιον ἀμμῶδες καὶ

ἄκαρπον τοῦ Εὐξείνου Πόντου. Εἰς τὴν Ἑλλάδα λέγουν: » Ἔκαμε κὴ Ἀευσῖνα στάρι). »Ἐγένετο καὶ Μάνδρωνι συκίνη ναῦς· » Αἴδονται καὶ καπαῖσιν ἄγρα «.

Σιταρήθρα, π., ἴδ. Σκορδαλός.

Σιταρόσπυρον. » Κόκκος σίτου. grain.

Σιταρόψειρα, ἔντ. »Τρώξ-ωγός (ὁ). charançon, cosson, calandre, θ. chate peleuse.

Σιφοῦνι (ἡ στενὴ τρύπα, ἀπὸ τῆς ὁποίας χυνόμενον τὸ νερὸν, κτυπᾷ τὴν πτερωτὴν τοῦ νερομύλου καὶ 'τὴν κάμνει 'να γυρίζῃ). »Σίφων. abée, θ.

Σίφωνας. »Τυφὼν, σίφων. trombe, θ. siphon, échillon, ἴδε καὶ Ἀνεμοστρόφιλον.

Σιχαίνομαι, Μ. (θὰ) σιχαθῶ (ἀόρ. (Ἐ)σιχάθηκα, ὁ πθ. πρκ. τῆς μτχ. Σιχαμένος), ῥ. ἀπ. »Βδελύττομαι, δυσχεραίνω, μυσάττομαι, ἀποστρέφομαι (» Ἀποστραφέντες τὸ μελίκρατον, « Γαλ.), ἀποτροπιάζομαι, σικχαίνω (-ομαι), σικχάζω (-ομαι), ἀηδίζομαι, προσοχθίζω. s'en dégoûter, abhorrer. ‖. σιχάθηκα τὸ κρασὶ (τὸν ὕπνον, τὸ φαγεῖ' κτλ.). »Διαβέβλημαι πρὸς τὰ σιτία (τὸν οἶνον)· » Ὕπνον ἀπεχθαίρω καὶ ἐδωδὴν (Ὅμηρ.). je me suis brouillé avec le vin.

Σίχαμα (τὸ σιχαμερὸν πρᾶγμα). » Βδέλυγμα, μῦσος (τό). abominable, abomination, θ.

Σιχαμερὸς, ή, όν. »Βδελυρὸς, βδελυκτὸς, μυσαρὸς, ἀηδὴς, δυσχερὴς, ἀποτρόπαιος, κατάπτυστος, στυγερός. dégoûtant.

Σιχασιά. »Βδελυγμία, ἀηδία, δυσχέρεια, σικχασία. dégoût. §. (τὸ σιχαμερὸν πρᾶγμα), ἴδε Σίχαμα.

Σιχασιάρης, α, ικον. »Σικχὸς, δύσκολος, δυσάρεστος. dégoûté, délicat, difficile.

Σιωπή. »Σιγὴ, σιωπή. silense. §. σιωπὴ, ἐπ. (παρακελ.)! »Σῖγα! paix! paix-là.

Σιωπηλὸς, ή, όν. » Σιγηλὸς, σιωπηλὸς (-ρός), σιωπῶν, σιγαλέος. taciturne, silentieux, morne.

Σιωπῶ, ῥ. οὐδ. » Σιγάω, σιωπάω. taire, se taire, garder le silence.

Σκάθαρος (καὶ κατ' ἐπέκτασιν Ἀσκάθαρος), ἔντ. » Κάνθαρος. scarabée, escarbot, fouille-merde.

Σκαθαρῶνι, π. ἴδε Φλῶρι.

Σκαθὶ, π. » Ἀκανθὶς, ἀκανθυλίς. taria.

Σκάλα (Λατιν. ἀπὸ τοῦ Ἑλλ. Σχαλίς). »Κλίμαξ. escalier, echelle (ἡ περιαιρετή), θ. degré. ‖. ἡ σκάλα τοῦ καραβιοῦ. » Ἀνα(» Δια-, » Ἀπο)βάθρα. §. (τὸ προέχον εἰς τὴν θάλασσαν οἰκοδόμημα, ὅπου ξεφορτόνονται τὰ καράβια), ἴδε Λιμάνι. §. (συνεκδ. πόλες παραθαλασσία, ὅπου φορτόνονται καὶ ξεφορτόνονται ὅσα ἐβγαίνουν ἀπὸ, ἢ ἐμβαίνουν εἰς τὴν ἐπικράτειαν). » Ἐπίνειον, ἐμπόριον καὶ ἐμπορεῖον, κλίμαξ (»Κατέστησεν αὐτὸν στρατηγὸν ἀπὸ τῆς κλίμακος Τύρου ἕως τῶν ὁρίων Αἰγύπτου, «Γραφ. Μακ. Α'). echelle, θ. ‖. ἡ Σμύρνη εἶνε σκάλα τῆς Ἀνατολῆς. »Σμύρνη Ἰωνίας ἐπίνειον.« §. (τὸ Τουρκ. Ζεγγὶ [Τσαγγίον] τοῦ ἐφιππείου: »Τοῦ ποδὸς αὐτοῦ κρατηθέντος ἐν τῇ σκάλᾳ, θροηθεὶς ὁ ἵππος κτλ. Λέων Γραμ., καὶ ἄλλως Κατόχι). » Ἀναβολεύς. étrier.

Σκάλεθρον, ἐργ. (μὲ τὸ ὁπ. οἱ φουρνάροι ἀνακατάνουν τὴν φωτιὰν ἢ τραβοῦν τὰ κάρβουνα καὶ τὴν στάκτην τοῦ φούρνου). »Σκάλευθρον, σκάλευρον. instrument avec le quel on remue la braise et les charbons du four.

Σκαλίδα, ἐργ. (γεωργ.), ἴδε Σκαλιστῆρι.

Σκαλίζω, ῥ. μετ. »Ζητέω, ἀναζητέω, μαστεύω, ἔρευναν (ζήτησιν) ποιέομαι, γυρεύω (» Περιστερὰς ἤθελε, κἀκείνας ἐκέλευε γυρεύειν, « Στράβ.), ἀνερευνάω (διερευνάω)-ομαι, σκαλεύω (»Πῦρ σιδήρῳ μὴ σκαλεύειν,«). chercher, fouiller, demander, fureter. §. σκαλίζω τὸ χωράφι (περιβόλι κτλ.) » Σκαλεύω (-ίζω), σκάλλω, σκαλιδεύω. sarcler. §. σκαλίζω πέτραν. » Ξέω, γλύφω, ἐγχα-

ράσσω(-ττω), ἐγγλύφω, ἐγκολάπτω. sculpter, graver, gratter. ‖. διὰ τοῦτο ἔβαλε καὶ 'τοῦ σκάλιξαν ἐπάνω εἰς τὴν βοῦλλαν ἕνα δέλφινα. »Ὅθεν ἐπεμήσατο δελφῖνα γλυφὴν τῇ σφραγῖδι (Πλούτ.)«. §. σκαλίζω τὰ 'δόντιά μυ. »Γλύφω τοὺς ὀδόντας (Κλήμ. Ἀλεξανδρ. Παιδαγ. Β'). §. (ἀντὶ τοῦ Ἀνακατόνω, ἴδε τὴν λέξιν. ‖. μὴ 'τὰ σκαλί-ζῃς (φρσ.) »Μὴ κίνει τὸν ἀνάγυρον (παροιμ.).« ‖. σκάλιξ' τὴν φωτιάν. » Τὸ πῦρ ἀνα(ὑπο)σκάλευσον (Ἀριστοφ. Ἀχαρν.)«. remuez le feu.

Σκάλισμα. »Ζήτησις, ἀναζήτησις, ἔρευνα. recherche, θ. §. (τῶν φυτῶν). »Σκαλεία, σκάλευσις, σκάλσις (Θεοφρ.). sarclage. §. (πέτρας). »Γλυφή, χάραγμα, γλύψις, γλύμμα. sculpture.

Σκαλιστῆρι, ἐργ. (κυρ. διὰ ταῖς πέτραις). »Σμίλη, λαξευτήριον, γλυφὶς καὶ γλαφὶς, γλυφεῖον. ciseaux, §. (διὰ τὰ ξύλα), ἴδε Γλύφτης. §. (διὰ τὰ φυτά). » Σκαλὶς, σκαλιστήριον (Σχολ. Θεοκρ. Εἰδ. Γ', 14). sarcloir.

Σκαλιστής. » Σκαλεύς. sarcleur.

Σκαλιστὸς, ἡ, όν. »Γλυπτὸς, λαξευτός. sculpté, gravé.

Σκαλοκέφαλον. » (πρῶτες) Βαθμὸς, ἡ τῆς κλίμακος κεφαλὴ (»Καὶ ἰδοὺ κλίμαξ ἐστηριγμένη ἐν τῇ γῇ, ἧς ἡ κεφαλὴ ἀφικνεῖτο εἰς τὸν οὐρανὸν, « Γραφ.). le haut de l'escalier.

Σκαλόνω (ἀπὸ τοῦ Σχαλίζω), ῥ. μετ. »Ἀν(»Προσ)αρτάω. accrocher, cramponner. §. ῥ. αὐτοπ. »Προσίσχομαι, ἐνέχομαι (»Μαχομένου γὰρ αὐτοῦ, τὸ δορυδρέπανον ἐνέσχετό που ἐν τοῖς τῆς νεὼς σκεύεσι, καὶ ἀντελάβετο, « Πλάτ.), προσίσταμαι. s'accrocher, se cramponner, aggriffer καὶ s'aggriffer (κυρ. διὰ ταῖς κάτταις). §. percher (διὰ τὰ πουλιά), ἴδε καὶ Πιάνομαι. §. »Ἀνέρπω, ἀναῤῥιχάομαι. grimper, gravir(κυρ. βράχους καὶ κρημνούς).

Σκαλοπάτι (τὸ ἄλλ. Σκαλοῦνι). »Βαθμὶς, βαθμὸς, κλιμακτήρ. degré, marche, θ. echelon (τὸ τῆς περιαιρετῆς), montée, θ.

Σκαλοπόδαρον (τὸ πλαγινὸν τῆς σκάλας ξύλον, ὅπου ἀκκουμποῦν τὰ σκαλοπάτια). » Ἐνήλατον. le montant(de l'escalier).

Σκάλωμα (ἡ ἐνέργεια τοῦ Σκαλόνειν. Ὁ Πολύβιος ὀνομάζει Σκάλωμα τὸ Σκαλοπάτι). » Ἀνάρτησις, ἀναῤῥίχησις. l'action d'accrocher ou de s'accrocher, accrochement.

Σκαλωσιά. »Ἰκρίον ᾗ ἴκριον (»Ἔστι δὲ τὸ τοιοῦτον ἴκριον, σκηνικὸν ὄρθωμα καὶ πανηγυρικὸν, χρήσιμον ἐν θεάτρῳ τοῖς ἀπ' αὐτοῦ θεωμένοις, ὁποῖα ἴσως ὕστερον τὰ ἰδιωτικῶς λεγόμενα Σκαλωσίαι, « Εὐσταθ. Ὀδυσ. Ε, 252), πῆγμα. echafaud, echafaudage.

Σκάμμα(ἐκ τοῦ Λατίν. spuma, παράδοξος μὲ φαίνεται καὶ ἡ συνωνυμία τῆς λέξεως μὲ τὴν σαπουνάδαν, καὶ ἡ διὰ τοῦ Σκάφη ἐξήγησις, τὴν ὁποίαν 'τῆς δίδει ὁ ἀοίδιμος Κοραῆς). »Ἀφρόνιτρον, νίτρου ἀφρός. mousse (qui vient sur l'eau de savon).

Σκαμνάκι. » Θρόνος, διφρίσκος, σκολύθριον ᾗ σκολύφριον. escabeau, petit tabouret.

Σκαμνὶ (φαίνεται ὅτι παρεφθάρη ἀπὸ τὸ Σκαμβὸς ὁ στραβός). »Σκίμπους-οδος (κυρ. σκαμνὶ ἢ κρεββατάκι ἀναπαυτικὸν διὰ τοὺς ἀσθενεῖς, τὸ Γαλ. fauteuil ἢ chaise à la Voltaire), κλιντὴρ, θράνος, θῶκος, ἑδώλιον, ἕδρα, διφρίσκος, σκόλυθρος. escabelle, θ. escabeau, placet, tabouret. ‖. τὸ σκαμνὶ τῆς γέννας. »Δίφρος λοχαῖος (Ἀρτεμίδ. Ε', 74).«

Σκανδαλήθρα (τὸ ἄλλ. Σκανδάλι ἢ Σκανδαλίδι). »Σκανδάληθρον, σκάνδαλον καὶ σκανδάλη (Ἀλκίφρ.), πάσσαλος (Πολυδ.), ῥόπτρον. le ressort du piège (de la trappe).

Σκανδάλι, ἐργ. (ναυτ. μὲ τὸ ὁποῖον μετροῦν τὸ βάθος τῆς θαλάσσης), ἴδε Σκανδῆλι.

Σκανδαλιάρης, α, ικον, ἴδε Ἀνακατωτούρης.

Σκανδαλίδι, ἴδε Σκανδαλήθρα.

Σκανδαλίζω (κυρ. κουνῶ τὸ σκανδαλίδι τῆς παγίδας, καὶ μεταφορ. πειράζω τὴν συνείδησιν, δίδω σκάνδαλον), ῥ. μετ. »Σκανδαλίζω (ἐκκλ.). **donner du scandale, scandaliser.**

Σκάνδαλον. »Σκάνδαλον (κυρ. ἡ παγίδα, καὶ μεταφ. ὁ πειρασμὸς, τὸ ἐμπόδιον). **tracasserie**, θ. **intrigue**, θ. **machination**, θ. ||. βάλλω σκάνδαλα, ἴδε Βάλλω.

Σκανδῆλι (τὸ σχοινὶ μὲ τὸ ὁπ. μετροῦν τὸ βάθος τῆς θαλάσσης), ναυτ. »Καθετὴρ, βολὶς, καταπειρατὴρ, καταπειρατηρία. **sonde**, θ. ||. μετρῶ μὲ τὸ σκανδῆλι (τὸ βάθος τῆς θαλάσσης). »Βολίζω. **sonder.**

Σκαντζόχοιρος, ζ. »Ἐχῖνος, ἄκανθος, ἀκανθίων, ἀκανθόχοιρος. **hérisson.**

Σκάνω (ἀπὸ τοῦ Σχάζω, καθὼς 'τὸ ἔγραψε καὶ ὁ Κορ. »Ἀπὸ τοὺς ἀγωνιζομένους συμποσιαστὰς, τριάκοντα πέντε ἔσχασαν πάραυτα, « Ἀτακ. Ἀρχαιολ.), ῥ. μετ. ἴδε Σπάνω. ||. ἔσκασε τρία ἄλογα. » Τρεῖς δ' αὐτῷ ἵπποι ἐῤῥάγησαν (Πλουτ. Ἀρ.).« **il creva trois cheveaux, il eut trois cheveaux crevés sous lui.** §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Διαῤῥήγνυμαι, ῥήγνυμαι, λακέω (-ίζω). **crever, se crever.** ||. σκάνω ἀπὸ τὰ γέλια, ἴδε Ἀποθνήσκω. ||. σκάνω ἀπὸ τὸ κακόν μου (τὸν θυμόν μου). »Ἀποπνίγομαι (»Πνίγομαι, »Σμύχομαι, »Ἄγχομαι) τῷ θυμῷ. **crever de dépit, enrager, endèver** (*olx.*). ||. ἰδὲν εἶν' αὐτὰ ἵνα σκάσῃ κανείς; » Ταῦτα δῆτ' οὐκ ἀγχόνη (Ἀριστοφ.); « **n'y a-t-il pas là de quoi se pendre?** ||. ὄχ! θὰ σκάσω! »Οἴμοι, διαῤῥαγήσομαι, «Ἀρςφ. ||. διότι θὰ σκάσουν ἀπὸ τὸ πεῖσμά 'τους. »Ἀγχόνη γὰρ αὐτοῖς τὸ πρᾶγμα γενήσεται. « ||. σκάσε, ἐπ. (καταρ.)! » Διαῤῥαγείης! ἐπιτριβείης! **peste! puisses tu crever!** ||. σκάνουν τὰ χέρια (χείλια, ποδάρια) μου. »Ῥαγάδας ἔσχον. **mes lèvres (etc) gercent.** ||. ἔσκασεν ἡ γῆ (ὁ τοῖχος). »Διεῤῥάγη, ἔχανε. **crevassa, se crevassa.**

Σκαπέτα, ἐργ., ἴδε Ἀξινορύγι.

Σκάπτω (προφ. κοιν. Σκάφτω), ῥ. μετ. » Ὀρύσσω-ττω (κυρ. λάκκον, χανδάκι κτλ.). **creuser.** ||. σκάπτω πηγάδι. »Φρεωρυχέω. ||. σκάπτω τὸ ἀμπέλι (χωράφι κτλ.). » Σκάπτω. **labourer, remuer la terre, piocher, bêcher** (κυρ. μὲ τὸ λισγάρι), **fouir, creuser.** §. σκάπτω πέτραν, δακτυλίδι κτλ, ἴδε Σκαλίζω.

'Σκάρα (σκεῦος τοῦ μαγειριοῦ). » Ἐσχάρα (Ἀριστοφ. Ἀχαρν. στίχ. 888). **gril.**

Σκαρβελόνω, ῥ. ἀμ., ἴδε Σκαλόνω.

'Σκαρὶ (ἡ Ἰταλ. Καρίνα, τὸ θεμέλιον τοῦ καραβιοῦ). »Στείρωμα, τρόπις(-ιος καὶ-ιδος [ἡ]), στεῖρα. **quille**, θ. **carène**, θ. §. (τὰ ξύλα καὶ ὁ τόπος ὅπου στέκεται τὸ καράβι ἵνα φθειασθῇ). » Ἐσχάριον (»Ἀθήναιος δὲ καὶ ἐσχάριον παραγώγως οἶδε, δι' οὗ καθέλκονται νῆες εἰς θάλασσαν, ὅθεν ἡ ἀπερίεργος γλῶσσα παραφθείρουσα, τὸ καινὸν πλοῖον ἀπὸ σκαρίου εἶναί φησι, βουλομένη πάντως, ἀπὸ ἐσχαρίου εἰπεῖν,« Εὐσταθ. Ὀδυσ. Η, 153), ἐσχάρα, ναυπήγιον, δρύοχοι. **chantier.** ||. ἀπεφάσισαν 'νὰ φθειάσουν πάλιν ἀπὸ τὸ 'σκαρὶ (ἀπὸ καινούργῆς δηλ.) διακόσια εἴκοσι καράβια. » Αὖθις ἔγνωσαν ἐκ δρυόχων εἴκοσι καὶ διακόσια ναυπηγεῖσθαι σκάφη (Πολυβ.). « ||. ἐν ᾧ φθειάνεται ἀπὸ τὸ 'σκαρὶ μία ἀκέραια ἁρμάδα. » Στόλου δ' ἐκ δρυόχων ναυπηγουμένου (Πλάτ. Τιμ.). « §. (μεταφορ. ὁ διοργανισμὸς τοῦ σώματος). »Κατασκευὴ, διοργάνωσις. **structure**, θ. **conformation**, θ.

Σκαρμός. » Σκαλμὸς, κωπωτήρ. **échome**, θ. **tolet.**

Σκαρολάχανον, φ., ἴδε Παρθενοῦδι.

Σκαρόνω, ῥ. μετ. »Τρόπιν (»Δρυόχυς) καταβάλλομαι (τίθεμαι. Πλούτ. Δημήτ.). **mettre sur le sentier.** || ἀπεφάσισαν 'νὰ 'σκαρώσυν πάλιν ἀπὸ καινυργῆς 220 καράβια, ἴδε 'Σκαρί.

Σκάρος, 'ψ. »Σκάρος. **scare, sarget.**

Σκαρούχια (ἴσ. ἀπὸ τοῦ) »Καρούς

Μακων. ἡ καρυά), τὰ Σοῦρδα, ἴδε τὴν λέξιν.

Σκάρφη (ἡ λέξις εἶνε ἀρχαία, διότι, κατὰ τὸν Στράδωνα, Σκάρφη μετωνομάσθη ὁ Ἐτεωνὸς, πόλις τῆς Εὐδοίας: Φαίνεται δὲ ὅτι ἐσχηματίσθη, κατὰ πρόσληψιν τοῦ σ, ἀπὸ τοῦ Κάρφη, διότι χρήσιμαι κυρίως εἰς τὴν ἰατρικὴν ἦσαν αἱ ἶνες (τὰ κάρφη) τῆς ῥίζης τοῦ φυτοῦ. »Κάρφεά τ' ἐλλεδόρου μελανόχροος, «λέγει ὁ Νίκανδρος [Θηριακ.]. ὁ δὲ Ἀέτ. [Γ', 120] » Ἑλλεδόρου τοῦ λευκοῦ καὶ καλλίστου τῶν καρφίων,«), φ. (φαρμακ.). » Ἑλλέδορος (ὁ καὶ ἡ. Εἶνε δύο εἰδῶν: ἄσπρος καὶ μαῦρος). ellébore. (Σημ. οἱ παλαιοὶ τὸ μετεχειρίζοντο ὡς καθαρτικὸν καὶ ἐμετικὸν, μάλιστα διὰ τοὺς μελαγχολικοὺς καὶ ὑποχονδριακοὺς, καὶ ἐν γένει τοὺς τρελλούς· ὅθεν καὶ λέξιν εἶχον Ἑλλεδορίζειν, καὶ παροιμ. διὰ τοὺς τρελλούς. » Ἑλλεδοριᾷ, Ἑλλεδόρου δεῖται· ἀνάλογον μὲ τὸ ἐδικόν μας· »Εἶνε διὰ ταῖς ἀλυσίδαις, διὰ τὸ Ἐγρὶ-Καπὶ, διὰ τὸν Ἄγι-Ἀντώνη, διὰ τὸν Ἀρχιστράτηγον κτλ. il a besoin d'ellébore, c'est un homme à enfermer [pour les petites maisons]. Ὁ καλλήτερος ἐλλέδορος ἔδγαινεν εἰς τὴν Ἀντίκυραν, πόλιν παραθαλασσίαν τῆς Φωκίδος· ὅθεν ἡ ἄλλη ταυτόσημος παροιμ. »Πλεῖν [»Πλεύσαις] εἰς Ἀντίκυραν«).

Σκάρωμα. » Ἡ τῆς τρόπιδος καταδολή. l'action de mettre un vaisseau sur le sentier.

Σκάσιμον. »Ῥῆξις, ῥῆγμα, ῥαγὰς (κυρ. τῶν χεριῶν, ποδαριῶν, χειλιῶν κτλ.). crevasse, θ. gerçure, θ.

Σκασμένος, η, ον, ἴδε Ῥαγισμένος.

Σκατόγερος-γρηα (ὕδρις ἀπάνθρωπος, παραφθαρεῖσα ἐκ τοῦ) » Ἐσχατόγηρως (-ρος), σοροδαίμων, σορὸς, τυμδογέρων, σαπρόγηρος (ὁ καὶ ἡ). (viellard, vieille) décrépit, vieux pénard

Σκατόν. »Σκῶρ-σκατὸς (τὸ), πέλεθος καὶ σπέλεθος (ὁ), σπέλληξ, κόπρος, ὑπο(ἀπο)χώρημα, ἀποπάτημα, περίττωμα, σκύδαλον, merde, θ. excrément, matière fécale. ||. τρώγει τὰ σκατά 'του. »Σπέλεθον κατέδει (Ἀριστοφ.) «, ἴδε καὶ Χέζω.

Σκατόνω. ῥ. μετ. » Σκατέω, διασκατέω. embrener.

Σκατοχούλιαρον (τὸ), (μεταφορ. ὁ ἀνακατωτούρης καὶ φιλοτάραχος ἄνθρωπος). » Βορδοροτάραξις (Ἀριστοφ. Ἱππ. 809), ἴδε Χουλιάρα.

Σκαφίδι (ἡ μικρὴ σκάφη, καὶ ἰδιαιτ. ὅπου κοιμίζουν τὰ παιδιὰ καὶ ζυμόνουν). »Σκαφὶς, σκαφίδιον, κάρδοπος (ἡ), τηλία, μάκτρα. huche, θ. sebile, θ. ἴδε καὶ Κούνια.

Σκάφη. »Σκάφη. auge, θ. ||. σκάφη διὰ ζύμωμα, ἴδε Σκαφίδι. §. (τὸ ξύλινον δοχεῖον, ἀπὸ τοῦ ὁποίου πίπτει τὸ σιτάρι εἰς τὸν μύλον καὶ ἀλέθεται). »Χώνη. trémie, θ.

Σκαφτιάς (τῶν ἀμπελιῶν, χωραφιῶν κτλ.). » Σκαφεὺς, σκαπανεὺς, σκαπτὴρ (Ξενοφ.). qui pioche (remue la terre). ||. (τῶν πηγαδιῶν), »Φρεωρύχος, φρεωρύκτης. qui creuse des puits. ||. (τῶν μνημάτων). »Νεκροθάπτης, ταφεὺς, τυμδωρύκτης. fossoyeur.

Σκάφτω, ῥ. μετ., ἴδε Σκάπτω.

Σκάψιμον. »Σκαφὴ, σκαφεία, σκαπάνη (» Κοινὰ μὲν οὖν τῶν δένδρων ἥ τε σκαπάνη καὶ ἡ ὑδρεία καὶ ἡ κόπρωσις,« Θεοφρ. Φυτ. Β'), σκαφε(φη)τὸς, σκάφος (ὁ) (Γεωπ.). l'action de creuser (remuer la terre). §. σκάψιμον πέτρας (βούλλας κτλ.), ἴδε Σκάλισμα.

Σκεβρόνω, ῥ. μετ. »Καπυρόω (σώζεται ἡ λέξις), ῥικνόω. faire ratatiner (recroqueviller). §. ῥ. αὐτ. »Καπυρόομαι (Στράδ. 6), ῥικνόομαι, ἕλκομαι (Θφρ. 7). se ratatiner, recroqueviller, se recroqueviller, se déjeter, se cambrer.

Σκέβρωμα. » Ῥίκνωσις, ῥικνότης, καπυρότης. l'état d'une chose ratatinée (recroquevillée).

Σκεβρωμένος, η, ον. » Καπυρὸς, ῥικνὸς, ἐῤῥικνωμένος. ratatiné, recrocueville.

Σκέδα. »Παλίμψηστον, διφθέρα. **parchemin** (pour l'ecriture).

Σκέλι. »Σκέλος (τό). **jambe**, θ.

Σκε(σκη)λίδα / (τοῦ σκόρδυ). »Ἀ-
Σκε(σκη)λίδι \ γλις (καὶ Ἄγγλις)-ιθος (ἡ), γελγὶς -ῖδος, σγελὶς καὶ σκελλὶς, (μεταγ. » Ἀγλῖθες, οἱ κόκκοι, ἐξ ὧν αἱ κεφαλαὶ τῶν σκορόδων σύγκεινται, ἅπερ Σκελίδια ἡ συνήθεια καλεῖ, « Σχολ-Νικάνδρ. σελ. 87), ὄνυξ (κυρ. τὸ κάτω μέρος ὅπου φυτρόνουν ἡ ῥίζαις). **gousse** (**d'ail**), θ.

Σκεπάζω, ῥ. μετ. »Καλύπτω, συγ(κατα, περι)καλύπτω, σκεπάζω(-άω). **couvrir**. ||. σκεπάζω 'σπίτι. » Ἐρέπτω, στεγάζω, καταστεγάζω, δροφόω, δοκόω. **couvrir une maison, mettre la toiture**. ||. σκεπάζω ἀγγεῖον (Τουρ. Καπακόνω). » Πωμάζω. **fermer avec un (mettre le) couvercle**. ||. ἐσκέπασε μὲ τὰ στρατεύματά 'του ὅλα τὰ τριγυρινὰ παραθαλάσσια. » Πάντας τοὺς πέριξ αἰγιαλοὺς ἀπέκρυψεν (ἠφάνισε) τῷ πλήθει τῆς στρατιᾶς.«

Σκεπαρνάκι. »Σκεπάρνιον, σκεπαρνίς. **petite doloire**. §. π. ἴδε Πετροχελίδονον.

Σκεπάρνι, ἐργ. » Σκέπαρνον. **doloire**, θ.

Σκέπασμα (ἡ πρᾶξις τοῦ σκεπάζειν). »Ἐπι(»Ἐγ)κάλυψις. **l'action de couvrir**. ||. σκέπασμα 'σπιτιοῦ. » Ὀρόφωσις, ἔρεψις. **l'action de mettre la toiture**. §. (τὸ πρᾶγμα μὲ τὸ ὁποῖον σκεπάζει τις) » Κάλυμμα, ἐπικάλυμμα, σκέπαστρον. **couverture**, θ. ||. σκέπασμα ἀγγείου (τὸ Τουρ. Καπάκι). »Πῶμα, ἐπίθε(θη)μα. **couvercle**. ||. σκέπασμα τοῦ ἀλόγου κτλ. (τὸ Τουρκ. Τσοῦλι), ἴδε Σάγισμα. ||. σκέπασμα τοῦ ὕπνου, ἴδε Πάπλωμα.

Σκεπαστά (μεταφ.), ἐπ. » Λεληθότως, ὑπὸ μάλης. **sous main**.

Σκεπαστή. »Ὄροφος, ὀροφή, ὀρόφωμα, στέγη, στέγασμα, τέγος (τό). **toit, toiture**, θ. **couverture**, θ.

Σκεπή (τοῦ 'σπιτιοῦ), ἴδε Σκεπαστή. §. (τὸ λεπτότατον σκέπασμα μὲ τὸ ὁποῖον σκεπάζουν τὸ πρόσωπον αἱ γυναῖκες). »Καλύπτρα, ἐγκαλυπτήριον. **crèpe, voile** (ἀρσ.). §. (τὸ πάχος ὅ,που σκεπάζει τὰ ἔντερα, Τουρκ. Ἴτσ-γιαγί). »Ἐπίπλοον. **épiploon, gras double**.

Σκιάδι (κυρ. τὸ ψάθινον καπέλλον· καλὸν ὅμως ἦτον ἐὰν ἐγενικεύετο ἡ λέξις). » Πέτασος, σκιάδιον, καυσία (ἰδίως τῶν Μακεδόνων). **chapeau**.

Σκιάζομαι, ῥ. μέσ., ἴδε Ξυππάζομαι καὶ Φοβοῦμαι.

Σκιάζω (ἀπὸ τῶν φοβουμένων τὸν ἴσκιόν 'τους κατὰ τὴν παροιμίαν, ἴδε Ἴσκιος), ῥ. μετ., ἴδε Φοβίζω καὶ (μσ.) Φοβοῦμαι. ||. »'να πάγῃ πίσω, σκιάζεται· 'να 'πάγῃ μπρὸς, φοβεῖται,« Ἆσμα δημοτ. (ὅμοιον κατά τι μὲ τὸ Ὁμηρ.) » Αἴδεσθεν μὲν ἀνήνασθαι, δεῖσαν δ' ὑποδέχθαι.«

Σκιάντζαρον / (τὸ Τουρκ. Μπο-
Σκιάχτρον \ στάν-χορκουσοῦ), ἴδε Ξυπαστῆρι

Σκίζω (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ῥ. μετ., ἴδε Σχίζω κτλ.

Σκιλλοκρεμμύδα / (Σκιλλοκρόμ-
Σκιλλοκρόμμυδον \ μυον ἐλέγετο καὶ εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Σχολ. τοῦ Θεοκρ.), φ. » Σκίλλα καὶ Σκίλλη, σχῖνος (ἡ) (»Οἱ Ἀττικοὶ τὴν σκίλλαν ἐστιν ὅτε καὶ σχῖνον ὀνομάζουσι,« Πλουτ. Περ.). **charpentaire, ognon marin, squille** καὶ **scille**, θ.

Σκῖνος, ὁ., ἴδε Σχῖνος.

Σκίον, 'ψ, » Σκίαινα, σκιαδεὺς, σκινὶς (ὀρθ.) σκιαινίς. **ombre**.

Σκίῤῥος, πάθ. » Καρκῖνος, καρκίνωμα. **cancre, cancer**. §. »Σκίῤῥος (Γαλ.), σκιῤῥωμα. **squirre**.

Σκλαβιά. » Δουλεία. » Αἰχμαλωσία. »Θητεία. **esclavage, servitude, captivité**, θ.

Σκλαβόνω, ῥ. μετ. » Δουλόομαι, αἰχμαλωτίζω(-εύω), ἐξανδραποδίζω, δουλαγωγέω, ὑποδουλόω, ἀνδραποδίζομαι(-ίζω). **asservir, mener en servitude (captivité), faire prisonnier (de guerre); captiver** (μεταφορ.).

Σκλάβος (ὁ πωλημένος), α. »Δοῦλος, ἀνδράποδον, ἀργυρώνητος. esclave. §. (ὁ πιασθεὶς εἰς τὸν πόλεμον). »Αἰχμάλωτος, δορυάλωτος, δορίκτητος. prisonnier de guerre, captif.

Σκλάβωμα. »Αἰχμαλωσία, ἀνδραποδισμός, ὑποδούλωσις, ἐξανδραποδισμός, δούλωσις, ἀνδραπόδισις. asservissement.

Σκλῆθρος, δ. »Κλῆθρος (ὁ καὶ ἡ) (»Ἡ δὲ κλήθρη φυλάσσει μέχρι ϗ νῦν τοὔνομα, ὑποβαρβαριζομένη διὰ προσθήκης τοῦ σ. « Εὐστάθ. Ὀδυσ. Ε, 64). aune.

Σκληρὰ, ἐπ. » Ὠμῶς. cruellement, durement, rudement.

Σκληρόκαρδος, η, ον. » Σκληροκάρδιος (ἐκκλ.), ἀτειρέα θυμὸν (σιδήρεον ἦτορ) ἔχων (ποιητ.). qui a le cœur dur, ἴδε καὶ Ἀλύπητος.

Σκληρὸς (ἄνθρωπος), ἡ, όν. »Σκληρός, ὠμός, ἀπηνής, πικρός, χαλεπός, ἀτεράμων καὶ ἀτέραμνος, ἀπότομος. cruel, ἴδε καὶ Ἀλύπητος.

§. (πρᾶγμα) Ἀντίτυπος καὶ Ἀντιτυπής. dur, rude.

Σκληρότης (ἐπὶ ἀνθρώπου). » Ὠμότης, σκληρότης, χαλεπότης, ἀπανθρωπία, ἀσπλαγχνία. cruauté, θ. §. (ἐπὶ πραγμάτων). » Ἀντιτυπία. dureté, θ.

Σκλιβόνω (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ῥ. μετ. ἴδε Στιλιβόνω.

Σκνίπα, ἔντ. » Κνίψ καὶ Σκνὶψ -ιπὸς (ὁ ϗ ἡ). moucheron piquant, cynips.

Σκοινὶ (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Σχοινὶ κτλ.

Σκόλυμβρος (φυτὸν ἀγκαθωτὸν, τὸ κοιν. Γαϊδουράγκαθον ἢ Κεφαλάγκαθον). » Σκόλυμος (ἀμφιβάλλεται ἂν ὁ τοῦ Διοσκορίδου ἦν' ὁ αὐτὸς μὲ τὸν τοῦ Θεοφράστου). chardon.

Σκόνι' (η). »Κόνις-εως (ἡ), κονιορτός, χνοῦς. poudre, θ. ||. σκόνι' τῶν καρβούνων. » Ἀσβόλη. poussier.

Σκονίζω, ῥ. μετ. » Κονίζω, κονιάω. remplir (salir) de poussière.

Σκονισμένος, η, ον. » Κονισσαλέος, κεκονισμένος. poudreux.

Σκόνταμμα. » Πρόσκομμα, πρόσκρουσμα, παράπτωμα, πρόσπταισμα, πταῖσμα, πρόσκρουσις. bronchade, θ.

Σκοντάφτω (-άδω) (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Ἡσύχ. Οἱ Γραικοὶ τῆς Η' ϗ Θ' ἑκατονταετηρίδος 'τὸ ἐπρόφεραν Κονδάπτω, παρβλ. Κοντυλῶ), ῥ. ἀμ. » Προσκόπτω, προσκρούω, προσπταίω. broncher, donner contre, chopper, trebucher. ||. τὸ ἄλογον, ὅταν ἔχῃ εὐλύγιστα πόδια, σκοντάπτει ὀλιγώτερον. » Τὰ ὑγρὰ σκέλη ἀπταιστότερον παρέχει τὸν ἵππον,« Ξεν.

Σκοπός. » Πρόθεσις, νοῦς, διάνοια, τέλος (τὸ), γνώμη, ἐπιβολή, σκοπὸς (μεταφ.). but, intention, θ. vue, θ. fin, θ. projet, dessein. ||. ἔχω σκοπόν. » Μέλλω, διανοέομαι, διάνοιαν ἔχω, ἐν διανοίᾳ εἰμὶ, γνώμην ποιοῦμαι, ἐν νῷ ἔχω, ἐπέχω (»Ἐπὶ ταύτην ἐπεῖχον στρατεύεσθαι «). avoir en vue, viser. ||. ἀλλάζω σκοπὸν, ἴδε Ἀλλάζω ||. ὁ Ἀρχίδαμος λοιπὸν μὲ τέτοιον σκοπὸν λέγουν ὅτι ἔμεινεν εἰς τὰς Ἀχαρνάς. » Τοιαύτῃ μὲν νῦν διανοίᾳ (» Γνώμῃ μὲν οὖν τοιᾷδε) λέγεται τὸν Ἀρχίδαμον περὶ Ἀχαρνὰς μεῖναι (Θυκ.)«. ||. 'δὲν 'μπορεῖ κάνεὶς 'να καταλάβῃ μὲ τί σκοπὸν πέρασεν εἰς τὴν Ἀσπενδον, ἴδε Γνώμη. ||. διότι ὁ σκοπὸς 'δὲν εἶνε 'να 'τὸ μάθῃς μόνον, ἀλλὰ καὶ 'να 'τὸ κάμῃς. » Ἐπειδὴ τὸ τέλος ἐστὶν οὐ γνῶσις, ἀλλὰ πρᾶξις (Ἀριστ. Ἠθ.)«. § (τοῦ τραγουδιοῦ). » Νόμος, μέλος. air.

Σκορδαλιά. » Μυττωτὸς ϗ »Μυττωτὸν (οἱ παλαιοὶ ἐκοπάνιζαν μαζῆ μὲ τὸ σκόρδον καὶ μαύραις ἐληαῖς), σκοροδάλμη καὶ σκοροδάλμη, σκορόδων ὑπότριμμα. aillade, θ. ἴδε καὶ Σκόρδον.

Σκορδαλὸς (Τουρκ. Τσαΐρ-κουσοῦ), π. » Κορυδαλὸς, κόρυδος, κορυδαλλὶς (κυρ. ὁ) alouette huppée, (διότι εἶνε ὑπὲρ τὰ 100 εἴδη); alouette des prés; cochevis.

Σκορδογοῦδι. » Σκοροδοτρίβανον. égrugeoir (κυρ. διὰ τὸ ἅλας).

Σκόρδον, φ. » Σκόροδον ἢ Σκόρδον (»Τὸ Κύπριον καλούμενον σκόροδον οὐχ ἕψουσιν, ἀλλὰ πρὸς τοὺς μυττωτοὺς χρῶνται, καὶ ἐν τῇ τρίψει θαυμαστὸν ποιεῖ τὸν ὄγκον ἐκπνευματούμενον,« Θεοφρ. Φυτ. Ζ', 4), μώλυζα (τὸ μονοσκέλιδον). ail.

Σκόρος, ἔντ., ἴδε Σαράκι.

Σκορπίδι, 'ψ. » Σκορπίος (ὁ θαλάσσιος ἢ πελάγιος), σκορπὶς καὶ σκόρπαινα (τὸ θηλυκόν 'του ἢ ἄλλο εἶδος τοῦ αὐτοῦ γένους, καθὼς τὰ διαστέλλει καὶ ὁ Ἀθήν. » Σκόρπαιναν ἢ σκορπίους πολλάκις ἡμεῖς ἐφάγομεν· ὅτι δὲ διάφοροι καὶ ὁ χυμὸς ἢ αἱ χρόαι εἰσιν, οὐδεὶς ἀγνοεῖ«). scorpion, scorpène, θ. rascasse, vive, θ.

Σκορπίζω, ῥ. μετ. » Σκεδαννύω ἢ Σκεδάννυμι, σκεδάζω, διαῤῥίπτω, διαχέω, διασπείρω σκορπίζω (μεταγ.), διασκορπίζω, διασκεδάζω. disperser, dissiper, éparpiller.

§. ῥ. ἀμετ. αὐτοπ. » Σκεδάννυμαι, διαχέομαι κτλ. se dissiper etc. ||. σκόρπισε τὸ πρήξιμον (σπυρὶ κτλ.). » Διεφορήθη (»Διενήνεκται, » Διελύθη, » Διεχύθη) τὸ οἴδημα (τὸ φῦμα). ||. σκόρπισε τὸ πλῆθος (ἡ συνέλευσις, τὸ μάζωμα κτλ.). » Διελύθη ἡ ὁμήγυρις (ἡ ἐκκλησία κτλ.). s'est rompue (dissoute).

Σκορπίνα }
Σκορπίνι } 'ψ. ἴδε Σκορπίδι.

Σκορπιός, ἔντ. » Σκορπίος. scorpion. ||. (ναυτ.) ὁ τῆς πλώρης ἢ τῆς πρύμνης. le marsouin (avant, arrière).

Σκόρπισμα. » Διασκεδασμός, διασπορά, σκορπισμός, διασκορπισμός, σκεδασμός. dispersion, θ.

Σκορπισμένος, η, ον. » Διεσπαρμένος κτλ., σποράς-άδος (ὁ καὶ ἡ). épars, dispersé, éparpillé.

Σκοτάδι, ἴδε Σκότος καὶ §. Χασοφεγγαριά.

Σκοτεινά, ἐπ. » Σκότους, ἐν σκότει, διὰ σκότους (Πλουτ.), σκοταῖος (α, ον). obscurement.

Σκοτεινιάζω, ῥ. μετ. » Ἐπισκοτέω (-ίζω,-ύζω), σκοτίζω, ἀμαυρόω, ζοφόω, γνοφόω. obscurcir. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Ἀμαυρόομαι, σκοτίζομαι, ἐπισκοτίζομαι. s'obscurcir.

§. σκοτεινιάζει, ῥ. ἀπρ. » Συσκοτάζει. il fait brun. ||. ὅτι ἄρχισε 'να σκοτεινιάζῃ. » Ἤδη συσκοτάζοντος. sur la brune (οἰκ.).

Σκοτείνιασμα. » Ἐπισκότισις, ἀμαύρωσις, σκοτισμὸς ἢ σκοτασμός, ζόφωσις. obscurcissement.

Σκοτεινός, ή, όν. » Σκοτεινός, ζοφερός, ζοφώδης, γνοφερὸς καὶ δνοφερός, γνοφώδης. obscur, ténébreux, noir, sombre.

Σκοτίζω, ῥ. μετ. (μεταφ.). » Σκοτόω (»Ὥσπερεὶ ὑπὸ ἀγαθοῦ πύκτου πληγεὶς, ἐσκοτώθην τε κ. ἰλιγγίασα,« Πλάτ. Πρωταγ.), ἴδε Ζαλίζω καὶ §. Πονοκεφαλῶ.

Σκοτόνω ῥ. μετ. (ἐκ τοῦ) » Σκοτόω (κυρ. Σκοτίζω. » Βληθεὶς πέτρᾳ κατὰ τῆς κεφαλῆς πίπτει σκοτωθεὶς,« Ἀπολλόδ. Γ', ιά). » Ἀναιρέω, κτείνω, φονεύω, ἀποκτείνω, διαφθείρω, διεργάζομαι, ἀποκτιννύω (-υμι), διαχράομαι. tuer, mettre à mort. ||. σκοτόνω μὲ ξύλον ἢ ἄλλο βαρὺ πρᾶγμα. » Συγκόπτω. assommer. ||. 'τοὺς σκοτόνει κάθε 'μέρα ἀπὸ τὸ ξύλο' (φρσ. ὑπερβ.). » Πληγαῖς ἑσημέραι συγκόπτων αὐτούς.« ||. σκοτόνομαι, ῥ. παθ. » Ἀποθνήσκω, πίπτω. ||. σκοτόνομαι μόνος μου. » Αὐτὸς ἐμαυτὸν διαφθείρω, ἀναιρέω (κτλ.) ἐμαυτόν, τὰς χεῖρας προσφέρω ἐμαυτῷ (Πλτ.). se donner la mort, se défaire soi-même. ||. ἐκεῖνος ὅ,που σκοτώθη μόνος 'του. » Αὐτόχειρ. suicide. ||. ἐσκοτώθησαν μόνοι των παλληκαρήσια καὶ ὡς ἂν Λάκωνες. » Προσήνεγκαν αὐτοῖς τὰς χεῖρας εὐψύχως πάνυ καὶ Λακωνικῶς (Πλβ.).«

Σκοτίδι } (τὸ) » Σκότος (τὸ ἢ ὁ),
Σκότος } ζόφος (ὁ), γνόφος καὶ δνόφος, σκοτία (μεταγ.), κνέφας (κα-

ητ.) (τό). ténèbres, θ. κλ. obscurité, θ. ||. εἰς τὸ σκότος, δὲν 'τοὺς εἶδον (μακρόθεν) ἐρχομένους. »Ἀνὰ τὸ σκοτεινὸν, οὐ προϊδόντων αὐτοὺς (Θκδ.).« ils ne purent, dans l'obscurité, les voir.

Σκοτοῦρα, πάθ. » Σκότωσις, σκότωμα, σκοτοδίνη, σκοτοδινίασις, σκοτόδινος, σκοτισμός. éblouissement, vertige, θ. ἴδε καὶ Ζάλη.

Σκότωμα. » Φόνος. meurtre, ἴδε καὶ Φονικόν.

Σκοτωμός. » Φόνος, φονοκτονία, σφαγή, ἀνδροκτασία (ποιητ.). massacre, carnage, tuerie, θ.

Σκούζω (» Σκούζει καὶ τρέμουν τὰ βουνὰ, κὴ-ἀντιβοοῦν οἱ κάμποι,« Ἆσμα δημοτ.), ἴδε Φωνάζω.

Σκουλαρίκι (ὁ 'Ετυμολ. 'τὸ γράφει Σκολαρίκιον· ὁ δὲ Πορφυρογέννητος Σχολαρίκιον: » Καὶ σχολαρίκια, ζυγὴν μίαν ἐκτιμηθεῖσαν λίτρας δέκα « καὶ τοῦτο φαίνεται εἶναι τὸ ὀρθότερον, ὡς τῆς λέξεως παραγομένης πιθανῶς ἀπὸ τῶν παλαιῶν Σχολαρίων [δικηγόρων], οἵτινες ὄχι μόνον τοὺς δακτύλους αὐτῶν ἐφόρτοναν πρὸς ἐπίδειξιν δακτυλίδια [ἴδε τὴν Σάτυραν τοῦ Ἰουβεναλίου], ἀλλὰ καὶ τοὺς λοβοὺς τῶν ὠτίων αὐτῶν ἐστόλιζον πιθανῶς μὲ ἐνώτια). » 'Ενώτιον, ἑλικτὴρ (»Τῆς γὰρ Πολεμάρχου γυναικὸς χρυσοῦς ἑλικτῆρας ἐκ τῶν ὤτων ἐξείλετο, « Λυσ. κατὰ 'Ερατοσθ), ἐλλόβιον, ἕρμα. boucle (pendant) d'oreilles, θ.

Σκουληκάκι. » Σκωλήκιον (Ἀθην.). vermisseau.

Σκουλῆκι, ἔντ. » Σκώληξ — ηκος (ὁ). ver. ||. — τῶν Ἀμπελιῶν, ἴδε Ἀσβός. ||. — τῶν βιβλίων (ῥούχων κτλ.), ἴδε Σαρᾶκι. ||. — τῆς γῆς. »Δρῖλος. lombric, achée. ||. — τῆς ἐληᾶς. » Κάρπη. chiron. ||. — τῶν κεράτων. » Ἴψ. ||. — τῆς κοιλιᾶς, ἴδε Λεβίθα. ||. — τῶν κουκκιῶν κτλ. »Μίδας (Θεοφρ.). ||. — τοῦ κρέατος. »Εὐλή. ||. — τοῦ μεταξιοῦ. » Σήρ-ρός, Σὴρ Περσικὸς (Ἰουλιαν.), σκώληξ ὁ Σηρικὸς, βόμβυξ, βομβύκιον, μεταξοσκώληξ. ver à soie. ||. — τῶν ξύλων. » Θρίψ, τερηδὼν, δήξ. artison. ||. — τοῦ σιταριοῦ, ἴδε Σιταρόψειρα. ||. — τοῦ τυριοῦ, τοῦ ἀλευριοῦ ϗ τοῦ ἀνθρωπίνου δέρματος (τὸ μικρότερον ἀπ' ὅλα), ἴδε Πηλοῦλι.

Σκουληκιάζω, ῥ. αὐτοπ. Σκωληκόομαι (»Ἥκιστα σκωληκοῦται τὰ δριμέα καὶ ὀσμώδη· » Σκωληκοῦται δὲ μάλιστα μόνα πυρὸς καὶ ἐρέβινθος,« Θεοφρ., ἴδε καὶ Κοπτω), σκωληκιάω (Ἀγμ. 'Ονειροκρ.), σκωληκοποιέω. engendrer (être infecté) des vers.

Σκουληκιάρικος, η, ον, ἴδε Σκουληκιασμένος.

Σκουλήκιασμα. » Σκωλήκίασις, σκωλήκωσις. l'état d'une chose vereuse.

Σκουληκιασμένος, η, ον. » Σκωληκιῶν. qui fourmille (engendre) des vers, vereux.

Σκουληκοφαγωμένος, η, ον. »Σκωληκόβρωτος. vermoulu, rongé des vers.

Σκουλὶ (κυρ. τὸ λιναρισμένον δεμάτι τοῦ λιναρίου, ἀπὸ τοῦ) »Σκόλλυς (ὁ) καὶ (κατὰ τὸν 'Ησύχ.) Σκολλὶς (ἡ, κυρ. ἡ κατὰ κορυφὴν πλεξοῦδα, τὴν ὁποίαν ὀνομάζουν ϗ τὴν σήμερον παρομοίως). » Πεικός. lin cardé.

Σκοῦλι, φ. (ἡ ῥίζα 'τυ τρώγεται). »Τραγοπώγων. scorsonère, θ. salsifis.

Σκουμπρί, 'ψ., »Σκόμβρος. maquereau.

Σκουντούφλημα, ἴδε Σκόνταμμα.

Σκουντουφλῶ, ῥ. οὐδ. ἴδε Σκοντάφτω.

Σκουντῶ, ἴδε Κουντῶ.

Σκοῦπα (τὸ ἐργαλεῖον ϗ τὸ φυτὸν ἀπὸ τοῦ ὁποίου), ἴδε Σάρωμα καὶ Φοῦντα.

Σκουπιδαρειόν. » Φορυτὸς, συρφετός. tas d' immondices (balayures).

Σπουπίδι. » Σύρμα, σάρωμα καὶ σάρμα, σκύβαλον, κόρημα, κάθαρμα. balayure, θ.

Σκουπιδολόγος (τὸ Τουρκ. Φαράσι).

Σκουπίζω, ῥ. μετ, ἴδε Σαρόνω καὶ §. (καταγρ.) Σφουγγίζω.

Σκούπισμα, ἴδε Σάρωμα καὶ §. (καταγρ.) Σφούγγισμα.

Σκουριά. »Ἰὸς (κυρ. τοῦ χαλκώματος, ἴδε Ἰάρι), σκωρία. rouille, θ. crasse. θ.

Σκουριάζω, ῥ. μετ. » Ἰόω (ὅθεν τὸ κοιν. Ἰόνω). rouiller. §. ῥ. αὐτοπ. »Ἰόομαι. se rouiller, s' enrouiller.

Σκούριασμα. » Ἴωμα, ἴωσις. rouillure, θ.

Σκουριασμένος, η, ον. » Ἰωμένος. rouillé. §. (μεταφ. ὁ παλαιὸς καὶ ἑπομένως ἄχρηστος). » Ἕωλος, εὐρωτιῶν, ἀρχαῖος. vieux, suranné, ἴδε καὶ Παλαιός.

Σκοῦρος (ἀπὸ τοῦ) »Σκιερὸς ἢ Σκωριόχρους, ἢ τοῦ Λατιν. Obscurus, (ὁ ἄλλ. Μουντὸς), α, ον.» Αἰθὸς, φαιὸς, ἀμαυρὸς, ζοφερός. brun.

Σκουτάρι (τὸ Τουρκ. Καλκάνι. Ἀναφέρεται ἡ λέξις εἰς τὸ Γλωσ. τοῦ Κυρίλλ.). »Ἀσπὶς, θυρεὸς, γέῤῥον (κυρ. τὸ πλεκτὸν καὶ τρίκωγον). bouclier.

Σκουτελάκι (κυρ. τοῦ γλυκοῦ, ἴδε Πινακάκι.

Σκουτέλι (τὸ ἄλλ. Πιάτον, ἀπὸ τοῦ) »Σκυτάλη (τὸ ὁποῖον ὁ Ἡσύχ. καὶ Ἐτυμολ. ἑρμηνεύουσι διὰ τοῦ Πίναξ, ὅθεν τὸ Λατιν. scutella, καὶ τοῦτο ἀπὸ τοῦ Κοτύλη. Σημειωτέον προσέτι ὅτι τὸ φυτὸν Κοτυληδὼν, ἄλλως Κυμβάλιον, λέγεται καὶ Σκυτάλιον. »Φύλλον δὲ ἔχει ὥσπερ ὀξύβαφον, περιφερὲς, λεληθότως κοῖλον, Διοσκ. Δ', 92), ἴδε Πινάκι.

Σκουτὶ (ἐκ τοῦ Σκύτος Λατιν. scutis, ὅθ.) » Χιτὼν, ἱμάτιον, ἴδε Φόρεμα.

Σκουφάτος, η, ον (κυρ πτηνὸν). » Λοφωτός. huppé.

Σκούφια (τὸ φόρεμα τῆς κεφα-

Σκοῦφος λῆς, ἐκ τοῦ Σκύφος, ὡς ἔχον σχῆμα καυκίου, » Ἡμισφαιρὲς, λέγει ὁ Ἱστορικὸς Λούκας, » ὅσαν χωρεῖν κεφαλῇ, ᾧ πάντες » κοκκινοβαφεῖ χρῶνται, ἢ λευκῷ, » ἐκ πίλου λευκοτάτου »). » Πῖλος (κυρ. ὁ ἀμπαδένιος), καλύπτρα, καυσία, κεκρύφαλος (ὁ πλεκτὸς βαμβακερινός). bonnet. §. (ἡ φοῦντα 'που ἔχουν μερικὰ πουλιὰ εἰς τὸ κεφάλι 'τους). »Λόφος, λόφωσις. crête, θ. huppe, θ.

Σκουφίτσα. »Πιλίον, πιλίδιον. petit bonnet, beguin (τῶν μωρῶν παιδιῶν).

Σκρόφα (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Ἡσύχ.) »Ὗς, σῦς, γρομφὰς, γρωνὰς, σύαινα, κάπραινα. truie, θ.

Σκύβαλον (τὸ ἀποκοσκινίδι τῶν γεννημάτων). »Σκύβαλον, κάθαρμα, σινίασμα (Λουκ.). criblure, θ.

Σκύλα »Κύων-υνὸς (ἡ). chienne, θ. ||. ἡ σκύλ' ἀπ' τὴ' βιά' 'της, γεννᾷ τυφλὰ τὰ παιδιά 'της (παροιμ. ἀπαράλλακτος μὲ τοῦ ποιητοῦ τό:) » Καί τε κύων σπερχθεῖσα, τυφλὴν προέηκε γενέθλην «.

Σκυλάκι. » Σκύλαξ, σκυλάκιον, κυνάριον, κυνίδιον. petit chien, roquet, ἴδε καὶ Κουτάβι.

Σκυλὶ, ζ, ἴδε Σκύλος.

Σκυλιάζω, ῥ. ἀμ., ἴδε Λυσσιάζω.

Σκυλήσιος, η, ον. »Κύνειος καὶ Κύνεος, κυνώδης, κυνικὸς, σκυλακώδης. de chien.

Σκυλοβότανον (τὸ ἄλλ. Κυρουνοβότανον), φ. (φαρμακόνει τοὺς σκύλους καὶ ὅσα ζῶα πίνουν μὲ τὴν γλῶσσαν, ὅθεν) » Ἀπόκυνον, κυνοκτόνον κτλ. (Οἱ παλαιοὶ ἔδιδαν τὴν αὐτὴν ἰδιότητα καὶ εἰς τὸ ἄγριον Παρθενοῦδι [ἴδε τὴν λέξιν], κυρ. ὅμως εἶναι τὸ) » Κολχικόν. colchique d' automne, tue-chien, mort aux chiens, apocyn, ἴδε καὶ Φόλλα

Σκυλόδοντον. »Κυνόδους-όδοντος. dent canine, θ.

Σκυλόκαρδος (μεταφ.), η, ον, ἴδε Σκληρόκαρδος

Σκυλοκέφαλος, η, ον. » Κυνοκέφαλος. qui a une tête de chien.

Σκυλοκρόμμυδον, φ. ἴδε Σκιλλοκρόμμυδον.

Σκυλομούρης, α, ικον } (μεταφ. ὡς ἐπὶ τὸ

Σκυλομούτσουνος, η, ον }

πλεῖστον). » Κυνῶπις (ἡ), κυνοπρόσωπος. figure de chien, ἴδε καὶ Ἀδιάντροπος.

Σκυλόμυιγα, ἔντ. »Κυνόμυια, κυνόπρηστις. mouche de chien (ou à chien), ἴδε καὶ Τσυμοῦρι.

Σκυλοπόταμον (καταγρ. ἀντὶ Ποταμόσκυλον, κατὰ τὸ Πονοκέφαλος, Ψαλιδοχέρι κτλ.). » Κυνοπόταμος (Ἀχμ. Ὀνειροκρ. 128, 21), ζ. (τὴν αὐτὴν κατάχρησιν, ἂν ἦνε κατάχρησις, παρατηροῦμεν καὶ εἰς τὴν λέξιν Ἱπποπόταμος), ἴδε Βύδρα.

Σκυλόῤῥοδον, φ. (ἢ τὸ ἄνθος 'τυ), ἴδε Ἀγριοτριαντάφυλλον.

Σκύλος (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Ἡσύχ. καὶ ὁ Ἐτυμολ.), ζ. »Κύων-υνὸς (ὁ καὶ ἡ). chien. ||. ὅλ' οἱ σκύλοι μιὰ γεννηά (παροιμ, ἀνάλογος μὲ τῶν ἀρχαίων τὸ) » Ἅπας ἐχῖνος τραχύς.«

Σκυλοστάφυλον, φ. ἴδε Ἀγριομελιτζάνα.

Σκυλόχορτον, φ. ἴδε Σκυλοβότανον.

Σκυλόψαρον, 'ψ. (εἶναι ἄπειρα εἴδη). »Κύων (ὁ θαλάσσιος), σκύλλα, γαλεὸς (ὁ ἀστερίας ἢ ποικίλος), λαμία, λάμνα (» Ἀταρτηρῆς τε δυσάντεα χάσματα λάμνης, « Ὀππ. 370), καρχαρίας ἢ σκύλλα (τὸ κινδυνωδέστερον). chien-marin, loup -marin, lamie, requin, goulu de mer, morue (ἕνα εἶδος ὅπου τρώγεται, ἴδε Γαϊδουρόψαρον).

Σκυλόψειρα, ἔντ., ἴδε Τσυμοῦρι.

Σκύρτος (καλάθι διὰ ψάρεμμα), ἴδε Κύρτος.

Σκυφτὰ, ἐπ. »Κύϐδην, κύϐδα. la tête baissée.

Σκυφτὸς, ή, όν, (ἀπὸ τοῦ) »Κυπτὸς (Αἰσχύλ. Χοηφ.). »Κυφὸς, κεκυφὼς, κάτω νενευκὼς, κυρτός. courbé, ἴδε καὶ Γυρτός.

Σκύφτω, ῥ μετ. (ἐκ τοῦ) »Κύπτω, ἢ (πιθανῶς ἢ ἐκ τοῦ) »Σκήπτω (καθὼς φαίνεται ἀπὸ τοῦ Ὁμήρυ τὸ »Οὔδει ἐνισκήψαντε καρήατα,« τὸ ὁποῖ-ἄλλως 'δὲν εἶ ε δυνατὸν νὰ ἑρμηνευθῇ ε ... τοῦ »Ἔσκηψαν τὰ κεφάλιά των κατὰ γῆς«), κάμπτω. pencher, incliner, baisser. §. ῥ. μέσ. »Κάμπτομαι, κάτω νεύω καὶ (μονολ.) κατανεύω. baisser, pencher, incliner, se pencher, se baisser. ||. σκύφτω τὸ κεφάλι μου (ἵν' ἀποδείξω ὅτι στέργω). »'Επι(»Κατα)νεύω (οὗ ἐναντίον τὸ Ἀνανεύω). faire une signe de tête (pour faire voir qu'on est d'accord, qu'on acquiesce à ce qu'on propose).

Σκύψιμον. » Κάμψις, κλίσις, κατάνευσις. penchement, inclination (de tête), θ,

Σμαλτόνω, ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) »Μαλθόω (ἢ) »Μιλτόω. »'Εγκαίω. émailler.

Σμάλτος (ἀπὸ τοῦ) » Μάλθη, μίγμα διαφορετικῆς κατασκευῆς ἢ χρήσεως, (ἢ τοῦ) Μίλτος (κυρ. τὸ Κοκκινόχωμα ἢ ὁ κόκκινος Σουλιμᾶς). »Ἔγκαυστον ἢ ἔγκαυτον, ἔγκαυμα (Πλούτ.). émail.

Σμάλτωμα. »Ἔγκαυσις. l'action de peindre en émail (émailler).

Σμαραγδένιος, α, ον. »Σμαράγδινος, ὁ ἐκ σμαράγδου. d'émeraude, fait (garni, orné, enrichi) d'émeraudes.

Σμαράγδι, λιθ. (πολύτ.) (ἀπὸ τοῦ) »Σμαράγδιον (ὑποκορ.) τοῦ Σμάραγδος (λίθος) (ἡ) (ὑπὸ τοῦ Παυσανίου, Βιϐλ, Θ, 41, ὀνομάζεται) » λίθος χλωρά. émeraude, θ.

Σμαραγδόῤῥιζα (το 'ξεθωριασμένον καὶ πρόστυχον σμαράγδι, τὸ ὁποῖον κ μόνον ἐγνώριζαν, καθὼς φαίνεται, οἱ παλαιοὶ), πέτρ. (πολύτ). » Πράσιος καὶ Πρασίτης λίθος, χαλκοσμάραγδος, μαλαχίτης, βήρυλλος καὶ βηρύλλιον. prase, prime (mère) d'émeraude, smaragdoprase, peridor, algus-marine ou béril.

'Σμάρι (τὸ κοπάδι τῶν Μελισσῶν, κατ' ἀποχοπὴν ἐκ τοῦ) »'Εσμάριον, ἴδε Μελίσσι.

Σμαρίδα (καὶ Μαρίδα), 'ψ. Σμα- ... (ὁ-

μοιάζει πλειότερον τὴν ἀθερίναν, καί τοι μεγαλήτερον), ἴδε καὶ Στρογγύλα.

Σμιγάδι (ἀλεῦρι ἀπὸ διαφόρων εἰδῶν γεννήματα, καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ ψωμί). » Συμφορητὸς (» Συμμιγὴς) σῖτος. **meteil** (κυρ. σιτάρι καὶ σήκαλη).

Σμίγω (εἰς τοὺς Βυζ. γράφεται Ἐσμίγω. »Μὴ ἐσμιχθέντες τοῖς Τούρκοις«, Πανάρετ. Χρον. Τραπεζουντ. [καὶ πρὸς αἰτ.] » Ἐσμιγθῶμεν τὸν αὐτοῦ γαμβρὸν«, αὐτ. Τοῦ δὲ Πλωτ. τὸ ».Ἐσμιχθεῖσαι δὲ τῷ ἐλαίῳ«, διορθ. » Εἰσὶ, μιχθεῖσαι δὲ κτλ.), ῥ. ἀμ. ἴδε Ἀνταμόνω. ||. 'τὸν εἶπεν ὅτι θέλει 'να τὸν σμίξῃ (ἀνταμώσῃ) διὰ μίαν ὑπόθεσιν. »"Εφη θέλειν οἷ κοινόν τι πρῆγμα συμμῖξαι ('Ηρόδ.)"«. ||. ἂν σμίξῃς μὲ κακούς. » "Ην δὲ κακοῖσι συμμιγέῃς (Θεογν.)».

Σμιλάγκι. φ. » Σμίλαξ (ἡ λεία, πρὸς διαφορὰν τῆς ἀγκαθωτῆς, ἡ ὁποία ὀνομάζεται τραχεῖα. »Σμίλαξ, φυτὸν ἀκανθῶδες, ἢ ὃ λέγομεν Περιπλοκάδα,« Λεξ. βασιλ.), κισσάμπελος. **fragon; liseron, liser, campanette, θ. clochette, θ. vrillée, θ. smilax.**

Σμιλάρι (ἐργ. κοπτερὸν διαφόρων τεχνιτῶν, καὶ ἰδιαιτέρως τῶν Κουντουράδων καὶ Λεπτουργῶν). »Σμίλη, σμιλίον, ἐγκοπεύς. **ciseau**, ἴδε καὶ Κοπίδι.

Σμίξιμον (ἀπὸ τοὺς Βυζ. γράφεται Ἔσμιξις), ἴδε Ἀνακάτωμα. §. Ἀντάμωσις, καὶ §. Ἕνωσις.

Σμυρίλη (ἡ) ἢ Σμυρίλι(-δι) (τὸ), εἶδ. ὀρυκτοῦ. »Σμύρις,-ιδος ἡ (;) ἴδος (ἡ). **émeri.** (Ἐπὶ Γρηγορίου τοῦ Κορίνθου ἐλέγετο κοινῶς Σμερίν. « Τὸ δὲ Σμερίν ἐστιν εἶδος κοπτομένου λίθου εἰς κοπὴν καὶ πρισμὸν μαρμάρου, φύεται δὲ ἐν τῇ Σμύρνῃ, καὶ λέγεται Σμύρνιον.«).

Σμύρνα, 'ψ. (ὁμοιάζει πολὺ τὸν) Γάγγρον. » Μύραινα καὶ Σμύραινα. **murène, θ. flûte, θ.**, ἴδε καὶ Σαλιακοῦδα.

Σνίχι (ὁ ἄλλ. Κούτικας, ἀπὸ τοῦ) » Ἰνίον (κυρ. τ' ὀπίσω μέρος τοῦ λαιμοῦ. **Genick**, Γερμ. ὁ αὐχήν). »Αὐχήν, τένων (κυρ. τὸ πλατὺ νεῦρον). **chignon, occiput** (Λατ.), **nuque, θ.**

'Σ.διὰ (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Εἰσοδιὰ κτλ.

Σοινίκι (εἶδος μέτρου, ἐκ τοῦ) »Χοῖνιξ (ἐχωροῦσε 2 ξέστας ἢ 4 κοτύλας, καὶ, κατὰ τὸν Θουκυδίδην, 2 περίπου λίτρας, καὶ ἔφθανε συνήθως διὰ τὴν καθημερινὴν τροφὴν ἑνὸς ἀνθρώπου· οἱ ἀθληταὶ ὅμως ἐχρειάζοντο, κατὰ τὸν Θεόφραστον [Φυτ. Η, 4], εἰς μὲν τὴν Βοιωτίαν τριημιχοίνικα, εἰς δὲ τὰς Ἀθήνας πενθημιχοίνικα· διότι ὁ Βοιωτικὸς σῖτος ἦτον, λέγει, βαρύτατος). **chenice, chenic, chenix.**

Σοῦβλα (διὰ τὸ 'ψητόν). » 'Οβελός. **broche, θ.** §. (εἶδος ὅπλου). »Σειρομάστης (ὁ). **épée, θ.**

Σουβλερός, ἡ, όν. »'Οξύς. **pointu, perçant.** ||. σουβλερὴ φωνή, ἴδε Διαπεραστικός.

Σουβλί, ἐργ. »'Ηπητήριον ἢ 'Ηπήτριον, ὀπητήριον, ὀβελίσκος, κέντρον, κεντητήριον, κέστρον. **alène, θ. perçoir, poinçon, touret** (ἰδιαιτ. διὰ τὸ Φίλδισι).

Σουβλιὰ (ὅσο' κρέας χωρεῖ ἡ σοῦβλα). » 'Οβελός. **brochée, θ.** §. (συνεκδοχ. ὁ δριμὺς πόνος). » Νυγμός, ἀκίς (Ἀρετ.). **cuison, douleur aigüe (vive).**

Σουβλίζω (περνῶ 'ς τὸ σουβλί), ῥ. μετ. »Πείρω, περιπείρω, ἀναπείρω (Ἀριστοφ. Ἀχαρν. στίχ. 1007). **embrocher.** §. (τρυπῶ μὲ τὴν σοῦβλαν). »Διελαύνω. **percer, transpercer.**

Σουβλοκέφαλος (καταχρ. ἀντὶ Σουγλεροκέφαλος), η, ον. »Σφηνοκέφαλος (Στράβ.), σφινοκέφαλος, φοξός. **pain de sucre** (μεταφρ.), **dont la tête en a la forme.**

Σοῦγλα (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Σοῦβλα κτλ.

Σοῦδα (στενὴ καὶ μακρὰ δίοδος), ἴδε Μακρυνάρι. (Εἰς τοὺς Βυζαντινοὺς συγγραφεῖς σημαίνει τάφρον,

ὅθεν καὶ τὸ Σουδάτον ὁμώνυμον τοῦ Φοσσάτου).

Σοῦκλος (ἀπὸ τὸν Δουκάγγ. γράφεται Σίκλα, καὶ Σίτλα, ἀπὸ τοῦ Λατιν. situla), ἀγγ., ἴδε Ἀνασυρτῆρι.

Σουλῆνα, θαλ. »Σωλὴν (ὁ θαλάσσιος), δάκτυλος, δόναξ, αὐλὸς, ὄνυξ, ἀλεσούριον. couteau de mer, manche de couteau, sollens. §. (ἕν εἶδος εὑρίσκεται μέσα εἰς ταῖς πέτραις). » Φωλίς. pholade, pitaut, dail.

Σουληνάρι (ἀπὸ τοῦ) » Σωληνάριον (ὑποκορ. τοῦ) »Σωλήν. tuyau, tube, conduit.

Σουπιά, θαλ. » Σηπία. sèche. ‖. τὸ κόκκαλον τῆς—. » Σήπιον. os de sèche.

Σουραῦλι (τὸ Τουρκ. Μισκάλι), ὄργανον μουσ.) » Σύριγξ (ἡ), *σειραύλιον.

Σουρβιά, δ. » Ὄα, ὄη, οἴη, καὶ οὐα. cormier, sorbier, cochène.

Σοῦρβον, (Λατιν.), ’πωρ. »Ὄον ἢ Οὖον. sorbe, θ. corme, θ.

Σουρόνω (περνῶ ὑγρὸν ἀπὸ τὸ πανὶ ἢ τὸ τρυπητὸν, ἵνα καθαρισθῇ), ἐκ τοῦ Σειρόω (Παρβλ. Ζουριάζω), ῥ. μετ. »Διηθέω, διϋλίζω, ἐξητριάζω (Ἱπποκρ.), ἠθέω(-ίζω), σακκέω (-εύω,-ίζω) καὶ σακκελίζω (κυρ. ἀπὸ σακκὶ, διπλωμένον εἰς σχῆμα χωνίου). passer à la chause (au couloire, au filtre), couler, filtrer.

§. (καταχρ. ἀντὶ τοῦ Στραγγίζω). » Στραγγεύω(-ίζω) (Διοσκορ. καὶ Γραφ.), ἴδε τὸ ῥῆμα.

Σούρουπα, ἐπ. » Ἤδη (» Ἄρτι ἢ »Ἔτι) συσκοτάζοντος. au jour faillant, avec le crepuscule.

Σουρουπόνει, ἀπρ. » Συσκοτάζει. il commence à faire brun.

Σουρούπωμα. » Τὸ πρὸς ἑσπέραν λυκαυγὲς (λυκόφως, σκιόφως), ἀμφιλύκη νὺξ, κνέφας, (ὁ Λουκιαν. ἐν Λεξιφ. περιγελᾷ τὸ) ἀκροκνεφές. le crepuscule (du soir).

Σούρωμα (ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει τὸ) »Διήθησις (μὲ τὸ) Σείρωσις. »Διύλησις, ἤθισμός. l'action de passer par la chausse, filtration, θ.

Σουσάμι, φ. »Σήσαμον, σησάμη καὶ σησαμῆ καὶ σησαμίς. sésame.

Σουσαμόλαδον. » Σησάμινον ἔλαιον (λίπος). huile de sésame, θ.

Σουσοῦμι (ἀπὸ τοῦ) » Σύσσημον, ἴδε Μισεῖδι καὶ Σημάδι.

Σουσουράδα, π. (τὸ ὄνομα ἠμπορεῖ ’να ἐσθῇ γε ιχῶς εἰς ὅσα πουλιὰ σείουν τὴν οὐρὰν, καθὼς ἡ Καλογρῆτσα, ἡ Καρακάξα, τὸ Σχοινοποῦλι, τὸ ’Ψαροποῦλι κτλ. κυρίως ὅμως εἶναι ἡ) » Σεισοπυγὶς ἢ Σεισοῦρα (διὰ τῆς ὁποίας ὁ σχολιαστὴς τοῦ Θεοκρίτου ἑρμηνεύει τὸ) »Ἴυγξ, κίγκλος. hoche-queue, batte-queue, torcol. §. bergeronnette (τρώγει ’ψάρια). §. becasseau, cul-blanc, pivette, θ. pied-verd, sifflasson, alouette de mer κτλ.

Σοῦφρα (τοῦ φορέματος). »*Σφήκωμα, στολίς. plissure, θ. froncis. ‖. τὰ ζουνάριά σου λυμένα, κ’ ἡ σοῦφραις τοῦ φορέματός σου ξετεντωμέναις. »Ζῶναι τε χαλῶσι, κ’ οὐχ’ ἑξῆς πέπλων στολίδες ὑπὸ σφυροῖσι τείνουσι σέθεν (Εὐριπ. Βακχ.)«.

Σουφρόνω, ῥ. μετ. (κυρ. τὰ ’φρύδια, ἴσως ἐκ τοῦ) » Συνοφρυόω, ἴδε Κατσουφιάζω. § (συνεκδοχ. ὕφασμα). » Σφηκόω, συνάγω. plisser, froncer. §. (μτφορ. ’παίρνω μὲ τρόπον) »Ὑπεξαιρέω, ὑφαιρέομαι (;) soufler.

Σούφρωμα. »*Σφήκωσις. plissure, θ. froncement. §. σούφρωμα τοῦ προσώπου »Συνοφρύωσις. refrognement, renfrognement.

Σουφρωμένος (ἴσως ἐκ τοῦ) »Συνωφρυωμένος, η, ον. » Τὰς ὀφρῦς συννενευκὼς (ὅταν ὁ λόγος ἦνε δι’ ἄνθρωπον ἔχοντα τὰ χείλη καὶ τὸ πρόσωπον σφιγμένα), renfrogné. (ὅταν δὲ διὰ φόρεμα), »’Εσφηκωμένος, στολιδωτὸς χιτὼν (Ξενοφ.). plissé, froncé.

Σπάγγος (Ἰταλ. Spago). »Σπαρτίον, θῶμιγξ-ιγγος (ὁ), μήρινθος (ἡ)

λῖνον, λινόδεσμος, καλώδιον. ficelle, θ.

Σπάθα (τὸ ξύλον, ὅ,που βαστᾷ τὸ ξυλόκτενον), ἐργ. (ὑφαντ.). »*Σπάθη, σπαθίς. battant.

Σπαθί. »Ξίφος (τὸ ἴσιον), μάχαιρα (τὸ γυρτὸν), σπάθη, ῥομφαία, φάσγανον καὶ ἄορ (ποιητ.). épée, θ. sabre, θ. cimeterre, θ.

Σπαθιὰ (σώζεται ἡ λέξις Σπαθέα καὶ Σπαθία εἰς τοὺς Βυζαντ. καὶ τὰ Ὀνειροκρ.). »Ξίφους πληγή. coup d'épée (de sabre etc).

Σπαθόχορτον (διὰ τὴν ὁμοιότητα τῶν φύλλων 'του). »Φασγάνιον, ξίφιον. glaieul. §. (διὰ τὴν ἰαματικὴν ἰδιότητά 'του). »Ἄσκυρον, ἀνδρόσαιμον, ὑπερικὸν (ὁ Δουκάγγ. ἀναφέρει λέξιν Περίκιν), ὑπέρειχος (ἡ). millefeuille, mille-pertuis, herbe à la coupure (ou au charpentier, ou au militaire ou de Saint-Jean).

Σπάλαθρον καὶ Σπάλαχτρον, φ., ἴδε Ἀσπάλαχτη.

Σπανάκι (καὶ ὀρθότ. Σπινάκι, ὡς ἐκ τοῦ Spinacium), φ. »Ὀνόβλητον καὶ Ὀνόβλιτον (ἀμφιβ.), χηνόπους. épinards, πλ., ἴδε καὶ Βλίτον καὶ Χηνοπόδι.

Σπανὸς, ἡ, όν. »Λειογένειος, ἀγένειος, *λιπόθριξ-ότριχος, οὐ πάνυ εὐγένειος, ψαιδρὸς (Εὐστάθ.), μαδηγένειος (Ἀρις), σπανοπώγων (Γαλην.), σπανὸς (Κωνστ. Πορφυρογ. (ἴδε καὶ τὸ Ἑλληνικο-Γαλλικὸν Λεξικὸν τοῦ Πλάνς). qui a peu (ou qui n'a pas) de barbe.

Σπάνω, ῥ. μετ. (ἐκ τοῦ) »Σπάω (»Τὸ σκέλος ἔσπασε φεύγων,« Πλούτ. Ἀρ. »Καταθρώσκοντα δὲ τὴν αἱμασιὴν, τὸν μηρὸν σπασθῆναι,« Ἡρόδ. ς', 134), συντρίβω, ῥηγνύω(-υμι), θραύω, θλάω, συνθραύω, συνθλάω, κατάγνυμι, διασπάω (»διὰ τὸ διασπᾶσθαι ὑπ' αὐτοῦ [τοῦ δαιμονιζομένου] τὰς ἁλύσεις,« Εὐαγγ.). casser, briser, rompre, mettre en pièces, crever, écacher (καρύδια κτλ.). ||. ἔσπασαν τὴν θύραν. »Ἐκκόψαντες (»Διαῤῥήξαντες) τὴν θύραν. ayant enfoncé (forcé) la porte. ||. ἔπεσε καὶ ἔσπασε τὸ κεφάλι 'του. »Ξυνετρίβη τῆς κεφαλῆς καταῤῥυείς,« Ἀρςφ. ||. μοῦ ἔσπασε τὸ κεφάλι ὁ ἀναθεματισμένος. »Κατέαγα τοῦ κρανίου ὑπὸ τοῦ παλαμναίου,« Λουκ. ||. σπάνω τὸ κεφάλι μου (ἵνα 'τὸ εὕρω) (φρσ. μεταφορ. ὑπερβολ.). »Παρατείνομαι, παρατείνω ἐμαυτὸν, στραγγεύομαι. se rompré (se creuser) la tête, se mettre l'ésprit à la torture. § ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Ῥήγνυμαι, ἐκ(διαῤ)ῥήγνυμαι, συντρίβομαι, θραύομαι, θλάομαι. crever, eclater, rompre, se crever, casser, briser, se briser (διὰ τὸ καράβι καὶ τὰ κύματα). ||. πρὸ τοῦ 'να σπάσῃ ἀκόμη' τὸ σπυρί 'του. »Πρὶν ἢ ῥαγῆναι (ἐκραγῆναι) τὸ φῦμα. avant qu'il crevât, παρβλ. καὶ Ἀνοίγω. §. ἔσπασε τὸ στράτευμα (τὸ χωρίον), (ἐσκόρπισε δηλ.). »Διαλέλυται, διεσπάσθη ἡ φάλαγξ. se dispersa, se mit en déroute.

§. σπάνω ἢ σπάνουν τὰ ἀχαμνά μου (πάθ). »Ῥῆγμα λαμβάνω, ῥήγνυμαι (τὰ ἐντὸς, τὰ περὶ τὰ αἰδοῖα, τὰ περὶ τὴν κύστιν κτλ.). se donner une hernie.

Σπαράγγι. »Ἀσπάραγος καὶ (Ἀττικ.) Ἀσφάραγος (ὁ). asperge, θ.

Σπαραγγιὰ, φ. »Ἀσπάραγος καὶ (Ἀττικ.) Ἀσφάραγος (ἡ), ἀσφαραγία καὶ ἀσπαραγωνία. la plante de l'asperge.

Σπαράζω, ῥ. αὐτ. »Σπαίρω, ἀσπαίρω, σπαρίζω, ἀσπαρίζω, σφαδάζω. s'agiter, palpiter, frétiller.

Σπάραγνον (προφ. καὶ Σβάραγνον), »Βράγχιον. ouies, θ. πλ.

Σπάρος, 'ψ. »Σπάρος. espèce de poisson

Σπάρσιμον. »Σπορά. semaille, θ. l'action de semer (ensemencer).

Σπαρτὰ (κυρ. τὰ σπαρμένα γεννήματα). »Λήϊον, θέρος (τὸ), σπόριμα (»Ἐπορεύετο διὰ τῶν σπορίμων,« Εὐαγγ.). moisson, θ.

Σπαρταριστὸς (κυρίως ἰχθὺς, ὁ

ἄλλως Λαγταριστὸς), ἡ, όν. »Ἀσπαίρων, νεαλής. tout frétillant, (ἐκ τοῦ- Σπαρταρῶ, = Σπαράζω.

Σπάρτον, δ. » Σπάρτον, σπάρτιον. genêt. (εἶνε διάφορα εἴδη, τὸ γνωστὸν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν εἶνε τὸ Γαλλ.) genêt d' Espagne ou joncier.

Σπάσιμον. »Θλάσις, θραῦσις, ῥῆξις, ῥῆγμα. rupture, θ. ||. σπάσιμον τῶν κυμάτων »Κυματωγή brisant (ναυτ.), brisement (des flots). §. (πάθ) »Κήλη, ἐντεροκήλη, ῥῆγμα. descente, θ. hernie, θ. rupture, θ.

Σπασμένος, η, ον, ἴδε τὸ ῥῆμα. §. (ὁ πάσχων ἀπὸ σπάσιμον). »Κηλήτης, ῥηγματίας. hernieux.

Σπέρνω, Μ. (θὰ) σπείρω (ὁ πθ. πρκ. τῆς μτγ. Σπαρμένος), ῥ. μετ. »Σπείρω. semer, ensemencer.

Σπήλαιον. » Ἄντρον, σπήλαιον, σπέος (ποιητ. τὸ). grotte, θ. caverne, θ. antre.

Σπηλειά. » Σπιλὰς (κυρ. ἡ τρυπημένη ὕφαλος πέτρα), σῆραγξ, σπήλυγξ-υγγος (ὁ καὶ ἡ), κενεών. cavité sous les rochers.

Σπίθα (ἡ ἄλλ. Τσιμπλίδα). »Σπινθὴρ-ῆρος (ὁ), φέψαλος καὶ φεψάλυξ. étincelle, θ. bluette, θ. ||. 'βγάλλω σπίθαις, ἴδε Σπιθοβολῶ.

Σπιθοβολῶ (ἴδε Χλημηντράω), ῥ. ἀμτβτ. » Σπινθηροβολέω, σπινθηρίζω. étinceller.

Σπίνος (Τουρκ. Τζιμβίκ), π. »Σπῖνος, σπῖνα, σπίζα. pinson.

'Σπιτάκι. Οἰκίδιον, οἰκίσκος, οἰκημάτιον. maisonette, θ.

'Σπιτάλι. »Νοσοκομεῖον. hôbital, infirmerie, θ.

'Σπίτι (Λατ.). »Οἶκος, οἰκία, οἴκημα. maison, logis. ||. θὰ τὸν εὕρωμεν εἰς τὸ 'σπίτι · διότι τὸν περισσότερον καιρὸν κάθεται μέσα. »Ἔνδον καταληψόμεθα αὐτόν · καὶ γὰρ τὰ πολλὰ ἔνδον διατρίβει (Πλάτ.)«. il est à la maison. ||. εἰς τὸ ὀσπίτι τοῦ τάδε, καὶ ἐλλειπ.) εἰς τοῦ τάδε, ἴδε Εἰς. ||. καὶ ἀφ' οὗ 'τὰ ἐτελείωσα καὶ 'τὰ εἶχα ἕτοιμα εἰς τὸ 'σπίτι μου ἐπήδησε μέσα αὐτὸς νύκτα. » Καὶ ἐμοῦ συντελέσαντος αὐτὰ καὶ ἔχοντος παρ' ἐμαυτῷ ἕτοιμα, εἰσπηδήσας πρός με νύκτωρ οὗτος, κτλ. (Δημ. Κατὰ Μειδ.)«. ||. χώνευσαν εἰς τ' ὀσπίτι σου. »Παρὰ σοὶ κατέλυσαν. ||. δεκαὲξ συγγενεῖς, καθήμενοι 'ς τὸ ἴδιο' 'σπίτι. » Ἑκκαίδεκα συγγενεῖς, μίαν ἑστίαν νέμοντες (Πλουτ. Αἰμιλ). ||. καθένας 'ς τὸ ὀσπίτι 'του. »Ἕκαστος εἰς τὰ ἴδια (Εὐαγγ.)«. chacun chez soi. §. (συνεκδοχ. τὰ ἔξοδα τοῦ 'σπιτιοῦ). »Οἰκονομία. ménage, (ὅθεν. ||. ἀνοίγω (βαστῶ) 'σπίτι. »Οἶκον νέμω. tenir (se mettre en) ménage. §. (γενεὰ, φαμίλια). Οἶκος, οἰκία, πατριά, ἑστία. maison, θ. famille, θ. ménage. ||. εἶνε ἀπὸ καλὸν (πλούσιον, τιμημένον, κτλ.) 'σπίτι. » Οἴκου γεγονὼς ἐνδόξου (πλουσίου, κτλ.). il est de bonne maison.

'Σπιτικόν. » Ἑστία, οἰκία, πατριά. famille, θ. ménage. ||. μὲ τ' ὀσπιτικόν 'του, ἢ μὲ ὅλον 'του τ' ὀσπιτικόν. » Πανέστιος, πανοίκιος, πανοικεὶ καὶ πανοικί, πανοικεσίᾳ ἢ πανοικησίᾳ. avec toute sa famille.

'Σπιτικὸς, ἡ, όν. »Οἰκεῖος, ὁ οἴκοι, ὁ κατ' οἶκον, οἰκιακός. familier, de la maison, qui est de la maison. ||. σκυλί (κτλ.). (chien etc) domestique, privé. ||. 'σπιτικὸ' ψωμὶ (πανὶ κτλ.). »Αὐτόπυρος καὶ Αὐτοπυρίτης ἄρτος (κυρ. τὸ πρόστυγον ἢ χονδρὸν ψωμί). pain (toile etc) de ménage.

'Σπιτονοικοκερὰ (καταγρ.). » Οἰκοδέσποινα, δέσποινα. la maîtresse de la maison.

'Σπιτονοικοκύρης (καταγρ.). »Οἰκοδεσπότης. le maître de la maison.

'Σπιτόνω ('προικίζω μὲ 'σπίτι), ῥ. μετ. ||. (τοῦ παθητικοῦ: 'σπιτόνομαι, ἀποκτῶ δηλ. 'σπίτι, γίνομαι 'νοικοκύρης, ἀνάλογον εἶνε τοῦ Αἰσχύλου τὸ) »Δωματόομαι (»Καὶ δώματ' ἐστὶ πολλὰ μὲν τὰ δήμια' »Δε-

δωμάτωμαι δ' οὐδ' ἐγὼ σμικρᾶ χερί,« Αἰσχ. Ἱκ.). **devenir propriétaire d'une maison.**

'Σπιτότοπος. »Οἰκόπεδον. **emplacement (d'une maison).**

Σπλῆνα. »Σπλὴν (ὁ). **rate, θ. §.** (συνεκδ. τὸ πάθος' της). »Σπληνῖτις (ἡ), σπλῆνες (οἱ). **douleurs (mal) de rate.** θ. ||. ἔχω σπλῆνα. »Σπληνιάω. **avoir mal à la rate.**

'Σπληνιάρης,α,ικον. »Σπληνιῶν, σπληνικὸς, σπληνώδης. **qui a mal à la rate, qui a des affections spléniques.**

Σπληνοβότανον, φ. » Σπλήνιον, ἄσπληνον, σκολοπένδριον, τεύκριον, ἡμιονῖτις βοτάνη (πόα), ἡμιόνειον. **cétérach** (ἡ λέξις εἶν' Ἀραβική), **scolopendre, θ. doradille, θ.**

'Σπολλάτη (συνεφθάρη ἀπὸ τοῦ » Εἰς πολλὰ ἔτη, καὶ κατήντησεν ὄνομα οὐδέτερον, ταὐτοσήμαντον τοῦ) »Εὐχαριστία, ἴδε τὴν λέξιν. ||. 'δέν με εἶπεν οὔτ' ἕνα 'σπολλάτη. »Οὐδὲ χάριν μοι ὡμολόγησεν. **il ne m' en a pas seulement dit grand merci.** ||. 'νὰ τὸ 'σπολλάτη! »Ταῦτ' ἀπολελαύκαμεν. **voilà le grand merci.**

Σπολοκάνι (τὸ χρασὶ ὅ,που πίνομεν μετὰ τὸ νίψιμον, ὅθεν φαίνεται ὅτι παρεφθάρη ἐκ τοῦ) » Ἀπὸ λεκάνης. »'Επινιπτρὶς ἢ μετανιπτρὶς κύλιξ. **pour rincer les dents.**

'Σποριάζω, ῥ. αὐτ. »Σπερματόομαι, σπερματίζω. **monter en graine.**

Σποριασμένος, η, ον. » Σπερματίας, σπερματίζων. **monté en graine.**

Σπόρος. » Σπέρμα, σπόρος. **semence, θ. graine** (διαφόρων φυτῶν), **θ.** ||. 'βγῆκε (κτύπησε) 'ς τὸν σπόρον (διὰ τὰ φυτά), ἴδε Ξεβλασταρόνω. §. (συνεκδ. ὁ καιρὸς τοῦ σπόρου). » Σπορητὸς, σπόρος. **semailles, θ. πλ.** §. (τὸ σπέρμα τῶν ζώων). »Θορὸς, γονή. **sémence, θ.**

Σπουργίτης (ὁ) } , π. (εἶνε πολ-
Σπουργίτι (τὸ) } λὰ εἴδη). »Στρουθίον, στρουθὸς, πυργίτης (στρουθός). **moineau (de muraille), passerau, friquet** (τὸ μικρότατον εἶδος), ἴδε Τρυποχάρυδον.

Σπρώξιμον, ἴδε Κούντημα.

Σπρώχνω (ἀπὸ τὸ) Προώθω ἢ Προωθῶ (μέλλ. κατὰ χρσ. Πρώσω), ῥ. μετ., ἴδε Κουντῶ.

Σπυράκι, πάθ. »Φυμάτιον, ψυδράκιον. **élevure, θ.**

Σπυρὶ (σιταριοῦ, ῥῳδιοῦ κτλ.), ἴσ. ἀπὸ τοῦ) » Πυρὴν (ἢ πιθανώτ. ἀπὸ τοῦ) » Σπυρὰς (= Σπύραθος. »Μύῤῥας τρεῖς καταπιεῖν σπυράδας,« Ἱπποκρ.). »Κόκκος (ὁ), κόκκων (ἰδιαιτ. τοῦ ῥῳδιοῦ). **grain.** || 'τὸ μαζόνουν σπυρὶ-σπυρί. »Σπερμολογοῦσιν, ἐπικοκκίζουσιν, ὀρνίθων δίκην συλλέγουσιν. **on le recueille grain à grain.** § (συνεκδοχ.) ἕνα σπυρὶ λιβάνι, ἴδε Λιβάνι. §. (πόνεμα, πάθος τοῦ σώματος). »Φῦμα, ἴονθος (»'Επιπλάσματα, ὅσα ἴονθους ἐγείρει,« Ἀρετ.), ψύδραξ. **bouton; bube.**

'Σταβάρι (τὸ μακρὺ ξύλον τοῦ ἀλετριοῦ). » Ἱστοβοεὺς (» Ἱστοβοεὺς παρὰ Ἡσιόδῳ, βαρβαριζόμενος νῦν παρὰ πολλοῖς οἵ φασιν αὐτὸν Σταβάριον, ὡς οἷον ἱστοβοάριον, « Εὐσταθ. Ἰλ. Ζ, 40· ἄλλου [Ἰλ. Η καὶ Ω] λέγει ὅτι τὰ κατὰ παραφθορὰν λεγόμενα Σταύαρα, οἷς ὅσα καὶ ἑρκίῳ τοίχου αὐλὴ φράττεται, εἶεν ἂν οἱ Σταυροὶ καὶ οἱ σκόλοπες ἢ χάρακες καὶ, κατὰ τὸν Ἡσύχ., πάντα τὰ ἑστῶτα ξύλα, « ὅθεν καὶ ῥῆμα Σταυαροῦν, Σταυαρόνειν, = Σταυροῦν.), ἱστοβόη (ἡ). **le timon de la charrue.**

Στάζω, ῥ. ἀμ. »Σταλάζω(-άσσω), ςάζω, ἀποστάζω, ἀποςαλάζω, ἀπολείβω(-ομαι). **égoutter, s'égoutter, tomber goutte à goutte, découler, suinter.** ||. στάζει τ' ὀσπίτι (τὸ βαρέλι, τὸ κουμάρι κτλ). »Οὐ στέγει, στάζει (»'Επισκευάσας τῶν νεωρίων τὰ στάζοντα,« Αἰν. Τακτ. »'Εν ἀργίαις χειρῶν στάξει ἡ οἰκία,« Γραφ. 'Εκκλ.). **la maison (le tonneau) dégoutte (suinte).** ||. τὸ χρασὶ ςάζει ἀπὸ τὸ βαρέλλι. »Διαῤῥέει, διαχέεται. **s'enfuit.** ||. στάζει ἀπὸ τὸν

ἱδρων. »Ἱδρῶτι περιῤῥεόμενος. tout en nage, tout trempé de sueur.

§. (κάμνω 'να στάξῃ ἢ γίνω σταλαγματιά'-σταλαγματιά'), ῥ. μετ. »Ἐνστάζω, ἐπιστάζω, ἐνσταλάζω, ἐπισταλάσσω, ἐπιλείβω, στάζω. instiller.

Σταθερός, ή, όν, » Εὐσταθής, ἑδραῖος, ἐμβριθής. constant.

Σταθερότης. » Εὐστάθεια, ἐμβρίθεια. constance.

Σταθῶ,θοῦ ρι (τὸ ἄλλ. Ξαθῶρι, καὶ Τουρκ. Καδηφές), φ. καὶ ἄνθ. »Ἀμάραντος. amaranthe, θ. passe-velours.

Σταχός. ὀστρ. »Κάραβος (»Ἀσταχοί τε χῶς τὰ ποδί' ἔχει μικρὰ κάραβος |'Επίχ. παρ' Ἀθ.]. Αὐτὸς κυρίως εἶνε τὸ Τουρκιστὶ λεγόμενον εἰς τὸ «Βυζάντιον Μποτζέκι, καὶ μόνον σχεδὸν γνωστὸν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἴδε τὸν Ἀριστοτέλην περὶ Ζ. Δ', 2), κάμμαρος, ἀστακός. homard, ecrevisse de mer (la grande)

Σταχουδάκι, ὀστρ. καραβὶς (ἡ θαλασσία). ecrevisse de mer (la petite), largouste, salicot καὶ salicoque.

Στάλα / Σταλαγματιά / Σταλιά . »Ῥανίς,σταγὼν, σταλαγμὸς, στίλη (»Στίλα, στίλη τὸ οὐδὲν καὶ τὸ τυχόν· ἔστι δὲ ὁ σταλαγμὸς«), ψεκὰς, ἀπόσταγμα. goutte, θ. ||. σταλαγματιά-σταλαγματιά, ἐπ. » Στάγδην. goutte à goutte. ||. 'δὲν ἔχει στάλαν. »Ἀργυρίου οὐδὲ ψεκὰς (Ἀριστοφ. Εἰρ.). (ᾧ τὸ ἀστειότατον τοῦ Χίου Θεοκρίτου:) »Λέξεων μὲν ποταμὸς, νοῦ δὲ σταλαγμός (Στοβ. Λς'). il n'y a pas brin, pas un clou, pas un zest. ||. διατὶ 'να μὴ κοιμηθοῦμε' μιά' σταλιά' (φρσ.); » Τί οὐ κατεκοιμήθημεν ὅσον ὅσον στίλην (Ἀριςοφ. Σφ.); « pourquoi ne pas dormir un bien petit ? ἴδε ἢ Κουκοῦτσι ἢ Πάπαλα.

Σταλίζω (ἀναπαύομαι τὸ μεσημέρι εἰς τὸν ἴσκιον, κυρ. διὰ τὰ πρόβατα), ῥ. ἀμ. » Μεσημβριάζω. se reposer pendant les chaleurs de l'été (il ne se dit que pour les moutons).

Στάλσιμον. »Πέμψις-εως (ἡ). envoi, l'action d'envoyer.

Σταμάτισμα. » Ἐπίστασις (Ξενοφ. καὶ Θεοφρ.), ἐπίσχεσις. l'action d'arrêter ou de s'arrêter; étanchement (κυρίως διὰ τὰ ὑγρά).

Σταματόνω (τεντόνω μὲ καρφιὰ τομάρι ἢ γουναρικὸν ὑγρὸν, ἵνα μὴ σκεβρώσῃ ξηραινόμενον), ῥ. μετ. »Διαπασσα(ττα)λεύω, θρανεύω, σπαδίζω ('Ηρόδ. Ε', 25) . étendre par des clous.

Σταματῶ, ῥ. μετ. » 'Εφίστημι, ἐπέχω, ἀναχωγεύω (κυρ τὸ καράβι εἰς τὸ πέλαγος). arrêter; étancher (κυρίως διὰ τὰ ὑγρά). ||. 'δὲν ἠμποροῦσαν 'να σταματήσουν τὸ αἷμα. » Οὐχ ἐδύναντο σχεῖν τὸ αἷμα (Ξενοφ. 'Ελλ. Ε') «. ||. (ἰατρικὸν) ὅ,που σταματᾷ τὸ αἷμα. »Ἰσχαιμον. qui étanche (arrête) le sang. ||. ὁ ἐλέφας ὅταν ἔχῃ διάῤῥοιαν, 'τὸν δίδουν ζεστὸν νερὸν, καὶ 'τοῦ σταματᾷ. » Ὅταν δὲ ἀλῷ διαῤῥοίᾳ ὁ ἐλέφας, ὕδωρ θερμὸν διδόασι πίνειν καὶ ἵστησι (Ἀριστοτ. Ζ. Η', 25)«. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπαθ. »'Εφίσταμαι, ἐφίστημι τὴν πορείαν, ἐπέχω, ἐπέχομαι. s'arrêter, ἴδε καὶ Στέκομαι.

Σταμάτωμα (ἴδε τὸ ῥῆμα). »Διαπασσά(ττά)λευσις. l'action d'etendre par des clous.

Στάμενον (καὶ εἰς τὸ πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.) Στάμενα (λέξ. ἀγρ., τὰ χρυσᾶ νομίσματα, ἀπὸ τοῦ) »Ἱστάμενα (ὡς ζυγιζόμενα), ἴδε Φλουρί.

Στάμμα (ἀπὸ τοῦ) » Στάγμα (»Στάγμα τῆς ἀνθεμουργοῦ,« Αἰσχ. Πέρσ.), (ἐν μὲν συνθέσει κάθε νερὸν ἐξατμισμένον διὰ τοῦ λαμπύκου, καθὼς 'Ροδόσταμμα, Κυτρόσταμμα κλ.) »Στακτὸν, στακτή. eau, θ. (ἰδιαιτέρως δὲ καὶ ἁπλῶς τὸ χρησιμεῦον εἰς τὰς γυναῖκας ὡς) »Κοσμητικὸν (νᾶμα ἢ ὕδωρ, τὸ ἄλλ. Νιψίδι). lait virginal, cosmétique.

Στάμνα / Σταμνί } , ἴδε Λαγήνα,

Στάνη (κυρ. ὁ κατάσκιος τόπος, ὅπου ἀναπαύονται τὰ ζῶα τὸ μεσημέρι. Ὁ Ἡσύχ. 'τὸ γράφει) »Στάλη (ἔχει ὅμως τὸ σύνθετον Βουστάνη), ἴδε Μάνδρα.

Στανικός, ή, όν. »Ἄκων, ἀκούσιος. involontaire.

Στανικῶς, ἐπίῤ. »Ἄκων, ἀκουσίως. involontairement, malgré. ||. ἑτοιμάζετο, ἂν ϗ μὲ ἀγανάκτησιν ϗ στανικῶς 'του, 'να ἐκστρατεύσῃ. »Ἀσχάλλων μὲν ϗ παρὰ γνώμην, ὅμως δ' ἔσχε περὶ τὴν ἔξοδον (Ἡροδ.)«.

Στάξιμον. »Ἐπίσταξις, στάξις, ἀπόσταξις (Θεοφρ.). écoulement goutte à goutte, suintement, instillation, θ. égout.

Στασίδα (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Σταφίδα κτλ.

Στασίδι (κυρ. τῶν ἐκκλησιῶν, 'δὲν πειράζει, νομίζω, ἂν μεταδοθῇ ἡ λέξις καὶ εἰς τὰ τοῦ θεάτρου). »Βάθρον, ἕδρα, ἑδώλιον. stalle, loge, θ.

Στάσιμον (ὁ τρόπος τοῦ στέκειν). »Στάσις. tenue, θ. posture, θ. §. (τὸ σταμάτισμα). »Ἐπίσχεσις. l'action de s'arrêter. ||. στάσιμον τοῦ οὔρους. »Ἰσχουρία. suppression (retention) d'urine.

Στατέ(τῆ)ρα (ἡ) } ἴδε Καντάρι.
Στατέρι (τὸ) }

Σταῦλος (ἀχοῦρι διὰ τὰ βώδια). » Βουστάσιον, βούσταθμον. étable à bœuf, θ. vacherie. ||. σταῦλος τῶν ἀλόγων, ἴδε Ἀχοῦρι.

Σταυράγκαθον, φ. ἴδ. Μοσχάγκαθον.

Σταυρεβοήθειμοι (φρ. εὐχτ., ἡ ὁποία κατήντησεν ὄνομα οὐδέτερον)! »Ἀγαθῇ τύχῃ! croix de par Dieu, θ.

Σταυραετὸς (ὁ μεγαλήτερος ἀπὸ ὅλους), π. » Χρυσαίετος ἢ Λαγοφόνος. aigle royal.

Σταυρείδα, φ. » Γεντιανὴ (ῥίζα), κενταύριον. gentiane (croisette), θ.

Σταυρὶ (μέρος τοῦ σώματος, τὸ ὄπισθεν ὑπὸ τὴν μέσην, ὅπου θηλυκόνονται τὰ μεριὰ καὶ τὸ κωλοκούκκουρον). » Κοτύλη, κοτυληδών. le haut de la hanche, l'emboiture de la tête du fémur.

Σταυρίδι, 'ψ., ἴδε Σαυρίδι.

Σταυροβελονιὰ (εἶδος ῥαψίματος). point-croisé.

Σταυροβότανον. »Ἄλισμα, δαμασώνιον.

Σταυροδρόμι. »Τετραόδιον (Γλωσσάρ.). carrefour.

Σταυρομύτης, π. » Λοξίας]. bec-croisé.

Σταυρόνω (καρφόνω εἰς τὸν σταυρὸν), ῥ. μετ. » Ἀνασταυρόω, σταυρόω, ἀναρτάω (προσπήγνυμι) ἐπὶ ξύλου. crucifier, attacher à la croix. §. (διπλόνω σταυροειδῶς), »Πτύσσω, συμπτύσσω, ψαλίζω (Ἀρςτλ.), χιάζω. croiser. ||. σταυρόνω τὰ χέριά μου. »Τὰς χεῖρας πτύσσω (Σοφοκλ), συμπλέκω (Θκδ.), συντίθημι. croiser les bras. ||. σταυρόνω τὰ ποδάριά μου. » Συγκάμπτω τὰ σκέλη. croiser les jambes. §. ῥ. ἀμ. ||. 'δὲν σταυρόνουν καλὰ ἡ ποδιαῖς (τοῦ φορέματος). » Οὐ πτύσσονται.

Σταυροπόδης, ισσα, ικον, ἴδε Διπλοπόδης.

Σταυρός. » Σταυρὸς (κυρ. τὸ Παλοῦκι), τὸ τοῦ σταυροῦ σημεῖον. croix, θ. ||. κάμνω τὸν σταυρόν μου. » Τῷ τοῦ σταυροῦ σημείῳ κατασημαίνομαι. faire le signe de la croix. §. (συνεκδοχ. ἡ προσευχή). ἴδε τὴν λέξιν. § (εἶδος θαλασσινοῦ). »Ἀστήρ. etoile, θ.

Σταυροχόρτι, φ., ἴδε Σιδερίτης.

Σταύρωμα (ἡ εἰς τὸν σταυρὸν προσήλωσις). »Σταύρωσις. crucifiement. §. (τὸ σταυροειδὲς δίπλωμα). » Πτύξις, σύμπτυξις. l'action de croiser (plier).

Σταυρωτός, ή, όν. » Χιαστός.

Σταφίδα. » Σταφὶς καὶ Ἀσταφὶς ἢ Ὀσταφίς. raisin sec.

Σταφιδιάζω, ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Σταφιδόομαι, ἀποσταφιδόομαι (Θεοφρ.). se cuir comme le raisin au soleil.

Σταφίδιασμα. »Σταφίδωσις. l'état du raisin sec.

Σταφιδιασμένος, η, ον. »Σταφιδωτός, ἐσταφιδωμένος. cuit comme le raisin sec.

Στάφνη (τὸ σχοινί, μὲ τὸ ὁποῖον μετροῦν καὶ σημαδεύουν οἱ κτίσται καὶ οἰκοδόμοι, τὸ ἀλλ. Νεροζύγι, ἴδε τὴν λέξιν καὶ Βαρύδι). »Στάθμη (κάθετος), σπάρτος (ἡ) ἢ σπάρτη, σαφύλη. cordeau, ligne, θ. plomb.

Σταφνίζω (ἰσάζω ἢ μετρῶ καὶ σημαδεύω μὲ τὴν στάφνην), ῥ. μετ. »Σταθμάω(-άομαι), σταθμίζω. niveler, tirer au cordeau.

Στάφνισμα. »Στάθμισις. l'action de tirer au cordeau.

Σταφύλι, 'πωρ. » Σταφυλή, βότρυς. raisin.

Σταφυλίτης. » Ἐπιγλωττὶς (-ωσσίς), κίων, κιονίς, γαργαρεών, σταφυλὶς καὶ σταφυλὴ (κυρ. ὅταν πρησθῇ. » Σταφυλὴν γὰρ οὐ τὸ μόριον, ἀλλὰ τὸ πάθημα χρὴ ὀνομάζειν, « Ῥοῦφ. [ἀλλ' ὁ Ἱπποκρ. λέγει:] » Ὁκόσοισι ἐν τῷ θηλάζειν τῶν νηπίων βὴξ προσίσταται, σταφυλὴν εἴωθε μείζονα ἔχειν). luette. θ.

Σταφυλόῤῥωγα, ἴδε Ῥῶγα.

Σταχολόγημα. » Σταχυολογία. glanage.

Σταχολόγος. » Σταχυολόγος, καλαμήτρια καὶ καλαμητρίς. glaneur -euse.

Σταχολογῶ, ῥ. μετ. »Καλαμάομαι, σταχυολογέω. glaner.

Σταχόνω (μεστόνω, κυρ. διὰ τὰ γεννήματα), ῥ. ἀμ. » Σταχυόομαι. épier.

Σταχτερὸς, ή, όν (χρῶμα, τὸ Τουρκ. Σεντζαπί). »Σποδοειδής, σποδιὸς (» Ἡ φάσσα χρῶμα ἔχει σποδιόν. ἡ δὲ τρυγὼν λευκὸν ἀνοικτότερον δηλ. καὶ βαθύτερον σταχτερὸν] «), τεφρώδης, τεφρὸς (»Ἡ γέρανος οὖσα τεφρά, γηράσκουσα μελάντερα τὰ πτερὰ ἴσχει,« Ἀριστοτ. Ζ. Γ'. 10), λευκόφαιος, φαιὸς (» Τὸ λευκὸν καὶ τὸ μέλαν ὅταν μιχθέντα φαιοῦ ποιήσῃ φαντασίαν,« Θεόφρ. περὶ Χρωμ.). cendré.

Στάχτη (ἀπὸ τὸ Σταχτὴ [κονία], παλαιὸν ἐπίθ. τῆς θολόσταχτης). » Σποδὸς (ἡ), τέφρα, σποδιά. cendre, θ. ||. στάχτη ζεστὴ, ἴδε Ἀνθρακιὰ καὶ Χόβολη. ||. καμμένον 'ως οὗ 'να γένῃ στάχτη. »Κεκαυμένον ἄχρι τεφρώσεως (Διοσκορ.)«.

Σταχτόνερον, ἴδε Θολόσταχτη.

Σταχτόπανον (τὸ πανὶ ὅπου κάμνουν τὴν θολόσταχτην). » Κονιατήρ. charrier.

Σταχτοπαίπαιλη (μεταφ. γυναῖκα ἢ κόρη ἀδυνάτου κράσεως, καὶ διὰ τοῦτο καθημένη πλησίον τῆς γωνιᾶς, ἑπομένως ῥυπαρὰ, ἀηδὴς κτλ.). » Σποδεύνης. cendrillon, accouvée.

Σταχτόπηττα (ἡ ἀλλ. Μπογάτσα). »Σποδίτης (» Ἐγκρυφίας) ἄρτος. fouace, θ.

Στάχυ (τό). »Στάχυς καὶ Ἄσταχυς-υος (ὁ). épi.

Στέγνη (ἡ), ἴδε Ξηραΐλα.

Στεγνόνω, ῥ. μετ. (ἐκ τοῦ) »Στεγνόω (τὸ Στύφω καὶ Στερεύω· ὅθεν τὸ παρὰ Διοσκορ. » Ἐστεγνωμένη μήτρα«). »Ψυχω (» Χειμῶνος ὥρᾳ, τῶν σίτων βραχέντων, οἱ μύρμηκες ἔψυχον,« Αἴσ.), ἀναψύχω (»Τὰς αὐλαίας, διαβρόχους γενομένας, ἀνέψυχον,« Πλούτ. Θεμιστ.), διαψύχω (» Τὰς ναῦς ἀνελκύσαντας διαψῦξαι«, Θκδ.). sécher, mettre à sec. ||. στεγνόνω εἰς τὸν ἀέρα, ἴδε Ἀέρας. §. ῥ. ἀμ. »Ἀναψύχομαι. sécher, ressuyer.

Στεγνὸς (εἰς τοὺς παλαιοὺς ἦτο συνώνυμον τοῦ Στερεὸς καὶ Σκεπασμένος· ὁ Γαλλην. ὅμως ἔχει: »Στεγνὸς πυρετὸς, ὁ ἐναντίος τῷ ῥοώδει«), ή, όν. »Ξηρὸς, ἄνικμος. sec-èche.

Στέγνωμα. » Ψύξις. l'action de sécher (ressuyer).

Στειλιάρι. »Στειλε(λει)όν, (»Στειλειὸν δὲ οὐδετέρως τὸ ἐνιέμενον ξύλον εἰς τὴν θηλυκῶς λεγομένην Στειλειάν, ἤγουν εἰς τὴν ὀπὴν τοῦ σιδήρου· καὶ φυλάσσεται μέχρι τοῦ νῦν ἡ λέξις, Στειλειάριον λεγομένη παρὰ τοῖς πολλοῖς, « Εὐσταθ. Ὀδυσ. Ε, 236) καὶ Στελεόν. manche, θ.

Στεῖρα (γυναῖκα). » Στεῖρα, ἄγονος, στερίφη, ἄφορος (Ἱπποκρ.). stérile, θ. brehaigne (κυρ. διὰ τὰ ζῶα).

Στεκάμενος, η, ον (κυρ. νερὸν, ἀπ' ἐναντίας τῷ Τρεγάμενον). »Στάσιμον (ὕδωρ). (eau) stagnante (dormante).

Στεκοῦλι (Τουρκ. Γιαρά-ὀτοῦ), φ. »Σύμφυτον. consoude la grande.

Στέκομαι, ῥ. ἀποθ. καὶ-

Στέκω (ἀπὸ τοῦ) »Ἑστήκω (τὸ ὁποῖον οἱ μεταγενέστεροι, ἐπὶ τῶν Μακεδονικῶν χρόνων, ἐξέφερον χωρὶς τοῦ ἀρχικοῦ ε), στήκω (»Τῷ ἰδίῳ κυρίῳ στήκει ἢ πίπτει«, Παυλ. Ῥωμ. ἐπιστ.), Μ. (θὰ) σταθῶ (προστκτ. Στάσου), ῥ. οὐδ. »Ἵσταμαι. se tenir, s'arrêter. ||. στέκομαι 'ς τὰ πανιὰ (ἢ Όρτσα-λα-μπάντα), ναυτ., ἴδε Πανί. || στέκομαι 'ς τὸ σίδερον, ναυτ. »Σαλεύω ἐπ' ἀγκύρας. être à l'ancre, ἴδε καὶ Ἀνοικτά. ||. στέκεται καλὰ εἰς τὸ ἄλογον. »Ἑδρασμένος (»Βεβηκὼς) εὖ ἐπὶ τοῦ ἵππου. Il a une belle position (assiette) à cheval, il s'y tient bien. ||. ἡ βοῦκα στάθηκε 'ς τὸν λαιμόν του. ἢ τὸ φαγεῖ' στάθηκε (κάθησε) 'ς τὸ στομάχι 'του. »Προσέστη αὐτῷ (»Ἤδη φαγών τι πώποθ', οἷον γίγνεται, ὀψάριον, ἔχαμες καὶ προσέστη τοῦτό σοι: [B'. Ἔγωγε πέρυσι κάραβον φαγὼν,« Πλάτ. παρὰ Ἀθην. Θ', ΛΕ', 385), ἴδε καὶ Κάθουμαι. §. (ἐμποδίζομαι, παύω), ἴδε Σταματῶ. ||. στάθηκε τὸ ὡρολόγι. »Ἐπεσχέθη. ne joue pas. ||. ἐστάθηκαν τὰ καταμήνιά 'της. »Ἐπεσχέθη αὐτῇ τὰ γυναικεῖα. ||. στάσου (φρσ. προστακτ.)! »Ἐπίσχες. arrêtez-vous! halte-là! tout beau! ||. πήγαινε κ' ἔλα χωρὶς 'να σταθῇς. »Ἐπάνηκε δὲ μηδὲν διατρίψας. allez et revenez sans vous arrêter. §. στάθηκεν (ἀντὶ τοῦ Ὑπῆρξεν), ἴδε Χρηματίζω.

Στέλνω, ῥ. μετ. »Πέμπω, στέλλω. envoyer.

Στενά, ἐπ. »Στενῶς. étroitemen.

Στένεμμα. »Στένωσις. étrécissement.

Στενεύω, ῥ. μετ. »Στενόω. rétrécir, étrécir. §. ῥ. ἀμ. »Στενόομαι, συμπίπτω. s'étrécir.

Στενόλαιμος, η, ον. »Στεναύχην. qui a le col étroit.

Στενόμακρος. η, ον. »Ἐπιμήκης. oblong.

Στενὸς, ἡ, όν. »Στενὸς, συμπεπτωκὼς (»Μυκτῆρες οἱ ἀναπεπταμένοι τῶν συμπεπτωκότων εὐπνοώτεροι,«). étroit. §. στενὸν (μέρος θαλάσσης μεταξὺ δύο ςερεῶν). »Πορθμὸς, πόρος, στενόν. détroit, canal. ||. τὸ στενὸν τῆς Κωνσταντινουπόλεως (Τουρκ. Μπογάζι). »Βόσπορος ὁ Θρακικός. ||. τὸ στενὸν τοῦ Γιβραλτάρ. »Πορθμὸς Γαδείρων. §. (πέρασμα διὰ ξηρᾶς μεταξὺ δύο βουνῶν ἢ βουνοῦ καὶ θαλάσσης ἢ ποταμοῦ κτλ.). »Στενὰ (τὰ), πύλαι (αἱ), αὐγὴν, αὐλὼν, στενοπορία (Δίων Κάσ.). défilé, pas, détroit, gorge, θ. col, ἴδε καὶ Κλεισοῦρα.

Στενογοῦλι, φ., ἴδε Στεκοῦλι.

Στενόχωρα, ἐπ. »Ἐστενωμένως. à l'étroit, serrément.

Στενογωρία. »Πίεσις, θλίψις, ςενογωρία, ἀδημονία. anxieté, θ. perplexité, θ. contrainte, θ. §. (διὰ τοὺς ἀσθενεῖς καὶ μάλιστα ὅταν ἔχουν θέρμην). »Δυσφορία, ἀλυσμὸς, ἄση, ῥιπτασμὸς, ἀδημονία, συνοχὴ (καρδίας). oppression, θ. ||. ἔχω ςενοχωρίαν. »Δυσφορέω, δυσφορίᾳ συνέχομαι. se sentir de l'oppression.

Στενόχωρος (ἄνθρωπος, μεταφορικῶς ὁ Ἀνυπόμονος), η, ον. »Ἀνυπομόνητος. impatient. §. (τόπος, 'σπίτι κτλ.). »Στενόχωρος, πνιγηρός. étroit (à étouffer), resserré, étouffant. ||. εἰς στενόχωραις καλύβαις. »Ἐν σκηνώμασι πνιγηροῖς«, ἴδε καὶ Πληγτικός.

Στενοχωρῶ, ῥ. μετ. »Θλίβω, πιέζω, συνθλίβω, πνίγω (μεταφ. καθὼς καὶ τὸ) ἄγχω, παρατείνω, συνωθέω, συνελαύνω, συνάγω, ἐπαναγκάζω, καταναγκάζομαι. presser, gêner, oppresser, reduire à l'étroit, contraindre, serrer de près, serrer le bouton à, prendre à la

gorge, ἴδε καὶ Βιάζω. ||. στενοχωροῦμαι (προφ. κοιν. Στενοχωριοῦμαι), ῥ. μέσ. »Θλίβομαι, δυσχεραίνω, ἀσχάλλω, δυσανασχετέω, ἀδημονέω, δυσφορέω, δυσχρηστέομαι. se gêner, se contraindre, s'impatienter, ἴδε κ. Βιάζομαι, κ. Πειράζομαι, κ. Πλήγτω.

Στεντωσιὰ (τὸ ξύλον ὅ,που στυλόνει τὰ κλήματα κτλ.), ἴδε Ξύλον.

Στέργω (προφ. κοιν. Στρέγω), ῥ. οὐδ. » Πείθομαι, πείθω ἐμαυτὸν, σύμ(ξύμ)φημι, συναινέω, συνδοκεῖ μοι, συγκάταινος γίγνομαι, συγχωρέω, ἐπι(συν-συγκατα)νεύω, ἀποδέχομαι, συντίθεμαι, συγκατατίθεμαι, δέχομαι, ἐνδίδωμι, συγκαταινέω, συνεπιψηφίζομαι, οὐκ ἀναίνομαι. consentir, acquiescer à, s'en tenir à. ||. 'τὰ στέργετε καὶ σεῖς αὐτά; »Ἦ, καὶ ὑμεῖς ταῦτα συγχωρεῖτε (Ξενοφ.); « || καὶ ὁ Ξενοφῶν 'τὸ ἔστρεξε. » Καὶ ὁ Ξενοφῶν συνεχώρησεν. ||. ἀφ' οὗ ἔστρεξαν εἰς αὐτὰ, ἔκαμαν ἀγάπην. » Τούτων συγχωρηθέντων, εἰρήνη γίγνεται (Ξενοφ.) «. ||. σὲ ἀρέσει λοιπὸν καὶ 'τὸ στέργεις; »Ἀρέσκει οὖν σε κ. τίθεσαι ταύτῃ (Πλάτ. Θεατ.) « ; || . στέργω 'να κακοπάθω καὶ κἄτι τι ὡσὰν κατάδικός. » Καὶ παθεῖν τι ὡς κατάκριτος δέχομαι (Γρηγ.) «. ||. 'νὰ στέργωμεν εἰς ὅ,τι μᾶς 'κοῦν. »Παντὶ λόγῳ πλαγίως, ὥσπερ πνεύματι, παραδιδόναι ἑαυτοὺς (μεταφορ. Πλάτ.) «. ||. 'δὲν στέργω. »Ἀπαναίνομαι, ἀναίνομαι. ne pas consentir. §. (τριτοπροσώπως εἰς τὰς κατωτέρω φράσεις). » Στέργω. être propre ; compatir ; sympatiser. ||. 'τὸν ἔστερξεν ὁ τόπος. » Εὐμενῶς αὐτὸν ὑπεδέξατο (τὸ χωρίον). ||. μόνον δὲ τὸν κισσὸν 'δὲν 'τὸν ἔστερξεν ἡ γῆ (τῆς Βαβυλωνίας). » Τὸν δὲ κισσὸν οὐκ ἔστεξεν ἡ γῆ μόνον. « ne lui fut pas propre, le lierre se déplut en Babylone.

Στέρεμμα. » Ἀπόσβεσις (πηγῆς, γάλακτος, βρύοντος ὕδατος κτλ.). tarissement.

Στερεύω, ῥ. μετ. » Ἐξαντλέω. rir, épuiser. §. ῥ. ἀμ. αὐτ. » Ἐκλείπω, ἀποσβέννυμαι, μαραίνομαι (»Καὶ τὰ ἐγχώρια ῥεύματα μαραίνεσθαι τῶν ποταμῶν« Ἡρόδ. Β', 74). tarir.

Στερεόνω (διεσώθη ἡ λέξις μόνον εἰς τὴν μεταφορικὴν σημασίαν), ῥ. μετ. »Στερεόω, στηρίζω, ἐπιστηρίζω. affermir, consolider, assurer. ||. διεδέχθηκεν ἀπὸ τὸν πατέρα 'του τὸ βασίλειον καλὰ στερεωμένον. » Διεδέξατο παρὰ τοῦ πατρὸς τὴν βασιλείαν εὖ βεβηκυῖαν «

Στερηὰ (ἡ γῆ ὡς πρὸς τὴν θάλασσαν). »Ἤπειρος (ἡ), χέρσος (ἡ). terre ferme, continent. ||. στερηᾶς (ἑλλ. τῆς Διά), ἀπὸ στερηᾶς καὶ ἀπὸ θαλάσσης, ἴδε Ξηρά. ||. (ζῶον, ἄνθρωπος κτλ.) τῆς στερηᾶς. » Χερσαῖος, ἠπειρώτης (ὁ), ἠπειρῶτις (ἡ). terrestre. ||. ἐχάσαμεν τὴν στερηὰν (φρσ. ναυτ.). » Γῆν ἀπεκρύπτομεν. perdre terre.

Στέρνα (Λατιν. cinsterna, ὅθεν τῶν Βυζαντ. τὸ) Κινστέρνα. » Λάκκος (ὕδατος), *λάκκος (κονιωτός), δεξαμενὴ (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Κύπρον). citerne, θ. ||. νερὸ' τῆς στέρνας. »Λακκαῖον ὕδωρ«.

Στερνάρι (εἶδος πέτρας διαφανοῦς καὶ σκληρᾶς, τὴν ὁποίαν μεταχειρίζονται, εἰς τὴν στερ. Ἑλλάδα μάλιστα, ὡς τσακμακοπετραν. Ὁ σχολιαστὴς τοῦ Ἀριστοφάνους λέγει ὅτι εἰς τὸν καιρόν 'του ὠνομάζετο κοινῶς, Κρύος λίθος). »Γελος (ἡ). espèce de pyrite ou marcassite.

Στέρξιμον (προφ. κοιν. Στρέξιμον). »Συγκατάθεσις, συναίνεσις, ἀποδοχή. consentement, assentiment, acquiescement.

Στέρφος, α, ον, ἴδε Στεῖρα.

Στεφάνι (τὸ ἄλλ. βεργὶ καὶ τὰ ὅμοια). » Στεφάνη (ἡ). cercle, cerceau, ἴδε καὶ Γῦρος καὶ Ζουνάρι. §. (τὸ ἐξέχον μέρος τῆς στέγης). »Γεῖσον, γείσωμα, παρωροφὶς (Ἡρόδ. Β'.), προστέγασμα καὶ προτέγισμα, προστέγιον καὶ προτέγιον. entablement.

Στέφανον (τὸ), (κυρ. τὸ νυμφικόν).

» Στέφανος, στέμμα. couronne, θ.

Στεφανόνω (κυρ. είς την τελετήν τοῦ γάμου, τὸν γαμβρὸν καὶ τὴν νύμφην, κατὰ συνήθειαν ἀρχαιοτάτην. Ὁ Εὐριπ. λέγει: » Σοὶ καταστέψασ' ἐγώ νιν, ἦγον ὡς γαμουμένην, «), ῥ. μετ. » Ἀναδέω, στέφω, στεφανόω. couronner (à la cerémonie du mariage), marier (ὡς ἐκ μέρους τοῦ ἱερέως). ‖. ὅσοι ἐπολέμησαν καλὰ καὶ ἐσκοτώθησαν, ἐστεφανόνοντο μὲ κλωνάρια ἐληᾶς. »Οἱ δὲ καλῶς ἀγωνισάμενοι καὶ ἀποθανόντες, θαλλοῖς ἀνεδοῦντο«, Αἰλ.

Στεφάνωμα (κυρ. τὸ νυμφικὸν, ὅθεν καὶ ἐκλαμβάνεται ἀντὶ τῆς τελετῆς τοῦ γάμου). »Ἀνάδεσις στεφάνου, στεφάνωσις, στέψις. la benediction nuptiale, la céremonie du mariage, épousailles, θ.πλ.

Στηθοκατάῤῥοον, πάθ. rhume de poitrine, ἴδε Καταῤῥοή.

Στηθοπάνι. »Στηθόδεσμος, στηθόδεσμον καὶ στηθοδεσμίς, στρόφιον, ἀπόδεσμος, περιστήθιον, ταινία (»Τὴν πτέρυγα παραλύσασα τοῦ χιτωνίου καὶ τὸν ἐπίδεσμον οἷς ἐνῆν τὰ τιτθία,« Ἀρσφν. παρὰ Πολυδ.). gorgerette, θ.

Στηθόπλευρον, πάθ. » Περιπνευμονία. imflammation de poitrine, ἴδε καὶ Πλευρίτης.

Στῆθος. » Στῆθος (τὸ), στέρνον. poitrine, θ. §. (συνεκδ. τὰ βυζιὰ καὶ ὁ λαιμὸς τῆς γυναικός). »Στέρνα (τά). sein, gorge, θ.

Στημόνι. » Στήμων καὶ Στῆμα, μίτος, chaine, θ.

Στήνω (ἡ συγγένεια τῆς λέξεως φαίνεται εἰς τὸ Δυστηνος), Μ. (θὰ) στήσω (ὁ πθ. πρκ. τῆς μτχ. Στημένος), ῥ. μετ. » Ἵστημι, ἱστάω, ἐγείρω, ὀρθόω. dresser, asseoir. ‖. 'να τοῦ στήσουν ἀνδριάντα εἰς τὴν ἀγοράν. » Ἱδρύσασθαι αὐτὸν ἐν ἀγορᾷ· » Εἰκόνα ἀναστῆσαι αὐτοῦ κατ' ἀγοράν. lui élever (dresser, ériger) une statue dans la place publique. ‖. στήνω 'ξόβεργα (παγίδαν, κτλ.). »Ῥάβδους (»Καλάμους, «Πάγην κτλ.) ἱστάναι (ἱστᾷν)· »Πηγνύειν πάγας (Ξενοφ.)«. tendre (dresser) des glueaux. ‖. στήνω τὴν τένταν μου. » Τὴν σκηνὴν πήγνυμι· »Σκηνοποιοῦμαι· » Σκηνοπηγέομαι. dresser sa tente.

Στήσιμον. » Στάσις, ἵδρυσις (κυρ. ἀγάλματος). l'action de placer (dresser, asseoir), érection, θ. pose, θ.

Στιγμή. » Ἀκαρὲς (τὸ) τοῦ χρόνου, στιγμή. moment, instant.

Στιλιβόνω (τὸ ἄλλ. ἀπὸ τοῦ Ἰταλ. Λουστράρω, κ τοῦτο ἀπὸ τοῦ) »Λιστρόω, ῥ. μετ. » Στιλβόω, στιλβοποιέω, λεαίνω. donner le poli, lustrer, lisser, glacer (κυρ. ὑφάσματα).

Στιλίβωμα. »Στίλβωσις. l'action de polir (etc.), poliment.

Στιλιβωμένος, η, ον. » Ἐστιλβωμένος, λισσός. lustré, lissé, lisse.

Στιλιβωτῆρι. »Στίλβωτρον, στίλβωτήρ. lissoir, ἴδε καὶ Ὑαλιστῆρι.

Στιχάρι (φόρ. ἱερατ.). » Στιχάριον (μεταγ.). soutane, θ. aube, θ.

Στοῖβα. » Σωρὸς, θῖν-ινὸς (ὁ καὶ ἡ), σώρευμα, συμφόρημα. tas, monceau, amas, ἴδε καὶ Θημωνιά. §. ἐπ. » Σωρηδόν: en tas (monceau).

Στοιβάζω, ῥ. μετ. » Σωρεύω, ἐπισωρεύω, συμφορέω, νέω (μέλλ. νήσω. » Ἄρτοι νενασμένοι «), ςοιβάζω (Λουκιαν.). entasser, tasser, amonceler, cumuler, accumuler, ammasser, ἴδε καὶ Θημωνιάζω.

Στοίβασμα (-αγμα). » Σώρευσις, συμφόρησις, νῆσις, ςοιβασμὸς (Νικ. χρον.), στοιβασία. entassement, amoncelement.

Στοιβίδα, εἶδος φυτοῦ (ἀγκαθ.). »Στοιβή. pimprenelle épineuse, θ.

Στοιχειό' (τὸ κατοικίδιον δαιμόνιον ἢ φάντασμα). » Μορμώ. lutin, esprit follet, farfadet. §. (μεταφ. ὁ ἄσχημος ἄνθρωπος), ἴδε Φάντασμα.

Στοίχημα (ἡ λέξις ἦτον συνηθισμένη καὶ εἰς τοὺς χρόνους ἀκόμη τοῦ Εὐσταθίου). » Συνθήκη, συνθε-

σία, περίδοσις, ἆθλον (Θεοκρ. Εἰδ. Η'. 11, τὸ ὁποῖον ἑρμηνεύων ὁ Σχολιαστής 'του, » Ἄθλον, φησὶ, τὸ κοινῶς Στοίχημα, ὃ λήψεται ὁ νικήσας «). pari, gageure, θ. ||. βάλλω στοίχημα, ἴδε Στοιχηματίζω. ||. θέλεις 'να βάλωμεν στοίχημα; » Βούλει περιδόσθαι; « (Ἀριστοφ.). ||. ἐσήκωσε μὲ στοίχημα ἕνα γάϊδαρον. » Ὄνον ἐκ συνθήκης ἦρεν (Ἱπποκρ.).«

Στοιχηματίζω, ῥ. ἀμ. » Συντίθεμαι (Πλούτ.), περιδίδομαι (Ὅμηρ. καὶ Ἀριστοφ. » Περιδώμεθον δὲ ἀντὶ τοῦ συνθώμεθα, συμφωνήσωμεν, καὶ, ὡς οἱ πολλοί φασι, θῶμεν στοίχημα,« Εὐσταθ. Ἰλ. Ψ, 484), τίθημι (» Μόσχον ἐγὼ θησῶ, τὺ δὲ θὲς ἰσομάτορα ἀμνὸν, « Θεοκρ. Εἰδ. Η', 14), κατατίθημι (» Χρήσδεις καταθεῖναι ἄεθλον; « ὁ αὐτ. αὐτόθι). parier, gager.

Στοιχητὸς (ὁ μισθωτὸς ἐργάτης). » Μίσθιος, μίσθαρνος, μισθαρνῶν, θής-ητὸς (τὸ θηλ. Θῆσσα), ἔριθος (ὁ Δημοσθ. 'τὸ ἀναφέρει εἰς τὸ θηλυκὸν), ἐριθεύων. gagiste.

Στοιχῶ, ῥ. μετ. & ἀμ. » Μισθόω, μισθόομαι. louer ou se louer, ἴδε καὶ Συμφωνῶ.

Στολίδι. » Κόσμος, κόσμημα, καλλώπισμα. ornement, parure, θ.

Στολίζω, ῥ. μετ. » Κοσμέω, ὡραΐζω, καθωραΐζω, καλλωπίζω, καλλύνω. orner, parer, embellir, décorer (διὰ ταῖς οἰκοδομαῖς).

Στόλισμα καὶ Στολισμός. » Ἀγλαΐα (» Δέδοται δὲ παρὰ θεῶν καὶ ἀγλαΐας ἕνεκα ἵππῳ χαίτη ᾗ προκόμιόν τε καὶ οὐρὰ, « Ξενοφ.), κόσμος, ὡραϊσμός, καλλωπισμός. embellissement, decoration, θ.

Στολισμένος, η, ον. » Κεκοσμημένος, λαμπρῶς ἐσταλμένος, εὐπάρυφος. bien-mis.

Στόμα. » Στόμα. bouche, θ. ||. τὸ—τοῦ λεονταριοῦ κτλ. » Χάσμα (καὶ μάλιστα ὅταν 'τὸ ἔχῃ ἀνοικτόν). gueule, θ. §. (καταχρ.) τὸ —τοῦ ποταμοῦ. » Ἐκβολὴ (πλ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. καθὼς καὶ τὸ) προχοή, στόμα. embouchure, θ. ||. —λιμένος. » Εἴσπλους-ου. l'entrée du port. ||. —πηγαδιοῦ. » Στόμιον, ἴδε καὶ Φρώχειλον. ||. —διαφόρων ἀγγείων. » Στόμιον. orifice, ouverture, θ.

Στοματάκι. » Στόμιον. petite bouche, θ.

Στομάχι (ὑποκορ. τοῦ) » Στόμαχος (κυρ. ὁ Καταπιῶνας, τὸ σουληνάρι διὰ τοῦ ὁποίου περνᾷ ἡ τροφὴ εἰς τὸ στομάχι). » Κοιλία. estomac. ||. ἐχάλασε τὸ στομάχι 'του. » Διεφθορέναι οἱ τὴν γαστέρα (Ἡλιοδ. Αἰθ.). §. (συνεκδ. τὸ χάλασμα τοῦ στομαχιοῦ), πάθ., ἴδε Κακοστομαχιά.

Στομόνω (χαλνῶ τὴν κόψιν τοῦ μαχαιριοῦ κτλ., 'τὸ κάμνω 'να μὴ κόπτῃ), ῥ. μετ. » Ἀμβλύνω, ἀποστομόω, ἀπαμβλύνω. émousser. §. ῥ. ἀμ. αὐτ. » Ἀμβλύνομαι, ἀποστομόομαι, ἀπαμβλύνομαι. s'emousser.

Στουμπανίζω, ῥ. μετ. (τὸ ἄλλ. Ξυλοκοπῶ, ἀπὸ τοῦ) » Τυμπανίζω (» Τυμπανίζεται, ξύλῳ πλήσσεται, ἐκδέρεται καὶ κρεμᾶται, « Φώτ. ἢ μᾶλλον ἀπὸ τοῦ) » Στυπάζω (τῷ στύπει παίω), ἀλοάω (» Ἡ μητέρ' ἠλόησεν, « Ἀριστοφ.). rosser, bàtonner, donner la bastonnade, fustiger.

Στουμπάνισμα. » Τυμπανισμός. l'action de rosser (etc.), bastonnade, θ.

Στουμπίζω (ἐκ τοῦ, Στύπος ὁ Κόπανος), ῥ. μετ., ἴδε Κοπανίζω.

Στούμπωμα κτλ., ἴδε Στούππωμα κτλ.

Στουππένιος, α, ον. » Στύπινος, στύπειος.

Στουππί. » Στυππεῖον καὶ Στυππίον καὶ Στυπεῖον. étoupe, θ.

Στουππόνω, ῥ. μετ. » Βύω (κυρ. τὰ ὦτα), πωματίζω, ἐπιπωματίζω, πωμάζω-όω (σώζεται ἡ λέξις Πουμόνω), ἐπιπωμαννύω(-υμι). boucher, bouchonner, étouper, tamponer. §. ῥ. ἀμ. αὐτ., ἴδε Φράζω.

Στουππόχαρτον. (ἀρχοῦσα ἡ λέξις). papier buvard.

Στούππωμα (ἡ πρᾶξις). » ' Ἐπιπωματισμός. l'action de boucher (etc), ἴδε καὶ Φράξιμον. §. (τὸ πρᾶγμα μὲ τὸ ὁποῖον). » Πῶμα (σώζεται ἡ λέξις), βύσμα, ἐπιστόμιον. bouchon, tampon, bondon (κυρ. τοῦ βαρελίου, ὁ ἄλλως Πεῖρος).

Στουφάτον (εἶδος φαγητοῦ). » Πνικτὸν (κυρ. τὸ ψημένον εἰς χύτραν περιχρισμένην καὶ εἰς τὸν φοῦρνον), (ἴδε Θεόφρ. περὶ Πυρός). étuvée, θ.

Στοχάζομαι. ῥ. ἀποθ. » Διανοέομαι, ἐννοέω (-ομαι), βουλεύομαι, ἐφίστημι τὴν διάνοιαν, λογίζομαι, διαλογίζομαι (σώζεται ἡ λέξις), ἐπιλογίζομαι, ἐπινοέω. penser; réflechir, juger, s'aviser, aviser, songer à (que), ἴδε καὶ Νομίζω ϗ Συλλογίζομαι. ||. αὐτὸ πρέπει 'να 'τὸ στοχασθῶμεν προσεκτικώτερα, ἴδε Καλοστοχάζομαι. ||. πῶς στοχάζεσαι (τί γνώμην [σκοπὸν] ἔχεις); ἴδε Γνώμη.

Στόχασις. » Σκέψις, λογισμός, φρόνησις. bon sens.

Στοχασμός. » Βουλή, ἔννοια, λογισμός, ἐννόημα, ἐπίνοια, διαλογισμός, διανόημα. pensée, θ.

Στοχαστικός, ή, όν. » Λογιστικὸς («Οὐ μέν τοι λογιστικός γε οὐδὲ φρόνιμος πάνυ ἐδόκει εἶναι, « Ξεν.). sensé.

Στραβὰ) , ἐπ. » Διάστροφον.
Στραβοδίβολα) de travers, de guingois (χυδ.).

Στραβοδίβολος, η, ον. » Διάστροφος (τὸ σῶμα κτλ.). travers, guingois (χυδ.).

Στραβοχύτταγμα. » Ὑπόβλεψις, ὑπόβλεμμα. regard de travers (menaçant).

Στραβοχυττάζω, ῥ. μετ. » Ὑποβλέπω, λοξὸν ἐνοράω, λοξοβλεπτέω, ὑπόδρα (ὑποδρὰξ) ὁράω (ποιητ.). regarder de côté (de travers).

Στραβολαίμης. » Παραυχενίζων, παρακλίνων, παρατράχηλος. torticolis.

Στραβολαιμιάζω, ῥ. ἀμ. αὐτ. » Διαστρέφομαι (» Παρακινέομαι) τὸν τράχηλον, παραυχενίζω, παρακλίνω. devenir (être) torticolis.

Στραβολέκκα (τὸ λυγιστὸν ῥαβδὶ τῶν χωρικῶν), ἴδε Μαγκοῦρα.

Στραβομουτσουνιάζω, ῥ. ἀμ. » Σιλλαίνω, μορφάζω, διαστρέφω τὸ πρόσωπον, μυλλαίνω, διαμυλλαίνω, μωκάομαι, μυχθίζω. faire la moue (des grimaces, des simagrées, des lazzis), grimacer.

Στραβομουτσούνιασμα. » Διαστροφὴ προσώπου, μορφασμός. grimace, θ.

Στραβόνω, ῥ. μετ. » Στρεβλόω, δια(παρα)στρέφω. tortuer. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. » Στρεβλόομαι, στρέφομαι (Θεοφρ. Φυτ. Γ'), δια(παρα-, ἀπο)στρέφομαι. se tortuer. ||. τῆς φτελειᾶς τὸ ξύλο' 'δὲν στραβόνει καθόλου. » Ἀστραβέστατόν ἐστι τὸ τῆς πτελέας ξύλον (Θεόφρ.). « §. (στερῶ τῶν ὀφθαλμῶν, τὸ παθ. Στραβόνομαι), ἴδε Τυφλόνω.

Στραβόξυλον, οἰκοδ. » Ἀντήρεις (ἡ), ἄτλας, γεισίπους ϗ γεισόπους. courbe, θ. étançon. ||. τὸ—τοῦ καραβιοῦ. » Ἐγκοίλιον, νομεὺς, σταμὶν, ἐπιστατὴρ, ἀμφιμήτριον, δρύοχος (ἡ). (Ἴσως τοῦτο ἐννοεῖ ϗ ὁ Αἰσχύλος ὅταν λέγῃ [Ἱκέτ. 450]: » Γεγόμφωται σκάφος, στρέβλαισι ναυτικαῖσιν ὡς προσηγμένον«). varangue, θ. côte (d'un vaisseau), courbe, θ. πλ.

Στραβοπατῶ ('ποδήματα, παπούτσια κτλ.), ῥ. μετ. » Παραβαίνω. éculer. §. ῥ. ἀμ., ἴδε Παραπατῶ.

Στραβοπόδης, ισσα, ικον. » Βλαισὸς (ὁ πρὸς τὰ ἔξω), ῥαιβὸς (ὁ πρὸς τὰ ἔσω), ῥαιβοσκελὴς, στρεβλόπους (Γλωσ. Φιλοξ.). cagneux, bancal καὶ bancroche (οἰκ.), qui a les jambes arquées.

Στραβὸς (ὁ μὴ ἴσιος), ἡ, όν. » Στρεβλὸς, διάστροφος, σκαμβὸς (ὅθεν τὸ Γκαβὸς), σκολιός. tortu, torse, crochu, croche. §. (ὁ στερημένος τῶν ὀφθαλμῶν), ἴδε Τυφλός.

Στραβοστομιάζω, ῥ. οὐδ. (αὐτοπθ.). » Παρειρύσθη τὸ στόμα (Ἱππκρ.).«

Στρέβωμα. »Διαστροφή. tortuosité, l'état d' une chose tortue (crochue).

Στραγάλια (τὰ Τουρκ. Λεμπλεμπιὰ, ἴσως ἐκ τοῦ) » Τρωγάλια (ὅσα 'πωρικὰ σπάνονται). » 'Ερέβινθοι φρυκτοί. pois chiches grillés.

Στραγαλιάνος (ὁ) (ἀπὸ τοῦ) »Ἀστραγαλῖνος, εἰδ. πτην., ἴδε Καρδερίνα.

Στραγγίζω (κυρ. Σφίγγω πανὶ, λεμόνια, σταφύλια κτλ., ἵνα τὰ ξεζουμίσω. Οἱ Ο'. καὶ ὁ Διοσκορ. μετεχειρίσθησαν τὴν λέξιν ἀντὶ τοῦ Σουρόνω), ῥ. μετ »'Εκ(»'Απο)θλίβω, ἐκ(ἀπο)πιέζω, ἀποβλίττω, ἐξιππόω. exprimer, pressurer, épreindre. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »'Εξαντλέομαι, στραγγεύομαι (-ίζομαι). égutter. §. (μεταφ. ἐπὶ τῶν λειποσαρκούντων διὰ νόσον, λύπην ἢ κακοπάθειαν, συνώνυμον τοῦ Λυόνω). » Στρεύγομαι (»Στρεύγεσθαι δὲ τὸ στραγγίζεσθαι καὶ οἷον κατὰ στράγγα καὶ κατ' ὀλίγον ἐκλείπειν, ὃ καὶ ἀπολιβάζειν φασὶν οἱ μεθ' Ὅμηρον, οἱονεὶ κατὰ λιβάδα ὑποῤῥεῖν, » Εὐσταθ. 'Ιλ. Ο, 512). §. (καταχρ. Περνῶ τὰ ὑγρὰ ἀπὸ τὸ πανὶ), ἴδε Σουρόνω.

Στράγγισμα. »'Απόθλιψις, ἐκπίεσις, ἔκθλιψις. l'action d'épreindre etc.

Στραγγιστῆρι. » 'Ηθμὸς καὶ 'Ηθμός. chasse, θ. couloir, passoire, θ. étamine, θ., ἴδε καὶ Σουρόνω ϗ Τρυπητή.

Στραγγουλίζω, ῥ. μετ' (ἐκ τοῦ) »Στραγγαλίζω, (»Κυνηγεσίᾳ δέ ποτε στραγγαλισθεὶς Δαρεῖος.« Τζέτζ. 'Ιστορ. Γ' 550) καὶ Στραγγαλόω. »Στρέφω (» Ἔστι δὲ ὅτε χεῖρα ἐκβαλεῖν, σφυρὸν στρέψαι,« 'Επικτ. 'Εγχ.), δια (παρα) στρέφω, παραρθρόω, σπάω (» Τὸ σκέλος ἔσπασε φεύγων,« Πλ. 'Αρ.), παρακινέω. détordre, donner une entorse. ‖. στραγγούλισε τὸ ποδάρι 'τυ (ἡ) στραγγουλίσθηκεν. » 'Εστράφη τὸν πόδα ('Ηρόδ.) « il se donna une entorse.

Στραγγούλισμα (ἐκ τοῦ) »Στραγγαλισμός. » Στρέμμα, διάστρεμμα ('Ιπποκρ.), παράρθρημα, παράρθρωσις. entorse, θ. detorse, θ.

Στράτα (ἀπὸ τοῦ Λατιν. via strata, 'Οδὸς στρωτή), ἴδε Δρόμος.

Στράτευμα. »Στρατὸς, στρατιὰ, στράτευμα, δύναμις. armée, θ. troupes, θ. πλ. forces θ. πλ.

Στρατιώτης, » Στρατιώτης, στρατευόμενος. soldat.

'Στρειδᾶς (ὁ). » Γαγγαμεὺς, γαγγαμουλκός. pécheur d'huitres.

'Στρεῖδι, θαλ. (κυρ τὸ) » Λιμνόστρεον. huitre, θ.

'Στρειδότσεφλον.»Ὄστρακον. écaille, θ.

Στρέμμα (ἴσως ἔχει κἄποιαν σχέσιν μὲ τὸ »Στρέφειν τὴν γῆν,« Ξενοφ. Οἰκον. ιϛ').»Πλέθρον (τὸ τρίτον τοῦ σταδίου)· ἄρουρα (μέτρον περιέχον 50 πόδας). arpent. ‖. 'μισὸ στρέμμα. » 'Ημίπλεθρον. un demi arpent.

Στρεμματόσχοινον (τὸ). » 'Αρπεδὼν, ἀρπεδόνη. cordeau (pour arpenter).

Στρηφογυρίζω (τὸ ἄλλ. Κλωθογυρίζω), ῥ.»Στροβέω καὶ Στρομβέω, στροβιλίζω, περιστρέφω, στρεφοδινέω, δονέω, βεμβικίζω, συστροβιλέω. faire tourner (tournoyer). ‖. τί 'τὰ στρηφογυρίζεις (φρ.); » Τί δῆτα ἔχων στρέφῃ (Πλάτ. Φαίδ.); »Τί ταῦτα στρέφῃ, τεχνάζῃ τε καὶ πορίζεις τριβὰς ('Αριστοφ.)«; §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. ἴδε Τριγυρίζω.

Στρηφογύρισμα. »Περιστροφὴ, περιδίνησις, ἑλιγμὸς, περιέλιξις. tournoiement, vire-volte, θ. vire-vousste, θ.

Στρηφτάρι (ὁ πασσαλίσκος, διὰ τοῦ ὁποίου τεντόνονται αἱ χορδαὶ τῆς λύρας κτλ.). » Κόλλοψ, κόλλαβος καὶ κόλαβος. la clef d'une guitarre etc.

Στρήφω, ῥ. μετ. »Στρέφω (» Τὸ ἀτράκτῳ στραφὲν καὶ στερεὸν νῆμα γενόμενον, στήμονά φασι,« Πλάτ.),

κλώθω. tordre, tortiller, corder, cordonner. ||. φλαμούρια (σχοινιὰ) στρημμένα καλὰ (σφικτά). »Σπάρτα πυκνὰ ἐστραμμένα (Ξεν. 'Αναβ.) α.

Στρήψιμον. » Κλῶσις tortillement.

Στρίγλα } (ὀνομάζεται κυρ. ἀπὸ Στρίγγλα } τοὺς ἁπλοῦς ἐν ἀπὸ τὰ πολλὰ φαντάσματα ἢ θηλυκὰ δαιμόνια, τὸ ὁποῖον κακοποιεῖ μάλιστα τὰ βρέφη [ἴδε Παυσαν. βιβλ. Α', κεφ. ΜΓ']. Ἡ αὐτὴ δεισιδαιμονία εὑρίσκεται ϗ εἰς τοὺς 'Εβραίους ϗ εἰς τοὺς Τούρκους. Ἐ, ἀπὸ τὰ πολλὰ τῆς 'Εκάτης ἐπίθετα ἦτον καὶ τὸ) » Τριγλήνος (ὅθεν ἡ μετωνυμία. Ἡ αὐτὴ ἐλέγετο προσέτι καὶ) »Γιλλὼ ἢ Γελλὼ-οῦς (ἴδε Μιχ. Ψελλ.), καὶ Βριμὼ-οῦς, ϗ Μορμὼ (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν 'Ελλάδα), καὶ "Εμπουσα (ἀναλογεῖ καὶ μὲ τὸ) 'Ερινν ὺς (καὶ μὲ τὸ) Λάμια (ὁ δὲ 'Ησύχ. ἔχει:» Στρίγλος, ὄρνεον νυκτίφοιτον, ὁ νυκτικόραξ, ὁ ὀνομαζόμενος ἄλλ. ϗ) Στρὶγξ -ιγγός. lutin. §. (μεταφ. γυναῖκα, ϗ μάλιστα γρηά, διεστραμμένη). »"Εμπουσα (κατ' αὐτὴν τὴν ἔννοιαν μοὶ φαίνεται ὅτι μετεχειρίσθη τὴν λέξιν ϗ ὁ Δημοσθένης, ἂν 'δὲν ἤθελε συγχρόνως νὰ φανερώσῃ καὶ ἄλλο τι ἀσεμνότερον). »'Ερινν ύς. mechante femme, Mégère. §. (εἴδ. ἐντόμου), ἴδε Βρωδόμνιγα.

Στριγγλοβότανον, φ. (φαρμακ.), ἴδε Ψάκι.

Στρογγύλα (τὸ Τουρκ. Μεζίκι, ϗ ἄλλ. Γρέτσα), 'ψ. » 'Αφύη (ἡ μεμβράς ἢ μαινὶς [»Τῆς δὲ θηλείας μαινίδος μορφὴ στρογγυλωτέρα«, 'Αριστοτ. Ζ. Η', 29] ἡ κεστρῖτις). mendole, θ. girelle, θ. cagarel, susole, (Παράβαλ. Βοῦπα).

Στρογγυλάδα. » Τὸ στρογγύλλον (περιφερές, κυκλοτερές), στρογγυλότης. rondeur, θ.

Στρογγυλαίνω, Μ. (θὰ) στρογγυλαίνω ῥ. μετ. » Στρογγυλόω(-αίνω, -ίζω, εύω), στρογγύλλω καὶ στρογγύλω, σφαιρόω, σφαιροποιέω. arrondir.

Στρογγυλοπρόσωπος, η, ον. Στρογγυλοπρόσωπος ('Αριστοτ. Ζ.), qui a le visage rond.

Στρογγυλός, ή, όν. »Στρογγύλος, κυκλοτερής, περιφερής, σφαιροειδής. rond.

Στρογγυλούτσικος, η, ον. »Στρογγυλίας, ἠρέμα στρογγύλος. rondelet.

Στρογγύλωμα, » Στρογγύλωσις. arrondissement.

Στρόμπος (κομμάτι σχοινιοῦ ἢ πανὶ στρημμένον). » Στρόφος, *στροφίς. corde, θ. §. (εἶδος παιγνιδίου). » Σχοινοφιλίνδα ἢ Σχοινοβολίνδα. traine-balai, jeu du mouchoir.

Στρουθοκάμηλο', π. » Στρουθὸς (ἡ Λιβυκὴ ἢ Λίβυσσα), στρουθοκάμηλος (ὁ καὶ ἡ). autruche, θ.

Στροφιλιὰ (ἀπὸ τοῦ) »Στρόβιλος (ἡ), ἴδε Κουκκουναριά.

Στροφουλίδα } θαλ. »Στρόμβος. Στροφυλίδα } trombe, θ. ἴδε ϗ Κήρυκας καὶ Κοχλιός.

Στρυμόνω (χώνω μὲ βίαν), ῥ. μετ. (ἀπὸ τὸ » Στρύμος τοῦ 'Ησυχίου). »Συνωθέω, συνώθω, συνειλέω. fourrer, fouler.

Στρυμωκτά, ἐπίῤ. » Βύζην (»Βύζην ἔμελλον κλήσειν τοὺς ἔσπλους« Θκ.)

Στρυφνοκάρυδον (τὸ σφικτὸν καὶ δυσκολοπάστρευτον κάρυδι). noix angleuse.

Στρυφνός, ή, όν (κυρ. καρύδι, ἠμπορεῖ ὅμως νὰ ὀνομασθῇ καὶ ἄνθρωπος). »Στρυφνός. qui est d'une humeur aigre (âcre), ἴδε ϗ Διεστραμμένος καὶ Παράξενος.

Στρῶμα. »Στρῶμα. matelas. §. (συνεκδοχ. ὁλόκληρον τὸ κρεββάτι μὲ τὰ στρωσίδια). » Στρωμνή, εὐνή. lit. ||. (ἄῤῥωστος) εἰς τὸ στρῶμα. »Κλινήρης, κλινοπετής. sur le côté, ἴδε καὶ Κοιτάμενος. §. (μεταφ. στρῶμα ποταμοῦ). »Κοῖτος, ἔλυτρον. lit.

Στρωματόπανον, ἴδε Καραβόπανον.

Στρώνω, Μ. (θὰ) στρώσω (ὁ παρχ. σῆς παθ. μτχ. Στρωμένος), ῥ. μετ. »Στό-

ρεννύω(-υμι), στορέω (ποιητ.), ἐπιστρωννύω(-υμι), ἐπιστορέννυμι καὶ ἐπιστόρνυμι. dresser (στρῶμα), joncher (τὸ ἔδαφος μὲ κλαδιά, ἄνθη, ϰ̔ζ.), paver ꭓ carreler (μὲ μάρμαρα, τοῦβλα, ϰ̔ζ.). ‖. στρῶσέ 'μας (ἐλλειπτ.). » Στρῶσον ἡμῖν. faites nos lits. ‖. στρώνουν τὴν ἀγορὰν (στρώνεται ἡ ἀγορὰ) μὲ ἄχυρα. »'Αχύροις ἡ ἀγορὰ καταπάττεται «. ‖. στρώνομαι, ῥ. μέσ. »Καταχλίνομαι, καταβάλλω ἐμαυτόν. se mettre par terre tout au large, ἴδε ϰ. Ξαπλώνομαι. ‖. στρώθηκε κατὰ γῆς ἐπάνω εἰς τὸ χαρτάρι. »Κατεκλίνη χαμᾶζε ἐπὶ τῆς πρας. «

Στρωσίδια (τά). »Στρώματα. garniture d'un lit.

Στρώσιμον(ςρώματος ϰ̔ζ.). »Στρῶσις. l'action d'étendre (faire) un lit (d'étendre à terre). §. (δρόμου) » Στρῶσις (» 'Ρωμαῖοι προὐνόησαν μάλιστα ὧν ὠλιγώρησαν Ἕλληνες, στρώσεως ὁδῶν, καὶ ὑδάτων εἰσαγωγῆς ϰ̔ζ. « , Στραβ. Ε'). pavement (d'un chemin).

Στρωτὸς,ἡ,όν,ἴδε Ἁπλωτός. ‖. μετάνοιαις στρωταῖς. »'Εδαφιαῖαι προσκυνήσεις (κλίσεις γονάτων, γονυκλισίαι). réverences profondes.

Στυλοκέφαλον. »'Επίκρανον, κιονόκρανον, ἀκροκιόνιον. chapiteau.

Στυλόνω, Μ. (θὰ) στυλώσω (ὁ πρκ. τῆς πθ. μτχ. Στυλωμένος, ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) » Στυλόω, στηρίζω, ὑπο(ἀντι)στηρίζω, ἐρείδω, ὑπερείδω. etayer, asujetir, étançonner, étrésillonner. ‖. τὰ καλάμια, μὲ τὰ ὁποῖα ςυλόνουν τὰ κλήματα. » Τοῖς καλάμοις, ἐν οἷς ἱστῶσι τὰς ἀμπέλους, « 'Αρστ. (Ζ. Ε', 25). ‖. στυλόνω τὰ 'μάτιά μου, ἴδε Καρφόνω.

'Στυλοπάτι. » Στυλοβάτης. piédestal.

Στύλος. » Στῦλος. colonne, θ., ἴδε Κολώνα.

Στύλωμα (ἡ πρᾶξις,ἡ ἐνέργεια τοῦ στυλόνειν). » Τὸ στηρίζειν (ὑπερείδειν, ἀντιστηρίζειν), στήριξις, στηριγμός. étaiement. §. (τὸ πρᾶγμα, μὲ τὸ ὁποῖον). »Στήριγμα,ὑπο(ἀντι)στήριγμα, ὑπέρεισμα, τὸ ὑπερεῖδον (ἀντιστηρίζον), στύλωμα ('Απολλοδ. Πολιορκ.). étaie, θ. soutien, étançon, étrésillon, ἴδε καὶ Ξύλον.

Στυπτικὸς, ἡ, όν. » Στύφων, ςυπτικὸς, σταλτικός. astringent, restringent.

Στυφάδα. » Τὸ στύφον, στυφότης (Πλούτ.), στύψις. âpreté, θ. la qualité d'une chose sure (acerbe, etc).

Στυφὸς, ἡ, όν. » Στύφων, στρυφνὸς (» Καὶ τὸ τῶν στρυφνῶν κυδωνίων μήλων ἀφέψημα, « Γαλην.), στυφὸς (Βασιλ.), αὐστηρὸς (» Οὐ σμικρὰ δὲ διαφορὰ τῶν σταφυλῶν ἐστὶ, κατὰ τὸ γλυκείας, ἢ αὐστηρὰς, ἢ ὀξείας εἶναι, « 'Αέτ.). âpre, acerbe, sur, revêche.

Στυφούτσικος,η,ον. »'Υποστύφων, ὑπόστυφος. suret.

Στύφω, ῥ. μετ. ἴδε Στραγγίζω. §. ῥ. οὐδ., ἴδε Στερεύω.

Στύψιμον, ἴδε Στράγγισμα.

Στύψις (προφ. κοιν. Στύψι'), ὀρ. » Στυπτηρία. alun.

Συακάκι, 'ψ. » Ἄδμων ('Οππ. Ἀλ. Γ'), συάκιον. turbotin.

Συάκι, 'ψ. » Σύαξ, ῥόμβος. turbot, faisan de mer.

Σύβρασις (προφ. κοιν. Σύβρασι'), (καλὴ λέξις, μ' ὅλον ὅτι 'δὲν σώζεται εἰς τὰ συγγράμματα τῶν ἀρχαίων). » Συνέψημα (» Καὶ χωρὶς τοῦ συνεψήματος ὠμὰ τὰ κρόμμυα προσφέροντα: « Γαλ.). oignon haché qu'on fait frire pour asaisonner les mets.

Σύγγαμβρος (προφ. κοιν. Σύγαμπρος). » Συγκηδεστὴς, ὁμόγαμβρος, σύγγαμβρος. beau-frère.

Συγγένεια. » Ἀγχιστεία, γένος, συγγένεια. parenté, θ. ‖. εἶχε στενὴν συγγένειαν μὲ τὸν Ἀγνίαν. » Ἀγχιστα τοῦ γένους (» 'Εγγυτάτω ἢ » 'Εγγύτατα τῷ γένει) οὖσα τῷ Ἀγνίᾳ. « ‖. εἶχε μακρυνὴν συγγένειαν. » Ἀπωτέρω τῷ γένει οὖσα.

Συγγενεύω (κάμνω συγγένειαν), ῥ. ἀμ., ἴδε Συμπεθερειάζω. §. (τ'

συγγενής, τὸ αὐτὸ καὶ Συγγενεύομαι), ῥ. οὐδ. » Προσήκω κατὰ γένος, ἀγχιστεύω. être parent, être attaché par les liens de la parenté, appartenir (à telle famille).

Συγγενής, -ισσα. » Προσήκων (γένει ἢ κατὰ γένος) τινί, ἐπιτήδειος, ὁ (ἡ, οἱ, αἱ, κτλ.) ἐκ γένους, προσγενής, ἀγχιστεύς, συγγενής, οἰκογενής (κυρ. ὁ γεννηθεὶς εἰς τὸ 'σπίτι τοῦ αὐθέντου 'του σκλάβος, τὸ ὁποῖον ἦτον εἰς τοὺς παλαιοὺς εἶδος συγγενείας). parent, proches, πλθ. ‖. ἐπειδὴ ἦτον συγγενὴς πολλὰ ςενὴ (κοντινὴ) μὲ τὸν Ἀγνίαν. » Γένει οὖσα ἐγγυτάτω (ἐγγύτατα) Ἀγνίᾳ.«

Συγγενικός, ἡ, όν. » Συγγενής, συγγενικός. qui a de la parenté, qui appartient à la famille (à la même famille), qui est de la famille.

Συγγενολόγι. » Οἱ συγγενεῖς, τὸ συγγενικόν. parenté, θ. parentage (ἄχρ.).

Συγκαθιστός (εἶδος χοροῦ Ἀλβανικοῦ, ὁρμητικοῦ ἢ πηδηκτοῦ). » Θερμαυστρίς (ὅθεν τὸ Θερμαυστρίζειν τοῦ Εὐσταθ.). danse folle (haute), ou l'on bat des entrechats.

Συγκαίομαι, ἴδε τὸ ἁπλοῦν, ῥ. μέσ. αὐτοπ. » Ἀφθάω, διάτριμμα λαμβάνω. s'écorcher quelque partie du corps par le frottement. ‖. ἂν συγκαοῦν τὰ χαμνὰ τοῦ παιδιοῦ. » Ἢν παιδίου ἀφθᾷ τὰ αἰδοῖα (Ἱπποκρ.).«

Σύγκαιρα (μὲ [εἰς] τὸν πρέποντα, ἁρμόδιον καιρὸν, = §. Ἐνωρίς. » Διὰ νὰ φθάσῃ τις εἰς τὸν αὐτάρκη βίον, χρεωστεῖ νὰ μάθῃ σύγκαιρα νὰ ὀλιγοστεύῃ ὅσον δυνατὸν τὰς ἐπιθυμίας του, « Κορ. Συνέκδ. Ἱερατ. 212), ἐπ. ἴδε Καιρὸς καὶ Ἐνωρίς.

Σύγκαλα (τὸ), (μόνον εἰς τὴν φρσ.) Εἶνε ἢ Δὲν εἶνε εἰς τὰ σύγκαλά 'του (μὲ τὰ σύγκαλά 'του). » Οὐχ ἐντὸς ἑαυτοῦ

Σύγκαμμα. » Παράτριμμα, διάτριμμα (Ἱπποκρ.), ἔκτριμμα (αὐτ.), ἄφθαι. écorchure (meurtrissure, excoriation) causée par le frottement d'une partie du corps contre l'autre.

Συγκάτοικος, η, ον. » Συνοικῶν -οῦσα -οῦν, σύσκηνος, ὁμοδίαιτος, ὁμωρόφιος, σύνοικος, συνέστιος. qui habite la même maison.

Συγκατοικῶ, ῥ. οὐδ. » Συνοικέω, συγκατοικέω, συνδιαιτάομαι, συσκηνόω, τὴν αὐτὴν νέμω ἑστίαν (Πλουτ. Αἰμιλ.), τῆς αὐτῆς μετέχω στέγης (ἑστίας, οἰκίας). habiter la même maison, cohabiter.

Συγκέρι (τὸ σχοινί, μὲ τὸ ὁποῖον εἶν' ἀπὸ δυὸ-δυὸ δεμένα τὰ χαματερὰ βώδια). » Ζευκτηρία. attache, θ.

Συγκρατητά, ἐπίῤ. » Συνεχῶς, ἐν συνεχείᾳ. en se tenant comme par la main.

Συγκρατητός, ἡ, όν. » Συνεχής, συνεχόμενος. qui se tient comme par la main, contigu.

Συγκρίνω, Μ. (θὰ) συγκρίνω, ῥ. μετ. » Παρατίθημι (-εμαι) ἀντιπαρατίθημι (-εμαι), παραβάλλω, παράλληλα τίθημι (-εμαι), παραλληλίζω, συγκρίνω, παρεικάζω. comparer, confronter.

Σύγκρισις. » Παράθεσις, ἀντιπαράθεσις, παραλληλισμός, σύγκρισις. comparaison, θ. confrontation.

Συγκρουστός, ἡ, όν (πανὶ κυρ.), ἴδε Κρουστός.

Συγυρίζω, ῥ. μετ. » Διευθετέω (-ίζω), εὐτρεπίζω, διατάσσω (-ττω), συν(δια)τίθημι (-εμαι), διακοσμέω, κατὰ χώραν (ἐν χώρᾳ) τάσσω -ττω (Ξενοφ. Οἰκονομ.), παρασκευάζω, καθίστημι, ῥυθμίζω, εὐθετέω (-ίζω), τημελέω (» Καὶ τημελήσας τὴν κεφαλὴν, « Πλουτ.), καλλύνω. arranger, ajuster, dresser, disposer; ranger, mettre en ordre, raccommoder, approprier; agencer (κυρ. τὴν ἐνδυμασίαν); faire (κυρ. κρεββάτι, κάμαραν, κτλ.); rédiger. ‖. συγυρίζομαι, ῥ. μέσ. » Θεραπεύω (» Σχηματίζω) ἐμαυτὸν, παρασκευάζομαι κτλ. ‖. καθὼς σηκωθοῦμεν ἀπὸ

τὸ στρῶμα, προτοῦ 'να συγυρισθοῦμεν. »Ἐξ εὐνῆς ἐξανιστάμενοι, πρὶν παρασκευάσασθαι.«

Συγύρισμα. » Διευθέτησις, εὐτρεπισμός, διακόσμησις, κατάστασις, εὐθημοσύνη. §. » Θεραπεία, σχηματισμός. **arrangement, ajustement; agencement.**

Συγυρισμένος, η, ον. » Εὐτρεπής, ἐν χώρᾳ (κατὰ χώραν) τεταγμένος. **arrangé (etc).** §. (ὁ ἐνδυμένος κοσμίως). » Κόσμιος τὴν ἀναβολὴν, κοσμίως ἐσταλμένος (ἐσχηματισμένος). **décemment vêtu.**

Συγχαίρομαι (ἴδε τὸ ἁπλοῦν), ῥ. ἀποθ. » Συνήδομαι, συγχαίρω. **féliciter, congratuler.**

Συγχαρήκια (ἡ διδομένη ἀμοιβὴ εἰς τὸν πρῶτον φέροντα χαροποιὰς εἰδήσεις, προφ. κοιν. Σχαρήκια, τὰ, καὶ ἀναφέρεται εἰς τὸν Σχλ. τοῦ Ἀριστοφ. [Πλούτ. 764] καὶ εἰς τὴν χρονογραφ. τοῦ Θεοφάν. » Ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰνδιῶν πέμπει συγχαρήκια τῷ Ἡρακλείῳ ἐν τῇ Περσῶν νίκῃ μαργαρίτας καὶ λίθους τιμίους ἱκανούς). « » Εὐαγγέλια, μήνυτρα. **récompense (qu'on donne à celui qui porte une bonne nouvelle).**

Συγχύζω (προφ. κοιν. Συχύζω), ῥ. μετ. » Ταράσσω (-ττω), ἐκ (συν-, ἀνα-, δια)ταράσσω (-ττω), θορυβέω, πτοέω, θροέω, ἀνασοβέω. **troubler, inquiéter; brouiller; confondre.**

Σύγχυσις. » Ταραχὴ, τάραχος, θόρυβος. **trouble; agitation; embarras; tumulte, rumeur,** θ.

Συγχωρημένος (προφ. κοιν. Συχωρεμένος), η, ον, ἴδε τὸ Ῥῆμα. ||. ὅ,τι γίνεται σταυνιχῶς, εἶνε συγχωρημένον. » Ξύγγνωμόν ἐστι τὸ ἀκούσιον (Θουκ.).«

Συγχώρησις (προφ. κοιν. Συχώρεσι'). » Συγγνώμη, ἄφεσις, συγχώρησις. **pardon, remission, excuse,** θ. ||. ζητῶ συγχώρησιν. » Παραιτέομαι. **s'excuser, faire ses excuses** &. ||. μὲ συχώρεσι', φρ. ἴδε Συμπάθειον.

Συγχωροχάρτι. » Ἀφετήριον (γράμμα). **indulgence,** θ. **pardons,** πληθ., **bref absolutoire.**

Συγχωρῶ (προφ. κοιν. Συχωρνῶ), ῥ. μετ. » Συγγινώ(γνώ)σκω, ἀφίημι, συγγνώμην ἔχω, συγγνώμων εἰμί, συγγνωμονέω (Ἀπολλοδ.). **pardonner, excuser, rémettre.** ||. συγχώρησέ με διὰ τόσον παραμικρὸν σφάλμα. » Σύγγνωθί μοι πταίσματος ἐλαχίστου. **passez-moi cette peccadille-là.** ||. τὸν Νικίαν, εἰ μὲν 'δὲν πταίει, συγχώρησέ 'τον· εἰ δὲ καὶ πταίει, συγχώρεσέ τον διὰ χάριν μου. » Νικίαν εἰ μὲν οὐκ ἀδικεῖ, ἄφες, εἰ δὲ ἀδικεῖ, ἐμοὶ ἄφες. « ||. τώρα μὲν 'τὸν συγχωρῶ διὰ χάριν σου. » Νῦν μέν σοι ἀφίημι αὐτόν. « ||. σᾶς παρακαλῶ 'να με συγχωρήσετε. » Παραιτοῦμαι δ' ὑμᾶς συγγνώμονάς μοι γενέσθαι. **je vous fais mes excuses.** ||. 'να παρακαλέσῃς τοὺς θεοὺς 'να σὲ συγχωρέσουν. » Θεοὺς παραιτήσῃ συγγνώμονάς σοι εἶναι (Ξενοφ.) «. ||. (ὁ θεὸς) εἶνε ἥμερος καὶ συγχωρεῖ τὰς ἁμαρτίας τῶν ἀνθρώπων. » Πρᾶος τε ἢ συγγνώμων τῶν ἀνθρωπίνων ἁμαρτημάτων. ||. ὁ θεὸς 'να μὲ συγχωρέσῃ (φρ. ἐπιφωνουμένη συνήθως, ὅταν, θέλων τις νὰ κατηγορήσῃ καὶ ἀποφεύγων τάχα τὴν καταλαλιὰν, προεξιλεόνῃ τὸν Θεόν)! » Ἵληκε δὲ Ζεύς! **dieu me pardonne!** ||. θεέ μου συγχώρησέ με! » Ἵληκοις, ὦ Ζεῦ! ||. ὁ θεὸς συγχωρήσαι 'τον (φρ. συνήθης διὰ τοὺς ἀποθανόντας)! » Γαῖαν σχοίη (ἔχοι) ἐλαφράν! » Ἐκείνῳ μὲν οὖν, ἐπειδὴ μακαρίτης ἐγένετο, κούφη γῆ, καθάπερ λόγος ("Ιουλ. Ἐπιλ. ΚΓ'.) «. **Dieu veuille avoir son âme! Dieu lui fasse paix!** ||. συγχωροῦμαι (προφ. κοιν. Συχωρνιοῦμαι), ῥ. παθ. » Συγγνώμης τυγχάνω. **être pardonné.** §. συγχωρῶ (ἀντὶ τοῦ Δίδω ἄδειαν), ἴδε Ἄδεια.

Συχάκι ἢ Συχαλάκι. » Συκάριον. **petite figue.**

Σύχαλη, γέν., ἴδε Σήχαλη.

Συκαμινηά (ἡ Τουρκ. Δουτηά, κυρ

ἡ ἄσπρη), δ. »Συκαμινέα. mûrier (blanc), ἴδε καὶ Μουρηά.

Συκάμινον (τὸ ἄσπρον Δοῦτι), 'πωρ. »Συκάμινον. mûre (blanche), θ. ἴδε καὶ Μοῦρον.

Συκηά, δ. » Συκῆ. figuier.

Σῦκον 'πωρ. »Σῦκον. figue. θ. ||. σῦκον ξηρόν.» Ἰσχάς-άδος (ἡ). ||. σῦκον πρώϊμον (τὰ μεγάλα ἐξ αὐτῶν ὀνομάζονται ἐν Κέᾳ) Βοῦσκαι, (οἱονεὶ) »Βούσυκα (λέξεως μὴ εὑρισκομένης ἐν τοῖς λεξικοῖς).Saint-Jean(ἡ).

Συκοφάγος (διάφορα πουλιὰ χαρακτηρίζονται μὲ τὸ ὄνομα τοῦτο ἢ μὲ τὸ Μελισσοφάγος, ὅθεν ἢ ἠμπορεῖ 'νὰ ἐκληφθῇ ὡς γενικὸν), πι » Συκαλίς (εἴδη αὐτοῦ εἶνε καὶ ὁ) » Μελαγκόρυφος (ἢ ὁ) » Κέγχραμος ἢ Κεγχραμίς (καὶ ἄλλα πολλά). figuier, bec-figue καὶ becfigue; ortolan.

Συκόφυλλον (ἀναφέρεται ὑπὸ τοῦ Ἡσυχίου ἐν λέξει Ἀποτεθρίακεν). »Θρῖον καὶ Θρῖον.feuille de figuier.

Συκωτάκι, » Ἡπάτιον, (ὑποκορ. τοῦ-

Συκῶτι (ἐκ τοῦ Συκωτὸν, διότι, κατὰ τὸν Εὐστάθ. Ὀδ. Ω. 341, τὸν Πολυδ. ς', 48, τὸν Συμ. Σήθ, Χ, 1, καὶ ἰδίως τὸν Ἀέτιον, Β', 127, »Τὸ ἧπαρ ἄμεινον, οὐκ εἰς ἡδονὴν μόνον, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ ἄλλα, τὸ τῶν σύκοις ξηροῖς σιτευθέντων χοίρων, καὶ διὰ τοῦτο Συκωτὸν καλούμενον «). » Ἧπαρ. foie.

Συλλαβή.» Συλλαβή. syllabe. θ.

Συλλαβίζω, ῥ. ἀμ. » Συλλαβίζω (Πλουτ.). épeler.

Συλλάβισμα » Συλλαβισμός, τὸ συλλαβίζειν. l'action d'épeler.

Συλλογή. »Σύννοια, φροντίς, λογισμός, διαλογισμός. méditation; l'état d'un homme pensif.

Συλλογηοῦμαι } ,Μ. (θὰ) συλλογισθῶ (ἀόρ.['Ε'συλλογίσθηκα, ὁ πθ. πρχ. τῆς μτχ. Συλλογισμένος), ῥ. ἀποθ. » Λογίζομαι, συλλογίζομαι, διαλλογίζομαι (Δημοσθ.),διέξειμι πρὸς ἐμαυτὸν(Ἰσοκρ.), νακυκλέω(-ῶ) πρὸς ἐμαυτὸν (Λουκιαν. Αὐτὸ εἶνε τῶν Γάλλ. τὸ rouler dans son esprit),φροντίζω (»'Εφρόντιζε τί δεῖ ποιεῖν,« Ξενφ.), ἐν φροντίδι γίγνομαι, συννοέομαι (» Φαίνῃ γέ τι ἐσκυθρωπακέναι, καὶ εἰς γῆν βλέπειν, ὥς τι συννοούμενος, » Ἀριςφ), σκέπτομαι, ἐπὶ συννοίας ἔχω, πρὸς ἐμαυτὸν λογίζομαι, λόγον (λογισμὸν) ἐμαυτῷ δίδωμι, πρὸς ἐμαυτῷ γίγνομαι (» Ὁ δὲ Πομπήϊος ἀκούσας, ἢ πρὸς αὑτῷ γενόμενος βραχὺν χρόνον, « . . .). penser, méditer, délibérer, songer à, ἴδε καὶ Στοχάζομαι καὶ Λογαριάζω. ||. ἐν ᾧ συλλογίζουμουν αὐτά. » Ταύτους ἐλίττων τοὺς λογισμούς. « ||. αὐτὰ 'πήγαινε μέσα καὶ συλλογίσου 'τα. » Ταῦτ' ἰὼν εἴσω λογίζου,« (Σοφ.).

Συλλογισμένος, η, ον. » Σύννους, » ἔμφροντις. pensif, absorbé dans ses pensées. ||. περπατεῖ συλλογισμένος. »'Επὶ συννοίᾳ βαδίζειν (Λουκιαν.)«. ||. 'μοιάζεις συλλογισμένος. » Σκεπτομένῳ (»Φροντίζοντι) ἔοικας.

Συλλυποῦμαι (ἴδε τὸ ἁπλοῦν), ῥ. ἀποθ. » Συνάχθομαι, συναλγέω. prendre part à (partager) la douleur de quelqu'un, faire des condoléances à.

Συμβιβάζω ῥ. μετ. » Συμ(»Ξυμ)βιβάζω (Θουκ. Ἡρόδ.), διαλύω (τὰς διαφοράς). concilier, accorder, mettre d'accord, accomoder, rapprocher, ἴδε καὶ Φιλιώνω. ||. ἐπειδὴ θέλησαν 'νὰ 'τὰ συμβιβάσουν. »Βουληθέντες διαλύσασθαι τὰ πρὸς ἀλλήλους. ||. συμβιβάζομαι, ῥ. μέσ. » Συμβαίνω, συμ(ξυμ)βάσεις ποιοῦμαι. διαλύομαι. s'arranger, s'accommoder, s'accorder, composer.

Συμβιβασμός. » Σύμ(» Ξύμ)βασις (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.), συμβίβασις, συμβιβασμός, διάλυσις. accommodement, composition, rapprochement. ||. κλίνω πρὸς συμβιβασμόν. » Συμβιβαστικῶς ἔχω (Πλ.), συμβασείω.

Συμβουλάτορας (ὁ). »Σύμβουλος. conseil, conseiller.

Συμβουλεύω, ῥ. μετ. »Παραινέω,

διδάσκω, ὑφηγέομαι, εἰσηγέομαι, ὑποβάλλω, συμβουλεύω, νουθετέω, ὑποτίθεμαι. conseiller; suggérer. ||. συμβουλεύομαι, ῥ. μέσ. »Συμβουλεύομαι (Ξενοφ. 'Αναβ.), βουλεύομαι, ἀνατίθεμαι, ὑπερτίθεμαι ('Ηρόδ.), κοινόομαι, κοινολογέομαι. consulter, conférer ensemble, concerter.

Συμβουλή. » Παραίνεσις, ὑποθήκη, νουθεσία, εἰσήγησις, ὑφήγησις, ὑποβολή (ἐπὶ κακοῦ). conseil.

Συμμάζωμα. » Συστολή. resserrement.

Συμμαζωμένος (μεταφ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.), η, ον. »Εὐσταλής, συνεσταλμένος. décent, séant, ἴδε καὶ Ταπεινός.

Συμμαζόνω, Μ. (θὰ) συμμαζώξω ὁ παθ. παρχ. τῆς μτχ.) Συμμαζωμένος, ῥ. μετ. »Συστέλλω, συνάγω, resserrer, réduire à un moindre espace. §. (συνεκδοχ. παίρνω ξένον ἢ δυστυχῆ εἰς τὸν οἶκόν μου). »Συνάγω, (»Ξένος ἤμην καὶ συνηγάγετέ με,« Εὐαγ). recueillir. §. (μεταφορ. σωφρονίζω τινά). »Μεταδιαιτάω ἐπὶ τὸ κοσμιώτερον» Κόσμιον ποιέω (» Καὶ τοὺς κάτω δεινούς, ὅταν πλεονάζωσιν, ἐπίστασθε ὑμεῖς κοσμίους ποιεῖν,« Δημοσθ.). réduire (amener) à la voie d'honneur; ramener à des sentimens plus honnêtes. ||. συμμαζόνομαι, ῥ. μέσ. » Συστέλλομαι, συστέλλω ἐμαυτόν. se resserrer, se contracter (κυρ. ἐπὶ νεύρων), se reduire à un moindre espace. §. (μεταφορ. δι' ἕνα ἄσωτον καὶ φαυλόβιον, ὅταν ἀλλάξῃ τρόπον εἰς τὸ καλόν). »Μεταδιαιτάω ἐμαυτὸν ἐπὶ τὸ κοσμιώτερον (βέλτιον), ῥυθμίζω (μετακοσμέω) τὸν βίον. changer son genre de vie, devenir meilleur.

Συμπάθειο' (τὸ), ἴδε Συγχώρησις. ||. μὲ συμπάθειο' (φρ. τὴν ὁποίαν συνειθίζουν οἱ ἁπλοῖ, ὅταν θέλουν 'να εἰποῦν δύσφημόν τινα, ἢ νομιζομένην τοιαύτην λέξιν. Εἰς τὸ Ι. τοῦ Αυδοῦ Περὶ 'Αρχῶν 'Ρωμαϊκῶν, Α', 5, εὑρίσκεται: »'Η γὰρ γραμματικοῖς παρὰ ταύτην εἰσαγομένη ἐτυμολογία, μετὰ συγγνώμης, ἰβεβίασται« καὶ ἐν τῷ Γ', 9. » Μετὰ συγγνώμης εἰρήσθω.« Οἱ ἀρχαῖοι εἶχον ἀνάλογον φράσιν τὸ) ». Εὔστομα κείσθω. sauf le respect que je vous dois, sauf (sous) correction.

Συμπαθῶ, ῥ. μετ., ἴδε Συγχωρῶ.

Συμπατριώτης, ισσα. » Πολίτης, δημότης, συμπολίτης. concitoyen.

Συμπεθεριάζω. (ὁ κύριος 'Ρωμανὸς ὁ βασιλεὺς μετὰ Βουλγάρων συνεπενθερίασε, καὶ τὴν ἰδίαν ἐγγόνην δέδωκε τῷ κυρίῳ Πέτρῳ τῷ Βουλγάρῳ,« Κωνς. Πορφυρογ. περὶ Διοικ. 15), ῥ. ἀμ. » Κηδεύω, κῆδος συνάπτω (τίθεμαι), γαμβρεύω πρός τινα (Γραφ. Δεύτερον.), ἐπιγαμβρεύω. s'allier à, apparenter, entrer dans une famille. ||. ἂν 'δὲν ἐταίριαζαν, 'δὲν ἐσυμπεθέριαζαν, (παροιμ.), ἴδε "Ομοιος.

Συμπεθεριδ' (ὁ Εὐστάθιος ['Ιλ Ν, 454] τὸ γράφει Συμπενθερίαν, ἢ τὸ ἑρμηνεύει διὰ τοῦ Οἰκειότητα κηδεστικήν). » 'Επιγαμβρία, κῆδος (τὸ), κήδευμα. alliance.

Συμπέθερος (» Τὸν ὅμοιό σου συμπέθερο', τὸν κάλλιό σου κουμπάρο'« παροιμ.), α. » Κηδεστής, συγκηδεστής. parent (par alliance).

Συμπεραίνω, Μ. (θὰ) συμπεράνω, ῥ. ἀμ. »Τεκμαίρομαι, εἰκάζω, συμβάλλομαι (» Ταύτῃ τὴν ὄψιν συνεβάλλετο ἐξεληλυθέναι,« 'Ηρόδ.), συναιρέω (Πλουτ. Λυκ.), ὑποτοπάζω, σταθμάομαι, ἀπεικάζω, συλλογίζομαι, συνάγω, συμβιβάζω (Γραφ.). conjecturer, présumer, inférer, conclure.

Συμπέρασμα } » Τέκμαρσις, εἰ-
Συμπερασμὸς } κασία, συναγόμενον. conjecture, θ.

Συμφέρει ῥ. ἀπρ., ἴδε 'Ωφελῶ.

Συμφέρον (τὸ κέρδος, τὸ 'Ιταλ. 'Ιντερέσσο). »Τὸ συμφέρον, τὸ διάφορον (»"Αρα μικρὰ τὰ διάφορα ἑκατέροις;« 'Ισαῖ.) intérêt.

Συμφορά. » 'Ατύχημα, ἀτυχί-

δυστύχημα, δυστυχηθὲν, δυστυχία, τύχη, δυσημερία, πάθημα, συμφορὰ, δεινόν. **malheur, revers, disgrâce, désastre, adversité, calamité.** ||. 'τὸν ἀκολούθησε μιὰ συμφορά. »Τύχῃ χρησάμενος (» Δυσημερήσας, »Δυστυχήσας) ὁ ἄνθρωπος.

Συμφωνημένος (μισθὸς κτλ.), η, ον. » Συγκείμενος, εἰρημένος. **marqué**, ἴδε καὶ Διωρισμένος.

Συμφωνητικὸν (γράμμα). » Συγγραφὴ (Δημοσθ. κατὰ Φορμ.), συμβόλαιον, συνάλλαγμα, γραμματεῖον. **contrat, obligation, acte** ||. κάμνω συμφωνητικόν. » Συγγράφομαι. **passer un acte avec.**

Συμφωνία. » Συνθήκη, ὁμολογία, συμβόλαιον, συμφώνησις, συμφωνία. **condition, convention, accord.** ||. κάμνω συμφωνίαν (συμφωνητικόν). » Συγγράφομαι, συγγραφὴν (συνθήκας) ποιοῦμαι (Δημοσθ.), διαθήκην διατίθεμαι (Γραφ.) «. ||. κάμε συμφωνίαν μαζῆ 'μας, καὶ 'να σὲ δουλεύσωμεν. » Διάθου ἡμῖν διαθήκην ϗ δουλεύσομέν σοι (Βασιλ. Α'). « ||. ἔκαμαν συμφωνίαν μεταξύ 'των. » Διέθεντο διαθήκην ἀναμέσον αὐτῶν «. ||. ἂν 'δὲν κάμουν συμφωνίαν μαζῆ μου. » Ἢν μὴ διαθῶνται διαθήκην ἐμοὶ ('Αριστοφ. 'Ορν.) « ; ||. μὲ αὐτὴν τὴν συμφωνίαν, ὅτι 'να 'βγάλω τοῦ καθενός σας τὸ δεξὺ 'μμάτι. » 'Εν ταύτῃ διαθήσομαι ὑμῖν διαθήκην, ἐν τῷ ἐξορύξαι ὑμῶν πάντα δεξιὸν ὀφθαλμὸν (Βασιλ.) «. ||. ἔβαλεν αἱρετοκριτὴν 'του τὸν Σάτυρον, μὲ συμφωνίαν ὅτι . . . » Δίαιταν ἐπὶ ῥητοῖς ἐπέτρεψε Σατύρῳ, ἐφ' ᾧ . . . (Δημοσθ.) «. ||. μὲ συμφωνίαν ὅτι 'να 'πάρουν τοὺς ἀνθρώπους. » Ἐφ' ᾧ κομιοῦνται τοὺς ἄνδρας. **à (sous) condition.** ||. σᾶς 'τὸ ὑπόσχομαι, μὲ συμφωνίαν ὅμως 'να γένω στρατηγός· ἀλλειῶς 'δὲν ἔρχομαι. » Ἐπὶ λόγῳ τοιῷδε τάδε ὑπίσχομαι, ἐφ' ᾧ στρατηγὸς ἔσομαι· ἐπ' ἄλλῳ δὲ λόγῳ οὐκ ἔλθοιμι ἂν ('Ηρόδ.) «. ||. μὲ κάποιαις συμφωνίαις. » Ἐπὶ ῥητοῖς τισι (Διον. 'Αλικ.) «. ||. κατὰ τὴν συμφωνίαν 'τους. » Καθάπερ συνέκειντο (Πλουτ.) «. **comme ils en étaient convenus ensemble, d'après leur convention.** ||. ἐγὼ ἐσυμφώνησα (ἔκαμα) μετ' αὐτῶν αὐτὴν τὴν συμφωνίαν. » Ἐγὼ αὐτοῖς ὡμολογηκὼς τυγχάνω ταύτην τὴν ὁμολογίαν. ||. ; ἦτον ἄρά γε καὶ τοῦτο εἰς τὴν συμφωνίαν 'μας ; » Ἢ ϗ ταῦτα ὡμολόγητο ἡμῖν ; « **est-ce que nous sommes convenus de cela aussi ?**

Σύμφωνος, η, ον. » Ὁμολογῶν, συνᾴδων, συνῳδὸς, ὁμογνώμων, σύμφωνος. **conforme, d'accord, qui est d'accord**, ἴδε καὶ 'Ταιριασμένος. ||. εἶμαι σύμφωνος (ἔχω τὴν ἰδίαν γνώμην). » Συγγινώ(γνώ)σκω, σύμφημι, συμφωνέω, συνδοκεῖ μοι, ὁμολογέω. **être du même avis (d'accord), tomber d'accord d'une chose**, ἴδε καὶ Γνώμη καὶ Στέργω. ||. εἰς αὐτὸ εἶμαι σύμφωνος μαζῆ σου. » Τοῦτό σοι ξυγχωρῶ (Ξενοφ.) «. **j'en demeure d'accord.**

'Συμφωνῶ, ῥ. ἀμ. » Συντίθεμαι, συγγράφομαι (» Συγγραψάμενοι τὸν γάμον «), συμφωνέω, συμβάλλω, διατίθεμαι. §. » Ὁμολογέω, συμβαίνω, σύμφημι, συμφέρομαι, συντρέχω, συνᾴδω, στοιχέω ('Εκκλ.). **convenir, s'accorder, être d'accord.** ||. καθὼς εἶχαν συμφωνήσῃ. » Καθάπερ συνέκειτο σφίσι. **comme ils en étaient convenus ensemble.** ||. ἡ γνώμαις ἐσυμφωνοῦσαν. » Ἐπὶ τὸ αὐτὸ αἱ γνῶμαι ἔφερον (Θουκ.) «. ||. 'δὲν συμφωνῶ. » Ἀπᾴδω, διαφωνέω. **disconvenir.** §. συμφωνῶ (τὸ ἄλλ. Στοιχῶ) ἐργάτην (δοῦλον κτλ.). » Μισθόομαι. **engager, gager, prendre à ses gages.**

Συναγρίδα, ἡ. » Συναγρίς. **den(dan)tale, denté, marmot**, ἴδε ϗ Σινόδι.

Συνάζω, ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) » Συνάγω, ἴδε Μαζόνω.

Συναναστρέφομαι, Μ. (θλ) συναναστραφῶ (ἀόρ. Συναναστράφηκα), ῥ. ἀποθ. » Σύνειμι, ὁμιλέω, πλησιάζω, χράομαι, συγγίνο(γνο)μαι, συν-

διατρίβω, συμμίγνυμαι, συναυλίζομαι. fréquenter.

Σύναξις, ἴδε Μάζωμα.

Συναπάντημα } . » Συνάντησις, Συναπάντησις } συντυχία. rencontre, θ.

Συναπαντῶ, ῥ. ἀμ., ἴδε Ἀπαντῶ.

Συνατοί ('μας, σας, 'τους), αἰς, ἀ, ἴδε Ἀναμεταξὺ καὶ Ἕνας.

Σύναυγα, ἐπ., ἴδε Χαράμματα.

Συνάχι (ὀνομάζεται κοιν. ἡ Κάταῤῥοή [ἴδε τὴν λέξιν]· κυρίως ὅμως πρέπει 'να προσδιορισθῇ ἡ λέξις διὰ τὸ φλεγμονῶδες καὶ ἐπικίνδυνον πρήξιμον τῶν ἀδένων τοῦ λαιμοῦ, τὴν Ἰταλ. Σκαραντζίαν), πάθ. » Συνάγχη, κυνάγχη. esquinancie, θ., παρβλ. Λαιμά.

Συνδαυλίζω, ῥ. μτβτ. » Ζωπυρέω (τὴν ἑστίαν). tisonner.

Σύνεργον. » Σκεῦος, ὄργανον, ἐργαλεῖον, ἄρμενον. outil, instrument.

Συνερίζομαι (προφ. κοιν. Συνορίζουμαι), Μ. (θ1) συνερισθῶ, ῥ. ἀποθ. » Ἁμιλλάομαι, φιλονεί(νί)κέω. faire assaut (rivaliser) de... avec; disputer; faire quelque chose à l'envie. ‖. συνερίζουνταν ποιὸς 'να 'τὸ κάμῃ καλλήτερο'. » Πρὸς ἀλλήλους διημιλλῶντο, ἀντεφιλοτιμοῦντο, διηγωνίζοντο. ils travaillaient à l'envi, ils le faisaient à qui mieux mieux.

Συνερισιά. » Ἅμιλλα, ζῆλος, ἀγῶν, φιλονεικία, φιλοτιμία. émulation.

Συνέρχομαι (τὸ ἄλλ. Ἔργομαι εἰς τὸν ἑαυτόν μου, ἀναλαμβάνω ἀπὸ 'λιγοθυμίαν, ἔκπληξιν, κούρασιν κτλ., ἴδε τὸ ἁπλοῦν), ῥ. ἀποθ. » Ἀναφέρω, συνάγω (ἀναλαμβάνω, ἀναλέγομαι, ἀνακτάομαι, ἀνακομίζομαι) ἐμαυτόν, ἀναψύγω, ἀνανήφω. revenir, en revenir de, reprendre ses esprits, recueillir ses forces. ‖. ἀφ' οὗ συνῆλθε, ῥωτοῦσε· πόθεν ἦλθα; » Ἀνενεγκὼν δ', ἠρώτα· πόθεν ἧκον; «

Συνήθεια (ἡ). » Ἔθος (τὸ), ἔθιμον (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.), τὸ εἰωθὸς (εἰθισμένον), τὸ ἐξ ἔθους, ἕξις, συνήθεια, συνεθισμός. habitude, θ. coutume, θ. usage, mœurs, θ. πλ. ‖. εἶναι συνήθεια, ἴδε Συνηθίζω (εἰς τό: ‖. συνηθίζεται). ‖. κάθε τόπος ἔχει ταῖς συνήθειαίς 'του. » Ταῖς πόλεσι δ' ἑκάσταις ἄλλα καθέστηκεν· » Ἄλλα δ' ἄλλοις νομίζεται. chaque pays a sa guise (ses mœurs). ‖. ἀπὸ συνήθειαν. » Ἐξ ἔθους, κατ' ἔθος. habituellemant. ‖. κατὰ τὴν συνήθειαν. » Συνήθως. suivant la coutume. ‖. κατὰ τὴν συνήθειάν 'του. » Ἑαυτῷ εἰωθότως. à son ordinaire, il en use comme de coutume.

Συνήθεια (τὰ τῶν γυναικῶν). » Ἔμμηνα (τά), γυναικεῖα, ἐπιμήνια, μῆνες (Ἀριστοτ.), συνήθειαι (αὐτ.). règles, θ. ordinaires, menstrues, θ. πλ. menstruelles, mois. ‖. ἔχει τὰ συνήθειά 'της. » Καθαίρεται τὴν ἔμμηνον κάθαρσιν· » Ἐν ἀφέδρῳ τυγχάνει οὖσα· » Ἀποκάθηται (Γραφ.). elle a ces mois (ses ordinaires).

Συνηθίζω (ἄλλοι 'τὸ γράφουν Συνειθίζω), ῥ. μετ. » Ἐθίζω, συνεθίζω, παρασκευάζω, συνοικειόω. accoutumer, habituer, ἴδε καὶ Γυμνάζω. §. ῥ. οὐδ. » Εἴωθα, φιλῶ, θέλω ἢ ἐθέλω (» Ὁπόσα ἡ γῆ φύειν θέλει, « Ξενοφ.). avoir coutume. §. ῥ. μέσ. αὐτοπ. » Ἐθίζομαι, συνεθίζομαι (Ξενοφ. Ἀπομν. Γ'), συνοικειόομαι, συμμανθάνω (» Ὁ δὲ κρίθινος οἶνος μάλα ἡδὺ πόμα συμμαθόντι ἦν, « Ξνφ.). s'accoutumer, s'habituer, se familiariser, se faire à.

Συνηθισμένος (» Τῶν φαρμακωδῶν αἱ δυνάμεις ἀσθενέστεραι τοῖς συνειθισμένοις. « Θεοφρ. φυτ. Θ, 18), η, ον. » Ὁ (» Ἡ, » Τὸ, » Οἱ κτλ.) ἐξ ἔθους, εἰωθώς, συνήθης, ἐθὰς (Συνέσ.). habitué, accoutumé, ordinaire; commun. §. (συνεκδοχ. ὁ πρόστυχος καὶ ἀσήμαντος). » Τετριμμένος, καθημαξευμένος. trivial.

Συνθήκη. » Σπονδαί. traité, convention, θ. accord. ‖. κάμνω συν-

θήκην (συνθήκας) μετά τινος. » Σπένδομαί τινι (ἢ) πρός τινα. || ἔλεγαν ὅτι εἶχαν κάμει συνθήκην μαζῆ 'των. » Φάσκοντας ἐσπεῖσθαι αὐτοῖς (Θκδ.).

Συννεφιά. » Συννέφεια (Ἀριστοτ.), συννεφία (Νεμέσ.), ἐπίνεψις (Ἀριστοτ.). ciel couvert. || εἶνε συννεφιά, ἴδε Συννεφιάζω.

Συννεφιάζω, ῥ. ἀμ. ἀπρ. ἢ αὐτοπ. » Συννεφέω(-όω) καὶ Συννέφω (ὅθεν τὸ) συννένοφε. (» Καὶ ξυννένοφε ἢ χειμέρια βροντᾷ μάλ' εὖ, « Ἀριστφ.), ἐπινεφέω. il fait sombre, (le ciel) se couvre.

Συννεφιασμένος, η, ον. » Νεφελώδης, συννέφελος, συννεφής, ἐπινεφής, ἐπινέφελος, γνο(δνο)φερός, γνοφώδης. nébuleux, couvert de nuages. || ὁ οὐρανὸς ἦτο συννεφιασμένος. » Τὰ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ξυννέφελα ὄντα (Θκδ.). » Ἐπινεφέλων ὄντων (κατὰ τὸν οὐρανόν), Ἡρ., Ἀριστ.

Συννεφόκαμμα. » Ἐκνέφελος ἥλιος (Θφρ.).

Σύννεφον. » Νέφος (τὸ), νεφέλη. nuage, nue, θ. nuée, θ.

Συννυφάδα. » Σύννυμφος (Γρφ. Ῥούθ. Α', ιϛ), Π. » Εἰνάτηρ καὶ Εἰνάτειρ -ειρος ἢ -ερος (κυρ. ἡ ἐγγαστρωμένη). belle-sœur καὶ (ἁπλῶς) sœur.

Συνόδι, 'ψ., ἴδε Σινόδι.

Συνομήλικος, η, ον. » Ἧλιξ, ὁμῆλιξ (Λουκιαν.), συνῆλιξ, συνομῆλιξ (» Ἄμμες γὰρ πᾶσαι συνομάλικες, ἧς δρόμος ὠυτός, « Θεοκρ. Εἰδύλ. ΙΗ'), ἡλικιώτης (ὁ), ἡλικιῶτις (ἡ), συνηλικιώτης -ῶτις, συνήλικος. qui est du même âge.

Συνονόματος, η, ον. » Ὁμώνυμος. qui porte le même nom.

Συνορεύομαι, ῥ. μέσ. } » Ὁμορέω, συνάπτω, συμβάλλω, γειτνιάω, ἔχομαι.
Συνορεύω, ῥ. οὐδ.
confiner. || ἡ Βοιωτία συνορεύει μὲ τὴν Ἀττικήν. » Ὅμορος ἡ Βοιωτία τῇ Ἀττικῇ. || οἱ Φρύγες συνορεύουν μὲ τοὺς Καππαδόκας. » Φρυγῶν δὲ ἔχονται Καππαδόκαι (Ἡρόδ.). «

Σύνορον. » Ὅρος, ὅριον, μεθόριον, ὁροθέσιον (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.), τέρμα, τέρμων. borne, θ. frontière, θ. limites, θ. πλ. confins, πλ. || βάλλω (διορίζω) τὰ σύνορα. » Ὁρίζω, διορίζω, ὁροθετέω καὶ ὁριοθετέω (Γραφ.). fixer les limites.

Συνταξειδεύω, ῥ. οὐδ. » Συνεκδημέω, συναποδημέω, συνοδοιπορέω (διὰ ξηρᾶς), συμπλέω (διὰ θαλάσσης). voyager ensemble.

Συνταξειδιώτης. » Συνέκδημος, συνοδοιπόρος (ὁ διὰ ξηρᾶς), σύμπλους -ου (ὁ διὰ θαλάσσης). compagnon de voyage.

Σύντεκνος, ισσα. » Ἀνάδοχος (Ἐκκλ.). compère-commère.

Σύντομα, ἐπ. » Ἐπιτόμως, ἐν ἐπιτομῇ, ἐν κεφαλαίῳ, ἐν βραχεῖ (Λουκιαν.), συνελόντι, ἐπιτροχάδην. succinctement, sommairement, brièvement, en abregé, laconiquement.

Συντομία. » Τὸ ἐπίτομον, βραχυλογία. brièveté, θ. laconisme. || ἵνα 'πῶ μὲ συντομίαν. » Συνελόντα δ' εἰπεῖν, συνελόντι φάναι ὡς ἔπος ἁπλῶς εἰπεῖν, ἐν κεφαλαίῳ βραχυτάτῳ κεφαλαίῳ· τὸ σύνολον, ἐν βραχεῖ, διὰ βραχέων (ὀλίγων) συλλήβδην. en peu de mots, en un mot, bref, pour abréger.

Σύντομος, η, ον. » Ἐπίτομος, βραχύς. succinct, concis, laconique. || 'πῆρε τὸν πλέον σύντομον δρόμον. » Ἐπιτομωτάτην ὁδὸν ἐβάδισε (Συνέσ.). « il prit le chemin le plus court.

Συντοπίτης, ισσα, ἴδε Συμπατριώτης.

Συντρέχω (ἴδε τὸ ἁπλοῦν), ῥ. ἐμ., ἴδε Βοηθῶ.

Συντροφεύω ('πηγαίνω μαζῆ), ῥ. μετ. » Παρα(» Συμπαρα-, » Συμπρο)πέμπω, παρακολουθέω. accompagner, conduire, ἴδε καὶ Ξεπροβοδῶ. §. (κάμνω συντροφιάν), ῥ. ἀμ. » Κοινωνέω, προσκοινωνέω (Δημοσθ. Λαερ.), κοινωνίαν τίθεμαι πρός τινα. s'associer, être de moitié.

Συντροφιά (τὸ συντρόφιασμα). » Ἑταιρεί(-ρί)α, κοινωνία, κοινώνημα (Πλάτ.). société, compagnie. ||. ἔχω συντροφιά' μὲ τὸν τάδε, ἴδε Σύντροφος, ||. κάμνω συντροφιά', ἴδε Συντροφεύω. §. (ἡ μεταξὺ φίλων διατριβή). » Συνδιαγωγή. compagnie. ||. βαστῶ συντροφιά' (κανένα). » Συνδιάγω (» Σύνειμί) τινί. tenir (faire) compagnie à. §. (ἡ ὁμήγυρις αὐτὴ τῶν φίλων, ὅθεν : Ἀπόψε εἶνε συντροφιὰ εἰς τοῦ τάδε), ἴδε Μάζωμα καὶ Συναναστροφή.

Συντροφικὰ, ἐπ. » Ἐν κοινῷ, ἀπὸ κοινοῦ. de compagnie, en compagnie.

Συντροφικὸς, ή, όν. » Ὁ ἐν κοινῷ (ἀπὸ κοινοῦ). qui se fait en commun ; qui appartient à des compagnons (à la compagnie).

Σύντροφος, ισσα. » Ἑταῖρος, κοινωνὸς, μέτοχος, σύντροφος (»Μάλιστα κακοποιοῦσιν οἱ κακοὶ σύντροφοι τοὺς ἀνθρώπους,« Πολύβ. ΚΗ'. 2, ἀποσπ.). associé, compagnon, compagne (la). ||. εἶμαι σύντροφος. » Κοινωνῶ. ||. ἦτον δὲ καὶ αὐτὸς σύντροφος εἰς τὸ καράβι μὲ τὸν τάδε. » Κοινωνεῖν δὲ ἢ αὐτὸν τῆς νεὼς Ὑβλησίῳ (Δημοσθ. Λακρ.). « §. » Συστρατιώτης, συμμαθητὴς, ξυμφοιτητής. camarade. §. »Ὀπαδὸς, συνόμιλος, θιασώτης, ἑπόμενος, ἀκόλουθος. compagnon, suivant.

Συντρώγω, ῥ. ἀμ.»Συνεσθίω, συνδειπνέω, συνεστιάομαι, συνευωχέομαι, ὁμοσιτέω, τραπέζης κοινωνέω, ἀπὸ τῆς αὐτῆς σιτέομαι. manger ensemble.

Συντσακκίζω, ῥ. μτβ. » Ὑποθραύω.

Συντυχαίνω (ἴδε τὸ ἁπλοῦν), ῥ. ἀμ. » Συνδιαλέγομαι, λόγους συμβάλλομαι (Ξενοφ.), (ὁ Εὐαγγ. Λουκ. μετεχειρίσθη τὸ) ἀντιβάλλω (»Τίνες οἱ λόγοι οὗτοι, οὓς ἀντιβάλλετε πρὸς ἀλλήλους« ;), συλλαλέω, συνομιλέω. causer, converser, s'entretenir, ἴδε καὶ Ὁμιλῶ.

Σύξυλος, η, ον. » Πρόῤῥιζος, προθέλυμνος, ἄρδην, αὐτάνδρῳ τῇ νηΐ, αὐταῖς ἁμάλαις (παροιμ. Σουΐδ.). de fond en comble. ||. ἐπειδὴ ἔμαθεν ὅτι ἐχάθη σύξυλον τὸ καράβι. »Πυθόμενος αὐτόφορτον τὴν ναῦν ἀπολωλέναι. ayant appris que le navire avait péri corps et biens, ἴδε καὶ Σύψυχος.

Σύρμα (κυρ. ἡ μαλαμματένια ἢ ἀσημένια κλωστή· ὁ Ὅμηρος, Ὀδυσ. Κ, 23, ὠνόμασεν) » Ἀργυρέην μέρμιθα, (τὸ ὁποῖον ὁ Εὐστάθ. μεταφράζει) ἀργύρεον μίτον (»Τοῦ ἀργυρέου μίτου, ὃ Σύρμα φασὶν οἱ ἰδιωτίζοντες,«). (εἰς τὴν παλ. Γρφ.) » Ἐτμήθη τὰ πέταλα τοῦ χρυσίου τρίχες, ὥστε συνυφάναι σὺν . . τῇ βύσσῳ τῇ κεκλωσμένῃ,« Ἐξ. ΛΣΤ', ἢ ΛΘ', 3. fil d'or (d'argent), ἴδε καὶ Χρυσάφι.

Συρματένιος, α, ον. » Χρυσόπαστος, χρυσοΰφαντος, χρυσοπαγής. tissu (broché, brodé) d'or.

Συρμός. » Ἐπιδημικὸν νόσημα. épidémie, maladie épidémique, θ.

Σύῤῥιζα (ἴσια μὲ τὴν ῥίζαν), ἐπ. » Ἐν χρῷ. rez-pied, rez-terre, à fleur de. §. (μὲ ὅλην τὴν ῥίζαν ἢ ἀπὸ τὴν ῥίζαν). » Πρόῤῥιζον ἢ πρόῤῥιζα, αὐτόῤῥιζον, αὐτόπρεμνον, προθέλυμνον, ῥιζόθεν, ἄρδην. radicalement, avec la racine. §. (μεταφ.), ἴδε Σύξυλος.

Σύῤῥιζος. » Ὁλόῤῥιζος, (Θφρ.).

Σύρσιμον. » Σύρσις, συρμὸς, ὁλκή. l'action de trainer (se trainer), rampement.

Συρτάρι (ἁρμαριοῦ, τραπεζιοῦ κτλ.). »Συρτοθήκη. tiroir, layette (ἰδιωτ. τοῦ ἁρμαριοῦ). §. (τῆς θύρας, ὁ Τουρκ. Σουρμές).»Ἐπιβλὴς(ἰδιωτ. τὸ Τουρκ. Ζεμπερέκι). verrou, verrouil. » Ἔμβολον, βάλανος καὶ ζύγωθρον (ἰδιωτ. τὸ σιδεράκι, ὅ,που πέρνουν μεταξὺ δύο τρυπημένων χαρφιῶν). pêne ; cadole, θ. ἴδε καὶ Μάνδαλος.

Σύρτης (ἡ ἄλλ. Ἀμπάρα, τὸ ξύλον ὅ,που πέρνουν μεταξὺ τοῦ τοίχου ὄπισθεν τῆς θύρας). » Ὀχεύς,

μοχλὸς, ἐπιβλὴς-ῆτος (ὁ), ἀντιβάτης. barre, θ.

Συρτικὸν (εἶδος δικτύου), ἴδε Γρίπος.

Συρτὸς, ἡ, όν. » Συρτὸς, συρόμενος. traînant. ‖. παποῦτσι συρτό'. » Σύμαρίς, περσική, βλαύτη (»Βλαύτας σύρων«, 'Αθήν.), βλαυτίον. babouche, d. souspied, mule de chambre (sans quartier). ‖. συρτὸς χορὸς (εἰς τὴν 'Ελλάδα, ἢ ἰδίως εἰς τὰ Μέγαρα, ὀνομάζεται, ἀπὸ τοῦ 'Ιταλ., μὲ τὴν αὐτὴν σημασίαν Τράττα). »"Ορμος. (Εἰς ἐπιγραφήν τινα Βοιωτικὴν, δημοσιευθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Βοικκίου, Τόμ. Α'. σελ. 790, ἀριθ. 1625, 46, ἀναφέρεται:) » Συρτῶν ὄρχησις (» Τὰς δὲ πατρίους πομπὰς μεγάλας καὶ τὴν τῶν συρτῶν πάτριον ὄρχησιν θεοσεβῶς ἐπετέλεσεν«). branle.

Συσταζούμενος (σεμνὸς, φρόνιμος, ὁ ἄλλ. Στοχαζούμενος), η, ον.»Συνεστηκὼς καθεστηκὼς, ἐμβριθής. posé, ἴδε καὶ Βαρύς,

Σύστασις (φίλου πρὸς φίλον). »Σύστασις. recommandement, recommandation θ.

Συστήνω (εἰς τὴν ἀγάπην, ὑπεράσπισίν τινος) (ἴδε τὸ ἁπλοῦν), ῥ. μετ. »Συνίστημι καὶ Συνιστάω. recommander. §. (κτίζω, θεμελιόνω, πρῶτος κατάστημα). » Καταβάλλομαι (» Τὴν Κυρηναϊκὴν σχολὴν κατεβάλετο«). fonder. §. συσαίνομαι (ἔρχομαι εἰς τὸν ἑαυτόν μυ), ῥ. μέσ. ἴδε Συνέρχομαι.

Συχλιαίνω (κυρ. νερὸν κτλ. εἰς τὴν φωτιὰν), Μ. (θὰ) συχλιάνω, ῥ. μετ. » Χλιαίνω, παραχλιαίνω, attiedir, faire dégourdir. §. ῥ. μέσ. αὐτοπ. » Χλιαίνομαι. tiedir, s'attiedir, dégourdir.

Σύχλιος, α, ον. » 'Ακροχλιαρὸς ('Ιπποκρ.). (eau) degourdie, ἴδε ἢ Χλιός.

Συχνὰ, ἐπ. »Συνεχῶς, συχνάκις, θαμὰ, θαμινὰ (Ξενοφ. 'Απομν. Β'.), θαμινῶς, πυκνῶς, πυκνάκις. souvent, fréquemment.

Συχνάζω, ῥ. ἀμ. » Θαμίζω, φοιτάω, συχνάζω. fréquenter, hanter.

Συχνοπερνῶ, ῥ. ἀμ., ἴδε Συχνάζω.

Συχνὸς, ἡ, όν. » Πυκνὸς, θαμινός. fréquent.

Συχνότερα, ἐπ. » Συνεχέστερον, πυκνότερον (Ξενοφ. ἢ Πλάτ.). plus souvent.

Σύψυχος (ἀντὶ) »Σύμψυχος (» Τὰ τῶν 'Αράβων σκάφη κατέπρησεν ἐν Κυζίκῳ, σύμψυχα καταποντίσας αὐτὰ, » Κέδρην.), η, ον. » Αὔτανδρος. avec tout ce qu'il y a de vivant, ἴδε Σύξυλος.

Σφάζω, ῥ. μετ, » Σφάττω (-ζω), ἀποσφάττω. égorger, ἴδε ἢ 'Αποκεφαλίζω.

Σφάκα (ὀνομάζεται κοινῶς ἡ 'Αλφασκιά, ἴδε τὴν λέξιν). » Σφάκον ἢ Σφάγνον (ὠνόμαζαν οἱ ἀρχαῖοι εἶδος βρύου, τὸ ὁποῖον κρέμαται εἰς τὰ δένδρα ὡσὰν κλωσταῖς), ἴδε Νεραϊδονέματα.

Σφάκελα (ἡ ἄλλ. Μούντζα, σχῆμα ὑβριστικὸν, γινόμενον παρ' ἡμῖν μὲν διὰ τῆς παλάμης ἀνοικτῆς, παρὰ δὲ τοῖς ἀρχαίοις διὰ τοῦ μεσαίου δακτύλου, καθὼς 'τὸ συνηθίζουν ἢ σήμερον οἱ ἀχρειέστεροι τῶν χυδαίων, καὶ λεγόμενον) »Σκιμαλίζειν. signe d'infamie.

Σφακελόνω (τὸ ἄλλ. Μουντζόνω, ἴδε ἀνωτέρω), ῥ, μετ. » Σκιμαλίζω. montrer le doigt du milieu ou la main ouverte (en signe d'infamie), faire les cornes à quelqun.

Σφακέλωμα (τὸ ἄλλ. Μούντζωμα, ἴδε ἀνωτέρω). » Σκιμαλισμός. l'action de montrer le doigt du milieu ou la main ouverte (en signe d'infamie).

Σφακτὸν (ζῶον). »Θῦμα, σφάγιον, ἱερεῖον, καλλιέρημα (κυρ τὸ θυσιασμένον εἰς τὸν θεὸν, τὸ Τυρκ. Κουρμπάνι). victime.

Σφάλαγκας (ἀπὸ τοῦ) » 'Ασπάλαξ -ακος, ζ., ἴδε Τυφλοπόντικον.

'Σφαλάγγι (ἀπὸ τοῦ) »Φαλάγγιον, ἐντ. ἴδε 'Ανυφαντὴς καὶ 'Ρῶγα.

'Σφάλισμα (ἀντὶ) » Ἀσφάλισμα, ἴδε Κλείσιμον

'Σφαλισμένος, η, ον / ἴδε Κλει-
'Σφαλιστὸς, η, όν.) σμένος.

Σφάλλω, Μ. (θὰ) σφάλω, ῥ. ἀμ. » Ἁμαρτάνω, πταίω, πλημμελέω. faillir, manquer, faire (commettre) une faute.

Σφάλμα. » Ἁμάρτημα, παράπτωμα, αἰτία (» Ἦν δὲ ἡ αἰτία αὐτοῦ γεγραμμένη, « Εὐαγγ.), ἀγνόημα, ἠγνοημένον. faute θ. crime, manquement, ἴδε ϗ Ἁμαρτία ϗ Λάθος.

'Σφαλῶ(-λνῶ), ῥ. μετ. ϗ μέσ. (ἐκ τοῦ) » Ἀσφαλίζω (τὸ ὁποῖον εἰς τὸ Γλωσσ. τοῦ Κυρίλ. εὑρίσκεται καὶ χωρὶς τοῦ ἀρκτικοῦ α: » Μύω, τὸ Σφαλίζω«), ἴδε Κλείω.

Σφάξιμον. » Σφαγή. l'action d'égorger.

Σφάχτης (πόνος σφοδρότατος εἰς τὰ ἐντόσθια), πάθ. » Στρόφος, σφάκελος. tranchée, θ. ||. ἔχω σφάχτην. » Στρέφομαι δεινῶς τὴν γαστέρα, ἴδε καὶ Κόψιμον. ||. 'να φάγῃ τὸν σφάχτην (εἶδος κατάρας, τὴν ὁποίαν εὑρίσκομεν εἰς τὸν Πτωχοπρόδρομον: » Οἱ δ' ἄλλοι καταπίνουσιν, ἀντὶς νερὸν, φαρμάκιν, » Ἀντὶς ψωμὶν, τὸν ὄρλικον, ἀντὶς φαγὶν τὸν σφάχτην»).

Σφεντάμνι (, δ. (ἀπὸ τοὺς Κρῆτας
Σφένταμνος) προφέρεται κατ' ἐπέκτασιν Ἀσφένταμνος, ὁμοιάζει τὸν πλάτανον, καὶ διαιρεῖται εἰς διάφορα εἴδη) » Σφένδαμνος (ἡ). érable, (ἐν εἴδος ὀνομάζεται) » Συκομορέα. sycomore.

Σφενδόνα. » Σφενδόνη. fronde, θ. ||. ῥίχνω (παίζω) σφενδόνα. » Σφενδονάω(-ίζω). fronder.

Σφέρδουκλας (, φ. » Ἀσφόδελος.
Σφερδοῦκλι) asphodèle

Σφῆκα, ἔντ. » Σφὴξ-ηκὸς (ὁ), (διαφ. τοῦ) ἀνθρήνη. guêpe, θ. ἴδε ϗ Ἀγριομέλισσα.

Σφηκιὰ (μεταφ.). » Τὸ σφηκῶδες τῶν τρόπων, ἴδθ.

Σφηκιασμένος (μεταφ. ὁ) Διεστραμμένος, ἴδε τὴν λέξιν.

Σφηκομάνδρι (τὸ 'σπίτι τῶν σφηκῶν). » Σφηκία, σφηκῶν, ἀνθρήνιον, τενθρήνιον. guêpier.

Σφῆνα, ἐργ. » Σφὴν-ηνὸς (ὁ). coin, θ.

Σφίγγω (δένω σφικτὰ), ῥ, μετ. » Σφίγγω. συσφίγγω (Γραφ.), συνάγω. serrer, resserrer, etreindre.
§. (βάλλω κοντὰ-κοντά). » Πυκνόω. presser. §. » Πιέζω, ἄγχω. presser, ἴδε ϗ Ζουλῶ. §. (μεταφ.) » ἴδε Στενοχωρῶ. ||. ἔσφιξα ὅμως τὴν καρδιά' μου ϗ 'τὸν 'λέγω. » Ὅμως δὲ τὸν θυμὸν δακὼν ἔφην «, (Ἀριστοφ.). §. σφίγγω καὶ σφίγγομαι, ῥ. μέσ. αὐτοπ. » Συνίσταμαι (» Τὸ ὑγρὸν ὑπὸ τοῦ ψυχροῦ συνιςάμενον, « Ξενοφ.) §. » Πυκνόομαι. se serrer; se presser. §. ἴδε Στενοχωροῦμαι.

Σφιγμένος, η, ον. » Σφιγκτὸς, συνεσφιγμένος. serré.

Σφικτὰ (προφ. κοιν. Σφιχτά), ἐπίρ. (δέσ' τὸ σφικτά). » Σφιγκτῶς, σφίγγων(-ουσα,-οντες κτλ.). en serrant, fortement. ||. (κρατῶ σφικτά). » Ἀπρὶξ. sans lâcher prise, fortement.

Σφικτὸς, ἡ, όν. » Στεγανὸς, συνεστηκὼς, πυκνός. serré.

Σφίξιμον. » Σφίγξις, σφιγμός. serrement.

Σφίξις (προφ. κοιν. Σφίξι', καὶ κυριολεκτεῖται διὰ τὸ σφίξιμον τῶν ἐντέρων). » Ἔμφραξις. constipation. §. ἴδε Στενοχώρια.

Σφονδύλι (κυρ. τὸ γνωστὸν ἐργαλεῖον » Ἔπεσε τὸ σφοντύλιν ἐκ τῆς ἀτράκτου μου, καὶ κυλισθὲν εἰσῆλθεν ἐν τῇ ὀπῇ ταύτῃ, « Κωνς. Πορφυρογ. κεφ. νγ'). » Σπόν(» Σφόν)δυλος (ὁ Ἱπποκρ. ['Επιδ. Ε'.] ἐπρόσθεσε καὶ τὸ) ἀτράκτου, σφονδύλιον ('Ονειροκρ.). peson d'un fuseau. §. (συνεκδοχ. ἡ στρογγυλαῖς κλείδωσαις τοῦ ῥαχοκοκκάλου). » Σπόν(» Σφόν)δυλος. vertèbre θ.

Σφουγγαρᾶς. » Σπογγοθήρας, σπογγεύς. pêcheur d'éponges.

Σφουγγάρι, φ. θαλ. (ἀπὸ τοῦ) » Σφογγάριον (ὑποκορ. τοῦ) » Σπόγ-

γος καὶ (Ἀττ.) Σφόγγος, σπογγιά. éponge θ.

Σφουγκαρίζω, ῥ. μετ. » Σπογγίζω (Δημοσθ.), σπόγγῳ ἀπομέργνυμι (Ἰλ. Ζ.), σπόγγῳ ἐκτρίβω, ἀποσπογγίζω. éponger; nettoyer.

Σφουγγάρισμα. »Σπογγισμός, ἀποσφόγγισις. l'action d'éponger.

Σφουγγάτον (καλὴ λέξις, ἂν καὶ μεταγενεστέρα). omelette, θ.

Σφουγγίζω, ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) «Σπογγίζω (κυρ. μὲ σφουγγάρι), ἐκ(ἀπο)μάσσω(-ττω), ἀπομόργνυμι, ἀποψάω (Ξενοφ. Κυρυπ.'Α). essuyer.

Σφούγγισμα. »Ἀπόμαξις, ἀπόμορξις. l'action d'essuyer.

Σφυγμός. » Σφυγμός. pouls. ‖. πιάνω τὸν σφυγμὸν (τοῦ ἀῤῥώστου). » Τῷ καρπῷ ἐπιβάλλειν τὴν χεῖρα (τὸ νόσημα τεκμαιρόμενον). tâter le pouls.

Σφυράκι. » Σφυρίον. petit marteau (maillet).

Σφυρί, ἐργ. »Σφύρα. marteau.

Σφύριγμα, ἴδε Σφύρισμα.

Σφυριγματιά. »Σύριγμα. coup de sifflet.

Σφυρίδα, 'ψ. ('δὲν ἠξεύρω ἂν ἦνε ἡ) »Σφύραινα (καὶ ἑπομένως) κέστρα (, τῆς ὁποίας τὰ μεγάλα κομμάτια λαχταρεῖ ὁ Στρεψιάδης εἰς τοῦ Ἀριστοφ. τὰς Νεφ. 339), κεστρεύς, μύξων. marteau (de mer) espèce de mulet, ἴδε καὶ Κέφαλος.

Σφυρίζω (προφ. καὶ Σουρίζω), ῥ. ἀμ. »Συρίζω, συρίττω. siffler. §. (μεταβατικῶς συντασσόμενον, σημαίνει τὴν εἰς τὸ θέατρον γινομένην δυσαρεσκείας δεῖξιν ἐκ μέρους τῶν θεατῶν. "Οθεν) 'τὸν ἐσφύριξαν. »Ἀπεσυρίχθη, ἐκσεσύρικται. il fut sifflé.

Σφύρισμα. »Συριγμός. sifflement.

Σφυρίχτρα, ὄργ. »Σύριγξ. sifflet.

Σχεδιάζω, ῥ. μετ. » 'Υπογράφω, προϋπογράφω, προδιαγράφω, ὑποτυπόω (-ομαι), σκιαγραφέω. dessiner. §. ébaucher.

Σχέδιον. » 'Υπογραμμός, ὑπογραφή, σκιαγραφία, σκιαγράφημα, ὑποτύπωσις. dessin.

Σχεδὸν, ἐπ. » Σχεδὸν, σχεδόν τι, μονονοὺκ (πρὸ φωνήεντος ψιλουμένου), μονονοὺχ (πρὸ δασυνομένου), μονονουχὶ (πρὸ συμφώνου), μικροῦ (ὀλίγου) δεῖν, κομιδῇ, ἐγγύς, πη (»Τῇδέ πη «), πως (Οὕτω πως «), ὡς, ὡσεί, εἰς καὶ ἐς, πρὸς (» Μαθηταὶ πρὸς δισχιλίους,« Διογ. Λαερτ.), περί. presque, environ, près, à peu près, à peu de chose près, bien, guères (μὲ ἄρνησιν). ‖. ἀφ' οὗ περπάτησε σχεδὸν ὅλον τὸν κόσμον. (» Πᾶσαν ἐπελθὼν ὀλίγου δέω λέγειν χώραν (Δημοσθ.).« ‖. τὴν Ἰλιάδα ὅμως ὅλοι σχεδὸν 'τὴν 'ξεύρουν ἀπ' ἔξω. » "Ομως τήν γε Ἰλιάδα ὀλίγου πάντες ἴσασιν ἀπὸ στόματος,« Δίων Χρυσόστ. Λϛ'. ‖. ἦτον σχεδὸν ἔρημος. » Μικρὸν ἀπέλειπεν ἔρημος εἶναι (Πλουτ.). « ‖. δεκάξη χρόνων σχεδόν. » "Ετη γεγονότα περίπου ἑκκαίδεκα. « ‖. σχεδὸν εἰς ὅλους. » 'Ομοῦ τι πᾶσι.«

'Σχιάτικα (ῥευματισμὸς εἰς τὰ μέσα), πάθ. »Ἰσχιὰς (νόσος). (goutte) sciatique.

Σχίζα (προφ. κοιν. Σκίζα). »Σχίζα, σχίδαξ-ακος (ὁ καὶ ἡ). éclat de bois (propre à bruler).

Σχίζω (προφ. κοιν., καθὼς κ' ὅλα τὰ ἀπ' αὐτοῦ, Σκίζω), ῥ. μετ. »Σχίζω, διασχίζω, ῥήγνυμι(-ύω), διαρρήσσω. dechirer; fendre. ‖. σχίσθηκε ἡ γῆ καὶ 'τὸν κατέπιε. » Διαστάσης (»Χανούσης) αὐτῷ τῆς γῆς, ζῶν κατεπόθη (κατέδυ). la terre s'entr'ouvrit sous ses pas. ‖. 'να σχισθῇ ἡ γῆ καὶ 'να μὲ καταπιῇ! »Τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών! ‖. σχίζω (ἄνθρωπον νεκρόν). »Δια(»Ανα)τέμνω. disséquer, tailler (κυρ. λιθῶνται). ‖. (ἡ γλῶσσα τῆς γουστερίτσας καὶ τοῦ 'φειδιοῦ) εἶνε σχισμένη εἰς τὴν ἄκρην. » Ἀκροσχιδής ἐστιν, ἔσχισται ἄκρα.

Σχῖνος (προφ. κοιν. Σκῖνος), ὁ. » Σχῖνος (ἡ). lentisque, ἴδε κ' Μαστιχιά καὶ Τσουκουδηά.

Σχίσιμον (ἡ ἐνέργεια τοῦ σχίζειν). » Σχίσις, ῥῆξις, διάῤῥηξις. dechi-

rement. §. (συνεκδοχ. τὸ σχισμένον μέρος, ἡ ἄλλ. Σχισμάδα).»Σχίσμα, ῥῆγμα. dechirure, θ. fente, θ. accroc.

Σχιστὸς, ἡ, όν. » Ἐσχισμένος, διεῤῥηγμένος.

Σχοινᾶς (προφ. κοιν. Σχοινᾶς). » Σχοινοπλόκος, σχοινοστρόφος καὶ σχοινιοστρόφος, καλωστρόφος. cordier.

Σχοινὶ (προφ. κοιν.Σχοινί).»Σχοινίον (ὑποκορ. τοῦ) σχοῖνος (κυρ. τὸ πλεγμένον ἀπὸ βοῦρλα), σπάρτος(ἡ) καὶ σπάρτον (κυρ. τὸ πλεγμένον ἀπὸ σπάρτα), κάλως -ως ᾗ -ω (ὁ). corde, θ. cordage, funiu (ἰδιαιτ. τοῦ χαραβιοῦ). ||. (ἄνθρωπος) τοῦ σχοινιοῦ καὶ τοῦ παλουκιοῦ (φρ. μεταφ.) » Βάραθρος, ἐξώλης. gens de sac et de corde, ἴδε καὶ Κρεμασμένος.

Σχοινοποῦλι, πτ. (ἐκ τοῦ γένους τῶν Σουσουράδων). » Σχοίνικλος ᾗ Σχοίνιλος, σχοινίων. alouette de mer. §. ἴδε Κίχλα ᾗ Σουσουράδα.

Σχοῖνον (τὸ), φ. ἴδε Βοῦρλον.

Σχολειό' (προφ. κοιν. Σχολειό'). » Σχολή, σχολεῖον, διδασκαλεῖον, φροντιστήριον, ἀκροατήριον, διδακτήριον, διατριβή, παιδευτήριον, γυμνάσιον, μουσεῖον, γραμματεῖον ᾗ γραμματοδιδασκαλεῖον (κυρ. τῶν λεγομένων Κοινῶν γραμμάτων). école, θ. collège.

Σχόλη (ἀντὶ »Σχολή, προφ. κοιν. Σκόλη), ἑορτή, ἀργία ('Εκκλ.). chomage.

Σχόλασμα (προφ. κοιν. Σκόλασμα). » Ἡ ἀπὸ τῶν ἔργων ἄφεσις (ἀπόλυσις).

Σχολνῶ (προφ. κοιν. Σκολνῶ), M. (θὰ) σχολάσω, ῥ. μετ. » Ἀπολύω (» Ἀφίημι) τῶν ἔργων. §. ῥ. μέσ. » Ἀπολύομαι τῶν ἔργων. » Σχολάζω (ἀπὸ τῶν μαθημάτων).

'Σώβρακον (ἀντὶ) 'Εσώβρακον, ἴδε Βρακί.

Σωθικὰ (τὰ), (μόνον εἰς τὸ πληθ. τά) » 'Εντόσθια, τὰ σπλάγχνα. les entrailles.

(ΛΕΞ. ΑΠΛΟΕΛΛΗΝ.)

'Σωκάρδι (τὸ ἄλλ. Γελλέκι καὶ Ἰταλ. Καμιζόλα).»'Υποδύτης (Πλούτ. καὶ Διόδ.), κολόβιον. camisole, θ. chemisette, θ.

Σωματώδης, ισσα, ικον. » Πολύσαρκος, εὔσαρκος, σάρκινος (Πολύβ. ΛΘ'. β'). qui a de la corpulence (de l'embonpoint).

Σώνω, M. (θὰ) σώσω ῥ. ἀμ. (ἐκ τοῦ) » Σώζω, ἴδε Φθάνω. ||. (ὁ Κορ. [Ἀτ. τόμ. Δ'.] μετέφρασε διὰ τοῦ) τώρα ἔσωσεν ἡ ἀπώλειά σου, (τὸ τοῦ 'Ομήρου): » Νῦν τοι σῶς αἰπὺς ὄλεθρος ('Οδυσ. X. 28). §. ἴδε Τελειόνω (εἰς αὐτὴν τὴν ἐκδοχ. ἀπαντᾶται εἰς τὸν Φώτ. » Μῦθος ἐσώθη, »ἐπίῤῥημά ἐστι λεγόμενον ἐπ' ἐσχάτῳ τοῖς λεγομένοις μύθοις τοῖς παιδίοις).«

Σωπαίνω, ῥ. οὐδ. ἴδε Σιωπῶ.

Σωριάζω, ῥ. μετ. ἴδε Στοιβάζω.

Σωρὸς, ἴδε Στοίβα.

Σωστὰ, ἐπ.»Ἀνελλιπῶς, δικαίως. juste, au juste.

Σωστὸς, ἡ, όν. (ἀπὸ τοῦ) » Σῶος καὶ σῶς, » Ἀνελλιπής, τέλειος. entier, ἴδε καὶ Ἀκέραιος καὶ Τέλειος. ||. μὲ τὰ σωστά σου, ἢ χωρατεύεις (φρσ.), ἴδε Ὅλος. §. (μεταφ. ὁ ἴσος, ἀνάλογος, οὔτε περισσότερος οὔτε ὀλιγώτερος, οὔτε μεγαλήτερος, οὔτε μικρότερος). » Δίκαιος (»ςάθμιον δὲ δίκαιον δεκτὸν αὐτῷ.« Γραφ.). juste. ||. σωστὸς εἰς τὸ ζύγι »Εὔςαθμος. ||. 'δὲν εἶναι σωστό' 'ς τὸ ζύγι. » Τὸν σταθμὸν ἐνδεῖν. » 'Ενδέον τῷ σταθμῷ. ||. σωστὸς ὁ λογαριασμός. »Δίκαιος ὁ λόγος (Ἀριστοφ. παρ' Ἀθην. Γ').«

'Σωτρόπι (μέρος τι τοῦ πλοίου). »''Εσωτρόπιον. la carlingue.

T

Τ, τ, τὸ δέκατον-ἔννατον γράμμα τοῦ 'Ελληνικοῦ ἀλφαβήτου. Τρέπεται εἰς Δ : »Ἄτρακτος-ἀδράχτι, τόξον-δοξάρι, κτλ. ||. εἰς Θ : » Βάτραχος-βαθρακὸς, τρέφω-θρέφω, κτλ.

ἢ. εἰς Κ: »Στιλβόω-σκλιβόνω, σεῦτλον-σέσκλον, κτλ. ||. εἰς Π: »Ταῶνι-παγῶνι, κτλ. ||. εἰς ΤΣ: » Κατήφεια-καστοῦφα, κληματίδα-κλημασσίδα, ῥητίνη-ῥετσίνι, τυχάνη-τσυχάνι, κτλ. ||. εἰς Χ. » Φάτνη-παχνί, κτλ.

Ταγάρι (ἢ ἄλλ. Ταγαρτζίκα ἢ Δαγαρτζίκα, σακκὶ διαβάτου περιέχον τροφὰς ἢ τὸ περιέχον τὴν ταγὴν τοῦ ἵππου. » Χιλωτὴρ), ἴδε καὶ Δισσάκι.

Ταγγάδα. » Τάγγη, ταγγίασις. rancé, θ.

Ταγγιάζω, ῥ. αὐτοπ. » Ταγγίζω. rancir, devenir rance.

Τάγγιασμα, ἴδε Ταγγάδα.

Ταγγὸς, ἡ, ὸν (κυρ. Βούτυρον ἔμ.). » Ταγγός. rance.

Ταγὴ (τὸ κριθάρι ἢ βρῶμι, ὅ,που δίδουν εἰς τὰ ἄλογα ἐκτὸς τοῦ ἀχύρου, τὸ Τουρκ. Γέμι). » Χιλός. ordinaire.

'Ταγηνάρι (ἐκ τοῦ) Ἀταγηνάριον (ὑποκορ. τοῦ). » Ἀτταγὴν καὶ (παρὰ τῷ Σουΐδᾳ) Ταγὴν-ῆνος (εἶδος πτηνοῦ, ἄλλως) Ἀττάγᾶς, π. ἴδε Λιθαδοπέρδικα. francolin.

Ταγῆνι. » Σίτησις, σῖτος (»Οὐ γὰρ διδόντος τούτου σῖτον τῇ μητρὶ, τὴν δὲ προῖκα ἔχοντος,« Δημοσθ. κατὰ Ἀφ.), σιτηρέσιον, σιτομέτριον, σιτόμετρον, ἐπισίτιον (Ἀθην.), παροχὴ (Πλδ. ΑΒ', 19), ὀψώνιον, ταγὴ (Βυζαντ.), σύνταξις. ration, pension; étape (κυρ. τὸ Τουρκ. Γεμεχλῆκι τῶν στρατιωτῶν). ||. μοιράζω (δίδω) τὸ ταγῆνι. » Μετρέω, σιτομετρέω, δίδωμι τὸ σιτομέτριον (Εὐαγγ.) donner (distribuer) la ration. ||. 'παίρνω τὸ ταγῆνι μ. »Μετρέομαι (»Τοὺς στρατιώτας τὸν κάκιστον μετρουμένους σῖτον, « Πλουτ.), σιτομετρέομαι.

Ταγηντζῆς (ἐκεῖνος ὅ,που μοιράζει τὸ ταγῆνι). » Ταμίας, σιτομέτρης, σιτοδότης (Συνεσ.). étapier (κυρ. ὁ τῶν στρατευμάτων).

Ταγίζω (κυρ. παιδὶ, πουλὶ κτλ.), ῥ. μετ. » Ψωμίζω, σιτίζω, τιθηνέομαι. nourrir, appater, appateler.

Τάγισμα. » Σιτισμὸς, τὸ ψωμίζειν (σιτίζειν). l'action de nourrir (appater etc).

Τάδε (ὁ, ἡ, τὸ), ἀντων. ἄκλ. »Δεῖνα (ὁ, ἡ, τὸ, κτλ.). tel, un tel.

Τάζω, ῥ. ἀμ. ἴδε Ὑπόσχομαι. §. ῥ. μετ. (διὰ τὰς πρὸς θεὸν ἢ τοὺς ἁγίους ὑποσχέσεις). »Εὔχομαι. faire voeu; vouer. ||. ἔταξεν, ἂν γλυτώσῃ, νὰ προσφέρῃ θυσίαν εἰς τὸν Δία ἑκατὸ' βώδια. » Ηὔξατο τῷ Διΐ, εἰ διασωθείη, βοῦς ἑκατὸν εἰς θυσίαν προσοίσειν. « ||. 'να τάξῃ ἕνα βῶδι (ἑκατὸ βώδια, χίλια τραγιὰ κτλ.). »Εὔξασθαι κατὰ βοὸς (καθ' ἑκατόμβης, κατὰ χιλίων χιμάρων [Ὅμηρ.]). «

'Ταῖρι. » Ὅμοιος, ἴσος. » Σύσκηνος, σύζυγος, ὁμόζυγος κτλ. pair. ||. 'δὲν ἔχει 'ταῖρι (φρ.). c'est le phénix de son espèce. ||. τὸ τρυγόνι ὅταν χάσῃ τὸ 'ταῖρί 'του, κτλ. »Τὸ τῆς τρυγόνος φιλέταιρον ᾄδεται ἔμ. quand la tourterelle a perdu son pair.

'Ταιριάζω (ἢ 'Ταιρειάζω), Μ. (θὰ) 'ταιριάξω ἢ 'ταιριάσω, ῥ. μετ. »Ἁρμόζω (-ττω), ἐν(συν-, προσ-, ἐφ-, συνεφ)αρμόζω (-ττω), συνοικειόω, συναρθρόω. assortir, ajuster, adapter, appliquer, bolter. ||. 'τὰ 'ταιριάζομεν (φρ. μεταφ. καὶ ἐλλειπτ.), ἴδε Συμβιβάζομαι. §. ῥ. μέσ. »Συνᾴδω, συναρμόζω, συντρέχω. s'accorder, convenir, assortir, quadrer, ἴδε καὶ Συμφωνῶ. ||.'δὲν 'ταιριάζω. »Ἀπᾴδω, διαφωνέω. disconvenir. ||. 'δὲν 'μποροῦν 'να 'ταιριάσουν (-ξουν) μὲ ἄλλον. » Ἀδύνατοι ἄλλῳ συναρμόσαι (Ξενοφ. Ἀπομν.).« ||. ἐταίριαξαν τὰ λόγια μὲ τὰ πράγματα. » Συνέδραμον οἱ λόγοι τοῖς πράγμασιν. ||. ἡ λέξις πρέπει 'να 'ταιριάζουν μὲ τὰ πράγματα. »Συντρέχειν δεῖ τοῖς ὑποκειμένοις πράγμασι τὰ ὀνόματα. ||. 'ταιριάζει ('δὲν 'ταιριάζει), ῥ. οὐδ. ἀπρ. » Προσήκει, ἁρμόζει, πρέπει, ἔοικεν (»Ἔοικε δὲ νέῳ παντὶ, ὑπὸ γέροντος πληγέντι, ῥαθύμως ὀργὴν φέρειν,« Ηλάτ. Νομ.

θ'). il convient, il est à la bienséance.

'Ταίριασμα (ἢ 'Ταίρειασμα). »'Εφαρμογὴ, ἐφάρμοσις, συναρμογὴ, συνάρμοσις, συνοικείωσις. assortiment.

'Ταιριασμένος (ἢ 'Ταιρειασμένος), η, ον. » Ἁρμόζων, ἁρμόδιος, προσφυὴς, κατάλληλος, εὐάρμοστος, πρόσφορος, σύμμετρος, ἐμμελὴς, περὶ πόδα (παροιμ.). assorti, convenable, séant, bienséant, ἴδε καὶ Σύμφωνος.

Τάκος (χυρ. Παξιμαδιοῦ, ἀπὸ τοῦ) » Ταχὼν-ῶνος (χυρ. κομμάτι κρέατος ἢ 'ψαριοῦ ἀλατισμένον), ἴδε Τροχοῦλι.

Τακοῦνι (ἡ πατοῦνα τῶν ὑποδημάτων). » Κάττυμα. talon, carrelure, θ.

Τακτικὰ, ἐπ. » 'Ομαλῶς, ἐπιεικῶς, τεταγμένως, ἐν τάξει. régulièrement. ||. ἐπειδὴ ἂν δίδουν τὰ δοσίματά 'τους τακτικά. » Τῶν γὰρ φόρων ἀποτακτουμένων (Στράβ.).«

Ταλαίπωρος, η, ον, ἴδε Κακόμοιρος.

Τάλαρος (ἢ ἄλλ. Κάδδη), ἀγγ. (ὅπου κτυποῦν τὸ γάλα ἵνα 'βγάλουν τὸ βούτυρον). » Γαυλός. baratte, θ.

Ταλέρι (ἴσ. ἀπὸ τοῦ) » Ταλάριον (ἀγγεῖον διὰ τὸ γάλα καὶ πιθανώτερον ἀπὸ τοῦ Ἰταλικοῦ tagliere, Γαλλ. tailloir, διότι εἰς τὸν Σγουρόπουλον εὑρίσκεται γραμμένον Ταλιούριον: » Πάντα τὰ σκεύη ἦσαν ἀργύρεα, μέγρι καὶ τῶν ταλιουρίων,« καὶ εἰς Γλωσσάρ. » Ταλιέρη, κύκλος ξύλινος, orbis mensarius ligneus«), ἴδε Πιάτον καὶ Πινάκι.

Τάμμα (ἀντὶ) » Τάγμα (» 'Εκέλευσε [ὁ Διονύσιος] τὴν βουλομένην χρυσοφορεῖν, τάγμα τι ἀνατιθέναι ἐν τῷ ἱερῷ, » Ἀριστοτ.), ἴδε Τάξιμον.

Τανίζω, ῥ. μετ. ἴδε Τεντόνω.

Ταξειδεύω, ῥ. ἀμ. » Ἀποδημέω, ὁδοιπορέω (χυρ. διὰ ξηρᾶς). voyager. » Πλέω, ναυτίλλομαι, ναυστολέω (-ομαι), θαλασσοπορέω (διὰ θαλάσσης). naviguer.

Ταξεῖδι. » Ἀποδημία, ὁδοιπορία (χυρ. διὰ ξηρᾶς), πλοῦς, στόλος, ναυστολία, ναυτιλία (διὰ θαλάσσης). voyage. ||. κάμνω ταξεῖδι. » Πλοῦν ποιέομαι, ἴδε καὶ Ταξιδεύω. ||. κάμνω καλὸν (εὐτυχισμένον) ταξεῖδι. » Πλῷ χράομαι, εὐπλοέω.

Ταξειδιάρης (ὁ ἀγαπῶν τὰ ταξείδια, εἰς τοὺς Βυζ. γράφεται Ταξειδάρης).

Ταξειδιώτης. » 'Οδοιπόρος, ὁδίτης, ἐπιβάτης (χυρ. χαραβιοῦ). voyageur, passager.

Τάξιμον (τὸ ἄλλ. Τάμμα, χυρ. ἡ πρὸς θεὸν ὑπόσχεσις). » Εὐχή. (» Εὐχαὶ, τάγματα, « 'Ησυχ.). vœu, ἴδε καὶ Τάμμα. §. ἴδε 'Υπόσχεσις.

Τάξις (προφ. κοιν. Τάξι'). » Τάξις, κόσμος, κατάστασις, ῥυθμὸς, διάκοσμος. ordre, règle, θ. arrangement, ἴδε καὶ Εὐταξία. ||. βάλλω εἰς τάξιν, ἴδε Βάλλω καὶ Συγυρίζω. §. (συνεκδοχ. ἡ τακτικὴ διαίρεσις τῶν μαθητῶν εἰς τὰ σχολεῖα). » Τάξις, τάγμα. classe, θ. rang.

Ταπεινὰ, ἐπ. » Ταπεινῶς, ἐν ταπεινώσει. humblement. §. » Κοσμίως. modestement.

Ταπεινόνω, ῥ. μετ. » Ταπεινόω (μεταφορ.). humilier.

Ταπεινὸς, ἡ, όν. » Ταπεινὸς (χυρ. ὁ χαμηλός). humble. §. » Κόσμιος, μέτριος, σώφρων, ταπεινόφρων, μετριόφρων. modéré, modeste. §. (μτφορ.) ὁ δῆμος, οἱ πολλοὶ, ὁ ὄχλος, ἴδε Ἀπόκρυφος.

Ταπείνωσις. » Ταπείνωσις, ταπεινότης. humilité. §. » Ταπεινοφροσύνη, σωφροσύνη, μετριότης, μετριοφροσύνη. modestie.

Ταπὶ (ὀνομάζουν μερικοὶ, ἀπὸ τοῦ Γαλλικοῦ λαβόντες, τὸ Τουρκ. Χαλὶ καὶ ἄλλ. 'Πεῦκι). » Τάπης-ητος καὶ Δάπις-ιδος (ὁ) (» Οὖλοι τάπητες οἱ δασεῖς καὶ τριχωτοὶ, ὁποῖα τὰ κοινῶς νῦν λεγόμενα 'Επεύχια, « Εὐσταθ. Ἰλ. Π, 224). tapis.

Ταράζω (χυρ. διὰ τὸν τρόμον τῆς ἐπιληψίας), ῥ. ἀμ. » Ταράσσομαι, τινάσσομαι, σπαίρω, σπαράττομαι

σπάομαι. se débattre, avoir des convulsions (des spasmes). ||. 'τὸν ἔπιασε καὶ 'τὸν τάραξεν, ἴδε Πιάνω. ||. ταράζει 'σὰν τὸ 'ψάρι, ἴδε Σπαράζω.

Τάφος, ἴδε Μνῆμα.

Τάχα (τὸ ὁποῖον καὶ Τάγατες λέγεται), ἐπ. (ἐλαττ.). » Ἆρα, δῆθεν, ὡς, πῶς, δή. comme si; par hasard. ||. ἡμεῖς δὲ, 'που εἴμεθα τάχα ἐλεύθεροι. » Ἡμεῖς δὲ, αὐτόνομοι δὴ ὄντες (Θουκ.). « §. ἐπ. (ἐρωτ.). » Τάχα 'δὲν ἤμουν κ' ἐγὼ νειὸς, 'δὲν ἤμουν παλληκάρι; « (Ἄσμ. δημ.), ἴδε Ἄραγε.

Ταχειὰ }, ἐπ. ἴδε Αὔριον ϗ Πυρ-
Ταχὺ } νό. §. Ταχειὰ(φρ. εἰρων. ἀντὶ Ποτὲ, Οὐδέποτε). » Ταχύ γε, ταχὺ γ' ἂν (» Ταχύ γ' ἂν χαρίσαιντο, « Δημοσθ.), ἴδε καὶ Πολύ.

Τειχόκαστρον. » Τεῖχος (τὸ). murailles (d'une ville), θ. πλ.

Τελειόνω, ῥ. μετ » Περαίνω, ἐκ(συν-,ἐπι,ἀπο)τελέω, ἐπιτελῆ ποιέω, τελειόω, ἀνύω(ύτω, -ύττω), ἐκ(δια)περαίνω, περατόω, ἀποπερατόω, διαπράσσο(ττο)μαι, ἐξεργάζομαι, ἐκπληρόω (λόγον, ὑπόσχεσιν κτλ.), καταλύω, ἀπαρτίζω (μεταγ.), ἀναλίσκω (» Ταχὺ τὰ ἐν τῷ παραδείσῳ θηρία ἀνηλώκει, « Ξενοφ. Κυρουπ.). finir, achever, terminer, consommer; expédier; accomplir; conclure. ||. τελειόνω τὸν λόγον (τὴν ὁμιλίαν) μου. » Καταπαύω (»Καταστρέφω, »Καταλύω) τὸν λόγον. conclure son discours. ||. ἀφ' οὗ τελείωσεν ἐκείναις ταῖς δουλειαῖς. » Γενόμενος δ' ἀπὸ τῶν πράξεων ἐκείνων. ||. καὶ ἐκείνη κάμνει ὅρκον ὅτι τὸν ἐρχόμενον μάρτιον θὰ τελειώσῃ τοὺς εἰκοσιδύο (χρόνους). » Καὶ μὴν ἐπόμνυται δύο ϗ εἴκοσιν (ἔτη) εἰς τὸν ἐπόμενον ἐλαφηβολιῶνα τελέσειν (Λουκιαν. Ἑταιρ. διαλ.)! « §. ῥ. μέσ. αὐτοπ. » Λήγω, τελευτάω, πέρας (τέλος) ἔχω, πληρόομαι, καταστρέφω, ἐξεργάζομαι κτλ. finir, s'accomplir, se terminer. ||. ἐπειδὴ ἐτελείωσαν ἡ σταγίτταις 'του. » Ἐπιλελοιπότων (» Ἐκτετοξευμένων) αὐτῷ τῶν βελῶν. les flèches lui venant de manquer. ||. διότι τὰ μὲν χρήματα τελειόνουν ὀγλίγωρα. » Τὰ μὲν γὰρ χρήματα ταχέως ἀπολείπει (Ἰσοκρ.). « ||. ἐτελείωσεν ἡ διορία. » Ἐξῆκει (»Συμπεπλήρωται) ὁ χρόνος. le terme expira. ||. ὁ πόλεμος ἤθελεν εἶναι τελειωμένος. » Διεπέπρακτ' ἂν ὁ πόλεμος. la guerre serait déja terminée. ||. ἔτυχε δὲ 'να χοντεύουν 'να τελειώσουν καὶ ἡ συνθήκαις, 'που εἶχαν κάμει μὲ τοὺς Ἀργείους διὰ τριάντα χρόνια. » Συνέβαινε δὲ ϗ πρὸς τοὺς Ἀργείους αὐτοῖς τὰς τριακονταετεῖς σπονδὰς ἐπ' ἐξόδῳ εἶναι (Θουκ.). « ||. τελείωσε (φρσ.)! » Τετέλεσται· » Ἀλλὰ νῦν (Λυσίας ἂν εἶπεν) , ἐξείργασται καὶ τέλος ἔχει. « s'en est fait. §. τελειόνω (μεταφορ. ἀντὶ τοῦ Σκοτόνω), ῥ. μετ., ἴδε Σκοτόνω. ||. ἂν 'δὲν πρόφθαινα, 'τὸν τελείονεν. » Ἐξείργαστ' ἂν αὐτόν. il l'eût bientôt dépéché. §. ῥ. μέσ. αὐτοπ., ἴδε Ἀποθνήσκω.

Τέλειος, α, ον. » Τέλειος, ἐντελής, πλήρης. parfait, complet, accompli, consommé, achevé; total.

Τελείωμα } . Συντέλεια, τελείω-
Τελειωμός } σις. achevement, exécution; consommation.

Τέλος (τὸ). » Πέρας (τὸ), τέλος (τὸ), τελευτὴ, τέρμα, ἔκβασις, συντέλεια (Γραφ.). fin, θ. terme. ||. περὶ τὸ τέλος (τὰ τέλη) τοῦ Φεβρουαρίου. » Περὶ τὸν ἐλαφηβολιῶνα φθίνοντα, « Ἀριστ. ||. τέλος πάντων (φρ.). » Ποτὲ, οὖν (» Ὡς δ' οὖν ἐπαύσατο, «), χρόνῳ, χρόνῳ ποτὲ, τέλος, τελευτῶν, τελευταῖον, ἐπὶ τέλους (τέλει), ἐπὶ πᾶσι, τέως (μεταγ.). enfin, à la fin, ἴδε καὶ Ὕστερα.

Τελώνιον (ὁ Διάβολος. Ἡ ἰδέα εἶνε τῆς Γραφῆς), ἴδε Διάβολος §. τελώνια (ὀνομάζουν προσέτι οἱ ναῦται ϗ τὴν φωσφορικὴν ἐκείνην ὕλην, ἢ τὰ λαμπρὰ μετέωρα, 'που φαίνονται τὴν νύκτα, ἐν καιρῷ τρικυμίας

εἰς ταῖς ἄκραις τῶν σχοινιῶν ἢ καταρτιῶν τοῦ καραβιοῦ, τὰ ὁποῖα καὶ φυγαδεύουν ἑπομένως ἐξορκίζοντες ἢ θορυβοῦντες, διότι 'τὰ νομίζουν κακὸν οἰωνὸν, ἐν ᾧ οἱ ἀρχαῖοι 'τὰ εἶχον σωτηρίας σημεῖον, καὶ 'τὰ ὠνόμαζον) » Διοσκούρους. feu saint-Elme.

Τέντα (τὸ Τουρκ. Τσαδῆρι. Ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Σουΐδας). »Σκηνή. tente, θ. »Σκιὰς (κυρ. τὸ Τουρκ. Τσαρδάκι). pavillon.

Τεντόνω (τὸ ἄλλ. Τσιτόνω), ῥ. μετ. »Τείνω, ἐν(ἐκ-,συν-,δια-,παρα-,ἐπι)τείνω, τανύω (ὅθεν τὸ κοιν. Τανίζω καὶ Τανυοῦμαι), τετανόω (κυρ. διὰ τὸ δέρμα. »Χρόα ῥύπτει καὶ τετανοῖ,« Διοσκορ.), λορδόω (ἴδε Κοχχαλιάζω). tendre; bander. ||. τεντόνομαι), ῥ. μέσ. » Σχορδινάομαι (-έομαι). s'étendre en bâillant.

Τέντωμα (τὸ ἄλλ. Τσίτωμα). »Τάσις, διά(ἐπί)τασις. tension, θ. §. (τὸ ἄλλ. Ξεροτάνισμα). » Σχορδίνημα καὶ Κορδίνημα, σκορδινισμός. l'action de s'étendre en bâillant.

Τεντωμένος,η,ον.»Τεταμένος (κλ. ἴδε τὸ 'Ρῆμα), λορδός. tendu. §. »Τετανὸς (» Δέρμα προσώπου τετανὸν, »). uni.

Τερερίζω (ψάλλω ἢ τραγωδῶ μὲ τρεμουλιαστὴν φωνὴν, ἢ μὲ τολλὰ τερερὲμ), ῥ. ἀμ.»Τερετίζω. fredonner; chevrotter (en chantant).

Τερέρισμα. » Τερέτισμα, τερετισμός. fredon; roulade, θ.

'Τέρι, ἴδε 'Ταῖρι κτλ.

Τεριάζω (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ῥ. μετ. καὶ ἀμ.. ἴδε 'Ταιριάζω κτλ.

Τεσσαράγκωνος, η, ον, ἴδε Τετράκωχος.

Τέσσερης, α, (ἀριθμ.). » Τέσσαρες καὶ ('Αττ.) τέτταρες. quatre. ||. τέσσερης φοραίς. »Τετράκις. ||. τέσσερης χιλιάδες. »Τετρακισχίλιοι. ||. τέσσαρα μιλλιούνια. » Τετρακόσιαι μυριάδες. ||. τέσσερα χρόνια. » Τετραετία· τετραετηρίς. ||. τεσσάρων χρόνων. » Τετραέτης (ὁ ἢ ἡ). ||. τέσσερης μῆνες. »Τετράμηνον ||. τεσσάρων μηνῶν. » Τετραμηνιαῖος ||. τεσσάρων ἡμερῶν.»Τετραήμερος ||. εἰς τέσσερης 'μέραις ἔφθασαν 'ς τὰ σύνορα. » Τεταρταῖοι ἐπὶ τοῖς ὁρίοις ἐγένοντο (Ξενοφ. Κυρυπ.)«. ||. τέσσερης πήχαις (ἡ) τεσσάρων πηχῶν.»Τετράπηχυς. ||. τέσσαρα στρέμματα τόπον. »Τετράπλεθρον. ||. τέσσερά-'μιση τάλαντα. »Πέμπτον ἡμιτάλαντον. ||. μὲ τὰ τέσσερα (ἐλλειπ. Ποδάρια, φρ. συνήθης διὰ τὸ δυνατώτερον τρέξιμον τοῦ ἀλόγου, Τουρκ. Δολλοὺ-Διζγκὶν ἢ δορτλεμέ). » 'Απὸ ῥυτῆρος. à bride abattue, à toutes brides, à grand galop. ||. τρέχω μὲ τὰ τέσσερα.»'Ελαύνω (»Ἀφιππάζομαι) ἀπὸ ῥυτῆρος, ἐπιῤῥαβδοφορέω, ἐπισείω. §. τρέχω (φεύγω) μὲ τὰ τέσσαρα (μεταφορ. ἀντὶ τοῦ Τρέχω μὲ μεγάλην βίαν, ὅσον 'μπορῶ γλιγωρότερα). » Προτροπάδην· » "Ολῳ ποδί· »'Ως ἔχω ποδῶν. à toutes jambes. ||. περπατῶ μὲ τὰ τέσσαρα, ἴδε Ἀρκουδίζω.

Τετάρτι (τὸ τέταρτον μέρος ἑνὸς μέτρου, ἢ σφαγμένου ζώου, τὸ Τουρκ. Τσεϊρέκι). »Τεταρτημόριον. carré (de mouton, de haut-côte, τὸ ἐμπροσθινόν).

Τέτοιος, α, ον, (ἀντων. ἀναφορ.). » Τοιοῦτος καὶ Τοιουτοσί, τοιός δε ἢ τοιοσδί. tel. ||. διατί ἦλθες τέτοιαν ὥραν, Κρίτων; (ἢ, ἐλλειπτ.) διατί τέτοιαν ὥραν; »Τ τηνικάδε ἀφῖξαι, ὦ Κρίτων; pourquoi es tu venu, Criton, à l'heure qu'il est. ||. εἰς τέτοιαν ἡλικίαν, ἴδε Αὐτός. ||. τὰ δὲ ζῶα 'τὰ ἔφεραν μὲ τέτοιον ἕνα τρόπον. »'Εγένετο δὲ ἡ διακομιδὴ τῶν θηρίων τοιαύτη τις «. ||. τί λογῆς πρέπει νὰ φερθῶμεν εἰς τέτοιαν περίστασιν. » 'Οποίους τινὰς χρὴ εἶνε ἐν τῷ τοιῷδε«. ||. τέταιος (ὁ τέτοιος, τὸ τέτοιο', κλ.), (φρσ. ὅταν, λησμονοῦντες τὴν λέξιν ἐν τῷ μεταξὺ τῆς ὁμιλίας, κοντοστεκώμεθα, καθὼς ἐσυνειθίζετο καὶ εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Σχολ. τοῦ Λουκιαν. »'Ως καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ εἰώθαμεν λέγειν ἀορίστως Τὸ τοιοῦτο, οὕτω καὶ νῦν οὗτος Τὸ δεῖνα εἶπεν, ἴσως διὰ τὴν εὐτέλειαν

σιγήσας καὶ ἀορίστως προενέγκας,« Σχλ. Ἀχ. Δὶς κατηγορ.), ἴδε Αὐτός.

Τετράγκαθον, φ. (καὶ τὸ ἀπ' αὐτοῦ συναζόμενον κόμμι). »Τραγάκανθα, τραγακάνθινον. (Σημ. ἡ παραφθορὰ 'δὲν εἶνε νέα, καθότι ὁ Διοσκορ. λέγει ὅτι καὶ τὸ φυτὸν Τραγοπώγων ἐλέγετο καὶ Τετραπώγων). barbe de renard, θ. épine de bouc, θ. tragacanthe, θ. adragant, gomme adraganthe.

Τετράγκωνος, η, ον, ἴδε Τετράχωχος.

Τετράδιον } . »Τεῦχος (τὸ), τε-
Τέτραδον } τράδιον. cahier.

Τετράδιπλος, η, ον. »Τετραπλοῦς, τετραπλασίων, τετραπλάσιος. quadruple.

Τετρακοσαριά. ||. κάμμιά'—.»Τετρακόσιοί που μάλιστα.

Τετρακόσιοι, αις, α, ἀριθμ. » Τετρακόσιοι. quatre cent.

Τετράχωχος, η, ον. »Τετράγωνος. quadrangulaire.

Τετράξανθος, η, ον, ἴδε τὸ ἑπόμενον.

Τετραπάστριχος (ἀντὶ τοῦ Πολλὰ παστρικός, καθὼς ἢ εἰς τοὺς ἀρχαίους τὸ Τετράπαλαι ἦτο συνώνυμον τοῦ Πρόπαλαι, ἴδε καὶ προβλ. Τρίψιλος), η, ον. »Καθαρώτατος. très propre.

Τετραπερασμένος } η, ον (μετα-
Τετραπέραστος } φορ. ὁ ἄλλ. Ἑφτακαθαρισμένος καὶ Πανταπραμμένος, ἀπὸ τοῦ Ἐκκλησ.) »Τετραπέρατα, ἴδε Τριμμένος.

Τετράποδον: »Τετράπουν-ου. quadrupède.

Τέχνη. »Τέχνη. art; métier.

Τεχνικὰ, ἐπ. » Ἐν(»Εὐ)τέχνως, τεχνηέντως, τεχνικῶς, »εὐμεθόδως. artistement.

Τεχνικός, ή, όν. »Ἔν(»Εὔ)τεχνος, τεχνήεις-εσσα, εὐμέθοδος, δαιδάλεος (ποιητ.). artistement fait (travaillé).

Τεχνίτης, ισσα. » Τεχνίτης, χειροτέχνης, δημιουργός. ouvrier, homme de métier.

Τζαμάλα (ἡ) καὶ Τζάμαλος (ὁ), (χυδ. ἡ Τραπεζουντ. ἀντὶ) » Δαμάλα (ἡ), Δάμαλος (ὁ, ἡ). §. (μεταφορ.) ὁ παρ' ἡλικίαν μειρακιευόμενος. (ὁ Ἡσύχ. ἔχει): »Δαλῶ ἢ Δαλλῶ, ἡ ἀπόπληκτος· οἱ δὲ τὴν ἔξωρον παρθένον, ἢ γυναῖκα (καὶ) πρεσβυτέραν, ὅταν συμπαίζῃ ταῖς παρθένοις· ὑπερῆλιξ. (ἂν τὸ Δαλῶ κριθῇ διορθωτέον Δαμαλῶ, ἔχομεν τὴν ἐξήγησιν τῆς λέξεως).

Τζίντζηρας, ἴδε Τσίντζυρας.

Τζινζυφιά, δ. »Ζίζυφος (ἡ), λωτός. jujubier, θ.

Τζίντζυφον, 'πωρ. »Ζίζυφον. jujube, θ.

Τηγάνι (ἀπὸ τοῦ) »Τηγάνιον (ὑποκορ. τοῦ) Τήγανον καὶ Τάγηνον. poêle, θ. ||. χύθηκε τὸ 'λάδι 'μας μέσα 'ς τὸ τηγάνι μας (παροιμ.). »Οἴκοθεν οἴκαδε (Ἰουλ. Ἐπιστ. Λς'. ἀπὸ τοῦ Πινδ. Ὀλυμπ. Ζ'. 6)«.

Τηγανήτα (ἡ ἄλλ. Λαλαγγήτα), ζυμ. »Τηγανίτης καὶ Ταγηνίας (ἄρτος), λάγανον (ἀπὸ τηγάνου,« Γρφ.), ἀρτολάγανον, ψαιστὸν, ἐγκρὶς-ίδος (Γραφ.). beignet, gaufre, θ. échaudé.

Τηγανητός, ή, όν. » Τηγανιστὸς (Γαλην.) καὶ Ταγηνιστὸς (Ἀθην.). frit.

Τηγανίζω, ῥ. μετ. » Τηγανίζω. frire.

Τηγάνισμα. »Τηγανισμός, τηγάνισμα (» Τὸ μολύνειν ἀλεύρῳ ἰχθύδια τεχνικόν ἐστιν· ὡς ἐπὶ τηγανίσματι γὰρ δηλαδὴ ἐῤῥέθη,« Εὐσ. Ἰλ. Π, 352). friture. θ.

Τηράζω (-άω) (» Ἠάγει, τηράζει 'ς τὸ σακκί, τηράζει καὶ τί βλέπει,« » Ἕνας τηράει τὸν ἄλλονε, καὶ τί 'να 'ποῦν δὲ' 'ξέρουν,« Ἆσμα δημοτ.), ἴδε Κυττάζω καὶ Παρατηρῶ.

Τί; ἀντων. (ἐρωτημ. ἄκλ.). »Τί; ὅ,τι; qui? que? de quel espèce? ἴδε καὶ Πῶς; ||. τί λογῆς, ἴδε Λογή. ||. 'δὲν κατάλαβα τί λογῆς ἦθη εἶνε αὐτῆς τῆς πολιτείας. »Οὐ συνῆκα ποταπὸν τῆς ἦθε τῆς πό-

λεως τὸ ἦθος (Ἰουλ.)«. ‖. τί ἔδιθεν ἆρά γε ὁ καθένας σας ἕνα ...; ἴδε Πάσας. ‖. τί ὥρα εἶνε; 'σὰν τί ὥρα 'νὰ ἦνε; ἴδε Ὥρα. ‖. τί 'μέρα (τῆς ἑβδομάδος δηλ.) εἶνε σήμερα; »Τίς ἐστιν ἡμέρα σήμερον (Θεοφρ. Χαρ.)«; ἴδε καὶ Τόπος. ‖. τί γνώμην ἔχει; »Ὁπότερα (»Ὁποτέρως) τὴν γνώμην ἔχει; ‖. τί χρειάζεσαι; »Τοῦ δέει; ‖. καὶ τί κάμνει;« "Ο,τι δὲ ᾗ ποιεῖ; ‖. ἐρωτᾷ αὐτὸς τί κάμνει ἢ τί λέγει ὁ Σωκράτης καὶ φθείρει τὰ ἤθη τῶν νέων. »Ἐρωτᾷ τις ὅ,τι ποιῶν καὶ ὅ,τι διδάσκων ὁ Σωκράτης τοὺς νέους διαφθείρει,« Πλάτ. ‖. μὲ τί τρόπον; »Τῷ τρόπῳ; par quel moyen? ‖. ἐρωτοῦσε τὸν καθένα, τί ἐλπίδα ἔχει; »Ἠρώτα ἕκαστον ἥν τινα ἐλπίδα ἔχει; ‖. τί ἔπαθες ἆρά γε καὶ κοιμᾶσαι; »"Ο,τι δὴ πεπονθὼς καθεύδεις; ‖. τί σε φαίνεται ἕνας τέτοιος ἄνθρωπος; »Τί σοι δοκεῖ ὁ τοιοῦτος; ‖. τί πολίτης ἦτον; »Οἷος ἦν πολίτης; ‖. καὶ μὲ τί 'μάτια θὰ 'μᾶς ἰδῇ. »Καὶ οἷς τισιν ὀφθαλμοῖς ἡμᾶς προσβλέψεται«;

§. Τί (ἐλλειπτ. ἀντὶ τοῦ Διατί); ‖. τί κτυποῦσε τὴν νύκτα ἡ θύρα; »Τί αἱ θύραι νύκτωρ ψοφοῖεν (Λυσ.)«; ἴδε καὶ Διά. ‖. μὲ 'ρώτησε, τί γελῶ; »Ἤρετό με, ὅ,τι γελῴην. ‖. ἀπὸ τί 'τὸ συμπεραίνεις; »Τῷ τοῦτο τεκμαίρῃ«; Ἀριστοφ. ‖. τί με πειράζετε, ὑποκριταί (Εὐαγγ.); ‖. πῶς καὶ εἰ ὡμίλησε; »Πῶς μὲν καὶ ἄττα ποτὲ διελέχθη (Δημοσθ. παραπρ.)«; ‖. θαῤῥοῦσε πῶς εἶνε κάτι τί, ἴδε Κάτι. ‖. πάσχιζε 'νὰ γνωρίζῃς ἐκείνους 'ποῦ 'τὰ λέγουν αὐτὰ τί ἄνθρωποι εἶνε. »Πειρῶ γνωρίζειν τοὺς λέγοντας, ὁποῖοι καὶ τίνες εἰσὶν (Ἰσοκρ.)«. §. ἀντων. (Θαυμαστ. ἢ Σχετλ. ἢ Ἐπιτατ.) τί κεφάλι! καὶ 'νὰ μὴν ἔχῃ μυαλόν! »Ὦ οἵα κεφαλή, καὶ ἐγκέφαλον οὐκ ἔχει. ‖. ἴδε τί πέτραις καὶ τί κτίρια! »Ἴδε ποταποὶ λίθοι ἢ ποταπαὶ οἰκοδομαὶ (Εὐαγγ.)! « ‖. τί βαθειά κοιμοῦσουν! »Ὡς βαθὺν κεκοίμησαι! ‖. τί δυνατὰ 'ποῦ φωνάζουν! »Ὡς ὀξὺ κεκράγατον! ‖. τί ἔπαθε ὁ κακόμοιρος! »Τί πέπονθα δείλαιος! ‖. τί τρέλλα! »Τῆς μωρίας (Ἀριστοφ.)« ! ‖. θεέ μου, τί πολυλογία! »Ἡράκλεις, τοῦ μήκους τῶν λόγων! ‖. (Ἐπῆγες καὶ ἦλθες;) τί γλίγωρα! »Ὡς ταχύ! ‖. τί πνεῦμα! ἴδε Πνεῦμα, καὶ Πῶς. ‖. τί τύχη! »Τῆς τύχης. ‖. μὲ τί ἀνθρώπους ἤμουν μαζῆ καὶ 'δὲν 'τὸ ἤξευρα! »Οἵοις ἄρ' ἀνθρώποις ξυνὼν ἐλάνθανον (Πλούτ.)«. ‖. τί καλὴ ἡ τάξις (ἀπαράλλακτα 'τὸ ἔχει ὁ Σουίδας ἐκ τοῦ Μ. Βασιλείου, προσθέσας: ἀντὶ τοῦ Λίαν)« !

Τιγάρη (προφ. καὶ Τιγάρης), ἐπ. (Διστακτ. καὶ Ἐρωτημ. ἀπὸ τοῦ) »Τί γάρ, ἢ ..., ἴδε Μήπως;

Τιμάρευμα (τοῦ ἀλόγου). »Ψῆξις. **pansement; pansage.**

Τιμαρεύω (τὸ ἄλογον), ῥ. μετ. »Θεραπεύω τὸν ἵππον, ψήχω (κυρ. 'τὸν ξύνω μὲ τὸ κασαΐ ἢ μὲ τὸν γκεμπρέ, 'τὸν ξυστρίζω. Τὴν αὐτὴν σημασίαν ἔχει καὶ τὸ) στλεγγίζω καὶ στελγίζω. **étriller, panser.**

Τιμάρι (τοῦ ἀλόγου. Ἡ λέξις εἶνε Περσική). »Θεραπεία τοῦ ἵππου. **pansage.**

Τιμή (τοῦ ἀνθρώπου). »Τιμή. **honneur,** ἴδε καὶ Δόξα. §. (τῶν πραγμάτων). »Τιμή. **valeur,** θ. **prix,** ἴδε Ἀναβαίνω, ξεπέφτω, Πέρασις καὶ Πόσον. ‖. μὲ τὴν τρέχουσαν τιμήν, ἴδε Τρέχω.

Τιμημένα, ἐπ. »Ἐντίμως, κοσμίως, σωφρόνως. **honnêtement, honorablement.**

Τιμημένος, η, ον. »Χρηστός, καλὸς κἀγαθὸς (καὶ μονολ.) καλοκἀγαθος, ἐπιεικὴς σώφρων, κόσμιος, εὐσχήμων. **honnête, brave.**

Τιμόνι (τοῦ καραβιοῦ). »Πηδάλιον, οἴαξ (καταγρ.). **gouvernail.** §. (τοῦ ἁμαξιοῦ) »Ῥυμός. **timon.**

Τιμονιέρης. »Πηδαλιοῦχος, οἰακοστρόφος, οἰακονόμος. **timonnier.**

Τιμῶ, ῥ. μετ. »Τιμάω, διὰ τιμῆς ἄγω (ἔχω), γεραίρω. **honorer.**

Τίναγμα. »Τιναγμός. **élan,** ἴδε ἢ Κούνημα, καὶ Πήδημα. §. (ῥίψιμον

μακρόθεν). »Ἀκοντισμός, ἀκόντισις, σφενδόνησις. l'action de lancer. §. jallissement (ἐπὶ νεροῦ).

Τινάζω (κουνῶ τι), ῥ. μετ. »Σείω, τινάσσω. secouer, ébranler. ||. τινάζω τὸ στρῶμα (κτλ.). »Ἀνασείω (τὸ στρῶμα)«, (Ξενοφ. Οἰκον.), διατινάσσω. rebattre. ||. τινάζω τὰ ῥοῦχα (ἵνα ξεχορνιαχτισθοῦν). »Ἐκ(»Ἀπο)σείω. faire tomber la poussière en secouant, ἴδε καὶ Ξεσκονίζω. ||. τινάζω ἀπὸ 'πάνω μου. »Ἀποσείομαι, ἀποτρίβομαι, ἀπολύομαι. se débarasser de. ||. τινάζω τὰ πτερὰ (καθὼς ὁ πετεινὸς ὅταν θὰ φωνάξῃ, καὶ τὰ μικρὰ πουλιὰ ὅταν δοκιμάζουν νὰ πετάξουν). «Πτερύσσομαι, πτερυγίζω. battre des ailes. §. (ῥίπτω μὲ ὁρμήν). »Ἀκοντίζω, ἀφίημι, τοξεύω, σφενδονίζω. décocher, lancer, darder. §. (μεταφορ. ἀντὶ τοῦ 'Εβγάζω, Πετῶ), διότι ἀμέσως ἀπὸ τὴν γῆν τινάζουν βλαστάρια. »Ἀφίησι γὰρ εὐθὺς ἀπὸ τῆς γῆς τοὺς καυλοὺς (Θεοφρ.). il rejette par le pied, ἴδε καὶ 'Εβγάζω. ||. τινάζομαι (τὸ ἄλλ. Πετηοῦμαι, 'Ρίχνομαι ἢ Χύνομαι), ῥ. μέσ. »'Εξ(»'Εφ)άλλομαι, ὀρούω, ἐκ(ἀνα)θορέω, ἐκθρώσκω. s'élancer, se lancer, ἴδε καὶ 'Ορμῶ. §. »Σείομαι. se secouer. ||. τινάχθηκεν ἀπὸ τὸ κρεββάτι. »Τοῦ λέκτρου ἐκθορών. ||. τινάζεται τὸ νερόν. »Πιδύει, ἀναπηδᾷ, ἀνακοντίζει, ἀνακηκίει, ῥήγνυται. jaillir.

Τίποτε (προφ. κοιν. Τίποτης, »Οἰκοδομεῖ τίποτε, εἶτα καταστρέφει«, 'Επικτ. Διατρ.), ἀντων. (ἀόρ. ἄκλ.). »Οὐδὲν (ἢ) Μηδὲν (εἰς τὰς ἀρνήσεις). rien. §. »Τί (εἰς τὰς ἐρωτήσεις). quelque chose. ||. 'δὲν ἔχω τίποτε. »Οὐδὲν κέκτημαι. ||. ἂν 'δὲν ἔχῃς ἄλλο τίποτε. »Εἰ μηδὲν ἕτερον κέκτησαι. ||. 'δὲν τὄχει τίποτε (ἢ) διὰ τίποτε. »Δεινὸς δὲ (Θεοφρ. Χαρ.)· »Οἷος (»Καὶ τῆς γυναικὸς ἀποβαλούσης τρίχαλκον, οἷος μεταφέρειν τὰ σκεύη καὶ τὰς κλίνας καὶ τὰς κιβωτούς,« Θεοφρ. Χαρ.). il est capable, il ne fait aucune difficulté. ||. ἂν χρειάζεσαι τίποτε. »Εἴ τι δέει. ||. μήπως ἔχετε τίποτε προσφάγι; »Μή τι προσφάγιον ἔχετε;

Τιποτένιος, α, ον. »Οὐ(»Μη)δενὸς ἄξιος, οὐτιδανός, μηδαμινός, εὐτελής, φαῦλος, ἄθλιος. nul, pauvre, un homme de rien.

Τό, ἄρθρ. (οὐδ.), ἴδε 'Ο. ||. τὸ καὶ τὸ (φρ. 'Ο Δημοσθ. εἶπεν εἰς μὲν τὸ ἑνικόν:) »Εἰ τὸ καὶ τὸ ἐποίησεν ἄνθρωπος, οὐκ ἂν ἀπέθανε· (καὶ ἀλλοῦ) »Ἔδει γαρ τὸ καὶ τὸ ποιῆσαι, καὶ τὸ μὴ ποιῆσαι· (Εἰς δὲ τὸ πληθυντικόν): »Κινδυνεύειν τὸν στρατηγὸν ὅπως μὴ τὰ ἢ τὰ γενήσεται. telle et telle chose

Τοιχογυρίζω, ῥ. μτβτ. »Τεῖχος περιελαύνω, περιτειχίζω. entourer de murailles.

Τοιχογύρισμα. »Περιτειχισμός, περιτείχισις.

Τοῖχος (τὸ Τουρκ. Δουβάρι). »Τοῖχος. mur, muraille, θ. ||. τοῖχος χωρὶς παράθυρα, ἴδε Παράθυρι. ||. 'γκρέμισ' ὁ τοῖχος. »Διεῤῥύη ἢ Κατεῤῥύη. il s'est écroulé. ||. κοντεύει 'να 'γκρεμίσῃ ὁ τοῖχος. »Πτῶσις ὠδίνει. il menace ruine.

Τόλμη. »Τόλμα(-μη), τὸ τολμοῦν, εὐτολμία, θάρσος (τὸ), τὸ θαρσοῦν. hardiesse.

Τολμηρός, ή, όν. »Εὔτολμος, τολμήεις-εσσα (ποιητ.), τολμηρός, θαῤῥα(-ρσα)λέος εὐθαρσής. hardi, hasardeux.

Τολμῶ, ῥ. ἀμ. »Τολμάω, θαῤῥέω (-ρσέω). oser; hasarder.

Τομάρι, ἴδε Δέρμα.

Τόνος (μέτρον ἐκτάσεως διὰ τὰ δίκτυα. Ἀπὸ τὸν Ξενοφ. [Κυνηγ. Ι'] ὀνομάζεται) »Τόνος (τὸ τρίτον μέρος ἑνὸς σαρανταπεντάκλωνου σχοινίου, συγκείμενον ἀπὸ δεκαπέντε κλωνάς. »Ἔστωσαν δὲ πεντεκαιτετταρακοντάλινοι (αἱ ἄρκυς)ἐκ τριῶν τόνων· ἕκαστος δὲ τόνος ἐκ πεντεκαίδεκα λίνων«]. »'Ο Πολυδ. 'τὸ ὀνομάζει) Κῶλον. §. τόνος (τὸ Τυρκ. Γεντέκι), ναυτ. »'Ρυμουλκία. tone,

θ. rémorque, θ. τραβῶ τόνον (γεντέκι). » 'Ρυμουλκέω, ἀπὸ κάλω παρακλέω. (Θκδ. Δ', 25). touer, remorquer, rameuer à la toue.

Τοποθεσία. »Χωρίον, θέσις, τοποθεσία (Διοδρ. Σικελ.). position, poste (στρατ.). §. situation; §. site (ζωγραφ.); §. contrée, θ. région, θ.

Τόπος. » Τόπος, χῶρος, χώρα. lieu; place, θ. ||. ἂν ἦνε κάθε πρᾶγμα εἰς τὸν τόπον ὅπου πρέπει. »Εἰ κατὰ χώραν ἔχει, ἢν ἔδει, ἕκαστα (Ξενοφ. Οἰκον.)«. ||. ἀλλάζω (μεταβαίνω ἀπὸ τόπον εἰς) τόπον. »'Εξαμείβω, Διαμείβω (τόπον ἐκ τόπον),« Τρπρ. 'Εκκλ. ἴδε καὶ Μετατοπίζω. ||. μιὰ' πετριὰ' (τουφεκιὰ') τόπον. » Μέχρι λίθου καὶ ἀκοντίου βολῆς (Θουκ.)· » 'Εξ ἀκοντίου βολῆς (Ξενοφ. 'Ελλ. Δ') » 'Υσσοῦ βολῆς ἐντὸς (Πλουτ.)· »Εἰς τόξευμα (» 'Εντὸς τοξεύματος) ἀφικνεῖσθαι. ||. 'να σταθῇ 'ς τὸν τόπον 'του. »Κατὰ χώραν μένειν· »Ἀτρέμας ἔχειν· »Ἀτρεμεῖν. ||. κάμνω (δίδω) τόπον (εἴς τινα, χάριν τιμῆς), ἴδε Δίδω. ||. πιάνω τόπον εἰς τὸ θέατρον κτλ. »Θέαν καταλαμβάνω. ||. ὁ δὲ πατέρας 'του 'Οδυσσεὺς, καθὼς 'τὸν εἶδε 'που ἔρχουνταν, τραβίχθηκε παρακάτω, ἢ 'τοῦ ἔκαμε τόπον. »Τῷ δ' ἕδρης, ἐπιόντι, πατὴρ ὑπόειξεν 'Οδυσσεύς«. ||. 'τὸν ἄφησε (ἔπεσε, κτλ.) 'ς τὸν τόπον (φρ.). » 'Εμάχοντό τε καὶ ἐν χώρᾳ ἔπιπτον (Ξενοφ. 'Ελλ. Δ')· (εἰς τὴν Παλ. Γραφ. εἶνε ἐν χρήσει ἡ φράσις:) »Πατάξω αὐτὸν καὶ οὐ δευτερώσω (Βασιλ. Α', 26)«. il l'étendit (il tomba) raide mort; il le coucha sur le carreau; il demeura sur la place. §. (συνεκδοχ. μέρος γῆς. "Οθεν λέγομεν): οἱ ἐχθροὶ ἀφάνισαν τὸν τόπον. »Τὴν γῆν ἐδῄωσαν· »Τῆς γῆς (»Τὴν γῆν) ἔτεμον (ἔφθειρον). ||. ('τοὺς ἔδωκε) τὴν Χερσόνησον τόπον καλὸν κ' εὐτυχισμένον. » Χεῤῥόνησον, χώραν καλὴν καὶ εὐδαίμονα«. terrain; pays. ||. εἰς τοιαύτην σημασίαν ἔξελαβε τὴν λέξιν καὶ ὁ Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ Παραπρεσβείας, ὅταν λέγῃ:) » "Ωσθ' ὅλον τόπον καὶ ὁπλίτας καὶ ἱππέας ὅπως αἰχμάλωτοι γένωνται συμπαρεσκεύασεν«. §. (ἡ πατρίς. "Οθεν:) 'να 'πάγω 'ς τὸν τόπο' μου. »Ἵνα ἀπέλθω εἰς τὸν τόπον μου καὶ εἰς τὴν γῆν μου (Γραφ. Γεν.), «. pays, ἴδε καὶ Πατρίδα. ||. εἰς τὸν τόπον μας. »Παρ' ἡμῖν. chez nous. ||. τί τόπου (ἀπὸ ποῖον τόπον εἶνε ὁ) ἄνθρωπος; »Ποδαπὸς καὶ Ποταπός; de quel pays? ||. ἀπ' ἄλλον τόπον, ξένος. »Ἀλλοδαπός. ||. ἀπὸ κάθε τόπον. »Παντοδαπός. ||. ἀπὸ τὸν ἐδικόν 'μας τόπον. » 'Ημεδαπός. ||. τὸ σιτάρι (κρασὶ κτλ.) τοῦ τόπου, ἴδε 'Εντόπιος. ||. πουλῆεται 'ς τὸν τόπον δυὸ φοραῖς ἴσια μὲ τὸ ἀσῆμι. » Πωλεῖται δὲ ἐν τῷ τόπῳ σταθμὸς αὐτοῦ πρὸς διπλοῦν ἀργύριον (Διοσκορ.) «. ||. οἱ πολεμικώτεροι τῶν κατοίκων ἐκείνου τοῦ τόπου. » Πολεμικώτατοι τῶν ἐν ἐκείνῃ τῇ χώρᾳ (τῶν περὶ ἐκείνην τὴν χώραν) «.

§. εἰς τὸν τόπον τοῦ. (φρ.) » 'Εν χώρᾳ, ἀντί. en place de. ||. εἰς τόπον μισθωτοῦ στρατιώτου. »'Εν μισθοφόρου χώρᾳ. ||. εἰς τόπον ἰατρικοῦ. »'Εν φαρμάκου μοίρᾳ. ||. ἔγινε δὲ στρατηγὸς εἰς τὸν τόπον ἐκείνου ὁ.. » Εἰς δὲ τὸν ἐκείνου τόπον ἀποδείκνυται στρατηγὸς (Διον. Ἀλικ. 'Ρωμ. Ἀρχ. Βιβλ. Γ'). »Εἰς δὲ τὸν τούτου τόπον ἀπέστελλεν ἡ πόλις ἕτερον δικαστὴν (Διοδ. Σικελ. Α', 75)«.

Τόρνος, ἐργ. »Τόρνος. tour.

Τόσον, ἐπ. (ποσ. καὶ αὐξ.). »Τοσοῦτον, τοσόνδε, οὕτω, οὕτως, οὑτωσί. tellement; tant; si; ausi; autant. ||. τόσον μεγάλος. » Τηλικοῦτος-αὕτη-οῦτο. ||. τόσον μεγάλος (ὑψηλὸς κτλ.), ὅσον. »Τηλίκος (» Τηλικοῦτος), ἡλίκος. ||. τόσον πολλὰ καὶ μεγάλα εἶνε τὰ κακά, 'που ἔχαμαν! ἴδε Κάμνω. ||. ὅσῳ παληόνει τόσῳ καλλήτερη γίνεται, ἴδε "Οσος. ||. ὄχι τόσον.., ὅσον... »Οὐχ οὕτω.. ὡς... ||. 'δὲν θὰ βλάψετ'

ἐμένα τόσον, ὅσον τὸν ἑαυτόν σας. »Οὐχ ἐμὲ μείζω βλάψετε, ἢ ὑμᾶς αὐτούς. ‖. τόσον κοντά. »Ἐγγὺς οὑτωσί (Δημοσθ.)«. ‖. τόσον ὀλίγον. »Οὕτως ὀλίγον (Θκδ.)«. ‖. ; ἐσὺ κτυποῦσες τόσον δυνατὰ τὴν θύραν; »Σὺ τὴν θύραν ἔκοπτες οὑτωσὶ σφόδρα (Ἀριστοφ. Πλ. 1102)«; §. ὡς τόσον (φρ.). »Οὐ μὴν ἀλλά, γε μήν. cependant, pourtant, toutefois. §. ὡς τόσον. »Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων. en attendant.

Τόσος (ἀντων. ἀναφορ.), η, ον. »Τοσοῦτος-αύτη-οῦτο, τοσόςδε. tant de. ‖. δυὸ (τρεῖς, τέσσερης, δέκα, ἑκατὸ' κτλ.) φοραῖς τόσον, ἴδε Φορά. ‖. τριάντα 'μέραις ἢ ἄλλαις τόσαις νύκταις. »Ἡμέρας τριάκοντα, καὶ ἴσας νύκτας (Λουκιαν.)«. ‖. τόσων χρόνων ἄνθρωπος. »Ἀνὴρ τοσόσδε τῷ χρόνῳ (Αἰσχ. Σωκρ.)«. ‖. εἰς τόσην ἀχρειότητα κατήντησεν (ἔφθασεν). »Εἰς τοῦθ' ἧκεν ὕβρεως. il en vint à un tel point d'insolence. ‖. τόσα καὶ τόσα (φρ. ἀντὶ τοῦ Πολλά, ἀναρίθμητα). »Τοσαῦτα (θαυμ.)! »Ἡνίκα Ἀρμενίων τόσους καὶ τόσους, ἀγομένους ὑπὸ ζυγὸν χρόνον οὐκ ὀλίγον ἀφῆκας ἐλευθέρους (Λιβαν. Ἐπιστ. 725)«.

Τότε, ἐπ. (χρον.). »Τότε, τηνικαῦτα. alors. ‖. ἀπὸ τότε. »Ἐκ τοτε, ἀπὸ τότε (Εὐαγγ.). dès lors. ‖. 'τὰ ξηροφήνουν πρῶτα εἰς τὸν φοῦρνον καὶ τότε 'τὰ τρώγουν. »Ἐν κλιβάνῳ πνίξαντες, οὕτω τρώγουσι«, Ἡρόδ. ‖. κατόρθωσε πρῶτον τὸ πρᾶγμα, καὶ τότε ζήτει τὴν ἀνταμοιβήν. »Ἐφικόμενος τῆς ἀνδραγαθίας, οὕτω τὰς χάριτας ἀπαίτει«, Αἰσχ.

Τουχάχου, ἐπ., ἴδε Κακός.

Τουλούπα (κυρ. βαμβακιοῦ, μαλλιοῦ, κτλ., ἀπὸ τοῦ) »Τολύπη, "σύστρεμμα (ἐρίου, πάμβακος κτλ.). flocon (peloton) de laine cardée (de coton, etc.) §. (μεταφορ. χιονιοῦ). »Νιφὰς (ἡ). neige qui tombe à gros flocons.

Τούμπανον (τὸ Τουρκ. Δαβοῦλι), ὀργ. (μουσ.). »Τύμπανον. tambour.

Τοῦνος (ἀπὸ τοῦ) »Θύνος (ἡ μεγάλη Παλαμύδα), ἴδε τὴν λέξιν.

Τούρτουρας (ὁ) } (ἀπὸ τοῦ) »Τάρταρος (ὁ ὁποῖος ἐπειδὴ ἀπὸ τὸν Ἡσίοδ. ἐπονομάζεται Κρυόεις, καὶ ἀναλογεῖ μὲ τῶν ἐκκλησιαστικῶν τὸ ἐξώτερον σκότος, ὅπου ἔσται ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων, κατήντησε λέξις συνώνυμος τοῦ) »Ῥῖγος, ἴδε τὴν λέξιν καὶ Τρεμοῦλα.
Τούρτουρον (τὸ) }

Τουρτουρίζω, ῥ. ἀμ. (ἀπὸ τοῦ) »Ταρταρίζω (, τὸ ὁποῖον ὁ Πλουτ. περὶ τοῦ πρ. ψυχρ.) »Πάλλομαι καὶ τρέμω (ἑρμήνευσεν), ἴδε Τρεμουλιάζω.

Τοῦτο, ἀντων. (Δεικτ. οὐδ.), ἴδε Αὐτός. ‖. διὰ τοῦτο. »Ταῦτα, ταύτῃ. c'est pour cela que. ‖. διὰ τοῦτο λοιπόν. »Ταῦτ' ἄρα' »Ταύτῃ τοι.

Τοῦτος, χυδ. ἀντὶ Οὗτος. ‖. τοῦτος δά. »Οὑτοσί.

Τοῦφα (»Λόφατα..., ἀκροξιφίδας μὲν οὐκ ἔχοντα, ᾐωρημένας δὲ λοφίας' καλοῦσι δὲ αὐτὰς οἱ μὲν Ῥωμαῖοι ἰοῦβας, οἱ δὲ βάρβαροι τούφας, βραχύ τι παραφθαρείσης τῆς λέξεως«, Λυδὸς περὶ Ἀρχῶν Ῥωμαϊκῶν Α', 8. Εἰς τοὺς χρόνους τῶν Γραικορωμαίων ἐλέγετο ἡ φοῦντα, τὸ φερβοῦτσι τῆς περικεφαλαίας). »Λόφος. panache, θ.

Τουφάνι (χιονιὰ μὲ ἀνεμοστρόβιλον), Τουρκ. (ἀπὸ τοῦ) »Τυφῶν, λαίλαψ, θύελλα.

Τράβιγμα. "Ελξις, ὁλκή, ἑλκυσμὸς ἢ ἑλκυθμός, ἑλκυσμὸς (ποιητ.). tirage, l'action de tirer (attirer). ‖. τράβιγμα τοῦ σπαθιοῦ, ἴδε Ξεσπάθωμα. §. »Ὑποχώρησις. l'action de se retirer, retraite, θ., ἴδε καὶ Παραμέρισμα.

Τραβοῦδι (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Τραγοῦδι, κτλ.

Τραβῶ (Ατν.), Μ. (θὰ) τραβήξω (ὁ πθ. πρκ. τῆς μτχ. Τραβηγμένος), ῥ. μετ. "Ελκω, ἑλκύω, σπάω, ἐπισπάομαι. tirer; attirer. ‖. τραβῶ κάτω. »Καθέλκω, κατασπάω. ‖. τραβῶ ἐπάνω. »Ἀνέλκω, ἀνασπάω. ‖. τραβῶ ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ »Ἀντιμεθέλκω, περισπάω, ἀντιπερισπάω. ‖. ὁ-

ταν 'πάρῃ δύω βράσαις, τράβα ἀπὸ κάτω τὴν φωτιάν. »Ὅταν δὲ ἀναζέσῃ δὶς, ὑπόσπασον τὸ πῦρ,« Δσκρ. ||. τραβῶ τὸ πλοῖον εἰς τὴν ξηράν. »Νεωλκέω. ||. τραβῶ τὸ πλοῖον ἀπὸ (ἢ πρὸς) τὴν ξηρὰν (τὸ Τουρκ. Γεντέκι), ἴδε Τόνος. ||. τραβῶ κουπὶ, ἴδε 'Λάμνω. ||. τραβῶ τὰ 'ποδήματά μυ, ἴδε Βάλλω καὶ 'Εβγάλλω. ||. τράβα τὰ 'ποδηματά μου. »'Υπόλυσόν με· »Λῦσόν μου τοὺς ἱμάντας τῶν ὑποδημάτων. débottez-moi. ||. τράβιξε τὸ σπαθί. »Τὸ ξίφος σπασάμενος, ἴδε καὶ Ξεσπαθόνω. ||. τραβῶ μπαντιέραν, ἴδε Σηκόνω. ||. τραβῶ νερὸν ἀπὸ τὸ πηγάδι, ἴδε Ἀνασύρνω. ||. τραβῶ τὸν χορόν· τραβᾷ κατόπι 'του δέκα δούλους, ἴδε Σέρνω. ||. τραβῶ χέρι (παραιτοῦμαι) ἀπό τι. »Ἀπέχω(-ομαι), ἴδε Ἀφίνω καὶ (παραιτιῶν). ||. τραβηοῦμαι. ||. 'τὸν τράβιξε 'ς τὸ κριτήριον. »'Υπῆγεν (»'Υπήγαγεν) εἰς δικαστήριον (ὑπὸ τοὺς 'Εφόρους)«, (Θουκ. ϗ Ξενοφ.). »Μήποτε ὁ ἀντίδικος κατασύρῃ σε πρὸς τὸν κριτὴν,« Εὐαγγ. §. τραβῶ ἀράδαις, ἴδε Ἀράδα. ||. τραβῶ τοῖχον (χανδάκι). »Τεῖχος (»Τάφρον) ἄγω (ἐλαύνω). ||. τράβιξε μιὰν φραγὴν εἰς τὸ περιβόλι 'του. »Περιβόλῳ τὸν λειμῶνα διέλαβε. §. τράβιξαν 'μπροστά. »Ἔτεινον εἰς τὰ πρόσω, ἴδε καὶ Κτυπῶ. §. πόσαις τραβᾷ αὐτὸς ὁ μῆνας; »Πόσας ἄγει; §. τραβᾷ ἕνα δράμι ὀλιγώτερον. »Δραχμῆ ἐςὶν ἀφολκότερον (Στραβ. ΙΕ')«, ἴδε καὶ Ζυγιάζω. §. (μεταφορ.). τί τραβῶ! ἴδε 'Υποφέρω. ||. τὸ κεφάλι τοῦ σαλιάγκου, ὅταν φοβηθῇ, τραβηέται μέσα. »'Η δὲ κεφαλὴ τοῦ κοχλίου, ὅταν φοβηθῇ, ξυσπᾶται πάλιν εἰς τὰ ἐντὸς (Ἀριστοτ. Ζ. Δ', 4)«. ||. ἐτραβήχθη τὸ ποτάμι. »'Υπονοστήσαντος δὲ τοῦ ποταμοῦ ('Ηρ. Α', 191)«. »Ὅταν ὁ ποταμὸς ἀπεβῇ,« Θφρ. ||. τραβηοῦμαι ('πίσω ἢ 'ς τὸ πλάγι), ῥ. μέσ. »'Εκκλίνω, ἐκ(ὑπο)χωρέω, ἀναδύομαι. reculer, se retirer, se ranger, ἴδε καὶ Παραμερίζω. §. (μεταφορ.) τραβίχθηκεν ἀπὸ τὸν κόσμος (ἔγινε δηλ. καλόγηρος ἢ ἀσκητής). »Χαίρειν εἰπὼν τοῖς βιωτικοῖς, ἀπεῤῥάγη τοῦ κόσμου· »Ἀποταξαμένους τῷ κόσμῳ καὶ ταῖς βιωτικαῖς μερίμναις (Βασιλ.)«. se détacher du monde. ||. ζῇ (κάθεται) τραβηγμένος. »Αὐτὸς ἑαυτῷ ζῇ. il vit en (dans la) retraite.

Τραγανίζω (μασσῶ τραχὺ ϗ θραυστὸν πρᾶγμα), ῥ. μετ. (Αὐτὸ εἶνε κυρ. τὸ) »Τρώγω (τῶν ἀρχαίων, ὅθεν τὸ Τρωγάλιον, Τράγημα ϗ Τραγηματίζομαι), ἴδε Κοκκαλίζω.

Τραγανιςὰ (ὁμιλῶ). »Περίτρανον, περιτράνως, στρογγύλῳ τῷ στόματι. d'une voix claire (forte, sonore).

Τραγανιστὸς (ὁ τραχὺς καὶ θραυστὸς), ή, όν. »Καπυρὸς, καπυρώδης, χονδρώδης, χονδροφυής. croquant.

§. (μεταφορ.) φωνὴ τραγανιστὴ (ἡ καθαρὰ καὶ ἄλλ. Κουδουνιστὴ, ἀπὸ τοῦ Τραγέω, καὶ Τραγίζω, σημαίνοντος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις τὴν γινομένην ἐπὶ τὸ τραχύτερον μεταβολὴν τῆς φωνῆς εἰς τοὺς 14 ὡς ἐπὶ τὸ πλ. χρόνους τῆς ἡλικίας, ἴδε Ἀριστοτ. Ζ, θ'). »Περίτρανος. sonore, claire. ||. γέλια τραγανιςά. »Καμβαλέος (»Κραμβὸς, »Καπυρὸς) γέλως.

Τραγανὸς, ή, όν. »Τραγανός. cartilagineux. ||. τὸ τραγανὸν τοῦ κρέατος. »Χόνδρος, τράγανον. tendron, cartilage; croquant. ||. τραγανὸν κεράσι, ἴδε Κεράσι.

Τραγὶ (τὸ ἀρσενικὸν 'γίδι), ζ. »Τράγος. bouc.

Τραγογένης. »Τραγοπώγων, σφηνοπώγων. *barbe de bouc.

Τραγουδάκι. »'Ασμάτιον. chansonnette, θ.

Τραγουδηςὰ, ἐπίῤ. »Μετὰ μέλους.

Τραγουδηστὸς, ή, όν. »'Εμμελής.

Τραγοῦδι (προφ. κοιν. Τραβοῦδι, καθὼς ἐπροφέρετο καὶ παρὰ τῶν Δωριέων, τοὐλάχιστον τῶν Βοιωτῶν, ἂν συμπεράνωμεν ἐκ τοῦ ΤραγάFυδος, τῆς ἐν 'Ορχομενῷ 'Επιγραφῆς, τὴν ὁποίαν ἐδημοσίευσεν ὁ Βοίκιος Τ. Α, σελ. 763), »'Ασμα, ᾠδὴ, ὕμνος.

chant. §. chanson. θ. ||. τραγοῦδι τοῦ γάμου. »Γαμήλιον, ἐπιθαλάμιον. chant nuptial, épithalame. ||. τραγοῦδι τοῦ πολέμου. »Ἐνυάλιον (»Ἐμβατήριον, »Θούριον) μέλος, παιάν. marche, θ. ||. τραγοῦδι τῆς νίκης. »(ᾆσμα) Ἐπινίκιον (νικητήριον), παιάν. ||. τραγοῦδι λυπητερὸν (μυρολόγι). »Ἔλεγος, ἐλεγεῖον. chant lugubre.

Τραγουδιστὴς, -δίστρα (ἀπὸ τοῦ Σχολ. τοῦ Θεοκρ. λέγεται Τραγῳδητής· ὁ δὲ Ἐπίκτ. μετεχειρίσθη καὶ τὸ) »Τραγῳδὸς (»Ὡς οἱ κακοὶ τραγῳδοὶ μόνοι ᾆσαι οὐ δύνανται, οὕτως ἔνιοι μόνοι περιπατῆσαι οὐ δύνανται«, Ἀῤῥ. Ἐπικτ. Διατρ. Γ', 14). »Ψάλτης, κιθαρῳδὸς (κυρ. ὅταν συντροφεύῃ τὴν φωνήν 'του καὶ μὲ τὴν κιθάραν), ᾄδων, ἀοιδὸς (ποιητ.), μουσουργός. chanteur, chanteuse καὶ cantatrice.

Τραγουδῶ, ῥ. ἀμ. (ἀπὸ τοῦ) »Τραγῳδέω (τὸ ὁποῖον εἰς τοὺς παλαιοὺς ἐσήμαινε, Παριστάνω τραγῳδίαν, ἢ Ὁμιλῶ μεγαλοπρεπῶς καὶ μὲ θεατρικὰς χειρονομίας. Εἰς τὸν Πλούταρχον ὅμως ἀπαντᾶται καὶ μὲ τὴν σημερινὴν σημασίαν. »Ὡς αὐλεῖν εἴη κράτιστον ἢ τραγῳδεῖν«, Εὐμεν.). »Ἄδω, ψάλλω (κυρ. ἐγγίζω ταῖς χορδαῖς ὀργάνου μουσικοῦ), κιθαρῳδέω (ὅταν συντροφεύω τὴν φωνὴν ϗ μὲ τὴν κιθάραν). chanter.

Τρακόσιοι, αις, αε(ἀριθ.), ἴδε Τριακόσιοι.

Τρανὸς (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἡ, ὸν, ἴδε Μεγάλος κτλ.

Τραντάζω, (ἐκ τοῦ) »Κραδάω, Κραδαίνω, ῥ. ἀμ., ἴδε Νταρτανίζω.

Τραπεζαριὸν (ἡ Τουρκ. Σοφρατζαρία). »Συμπόσιον, ἑστιατό(τή)ριον. salle à manger, θ.

Τραπεζάρης (ὁ Τουρκ. Σοφρατζῆς). »Τραπεζοκόμος, τραπεζοποιὸς (Ἡσυχ.). maître-d'hôtel.

Τραπέζι. »Τράπεζα. table, θ. ||. 'τοὺς ἔβαλε τραπέζι, ἴδε Βάλλω. ||. κάθισαν 'ς τὸ τραπέζι, ἴδε Κάθουμαι. §. (συνεκδοχ. τὸ Τουρκ. Ζιαφέτι). »Ἑστίασις, συμπόσιον, δεῖπνον καὶ δεῖπνος (ὁ), εἰλαπίνη (ποιητ.). diner ἢ souper (κατὰ τὸν καιρὸν), banquet, festin, régal, ἴδε καὶ Ξεφάντωμα ϗ Φαγοπότι. ||. κάμνω (δίδω) τραπέζι. »Παρέχων ἑστίασιν (Πλουτ. Ὑγ. παραγγ.)· »Συμπόσιον συνάγω· »Δεῖπνον (δοχὴν) ποιέω. donner un festin, donner à diner, ἴδε ϗ Φιλεύω. ||. τὸ τραπέζι ἐβάσταξεν ἕως τὰ μεσάνυκτα. »Τοῦ πότου περὶ μέσας που νύκτας παρατείναντος«.

Τραπεζίτης ('δόντι). »Μύλη, μύλος, μυλίτης (ὀδοὺς) καὶ (μονολ.) μυλόδους, τράπεζα, μασσητὴρ καὶ μασητὴρ (κυρ. τὸ νεῦρον ὅ,που κινεῖ τὸ κατωσάγωνον εἰς τὸ μάσσημα), γόμφος καὶ γόμφιος, κραντὴρ καὶ σωφρονιστὴρ (τὸ ὀλσαχρινόν). dent molaire (machelière), dent de sagesse, θ.

Τραπεζομάνδηλον. »Ὀθόνη (ἡ ἐπιτραπέζιος). nappe, θ.

Τράφος (καὶ ἄλλ. Τράχος, κατ' ἀναγραμ. ἐκ τοῦ) »Τάφρος (, τὸ χανδάκι ὅ,που περικυκλόνει τὸ ἀμπέλι, τὸ περιβόλι, κτλ. Μὲ τὸν αὐτὸν ἀναγραμματισμὸν ἀναφέρει τὴν λέξιν καὶ ὁ Ἡσύχιος καὶ ὁ Λέων εἰς τὰ Τακτ. καὶ οἱ Ἡρακλ. Πίναχ.), ἴδε Χανδάκι.

Τραχανᾶς. »Τράγος (Γαλην.), τράγανος (Διοσκορ. Δ'. 51). semoule, θ.

Τραχηλιὰ (τοῦ πουκαμίσου). »Βρογχωτήρ. (Ὁ Σχλ. τοῦ Ἀριστοτέλ. ἐν τῇ Ῥητορ. ἀναφέρει καὶ) »Πρόσχισμα (τὸ ἔμπροσθεν τῆς τραχηλαίας τοῦ ὑποκαμίσου,«). ouverture (de la chemise). §. (εἶδος φορέματος γυναικείου), περιστόμιον (»Καὶ ἔσται τὸ περιστόμιον τοῦ ὑποδύτου ἐξ αὐτοῦ μέσον, ᾤαν ἔχον κύκλῳ,« Γραφ. Ἔξ. ΚΗ', λϐ'.). »Περιτραχήλιον, τὸ περὶ τὸν τράχηλον (τὴν δειρὴν) κόσμημα. chemisette, θ.

Τραχὺς, εῖα, ύ. »Τραχὺς, σκληρὸς, ἀτεράμων ϗ ἀτεραμνώδης (κυρ. νερὸν, κρέας, ὄσπριον, κτλ.). rude.

Τράχωμα (ἀπὸ τοῦ Τράγημα, κατὰ τὸν Κ. Οἶκον., ὠνομάσθησαν 'τὰ μετρητὰ, 'ποῦ δίδει ὁ πενθερὸς εἰς τὸν γαμβρόν. Εἰς τοὺς παλαιοὺς, ἐκ τοῦ ἐναντίου, ἔδιδεν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὁ γαμβρὸς εἰς τὴν νύμφην καὶ τὸν πενθερὸν, τὰ ὁποῖα καὶ κυρ. ὠνομάζοντο) »Ἕδνα καὶ Ἔδνα καὶ (πλεον.) Ἔεδνα, μείλια (ἐλέγοντο ἢ ἐκεῖνα, 'που ἔδιδεν ἡ νύμφη). présens (de noces).

Τρεῖς (οἱ καὶ ἡ), τρία (τὰ), (ἀριθμ.) »Τρεῖς (οἱ καὶ αἱ), τρία (τά). trois. ||. τρεῖς φοραῖς. »Τρίς. ||. τρεῖς χιλιάδες. »Τρισχίλιοι. ||. τρία μιλλιούνια, ἴδε Μιλλιοῦνι. ||. τρία χρόνια. »Τριετία, τρίετες. ||. τριῶν χρόνων. »Τριετὴς (ὁ καὶ ἡ),—τὲς (τὸ), τριετίζων (Γραφ.). ||. τρεῖς μῆνες. »Τρίμηνον. ||. τριῶν μηνῶν. »Τριμηνιαῖος. ||. τριῶν ἡμερῶν. »Τριήμερος. ||. αὐτὸς μὲ ἄλλους τρεῖς, ἴδε Αὐτός. ||. τρεῖς πήχαις, (ἡ) τριῶν πηχῶν. »Τρίπηχυς-υ. ||. τριά-'μιση τάλαντα. » Τέταρτον ἡμιτάλαντον.

Τρέλλα (ἡ κατάστασις τοῦ τρελλοῦ), πάθ. « »Μελαγχολία, μανία, παρακοπὴ, ἔκστασις λογισμῶν, παραφροσύνη, παράνοια, φρενοβλάβεια §. »Μωρία, ἄνοια, ἀφροσύνη. aliénation (égarement) d'esprit, démence, θ. folie, θ. manie, θ. §. εἶνε τρέλλα.« Μανίαν αὐτὴν, ὡς καλὴν, ἔφασκον εἶναι, »Μάχ. παρ' Ἀθην. (1 ς', 44). §. (συνεκδοχ. αἱ πράξεις, τὰ κινήματα τοῦ τρελλοῦ, ὅθεν:) κάμνω τρέλλαις (ἀπαράλλακτα μὲ τὸ Γραφικόν :) »Ὅτι ἐποίησεν ἀφροσύνην (Δευτερονόμ.)· »Κακοσχολέω.

Τρελλαίνω, Μ. (θὰ) τρελάνω, ῥ. μετ »Ἐξίστημι τῶν λογισμῶν (τοῦ φρονεῖν), διαστρέφω, ἐκμαίνω, μωραίνω (Γραφ.). aliéner l'esprit, rendre fou. ||. τρελλαίνομαι, ῥ. μέσ. αὐτοπ. »Μαίνομαι, ἐκμαίνομαι, τοῦ φρονεῖν (τῶν λογισμῶν) ἐξίσταμαι, μελαγχολέω, διαστρέφομαι (τὰς φρένας), παραφρονέω, μωραίνομαι, παραπαίω, τυφόομαι. devenir fou, perdre la raison, tomber en démence. ||. οἱ δὲ ἐδικοί 'του ἐβγῆκαν 'νὰ 'τὸν πιάσουν, διότι ἔλεγαν ὅτι ἐτρελλάθη. »Οἱ δὲ παρ' αὐτοῦ ἐξῆλθον κρατῆσαι αὐτόν· ἔλεγον γὰρ, ὅτι ἐξέστη,« Εὐαγγ.. ||. 'δὲν τρελλάθηκα (φρ.)! »Οὐχ οὕτω τετύφωμαι. §. (μεταφορ. ἀντὶ τοῦ Ὑπεραγαπῶ, Ὑπερεπιθυμῶ τι). » Ἐπιμαίνομαι. être affolé de, raffoler de. ||. τρελλαινόμεθα διὰ τὰ ξυδάτα, ἴδε Τρελλός.

Τρελλὸς (ὁ ἄλλ. Ἀωλὼς, ἐκ τοῦ) » Τραυλὸς (κατὰ τὸν Κορ., ἢ πιθανώτερον ἐκ τοῦ) » Στρεβλὸς (κατὰ τὸν Δυκάγγιον). »Μελαγχολῶν, μαινόμενος, μεμηνὼς, μανιώδης, τοῦ φρονεῖν (τῶν λογισμῶν) ἐξεστηκὼς, ἔκφρων, παράφρων, παραπλὴξ, παραπαίων, διάστροφος τὰς φρένας, φρενόπληκτος, φρενοπληγὴς, φρενόπληξ, φρενοβλαβὴς, φρενόληπτος. §. »Μωρὸς, ἄνους, ἄφρων, ἀσύνετος. fou-olle, insensé, ἴδε καὶ Ἀνόητος. ||. εἶμαι τρελλός. »Μωραίνω, παραπαίω, ἀνοηταίνω. être fou. ||. κάμνομεν ὡσὰν τρελλοὶ διὰ ταῖς τουρσαῖς. » Ἐπὶ ταῖς ἀβυρτάκαισι δ' ἐκβακχεύομεν (Ἀλεξ. παρ' Ἀθ. Γ'.

Τρελλούτσικος, η, ον. »Παράφορος, παρακεκινημένος τὰς φρένας. qui à l'esprit un peu dérangé.

Τρεμεντίνα (ἐκ τοῦ Ἰταλ.) ἰατρ., (ἴδε Τσυχουδιά). » Τερεβινθίνη καὶ Τερμινθίνη (ῥητίνη). térébenthine, θ.

Τρεμοῦλα. » Τρόμος, παλμός. tremblement; tremoussement.

Τρεμουλιάζω, ῥ'. ἀμ. » Ὑποτρέμω, βαμβαίνω ἢ βαμβαλίζω. trembloter; grelotter.

Τρεμουλιαστὸς, ἡ, όν. »Ὑπότρομος, τρεμώδης, τρομαλέος, τρομερὸς (»Γῆρα τρομερὰ γυῖα,« Εὐρ.). tremblotant. ||. φωνὴ τρεμουλιαστή. » Μυρμηκίζουσα (, τὸ ὁποῖον συμφωνεῖ μὲ τοῦ Ἀριστοφ. τὸ) »Μυρμήκων ἀτραποὺς διαμινυρίζουσα (Θεσμοφ., ἑρμηνευόμενον παρὰ τοῦ Σχολ.

»Λεπτὰ καὶ ἀγκύλα μέλη ἀνακρούεται«. Ἴσως αὐτὴ εἶνε καὶ ἡ) » Διατράμις φωνὴ (τοῦ Ἡσυχ.)«. (voix) *chevrotante.

Τρέμουσα (κυρ. ἔπρεπε 'να ὀνομάζηται τὸ στρημμένον σύρμα, τὸ Τουρκ. Τιρτῆρι.) » Σειστὸν (Μαξ. Γραμμ.). connetille. θ. §. (καταχρ. ὅμως ὀνομάζομεν τὰ χρυσᾶ ἢ ἀργυρᾶ λεπτὰ πέταλα, τὰ ὁποῖα κεντοῦν ἡ γυναῖκες εἰς τὰ φορέματά 'των. Ὑπὸ τοῦ Ἀθην. ὀνομάζονται) »Κέγχροι χρυσαῖ· »Ψῆγμα χρυσοῦν. paillette, θ.

Τρέμω, ῥ. ἀμ. » Τρέμω, πάλλομαι. trembler.

Τρέξιμον. » Δρόμος. course, θ. cours. ||. τρέξιμον τῶν ἀλόγων. »Ἱπποδρομία. course de chevaux; tournois. §. τρέξιμον νεροῦ (καὶ κάθε ἄλλου ὑγροῦ). »'Ροῦς, ῥοή, εἰσ (ἐκ-, συῤ-, ἐπιῤ-, ἀποῤ)ῥοή, ῥεῦσις, ῥύσις. cours; écoulement. ||. τρέξιμον ποταμοῦ. » 'Ροῦς, ῥεῦμα, ῥεῖθρον. courant. ||. τρέξιμον πληγῆς (ἐμπυου). » Πυόῤῥοια. suintement.

Τρεχάματα (τά). » Τὸ τυρβάζειν περὶ πολλά.

Τρεχάμενον (νερόν). »(ὕδωρ) 'Επίῤῥυτον, ῥυτὸν (Θεοφρ. φυτ. αἰτ. Β'. Πλούτ. π. τ. πρώτου ψυχροῦ. »Τῶν ὑδάτων τὰ πετραῖα καὶ ὀρεινὰ ψυχρότατα, καὶ τῶν φρεατιαίων τὰ κοιλότατα«), ναματιαῖον (Θεοφρ. Φυτ. Δ' » Τῷ ποταμῷ μὲν οὐκ ἀρδευομένη, ναματιαίοις δὲ ὕδασιν· εἰσὶ γὰρ κρῆναι πολλαί«), πηγαῖον, *ζῶν (Γραφ.). (eau) courante, vive, ἴδε καὶ Νερόν.

Τρεχάτος, η, ον: »Δρομαῖος. courant. § (ἐπιῤῥηματικῶς). » Δρόμῳ, δρομαίως, δρομάδην, ἐπιδρομάδην. en courant.

Τρέχω, Μ. (θὰ) τρέξω, ῥ. ἀμ. »Τρέχω, θέω, τροχάζω, (δρέμω, ἄχρ. ὅθεν τὸ) ἔδραμον καὶ δραμοῦμαι. courir; courre. ||. τρέχω κατόπι 'του. »Μεταδιώκω, μεταθέω, (μεταδράμω, ἄχρ. ὅθεν τὸ) μετέδραμον. courir après quelqu'un. ||. τρέχω (ἔρχομαι δηλ. ἢ πηγαίνω τρεχάτος) μὲ ἄλλους. »Συντρέχω. accourir. ||. τρέχω μὲ φωναῖς πρὸς βοήθειάν τινος (αὐτὸ εἶνε κυρ. τὸ) » Βοηθέω καὶ Βοηδρομέω. ||. ἢ 'νὰ φωνάξῃ τοὺς γείτονας 'να τρέξουν καὶ 'να 'τοὺς πιάσουν. » Ἢ τοὺς γείτονας ἐπικαλέσασθαι, ὡς βοηδρομήσαντες αὐτοὺς συλλάβοιεν (Λουκ. Τιμ.)«. §. τρέχει (τριτοπροσ. ἐπὶ νεροῦ καὶ κάθε ὑγροῦ) » 'Ρέω, εἰσ(ἐκ-, συῤ-, ἐπιῤ)ῥέω. couler. ||. τὸ λαγῆνι (βαρέλι κτλ.) τρέχει ('δεν βαστᾷ δηλ. τὸ νερόν). » Διαῤῥέει, οὐ στέγει. couler, fuir, s'enfuir, s'en aller, ἴδε καὶ Στάζω. ||. ἡ πληγὴ (κτλ.) τρέχει (τὸ ἄλλ. Δουλεύει). » Πυοῤῥοέει. fluer, suinter. §. τρέχουν τὰ σάλιά 'του (λέγομεν μεταφορ. διὰ τοὺς ἐπιθυμοῦντας καὶ μὴ δυναμένους 'ν' ἀπολαύσωσί τι), ἴδε Σάλιον. § (μεταφορ.) τρέχει τὸ διάφορον. ||. τὰ ἔξοδα τρέχουν. »Τὰ τῆς δαπάνης χωρεῖ,« Ξεν. ||. μὲ τὴν τρέχουσαν τιμήν. » Τῆς καθεστηκυίας τιμῆς (Δημοσθ. πρὸς Φορ.). §. τρέχω (κάμνω δηλ. 'να τρέχῃ) τὸ ἄλογον, ῥ. μετ. »'Ελαύνω. pousser.

Τρηδόνι, ἔντ. (εἶδος τζίντζυρα ἢ σκώληκος ξυλοφάγου, ὅ,που κηλαϊδεῖ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μέσ' 'ς ταῖς γωνιαῖς, περὶ τοῦ ὁποίου λέγει ὁ Προφ. Ἀμβακοὺμ (Β', 11). » Λίθος ἐκ τοίχου βοήσεται καὶ κάνθαρος ἐκ ξύλου βοήσεται αὐτά«, ἀπὸ τοῦ) »Τερηδὼν (, τὸ ὁποῖον ὑπὸ τοῦ Γαληνοῦ γράφεται καὶ) Τρηδὼν (ἡ). grillon, cri-cri.

Τρηχαντῆρι (προφ. καὶ Τρεχαντῆρι καὶ Τροχαντῆρι, εἶδος πλοίου εἰς τὸ Αἰγαῖον Πέλαγος.) »Δρόμων, δρομὰς (ὁλκὰς) καὶ (κατὰ τοὺς Βυζ.) δρομώνιον (κυρ. τὸ Τουρκ. Καντζαμπάσι). Τροχαντὴρ (ἐλέγετο καὶ ἓν μέρος τῆς πρύμνης), κέλης-ητος (ὁ).

Τριακοσαριὰ (προφ. κοιν. Τρακοσαριά). ||. κάμμιά—. » Τριακόσιοί (-αί, -ά) που μάλιστα.

Τριακόσιαι (προφ. κοιν. Τρακόσιοι), αις, α, (ἀριθμ.) » Τριακόσιοι. trois

cents. ||. ἔχω ἕως 1300 ἄλογα (θηλ. καβαλλαρίαν συνιςαμένην εἰς). »Ἵππον ἔχω εἰς χιλίαν καὶ τριακοσίαν (Ξεν. Κυρουπ. Δ')». ||. τριακόσιαις χιλιάδες: » Τριάκοντα μυριάδες. ||. τριακόσια μιλλιούνια, ἴδε Μιλλιοῦνι.

Τριάντα, ἀριθμ. »Τριάκοντα. trente. ||. τριάντα φοραῖς. » Τριακοντάκις. ||. τριάντα χιλιάδες. » Τρισμύριοι. ||. τριάντα μιλλιούνια, ἴδε Μιλλιοῦνι. ||. τριάντα χρόνια. »Τριακονταετία, τριακονταετηρίς. ||. τριάντα χρόνων. » Τριακονταέτης καὶ Τριακοντούτης (ὁ), τριακοντοῦτις (ἡ). ||. τριάντα 'μερῶν. »Τριακονθήμερος.

Τριανταριά. ||. κἄμμιὰ—. »Τριάκοντά που μάλιστα. quelque trentaine.

Τριανταφυλλένιος, η, ον. »Ῥόδινος, ῥοδοειδής, ῥοδόχρους, ῥόδε(δει)ος. de roses, fait de roses, rosat.

Τριανταφυλλῆ, φ. » Ῥοδῆ (Εἰς τὰς Ἀθήνας προφέρεται ἀσυναιρέτως Ῥοδέα). rosier.

Τριανταφυλλὶ (τὸ Τουρκ. Γκιουλλὶ ἢ Πεμπὲ), χρ. » Ῥοδόχρουν, ῥόδινον, ῥοδοειδὲς, * ῥοδοβαφές. couleur de roses; incarnat, incarnadin.

Τριανταφυλλόλαδον. »Ῥόδινον (ἔλαιον), *ῥοδέλαιον. onguent rosat, pommade de roses, θ.

Τριαντάφυλλον (» Τῶν δὲ ῥόδων πολλαὶ διαφοραὶ, πλήθει τε φύλλων καὶ ὀλιγότητι· τὰ μὲν γὰρ πλεῖστα, πεντάφυλλα, τὰ δὲ δωδεκάφυλλα ῃ εἰκοσάφυλλα, τὰ δὲ ἔτι πολλῷ πλεῖον ὑπεραίροντα τούτων, ἔνια γὰρ εἶναί φασιν, ἃ καὶ καλοῦσιν ἑκατοντάφυλλα, »Θεοφρ. ς', 7. Ὁ δὲ Ἡρόδοτος [Η'. 138] λέγει ὅτι εἰς τοὺς ἐν Μακεδονίᾳ λεγομένους κήπους τοῦ Μίδα. » Φύεται αὐτόματα ῥόδα, ἓν ἕκαστον ἔχον ἑξήκοντα φύλλα «), ἀνθ. ». Ῥόδον. rose, θ. ||. παστρεύω τριαντάφυλλα (κόπτω θηλ. ταῖς κάτω ἄσπραις ἄκραις 'των). » Ἐξονυχίζω ῥόδα (Γαλην.)«.

Τριανταφυλλόνερον, ἴδε Ῥοδόσταγμα.

Τριανταφυλλόξειδον. » Ὀξυρρόδινον. vinaigre rosat.

Τριανταφυλλότοπος. » Ῥοδωνιά. lieu planté de roses.

Τραβηλιὰ (ἡ κοπριὰ τοῦ ἀρνιοῦ, γιδιοῦ κτλ., ἢ ἄλλ. Βιρβηλιά. Ὁ Ἡσύχ. 'τὸ γράφει »Τρίβηλα, Σπορθύγγια, τὰ διαχωρήματα τῶν αἰγῶν «) »Σπύραθος (ὁ καὶ ἡ), σπυρὰς -άδος (ἡ), σπύρδανον (Πολυδ.). crotte, θ. crottin, fumée (ἰδίως τοῦ ἐλαφιοῦ).

Τριβόλι, φ. (ἀγκαθ.). » Τρίβολος (διαιρεῖται εἰς χερσαῖον) herse, (καὶ εἰς ἔνυδρον) macre, truffe d'eau; chardon étoilé, chausse-trape, θ.

Τρίβω, ῥ. μετ. » Τρίβω. frotter. ||. τρίβω τὰ σανίδια (εἰς τὸ σφουγγάρισμα), τὰ ῥοῦχα (εἰς τὸ πλύσιμον), κτλ. »Ἐκτρίβω. nettoyer en frottant. ||. τρίβω τὰ 'μμάτια μου. »Διατρίβω (»Ἐνέχρισε τὴν χολὴν ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, ὡς δὲ συνεδήχθησαν, διέτριψεν αὐτοὺς, Γρφ. Τωβ. ΙΑ'.).

Τριγλὶ (ὀνομάζομεν ἰδίως τὸ μικρὸν μπαρμποῦνι. »Κομμάτια συγκόμματα, τριγλία μουσταχάτα, Πτωχοπρόδ.), 'ψ. »Τριγλίς. barbillon. (Κάλλιον ὅμως 'να ἐφαρμοσθῇ ἡ λέξις εἰς ὅλον τὸ εἶδος, ἵνα γλιτώσωμεν ἀπὸ τὴν Ἰταλικὴν Μπάρμπαν). »Τρίγλη (ἡ γενειὰς ἢ γενειᾶ[ἡ]τις) (Ἀθην. Ζ'). barbot ἢ barbeau (de mer), barbote, θ. barberin, rouget (-barbet); surmulet (εν. ἄλλο εἶδος).

Τριγυρίζω (προφ. κοιν. Τρογυρίζω), ῥ. μετ., ἴδε Περιτριγυρίζω.

§. ῥ. ἀμ. » Περινοστέω, περίειμι, περιέρχομαι, περιπολέω(-εύω), περιτρέχω, περιελαύνω (κυρ. μὲ ἄλογον ἢ ἁμάξι), ἔπειμι, ἐπέρχομαι, κυκλοφορέω. rôder, parcourir, tournoyer. §. (μεταφορ.) τριγυρνῶ ἐδῶ κ' ἐκεῖ. » Πλανάομαι, ῥέμβομαι. errer. ||. ποῦ τριγυρνᾷ ὁ νοῦς σου; »Ποῖ ῥέμβεταί σοι τὰ τοῦ νοός «;

Τριγυρινὸς, ἡ, όν. »Ὁ (»Ἡ, »Τὸ,

»Οἱ κτλ.) πέριξ. les environs (en-tours, alentours).

Τριγύρισμα. »Περιφορὰ, περιστροφὴ, περιαγωγὴ, περιδρομὴ, περιέλασις (μὲ ἄλογον ἢ ἁμάξι). tournoyement, circonvolution, ἴδε ϰ̀ Περιτριγύρισμα.

Τριγυρίστρα (προφ. κοιν. Τρογυρίστρα), πάθ. » Περίδρομος. tourniolle, θ. ἴδε καὶ Καλαγκάθι.

Τριγυρνῶ, ῥ. μετ. καὶ ἀμ., ἴδε Τριγυρίζω.

Τριγύρω (προφ. κοιν. Τριγύρου ϰ̀ Τρογύρου), ἐπ. »Κύκλω, περὶ (μὲ αἰτ.), πέριξ. autour, ἴδε καὶ 'Ολόγυρα.

Τρίδιπλος, η, ον. »Τριπλοῦς, τριπλάσιος, τριπλασίων, τρὶς τοσοῦτος. triple.

Τρίζω, ῥ. ἀμ. » Τρίζω. craquer, crier. §. τρίζω τὰ 'δόντια, ῥ. μετ. »Πρίω(-ίζω). (»Τὸ Πρίων τοὺς ὀδόντας, ἄλλος ἂν εἴπῃ τις κοινότερον Τρίζων, καὶ παρέπεται ἀληθῶς καὶ τοῦτο τοῖς ἄγαν θυμουμένοις, « Εὐσταθ. Ἰλ. Τ. 365), βρύχω(-χω), ἀραβέω (ποιητ.) τοὺς ὀδόντας. grincer les dents.

Τρικάταρτον (καράβι). »Τριάρμενος (ναῦς), (κυρ. 'που ἔχει τρία πανιὰ) (Πλουτ. καὶ Λουκιαν.) (vaisseau) à trois mâts.

Τρικέρι (ἐκκλησ.). » Τρικήριον. herse, θ.

Τρίκωχος, η, ον. »Τρίγωνος. triangulaire.

Τρίμερα (τὰ). » Τρίτα (τὰ). le troisième jour de l'enterrement, ἴδε καὶ 'Εννήμερα.

Τριμμένος, η, ον, ἴδε τὸ 'Ρῆμα: §. τριμμένος ἄνθρωπος (μεταφορ. ὁ ἔμπειρος καὶ πολύπειρος). » Τρίβων, ἐγκατατετριμμένος (Συνεσ.), κεκροτημένος, πολυπαίπαλος, παιπάλημα, κόβαλος, γνώμων, πολύπειρος. rompu aux affaires, vieux routier.

Τρίξιμον. »Τριγμὸς, τρισμὸς (»Ἀμάξης—, « Ἀρις.). craquement. ‖. τρίξιμον τῶν'δοντιῶν. »Πρίσις(»Βρυγμὸς, » Ἀραγμὸς) ὀδόντων. grincement des dents.

Τριόδι (εἶδος παιγνιδιοῦ, μὲ τὸ ὁποῖον ἔχει κάποιαν ὁμοιότητα ὁ) »Γραμμισμὸς ἢ Διαγραμμισμὸς(τῶν ἀρχαίων, ἂν καὶ ἐπαίζετο μὲ 60 ψήφους, ἴδε Εὐστάθ. Ζ, καὶ Πολύδ. ζ'). (Δὲν ἠξεύρω ἂν ἦνε τῶν Γάλλ. τὸ) mérelle, θ. ‖. παίζω τὸ τριόδι. Γραμμίζω, διαγραμμίζω. jouer à la mérelle.

Τρίπατον ('σπίτι), » Τριώροφον, τρίστεγον. à trois étages.

Τρισέγγονος, η, ον. » Τρισέγγονος. fils (fille) d'arrière petit-fils.

Τρισεύγενος (πολλὰ εὐγενὴς ἢ εὐγενικὸς), η, ον. »Εὐγενὴς ἐκ τριγονίας. qui est d'une ancienne noblesse, qui compte trois quarties de noblesse.

Τρίστρατον. »Τρίοδος (ἡ), τριοδία. carrefour, triviaire.

Τριφτάδες (εἶδος ζυμαρικοῦ, φιδὲ, ἐν Πελοποννήσῳ). » Θρυμματῶδες.

Τρίφτης τοῦ (λουτροῦ). »Σάβανον, τρίπτης, στλεγγὶς καὶ στελγὶς (ἦτον ἀπὸ ξύλον ἢ μέταλλον). frottoir.

§. (τῶν ἀλόγων, ὁ Τουρκ. Γκεμπρές). »Ψηκτὴρ, ψήκτρα ϰ̀ ψηκτρίς. brosse, θ. §. (ὁ Τουρκ. 'Ρεντές), ἴδε Ξύστρα καὶ Τυροτρίφτης.

Τριφτὸς, ή, όν. » Τριπτός. rapé.

Τριφύλλι, τ. (διαιρεῖται εἰς πολλὰ εἴδη). » Τρίφυλλον (μὲ διάφορα ἐπίθετα, καθὼς » Μηνυανθὲς, ὠκύθοον, ὤκινον, ἀσφάλιον, ὀξύφυλλον κτλ.). trefle (rouge, jaune, cornu, méniante, de-marais, etc). »Μηδικὴ πόα. luzerne, θ. §. »Λωτός. sainfoin (αὐτὸ κυρ. εἶναι ὁ Τουρκ. Γιονγκάς). (τὸ τριφύλλι ὅ,πε βάλλουν εἰς τὰ σενδούχια πρὸς εὐωδίαν, εἶναι τό), »Μελίλωτον, ἡ κνήκιον, ἡ λωτὸς ὁ ἥμερος. (Εἰς τὴν 'Ελλάδα λέγεται Νυχάκι, καθὼς εὑρίσκεται ϰ̀ εἰς ἰατρικὰ Γλωσσάρια, ἀναφερόμενα ὑπὸ τοῦ Δουκαγγίου). lotier (melilot) odorant, trèfle musqué.

Τρίχα. »Θρὶξ-τριχός. crin; brin; cheveu (ἰδιαιτ. τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀνθρώπε). ‖. θὰ σοῦ βγάλλω τὰ γένεια τρίχα-τρίχα. »Ἐκκοχιῶ σε τὰς τρίχας (Ἀριςοφ. Λυσιστρ.)· »Ἐκποκιῶ σου τὰς πωκάδας (Ἀριστοφ. Θεσμοφορ.)«. je t'arracherai la barbe brin à brin. §. τὸ πρᾶγμα εἶνε 'ς τὴν τρίχα (φρ μεταφορ., ἀπαράλλακτος μὲ τοῦ 'Ηϛ. τό) » 'Εκ τριχὸς κρέμαται· »'Επὶ ξυροῦ ἀκμῆς ἵσταται· » 'Επὶ μικρᾶς ἐστι ῥοπῆς. ‖. κ' ἡ τρίχα τὸν ἴσκιό' 'της, (παροιμ.). » "Ενεστι κἂν μύρμηκι κἂν σέρφῳ χολή.

Τριχιὰ (κυρ. σχοινὶ πλεγμένον ἀπὸ τρίχαις, καταχρ. δὲ ℥ κάθε σχοινί), ἴδε Σχοινί. §. (ἰδιαιτ. ἡ βόλτα), ἴδε 'Ορμίδι.

Τριχιὸς, 'ψ. »Τριχίας, θρίσσα (κυρ. τοῦ ποταμοῦ, ἴδε Θρίσσα). melet, sardine, (τὸ μεγαλήτερον εἶδος ὅ,πυ εὑρίσκεται εἰς τὴν Μεσόγειον, ὀνομάζεται Γαλλ.) celerin ἢ harengage.

Τρίψιλος (ὁ πολλὰ ψιλὸς, λεπτότατος, καθὼς καὶ εἰς τοὺς ἀρχ. τὸ Τρισγέρων κτλ. ἦτον συνώνυμον τοῦ 'Υπέργηρως κτλ.), ἴδε ℥ παρβλ. Τετραπάστριχος.

Τρίψιμον. » Τρῖψις, ἀνάτριψις. frottement, friction, trituration (τεχν.). ‖. τὸ τρίψιμον τῶν ῥούχων (εἰς τὸ πλύσιμον) τῶν σανιδιῶν (εἰς τὸ σφουγγάρισμα) κτλ. »Ἔκτριψις.

Τρόμαγμα. » Ἔκπληξις, κατάπληξις, ἐκφόβισις. l'action d'effrayer (d'épouvanter etc).

Τρομαγμένος, η, ον. »Ἔντρομος, περιδεής, περίφοβος, ἐκπεπληγμένος. effrayé, effaré, épouvanté, consterné, tout ébahi, frappé de terreur.

Τρομάζω, ῥ. μετ. »'Εκπλήττω, ἐκ(συν,δια)ταράσσω(-ττω), ἐκδειματόω, ἐκφοβέω, ἀνασοβέω. effrayer, épouvanter, ἴδε καὶ Ξυππάζω καὶ Παραλογιάζω. ‖. τρομάζω (℥ ἐκ τοῦ ἐπακολουθοῦντος, φευγατίζω) τινά. » 'Εκ (» Ἀπο)πτοέω, ἐκπτήσσω, ἐκσοβέω. §. ῥ.αὐτοπ. »'Εκπλήττομαι, ἐκδειματόομαι, ἀναπτοέομαι, ἀνασοβέομαι, περιτρόμως ἔχω (Φαλαρ.). s'effrayer, s'ébahir, trambler.

Τρομακτικὸς, ἡ, όν, ἴδε Τρομερός.

Τρομάρα. » Τρόμος. effroi, frayeur, θ. terreur, θ. épouvante, θ.

Τρεμερὸς ἡ, όν. »Φρικτὸς, φρικώδης, φρικαλέος, τρομερὸς, ἐκ(κατα)πληκτικός. terrible, ἴδε καὶ Φοβερός.

Τροπάρι (ἐκκλησ.)» Ἆσμα, τροπάριον. motet.

Τρόπος. » Μηχανὴ, μέθοδος, τρόπος, ἀφορμή. moyen, expédient, parti; méthode, θ. façon, manière, θ. voie (μεταφορ.). ‖. μὲ κάθε τρόπον. » Πάσῃ μηχανῇ· »Πάσῃ τέχνῃ καὶ μηχανῇ. ‖. ℥ μὲ κανένα τρόπον 'δὲν ἤθελε 'να σηκωθῇ. » Καὶ οὐδεμιᾷ μηχανῇ ἀνίστασθαι ἤθελε (Λουκιαν. Νεκρ. Διάλ.).« ‖. τὰ δὲ ζῶα 'τὰ ἔφεραν μὲ τέτοιον ἕνα τρόπον, ἴδε Τέτοιος. ‖. μὲ τρόπον (ἐπιτήδειον δηλ. καὶ κρυφὸν, χωρὶς 'να 'νοιωσθῇ), (φρ.) » Λεληθότως, ὑπὸ μάλης, ἴδε καὶ Κρυφά. ‖. (Εἰς τὰς συνθέσεις ἐκφράζεται μὲ τὴν 'Υπὸ, καθώς): φεύγω μὲ τρόπον. »'Υποφεύγω, ‖. (ἢ μὲ τὴν Παρὰ, καθώς): ἐμβαίνω (χώνομαι) μὲ τρόπον. »Παρεισδύομαι, κτλ. ‖. κάμνω κάθε τρόπον. »Πάντα κάλων κινῶ (ἐφίημι), (παροιμ.)· »Παντοῖος γίγνομαι· »'Εν παντὶ καθίσταμαι (γίνομαι), ἴδε καὶ Βάλλω ℥ Δυνατός. ‖. 'δὲν εἶνε τρόπος 'να σ' ἀφήσω, ἴδε Ἀδύνατον. ‖. δὲν εἶνε πρόπος 'να ἡσυχάσῃ. »Οὐκ ἔστιν ὅπως ἡσυχίαν σχήσῃ«, Δμσθ.

§. 'δὲν ἔχει τὸν τρόπον (μεταφ. ἀντὶ τοῦ 'Δὲν ἔχει χρήματα, εἶνε πτωχός). »Ἀπορεῖται· Ἄπορός ἐστιν· » 'Εν ἀπορίᾳ τυγχάνει ὤν. il n'est pas à son aise.

Τροπωτῆρα (ἡ), ναυτ. (τὸ σχοινὶ ἢ λουρὶ τοῦ σκαρμοῦ). » Τροπωτὴρ, τροπὸς (ποιητ.). la courroie qui attache la rame, estrope.

Τροχίζω, ῥ. μετ. »Θήγω. emou-

dre, aiguiser (passer) sur la meule, ἴδε καὶ Ἀκονίζω.

Τρόχισμα, ἴδε Ἀκόνισμα.

Τροχὸς (τοῦ ἁμαξιοῦ). » Τροχός. roue, θ. §. (ὁ τοῦ ἀκονίσματος), meule θ.||, ἡ μέση τοῦ τροχοῦ. »Πλήμνη, χοινικίς. moyeu. ||. ἡ ἀκτῖνές 'του, ἴδε Ἀδράκτι. ||. ὁ γύρος 'του. »Ἀψὶς, ἄντυξ, ἴτυς, σῶτρον. jante (κυρ. τὰ διάφορα κομμάτια 'που σχηματίζουν τὸν κύκλον), θ. ||. τό σιδερένιον βεργὶ ὅ,που βάλλουν τριγύρω. » 'Επίσωτρον, κανθός.

Τροχοῦλι (ὀνομάζεται συνήθως τὸ στρογγυλὸν κομμάτι τῆς Πετσούδας, τὸ ὁποῖον εἰς μὲν τὸν καιρὸν τοῦ Πτωχοπροδρόμε ἐλέγετο μονολεκτικῶς Παλαμυδοκόμματον, ὑπὸ δὲ τοῦ 'Ησυχ. ὀνομάζεται) » Ταχὼν-ῶνος (ἴδε Τάχος). » Τέμαχος (θυναῖον), κλεὶς (»Κλεῖδες μὲν ὀπταὶ δύο παρεσκευασμέναι.—Αἷς τὰς θύρας κλείουσι ;— Θύννου μὲν οὖν, « Ἀριστοφῶν παρ' Ἀθ.), κλειδίον (Διοσκ.). tronçon (de thon salé), rouelle, θ. 'darne, θ. §, (ἀναγκαιότερον ὅμως 'να προσδιορισθῇ ἡ λέξις διὰ τὸν Μακαρᾶν), ἴδε Καροῦλι. (ἐν γέν.) » Κυκλίσκος, κυκλίσκιον.

Τρυβέλι (ἐκ τοῦ Λατ. terebellum), ἐργ., ἴδε Σουβλὶ καὶ Τρυπάνι.

Τρύγημα. »Τρύγησις. vendange, θ.

Τρυγητής. »Τρυγητὴρ(-τής). vendangeur.

Τρυγόνι (ἡ ἄλλ. Τουρτοῦρα), π. » Τρυγών. tourterelle, θ. §. (εἶδος 'ψαριοῦ), ἴδε Δρακόνι.

Τρύγος (ὁ καὶ τό. 'Ο 'Ησύχ. ἔχει τὸν ἀρσενικὸν μόνον τύπον: » Τρυγητὸς, ὁ τρύγος). »Τρυγητός. vendanges, θ. πλ.

Τρυγῶ, ῥ. μετ. »Τρυγάω. vendanger; cueillir ||. τὰ μελίσσια τρυγῶνται, ὅταν φανῇ πρώϊμον σῦκον. »Βλίττεται δὲ τὰ σμήνη, ὅταν ἐρίνεον σῦκον φανῇ, « Ἀρστ. on taille les ruches, quand les figues de S. Jean commencent à paraître.

Τρύπα (ἀρχαία λέξις. Εἰς τὴν 'Ελλάδα προφ. κοιν. Τρούπα, ἴδε παρακατιὼν ϗ παράβλ. τὴν ἀρχαίαν προφοράν). »'Οπὴ, τρώγλη, τρῆμα, τρύπημα. trou. ||. ἡ τρύπα τοῦ αὐτιοῦ. »Κυψέλη. ||. ἡ τρύπα τοῦ ποντικοῦ, ἴδε Ποντικοφωλῆ. ||. ἡ τρύπα τοῦ βελονιοῦ. »Τρύπημα (Εὐαγγ.). chas. ||. ἡ τρύπα τοῦ κανονιοῦ (τουφεκιοῦ, κτλ.). » 'Οπή. lumière, θ. §. τρύπα (εἶδος παιγνιδίου, ἡ ἄλλ. Γούβα καὶ Λακκάκι). »Τρόπα ϗ Τρύπα. fossette θ. pochette, θ. §. τρύπα (ἡ φωλῆ μερικῶν ζώων). »Κατάδυσις. terrier, ἴδε καὶ Θαλάμι.

Τρυπάνι, ἐργ. »Τέρετρον, ἀρὶς (ἡ), τρύπανον, τρυπάνη ('Ησυχ.). tarière, θ. vrille, θ. vilebrequin, foret.

Τρύπημα. »Τρῆσις, τρύπησις. l'action de trouer.

Τρυπητὴ (γουλιάρα ἡ πινάκα, τὸ ἄλλ. Τρυπητὸν), ἀγγ. »'Ιθμὸς, ἠθητὴρ, ἠθητήριον, τρυπητὴρ (Παλ. Μαθηματ.), τρυῆλης (ὁ), (ἴσως ἐδῶ ἔχει τόπον καὶ τοῦ 'Ησυχ. ἡ παράδοξος λέξις) τρυπῆλα. friquet, écumoire, θ. passoire, θ.

Τρυπητῆρι, ἐργ., ἴδε Σουβλί.

Τρύπιος, α, ον. »Τετρημένος, τετρυπημένος, τρητός. froué

Τρυποκάρυδον (κυρ. ἔπρεπε 'να λέγεται ὁ) »Δρυοκολάπτης (διότι τρυπᾷ μὲ τὸ ῥάμφος 'του τὰ ἀκρόδρυα, καὶ τρώγει τὰ μέσα), ἴδε Ξυλοφᾶς.

§. (συνήθως ὅμως ὀνομάζεται τὸ μικρότατον εἶδος τῶν Σπουργιτῶν, τὸ ἄλλ. Τρυποφράχτης ϗ Μαλαθρίτης), π. » Ἀκανθὶς καὶ Ἀκανθυλλὶς, ὀρχίλος (» ὡς εἰσιὼν καὶ εἰσδυόμενος εἰς ὀπὰς, « Θεφ.), τροχίλος, βασιλεύς. friquet, moineau de noyer (d'arbre, de campagne), saulet, paisse de saule, passière-folle; roitelet (huppé).

Τρυπόνω (ἐμβαίνω εἰς τὴν τρύπαν μου), ῥ. ἀμ. » Εἰσδύομαι, καταδύομαι, εἰσέρπω, διαδύνω(-ομαι): s'enfoncer (se fourrer) dans son terrier (dans son trou), ἴδε καὶ Χώνομαι. §. (ῥάπτω ἀργὰ ϗ πρὸς ὥραν τι, προφ. Τρουπόνω), ῥ. μετ., ἴδε Καταπιάνω.

Τρυποφράχτης, π. ἴδε ἀνωτέρω.

Τρυπῶ, ῥ. μετ. » Τιτράω,-μι,-αίνω (» Τὸ στέλεχος τιτράνας ὅσον παλαιστιαῖον, « Θεοφρ.), τρυπάω. percer, trouer. ||. τρυπῶ τὸν τοῖχον. » Διορύσσω (-ττω) τὸν τοῖχον (καὶ μονολ.) Τοιχωρυχέω (κυρ. ἐπὶ κακοῦ). ||. τρυπῶ μὲ τὸ κοντάρι. » Διακοντίζω, διελαύνω τῷ δόρατι (τῷ ξυστῷ). ||. καὶ ἀνίσως τρυπήσῃ ποντικὸς τὸ σακκὶ μὲ τὸ ἀλεῦρι, ἴδε Τρώγω.

Τρύπωμα. » Εἴσδυσις, κατάδυσις. enfoncement.

Τρυφεραίνω, Μ. (θὰ) τρυφεραίνω. ῥ. μετ. » Ταχερόω. attendrir. §. ῥ. μέσ. αὐτοπ. » Ταχερόομαι. s'attendrir.

Τρυφερὸς, ἡ. όν. » Ταχερὸς, ψαθυρός. tendre, délicat.

Τρώγω, Μ. (θὰ) φάγω (ὁ πθ. πρχ. τῆς μτχ. Φαγωμένος), ῥ. μετ. » Ἐσθίω, βιβρώσκω, τρώγω (κυρ. διὰ τὰ τραγανὰ, κοκκαλώδη καὶ ξηρὰ ἐν γένει. » Τοὺς κυάμους οὔτε τρώγουσιν, οὔτε ἕψοντες πατέονται, « Ἡρόδ.), (ἔδω, ἄγρ., ὅθεν τὸ) ἐδήδοκα, σιτέομαι, ἅπτομαι, γεύομαι (» Καί τινες ϗ ἀλλήλων ἐγεύοντο, « Θυκ.), ἀναλίσκω. manger; dévorer (ὑπερβ.), consumer. ||. τρώγω πολὺ (ἁρπακτικὰ, λαίμαργα). » Ἀδηφαγέω (ἴδε Φαγᾶς). ||. τρώγω φαγεῖ. » Τροφῆς ἅπτομαι, σῖτον (τροφὴν) προσφέρομαι (προσίεμαι). prendre de la nourriture. ||. 'να βάλῃ δυὸ φοραῖς ἅλας (εἰς τὴ' φακῆ'), καὶ 'να 'τὴν κάμῃ 'νὰ μὴν τρώγηται. » Δὶς ἅλας ἐμβαλὼν, ἄβρωτον ποιῆσαι (Θεοφρ. Χαρ.). « ||. οἱ ἐρινοὶ, ἄλλοι τρώγονται, καὶ ἄλλοι ὄχι ('δὲν τρώγονται). » Τῶν ὀλύνθων οἱ μὲν ἄβρωτοι, οἱ δὲ ἐδώδιμοι, « (Θφρ.). ||. τρώγω μιὰ' φορὰ' τὴν ἡμέρα'. » Μονοσιτέω. ne faire qu'un repas par jour. ||. τρώγω μαζῆ, ἴδε Συντρώγω. ||. τρώγουν ἕνας τὸν ἄλλον. » Ἀλληλοφαγοῦσιν. ils s'entremangent (-dévorent). ||. τὰ περισσότερα 'ψάρια τρώγονται συνατά 'τους. » Ἀλληλοφάγοι δὲ τῶν ἰχθύων οἱ πλεῖστοι. ||. τρώγει τὰ 'νύχιά του. » Τοὺς ὄνυχας περιτρώγειν. ronger (se ronger) les ongles ||. διότι ὅσα ὄρνεια καὶ τετράποδα τρώγουν ἀνθρώπους. » Τὰ γὰρ ὄρνεα καὶ τετράποδα, ὅσα ἀνθρώπων ἅπτεται (Θουκ.). « ||. τὸ σκουλῆκι τρώγει τὸ ξύλον (ὁ ποντικὸς τὸ ψωμὶ, κτλ.). » Βιβρώσκει (ὅθεν Σκωληκόβρωτος), περιτρώγει. ronger, ἴδε καὶ Κόπτω. ||. καὶ ἀνίσως φάγῃ (τρυπήσῃ) ποντικὸς τὸ σακκὶ τοῦ ἀλευριοῦ. » Καὶ ἐὰν μῦς θύλακον ἀλφίτων διαφάγῃ (Θεοφρ. Χαρ.). « ||. 'δόντι φαγωμένον (τὸ ἄλλ. κούφιον). » Ὀδόντα διαβεβρωμένον, « Λξ. §. (καταγρ.) τὸ ῥινὶ τρώγει τὸ σίδερον (τὸ σχοινὶ τὴν πέτραν τοῦ πηγαδιοῦ, κτλ.). » Τρίβει, φθείρει, ὑπερείπει (κυρ. διὰ τὰ θεμέλια, τοὺς τοίχους, κτλ.). rogner, caver; miner, saper. ||. ἡ πληγὴ 'τοῦ ἔφαγεν ὅλα τὰ δάκτυλα. » Τοὺς δακτύλους ἐπενείματο (ἐπενεμήθη). §. (τριτοπροσ. διὰ τὴν φαγοῦραν τοῦ σώματος), μὲ τρώγει τὸ κεφάλι μου (τὸ σπυρί μου, κτλ.). » Κνήθομαι (» Κνησιάω, » Κνηστιάω, » Κνησείω, » Ὀδαξάω ϗ » Ἀδαξάω-έω) τὴν κεφαλὴν (τὸ ἕλκος, κτλ.). démanger, avoir des démangeaisons. §. σὲ τρώγ' ἡ ῥάχις σου (φρ. παροιμ. ἀνάλογος μὲ τῶν ἀρχαίων τό): » Σκύτη βλέπεις· » Μαστιγιᾶς. §. (μεταφορ.) τρώγει τὰ λόγιά 'του, (ἡ, ἐλλειπτ.) 'τὰ τρώγει, ἴδε Μασσῶ. ||. μοῦ ἔφαγε τ' αὐτιά, ἴδε Αὐτί. ||. ἔφαγε τὴ' ζωή' 'του 'ς αὐταῖς τῆς δουλειαῖς. » Ἐγκατατετριμμένος ἐν πράγμασι τοιούτοις. ||. τοῦ κάκου λοιπὸν ἔφαγα τὴ' ζωή' μου 'ς τὰ βιβλία. « Μάτην ἄρα τυγχάνω κατατετριφὼς τὸν βίον ἐν τοῖς βιβλίοις (Συνεσ.). « ||. ἔφαγεν ὅλην 'του τὴν κατάστασιν εἰς τὰ φαγοπότια καὶ εἰς τὰ χαρτιὰ, ἴδε Χάνω. ||. τρῶγουν τὸ ξένο' βιὸς, ἴδε Βιό. ||. ἔφαγεν ἄσπρα ('πῆρε δηλ. κρυφὰ, ἵνα προδώσῃ τὴν ἀλήθειαν, τὰ χρέη 'του. Ἡ αὐτὴ ἰδέα ὑπάρχει καὶ εἰς τῶν ἀρχαίων τὸ

» Δωροφάγος. ||. μὲ τρώγει ἡ ἐνθύμησις τῶν παιδιῶν μου. » Κατὰ μικρόν με δαπανᾷ τῶν παιδίων ἡ μνήμη (Συνεσ.)« ||. ἔφαγε ξυλιαίς. »Πληγὰς ἔλαβε. ||. (καὶ ἐλλειπτ.) 'ταίς ἔφαγε κ' ἔφυγε. » Πληγὰς λαβὼν ἀπῄει. ||. θὰ φάγῃ πολλαίς. » Δαρήσεται πολλὰς (Εὐαγγ.)«. §. ἔφαγε (ἀντὶ τοῦ 'Εδοκίμασεν, "Επαθεν, 'Υπέφερε) μιὰ' φουρτοῦνα'. »Χειμῶνι χρησάμενος (περιπεσών). il a essuyé une tempête. ||. τρώγομαι, ῥ. μέσ. αὐτοπ. (μεταφ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.). » Τρίβομαι (κυρ. διὰ τὰ ῥοῦχα, ἐργαλεῖα, καὶ ὅλα ἐν γένει τὰ φθαρτὰ σκεύη). s'user ; élimer, s'élimer. ||. 'τὰ νύχια τῶν ἀλόγων εἶχαν φαγωθῇ ἀπὸ κάτω. » Τῶν ἵππων τὰς ὁπλὰς ὑποτετρίφθαι,« Διόδ. §. »Δαπανάομαι, τήκομαι (τὸ ἄλλ. Λυώνω, κυρ. ἀπὸ λύπην, συλλογήν, ἀσθένειαν, κτλ.): se consumer. dépérir. §. (μσ. ἀλληλοπαθ.) » Διαφέρομαι, συγκρούομαι. avoir des démêlés avec quelqu'un. §. (μὲ αἰτ.) ἐπιμένω ὀχληρῶς ἀπαιτῶν τι. ||. τί μὲ τρώγεσαι ; Μή με τρώγεσαι ! μοῦ ἔφαγες τὴν καρδίαν. (ἔχει τι ἴσως 'να κάμῃ μὲ τοῦτο ᾗ ἡ συμβολικὴ ἐντολὴ τοῦ Πυθαγόρꙋ:) »Καρδίαν μὴ ἐσθίειν «, ἴδε Φορτόνω.

Τσαγανὸς (ἐκ τοῦ Ἰσπαν. Zangano, κατὰ τὸν Δουκάγγ.), ὄστρ., ἴδε Κάβουρας.

Τσαγγάρης (»Σκυτεὺς, σαγγάριος, καλιγάριος,« 'Ησύχ.), ἴδε Κουντουρᾶς.

Τσαγγαρόσουβλον, ἴδε Σουβλί.

Τσακκίζω (ἐκ τοῦ Λακίζω, καθὼς καὶ Τσάκωνες οἱ Λάκωνες), ῥ. μετ. » Κλάω, ἄγνυμι (ποιητ.), καταγνύω (-μι), συντρίβω. rompre; tracasser, ἴδε καὶ Σπάνω. §. (μεταφορ.) τσακκίσθηκεν ἡ καρδιά μꙋ, ἴδε Καρδιά. ||. μοῦ 'τσάκκισαν τὴν καρδίαν. » Συνθρύπτοντές μου τὴν καρδίαν (Γραφ.).« navrer le coeur. ||. τσακκίσθηκε τὸ στράτευμα. » 'Ετράπη, ἔκλινεν, ἐνέδωκε, διεσπάσθη ἡ φάλαγξ, τροπὴ γέγονε τοῦ στρατοῦ. ||. τσακκίζω τὸ νερὸν (δηλ. μετριάζω τὴν ψυχρότητά 'του, τὸ συγλιαίνω). » Οἱ ἀσθενοῦντες οὐ φέρουσι τὴν ὁμιλίαν τοῦ ψυχροῦ ἀβλαβῶς· διὸ θραύομεν αὐτὸ θερμὸν ἐπιμιγνῦντες,« Γαλην.

Τσάκκισμα. » Θλάσις, κλάσις, θραῦσις, σύντριψις, κάταγμα (κοκκάλου). cassure, θ. fracture, θ. §. τσάκκισμα ῥούχου (γινόμενον ἀπὸ τὸ δίπλωμα), ἴδε Δίπλα. §. τσακκίσματα (τὰ ἀηδῆ καὶ ἄσεμνα σχήματα τῶν κακοαναθρεμμένων γυναικῶν, τὰ ὁποῖα μερικοὶ νομίζουν καὶ ὀνομάζουν χάριτας). » 'Ακκισμοὶ, θρύψεις. mines, minauderies, afféteries, airs penchés, simagrées, façons. ||. κάμνω τσακκίσματα (προσποιοῦμαι ὅτι 'δὲν θέλω). » Ἀκκίζομαι, θρύπτομαι, πλάττομαι, κλασαυχενίζομαι, βρενθύομαι (» Χὰ δυσχολαίνει πρός με καὶ βρενθύεται,« Ἀριςφ. » 'Υπὸ φρονήματος βρενθύεται καὶ φαγεῖν οὐκ ἀξιοῖ,« (αὐτ.). faire des mines (des façons, des simagrées, la petite bouche, des sucrées etc.), faire le difficile (le délicat, le dégouté, le rencheri, du rencheri), minauder.

Τσάκνον. » Κάρφος (τό). brin.

Τσακόνω (ἴσως ἀπὸ τοῦ Ζαγόω. » Ζαγῶσαι, Δωρικὴ ἡ λέξις, ἀντὶ τοῦ 'Επισχεῖν, κατασχεῖν. « 'Ησύχ.), ῥ. μετ. ἴδε Ἀδράχνω καὶ Πιάνω.

Τσαλαβούτημα. » "Εμβρεξις. l'action de mouiler (se mouiller).

Τσαλαβουτῶ, ῥ. μετ. ᾗ ἀμ.» 'Εμβρέχω -ομαι. mouiller (se mouiller); se tenir long temps dans l'eau (en se baignant).

Τσαλακόνω (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ῥ. μετ. (ἂς κρίνουν ἄλλοι ἂν ἔχῃ κάμμίαν σχέσιν ἡ λέξις μὲ τὸ » Σαλάκων κτλ.). » 'Ρικνόομαι (»Τὰ ἱμάτια οὐκ ἐῤῥικνώθη,« 'Επιφάν.). avachir (s'). ||. φόρεμα τσαλακωμένον. » 'Εῤῥικνωμένον. chiffoné.

Τσαλαπάτημα. » Καταπάτησις. l'action de fouler aux pieds.

Τσαλαπατῶ (ὁ Κορ. προκρίνει τὸ Λακτοπατῶ [» 'Εκρέμνισέν τον τ' ἀ-

λογον, ϰ̓ λακτοπάτησέν τον, « Στέφ. Σαχλίκ.], τὸ ὁποῖον παράγει ἀπὸ τοῦ) » Λὰξ πατέω, (καὶ μονολ.) »Λακπατέω (»Παίειν με, τύπτειν, λακπατεῖν, ὠθεῖν, δάκνειν, « Φερεκρ. Πετάλῃ), ῥ. μετ. » Κατα(»Συμ)πατέω. **fouler aux pieds.**

Τσαμπί. » Τραφυλὶς (ἰδιαιτ. τοῦ σταφυλιοῦ), βότρυς, βότρυγος, κόρυμβος (τοῦ κισσοῦ ϰ̓ τῶν ὁμοίων). **grappe, θ.**

Τσαμπουρίδι (τὸ μικρὸ' τσαμπί, ὅπου μένει 'ς τὸ κλῆμα μετὰ τὸ τρύγημα), ἴδε Ἀποτρυγῆδι.

Τσάντζαλον (ἀφ' οὗ καὶ Τσαντζαλιάρης). » Ῥάκιον. **guenille, θ.** (ἡ λέξις ἦτον ἐν χρήσει καὶ πρὸ 1200 χρόνων εἰς τοὺς Βυζ. Διότι ὁ ἐπὶ Μαυρικίου ἀκμάσας Ἰάκωβος, ἐξ οὗ καὶ ἡ τῶν Ἰακωβικῶν αἵρεσις, Σύρος τὸ γένος, » Τζάντζαλος οὕτωσὶ ἐπωνόμαστο, διὰ τὴν ἄκραν, ὡς γε οἶμαι, εὐτέλειαν, « λέγει Νικηφόρος ὁ Κάλλιστος).

Τσάπα (ἡ) ⎫, ἐργ. (γεωργ., ἴσως
Τσαπὶ (τὸ) ⎭ ἐκ τοῦ) » Σκάφα, σκαφεῖον ἢ σκαφίον (» Σκαφίον, τὸ κοινῶς λεγόμενον τζαπίον, ὃ οἱ Ἀττικοὶ ἄμην, « Σχολ. Θεοκρ.), ἴδε Ἀξινογύρι.

Τσατσὰ (προσφώνημα τιμητικὸν μικροτέρας πρὸς μεγαλητέραν ἀδελφήν. Εἰς τὴν Πελοπόννησον προφ. κοιν. Τσάτσα, ἴσως ἐκ τοῦ) » Τέττα ἢ Ἄττα (προσφωνημάτων παλαιῶν, ἴδε τὸν Εὐστάθ. Ἰλ. Δ).

Τσατσάρα (χυδ. τὸ ἀρὺ κτένι, ϰ̓ μάλιστα τὸ πρὸς καλλωπισμὸν φορούμενον εἰς τὸ κεφάλι. Ἂς κρίνων ἄλλοι ἂν ἔχῃ καμμίαν σχέσιν μὲ τὸ) » Σισάριον, ἴδε Κτένα.

Τσεβδίζω (εἰς τὴν Ἑλλάδα προφ. Ψευδίζω. Δὲν ἠξεύρω ἂν ἦνε τῷ ὄντι ἡ ὀρθὴ τῆς λέξεως προφορὰ, ἢ διόρθωσις κάνενὸς λογιωτάτου), ῥ. οὐδ. » Ψελλίζω, τραυλίζω, βατταρίζω (ἴδε τὰς διαφορὰς εἰς τὸ Τσηβδός). **bégayer, grasseyer, être bègue.**

Τσήβδισμα. » Ψελλισμὸς, ψελλότης, τραυλισμὸς, τραυλότης, ἰσχνοφωνία (ὀρθ.) ἰσχοφωνία (ἴδε τὰς διαφορὰς εἰς τὸ Τσηβδός). **begayement, grasseyement.**

Τσηβδὸς (ὁ Τουρ. Πελτέκης [ἴδε Τσήβδίζω], ἀπὸ τοῦ Ἔξαυδος ἢ τοῦ Σχαύδης ὁ ἰσχνόφωνος, « κατὰ τὸν Ἡσύχιον, οἱονεὶ ἰσχαύδης τις ὤν), ή, όν. » Ψελλὸς (κυρ. ὁ προφέρων τὸ Σ ὡς Θ, καὶ ἀφίνων ϰ̓ στοιχεῖα, καθὼς τὰ μικρὰ παιδιὰ), τραυλὸς (κυρ. ὁ προφέρων τὸ Λ ἀντὶ τοῦ Ρ, καθὼς ὁ Ἀλκιβιάδης. ».Ὀλᾷς Θέωλον, τὴν κεφαλὴν κόλακος ἔχει, [ἀντὶ] » Ὁρᾷς Θέωρον, τὴν κεφαλὴν κόρακος ἔχει, « Ἀριστοφ.), ἰσχνόφωνος (ἢ ὀρθ.) ἰσχόφωνος (κυρ. ὁ Τουρκ. Πεπεής, ὁ μὴ δυνάμενος ταχέως συνάψαι τὰς συλλαβὰς, ὁ αὐτὸς καὶ) βατταρίζων. **bègue.**

Τσηγαρίζω (ἡ ἀπὸ τοῦ Καίω καὶ Κήω ἐτυμολογία τῆς λέξεως μὲ φαίνεται πιθανωτέρα παρὰ τὴν ἀπὸ τοῦ Τηγανίζω τοῦ Κορ.), ῥ. μετ. »Περικαίω, περιοπτάω. **rissoler**, ἴδε καὶ Ξεροτηγανίζω. §. τσηγαρίζομαι (μεταφ. ἀντὶ τοῦ Βασανίζομαι, Κακοπερνῶ: » Ἰδὲ τὸν βρῶμον ποῦ ἔκειτο, καὶ 'γὼ τζυγαριζόμην, « Πτωχοπρ. ἐν τῷ κατὰ Ἡγουμ.), ἴδε Τυραννηοῦμαι.

Τσηγάρισμα. »Περιόπτησις. **l'action de rissoler**, ἴδε καὶ Ξεροτηγάνισμα.

Τσηγαρισμένος, η, ον ⎫, (κρέας
Τσηγαριστὸς, ή, όν ⎭ κυρ.). »Περιωπτημένος. **rissolé.**

Τσήπουρον (ἀντὶ Σήπουρον), ἴδε Ἀποστραγγίδι.

Τσῆρος (τὸ μικρὸν Σκουμπρὶ, ἰδίως ἀφ' οὗ ξηρανθῇ, ἢ ἄλλο εἶδος 'ψαριοῦ ὅμοιον, ἴδε Κορ. Ξενοκρ. καὶ Ἀτ. Τόμ. Α', ἐκ τοῦ) »Κηρὶς καὶ Κιῤῥὶς (ἡ ὁποία ὅμως συγκαταριθμεῖται ὑπὸ τοῦ Ὀππιανοῦ [Ἁλιευτ. Γ', 187] μὲ τὰ μεγάλα 'ψάρια) καὶ Κιῤῥὰς ϰ̓ Σκιρὶς, σκομβρίς. **maquereau bâtard, gascon, gascanet ἢ gascanel, saurel, chicarou.**

Τσιγαρίζω (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ῥ. μετ. ἴδε Τσηγαρίζω, κτλ.

Τσίκνα (ἡ μυρωδιὰ τοῦ καμμένου φαγητοῦ, κατ' ἀναγραμ. ἐκ τοῦ) »Κνίσσα. brûlé.

Τσικνίζω, ῥ. μετ. »Κνισσόω (»Τὸν μάγειρον δὲ τὸν ζωμὸν κνισσῶσαι,« Λουκιαν. 'Επιστ. Κρον.). faire (laisser) prendre le brûlé.

Τσικνισμένος, η, ον. »Κεκνισσωμένος. qui sent le brûlé.

Τσιληπουρδῶ (μεταφ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐκ τοῦ) » Σιληπορδάω(-έω), ῥ. ἀμ. »Στρηνιάω, σκιρτάω, διατείνομαι. s'agiter, se débattre, ἴδε Χοροπηδῶ.

Τσιμοῦρι (ἡ ἄλλ. Σκυλόμυιγα ἢ Σκυλόψειρα καὶ παλαιότερα Τσιδίκιον, τοῦτο δὲ ἀπὸ τοῦ Κίμβιξ, κατὰ τὸν Κορ., ὅθεν προφ. ὀρθ. Τσιμποῦρι), ἔντ. » Κρότων ἢ Κροτὼν (κατὰ τὸν Στέφ. Βυζ.), κυνοῤῥαϊστὴς ἢ κυνοραϊστὴς (ἴδε Πιπιλίζω). tique, θ.

Τσίμπλα (τὸ ὑγρὸν ὅ,που πήζει εἰς τὰ 'μάτια ἀπὸ τὸ » Σιπαλή, ἡ ἐπάργεμος, τουτέστι λεύκας ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν ἔχουσα, « κατὰ τὸν 'Ησυχ.). »Λήμη. châssie, θ.

Τσιμπλιάζω, ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Λημάω. être (devenir) châssieux.

Τσιμπλιάρης, α, ικον } (ἢ κατὰ τὸν
Τσιμπλιασμένος, η, ον } 'Ετυμολόγον, Τζιμπλός). » Λήμων καὶ Γλήμων καὶ Γλάμων καὶ Γλαμυρὸς, λημαλέος. châssieux.

Τσιμπλίδα, ἴδε Σπίθα.

Τσίντζυρας (καὶ Τζίντζυκας, ὀνοματ. ἴσως ἀπὸ τοῦ Τίτυρος), ἔντ. (» Τζήντζικας ἐλάλησε, μαύρη ρόγα ὑάλισε,« Παροιμ. 'Ερμοδ. 'Ρηγ.). »Τέττιξ-ιγος (ὁ). cigale, θ.

Τσίπα, ἴδε Τσύπα.

Τσίπουρον, ἴδε Τσήπουρον.

Τσιποῦρα, 'ψ., ἴδε Σιπποῦρα.

Τσιρίζω, ῥ. ἀμ.. ἴδε Τσυρίζω.

Τσίρλα (ἴσως ἀπὸ τοῦ) » Τίλος, τίλημα, σπατίλη, βδέσμα. excremens aqueux.

Τσιρλίζω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. (ἴσως ἀπὸ τοῦ) »Τιλάω. βδέννυμι(-υμαι), βδύλλω, ὀῤῥωδέω. laisser aller ses ordures.

Τσίρλισμα (ἴσως ἀπὸ τοῦ) »Τίλημα, τίλησις. l'action de laisser aller ses ordures.

Τσίρος (ἐκ τοῦ Σκῖρος, ὁ σκληρὸς), 'ψ. ἴδε Τσῆρος.

Τσίῤῥος (» Κίῤῥος, ὁ ὄῤῥος τοῦ γάλακτος,« 'Ησύχ.), ἴδε Τυρόγαλα.

Τσιτόνω (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) »Τιταίνω, ἴδε Τεντόνω.

Τσουγγρανιά. » Ἀμυχὴ, δρυφὰς, δρυφή. égratignure, θ. eraflure, θ.

Τσουγγρανίζω, ῥ. μετ. »Ἀμύσσω (-ττω), δρύφω(-πτω). égratigner, érafler.

Τσουγγράνισμα. »Ἄμυξις, δρύψις. égratignure.

Τσουγγρανῶ, ῥ. μετ., ἴδε Τσουγγρανίζω.

Τσουγγριά, ἐργ. (γεωργ.), ἴδε Δικράνι.

Τσούζω (ἐκ τοῦ exuro, exussi, ἐκκαίω, κατακαίω. »Κόκκινα λυχνιτάρια νὰ τζούζουν ὡς ἡ φλόγα «, Δουκάγγ.), ῥ. ἀμ. » Δάκνω, συνδάκνω (ἴδε Τρίβω), δριμύσσω. piquer, picoter, cuire. 2) (μτνμ. ἡ συνκδχ.) συχνοπίνω, ἴδε Σβανάρω.

Τσουκάνι, ἐργ. (ἀπὸ τοῦ) »Τυκάνιον (ὑποκρ. τοῦ) τύκανον, τυκάνη, τύκος, σφύρα. marteau.

Τσουκνίδα, φ. »Κνίδη, ἀκαλήφη. ortie, θ. §. εἶδος θαλασσινοῦ, ἴδε Κολλητσιάνος.

Τσουμάδισμα, ἴδε Μάδισμα.

Τσουμαδῶ, ῥ. μετ., ἴδε Μαδίζω.

Τσουνὶ ('πωρικοῦ, φύλλου, κτλ.). »Μίσχος. queue, θ. pédicule.

Τσούνια (τὰ), (εἶδος παιγνιδιοῦ). »Πατταλισμὸς, πατταλίνδα. quilles, θ. ||. παίζω τσούνια. »Πατταλίζω. jouer aux quilles.

Τσούξιμον. »Δηγμός. cuisson.

Τσουρουφλίζω, ῥ. μετ. (ἐκ τοῦ) » Περιφλύω, ἴδε Καψαλίζω.

Τσουρούφλυσμα, ἴδε Καψάλισμα.

Τσουρουφλυσμένος, η, ον, ἴδε Καψαλισμένος.

Τσουχτερὸς, ἡ, ὀν, ἴδε Ἀψὺς καὶ §. (μεταφ.) Ἐγγικτικός.

Τσυγκρύζω, ῥ. μετ. (ἐκ τοῦ) »Συγκρούω, συμβάλλω. **brouiller, mettre aux prises, mettre mal ensemble.** ‖. (ὁ Ἡφαιστίων καὶ ὁ Κράτερὸς) ἐπειδὴ εἶχαν κρυφὴν ἀντιπάθειαν μεταξύ 'των, πολλαῖς φοραῖς τσυγκρύζουνταν (ἢ) 'τὰ τσύγκρυζαν. »Ὑπούλως ἔχοντες ἀλλήλοις, συνέκρουον πολλάκις.

Τσύγκρυσμα. »Σύγκρουσις. **brouillerie, θ.**

Τσυχνιᾶς (ὑπὸ τοῦ Παυσαν. [Η, 17] ὀνομάζεται γένος τι ἀετῶν) »Κυκνίας, (μάλιστα ἐοικὼς κύκνῳ λευκότητα, «), π. ἴδε Κύκνος.

Τσυκκουδηὰ, ὁ. »Τερέβινθος καὶ Τέρμινθος (ἡ ἀγρία). **térébinthe (pistachier) sauvage**, ἴδε καὶ παραβ. Μαστιχηὰ καὶ Σχῖνος.

Τσύκκουδον (ἐκ τοῦ) » Κοκκίδιον (ὁ καρπὸς τῆς Τσυκκουδηᾶς). »Σχινὶς, τερμινθίς. **le fruit du térébinthe ou de lentisque, pistache sauvage.**

Τσιμοῦρι (προφ. καὶ Τσυμπιοῦρι), ἔντ. ἴδε Τσιμοῦρι.

Τσύμπημα (σφίξιμον, κυρ. τοῦ σώματος μὲ τὰ δύο δάκτυλα). »Κνισμός. **l'action de picoter (de pincer).** §. (συνεκδοχ. τὸ σημάδι τοῦ τσυμπήματος, ἢ ἄλλ. Τσυμπηματιά.). » *Κνίσμα. **pinçon** §. (τὸ τρύπημα μὲ βελόνι, σουβλὶ, κτλ.), ἴδε Κέντημα.

Τσυμπίδι } , ἐργ. »Μαδιστὴρ,
Τσυμπίστρα } τριχολαβίς. **pincette, θ.**

Τσυμπῶ (κυρ. σφίγγω τὸ κρέας μὲ τὰ δάκτυλά μου » Ἔστιν ὅτε ἔβαλλον τὰς χεῖρας αὐτῶν τὰ ἄσεμνα γύναια εἰς τὸν κόλπον αὐτοῦ, καὶ ἐσίαινον αὐτὸν καὶ ἐκόσσιζον καὶ ἐτζίμμιζον αὐτὸν, « Βίῳ Συμεὼν τοῦ διὰ Χριστὸν σαλοῦ), ῥ. μετ. »Κνίζω, κόπτω. **picoter, pincer.** §. (καταχρ. τρυπῶ μὲ βελόνι, ἀγκάθι κτλ.), ἴδε Κεντῶ. §. (δοκιμάζω μόνον τὰ φαγητὰ, ἀπὸ ἀνορεξίαν ἢ κερατσιτσιάν). » Ἀπογεύομαι **pignocher** (οἰκ.), (τοῦτο δὲ ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν πουλιῶν, τὰ ὁποῖα τσυμποῦν μὲ τὴν μύτην 'τους τὰ 'πωρικὰ κτλ.). ‖. (ὁ Ἀπελλῆς ζωγράφιζε τόσον τεχνικὰ τὰ σταφύλια, ὥστε τὰ πουλιὰ πήγαιναν καὶ) 'τὰ τσυμποῦσαν. » Τῷ ῥάμφει καθικνοῦντο. **becqueter.**

Τσύπα (Εἰς τὸ Ἐτυμολ. γράφεται Τζίμπα, ἡ λεπτὴ φλοῦδα, ἐκ τοῦ Σύφα Σύφαρ). » Ἐπιδερμὶς (ἡ τοῦ σώματος), ὑμήν ἐνος (ὁ τοῦ αὐγοῦ, κρομμυδιοῦ κτλ.), γραῦς (ἡ τοῦ βρασμένου γάλακτος καὶ τῶν ὀσπριωδῶν ζωμῶν). **peau (mince), θ. pellicule, θ.** §. **épiderme.** §. (μεταφ. ἡ) » Αἰδὼς, (ὅθεν Ξετσιπωμένος ὁ Ἀναιδής), ἴδε Ἐντροπή. ‖. 'δὲν ἔχει τσύπαν, ἴδε Ἀδιάντροπος.

Τσυποκάλαμον, φ. » Ναστὸς κάλαμος, μεστοκάλαμος, βελίτης, συριγγίας, τοξικὸς καὶ Κρητικός. **roseau plein.**

Τσυρίζω (ἐκ τοῦ Συρίζω), ῥ. ἀμ. » Τρύζω, τρυλί(λλί)ζω καὶ πιππίζω (κυρ. διὰ τὰ μικρὰ πουλιὰ), κλαυθμυρίζω (διὰ τὰ μωρὰ παιδιά). **piauler, piailler.**

Τσύῤῥος (τὸ χωριζόμενον τοῦ τυριοῦ καὶ βουτύρου νερουλὸν τοῦ γάλακτος μέρος), ἴδε Τυρόγαλα.

Τσυρτσυρίζω (λέξις πεποιημένη διὰ τὸν ἦχον 'που γίνεται ὅταν χυθῇ ψυχρὸν εἰς βραστὸν λάδι ἢ βούτυρον), ῥ. ἀμ. »Σίζω. **siffler, frémir (comme le poisson qu' on frit).**

Τσυρτσύρισμα. » Σιγμός. **sifflement, bruit d'un fer ardent qu' on plonge dans l'eau.**

Τσύτσυδος, η, ον, ἴδε Ὀλόγυμνος.

Τσύφνα (πάθος τῶν ὀρνίθων), ἴδε Κόρυζα.

Τσώφλοιον (ἀπὸ τοῦ Ἐξώφλοιον ἢ Ἐσώφλοιον). »Κέλυφος (τὸ), λέπος (Λουκ.), λέμμα, λέπισμα, λεπύχανον, ἔλυτρον. **écale, θ. coque** (τοῦ ἀμυγδάλου, φουντουκιοῦ κτλ.), θ. **pelure** (τοῦ μήλου, ἀπιδιοῦ κτλ.).

Τυλιγάδι (τὸ ἄλλ. Τυλιχτάρι καὶ

'Γλυτῆρι), ἐργ. » Μήρινς-ινθος (ἡ), πηνιστήρ. dévidoir.

Τυλιγαδιάζω (τὸ ἄλλ. 'Γλυτηρίζω), ῥ. μετ. καὶ ἀμ. »Μηρύω(-ομαι), ἐκ(ἀνα)μηρύομαι, ἐκλέγομαι τὸ μήρυμα, ἀναπηνίζομαι. dévider.

Τυλιγάδιασμα. »Ἡ τοῦ νήματος (μηρύματος, κλώσματος) ἀνάλυσις. dévidage.

Τύλιγμα (προφ. κοιν. Ντύλιγμα). »Ἑλιγμός, ἕλιξις, περιέλιξις, εἴ(ἐ?)-λυσις. entortillement, l'action de rouler (etc).

Τυλίζω (προφ. κοιν. Ντυλίζω), ῥ. μετ. (κλωστὴν εἰς κουβάρι). » 'Ε-(» Εἰ)λίσσω(-ττω), τυλίσσω(-ττω), εἰλύω καὶ εἰλέω, περιελίσσω(-ττω). rouler autour, entortiller. ||. τυλίζω τὸ χέρι μου (κτλ.) μὲ πανί.' »'Ενειλέω (»'Ενείλησε τὸ σῶμα τῇ σινδόνι,« Εὐαγγ.), ἐνειλίσσω, περιελίσσω, περιστέλλω. envelopper. ||. τυλίζω χαρτὶ (πανί, κτλ.) εἰς σχῆμα καλαμιοῦ. »Συστρέφω, συσπειρόω. rouler, ἴδε καὶ Κουβαριάζω.

Τυπόνω (χυρ. βιβλίον), ῥ. μετ. » Τύποις ἐκδίδωμι imprimer. §. (μεταφ.) 'τὸ τυπόνω εἰς τὸν νοῦν μου. »'Ενσημαίνομαι (»'Εγχαράσσω, »'Εγκολάπτω) τῇ διανοίᾳ. graver. ||. εἶνε τυπωμένον εἰς τὸν νοῦν μου. »'Εντέτηκται (» 'Εντέτηκε) τῷ νῷ.

Τυπωμένος, η, ον (βιβλίον κυρ.). »Τύποις ἐκδεδομένος. imprimé, publié.

Τυραννία. » Αἰκία, βάσανος (ἡ), κακουχία. tourment, gêne, θ. vexation. §. »Στρέβλωσις, κάκωσις. supplice; martyre, ἴδε κ. Βάσανον.

Τυράννιον, ἴδε Τυραννία.

Τυραννισμένος (ὁ ἄλλ. Βασανισμένος), η, ον. » Τλήμων, ταλαίπωρος, πολυπαθής. qui a beaucouq souffert.

Τυραννῶ, ῥ. μετ. »Βασανίζω, στρεβλόω, αἰκίζομαι. tourmenter; martyriser. §. » Τρύχω, κατατρύχω, κακόω, παρατείνω, ταλαιπωρέω (Ἰσοκρ.). vexer; faire languir, travailler. ||. 'ως οὗ 'να 'τὸν τυραννήσω κ' ἐγώ, καθὼς μὲ τυραννεῖ καὶ αὐτός. »"Εως ἂν παρατείνωμαι τοῦτον', ὥσπερ οὗτος ἐμὲ παρατείνει (Ξενοφ. Κυρουπ.)«. ||. τυραννηοῦμαι, ῥ. μέσ. αὐτοπ. » Ταλαιπωρέω, τρύχομαι, κατατρύχομαι, κακουχέομαι, παρατείνομαι, κακοπαθέω. se tourmenter, se travailler, ἴδε καὶ Κοπιάζω. ||. τυραννηέται τρεῖς χρόνους 'ς τὴ' φυλακή. »Τρυχόμενος ἐν δεσμωτηρίῳ, τρίτον τοῦτο ἔτος.«

Τυρῆτι (εἶδος φαγητοῦ). »Τυρωτὸν (ἴδε Ἀθην. βιβλ. ΙΔ'), ἴδε Τυρόπηττα.

Τυρί. » Τυρός. fromage.

Τυροβόλι (τὸ πλεκτὸν καλοῦν ὅπου χύνουν τὸ τυρί. Ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Σχολ. τοῦ Θεοκρ. Εἰδ. ΙΑ', 37). »Τάλαρος, ταλάριον, ταῤῥὸς ἢ ταρσός, τυροκομεῖον, τυροβόλιον. clisse, θ. eclisse, θ. fromager, clayon.

Τυρόγαλα } (ὁ ἄλλ. Τσύῤῥος).
Τυρόγαλον } » 'Οῤῥὸς (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Κρήτην) petit-lait, lait clair, mègue, babeure, θ.

Τυροκομῶ (κάμνω τυρί), ῥ. ἀμ. » Τυροκομέω, τυροποιέω. faire du fromage.

Τυρόπηττα. » 'Υποτυρὶς (Ἀθην. ἡ κατασκευὴ 'της ἦτον διαφορετική.), ἀρτοτυρίτης. ramequin, talmouse, θ.

Τυροτρίφτης (ὁ Τουρκ. 'Ρεντές), ἐργ. » Κνῆστις (ἡ), κνηστήρ, τυρόκνηστις (ἡ), ξυήλη. râpe, θ.

Τύφλα, πάθ. » Τυφλότης, τύφλωσις, πήρωσις (ὀφθαλμῶν, ὀμμάτων, ὄψεως), ἀβλεψία. cécité, θ. ||. τύφλα (λέγουν καταρώμενοι κἀνένα, ὅταν πέσῃ ἐξ ἀπροσεξίας ἢ ἀνοησίας καὶ σπάσῃ μάλιστα καί τίποτε)! »'Ες κόρακας! peste!

Τυφλά, ἐπ. » Τυφλῷ ποδὶ κατὰ τὴν παροιμίαν. aveuglement, à l'aveuglette (οἰκ.).

Τυφλίτης (εἶδος 'φειδιοῦ), ζ. »Τυφλίας, τυφλίνη, τυφλῖνος, τύφλωψ. l'aveugle (espèce de serpent), envoye, serpent cassant.

Τυφλομυῖγα (ἡ ἄλλ. Τυφλοπανίδα-ίτσα, εἶδος παιγνιδιοῦ). » Μυΐνδα, χαλκῆ μυῖα (ἐπαίζετο ὀλίγοι

διαφορετικώτερα, ἴδε Εὐσταθ. Ἰλ. Φ), ψηλαφίνδα. **collin-maillard.**

Τυφλόνω, ῥ. μετ. » Τυφλόω, ἐκ-(ἀπο)τυφλόω, πηρόω (τὰς ὄψεις). **aveugler.** ||. τυφλόνομαι, ῥ. παθ. ἢ μέσ. αὐτοπ. »Ἀποβάλλω (» Πηρόομαι) τὰς ὄψεις. **perdre la vue, devenir aveugle.** ||. καὶ ὅτι ἐτυφλώθη ἀπὸ τὸ ἕν ὀμμάτι. » Καὶ τὸν ὀφθαλμὸν αὐτὸν προδόντα (Δημοσθ. Καλλιπ.)«.

Τυφλοπόντικον (τὸ), ζ. 'Α-Τυφλοπόντικος(-ικας) σπάλαξ -ακος (ὁ). **taupe**, θ. (ἢ πιθανώτερον ὁ) **rat-taupe** (ὁ ἄλλ. **zemni**).

Τυφλός, ή, όν. »Πηρός (» Πεπηρωμένος, ἠμαυρωμένος) τὰς ὄψεις, τυφλός, τυφλώττων. **aveugle.** ||. εἶνε τυφλός. »Τυφλώττει. ||. περιπατεῖ 'ς τὰ τυφλά (φρ. μεταφορ.). »Κατὰ σκότον ἠλάσκει (Π.)«, ||. πῦρ' ὁ τυφλὸς κατήφορο' (παροιμ.), ἴδε Κατήφορος.

Τύφλωμα. »Τύφλωσις, ἐκτύφλωσις. **l'action d'aveugler, aveuglement.**

Τυχαίνω (τὸ ἄλλ. Λαχαίνω). Μ. (θὰ) τύχω, ῥ. ἀμ. » Τυγχάνω, ἐντυγχάνω, ἀπαντάω, κυρέω (ποιητ.). **rencontrer**, ἴδε καὶ Ἀπαντῶ. ||. ἢ πλάγιαζαν ὅπου τύχαινε καθένας. »Ἀνεπαύοντο δὲ ὅπου ἐτύγχανον ἕκαστος (Ξενοφ. Ἀναβ.)«. ||. τυχαίνει, ῥ. οὐδ. ἀπροσ. »Συμβαίνει, συμ-(προσ, παρα)πίπτει, ἀπαντᾷ, συγκυρεῖ, καταλαμβάνει (Ἡροδ.). **arriver, survenir, avenir (il avint etc.).** ||. ἂν τύχῃ. »Τυχὸν, οὕτω τυχὸν, παρατυχὸν, συμ(παρα)πεσὸν, παρασχόν. ||. ὅ,τι τύχοι 'μπροστά. »Τὸ προσ(παρα)τυχὸν, τὸ πρόχειρον, τὸ ἐν ποσί. ||. ἔτυχε τότε ἴσια-ἴσια 'να ἔχουν πόλεμον οἱ Σπαρτιάται μὲ τοὺς Ἀργείους. »Τοῖσι Σπαρτιήτησι κατ' αὐτὸν τοῦτον τὸν χρόνον συνεπεπτώκεε ἔρις ἐοῦσα πρὸς Ἀργείους«. ||. 'τὸν ἔτυχε δουλειά. » Ἀσχολία προσέπεσεν αὐτῷ. ||. ἂν ὅμως ἔτυχε πολλαῖς φοραῖς 'να νικηθοῦν οἱ δυνατώτεροι ἀπὸ τοὺς ἀδυνατωτέρους, 'δὲν εἶνε καθόλου παράξενον. »Εἰ δὲ πολλάκις γέγονεν, ὥστε καὶ τοὺς μείζω δύναμιν ἔχοντας ὑπὸ τῶν ἀσθενεστέρων κρατηθῆναι., τί θαυμαστὸν (Ἰσοκρ.)« ;

Τύχη (οἱ παλαιοὶ 'τὴν ἐθεοποιοῦσαν). » Τύχη, δαίμων (ἡ), μοῖρα, τὸ αὐτόματον. **sort, fortune**, θ. **hasard.** ||. κατὰ τύχην. »Ἀπὸ τύχης, τύχῃ τινὶ, οὕτω τυχὸν (ξυμπεσὸν, παρασχὸν, ξυμβὰν, κυρῆσαν), αὐτομάτως, ἐκ (ἀπὸ) ταὐτομάτου, κατὰ συγκυρίαν (συντυχίαν, συμβεβηκός), κατὰ θεὸν, κατὰ δή τινα δαίμονα. **par hasard, fortuitement, accidentellement, par accident.** ||. καλὴ τύχη. » Ἀγαθῇ τύχῃ, ἀγαθῷ δαίμονι. **heureusement.** §. τύχη, (ἰδιαιτ. καὶ κατὰ συνεκδχ. ἡ καλή· ὅθεν :) ἔχει ('δὲν ἔχει) τύχην. » Ἀγαθῇ (» Εὐμενεῖ) κέχρηται τύχῃ· » Εὐτυχής τις ἐστί· » Πάντα κατὰ ῥοῦν αὐτῷ χωρεῖ, ἴδε καὶ Ἄτυχος ἢ Γραφτόν. ||. τί τύχη (φρ.)! »Τῆς τύχης (»Τῆς τύχης, τὸ ἐμὲ νῦν κληθέντα δεῦρο τυχεῖν,« Ξενοφ.)!

Τυχηρός (ὁ ἔχων καλὴν τύχην), ή, όν. »Εὐτυχής. **heureux.** §. (ὁ κατὰ τύχην συμβαίνων). »Τυχαῖος, ὁ ἀπὸ τύχης (κατὰ τύχην), προστυχής. **fortuit, accidentel, casuel.**

Τῶρα (ἀπὸ τὸ, Τῇ ὥρᾳ, κατὰ τὸν 'Ετυμολόγον. Ἄλλοι 'τὸ γράφουν Τόρα, καὶ 'τὸ παράγουν ἀπὸ τοῦ Τόφρα), ἐπ. (χρον.). »Νῦν καὶ (κατ' ἐπέκτ.) Νυνὶ (ἴδε τὴν διαφορὰν εἰς τὸ 'Ετυμολ.), τανῦν, τὸ νῦν ἔχον, ἤδη, ἄρτι. **à présent, maintenant, présentement.** ||. ἕως τῶρα. » 'Ες δεῦρο, μέχρι τοῦδε. ||. ἀπὸ τὸ πουρνὸ' ἕως τῶρα. » 'Εξ ἕω μέχρι δεῦρο (Πλάτ. Νομ.)«. ||. καὶ τῶρα πῶς βλέπεις; » Πῶς οὖν ἄρτι βλέπεις (Εὐαγγ.)«; ||. ἑπτὰ μῆνες (χρόνια) τῶρα (φρ.). » Ἕβδομον ἤδη μῆνα (ἔτος)· »Ἕβδομον τουτονὶ μῆνα· »Ἕβδομος μὴν ουτοσί. ||. τόσον καιρὸν τῶρα. »Τοσοῦτον χρόνον ἤδη (Θκδ.)«. ||. ἀπὸ τῶρα καὶ ὕστερα (ἢ) 'μπροστὰ, ἴδε Ἀπό. §. τῶρα (καταχρ. ἀντὶ Μετ' ὀλίγον). ||. ἀμέσως τῶρα

(ἡ) τῶρα-τῶρα σᾶς 'τὰ διηγοῦμαι. »Αὐτίκα δὴ μάλα διέξειμι πρὸς ὑμᾶς. ||. τῶρα-τῶρα 'τὸ μαθαίνεις. »Εἴσῃ αὐτίκα δὴ μάλα (Πλάτ.), »ἴδε καὶ Ὑστερώτερα.

Τωρινὸς, ή, όν. »Παρὼν-όντος, ἐνεστὼς-ῶτος, ὁ (ἡ, τὸ, οἱ κτλ.) νῦν (αὐτίκα, ἤδη. »Τὴν ἤδη χάριν τοῦ μετὰ ταῦτα χρόνῳ παντὸς περὶ πλείονος ἡγεῖσθαι, « Δημοσθ.). **présent, actuel.**

Υ

Υ, υ, τὸ εἰκοστὸν γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου. Τρέπεται εἰς Α: »Ὑψηλὸς-ἀψηλὸς, κτλ. ||. εἰς ΑΙ: »Μακρύνω-μακραίνω, σμικρύνω-μικραίνω, κτλ. ||. εἰς Ε: »Ἄχυρον-ἄγερον, χυρὰ-χερὰ, μύρμηκι-μερμῆγκι, μυρσίνη-μερσίνι, πίτυρον-πιτερο', σύρω-σέρνω, κτλ. ||. εἰς Μ: »Ἐλαύνω-λάμνω, εὐπορῶ-ἐμπορῶ, πλεύμονι-πλεμμόνι, ῥεῦμα-ῥέμμα, χαῦνος-ἀχαμνὸς, εὐνοῦχος-μνοῦχος, κτλ. ||. εἰς Ο: »Ὑγρὸς ὀγρὸς, κτλ. ||. εἰς ΟΥ: μύστακι-μουστάκι, ξυρέω-ξουρίζω, πτέρυγα-φτεροῦγα, στυππίον-στουππὶ, τολύπη-τουλοῦπα, κτλ. (Σημ. Εἰς τὴν βασιλευομένην μάλιστα Ἑλλάδα ἡ τοιαύτη τοῦ Υ προφορὰ εἶνε τόσον κοινὴ, ὥστε οἱ χωρικοὶ προφέρουν καὶ Ἄχιουρα καὶ Τρούπα καὶ Παραθοῦρι κτλ. Ἡ συνήθεια αὕτη καὶ τῶν Λαζῶν τὸ Ἄουτος [ἀντὶ Αὐτὸς] ἠμπορεῖ 'να χρησιμεύσῃ ὡς ἀπόδειξις τῆς καθαυτὸ τοῦ Υ προφορᾶς παρὰ τοῖς ἀρχαίοις), ἴδε καὶ Ο. ||. εἰς Π. (ὅταν τοῦτο προφέρεται ὡς Φ): »Καῦσις-κάψι' κτλ. §. Ἀφαιρεῖται (κατ' ἀρχὰς μὲν τῶν λέξεων): »Ὑβρίζω-βρίζω, ὑγιηρὸς-'γιερὸς, ὑπάγω-'πάγω, ὑπερήφανος-'περήφανος, ὑφαίνω-'φαίνω, κτλ. (κατὰ τὸ μέσον δέ): »Αὐτὸς-ἀτὸς, γεῦμα γέμα (ἂν τοῦτο 'δὲν ἦνε κατὰ τροπὴν μᾶλλον εἰς μ, γέμμα, ἴδε ἀνωτέρω), κορυφὴ-κορφὴ, πέρυσι-πέρσι, οὐχὶ-ὄχι, κτλ. (καθὼς καὶ οἱ παλαιοὶ ἔλεγαν: Αὐτὰρ-ἀτὰρ, ἀελλόπους-ἀελλόπος κτλ.).

Ὑαλάδα (ἡ). »Γάνος (τὸ), γάνωμα, στιλπνότης, στιλβηδών.

Ὑαλένιος, α, ον. »Ὑά(έ)λινος, ὁ ἐξ ὑά(έ)λου, ὑα(ε)λοῦς (Κλημ.). **de verre.**

Ὑαλὶ (προφ. κοιν. Γυαλί). »Ὕαλος καὶ Ὕελος (ἡ) (Κατ' ἀρχὰς ἡ λέξις ἐσήμαινε τὸ Κεχριμπάρι, τὸ Ἀμμωνιακὸν ἅλας, καὶ ἄλλα τοιαῦτα διαφανῆ σώματα. Ἀπὸ τὸν Ἡρόδ. ὀνομάζεται) »Χυτὴ λίθος. **verre.** ||. ὑαλὶ τοῦ παραθυριοῦ (τὸ Τουρκ. Τζάμι). »Φεγγίτης (ὕελος). **vitre, carreau de vitre.** ||. ὑαλὶ τῶν 'ματιῶν, ἴδε 'Ματοῦαλι.

Ὑαλίζω, ῥ. μετ. »Ὁμαλίζω, ἐκτρίβω.» **polir, éclaircir, fourbir** (κυρ. σιδερικὰ), ἴδε καὶ Στιλιβόνω.

§. ῥ. ἀμ. »Στίλβω. **briller; être luisant.** ||. ὑαλίζουν τὰ 'μάτιά 'του. »Στίλβουσιν οἱ ὀφθαλμοί. **éclairent.** §. (μεταφορ. διὰ γυναῖκα εὐπρόσωπον λέγομεν ὅτι) ὑαλίζει. (Μὲ τὴν αὐτὴν μεταφορὰν ἔλεγον καὶ οἱ ἀρχαῖοι): »Ὄψις ὑαλέη' »Ὑαλόεσσα παρειὰ κτλ. **elle a un joli minois.**

Ὑάλισμα. »Στίλβωσις, ἔκτριψις. **polissure, θ. poliment.**

Ὑαλιστερὸς, ἡ, όν. »Στιλπνὸς, ὑαλόεις, λιπαρός. **poli, luisant.**

Ὑαλιστῆρι, ἐργ. »Ὁμάλιστρον. **lissoir, polissoir, buis,** ἴδε καὶ Στιλιβωτῆρι.

Ὑβρίζω (προφ. κοιν. Βρίζω), ῥ. μετ. καὶ ἀμ. »Λοιδορέω(-ομαι), κακῶς λέγω, κακηγορέω, κακολογέω, βλασφημέω, δυσφημέω, πλύνω (μεταφορ.). **injurier, dire des injures, invectiver contre.** ||. (μέσ. ἀλληλοπαθ.) ὑβρίζομαι. »Διαλοιδορέομαι (τινί). ||. φωνάζοντες καὶ ὑβριζόμενοι μεταξύ 'των. »Βοῇ τε χρώμεναι καὶ λοιδορίᾳ πρὸς ἀλλήλους (Θκδ.).« ||. 'δὲν πρέπει, ποιηταὶ ἄνθρωποι, 'να 'βρίζωνται ὡς ἂν ταῖς γύφισσαις. »Λοιδορεῖσθαι δ' οὐ θέμις ἄν-

θρας ποιητὰς ὥσπερ ἀρτοπώλιδας,« (Ἀρστφ.).

Ὑγεία. » Ὑγίεια καὶ Ὑγεία, τὸ ὑγιαίνειν, εὐεξία. santé, θ. ||. πῶς εἶσε 'ς τὴν ὑγείαν σου; ἴδε Εἶμαι. ||. ἀφίνω ὑγείαν, ἴδε Ἀποχαιρετῶ. ||. ἔχετε ὑγείαν (καὶ κοιν.) ἔχε 'γειά' (φρ. φιλοφρ.). » Ἔῤῥωσο! ὑγίαινε (» Ἀλλ' εἶμι, σὺ δ' ὑγίαινε, « Ἀριστοφ. Ἐκκλ. 477)! ἐῤῥῶσθαι! ἔῤῥωσθε! χαίρειν! ἀσπάζομαί σε! à Dieu! portez-vous-bien, ἴδε καὶ Ὑγιαίνω (εἰς τὸ ||, ὑγιαίνετε!). ||. μὲ ταῖς ὑγείαις σας (φρ. φιλοφρ. πρὸς τοὺς λουσθέντας, ξυρισθέντας κτλ.)! » Ἐῤῥῶσθαι! grand bien vous fasse! ||. 'παρ' 'το καὶ πήγαινε μὲ ὑγείαν ('να 'τὸ μεταχειρισθῇς δηλ.)! » Ἄγε λαβὼν ἀγαθῇ τύχῃ (Λουκ. Β. πρχ.)«. ||. 'γειά σου (ἐπιφων. φιλοφρον. πρὸς τοὺς φτερνιζομένους)! ἴδε Ὑγιαίνω (εἰς τὸ ||. ὑγιαίνετε!) ||. 'γειά σου, ἄ 'γειά σου (λέγομεν κοινῶς, ὅταν θέλωμεν 'να ἐπαινέσωμεν ἢ 'να ἐγκαρδιώσωμεν κἀνένα)! »Εὖγε! »Εἶα! » Εἶα μάλα! bravo! courage, allons courage. ||. εἰς ὑγείαν σας (ὅταν πίνωμεν κρασί)! »Προπίνω σοι. à votre santé! ||. πίνω εἰς ὑγείαν τινός. »Προπίνω (» Φιλοτησίαν προπίνω) τινί, ἐπιχέομαι ἄκρατον, ἐπίχυσίν τινος λαμβάνω (»Ἐπίχυσιν λαμβανόντων Δημητρίȣ βασιλέως«, Πλȣτ. Δημ.). boire à (porter) la santé de.

Ὑγιαίνω (εἶμαι καλὰ εἰς τὴν ὑγείαν μου), ῥ. οὐδ. »Εὖ ἔχω, ὑγιαίνω, ἔῤῥωμαι, ὑγιῶς (ἐπιεικῶς) ἔχω, εὐεκτέω. se porter bien, jouir d'une bonne santé. ||. ὅταν τὰ σκυλιὰ 'δὲν 'παίρνουν εὐχαρίστως ὅ,τι 'τὰ δώσοις, εἶνε σημάδι) πῶς 'δὲν ὑγιαίνουν. » Ὅταν αἱ κύνες μὴ τὰ προσφερόμενα δέχωνται ἡδέως, τεκμήριον δὴ τοῦτο ὅτι οὐκ ἔῤῥωνται (Ξενοφ. Κυνηγ.)«. ||. ὑγιαίνετε (φρ. ἐπιφωνουμένη εὐκτικῶς, κυρ. πρὸς φτερνιζομένους). » Ζεῦ σῶσον ('τὸ ἔλεγεν αὐτὸς πρὸς ἑαυτὸν ὁ φτερνιζόμενος)! dieu vous assiste (bénisse)! §. (γίνομαι καλὰ ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν), ἴδε Ἀναλαμβάνω.

Ὑγρασία. » Νοτίς, ἰκμὰς, ὑγρασία (Γαλην.), ὑγρότης, τὸ ὑγρόν. humidité. θ. § moiteur, θ.

Ὑγρὸς, ἡ, όν. » Ὑγρὸς, διερὸς, δίυγρος, νοτερὸς, νενοτισμένος, ἰκμαλέος. humide. §. moite.

Ὑδρώπικας, πάθ. » Ὕδερος, ὕδρωψ. hydropisie, θ.

Ὑδρωπικιάζω, ῥ. αὐτοπ. » Ὑδεριάω, ὑδρωπιάω, ὑδέρῳ περιπίπτω. devenir hydropique.

Ὑδρωπίκιασμα »Ὑδερίασις. hydropisie, θ.

Ὑδρωπικιασμένος, η, ον. »Ὑδεριῶν, ὑδρωπικός. hydropique.

Υἱὸς (προφ. κοιν. Γυιός). » Υἱὸς, παῖς, υἱεὺς-έος (ποιητ.). fils.

Υἱοθετῶ, ῥ. μετ. »Ποιοῦμαι (παῖδα), παῖδα τίθεμαι, εἰσποιοῦμαι, ἀναιρέομαι. adopter.

Ὕχνον, φ., ἴδε Ὕτανο'.

Ὑννὶ (προφ. κοιν. Γυννὶ, ἡ σιδερένια μύτη τοῦ ἀλετριοῦ). »Ὕνις ἢ Ὕννις-ιδος (ἡ). soc, coutre.

Ὑπάγω, ἴδε Πάγω.

Ὑπανδρεία (προφ. κοιν. Παντρειά). »Συνοίκησις, συνοικέσιον. mariage.

Ὑπανδρεμμένος (προφ. κοιν. Παντρεμένος). η, ον. »Γεγαμηκὼς-ότος (ὁ), γεγαμημένη (ἡ), ὕπανδρος (γυνή). marié-ée.

Ὑπανδρεύω (κυρ. γυναῖκα, καταχρ. δὲ καὶ ἄνδρα), ῥ. μετ. »Ἐκδίδωμι ἀνδρὶ (τὴν θυγατέρα ἢ ἀδελφήν), γυναῖκα ἄγομαι (τῷ υἱῷ), συνοικίζω, συζεύγνυμι. ἁρμόζω(-ομαι), (ἴδε τὰ παραδείγματα εἰς τὸ Ἀῤῥαβωνιάζω). marier; établir (κυρ. κορῆτσι). ||. 'πανδρεύομαι, ῥ. μέσ. (ἐπὶ μὲν ἀνδρός:) »Γυναῖκα ἄγομαι, γαμέω, γάμον λαμβάνω (»Παρακαλῶν αὐτοὺς ἐνδοξοτέρους λαβεῖν γάμους, οὐκ ἔπειθεν Ἀθήν. ΙΒ'). »Γάμον Τατίας ἔλαβε,« Πλούτ.), λαμβάνω γάμῳ ἢ πρὸς γάμον γυναῖκα (Θκ., Πλούτ.), γαμῶ γάμον (» Τὸν Ἑλένης γάμον γήμας«, Εὐρ. Ἰφιγ.), νυμφεύομαι (ἐπὶ δὲ γυναικός: »Γα-

μέομαι, εἰς γάμους ἔρχομαι τινὸς (ἢ) συνέρχομαί τινι· συνοικέω, γάμον συνάπτω (ζεύγνυμαι, συνίσταμαι), συζεύγνυμαι, ἁρμόζομαι. **se marier, épouser, s' établir** (κυρ. ἐπὶ γυναικός). ||. ὁ νόμος 'δὲν συγχωρεῖ 'να 'πανδρεύεται ξένη μὲ ἐντόπιον, οὔτε ἐντόπια μὲ ξένον. »Ὁ νόμος οὐκ ἐᾷ τὴν ξένην ἀστῷ συνοικεῖν, οὐδὲ τὴν ἀστὴν τῷ ξένῳ (Δημοσθ.)«. ||. πῶς γίνεται; ἀρ' οὐ μήτε 'πανδρεύθηκες ἀκόμη! ναί: πλὴν 'πανδρεύομαι, ἂν δώσῃ ὁ θεὸς, τοῦ χρόνου. »Πῶς τοῦτο; ὃς οὐδὲ γεγάμηκας; ἀλλὰ γαμῶ, ἣν θεὸς διδῷ, ἐς νέωτα «. ||. ἔπρεπε 'να 'πεθάνω πρὶν 'πανδρευθῶ. »Ἔδει τεθνᾶναί με πρὶν ἢ γῆμαι«. ||. ἦτον 'πανδρεμμένος τὴν κόρην τοῦ Θεαγένους. »Ἐγεγαμήκει Θεαγένους θυγατέρα. ||. 'πανδρεύθηκε τὴν Ἀργίτισσαν, ἐν ᾧ εἶχε παιδιὰ φθασμένα (εἰς ἡλικίαν). »Ἐπιγήμαντα τοῖς ἐνηλίκοις παισὶ τὴν Ἀργολίδα (Πλυτ.)«. ||. 'πανδρεμμένη μὲ ἄλλον. »Ἑτέρῳ γεγαμημένη.

Ὑπερβολικὰ, ἐπ. »Ὑπερβαλλόντως, εἰς (καθ') ὑπερβολὴν, δεινῶς, ὑπερφυῶς. **excessivement; extrêmement.**

Ὑπερβολικὸς, ή, όν. »Ὑπερβάλλων, ὁ (ἡ, τὸ, οἱ, κτλ.) ἄγαν, ὑπέρμετρος (Ξενοφ.), ἄκρος, ὑπερφυής, δεινὸς, ἄμαχος (Αἰλ.). **excessif, extrême, démesuré, désordonné.** ||. διότι ἡ ὑπερβολικὴ ἐλευθερία. »Ἡ γὰρ ἄγαν ἐλευθερία.

Ὑπερήφανα, ἐπ. »Ὑπεροπτικῶς, ἀλαζονικῶς. **orgueilleusement, fièrement, arrogamment, superbement, imperieusement.**

Ὑπερηφάνεια. »Αὐθάδεια, ὑψηλοφροσύνη, ἔπαρσις, ὑπερηφανία, ὄγκος, ὀφρὺς (μεταφορ.), κενοδοξία, τῦφος §. »Οἴησις, οἴημα. §. »Ἀλαζονεία. **orgueil, arrogance, fierté, morgue,** θ. §. **suffisance, vanité, présomption,** ἴδε καὶ Καύχησις.

Ὑπερηφανεύομαι (προφ. κοιν. 'Περηφανεύομαι), Μ. (θὰ) ὑπερηφανευθῶ, ῥ. ἀποθ. »Τυφόομαι, ἐπ(ὑπερ)αίρομαι, μέγα φρονέω, ὑψηλοφρονέω, φρονῶ παρ' (ὑπὲρ) ὃ δεῖ, ὑπερμαζάω, ὑπερηφανέω, φρυάττομαι (μεταφ.), γαυριάω, κομάω. §. Ἀλαζονεύομαι. **s'enorgueillir; tirer vanité de,** ἴδε καὶ Καυχημαι. ||. κάμνω ἄλλον 'να ὑπερηφανευθῇ. »Ἐπαίρω, τυφόω (Ἡρωδ.), φυσάω (μεταφρ.), φυσήματος ἐμπίπλημι. **enorgueillir.** || διὰ τί ὑπερηφανεύεσαι; »Ἐπὶ τῷ κομᾷς (Ἀρστφ.)«; »Τί δὲ τοῦτ' ἐστιν ἐφ' ὅτῳ καὶ κομᾷς (Λουκιαν.)«;

Ὑπερήφανος (προφ. κοιν. 'Περήφανος), η, ον. »Αὐθάδης (Ἰσοκρ. Δημον.), ὑπερόπτης, ὑπεροπτικὸς, ὑψηλόφρων, ὑπερήφανος, ἀγέρωχος, κενόδοξος, γαῦρος. § »Οἰηματίας. §. »Ἀλαζών. **orgueilleux, fier, superbe; présomptueux; hautain, arrogant.** §. **glorieux.**

Ὑπερφυσικὸς, ή, όν. »Ὑπερφυής. **surnaturel.**

Ὑπνιάρης, α||, ικον. »Φίλυπνος, ὑπνώδης, ὑπνηλὸς, ὑπναλέος. **dormeur; somnolent.**

Ὕπνος. »Ὕπνος. **sommeil; somme.** ||. εἰς τὸν ὕπνο 'μου. »Καθ' ὕπνους, κατὰ τοὺς ὕπνους, ἐνύπνιον (Ὅμηρ.). **en songe.** ||. εἰς τὸν πρῶτον ὕπνον. »Περὶ πρῶτον ὕπνον«, Θουκδ.

Ὑπνωτικὸν (ἰατρικὸν κυρ.). »Ὑπνωτικὸν (»Ὕπνου ἐμποιητικὸν) φάρμακον. **somnifère, soporatif, soporifique, soporifère.**

Ὑπογραφή. »Ὑπογραφή. **signature,** θ.

Ὑπογράφω, ῥ. μετ. »Ὑπογράφω. **signer, souscrire.**

Ὑπόθεσις. »Πρᾶγμα, πρᾶξις, χρεία. **affaire,** θ. || μεγάλη ὑπόθεσις! μὴ 'τὸ κάμετε ὑπόθεσιν (φρ.), ἴδε Δουλειά. §. ὑπόθεσις κρισολογουμένη. »Δίκη. **affaire en litige,** ἴδε καὶ Κρισολογία.

Ὑποκάμισον (προφ. κοινῶς 'Πουκάμισο'. Ὁ Εὐστάθιος 'τὸ γράφει

Ἐπικάμισον. Ὁ δὲ Σουΐδας λέγει. »Ἐπενδύτης τὸ ἐσώτατον ἱμάτιον, ὃ καὶ ὑποκάμισον λέγεται«). »Ὑποχίτων, ἀμπεχονη. chemise, θ. §. ὑποκάμισον 'φειδιοῦ (κατὰ μετάληψιν τὸ ἀλλαγθὲν δέρμα 'του). »Λεβηρὶς, γῆρας (ὄφεως). mue, θ. dépouille (d'un serpent), θ.

Ὑποκάτω (προφ. κοιν. Ἀπουκάτου), ἐπ. (τοπ.). » Ὑπὸ (μὲ αἰτιατ. καὶ εἰς τὰς συνθέσεις), κάτωθεν, ὑποκάτω, ὑποκάτωθεν (ἀπ' ἐδῶ παρεμορφώθη τὸ Ἀποκατουθειὸ, ἴδε τὰ Προλεγόμενα τῆς Α'. ἐκδόσεως). sous, dessous, de dessous, d'en bas, par en bas. ||. τὸ Παλαμῆδι ἔχει τὸ Νάπλι ὑποκάτω, ἴδε Ἔχω.

Ὑποκείμενον. » Πρόσωπον (μεταγ.). sujet, personne, θ. personnage. ||. ἀχρεῖον ὑποκείμενον. »Μοχθηρὰ φύσις. mauvais sujet.

Ὑπόκρισι'. » Εἰρωνεία, ὑπουλότης, ὑπόκρισις. hypocrisie, θ.

Ὑποκριτής. »Εἴρων, ὕπουλος, ὑποκριτὴς (μεταγ.). hypocrite.

Ὑπόληψις (ἡ καλὴ περί τινος ἰδέα). »Πίστις, ἀξίωμα, δόξα, λόγος. estime, égard, considération, crédit, honneur, réputation, ἴδε ꝁ Δόξα καὶ Τιμή. ||. ἄνθρωπος μὲ ὑπόληψιν. » Ἐλλόγιμος, δόκιμος. ||. ἔχω εἰς ὑπόληψιν. »Λόγον ποιοῦμαι· »Περὶ πολλοῦ ποιοῦμαι. estimer, priser. ||. 'τὸν ἔχω εἰς μεγάλην (παρὰ πολλὴν) ὑπόληψιν. » Πολὺν αὐτοῦ λόγον ποιοῦμαι· »Περὶ πλείστου (τοῦ παντὸς) ποιοῦμαι τὸν ἄνδρα. j'ai pour lui une grande considération, j'en fais grand cas. ||. 'τὸν ἔχω εἰς περισσοτέραν ὑπόληψιν. »Περὶ πλείονος ποιοῦμαι. ||. 'τον ἔχω εἰς ὀλιγωτέραν ὑπόληψιν. »Δεύτερον ποιοῦμαι (ἄγω, τίθεμαι)· » Ἐν ἐλάττονι λόγῳ ποιοῦμαι (ἡγοῦμαι). ||. εἰς τόσην ὑπόληψιν 'τὸν εἶχε. »Οὕτως ἐσπουδάκει περὶ τὸν ἄνδρα. ||. ἔχει (εἶνε εἰς) ὑπόληψιν μεγάλην. »Δόκιμος ὢν· »Εὐδοκιμῶν ἐν τοῖς μάλιστα· »Ἐν ἀξιώματι μεγίστῳ διατελῶν· » Σπουδαζόμενος· »Εὖ φερόμενος παρὰ τοῖς ξυμμάχοις (Ξενοφ.)«. il est (il jouit) d'une grande (haute) considération, il est fort consideré. ||. εἶχε μεγάλην ὑπόληψιν διὰ τὴν ἀνδρείαν 'του. ||. εἶχεν (ἦτον εἰς) κακὴν ὑπόληψιν εἰς τὸ στράτευμα. »Πονήρως ἐν τῇ στρατιᾷ φερόμενος (Ξενοφ. Ἑλλ. Α')«.

Ὑπομονετικὸς, ή, όν. »Ἀνεκτικὸς, καρτερικὸς, ἀνεξίκακος, μακρόθυμος, τλήμων, ὑπομενετικὸς καὶ ὑπομενητικὸς (Ἀριστοτ.). patient.

Ὑπομονή. »Ἀνοχὴ, καρτερία, τὸ ἀνεκτικὸν (καρτερικὸν κτλ.), ἀνεξικακία, μακροθυμία. patience, θ.

Ὑποπτεύομαι, Μ. (θὰ) ὑποπτευθῶ (ἀόρ. Ὑποπτεύθηκα), ῥ. ἀποθ. »Ὑποπτεύω(-ομαι), ὑπονοέω, ὑποτοπέω (-εύω,-άζω), ὑφοράομαι(-άω, Ξενοφ.), ὑπόπτως (ἀπίστως) ἔχω (διάκειμαι) τινι (πρός τινα), ὕποπτα ἐστί μοι πρός (εἴς) τινα, περιοράομαι (Θουκ.), ἀπιστέω, περιΐσταμαι (Λυσίαν.), ὑποβλέπω, λοξότερον ἔχω πρὸς (Πολυβ.). soupçonner, se méfier. ||. καὶ ὑπωπτευόμεθα περισσότερον. »Καὶ ὑφώρμει δέος οὐκ ἔλαττον. ||. ὁ δὲ Ἐπαμινώνδας ὑπωπτεύετο μὲν καὶ τοὺς ἄλλους Βοιωτοὺς, τοὺς Θεσπιεῖς ὅμως περισσότερον. » Τῷ δὲ Ἐπαμινώνδᾳ καὶ ἐς ἄλλους Βοιωτῶν ὕποπτα ἦν, ἐς δὲ Θεσπιεῖς καὶ περισσότερον (Παυσαν. Βοιωτ.)«. §. ὑποπτεύομαι (μὲ ὑποπτεύεται δηλ. ἄλλος), ῥ. παθ. (καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τριτοπροσ.). »Δι' ὑποψίας εἰμὶ (γίγνομαι). être (devenir) suspect.

Ὕποπτος (ὅποιον ὑποπτεύονται), η, ον. »Ὕποπτος. suspect. §. (καταχρ. ὅποιος ὑποπτεύεται τὸν καθένα). »Δύσπιστος, ὑπόπτης, καχύποπτος. soupçonneux, méfiant.

Ὑποστατικόν. »Ἀγρὸς, ἀγροικία, ἐσχατιά (Δημοσθ.), χωρίον (καθὼς 'τὸ λέγουν καὶ σήμερον εἰς τὴν Ἑλλάδα), ἀγροκήπιον (Στραβ.), προάστειον (κυρ. τὸ πλησίον τῆς πόλεως). terre, θ. §. domaine, θ. §. métairie, θ. ἴδε καὶ Ζευγολατειό.

Ὑπόσχεσις. » Ἐπαγγελία, ὑπόσχεσις. promesse, θ.

Ὑπόσχομαι, Μ. (θὰ) ὑποσχεθῶ (ἀόρ. Ὑποσχέθηκα), ρ. ἀπαθ. » Ὑπισχνέομαι, ὑφίσταμαι, ἐπαγγέλλομαι, ἀνα(ὑπο)δέχομαι, ὑφίσταμαι, ὁμολογέω, συντίθεμαι. promettre. ||. ἐγώ σε ὑπόσχομαι ὅτι θὰ σ' ἔλθῃ ἕνας φίλος πολὺ πιστότερος ἀπὸ τὸν Ἀράσπην. » Ἐγώ σοι ἀνεδέχομαι ἥξειν πολὺ Ἀράσπου πιστότερόν σοι φίλον (Ξενοφ. Κυρουπ.) «. ||. ὅσα ὑποσχεθῇ τις εἴς τινα πρέπει καὶ 'να τὰ ἐκτελῇ, ἢ ὄχι; » Ἃ ἄν τις ὁμολογήσῃ τῳ, ποιητέον ἢ οὔ (Πλάτ.) «; ||. ὅσα ὑπεσχέθη, 'δὲν τὰ ἐξετέλει. » Ἃ ὑπεδέξατο οὐκ ἐξετέλει (Θκδ.) «.

Ὑποτάσσω, ρ. μετ. » Ὑποτάσσω (-ττω), ὑπ' ἐμαυτὸν ποιέομαι, χειρόομαι. soumettre, réduire, ἴδε § Κυριεύω. ||. ὑποτάσσομαι, ρ. μέσ. § παθ. » Ὑπό τινι γίγνομαι (» Γίγνονται ὑπὸ τοῖς Ῥωμαίοις, « Πλουτ.). se soumettre. ||. 'να ὑποτάσσεται ἀπὸ τώρα κ' ἐμπρὸς εἰς τοὺς Ῥωμαίους. » Ῥωμαίων κατήκοον γενέσθαι (ἀκούειν) τοὐντεῦθεν «.

Ὑποφερτός, ή, όν. » Ἀνασχετός, ἀνεκτός, φορητός, ὑπομενετός. supportable.

Ὑποφέρω (προφ. κοιν. Ὑποφέρνω, ἴδε τὸ ἁπλοῦν), ρ. ἀμ. (Ἀντέχω, Βαστῶ). » Φέρω, ἀνέχομαι, καρτερέω, ἀντέχω, βαστάζω (μεταγ.). supporter, porter, soutenir, souffrir, endurer. §. (Δοκιμάζω, Πάσχω). » Ὑφίσταμαι, τλάω, ἀνατλάω. souffrir, essuyer. ||. 'δὲν ἠμπόρεσαν 'να ὑποφέρουν τὴν δίψαν, καὶ παραδόθηκαν. » Ἀντισχεῖν τῷ δίψει μὴ δυνηθέντες, ἐπεκηρυκεύσαντο.

Ὑποχονδριακός, ή, όν. » Μελαγχολῶν. Δύσκολος. hypocondre, hypocondriaque; mélancolique; atrabilaire, sujet aux vapeurs.

Ὑποχόνδριον, παθ. » Μελαγχολία. mélancolie, θ. vapeurs, θ. πλ.

Ὑποχρεωμένος, η, ον. » Ὑπόχρεως-ω (Πλουτ. § Πολυβ.). obligé.

Ὑποχρέωσις. » Χάρις. obligation. §. engagement.

Ὑποχρεωτικός, ή, όν. » Χαριστικός. Ἐπαγωγός. obligeant, officieux.

Ὑποψία. » Ὑπόνοια, ὑποψία. soupçon, ombrage. ||. ὅταν ἦνε ὑποψία πῶς θὰ πέσῃ πάχνη. » Ὅταν ὕποπτος ᾖ ἡ πάχνη.

Ὕσκα (οἱ ἐργάται μετεχειρίζοντο τὴν ψύχαν τοῦ Νάρθηκος, ἴδε Κουφόξυλον). » Ἔναυσμα. mèche, θ. amorce (de fusil). §. (ἡ φυσική, εἶδος μανιταριοῦ), φ. » Μύκης, ἀγαρικόν. amadou, agaric. ||. 'να 'τὸ κάψῃς μὲ ὕσκα'. » Καίειν δὲ μύκησιν (Ἱπποκρ. περὶ τῶν ἐντ. παθ.) «.

Ὕστερα, ἐπ. (χρον.). » Ὕστερον, εἶτα, ἔπειτα. μετέπειτα, μετὰ (μὲ αἰτιατ.), μετὰ ταῦτα, ἐκ (» Ἐκ μεσημβρίας δὲ παρέσῃ μοι, ὦ Σώκρατες, « Αἰσχ.), κατόπιν, ἑξῆς, ἐφεξῆς. ensuite, après, puis, depuis. ||. ὕστερα-ὕστερα (φρ.), ἴδε Ὁλοΰστερα. ||. ὕστερα-ὕστερα, τί με μέλει; » Τὸ δ' ἐπὶ πᾶσιν (» Τὸ δ' ἐπὶ τέλος), οὐ φροντὶς Ἱπποκλείδει «. au bout du compte. ||. 'ως τὰ ὕστερα (φρ.), ἴδε Τέλος (εἰς τὸ ||. τέλος πάντων). ||. ὕστερ' ἀπὸ τὸν πόλεμον. » Ὕστερον τῆς ναυμαχίας (Παυσαν. Α') «. ||. τὰ σέσκλα φυτρόνουν ὕστερα ὄχι μόνον ἀπὸ ἕνα μῆνα καὶ δύο καὶ τρεῖς, ἀλλὰ μερικὰ καὶ ἀπὸ ἕνα χρόνον. » Τῶν τευτλίων οὐ μόνον ἐνὶ § δυοῖν § τρισὶν ὕστερον μησίν, ἀλλ' ἐνιαυτῷ διαβλαστάνει τινὰ (Θεοφρ. Φυτ. Αἰτ. Δ') «. ||. § ὕςερα. » Εἶθ' οὕτως.

Ὑστερημένος, η, ον. Ἄμοιρος, ἀμέτοχος, ἄγευστος. privé, dépourvu, dénué.

Ὑςέρησις. » Στέρησις, ἀφαίρεσις. privation.

Ὑςερικὸν. παθ. » Ὑστερικὸν (» Τὸ περὶ τὴν ὑστέραν) νόσημα. vapeurs (mal) de mère, ἴδε καὶ §. Ὑποχόνδριον.

Ὑστερινός, ή, όν. » Ἔσχατος, τελευταῖος, λοίσθιος (ποιητ., καθὼς

ἢ τὸ) ὕστερος. §. »Δεύτερος. dernier, qui vient après, postérieur.

Ὑστερῶ, ῥ. μετ. »Στερέω, στερίσκω, ἀφαιρέομαι. priver, dépouiller, dénuer. ‖. ὑστεροῦμαι, ῥ. μέσ. »Στέρομαι, στερέομαι, ἀπορέω, ἐνδέομαι, (εἰς τὸ Εὐγγ.) ὑστεροῦμαι. être privé, se priver, manquer de, ἴδε καὶ Λείπω. ‖. ἀφ' οὗ ὑστερήθηκε (ἡ Ῥώμη) τόσους περιφήμους ἀνθρώπους. »Ἀνδρῶν τοσούτων καὶ τοιούτων ἀρετὰς ἀποκειραμένη (μεταφορ.)«.

Ὑστερώτερα, ἐπ. (χρον.). » Εἰς (»Ἐς) ὕστερον. ci-après.

Ὕτανο' (προφ. καὶ Ὕτνον), φ. (ἀπὸ τὸ γένος τοῦ Ἀμανίτυ, φυτρόνει μέσα εἰς τὴν γῆν, ἢ μόλις ἐξέχει). »Ὕδνον ἢ Ὕτνον. truffe, θ érinace.

Ὕφος (τό). » Ἐπίφασις, ὀφρὺς, ἐπισκύνιον. air (d'arrogance).

Ὑψηλὰ (προφ. κοιν. Ἀψηλὰ), ἐπ. » Ὑψοῦ, ἐφ' ὑψηλοῦ. en haut.

Ὑψηλὸς (προφ. κοιν. Ἀψηλὸς), ἡ, όν. » Ὑψηλὸς (» Τῆς μελίας ἡ μὲν ὑψηλὴ καὶ εὐμήκης ἐστιν, ἡ δὲ ταπεινοτέρα,« Θεοφρ. Φυτ. Γ'), μετέωρος, ὑπερέχων, ὑπερηρμένος. »Μέγας (ἄνθρωπος κυρ. ὁ μὴ κοντός). haut, élevé. ‖. γίνα φαίνεται ὅτι εἶνε ὑψηλότερη παρ' ὅ, τι ἦτον ἐκ φύσεως. »Ὅπως μείζων δοκοίη εἶναι ἢ ἐπεφύκει,« Ξνφ.

Ὑψηλότερος (προφ. κοιν. Ἀψηλότερος), η, ον. »Ὑψηλότερος, μετεωρότερος (»Μετεωροτέραν τῆς Αἰγύπτου τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν«, Στράβ. ΙΖ'). » Μείζων (ἄνθρωπος (κυρ.). plus-haut (élevé).

Ὕψος (προφ. κοιν. ὁ) »Γύψος, ὅρ. ἴδε τὴν λέξιν.

Ὕψος (τό). »Ὕψος. hauteur, θ. élevation.

Φ

Φ, φ, τὸ εἰκοστὸν-πρῶτον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτυ. Παρεμβάλλεται. » Συρίζω-σφυρίζω. ‖. Τρέπεται εἰς Θ: » Ἀμφίβολος-ἀθίβολος κτλ. ‖. εἰς Π: »Σταφίδα-σταπίδα, ῥάφανος-ῥεπάνι, φάτνη-παχνὶ κτλ. ‖. εἰς Τ: » Βλασφημῶ-βλαστημῶ κτλ. ‖. (πρὸ τοῦ Θ, τρέπεται εἰς ψ:) » Φθεῖρα-ψεῖρα (καθὼς καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις: Φθίω, ψίω, ὁ δὲ Ἡσύχιος ἔχει ἢ Ψεῖρω, Φθείρω).

Φάβα (Λατν.), ὄσπρ. (ἡ ἄλλως λεγομένη Μισιριώτικη φακῆ), ἴδε Ἀρακᾶς. §. (συνεκδοχ. ὁ πηκτὸς χυλὸς τῶν κουκκιῶν καὶ ἄλλων ὀσπρίων, εἶδος μαγειρεύματος). »Ἔτνος (»Ἔτνος οὐδετέρως, ὃ νῦν Φάβα καὶ ἰδιῶται καὶ ἀγροῖκοι ὀνομάζουσιν,« Ἐτυμολ.), λέκιθος (κυρ. τοῦ Ἀρακᾶ). purée, θ.

Φαγᾶς (ἀπαντᾶται ἡ λέξις παρὰ Προκοπ. ὡς ἐπίθ. Ἰωάννου τινὸς ἐπὶ Ἰουστιανοῦ), -άδισσα, -άδικον. » Φάγος, ἀδη(δδη)φάγος (διὰ τὸ ὁποῖον λέγουν οἱ ἁπλοῖ, ἐκλαμβάνοντες ἐσφαλμένως μέν, οὐκ ἀγαθίτως δέ, τὴν λέξιν. »Τρώγει τὸν ᾅδη μὲ τὰ λείψανα«), πολυφάγος, βορός, γαστρίμαργος, τρώκτης (Φιλστρ. Ἡρ). vorace, grand mangeur, glouton, gourmand,

Φαγγρί, 'ψ. »Φάγρος. pagre, pagel (μικρότερόν τι εἶδος).

Φαγγρίζω, ῥ. ἀμ. »Διαφαίνω. paraître à travers; être transparent.

Φαγεῖ' (ἐκ τοῦ ἀπαρεμφ. Φαγεῖν, καθὼς τὸ γράφει καὶ ὁ Σχολ. τοῦ Ἀριστοφ. [ἴδε Πουρνιάτικον]), (τό). »Βρῶμα (τό), ἐδωδή, βρῶσις, τροφή, θοίνη, βορά. aliment, manger, nourriture, θ. pâture (κυρ. τῶν ζώων). §. repas. ‖. τὸ πουρνιάτικον φαγεῖ, ἴδε Πουρνιάτικον. ‖. τὸ μεσημεριανὸν ἢ μεσημερεάτικον, ἴδε Γεῦμα. ‖. τὸ βραδυνόν, ἴδε Δεῖπνον. ‖. ἔβαλαν (ἔφεραν) φαγεῖ' (ἐλλειπτ. εἰς τὸ τραπέζι). »Παρετέθη τὰ βρώματα. on a servi.

Φαγησερόν, ἴδε Φαγώσιμον.

Φαγητόν. »Ἔδεσμα, ὄψον, σιτίον (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.). met, plat.

Φαγὶ (» Ἐδέσματα, φάγια, βρώματα«, Ἡσύχ.), ἴδε Φαγεῖ'.

Φαγοπότι. »Φαγησιπόσια καὶ Φαγήσια (ὠνόμαζαν μίαν ἑορτὴν εἰς τὰς Ἀθήνας, ἴδε Ἀποκρηά). » Πότος. **ripaille** (χυδ.), θ., ἴδε καὶ Ξεφάντωμα.

Φαγοῦρα »Κνηθμὸς καὶ Κνησμὸς (συγχέεται μὲ τὸ) κνισμὸς, ξυσμὸς (Ἱπποκρ. Ἐπιδ. ΣΤ'), ἀδαγμὸς καὶ ὀδαγμὸς καὶ ὀδαξασμὸς (κυρ. τῶν 'δοντιῶν ὅταν πρωτοβγαίνουν). **démangeaison**, θ.

Φάγουσα, πάθ. »Φάγαινα, φαγέδαινα, ἕρπης ἐσθιόμενος, ἑρπηδὼν ἐσθιομένη, καρκῖνος. **chancre.**

Φάγωμα (τὸ τρώγειν). » Βρῶσις. **l'action de manger.** §. (συνεκδοχ. τὸ φαγωμένον μέρος). »Βρῶμα (Διοσκορ.), διάβρωμα (Στράβ.). **endroit (côté) mangé (rongé).**

Φαγώσιμον. » Ἐδώδιμον. βρώσιμον. **denrée**, θ.

'Φάδι (ἀπὸ τοῦ 'Υφάδιον). »Κρόκη, μίτος, ῥοδάνη. **trame**, θ.

Φαζάνι, π. » Φασιανὸς (ὄρνις). **faisan.**

Φαιλόνι (κατὰ μετάθεσιν στοιχείων ἀντὶ Φαινόλιον, ἐκ τοῦ Λατν. **Paenula**), φόρ. ἐκκλησ. (ὑποκορ. τοῦ) »Φαινόλης (συνώνυμον τοῦ Ἐξωμίς). **chasuble**, θ.

Φαίνομαι (Νομίζομαι, Ὁμοιάζω), ῥ. ἀποθ. » Δοκέω, ἔοικα φαίνομαι, ἐμ(ἀνα)φαίνω, δόξαν (δόκησιν) παρέχω. **paraître, sembler.** ||. φαίνεται (τριτοπροσ.). » Δοκεῖ, ἔοικε, φαίνεται (»Φαίνεται γὰρ ἡ νῦν Ἑλλὰς καλουμένη «, Θουκ. » Τὸ τοῦ Ἡσιόδου καλῶς φαίνεται ἔχειν «, Πλατ. Κρατ.), εἰκὸς, εἰκόςἐστιν. **il semble, il parait, il y a aparence.** ||. φαίνεται ὅτι εἶνε ἔτσι. »Ἐμφαίνει οὕτως ἔχειν (Κέβ.) «. ||. μὲ φαίνεται. » Δοκεῖ μοι, δοκῶ, δοκῶ μοι, δοκεῖς (δοκοῦσι, κτλ.) μοι. **ce me semble.** ||. ἐμένα μὲ φαίνεται, (ἢ) καθὼς μὲ φαίνεται. »Κατὰ γνώμην ἐμὴν, (καὶ Ἀττ.) » Γνώμην ἐμὴν (καὶ » Γνώμην ἐμοὶ (Σουίδ.)· »Ἐμοὶ δοκεῖν· »Ὡς ἐμοὶ δοκεῖ· »Ὡς ἐμῇ δόξῃ (Ξενοφ.). **je me l'imagine.** ||. τὰ δὲ ἄλλα μὲ φαίνεται ὅτι θὰ 'τ' ἀφήσω. » Τὰ δ' ἄλλα παρήσειν μοι δοκῶ. ||. μή πως γνωρίζει χάριν εἰς τὸν δοῦλόν 'του, διότι ἐκάμεν ὅ,τι 'τὸν διέταξε; δὲν μὲ φαίνεται. » Μὴ χάριν ἔχει τῷ δούλῳ, ὅτι ἐποίησε τὰ διαταχθέντα αὐτῷ; οὐ δοκῶ, « Εὐαγγ. ||. καθὼς φαίνεται. »Δοκεῖ· »'Ἡ δοκεῖ· »Πού. **apparemment.** ||. πῶς σὲ φαίνεται; »Τί σοι δοκεῖ; » Τίνα τὴν γνώμην ἔχεις; **comment le trouvez-vous.** ||. ποῦ σὲ φάνηκε (φρ.); »Τί (»Ὅ,τι) παθὼν (ἢ) μαθών; **quelle fantaisie vous a pris?** ||. 'τὸν φάνηκε 'να γράψῃ ὅτι. »Ἐπῆλθεν (»Ἔδοξεν) αὐτῷ γράψαι. ||. (λέγει, κάμνει) ὅ,τι 'τοῦ φανῇ. »Τὸ φαινόμενον (Ἰσοκρ. Ἀρχδ.), τὸ δόξαν, παριστάμενον. **ce que bon lui semble**, ἴδε καὶ Καταιβαίνω. §. (δείχνομαι, εἶμαι παρὼν), ῥ. παθ. ἢ μέσ. αὐτοπ. » Ὀπτάνομαι, φαίνομαι, ἐπιφαίνομαι, ἐξετάζομαι. **paraître, apparaître, se montrer, se présenter.** ||. ἔπειτα ἐφάνη εἰς τὸν Κηφᾶν. »Ἔπειτα ὤφθη Κηφᾷ«. ||. 'τοῦ φάνηκε 'ς τὸν ὕπνον. »Ὄναρ ἐπιστάς· »Καθ' ὕπνους ἐπιφανεὶς αὐτῷ· » Ὄναρ ἐδόκει ὁρᾶν. **il lui apparut en songe.** ||. φάνηκε 'μπροστά 'του ἕνα κακὸ φάντασμα. »Φάσματος οὐκ εὐμενοῦς εἰς ὄψιν αὐτῷ παραγενομένου (Πλουτ.)· « »Προσπεσεῖν αὐτῷ δεινὸν φάντασμα (ὁ αὐτ.) «. ||. χωρὶς 'νὰ φαίνεται ἀτός 'του. » Ἀφανὴς ὢν αὐτός. ||. ὅταν χιονίζῃ καὶ 'δὲν φαίνεται ἡ γῆ. » Ὅταν νίφῃ.., ὥστε ἠφανίσθαι τὴν γῆν (Ξενοφ. Κυνηγ.)«. ||. καὶ 'δὲν φαίνουνταν πλέον ἡ στερηά. »Καὶ γῆν ἀπεκρύπτομεν. ||. ὥστε 'τοῦ 'δὲν φαίνουνταν ἡ ὄχθαις τοῦ ποταμοῦ. »Ὥστε τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ ἀποκεκρύφθαι«. ||. ἐπειδὴ 'δὲν φαίνουνταν πλέον οἱ ἐχθροί. »Ἐπεὶ δὲ τοὺς πολεμίους ἀπεκρύψαμεν. ||. εἰς αὐτοὺς ἡ μάχη 'δὲν ἐφαίνετο, ἐξ αἰτίας τοῦ βουνοῦ. »Τούτοις οὐ κατάδηλος ἡ μάχη ἦν ὑπὸ τοῦ ὄρους

Θκδ.) «. ||. ἡ ἄκραις τοῦ κόμπου 'δὲν φαίνουνταν, ἴδε Ἄκρη. ||. τὸ τρεχαντῆρι 'που φαίνουνταν ἀπὸ τὴν πρύμνην. » Τὸ ἐκ πρύμνης ἀναφαῖνον ἀκάτιον (Ἡσιοδ.)«. ||. αὔριο' θὰ φανῇ. » Ἡ αὔριον δείξει.

'Φαίνω, Μ. (θὰ) 'φάνω (ἀόρ. Ἔφανα, ὁ πθ. πρκ. τῆς μτχ. Φασμένος), ῥ. μετ. καὶ ἀμ. (κατ' ἀποχ. ἐκ τοῦ) » Ὑφαίνω, ἱστουργέω. tramer, tisser, tistre.

Φακῆ, ὄσπρ. »Φακῆ. lentille, θ. ||. φακῆ Μισιριώτικη. » Φακὸς Αἰγύπτιος (Λουκιαν. Ἰκαρομ.), ἴδε Ἀρακᾶς. ||. καὶ τὴ' φακῆ' γιὰ μαγέρεμμα (παροιμ. διὰ τοὺς ἀλαζόνας). »Καὶ κόρχορος ἐν λαχάνοις«, ἴδε καὶ Κοσκινᾶς καὶ Παροιμία.

Φακίδα (ἐκ τοῦ) »Φακὶς (ὑποκορ. τοῦ Φακὸς), ἴδε 'Ελιά.

Φακιδιάρης (Εἰς Γλωσσάρ. γράφεται Φακωδιάρης, ἴσως ἦτον Φακυδιάρης), α, ικον. »Φάκοψις, φακώδης καὶ (κατὰ τὸν Ἱππκρ.) ὑποφακώδης, (ὡς ἐπωνύμιον) φακᾶς. marqué de taches de rousseur.

Φακιόλι (ἀπὸ τοῦ) » Φακέλλιον (ὑποκορ. τοῦ) »Φάκελλος (κυρ. κάθε δεσμὸς, καὶ ἐπομένως καὶ ὁ τῆς κεφαλῆς, κατὰ τὸν Σουΐδαν, κατὰ δὲ τὸν 'Ετυμολ. ἀπὸ τοῦ Λατιν. Facies, ἡ ὄψις. Εἰς τοὺς Βυζαντινοὺς εὑρίσκεται φακεώλιον. » 'Εὰν ἴδῃ τις φακεώλιον, εὑρήσει ἀξίωμα στρατηγικὸν μέγιστον, ἀναλόγως τῆς ἐκ τοῦ μήκους κυκλώσεως τοῦ φακεωλίου«, Ἀχμέτ. ὀνειροκρ. 226). »Κεκρύφαλος (ὡμοίαζε πλεκτὴν σκούφιαν), κρήδεμνος (ὡμοίαζε τὴν Μπόλιαν τῶν Ψαριανῶν γυναικῶν), μίτρα, ἄμπυξ, ἀνάδεσμος, στεφάνη, στρόφιον (κυρ. τὸ Τουρκ. Σαρίκι). coiffe, θ. coiffure, θ.

Φακιολίζω, ῥ. μετ. »Ἀναδέω, ἀμπυκάζω(-ίζω). coiffer.

Φακιόλισμα. » Κόμης ἀνάδεσις. coiffure, θ. l'action de coiffer.

Φάκλα (δεμάτι δαδιοῦ διὰ προσάναμμα ἢ φέξιμον, ἢ ξύλων ἢ φρυγάνων διὰ καύσιμον, ἀπὸ τοῦ), »Φάκελος(-λλος). fagot.

Φάλαγγας (τὸ γνωστὸν εἰς τὰ παληὰ 'μας σχολεῖα καὶ εἰς τὰ Τουρκικὰ δικαστήρια τιμωρητικὸν ξύλον, εὔγρηστον ἐν τοῖς σχολείοις καὶ ἐπὶ Λιβανίου, ἴδε ἐπις. 1119. Ἔχει κάποιαν ἀναλογίαν μὲ τῶν ἀρχαίων τὸ) »Χοῖνιξ, (ἢ τῶν Γαλλ. τὸ) férule, θ.

Φαλάγγι (τὸ ξύλον, ἐπάνω τοῦ ὁποίου νεουλκεῖται τὸ πλοῖον. »Τὰ τοῖς πλοίοις ὑποτιθέμενα ἔρματα οἱ πολλοὶ φαλάγγια λέγουσιν, « Εὐστάθ. Ἰλ. Δ, 496), ναυτ. » Φάλαγξ -αγγος καὶ Φαλάγγη. palanque, θ.

Φαλακρὸς (εἰς τὴν 'Ελλάδα προφ. κοιν. Καραφλός). » Φαλακρὸς (κυρ. ὁ κατὰ τὴν κορυφὴν), ἀναφαλαντίας (κυρ. ὁ κατὰ τὸ μέτωπον). chauve. ||. γίνομαι—. » Φαλακρόομαι. ||. εἶμαι—. »Φαλακράω καὶ Φαλακριάω.

Φαλαρίδα, εἶδος πτηνοῦ (νεροποῦλι). »Φαλαρίς. poule d'eau.

Φάλιανος (κῆτος, τὸ ὁποῖον φαίνεται ἐνίοτε εἰς τὸν Θρακικὸν Βόσπορον, ἀπὸ τοῦ) » Φάλαινα (ὅθεν τὸ Γαλλ.) baleine, θ. ('Δὲν 'ξεύρω εἰς ποῖον εἶδος ὑπάγεται, ὑποθέτω ὅμως ὅτι εἶνε ὁ) »Φυσητήρ. cachalot (ἢ ἡ) » Φώκαινα, ἴδε καὶ Γουρουνόψαρον.

Φαμμένος (μετοχ. τοῦ 'Φαίνω), η, ον, ἴδε 'Φαντός.

Φαναράκι. » Φανίον, φανάριον, (ὑποκορ. τοῦ-

Φανάρι (» Τοῦ φανίου τὸ ὑποκόρισμα παράγει τὸ ἰδιωτικῶς λεγόμενον φανάριον,« Εὐσταθ. 'Οδυσ. Η, 102, ἴδε καὶ Καθρέπτης). »Λαμπτὴρ -ῆρος (ὁ), λυχνοῦχος (» Μετὰ λυχνούχου περιπατεῖν τῆς νυκτὸς«, Ἀλεξ. παρὰ Πλδ. »Ὑποδεῖται βοῶν' Ταχὺ, παῖ, τὸν λυχνοῦχον ἅπτε«, Πλούτ.), φανὸς (» Ὑπὸ φανῷ πορεύεσθαι«, Ξενοφ. Λακ.). lanterne, θ. fanal (κυρ. τῶν καραβιῶν.). §. τὸ φανάρι τῶν λιμένων. »Φρυκτώριον, φάρος. phare.

Φανερά, ἐπ. » Ἄντικρυς, σαφῶς, ἐναργῶς, ἐμφανῶς, προφανῶς, περι-

φανῶς, ἐκ τοῦ ἐμφανοῦς (προφανοῦς), τρανῶς, ἀριδήλως, ἀναφανδὸν, λαμπρῶς, πεφασμένως, εὐσήμως, διαῤῥήδην, ἐκ προδήλου, ἐν ὑπαίθρῳ. **évidemment, clairement, ouvertement, visiblement, hautement, notoirement, manifestement** (θεολογ.).

Φανερόνω, ῥ. μετ. »Δηλόω, φαίνω, ἐμ(ἐκ-,ἀνα)φαίνω, ἐμφανῆ (κτλ.) καθίστημι, ἐμφανίζω, διασαφέω, σαφηνίζω (Ξενοφ.). **déclarer, faire connaître, signifier; manifester** (θεολογ.).

Φανερὸς, ἡ, όν. » Δῆλος, σαφὴς, ἐναργὴς, ἐμ(προ-,κατα-,περι)-φανὴς, τρανὸς(-νὴς), εὔδηλος, ἔκδηλος, εὔσημος, ἀρίδηλος, ὕπαιθρος (μεταφ. »Μανία καὶ παραφροσύνη ὕπαιθρος«, Πλυτ.). §. »Ἀκραιφνής. §. »Γνωστὸς, ἐγνωσμένος, πασίγνωστος. **apparent, évident, visible; manifeste.** §. **notoire.** ||. εἶνε φανερὸν ὅτι θὰ 'μᾶς εὐεργετήσῃ. »Δῆλός ἐστιν εὐεργετήσων. ||. εἶνε φανερὸν ὅτι θὰ 'πῇς. »Δῆλος εἶ φήσων. ||. ἦτον φανερὸν ὅτι εἶχεν εἰς κακὴν ὑπόληψιν τοὺς φιλοσόφους. »Δῆλος ἦν τῶν φιλοσόφων κατεγνωκώς«.

Φανέρωμα. »Δήλωσις, ἐμφάνεια. **l'action de déclarer (etc), manifestation.**

Φανὸς (τὸ ὑαλένιον ἀγγ. ὅπου βάλλεται τὸ κερὶ, ἵνα μὴ σβύνῃ ἀπὸ τὸν ἀέρα). »Φανὸς (ὠνομάζετο ὑπὸ τῶν παλαιῶν ἡ λαμπάς). » Λαμπτὴρ, λυχνοῦχος. **lanterne,** θ.

Φάνταγμα (τὸ φαντάζειν). »Λαμπρότης, διαπρέπεια, τὸ διαπρεπές. **parade,** θ. **relief, belle apparence,** θ. **prestance.**

Φαντάζω, ῥ. ἀμ. »Διαπρέπω, ἀριστεύω, διαλάμπω (μεταφ.). **briller, faire figure; paraître, se distinguer, se signaler.** §. φαντάζομαι (νομίζω πῶς κἄτι εἶμαι), ῥ. μέσ. »Φαντάζομαι (»Τὰ ὑπερέχοντα ζῶα κεραυνοῖ ὁ Θεὸς, οὐδὲ ἐᾷ φαντάζεσθαι«, Ἡρόδ. Ζ', ϛ), ἴδε Ὑπερηφανεύομαι. §. (πλάττω μὲ τὴν φαντασίαν μου). »Ἀναπλάσσω(ττω) κατ' ἐμαυτὸν, ἰνδάλλομαι. **s'imaginer, se figurer.**

Φαντασία. »Ἐπίδειξις, φαντασία (Διοδ. Σικελ.). **faste, ostentation,** ἴδε καὶ Ὑπερηφάνεια.

Φάντασμα. »Φάσμα, σκιὰ, δαίμονος εἴδωλον, φάντασμα (Πλουτ., Δίων καὶ Λουκιαν. Φιλοψ). **fantôme, spectre,** ἴδε ϗ Βρυκόλακκας ϗ Νεράϊδα καὶ Στοιχειὸ καὶ Στρίγγλα.

Φανταχτερὸς, ἡ, όν. »Φανὸς, διαπρεπὴς, διαπρέπων, λαμπρός. **apparent.**

Φαντὸς, ἡ, όν. »Ὑφαντός. **tissu.**

Φαρδὺς (ϗ τὰ ἀπ' αὐτοῦ, ἴσως ἐκ τοῦ Βραδὺς), εια, ύ (»Κέντυκλα φαρδέα [ἀλλοῦ τὰ ὀνομάζει πλατέα], ἐνδύοντα τὸν στρατιώτην μετὰ τῶν ὅπλων«, Λέων Τακτ.), ἴδε Πλατὺς ϗτλ.

Φαρμακερὰ (μεταφ.), ἐπ. »Πικρῶς. **amèrement.**

Φαρμακερὸς, ἡ, όν. »Ἰοβόλος (κυρ. ζῶον). **venimeux.** » Φαρμακώδης (κυρ. χόρτον). **vénéneux.** §. λόγος φαρμακερὸς (μεταφ. ὁ ἄλλ. πικρὸς), ἴδε Ἐγγικτικός.

Φαρμάκι. »Δηλητήριον, φάρμακον, ἰὸς (κυρ. τοῦ 'φειδιοῦ κτλ.). **poison; venin** §. (μεταφ. ἡ λύπη ἢ ἡ αἰτία τῆς λύπης. Ὅθεν:) πόσα φαρμάκια ἤπια. » Ὅσας πικρίας ὑπέστην! **combien j'en ai reçu des déboires!**

Φαρμακόνω, ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) »Φαρμακόω, φαρμάσσω(ττω), καταφαρμάσσω. **empoisonner.** §. **envenimer.**

Φαρμάκωμα. » Φαρμάκευσις. **empoisonnement.**

Φαρμακωμένα, ἐπ., ἴδ. Φαρμακερά.

Φαρμακωμένος, η, ον. » Πεφαρμαγμένος. **empoisonné.**

Φαρφαρᾶς, οῦ, ἀδικον, ἴδε Καυχησιάρης καὶ Μεγαλόλογος.

Φάσιμον. »Ὑφὴ, ὕφανσις. **tissure,** θ. **tissu.**

Φάσκελα (κατ' ἀναγραμ. ἐκ τοῦ) Σφάκελα, ἴδε τὴν λέξιν.

Φασκιά (ἐκ τοῦ Λατιν. Fascia).

»Σπάργανον, ταινία (»Ταινία, τουτέστιν ὑφάσματος τμῆμα στενὸν ἢ μεμηκυσμένον, ὅπερ ἡμεῖς φασκίαν φαμὲν,« Εὐγ. 7), ἐπίδεσμος, περιζώστρα, σπεῖρον, χειρία. bande, θ. bandeau, bandelette, θ. lange, layette, θ. maillot.

Φασκιόνω, ῥ. μετ. »Σπαργανόω, σπαργάνοις (χειρίαις) ἐνειλίσσω. emmaillotter.

Φάσκιωμα. »Σπαργάνωσις. l'action d'emmaillotter.

Φασοῦλι, ὄσπρ. »Φάσηλος, φασή(σί)ολος. haricot, feverole, θ. (εἰς τὸ Παρίσι 'τὰ λέγουν κοινῶς) pois καὶ fèves, ἴδε καὶ Ἀμπελοφάσουλον. ||. ἀπὸ φασοῦλι-φασοῦλι γεμίζει τὸ σακκοῦλι (παροιμ.). »Εἰ γάρ κεν καὶ σμικρὸν ἐπὶ σμικρῷ καταθεῖο, καὶ θαμὰ τοῦτ' ἔρδοις, τάχα κεν καὶ μέγα γένοιτο. petit à petit l'oiseau fait son nid; maille à maille se fait le haubergeon.

Φάσσα (εἶδος Ἀγριοπεριστεριοῦ), π. »Φάψ-αβδὸς (ὁ), φάσσα (ἡ). pigeon-ramier.

Φαφλατᾶς, οῦ, ἄδιχον (ἀπὸ τοῦ) »Παφλάστης (ὁ Σαλιάρης καὶ Μωρόλογος, ἴδε τὴν τελευταίαν λέξιν). »Θράσων. fanfaron, rodomont, claquedent.

Φαφούτης, ισσα, ιχον. »Νωδός. édenté.

Φεγγάρι (ὑποκρ. τοῦ Φέγγος, κυριωνυμουμένου ἰδιαιτέρως ἐπὶ τοῦ φωτὸς τῆς σελήνης. Ἀλλ' εἰς τοὺς ἑξῆς τοῦ Ἀριστοφ. [Βατρ. 454] στίχους: »Μόνοις γὰρ ἡμῖν ἥλιος καὶ φέγγος ἱλαρόν ἐστιν, »Ὅσοι μεμυήμεθα,« ἡ λέξις Φέγγος χαρακτηρίζει αὐτὴν τὴν σελήνην, ἴδε Κορ. Ἀτ. Δ). »Σελήνη καὶ (ποιητ.) Σεληναία. (Σημ. εἰς τὸ πρῶτον καὶ τελευταῖόν 'της τέταρτον, ὅτι ἔβγῃ δηλ., καὶ ὅταν τελειόνῃ, ὀνομάζεται Ἀρτιφανὴς καὶ Μηνοειδής· εἰς τὸ δεύτερον καὶ τρίτον, πρὶν δηλ. καὶ μετὰ τὴν γέμισίν 'της, ὅ ἐστιν εἰς τὰς 14, Διχόμηνος, Πλησιφαὴς καὶ Πανσέληνος καὶ Πάμμηνος· καὶ ὅταν πρωτοφανῇ, Ἔνη ἢ Νέα, ἴδε καὶ Μισοφέγγαρον), μήν-ηνὸς (ὁ). lune, θ. ||. αἱ μεγαλήτεραι παλίρροιαι συμβαίνουν περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ φεγγαριοῦ, ἔπειτα ὀλιγοστεύουν ἕως τὸ δεύτερον τέταρτον, καὶ πάλιν αὐξάνουν ἕως τὴν πανσέληνον, καὶ ὀλιγοστεύουν πάλιν ἕως τὸ τελευταῖον τέταρτον, καὶ ἔπειτα αὐξάνουν ἕως τὸ τέλος τοῦ φεγγαριοῦ. »Μέγισται μὲν αἱ παλίρροιαι γίγνονται περὶ τὰς συνόδους, εἶτα μειοῦνται μέχρι διχοτόμου· πάλιν δὲ αὔξονται μέχρι πανσελήνου· καὶ μειοῦνται πάλιν ἕως διχοτόμου φθινάδος· εἶθ' ἕως τῶν συνόδων αἱ αὐξήσεις«, Στρβ. ||. πόσαις τοῦ φεγγαριοῦ ἔχομεν; (ἢ) πόσαις ἔχει τὸ φεγγάρι; »Ποσταία ἡ σελήνη; »Πόσας ἄγομεν τοῦ μηνός; »Πόσας ὁ μὴν ἔχει«; au quelquantième de la lune sommes-nous? combien avons-nous de la lune? ||. καὶ τὸ φεγγάρι εἶχε δεκαπέντε. »Ἡ δὲ σελήνη διχομηνίαν ἦγε (Πλουτ)«. ||. 'ς τὸ τέλος τοῦ φεγγαριοῦ. »Φθινούσης τῆς σελήνης· »Φθίνοντος τοῦ μηνός. §. (συνεκδοχ. τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ. Ὅθεν:) περπατῶ (σεριανίζω) εἰς (μὲ) τὸ φεγγάρι. »Διαβαδίζειν πρὸς τὴν σελήνην (ἐν σελήνῃ)«. au clair de la lune.

Φεγγαριάτικον, πάθ., ἴδε Σεληνιασμός.

Φεγγερὸς, ἡ, ὸν ἴδε Φωτερός.

Φεγγίτης. »Φωταγωγὸς (ἡ), διαύγιον. lucarne, θ. œil de bœuf.

Φεγγοβολῶ, ῥ. ἀμτβ. (ὡραία λέξις, διασωθεῖσα μέχρις ἡμῶν ἀπαράλλακτος).

Φέγγω, Μ. (θά) φέξω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. »Φαίνω (»Φαίνοντες νύκτας κατὰ δώματα«, Ὅμ. »Ὁ φανὸς ἡμῖν οὐκ ἔφαινεν οὐδὲν«, Φιλιππίδ. παρ' Ἀθην.), φωτίζω (»Ὁ ἄνθραξ οὐ φωτίζει ὥσπερ ἡ φλόξ«, Θεόφρ.), φέγγω, δᾳδουχέω. éclairer, luire. ||. φέξε 'τον ('του) 'να καταιβῇ τὴν σκάλαν. »Φωταγώγησον αὐτὸν κατιόντα τὴν κλίμακα. §. φέγγει.

ρ. ἀμ. τριτοπροσ. »Διαφαίνει, διαλάμπει (Ἀριστοφ.), διαυγάζει, ἐπι(διαφώσκει. **il fait clair (jour).** ||. ἂς κάμωμεν μερικοὺς γύρους αὐτοῦ, ὡς οὗ 'να φέξῃ. »Περιϊόντες αὐτοῦ διατρίψωμεν, ἕως ἂν φῶς γένηται (Πλάτ. Πρωταγ.)«. ||. καθὼς ἔφεξεν, ὅτι ἔφεγγεν. »Ἅμα φάει«.

'Φεῖδι, ζ. (ἀπὸ τοῦ) » 'Οφεί(φί)διον (ὑποκορ. τοῦ) » Ὄφις-εως (ὁ). **serpent.** ||. 'φείδι μεγάλο', ἴδε Δράκος.

'Φειδοβότανον ⎫ , φ. (ἐκ τοῦ γέ-
'Φειδόχορτον ⎭ νους τοῦ **pied de veau**). »Ἄρον (ἴδε Κολοκάσι), δρακόντιον. »Καλοῦσι δέ τι δρακόντιον ἄρον διὰ τὸ τὸν καυλὸν ἔχειν τινὰ ποικιλίαν«), ἔχτον. **serpentaire, serpentine, θ. vipérine.**

'Φειδόγλωσσον, φ. »Ἀρίσαρον. **arisarum.**

Φελί (ἀπὸ τοῦ Λατιν. **offella**, ὑποκορ. τοῦ **offa**). »Τμῆμα(ἄρτου). **tranche, θ. côte** (κυρ. πεπονιοῦ κτλ), θ.

Φελιάζω (κυρ. δένδρα καὶ μετωνυμ. ἄνθρωπον μὲ εὐλογίαν ἢ βατσίναν), ρ. μετ. »Ἐμφυτεύω, ἐμφυλλίζω, (ὀρθογ.) ἐμφλοΐζω, ἐγκεντρίζω, ἐνοφθαλμίζω. **enter, greffer; écussonner; inoculer** (ἄνθρωπον κυρ.). ||. ὅσα δενδρικὰ ἦσαν φελιασμένα. » Ὅσα ἐνῆσαν φυτὰ ἐμβεβλημένα (Δημοσθ.)«. ||. ταῖς φελιασμέναις ἀπιδιαῖς. » Τὰς ἐμβολάδας (ἐπεμβολάδας) ἀπίους (Σουΐδ.)«.
§. φελιάζω ῥοῦχον ('τὸ αὐξάνω δηλ., ὅταν ἦνε κοντὸν ἢ στενὸν, προσθέτων ἄλλο κομμάτι, Τουρκ. 'Εκλεδίζω). » Προσ(» Παραρ)ράπτω. **ajouter.**

Φέλιασμα (κυρ. δένδρου, καὶ μεταφορ. ἀνθρώπου μὲ εὐλογίαν ἢ βατσίναν). »'Εμφύτευσις, ἐμφυτεία, ἐγκεντρισμὸς, (ὀρθογ.) ἐμφλοϊσμὸς (Ἀριστ. Φυτ.), ἐνοφθαλμισμὸς (Θεοφρ. Φυτ. Β'). **l'action d'enter (greffer etc); écusson; insertion; inoculation** καὶ **vaccination** (κυρ. ἀνθρώπου). §. (συνεκδοχ. τὸ κλαδάκι ὅπου βάλλουν εἰς τὸ φελιαζόμενον δένδρον). »Ἔμβλημα, ἐμβόλιον, ἐμβολὰς, ὀφθαλμός. **ente, greffe, θ.** §. φέλιασμα ῥούχου (ἴδε ἀνωτέρω). » Τὸ προσ(παραρ)ραπτόμενον. **ce qu'on ajoute aux habits courts ou étroits, aboutissement, rallonge, θ.**

Φελλὸς, ὁ. »Φελλός. **liège.**

Φελόνι, ἴδε Φαιλόνι

Φελοῦκα. »'Εφολκὶς, ἐφόλκιον, λέμβος (ἡ), ὑπηρετικὸν (πλοῖον), ἄκατος (ἡ μεγάλη τῶν μεγάλων ἢ πολεμικῶν πλοίων). **chaloupe, θ. barque, θ. embarcation, esquif** καὶ **canot** (τὸ μικρότερον).

Φέξιμον. » Δᾳδουχία, φαῦσις (Γραφ.). **l'action d'éclairer (de luire).**

Φέξις (προφ. κοιν. Φέξι', ἀπ' ἐναντίας τῷ Χάσις, κυρ. τοῦ φεγγαριοῦ), ἴδε Γέμισις ||. 'ς τὴ' χάσι' κ' 'ς τὴ' φέξι' (φρ. μεταφ., ἀντὶ Σπανίως, ὁμοία μὲ τὸ) » Ὅταν δι' ἅρματος ἀστράψῃ· » Δι' ἅρματος καὶ σπανίως (Πλούτ. Προβλ. Συμποσ.)«, ἴδε Ἀρηὰ καὶ Ποῦ.

Φερμένος, η, ον, ἴδε τὸ ῥῆμα. ||. φερμένος ἀπ' ἔξω. »'Επείσακτος, ἔπηλυς. **amené (apporté) d'un pays étranger.**

Φέρνω, Μ. (θὰ) φέρω (ὁ π. Θ. πρκ. τῆς μτχ. Φερμένος), ρ. μετ. » Ἄγω (κυρ. ἔμψυχον), φέρω (κυρ. ἄψυχον), κομίζω. **porter, apporter, mener, amener.** ||. φέρνω κοντά. » Προσάγω, προσφέρω (» Τὸν λαμπτῆρα προσενεγκάτω,«). **approcher**, ἴδε κ' Πλησιάζω ||. φέρνω ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο μέρος, ἴδε Μετατοπίζω. ||. φέρνω μάρτυρας. » Μάρτυρας παρίσταμαι (παρέχομαι, προβάλλομαι, ἀναβιβάζω). **produire (administrer) des temoins.** ||. φερνω (προσκαλῶ) ἰατρὸν εἰς ἄῤῥωστον. » Εἰσάγω (»'Επειδὴ,... ἐπαγγείλαντές μου αὐτῷ θεραπεύειν τὴν ἄνθρωπον, ἣν συνέκοψαν, καὶ ἰατρὸν εἰσάγειν, οὐκ ἐφρόντιζον, ἐγὼ αὐτὸς εἰσήγαγον«, Δημ. » Εἰσάγονται ἐφ' ἑαυτοὺς οἱ ἰατροὶ κάμνοντες τοὺς ἄλλους ἰα-

τρούς,« Ἀριστοτ.). amener. ||. φέρνω (προσκαλῶ δηλ. δικαστικῶς) μάρτυρας εἰς τὸ κριτήριον. » Κλητεύω. appeler (assigner) en temoignage. ||. φέρνω μάρτυρας τοὺς θεούς. »Μαρτύρομαι, ἐπιμαρτυρομαι. attester, prendre à temoins. ||. ἐστάλθηκε τριήρης εἰς τὴν Αἴγιναν 'να 'τὸν φέρῃ. » Τριήρης ἐπέμφθη ἐπ' αὐτὸν εἰς Αἴγιναν. ||. φέρε τώρα καὶ τὸν ἀξιόλογον ἐκεῖνον κατάλογον. »Φέρε δὲ καὶ τὸν καλὸν κατάλογον (Δημοσθ.)«. ||. φέρνω τὸ νερὸν ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο μέρος (διὰ τῶν ὑδραγωγείων). »'Οχετεύω (»'Οχετηγέω) τὸ ὕδωρ. conduire. ||. φέρνω γύραις (φρ. »Τούτ' ἡμαύρη 'μας ποτῆρα, »"Ο,που τώρα φέρνει γύραις«, Χριστοπ. Λυρ.), ἴδε Τριγυρίζω. §. φέρνομαι (Ζῶ, Πολιτεύομαι), ῥ. μέσ. »Διάγω. §. »Πολιτεύομαι. se comporter, se conduire; procéder. §. (μεταχειρίζομαί τινα). »Προσφέρομαί τινι (» Οὕτως ὑμῖν προσενήνεγμαι !« Δημοσθ.), ὁμιλέω, χράομαι, φέρομαι πρός τινα (»Ἀπανθρώπως γὰρ ἠνέχθη πρὸς Κλεοπάτραν«). traiter, en user (agir) avec.

Φέρσιμον »Κομιδή, ἀγωγή. port, portage. ||. φέρσιμον ἀπὸ ἓν εἰς ἄλλο μέρος, ἴδε Μετατόπισμα. §. (ὁ τρόπος τοῦ ζῆν). » Διαγωγή, τρόπος, βίος, τὰ βεβιωμένα. conduite. θ. train de vie, procédé, déportement, πλ. §. manières, θ. πληθ.

Φερτὸς (ἀπ' ἀλλοῦ, ἀπ' ἔξω), ἡ, όν. »'Επακτὸς, ἐπείσακτος, εἰσαγώγιμος. porté, apporté.

'Φετεινὸς, ἡ, όν. »'Ο (»'Η, »Τὸ, »Οἱ, κτλ.) τῆτες, ἐπιετής-οῦς (»'Επὶ τὴν προϋπάρχουσαν χιόνα ἐκ τοῦ πρότερον χειμῶνος, ἄρτι τῆς ἐπιετοῦς πεπτωκυίας,« Πολυβ. Γ', νέ). de cette année.

'Φέτο' } , ἐπ. (χρον.), ἴδε 'Εφέ-
'Φέτος } τος.

Φευγατειὸ' (κυρ. ἡ κρύφιος φυγὴ ἀπὸ τὴν φυλακὴν, τὴν σκλαβιὰν ἢ τὴν πανοῦκλαν). » Δρασμὸς, ἀπόδρασις, δραπέτευσις. évasion, θ. fuite, θ, ἴδε καὶ Φευγειό. ||. 'ς τὰ φευγατειὰ (φρ., τὴν ὁποίαν συνηθίζουν κυρίως διὰ τὴν ἀπὸ τῆς πανώλης φυγήν. "Οθεν τὸ, ὅταν ἤμεθα 'ς τὰ φευγατειὰ, σημαίνει: "Οταν εἴχομεν μετοικήσῃ φεύγοντες τὴν πανώλην. Ἀπαράλλακτα, νομίζω ὅτι, πρέπει 'να ἐξηγηθῇ ἢ τοῦ Ἀριστοφάνους (ἐν 'Εκκλησ. 23) τό:) » 'Εν ταῖς φυγαῖς μετ' ἀνδρὸς ᾤκησ' ἐν Πυκνί, (ἂν καὶ ὁ Σχολιαστὴς 'τὸ ἐννοεῖ κύριον ὄνομα τόπου τινὸς ἀποκρύφου εἰς τὴν Πνύκα).

Φευγατίζω (Τουρκ. Κατσιρδίζω), ῥ. μετ. »Δρασμὸν μηχανάομαί τινι. faciliter la fuite à quelqun, lui en procurer les moyens, ἴδε καὶ Τρομάζω.

Φευγάτος, η, ον. » Φυγὰς, δραπέτης (κυρ. σκλάβος καὶ φυλακωμένος). fugitif, fuyard.

Φευγειό'. » Φυγὴ, δρασμός. fuite, θ.

Φεύγω, Μ. (θὰ) φύγω, ῥ. ἀμ. »Διδράσκω, ἀποδιδράσκω, οἴχομαι, οἴχομαι ἀπιὼν, φεύγω. fuir, prendre la fuite, s'en fuir, échapper. ||. φεύγω κρυφά. »Δρασμῷ χράομαι, δραπετεύω (κυρ. ἐπὶ σκλάβων ἢ φυλακωμένων), ἀποδράω, διαδιδράσκω, διεκπίπτω, ὑπεκφεύγω. s'enfuir, prendre la fuite, s'évader, se sauver, s'esquiver. ||. φεύγει χωρὶς 'να βλέπῃ 'πίσω 'του. » Φεύγειν ἀμεταστρεπτί. ||. 'τοῦ ἔφυγ' ἕνας λόγος. » 'Ρῆμά τι προήκατο' » "Επος φύγεν ἕρκος ὀδόντων ("Ομ.). il a lâché une parole. ||. φεύγω 'ς τοὺς ἐχθρούς. » Αὐτομολέω. ||. φεύγω τὴν κρίσιν ('δὲν παρουσιάζομαι εἰς τὸ κριτήριον). »Φυγοδικέω. ||. ἂν φύγῃ κανένας σκλάβος. » Εἰ δέ τι ἀποδρῴη ἀνδράποδον. §. φεύγω (ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς 'Υπάγω, Μισεύω), ἴδε Ἀναχωρῶ καὶ 'Πηγαίνω.

Φηκάρι (ἀντὶ) Θηκάρι, ἴδε τὴν λέξιν.

Φθάνω (ἔργομαι ἢ 'πηγαίνω 'που προφ. κοιν. Φτάνω), Μ. (θὰ) φθάσω καὶ φτάξω (ὁ πθ. πρκ. τῆς μτγ.

φθασμένος), ῥ. οὐδ. » Ἀφικνέομαι, γίνομαι, παραγίνομαι, ἐλάω, φθάνω (μεταγ.). **arriver; parvenir.** ‖. ἀφ' οὗ δὲ ἔφθασαν εἰς τὴν Ἀττικήν. »Γενόμενοι δὲ κατὰ τὴν Ἀττικήν. ‖. ὅταν φθάσῃ ἡ μυρωδιὰ τοῦ κρέατος εἰς τὸν οὐρανόν. » 'Οπόταν εἰς τὸν οὐρανὸν ἡ κνίσσα γένηται (Λυκιαν.).« ‖. ἔφθασεν εἰς τὴν ἄκρην τῆς προκοπῆς (ἐπρόκοψεν δηλ. ἐντελῶς). » Εἰς ἄκρον παιδείας ἐληλακώς. ‖. ἔφθασεν εἰς ἄκρον πλοῦτον. »Πλούτῳ προϊέναι μέχρι παντός. ‖. ἔφθασεν εἰς τόσην ἀδιαντροπιάν. » 'Επὶ τοσοῦτον ἀναιδείας ἐληλακώς. **il a poussé l'insolence si loin.** §. φθάνω (πρᾶγμα μεμακρυσμένον), ῥ. ἀμ. » 'Εξικνέομαι, διϊκνέομαι, ἐφικνέομαι, προσήκω (Ξενοφ.), διήκω, ἀνήκω, καθήκω, διατείνω, παρατείνω (»Παρατείνει δὲ τὴν Γεννησάρ,« Ἰώσηπ.). **atteindre, s'etendre, porter.** ‖. τὸ τειχόκαστρον φθάνει 'ως τὴν θάλασσαν. » Τὰ τείχη καθήκουσιν εἰς θάλασσαν. ‖. φθάνει ἀπὸ τὴν μίαν ἄκρην 'ως τὴν ἄλλην. » Διατείνει ἀπὸ πέρατος εἰς πέρας. ‖ τὰ γένειά 'τυ ἔφθαναν 'ως τὰ ποδάριά 'του. » Καὶ ὁ πώγων ποδήρης καθεῖτο. **lui descendait jusq'.** ‖. εἶν' ἀψηλά, 'δὲν φθάνω. » Οὐχ ἐφικνοῦμαι διὰ τὸ ὕψος (» Ο δὲ βδάλλων ὀρθὸς ἕστηκε διὰ τὸ μὴ δύνασθαι ἂν ἐφικέσθαι καθήμενος «, Ἀρςτ. Ζ. Γ', 16). **je ne saurais l'atteindre.** §. (μεταφ.) 'να μὴ φθάσῃς τοῦ χρόνου (καταρ.)! ἴδε Χρόνος. ‖. 'που 'να μὴν ἔφθανα (φρ.). » 'Ως μὴ ὤφελον (-λλον)! » 'Ως μή ποτ' ὤφελον (-λλον)! ‖. λέγει ὅ,τι φθάσοι, ἴδε Ἔρχομαι καὶ Καταιβαίνω. ‖. φθάνω τινὰ (τρέχων κατόπι' 'του), ἴδε Προφθαίνω. §. (μετάφ.) φθάνω (ἀντὶ τοῦ Εἶμαι ἀρκετός), ῥ. οὐδ. (καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τριτοπροσ.). » Ἀρκέω (» Οὐδὲ ταῦτά σοι ἤρκεσε «, Θουκ.). **suffire** ‖. 'δὲν θὰ μὲ φθάσῃ ὁ καιρὸς 'νὰ 'τὰ διηγηθῶ. »'Επιλείψει με διηγούμενον ὁ χρόνος. **le temps me manquera si je raconterai.** ‖. φθάνει (εἶνε ἀρκετόν, 'δὲν χρειάζεται ἄλλο). » Ἀπόχρη, ἀρκεῖ, ἀρκούντως (ἅλις, εὖ) ἔχει, ἐξαρκεῖ, διαρκεῖ, ἅλις. **il suffit, s'est assez.** ‖. φθάνουν τὰ δάκρυα. » Ἅλις δακρύων. ‖. τρεῖς λέξαις φθάνυν. »Τρία ἔπεα διαρκέσει (Πίνδ. Νεμ. Ζ'). « ‖. φθάνει μόνον 'να... » Μόνον εἰ...«, **pourvu que.** ‖. 'δὲν 'τὸν ἔφθασε τοῦτο, μόναι χάλασε καὶ τό... »Οὐκ ἀπέγρησεν αὐτῷ ταῦτα, ἀλλὰ διέφθειρε καὶ τό...«

Φθασμένος (προφ. κοιν. Φτασμένος), η, ον, ἴδε τὸ 'Ρῆμα. §. φθασμένος (μεταφορ. ὁ εἰς ἡλικίαν). »'Ενῆλιξ-ικος καὶ 'Ενήλικος, καθ' ὥραν, ὁ ἐν (ἀκμῇ) ἡλικίᾳ, ἔνακμος, ἀκμαῖος, ἀκμάζων, ὡραῖος. (**fille, garçon**) **qui est d'un âge à se marier,** ἴδε καὶ 'Πανδρειά.

'Φθειάνω (ἂν ἦνε, κατὰ τὴν ἐτυμολογίαν τοῦ Κορ., ἀπὸ τὸ Εὐθειάω. Εἰς μερικὰς φράσεις πιθανωτέρα μοὶ φαίνεται ἡ ἀπὸ τοῦ Φυκιάω, ὅτε ϗ γραπτέον Φυκιάνω, καθὼς καὶ προφ. κοιν. 'Ενίοτε ἴσως πρέπει 'να γράφεται καὶ Φθυάνω, ἂν ἦνε ἀπὸ τὸ Πτύον τὸ Φθυάρι), ῥ. μετ. » Κατασκευάζω, δημιουργέω (» 'Υπόδημα δημιουργῆσαι μὲν, τοῦ σκυτοτόμυ,« Γαληv. πρὸς Θρασύβουλ.), σκευάζω, πλάσσω(-ττω), συντίθημι (» Συνθεῖναι τὸ φάρμακον,« Διοσκορ.), τεκταίνομαι. **faire, construire; préparer; fabriquer,** ἴδε καὶ Κάμνω ϗ Φυκιάνω. ‖. φθειάνω 'σπίτι (κτλ.), ἴδε Κτίζω. ‖. φθειάνω καράβι »Ναῦν πήγνυμι (ποιητ.) καὶ (μονολ.) Ναυπηγέω(-ομαι). ‖. φθειάνω κονδύλι. » Γλύφω κάλαμον (Γλωσσαρ.) «. **tailler une plume.** ‖. 'ξεύρεις πῶς πρέπει 'να φθειάσῃς ('να μαγειρεύσῃς) τὸν σαῦρον; » 'Επίστασαι τὸν σαῦρον ὡς δεῖ σκευάσαι; « Ἀθήν.

'Φθειάσιμον. » Κατασκευή, πλάσις, σκευασία, σύνθεσις. **construction; confection, θ. structure, θ; fabrication; préparation,** ἴδε ϗ Φυκιάσιμον ‖. φθειάσιμον 'σπιτιοῦ (κτλ.), ἴδε Κτίσιμον. ‖. φθειάσιμον καραβιοῦ. » Ναυπηγία. ‖. φθειάσι-

κον ἰατρικοῦ. » Φαρμάκου σκευασία.

'Φθειαστικὸν (ὁ μισθὸς τοῦ τεχνίτου). **façon**, θ.

'Φθηνὰ (προφ. κοιν. 'Φτηνὰ), ἐπ. » Πρὸς τρόπου, εὐώνως, εὐτελῶς. **à bas brix, à bon compte, à bon marché.** ||. ἐφρόντιζεν ὥστε ὅλα τὰ τῆς ἀγορᾶς 'να πωλῶνται ὅσον τὸ δυνατὸν εὐθηνότερα καὶ σωστότερα. » Τῶν κατὰ τὴν ἀγορὰν πάντων ἐπιμελόμενος ὅπως ὡς εὐωνότατα ἢ δικαιότατα πωλῆται, « 'Επιγρφ. §. 'φτηνὰ 'τὰ γλύτωσε (μεταφορ. καὶ παροιμ. διὰ τοὺς ἀποφυγόντας δυσκόλως καὶ παρ' ἐλπίδα μέγαν κίνδυνον). » Χαλεπῶς ἢ μόλις ἀπήλλαξεν. **il echappa (l'a manqué) belle, il en fut quitte à bon marché.**

'Φθηναίνω (προφ. κοιν. 'Φτηναίνω), Μ. (θὰ) φθηναίνω (ἀόρ. ['Ε]φθήναινα), ῥ. μετ. » 'Επευωνίζω, ἀνίημι τῆς τιμῆς. **baisser le prix.** §. ῥ. οὐδ. » 'Ανίεμαι τῆς τιμῆς, ἄξιος γίνομαι (» Ἄξιοι γεγόνασιν οἱ πυροὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ, « Θφρ.). **amender, baisser de prix,** ἴδε καὶ Ξεπέφτω.

'Φθήνεια (ἀπὸ τοῦ) » Εὐθηνία (προφ. κοιν. 'Φτήνεια). » Εὐτέλεια. **bas prix; abondance.**

'Φθηνὸς (προφ. κοιν. Φτηνὸς), ἡ, όν. » Ἄξιος, εὔωνος, εὐτελής. **peu couteux, qui est à bas prix.** ||. εὖγε, 'φθηνὰ 'τὰ ἀγόρασες αὐτά. » Εὖγε, ἄξια ταῦτα ὠνήσω, « Λυκ. ||. 'δὲν εἶδά ποτέ μου 'φτηνότεραις μαρίδαις. » Οὔπω ποτ' ἀφύας εἶδον ἀξιωτέρας, « Ἀρσφ.

Φθινόπωρον. » Μετόπωρον, φθινόπωρον, ὀπώρα (κυρ. ἡ ἀρχὴ τοῦ φθινοπώρου). **automne**, ἀρσ. καὶ θηλ. ||. τὸ φθινόπωρον (ἐλλειπτ. προθ.) » Μετοπώρου, φθινούσης ὀπώρας, ὑπὸ πλειάδας. **en automne.** ||. εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ φθινοπώρου. » 'Υπὸ τὰς ἀρκτούρου ἐπιτολάς· » 'Επιτέλλοντος ἀρκτούρου. ||. εἰς τὸ τέλος τοῦ φθινοπώρου. » 'Υπὸ πλειάδων ἐπιτολάς· » Πλειάδων ἐπιτελλομένων. ||. ἀπὸ τὴν ἄνοιξιν 'ως τὸ φθινόπωρον. » Ἀπὸ ἠρινοῦ χρόνου μέχρις ὀπώρας (Ξενοφ.). « ||. τοῦ φθινοπώρου. » 'Οπωρινὸς, μετοπωρινὸς, φθινοπωρινός. **d'automne.**

Φθονερὸς, ἡ, όν. » Βάσκανος, φθονερός. **envieux.**

Φθόνος. » Φθόνος. **envie**, θ.

Φθονῶ, ῥ. μετ. » Βασκαίνω, φθονέω, ὀφθαλμιάω (συνηθέστερον τὸ) ἐποφθαλμιάω, βάσκανον ἐπιβάλλω τὸν ὀφθαλμόν. **envier; porter envie à.**

'Φίδι (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ζ., ἴδε 'Φεῖδι κτλ.

Φικέντρι, ἐργ. (γεωργ.), ἴδε Βοικέντρι.

Φιλαργυρία. » Φιλαργυρία, φιλοχρηματία. **avarice**, θ.

Φιλάργυρος, η, ον. » Φιλάργυρος, φιλοχρήματος, ἀργυρίου ἥττων. **avare.** || πολλὰ φιλάργυρος. » Ἀργυρίου μὲν ἐσχάτως καὶ παρ' ὀντινοῦν ἥττων.

Φιλάσθενος (ὁ ἀλλ. Ἀῤῥωστιάρης καὶ Τουρκ. Ζαΐφης), η, ον. » Ἄῤῥωστος, ἀῤῥωστήμων, νοσώδης, νοσε(ση)ρὸς, νοσηματικὸς, ἐπίνοσος, ἀσθενικός. **infirme, maladif, valétudinaire**, ἴδε ἢ Ἀνήμπορος.

Φιλενάδα. » Φίλη. **amie**, θ.

Φιλεύω, ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) » Φιλέω (τὸ ὁποῖον ὁ Ὅμηρος μετεχειρίσθη εἰς τὴν σημασίαν τοῦ) » Ξενίζω (κυρ. ξένους » Χαῖρε, ξεῖνε, παρ' ἄμμι φιλήσεαι, ἀντὶ τοῦ ξενοδοχηθήσῃ φιλικῶς, λέγει ὁ Εὐστάθ. 'Οδυσ. Α, 123). » 'Εστιάω, εὐωχέω, δειπνίζω. **traiter, régaler, donner à manger.**

Φιλί. » Φίλημα, ἀσπασμός. **baiser, embrassement.**

Φιλία. » Φιλία, συνήθεια, ἑταιρί(ρεί)α. **amitié.**

Φιλικὰ, ἐπ. » Φιλίως, φιλικῶς. **amicalement, amiablement, à l'amiable.**

Φιλικὸς, ἡ, όν. » Φίλιος, φιλικός. **amical.**

Φιλιόνω, ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) » Φιλιόω (μεταγ. καὶ, κατὰ τὸν Πολυδ.,

ἰδιωτικόν). »Διαλλάσσω (-ττω), συνίστημι (» Ξυνίσταντο ἀλλήλοις ϗ ξυνετίθεντο «), συνάγω (εἰς φιλίαν), διαλύω. reconcilier, raccommoder, rapprocher. ||. καὶ 'τὸν παρακαλεῖ 'να μὴ φιλιωθῇ μὲ τοὺς ἐναντίους 'του, πρὸ τοῦ 'να τὸν συμβουλευθῇ. » Καὶ δεῖται αὐτοῦ μὴ πρόσθεν καταλῦσαι πρὸς τοὺς ἀντιστασιώτας πρὶν ἂν αὐτῷ συμβουλεύσηται (Ξενοφ. Ἀναβ.). «

Φιλίωμα. » Διαλλαγή. reconciliation, raccommodement, rapprochement.

Φιλομήλα, 'ψ. (ἀπὸ τοῦ γένους τῶν *'Ρυθριναριῶν). » *Κόκκυξ-υγος. espèce de rouget.

Φιλονεικία. » Συζήτησις, ἀμφισβήτησις, διαφορὰ ϗ διαφοραὶ (Θουκ. καὶ Ἰσοκρ.). » Ἔρις. dispute, θ. débat, altercation, contention, démêlé, ἴδε καὶ Λογοτριβή.

Φιλόνεικος, η, ον. » Φιλόνεικος, ἐριστικός, φίλερις. disputeur, querelleur, argumentateur.

Φιλονεικῶ, ῥ. ἀμ. » Φιλονεικέω, λογομαχέω, συζητέω, ἀμφιλέγω (Ξενοφ.), ἀμφιλογέω (Πλουτ.), ἀμφισβητέω, διακρίνομαι. » Ἐρίζω. disputer, contester, chamailler, se chamailler. ||. (τί) διὰ τί φιλονεικᾶτε; »Τί τὸ φιλονεικούμενον;

Φίλος. » Φίλος, συνήθης, συνών, ἑταῖρος. ami. ||. εἶμαι φίλος 'του. » Χρῶμαι αὐτῷ· » Φίλος εἰμί· »Φιλίως ἔχω πρός.

Φιλουρηὰ (ἡ ἄλλ. Φλαμουρηὰ), δ. » Φίλυρα. tilleul.

Φιλῶ, ῥ. μετ. » Ἀσπάζομαι, περιπτύσσομαι, φιλέω, καταφιλέω. baiser, embrasser.

Φιστηκηὰ, δ. » Πιστάκη, *πιστακία. pistachier.

Φιστίκι, κ. » Πι(»Βι)στάκιον, φι(ψι)ττάκιον. pistaché, θ.

Φιτρί, ἴδε 'Φτρί.

Φχιάνω (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ῥ. μετ. ἴδε Φυχιάνω, κτλ.

Φχιάρι, ἐργ., ἴδε Φτυάρι.

Φχιασίδι (καὶ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Φυχιασίδι, κτλ.

Φλαμουρηὰ, δ. ἴδε Φιλουρηά.

Φλαμοῦρι (τὸ δένδρον), ἴδε Φιλουρηά. §. (συνεκδοχ. ἡ φλοῦδά 'του). » Φιλύρα. tille, θ. §. (τὸ σχοινὶ ὅ,που πλέκουν μὲ τὴν φλοῦδαν αὐτὴν, ἀντὶ τοῦ ὁποίου οἱ παλαιοὶ μετεχειρίζοντο τὴν φλοῦδαν τοῦ Παπύρου, ὀνομάζοντές 'την) »Βυβλίδα· ("Οθεν κατ' ἀναλογίαν, ἠμποροῦμεν καὶ ἡμεῖς 'να ὀνομάσωμεν τὸ φλαμουρόσχοινον) »*Φιλύρινον ἢ Φιλυρίδα.

Φλασκὶ (τὸ ξυλένιον τάσι), ἀγγ. » Φιάλη, φιάλιον, * φιαλίσκη, πυτίνη (»Πυτίνη οὖν πλέγμα ἀπὸ βαλλῶν, ὅπερ παρ' ἡμῖν λέγεται φλασκίον, « Σουΐδ. Ὁ Ἡσύχ. φέρει τὸν ἀρσενικὸν τύπον: » Φλάσκων, εἶδος ποτηρίου«), κύπελλον, κυμβίον. tasse (de bois), θ.

Φλασκόψαρον (ἴδε ϗ παραβ. Φυσκόψαρον), 'ψ. (ἴσως ὁ) » Βλασκίας ἢ Βλακίας (τοῦ Ἡσυχ. Ὁ Σουΐδ. λέγει ὅτι ὁμοιάζει τὸν σίλουρον, ϗ εἶναι τόσον ἀχρεῖος, ὥστε 'δὲν 'τὸν τρώγουν οὔτε τὰ σκυλιά). espèce de poisson.

Φλέβα (ὀνομάζεται κοινῶς ὄχι μόνον ἡ) » Φλέψ-εβός (Αἰολικῶς Φλέβα, τοῦ ὁποίου τὸν πληθυντικὸν τύπον ἀναφέρει ὁ Ἡσυχ.). veine, θ. (ἀλλὰ καὶ ἡ) Ἴς καὶ Ἶν, fibre, (καὶ ἡ) » Ἀρτηρία. artère, θ., ἴδε ϗ Νεῦρον. §. φλέβα τοῦ ξύλου (κατὰ μεταφ.). » Κτηδών, διάφυσις.

Φλέγμα (προφ. κοιν. Φλέμμα). » Φλέγμα. pituite, θ. flegme.

Φλησκοῦνι (οἱ χωρικοὶ 'τὸ προφέρουν, ὀρθότερον, Βλησκοῦνι, καθὼς 'τὸ ἀναφέρει καὶ ὁ Νεόφυτος. Ὁ Σχολ. τοῦ Θεοκρ. 'τὸ γράφει Βληχώνιον). » Βλήχων καὶ γλήχων (ἡ). pouliot.

Φλόγα. » Φλὸξ-ογός (ἡ). flamme, θ.

Φλογέρα (κυρ. ἡ Τουρκ. Δουδοῦκα ἢ Τσιγιρτμᾶς). » Φώτιγξ-ιγγος (τὸ ὁποῖον ὁ Ἡσύχ. ἑρμηνεύει) Φλέ-

γιος (ἴσως Φρύγιος) αὐλός. (Σημ. Οἱ παλαιοὶ 'δὲν ἐγνώριζαν, ἢ 'δὲν ἠξεύρομεν ἂν ἐγνώριζαν, τὰ ὀνόματα τῶν διαφόρων ἐμπνευστῶν λεγομένων ὀργάνων 'μας, τὰ ὁποῖα περιελάμβαναν εἰς τὸ γενικὸν ὄνομα) » Αὐλὸς καὶ κάλαμος· ('Ημεῖς ἔχομεν ἀνάγκην 'να ὀνοματοθετήσωμεν ὄχι μόνον τὸ Φλάουτον). flûte, θ. (ϗ τὴν Κλαριννέτταν) clarinette, θ. (τῶν Εὐρωπαίων, ἀλλ' ἴσως ϗ τὸν Ζουρνᾶν, καὶ τὸ Μησκάλι, καὶ τὸ Νέϊ, καὶ τὸν Τσιγιρτμᾶν, καὶ τὸ Γκιρίφι τῶν Ἀσιανῶν. Εἰς μερικὰ ἐξ αὐτῶν προσδιώρισα λέξεις ἀρχαίας ἢ καὶ νεωτέρας, ἴδε τὸ Παράρτημα).

Φλογίζω ('τὸ μεταχειριζόμεθα ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ἐκ παραλλήλου μετὰ τοῦ Καίω καὶ πάντοτε μεταφορικῶς), ῥ. μετ. » Φλογίζω. enflammer, ἴδε ϗ Καίω.

Φλοκκάτα (ἡ μαλλιαρὴ Ἀρβανίτικη κάππα, τὴν ὁποίαν 'δὲν ἠξεύρω κατὰ ποίαν διάλεκτον, ὀνομάζουν εἰς τὴν 'Ελλάδα Σιάρκα). » Σίσυρμα, σισύρα, χλαῖνα (» Ἀμφὶ χλαῖναν περονήσατο φοινικόεσσαν, » Διπλῆν, ἐκταδίην, οὔλη δ' ἐπενήνοθε λάχνη, « Ὅμηρ. Ι. Κ), χιτὼν (χρασσωτός, κοσυμβωτός), μαλλωτὸς (ὅθεν ὁ Μαλουτὲς τῶν Βλαγομπογδάνων), ἀμφίμαλλος (ὅταν ἔχῃ κρόσσια καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη), ἑτερόμαλλος (ὅταν μόνον ἀπὸ ἕν). peluche de laine, θ. (ἐκ τοῦ

Φλόκκος (Λτν. ἴδε 'Ροῦγον).

Φλομόνω (φαρμακόνω τὰ ποτάμι ἢ τὴν λίμνην ἢ τὴν θάλασσαν μὲ Φλόμου ἵνα ζαλιαθοῦν τὰ 'ψάρια); ῥ. μετ. » Φλο(» Πλο)μίζω-όω (» Ἀποθνήσκουσι δὲ οἱ ἰχθῦς τῷ πλόμῳ· διὸ ϗ θηρεύουσιν οἱ μὲν ἄλλοι τοὺς ἐν τοῖς ποταμοῖς καὶ λίμναις πλομίζοντες, οἱ δὲ Φοίνικες καὶ τοὺς ἐν τῇ θαλάττῃ, « Ἀριστοτ. Ζ. ἱ. ϗ Αἰλ. Ζ. ά). se servir du bouillon pour la peche.

Φλόμος (προφ. κοιν. Σφλόμος), φ. » Φλόμμος, φλόμος καὶ (ἀπὸ μόνον τὸν Ἀριστοτέλ. περὶ ζ. ἱστορ. Η') πλόμος (ἀντὶ Φλογμὸς-φλομμός· διότι οἱ παλαιοὶ μετεχειρίζοντο τὰ φύλλα 'τυ ὡς φτίλια). bouillon (blanc), molène, ἴδε καὶ Γαλατσίδα.

Φλοῦδα (δένδρου). » Φλοιός. écorce, θ. peau, θ. ||. φλοῦδα 'πωρικοῦ, ἴδε Τσώφλοιον. ||. ἡ —τοῦ κρομμυδιοῦ ϗ τῶν ὁμοίων, ἴδε Κρομμυδότσεφλον. §. (συνεκδοχ. τὸ ἀρὸ καὶ λεπτότατον μεταξωτὸν ὕφασμα). » Κροκωτὸν διαφανές, διαφανὲς Λακωνικὸν ('Ησαΐας), Ταραντινίδιον, Ἀμόργινον ϗ Ἀμοργὶς (ἴδε Μόρικος), Καρπάσινον, θέριστρον. gaze, θ. crêpe (κυρ. ἡ μαύρη).

Φλοῦδι (ὑποκορ. τοῦ) » Φλοῦς (» Φλοῦς, λεπύχανον, « 'Ησύχ.), ἴδε Τσώφλοιον.

Φλουρὶ (κάθε χρυσοῦν νόμισμα). » Χρυσοῦς (ἴδε Δίωνα Κάσ. Βιβλ. ΝΕ'), στάτηρ (μὲ διάφορα ἐπίθετα: ὁ Ἀττικὸς ἄξιζε μίαν ἀργυρᾶν μνᾶν· ὁ Κιζυκηνὸς 28 δραχμὰς Ἀττικάς· ὁ Δαρεικὸς ἦτον πολὺ μεγαλήτερος). sequin, pièce d'or,

Φλυαρία (ἡ ἄλλ. Μωρολογιὰ, Τουρκ. Χάλτι, καὶ χυδ. Τσαμπούνισμα). » Λῆρος, φλήναφος, φληναφία, φληνάφημα, φλυαρία, φλυάρημα, φλύαρος, τερθρεία, τέρθρευμα, ὕθλος, ἐρεσχελία, γλωσσαλγία, ἀργολογία. caquet, radotage, faribole, θ. niaiserie, ἴδε καὶ Μωρολογία.

Φλύαρος, η, ον. » Λῆρος, φλύαρος, γλωσσαλγῶν. bavard, radoteur, diseur des riens, ἴδε ϗ Μωρόλογος.

Φλυαρῶ, ῥ. ἀμ. » Ληρέω, φλυαρέω, φληναφέω(-άω), ἐρεσχελέω, τερθρεύομαι, γλωσσαργέω, ἀργολογέω. caqueter, niaiser, dire des niaiseries (etc.), ἴδε ϗ Μωρολογῶ.

Φλυτζάνι (ἀπὸ τοῦ) » Φλυζάκιον (κυρ. ἡ γινομένη φοῦσκα εἰς τὸ δέρμα), ἀγγ. » Κυμβίον, φιάλιον, φιαλίς, θερμοποτίς. tasse, θ.

Φλῶρι, π. (ἀπὸ τὸ γένος τῶν Κριθολόγων). » Χλωρίων, χλωρίς, (κατὰ τὸν Κορ. ὁ) ἄνθος (τοῦ Ἀριστοτ.

Ζ. Ἱς. Ζ', ἑ, 3), (ὁ Σουίδ. ἔχει:) » Φλῶρος, τὸ ὄρνεον.« **loriot; verdier** (διαφ. τοῦ) **bruant** (ἴδε Φλυτζοῦνι εἰς τὸ Παράρτημα), ἴδε καὶ Συκοφάγος.

Φοβέρα (ἡ), ἴδε Φοβέρισμα.

Φοβερὰ, ἐπ. » Δεινῶς, φοβερῶς. §. Ὑπερφυῶς, δαιμονίως. **horriblement, terriblement, effroyablement, épouvantablement; passionnément.** §. 'τὸν ἀγάπητε φοβερὰ (ἀντὶ ὑπερβολικά. » Διετέθη δεινῶς περὶ τὸν ἄνδρα (Πλούτ.).« ||. ἀγαποῦν φοβερὰ τὸ ἀσῆμι ϗ τὸ μάλαμμα. »Τιμῶντες ἀγρίως χρυσὸν ϗ ἄργυρον (Πλάτ. Πολιτ. Η').« ||. φοβερὰ ἄσχημος. » Ὑπερβάλλων αἴσχει.

Φοβερίζω (» Ἀνάστηθι καὶ φοβέρισον αὐτοὺς ἐν ἐντολαῖς θεοῦ ἡμῶν,« Ἔσδρ. Ι', 3), ῥ. μετ. » Δεδίττομαι, μορμολύσσο(ττο)μαι, δειματόω, ἐκδειματόω. **intimider**, ἴδε καὶ Φοβίζω. ||. φοβερίζω μὲ λόγους. » Ἀπειλέω. **menacer.** ||. φοβερίζω μὲ ξύλον ἢ ἄλλο τι παρόμοιον. » Ἐπισείω (» Ἐπανασείω) τι τινί. **brandir.** ||. φοβερίζωντάς 'τυς ὄχι μὲ τὸν Δαρεῖον καὶ μὲ τοὺς Πέρσας. » Οὐ Δαρεῖον οὐδὲ Πέρσας ἐπισείων αὐτοῖς,« Πλ. ||. 'μᾶς φοβερίζει 'σὰν παιδιά. »Ὥς περ παῖδας ἡμᾶς μορμολύττεται,« Πλάτ.

Φοβέρισμα / Φοβερισμὸς } .»Πτόησις, ἀπειλή. **menace**, θ.

Φοβερὸς, ἡ, όν. » Δεινὸς, φοβερός. **redoutable, épouvantable, formidable, effrayant**, ἴδε ϗ Τρομερός. ||. φοβερὴ ἁμαρτία. » Δεινὸν (» Σχέτλιον) ἔγκλημα. **un crime atroce (enorme, grief).** ||. ταῖς πλέον φοβεραῖς κατάραις. »Τὰς παλαμναιοτάτας ἀράς.

Φοβίζω, ῥ. μετ. » Φοβέω, φοβερίζω (»Ἀνάστηθι καὶ φοβέρισον αὐτοὺς,« Γραφ. Ἔσδρ. Ι', 3), δειματόω, σοβέω. **faire peur**, ἴδε ϗ Τρομάζω.

† Φοβιτσιάρης, α, ικον. » Δειλὸς, ψοφοδεὴς (ὅποιος φοβᾶται καὶ τὸν ἴσκιο' 'του). **craintif, peureux; timide.**

Φόβος. » Δέος (τὸ), δεῖμα, δειλία, φόβος, πτοία, ἀγωνία, ὀῤῥωδία, τάρβος (τὸ), τὸ δεδιὸς (»Ἐν ἀμφοτέροις γὰρ, τῷ δε δεδιότι καὶ τῷ ἐλπίζοντι, ἑώρων τὴν πρόγνωσιν ἀναγκαιοτάτην τε καὶ ποθεινοτάτην οὖσαν,« Λουκιαν. Ἀλεξ.). **peur**, θ. **crainte**, θ. **appréhension**, θ. ||.'δὲν εἶνε κἀνένας φόβος. » Οὐδὲν δεινόν. ||. ὁ φόβος φυλάγει τὰ ἔρημα (παροιμ. ἀναλ. μὲ τοῦ Ἡροδότου τὸ:) » Δέος τὸ μέσον ἐφύλασσέ σφεων (Η', 132).«

Φοβοῦμαι, Μ. (θὰ) φοβηθῶ (ἀόρ. [Ἐ]φοβήθηκα), ῥ. αὐτοπ. » Δέδοικα καὶ Δέδια, δειμαίνω, φοβερῶς ἔχω (Ξενοφ.), ἐν φόβῳ εἰμί, ὀῤῥωδέω, ἐν ὀῤῥωδίᾳ ἔχω (Θουκ.), πτήσσω, φοβέομαι, ἀγωνιάω, ὀκνέω (»Ὀκνῶ μὴ μάταιος ὑμῖν ἡ στρατεία γένηται,« Δημοσθ.), δειματόομαι, ταρβέω (ποιητ.). **craindre, avoir peur, redouter, appréhender.** ||. μὴ φοβᾶσαι. » Θάῤῥει. §. (ἀντὶ τοῦ Ὑποπτεύομαι καὶ ἑπομένως Προσέχω). » Εὐλαβέομαι, ὑποστέλλομαι. **se precautionner.** ||. 'δὲν κοιμοῦμαι ἔξω, διότι φοβοῦμαι 'νὰ μὴ κρυολογήσω. » Οὐκ αἰθριοχοιτέω, περίψυξιν εὐλαβούμενος.

Φόλα (τὸ Τουρκ. Μαγγκίρι, ἐκ τοῦ) » Φολὶς ἢ Φόλις (» Ὀβολοὺς, οὓς φόλεις καλοῦσι,« Σουΐδ, ἴδε ϗ Ἀριστοφ. Σφηκ.), » Χαλκοῦς. **sous.** §. (εἶδος σπόρου φαρμακεροῦ, μάλιστα διὰ τοὺς σκύλους. Τουρκ. Κάργκα-μπουκέν). » Στρυχνοκάρυον » Ἑρμοδάκτυλον. **noix vomique**, θ. **hermodacte** καὶ **hermodate**, ἴδε ϗ Σκυλοβότανον.

Φονιᾶς. » Φονεὺς, φονῶν, ἀνδροφόνος, μιαιφόνος, αἱμοβόρος, αἱμοχαρής. **homicide; meurtrier; altéré de sang.**

Φονικόν. » Φόνος, μιαιφονία. **meurtre, homicide.**

Φορά. » Φορὰ (εἰς τοὺς ἀρχαίους εἶχεν ἄλλην σημασίαν. Εἰς μόνον τὸν Ἱπποκράτην [περὶ τῶν ἐντ. παθ.]

ἀπαντᾶται μὲ σημασίαν ἀνάλογον τῆς σημερινῆς. »Πινέτω δὲ κατὰ φορὰν ἡμικοτύλιον«. Εἰς τοῦ Θεοφάνους ὅμως [ἔτ. Ἡρακλ.] τὸ » Καὶ γὰρ πρώτῃ φορᾷ πτῶσις τοῦ Ῥωμαϊκοῦ στρατοῦ,« φαίνεται ἀπαράλλακτος ἡ σημερινὴ τῆς λέξεως χρῆσις). fois, coup. ||. μιὰ φορὰ (ἀντὶ τοῦ, Ἕνα καιρόν). » Ποτὲ, ἦν ὅτε, πάλαι, τὸ πάλαι, πάλαι ποτέ. jadis, autrefois. ||. μιὰ φορὰ 'τὸ ἐνοιάζοντο, τῶρα ὅμως . . » Ἦν μὲν ὅτε ἐπεμελοῦντο· νῦν δὲ κτλ., « Ξεν. ||. μιὰ φορὰ ἦταν ἐκεῖνο (φρ.). »Πάλαι πότ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι (Ἀριστοφ. παροιμ.).« ||. μιὰ φορὰ ἦταν ἕνας ποντικὸς καὶ μιὰ κάττα (φρ. συνηθισμένη εἰς τὰ παραμύθιά 'μας). » Οὕτω ποτ' ἦν μῦς καὶ γαλῆ (Ἀριστοφ. Σφῆκ.). « ||. μιὰ φορὰ (δηλ. ὄχι δύο, τρεῖς, κτλ.). » Ἅπαξ. ||. δυὸ (τρεῖς, τέσσερης, δέκα, ἑκατὸ, χίλιαις κτλ.) φοραῖς. » Δὶς, τρὶς, τετράκις, δεκάκις, ἑκατοντάκις, χιλιάκις, κτλ. ||. δεύτερη (ἢ ἄλλη μιὰ) φορὰ, ἴδε Δεύτερα. ||. ἀφ' οὗ μιᾷ φορᾷ 'τὸν βάλουν εἰς τὸ χέρι. » Ἐπειδὰν ἅπαξ κατάσχωσιν,« Ἰσοκρ. ||. ἄλλην φοράν. » Εἰσ(»Ἐσ)αῦθις, ἄλλοτε. une autre fois. ||. τὴν πρώτην (δεύτερην, τρίτην, κτλ.) φοράν. » Τὸ πρῶτον (δεύτερον, τρίτον, κτλ.), ἴδε καὶ Βολή. || μιὰ' φορὰ' (δυὸ, τρεῖς, τέσσερης, πολλαῖς φοραῖς) τὸν χρόνον. »Ἅπαξ(»Δὶς, »Τρὶς, »Τετράκις, »Πολλάκις) τοῦ ἐνιαυτοῦ. ||. κάμμιὰ' φορά'. » Ἐνίοτε, ἔστιν ὅτε, ἔσθ' ὅτε, ποτέ. par fois. ||. ἀπὸ κάμμιὰ' φορά'. » Διὰ χρόνου τινός. de fois à autre, de temps en temps. ||. κάθε φορά'. »Ἑκάστοτε, ἀεί. ||. γεννᾷ κάθε φορὰν ἀπὸ πέντε. » Τίκτει δ' ἑκάστοτε πέντε. ||. πόσαις φοραῖς (ἐρωτημ.); » Ποσάκις; ||. πόσαις φοραῖς (θαυμαστ. ἀντὶ τοῦ Πολλαῖς)! »Ποσάκις! ||. ὅσαις φοραῖς. »Ὁσάκις. toutes les fois. ||. τόσαις φοραῖς. »Τοσάκις, τοσαυτάκις. ||. τρεῖς (τέσσερης, πέντε, δέκα, ἑκατὸ', χίλιαις) φοραῖς τόσον. » Τρι(»Τετρα-, »Πεντα-, »Δεκα-, »Ἑκατοντα-, »Χιλιο-)πλάσιος-πλασίων, τρὶς (τετράκις, κτλ.) τοσοῦτος. triple, quadruple, centuple, etc. ||. δυὸ φοραῖς τὴν ἡμέραν. » Δὶς τῆς ἡμέρας. ||. πολλαῖς φοραῖς. »Πολλάκις. souvent, plus d'une fois. ||. ὀλίγαις φοραῖς. » Ὀλιγάκις. ||. ταῖς περισσότεραις φοραῖς, ἴδε Περισσότερος.

Φοράδα (ἀπὸ τοῦ) »Φορὰς-άδος (ἡ ἐγγαστρωμένη) καὶ Φορβὰς-άδος (ἵππος, ἡ βόσκουσα εἰς τὸ ἱπποφόρβιον). »Ἵππος (ἡ), θήλεια ἵππος. jument, θ. cavale, θ.

Φόρεμα. » Ἱμάτιον, ἐσθής, περιβόλαιον, ἄμφιον, ἔνδυμα, φόρημα, ἀμφίεσμα (Πλάτ.). habit, vêtement, robe, θ. ||. ἀλλάζω τὰ φορέματά μου (Τουρκ. γίνομαι Τεπτίλι). » Μεταμφιέννυμαι. se travestir, ἴδε καὶ Μεταλλάζω.

Φορεμένος, η, ον, ἴδε τὸ Ῥῆμα. ||. ὁ ἱερεὺς φορεμένος (ὅταν ἦν' ἐνδυμένος τὰ ἱερὰ ἄμφια). » Τὴν ἱερὰν περιβεβλημένος (ἐνδεδυκὼς) στολήν· » ἱεροπρεπῶς ἐσταλμένος. revêtu de ses ornements. ||. 'πόδημα (φόρεμα κτλ.) φορεμένον (μεταχειρισμένον δηλ., ἀπ' ἐναντίας τοῦ Ἀφόρετον). » Σανδάλιον πεφορημένον (Ἡροδ. Β'.), « ἴδε καὶ Μισότριβος.

Φορεσιὰ (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Σουΐδας ἐν λέξει Χλαμύς). »Στολή, ἱματισμὸς, περιβολή. habillement, costume.

Φόρος (ἀπὸ τοῦ Λατιν. forum, ἡ ἀγορὰ), ἴδε Παζάρι. §. (μεταχειριζόμεθα τὴν λέξιν πάντοτε σχεδὸν μεταφορ. διὰ τὰς ἀναφανδὸν καὶ ἐπ' αὐτοφώρῳ ἀσελγαινούσας, λέγοντες), γυναῖκα τοῦ φόρου. » Δρομὰς (»Σοβὰς) ἑταίρα. coureuse, θ. ἴδε καὶ Πουτάνα.

Φορτιὸν, ἴδε Φόρτωμα.

Φορτόνω (ἀπὸ τοῦ) »Φορτόω (μεταγ. τοῦ) Φορτίζω, ῥ. μετ. » Ἐπιτίθημι, ἐπισάττω, ἐπιφορτίζω. »Γεμίζω (χυρ. χαράδι). ||. χαράδι φορτωμένον (μὲ) ἀνθρώπους. » Τριήρης σεσαγμένη ἀνθρώπων, « Ξενοφ. ||. ὅ-

παιος περάση ἀπ' ἐκεῖ φορτόνει τὸ καράβι 'του κεραμίδια ἢ πήλινα ἀγγεῖα. »Πᾶς ὁ παραπλέων ἐκεῖθεν ἐμβάλλεται κέραμον (Δ. Χρυσ.).« charger. §. φορτόνομαι (μεταφορ. ἀντὶ τοῦ Στενοχωρῶ τινα), ῥ. μέσ. »'Επίκειμαι (φορτικῶς). être assidu; importuner.

Φόρτωμα (ἡ ἐνέργεια τοῦ Φορτόνειν). » *Φόρτισις. *Γέμισις (καραβιοῦ). l'action de charger. §.(συνεκδοχ. ὅσον σηκόνει ὁ ἄνθρωπος, τὸ ζῶον κτλ.). » Φόρτος, φορτίον, φόρημα, βάσταγμα (Γραφ.), ἀγώγιον. charge, θ. fardeau, faix, somme, θ. §. τὸ φόρτωμα τοῦ καραβιοῦ (ὅσο' χωρεῖ δηλ. τὸ καράβι).»Γόμος. charge, θ. cargaison, θ. ἴδε ἢ Καραβιά. §. ἴδε Βάρος.

Φορτωμένος, η, ον, ἴδε τὸ 'Ρῆμα. ||. δένδρα φορτωμένα καρπῶν.»Καρποῖς (»Καρπῶν) βρίθοντα.

Φορτωτῆρα (τὸ διχαλωτὸν ξύλον ὅ,που βοηθεῖ τὸ φόρτωμα τῶν ζώων). » Στήριγξ, στήριγμα, ἀκτηρίς. étançon, fourche fière, θ.

Φορῶ, ῥ. μετ. »'Ενδύομαι, ἀμπέχομαι ἢ ἀμπίσχομαι, ἀμφιέννυμαι, ἀνα(περι-,ἐπι)βάλλομαι, περίκειμαι, περιτίθεμαι, χράομαι, φορέω. porter, ἴδε καὶ 'Ενδύομαι. ||. 'να 'τὸν συγχωρέσουν 'που φορεῖ τέτοια ῥοῦχα. »Συγγνώμην ἔχειν αὐτῷ τοιαῦτα ἀμπεχομένῳ. ||. ἐφόρεσαν πάμπολλα φορέματα. » Πλεῖστα τῶν ἱματίων ἐπιβαλλόμενοι. ||. ἐφόρεσε τὴν κορώνα' 'του » Περιθέμενος τὸ διάδημα ('Ηρωδ).« ||. ἐφοροῦσε 'ς τὸ κεφάλι 'του δάφνην (λουλούδια κτλ.). » Δάφνην (»Ἄνθη κτλ.) περικείμενος (ἐστεφανωμένος). ||. φοροῦντες χλαμύδια. »'Εν χλαμυδίοις.

Φοῦχτα (τὸ βαθούλωμα τῆς παλάμης, προφ. Φοῦχτα καὶ Χοῦφτα, ἀπὸ τοῦ.) » Φύκτη καὶ Πύκτη (τὸ κοῖλον τῶν δύο παλαμῶν ἑνωμένων, » Πιτύρου σίτου φύκτην ά,« Ἀλεξ. Τραλλ.). » Δράξ-ακὸς (ἡ), τὸ τῆς χειρὸς κοῖλον. le creux de la main. §.(συνεκδοχ. ὅσο χωρεῖ ἡ φοῦχτα), » Δράξ (ὅθεν καὶ ἡ Δραχμή). poignée, θ.

Φούχτιασμα. » Περίδραξις.

Φουχτίζω καὶ Φουχτιάζω, ῥ. μετ. »Περιδράττομαι, ἴδε Χειροβολιάζω.

Φοῦντα (ἐκ τοῦ Τοῦφα ἢ Βοῦττα. Τὸ Γλωσσάρ. τοῦ Ἰσιδώρου ὀνομάζει Buda τὰ κοσμήματα καὶ φάλαρα τῶν καμήλων). »Θύσανος. houppe, θ. freluche, θ. §. (ἡ σταχυοειδὴς κορυφὴ μερικῶν φυτῶν, καθὼς τοῦ καλαμιοῦ, τοῦ κεγχριοῦ κτλ.) φόβη, ἀνθήλη. panicule. §. (εἶδος φυτοῦ, ἀπὸ τοῦ γένους τῆς 'ρίγανης, Τουρκ. Τσαλί. Ἀπ' αὐτὸ κάμνουν εἰς τὴν Τουρκίαν τὰ σαρώματα διὰ τοὺς δρόμους), ἴδε 'Ερεικιά, Σάρωμα, καὶ Φουντόνω.

Φουντόνω (κυρ. διὰ τὰ δένδρα, ὅταν ἔχουν πολλὰ καὶ πυκνὰ κλαδιὰ καὶ φύλλα), ῥ. ἀμ. » Κομάω. être garni d'un feuillage touffu. §. (διὰ τὴν φωτίαν ὅταν κορόνη καθὼς ὁ θάμνος τῆς φοῦντας: »Γραίας ἐρείκης θωμὸν ἅψαντες πυρί, « Αἰσχ.), ἴδε Κορόνω.

Φουντουκηά, ὁ., ἴδε Λεπτοκαρυά.

Φουντοῦκι, 'πωρ., ἴδε Λεπτόκαρον.

Φουντωμένος, η, ον } (δένδρον

Φουντωτὸς, ἡ, όν. } κυρ. »Δασύς, κομῶν, κατάκομος. touffu. §. (μεταφορ. ἄνθρωπος), ἴδε Κορδωμένος καὶ Φουσκωμένος.

Φοῦρκα (»'Εκρέμασεν ἐπὶ διδύμου ξύλου, τουτέστιν εἰς φοῦρκαν.« Σουΐδ.), ἴδε Κρεμασταριά.

Φοῦρλα (ἡ), ἴδε Σβοῦρος.

Φουρνάρης. »'Ιπνεύς. fournier.

Φουρνέλλο. » Θερμάστρα καὶ Θερμαύστρα (Καλλιμ.). fourneau, réchaud.

Φουρνίζω, ῥ. μετ. » Ἰπνεύω, εἰς τὸν ἰπνὸν ἐμβάλλω. enfourner.

Φουρνιστὸς (»Τοῦ φούρνου παρώνυμον ὁ Δειπνοσοφιστὴς ἱστορεῖ φουρνίκιον ἄρτον,« Εὐστάθ. Ἰλ. Π, 789), ἡ, όν. » Πνικτὸς, κριβανίτης, ἰπνίτης (Ἀθην.). cuit au four.

Φουρνόπανον. »*Περιστροφίς,*περίμακτρον,*περιμάκτρα. écouvillon.

Φοῦρνος (Λατιν.) » Κλί(»Κρί)βανος (ἦτον εἶδος πιθαρίου, καθὼς τὸ Τουρκ. Ταντοῦρι καὶ τῶν χωρικῶν ἡ Πόνιτσα, ὅπου ἐψήνετο κάλλιστα τὸ ψωμί), πνιγεύς. four. §. (συνεκδοχ. τὸ ἐργαστῆρι ὅπου εἶν' ὁ δημόσιος φοῦρνος), ἴδε Ψωμάδικον.

Φουρνὸς (ἀντὶ Φρουνὸς, καὶ τοῦτο ἀντὶ τοῦ) » Φρῦνος (εἶδος βαθρακίου φαρμακεροῦ), ζ. » Φύσα(σσα)λος. crapaud.

Φουρτοῦνα. » Χειμὼν, κλύδων. orage, tempête, θ. ἴδε καὶ Ἀνεμοζάλη. ||. ὅταν ἦνε φουρτοῦνα.»Χειμαίνοντος (Θφρ.)· »Ὅταν χειμάζῃ ὁ θεὸς ἐν τῇ θαλάσσῃ (Ξεν.). ||. τρεῖς 'μέραις ἦτον φουρτοῦνα. » Ἡμέρας τρεῖς ἐχείμαζε (· τετάρτῃ δὲ ἡμέρῃ ἐκόπασεν ὁ ἄνεμος),« Ἡρ. ||. ἔφαγε (ἔπαθε, δοκίμασε, 'τὸν ηὗρε) μιὰ φουρτοῦνα, ἴδε Τρώγω.

Φουρτουνιάζει (ἡ θάλασσα), ῥ οὐδ. (τριτοπρόσ.). » Χειμὼν ἐπιγίνεται, χειμάζει. le temps devient orageux.

Φοῦσκα (ἀπὸ τοῦ) » Φύσκη.»Κύστις καὶ Κύστη (ἡ οὐρηδόχος καὶ ἡ χοληδόχος). vessie, θ. » Πομφόλυξ, φυσαλλὶς, φύσιγξ, πέμφιξ. bouteille, θ. bulle, θ. ||. χάμνω φούσκαις. » Πομφολύσσω(-ύζω), πομφολυγίζω. faire (former) des bouteilles. ||. φοῦσκα τοῦ δέρματος, ἴδε Φουσκαλίδα. §. (εἶδος θαλ.), ἴδε Σδούρδουκλας.

Φουσκαλιάζω, ῥ. αὐτοπ. (καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τριτοπροσ.). » Φλυκταινόομαι, πομφολυγόομαι. s'élever, être (devenir) tumefié.

Φουσκαλίδα, (κυρ. ἡ φοῦσκα τοῦ δέρματος). » Φλυκτὶς, φλύκταινα, φλυκταινίδιον, φλυζάκιον, ὀλοφυγδὼν, ὀλοφυκτὶς, αἰθόλιξ. pustule, θ. élevure, θ. enlevure, θ. ampoule, θ. vessie, θ.

Φουσχίτσα. » Φυσαλλὶς, φύσκιον. vesicule.

Φουσκοδενδριὰ (τὸ φούσκωμα τῶν δένδρων τὴν ἄνοιξιν). » Λοπητὰς. temps de la sève.

Φουσκοθάλασσα, ναυτ. » Κοίλη θάλασσα· »Οἰδαίνουσα θάλασσα (Ἀρατ. 908)· σάλος. houle, θ. mer houleuse.

Φουσκομάγουλος, η, (κατὰ λέξιν μετάφρασις τοῦ) » Φυσίγναθος.

Φουσκόνω, ῥ. μετ. » Φυσάω, ἐξοιδαίνω, ἐξογκόω, ἐμπνευματόω. enfler, gonfler, ἴδε καὶ Πρήσκω. §. ῥ. μέσ. αὐτοπ. » Φυσάομαι, ὀγκόομαι, ἐξογκόομαι, ἐξαίρομαι, μετεωρίζομαι, s'enfler, se gonfler, bouffir. ||. φουσκόνει ('παίρνει, γεμίζει δηλ. ἀέρα) τὸ πανί. » Κολποῦται ἡ ὀθόνη. ||. καὶ ἐπειδὴ ἐφούσκωσε τὸ φουστάνι 'της (τῆς Ἰόλης ἐν ᾧ ἔπιπτεν ἀπὸ τὸ τεῖχος), κατέβηκε χωρὶς 'να πάθῃ τίποτε. » Κολπωθείσης δὲ τῆς ἐσθῆτος, κατῆλθε μηδὲν παθοῦσα«. ||. τὰ δένδρα φουσκόνουν τὴν ἄνοιξιν. » Λοπᾶν (Θφρ. Ἱστορ. Φυτ. Δ', 16). ils sont en sève. §. (μεταφορ. ἀντὶ τοῦ Ὑπερηφανεύομαι). » Φυσάω, μέγα φυσάω, ἀναφυσάομαι (» Οἱ δὲ, ἀκούοντες, ἀνεφυσῶντο,« Ξνφ.), ὀγκοῦμαι, ἐξογκοῦμαι, ἐπαίρομαι, φυσιοῦμαι. (Ἡ γνῶσις φυσιοῖ,« Γρφ.). bouffir (d'orgueuil).

Φουσκόψαρον, 'ψ. »Φύσα(σσα)λος (ὑπετίθετο φαρμακερὸς), φύσσα (Αἰλ.). boursouflu, espèce de poisson.

Φούσκωμα. » Φύσημα, ἐμφύσημα, οἴδημα, ὄγκος, ὄγκωσις, ἐξόγκωσις, ἔπαρμα, ἐμπνευμάτωσις (εἶδος πάθους). enflure, θ. gonflement, ἴδε καὶ Πρήξιμον.

Φουσκωμένος, η, ον, ἴδε τὸ Ῥῆμα. §. (μεταφορικῶς ὁ ὑπερήφανος). » Φυσῶν, πεφυσημένος, φυσήματος ἀνάπλεως κενοῦ. bouffi d'orgueuil (de suffisance).

Φουσκωτὸς (ὁ ἔχων σχῆμα φούσκας), ή, όν. » Φυσητὸς (Εἰς τοῦ Χάνδλερ τὰς ἐπιγραφὰς ἀναφέρεται ὡς στολίδ.), πομφολυγωτὸς (Μθμτχ. Παλ. 66). bouffant (κυρ. διὰ τὰ ὑφάσματα).

Φοῦχτα (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Φοῦχτα κτλ.

Φραγὴ (κυρ. χώρισμα ἀπὸ σανί-

δια). »Φράγμα, διάφραγμα. cloison.

Φραγκαφάνα, φ. (άγκαθ.). . .; ἴδε καὶ Ἀφάνα.

Φραγκοκάρδαμον, φ. » Κάρδαμον τὸ Ἰνδικὸν, τροπαῖολον. cresson d'inde, capucine, θ.

Φραγκολάχανον, φ. ἴδε Γοῦλι.

Φραγκομαντζάνα, φ. » Λυκοπέρσιον. pomme d'amour (d'or).

Φραγκοσταφυλῆά, φ. » Ῥιβισία. groseiller (εἶνε δύο εἰδῶν: ἡ κόκκινη, καὶ ἡ ἄσπρη, ἡ ὁποία ἔχει ꙃ ἀγκάθια).

Φραγκοστάφυλον, κ. » Ῥιβίσιον. groseille, θ.

Φραγκοσυκηά, δ. » Συκῆ ἡ Ἰνδικὴ (Θεοφρ. Φυτ. Α', 12). figuier d'Inde, opundia, raquette, θ. cardasse, θ.

Φραγκόσυκον, κ. » Σῦκον τὸ Ἰνδικόν. le fruit du figuier d'Inde.

Φράγουλα (ἀπὸ τοῦ Λατιν. fraga, τὸ Κούμαρον), 'πωρ., ἴδε Χαμοκέρασον.

Φράζω (τὸ ἄλλ Στουππόνω), ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) » Φράσσω καὶ »Φράγνυμι (κυρ. 'σφαλῶ μὲ φράχτην), ἐμ(ἀπο)φράσσω (-ττω)-φράγνυμι, συγκλείω. encombrer, engorger, ἴδε καὶ Στουππόνω. ||. φράζω (περιτριγυρίζω δηλ. μὲ φράχτην) χωράφι, κτλ. » Φραγμὸν περιτίθημι (περιβάλλω), περιφράσσω (-ττω), θριγκόω, περιθριγκόω (Πλουτ.), χαρακόω. clorre. §. ῥ. μέσ. » Ἀποφράγνυμαι, ἀποφράσσο(ττο)μαι, συγκλείομαι. s'engorger.

Φράχτης. » Φραγμὸς, φράκτης, περίφραγμα, αἱμασιὰ (κυρ. μὲ ἀγκάθια· σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Ἑλλάδα). » Χάραξ ꙃ Χαράκωμα (κυρ. τῶν στρατοπέδων). haie, θ. échalier, halier, buisson.

Φρεγανιά, ἴδε Φρυγανιά.

Φρένα (ἡ), πάθ. » Φρενῖτις (νόσος), φρενητίασις, παρακοπή. délire, frénésie, θ. fureur, θ. accès de fureur.

Φρενιάζω, ῥ. ἀμ. » Φρενητιάω, φρενητίζω, φρενίτιδι (νόσῳ) συνέχομαι (παλαίω), παρακρούω (Ἱπποκρ.). tomber en délire.

Φρένιασμα, ἴδε Φρένα.

Φρενιασμένος, η, ον. »Φρενητιῶν, φρενιτικὸς, φρενίτιδι (νόσῳ) συνεχόμενος. fré(phré)nétique, furieux, furibond.

Φρενιτεύω, ῥ. αὐτοπ., ἴδε Φρενιάζω.

Φρόνιμα, ἐπ.»Ἐμφρόνως, σωφρόνως, φρονίμως, φρονούντως, συνετῶς, νουνεχῶς, νουνεχόντως. sagement, prudemment, sensément, judicieusement.

Φρονιμάδα, ἴδε Γνῶσις.

Φρονιμεύω, ῥ. ἀμ. » Φρενόομαι. devenir sage (prudent).

Φρόνιμος, η, ον. « Ἔμφρων, σώφρων, ἐχέφρων, συνετὸς, σωφρονῶν, φρόνιμος, γνώμῃ χρώμενος (Δημοσθ.), εὖ φρονῶν, φρενῶν εὖ ἥκων (εὖ ἔχων), φρενήρης, ἀρτίφρων (ποιητ.), νουνεχὴς, νοῦν ἔχων. sage, sensé, judicieux, prudent. ||. εἶμαι φρόνιμος. » Σωφρονέω, φρενῶν εὖ ἥκω.

Φροντίδα, » Φροντὶς, μέριμνα. souci, ἴδε καὶ Ἔννοια καὶ Συλλογισμός.

Φροντίζω, ῥ. ἀμ., ἴδε Ἐννοιάζομαι.

Φρουκάλι (προφέρεται ꙃ Φουκάλι ἀπὸ τοῦ Φιλοκάλιον, τὸ ὁποῖον μὴ ἐννοήσας ὁ Λατῖνος τοῦ Σουίδα μεταφραστὴς, ἀπέδωκε τὸ » Σαρώματα, φιλοκαλήματα, « τοῦ Λεξικογράφου, διὰ τοῦ Ornamenta, Elegantia), ἐργ., ἴδε Σάρωμα.

Φρουκαλίδα, φ. ἴδε Ῥοδοδάφνη ꙃ Σάρωμα.

Φρουκαλίδι (τὸ ἄλλ. Σκουπίδι), ἴδε Σάρωμα.

Φρουκαλῶ (ἐκ τοῦ) » Φιλοκαλέω (»Ἐκκορεῖν Ἑλλάδα ἡ κωμῳδία λέγει τὸ ἐκκενοῦν καὶ καθαίρειν, ὡς εἰ καὶ ἐσαροῦτο κατὰ τὰς φιλοκαλουμένας οἰκίας, « Εὐστάθ. Ἰλ. Ν, 635), ῥ. μετ., ἴδε Σαρόνω.

Φρυγανιά. » Φρυκτὸς (» Φεφρυγμένος) ἄρτος, ἐπανθρακίτης. rôtie, θ.

Φρύγανον (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον Φρύγανα, τὰ λεπτὰ καὶ εὐκολοάναπτα ξυλαράκια, Τουρκ. Τσαλιά). »Φρύγανα, ὕλη. broussailles, θ. πλ. broutilles, θ. πλ. brandes, θ. πλ. brindilles, θ. πλ. buchettes, θ. menu bois. ||. μαζόνω φρύγανα. »Φρυγανίζομαι. ramasser du bois sec (de menu bois).

'Φρύδι (ἀπὸ τοῦ) » 'Οφρύδιον «, ('Ησυχ., ὑποκορ. τοῦ) » 'Οφρὺς-ύος (ἡ). sourcil.

Φρώχειλον (ἀντὶ) » Φρεώχειλον (λέξεως μὴ περιεχομένης εἰς τὰ λεξικά, τὸ χεῖλος τοῦ πηγαδιοῦ, ἢ ἡ πέτρα 'ποῦ 'τὸ περιτειχίζει). margelle ou mardelle d'un puits, θ.

Φταίγω, ῥ. ἀμ., ἴδε Πταίω κτλ.

Φταίξιμον, ἴδε Σφάλμα.

Φταίχτης, χτρα, ἴδε Πταίστης.

Φτελιά (ἡ ἄλλ. Ἀγριοβαλανιδιὰ καὶ Τουρκ. Καραγάτσι), δ. » Πτελέα. orme, ormeau (ποιητ.).

Φτενὸς (ἢ Πτενὸς, καθὼς ἀναφέρεται παρὰ τοῖς Βυζαντινοῖς ἡ λέξις. » 'Εν δὲ τῇ χειρὶ αὐτοῦ ῥάβδον πτενὴν κατεῖχεν, « λέγει ὁ Ἀνών. τοῦ Κομπεφικίου, ἀπὸ τοῦ Πτηνὸς, [»Ψιλόν... πτενὸν, « λέγει ὁ 'Ησύχιος] ἢ τοῦ Εὐτενὴς), ἡ, ὸν, ἴδε Λεπτός.

Φτέρη, ϙ. » Πτέρις-ιδος (Εἶνε δύο εἰδῶν: 'Η μικρὴ ἢ θηλυκὴ) » Θηλυκτερὶς καὶ Θηλυπτέριον. fougère, θ. (ϗ ἡ μεγάλη ἢ ἀρσενικὴ) »Δρυοπτερίς. fougère à fleurs, dryopteride, osmonde royale. ||. λαγὸς τὴ' φτέρην ἔτριβε, κακὸ' τῆς κεφαλῆς 'του (παροιμ.), ἴδε Λαγός.

Φτέρνα. » Πτέρνα. talon.

Φτερνίζομαι (προφ. καὶ Φταρμίζουμαι), ῥ. ἀποθ. »'Πτάρνυ(νο)μαι, (πτάρω, ἄχρ. ὅθεν τὸ) ἔπταρον. éternuer.

Φτέρνισμα (προφ. κοιν. Φτάρμισμα). » Πταρμός. éternument.

Φτερνιστῆρι (τὸ Τουρκ. Μαχμοῦζι), »'Πτερνιστὴρ, μύωψ, ἐγκεντρίς. éperon. ||. κτυπῶ τὸ ἄλογον μὲ τὸ φτερνιστῆρι. »Μυωπίζω. piquer de l'éperon.||.περιπατεῖ μὲ τὰ φτερνιστήρια ('ς τὰ ποδήματα). »'Εν τοῖς μύωψι περιπατεῖ (λέγει ὁ Θεόφραστος ['Ηθ. Χαρ.] δι' ἕνα ξυππασμένον ἱππέα τοῦ καιροῦ 'του). se promener en éperon.

Φτερὸν, ἴδε Πτερόν.

Φτεροῦγα, ἴδε Πτεροῦγα.

'Φτηνὸς (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἡ, ὸν, ἴδε Φθηνὸς, κτλ.

Φτιάνω (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ῥ. μετ. ἴδε Φθειάνω καὶ Φυχιάνω, κτλ.

Φτίλλι (ἀπὸ τοῦ Πτίλλον, τὸ ἄλλως Φυτῆλι καὶ παρὰ τοῖς Βυζ. φατλίον καὶ φυτλίον, ἴδε τὴν λέξιν). » Θρυαλλὶς, ἐλλύχνιον. mèche, θ. ||. τὸ χαμμένον μέρος τοῦ φτιλλιοῦ. »Μύχης, μύξα. lumignon. §. φτίλλι διὰ πληγήν. » Λαμπάδιον (Δίων Κάσσ. ΞΗ')· » Μοτὸς ἐλλυχνιωτὸς (Ἱπποκρ.). tente, θ.

Φτρὶ (ἡ ἄλλως Κανδηλήθρα καὶ Μολυβήθρα, ἐκ τοῦ Ἀπτρὶ, ἀπτρίον. » Γεμίσας δὲ τὰς κανδήλας ὕδατος, καὶ πρὸς συνήθειαν ἐν μέσῳ τὸ ἀπτρὶν βαλὼν, προσαγαγὼν τὸ πῦρ ἧψε, « Δουκάγγ.). » 'Ελλύχνιον. porte-mêche.

Φτυάδι (εἶδος 'φειδιοῦ), ζ. »Πτυάς. espèce de serpent.

Φτυαράκι. » Πτυάριον, πτυΐδιον. petite pelle, (ὑποκορ. τοῦ-

Φτυάρι (προφ. κοιν. Φχυάρι), ἐργ. (ἀπὸ τοῦ) » Πτυάριον (ὑποκορ. τοῦ) »Πτύον. pelle, θ.||.φτυάρι τοῦ φούρνου. » 'Ρῆμος. pelle à four, θ.

Φτυαριὰ (προφ. κοιν. Φχυαριά). » 'Πτυάς. pellée, θ. pellerée, θ. pelletée, θ.

Φτυαρίζω (προφ. κοιν. Φχυαρίζω), ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Τῷ πτύῳ διαφέρω, πτυάζω. remuer (prendre) avec une pelle.

Φτύνω, Μ. (θὰ) φτύσω, ῥ. μετ. »Προσπτύω (»'Εμπτύω) τινί. conspuer, cracher au visage de quelqu'un. §. ῥ. ἀμ. »Πτύω, ἀποπτύω. cracher. ||. φτύσ' 'ς τὸν κόρφο' σου (φρ. ἐπιστηριζομένη εἰς τὴν ἀρχαιοτάτην δεισιδαιμονίαν ὅτι τὸ φτύσι-

μον ἀποτρέπει τὴν βασκανίαν. Πρὸ δύο χιλιάδων χρόνων ἔλεγεν ὁ Θεόκριτος: »Ὡς μὴ βασκανθῶ δὲ, τρὶς εἰς ἐμὸν ἔπτυσα κόλπον«. Ὁ δὲ Ἀριστοτέλης διηγεῖται διὰ τὰ περιστέρια, ὅτι »Γενομένων τῶν νεοττῶν, ὁ ἄῤῥην ἐμπτύει αὐτοῖς, ὡς μὴ βασκανθῶσιν«). » Εἰς κόλπον ἀπόπτυσον, ἴδε κ. Μεγάλος (εἰς τὸ ||. μεγάλα λόγια.). (Τὸ φτύσιμον εἶχε, κ ἔχει ἀκόμη, καὶ ἄλλαις πολλαῖς χάραις. Ὁ Αἰλιανὸς λέγει ὅτι ἐφόνευε τοὺς φρύνους, τὰ 'φείδια, καὶ ἕν ὀψάριον [ἴδε Φουσκόψαρον], καὶ ὁ Γαληνὸς 'τὸ βεβαιόνει ὡς μάρτυς αὐτόπτης). ||. φτύνει αἷμα. » Αἷμα ἀναβήττων (Γαλην.)«.

Φτύσιμον (ἡ πρᾶξις). » Πτύσις. **crachement, sputation** (ἰατρ.). » Ἐμπτυσμὸς, ἔμπτυσις. **l'action de conspuer.** §. (τὸ πρᾶγμα). »Πτύσμα, πτύα(ε)λον. **crachat.**

Φῦκι. » Φῦκος καὶ Φυκίον (διαφ. τοῦ) βρύον (τὸ θαλάσσιον). **algue,** θ.

Φυκιάνω (καὶ ἡ προφορὰ καὶ ἡ σημασία μὲ ἔπεισαν 'να τὸ προκρίνω, εἰς μερικὰς τοὐλάχιστον φράσεις, ἀπὸ τὸ Φθειάνω, ἴδε τὴν λέξιν), ῥ. μετ. »Πλάσσω(-ττω), σκευάζω, πλαστουργέω. **préparer.** §. (μεταφ. ἀντὶ τοῦ Ἐφευρίσκω, γεννῶ μὲ τὸν νοῦν μου τὰ ἀνύπαρκτα). »Πλάσσο(ττο)μαι, συμπλάσσω, παρευρίσκω (Παυσαν.). **forger, controuver, inventer** (une fausseté).

Φυκιασίδι. » Φῦκος (τὸ) καὶ Φυκίον (κυρ. τὸ κόκκινον), ψιμύθιον, ψιμίθιον, ψιμμύθιον καὶ ψιμμίθιον (κυρ. τὸ ἄσπρον. Ἡ λέξις σώζεται παρεφθαρμένη εἰς τὸ Σαμμιαμῦθι, τὴν κόπρον τοῦ ὁποίου μετεχειρίζοντο, καὶ μεταχειρίζονται ἀκόμην εἰς τὴν Ἰταλίαν, πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν αἱ γυναῖκες), ἔντριμμα. **fard**, ἴδε καὶ Ἀσπράδι καὶ Κοκκινάδι καὶ Στάμμα καὶ Στουμπέτσι (εἰς τὸ Παράρτημα).

Φυκιασιδόνω, ῥ. μετ. »Φυκόω (κυρ. διὰ τὸ κόκκινον), ψιμμυθιόω, ψιμιθιόω καὶ ψιμι(μυ)θίζω (κυρ. μὲ ἄσπρον. »Φύκει πυρσαίνει, ψιμυθίῳ λευκαίνει,« Πολυδ.), ἐντρίβω. **farder.** ||. φυκιασιδόνομαι, ῥ. μέσ. »Ἐντρίβομαι (τὸ πρόσωπον), φυκόομαι, ψιμμυθιόομαι. **se farder.** ||. φυκιασιδωμένη. » Ψιμμυθίῳ ἐντετριμμένη,« Κλμ.

Φυκιασιδοῦ (γυναῖκα). »Κομμώτρια (ἠμπορεῖ 'να ὀνομασθῇ καὶ ἡ Περουκιέρισσα καὶ ἡ Χνουδίστρα). **coiffeuse.** θ.

Φυκιασίδωμα. » Ἔντριψις, ψιμιθισμὸς (Κλημ. Ἀλεξ.). **l'action de se farder.**

Φυκιάσιμον. »Πλάσις. **préparation,** ἴδε καὶ Φθειάσιμον.

Φυκιαστικὸν (ἡ πληρωμὴ τεχνίτου), ἴδε 'Φθειαστικόν.

Φυκιαστὸς (μεταφ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.) ἡ, όν. » Πλαστὸς, πεπλασμένος, ἐπίπλαστος, πλασματίας (Ἀριστοτ.). **forgé, controuvé, inventé, fabriqué.**

Φυκίδα (ἡ), εἶδ. ἰχθ. » Φυκὶς ἡ (νεοττοποιοῦσα).

Φύλαγμα. »Φυλακὴ, συν(δια)τήρησις, φρούρησις. **garde.** §. ἴδε Κρύψιμον.

Φυλάγω, ῥ, μετ. »Φυλάσσω(ττω), φυλακὴν ἔχω, φρουρέω, διὰ φρουρᾶς ἔχω, τηρέω. **garder.** §. » Διαφυλάττω, διασώζω, συν(δια)τηρέω. **conserver.** §. »Προφυλάσσω(-ττω). **préserver, garantir.** ||. 'τὸ φυλάγω (κρύβω) διὰ ὕστερα. » Ἀποτίθεμαι, ἀποταμιεύω. **garder, conserver, se reserver.** ||. τὸ 'να φυλάξῃ τινὰς τὰ καλὰ 'του εἶνε δυσκολώτερον τοῦ 'να 'τ' ἀποκτήσῃ. » Τὸ φυλάξαι τἀγαθὰ τοῦ κτήσασθαι χαλεπώτερον.«. ||. διότι μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον ἠμπορεῖ τινας ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον καὶ 'ν' ἀποκτήσῃ βασίλειον καὶ 'να 'τὸ φυλάξῃ. » Διὰ γὰρ τούτων καὶ κτᾶσθαι καὶ διασώζειν τὰς τυραννίδας μάλις' ἄν τις δύναιτο (Ἰσοκρ.). ||. τοὺς σκύλους σου 'τοὺς ἔχεις ἵνα φυλάγουν καὶ τὸν ἑαυτόν σου καὶ τὰ πράγματά σου. »Κύνας τρέφεις φυλακῆς ἕνεκα σεαυτοῦ τε καὶ τῶν σῶν (Ξενοφ.)«. ||.

ὁ Θεὸς 'να φυλάξῃ (φρ.)! »Μὴ γένοιτο! Dieu m'en preserve! ||. φυλάγω μυστικὸν (λόγον). »'Εχεμυθέω. être maître de sa langue. ||. ἐκεῖνος ὅ,που φυλάγει μυστικὸν, ἴδε Κρυφός. ||. τὸ προτέρημα τοῦ 'να φυλάγῃ-κάνεις μυστικόν. » Τὸ ἐχέμυθον. discretion. ||. 'δὲν φυλάγει τὸν λόγον 'του, ἴδε Λόγος. ||. φυλάγω πάθος (ἔχθραν). »Χόλον φυλάσσεις (λέγει ἀπαράλλακτα καὶ ὁ Ὅμηρ. Ἰλ. Π, 30), »Μνησικακέω, ταμιεύομαι τὸ μῖσος (Λουκιαν.). »'Υποικουρεῖ-εἶταί (» 'Υποκάθηταί) μοι τὰ τῆς ὀργῆς (Πολύβ.)«. §. ποῦ 'να σε φυλάξω; ἴδε Προσμένω. ||. φυλάγομαι, ῥ. μέσ. » Φυλάσσο(-ττο)μαι (κτλ.), ἐν φυλακῇ ἔχω ἐμαυτὸν (Ἱπποκρ. κυρ. διὰ τοὺς ἀῤῥώστους). prendre (se donner) garde, se garder, se garantir, se défendre, se précautionner, garer, se garer, se défier, se donner de garde, ἴδε καὶ Προσέχω. ||. ἄς φυλάγεται ἀπὸ ψύχραν. » Τὸ ψῦχος φυλασσέσθω.

Φύλακας (συνήθως ὀνομάζεται τὸ πέτσινον φυλλάδιον, ὅπου οἱ μαθηταὶ βάλλουν τὰ τετράδιά 'των, ἐκ τοῦ) »Θύλαξ καὶ Θύλακος, ἴδε Χαρτοφύλακας.

Φύλακας, Φυλακάτωρας. » Φύλαξ, φυλάσσων, φυλακτὴρ, φρουρὸς, φρουρῶν. garde, gardien, sentinelle, θ. ||. φύλακας τοῦ κάστρου. »Τειχοφύλαξ. ||. φύλακας τῆς φυλακῆς. »Δεσμοφύλαξ. géolier, concierge.

Φυλακή. »Εἱρκτὴ, δεσμωτήριον, φρουρά, φυλακή. prison, θ. cachot.

Φυλακόνω, ῥ. μετ. »Εἴργω, εἴργνυμι, καθείργω, καθείργνυμι(-ύω), ἐγκαθείργνυμι(-ύω). emprisonner, mettre en prison, incarcérer. ||. φυλακώθηκεν (ἡ) 'τὸν φυλάκωσαν. »Εἰς τὸ δεσμωτήριον ἐνέπεσε.

Φυλακτὸν (προφ. κοιν Φυλαχτὸ'). » Περίαπτον, περίαμμα, φυλακτήριον, τέλεσμα (ὅθεν τὸ Γαλλ.) talisman; amulette; scapulaire, agnus.

Φυλάκωμα. »Κάθειρξις, εἱργμός· emprisonnement, arrestation, incarcération.

Φυλακωμένος, η, ον. »Δεσμώτης, δέσμιος. prisonnier, détenu en prison, arrêté, incarcéré.

Φυλή. » Φυλή, φῦλον (ποιητ.), γένος (τὸ), γενεά, πατριά. tribu, θ.

Φυλλάδα. abécédaire, alphabet.

Φυλλάκι. » Φυλλάριον.

Φυλλόθυρον, ἴδε Θυρόφυλλον.

Φυλλοκάρδι (ὡς ἐπὶ τὸ πλ. μεταφ. καὶ εἰς τὸ πλ.) » 'Ωτίον καὶ 'Ωτίδιον. lobe, oreillette du cœur.

Φύλλον. » Φύλλον, πέταλον. feuille, θ. §. (κατὰ μετων.) φύλλον χαρτιοῦ (τὸ ἥμισυ, τὸ τέταρτον, τὸ ὄγδοον, ἢ τὸ δωδέκατον μέρος τῆς κόλλας). »Πτυχίον. feuillet, ἴδε ☞ Κόλλα. §. φύλλον πανιοῦ (ὅθεν φουστάνι μὲ πέντε φύλλα) » Πτὺξ -υχὸς (ἡ). lé. §. φύλλον ζυμαρικοῦ. »Λάγανον, ἴτριον. ||. ἀνοίγω φύλλον, ἴδε Ἀνοίγω.

Φυντάνι. »Ἔρνος (τὸ), βλάστημα, ῥάδαμνος, μόσχευμα. plant, jeune plante, θ.

Φύρα (ἢ ἄλλ. Δάρα ἀπὸ τοῦ) »Φύραμα, (τὸ) ὁποῖον ὁ 'Ησύχ. ἑρμηνεύει. »στέρημα ἢ ζημία«, κατὰ τὴν διόρθωσιν τοῦ μακαρίτου Κοραῆ). déchet; discale, θ.

Φυραίνω, ῥ. ἀμ., ἴδε 'Ολιγοστεύω.

Φυσερὸν, ἐργ., ἴδε Φυσοῦνα.

Φύσημα. » Φύσημα, φύσησις, ἐμφύσησις. souffle.

Φυσικά, ἐπ. »Φύσει, κατὰ φύσιν, πεφυκότως. naturellement. ||. εἶνε φυσικὰ χωρατατζῆδες. » Πεφύκασι φιλοσκώμμονες εἶναι, « 'Ηρωδ.

Φυσικὸς, ἡ, όν. » Αὐτοφυής, φυσικός. naturel. §. τὸ φυσικόν. »Φύσις, ἦθος (τὸ), ἰδιότης, ἰδίωμα. caractère, naturel, propre; qualité, proprieté. ||. τὸ φυσικόν μου εἶνε. »Πέφυκα. ||. τέτοιο' εἶνε τὸ φυσικόν 'του. »Οὕτω πέφυκεν· »Οὕτως ἔχει φύσεως. ||. τὸ φυσικὸν τῶν καλῶν σκυλιῶν εἶνε... »Τῶν γενναίων κυνῶν τὸ ἦθος... (Ξενόφ.)«.

Φύσις (προφ. κοιν. Φύσι', καὶ ὁ λαὸς 'δὲν ἔχει ἄλλην τῆς λέξεως ἰδέαν, εἰμὴ τὴν διακρίνουσαν τὸ ἄρρεν τοῦ θήλεως. »Τάμνειν φύσιν ἄρσενα κούρου,« [Φωκυλ. 186], καθὼς καὶ ὁ Σχολ. τοῦ Νικάνδρου. »Παντός φησι θήλεος εἰς τὴν φύσιν ἐντιθέμενον τὸ ἀκόνιτον, φθορᾶς αἴτιον γίνεται, ὅθεν Θηλυφόνον. « ἴδε καὶ τὸν Σουίδαν ἐν λέξει Καπρέαι. Εἰς δὲ τὴν κυρίαν 'της σημασίαν μεταχειρίζεται τὴν λέξιν μόνον εἰς τὴν φράσιν. »Παρὰ φύσιν«). »Φύσις. nature, θ. ‖. ἕνα μῆλον παρὰ φύσιν μεγάλον, ἴδε Μεγάλος ϗ Ἀφύσικος.

Φυσοῦνα, ἐργ. »Φύσα καὶ Φύσσα, φυση(σση)τὴρ, φυση(σση)τήριον. soufflet.

Φυσῶ, ῥ. μετ. ϗ ἀμ. »Φυσάω, ἐμφυσάω. souffler. ‖. φυσῶ τὴν φωτιὰν (μὲ τὸ ἀνεμιστῆρι). » Ἀναῤῥιπίζω, ἴδε καὶ Ἀνεμίζω. ‖. (τί καῖρός) φυσᾷ; »Πνέει, φυσᾷ (»Φυσῶντες λιγέως«, Ὅμ. Ἰλ Ψ.). venter.

Φυτειά. »Νεόφυτον, φυτεία (»Πᾶσα φυτεία, ἣν οὐκ ἐφύτευσεν ὁ πατήρ μου, ἐκριζωθήσεται, « Εὐαγγ.). vigne (etc) nouvellement plantée; plantation.

Φύτεμμα. »Φύτευσις, φυτεία, μόσχευσις. l'action de planter, plantation.

Φυτεύω, ῥ. μετ. » Φυτεύω, μοσχεύω. planter.

Φυτῆλι (ὡς ἂν εἰ εἴπῃ τις Φυτάλιον, διότι οἱ ἀρχαῖοι μετεχειρίζοντο τὸν Φλόμον, τὸ Θρύον [ὅθεν ἡ Θρυαλλὶς] καὶ ἄλλας φυτικὰς ὕλας πρὸς τὴν αὐτὴν χρῆσιν. Πιθανώτερον ὅμως ἀπὸ τοῦ Πτίλλον, ὅθεν) ἴδε Φτίλλι.

Φύτρα (ἡ). »Βλάστη, βλάστημα, ἐκβλάστημα. germe.

Φυτρόνω, ῥ. ἀμ. »Βλαστάνω(-έω), ἐκ(ἀνα)βλαστάνω, φύομαι, ἀναφύομαι, προΐημι, ἀναδίδωμι, ἐξανθέω, ἀνατέλλω. germer, lever, pousser, poindre, croitre. venir. ‖. τὸ μαυροκοῦκκι φυτρόνει μέσ' 'ς τὰ σιτάρια. » Φύεται δὲ τὸ μελάνθιον ἐν τῷ σίτῳ. la nielle vient dans les blés. ‖. τὸ σέλινον φυτρόνει ἀπ' ὅλα τὰ λαχανικὰ δυσκολώτερα. » Δυσφυέστατον δὲ πάντων τῶν λαχανικῶν τὸ σέλινον, « Θφρ. ‖. 'ως οὗ 'να φυτρώσουν τὰ γένειά σας. » Ἕως τοῦ ἀνατεῖλαι τοὺς πώγωνας ὑμῶν,« Γρφ.

Φύτρωμα. »Βλάστη, βλάστησις, ἐκ(ἀνα)βλάστησις. jet, germination.

Φω(Φο)γοῦ (προφέρεται καὶ Φουφοῦ (ἡ), ἀγγ. Φώγανον, Πύραυνον, χυτρόπους (»Τὸ λεγόμενον Φωκὶν«, 'Ετυμολ.), ἴδε καὶ Ξεροτηγανίζω.

Φώκηα, ζ. (θαλάσ.). »Φώκη (εἶνε πάμπολλα εἴδη). veau (loup) marin, ἴδε καὶ Γουρουνόψαρον.

Φωλείτης (τὸ αὐγὸν ὅ,που ἀφήνουν εἰς τὴν φωληὰν ἵνα πηγαίνουν ἡ ὄρνιθες καὶ γεννοῦν ἐκεῖ). »Προσφώλαιον (ὠόν). nichet.

Φωληὰ (κυρ. πουλιοῦ). »Νεοσσι(ττι)ὰ, φωλεὰ, καλιά. nid; aire (τῶν σαρκοφάγων ὀρνέων). ‖. φωληὰ θηρίου. » Φωλεός, χηραμός, κατάδυσις, τὸ κοιταῖον. tanière, θ. gite (κυρ. λαγοῦ). ‖. φωληὰ 'φειδιοῦ. »Χειά, εἰλεὸς καὶ ἰλυός. repaire.

Φωληάζω (κάμνω φωληὰν), ῥ. ἀμ. » Καλιὰν (» Νεοσσιὰν) πήγνυμι. nicher.

Φώναγμα. »Φώνησις. l'action de crier (d'appeler).

Φωνάζω (ἐβγάλλω φωνήν). » Βοάω, φωνέω, κράζω, κραυγάζω, γεγωνέω (Ξενοφ. Κυνηγ.) καὶ γεγωνίσκω (Θουκ. Ζ'). crier. §. (μὲ αἰτ. προσ. προσκαλῶ τινα 'να ἔλθῃ). »Καλέω, βοάω (»Τίς ὁ βοῶν τὸν δεσπότην«; Ἀριστφ. »Τί με βοᾷς«; Αχ.), ἐμβοάω (Λουκιαν. Πλ. ἡ Εὐχ.), φωνέω (»Ὁ διδάσκαλος πάρεστι καὶ φωνεῖ σε, « Εὐαγγ.). appeler; heler (ναυτ.). ‖. 'τὸν ἐφώναξαν 'ς τὸ κριτήριον. »'Εκλήτευσαν αὐτόν. on l'a assigné. ‖. (τῶν ζώων τὸ κάθε εἶδος σχεδὸν ἔχει ἰδιαιτέραν λέξιν, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πεποιημένην, π. χ.) ὁ ἀετός, ὁ γερανὸς κτλ. »Κλάζει (» Διὸ κορώνη μὲν ἡ κόραξ κρά-

» ζειν ἢ κρώζειν λεχθήσονται, διὰ » τὸ τραχὺ τῆς τοῦ ζώου φωνῆς· » γέρανος δὲ κλάζειν καὶ αὐτὴ, οὐ » μὴν κράζειν λεχθήσεται. Οὐ γὰρ » ἡ φωνὴ τῆς γεράνου κατὰ τὴν τοῦ » ρ ἐκφωνεῖται τραχύτητα, ἀλλὰ » κατὰ τὴν τοῦ λ λειότητα «, Εὐ» σταθ. Ἰλ. Α, 46) καὶ κλαγγάζει. ||. τὸ ἄλογον, ἴδε Χιλιμιντρῶ. ||. ἡ ἀρκοῦδα. »Ὁμάζει καὶ Βράζει. ||. ὁ βαθρακὸς » Κοάζει καὶ Ὀλολύζει. coasser. ||. τὸ βῶδι κτλ., ἴδε Μουγγρίζω. ||. ὁ γάϊδαρος, ἴδε Γκαρίζω. ||. τὸ γίδι, ἴδε Βελάζω. ||. τὰ ἱεράκι. » Ῥύζει. ||. ἡ καμήλα. »Μωκᾶται. || ἡ κάττα, ἴδε Νιαουρίζω. ||. ἡ κίσσα (καλοιακοῦδα κτλ.). »Κισσα(ττα)βίζει. jaser, jacasser. ||. ἡ κλῶσσα. » Κλώζει. glousser. ||. ὁ κόρακας (ἡ κουρούνα κτλ.). » Κρώζει, κράζει. croisser. ||. ὁ κοῦκκος (ὁ πετεινὸς κτλ.) »Κοκκύζει, ἴδε καὶ Λαλῶ. ||. ἡ κουκκουβάγια. »Κικκαβίζει (»Ἐγὼ δ' ὑπὸ τῶν γλαυκῶν γε τάλαιν' ἀπόλλυμαι »Ταῖς ἀγρυπνίαις, κικκαβιζουσῶν ἀεὶ «, Ἀριστ. Λυσιστρ. 761, 762). cacaber. ||. τὸ λεοντάρι κτλ. »Βρυχᾶται, βριμᾶται. rugir. ||. ὁ λύκος (σκύλος κτλ.), ἴδε Οὐρλιάζω. ||. ὁ μποῦφος. »Βύζει (Δίων Κάσσ.). ||. ἡ νυκτερίδα, ὁ ποντικὸς κτλ. » Τρίζει (» Ἔστι δὲ τρίζειν τὸ λεπτὸν ἠχεῖν κατὰ τὰς νυκτερίδας,« Εὐσταθ. Ἰλ. Β, 314· »Τὸ Τρίζειν ἐπὶ μυῶν καὶ νυκτερίδων λέγεται«, ὁ αὐτ. Ἰλ. Ψ, 714). gémir. ||. ἡ ὄρνιθα, ἴδε Κακκανίζω. ||. τὸ ὀρτύκι. »Τρυλλίζει (Πολύδ.). carcailler. ||. ἡ πάππια »Παππάζει. ||. ἡ πέρδικα (τὸ χελιδόνι κτλ.). » Τιτυβίζει (Ἡσύχ.), κακκαβίζει (»Οὐ πάντες δ' οἱ πέρδικες κακκαβίζουσιν. Ἀλλ' οἱ μὲν κακκαβίζουσιν, οἱ δὲ τρίζουσιν«, Ἀριστ. » Οἱ Ἀθήνησιν ἐπὶ τάδε πέρδικες τοῦ Κορυδαλλοῦ πρὸς τὸ ἄστυ, κακκαβίζουσιν, οἱ δ' ἐπέκεινα τιτυβίζουσι, « Θεόφρ. παρ' Ἀθην. Θ, καὶ ἐπιφέρει: »Οἱ δὲ περὶ τὴν Βοιωτίαν ἢ οὐ διαβαίνουσιν εἰς τὴν Ἀττικὴν, ἢ διαβαίνοντες, τῇ φωνῇ διάδηλοι γίγνονται, καθάπερ εἰρήκαμεν «). cacaber. ||. τὸ πρόβατον, ἴδε Βελάζω. ||. τὸ (μωρὸ) παιδί. » Βαβάζει, κνυζᾶται. ||. τὸ περιστέρι (ἡ δεκοχτοῦρα, κτλ.) »Γογγύζει, βομβέει (Ἡσύχ.). gémir, roucouler. ||. τὸ πιπίνι. »Πιπίζει. piailler. ||. τὸ σκυλάκι. » Κνυζάει (-εται). japper, glapir. ||. ὁ σπίνος » Σπίζει. ||. ἡ σφῆκα (μέλισσα κτλ.). »Βομβέει. bourdonner. ||. τὸ τρυγόνι. »Τρύζει (»Τὸ μέν τοι Τρύζειν, ἀφ' οὗ ἡ Τρυγὼν, τραχυφωνότερόν ἐστι τοῦ Τρίζειν «, Εὐσταθ. Ἰλ. Β, 314). ||. ὁ τσίντζυρας (ἡ χελώνα κτλ.). »Σίζει. fredonner, claqueter. ||. ὁ τράγος. » Φριμάττεται. ||. ἡ χῆνα » Πλαταγίζει. ||. ὁ χοῖρος. »Γρύζει, γογγρύζει, γρυλλίζει. grogner.

Φωνακλᾶς, οῦ, ἄδικον. »Κράκτης, κεκράκτης. criard, crieur, braillard.

Φωνὴ (κυρ. ἀνθρώπου, ἡ συνηθισμένη). » Φωνὴ, φθέγμα, φθόγγος. voix, θ. ||. (ἡ δυνατή). » Κραυγὴ, βοή. cri (κυρ. πουλιοῦ), clameur, θ. ||. ἀλόγου, ἴδε Χιλιμίντρισμα. ||. βαθρακοῦ. » Ὀλολυγών. coassement. ||. βῳδιοῦ, ἴδε Μούγγρισμα. ||.-γαϊδάρου, ἴδε Γκάρισμα. ||.-γερανοῦ (ἀετοῦ κτλ.). » Κλαγγή. ||. -γιδιοῦ (προβάτου κτλ.), ἴδε Βέλασμα. ||.-καλοιακούδας (κλώσσας κτλ.). »Κλωγμὸς, κλωσμὸς (Πλουτ. Ὑγ. Παραγγ.). gloussement. ||.-κόρακος (κουρούνας κτλ.). » Κρωγμὸς, κραυγή. croassement. ||. -κούκκου (πετεινοῦ κτλ.). »Κοκκυσμός. ||.-κουκουβάγιας. »Κικκαβισμός. ||. -λεονταριοῦ. » Βρύχημα, βρυχηθμός. rugissement. ||. -λύκου. » Λυκηθμὸς (Σουίδ.). ||.-ὄρνιθας, ἴδε Κακάνισμα. ||. -πέρδικας. Τιτυβισμός. ||. -μωροῦ παιδιοῦ (σκυλιοῦ μικροῦ, καὶ μεγάλου ὅταν χαϊδεύῃ) »Κνύζημα, κνυζηθμός. jappement; vagissement. ||.-πιπινιοῦ. » Πιππισμός. ||.- σκύλου (λύκου κτλ.), ἴδε Γάβγισμα καὶ Οὔρλιασμα. ||.-σφήκας (μέλισσας κτλ.).

»Βόμβος. ||.-τράγου. » Φριμαγμός. ||.-τσίντζυρα (χελώνας κτλ.). »Σιγμός. ||.-'φειδιοῦ. »Συριγμός. ||.-χήνας. »Πλατάγημα.||-χοίρου.»Γρυλλισμός, grognement. ||. ἔβγαλαν ταῖς φωναίς. » Κραυγὴν ἐστήσαντο (ἐποίησαν, ἔθεντο), κραυγὴ δ' ἦν αὐτῶν. ils poussèrent des cris, ils se mirent à crier. ||. σὺν τῇ φωνῇ καὶ ὁ Λάζαρος, (Παροιμ. ἀνάλογος ἴσως μὲ τῶν ἀρχ. τὸ) » 'Ως εἰ καὶ Λύκου ἐμνήσθης,« (τὴν ὁποίαν ἑρμηνεύων ὁ Σουΐδας λέγει: »'Επὶ τῶν ὧν ἂν μνησθῇ τις καὶ εὐθὺς παραγινομένων« καὶ μὲ τῶν Γάλλων τὸ) quand on parle du loup, on en voit la queue. §. (καταχρ. ὁ ἦχος τῶν ἀψύχων). »Ψόφος, κρότος, πάταγος. bruit, son.

Φῶς (τὸ). »Φῶς-ωτὸς (ἰδαιτέρως τὸ τοῦ ἡλίου, καθὼς καὶ) φέγγος (τὸ τῆς σελήνης), αὐγή, σέλας (τό). lumière, θ. jour, lueur, θ., ἴδε καὶ Λάμψις. §. (συνεκδοχ. Α', τὸ κερὶ, λυχνάρι κτλ.) » Φῶς. lumière, θ.

§. (Β', ἡ ὅρασις. "Οθεν:) ἔχασε τὸ φῶς 'του. »Τὰς ὄψεις ἀποβεβληκὼς (πεπληγώς). il a perdu la vue (la lumière).

Φωτερὸς, ἡ, όν. »Φαιδρὸς, φωτεινὸς, φανὸς (Ξνφ. Οἰκ.), φαεινὸς, φεγγώδης, αἰγλήεις-εντος (ποιητ.). bien eclairé.

Φωτιὰ (ἀπὸ τοῦ Φωτὸς τοῦ πυρὸς, τὸ ὁποῖον καὶ ἐπὶ τῶν Ἀποστόλων ἐσήμαινεν αὐτὸ τὸ πῦρ. » "Ην συγκαθήμενος μετὰ τῶν ὑπηρετῶν καὶ θερμαινόμενος πρὸς τὸ φῶς «, λέγει περὶ τοῦ Πέτρου ὁ Εὐαγγελ. Μάρκος). »Πῦρ (τὸ). feu. ||. βάλλω (δίδω) φωτιάν. » Πῦρ ἐμβάλλειν. mettre le feu, ἴδε καὶ Ἀνάπτω.

§. (συνεκδοχ. Α', στοίβα ξύλων ἀναμμένη). »Πυρά. bucher. §. (Β'. σπίτια, δάση, κτλ. καιόμενα, τὸ Τουρκ. Γιανγκίνι). »'Εμπρησμὸς, πυρκαϊά. incendie

Φωτίζω, ρ. μετ., ἴδε Φέγγω. §. (μεταφ. ὁ Θεὸς 'τὸν φώτισε 'να 'τὸ κάμῃ), » 'Εμπνέω. inspirer.

Φωτοχυσία. » Λυχνοκαΐα ('Ηροδ. Β'), φωτοχυσία. illumination.

Χ

Χ. χ, τὸ εἰκοστὸν-δεύτερον γράμμα τοῦ 'Ελληνικοῦ ἀλφαβήτου. Τρέπεται εἰς Κ. » Σχίζω-σκίζω, σχολεῖον-σκολειὸ', χορδὴ-κόρδα κτλ. ||. εἰς Σ. »Χοίνικι-Σοινίκι ||. εἰς Φ: »Λείχω-γλείφω, χλωρίων-φλῶρι (εἶδος πουλιοῦ) κτλ.

Χαβαρικὸν, ἴδε Θαλασσινός.

Χάδεμμα (προφ. καὶ Χάϊδεμμα). »'Επάφησις, θωπεία. l' action de caresser (etc).

Χαδεμμένος (προφ. καὶ Χαϊδεμμένος), η, ον. » Μαμμόθρεπτος, τηθαλλαδοῦς. mignon, mignardé, dorloté (οἰκ.).

Χαδεύω (προφ. καὶ Χαϊδεύω), ρ. μετ. (κυρ. μὲ τὸ χέρι). »Ψήχω, καταψάω, ἐπαφάομαι, ἐπιμάσσομαι. caresser, mignarder (οἰκ. καθὼς καὶ τὸ) dorloter. §. (συνεκδ. δὲ ἢ μὲ τοὺς λόγους). »Θωπεύω, φιλοφρονέομαι, ὑποκορίζομαι. cajoler, choyer, ἴδε καὶ Καλοπιάνω.

Χάδι (προφ. καὶ Χάϊδι, καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλ. εἰς τὸ πληθ. τὰ Χάδια ἐκ τοῦ 'Ηχάδιον, λέξις τῆς παλαιᾶς μουσικῆς, τὴν ὁποίαν ἀναφέρει ὁ Κ. Πορφυρογέννητος. » Καὶ εἶθ' οὕτως λέγουσιν οἱ κράκται τὸ ἰχάδιον (sic) »ναάϊα· (καὶ κατωτέρω:) » Καὶ μετὰ ταῦτα λέγουσι οἱ κράκται ἰχάδιον » ἀνανά· « Τὰ ἠχάδια ταῦτα ψάλλονται εἰσέτι, ὡς γνωστὸν, καὶ ἐν τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς ἡμῶν ὕμνοις τῷ τε Χερουβικῷ καὶ Κοινωνικῷ). »Θώπευμα, φιλοφροσύνη, ὑποκόρισμα. caresse, θ. amitiés.

Χαιρέτισμα (ἡ διὰ λόγων ἢ σημείων φιλοφρόνησις). » Ἀσπασμὸς, προσαγόρευσις, χαιρετισμός. salut, salutation.

Χαιρετισμὸς (ἡ Ἰταλ. Βίζιτα).

ἡ Ἐπίσκεψις, χαιρετισμὸς (» Ἐφ' ὅσον οἱ λοιποὶ νέοι περὶ τὰς κρίσεις καὶ τοὺς χαιρετισμοὺς ἐσπούδαζον«, Πολυβ.). **visite, f.**

Χαιρετῶ (φιλοφρονοῦμαί τινα διὰ λόγων ἢ σημείων), ῥ. μετ. »Ἀσπάζομαι, προσαγορεύω, (προσέπω, ἄχρ., ὅθεν τὸ) προσειπεῖν, χαιρετίζω (»Καὶ τὴν δεξιὰν ἐμβάλλοντες, χαιρετίζουσι«, Διογ. Λαέρτ.). **saluer, rendre (présenter) ses devoirs (hommages).** ||. μὲ χαιρετᾷ ἡ γυναῖκα, καὶ 'τὴν χαιρετῶ καὶ ἐγὼ παρομοίως. »Προσαγορεύει με ἡ γυνή, καὶ ἀμείβομαι αὐτὴν ὁμοίως«, Ἀκ. ||. ἀφ' οὗ χαιρετήθηκαν. » Ἀσπασάμενοι (»Προσειπόντες) ἀλλήλους »Χαίρειν προσειπόντες ἀλλήλοις. ||. ἐπέρασα χωρὶς 'να 'τὸν χαιρετήσω. »Παρῆλθον αὐτὸν ἀπροσφώνητον (Εὐστάθ.) «. ||. χαιρέτα μου 'τον. »Χαίρειν αὐτὸν κέλευε (λέγε) παρ' ἐμοῦ' »Πρόσειπέ (»Ἀσπασαί) μοι αὐτόν « »Πρόσειπε αὐτὸν ἀφ' ἡμῶν (Εὐστάθ). **saluez-le de ma part.** §. (ὑπάγω πρὸς ἐπίσκεψίν τινος). (» Προσέπω ἄχρ. ὅθεν τὸ) προσειπεῖν (»Δόξαν οὖν μοι διὰ πολλοῦ προσειπεῖν Νιγρῖνον.., ἕωθεν ἐξαναστὰς, ὡς αὐτὸν ἀφικόμην«, Λουκιαν.), χαιρετίζω. **rendre (faire) visite.**

Χαίρομαι (προφ. κοιν. Χαίρομαι), Μ. (θὰ) χαρῶ (ἀόρ. [Ἐ]χάρηκα, ὁ παθ. παρ. τῆς μτχ. Χαρούμενος, ῥ. ἀπαθ. »Χαίρω, ἥδομαι, γέγηθα, εὐφραίνομαι, ἀγάλλομαι, γάνυ(νυ)μαι. **se réjouir.** §. (ἀντὶ τοῦ Ἀπολαμβάνω), ἴδε τὴν λέξιν. || (τὴν ἀρχὴν τῆς τοιαύτης ἐκδοχῆς ἠμπορεῖ τις νὰ εὕρῃ εἰς τοῦ Ὁμήρου τὸ) »Ἀλόχου κουριδίης οὔ τι χάριν ἴδε«, Ἰλ. Λ, 243, (κοιν.) 'Δὲν τὴν ἐχάρηκε. ||. 'να σε χαρῶ. »Ὀναίμην σου. ||. φώναξέ μου 'τον 'να χαρῇς τὴ ζωή' σου. »Κάλει μοι τὸν ἄνδρα, οὕτω σαυτῆς κατόναιο (Ἀριστοφ. Ἐκκλ.)«. ||. ἔτσι 'να χαρῶ τὰ παιδιά μου. »Οὕτως ὀναίμην τῶν τέκνων (Ἀριστοφ. Θεσμοφορ.)«. ||. ἔτσι 'να χαρῇς τὴ ζωή' σου (τὰ 'μάτιά σου)! »Οὕτως ὄναιο! ||. 'δὲν θὰ σ' ἀφήσω 'να 'τὸ χαρῇς. »Ἀλλ' οὔτι χαιρήσεις, τό γ' ἐπ' ἐμοί«.

Χαλάζι. » Χάλαζα. **grêle, f.**

Χαλαρόνω (τὸ ἄλλ, 'Ντόνω, ἴσως ἐκ τοῦ 'Ενδιδόω, καὶ Τουρκ. Μπολικαίνω), ῥ. μετ. » Ἀνίημι, χαλάω, ἐκλύω. **lâcher, relâcher, détendre, débander.**

Χαλαρὸς (ὁ ἄλλ. 'Ντοτὸς, ἴσως ἀπὸ τοῦ 'Ενδοτὸς, καὶ Τουρκ. Μπόλικος), ἡ, όν. » Χαλαρὸς, ἀνειμένος, ἄτονος. **lâche, relaché.**

Χαλάρωμα. » Χάλασις, ἄνεσις. **relâchement.**

Χάλασμα. »Κατάλυσις, καθαίρεσις, καταστροφή, ἀνατροπή, φθορά. **destruction.** ||. χάλασμα τοῦ στομαχιοῦ. »Ἀνατροπὴ στομάχου (Διοσκορ.)«. §. (συνεκδοχ. ὁ τόπος καὶ τὰ ἀπομεινάρια κρημνισμένου κτιρίου). » 'Ερείπιον (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.). **ruines, f. πλ. débris; décombres,** παραβλ. Ἀφανισμός.

Χαλασμένος, η, ον, ἴδε τὸ 'Ρῆμα. ||. αὐγὸ χαλασμένον, ἴδε Κλούβιον. ||. κρασὶ χαλασμένον, ἴδε Κρασί.

Χαλασμὸς, ἴδε Χάλασμα.

Χαλάστρα (τὸ κρημνισμένον μέρος κυρ. κάστρου). »'Ρῆγμα, πτῶμα (Διοδ. Σικελ. ιϛ', 8). **brèche.** §. (μεταφ.) μ' ἔκαμε χαλάστραις (φρ.). **Il a deconcerté (dérangé, fait échouer) mes projets; il m'a rendu un mauvais service.**

Χαλεύω (ἀπὸ τοῦ Σχαλεύω), ῥ. μετ., ἴδε Σκαλίζω.

Χαλίκι (τὸ Τουρκ. Τσακίλι, ὑποκορ. τοῦ) »Χάλιξ-ικος (ὁ καὶ ἡ) (κυρ. τῆς ἀκρογιαλιᾶς, τὸ αὐτὸ καὶ) ψῆφος καὶ ψηφὶς καὶ κροκάλη ἢ κρόκαλον (σώζεται ἡ λέξις Κρουκάλα εἰς τὴν Πελοπόννησον) καὶ τρόχαλον, κάχληξ-ηκος καὶ κόχλαξ (κυρ. τοῦ ποταμοῦ). **caillou; galet.**

Χαλινάρι ('Ο 'Ετυμολόγος 'τὸ γράφει Χαλινωτήριον, ὑποκορ. τοῦ) »Χαλινὸς (κυρ. τὸ σίδερον), ἡνία (ἡ), ἡνίον (τὸ), ἀγωγεὺς (κυρ. τὸ λουρί), ῥυτὴρ, ψέλλιον (κυρ. τὸ ὑποκάτω

θεν τῆς σιαγόνος). bride, θ. rênes (τὰ λωριά). frein καὶ mors (τὰ εἰς τὸ ςόμα ἐμβαίνοντα σιδήρια), gourmette (τὸ ὑποκάτωθεν τῆς σιαγόνος), θ.

Χαλκηᾶς. »Χαλκεὺς, χαλκουργὸς, χαλκοτύπος. chaudronnier.

Χαλκοκουροῦνα (corvus frugilegus), π. Χαλκίς. espèce d'oiseau.

Χαλκολάγυνον (τὸ Τουρκ. Γκιουγιοῦμι), ἴδε Κουκοῦμι.

Χάλκωμα (τὸ Τουρκ. Μπακίρι), μέταλλ. »Χαλκὸς (κυρ. ὁ ἄμικτος καὶ καθαρός). cuivre (rouge). »Ὀρείχαλκος (ἡ ὀρθ.) Ὠρίχαλκος (δηλ. Χρυσόχαλκος, ἀπὸ τοῦ Λατν. aurichalcum, ὁ ἑνωμένος μὲ ἄλλα μέταλλα, ὁ κοιν. Μπροῦντζος, ἡ καλλήτερα τὸ Τομπάκι). airain; laiton; cuivre jaune; bronze; tombac. §. (χαλκώματα συνεκδοχ. ἢ εἰς τὸ πλ. ὀνομάζομεν τὰ χαλκωματένια ἀγγεῖα, τὰ Τουρκ. Μπακιρικὰ, καθὼς 'τὰ εἶπε καὶ ὁ Ἀριςοφ. Σφ. 1214. » Ἔπειτ' ἐπαίνεσόν τι τῶν χαλκωμάτων«), χαλκεῖον(Θεοφ. χαρ.) καὶ χαλκίον (Ξενοφ.). vase de cuivre; batterie de cuisine.

Χαλκωματάδικον (τὸ Τουρκ. Μπακιρτζίδικον). »Χαλκεῖον, χαλκουργεῖον, χαλκευτήριον. chaudronnerie, θ.

Χαλκωματᾶς (ὁ ἄλλ. Χαλκηᾶς, καὶ Τουρκ. Μπακιρτζῆς). »Χαλκεὺς, χαλκοτύπος (Ξενοφ.). chaudronnier.

Χαλκωματένιος, α, ον. »Χαλκοῦς (ἐκ τοῦ) χάλκεος. d'airain, de cuivre (etc).

Χαλνῶ, Μ. (θὰ) χαλάσω (ὁ παθ. πρκ. τῆς μτχ. Χαλασμένος), ῥ. μετ. »Φθείρω, διαφθείρω, ἀναιρέω, καθαιρέω, καταλύω, λυμαίνομαι, λωβάομαι. detruire, gâter, endommager, déregler, allérer; user; corrompre, déranger; détraquer (ὡρολόγι, μηχανήν); démolir. ‖. 'να μοῦ χαλάσῃ τὸν στέφανον καὶ τὰ φορέματα. »Διαφθείρειν τὸν στέφανον καὶ τὸ ἱμάτιον. ‖. ὁ ἀέρας χάλασε τὸ φακιόλι σου. » Τὰ ... τὴν κόμην διέλυσε (συνέχεε). le vent a derangé (défait) votre coiffure (vous a toute décoiffée). ‖. μοῦ χάλασε τὸ στομάχι. »Διέφθειρέ μου τὸν στόμαχον. il m'a dérange l'estomac. ‖. χαλνῶ τὸν κόσμον (φρ.), ἴδε Κόσμος. ‖. χαλνῶ φλουρὶ ('τὸ ἀλλάζω δηλ. μὲ λεπτοτέραις μονέδαις). »Κερματίζω, διακερματίζω (καταρ, ἀπο) κερματίζω (»Ἐξήγαγον ἐκ τῆς ζώνης χρυσοῦς Δαρεικοὺς, κατακερματίσαι θέλων καὶ διαλύσασθαι τῷ πανδοχεῖ«, Σουΐδ.). changer. ‖. (ἐπὶ παρθένου) »Βιάζομαι, φθείρω, διαφθείρω, διακορέω(εὐνουχίζω), διαπαρθενεύω. déflorer, dépuceler, abuser d'une fille. §. χαλνῶ νόμον (νηστείαν, συνθήκας κτλ). »Καταλύω, ἀθετέω, λύω, ἀκυρόω, ἀναιρέω, καταργέω. rompre. ‖. χαλνῶ τὴν φιλίαν, (ἡ ἁπλῶς) 'τὰ χαλνῶ. »Διαλύομαι τὰς φιλίας. rompre, brouiller, ἴδε καὶ Ψυχραίνομαι. ‖. χαλνῶ τὴν ὑπόληψιν. »Ἀμαυρόω τὴν δόξαν. dénigrer la réputation. §. ῥ. μέσ. αὐτοπ. »Φθείρομαι, κατατρίβομαι. se gâter, s'user, se corrompre. ‖. χάλασαν τὰ 'ποδήματά 'του. »Ἐτρίβησαν. s'usèrent. ‖. 'τὸ 'πόδημα, ὅταν χαλάσῃ, 'τὸ διορθόνει ὁ 'μπαλωματᾶς. » Ὑπόδημα πονήσαν ἐπανορθώσασθαι, τοῦ νευροῤῥάφου (Γαλην. πρὸς Θρασύβ.)«. ‖. χάλασαν τὰ γράμματα ἀπὸ τὴν πολυκαιρίαν. » Διεῤῥύη τὰ γράμματα ὑπὸ χρόνου. les lettres ont été effacées. ‖. τὸ καιρὶ χαλνᾷ 'ς τὸν ἀέρα. »Ἐξίσταται. s'altère. ‖. χάλασε τὸ στομάχι 'του. »Διεφθορέναι οἱ τὴν γαστέρα. avoir l'estomac dérangé (déreglé, débiffé, détraqué. ‖. χάλασ' ἡ καρδιά μου (Τουρκ. τὸ Κέϊφι μου), ἴδε Καρδιά. ‖. χάλασ' ὁ καιρός. »Συνέστη ὁ ἀὴρ (Πλουτ. Ἀντ.)«.

Χαμάδα (ἐληὰ πεσμένη μόνη 'της ἀπὸ τὸ δένδρον). »Δρυπετὴς (ἐλαία). olive tombée de l'arbre.

Χαμαδὸς, ή, όν, ἴδε Κονταχιανὸς.

Χαμένος (μεταφ.), η, ον. » Ἐμβρόντητος, κατεπλήξ. badaud. nigaud, ἴδε καὶ Ἀνόητος καὶ Χάχας. §. » Ἐπίτριπτος, ὄλεθρος, φθόρος, ἐξώλης. pendard. §. 'ς τὰ χαμένα (φρ.), ἴδε Εὔκαιρος, Κακὸς (εἰς τὸ §. τοῦ κακοῦ) καὶ Τυφλός.

Χαμηλὰ, ἐπ. » Ταπεινῶς, χαμαιζήλως. bas. §. λαλῶ χαμηλὰ, ἴδε Σιγανά.

Χαμηλόνω, β. μετ. » Ταπεινόω, χαλάω, καθίημι. baisser, abaisser, rabaisser. §. χαμηλόνω τὴν φωνήν. » Χαλάω (» Καθίημι, » Ἀφίημι) τι τοῦ τόνου (φθέγματος). adoucir sa voix. §. β. μέσ. αὐτοπ. » Χαλάομαι, ταπεινόομαι. baisser.

Χαμηλὸς (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Ξενοφ.), ή, όν. » Χθαμαλὸς (» Χθαμαλὴ γὰρ ἡ ταπεινὴ καὶ χαμαλή,« Στραβ. Ι', 6), ταπεινὸς, χαμαίζηλος, βραχὺς (» Βραχύν τινα γήλοφον«, Ξενοφ.). bas. §. καράβι χαμηλόν. » Ἀλιτενὴς ναῦς. de bas bord. §. (συνεκδοχ.) φωνὴ χαμηλὴ, ἴδε Σιγανός.

Χαμήλωμα (ἡ ἐνέργεια τοῦ χαμηλόνειν). » Ταπείνωσις. abaissement. §. (συνεκδοχ. τόπος χαμηλός). » Ταπείνωμα.

Χαμογέλασμα. » Μειδίαμα(-σμα), μείδημα. sourire, souris.

Χαμογελῶ, β. άμ. » Μειδιάω. sourire. §. τὸν βλέπω καὶ χαμογελῶ. » Προσγελάω (» Προσμειδιάω) τινί. sourire à quelqu'un.

Χαμόδενδρον, ἴδε Δενδράκι καὶ Δενδρουλάκι.

Χαμοκερασηὰ, φ. » Χαμαίβατος (ἡ). fraisier.

Χαμοκέρασον (ἡ Φράουλα), 'καρ. » Χαμαίβατον. fraise, f.

Χαμοκηλάδι, π., ἴδε Σκορδαλός.

Χαμόκλαδον. » Θάμνος. arbuste.

Χαμόμηλον } , φ. (ἰατρ.). » Χαμόμηλι } μαίμηλον. camomille, f.

Χαμολιός, φ. (κατὰ τὸν Σομαύραν ἡ) » Χαμαιέκτη. hièble. §. (πιθανώτερον ὅμως ὁ μέλας) » Χαμαιλέων (τοῦ Θεοφρ. καὶ τοῦ Διοσκορ., ὀνομασθεὶς ὑπὸ τοῦ Νικάνδρου ἰοσσυλλάδως) » Χαμαίλεος, ἴδε Κουτλουτζὲς (εἰς τὸ Παράρτημα).

Χαμοῤῥίγανη, φ. » Ἕρπυλλον. serpolet.

Χάμου, ἐπίρ., ἴδε Κάτω.

Χαμψὶ, 'ψ. » Χάμψης καὶ Χάμψας (ὠνομάζετο, κατὰ τὸν Ἡρόδοτον, καὶ ὀνομάζεται καὶ τὴν σήμερον ἀκόμην ἀπὸ τοὺς Κόπτας, εἰς τὴν Αἴγυπτον ὁ Κροκόδειλος). » Ἀφύη (κυρ. εἰς τὸ πληθ. τὰ νεογέννητα Τσιρόσχια), μεμβρὰς καὶ βε(θεμ)βρὰς, ἔγγραυλις (ἴδε Ὄππιαν. Ἁλ. Δ', 468 κλπ.), ἐγκρασίχολος. anchois, ἴδε καὶ Ἀντζόϊα (εἰς τὸ παράρτημα).

Χαμόρυγας, ζ., ἴδε Τυφλοπόντικον.

Χαμώγει' (τὸ). » Χαμώγαιον (Ἡσύχ. ἐν λέξει Ἐπίπεδον), ἴδε Κατώγει'.

Χανδάκι(ὑποκορ. τοῦ) » Χάνδαξ (ἐκ τοῦ Χανδάνω τὸ Χωρῶ), ὄρυγμα, τάφρος (ἡ), διώρυξ-υγος κα! (Ἀττ.)-υχος, διόρυγμα, διορυγή. fossé, tranchée, f. §. ἀνοίγω (κόπτω) χανδάκι. » Τάφρον ἄγω (τέμνω). §. 'ν' ἀνοίξουν ('να ξεφράξουν) τὰ χανδάκια. » Τὰς διώρυγας ἀναστομοῦν. §. αὐτὸς κατέβασεν εἰς τὴν θάλασσαν μὲ χανδάκι τὸ νερὸ, 'που σκέπαζε τὴν πεδιάδα. » Οὗτος τὸ ὕδωρ τὸ λιμνάζον ἐν τῷ πεδίῳ διώρυγι κατήγαγεν ἐπὶ θάλασσαν.

Χανδακωμένος (μεταφορ. ὁ ἄλλ. Χαμένος), η, ον. » Βάραθρος, ἐπίτριπτος. roué, franc coquin.

Χανδακόνω (μεταφορ.), β. μετ., ἴδε Ἀφανίζω καὶ Χάνω.

Χανὶ (τὸ) , 'ψ. » Χάνη ἢ Χάνος (ὁ) ἢ ..., χάνος καὶ χάννος. histula (Λατιν.), serran.

Χάνω (ἐκ τοῦ Χαίνω. » Ὁ, τοῦ παιδίου ἀποθανόντος, οἰμώζων καὶ λέγων χαῦσαι αὐτό, « Σχολ. εἰς Ἐπικτ.), Μ. 104) χάσω (ὁ π.θ. τρχ. τῆς μτχ. Χαμένος), β. μετ. » Ἀπολλύω (-υμι), ἀποβάλλω. perdre. §. χά-

νω τὸν δρόμον. »Ἀμαρτάνω (»Διαμαρτάνω) τῆς ὁδοῦ, πλανάομαι, ἀποπλανάομαι. **s'égarer, se fourvoyer.** ||. χάνω τὰ νερά μου (φρ. ναυτ.). »Ἐξωθέομαι. **dériver.** ||. νικηθέντες ἀπὸ τὸν Ῥωμύλον, ἔχασαν ὑπὲρ τοὺς ὀκτὼ χιλιάδες ἀνθρώπυς. »Ὑπὸ Ῥωμύλου νικηθέντες, ὑπὲρ ὀκτακισχιλίους ἀπέβαλον (Πλουτ.) «. ||. ἀφ' οὗ ἔχασεν ὅλην 'του τὴν κατάστασιν εἰς τὰ χαρτιὰ καὶ εἰς τὰ φαγοπότια. »Ἐπειδὴ δὲ ἡ μὲν οὐσία ἅπασα ἀπολώλει καὶ κατεκεκύβευτο καὶ κατωψοφάγητο «. **il a mangé tout son bien au jeu et à la bonne chère.** ||. ἔχασε χίλια φλουριὰ εἰς τὰ χαρτιά. »Χιλίυς ἐκκυβευθεῖσα δαρεικοὺς (Πλουτ. Ἀρτοξ.)«, ἴδε καὶ Κότσι. ||. ὅσοι δανείζουν εὔκολα ἵνα 'πάρουν πολὺ διάφορο', χάνουν ὕστερα καὶ τὸ κεφάλι. »Οἱ δανείζοντες ἐπὶ τοῖς μεγάλοις τόκοις, ὕστερον καὶ τῶν ἀρχαίων ἀπέστησαν (Δημοσθ) «. ||. χάνω τὴν κρίσι' μου. »Ὄφλω τὴν δίκην (τὴν δίαιταν). ||. ἔχασε τὸν ὕπνο' 'του. » Ἀπεῤῥύη (»Ἀπεσυλήθη) τῶν ὕπνων. ||. χάνω τὴν εὐκαιρίαν, ἴδε Ἀποτυχαίνω. ||. 'τὰ χάνω (ἐλλειπτ. τὰ λόγιά, τὰ μυαλά, τὰ λογικά μου). » Θορυβέομαι, ἐκπλήττομαι, ξενοπαθέω, τὴν αἴσθησιν ἐπιλαμβάνομαι (Πλουτ.). **se troubler, se déconcerter, s'embarrasser, se désorienter, se brouiller, se décontenancer, s'embrouiller, se déferrer, être consterné (interdit, déconcerté, déconfit, décontenancé), demeurer tout court; la parole lui manqua.** ||. 'να μὴ 'τὰ χάσῃ. » Μεῖναι παρ' αὐτὸν (Πολυβ.)«. ||. κάμνω ἄλλον 'να 'τὰ χάσῃ. » Καταθορυβέω. **confondre, déconcerter, décontenancer, déferrer, dérouter.** ||. χάνομαι, ῥ. μέσ. αὐτοπ. » Ἀπόλλυμαι, οἴχομαι, ἔῤῥω, ἀφανίζω(-σμαι), ἀφανὴς γίνομαι. **périr, se perdre, dépérir.** ||. ἀπ' ὀλίγο' 'λίγο 'χάνονταν ἡ ξηρά. »Κατὰ μικρὸν τῆς γῆς ὑποφευγούσης τὴν ὄψιν (ἀποκρυπτομένης). **la terre ferme se dérobait à la vue.** ||. ὁ ποταμὸς χάνεται εἰς μίαν καταβόθραν. »Εἰς βάραθρον ἀφανίζεται. **il s'engouffre.** ||. ὅταν χαθῇ τὸ γάλα τῆς γυναίκας. »Ἢν δὲ τὸ γάλα τῆς γυναικὸς ἀποσβεσθῇ «. ||. τὰ σπυριά, 'που 'βγαίνουν τριγύρω 'ς τὸ στόμα, χάνονται μὲ τὸ πυροβόλισμα. (Αὐτὴν ὑποθέτω τὴν, εἴτε δεισιδαιμονίαν τῶν γυναικῶν 'μας, εἴτε φυσικὴν ἄγνωστον ἐπιῤῥοήν, ἐννοεῖ καὶ ὁ Ἀθήναιος ὅταν λέγῃ ὅτι) »Τὰ ὑπώπια κύστεις περιθλώμενα ἀμαυροῦται. ||. ἂν λείψουν τὰ γέλια ἀπὸ τὸν κόσμον, ἐγὼ χάθηκα. »Εἰ γὰρ γέλως ἐξ ἀνθρώπων οἴχοιτο, ἔῤῥει τἀμὰ πράγματα. ||. ὅλα χάθηκαν. »Ἔῤῥει τὰ πράγματα· » Πάντα οἴχεται. **tout est perdu.** ||. ὅτι 'δεν ἐχάθηκαν ὅλως διόλου τὰ πράγματα. » Μὴ παντάσιν ἔῤῥειν τὰ πράγματα. ||. ἐχαθήκαμεν. »Ἀπολώλαμεν· »Διαπεπράγμεθα «. ||. (καὶ ἐν εἴδει κατάρας) χάσου! »Φθείρου!, Ἀριστφ. » Οἴχου!, Λκ. ||. χάσου ἀπ' ἐμπρός (ἀπὸ τὰ 'μμάτια) μου. » Ἀποφθάρηθί μου,« αὐτ. ||. ἄφες 'τους 'να ('πᾶν 'να) χαθοῦν. » Τοὺς δε δ' ἔα φθινύθειν,« Ὅμ. ||. 'δὲν 'πᾶς 'να χαθῇς (φρ.); »Οὐκ εἰς ὄλεθρον;

Χάος (τὸ). »Ἄβυσσος (ἡ). **abyme.**

Χαρά. »Χαρά, ἡδονή, γῆθος (τὸ), εὐφροσύνη, θυμηδία, τέρψις, τὸ ἡδόμενον (χαῖρον, κτλ.). **joie,** θ. ||. μετὰ χαρᾶς (φρσ. σωζομένη ἀπαραλλάκτως εἰς τὸν Πολύβ. ΚΒ', ιζ', 12: » Ἐὰν δὲ μὴ διδῷ φ' τάλαντα μετὰ μεγάλης χαρᾶς«). »Ἀσμένως, ἡδομένως. **gaiement, de bon cœur, avec plaisir, volontiers.** ||. μετὰ πάσης χαρᾶς, λέγει ὁ Ἀλκιβιάδης. »Οὐκ ἂν φθάνοιμι, εἰπεῖν τὸν Ἀλκιβιάδην (Πλάτ.)«. ||. μὲ 'γειά' σου μὲ χαρά' σου (φρ.)! »Χρῶ (» Ἔχε, »Λάμβανε κτλ.) χαίρων. ||. ὢ χαρὰ 'ς τὸ μῆλον (φρ. θαυμ. » Χαρὰ εἰς τὸ ζεῦγος τὸ χρυσόν «! Πορφυρογ. Συντ.). » Ἆ, ἆ, τοῦ μήλου! » Ὢ τοῦ μήλου! ||. χαρὰ θεοῦ (ὁ καλὸς

καιρός). bénédiction. §. (συνεκ-δοχ. ὁ γάμος), ἴδε Γάμος. ||. κάμνω χαράν. »Γάμους τελέω (ἐπιτελέω, ἄγω, θύω, ποιῶ, ἑστιάω)· » Γαμηλίαν εἰσφέρω· » Γαμήλια ἑστιάω (θύω). célébrer les noces. ||. ἡ χαρὰ ἔγεινεν εἰς τὴν Κέρκυραν. » Ἐν Κερκύρᾳ τοὺς γάμους ἀχθῆναι (Σχολ. Ἀπολλν.)· »Τοὺς γάμους ἦχθαι τῆς θυγατρὸς (Φάλ.)« ||. φόρεμα κτλ.) τῆς χαρᾶς. »Γαμήλιος (ἐσθὴς κτλ.).

Χάραγμα. » Χαραγμός, ἄμυξις (ἰατρ.), σχάσις, σχασμός. incision, θ.

Χαράγματα (μεταφορ. καὶ πληθ. τὸ πρῶτον δεῖγμα τοῦ 'ξημερώματος). »Ὄρθρος, ὄρθρος βαθὺς, περίορθρον, λυκαυγὲς, ἀμφιλύκη νὺξ (ποιητ.). l'aube (le point) du jour. ||. μὲ τὰ χαράγματα (προφ. κοιν. χαράγματα). »Περὶ ὄρθρον· »Ἅμα τῇ ἕῳ· » Ἡμέρας ἄρτι ἐπιφωσκούσης. dès l'aube du jour. ||. σηκόνομαι μὲ τὰ χαράμματα. » Ὄρθριος ἐγείρομαι, ὀρθρίζω. je suis trop matinal (matineux). ||. ἦλθα μὲ τὰ χαράμματα. » Ὄρθριος ἀφικόμην.

Χαραγματιά. »Ἐντομή, ἐγκοπή, χάραγμα, ἀμυχή, γλυφίς. échancrure; θ. stries, θ. πλ. coche, θ. cran.

Χαράζω, ῥ. μετ. Χαράσσω(-ττω). inciser. ||. χαράζω μὲ τὸ ξουράφι. »Κατασχάζω (μεταγ. τοῦ) ἀμύσσω, καταχρούω. scarifier. §. (κατὰ μετων.) χαράζει (ἀρχινᾷ 'να 'ξημερόνῃ »Ὅταν γὰρ ἴδῃ τὴν αὐγὴν περιχαρασσομένην«, Πτωχοπρ.). »Ἡμέρα ὑποφώσκει (ὑποφαίνεται, διαγελᾷ). le jour perce (pointe, commence d'éclore), ἴδε καὶ Γλυκοχαράζω.

Χαράκι, ἐργ. (ὁ ἐπιγραμματοποιὸς Φανίας 'τὸ ὀνομάζει) » Σελίδων κανόνισμα. règle, θ.

Χαρακίδα (ἡ), εἶδος ὀψαρίου, (ἐκ τοῦ γένους τῶν σαργῶν). »Χάραξ ἢ Σαργῖνος.

Χαρακόνω, ῥ. μετ. »Γραμμὰς ἄγω. rayer, regler, ἴδε καὶ Μολυβοκόνδυλον.

Χαρακτὸς, ἡ, όν. *Σχαστός. incisé. ||. βάλλω βεντούζαις χαρακταῖς. » Κατακρούω, σφαιροτομέω, προστίθημι σικύας μετὰ σχασμοῦ«, (Θεοφάν. Νόνν.).

Χαρακωτὸς, ἡ, όν. » Ῥαβδωτὸς (» Τῶν ὀστράκων τὰ μὲν ῥαβδωτά ἐστιν, οἷον κτεὶς καὶ κόγχων τι γένος, τὰ δ' ἀῤῥάβδωτα οἷον αἵ τε πίνναι καὶ κόγχων τι γένος, « Ἀριστοτ. Ζ, Δ', 4), χαρακτὸς (Ἐπιγρ.). strié. ||. ἀχηβάδαις χαρακωταῖς, ἴδε Χηβάδα.

Χαραμάδα (ἐκ τοῦ) » Χηραμὶς, χηραμὸς (τὸ ὀπ. εἰς τὸν Ἡσύχ. γράφεται Χαραμός). » Διαφυή, ῥωγμή, ἀραίωμα. fente, θ. ouverture, θ.

Χαράμματα (τὰ), ἴδε Χαράγματα.

Χαρανὶ (ἀγγεῖον χάλκινον πρὸς μετακόμισιν νεροῦ, ἴσως ἀπὸ τοῦ) »Ἀρδάνιον, ἴδε Κουκοῦμι.

Χαρβάλι (τὸ ξύλον ὅπου κουνεῖ τὴν σκάφην τοῦ μύλου). »Κρόταλον. traquet, claquet, battant.

Χάρβαλον (τὸ ξεσχισμένον ὕφασμα [» Τὰ χάρβαλα ταῦτα καὶ ἐσχισμένα ῥοῦχα «, Βυζ.], κατ' ἀναγραμ. ἐκ τοῦ) » Χάραυλον (βράχος ἀπόκρημνος εἰς τὸ παραθαλάσσιον, φαγωμένος ὑπὸ τῶν κυμάτων), ἴδε Βράχος καὶ Κουρέλι.

Χαρίζω, ῥ. μετ. »Δωρέομαι. faire présent (un don, un cadeau) de, donner en pur don, gratifier. ||. χαρίζω τὸ χρέος. »Ἀφίημι τὸ δάνειον (τὸ ὀφείλημα), χαρίζομαι τὸ ὄφλημα (» Δημοσθένης ἐπέστειλεν Ἀθηναίοις, καὶ ἐδεῖτο, χαρίσασθαι τοῖς Λυκούργου παισὶ τὸ πατρῷον ὄφλημα, καὶ αὐτοὶ ἐχαρίσαντο «, Αἰσχ. Ἐπιτσ.). faire grace d'une dette. ||. διότι λέγει ὅτι οἱ δανειςαὶ 'του 'τοῦ χάρισαν τὰ διάφορα. » Φησὶ γὰρ τοὺς δανειστὰς συγκεχωρηκέναι αὐτῷ τοὺς τόκους (Δημοσθ.)«. ||. 'να 'τοὺς χαρισθοῦν τὰ δοσίματα. » Ἀφεῖσθαι αὐτοῖς τοὺς φόρους. que les droits leur fusent remis.

Χάρις (ἡ εὐεργεσία, ἡ ὑποχρέω-

στις, προφ. κοιν. γάρι) , ἴδε Καλοσύνη. ||. κάμνω χάριν. »Χαρίζομαι, χάριν φέρω (Δημοσθ.) . ||. σ' ἔχω (γνωρίζω) χάριν, ἴδε Γνωρίζω. ||. κάμε μου τὴν χάριν. »Χάρισαί μοι. **faites-moi la grâce (le plaisir, l'amitié), de grâce**. ||. κάμε μου τὴν χάριν 'να 'τὸ περάσῃς (τὸ βιβλίον) πολλαῖς φοραῖς. » 'Εμοὶ χάρισαι τὸ πολλάκις ἐπελθεῖν. §. (τὸ Τουρκ. Χατῆρι). »Χάρις. **plaisir**. ||. συγχώρησαί 'τον διὰ χάριν μου. »Συγγνώθι δ' ἐμὴν χάριν. ||. κατεπείσθηκε διὰ χάριν τῶν Μεσσηνίων. »Τῶν Μεσσηνίων χάριτι πεισθείς. §. (ἡ εὐγένεια τῶν ἠθῶν, ὁ νόστιμος τρόπος εἰς τὸ φέρσιμον, κτλ.). »Χάρις, κομψότης, τὸ κομψόν. **grâce**, θ. §. (ὁ ἀέρας, ὁ ἴσκιος, τὸ Τουρκ. Νοῦρι τῶν γυναικῶν). »Χάρις, θέλγητρον. **grâce**, θ. **agrément, charmes**, πλ. §. (τὸ προτέρημα), ἴδε Προτέρημα.

Χάρισμα (τὸ Τουρκ. Πεσχέσι), »Δῶρον, δώρημα, δωρεά, χάρις, χάρισμα. **cadeau, don, présent, offre**, θ. ||. (τὸ διδόμενον εἰς τοὺς εὐδοκιμοῦντας) »Ἆθλον, ἀριστεῖον, γέρας, βραβεῖον, ἔπαθλον, νικητήριον. **le prix, la palme** (μεταφορ.). ||. 'παίρνω (δίδω) χαρίσματα. » Δωροδοκέω. **se laisser corrompre par des présens**.

Χάρισμα, ἐπ. » Προῖκα, δωρεάν, χάριν, ἀμισθί. **gratis, gratuitement**.

Χαριτόνω (ἐκ τοῦ Χαριτόω), ῥ. μεβτ. »Χαρίζομαι.

Χαριτωμένος, η, ον. »Χαρίεις-εσσα, ἐπίχαρις, κομψός, ἐπαφρόδιτος. **gracieux**, ἴδε καὶ Γλυκὸς καὶ Νόστιμος.

Χαροκόπος. » Κροταλιστής. **qui aime à se divertir**. ||. τοῦ ἀκριβοῦ τὸ βιός, σὲ χαροκόπου χέρια, (Παροιμ. ἀναλογ. τῷ) »Τὰ ταντάλιστῶν φάγονται κροταλισταί«.

Χαροποιῶ, ῥ. μετ. » Εὐφραίνω, ἥδω, τέρπω. **réjouir**.

Χάρος (ἀντὶ) »Χάρων, ἴδε Θάνατος.

Χαρούμενοςς, η, ον. »Χαίρων, ἄσμενος, γεγηθώς, γηθόσυνος, φαιδρός, εὐφρόσυνος, εὔθυμος. **gai, joyeux**.

Χάρτα. » Πίναξ (γεωγραφικός), πινάκιον ἔχον τῆς περίοδον ἐγγεγραμμένην, γεωγραφία, χάρτης (νεολ.). **carte**, θ.

Χαρτάκι ('ἴδε Χαρτί). » Χαρτίον, βυβλίδιον (κυρ. τὸ ἄγραφον), βιβλίδιον (δὲ καὶ) γραμματίδιον (τὸ γραμμένον. 'Ο Δημοσθ. ὅμως 'τὰ μεταχειρίζεται ἀδιαφόρως). **petit papier**. ||. εἰς ἕνα χαρτάκι δυὸ λεπτῶν. »Γραμματιδίῳ δυεῖν χαλκοῖν ἐωνημένῳ καὶ βιβλιδίῳ μικρῷ πάνυ (Δημοσθ.)«.

Χαρτί (κυρ. τὸ ἄγραφον) (Σημ. Οἱ παλαιοί, μὴ γνωρίζοντες τὴν κατασκευήν 'του, μετεχειρίζοντο φύλλα καὶ φλούδας δένδρων, καὶ μάλιστα τοῦ Αἰγυπτιακοῦ παπύρου, τὸ ὁποῖον καὶ ὠνόμαζαν διὰ τοῦτο) »Πάπυρον (ὅθεν τὸ Γαλλ.) **papier**, βύ(βλ)ινον, βύβλιον καὶ βιβλίον (»Καὶ ἐπὶ τὸ βιβλίον σου πάντες γραφήσονται«. Παλαιότερα ἔγραφαν, ἐχάραζαν δηλ. τὰ γράμματα διά τινος ἐπὶ τούτῳ σιδηρίου, εἰς πινακίδαις ἀλειμμέναις μὲ κερί. Τέλος πάντων μετεχειρίσθησαν καὶ τὰ δέρματα, τὰς) »Διφθέρας, μεμβράνας, ἡ Περγαμηνά. **parchemin**. ('Εσχάτως εἰσήχθη [ἀπὸ τοῦ Χαράσσω-ττω] ἡ λέξις) Χάρτης καὶ χαρτίον (»Αἰτιᾶσθαι τὸ χαρτίον ὡς δασύ«, Πλουτ. π. τ. πῶς ἄν τις διακρ. τὸν κ. τοῦ φ. ιζ'. » Τοῦτόν φασιν εἰς ὄστρακα γράφειν, ἀπορίᾳ κερμάτων ὥστε ὠνήσασθαι χαρτία«, Διογ. Λαέρτ. πρὶν ἀκόμην ἐπινοηθῇ ἡ κατασκευή 'του. Οἱ Γραικορωμαῖοι 'τὸ ὠνόμασαν) » Βαμβάκινον καὶ βαμβακίνην (» Ἔστι δὲ ἡ βίβλος ἐν μεμβράναις οὐκ ἐν βαμβακίνοις [Συνοδ Φλωρ.] »Βαμβακίνας ἐκ μόνης θατέρας ἐπιφανείας γεγραμμένας«). ||. 'πάρε μιά' κόλλα' πασρικό' χαρτί, ἴδε Κόλλα.

§. (συνεκδοχ. καὶ τὸ γραμμένον). » Γράμμα. βιβλίον, γραμματεῖον. **écrit, papier**. ||. εὑρέθηκαν μέσ'

'ς τὰ χαρτιὰ 'του καὶ κἄτι γράμματα. »Ἐπιστολὰς εὑρεθῆναι μεταξὺ τῶν γραμμάτων ('Ηρωδ.)«. §. χαρτιὰ τοῦ παιγνιδιοῦ (Εὐχῆς ἄξιον εἶνε 'να μὴ χρειασθῶμέν ποτε λέξιν διὰ τὴν ἀηδεστάτην τῶν χαρτοπαιγνίων διατριβήν· ἂν λάβωμεν ὅμως ἀνάγκην, ἠμποροῦμεν 'ν' ἀναπληρώσωμεν τὴν ἔλλειψιν μὲ τῶν ἀρχαίων τὸ) » Κύβος. jeu de cartes, ἴδε καὶ Δεκάρι.

Χαρτοπαίκτης, ἴδε Χαρτοφόρος.

Χαρτοπαιξία, = Χαρτοφορία.

Χαρτοφύλακας (τὸ ἄλλως Χαρτοφυλάκιον τῶν δημοσίων ὑπουργῶν. 'Ο) »Χαρτοφύλαξ (ἦτον ἀξίωμα τῶν Βυζαντινῶν χρόνων). porte-feuille.

Χαρτοφορία. » Κυβεία, πεττεία (»Διαφέρει δὲ πεττεία κυβείας· ἐν ᾗ γὰρ τοὺς κύβους ἀναῤῥιπτοῦσιν· ἐν δὲ τῇ πεττείᾳ, αὐτὸ μόνον τὰς ψήφους μετακινοῦσιν«, 'Ησυχ.).

Χαρτοφόρος. »Κυβευτικός. joueur, brélandier.

Χαρτωσιά. levé, levée, θ. main, θ.

Χάσιμον. »Ἀποβολή. §. »Ἀπώλεια. perte, θ.

Χάσις (ἀπὸ τοῦ Χάωσις, καθὼς καὶ 'τὸ προφέρουν ἀκόμην εἰς τὴν Ἑλλάδα, τὸ ἐναντίον τοῦ Γέμισις, κυρ. τοῦ φεγγαριοῦ), ἴδε Χασοφεγγαριά. ||. 'ς τὴ' χάσι' καὶ 'ς τὴ' φέξι' (φρ. παροιμ.), ἴδε Φέξις.

Χάσκω (ἀνοίγω τὸ στόμα), ῥ. ἀμ. »Χαίνω, χάσκω (Ξενοφ.), χασκάζω (Ἀριστοφ. Σφ.). bayer. §. (συνκδχ. κάθημαι ἀργός), ἴδε Χάφτω.

Χασμουρητόν } . » Χάσμη, χάσμησις, χάσμημα
Χασμούρημα }
(Ἀριστοφ. Ὄρν.). bâillement.

Χασμουρηοῦμαι, ῥ. ἀποθ. » Χασμάομαι. bâiller.

Χασομέρι. » Διατριβή, χρόνου διατριβή. perte de temps, θ.

Χασομερῶ, ῥ. ἀμ. » Διατρίβω, χρονοτριβέω, τριψημερέω (Ἀριστοφ. Εφ.). perdre du temps.

Χασοφεγγαριά. » Μείωσις (καὶ κατὰ τοὺς παλ. μαθηματικοὺς »Ἀπόκρουσις) σελήνης, σκοτομήνη. le décours (le déclin) de la lune.

Χάφτω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. (ἀπὸ τοῦ »Κάπτω (»Οἱ χυδαῖοι δὲ τὸ κάπτω, χάπτω φασὶν«, Εὐσταθ. 'Οδυσ. Δ), ἐγ(ἀνα)κάπτω. happer, gobber. ||. χάφτει μυῖγαις (συνκδχ. ἀντὶ τοῦ Κάθεται ἀργός). » Κέχηνε. bayer aux corneilles, gober des mouches.

Χάχας. »Χάσκαξ (ὠνομάζετο κυρ. ἓν εἶδος μαϊμοῦ), ἐνεὸς καὶ ἐννεός, κέπφος (μεταν. ... ἴδε Λοῦφος). badaud, bouche-béante, gobe-mouches, nigaud, benêt.

Χαχλανίζω (γελῶ δυνατὰ καὶ μὲ σπασμούς), ῥ. ἀμετ. (ἀπὸ τὸ 'Ομηρ.) »Καγχαλάω (-άω, [ἴσως καὶ]-ίζω), καγχάζω, ἀνακαγχάζω. rire aux eclats, éclater de rire, rire à gorge déployée.

Χάχλανον (γέλιον δυνατόν). »Καγχασμός, γέλως πλατύς (ἀκρατής, βρασματώδης). éclat de rire convulsif (immóderé). ||. χτύπησε κάτι χάχλανα (φρ.), ἴδε Κτυπῶ.

Χαψιά (ἡ ἄλλ. ἀπὸ τοῦ Ἰταλ. Βοῦκα). »Ἔνθεσις, ψωμός, βλωμός, ἔγκαφος. bouchée, θ. ||. 'πῆρε (δάγκασε) δύο-τρεῖς χαψιαῖς ψωμί. »Ἄρτου δὶς ἢ τρὶς ἀποδακὼν (Ἀθ. Α')«.

Χέζω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Χέζω (μέσ. παρακ. Κέχοδα), ἀποπατέω, ἀποσκευάζομαι, ἀποσκυβαλίζομαι, κοπρίζω. chier. ||. (ἐπὶ ὕβρ.) 'να 'τον χ. »Καὶ μινθώσω τὸν ξύσσιτον (Ἀριστφ. Βατρ. 1075). ||. (οἱ ἀνάγωγοι τῶν χυδαίων συνεκφέρουσι πολλάκις πρὸς ὕβριν τὸ) χέζειν ἢ τρώγειν· 'να χέσῃ καὶ 'να φάγῃ κτλ. (τῆς αὐτῆς κακοηθείας παραδείγματα ἀπαντῶμεν συχνὰ καὶ εἰς τὸν Ἀριστοφάνη, ἂν καὶ εὐφυέστερον διὰ παιγνηγορίας ἐκτεθειμένα). »Ἵνα μὴ 'γχέσαιμ' εἰς τὴν σισύραν, φανὴ γάρ ἦν ('Εκκλησ.)« »'Επιχεχοδὼς ἔγωγε Φασιανικὸς (Ὄρν.), κτλ., ἴδε καὶ Σκατόν. ||. χέζομαι ('τὰ κάμνω ἐπάνω μου), ῥ. μέσ. »Χέζομαι (»Χέσαιτο γὰρ εἰ μαχέσαιτο«), ἐγχέζω

(» Α. Οὗτος, τί δέδρακας; Β. Ἐγκέχοδα, Ἀριστοφ. Βατρ. 479). laisser-aller tout sous lui. §. χέζομαι (ἔχω ἀνάγκην 'να). »Χεσείω, χεζητιάω, ἡ γαστὴρ ἐπείγει με (Λουκιαν. π. τ. ἐπὶ μ. συνόντων). être pressé de ses nécessités.

Χειλᾶς (ὁ ἔχων μεγάλα χείλη, ἄλλ. Τζαχειλᾶς). »Χείλων, πρόχειλος. lippu.

Χεῖλι (τὸ). »Χεῖλος (τὸ). lèvre, θ. babine (κυρ. τῆς ἀγελάδας, τῆς μαϊμοῦς καὶ ἄλλων ζώων), θ. ||. δάγκασαν τὰ χείλιά 'τους (φρ.), ἴδε Δαγκάνω. §. (κατὰ μετων.) χεῖλι τοῦ 'ποτηριοῦ (πηγαδιοῦ, ποταμοῦ, κτλ.). »Χεῖλος (τὸ), χείλωμα. bord. ||. (ποτῆρι κτλ.) γεμάτο' 'ως τὰ χείλια. »Ἐπιστεφὲς (Ὅμ.). rouge-bord, rassade, θ.

Χειμαδιὸ (τὸ μέρος ὅπου ξεχειμάζουν τὰ ζῶα). »Χειμάδιον (Δίων Κάσσ.), χειμασία (Ἡρόδ.). quartier d'hiver.

Χειμῶνας. »Χειμὼν-ῶνος (ὁ), ἡ χειμέριος ὥρα. hiver. ||. τὸν χειμῶνα (ἐλλειπτ.). »Χειμῶνος, χειμῶνος ὥρᾳ, τὸν χειμῶνα (Θεοφρ. Γ. Φυτ.).

Χειμωνιάζει, ῥ. ἀπρ. »Χειμάζει, χειμαίνει. il fait froid, il fait mauvais temps.

Χειμωνιάτης, π. »Πύῤῥα, πυρα-(ῤῥα)λὶς(λλὶς), (διαφ. τοῦ) »Πυρούλας. pivoine, bouvreuil, bourgeonnier, ébourgeonneur (καὶ ἄλλα 19 ὀνόματα), ἴδε καὶ Πετρίτης.

Χειμωνιάτικος, η, ον. »Χειμέριος, χειμερινός. d'hiver. ||. φόρεμα χειμωνιάτικον. »Χειμάς, χείμαστρον. habit d'hiver.

Χειμωνικὸν (τὸ ἄλλ. Καρποῦζι), 'πωρ. »Ὑδροπέπων (νεολ.). melon d'eau, pastèque, θ.

Χειρίδα (τὸ πιάσιμον τοῦ ἀλετριοῦ). »Ἐχέτλη, χειρολαβίς. manche (de la charrue).

Χειροβολιά. »Δράγμα, χειρόβλημα. main, θ. poignée, θ.

Χειροβολιάζω (περιλαμβάνω μὲ τὴν χεῖρα, τὸ ἄλλ. Φουχτίζω), ῥ. μετ. »Δράττομαι. empoigner.

Χειρόγραμμα. »Χειρόγραφον. manuscrit.

Χειρομαλάζω, ῥ. μετ. (ὁ Λουκιανὸς περιγελᾷ τὸ) »Χειροβλιμάζω, ἴδε Μαλάζω.

Χειρόμυλος. »Μύλη, χειρομύλη, χειρομύλων καὶ χειρόμυλον. meule (à bras), θ.

Χειρονομία (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.). »Χειρονομία (συνώνυμον τοῦ Σκιαμαχία). geste, gesticulation.

Χειροπιασίδι (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.) »Εὐχειρία, ἡ τῶν χειρῶν εὐστροφία. agilité des mains.

Χειροπιαστός, ή, όν. »Ψηλαφητός. palpable.

Χειρότερα, ἐπ. »Χεῖρον. pis. ||. τὰ 'μμάτια 'του (τοῦ πάσχοντος) ἔγιναν χειρότερα. »Προσεκακώθη τὰ ὄμματα, « Ἱπκρ.

Χειροτέρεμμα. »Ἡ ἐπὶ τὸ χεῖρον μεταποίησις. détérioration.

Χειροτερεύω, ῥ. μετ. »Ἐξίστημι, νοθεύω, ἐπὶ τὸ χεῖρον μεταποιέω. empirer, détériorer, altérer, abâtardir, dégrader. §. ῥ. αὐτοπ. »Ἐξίσταμαι, νοθεύομαι, χείρων ἐμαυτοῦ γίνομαι. empirer. ||. ὁ ἄῤῥωστος χειροτέρευσεν, ἴδε Βαραίνω. ||. φοβούμενοι μήπως χειροτερεύσῃ ἡ (τωρινὴ) κατάστασίς 'των. »Δεδιότες, μὴ τῶν παρόντων ἔτι χείρω πράξωσι (Θκδ.)«.

Χειρότερος (ἀπαράλλακτα μετεχειρίσθη τὴν λέξιν κ' ὁ Ὅμηρος [Ἰλ. Ο, 513], »ἧς δὴ λέξεως, λέγει ὁ Εὐστάθιος, μὴ ἐρανιστέον τὴν χρῆσιν πρὸς ζῆλον πεζογραφίας, ὡς οὐδὲ τοῦ Ῥήϊτερον, ἀρκεῖ γὰρ ἀντ' αὐτῶν εἰς σύγκρισιν τὸ Χεῖρον καὶ τὸ Ῥᾷον τὰ κοινά«), η, ον. »Χείρων. pire. ||. κατάντησαν εἰς τὴν πλέον χειρότερην κατάστασιν τὰ πράγματα. »Εἰς πᾶν προελήλυθε μοχθηρίας τὰ πράγματα (Δημοσθ. Ὀλ. Γ')«.

Χειροτονία (Ἐκκλ.). »Χειροτονία (εἰς τοὺς παλαιοὺς ἐσήμαινεν ἄλλο). ordination.

Χειροτονῶ, ῥ. μετ. » Χειροτονέω, προχειρίζομαι. ordonner.

Χειρόφτι(-κτι,-χτι), » Χειρίς-ίδος (ἡ), περιχείριον ἢ περιχειρίδιον (Πολυδ.), μειλίχη. gant.

Ἀχέλι, ’ψ. (ἀπὸ τοῦ) »Ἐγχέλιον (τὸ ὁποῖον ἀναφέρει παρ' Ἀθηναίῳ ὁ κωμικὸς Ἀντιφάνης: » Τὰ ἐγχέλια γράφομαι λειποταξίου· ἐνταῦθα γὰρ ἦν οὐδαμοῦ«, ὑποχρ. τοῦ) »Ἔγχελυς-υος καὶ Ἔγχελις-εως (ὁ καὶ ἡ). anguille, θ.

Χελιδόνα (ὀνομάζεται εἰς τὰ Νησιὰ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἴσως καὶ εἰς ἄλλα μέρη, σφαιροειδής τις ἀνθοστέφανος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου περιστρέφεται ὑποκινουμένη μία ξυλίνη χελιδών. Τὸ ἀφομοίωμα τοῦτο περιφέρουσιν οἱ παῖδες τὴν πρώτην τοῦ Μαρτίου τὰς οἰκίας καὶ συνάζουν ὀβολοὺς, τραγῳδοῦντες καὶ ἀνάλογόν τι τραγοῦδι. Ἀπαράλλακτα διηγεῖται ὁ Ἀθήναιος ὅτι ἐγίνετο καὶ εἰς τὴν Ῥόδον, ἀναφέρων καὶ τὸ τραγοῦδι, τὸ ὁποῖον ἔχει μεγάλην ὁμοιότητα μὲ τὸ σημερινόν. Ὀνομάζει δὲ τὸ τοιαῦτο) »Χελιδονίζειν (ἡ) »Ἀγείρειν τῇ χελιδόνι (πολλὴν σχέσιν μὲ τὴν συνήθειαν αὐτὴν ἔχει ἢ ἡ τῶν Ἀθηναίων) Εἰρεσιώνη.

Χελιδόνι, π. »Χελιδὼν (ἡ). hirondelle, θ.

Χελιδονόψαρον, ’ψ. » Χελιδὼν (ἡ θαλασσία). muge volant, faucon (hirondelle) de mer, rondelle, θ.

Χελοῦδα, ’ψ., ἴδε Ὀρφός.

Χελῶνα (πρφ. καὶ Ἀχελώνα), ζ. »Χελώνη. tortue, θ.

Χελῶνι (ἐκ τοῦ) »Κηλώνιον (ὑποκορ. τοῦ Κήλη καὶ [Ἀττ.] Κάλη), πάθ. »Χοιρὰς-άδος (ἡ). écrouelles, θ. πλ. scrofulles, θ. πλ.

Χεράκι. » Χερύδριον (» Μικκύλα μὲν τήνω τὰ χερύδρια, μακρὰ δὲ βάλλει«, Μοσχ. Εἰδ. Α'.) (Ἀπὸ τὸ χεροῦλι, τοῦ σημερινοῦ μας ἰδιώματος συμπεραίνεται ὅτι ἔλεγαν καὶ) χερύλλιον. menotte, θ.

Χερήτης, φ. (ἰατρ.). » Τράγιον.

Χέρι. »Χεὶρ-ειρὸς (ἡ). main, θ. ||. δίδω τὸ χέρι (ἢ) πιάνω ἀπὸ τὸ χέρι (εἰς σημεῖον φιλοφροσύνης ἢ συγκαταθέσεως). »Δεξιόομαι, δεξιὰν ἐμβάλλω. toucher dans la main. ||. ὁδηγῶ (φέρνω, πηγαίνω) ἀπὸ τὸ χέρι. »Χειραγωγέω. mener par la main. ||. μὲ τὰ δυὸ χέρια, ἴδε Δυό. ||. ἐκεῖνος σήκωσε πρῶτος Χέρι (φρ.), ἴδε Πρῶτος. §. (μεταφορ.) βάλλω εἰς τὸ χέρι. »Χειρόομαι. ὑποχείριον λαμβάνω, ἐγκρατὴς γίνομαί τινος. s'emparer. ||. περνᾷ ('δὲν περνᾷ) ἀπὸ τὸ χέρι μου, ἴδε Ἐπιτηδεύομαι. ||. καὶ χρήματα πολλὰ περνοῦν ἀπὸ τὸ χέρι 'των. »Καὶ χρήματα πολλὰ διαχειρίζουσιν (Ἰσοκρ.)«. ils ont le maniement de grandes sommes; ils manient beaucoup d'argent. ||. εἶνε (στέκεται) 'ς τὸ χέρι σου (ἀντὶ Εἰς τὴν ἐξουσίαν σου). »Ἐν (»Παρα, »Ἐπὶ) σοὶ κεῖται (ἐστι). il ne dépend que de vous, il est à votre disposition. ||. ἔχω 'ς τὸ χέρι (φρ.). »Οἱ γὰρ κακοὶ γνώμαισι, τἀγαθὸν χεροῖν »Ἔχοντες, οὐκ ἴσασι, πρίν τις ἐκβάλῃ (Σοφοκλ. Αἴας) «. ||. βάλλω εἰς τρίτον χέρι (ποσότητα χρημάτων κτλ. διαφιλονεικουμένην, ἵνα 'τὴν ἐξασφαλίσω, Ἰταλ. Δεποζιτάρω). » Παρακαταβάλλω (κυρ. εἰς τὸ κριτήριον), παρακατατίθημι(-εμαι), παρατίθημι(-εμαι). déposer (pour cautionnement). » Παρεγγυάω, μεσεγγυάω. consigner, déposer en main tierce; sequestrer. §. déposer, mettre en dépôt. ||. χέρι-μὲ-χέρι, (καὶ ἐλλ.) χέρι-χέρι, (ἐπιῤῥηματικῶς ἀντὶ) 'γλήγορα, (καθὼς δηλ. ἀνεβάζουν συνήθως εἰς τὴν στέγην οἱ οἰκοδόμοι τὰ κεραμίδια κτλ.). ||. τῶνα χέρι νίπτει τἄλλο (καὶ τὰ δυὸ τὸ πρόσωπον). »Χεὶρ χεῖρα νίπτει. » Ἀ δὲ χεὶρ τὰν χέρα νίζει. un barbier rase l'autre. ||. ἦλθαν (πιάσθηκαν, κατάντησαν) 'ς τὰ χέρια. »Εἰς χεῖρας ἀφίκοντο (ἐχώρησαν, συνέμιξαν, συνῆψαν, συνέπεσον, συνέβαλον). ils en vinrent aux mains. §. χέρι (κατὰ μετων., τὸ πιάσιμον

διαφόρων ἀγγείων καὶ ἐργαλείων, τὸ ἄλλ. Χεροῦλι). » Λαβή καὶ Λαβίς, οὖς-ὠτός (κυρ. τῶν ἀγγείων), κώπη. manche, θ. anse, θ. manivelle, θ., ἴδε Πιάσιμον. §. (ἡ μικρὰ ποσότης, τὴν ὁποίαν, μετροῦντες, ξεχωρίζομεν ἀπὸ τοῦ ὅλου, ἐπαναλαμβάνοντες τοῦτο πολλάκις, ἵνα 'τὰς λογαριάσωμεν ὕστερον ὅλας ὁμοῦ: "Οθεν, μετροῦντες π. χ. ἀνὰ πέντε, θέλομεν εἴκοσι χέρια ἵνα κάμωμεν ἑκατόν). »Πεντάς, πεμπάς. compte.

§. χέρι τῆς Παναγίας (ὀνομάζουν ἡ γυναῖκες εἶδός τι φυτοῦ, τὸ ὁποῖον ἐκθέτουσιν εἰς τὰς γέννας, σεβόμεναι, καὶ μὲ αὐτὸ ῥαντίζουν τὸ οἴκημα τῶν λεχώνων. "Αν 'δὲν ἀπατῶμαι, αὐτὸ πρέπει 'να ἦνε ἡ) »Γλυκυσίδη (, τὴν ὁποίαν, κατὰ τὸν 'Ησύχ. καὶ Ἀθήν., ἐσέβοντο καὶ τὸ πάλαι αἱ γυναῖκες. 'Η περιγραφὴ τοῦ Διοσκορίδου μὲ πείθει τοσούτῳ μᾶλλον, ὅσαν ἡ μορφὴ τοῦ φυτοῦ ὁμοιάζει μὲ δάκτυλα, ὅθεν λέγεται προσέτι καὶ) » Πεντόδορον (ἡ) Πεντόροβον (κατὰ τὸν 'Ησυχ.), Ἰδαῖοι δάκτυλοι, (καὶ ἐπὶ πᾶσι) Παιονία (ἡ ῥίζα 'του μάλιστα). pivoine, θ. §. χέρι ("δὲν ἠξεύρω διατὶ ὀνομάζομεν δι' εὐσχημοσύνην καὶ ἑκάστην καθαριζομένῃ ἢ διαῤῥυϊσκομένῃ) »'Υπεχώρησιν. selle, θ. ||. (ὅθεν:) τὸ ἰατρικὸν τὸν ἔβγαλε (ἐκίνησε) δυὸ -τρία χέρια (φοραῖς δηλ.). » Δὶς ἢ τρὶς αὐτὸν ὑπεξήγαγε. lui a fait faire deux-trois selles (aller deux ou trois fois à la selle).

Χεροβολιάζω, ἴδε Δεματιάζω.

Κερόβολον (τὸ) }
Χερόβολος (ὁ) } . »Δράγμα, ἄμαλλα καὶ ἀμάλη(-λλη), χειρόβλημα. javelle (7—8 κάμνουν μίαν) gerbe, θ. ||. κάμνω χερόβολα (τὸ μονολεκτ. Χεροβολιάζω). » Ἀμαλλεύω, ἴδε καὶ Δεματιάζω.

Χεροχόφινον. (ἑλληνικὴ γνησία λέξις). panier à anses.

Χερόμυλος, ἴδε Χειρόμυλος.

Χεροπάνι }
Χερόπανον } , ἴδε Πετσετάκι.

Χεροπόδαρα, ἐπ. ||. 'τὸν ἔδεσαν χε(χει)ροπόδαρα. » Δήσαντες αὐτοῦ χεῖρας καὶ πόδας,« Εὐαγγ. pieds et poings liés.

Χεροῦλι (τὸ πιάσιμον τῶν ἀγγείων), ἴδε Χεράκι καὶ Χέρι.

Χεροφίλημα. »Χειρασπασμὸς (νεολ.). baise main.

Χερόφτι, ἴδε Χειρόφτι.

Χέρσος (γῆ, τόπος κτλ.). »Ἀργὸς (γῆ, χώρα), χέρσος, κεχερσωμένος. friche, θ. terre en friche.

Χέσιμον. »Ἀπόπατος. chiasse. θ.

Χέστης, στρα, ικον. »Χεσᾶς (Ἀριστοφ.). chieur.

Χηβάδα (προφέρεται συνήθως) Ἀχηβάδα (ἡ), θαλ., (ἐκ τοῦ *Χημάς; καὶ) »Χήμη, κόγχη, κόγχος, γλυκυμαρὶς (κυρ. ἡ χαρακωτὴ ἡ ὀρεκτική· διότι, κατὰ τὴν Ξενοκράτην, »Αἱ γλυκυμαρίδες χαριέστεραι τῶν λείων ὀστρακίων κόγχων,« τὸ ἴδιον λέγει καὶ ὁ Ἀθήναιος). came, θ. coquille, θ. lavignon. ||. χηβάδα μεγάλη, ἴδε Μεθύστρα. ||. χηβάδα τοῦ ποταμοῦ, ἴδε Μαρίτσα. 2) (μτνμ. Τὸ χαμαρωτὸν βαθούλωμα, ὅ,που σχηματίζουν εἰς τὸ μέσα μέρος τῶν τοίχον, ἵνα βάλλουν κρεββάτι ἢ ἄλλο τι παρόμοιον). »Κόγχη (ἀπ' ἐδῶ 'βγῆκεν ἡ Κόχη), σηκός, μύαξ. alcove, θ. niche, θ.

Χῆνα, π. »Χὴν (ὁ καὶ ἡ). oie, θ. jar (ἡ ἀρσενική).

Χηνάκι ἢ Χηνάρι. »Χηνιδεύς, χηνίον, *χηνάριον. oison.

Χηνήσειος, α, ον. » Χήνειος.

Χηνοπόδι (τὸ ἄγριον Σπανάκι), φ. »Χηνόπους. patte d'oie, (ἓν εἶδος ὀνομάζεται) bon-Henri (ou) épinard sauvage.

Χήρα. »Χήρα, χηρεύουσα. veuve, θ. ||. ἐπέρασε τὴν ζωήν 'της χήρα. » Κατεχήρευσε τὸν βίον (Δημοσθ.)«.

Χηρειά (ἡ). »Χηρεία. veuvage, viduité, θ.

Χηρειός, ά. » Χηρεύων. veuf.

Χήρεμμα. » Χήρευσις.

Χηρευάμενος, η. »Χηρεύων, -ουσα. veuf, veuve.

Χηρεύω, ῥ. οὐδ. »Χηρεύω. devenir veuf-euve.

Χιλιάδα (ἡ). »Χιλιὰς, χιλιοστὺς (Ξενοφ.). millier. ‖. κάμμιὰ χιλιάδα. »Χίλιοί που μάλιςα. ‖. δέκα (ἔνδεκα, εἴκοσι, ἑκατὸ' κτλ.) χιλιάδες, ἴδε τὰς λέξεις ἑκάστου τῶν ἀριθμῶν. ‖. καὶ ὅσοι ἐπιάνοντο, ἐσκοτόνοντο, χιλιάδες »Φόνος δ' ἦν τῶν καταλαμβανομένων μυρίος«, Ἰώση.

Χιλιμίντρισμα (ἡ φωνὴ τοῦ ἀλόγου). » Χρεμετισμὸς, μιμιγμός. hennissement.

Χιλιμιντρῶ (φωνάζω ὡς ὁ ἵππος). »Χρεμετίζω. hennir.

Χίλιοι, αις, α. »Χίλιοι. mille. ‖. χίλιαις φοραὶς, ἴδε Φορά. ‖. χίλιαις χιλιάδες. »Χιλιακισχίλιοι, ἑκατοντακισμύριοι. §. (συνεκδοχ. καὶ ἐν εἴδει ὑπερβολῆς), χίλιοι, χίλιαις, χίλια (ἀντὶ τοῦ Πολλοὶ, Ἀμέτρητοι, Ἄπειροι. Οἱ ἀρχαῖοι μετεχειρίζοντο ἀντὶ τούτου τὸ) » Μυρίοι, (ὅθεν : ‖. ἔχω χίλιαις δουλειαίς. »Ἐν μυρίαις ἀσχολίαις ὤν. ‖. χίλιαις φοραὶς καλλήτερα. »Μυρίῳ βέλτιον, « Πλάτ. ‖. μιὰ γρηὰ χίλιων χρονῶν. » Μυριετὴς ※. ‖. χίλιαις χιλιάδες. »Μυρίοι ἐπὶ μυρίοις, μυριάκις μύριοι, πλεῖν ἢ μύριοι. mille millions.

Χιλιοπόδαρον (ὑπερβολ.), ἔντ. » Ἴουλος (» σκώληξ μυριόπους, « Τζέτζ. χιλ. ΙΓ', 562), ἴδε Κουβαρίστρα καὶ Σαρανταπόδαρον.

Χιλιοχρονήτικος (ὑπερβολ.), η, ον. »Μυριετής. millénaire.

Χινοπόδι, φ., ἴδε Ἀχινοπόδι.

Χιόνι (τό). » Χιὼν-όνος (ἡ). neige, θ.

Χιονιὰ (καιρὸς χιονίσματος). »Νιφετὸς, νιφὰς (ἡ). temps neigeux. §. (σφαῖρα ἀπὸ χιόνι, μὲ τὴν ὁποίαν κτυποῦνται τὸν χειμῶνα τὰ παιδιὰ πρὸς διατριβήν). »Χιονόβολον. pelote de neige. ‖. παίζω τῆς χιονιαίς. »Χιονοβολέω(-ομαι). se battre à coup de pelotes de neige.

Χιονίζω, ῥ. ἀμ. (τριτοπρ.). » Νίφω, χιονίζω ('Ηρόδ. Β', καὶ Διογ. Λαέρτ.), χιονοβολέω (Διόδ. Σικελ.). neiger. ‖. τὸν χειμῶνα, ὅταν χιονίζῃ. »Χειμῶνος, ὅταν νίφῃ ὁ Θεὸς, « Ξεν. (καὶ Π.) »Ἤματι χειμερίῳ, ὅτε τ' ὤρετο μητίετα Ζεὺς νιφέμεναι, Ἰλ. Μ. en hiver, quand il neige.

Χιονιστὴς (καιρὸς, μῆνας). » Νιφετώδης, χιονοβόλος (ὥρα). temps neigeux.

Χιονίςρα, πάθ., ἴδε Ξεπάγιασμα.

Χλημηντρῶ (»Σπιθοβολοῦν τὰ πέταλα, κὴ ὁ 'μαῦρος χλημηντράει«, Ἆσμα δημοτ.), ἴδε Χιλιμηντρῶ.

Χλιὸς (ὁ ἄλλως Σύχλιος), α, ον. »Χλιαρὸς (»Τὸ δὲ χλιαρὸν ὕδωρ Ἀθηναῖοι μετάκερας καλοῦσιν, « Ἀθην.), εἰληθερὴς (κυρ. ὁ ζεσταμένος εἰς τὸν ἥλιον). tiède.

Χλιούτσικος, η, ον. » Ἀκροχλίαρος. un peu tiède.

Χλωμάδα. » Ὦχρος (ὁ), ὠχρίασις, τὸ ὠχρόλευκον. pâleur, θ.

Χλωμιάζω, ῥ. αὐτοπ. »'Ωχριάω, ὠραχιάω. pâlir.

Χλωμὸς (ἀπὸ τοῦ Χλουνὸς, ὁ ἄλλως Χλούνης. Εἰς μερικὰ τῆς 'Ελλάδος μέρη ὀνομάζεται Ἀχνὸς), ἡ, όν. »'Ωχριῶν, ὠραχιῶν, ὠχροειδὴς, ὕπωχρος, θάψινος (χρῶμα κυρ.). pâle, blème, blafard, have, qui a les couleurs jaunes.

Χλωρὸς (ὁ Τουρχ. Ταζέδικος, κυρ. διὰ φυτὰ, μὲ τὰ ὁποῖα καὶ ἐνόνεται πολλάκις, καθὼς Χλωροκούκκια, Χλωροφάσουλα κτλ.), ἡ, όν. »Νεόδρεπτος, νεοδρεπής. vert. §. (καταχρ.) χλωρὸ' τυρὶ (τὸ νεόπηκτον), ἴδε Χλωροτύρι. ('Ο Ἀθήναιος ἔχει ※ »Χλωροὺς κυβιούς!!).

Χλωροτύρι (ἡ ἄλλ. Μυζήθρα. »Οὐδὲ τὸν τυρόν γε τὸν χλωρὸν«, Ἀριστοφ. Βατρ. 559). »Τρα(»Τρο)φαλὶς (-λλὶς), τράφαλλος καὶ τροφάλιον. fromage frais; caille; caillebotte, θ.

'Χνάρι (ὑποκορ. τοῦ) »Ἴχνος, ἴδε Πάτημα καὶ Ποδάρι. §. (συνεκδοχ. τὸ ὑποκάτω τῶν 'ποδημάτων κτλ.). »Πέλμα (τό). semelle, θ.

Χνότον (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. τὰ

Χνότα). »Ἡ τοῦ στόματος ἀποφορά. haleine, θ. (ἡ μὲν καλὴ) fraiche, (ἡ δὲ δυσώδης) forte.

Χνοῦδι (ἀπὸ τοῦ) »Χνοῶδες (»Τὸ χνοῶδες τῶν πτίλων«). »Χνοῦς-οὸς (ὁ), ἄχνη (»Ἄχνην λινοῦ ὀθονίου«, Ἱπποκρ.), κροκὺς (»Ἀνήσω κροκύδα μαστιγουμένη.« Ἀρστφ. παρὰ Πλδ., ἴδε Σηκόνω), ἴουλος (τοῦ προσώπου τῶν νέων). duvet, coton (τοῦ προσώπου, καὶ μερικῶν 'πωρικῶν, καθὼς τοῦ κυδωνιοῦ, τοῦ ῥοδακίνυ κ.τ.λ.); poil follet (τοῦ προσώπου).

Χνουδίζω (μαδῶ μὲ κλωστὴν ἢ μὲ μέλι πολυβρασμένον τὸ χνοῦδι τοῦ προσώπου), ῥ. μετ. » Πιττόω (διότι μετεχειρίζοντο πίσσαν), πτιλόω, δρωπακίζω. dépiler (le visage), ἴδε καὶ Μαδίζω.

Χνούδισμα. » Δρωπακισμὸς, πτίλωσις, ψίλωσις. dépilation (du visage).

Χνουδίστρα. »Παρατίλτρια (»Τήν τε πίτταν τῶν βαλανείων ἐξαιροῦντας κ. τὰς παρατιλτρίας ἐξελαύνοντας«, Σουΐδ.), κομμώτρια (»Ἡ κοσμοῦσα καὶ ψιλοῦσα τὰς γυναῖκας κούρισσα«, Ἐτυμολ.). femme qui épile.

Χόβολη (ἀντὶ Φωγυλὶς, ἐκ τοῦ Φώγω, ἡ καίουσα ἀκόμη' στάκτη). «Αἰθάλη, σποδὸς, σποδιὰ, θερμοσποδιὰ (Διοσκορ.), μαρίλη. braise, θ. ||. ψήνω 'ς τὴ' χόβολη'. » Σποδίζω (»Καὶ φηγοὺς σποδιοῦσι πρὸς τὸ πῦρ«, Πλ. Πολ. Β'.), ἐγκρύπτω (ὅθεν ὁ Ἐγκρυφίας ἄρτος).

Χοιρινὸς, ή, όν (κυρ. κρέας). »Χοίρινος, χοίριος, ὕειος. de porc (cochon).

Χοιροβότανον, φ., ἴδε Ἀνδράκλα.

Χοιρομέρι. » Κωλῆ, κωλήν-ῆνος (ὁ), πέρνα (Στράβ.), ἄκρων χοίρειος (Ἱππιατρ.). jambon.

Χοῖρος (τὸ ἄλλ. Γουροῦνι), ζ. »Χοῖρος (ὠνομάζετο κυρ. τὸ γουρουνάκι). cochon, porc, pourceau (μόνον τὸ μεγάλον), ἴδε καὶ Γουροῦνι. ||. ὁ ἀρσενικὸς χοῖρος, ἴδε Κάπρος. ||. ὁ θηλυκὸς-, ἴδε Σκρόφα.

Χολερικὸς, ή, όν. »Χολεριῶν, χολερικός, bilieux.

Χολή. »Χολή. fiel, bile, θ. amer (κυρ. τῶν 'ψαριῶν).

Χολιάζω, ῥ. ἀμ. (ἐκ τοῦ) » Χολάω (Εὐαγγ.) καὶ » Χολόομαι, ἴδε Θυμόνω καὶ Κακιόνω.

Χόλιασμα, ἴδε Θυμὸς κ. Κάκιωμα.

Χολοκοῦκκι (καὶ εἰς τὸ πληθ. τὰ Χολόκοκκα), κ. (ἰατρ.). (Δὲν εἶνε τὸ 'Ρίτσινον, ἀλλ' ὁ) » Κνίδιος κόκκος (ὁ καρπὸς τῆς Θυμελαίας). grains de lauréole ou garoutte, poivre de montagne?

Χολοσκάνω, ῥ. μετ. »Δια(»Ἀπο)κναίω, λυπέω, ἀνιάω, πικραίνω, παραπικραίνω (Γραφ.). aigrir, bisquer, mortifier. §. μέσ. αὐτοπ. » Περιπαθέω, δεινοπαθέω, ἴδε κ. Κακοκαρδίζω καὶ Χαλνῶ.

Χολόσκασις } . » Περιπάθεια.
Χολόσκασμα } crève-cœur.

Χολοσκασμένος, η, ον. »Περιπαθὴς, δεινοπαθῶν. bisqué.

Χονδρὰ, ἐπ. »Παχέως, ἁδρῶς. §. (μεταφ.). » Σκαιῶς, ἀπειροκάλως. grossièrement.

Χονδραίνω, Μ. (θὰ) χονδραίνω, ῥ. μετ. »Παχύνω grossir. §. ῥ. μέσ. αὐτοπ. »Παχύνομαι. devenir gros, ἴδε καὶ Παχαίνω.

Χονδρόβολα (τὰ). (εἶδος παιγνιδιοῦ), ἴδε Πεντάβολα.

Χονδροδουλειά. »Τὸ βάναυσον (ἄκομψον, ἀπέριττον) τῆς τέχνης, βαναυσουργία. travail grossier.

Χονδροδουλευτής. »Βάναυσος. qui exerce un métier mécanique.

Χρονδροειδέστατος (μεταφορ. ὁ) »Σκαιὸς, ἀπειρόκαλος, ἄκομψος, ἀγροικότερος, σόλοικος (τὸν τρόπον). grossier.

Χονδροκέφαλος (μεταφ.), η, ον, ἴδε Βαρυκέφαλος.

Χονδροκοπιὸς, ά, όν. » Ἀδιαμόρφωτος. grossier.

Χονδρολαίμης, ισσα, ικον. »Παχυτράχηλος. qui a le cou épais.

Χονδρόπετσος, η, ον. »Παχύδερμος. qui a la peau épaisse.

Χονδρός, ἡ, όν. »Παχὺς (»θύννος... κίων καὶ παχύς,« Στρβ. Γ', 5'), ἁδρὸς (τὸ ὁποῖον ἑρμηνεύων ὁ Ἐτυμολ. διὰ τοῦ) χονδρὸς (, φέρει παράδειγμα τὸ »Ἡδόμεθα γὰρ τοῖς μεγάλοις καὶ χονδροῖς«). **gros, épais.** §. ἴδε Παχύς. ‖. διατί ἔβαλες χονδρὸ' φτίλλι; »Ὅτι τῶν παχειῶν ἐνετίθεις θρυαλλίδων (Ἀριστοφ.)«; ‖. κόσκινον χονδρὸν (τὸ χονδροτρυπημένον), ἴδε Κόσκινον. §. (μεταφ.) μὲ χονδρὴν (δηλ. πολλὴν) πληρωμὴν, (ἀπαράλλακτα μὲ τῶν ἀρχαίων τὸ) »Ἐπὶ μισθοῖς ἁδροῖς· »Ἁδροῦ μισθοῦ. **à gros gages.** §. (μεταφορ. δ) Ἄπρακτος καὶ Χωριάτης, ἴδε τὰς λέξεις.

Χόνδρος (τὸ). »Πάχος (τὸ), παχύτης. **grosseur, θ. épaisseur, θ.**

Χονδρόφλουδος, η, ον. »Παχύφλοιος. **qui a l'écorce épaise.**

Χορευτής-εύτρα. »Χορευτής, ὀρχηστὴς-ήστρια ἢ -στρίς. **danseur -euse; figurant-ante.**

Χορεύω, ῥ. ἀμ. »Ὀρχέομαι, χορεύω (»Πηδᾷ, χορεύει, πῶλος ὣς ἀπὸ ζυγοῦ«, Ἀθήν. Γ'). **danser.** ‖. χορεύω τὸν Ἀρβανίτικο' (χορὸν δηλ.). »Πυῤῥίχην ὀρχοῦμαι.

Χορίγι (ὀνομάζουν εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸν ἑτοιμασμένον διὰ κτίσιμον ἀσβέστην. Ὑπὸ τῶν Βυζαντινῶν συγγραφέων Ἐγγόρηγοι μὲν ἢ Ἐγχώρηγοι, ὡς Ἔγχωροι, ὠνομάζοντο οἱ μὴ λελατομημένοι, ἀλλ', ὥσπερ ἔχουσι φύσεως, ἔνθεν κἀκεῖθεν συλλεγόμενοι καὶ ἀλλήλοις συναρμοζόμενοι ἐν ταῖς τοιχοποιΐαις λίθοι, οἱ ἄλλως Λογαῖοι καὶ Λογάδες· συνεκδοχ. δὲ καὶ κάθε κτίσμα ἐκ τοιούτων λίθων. »Τοῖχος [»Κινστέρνα, »Ναὸς κτλ.] ἐγχώρηγος). »Κονία, κονίαμα, ἀμμοκονία (ἢ) ὀστρακοκονία. **ciment, crêpi, enduit.**

Χοροπήδημα, »Σκίρτημα. **gambade, θ. cabriole.**

Χοροπηδῶ, ῥ. ἀμ. »Σκιρτάω, ἀνασκιρτάω. **bondir, gambader, cabrioler, se cabrioler, finguer.**

Χορός. »Ὄρχησις, χορός, χορεία (»Ἅπτεσθαι δὲ τοὺς ἐφεξῆς ἀλλήλων, ἀτρέμα περιϊόντας, ὥσπερ ἐν χορείᾳ«, Πλουτ. περὶ τῶν Ἐκλελοιπ. Χρηστ.). **danse, θ.** ‖. χορὸς Ἀρβανίτικος. »Πυῤῥίχη.

Χόρτα (τὰ), κυρ. μόνον εἰς τὸ πληθ. ἴδε Χορτάρι. ‖. ἐστρώθησαν χάμω εἰς τὰ χόρτα. »Κατεκλίθησαν χαμᾶζε ἐπὶ τῆς πόας«, Ξνφ. »Ἀνεκλίθησαν ἐπὶ τοὺς χόρτους,« Εὐαγγ. **ils s'assirent sur le gazon.**

Χορταίνω, Μ. (θὰ) χορτάσω, ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ) »Χορτάζω. »Κορεννύω(-μι), πιμπλάω(-ημι), ἐμπιπλάω(-ημι), ἐμπιμπλάω(-ημι), πληρόω. **rassasier, assouvir** (ὑπερβ.). §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Κορέννυμαι, ἐμπίπλαμαι, ἐμφορέομαι, μεστὸς γίγνομαι (εἰμὶ), ἅλις (ἅδην) ἔχω, χορτάζομαι. **se rassasier.** §. (μεταφ.) ὅταν εἶδεν ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι 'τὸν ἐχόρτασαν (τὸν ἀηδίασαν δηλ.) πλέον, καὶ ἐπομένως τὸν παρέβλεπαν. »Ὁπηνίκα τοὺς Ἀθηναίους ἑώρα μεστοὺς ὄντας αὐτοῦ ἢ περιορῶντας (Πλούτ.)«. ‖. ἐχόρτασα (ἀηδίασα δηλ., βαρέθηκα) πλέον ἀπὸ τότε τὰ κριτήρια. »Καὶ ἔγωγε ἐξ ἐκείνου ἅλις ἔσχον τοῦ βήματος (Αἰσχ. Σωκρ.)«.

Χορταράκι. »Χορτάριον, βρύον. **gazon.**

Χορτάρι (ὑποκορ. τοῦ) »Χόρτος (ὁ), πόα, βοτάνη. **herbe, θ.** §. »Φυτόν. **plante, θ.** §. χορτάρι (ἰδιαιτ. ἐκεῖν' ὅ,που τρώγουν τὰ ζῶα). »Χιλός, χόρτος. **foin, fourrage**, ἴδε ἢ Χόρτα. §. χορτάρια (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ὅσα χρησιμεύουν διὰ φαγεῖ' τοῦ ἀνθρώπου, καὶ φυτρόνουν χωρὶς καλλιέργειαν, καθὼς ῥαδίκια, καυκαλήθραις, βρούβαις κτλ. Εἰς τὴν Ἑλλάδα ὀνομάζονται, καθὼς καὶ τὸ πάλαι.) »Λάχανα. **herbages**, ἴδε Λαχανικά. ‖. πολὺ (παχὺ, ἀψηλὸν) χορτάρι. »Πόα βαθεῖα. ‖. μαζόνω χορτάρια. »Λαχανίζομαι, βοτανίζομαι. **cueillir des herbages; herboriser** (κυρ. ἰατρικά). ‖. ἐβγῆκαν 'να μαζώξουν χορτάρια. »Πρὸς λαχανισμὸν ἐξῄεσαν. ‖. χορτάρι τῆς

Παναγίας, φ. (ἰατρ.). »Τεύκριον, χαμαίδρυς germandrée (la petite), chêne-vert (le petit).

Χορταρικὸν (κυρ. εἰς τὸ πληθ. τὰ Χορταρικὰ), ἴδε Λαχανικά.

Χόρτασμα. » Κόρος, πλησμονὴ, χορτασμὸς, ἐμφόρησις. rassasiement.

Χορταστικὰ, ἐπ. »Εἰς (»Κατὰ) κόρον, καταχόρως, ἄδην καὶ ἅδην, ἅλις. abondamment.

Χορταστικὸς, ή, όν. » Πλήσμιος, χορταστικός. rassasiant.

Χορτάτος, η, ον. » Πλήρης, μεστὸς, κεχορεσμένος, ἐμπεπλησμένος, πεπληρωμένος, κεχορτασμένος. rassasié, soûl.

Χουλιάρα (ἡ ἄλλ. Κουτάλα). »Ζωμήρυσις, ἐτνήρυσις (διότι μὲ αὐτὴν ἐκένοναν τὴν φάβαν), ἀρυτήρ, κύκηθρον. ‖. γουλιάρα τρυπητὴ, ἴδε Τρυπητή. §. γουλιάρα (μεταφορ. ὁ φιλοτάραχος ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον οἱ ἀγαγωγότεροι τῶν χυδαίων Σκατοχούλιαρον ὀνομάζουν. Οἱ παλαιοὶ, φυλάττοντες τὴν αὐτὴν μεταφορὰν, 'τὸν ὠνόμαζαν) »Κύκηθρον (Ἀριστοφ. Εἰρ. καὶ Ἰωσὴπ. Ἀρχ. ΙΖ'), ἴδε καὶ Ἀνακατωτούρης.

Χουλιάρι (τὸ ἄλλ. Κουτάλι). Δοίδυξ, χογλιάριον. cueillère, θ. ‖. 'τοῦ κρέμασαν τὰ γουλιάρια (φρσ. παροιμ.), ἴδε Κρεμνῶ.

Χουλιαριὰ (ἡ ἄλλ. Κουταλιά). »Δοίδυξ (συνεκδοχ.). cueillerée, θ.

Χουλιαρίζω. ῥ. μετ. καὶ ἀμ. »Δοίδυκι ἀρύττομαι. se servir de cueillère, faire force de cueillère.

Χουνάκι. » Χωνίον. petit entonnoir, (ὑποκρ. τοῦ-

Χουνὶ, ἀγγ. »Χώνη, χῶνος, χωνίον. entonnoir.

Χουχουλίζω, ῥ. μετ. »Ἄζω (Ἀριστοτ. Φυσ. προβλ. ΛΔ'). souffler (chaud).

Χουγούλισμα. » Ἀασμός. souffle (chaud).

Χοχλακίζω, ῥ. ἀμ. » Καχλάζω, παφλάζω, βράσσομαι, ἀναβράσσω. bouillonner.

Χοχλάκισμα. »Καχλασμὸς, βρασμός. bouillonnement, ébouillition.

Χοχλίδι, θαλ., ἴδε Κοχλίδι.

Χράνος, φ. (καὶ εἶναι 'σὰν τὸ ῥεπάνι, καὶ τρώγεται ὡσαύτως). »' Ῥάφυς -υος (ἡ), ἀγρία ῥαφανὶς (Διοσκορ., ὁ ὁποῖος 'τὴν ὀνομάζει καὶ) Ἀρμοραχίαν (λέγων ὅτι ἡ λέξις εἶνε Λατινική). cran ἢ cram (εἶδος τοῦ) raifort (sauvage).

Χρεία (ἡ ἀνάγκη τινὸς πράγματος), ἴδε Ἀνάγκη. §. (συνεκδοχ., διὰ τὸ εὐφημότερον, τὸ μέρος ὅπου ἀποσκευαζόμεθα τὴν κοιλίαν, τὸ ἄλλως Ἀναγκαῖον) »Χρεῖαι, ἐν αἷς ἀποπατοῦμεν,« Λεξ. Κυρίλλ. »Ἀπόπατος, ἄφοδος (ἡ) (»Ἀφόδων μὲν ἀναγαίων δυαῖν ἀναγωρήσεσι«, Λουκιαν.), ἀφοδευτήρεον, εὐμάρεια (»Εἰς εὐμαρίην σκιδνάμεναι«, Ἡρόδ.). θῶκος (Θεοφρ.). commodité, garderobe, θ. aisance, privé, retrait, aisement, latrines. θ. πλ. lieux, πλ. ‖. σηκόνεται (βγαίνει, 'πάγει) πρὸς χρείαν 'κου. ». Ἐπὶ θῶ(θά)κον ἀνίσταται· »Εἰς ἄφοδον (ἀπόπατον, εὐμάρειαν) πορεύεται. aller à la selle (à la garde-robe, au bassin, à ses affaires, à ses nécessités, à ses besoins). ‖. (ἐπειδὴ συμπίπτει μὲ τὴν δευτέραν σημασίαν, δὲν μεταχειριζόμεθα σχεδὸν τὴν πρώτην, εἰ μὴ εἰς τὰς ἀκολούθους φράσεις:) 'δὲν 'σ' ἔχω χρείαν ('δέν σε ψηφῶ δηλ., 'δὲν ἔχω ἀνάγκην τῆς βοηθείας σου) Τί χρείαν 'τὸν ἔχω κτλ. (πάντοτε δηλ. περιφρονητικῶς καὶ μὲ θυμόν). » Οὐδὲν προτιμῶ σου' »Χρέος ἔχω οὐδὲν ἀνδρὸς Ἕλληνος. je n'ai que faire (καὶ εἰρων.) j'ai bien affaire de cet homme-là, ἴδε καὶ Χρειάζομαι.

Χρειάζομαι, Μ. (θὰ) χρειασθῶ (ἀόρ. ['Ε]χρειάσθηκα), ῥ. ἀπρ. »Χρήζω, δέω καὶ δέομαι, ἐνδέομαι. j'ai besoin (affaire), il me faut, ἴδε ἢ Θέλω. ‖. χρειάζομαι ἀκόμη καὶ ἄλλα. »Προσδέομαι. ‖. διότι λέγει ὅτι 'τοῦ χρειάζονται καὶ ἄλλα (ἡ χρειά-

ζεται ἀκόμην) ἄσπρα »Φησὶ γὰρ προσδεῖσθαι χρημάτων. il a affaire d'argent. ||. τίποτε 'δὲν χρειάζεται. »Πάντων ἐστὶν ἀπροσδεής. ||. 'δὲν τοὺς ἐχρειάζοντο πλέον. »Οὐδὲν ἔτι αὐτῶν ἔδει (Θκδ.)«. on n'avait plus aucun besoin d'eux. §. (τροπ.) 'τὰ χρειάσθηκε (φρ. ἀντὶ τοῦ, Φοβήθηκε), ἴδε Φοβοῦμαι.

Χρειαζούμενος, η, ον. »Χρειώδης. nécessaire. ||. τὰ χρειαζούμενα (πρὸς διατροφὴν, ἐνδυμασίαν κτλ.) τοῦ ἀνθρώπου. »Τὰ ἐπιτήδεια. ||. τὰ χρειαζούμενα (διὰ κάθε δουλειάν). »Σκεύη. attirail.

Χρεόνομαι (κάμνω χρέος, προφ. κοιν. Χρειόνουμαι), Μ. (θὰ) χρεωθῶ (ἀόρ. πθ. [Ἐ]χρεώθηκα, ὁ πθ. πρ. τῆς μτχ. Χρεωμένος), ῥ. μέσ. »Χρεῶν ἄχθος ὑποδύομαι. s'endetter, contracter des dettes.

Χρέος (τὸ). »Ὀφειλή, ὀφείλημα, ὄφλημα, ὀφειλόμενον, χρέος (τὸ), δάνειον. dette, θ. ||. πληρόνω τὸ χρέος μου, ἴδε Ἐξοφλῶ. §. (μεταφρ. ἡ Ὑποχρέωσις, τὸ Ἔργον). »Χρέος (»Ὑπὸ χρεῶν πολιτικῶν«, Πλούτ. Δημοσθ.), καθῆκον, γιγνόμενον. devoir, obligation. ||. κάμνω τὸ χρέος μου. »Τὴν ὀφειλὴν ἀποδίδωμι (ἀποτίνω, ἀφοσιόομαι). faire son devoir, acquitter sa conscience, s'acquitter d'une dette. ||. 'δὲν ἠξεύρω 'να ἔλειψά ποτε ἀπὸ τὸ χρέος ὅ,που ἔχω πρὸς ἐσένα. »Μηδὲν ἐμαυτῷ σύνοιδα τοῦ πρὸς σὲ γιγνομένου μηδαμῶς ἐλλείψαντι (Ἰσοκρ.)«. ||. οἱ πεζοδρόμοι ἔκαμαν τὸ χρέος 'των. »Τοὺς δρομέας τὸ γιγνόμενον πεπληρωκέναι. ils achevérent leur taxe (charge).

Χρεωμένος. (προφ. κοιν. Χρειωμένος), η, ον. »Ὑπόχρεως. endetté.

Χρεώστης, ἴδε Χρεωφειλέτης.

Χρεωστικά, ἐπ. »Κατ' ὀφειλήν. par obligation.

Χρεωστῶ (προφ. κοιν. Χρουστῶ), ῥ. μετ. καὶ ἀμ. »Ὀφείλω. devoir.

Χρεωφειλέτης. »Ὀφειλέτης (ὁ), ὀφειλέτις (ἡ), χρεωφειλέτης (Εὐαγγ.). debiteur; redévable.

Χρηματίζω, ῥ. οὐδ. (ἄπορον πῶς κατήντησε 'να σημαίνῃ μόνον εἰς τοὺς περασμένους χρόνους, τὸ Εἶμαι, Ὑπάρχω· ἡ χρῆσις δὲ αὕτη 'δὲν εἶνε νέα, διότι καὶ Στέφ. ὁ Βυζάντ. ἔχει »Γραμματικὸς πολυμαθέστατος χρηματίζων), ἴδε Εἶμαι. ||. λέγουν ὅτι ἐχρημάτισεν (ἐστάθηκεν) ἄνθρωπος προκομμένος. »Λέγεται γενέσθαι σοφὸς ὁ ἀνήρ. ||. ἔδωσε τὴν γυναῖκά 'του τὸν Σάτυρον, ὁ ὁποῖος ἐχρημάτισε μιὰ' φορὰ' ἄνθρωπός 'του. »Ἔδωκε Σατύρῳ τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα, ἑαυτοῦ ποτε γενομένῳ (Δημοσθ.)«. ||. ὅσοι χρημάτισάν ποτε εἰς κάμμίαν δημόσιον ὑπηρεσίαν. »Οἱ τῶν κοινῶν ἐπί τῳ γεγενημένοι (ὁ αὐτ.)«.

Χρηματῶ, ῥ. ἀμ., ἴδε Ὠφελῶ καὶ

Χρησιμεύω, ῥ. ἀμ. »Ἐπιτήδειός (»Χρήσιμός) εἰμι, εὐχρηστέω, χρησιμεύω (Λουκιαν. καὶ Διοσκορ.), συμβάλλομαι. servir, ἴδε καὶ Ὠφελῶ.

Χρήσιμος, η, ον: »Εὔχρηστος, χρήσιμος. utile, bon. §. (συνεκδοχ.) χρήσιμος ἄνθρωπος (ὁ τιμημένος, ὁ ἐνάρετος κτλ. Εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν μεταχειρεῖσθη τὴν λέξιν καὶ ὁ Μένανδρος ἢ ὁ Φιλήμων) »Δεῖ γὰρ τὸν ἄνδρα χρήσιμον πεφυκέναι, »Μὴ παρθένους φθείροντα, μὴ μοιχώμενον, »Κλέπτοντα καὶ σφάττοντα κτλ., ἴδε Καλοπίχαιρος.

Χριστόψαρον (τὸ Τυρκ. Δουλγκὲρ-μπαλοὺκ), 'ψ. poisson de Saint-Pierre, double-tache, dorée, θ.

Χρονιά (ἡ), ἴδε Χρόνος.

Χρονιάρικος, η, ον. »Ἐνιαύσιος. qui est d'une année.

Χρονιάτικον (ὁ μισθὸς ἑνὸς χρόνου). »Ἡ ἐπέτειος μισθοφορία. année, θ.

Χρονίζω γίνομαι ἑνὸς χρόνου), ῥ. οὐδ. »Ἐνιαύσιος γίγνομαι. accomplir (en âge) sa prémière année.

Χρόνος. »Ἐνιαυτὸς, ἔτος (τὸ), χρόνος (»Ἀπεδήμησε χρόνους ἱκανοὺς«, Εὐαγγ.). an, année, θ. ||. ἡ

νύκτα (ἡ 'μέρα) εἶνε χρόνος (φρσ. διὰ τὰς μεγάλας νύκτας τοῦ χειμῶνος ἢ τὰς μεγάλας ἡμέρας τοῦ θέρους. "Ομοιόν τι, νομίζω, ἐννόει ὁ Θεόκριτος, ὅταν ἔλεγεν, εἰς τὸ ὡραῖόν 'του εἰδύλλιον τοὺς Ἁλιεῖς) »Χρόνον δ' αἱ νύκτες ἔχοντι (Εἰδ. ΚΑ', 25)«. ||. ἡμέρας χαρά, καὶ χρόνου λύπη, (Παροιμ.). ||. δυὸ (τρεῖς, τέσσερης κτλ.) χρόναι. »Δί(»Τρί-, »Τετρά-κτλ.) ετες, (δι-, τρι-, τετρα-κτλ.) ετία. ||. δυὸ (τριῶν, τεσσάρων κτλ.) χρόνων. »Δι (»Τρι-, »Τετρα κτλ.) ετὴς (ὁ καὶ ἡ). || κορήτσι δεκατεσσάρων χρόνων. »Κόρην τέτταρα καὶ δέκ' ἔτη γεγονυῖαν. ||. πόσων χρόνων εἶνε; »Πηλίκος (»'Ηλίκος) ἐστί; ||. εἶμαι ὄχι ὀλιγώτερον (ὄχι μικρότερος) τριάντα χρόνων. »Γέγονα οὐκ ἔλαττον τριάκοντα ἔτη,« 'Ρτρ. ||. τριακόσια τάλαντα τὸν χρόνον. »Τριακόσια τάλαντα ἔτους (τοῦ ἔτους, τοῦ ἐνιαυτοῦ) ἑκάστου. **par an, annuellement**. ||. ἐπάνω εἰς τὸν χρόνον. »Περιπλομένυ (»Περιτελλομένου) ἐνιαυτοῦ «, "Ομ. ||. τὸ πρόβατον καὶ τὸ 'γίδι γεννᾷ εἰς (ἐπάνω εἰς) τὸν χρόνον (ᾧ που γεννηθῇ). »Πρόβατον καὶ αἶξ αὐτοετὲς κύει, » Ἀριστοτ. ||. εἶνε τώρα 27 χρόνοι (ἔχομεν τώρα 27 χρόνους) ἀφοῦ. »"Ετη δὲ ἡμῖν ἐστὶ ταῦτα ἑπτὰ καὶ εἴκοσι, (Αx.)«. ||. εἶνε τῶρα δέκα χρόνοι. »"Ετος τόδ' ἤδη δέκατον (Σοφ.). ||. τὸν ἄλλον (τὸν δεύτερον) χρόνον. » Τοῦ κατόπιν ἐνιαυτοῦ · » Τῷ ἐφεξῆς ἔτει. **l'année suivante**. ||. χρόνον μὲ τὸν χρόνον (φρ.), ἴδε Μέ. ||. τοῦ χρόνου, (φρ.). »'Ες νέωτα· »Εἰς ὥρας· »Εἰς ὥρας ἄλλας· » Εἰς ἔτους ὥραν. **l'année prochaine**. ||. 'να μὴ φτάξῃ τοῦ χρόνου (κακὸν χρόνον 'νάχῃ κτλ.)! (φρσ.). » Μὴ ἐς ὥρας ἵκοιτο! » Μὴ σὺν ὥρᾳ γένοιτο (Πλουτ.)! »Μὴ ὥρας ἵκοισθε (Ἀριστοφ.)! »Οἰμώζειν, κλαίειν μακρά! (τῆς φρσ. Κακὸν χρόνον 'νάχῃ ἀνάλογον νομίζω τὴν εἰς τὸ ἑπόμενον ἐπίγραμμα τοῦ Παλλαδᾶ: »'Εξότε γὰρ καὶ τοῦτον ὄνον χαλεπὸς χρόνα; ἔσχεν, 'Εξ ἀλκαβαρχίης γραμματικοῦ γέγονεν«, Ἀνθολογ. Παλ. ΙΑ', 383). ||. καὶ τοῦ χρόνου! καὶ τοῦ χρόνου, καὶ εἰς χρόνυς πολλοὺς (φρσ. ἀπαράλλακτος μὲ τοῦ 'Ομήρου τό:) »Δὸς δ' ἡμᾶς χαίροντας εἰς ὥρας αὖτις ἱκέσθαι, »'Εκ δ' αὖ ὡράων εἰς τοὺς πολλοὺς ἐνιαυτοὺς ("Υμν. ΚΕ', εἰς Διόνυσ.)! » Εὐχομένοις ἡμῖν πολὺ μένοις ἐπ' ἔτος, « 'Επιγρ. ||. 'πάρ' 'τον 'ς τὸ' γάμο' σου 'να σὲ 'πῇ Καὶ τοῦ χράνου (παροιμ.)! ἴδε Γάμος.

Χρυσάφι (ἀντὶ Χρυσάφιον, ὑποκοριστικὸν τοῦ Χρυσὸς, κατὰ τὸν Εὐστάθ. Ἰλ. Δ, 502. Τοῦ αὐτοῦ τύπου ὑποκοριστικὸν μὲ τὸ Ξυράφιον καὶ Χωράφιον), μέταλλ., ἴδε Μάλαμμα.

§. (συνεκδοχ. ἡ μὲ λεπτότατον χρυσοῦν ἢ ἀργυροῦν νῆμα τυλιγμένη κλωστή). »Χρυσόλινον, χρυσόνημα. **cannetille, θ. argent filé** (τὸ ἄσπρον).

Χρυσῆ (»Τοὺς ἰκτέρῳ χρωσθέντας ὥσπερ χρυσίῳ «, Σουΐδ.), πάθ., ἴδε Κιτρινάδα.

Χρυσίζω, ῥ. ἀμ. »Χρυσίζω, χρυσαυγέω.

Χρυσοδεμένος, η, ον. » Χρυσένδετος, χρυσόδετος. **(bague) montée en or, (livre) doré sur tranche.**

Χρυσοκάνθαρος (ἡ ἄλλ. Ζῆνα καὶ Χρυσίτσα), ἔντ. » Μηλολόν(λάν)θη (» Ἀλλ' ἀποχάλα τὴν φροντίδ' εἰς τὸν ἀέρα, »Λινόδετον ὥσπερ μηλολόνθην τοῦ ποδὸς«, Ἀριστοφ. Νεφ.), χρυσομηλολόνθη, χρυσοκάνθαρος. **hanneton (de couleur d'or).**

Χρυσοκεντημένος, η, ον. »Χρυσόπαστος, »χρυσοποίκιλτος, διάχρυσος. **brodé en or.**

Χρυσόμυιγα, ἔντ. (ἰατρ.) »Κανθαρίς. **cantharide, θ**, (διαφ. τοῦ) **émeraudine, θ.**

Χρυσόνω, ῥ. μετ. »Χρυσόω. **dorer.**

Χρυσόξυλον, φ. » Θάψος, θαψία. **fustet.**

Χρυσὸς (ὁ χρυσοκεντημένος ἢ μαλαμματοκαπνισμένος), ἡ, όν. »Χρυσοῦς, διάχρυσος, χρυσοβαφής, χρυσοφαής, χρυσοκόλλητος, χρυσόπαστος,

χρυσοῦφης, χρυσοῦφαντος. doré. ||. χρυσὸς ἄμμος. » Χρυσῖτις (ἄμμος, ψάμμος)· »Ψῆγμα χρυσοῦ.

Χρυσόφα (καὶ κατὰ συγκ. Ξόφα), ’ψ. »Χρύσοφρυς, χρυσῶπις, χρυσωπὸς, (ὁ Μάρκ. Σιδήτ.’τὸ γράφει)»Χρύσαφος. dorade, θ.

Χρυσοχὸς (ὁ Τϐρκ. Κουγιουμτζῆς, προφ. κοιν. Χρυσικὸς, ἐκ τοῦ) »Χρυσοχόος, χρυσουργός. orfèvre. ||. τὸ ἐργαστήριον τοῦ —, (Τουρκ. Κυγιϐμτζήδικον). »Χρυσοχοεῖον. ||. ἡ τέχνη τοῦ—. »Χρυσοχοϊκή. orfevrerie, θ.

Χτένι (καὶ τὰ ἀπ’ αὐτοῦ), ἐργ., ἴδε Κτένι κτλ.

’Χτικιδ’ (καὶ τὰ ἀπ’ αὐτοῦ), πάθ., ἴδε ’Κτικιδ’ κτλ.

Χυλόνω, ῥ. μετ. » Χυλόω(-ίζω), χυλοποιέω, διαζωμεύω. émulsionner. §. ῥ. ἀμ. αὐτοπ. »Χυλόομαι, χυλοποιέομαι, διαζωμεύομαι.

Χυλόπητα (προφ. καὶ Χυλοπήττα), (εἶδος φαγητοῦ ἀπὸ ζυμάρι τριμμένον, ὅπου βάλλουν, ἀφ’ οὗ βράσοι, καὶ ὀλίγον κρασί. ‘Ομοιάζει μὲ τῶν ἀρχαίων τὸ) »Ἀρτολάγανον, (ἢ τὴν) φυστὴν μάζαν (καὶ πιθανώτ. μὲ τὸν ‘Ομηρ.) κυκεῶνα. espèce de met.

Χυλός. » Χυλὸς, χύλωμα. émulsion. ||. κάμνω τι χυλόν. » Χυλοποιέω.

Χύλωμα (ἡ κατάστασις πράγματος χυλωμένου). » Χύλωσις, χυλισμὸς, χυλοποίησις. émulsion, chylification (ἐπιστημ.).

Χυλωμένος, η, ον. »Δίεφθος, διεζωμευμένος, ἐτνηρός. bien bouilli, cuit jusqu’à l’émulsion.

Χύνω, Μ. (θὰ) χύσω (ὁ πθ. πρκ. τῆς μτχ. Χυμένος), ῥ. μετ. » Χέω, ἐκ(ἀπο)χέω. verser, répandre; épancher; distiller. ||. κάθε δύο ’μέραις χύνεις τὸ πρῶτον νερὸ’ ϗ βάλλεις ἄλλο. »Διὰ δυεῖν ἡμερῶν ἀποχέοντες τὸ πρῶτον ὕδωρ, ἄλλο ἐπιχέουσι (Διοσκορ.) «. || ἕνα νερὸ ’να χύνεται καὶ ἄλλο ’να βάλλεται, ’ως οὗ ’να πλυθῇ καλά. »Τοῦ μὲν ἀποχεομένου ὕδατος, τοῦ δὲ ἐπιχεομένου, μέχρις ἂν πλυθῇ καλῶς (ὁ αὐτ.)«. ||. χύνω νίψιμον. » Παραχέω. donner (verser) à laver. ||. ’τοῦ ἔχυσαν ’ς τὸ ςόμα μολύϐι (ἀσῆμι κτλ.). »Μόλιϐδον εἰς τὸ στόμα ἐνέτηξαν. §. χύνω σπυριά. »’Ελκύδρια ἐκθύειν. §. χύνω μέταλλα, ἴδε Λυόνω. ||. χύνω εἰς τὸ καλοῦπι. »Χωνεύω. mouler. ||. χύνω κεριά. »Κηροχυτέω. ||. χύνομαι, ῥ. μέσ. αὐτοπ. » ’Εκρέω, ἐκχέομαι. couler, s’écouler. ||. (ὁ Δούναϐις) χύνεται ’ς τὴ’ Μαύρη’ θάλασσα’. »Ἔξεισιν (»Διέξεισιν, »’Εμ(»Εἰσ—, »’Εκβάλλει, »’Εκδίδωσιν, »’Εξερεύγεται, »Τὸν εἴσρουν ποιεῖται) εἰς τὸν Πόντον. il se jete (se décharge, s’embouche) dans. ||. σπάνουν τὰ ἀσκιά, καὶ χύνεται τὸ κρασί. »’Ρήγνυνται οἱ ἀσκοὶ, καὶ ὁ οἶνος ἐκχεῖται,« Εὐαγγ. ||. χύθηκαν τὰ ’μμάτιά ’του (ϗ καταχρ.) τὸ φῶς ’του. » Διερρύησαν αὐτῷ οἱ ὀφθαλμοί. ||. χύθηκαν τὰ μαλλιά ’του κτλ., ἴδε Πέρτω. §. χύνομαι (μετωνυμ. ἀντὶ τοῦ ‘Ορμῶ), ἴδε ‘Ορμῶ καὶ Τινάζομαι. ||. χύνομαι ἐπάνω τινὸς καὶ τὸν Ἀγκαλιάζω. »Ἀμφιχέομαι(»Ἀμφιχυθεὶς πατέρα ’Οδ. Ω)· » Αἱ μὲν ἄρ’ ἀμφιχέοντο ϗ ἠσπάζοντ’ ’Οδυσῆα (’Οδ. Χ)«.

Χύσιμον. »Χύσις, ἔκχυσις. l’action de répandre (verser, §. s’écouler, etc). §. χύσιμον μετάλλου, ἴδε Λυώσιμόν.

Χύσις (τὸ ῥίψιμον τῶν φορτίων εἰς τὴν θάλασσαν ἐν καιρῷ φουρτούνας), ναυτ. »’Εκϐολή. jet. ||. ἔκαμαν χύσιν »’Εξέϐαλον, ἀπεσκεύασαν, ἀπεφορτίσαντο. ||. ἔξω μόνον ὅταν ὅλοι κοινῶς οἱ συνταξειδιῶται ἀποφασίνουν ’να κάμουν χύσιν. »Πλὴν ἐκϐολῆς, ἣν ἂν οἱ σύμπλοοι ψηφισάμενοι κοινῇ ἐκϐάλωνται (Δημοσθ.)«.

Χυτὸς (κυρ. διὰ τὰ μετάλλινα σκεύη, πρὸς διαφορὰν τοῦ Τορνευτὸς), ή, όν. » Χωνευτός. de fonte, moulé.

Χῶμα (τὸ). » Χοῦς-οὸς (ὁ), γῆ. terre,

Χωματένιος, α, ον. » Πήλινος, όστράκινος, κεράμεος ἢ κεραμεοῦς. de terre, fait de terre.

Χωματίδα, 'ψ. » Ψαμα(μμα)θίς. espèce de poisson.

Χωματίλα (ἡ ὀσμὴ τοῦ χώματος).

Χώνευσις (προφ. κοιν. Χώνεψι'). » Πέψις, διαφόρησις. digestion.

Χωνευτικὸς (ὁ βοηθῶν τὴν χώνευσιν), ἡ, όν. » Διαφορητικός. digestif.

Χωνεύω, ῥ. μετ. » Διαπονέω (» Διαφορέω) τὴν τροφὴν, πέπτω καὶ πέττω(-σσω), καταπέπτω. digérer.

Χώνω (ἴσως ἐκ τοῦ Ὤθω, ὤσω), Μ. (θὰ) χώσω (ὁ πθ. παρχ. τῆς μτχ. Χωμένος), ῥ. μετ., ἴδε Μπήγω καὶ Στρυμόνω. ‖. χώνω εἰς τὰ πλάγια, » Παραδύω, παρεμδύω. fourrer.

§. (μεταφορ.). » Παρενείρω, παρεντίθημι. glisser, insinuer, couler doucement. §. insérer (χυρ. εἰς βιβλίον κτλ.). ‖. χώνω (ἀντὶ τοῦ Θάπτω) εἰς τὴν γῆν χρήματα κτλ., ἴδε Παραχώνω. ‖. χώνομαι, ῥ. μέσ. » Εἰσδύνω, ἐν(εἰσ-, ὑπο)δύομαι, διαδύνω(-ομαι), (κατάδυμι ἄγρ., ὅθεν τὸ) κατέδυν. s'enfoncer, s'introduire, ἴδε καὶ Τρυπώνω. ‖. ἢ ἐπειδὴ χώθηκεν ἡ μύτη τοῦ κονταριοῦ βαθειά. » Καταδύσης τῆς αἰχμῆς εἰς βάθος (Πλουτ.).« ‖. 'τὸν ἐπλήγωσεν εἰς τὸ στῆθος, ὥστε ἐχώθη τὸ κοντάρι δύο δάκτυλα. » 'Εξακοντίσας δ' ἐπ' αὐτὸν, ἔτρωσε τὸ στῆθος, ὅσον ἐνδῦναι δύο δακτύλους τὸ ἀκόντιον,« Ξεν. ‖. ἕνα ξύλο', χωμένο' βαθειὰ μέσ' 'ς τὴ' στάχτη'. » Ξύλον κατὰ τέφρας πολλῆς καταδεδυκὸς (Πλουτ.). « ‖. χωμένος ἀπ' τὴ' 'ντροπή' 'του σὲ μιά' κώχη' τοῦ τραπεζαρειοῦ. » 'Εν μυχῷ τοῦ συμποσίου ὑπ' αἰδοῦς καταδεδυκὼς (Λουκιαν.). « §. χώνομαι (μεταφορ. ἀντὶ τοῦ Ἀνακατόνομαι, λαμβάνω μέρος εἰς ὑποθέσεις 'ποῦ 'δέν με ἀνήκουν). » Παρενείρω (» Παρεισφέρω) ἐμαυτὸν, ὑπεισέρχομαι, παρεισδύομαι. s'insinuer (se mêler, se couler, s'ingérer, se fourrer, fourrer son nez, se glisser) dans. ‖. παντοῦ χώνεται, » Εἰς πάντα παρενείρων ἑαυτόν. se mêlant de tout.

Χώρα (ὁ Τουρκ. Κασαμπᾶς). » Κώμη, κωμόπολις (νεολ.), πολίχνη, πολίχνιον. bourg, bourgade, f. gros village.

Χωρατᾶς. » Παιδιὰ, ἀστεϊσμὸς, ἀστειολογία, σκῶμμα, χαριεντισμὸς, εὐτραπελία. badinage, raillerie, f. petit mot (pour rire). ‖. χωρατᾶς (ἄνοστος καὶ ἀδιάντροπος). » Βωμολοχία. turlupinade, f. scurrilité.

Χωρατατζῆς. » Χαρίεις, ἀστεῖος, ἀστειολόγος, σκώπτης, εὐτράπελος, παιγνήμων, φιλοπαίγμων. badin, railleur, enjoué. ‖. χωρατατζῆς ἄνοστος καὶ ἀδιάντροπος. » Βωμολόχος, φορτικός. turlupin.

Χωρατεύω, ῥ. ἀμ. » Παίζω, χαριεντίζομαι, ἀστεΐζομαι, σκώπτω, εὐτραπελεύομαι. badiner, plaisanter, railler, dire le petit mot pour rire. ‖. χωρατεύω ἄνοστα ἢ ἀδιάντροπα. » Βωμολοχίᾳ χρῶμαι. turlupiner. ‖. χωρατεύεις (φρ.)! » Παίζεις ἔχων. vous plaisantez, ἴδε καὶ Ὅλος.

Χωραφάκι. » Γήδιον, χωρίδιον, χωρίον. petit champ.

Χωράφι (Ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Σχολ. τοῦ Θεοκρ.). » Ἀγρὸς, ἄρουρα, χώρα, χωρίον. champ. ‖. χωράφι σπαρμένον. » Λήϊον. champ semé.

Χώρια, ἐπ., ἴδε Ξεχωριστά.

Χωριανὸς (ὁ κατοικῶν εἰς χωρίον), ἡ, όν. » Κωμήτης (ὁ), κωμῆτις (ἡ), ἀγρότης, ἄγροικος, ἀγροδίαιτος. paysant, campagnard, villageois, manant. §. (ὁ ἀπὸ τὸ ἴδιον χωρίον καταγόμενος). » Δημότης, ἴδε καὶ 'Εντόπιος, ἢ Συμπατριώτης ἢ Συντοπίτης.

Χωριάτης (ὁ κατοικῶν εἰς χωρίον), ισσα. » Χωρίτης (Ξενοφ. 'Ελλ. Γ'), ἴδε Χωριανός. §. (συνεκδ. ὁ ἀπολίτευτος καὶ βάρβαρος τὰ ἤθη καὶ τὸν τρόπον). » Ἀγροῖκος, σκαιὸς, ἀπαι-

ρόκαλος, σόλοικος, σόλοικος τὸν τρόπον. grossier, rustre, rustaud, incivil, impoli, lourdaud, manant; ἴδε καὶ Ἄπρακτος.

Χωριατιὰ (αἴσθημα ἢ λόγος χωριάτικος). » Τὸ τῶν τρόπων ἀγροῖκον (σόλοικον, ἀπειρόκαλον), ἀπειροκαλία, ἀγροικία. grossièreté, rusticité, impolitesse, incivilité.

Χωριάτικα (κατὰ τὰ ἤθη τῶν χωρικῶν), ἐπ. » Χωρικῶς, χωριτικῶς («Οὐκ ἐν χλιδῇ τεθράμμεθα, ἀλλὰ χωριτικῶς», Ξενοφ. Κυρουπ. Δ'), ἀγροικικῶς. rustiquement, à la paysanne. §. (συνεκδ. ἀντὶ τοῦ Ἀπολίτευτα, Βάρβαρα). »Σκαιῶς, ἰταμῶς, ἀποτόμως. grossièrement, impoliment, incivilement.

Χωριάτικος, η, ον. » Χωριτικός, ἀγροικικός, ἀγροικός. rustique, champêtre.

Χωρίζω, ῥ. μετ. » Διαιρέω, διΐστημι καὶ διϊστάνω, διακρίνω, διορίζω, ἀφορίζω, διείργω, διοικίζω, διαλαμβάνω, διαλύω, διαστέλλω, διαζευγνύω(υμι), χωρὶς τίθημι(-εμαι), χωρίζω, μερίζω. séparer; diviser, disjoindre; partager. ||. ἐκάθισ' ἀνάμεσα 'ς τοὺς δυό 'μας ἵνα 'μᾶς χωρίσῃ. » Κατεκλίνη ἐν μέσῳ ἐμοῦ τε ϗ σοῦ, ἵνα ἡμᾶς διαλάβῃ (Πλάτ. Συμποσ.) «. ||. τὸ στενὸν ὅ,που χωρίζει τὴν Σικελίαν. » Τὸν πορθμὸν τὸν διαλαμβάνοντα τὴν Σικελίαν. ||. (τὸ) περιβόλι (εἶνε) χωρισμένον μὲ φυτὰ (μὲ δρόμους). » Λειμὼν φυτοῖς (ὁδοῖς) διειλημμένος (Λουκιαν.) «. ||. τὸ νησὶ χωρίζεται ἀπὸ τὴν Ἀττικὴν μὲ ἕνα στενὸν πέρασμα. »Βραχεῖ πόρῳ διείργεται τῆς Ἀττικῆς ἡ νῆσος. ||. θὰ 'τοὺς χωρίσῃ, καθὼς χωρίζει ὁ βοσκὸς τὰ πρόβατα ἀπὸ τὰ 'γίδια. » Ἀφοριεῖ αὐτούς, ὥσπερ ὁ ποιμὴν ἀφορίζει τὰ πρόβατα ἀπὸ τῶν ἐρίφων,« Εὐαγγ. ||. χωρίζω ἀνδρόγυνον. » Διαζευγνύω(-υμι), διαλύω τὸν γάμον, χωρίζω (Εὐαγγ.). dissoudre (rompre) le mariage, séparer. ||. ὁ ἄνδρας χωρίζει (χωρίζεται ἀπὸ) τὴν γυναῖκά 'του. »Ἀπολύει, ἀποπέμπεται. répudier. ||. ἡ γυναῖκα χωρίζει (χωρίζεται ἀπὸ) τὸν ἄνδρα 'της. » Ἀπολείπει, χωρίζεται (» Ἡ συνέβαινε κεχωρίσθαι μὲν ἀπὸ τοῦ Λευκίου πρότερον ἤδη χρόνοις πολλοῖς «, Πλδ.). divorcer.

§. ῥ. μέσ. αὐτοπ. » Διίσταμαι, διείργομαι, χωρίζομαι, δίχα γίγνομαι (» Ἡ ψυχὴ ἐπειδὰν τοῦ σώματος δίχα γένηται «, Ξεν. Παιδ. Η'). se séparer, se diviser, ἴδε ϗ Ξεχωρίζω. ||. χωρὶς 'να 'τοὺς χωρίσῃ κάνεις, αὐτοὶ χώρισαν μόνοι 'τως. »Οὐδενὸς διαλύοντος, αὐτοὶ διέστησαν. ||. ἡ θάλασσα σχίσθηκε ϗ μοιράσθη. » Ἡ δὲ θάλασσα ῥαγεῖσα διΐσταται «.

Χωριόν. »Δῆμος, χωρίον, κώμιον. village. ||. ἀπὸ τί (ποιό) χωριό εἶνε; » Πόθεν δημοτεύοιτο;

Χωριουδάκι. » Χωρίδιον. hameau.

Χωρὶς (τὸ ἄλλ. Δίχως), ἐπ. »Ἄνευ, χωρὶς, δίχα καὶ ἄτερ (ποιητ.). sans. ||. χωρὶς κάμμιαν αἰτίαν. » Ἀπ' οὐδεμιᾶς προφάσεως. ||. χωρὶς κόπον. »Ἀπονητὶ, ἀκονιτὶ, ἀκόπως. sans peine. ||. χωρὶς κρότον. » Ἀψοφητί. ||. χωρὶς ἀνασασμὸν, ἴδε Μονορρούφι. ||. χωρὶς ἄλλο, ἴδε Ἀναμφιβόλως. ||. χωρὶς πληρωμὴν, ἴδε Χάρισμα. ||. χωρὶς ἀργοπορίαν. »Ἀμελλητί. sans délai. ||. χωρὶς λύπην, ἴδε Ἀλύπητα. ||. πέρασε, χωρὶς 'να γευματίσῃ οὔτε 'να δειπνήσῃ ὅλην τὴν ἡμέραν. » Διημερεῦσαι ἀνάριστον καὶ ἄδειπνον. ||. χωρὶς 'νὰ γελάσῃ, ἴδε Γελῶ. ||. χωρὶς 'να 'νοιωσθῇ, ἴδε 'Νοιώθω. ||. χωρὶς 'να γυρίσῃ ('να ἰδῇ) 'πίσω 'του (φρ.). »Ἀμεταστρεπτί. sans regarder derrière soi. ||. χωρὶς 'να χυθῇ αἷμα, (καὶ τροπ.) χωρὶς 'να 'ματώσῃ ἀνθρώπου μύτη. »Ἀναιμωτί. sans coup férir.

Χωριστὰ (ἀνδρογύνου χωρ.). »Διάζευξις, ἀπόλειψις (ὡς ἐκ μέρους τῆς γυναικός). divorce, séparation, dissolution du mariage.

Χώρισμα. » Διαίρεσις, διορισμὸς, διαστολὴ, χώρισις, χωρισμὸς, διά-

λυσις. séparation; division. ||. χώρισμα ἀνδρογύνου, ἴδε Χωρισιά. §. χώρισμα (συνεχδοχ. τὸ χωρισμένον μέρος τοῦ) 'σπιτιοῦ (τὸ ἰταλ. Ἀππαρταμέντο). » Δίαιτα. appartement.

Χωριστά, ἐπ., ἴδε Ξεχωριστά.

Χωρίστρα (τὸ φυσικὸν ἢ τεχνητὸν χώρισμα τῶν μαλλιῶν τῆς κεφαλῆς). » Λύσωμα καὶ Λύσωσις (Ἀριστοτ. Ζ. ἱστορ. Α', 7). raie, θ.

Χωρῶ, ῥ. ἀμ. » Χωρέω (» Οὐ γὰρ ἐχώρησε ξυνελθόντας αὐτοὺς ἡ πόλις « , Θουκ. Β'), δέχομαι. tenir, contenir. ||. 'τὸ μόδι χωρεῖ 84 σοινίκια. » Μέδιμνος χωρεῖ χοίνικας ὀγδοήκοντα τέσσαρας (Ἀῤῥ.) «. ||. διότι μόλις τότε 'να σᾶς χωρέσῃ τὸ πλοῖον. » Μόλις γὰρ ἂν οὕτω δέξαιτο ὑμᾶς τὸ πορθμεῖον (Λουκιαν.) «. ||. 'δὲν 'τὸν χωρεῖ τὸ 'σπίτι (ἡ) 'δὲν χωρεῖ 'ς τὰ ῥοῦχά 'του (ἀπὸ τὴν χαρὰν 'του δηλ.), (φρ. τῆς ὁποίας ἀνάλογον ἀπαντῶμεν εἰς τὸν Δημοσθ. κατὰ Μειδίου). » 'Η πόλις αὐτὸν οὐ χωρεῖ· » Παντοῖος ὑπ' εὐφροσύνης γινόμενος (Λουκιαν.) «. il ne peut se contenir.

Χωσιά, ἴδε Καρτέρι.

Χώσιμον, ἴδε 'Μπήξιμον.

Ψ

Ψ, ψ, τὸ εἰκοστὸν-τρίτον γράμμα τοῦ 'Ελληνικοῦ ἀλφαβήτου. Τρέπεται εἰς Ξ : » 'Ρίψω-ῥίξω, κτλ.

Ψάθα. » Ψίαθος (ὁ καὶ ἡ), ῥὶψ -ιπὸς (ὁ) ('Ο Στράβων [Ις'.] 'τὰ ἀναφέρει ὡς διαφέροντα : » Καὶ ἱστία δὲ ποιοῦνται καλάμινα, ψιάθοις, ἢ ῥιψὶ παραπλήσια «), φορμός. natte, θ. ||. πλέκουν δὲ ἀπὸ τὴν ῥάπην ἢ ψάθαις καὶ φορέματα καὶ σχοινιά. » Καὶ ἐκ τῆς βί(βύ)βλου ψιάθους τε πλέκουσι καὶ ἐσθῆτας καὶ σχοινία (Θεοφρ.) «. §. (συνεχδοχ. εἶδος μέτρου (χωρητικότητος διὰ τὰ στερεά), ἀπαράλλακτον καθὼς ἡ εἰς τὰς Ἀθήνας ὁ) » Φορμὸς (.'Ητον ἐμποδισμένον 'ν' ἀγοράζῃ ὁ πολίτης περισσότερον ἀπὸ πενῆντα φορμῶν σιτάρι, ἴδε Αυσ.).

Ψαθένιος, α, ον. » Ψιάθου πεποιημένος. fait de natte.

Ψαθί, φ. (μὲ αὐτὸ γεμίζουν τὰ σαμάρια). » Βούτομον, ἴδε καὶ Ψαρ... Παπύρι καὶ 'Ράπη.

Ψαθοῦρι (εἶδος ζυμαρικοῦ, ... τοῦ) » Ψαθύριον. petit-chou, craquelin, ἴδε καὶ Λαγάνι.

Ψάκι (τὸ), φ., ἴδε Ψιάκι.

Ψαλίδα (τὸ γυριστὸν μέρος τῶν φυτῶν, καθὼς τῆς Ἀμπέλου, μὲ ὁποῖον σκαλόνουν εἰς τὰ πλησ... σώματα). » Ἕλιξ (ἡ), βόστρυχος. vrilles, θ. πλ. nille (ἰδιαιτ. τῆς ἀμπέλου), θ. filet (de vigne). §. (εἶδος ἐντόμου). » Ψαλίς. forficule. §. (μέρος τῆς οἰκοδομῆς τοῦ τοίχου, Τουρκ. Παγιαντᾶς), ἴδε Ζευτό.

Ψαλιδάκι. » Ψαλίδιον, ὑποκορ. τοῦ

Ψαλίδι, ἐργ. (ἐκ τοῦ) » Ψαλίδιον (ὑποκορ. τοῦ) Ψαλὶς-ίδος (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.) ψαλίδες, μαχαιρίδες, ἁπλῆ μάχαιρα. ciseaux, πλ. forces (κυρ. τὸ ῥαπτάδικον), θ. πλ.

Ψαλιδίζω, ῥ. μετ. » Ψαλίζω. rogner, entamer avec les ciseaux.

Ψαλίδισμα. » Ψαλισμός. l'action de rogner (couper) avec les ciseaux

Ψαλιδοκέρι, ἐργ., ἴδε Κηροψάλιδον.

Ψαλιδόξυλον (τὸ πλαγινὸν ξύλον τῆς στέγης), ἴδε Ζευτό.

Ψάλλω, Μ. (θὰ) ψάλω, ῥ. μετ. » Ψάλλω (κυρ. 'Εγγίζω τὰς χορδὰς μουσικοῦ ὀργάνου, Γαλλ. toucher), ᾄδω. chanter.

Ψάλσιμον. » 'Ωδή, ψαλμῳδία. chant.

Ψάλτης. » Ψάλτης, ψάλλων, ψαλμῳδός, μουσουργός. chantre.

Ψαλτική (ἡ τέχνη). » Μουσική. musique, θ. §. (συνεκδοχ. τὸ βιβλίον ὅ,που περιέχει τοὺς κανόνας τῆς Μουσικῆς). » Ψαλτήριον. recueil des chants.

'Ψάνη (ἀντὶ 'Εψάνη, σιτάρι χλω-

σιτάριον καυσαλισμένον). du bled grillé.

Ψαράδικος, η, ον. » Ἁλιευτικός. de pêcheur.

Ψαράκι. » Ἰχθύδιον. petit poisson.

Ψαρᾶς. » Ἁλιεὺς (ἐκεῖνος ὅ,πϐ 'τὰ πιάνει). pêcheur. §. » Ἰχθυοπώλης (ἐκεῖνος 'ποῦ 'τὰ πωλεῖ). poissonnier. §. (γένος πυλιῶν), ἴδε Ψαροποῦλι.

Ψάρεμμα. » Ἁλεία, ἁλιεία. pêche, θ.

Ψαρεύω, ῥ. μετ. » Ἁλιεύω, ἀγρεύω. pêcher. §. (μεταφορ. δοκιμάζω τὴν διάθεσιν, ἢ ἀνιχνεύω τοὺς σκοπούς τινος ἀπὸ τῶν λόγων 'τϐ). » Διαπειράομαι (Πλατ. Νομ. ΙΑ'), ἀποπειράομαι τῆς γνώμης (Ἀριστοφ. Πλ.). sonder.

Ψάρι (ἐκ τοῦ) » Ὀψάριον (τὸ ὁποῖον κατ' ἀρχὰς ἐσήμαινε κάθε προσφάγιον), ἰχθὺς-ύος (ὁ). poisson ||. (ἡ λίμνη, ὁ ποταμὸς, ὁ κόρφος) ἔχει πολλὰ καὶ καλὰ 'ψάρια καὶ θαλασσινά. » Σφόδρα εὐοψεῖ » Εὐοψοτάτη ἐςίν. il est très proissoneux.

Ψαρική. » Ἰχθυηρὰ βρώματα. du poisson (servi à table).

Ψαροβότανον, φ. (οἱ σπόροι 'του ζαλίζουν τὰ 'ψάρια). » Μηνόσπερμον. coques du Lévant, baies des Indes, ménisperme.

Ψαρογένης (ὁ ἄλλ. Ψαρός). » Μιξοπόλιος, μεσαι(πο)πόλιος. grison, ἴδε καὶ Μεσόκοπος.

Ψαροκάϊκον. » Ἁλιάς-άδος (ἡ), ἐπακτρὶς (ἡ Τράττα, τὴν ὁποίαν μετεχειρίζοντο, καθὼς ϗ τὴν σήμερον, καὶ πρὸς πειρατείαν. Εἰς τοὺς Βυζαντ. ὠνομάζετο). » Γρηπαρία (» Μετὰ κατέργου καὶ ἑνὸς γρηπαρίας «, Εὐγεν. ἐγχ. Τραπεζουντ.). barque de pêcheur.

Ψαροκόκκαλον. » Ἄκανθα (ἰχθύος). arête, θ.

Ψαρόκολλα. » Ἰχθυοκόλλα (Διοσκορ.). colle de poisson, θ.

Ψαροκόφινον, ἴδε Κύρτος.

Ψαρολόγος, π., ἴδε Βουταναριά.

Ψαροπάζαρον (τὸ Τουρκ. Μπαλοὺκ-παζάρι). » Ἰχθυοπωλεῖον (καὶ Ἀττικῶς οἱ) ἰχθῦς (» Στῆσαι Παναθηναίοισιν ἐν τοῖς ἰχθῦσιν «, Ἄλεξις παρ' Ἀθηναίῳ. » Πρὸς τὰ μαγειρεῖα καὶ τοὺς ἰχθύας «, Ἀριστοτ. περὶ Ζ. Θ', 43. Καθὼς ἔλεγον καὶ Κρόμυα ἀντὶ Κρομυοπώλια, καὶ Χύτραι ἀντὶ Χυτροπωλεῖα, κτλ.), ὀψοπωλία (Ἀθήν. Α', 9). poissonnerie, halle (marché) aux poissons.

Ψαροποῦλι (λέξις γενικὴ δι' ὅλα τὰ θαλασσοπούλια, ἰδιαιτ. ὅμως ἡ) » Ἀλκυὼν (ἡ ὁ) κὴξ καὶ (κατὰ διάλυσιν) κήϋξ. alcyon. §. marin (martinet) pêcheur, pivert d'eau, vivement (καὶ πλῆθος ἄλλα ὀνόματα), ἴδε καὶ Σουσουράδα.

Ψαρὸς (ὁ ἀσπρόμαυρος 'σὰν τὸ 'ψαρῶνι, ὁ ἄλλ. Γρίβος, ἐκ τοῦ Ἰταλ. Grivo, Gris, ϗ κατὰ τοὺς Βύζαντ. Κιχλάτος), ἡ, όν. » Ψαρὸς (Ἀριστοτ. Ζ, Θ'). gris. ||, ἄλογον ψαρὸν (τὸ Τυρκ. Κηίρικον, ἡ Σιτσὰν-χηιρλ, ἡ Δεμὶρ-χηιρλ). » Κίλλιος (ἵππος) ψαρὸς (Γρφ., Ἀρςφ. (cheval) pie, souris, étourneau.

Ψαροφάγος, π. » Ἐρωδιός. héron.

Ψαρῶνι (τὸ ἄλλ. Μαυροπεῦλι), π. » Ψάρ-ρὸς καὶ ψὴρ-ηρὸς (ὁ), ψάρος (Ἀρστλ.). étourneau, sansonnet.

Ψαρωσύνη (ἡ τέχνη τοῦ 'ψαρᾶ). » Ἁλιευτική. l'art du pêcheur.

Ψασσόχορτον (κατὰ τὸν Ἄγγλον ἐκδότην τοῦ Θεοφράστου Stackhouse, τὸ) φυτ. » Πράσιον. marrube.

Ψαχνάδι (τὸ ψαχνὸν τοῦ κρέατος). poulpe, θ.

Ψαχνὸς (ἐκ τοῦ Σαχνός. » Ἰχθύας τοὺς εὐσάρκους, τοὺς οὔτε πίους, οὔτε σαχνοὺς «, Γλωσσάρ. παρὰ Δυκαγγ.), ἡ, όν. » Ψαθα(θυ)ρὸς (Γαλην. προρρ.). poulpeux.

Ψάχω (ἐκ τοῦ) » Ψήχω ἢ Ψάω ἢ Ψαίω, ῥ. μετ., ἴδε Πασπατεύω καὶ Σκαλίζω.

Ψεγάδι (τὸ Τουρκ. Κουσοῦρι), ἴδε Ἐλάττωμα.

Ψεῖρα (ἀντὶ Φθεῖρα ἢ, ἴσως, καὶ ἐκ τοῦ Ψὴν-ψηνὸς), ἔντ. » Φθεὶρ-ειρὸς

(ἡ). pou, vermine, θ. ||. ψεῖρα τοῦ σιταριοῦ κτλ., ἴδε Ἀσδός.

Ψειριάζω, ῥ. ἀμ. »Φθειριάω(-άζω). être (devenir) pouilleux, se remplir (avoir) des poux.

Ψειριάρης, α, ικον. » Φθειριῶν, (Κωμ.)φθειροχαμίδης(Ἡσύχ.).pouilleux, dévoré par la vermine.

Ψείριασμα. » Φθειρίασις (κυρ. τὸ πάθος). l'état d'un pouilleux.

Ψειρίζω, ῥ. μετ. » Φθειρίζω, τοὺς φθεῖρας ἐκλέγομαι. épouiller; éplucher.

Ψείρισμα. »Φθειρισμὸς, τὸ φθειρίζειν ἢ φθειρίζεσθαι. l'action d'épouiller.

Ψειροβότανον, φ., ἴδε Ἀγριοσταφίδα.

Ψέμμα (τὸ) (ἀντὶ) »Ψεῦμα. »Ψεῦδος (τὸ), ψευδολογία. mensonge, ἴδε καὶ Ψευτιά. ||. λέγω (λαλῶ, ὁμιλῶ) ψεύματα. »Ψεύδομαι, ψευδολογέω. mentir. ||. 'δὲν λέγω ψεύματα. »Ἀψευδέω, ἀψευστέω. ||. μὲ φαίνεται 'σὰν ψέμματα (φρ. ἐπὶ τῶν ἀπροσδοκήτων, ἀπαράλλακτος μὲ τοῦ Ἀριστοφ. Ὄρν. 1167). » Ἴσα γὰρ ἀληθῶς φαίνεταί μοι ψεύδεσιν α. ||. (τὸ πλ.) ψέμματα, ἀντὶ ἐπιρ. (καθὼς καὶ ὁ Ὅμ. μετεχειρίσθη τὸ ἐνικόν: » Οὔ τι ψεῦδος ἐμὰς ἄτας κατέλεξας, Ἰλ. I, 125). »Ψευδῶς. faussement.

Ψέμματα, ἐπ., ἴδε τὸ προηγ.

Ψεύτης (ὁ λέγων ψεύματα),τρα, -ικον. » Ψεύστης. menteur. ||. ἐβγάλω τινὰ ψεύστην. » Ψευδόμενον ἐξελέγχω τινὰ, ἐλέγχω. donner un démenti à. §. (ὁ ἀπατῶν). » Δόλιος, φέναξ, πλάνος, γόης, σοφιστής. trompeur, imposteur. ||. νέος ψεύτης, γέρος κλέφτης (Παροιμ.). qui commence à mentir, finira par ravir.

Ψευτιά. » Ψεῦδος (τὸ). fausseté, menterie. §. » Δόλος, ἀπάτη, φεναχισμός, πλάσμα, σόφισμα. fraude, tromperie, imposture, θ.

Ψεύτικος, ικη, ικον. » Ψευδής, ψευδόμενος, ἐπίπλαστος, ἀπατηλὸς, κίβδηλος. faux-fausse. §. » Σκευαστὸς, χειροποίητος: artificiel, factice, θ. ||. κάμνω ψεύτικην βοῦλαν. » Παραποιεῖν σφραγῖδα (Θουκ.)κ. contrefaire le cachet (seing) de quelqun. ||. κάμνω ψεύτικην ὑπογραφήν. » Πλαστογραφέω. contrefaire la signature de quelqun, faire un faux. ||. μὲ ψεύτικην φιλίαν. » Μετὰ φιλικοῦ πλάσματος (Γρηγ.) «.

Ψευτοδουλειά. »Ψευδεργία (Κλημ. Ἀλεξ.).

Ψευτομάρτυρας (ὁ). »Ψευδομάρτυς(-υρ). faux temoin.

Ψευτομαρτυρία. »Ψευδομαρτυρία. faux témoignage.

Ψευτομαρτυρῶ, ῥ. ἀμ. » Ψευδομαρτυρέω. déposer faux, porter un faux témoignage.

Ψηκτρὶ (τὸ Τουρκ. Κασαΐ), ἐργ., ἴδε Ξύστρα.

'Ψηλὰ (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἐπ., ἴδε Ὑψηλὰ κτλ.

Ψηλάφισμα (μεταφ. ἡ ἀκριβὴς ἐξέτασις). »Ἀκριβολογία. recherche (examen) rigoureux (minutieux).

Ψηλαφίζω } (μεταφ. Πολυεξετάζω), ῥ. μετ. » Διασμιλεύω, δι(ἐξ)ονυχίζω, ἀκριβολογέομαι. examiner rigoureusement (scrupuleusement).
Ψηλαφῶ }

'Ψηλόνω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. ἴδε Ἀψηλόνω.

'Ψήλωμα (μέρος γῆς ὑπερέχον). » Γεώλοφος, γήλοφος, γεωλοφία, ἀνάστημα (ἐπανάστημα) γῆς, κολώνη καὶ κολωνός. hauteur, θ. éminence, élevation.

'Ψημένος (μεταφ. ὁ ἔμπειρος τῆς δουλειᾶς), η, ον, ἴδε Τριμμένος, μετοχ. τοῦ-

'Ψήνω, Μ. (θὰ) 'ψήσω (ὁ πθ. παρκ. τῆς μτχ. 'ψημένος), ῥ. μετ. » Ὀπτάω. cuire; rôtir. ||. 'ψήνω εἰς τὸν φοῦρνον. » Πνίγω (ἐν κριβάνῳ). ||. 'ψήνω 'ς τὴ' γόβολη, ἴδε Χόβολη. ||. 'ψημένος καλὰ, ἴδε Καλοψημένος.

Ψησί, 'ψ. » Ψῆττα καὶ ψῆσσα.

Κίθαρος. limande; θ. carrelet, plié (τὸ μεγάλον), θ.

Ψήσιμον. »Ὄπτησις. cuisson, θ. cuite (κυρ. ἀσβέστου, κεραμιδίων κτλ), θ.

Ψητὸς (ἀντὶ) » Ἑψητὸς (κυρ. ὁ βραστός), ἡ, όν. » Ὀπτός. cuit, rôti. ‖. κρέας ψητὸν (τὸ Τυρκ. Καμπάπι). » Ὀπτὰ (» Ἑψητὰ) κρέα. rôti, rot.

Ψηφὶ (τοῦ ἀλφαβήτου). » Γράμμα, στοιχεῖον, χαρακτήρ. lettre, θ. caractère. §. (εἶδος ζωγραφιᾶς ἀπὸ λεπτότατα ποικίλα πετραδάκια). » Ψηφωτὸν, ψηφιδωτὸν, ψηφοθέτημα, (καὶ παρὰ τῶν Βυζαν.) μουσεῖον (opus musivum, ὅθεν τὸ Γαλλ.). mosaïque.

Ψηφῶ (τὸ ἄλλ. Λογαριάζω ἢ Μετρῶ), ῥ. μετ. (ἀπὸ τὸ) » Ψηφίζω ἢ Ψηφάω (τὸ ὁποῖον, κατὰ τὸν Ἡσυχ., σημαίνει πρὸς τοῖς ἄλλοις ἢ τὸ Φροντίζω), λογίζομαι. faire cas, compter. ‖. 'δὲν ψηφῶ ('δὲν μετρῶ, 'δὲν λογαριάζω διὰ τίποτε, 'δὲν λυποῦμαι). » Ἀφειδέω. faire peu de cas, ne pas ménager, prodiguer. ‖. 'δὲν ψηφῶ ('δὲν φοβοῦμαι). » Παρ' οὐδὲν (»Ἐν οὐδενὶ λόγῳ) τίθεμαι, οὐδένα λόγον ποιοῦμαι· »Οὐδ' ἥντινοῦν ποιοῦμαι πρόνοιαν· ὀλιγωρέω, καταφρονέω. braver, affronter, ne faire aucun cas. ‖. ποιός σε ψηφᾷ διὰ ἄνθρωπον; (ἢ ἁπλῶς) ποιός σε ψηφᾷ; »Σὺ γὰρ ἐν ἀνδρὸς λόγῳ (Ἡρόδ.); »Ἤδη δὲ ἢ σοῦ τις λόγος; faire (tenir) compte de, ne faire aucun cas.

Ψηχάλα (ἡ ψιλὴ βροχή). » Ψεκὰς (ἢ ἀρχαιότερα) Ψακάς. pluie fine, bruine, θ.

Ψηχαλίζω (ἀντὶ Ψεκαλίζω), ῥ. ἀμ. (τριτοπροσ.) » Ψεκάζω. bruiner.

Ψιάκι (τὸ ἄλλ. Στριγγλοβότανον), φ. (φαρμ.) » Ἀκόνιτον. aconit (bleu), napel.

Ψίδι (τὸ ἐπάνω τῶν παπουτσιῶν κτλ., ἴσως ἀπὸ τοῦ Ὀψίδιον ἢ Ἀψίδιον). » Κεφαλίς, γλῶσσα (» Τῶν φλυάρων, καθάπερ τῶν παλαιῶν ὑποδημάτων, ... μόνη ἡ γλῶσσα περιλείπεται, Κλήμ. Ἀλεξ.). empeigne, θ.

Ψιλὰ, ἐπ., ἴδε Λεπτά. ‖. κοπανίζω τι ψιλά. » Λειοτριβέω. ‖. τὸ λιανίζεις ψιλὰ-ψιλά. » Καταχόψας δὲ εἰς λεπτά. vous le hachez menu.

Ψιλάδα. »Λεπτότης. finesse, ténuité.

Ψιλαίνω, Μ. (θά) ψιλαίνω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ., ἴδε Λεπταίνω.

Ψίλεμμα. » Λέπτυνσις, λεπτυσμός. l'action d'amincir (rendre fin, mince).

Ψιλογραμμένος, η, ον. » Λεπτόγραφος, λεπτόγραμμος. écrit (tracé) en très-petits caractères.

Ψιλοδουλειά. » Λεπτουργία, τορεία, τόρευμα, τὸ περιττὸν τῆς ἐργασίας. finesse (délicatesse) du travail, travail bien soigné.

Ψιλοδουλεμμένος, η, ον. » Περιττῶς εἰργασμένος, λεπτουργής. délicatement travaillé, fort étudié.

Ψιλοκοπανισμένος, η, ον. » Λεῖος κεκομμένος (τετριμμένος). broyé menu.

Ψιλολογία (ἡ ὑπερβολικὴ παρατήρησις ἢ ἀκρίβεια, εἴτε εἰς τὸ λέγειν εἴτε εἰς τὸ πράττειν). »Τὸ περιττὸν καὶ λίαν ἀπηκριβωμένον καὶ δι' ὄνυχος, τὸ λεγόμενον· » Λεπτολογία. §. » Εὑρεσιλογία. subtilité. §. argutie.

Ψιλὸς, ἡ, όν. » Λεπτὸς, λεπτομερής, λεπτοφυής, λεπτόνητος, λεπτοϋφής. menu; fin; mince; délié, ἴδε καὶ Λιγνός. ‖. ψιλὴ βροχή, ἴδε Ψηχάλα. ‖. ψιλὴ φωνή. »Ἰσχνή. grêle. ‖. ψιλὸ' κόσκινο', ἴδε Κόσκινον. ‖. ψιλὴ μονέδα, ψιλὰ ἄσπρα, (καὶ μονολ.) ψιλοπαραδιά. » Κέρμα, κερμάτιον. de la menue monnaie.

Ψίχα (τοῦ ψωμιοῦ). » Ψίξ-ιχὸς (ὁ καὶ ἡ), ἄρτου τὸ ἔσωθεν. mie, θ. ‖. ψίχα (τὸ μέσα ἢ ἄλλ. καρδιὰ μερικῶν δένδρων ἢ φυτῶν, καθὼς τῆς Συκηᾶς, τῆς Κουφοξυληᾶς κτλ.). »Ἐντεριώνη. moelle, θ. ἴδε ἢ Καρδιά. §. (συνεκδοχ. τὸ ἐλάχιστον μέρος

ὁποιουδήποτε πράγματος. "Οθεν :) δός μου ψίχα νερό, κρασὶ κτλ. ἴδε 'Ολίγον καὶ Στάλα.

Ψιχάλα (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Ψηχάλα κτλ.

Ψίχουλον (προφ. καὶ Ψίγαλον). Ψιχίον, ψίξ-ιχὸς(ὁ καὶ ἡ).miette,θ.

Ψουνίζω, ῥ. μετ. (ἀπὸ τοῦ). » 'Οψωνιάζω καὶ 'Οψωνέω (κυρ. ἀγοράζω προσφάγι, ἀγοράζω.fournir (faire) des provisions (des emplettes, κυρ.φορεμάτων,κλπ.). §.'τὸν 'ψούνισα, μὰ τὴν ἀλήθεια (φρ. εἰρων.)! » Νὴ Δί' ὠψώνηκ' ἄρα ('Αριστοφ. Σφ.) «.

'Ψούνιον (ἀπὸ τοῦ) » 'Οψώνιον, ἀγόρασμα, ὤνιον. §. *Σπείραμα (κυρ. φορεμάτων κλπ. αὐτὸ εἶνε τὸ Γαλλ.) emplette θ.

Ψούνισμα (ἀπὸ τοῦ) » 'Οψωνία, ἀγόρασις, ἀγορασμός. l'action de faire la provision.

Ψουνιστής (ὁ Τουρκ. Παζαράγκιδένης). » 'Αγοραστής, ὀψώνης, (τοῦ 'Αθην. τὸ) ὀψωνάτωρ (εἶνε τοῦ παρακμάσαντος 'Ελληνισμοῦ).pourvoyeur, fournisseur.

Ψοφάκι. » 'Αρνακίς, ῥῆνιξ-ιχος (ἡ). fourrure d' agnelet.

Ψοφίμι. » Θνησιμαῖον,πτῶμα.cadavre (κυρ. ἀνθρώπου), charogne (ζώου).

Ψόφιος, α, ον, ἴδε 'Πεθαμμένος.

Ψόφος (ὁ ἐπιδημικὸς θάνατος τῶν ζώων), πάθ. » Φθόρος. mortalité, épizootie.||.ψόφος (ἐπιφών.κατάρ.)! » 'Επιτριβείης! peste! ἴδε καὶ Κόρακας καὶ Σκάνω.

Ψοφῶ, ῥ. οὐδ. (Σημ.Τὸ διατὶ μὲν κατήντησεν ἡ λέξις ἀπὸ τὸ Βροντῶ καὶ κάμνω κρότον 'νὰ σημαίνῃ τὸ 'Αποθνήσκω, 'μᾶς 'τὸ ἐξήγησαν ὁ 'Απολλώνιος καὶ 'Ησύχιος ἀπὸ τὸ Δουπῆσαι τοῦ 'Ομήρου,λέγοντες ὅτι εἶνε ἐκ τοῦ ἐπακολουθοῦντος· τοῦ διατὶ δὲ ἀφωσιώθη μόνον διὰ τὸν θάνατον τῶν ζώων, ἔχομεν δικαιολόγημα τὴν ἀρχαίαν χρῆσιν· διότι καὶ εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Εὐσταθίου [Ἰλ. Ν, 426] » ἡ κοινὴ, λέγει, γλῶσσα ἐπὶ ζώων ἔταξε τὸ ψοφεῖν «· τοῦ διατὶ ὅμως ἐκφράζομεν δι' αὐτῆς καὶ τὸν θάνατον τῶν ἑτεροθρήσκων δὲν ὑποθέτω ἄλλην αἰτίαν, εἰμὴ τὴν 'Ιουδαϊκὴν μισανθρωπίαν, τῆς ὁποίας διεσώθησαν καὶ παρ' ἡμῖν λείψανα).crever. ||. ἐψόφησεν ὁ μαῦρός μου, χορτάρι μὴ φυτρώσῃ (παροιμ.ἀναλογ.μὲ τῶν ἀρχ.τὸ) » 'Εμοῦ θανόντος, γαῖα μιχθήτω πυρί «. après moi le déluge.

Ψυλλίζω, ῥ. μετ. » Ψυλλίζω, τὰς ψύλλας ἐκλέγομαι. épucer.

Ψυλλοβότανον,φ.»Ψύλλιον.« Κόνυζα. conyse, herbe aux puces θ.

Ψύλλος, ἔντ.»Ψύλλα (ἡ), (»Κατὰ δὲ τὸν 'Επίχαρμον καὶ ἄλλους, λέγει ὁ Σουΐδας, καὶ ἀρσεν. ὁ) ψύλλος. puce, θ. ||. γιὰ ψύλλου πήδημα (φρ. παροιμ. δι' ὅσους θυμόνουν καὶ φιλονεικοῦν διὰ παραμικρὰν αἰτίαν, ἀναλ. μὲ τῶν ἀρχαίων τὸ) »Περὶ ὄνου σκιᾶς. disputer sur la pointe d'une aiguille, faire un procès sur un pied de mouche. ||. ψύλλους 'ς' ἄχυρα, παροιμ. »Γόνατα καλάμης ἐν σπάρτῳ.

Ψύρα (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἔντ., ἴδε Ψεῖρα. κτλ.

Ψυχαροῦδα (παρεσχηματισμένον ἀπὸ τοῦ) » Ψυχὴ, ἴδε Πεταλοῦδα.

Ψυχή. » Ψυχὴ, πνεῦμα, θυμὸν (ποιητ.). ame, θ. ||.'τοῦ βγάλλω τὴ ψυχὴν (φρ. ὑπερβολ.). »Ἄγχω, παρατείνω. outrer, surcharger, accabler de travail, ἴδε καὶ Τυραννῶ. §. αἱ ψυχαὶ τῶν ἀποθαμένων (σχετικῶς ὡς πρὸς τὰ σώματά των). »Σκιαὶ, εἴδωλα. manes, πλ.

Ψυχικὸν, ἴδε 'Ελεημοσύνη.

Ψυχοκόρη, ἴδε Ψυχοπαῖδα.

Ψυχομαχητόν. » Ψυχορα(ῤῥα)γία. agonie, θ. râle, râlement.

Ψυχομαχῶ,ῥ. ἀμ. »Ψυχορα(ῤῥα)γέω. agoniser, être dans l'agonie, râler, avoir le râle.

Ψυχοπαῖδα (ἡ) (. » Εἰσποίητος

Ψυχοπαῖδι (τὸ) (θυγάτηρ, υἱὸς, παῖς), υἱοποίητος, υἱόθετος. fils adoptif, fille adoptive.

Ψυχοπιάνω, ῥ. ἀμ. » 'Αναλαμβά-

νω ἐμαυτόν. se relever, ἴδε ϗ Συνέρχομαι.

Ψυχοπονέω,-ομαι, ῥ. μτϐ. » Οἰκτείρω. avoir pitié de.

Ψυχουιδς, ἴδε Ψυχοπαῖδι

Ψύχρα. » Ψῦχος (τὸ), κρύος (τὸ) (» Ἔπειτα, βαρείου σφοδροῦ πνεύσαντος, μέγα κρύος ἐγένετο «, Λουκιαν. Ἀλ. Ἱστορ. Β'), ῥῖγος (τὸ). froid.

Ψυχραίνω (μεταφ.), Μ. (θὰ) ψυχράνω (ἀόρ. πθ. [Ἐ]ψυχράθηκα, ὁ πθ. πρκ. τῆς μτχ. Ψυχραμένος), ῥ. μετ. » Ἀλλοτριώτερον πρὸς (περὶ) ἐμαυτὸν διατίθημί τινα. indisposer contre soi, ἴδε καὶ Κρυόνω. ||. ψυχραίνομαι, ῥ. μέσ. » Ἀλλοτριόομαι, ἀλλοτριώτερον ἔχω (διάκειμαι) πρὸς, ψύχομαι. s'indisposer contre quelqun. ||. (προτοῦ ἦσαν πολλὰ φιλιωμένοι), τώρα ὅμως ψυχράθηκαν. » Ἀλλοτριώτερον ἔχουσι πρὸς ἀλλήλους. il y a du froid entre eux. ||. ἐπειδὴ ὁ Φίλιππος προσπαθεῖ 'να 'μᾶς ψυχράνῃ μὲ τοὺς Θηϐαίους » Ἐπειδὴ Φίλιππος εἰς ἀλλοτριότητα Θηϐαίους πρὸς ἡμᾶς ἐπιϐάλλεται καταστῆσαι (Δημοσθ.) «.

Ψυχρὸς, ἡ, ὸν, ἴδε Κρύος. §. ψυχρὸς λόγος (μεταφ. ὁ πειρακτικὸς), ἴδε Ἐγγικτικός.

Ψωμίδικον (ἐργαστῆρι). » Ἀρτοπωλεῖον, ἀρτοπτεῖον, ἀρτοκομεῖον. boulangerie, θ.

Ψωμᾶς. » Ἀρτοποιὸς, ἀρτοπώλης, ἀρτοκόπος. boulanger.

Ψωμὶ ἀντὶ Ψωμίον, τὸ ὁποῖον ὁ Σχολ. τοῦ Θεοκρ. γράφει Ψώμιον, ὑποκορ. τοῦ Ψωμός). » Ἄρτος (διετηρήθη ἡ λέξις μόνον εἰς τὰς ἐκκλησιαστικὰς προσφοράς). pain. ||. ψωμὶ παζαρήσιον (ἢ) μαῦρον (ἢ) χονδρόν. » Ἀγοραῖος (Εἰς τὰς Ἀθήνας κατεσκευάζετο ὁ καλλήτερος, καθὼς λέγει ὁ περίφημος γαστρονόμος Ἀρχέστρατος. » Τὸν δ' εἰς ἀγορὰν ποιούμενον ἄρτον » Αἱ κλειναὶ παρέχουσι βροτοῖς κάλλιστον Ἀθῆναι «, παρ' Ἀθην. Γ'), αὐτοπυρίτης (πιτυρίτης, αὐτόπυρος, συγκομιστὸς) ἄρτος. pain de bourgeois (de cuisson, de munition). ||. ψωμὶ 'σπιτικὸν (ἢ) ἄσπρον. » Σητάνειος ἄρτος. pain de ménage; du pain blanc. ||. κάμνω (πλάθω) τὸ ψωμί. » Ἀρτοποιέω. faire du pain, boulanger. ||. 'λίγα 'ν' 'τὰ ψωμιά 'του (παρ. διὰ τοὺς ἐπισφαλῶς νοσοῦντας). » Σελίνου δεῖται. il sent le sapin.

§. (συνεκδοχ.) κάθισε 'νὰ φᾶμε ψωμὶ (καὶ φαγεῖ' δηλ., ἀπὸ τοῦ μέρους τὸ ὅλον). » Σῖτον ἐλέσθαι' » Φαγεῖν ἄρτον (Γραφ). §. (συνεκδοχ. ἡ ζωοτροφία, τὰ πρὸς ζωάρκειαν. Ὅθεν:) 'βγάζω τὸ ψωμί μου. » Βιοτεύω. gagner sa vie (son pain).

Ψωμοζήτης (αὐτὸς εἶνε κυρ. ὁ) » Πτωχεύων (τοῦ Ὁμήρου, ϗ) » Αἰτίζων ἀκόλους «, ἴδε Ζητιάνος.

Ψωμοζητῶ, ῥ. ἀμ., ἴδε Ζητεύω.

Ψωμωμένος, η, ον (γέννημα κυρ.), ἴδε Μεστός.

Ψωμόνω (κυρ. διὰ τὰ γεννήματα), ῥ. μέσ., ἴδε Μεστόνω.

Ψώρα, πάθ. » Ψώρα. gale θ. rogne (ἡ χρονικὴ καὶ δυσίατος). ||. ψώρα τῶν φυτῶν (τῶν δένδρων). » Ἐρυσίϐη (τῶν σπαρτῶν, ἴδε καὶ Καπνιὰ), λειχὴν-ῆνος (τῶν ἐλαιῶν), ψώρα (τῆς συκηᾶς). gale, θ. rouille, θ.

Ψωριάζω, ῥ. μέσ. αὐτοπ. » Ψωριάω. avoir (gagner) la gale. ||. τὸ δένδρον (τὸ γέννημα) ψώριασεν. » Ἐρυσιϐοῦται. être attaqué (gâté) par la rouille.

Ψωριάρης, α, ικον. » Ψωριῶν, ψωραλέος. galeux. ||. δένδρον (φυτὸν) ψωριάρικον. » Ἐρυσιϐῶδες. galeux, rouilleux.

Ψώριασμα. » Ψωρίασις. l'état d'un homme (d'un arbre) galeux.

Ψωροϐότανον, φ. » Ψώριον. scabieuse, θ.

Ψωροπερηφάνεια. » Ἀλαζονεία, σαλακωνία. rodomontade, θ. gasconnade, θ.

Ψωροπερήφανος, η, ον. » Ἀλαζὼν, σαλάκων. rodomond, gascon.

Ω

Ω, ω, τὸ εἰκοστὸν-τέταρτον καὶ τελευταῖον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου. τρέπεται εἰς ΑΥ: »Ὠδὸν-αὐγὸν, ὠτίον-αὐτὶ κτλ. (καθὼς ἢ οἱ Δωριεῖς ἔλεγον Ὦλαξ ἀντὶ Αὖλαξ)." ||. εἰς Η: »Πώγωνι-πηγοῦνι κτλ. ||. εἰς ΟΥ: »Ἄωρος-ἄγουρος, ἔξω-ὄξω, ἐπάνω-ἀπάνω, κώδωνι-κουδοῦνι, κορώνη κουρούνα, κώνωπας-κούνουπας, ῥώθωνι-ρουθοῦνι, σκωρία-σκουριὰ, ὠὰ-αὐγὰ κτλ.

Ὦ! μόρ. (πολυσήμαντον). » Ὦ! ἔα! ha! ha. §. (σημαίνει Α'. θαυμασμὸν καὶ ἀπορίαν): » Φεῦ, βαβαί, παπαί, ἰού! ||. ὢ! ἀμ' ἐσὺ ὁ ἁρματωμένος τί θέλεις; » Βαβαί! σὺ δὲ ὁ ἔνοπλος τί βούλει (Λουκιαν.) «. ||. ὢ! τὸν λέγω, φίλε Γλαύκων· κάτι πολλὰ παληκαρήσια! » Βαβαί, ἦν δ' ἐγώ, ὦ φίλε Γλαύκων, ὡς ἐῤῥωμένως (Πλάτ.) «! §. (Β'. ἀγανάκτησιν): ὢ τὸν ἀγρεῖον! » Ὦ τοῦ κακοπράγμονος! oh! le malheureux. §. (Γ'. εὐχαρίστησιν), καθὼς δὲ τὸν εἶδεν ὁ Ἀγάθων, ὢ! τοῦ λέγει· εἰς καλὸν καιρὸν ἦλθες (καλῶς ὥρισες)! » Ὡς οὖν ἰδεῖν τὸν Ἀγάθωνα, ὦ, φάναι, Ἀριστόδημε! εἰς καλὸν ἥκεις! ἴδε καὶ Ἆ.

Ὦ, ἐπ. (κλητ.) » Ὦ. hola! he! ἴδε καὶ Ἒ.

Ὦμος. » Ὦμος. épaule. θ.

Ὠμός, ή, όν. » Ὠμός, ἀνέψητος. cru.

Ὠμούτσικος, η, ον «Ἔνωμος. un peu cru, ἴδε καὶ Μισοψημένος.

Ὥρα. » Ὥρα. heure, θ., ἴδε Ὡρολόγι. ||. μισὴ ὥρα. » Ἡμιώριον. une demi-heure. ||. τί ὥρα εἶνε; »Πηνίκα ἐστί; » Ποσάπουν ἐστὶ τὸ στοιχεῖον; quel heure est-il? ||. σὰν τί ὥρα 'νὰ ἦνε; »Πηνίκα μάλιστα; ||. τώρα ἦλθες, ἢ ἔχεις ὥραν (πολλὴν ὥραν); (ἢ) εἶνε πολλὴ ὥρα; »Ἀρτι δὲ ἥκεις, ἢ πάλαι; ||. ἔχω ἀρκετὴν (πολλὴν) ὥραν, (ἢ) εἶνε πολλὴ (ἀρκετὴ) ὥρα. » Ἐπιεικῶς πάλαι » ||. εἰς καλὴν ὥραν ἦλθες, ἴδε Καλός. ||. εἰς ποιὰν ὥραν; » Πηνίκα; à quelle heure? ||. διατί ἦλθες τέτοιαν ὥρα'; ἴδε Τέτοιος. ||. εἶν' ἔξη ὥραις, (ἢ) ἡ ὥρα εἶνε ἔξη. » Ὁ γνώμων τὴν ἕκτην σκιάζει (Ἀλκιφρ. Ἐπιστ.) «. le cadran marque six heures. ||. αὔριον εἰς ταῖς ἑπτὰ ὥραις, (καὶ χωρὶς τοῦ οὐσιαστικοῦ) αὔριον εἰς ταῖς ἑπτά. » Αὔριον ὥραν ἑβδόμην. ||. εἰς ταῖς δέκα ὥραις. »Ὅταν ᾖ δεκάπουν τὸ στοιχεῖον. ||. εἰς 24 ὥρας, ἴδε Μερόνυχτον. ||. τούτην (αὐτὴν) τὴν ὥραν (φρ), ἴδε Ἀμέσως. ||. ἡ γυναῖκα εἶνε εἰς ταῖς ὥραις 'της, ἴδε Ἑτοιμόγεννη. §. ὥρα (συνεκδοχ. τὸ Ὡρολόγι), ἴδε τὴν λέξιν. §. ὥρα (καλὴ ἢ κακή), μεταφ. ἡ ὑποτιθεμένη ἐπιῤῥοὴ τῶν οὐρανίων σωμάτων εἰς τὰ ἀνθρώπινα) (ὅθεν:) ||. ὥρα καλή! (ἐπιφων. εὐκτ. εἰς ἀναχωροῦντα). »Ἐπ' αἰσίοις στέλλοιο· » Χαίρων ἄπιθι. à Dieu, bon voyage. ||. ὥρα σου καλὴ (φρ. εἰρων.). »Χαίρειν σε μακρά φημι· »Ἄπιθι χαίρων· (ἀνάλογον κατά τι ἢ τὸ τοῦ Σοφοκλ. [Τραχ. 815]: » Ἐᾶτ' ἀφέρπειν· οὖρος, ὀφθαλμῶν ἐμῶν »Αὐτῇ γένοιτ' ἄπωθεν ἑρπούσῃ, καλός«. allez vous promener. ||. ἀφ' οὗ δὲν θέλει, ὥρα 'τυ καλή. »Εἰ δ' οὐ βούλεται, μακρὰ χαιρέτω (χαίρειν αὐτὸν φημί). je suis son serviteur. ||. ὥρα καλή! (εἶδ. χαιρετισμοῦ, κυρ. ὁδοιπόρου ἀπαντῶντος ἄλλον). » Εἰς ὥρας ἢ σὺ ὑγιαίνων ἢ ὁ οἶκός σου!« (Γρφ. Βασ. Α'. κέ, 6). ||. μὲ ὥραις καλαῖς (ἐπιφων. εὐκτ. εἰς γάμους καὶ ἄλλας τελετάς)! » Ἀγαθῇ τύχῃ. ||. 'πάρ' 'το καὶ 'πήγαινε μὲ ὥραις καλαῖς, ἴδε Ὑγεία.

Ὡριμάζω, ῥ. μετ. « Πεπαίνω, πέπτω. mûrir. §. ῥ. μέσ. αὐτοπ. Πεπαίνομαι. mûrir.

Ὡρίμασμα. » Πέπανσις. maturité, θ.

Ὥριμος, η, ον. » Πέπειρος, ὥριμος, πέπων, πεπανός, περκάζων (κυρ. βότρυς). mûr.

'Ωριμώτερος, η, ον. » Πεπαίτερος.

'Ωροδείκτης (νέα καὶ καλὴ λέξις). »Γνώμων. l'aiguille d'un horloge.

'Ωρολογᾶς. » Γνωμονικὸς (Ξενοφ. 'Απομν.). horloger.

'Ωρολόγι (προφ. κοιν. "Ρωλόγι), (Σημ. οἱ παλαιοὶ 'δὲν ἐγνώριζον οὔτε τὴν κατασκευὴν ἢ χρῆσιν τοῦ ὡρολογίου, οὔτε τὴν διαίρεσιν τοῦ ἡμερονυκτίου εἰς εἰκοσιτέσσαρας ὥρας ἢ τμήματα· ἀλλ' ἀντ' ἐκείνου μὲν εἶχον τὸ ἡλιακὸν ὡρολόγιον, τὸ ὁποῖον ὠνόμαζον) » Στοιχεῖον. cadran solaire (καὶ τὴν Κλεψύδραν· τὰ δὲ διαστήματα τοῦ ἡμερονυκτίου ἐμέτρουσαν διαφόρως καὶ 'τὰ ἐχαρακτήριζον ἀπὸ τῶν ἑκάστοτε συμβαινόντων· παρ. χαρ., τὴν πρώτην, δευτέραν καὶ τρίτην ὥραν μετὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου, 'τὰς ὠνόμαζαν, » "Ωραν ἀγορᾶς. Τὴν τρίτην ἰδίως καὶ τὴν τετάρτην » Πληθούσης ἀγορᾶς· » Περὶ (ἀμφὶ) πλήθουσαν ἀγοράν· Τὴν πέμπτην καὶ ἕκτην, » 'Ημέρας ἱσταμένης· Τὴν ἑβδόμην καὶ ὀγδόην, »Βουλυτόν, περὶ (ἀμφὶ) βουλυτόν. Τὴν ἐννάτην καὶ δεκάτην, » Δείλης· Τὴν ἑνδεκάτην καὶ δωδεκάτην, » Δείλης ὀψίας· Τὴν πρώτην τῆς νυκτός, » Περὶ λύχνων ἀφάς· Τὴν τρίτην ἢ τετάρτην, »Περὶ πρῶτον ὕπνον· Τὴν πέμπτην ἢ ἕκτην, » Νυκτὸς ἱσταμένης· Τὴν ἑβδόμην καὶ ὀγδόην, » Περὶ ἀλεκτρυόνων ᾠδάς· Τὴν ἐννάτην, » "Ορθρον βαθύν· Τὴν δεκάτην. » Λυκαυγὲς κτλ. "Υστερον ἐπενοήθησαν βαθμηδὸν διάφορα εἴδη μέτρων τοῦ ἡμερονυκτίου, παρ. χάρ.:) » Γνώμων (κυρ. τὸ ὀρθὸν σίδερον τῆς μέσης τοῦ ἡλιακοῦ ὡρολογίου. » Πρῶτον αὐτὸν [τὸν 'Αναξίμανδρον] εὑρεῖν γνώμονα, καὶ στῆσαι ἐπὶ τῶν σκιοθήρων ἐν Λακεδαίμονι, τροπάς τε καὶ ὥρας καὶ ἰσημερίας σημαίνοντα, καὶ ὡροσκόπια κατασκευάσαι «, Διογ. Λαερτ.), ὡρονομεῖον καὶ ὡρονόμιον, ὡρονομικὸν κατασκεύασμα (Σχολ. 'Αριστοφ. "Ορν.), σκιά(ό)θηρον, ὡροσκοπεῖον, ὡρολόγιον (Πλουτ. καὶ 'Αθην. Δ'. » Λέγεται δὲ Πλάτωνα... νυκτερινὸν ποιήσαντα ὡρολόγιον, ἐοικὸς τῷ ὑδραυλικῷ, οἷον κλεψύδραν μεγάλην λίαν «). horloge, f. montre (ἰδιαιτ. τὸ τοῦ κόρφου) f.

'Ως, ἐπ. (κατ' ἀποκοπ. ἐκ τοῦ) » "Εως, ἴδε τὴν λέξιν ἢ Σχεδόν. ||. 'ως πενῆντα ἀνθρώπους. » 'Ως πεντήκοντα ἄνδρας (Θυκ. Γ', 71). une cinquantaine d' hommes. ||. 'ως τριάκοντα στάδια. » Σταδίους ὡς τριάκοντα (Παυσ. Η', λέ) «. ||. 'ως πέσος: (φρ. ἀπαράλλακτος μὲ τὸ τοῦ Πλουτάρχου [ἐν βίῳ Κράσσου]: » Καί ποτε φήσαντός τινος, ὡς Πομπήϊος Μάγνος πρόσεισι, γελάσας ἠρώτησεν,) » 'Ως πηλίκος; ||. 'ως οὗ 'ν' ἀκούηται φωνή. » Εἰς φωνῆς ἀκοήν, « Αἰσχ. ||. 'ως οὗ 'ν' ἀνοιγοκλείσῃς τὰ 'μμάτιά σου, 'ως οὗ 'νὰ πιῇς ἕνα ποτῆρι κρασὶ, 'ως οὗ 'νὰ 'πῇς 'Αμὴν, κτλ. » 'Εν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ. en un clin d'oeil, en un tour de main, en moins de rien, ἴδε καὶ Κρασί.

'Ωσὰν (καὶ κατ' ἀποκ. 'Σὰν, πρὸ φων., 'Σὰ, πρὸ συμφ., ἀντὶ) » 'Ως ἂν (» 'Ο δὲ λιβανωτὸς ὀπίζεται ὡς ἂν δάκρυον «, Δσκρ. Ε', 41), ἐπ. (ὁμοιωμ.). » 'Ως, ὥσπερ, ὡσπερανεὶ (» Τῶν φοινίκων σφαιροειδεῖς ἐνίους, ὡσπερανεὶ μῆλα «, Θεοφ. Φυτ. Β'), ὡσεὶ (Εὐαγγ.), δίκην, ἴσα, τρόπον, ἐν τρόπῳ, κατὰ (μὲ αἰτ.). comme, à la manière de, en, en guise de, ἴδε καὶ Καθώς. ||. μεγάλα 'σὰ 'φουντούκια. » "Οσον καρύου ποντικοῦ τὸ μέγεθος. ||. τοὺς ἀγαπῶ 'σὰν τὰ παιδιά μου, » Ἴσα καὶ τοὺς υἱέας φιλῶ. ||. 'τὸν κυττάζουν 'σὰ Θεῷ, ἴδε Κυττάζω. ||. 'τὸν ἀγαπᾷ 'σὰν τὰ 'μμάτιά του. » Ἴσον φάεσι φιλῆσαι «, Καλλίμ. ||. ὡσὰν βαμβάκι (μαλλὶ, νάρθηκον, μέλι κτλ.). » Βαμβακοειδὴς ἢ » Γναφαλώδης (» 'Εριώδης, » 'Ανθρακοειδής, » Μελιτώδης κτλ.). ||. ἄσπρος 'σὰν τὸ χιόνι. « Λευκὸς κατὰ χιόνα ('Αριστοφ.). » Λευκὸς ὡσεὶ χιὼν (Εὐαγγ.) «. ||. ὡσὰν

ἐμένα. » Κατ' ἐμέ. ‖. θέλεις εὕρει πατέρα καὶ μητέρα, ὄχι 'σὰν τὸν βουκόλον Μιθραδάτην καὶ τὴν γυναῖκά του. » Πατέρα τε καὶ μητέρα εὑρήσεις, οὐ κατὰ Μιθραδάτην τὸν βουκόλον καὶ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ ('Ηρόδ.) «. ‖. μυρίζει (ὀλίγο') 'σὰ' βάλσαμον. » Παραπνεῖ τοῦ ὀποβαλσάμου (Διοσκορ.) «. il a une odeur approchant du baume, il en a l'odeur. ‖. 'σὰν τὰ σκυλιά. » Κυνῶν δίκην (τρόπον)· » Κυνηδὸν (κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον σχηματίζονται διάφορα ἄλλα ἐπιρρήματα τροπικά). à la manière de. ‖. μεταχειρίζονται τὴν νύκτα 'σὰ' 'μέρα. » Νυκτὶ δὲ ὅσα καὶ ἡμέρᾳ χρῶνται «. ‖. (εἰς τὰ ῥήματα ἐκφράζεται διὰ τῆς εἰς ά ω ἢ ι ά ω καταλήξεως. Ὅθεν:) μυρίζω 'σὰ' μοῦχλα. » Εὐρωτιάω. ‖. ὡσὰν 'να »Ὡς ἂν εἰ· »Ὡσεὶ· »Ὡσπερὰν· » Ὡσπερανεί. comme si. ‖. (εἴρων. πρὸς μετοχ.) ὡσὰν τάχα 'να ἦτον τίποτε μεγάλο' καὶ πολύτιμο' πρᾶγμα. » Ὡς σεμνοῦ δή τινος καὶ μεγάλου. ‖. ὡσὰν τάχα 'να φοβήθηκεν ὁ Λυκοῦργος τὴ' μονέδα, καὶ ὄχι τὸ ἀποτέλεσμά 'της, τὴν φιλαργυρίαν. » Ὥσπερ τοῦ Λυκούργου τὸ νόμισμα φοβηθέντος, οὐ τὴν ἐκ τοῦ νομίσματος φιλαργυρίαν«. §.(χρον.). ὡσὰν (ἢ ὀρθ. ὡς ἂν) περάσῃ μιὰ ὥρα, ἴδε Ἀφοῦ καὶ Καθώς. §. (ἐλαττ.) ὡσὰν 'να 'τὴν νοστιμεύουνταν. » Ἡδέως πως αὐτῆς ἔχειν. ‖. ὡσὰν πόσος; ἴδε Ὡς.

Ὥστε, μόρ. (ἔχασε τὴν ἀρχαίαν 'του σημασίαν, καὶ ἐκλαμβάνεται ἀντὶ τοῦ Ἕως). ‖ ὥστε 'νὰ 'τὸν ἴδω, 'τὸν ἔχασα, ἴδε Ἕως.

Ὠφέλεια. » Διάφορον, ὄνησις, κέρδος (τὸ), ὠφέλεια, ὄφελος (τὸ), ὠφέλημα, λυσιτέλεια ('Ιωσ.), τὸ λυσιτελοῦν, τὸ συνοῖσον. utilité, avantage, profit. ‖. ἵνα γένῃ καὶ καμμιὰ ὠφέλεια. » Ἵνα προὔργου τι γένηται ('Ισοκρ. Πανηγ.) «.

Ὠφέλιμος, η, ον. » Ἐπωφελής, λυσιτελής, λυσιτελῶν, ὀνήσιμος, εὔχρηστος, ἐπιτήδειος, προὔργυ (»Τῶν προὔργου τι διδάσκειν«). utile.

Ὠφελῶ, ῥ. μετ. » Ὠφελέω, λυσιτελέω, ἀνύτω, ὄνημι καὶ ὀνίνημι, συμφέρω, συμβάλλομαι, φέρω, ποιέω (πρ' ἰατροῖς μάλιστα, ἴδε Κάμνω). servir, être utile. ‖. ὠφελεῖ (ἀπρσ.) » Διαφέρει, συμφέρει, συμβάλλεται, λυσιτελεῖ. importer, être bon. ‖. μὲ ὠφελεῖ πολλά. « Μάλιστά μοι διαφέρει. ‖. 'δὲν ὠφελεῖ. » Οὐδὲν ὠφελεῖ (Εὐαγγ.)· » Οὐδὲν ὄφελος τοῦ κτήματος (Ξεν.)· « ‖. τί ὠφελεῖ; »Τί παρὰ τοῦτο; »Πρὸς τί τοῦτο; à quoi bon? quelle utilité y en a-t-il? ‖. τί θὰ 'μᾶς ὠφελήσῃ; » Τί δῆτ' ἂν εἴη ὄφελος ἡμῖν; ‖. ὠφελεῖ πολλὰ εἰς τὰ πολιτικά. » Φέρει μέγα εἰς πολιτείαν. ‖. πολλὰ ὠφελεῖ εἰς τὴν μάθησιν. » Μέγα συμβάλλεται εἰς τὸ μανθάνειν (Ξενοφ. Κυρουπ.) «. ‖. 'δὲν 'τοὺς ὠφέλησεν. »Οὐ συνήνεγκεν (συνενήνοχεν) αὐτοῖς. ‖. διότι ἐκεῖν' ὅ,που ὠφέλησε τὸν ἕνα, ἔβλαπτεν ἄλλον. » Τὸ γάρ τῳ ξυνενεγκὸν, ἄλλον τοῦτο ἔβλαπτε (Θκδ.)». ‖. ὅσα στοχασθῇ ὅτι 'μποροῦν 'να 'τοὺς ὠφελήσουν εἰς τὸ 'να ζήσουν. » Ὅσα ἂν οἴηται συνοίσειν αὐτοῖς πρὸς τὸν βίον. ‖. (καὶ ἰατρ.) τὰ φύλλα 'του ὠφελοῦν εἰς ταῖς λειχῆναις. » Τὰ φύλλα ποιεῖ πρὸς ἀλφόν «. ‖. (καὶ τὸ σοφὸν ἐκεῖνο παράγγελμα τοῦ θείου Ἱπποκράτους): » Ὠφελέειν ἢ μὴ βλάπτειν. «

Ὤχ! ἐπ. (σημαίνει Α'. πόνον): » Αἶ! » Ὦ μοι! » Ἰού! ah! ah! aïe! §. Β'. πλῆξιν καὶ στενοχωρίαν, καὶ ἐκ τούτου φαίνεται πιθανώτατον ὅτι ὑπάρχει καὶ εἰς τὸ ῥῆμα Ὀχθῶ » Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη, «Ὅμ., ἴδε καὶ παρβλ. Ἄχ. »Ἆ, ἆ! «Ἆ, ἆ! ah! ah! §. Γ'. εὐχαρίστησιν καὶ χαράν. » Αἰβοῖ! ah! ah! ἴδε καὶ παρβλ. Ἆ. ‖. ὄχι τί χαρά, καὶ τὸ 'ν' ἀκούσῃ τις μόνον τὸν χαιρετισμὸν τοιούτου ἀνθρώπου!» Φεῦ, τὸ καὶ λαβεῖν πρόσφθεγμα τοιοῦδ' ἀνδρός, «Σοφ.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

ΠΕΡΙΕΧΟΝ

ΤΑΣ ΕΚΦΥΛΛΟΦΟΡΗΤΕΑΣ ΕΤΕΡΟΓΛΩΣΣΟΥΣ ΛΕΞΕΙΣ

Ἀγιζότι. »'Εμπύρευμα. amorce, θ.

Ἀγιάζι, ἴδε Ξάστερον ϗ Πάχνη.

Ἀγιαρδίζω, ῥ. μετ., ἴδε Ξελαγιάζω.

*Αϊδε, ἴδε Ἄγιδε.

Ἀλάϊ ἡ Ἀλλάγι (ἐκ τοῦ 'Εβρ. Χαλὰκ, ὑπάγειν, ὅθεν Τουρκ. Χουλὰκ ὁ δρομεὺς ἡ πεζοδρόμος, καὶ Καρὰ-χουλάκ. Οἱ Βυζαντ. 'τὸ συγχέουν μὲ τὸ Ἀλλαγὴ [ἵππων, σταθμὸς] ϗ μὲ τὸ Ἄλογον, ὅθεν ὁ Ἄρχων τοῦ ἀλλαγίου καὶ ὁ Πρωταλλαγάτωρ, ὁ μὲν προπορευόμενος τῆς ἴλης [λοχαγὸς], ὁ δὲ ἀφεπόμενος [οὐραγός]). » Πομπὴ, θρίαμβος (κυρ. τῶν νικητῶν). cortège, marche, θ. pompe, θ. procession. ||. κάμνω ἀλάϊ. »Πομπὴν πέμπω· » Θρίαμβον κατάγω. marcher en procession, faire son entrée solennelle.

Ἀλαργάρω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ., ἴδε Ἀνοίγω καὶ Ξεμακρύνω.

"Αλικον (χρῶμα), ἴδε Κόκκινον.

Ἀλισβερίσι. » Δοσοληψία ϗ Ληψοδοσία (νεολ.), συνάλλαγμα, συμβόλαιον. affaires (commerciales), θ. πλ. ||. κάμνω (ἔχω) ἀλισβερίσι. »Συμβάλλω (συμβόλαιον) (Δημοσθ.).

Ἀλισίβα (ἐκ τοῦ Λατιν. Lixivia), ἴδε Θολόσταχτη.

Ἀμπάρα (τῆς πόρτας), ἴδε Σίδερον καὶ Σύρτης.

Ἀμπάρι (διὰ τὰ γεννήματα, ὄσπρια κτλ.)· »Ἀποθήκη, σιτὼν (ὁ), σιτοβολών. grénier. §. (τὸ κῦτος τοῦ χαραβιοῦ). » Κοίλη ναῦς.

Ἀμπαρη (ἡ λέξις, ἀναφερομένη εἰς τὸ Σύντ. τοῦ Πορφυρογ., ἦτον ἐν χρήσει κατὰ τὸν ιγ' αἰῶνα, καθὼς φαίνεται ἀπὸ τὸν χαρτοφύλακα Μοσχάμπαριν, εἰς τὸν ὁποῖον Γεώργιος ὁ Κύπριος [πατριαρχεύσας εἰς τὰ 1282 διευθύνει μίαν ἐπιστολὴν 'τυ), μυρωδ. »Ἄμπαρ (τὸ), (Σημ. Σῆθ), »ἄμβαρις (ἡ), ἄμβαρι (τὸ). ambre (gris).

Ἀμπαρόνω (βάλλω τὴν ἀμπάραν εἰς τὴν θύραν κτλ.), ῥ. μετ. » Μοχλόω. barrer, barricader, bacler.

Ἀμπάρωμα. »Μόχλωσις. l'action de barrer (etc).

Ἀμπᾶς. » 'Ερέα, νακτόν. bure, θ. ἴδε καὶ Σαγιάκι.

Ἀμπδιλεζῖ, ἴδε (ὀρθότ.) Χάμπ σὺλ-λεζίζ.

Ἀμπερμπόϊ, ἄνθ. »Κύανος. bluet, aubifoin, barbeau, blâvéole, péroole, jacée des blès, casse-lunette.

Ἀμπουλα (Λατιν. »Ἄμπουλαν ὑελίνην πλήσας ἐλαίου «, Ἀέτ. Ζ'), ἴδε Μπουκάλι.

Ἀντερὶ (ὀρθ. 'Ενταρὶ, φόρεμα Ἀσιατικὸν, ἴσως ὁ) »Κάνδυς (τῶν Περσῶν), χειριδωτὸς χιτὼν, (εἰς τοὺς χρόνους τῶν Γραικορωμαίων ἐλέγετο 'Επιλώρικον). habit turc, ἴδε ϗ Καβάδι.

Ἄντζα (κυρ. τὸ ὑποκάτω τοῦ γόνατος κοῖλον. Ἡ λέξις ἦτον ἐν χρήσει καὶ εἰς τοὺς χρόνους ἀκόμη' τοῦ Εὐσταθίου. » Τὴν ἀγκύλην, κατὰ τοὺς παλαιοὺς, τὴν περὶ τὰς ἰγνύας, ἣν τινες Ἄνταν ἢ Ἄνζαν φασὶν, « Ἰλ. Ψ. » Τὴν Γαστροκνημίαν ἢ τῶν πολλῶν γλῶσσα Ἄνζαν φησὶ«, Ἰλ.). » Ἰγνὺς καὶ Ἰγνύα, ἀγκύλη. jarret.

§. (καταχρ. δὲ καὶ τὸ παχὺ τῆς κνήμης). » Γαστροκνημὶς, γαστροκνημία ἢ γαστροκνήμιον. mollet, le gras de la jambe.

Ἀντζόϊα (εἶδος σαρδέλας). »Ἀφύη (εἶνε διαφόρων εἰδῶν. Ἡ γνωστὴ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν φαίνεται ὅτι εἶνε ἡ) ἐγκρασίχολος (διότι τὸ κεφάλι 'της εἶνε πικρὸν) καὶ ἐγγραυλις (ἴδε καὶ Χαμψί· ἢ ἡ) μαινὶς ἢ μαίνη (ἴδε Στρογγύλα). anchois.

Ἀντίδι, φ. ἴδε Πικρομάρουλον.

Ἀραμπᾶς, ἴδε Ἀμάξι.

Ἀραμπατζῆς, ἴδε Ἀμαξάρης.

Ἀρδέπι (εἶδος μέτρου χωρητ. συνήθους εἰς τὴν Αἴγυπτον, καὶ περιέχοντος 28 Τουρκ. ὀκ.). » Ἀρτάβη (μέτρον Περσικὸν, χωροῦν, κατὰ τὸν Ἡρόδ., ἕνα μέδιμνον καὶ τρεῖς χοίνικας). espèce de mesure.

Ἀρδὶτς-γιαγὶ (ἴδε Κέδρος). » Κεδρία, κεδρέλαιον. huile de cade, θ.

Ἄρπα, ὀργ. (μουσ.). » Νάβλα, σαμβύκη, ψαλτήριον, πηκτίς. harpe, θ.

Ἀρτίρδισμα (ἡ προσθήκη τιμῆς εἰς τὸ μεζάτι). » Πλειστηριασμὸς, ὑπερθεματισμὸς, ὑπερθεμάτισις. enchère, θ. surenchère, θ.

Ἀρτιρδίζω (προσθέτω τιμὴν εἰς τὸ μεζάτι), ῥ. μετογ. καὶ ἀμ. »Ὑπερβάλλω, ἀντωνέομαι, πλειστηριάζω, ὑπερθεματίζω. encherir, surencherir, mettre l'enchère.

Ἀσμὰ-χαμπάκι, Ζ. Κολοκύθι.

Ἀσαφέτιδα (Λατιν. assa-fœtida, τὸ Τουρκ. Σεϊτὰν-Μποκοῦ, κόπρος τοῦ διαβόλου), ἰατρ. » Ὀπὸς ὁ Μηδικὸς, σκορδολάσαρον (μεταγ.). assa-fœtida, merde de diable, θ.

Ἀστάρι (τὸ βαμβακερινὸν ὕφασμα, μὲ τὸ ὁποῖον ἐνδύουν συνήθως τὰ φορέματα. Εἶνε ἄρά γε τὸ) »Ἱστάριον (ὑποκοριστικὸν τοῦ) Ἱστὸς ὀθόνης; (ἴδε Τόπι). entoilage.

Ἀτζιο (τὸ Τουρκ. Μπάσι). »Ἐπικαταλλαγὴ, (ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου τοῦ Ζωναρᾶ [βιβλ. Ις', κέ] λέγεται)»Ἀλλάγιον. (droit de) change.

Ἀτι (τὸ ἀμουνούχιστον ἄλογον). » Ἵππος (ἐνόργης), ὀχεῖον. étalon, cheval (entier).

Ἀτλάζι (μεταξωτὸν ὑαλιστερὸν ὕφασμα. Αὐτὸ εἶνε κυρ. τὸ) » Σηρικὸν ἢ Ὁλοσηρικὸν, ἴδε Μεταξωτόν.

Ἀτσάλι, μέταλλ., ἴδε Τσελίκι.

Ἀτσίδι, ζ. (ἴσως ἀπὸ τοῦ) » Ἰκτὶς -ίδος, ἴδε Κουνάδι.

Αὐγατίζω καὶ Αὐγατῶ, (ἐκ τοῦ Λατιν. augere), ῥ. μετβτ. ἢ ἀμετβτ., ἴδε Αὐξάνω.

Βαλλεριάνα (τὸ Τουρκ. Κεδὶ-οτοῦ, διὰ τὴν ἐπὶ τῶν κάττων ἐνέργειάν 'του), φ. (ἰατρ.) » Ἄσαρον, νάρδος ἀγρία, Φοῦ (τὸ). valériane, ἴδε ἢ Μπαχάρι.

Βάλσι (Γερμ. walzen, Περιδινεῖσθαι, καὶ τοῦτο ἴσως ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου Βαλλίζειν, ὅθεν ὁ) » Βαλλισμὸς, (ὁμοιάζει καὶ μὲ τῶν παλαιῶν τὸν) » Στρόβιλον. walse, θ.

Βαράκι (Ἀραβ. Μπαουρὰκ, ὅθεν τὸ Γαλλ. borax, κυρ. εἶδος ὀρυκτοῦ ἢ νίτρον, ἄλλο παρὰ τὴν) » Χρυσόκολλαν (τῶν ἀρχαίων, μ' ὅλον ὅτι μερικοὶ τῶν ἀρχαίων ἰατρῶν 'τὰ συγχέουσι). (καταχρ. δὲ ὁ) » Ῥευστὸς ἢ Ὑγρὸς χρυσός. (ὁ Δουκάγγ. 'τὸ γράφει Βοράγιν).

Βαρακόνω, ῥ. μετ. » Ἐπιχρυσόω. dorer.

Βαράκωμα. » Ἐπιχρύσωσις. dorure, θ.

Βαρακωμένος, η, ον. » Ἐπίχρυσος. doré.

Βαρδάσα (ἀπὸ τοῦ Ἰταλ. verdache, τὸ μεγαλήτερον καὶ καλλήτερον εἶδος τῶν δαμασκηνῶν. Ὁ Πτωχοπρόδρομος 'τὰ ὀνομάζει Λαγηνάτα, διὰ τὸ σχῆμά 'των, καθὼς καὶ

οἱ Τοῦρκοι, Μπαρδὰ-ἐρίζ), ’πωρ., ἴδε Δαμάσκηνον.

Βάρδια (τὸ Τϋρκ. Καραοῦλι).»Φυλακή, φύλακες, σκοπὸς, φρουροί. garde, sentinele, θ. ||. εἶμαι (φυλάγω) βάρδια.»Φυλακὴν ἔχω. être en sentinelle.

Βάρκα (γράφεται καὶ Βάλκα), ἴδε Φελοῦκα.

Βαρκάρης. » Πορθμεύς. batelier.

Βαρκάρω, ρ. μετ., ἴδε ’Εμβαρκάρω.

Βαρκίτσα (ἡ). »’Εφόλκιον. canot.

Βατσέλι (ἀπὸ τοῦ Γαλλ. vaiselle. » Στράγγιξέ την (. . . .) εἰσὲ βατζέλια, ἢ ἄλλα ἀγγεῖα ἁπλωτὰ «, Γεωπον. 229), εἶδος μέτρου γεννημ. εἰς τὴν Πελοποννη.

Βατσίνα (ἡ εὐλογιὰ τῆς ἀγελάδας καὶ τὸ ἐξ αὐτῆς ἔμπυον). » Δαμαλὶς (νεολ.). vaccine, θ.

Βατσινάρισμα, ἴδε Φέλιασμα.

Βατσινάρω, ρ. μετ., ἴδε Φελιάζω.

Βεδοῦρα (ἡ) καὶ

Βεδοῦρι (τὸ), (σκεῦος ποιμενικὸν, πρὸς πῆξιν κυρίως τοῦ ὀξυγάλακτος, ὁ Πορφυρογέννητος ἔχει: » Βεδούρια ἀργυρᾶ εἰς νερόνα). » Γαῦλός.

Βεζνές. » Βαρύλλιον. ajustoir, trebuchet.

Βεκιλχάρτζης, ἴδε ῎Εξοδον ϗ ’Επιστάτης.

Βελέντζα (ἢ ἄλλ. ἀπὸ τοῦ τόπυ Ὑάνμπολη, μάλλινον ’πάπλωμα). » Χλαῖνα. couverture de laine.

Βελοῦδον (Villosus panus), ἴδε Κατηφές.

Βεντοῦζα.»Σικύα, σικυωνία, κύαθος. ventouse, θ. ||. βάλλω βεντούζαις. » Σικυάζω, σικύας προσβάλλομαι· » Κυάθοις πρόσκειμαι, »Ἀρ. ςφ. Εἰρ. 542· » Σικύην κεκολλῆσθαι «, Ἀρετ. appliquer (se faire appliquer) des ventouses, ventouser. ||. βάλλω βεντούζαις χαρακταίς. » Καταχρούω, ἴδε καὶ Χαράζω.

Βερεσιὲ, ἐπ. » ’Επ’ ἀναβολῇ. à crédit. ||. βερεσιὲ μήτε ’να πωλῆται μήτε ’ν’ ἀγοράζηται τίποτε.»Μηδ’ ἐπὶ ἀναβολῇ πρᾶσιν μηδὲ ὠνὴν ποιεῖσθαι μηδενὸς (Πλάτ. Νομ.) «.

Βερονίκα, φ. (ἰατρ.) » Τεύκριον. véronique, θ.

Βιβάρι (προφ. καὶ Διβάρι καὶ Διβέρι) » Ἰχθυοτροφεῖον, ζῶγρος, ζῶγρον, ζωγρεῖον. vivier. §. banneton. §. pêcherie, θ. bordigues (κυρ. ἡ καλαμωταὶς εἰς τὸ παράλιον), madrague (κυρ. τὸ Ταλιάνι).

Βίγλα. » Σκοπή, σκοπιά. vedette, θ. beffroi, guérite, θ. échauguette, θ.

Βιγλάτωρας. » Σκοπὸς, σκοπιωρὸς, ὀπτήρ. vedette, θ. sentinelle, θ.

Βιγλίζω, ρ. μετ. »Σκοπεύω, σκοπιάζω, σκοπιωρέομαι. guetter.

Βίδα. » Κοχλίας, ἕλιξ (ὁ). vis (κυρ. τὸ ἀρσενικὸν), θ. écrou (ἰδιαιτ. τὸ θηλυκόν).

Βιόλα (Ἰταλ.), ἄνθ., ἴδε Δενδροΐα.

Βιολὶ, ὄργ. (μουσ.). » Τετράχορδον. violon.

Βιολέττα, ἄνθ., ἴδε Μενεξές.

Βιρανὲς(ὁ).»’Ερειποτόπιον (Εὐςθ.).

Βίτσα (ἡ). » Ἱμάσθλη, μάστιξ, ῥαπίς. cravache.

Βιτσιά (ἡ). (»Βιτσιὰν ἄς δώσῃ τὸ ἄλογον, « Δουκάγγ. » Βιτσέας συνάγει ὁ ταπεινὸς πολλὰς καὶ αναριθμήτους «, Πτωχοπρόδρ.).

Βόλτα (διὰ ’ψάρεμμα), ἴδε ’Ορμίδι, Πετονιὰ καὶ Τριχιά. §. (τὸ λοξὸν κίνημα τοῦ καραβιοῦ, ὅταν πλέῃ κατὰ τοῦ ἀνέμου). » Διαδρομή. bordée, θ.

Βολτατζάρω (πλέω μὲ βόλταις), ρ. ἀμ. (ναυτ.). » Διαδραμεῖν, πλαγιάζειν (Λουκιαν. Πλ. ἢ Εὐχ.), διαδρομαῖς χρῆσθαι. bordager, louvoyer, courir (tirer) des bordées.

Βοῦκα (κυρ. ἡ γνάθος, ἡ παρειά· ὅθεν Γλωσσογράφος τις ἐξηγεῖ τὸ ’Εντρίβεται τὰς παρειὰς, τρίβει ταὶς βούκκαις ’της. Εἰς δὲ τὸν Ἀλκίφρονα [Γ’, 50] ὀνομάζεταί τις παράσιτος Βουκοπνίκτης), ἴδε Χαψιά.

Βοῦρτσα (διὰ τὰ ῥοῦχα, ’ποδήμα-

τα κτλ. ἴσως ἐκ τοῦ) » Βύρσα. (Εἴς χημικόν τινα ἀνέκδοτον κώδικα ἀναφέρεται ἀρσενικῶς Βροῦτζος χοίρειος, τὸ ὁποῖον ὁ Δουκάγγ. ἐξήγησε Κόπρον). » Ψηκτρίς, ψῆκτρα. brosse, θ. houssoir (ἡ σκοῦπα). §. (τῶν ζωγράφων). » Χρωστὴρ-ῆρος (ὁ). pinceau.

Βυζικατόριον. » Φοίνιγμα, μανδάκη (Ἱππιατρ.). vésicatoire. ‖. βάλλω βυζικατόρι. » Φοινίσσω(-ομαι).

Γαλέντζα (τὸ ἄλλ. Τσόκαρον ἢ Παλῆκι). » Κλάπαι (» Κλάπας ὑποδεδεμένον· ἐν βαλανείῳ γὰρ ὢν ἔτυχε, « Δίων Κάσσ. ἡ λέξις εἶνε Λατινική), κωλόβαθρον (ἡ λεγομένη παρὰ τοῖς πολλοῖς Κλάπα,« Συΐδ.), κρούπαλον, κρουπέζα ἢ κρουπέζιον, πηλοβατίς. galoche, θ. patin.

Γαλέρα (εἶδος καραβιοῦ). » Λιβυρνίς. galère, θ.

Γαλιόνι (εἶδος (καραβιοῦ). » Γαῦλος. galion.

Γάμπια (τὸ ἀνώτατον πανὶ τοῦ καταρτιοῦ), ναυτ. » Δόλων. hunier (le grand et le petit), ἴδε Ἀδράκτι.

Γάντζα, ἴδε Κάντζα.

Γάντζος (πιθ. ἐκ τοῦ Γαμψὸς, κυρ. τὸ ἀγκυλωτὸν κοντάρι, μὲ τὸ ὁποῖον μακρύνουν ἢ πλησιάζουν τὰ πλοῖα εἰς τὴν στερεάν.). » Κοντός. croc (de batelier), gaffe, θ.

Γαρμπῆς, ἄν. (δυτικονότειος), ἴδε Λίβας.

Γεδέκι (ἄλογον συρόμενον κατόπιν τοῦ ἱππεύοντος, κυρίως μὲν δι' ἀνάγκην, τὸ περισσότερον ὅμως διὰ μεγαλοπρέπειαν, καὶ μάλιστα εἰς τὴν Τουρκίαν, ὅπου ἀπὸ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν τοιούτων ἵππων κρίνεται καὶ ὁ βαθμὸς τῆς δόξης καὶ ἀξίας τοῦ ἱππότου). » Παράσειρος (» Παρήορος, » Σειροφόρος) ἵππος (κυρ. ὁ τῶν ὀχημάτων). cheval qu'on met à la volée, cheval de main. §. » Ἀσκὸς βόειος. §. (ναυτ.) τραβῶ γεδέκι (κυρ. εἰς τὸ ῥεῦμα), ἴδε Τόνος.

Γεδίκι (κτῆμα ἢ οἰκοδομὴ ἐπάνω εἰς ξένην γῆν). » Ἔγκτημα (Δημοσθ. περὶ Ἀλον.), ἔγκτησις. yedik.

Γέλ-κοβάνι (Τουρκ.), εἶδος πτν. (ἱέρακος), ἴδε Ἀνεμογάμης ἢ Κιρκινέζι.

Γεμεκλῆκι (ἡ ποσότης 'ποῦ δίδεται διὰ τὸ φαγεῖ' τῶν στρατιωτῶν κτλ.), ἴδε Ταγῆνι. §. (συνεκδοχ. τὸ μέρος ὅπου γευματίζουν οἱ ὁδοιπόροι). » Σταθμὸς (ὁ μεσημβρινός). dînée, θ.

Γέμι (τὸ προσφάγι τοῦ ἀλόγου), ἴδε Ταγή.

Γενί-μπαχάρι, ἄρ. » Ἄμωμον, amome, grain de giroffe rond, cubèbes (ou) quabèbes, ἴδε καὶ Μπαχάρι.

Γερδέλι (ἴσως ἀπὸ τοῦ) » Ἀρδάλιον = Ἀρδάνιον, ἴδε Ἀνασυρτῆρι καὶ Γλάστρα.

Γερ-ἔλμασι, φ., ἴδε Κολοκάσι.

Γερμεσὶς (κατὰ λέξιν μετάφρασις τοῦ) » Χαμαίδρυς (τὸ ὁποῖον εἶνε εἶδος φυτοῦ, ἴδε Χορτάρι), ἀ. chêne nain.

Γέσμι, πέτρ. (πολύτ.) (ἴσως ἐκ τοῦ) Ἴασπις.

Γιαγιὰ (ἡ μητέρα τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρός. Εἰς τὴν Ἑλλάδα λέγεται Κυροῦλα, ἀλλοῦ Βάβα, καὶ ἀλλοῦ Μανιά, τὸ ὁποῖον πλησιάζει εἰς τῶν ἀρχαίων τὸ)« Μαμμία, μάμμα καὶ μάμμη (καθὼς 'τὴν λέγουν καὶ σήμερον εἰς τὴν Ἀττικήν), μαῖα, τήθη ('Αριστοφ. Ἀχ.), προμήτωρ, πατρομήτωρ (ἡ ἐκ πατρὸς), μητρομήτωρ (ἡ ἐκ μητρός). grand' mère. ‖. μεγάλη γιαγιὰ (ἡ μητέρα τῆς γιαγιᾶς). » Προμάμμη, ἐπιτήθη. ‖. γιαγιὰ τῆς γιαγιᾶς.) » Τρισεπιμάμμη. ‖. γιαγιάκα (τὸ ὑποκοριστικόν). » Μαμμίον, μαμμίδιον.

Γιαγοῦρτι, ἴδε Ὀξινόγαλον.

Γιακοῦτι (ὀρθ. Ὑακοῦτι, ἀπὸ τοῦ) » Ὑάκινθος (εἶδος πέτρ. πολύτ.), ἴδε Ζαφεῖρι.

Γιαλδὶζ δασὶ, πέτρ. πολύτ. (φαίνεται ὡσὰν 'νὰ ἐζυμώθη μὲ χρυσὴν ἄμμον). « Χρυσόλιθος, (καὶ κατὰ τὸν Θεόφρ.) σάπφειρος, *ἀστερία (λίθος), ἀμμόχρυσος. aventurine, θ.

Γιάν-κεσιτζῆς (ὁ κλέπτων ἐπιτηδείως τὸ πουγγὶ, τὸ ὡρολόγι κτλ. ἀπὸ τὴν τσέπην). » Βαλαντιοτόμος. filou.

Γιαταγάνι. »Παραξιφίς. dague, f. yatagan.

Γιατάκι (ἡ κάμαρα ὅπε κοιμοῦνται). » Κοιτὼν, ἐγκοίμηθρον. dortoir.

Γιολτζῆς. » Ὁδοιπόρος, ὁδίτης. voyageur. » Ἐπιβάτης (ὁ τοῦ καραβιοῦ). passager.

Γιονγκάς, φ., ἴδε Τριφύλλι.

Γιουλάρι (ἴσως ἀπὸ τοῦ) » Εἴλλας καὶ Ἴλλὰς (ὁ δεσμὸς, κατὰ τὸν Μάξιμ. στίχ. 360), ἴδε Καπίστρι.

Γιουλάφι, γένν. (ἴσως ἀπὸ τοῦ) » Αἰγίλωψ-ωπος, ἴδε Βρῶμι.

Γιουρσοῦσι. » Ἔφοδος, ἐπέλασις, ἐπιδρομή. attaque, f.

Γιούχα (ἐπιφών. ὑβριστικόν. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὑποθέτω ὅτι ἐπροφέρετο τὸ Εὐαγγέλικὸν:) » Οὐά! ὁ καταλύων τὸν ναὸν κτλ. huée, f.

Γιρτλάνι (ὀνομάζεται εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν ἡ) » Ὕαινα, ζ. hyène.

Γκάϊδα ἡ (ἂν ἦνε καθὼς λέγουν, ἐκ τοῦ Ἀείδω) Γκάειδα, ὀργ. (μυσ.), ἴδε Ἀσκομαντούρα.

Γκαλερία (οἰκοδόμημα ἐπιστηριζόμενον εἰς σειρὰν στύλων τριγύρω εἰς τὸ 'σπίτι). » Ξυστὸς (ἐλλειπτ. τοῦ Δρόμος) (Ξενοφ. Οἰκ.), στοὰ, περίστο(στῳ)ον, περίστυλον, αἴθουσα, πτέρωμα. portique, f. galerie, f. §. (τὸ ἄλλ. Μπαλκόνι), ἴδε Ἐξώστεγον.

Γκαρνιτοῦρα (ἡ), ἴδε Ἀκροπρεπίδια.

Γκέμι, ἴδε Χαλινάρι.

Γκεμπρὲς (τοῦ ἀλόγου), ἴδε Τρίφτης.

Γκερδέλι, ἴδε Γερδέλι.

Γκερίζι, ἴδε Λαγοῦμι.

Γκετζὲ-σεφὰς, ἄνθ. » (ἴον τὸ) Φιλέσπερον (Ἀναλεκτ.), ἑσπερίς. belle de nuit, (violette) amie du soir.

Γκετσένι, ζ. » Ἰκτὶς ἡ ποικίλη. putois tigré.

Γκιρίτι, ἄνθ. » Βατράχιον (τὸ ἐρυθρόν). renoncule.

Γκιόνης, π. (νυκτ.). » Βούταλις, πώϋγξ, ἴυγξ-υγγος (ἡ). espèce d'oiseau nocturne.

Γκιόσι. » Διοικισμὸς, διοίκισις (Λυσ.), ἀνασκευὴ, μετοίκησις, μετοικεσία. délogement, déménagement. ||. κάμνω γκιόσι. » Διοικίζομαι, μετοικέω, μετοικίζομαι, ἀνα(μετα)σκευάζομαι. déloger, déménager. ||. ὅταν ἔκαμνε γκιόσι ἀπὸ τὸν Κωλυτὸν εἰς τοῦ Φαίδρου τὸ 'σπίτι. » Ὅτ' ἐκ Κωλυτοῦ διῳκίζετο εἰς τὴν Φαίδρου οἰκίαν «.

Γκιουβέζι (χρ.), ἴδε Βυσσινὶ καὶ Μόρικον.

Γκιουβερτζιλὲς, ὀρ. » Ἀφρόνι(λι)τρον. nitre, salpêtre, ἴδε καὶ Ἀφρόνι.

Γκιουβέτσι, ἀγγ. » Κρί(» Κλί)βανος. terrine, f. §. (συνεκδοχ. τὸ φαγητὸν ὅπου 'ψήνεται εἰς τὸ τοιοῦτον ἀγγεῖον). » Κριβανωτόν. terrine, f., ἴδε καὶ Φουρνιστόν.

Γκιουγιοῦμι, ἴδε Κουκοῦμι.

Γκιουλουπδάνι, ἴδε Κανί.

Γκιρίφι, ὀργ. (μουσ.) » Βόμβυξ. espèce de fifre, ἴδε καὶ Παγιαῦλι.

Γκιρίφι (τὸ), (εἶδος αὐλοῦ). » Βόμβυξ. espèce de fifre, ἴδε καὶ Παγιαῦλι.

Γκορτζιά, ὁ. (ἴσως ἐκ τοῦ) » Ἄχερδος, ὁ., ἴδε Ἀγριαπιδιά.

Γολέττα. » Ἡμιολία (νεολόγ.). Goëlette, f.

Γοντζὲς (προφ. κοιν. Κοντζὲς), ἴδε Μπουμποῦκι.

Γουμπρὶ (ἡ ἄλλ. Στοῦκα ἢ Τοῦρνα), 'ψ. ἴδε Λοῦτσος.

Γουστέρα } , ζ. ἴδε Σαμμιαμῦθι.
Γουστερίτσα }

Γραδῖνα (εἶδος σταφυλιοῦ), ἴδε Ἀετονύχι.

Γραντὶ (ἡ ἄκραις, τὸ τριγυνὸν τοῦ δικτύου, ἀπὸ τοῦ Ἰταλ. garantire, ὡς προφυλάττον αὐτὸ τοῦ σχισίματος). » Ἀκρόλινον καὶ Ἀκρολίνιον. le bord du filet. » Ἀντίτονον (Ξενοφ). une partie des rets.

Γραῖβος } , ἄν. » Καικίας.
Γραιβολεβάντες } vent du Nord, ἴδε καὶ Μαϊστροτραμουντάνα.

Γραιβοτραμουντάνα, ἄν. » Μέσης.

Γρεντιὰ, ἴδε Δοκάρι.

Γρέτσα, 'ψ., ἴδε Στρογγύλα.

Δαβατζῆς. » Ὁ διώκων (μεταφορ.). plaignant, la partie plaignante.

Δαβοῦλι, ὄργ. (μουσ.), (ἀπὸ τοῦ) »Τάβαλα(τὰ) (Περσικόν τι ὄργανον), ἴδε Τύμπανον.

Δαϊρὲς, ὄργ. (μουσ.) » Σεῖστρον (εἶχε διαφορετικὸν σχῆμα, ἴδε Πλυτ. ἐν τῷ περὶ Ἴσ. ȣ̓ Ὀσίρ.). tambour de basque.

Δαλκαβοῦκης. » Παράσιτος, δειπνοθήρας, δειπνολόχος. parasite; écornifleur.

Δάμα (εἶδος παιγνιδιοῦ). » Πεσσοὶ καὶ Πεττοὶ (ἄγνωστον πῶς ἐπαίζοντο). dame, θ.

Δαμετζάνα, ἀγγ. » Πυτίνη καὶ (κατὰ τοὺς Ταραντινοὺς Ἕλληνας) Βυτίνη. bouteille clissée, θ. dame-jeanne.

Δαμλαλῆς. »Ἀπόπληκτος, ἀποπληκτικός. apoplectique.

Δαμλὰς, πάθ. » Ἀποπληξία, θ. apoplexie, θ.

Δαντέλλα. » Τρίχαπτον, (ὁ Παππαδόπουλος τὴν ὠνόμασεν) Ὀδοντωτὸν (ἀπὸ τοῦ Γαλλ.) dentelle, θ.

Δεζγκερὲς (τὸ κρεββάτι μὲ τὸ ὁποῖον μεταφέρουν τοὺς ἀσθενεῖς). » Φορεῖον, δίφρος, σκίμπους, κράβα(ββα)τος (Εὐαγγ.). chaise à porteur, θ. litière, θ.

Δεκότον. » Ἔγχυμα, ἀφέψημα, ἀπόζεμα. decoction, θ.

Δεποζιτάρω, ῥ. μετ., ἴδε Χέρι.

Δεπόζιτον (πρᾶγμα βαλμένον πρὸς καιρὸν εἰς μέρος ἀσφαλές). » Θέμα, παρακαταθήκη dépôt. §. (ποσότης χρημάτων ἢ πρᾶγμα ἀμφισβητήσιμον, βαλμένον εἰς τρίτον χέρι δι' ἀσφάλειαν). » Θέσις (Δημοσθ Ἀπατουρ.), μεσεγγύη, μεσεγγύημα, παρακαταβολὴ (εἶδος δίκης). séquestre, consignation. ‖. τρεῖς χιλιάδαις δραχμαῖς εἶνε δεπόζιτο εἰς τοῦ Ἄγνωνος. » Τρισχίλιαι κεῖνται παρ' Ἄγνωνι «.

Δογραματζήδικον (ἐργαστήρι). »Τεκτονεῖον. l'atelier d'un menuisier.

Δογραματζῆς, ἴδε Λεπτουργός.

Δολαμᾶς (εἶδος φορέματος). »Κάνδυς (ὁ Περσικός). dolama (habit Turc).

Δολλοῦ-διζγκίνι (τρέξιμον τοῦ ἀλόγου), ἴδε Τέσσερης.

Δοροῦδικον (ἄλογον). » Κιῤῥὸς (ἵππος). rubican.

Δουβάρι, ἴδε Τοῖχος.

Δουβαρτζῆς, ἴδε Κτίστης.

Δουλάπι (ὅπου βάλλομεν τὰ οἰκιακὰ σκεύη κλπ.), ἴδε Ἀρμάρι. §. (ἡ μηχανὴ, μὲ τὴν ὁποίαν ἐβγάλλουν τὸ νερὸν ἀπὸ τὰ πηγάδια), ἴδε Μαγγανοπήγαδον. §. δουλάπι τοῦ καφφέ. » Φρύγετρον. poêle à torréfier.

Δουσεμὲς, ἴδε Πατωσιά.

Δουρμπίνι. »Τηλεσκόπιον (νεολ.). lunette d'approche (de longue vue).

Δοῦτι, 'πωρ. ἴδε Μοῦρον καὶ Συκάμινον.

Δουτιὰ, δ. ἴδε Μουριὰ καὶ Συκαμινηά.

Δραγάτης (ἀντὶ Δερκάτης [ἐκ τοῦ Δέρκομαι], ὁ φυλάττων τὰ ἀμπέλια, περιβόλια κτλ., ὁ Τουρκ. Κουρουτζῆς). » Χωροφύλαξ, ἀγροφύλαξ, ὀπωροφύλαξ, καρποφύλαξ. garde-bois (etc), messier.

Δραγουμάνος (ἀναφέρεται ἡ λέξις συχνάκις εἰς τοὺς Βυζαντινοὺς συγγραφεῖς· ὁ Νικήτας μάλιστα μετεχειρίσθη ȣ̓ τὸ Δραγουμανίζειν). »Ἑρμηνεὺς, διερμηνεὺς, διερμηνευτής, δίγλωσσος (Πλουτ. Θεμιστοκλ.). interprète, trucheman, drogman.

Δρατσινιὰ (ὁ καρπὸς τοῦ Δράτσινον), δ. »Ὀξυάκανθα. epine-vinette, θ. vinetier.

Δρολικόνω, ῥ. ἀμ. (ἐπιφωνούμενον ἐν εἴδει κατάρας εἰς τοὺς τρώγοντας, συνώνυμον τοῦ Περιδρομιάζω,

ἀπὸ τοῦ Δρόλικος, τὸ ὁποῖον ὁ Κορ. ἀφῆκεν ἀνεξήγητον εἰς τοῦτον τοῦ Πτωχοπροδρόμου τὸν στίχον » Ἀντὶς ψωμὶν τὸν δρόλικον, ἀντὶς φαγὶν τὸν σφάχτην «), ἴδε Περιδρομιάζω καὶ Περίδρομος.

'Εγλενδίζω, ῥ. ἀμ.), ἴδε Δια-

'Εγλενδιρδίζω, ῥ μετ. σκεδάζω.

'Εγλεντζὲς, ἴδε Διασκέδασις.

'Εγρετίδικος, η, ον). » Περιαι-

'Εγρετὺς, ειά, ὁ) ρετὸς, ἐξαιρέσιμος ('Ηρόδ.). **postiche, qu' on peut ôter.**

'Εκλεδίζω, ἴδε Φελιάζω.

'Ελτσῆς, ἴδε 'Αποκρισάριος.

'Εμανέτι (προφ. κοιν. 'Αμανέτι). » 'Ενέχυρον, θέμα, ὑποθήκη, ὑποκείμενον (Δημοσθ. κατὰ Διονυσοδώρου), ὑπόβολον (» Οὐχ ὁρᾷς τὴν οἰκίαν τὴν Πολυτίωνος κειμένην ὑπόβολον; « Φερεκράτ.). **gage, nantissement.** ||. βάλλω (δίδω) ἐμανέτι. » 'Ενεχυράζω καὶ 'Ενεχυριάζω, τίθημι, ὑποτίθημι, θεματίζω. **engager, nantir, donner (mettre) en gage, donner pour nantissement.** ||. βάλλω λοιπὸν ἐμανέτι τὸ χωριό 'μου διὰ δεκάξη μναῖς εἰς τὸν Παμβωτάδην. » Τίθημι σὺν τὴν συνοικίαν ἑκκαίδεκα μνῶν Παμβωτάδῃ «. ||. βάλε 'τα ἐμανέτι διὰ τὴν ἀνάγκην σου. » 'Υπόθου ταῦτα τῇ χρείᾳ. « ||. 'παίρνω ἐμανέτι (δι' ὅσα δανείζω). » Τίθεμαι, ὑποτίθεμαι, ἐνεχυράζω (» Η φύσις ἐνεχυράζει τοῦ μὲν ὄψιν, τοῦ δὲ ἀκοήν «). ||. αὐτὸ τὸ γειτονικόν μου χωριό' χάνεις 'δὲν θέλει οὔτε 'νὰ 'τὸ ἀγοράσῃ, οὔτε ἐμανέτι 'να 'τὸ 'πάρῃ. » Τὸ χωρίον τὸ ἐκ γειτόνων μοι τοῦτο οὐδεὶς ἐθέλει οὔτε πρίασθαι οὔτε τίθεσθαι (Δημοσθ.) «. ||. 'τὸν εἶπα 'νά με δανείσῃ, καὶ 'να 'πάρῃ ἐμανέτι τὰ πράγματα (τὴν ἁρματωσιὰν) τοῦ καραβιοῦ. » 'Εκέλευον αὐτόν μοι δανεῖσαι ὑποθέμενον τὰ σκεύη τῆς νεώς (Δημ.) «.

'Εργενλήκια (τὰ σπυριὰ 'ποῦ 'βγαίνουν 'ς τὸ πρόσωπον κυρ. τῶν νέων). » 'Ακμαί, ἴονθοι, ψύδρακες. **bourgeons qui viennent au visage, gourme, θ.**

'Εσκιτζῆς (κυρ. ὁ 'μπαλόνων τὰ παληοπάπουτσα). » Νευροῤῥάφος (« 'Υπόδημα δημιουργῆσαι μὲν, τοῦ σκυτοτόμου· πονῆσαι δὲ ἐπανορθώσασθαι, τοῦ νευροῤῥάφου «. Γαλην. πρὸς Θρασύβ.), πίσυγγος. **savetier.** §. (ὁ τῶν ῥούχων), ἴδε Μπαλωματᾶς.

'Εσνάφι (μερικοὶ θέλησαν 'νὰ 'τὸ ἐξελληνίσουν εἰς τὸ) » Συνάφεια. » Σύστημα, σύνταγμα, συμμορία, ἐργασία βαφέων ('Επιγρ. Χανδλ.). **corps, métier.**

Ζαΐφης, ισα, ικον, ἴδε 'Αδύνατος, 'Ανήμπορος καὶ Φιλάσθενος.

Ζαΐφλῆκι. » 'Ασθένεια, ἀῤῥωστία, ἀῤῥώστημα, νοσηλεία. **indisposition, incommodité.**

Ζαμπάκι (τὸ μονὸν Τεμπέρι), ἄνθ., ἴδε Κρίνος.

Ζάρι (τὸ ὄργανον). » Κύβος. **dé.** §. (συνεκδοχ. τὸ ῥίψιμόν 'του). » Βόλος (μὲ διάφορα ὀνόματα, Χῖος, Κῷος, Μάγνης, Μίδας κτλ.). **coup (de dé).** ||. (ὅθεν:) καλὸ ζάρι. » Φορὸς κύβος. » Βόλος πρανής. **beau (heureux) coup.**

Ζαφορᾶς, φ. (ἰατρ.), ἴδε Κρόκος.

Ζαγιρὲς, ἴδε Εἰσοδιά.

Ζεγγὶ (εἰς τοὺς χρόνους τῶν Γραικορωμαίων ἐλέγετο Τσαγγίον), ἴδε Σκάλα.

Ζεμπερέκι (τῆς θύρας), ἴδε Συρτάρι.

Ζεμπίλι (Γαλλ. **sebille**, τὸ σκαφίδι τῶν ψωμάδων). » Σπυρίς, φορμὸς, σαργάνη καὶ ('Αττ.) ταργάνη, γύργαθος, ὀψὼν, γυλιὸς (κυρ. τῶν στρατιωτῶν). **sac de natte.**

Ζεμποῦλι, ἄνθ. » 'Υάκινθος. **jacinthe.**

Ζερδαβᾶς, ζ. (καὶ τὸ γουναρικόν 'του). » Σαρθέριον. **martre, θ.**

Ζερδαλὶ (τὸ ἀφέλιαστον καὶ πικροπύρηνον Καΐσι, τὸ ὁποῖον, φαίνεται, ὠνόμαζον κυρίως οἱ ἀρχαῖοι) » Κοκκύμηλον, 'πωρ., ἴδε Βερύκοκκον.

Ζερνεκαδὲς (τὸ ἄλλ. Μανουσάκι), ἄνθ. » Νάρκισσος (» 'Ο δὲ Νάρκισσος ἢ τὸ λείριον· οἱ μὲν γὰρ τοῦτο, οἱ δὲ ἐκεῖνο καλοῦσι, « Θεοφρ. Φυσ.

ϛ', 7). marcisse, ἴδε καὶ τὰ προλεγόμενα τῆς Α'. ἐκδόσεως.

Ζιαφέτι, ἴδε Ξεφάντωμα, Τραπέζι καὶ Φαγοπότι.

Ζίλι, ὄργ. (μουσ). » Κύμβαλον, πέλυξ. bassin.

Ζιρτλάνι, ἴδε Γιρτλάνι.

Ζόκα (ἀγκίστρι εἰς σχῆμα 'ψαριοῦ). « Δελφὶς καὶ Δελφίν. espèce de hameçon, navette, θ. saumon.

Ζόρι, ἴδε Βία.

Ζουρνᾶς, ὄργ. (μουσ.), haut bois.

Ἴγγλα ἴδε Ὕγκλα.

Ἰλαντζῆκι (τὸ κινδυνωδέστερον ἀνεμοκύρωμα), πάθ. » Ἄνθραξ, φύγεθλον, πῦρ ἄγριον. feu sauvage.

Ἰλτιζάμι. » Δημοσιώνιον, δημοσιωνία, τέλος (δημόσιον).

Ἰλτιζαμτζῆς, ἴδε Ἐνοικιαστής.

Ἰμπρίκι. ἀγγ. » Πρόχοος, προχύτης, κατάχυσις (» Ἑκατὸν ἀργυραῖ λεκάναι, καὶ καταχύσεις ἴσαι παρέκειντο, « Ἀθην.), χρουνεῖ (νί)ον (εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Πορφυρογεννήτου ἐλέγετο) ἐπιχυτήριον (λέξις οὐκ ἀπόβλητος). aiguière, θ. biberon, vase à bec. ||. τὸ ἰμπρίκι τοῦ καφέ. » Θερμοῤῥόη (Νικ. Χρον.). aiguière, θ.

Ἰνδερσάκι (Ἴδρι-σσακὶ, ἑρμην. ὀσμὴ βασιλική), φ. » Γεράνιον (Διοσκορ.). géranium (musqué).

Ἰντερέσσο, ἴδε Διάφορον καὶ Συμφέρον.

Ἴντριγκα. » Σκευωρία καὶ Σκαιωρία, σκευώρημα, παρασκευή, συσκευή (Ἡρωδ.), ῥᾳδιουργία, μηχανουργία, μηχανοῤῥαφία. intrigue, θ. brigue, θ. menée, θ. cabale, θ. machination.

Ἰντριγκάντης, ισσα, ικον, ἴδε Ἀναχατωτούρης.

Ἰντριγκάρω, ῥ. μετ. ϗ ἀμ. » Ὑπακουρέω. intriguer, faire des intrigues, ἴδε ϗ Ἐνεργῶ καὶ Ὀργανίζω.

Ἰστιρατζῆς. » Σιτώνης. fournisseur (pourvoyeur, entrepreneur) de blé.

Ἰτλάκι. » Κάθοδος. rappel (retour) de l'exil.

Καβάδι ἢ Καββάδι (καθὼς 'τὸ γράφει ὁ Κουροπαλάτης, φόρεμα Τουρκ. ἴσως ὁ) » Κάνδυς (ἡ ὁ) Σαράγης (τῶν Περσῶν, τὸν ὁποῖον ὁ Ἡσύχ. ὀνομάζει Σάραπιν· ἀλλ' ὁ σοφὸς Ῥολάνδος ἐν τῇ περὶ τῆς ἀρχ. Περσ. γλώσσ. διατρ.] ἀποδεικνύει ὅτι πρέπει 'να γραφῇ καὶ ἐδῶ, καθὼς καὶ εἰς τὸν Πολυδ. [Η'. 61]. Σαράγης, ἦτο δὲ κατὰ τὸν Ξενοφ.) » Χιτὼν πορφυροῦς μεσόλευκος, « (τὸν ὁποῖον ἐφόρει μόνος ὁ βασιλεύς). caftan.

Καβάκι, δ. » Αἴγειρος (ἡ). peuplier (noir), ἴδε καὶ Λεῦκος.

Καβανόζι, ἀγγ. » Κελέβη, κελέβειον (-ιον. » Ἀτὰρ ἀμφίθετον κελέβειον ἑλόντες ἔμπλειον μέλιτος, « Ἀντίμ. ἐν Ε'. Θηβαΐδος παρ' Ἀθηναίῳ ΙΑ'). vase.

Καβγᾶς, ἴδε Καυγᾶς.

Καβγατζῆς, οῦ, ἴδικον, ἴδε Φιλόνεικος.

Κάβος, ναυτ. » Ἄκρα, ἀκρωτήριον. cap, promontoire.

Καβουρδίζω, ῥ. μετ., ἴδε Ξεροτηγανίζω.

Καβούρδισμα, ἴδε Ξεροτηγάνισμα.

Καβουρμᾶς (εἶδος φαγητοῦ), ἴδε Τσηγαριστόν.

Κάβρο, ἴδε Ζωγραφιά.

Καζάνι, ἀγγ., ἴδε Κακκάβι καὶ Λεβέτι.

Καζεβί. » Φορμός.

Καζμᾶς, ἴδε Ἀξινορύγι.

Καϊκάκι » Πλοιάριον, κελήτιον. batelet.

Καΐκι. » Ἀκάτιον, πλοιάριον, πορθμεῖον, κέλης (κυρ. τὸ μονοκοῦπι). bateau, barque, θ. ||. ἔπιασα (ἐναύλωσα) τὸ καΐκι μοναχικόν. » Ἰδιόστολον ἐμισθωσάμην πλοῖον. ||. ἔπιασα τὸ καΐκι μπιραχμά ('νά με 'πάγῃ δηλ. ὅπου θέλω, καὶ ἀφ' οὗ μὲ ἀφήσῃ, 'να ἀναχωρήσῃ). » Ἑτερόπλουν ἐμισθωσάμην ἀκάτιον. ||. (τούτου ἐναντίον εἶνε τὸ) » Ἀμφοτερόπλουν ('νά με 'πάγῃ δηλ. καὶ 'νά με φέρῃ. Οἱ ῥήτορες μετεχειρίζοντο τὰς λέξεις διὰ τὸ ναυτικὸν δάνειον).

Καϊκιάτικα (τά). » Πορθμεῖα. prix de passage.

Καΐκτσῆς. » Πορθμεὺς, κωπηλάτης, ἐρέτης. rameur, batelier.

Καϊμάκι (κυρ. τὸ ἄνθος τοῦ γάλακτος καὶ μονολεκτ. Ἀθόγαλα). » Πῖαρ (τὸ), ἀφρόγαλα. crême, θ. §. (μεταφορ. τὸ καλλήτερον μέρος κάθε πράγματος), ἴδε Ἀθέρας.

Καΐσι (εἶδος παιγνιδιοῦ). » Ἱμαντελιγμὸς (Πολυδ.). espèce de jeu.

Καϊσί (τὸ φελιασμένον καὶ γλυκοπύρηνον Ζερδαλὶ), 'πωρ., ἴδε Βερύκοκκον.

Καλαγένιος, α, ον. » Κασσιτέρινος. d'étain, fait d'étain.

Καλάγι ἢ Καλλάϊ (ὡς ἐκ τῶν Καλλαϊκῶν, ἔθνους τῆς Λυσιτανίας, μετακομισθέντος ἴσως πρῶτον εἰς τὴν Ἑλλάδα τοῦ μετάλλου· διότι, κατὰ τὸν Διόδωρον [Ε', 38], » Ὑπεράνω τῆς τῶν Λυσιτανῶν χώρας ἐστὶ μέταλλα πολλὰ τοῦ κασσιτέρου«. Τὸ ἴδιον λέγει καὶ ὁ Στράβων [Γ', 147] καὶ ὁ Πλίνιος [ΛΔ', 16]), μέταλλ. »Κασσίτερος. étain.

Καλαϊλαδίζω, ῥ. μετ, ἴδε Γανόνω.

Καλαϊλάδισμα, ἴδε Γάνωμα.

Καλαμπαλῆκι, ἴδε 'Νοικοκεριὸ, Πλῆθος καὶ Πρᾶγμα.

Καλαμπόκι, γένν. » Ἔλυμος ἢ Μελίνη καὶ Μέλινος. panicum, ἴδε καὶ παραβ. 'Αγριοκέχρι, 'Ασπροσίτι καὶ Σήκαλη.

Καλδιρίμι. » Λιθόστρωτον, ἱππόκροτον. pavé.

Καλεμπέκι (τὸ κατώτερον ἢ ἄγριον 'Οδαγάτσι, ἴδε τὴν λέξιν), μυρ. » Ξυλαλόη. bois d'aigle, calambouc ou calambac (Ἰνδ.).

Κάλι (ἡ ἄλλ. Καλιά, ἡ ἁλατοειτρώδης στάχτη τοῦ φυτοῦ Ἁλμυρήθρας καὶ ἄλλων, χρήσιμος εἰς τοὺς βαφεῖς καὶ πολλὰς ἄλλας τέχνας), » Στακτὴ, κονία, χαλαςραῖον. soude, θ. potasse, θ. ver (var) dasse, θ. alcali.

Κάλπικος, η, ον. » Κίβδηλος, ὑπόχαλκος, παρακεκομμένος, ἀδόκιμος (κυρ. ὅ,που 'δὲν ἔχει πέρασι'), παράσημος. billon.

Καλπουζάνης. » Κιβδηλοποιὸς, κιβδηλευτὴς, παραχαράκτης. faux monnayeur, billoneur, falsificateur.

Καλπουζανλῆκι. » Κιβδηλεία(-ία). billonage.

Καλτάκι (τὸ ἔμπροσθεν ἐξέχον μέρος τῆς σέλλας). arçon, troussequin (τὸ ὄπισθεν).

Καλτανκανάτι (τὸ βάλσιμον τοῦ ἐπανωφοριοῦ ὄχι μὲ τὰ μανίκια περασμένα. Ὁ Γαζῆς ἐσημείωσεν ὁμώνυμον λέξιν τὸ 'Αναπεταρίκι: 'δὲν 'τὴν ἤκουσα). » 'Επαναβληδὸν ('Ηρόδ.). en guise de manteau.

Καμιζόλα, ἴδε 'Σωκάρδι.

Καμτσίκι. » Μάστιξ-ιγος (ἡ), ὕσπληξ (-ηγξ)-ηγγος (ἡ), ὑστριχὶς (ἐπειδὴ κατεσκευάζετο ἀπὸ γουρουνότριχαις), ῥαπίς. badine, θ. cravache, θ. φραγγέλιον (Λατ.). fouet, escourgée, houssine. θ. ‖. κτυπῶ μὲ τὸ καμτσίκι. » Μαστίζω, καθικνοῦμαι τῇ μάστιγι. fouetter.

Κανάλι, ἴδε Αὐλάκι καὶ Χανδάκι.

Καναπές. » Κλιντὴρ, ἀνακλιντὴρ, ἀνακλιντήριον, ἀνάκλιντρον, σκίμπους-οδος (κυρ. τὸ Γαλλ. fauteuil), canapé.

Κανὰρ-γεμὶ (ὁ σπόρος τοῦ φυτοῦ) » 'Ηρίγερον, (ἡ) Ἄκανθος. seneçon alpiste.

Κανάτι, ἴδε Θυρόφυλλον καὶ Παραθυρόφυλλον.

Κάνουλα, ἴδε Μαστάρι.

Κάντζα. » 'Αρπάγη, ὄγκος, ὀγκινος, ἄγκυρα. harpeau. ‖. κάντζα τοῦ καΐκιοῦ, ἴδε Γάντζος.

Καντζαρόνω, ῥ. ἀμ., ἴδε Σκαλόνω.

Κάντιον (ἡ καλολαγαρισμένη καὶ καλοδεμένη χρυσταλωτὴ ζάχαρι'. Ἡ λέξις εὑρίσκεται εἰς τὸ Ἱερακοσόφιον ἢ 'Ορνεοσόφιον Δημητρίου τοῦ Κωνσταντινοπολίτου, »Κελεύσει γεγονὸς τοῦ ἀοιδίμου βασιλέως κυροῦ Μηχαήλ: »Κάθισον αὐτὸ ἵνα πίῃ νερὸν, καὶ ἔκτοτε χανίασον αὐτὸ καὶ βάλε κάντιον κομμάτια δύο«· καὶ εἰς τοῦ Μυρεψοῦ τὸ Α'. Τμῆμα περὶ Ἀντιδότων: » 'Ρόδων, σάκχαρι κάντιος«. Ἡ παραγωγή του φαίνεται ἀπὸ τοῦ Λατινι-

κοῦ Candidum).(du sucre) candit.

Κάπα ἴδε Κάππα.

Καπάκι ἴδε Σκέπασμα.

Καπαμὰς (εἶδος φαγητοῦ). » Πνικτὸν (κυρ. τὸ Στουφάτον καὶ μάλιστα τὸ γριστὸν, ἢ τὸ Τουρκ. Τσομλὲκ-κεμπαπί). daube.

Καπάντζα, ἴδε Ξυλόκαττα καὶ Παγίδα.

Καπέλλον ἴδε Σκιάδι.

Καπετάνος(-νιος), ἴδε Καραβοκύρης.

Καπιτάλι, ἴδε Σερμαγές.

Καπλαδίζω (κυρ. ἐνδύω μὲ γυναρικὸν τὸ ἐπανωφόρι μου), ῥ.μετ. »Ὑποῤῥάπτω (Διον. καὶ Ἰωσ.). fourrer, doubler (de fourrure).

Καπλάνι, ζ. » Πάρδαλις-εως (ἡ). »Πάρδος (ὁ). » Πάνθηρ. pantbère, léopard.

Κάππα. »Χλαῖνα, τρίβων, σισύρα καὶ σισύρνα καὶ σίσυρμα. cappe, θ., ἴδε καὶ Φλοκάτα.

Καππότα } . »Ἐφεστρὶς, χειμάΚαππότο } μυνα. capot, capote, θ.

Καραγάτσι δ. (ἡ ἄλλως Ἀγριοβαλανιδηά, καὶ κυριολεκτικῶς Δένδρον, καθὼς ᾗ τῶν ἀρχαίων τὸ Δρῦς [ὅθεν ὁ Δρυμὼν καὶ τὸ Δόρυ] ἐσήμαινεν ἁπλῶς καὶ κάθε δένδρον καὶ ξύλον), ἴδε Φτελιά.

Καράγελης (ἄνεμος ψυχρότατος). »Μελαμβόρειον (πνεῦμα). bise, θ.

Καραλάχανον, φ. »Κράμβη. chou-vert, chou-cavalier (τὸ μεγαλήτερον).

Καραμπάσι, φ. καὶ ἄνθ. (ὁ Σιβθὼρπ [prodromus floræ græcæ. T. 2] λέγει ὅτι εἰς τὴν Ἑλλάδα ὀνομάζεται Καλογερικόχορτον [ἴσως ἤθελε 'να 'πῇ Καλογερόχορτον]: Ἐδὲν 'τὸ ἤκουσα · ἂν ἦν' ὅμως τῷ ὄντι, ὑποθέτω ὅτι μετέφρασαν τὴν Τουρκ. λέξιν Καραμπὰς, μὲ τὴν ὁποίαν ἐκεῖνοι ὀνομάζουν τοὺς καλογήρους). » *Στοιχάς. stechas (Arabique), lavande (la grande).

Καραμπατάκι, π. ἴδε Βυτιναρηά.

Καραμπογιά, ὀρ., ἴδε Καλαχάνη.

Καρασῦλι, ἴδε Βάρδια.

Καράφα, ἴδε Μπουκάλι.

Κάργα, π., ἴδε Καλοιακοῦδα.

Καρέγλα (ἀντ!) »Καθέδρα, βάθρον, δίφρος. chaise, θ. siège.

Καρεγλᾶς. »Διφροπηγὸς, ἴδε καὶ Μαραγκός.

Καρέττα, ἴδε Ἀμάξι.

Καρίνα (ἀπὸ τοῦ Λατιν. »Πομπήϊος ὁ Πομπηΐου τοῦ Μάγνου υἱὸς, πρὸς τὸν Ἀντώνιον, ἐπειδὴ τὴν οἰκίαν αὐτοῦ τὴν πατρῴαν ἐν ταῖς Καρίναις κατεῖχε [τόπος γάρ τις τῆς Ῥωμαίων πόλεως οὕτω καλούμενός ἐστιν], ἀποσκώψας τρόπον τινὰ ἥδιστον· ταῖς γὰρ τρόπισι τῶν νεῶν τῆς αὐτῆς ὀνομασίας οὔσης, Ἐν ταῖς Καρίναις αὐτοὺς ἑστιᾶν ἔφη, « Δίων Κάσσ. μή, 38), ἴδε Σχαρί.

Καρναμπίτι, φ. ἴδε Κουνουπίδι.

Κάρναξι (ἐπιφών. κατάρας, ἀπὸ τοῦ Λατιν. carnifex)! ἴδε Κόρακας.

Καρότσα, ἴδε Ἀμάξι.

Καρποῦζι, π. ἴδε Χειμωνικόν.

Καρτάλι, π., ἴδε Ὄρνειον.

Κάρτον. » Τέταρτον, τεταρτημόριον. quart. ‖. πέντε καὶ κάρτο'. »Πέντε καὶ τετάρτου.

Κάρ-τοπού, δ. καὶ ἄνθ. »*Τολύπη, *νιφάς. aubier, obier, boule de neige, rose de gueldre.

Καρτόφλι (Γερμαν. τὸ Τουρκ. Γὲρ -ἐλμασί), φ. ἴδε Κολοκάσι.

Κασαΐ, ἐργ. ἴδε Ξύστρα.

Κασνί, ἰατρ. »Γάλβανον, γαλ(χαλ)βάνη (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὰς Ἀθήν.). galbanum.

Κάσσα (ἐκ τοῦ) »Κάμψα καὶ Κάψα, γάζα, γαζοφυλάκιον, γραμματεῖον βοιώτιον (Ἀττικ.), ἀργυροθήκη (μεταγ.). caisse, θ.

Κασσέλα, ἴδε Σενδοῦκι.

Κασσετίνα. » Νάρθηξ. cassette, θ. écrin.

Κασσιέρης. »Γαζοφύλαξ, ταμίας. caissier, trésorier.

Κάτι (ἡ κλωστὴ, ἀπὸ τὴν ὁποίαν σύγκειται ἄλλη χονδρότερη), ἴδε Κλωνή. §. Δίπλα καὶ §. Ἀράδα.

Κατιφὲς (τὸ Ἰταλ. Βελοῦδον). »Ὁλοσηρικὸν, ἑξάμιτον καὶ ἑξαμίτινον

(Βυζ.). velours. §. (κατὰ μετων. εἶδος ἄνθους), ἴδε Σταθῶρι.

Κατιμέρικος (καὶ Κατμερλίδικος), η, ον (κυρ. ἄνθ. διπλοῦν, τριπλοῦν, κτλ.), » Διανθὲς (»Λέγω δὲ διανθὲς, ὅτι ἕτερον ἄνθος ἐν τῷ ἄνθει ἔχει κατὰ μέσον, ὥσπερ τὸ ῥόδον καὶ τὸ κρίνον καὶ ἴον τὸ μέλαν«, Θεοφρ.) double,

Κατράνι, ἴδε Πίσσα.

Κατρανόνω (ἀλείφω μὲ κατράνι), ῥ. μετ. »Ἀσφαλτόω. enduire de bitume, ἴδε Πισσόνω.

Κατράνωμα (τὸ). » Ἀσφάλτωσις. enduit de bitume, ἴδε Πίσσωμα.

Καῦγᾶς (πόση ὁμοιότης μὲ τὰς κραυγάς!), ἴδε Μάλωμα.

Καφάσι, » Κιγκλίδες, δικτυωτὸν (» Καὶ ἔπεσεν Ὀχοζίας διὰ τοῦ δικτυωτοῦ ἐν τῷ ὑπερώῳ αὐτοῦ«, Γραφ. Βασ. Γ'). jalousies, persienne

Καφασωτὸς, ἡ, όν. » Δικτυοειδὴς, δικτυωτὸς, διάτρητος (»Οἶκος ἦν θε» ρινὸς, πολλὰς ἔχων φωταγωγοὺς, » δικτυοειδῶς κατεσκευασμένας, ἃς » διατρήτους ὀνομάζουσιν οἱ πολ» λοί«, Προκ. Ἱστορ.), ῥομβωτός. maillé, fait en forme de jalousies.

Καφενὲς (μερικοὶ 'τὸ ὠνόμασαν) » Καφενεῖον (Ὁ Γαζ. ἐγνωμοδότησεν, ὀρθότερον βέβαια, τὸ) Θερμοπωλεῖον, (κατ' ἄλλην ἐκδοχὴν προσφυὴς καὶ ἡ) Λέσχη (ἂν καὶ αὐτὴν τὴν προσδιώρισαν διὰ τὸ Καζίνον ἢ Κλοῦμπ): caffé (Οἱ παλαιοὶ μετεχειρίζοντο τὰ κουρεῖα, καθὼς ἡμεῖς τὰ καφενεῖα, πρὸς τὰς συνδιαλέξεις, ὅθεν:) ||. λόγια τοῦ καφενέ. »Λαλιὰ κουρεακή. propos de caffé.

Καφὲς (ὀρθ. Καχβέ). »Ὑάσμινον ἀραβικόν. café.

Καφετζῆς (ὁ Γαζ. ἐπρόβαλε τὴν λέξιν) »Θερμοπώλης. cafetier.

Καφτάνι (εἰς τοῦ Αἰλιαν. Ζ'. Ἱσ. ΙΖ', 17, ἀναφέρεται ἡ λέξις) » Καναυτάνες (τὴν ὁπ. ἠθέλησαν 'να διορθώσουν Καυνάκας), ἴδε Καββάδι.

Κεδὶ-ὀτοῦ (ἑρμην. Γαλεοβότανον), φ. » Μάρον. cataire καὶ chataire, herbe au chat, marjolaine de Crète, ἴδε καὶ παραβ. Βαλεριάνα.

Κελεπίρι »Ἕρμαιον, εὕρημα, χύρμα (ποιητ.). trouvaille.

Κεμπάπι, ἴδε Ψηνόν.

Κεμπαπτσῆς. »Ὀπτανεύς. rôtisseur.

Κεμπαπτσίδικον (ἐργαστῆρι). »Ὀπτανεῖον. rotisserie, θ.

Κελίμι (τὸ). »Ψιλοτάπις, ἴδε Ἀνδραμίδα.

Κεμέρι (τὸ πέτσινον ζωνάρι, εἰς τὸ ὁποῖον συνήθως κρύπτουν οἱ ὁδοιπόροι τὰ χρήματά 'των ἀπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Καμάρα· ὅθεν ὁ Ἡσύχιος ἔχει· » Καμάραι, ζῶναι στρατιωτικαί,« καὶ »Καμαρεύω, σωρεύω, συνάγω«. Ἡ συνήθεια δὲ τῆς εἰς τὰ κεμέρια τῶν χρημάτων ἀποθησαυρήσεως 'δὲν εἶνε νέα· διότι κ̔ ὁ Πλούταρχος ἀναφέρει ὅτι ὁ Σωσιγένης, εἷς τῶν συντρόφων τοῦ Δημητρίυ, » ἐπῆλθε...) χρυσοῦς 400 ὑπεζωσμένος «, (ἔχων δηλ. 400 φλωριὰ εἰς τὸ κεμέρι 'του. Ἀλλοῦ, [εἰς τὸ Δ'. τῶν Συμποσιακῶν] ἀναφέρει περί τινος, »Ὑπεζωσμένου ζώνην χαλκοῦς ἔχουσαν«).

Κενάρι, ». Παρυφὴ, (ἡ) παρυφὴ διαφανὴς (τοῦ Ἀθην. ἴσως ὡμοίαζε τὴν Δαντέλλαν τῶν Εὐρωπαίων), κράσπεδον, ᾦα (ὅθεν ἡ Οὖϊα, ἴδε τὴν λέξιν). bordure, θ. passement, lisière, θ.

Κεντὶ (Τουρκ. Ἰκιντὶν)', ἴδε Δειλινόν.

Κεπέγκι. » Καταπακτὸν, κάθετος (θύρα): volée, θ.

Κεπτσὲς (τῶν 'ψαράδων). »Ἰχθυδόχος σαγήνη. tru(trou)ble, étiquette, θ.

Κερβάνι (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Πορφυρογέννητος). » Συνοδία ἐμπόρων (Στραβ. ΣΤ'). caravane, θ.

Κερεβίζι (σέλινον μὲ χονδραῖς ῥίζαις), φ. » Σέλινον (τὸ κηπαῖον ἢ παγύρριζον), ἱπποσέλινον. »Σίσαρον. chervis.

Κεσάτι. » Ἀπρασία. stagnation de commerce.

Κετσές. »Πῖλος, πίλημα, πιλωτόν.

Κέφι (ὀρθ. Κεϊφι), (ἐν γένει ἡ διάθεσις τῆς ψυχῆς ἢ τοῦ σώματος). » Θυμός. humeur, disposition, fantaisie. §. (ἰδιαιτ.. ἡ χαλή). » Θυμηδία, εὐθυμία, γλυκυθυμία, διάχυσις, εὐφροσύνη, τέρψις, τερπωλή. bonne humeur, gaieté, θ. enjouement. ||. ἔχω κέφι. » Διακέχυμαι. être en bonne disposition. ||. δὲν ἔχω κέφι, ἴδε Καχοχαρδίζω ϗ Χολοσκάνω. ||. κάμνω κέφι. » Εὐφραίνομαι, ἱλαρύνομαι, διαχέομαι (» Νεανίσκοι διακεχυμένοι καί τι προσπαίζοντες ἀλλήλοις «). §. (ἡ εὐθυμία, 'πυ προέρχεται ἀπὸ τὸ κρασί. Ὅθεν :) εἶνε 'ς τὸ κέφι. » Ὑποδεδρεγμένος (» Οἰνωμένος, » Ἀκροθώραξ) ἐςίν. il est en pointe de vin (entre deux vins, entre deux bouteilles, en goguettes), se griser.

Κεφίλης, ἴδε 'Εγγυητής.

Κεχριμπαρένιος, α, ον. » Ἠλέκτρινος. fait de succin.

Κεχριμπάρι. » Ἤλεκτρον καὶ Ἤλεκτρος (ἡ) (ὀνομάζεται ἀπὸ τὸν Ὅμ. καὶ Ἡσ. μίγμα τι χρυσοῦ καὶ ἀργύρου. Ὁ Εὐστάθιος ('Οδυσ. Δ', 73) λέγει ὅτι εἰς τὸν καιρόν του ὠνομάζετο Βερονίκει'. succin, ambre jaune (ἴδε Ἀμπαρη)), Karabé καὶ carrabé.

Κιακιουλὲς (ὁ Χαρίτων 'τὸν γράφει Κάκουλαν), ἄρ. » Καρδάμωμον. cardamome.

Κιαφιρὶ, φ. » Ἀβρότονον (τὸ κηπαῖον). aurone, θ.

Κιγ'μάς. » Περίκομμα καὶ Περικομμάτιον (Ἀριστοφ.), χόρδευμα, hachis.

Κιγιμὰ-ταχτασί, ἴδε 'Κρεατοσάνιδον.

Κιχγλιτάρα, π., ἴδε Τσιμπλιτάρα.

Κιζάκι (τοῦ χαϊκιοῦ). » Ὁλκὸς, ὁλκεῖον. §. ἴδε Σάνια.

Κὶλ-ἐρμενί, ἰατρ. » Βῶλος (» Γῆ) Ἀρμενιακὴ, (καὶ μενολεκτ.) Ἀρμενόδωλον. rabrí, bol d'Armenie,

Κιμπρίτι, ὀρ., ἴδε Θειάφι καὶ §. Θειαφοχέρι.

Κίννα, ἰατρ. » Φλοιὸς Περουβιανὸς, (ἠμπορεῖ 'να ὀνομασθῇ καὶ) 'ἀλεξιπύρετον. quinquina.

Κιοσελὲς (τὸ ὑποκάτω τῶν παπουτσιῶν), ἴδε 'Χνάρι.

Κιόσκι (κυρ. κάμαρα εἰς τὴν ἐξοχὴν ἢ εἰς περιβόλι καὶ εἰς κάθε μέρος ἀνοιχτόκαρδον). » 'Ενηδητήριον, ἄποψις (Στρ. ΙΖ'. Πλούτ. Λυκ.). maison de plaisance. §. (λέγεται δὲ καὶ κάθε κάμαρα μὲ πολλὰ παράθυρα). » Περίπτερος οἶκος, περίπτερον οἴκημα. pavillon, Kiosque.

Κιοῦγκι, ἴδε Σωληνάρι.

Κιουλμπαστί, » 'Επανθρακίς. riblette, θ. carbonnade, θ.

Κιουλούγκι (εἶδος ὅπλου τῶν Ἀσιανῶν). » Κέστρος καὶ Κέστρα.

Κιοφτὲς (εἶδος φαγητοῦ. Παρεφθάρη ἄρά γε ἀπὸ τὸ) » Κοπτὸν (εἶδος ζυμαρικοῦ); » Ἴσικος, ἰσίκιον. boulette, θ.

Κιρκινέζι (εἶδος ἱέρακος), π. » Κίρκος (διὰ τὸ γυριστόν 'του πέταγμα), τρίορχος καὶ τριόρχης. buzard, butor, gerfaut (ἀπὸ τοῦ Λατιν. gerfalco), ἴδε ϗ παραδ. Ἀνεμογάμης.

Κιρμίζι, βαφ. » 'Πορφύρα. » Κάλεχη. Kermes, cochenille, θ., ἴδε καὶ Πρινοκκόκι.

Κλάπα (τὸ σίδηρον, διὰ τοῦ ὁποίυ συνδέουν οἱ κτίσται τὰς πέτρας).

Κλιτσινάρι, θαλασ., ἴδε Καρτασμός.

Κλίφι (θήκη, σκέπασμα, ντύσιμον).

Κνᾶ (Ἀραβ. Χεννὰ, ϗ μὲ τὸ ἄρθρον Ἀλχεννὰ. » Ἡ λεγομένη Χηνέα, ἐρυθρὰ οὖσα, καὶ ταῖς χερσὶν ἐπιτιθεμένη, μεταβάλλει τὸ οὖραν εἰς τὸ ἴδιον χρῶμα«, Συμ. Σὴθ, Περὶ διν. τροφ.), βαφ. » Κάνθη, κύπρος, ξάνθιον (Διοσκρ.). esquine, θ. (espèce de) troène (d'Egypte).

Κνατσιτσέκι, φ. » Λαθυρὶς (ἡ εὐανθής). balsamine, θ.

Κοζόκα. » Κώδισν, νάκη, κατωνάκη, διφθέρα, μηλωτή. espèce de surtout bordé de peau de brebis.

Κολάνι (Ἰταλ. colana, περιδέ-

ραιον). » Κλοιός. ventrière, θ., ἴδε Ἄγγλα.

Κολαούζης. » Ὁδηγός, ὁδοῦ καθηγεμών. guide.

Κολά(λό,ρά)ςρα., ἴδε Πρωτόγαλα.

Κολλήγας (Λατιν. collega, συνάρχων, συνεταῖρος. Εἰς τὴν Ἑλλάδα λέγεται ὁ σύντροφος ἀγροτικοῦ κτήματος, ὁ συνεμφυτευτής).

Κοντζές (προφ. καὶ Γοντζές), ἴδε Μπουμποῦκι.

Κόντιτον, ἴδε Ζαχαράτον.

Κοντράτον, ἴδε Συμφωνητικὸν καὶ Συμφωνία.

Κοντσέρτο (Ἰταλ.). » Συμφωνία (» Ἤκουσε συμφωνίας καὶ χορῶν, « Εὐαγγ.). concert.

Κόπτσα (ἀπὸ τοῦ Λατιν. » Κόξα, τὸ ὀπίσω τοῦ γονατίου μέρος, κατὰ τὸν Σουΐδαν), ἴδε Θηλυκωτῆρι.

Κορασάνι. » Ὄστρειον (ὠνομάζετο ἐρυθρά τις πεχυητὴ βαφὴ ἀπὸ ὀστρείδια), κεραμωτόν, (καὶ εἰς τὴν Αἴγυπτ.) σκάγι (» Ἔστι δὲ ἐρυθρὸν ἀπὸ πλίνθου λελεπτυσμένης, ὃ μετὰ γύψου φυραθὲν καὶ χριαθὲν εὐθέως πήγνυται «, Θεογνωστ. Καν.). ciment, tuileau.

Κορασανὶ (ὀρθ. Χορασανὶ), ἰατρ. ἴδε Μυρμηγκοβότανον.

Κορβέττα. » Δρόμων.

Κοστίζω, (ἐκ τοῦ Λατιν. constare, omnia magno constant, πολλοῦ τιμῶνται), ῥ. ἀμ. » Τιμάομαι, γίγνομαι, καθίσταμαι (» Ἂν γὰρ ἐκλογισθῇ τῶν δραμάτων ἕκαστον ὅσου καθέστη. « Πλουτ. πάτ. Ἀθην. κατὰ πόλεμ. κτλ.). coûter, évenir. ‖. πολὺ (ἀκριβὰ) κοστίζουν. » Πολλοῦ ἀργυρίου γίγνεσθαι (Ξενοφ.)· » Ἐπὶ πολλῷ τινι γίγνεσθαι. ‖. περισσότερον ἀπ' ὅσο' μὲ κόστισαν. » Πλέον ἢ ὅσου ἐμοὶ κατέστησαν (Ἀνδοκ.)«. ‖. ὥστε τὸ κρασὶ ἐκόστισε μὲ ὅλα 'του τὰ ἔξοδα ἓξ χιλιάδες δραχμαῖς. » Ὥστε εἰς τάλαντον ἀργυρίου τὴν τιμὴν εἶναι τοῦ οἴνου καθισταμένην, σὺν τοῖς ἀναλώμασι (Δημοσθ. Φορμ.)«.

Καστιστικός, ή, όν, ἴδε Ἀκριβὸς & Πολυέξοδος.

Κόττερον (τό). » Λιβυρνὶς ἢ κέρκουρος. côtre, cutter.

Κουβέρτα. » Κατάστρωμα. pont; tillac.

Κουγιουμτζῆς, ἴδε Χρυσοχός.

Κουμάσι (» Κουμάσιον, λέγει ὁ Ἡσύχ. τὸ τῶν ὀρνίθων οἴκημα«. Ἡ λέξις μὲ φαίνεται ξένη, μ' ὅλον ὅτι ὁ Κορ. [Ἀτ. Δ'] 'τὴν ἐτυμολογεῖ ἀπὸ τὸ Κοιμῶμαι), ἴδε Κοττέρι. §. (τὸ ὕφασμα ἐκ τοῦ Καμάσιον, συγγ. τῷ Καμίσιον, εἶδος γούνας ἢ φλοκάτας· » Στρέψας τὸ καμάσιον αὐτοῦ καὶ ἔξω φορέσας τὰ τούτου μαλλία, « Λειμωναρ. Μοσχ. 126), ἴδε Πανί.

Κουμπάνια. » Ἐφόδιον, ἐπισιτισμός. provision de bouche.

Κουμπαριά (ἡ συγγενικὴ μεταξὺ συντέκνων σχέσις). » Ἐκ πνεύματος συγγένεια. compérage. §. (καταχρ. ἀναλογεῖ μὲ τῶν ἀρχ. τὸ) » Ξενία, (ἴδε κατωτέρω). liaison. ‖. 'χόθ' ἡ μαγειριά 'μας, 'πάγ' ἡ κουμπαριά 'μας (παροιμ. ἀναλογ. μὲ τῶν ἀρχ. τὸ) » Ζεῖ χύτρα, ζῇ φιλία«.

Κουμπάρος, α, (κυρ. ὁ βαπτίζων παιδί, ἢ ςεφανόνων ἀνδρόγυνον. Ὁ Σουΐδας ἔχει: » Κόμπαρος [ἐκ τοῦ Λατιν. compar] ὃς συνέζευκται εἰς ὑπηρεσίαν τινί, ὁμοίως τὴν αὐτὴν ἐκτελῶν χρείαν «), ἴδε Νουνὸς καὶ Σύντεκνος. §. (καταχρηστικώτερον δὲ ἀναλογεῖ πολλὰ καὶ μὲ τῶν ἀρχαίων τὸ) » Ξένος (Ὁ Ἀλκιβιάδης, λέγει ὁ Θουκυδίδης, ἦτον ξένος τοῦ Ἐνδίου: ὅθεν καὶ τοὔνομα Λακωνικὸν ἡ οἰκία αὐτῶν κατὰ τὴν ξενίαν ἔσχεν,« Συγγ. Η').

Κουμπές. » Θόλος (ἡ). coupole (τὸ ἔσωθεν), θ. dôme (τὸ ἔξωθεν).

Κοῦντρος (ὁ ἄλλως Κόντρα-μπαμπαφίγκος), ναυτ. » Σίπαρος. catacois.

Κοῦπα (ἀπὸ τοῦ Κύπελλον, κατὰ τὸν Κορ.), ἴδε Ποτῆρι.

Κουριέρης. » Ἄγγαρος (Περσ.), δρομεύς, ἡμεροδρόμος. courrier, ἴδε

καὶ Πεζοδρόμος. ||. κουριέρης βασιλικός. » Βασιλέως ἀγγελιαφόρος, δημοσίαν ἵππον ἀμείβων (Συνέσ.)«.

Κυρχοῦτι (»Χόνδρος, τὸ ἰδιωτικῶς λεγόμενον Κουρχοῦτιν,« Γλωσσ. Ἰατρ. Ὀρθότερον ὁ Σχολιαστὴς τοῦ Ἀριστοφάνους ἐν Πλούτῳ: »Ἀθάρα λέγεται ἰδιωτικῶς κουρχούτη«), ἴδε Ἀλευριά.

Κουροῦπι, ἴδε Καδανόζι.

Κουρμπάνι. »Θῦμα, ἱερεῖον, χαλλιέρημα, σφάγιον. victime, θ.

Κουρμπᾶς, ἴδε Ματαρᾶς.

Κουρσάρος. » Πειρατής, λῃστής, καταποντιστής. pirate, écumeur de mer.

Κοῦρσι, μυρ. »Ῥοδὶς (κυρ. ἡ σκόνι τῶν τριανταφύλλων), ὀφράδιον. pastille, θ.

Κουσκοῦνι (τοῦ ἀλόγου), ἴδε Πιστιά.

Κυρτεζάνος. »Αὐλικός. courtisan.

Κούρτη, ἴδε Παλάτι.

Κουρτίνα, ἴδε Κουνουπιέρα καὶ §. Περδές.

Κουσοῦρι (τὸ Ἐλάττωμα), ἴδε τὴν λέξιν. §. (τὸ ἀπομεινάρι λογαριασμοῦ, τὸ Ἰταλ. Ῥέστον). »Τὸ κατάλοιπον. l'excédant (résidu, reste, reliquat, les restes) d'une somme.

Κούτελον, ἴδε Μέτωπον.

Κουτλουτζὲς, φ. (ἰατρ.). »Χαμαιλέων (ὁ μέλας) ἢ Ἠρύγγιον. carline (chardeuse) θ., ἴδε καὶ Ἰξιὰ καὶ Χαμολιός.

Κοῦτρα, ἴδε Μέτωπον.

Κουφέτον (ἐκ τοῦ Ἰταλ. Confetto, Confiture. » Καὶ ἔφερον ἡμῖν κουφέτα Δαμασκηνὰ καὶ οἶνον,« Συρόπουλ), ἴδε Ζαχαράτον.

Κρέδιτον. »Πίστις. crédit.

Κρεμοτάρταρον. » Τρὺξ-υγὸς (ἡ ὀπτὴ ἢ πεφρυγμένη), φέκλη (ὅθεν τὸ Λατιν. fecula). crême de tartre, θ.

Κρεῦστα (ἡ πέτσα τοῦ ψωμιοῦ), ἴδε Πέτσα.

Κωνάκι (ὁ τόπος ὅπου κωνεύουν) »Σταθμὸς, ἐπισταθμεία, καταγώγιον, κατάλυμα, κατάλυσις (»Καὶ τὰς οἰκήσεις καταλύσεις ὀνομάζουσιν, ὡς ὀλίγον χρόνον ἐν ταύταις οἰκοῦντες«, Διόδ. Σικελ.). logement; couchée, θ. §. (συνεκδοχ. τὸ ἀπὸ τοῦ ἑνὸς μέχρι τοῦ ἄλλου κωνακιοῦ διάστημα). » Σταθμὸς, ἵππου δρόμος (»Ἵππου δρόμον καταβαίνων ἐπὶ θάλασσαν«, Δημοσθ.). journée de chemin, θ. §. (συνεκδ. τὸ κώνεμμα τῶν στρατιωτῶν εἰς τὰ ἰδιωτικὰ ὀσπίτια, ὅθεν:) ἔχω κωνάκι εἰς τ' ὀσπίτι μου, ἴδε Κώνεμμα.

Κωνακτσῆς. » Σταθμοδότης, ἐπίσταθμος. maréchal de logis, quartier maître.

Κώνεμμα. » Κατάλυσις, καταγωγή, ἐπιξένωσις, ἐπισταθμία (» Μάλιστα δὲ τῶν ἐπισταθμιῶν ἀπαλλάξας ἠγαπήθη. Τοὺς γὰρ στρατιώτας ἠνάγκαζεν ἐν τοῖς προαστείοις χειμάδια πήγνυσθαι«, Πλούτ. Σαρτώρ.), αὐλισμός. logement, cantonnement.

Κωνεύω, ῥ. οὐδ. »Κατάγομαι, καταλύω, ἐπιξενόομαι, ἐπισταθμεύω (-ομαι), αὐλίζομαι, σκηνόω ἢ σκηνέω (κυρ. ἐπὶ στρατοπέδου). loger; cantonner. ||. τὰ 'σπίτια, εἰς τὰ ὁποῖα ἐκώνευσαν. » Οἰκίαι, ἐν αἷς αὐτοὶ ἐσκήνησαν«, Θουκυδ. ||. ἂν κινήσῃς αὔριον τὸ πουρνὸ', μεθαύριον κωνεύεις βέβαια εἰς τὸ 'σπίτι 'μας. »Ἢν δὲ αὔριον ἴῃς πρωΐ, τῇ ἑτέρᾳ ἂν αὐλίζοιο παρ' ἡμῖν (Ξενοφ. Κυρουπ.)«.

Λαδάνδα, φ. (ὁ Ἡσύχ. ἐξηγεῖ τὸ) »Ἰφύα ἢ Ἴφιον (τοῦ Θεοφρ. διὰ τοῦ) » Λαβαντὶς, νάρδος, ἀγριόῤῥοδον (Πλιν.). lavande, θ. §. (συνεκδοχ. τὸ στάγμα 'της). » Νάρδιον. eau de lavande, θ.

Λαγοῦμι (ὁ ὑπόγειος δρόμος διὰ τὰ νερὰ καὶ ταῖς βρώμαις). »Ἀμάρα, ὀχετὸς, ὑδρόῤῥοια (» Καὶ διαδὺς εἰς τὴν πόλιν διά τινος ὑδροῤῥοίας«, Πολυβ.). égout, cloaque, θ. καὶ ἀρσ. §. (τὸ σκαπτόμενον ὑπὸ τὰ κτίρια, ἵνα τιναχθοῦν μὲ τὸ μπαροῦτι εἰς τὸν ἀέρα). » Μέταλλον,

μεταλλεῖον, μεταλλεία, διώρυξ, ὑπόνομος (κρυπτή), ὄρυγμα ὑπόγαιον ('Ηρόδ.), σύριγξ, ἔμβολος, συρέμβολος. mine, θ.

Λαγοῦτο, ἴδε Λαοῦτον.

Λαζιγέρι, ἴδε Μαυραγκαθηά.

Λάζος (μαχαῖρι μακρὺ καὶ σουβλερὸν, χρήσιμον εἰς τοὺς κακούργους τῆς Τουρκίας, καθὼς τὸ Στυλέττον εἰς τοὺς τῆς Ἰταλίας). »Δόλων. poignard, caune à dard, ctylet.

Λακέρδα (Ἰσπαν. ἢ Λατιν. »Θεοφύλακτος ὁ ἀντιγραφεὺς λέγει ὅτι Λακέρναι λέγονται 'Ρωμαϊστὶ αἱ Θύνναια. 'Ετυμολ., ἴδε Σαυρίδι). »Θυνναῖον τάριχος (τέμαχος). Θυννὰς (ἡ Βυζαντία, ἦτον καὶ τὸν παλαιὸν καιρὸν περίφημη, ἴδε τὸν Ἀθήναιον). du thon salè (mariné), ἴδε καὶ Τροχοῦλι.

Λαλὲς, ἄνθ. » Λείριον (ἐν γένει κάθε λουλοῦδι). tulipe, θ.

Λαμπικάρισμα. » Διΰλισμα. distillation.

Λαμπικάρω. »Διϋλίζω (»Διϋλίζομεν εἰς διπλοῦν ἀγγεῖον μυρεψικὸν,« Γαλ.). distiller.

Λαμπῖκος, ἀγγ. (ἀπὸ τοῦ) »Ἄμβυξ καὶ -ιξ-ικος (προσθέσει τοῦ Ἀραβικοῦ ἄρθρου Ἀλ.), διϋλιστὴρ καὶ διϋλιστήριον. alambic.

Λαοῦτον (Γερμ. Laute), ὀργ. μυσ. »Βάρβιτος (ἡ). luth.

Λαπᾶς ('ρύζι πολυβρασμένον, ἢ κατάπλασμα μὲ μολόχαις καὶ ψωμί: Περίεργος σύμπτωσις μὲ τὸ »Λαπάσσω), ἴδε Μαλακτικόν.

Λαπίνα, (ἀπὸ τοῦ Ἰταλ. Lambena, ὅθεν καὶ ὁ Βελλώνιος λέγει ὅτι 'τὰς ἤκουσεν εἰς τὴν 'Ελλάδα Λαμπίνας. 'Ο Σχολ. τοῦ 'Οππιαν. 'τὴν γράφει Λαπίναν, καὶ λέγει ὅτι ὠνομάζετο εἰς τὸν καιρόν 'του ἰδιωτικῶς καὶ 'Ροῦδι, διὰ τὸ χρῶμα 'της βέβαια· ὅθεν καὶ Μάρκελλος ὁ Σιδήτης 'τὴν ἐπωνόμασεν ἐρευθήεσσαν. 'Ο Κορ., εἰς τὰς σημειώσεις τοῦ Ξενοκράτους, 'δὲν ἐνθυμήθη, ἴσως δὲ ἢ 'να μὴ ἐγνώριζε, τὴν λέξιν), 'ψ. » Φυκὶς, φύλων. tanche (espèce de poisson).

Λατζιβερδὶ, χρ. »Κυανοῦν. azuré.

Λατζιβὲρδ-τασὶ (τὸ ἄλλ. Λαζοῦρι), πέτρ. (πολύτ.). »Ἴασπις, κύανος, (ἢ κατὰ τὸν Θεόφρ.) σάπφειρος. jaspe; lapis lazuli.

Λατζιβέρτι, βαφ. »Κύανος (ὁ). azur, ἴδε καὶ Λουλάκι.

Λεβάντες, ἄν. »Ἀπηλιώτης. est, vent d'est.

Λεκές. » Κηλὶς (ἡ), σπῖλος καὶ σπῖλος. tache, θ.

Λεκιάζω, ῥ. μετ. » Κηλιδόομαι, σπιλόομαι. se tacher.

Λεμπλεμπὶ, ἴδε Ἀστραγάλι.

Λέσι, ἴδε Ψοφίμι.

Λιβάρι, ἴδε Βιβάρι.

Λοκάντα, ἴδε Λοσταρία.

Λόκι, ὀρ. (βαφ.), ἴδε Σιναπίδι.

Λοκμᾶς (τροφ. Λουκουμᾶς), (εἶδος ζυμαρικοῦ). »Τολύπη, ἔγχυτον, (κυρ.) βλωμός. pet de nonnē, ἴδε καὶ Λαλαγγήτα καὶ Τηγανήτα.

Λοσταρία. »Πανδοχεῖ(χεῖ)ον. hôtellerie, θ restaurant.

Λοσταριέρης. » Πανδοχεύς. restaurateur.

Λότος, ἴδε Λαχνός.

Λουκιοῦνι (ἴσως ἀπὸ τοῦ) »'Ελαιοκονία (Εὐστάθ. Ἰλ. Γ', 55). espèce de ciment.

Λουλάκι, φ. (βαφ.) »Ἴσατις. isatis, guède, pastel, indigo. §. (ἡ ἐξ αὐτοῦ κατασκευαζομένη βαφή). »Κύανος, Ἰνδικὸν (νεολ.). indigo.

Λουμπινάρι (ὁ Σουΐδας 'τὸ γράφει Λυπηνάριον), φ. καὶ ὄσπρ. »Θέρμος. lupin.

Λοῦπα (εἶδος πρηξίματος), ἴδε Μοῦρος.

Λούπη } (ἀπὸ τὸ Λατιν. lupus, ὁ Λούπης } λύκος), π. (ἁρπακτικὸν καὶ σαρκοφάγον). »Ἰκτὶν καὶ Ἴκτινος.

Λοῦστρο (τὸ) } . » Στιλπνότης, Λοῦστρος (ὁ) } στιλβηδὼν (»Μόνα δὲ τῶν ξύλων τὰ κυπαρίττινα καὶ στιλβηδόνα δέχεται«, Θεόφρ), τὸ στίλβον. lustre, poli.

Λουστράρω, ῥ. μετ., ἴδε Στιλβόνω καὶ Ὑαλίζω.

Λουφὲς (κυρ. ὁ μισθὸς τῶν ςρατιωτῶν). »Μισθοφορά. solde, θ. paye, θ. ἴδε καὶ Μηνιάτικον.

Μαβὶς, ειά, ὑ, ἴδε Γαλάζιος.

Μαγαζί. » Ἀποθήκη. magasin. χορτοβολὼν (ἰδιαιτ. διὰ τὸ χορτάρι), σιτοβολὼν (διὰ τὸ σιτάρι), κτλ. grénier.

Μαγκάλι. »Πυρεῖον, πύραυνον, αἴθρανον (» Ὁ δὲ βασιλεὺς ἐκάθητο ἐν οἴκῳ χειμερινῷ, ἐν τῷ μηνὶ τῷ ἐννάτῳ, καὶ ἦν τεθειμένον ἐνώπιον αὐτοῦ αἴθρανον πλῆρες ἀνθράκων διαφανῶν «, Ἱερεμ. Κεφ. Λς', στίχ. 22). réchaud, brasier, chaufferette, θ.

Μαγκοῦτα, φ. »Νάρθηξ (κυρ. τὸ ξηρόν). ferule, ἴδε καὶ παράβ. Κουφόξυλον.

Μαγνέζια, ἰατρ. » Μαγνησία λίθος (Ἱπποκρ.). magnésie, θ.

Μαδένι (προφ. Μαδέμι). »Μέταλλον, μεταλλεῖον. mine, θ. minière, θ. ||. μαδένι ἀσημιοῦ (μαλάμματος, χαλκώματος, σιδήρου κτλ.). »Ἀργυρεῖον (»Χρυσεῖον, »Χαλκεῖον, » Σιδηρεῖον κτλ.). mine d'or (d'argent, de cuivre, de fer etc.).

Μαδεντζῆς. »Μεταλλουργὸς, μεταλλευτὴς, μεταλλεύων. mineur.

Μαδέρι, ναυτ. » Ἐπηγκενίς. bordage.

Μαϊδανὸς (ἢ ὀρθ. Μαγηδανὸς), φ. ἴδε Μακεδονῆσι.

Μαΐστρα (τὸ μεγαλήτερον πανὶ τοῦ καραβιοῦ) » Ἀκάτιον (Ξενοφ. Ἑλλ. ΣΤ').

Μαϊστράλι, ἄν. (ἀρκτικοδυτικός). »Σκίρων, Ἰάπυξ. maestral (προφ. mistral).

Μαΐστρος, ἄν. »Ἀργέστης (ὁ ἀπὸ τῆς θερινῆς δύσεως· ὁ αὐτὸς κατὰ τόπους καὶ) Ἰάπυξ, καὶ Σκίρων καὶ Ὀλυμπίας.

Μαϊστροταμουντάνα, ἄν. » Θρασκίας(»"Ον ἔνιοι Καικίαν καλοῦσιν«, Ἀριστοτ.). vent du Nord, ἴδε καὶ Γραιβολεβάντες.

Μακαρᾶς, ἴδε Καροῦλι καὶ Τροχοῦλι.

Μακαρόνι (εἶδος ζυμαρικοῦ). »(ἀπὸ τὸ) Σχώληξ (τοῦ Ἀλκίφρονος, ἡμποροῦμεν 'να παρασχηματίσωμεν) Σχωληκάς. macaroni.

Μακάσι (οἰκοδ.), ἴδε Ζευτό.

Μακάτι. »Ἐπίστρωμα. la housse (le dessus) d'un soffa (canapé).

Μαμαλίγκα, ἴδε Μπομπότα.

Μαμελετζῆς. » Τοκιστὴς, τοκογλύφος. usurier, (κωμ.) fesse-Mathieu.

Μαμοῦκι (τὸ σκέπασμα τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ προσώπυ τῶν γυναικῶν τῆς Τουρκίας. Ἀπαράλλακτα ἐμαμουκόνοντο κ. τὸ πάλαι εἰς τὰς Θήβας αἱ γυναῖκες. Ἰδοὺ πῶς περιγράφει τὴν συνήθειαν ὁ Δικαίαρχος. » Τὸ τῶν ἱματίων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς » κάλυμμα τοιοῦτό ἐςιν, ὥςε προσω» πιδίῳ δοκεῖν πᾶν τὸ πρόσωπον κα» τειλῆφθαι. Οἱ γὰρ ὀφθαλμοὶ δια» φαίνονται μόνοι, τὰ δὲ λοιπὰ μέ» ρη τοῦ προσώπου πάντα κατέχε» ται τοῖς ἱματίοις, φοροῦσι δ' αὐτὰ » πᾶσαι λευκά«).

Μανέλλα (ἢ ἄλλ. Μαναβέλλα). »Ἀναφορεὺς, ἀνάφορον (ξύλον), μοχλὸς, ὑπομόχλιον, στηκωτὴρ, διωστήρ. levier.

Μανουσάκι, ἄνθ., ἴδε Ζερνεκαδὲς κ. Μενεξές.

Μαντατεύω, = Μαντατουρεύω.

Μαντάτον (Λατιν.). »Ἀγγελία, ἴδε Εἴδησις.

Μαντατοῦρα (ὀνομάζεται ἀπὸ τὰ παιδιὰ ὁ βαμβακώδης σπόρος τοῦ μαρουλιοῦ, τῆς ἀγριαγκινάρας, τοῦ γαϊδουράγκαθου κτλ.). » Πάππος, γηρεῖον. coton (duvet) de chardon etc.

Μαντατούρης, α, ικον, = Καταδότης, Ψίθυρος, Διάβολος. délateur.

Μαντατυρεύω, ῥ. μτβτ. »Διαβάλλω, καταγγέλλω. accuser.

Μαντατοφόρος. »Ἄγγελος, ἀγγελιαφόρος, (εἰς τοὺς Βυζ.) μανδάτωρ.

Μαντζάνα (καὶ Μελιτζάνα ἢ Μελιντζάνα, κατὰ τὸν Σχολ. τοῦ Θεο-

κρ., ἡ ἄλλ. Πατλιτζάνα. Ὁ Σαλμάσιος παράγει τὴν λέξιν ἀπὸ τοῦ Ἀραβ. Μπενδετζιάν, ἄλλοι ἀπὸ τοῦ Λατιν. malum insanum, μῆλον μανικόν· μερικοὶ 'τὴν ὠνόμασαν) » Μελίταιναν ἢ Μελίτταιναν, (κυρ. δὲ εἶνε) Στρύχνος (ὁ κηπαῖος ἢ ἐδώδιμος). aubergine, θ. mélongène, θ. mérangène, beringêne, mayenne, bréhème.

Μαντζουράνα (ἀπὸ τοῦ Λατιν. origanum majorana, ὀρίγανος ὁ μέγας, κυρ. ἡ μεγάλη ἢ ἄγρια), φ. »Μάρον (φυτρόνει εἰς τὰ βουνά, καὶ ἐνεργεῖ, καθὼς καὶ ἡ βαλλεριάνα, εἰς ταῖς κάτταις, ἴδε Κεδ!- ὀτοῦ), ἀμάρακον, σάμψυχον. marjolaine, θ. (ἡ καλλιεργημένη ὀνομάζεται ἰδίως). marjolaine gentille.

Μαντίκι, ναυτ. »Κεροίαξ. balarmine, θ.

Μαξοῦς, ἐπ., ἴδε Ἐπιταυτοῦ.

Μαραγκὸς (Ἰταλ. ἐν γένει κάθε) »Ξυλουργὸς καὶ Λεπτουργὸς, (ἰδιαιτ. δὲ ὁ τῶν καραβιῶν) ναυπηγὸς (ὁ αὐτὸς καὶ) γομφωτήρ. charpentier, ménuisier.

Μαργέλι (Λατιν.). » Κράσπεδον. ourlet.

Μαργελλόνω, ό. μετ. »Κρασπεδόω.

Μαργέλλωμα. »Κρασπέδωσις.

Μαρκάσι, ὀρ. (διαφανὲς ὡσὰν ὑαλί, τὸ βάλλουν ὡς σκέπασμα εἰς τοὺς ἁγιορείτικους σταυροὺς κτλ.). talc. §. πέτρ. (πολύτ.). »Γαγάτης. jais, jaïet.

Μαρτσαπᾶς (Ἰταλ. Marzapane, εἶδος ζυμαρικοῦ. Τὰ Γλωσσάρια ἐξηγοῦσι τὸ Ἄμης, διὰ τοῦ Πλακοπίττα, μαρτζαπᾶς). massepain.

Μασαλᾶς. »Πυρσός. torche, θ.

Μασαλατζῆς. » Δᾳδοῦχος. porte-torche.

Μασιὰ (ἡ ἄλλ. Τσιμπίδα). »Πυράγρα, πυρολαβὶς, καρκῖνος καὶ (εἰς τὸν παρακμάζοντα Ἑλληνισμὸν) διλάβιον (σώζεται ἡ λέξις, καὶ καλὸν εἶνε 'να γενικευθῇ). pincettes, θ. πλ.

Μασκαρᾶς (ἐκ τοῦ Ἀραβ.). » Κόβαλος, σκωπτόλης (Δίων Κάσσ.), γελοῖος, καταγέλαστος, κατάπτυστος, κάθαρμα. drôle, coquin, faquin. ||. ἔγινε μασκαρᾶς. »Γέλωτα ὦφλεν. ||. θὰ με κάμετε μασκαρᾶν. »Γέλωτα ἐμὲ θήσεσθε. §. ἴδε Μαχαλίτης.

Μαστέλλον (Ἰταλ.), ἀγγ. »Πύελος (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὴν Ἑλλάδα), ἀσάμινθος, ὁλκαῖον καὶ ὅλκιον, καδίον, καδίσκος, λουτήρ, ποδονιπτήρ. baquet.

Μάστορης(-ας), ισσα. » Μαγίστωρ (»Ἐπιστάτης, διδάσκαλος«, λέγει ὁ Ἡσύχιος, καὶ » Μαγιστόρους διδασκάλους, ἐπιστάτας «), (ἀπὸ τοῦ Λατιν. magister. Συμπίπτει καὶ μὲ τὸ) » Μήστωρ (τοῦ Ὁμήρου). maître-ouvrier.

Ματαρᾶς (σταμνὶ πετσένιο'). »Ἀσκοπυτίνη, λήκυθος (σκυτίνη), ὄλπη καὶ ὀλπίς. outre, θ.

Ματζοῦνι. »Ἔκλειγμα, ἐκλεικτόν. opiat, opiate, eclegme, électuaire.

Ματσοῦκα (Λατιν. »Φέρει δὲ ἀντὶ δικανικίου, ἣν ἰδιωτικῶς καλοῦσι Ματζοῦκα ἀργυρᾶν χρυσωμένην «, Κουροπαλ. »Μαζάκης, δόρυ Παρθικόν«, Φαβωρ. Γλωσσ., κυρ. τὸ ῥαβδὶ τῶν βοσκῶν). »Καλαύροψ. massue, θ. houlette, θ., ἴδε καὶ Μαγκοῦρα.

Μαχαλὲς(-λᾶς). »Ῥύμη (σώζεται ἡ λέξις εἰς τὰ παράλια τῆς Προποντίδος), συνοικία, ἄμφοδος (ἡ), κώμη (» Διελόμενοι τὴν μὲν πόλιν κατὰ κώμας, τὴν δὲ χώραν κατὰ δήμους «, Ἰσοκρ. Ἀρειοπαγ.), λαύρα. quartier.

Μαχμοῦζι, ἴδε Φτερνιστῆρι.

Μαχμούρης, ισσα, ικον. » Κλαδαρὸν ὑποβλέπων, χαριβαρῶν, νυσταλέος. ||. (κυρ.) 'μάτια μαχμούρικα. »Κλαδαρὰ, ἴδε Λιγωμένος.

Μέγγενες, ἴδε Μάγγανος.

Μεζάτι. » Ἀποκήρυξις, (εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐξενίκησεν ἡ λέξις) δημοπρασία, ἀπαρτία καὶ ἀπάρτιον. encan. ||. 'βγάλλω 'ς τὸ μεζάτι. » Ἀποκηρύττω. mettre à l'encan.

Μεζελῆκι) » Ἀκράτισμα (χιρ. Μεζές) τό: Σαράτ-μεζεαΐ). hors d'œuvre, ἴδε καὶ Γλιγοῦλι

Μελτέμι (ἄνεμος τοῦ καλοκαιριοῦ περιοδικός). » Ἐτησίας (ἄνεμος), πνεῦμα δειλινόν (Λουκιαν.). brises mousson (κ.ρ. τοῦ Ἰνδ. Ὠκεανοῦ), vent-alisé (οἱ μεταξὺ τῶν τροπικῶν).

Μενεξὲ λαλές, ἄνθ. » Ἀνεμώνη. anémone, θ.

Μενεξὲς (ἴσως ἀπὸ τοῦ Μανυσάκι), ἄνθ. (εἰς τὴν Ἑλλάδα ὀνομάζεται Βιολέττα, ἀλλοῦ Ἴτσιον). » Ἴον, μελάνιον, λευκόϊον (ὁ ἄσπρος). violette. θ. ||. ἐρζαῖ-μενέξὲς (ὁ τρίχρωος). »Φλόγιον (Θεοφρ. Φυτ. ς', 8). pensée, θ.

Μενζίλι (ἡ ἄλλ. Πόστα), » Ἀγγαρεῖον, δρόμημα, δημόσιος δρόμος («Ἄξει δέ σε ὁ δημόσιος δρόμος, ὀχήματι χρώμενον ἐνὶ ἢ παρίππῳ», Ἰουλ. Ἐπιστ, Κ'. »Σπεῦδε οὖν, δημοσίῳ χρησάμενος δρόμῳ «, ὁ αὐτ. ΙΒ'). poste, θ. ||. μὲ τὸ μενζίλι. » Ἀμοιβῇ ζώων (Συνέσ.)«.

Μεντζουβὶ, ἄρ., ἴδε Μοσγοθυμίαμα.

Μεραμέτι (προφ. Μερεμέτι), ἴδε Διόρθωμα καὶ Μπάλωμα.

Μεραμετίζω (προφ Μερεμετίζω), ῥ. μετ., ἴδε Διορθόνω καὶ Μπαλόνω.

Μερτζάνι, θαλ. (πολύτ.). » Κο(»Κου)ράλι(λλι)ον. corail. §. ψ., ἴδε Ῥυθρινάρι.

Μετερίζι. » Προμαχὼν (ὅθεν τὸ Πέρμαγιόνι τοῦ Δουκαγγίου). rempart; banquette, θ.

Μεγένχι, ἴδε Ἀσημόπετρα.

Μιζῆθρα (ἀντὶ Μιγῆθρα, ἡ ἄλλ. Οὖρδα, καὶ τοῦτο ἴσως ἐκ τοῦ Οὖθαρ. Ἀπὸ τὸν Κορ. γράφεται Μυζῆθρα, καὶ ἐτυμολογεῖται ἀπὸ τοῦ Μυζάω), ἴδε Χλωροτύρι.

Μοζαΐκα (ἀπὸ τοῦ Γαλλ. mosaïque, ζωγραφιὰ ἀπὸ λεπτότατα πετραδάκια), ἴδε Ψηφί.

Μονέδα (ἀπὸ τοῦ Λατ. moneta, ἡ Μνημοσύνη, μήτηρ τῶν Μουσῶν, εἰς τὸν ἐν Ῥώμῃ ναὸν τῆς ὁποίας ἦτο ἢ τὰ Νομισματοκοπεῖον). »Νόμισμα. monnaie, θ. || εἰς τὴν Σπάρτην μεταχειρίζονται σιδερένιαν μονέδαν. «Ἐν Λακεδαίμονι σιδηρῷ σταθμῷ νομίζουσι (Πλάτ.)«. || οἱ Βυζάντιοι μεταχειρίζονται σιδερένιαν μονέδαν, οἱ δὲ Καρχηδόνιοι πετσένιαν. »Βυζάντιοι σιδήρῳ νομίζουσι, Καρχηδόνιοι σκύτεσι«. || ψιλή μονέδα, ἴδε Ψιλός. ||. μονέδα 'ποῦ 'δὲν περνᾷ. » Ἀδόκιμον (νόμισμα). (monnaie) qui n'est pas de mise.

Μόστρα. » Δεῖγμα. montre, θ. échantillon.

Μουγγᾶς, χρ. »Δρυοβαφής. brun.

Μουζδετζῆς. » Ἀγγελιαφόρος, εὐαγγελιστής. qui apporte des bonnes nouvelles.

Μουσδελῆκια (τά), ἴδε Συγχαρήκια.

Μουζδέςι. » Εὐαγγέλια. bonne (heureuse) nouvelle.

Μουχχλίτης. »Γελοιαστής, γελωτοποιός, βωμολόχος. bouffon.

Μουχαλιτλῆκι, »Γελοιασμός, γέλοιον, βωμολοχία. bouffonnerie. || κάμνω μουχαλιτλῆκια. »Γελοιάζω, γελωτοποιέω. faire des bouffonneries.

Μοῦντζα (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Σφάκελα κτλ.

Μουντζῆς, ἡ, όν, ἴδε Σχέυρος.

Μουρτεσένγκι (Περσ. Εἰς τὸν Δουκάγγ. γράφεται » Μαρτασέγγω, ὁ κεκαυμένος μόλυβδος«), ἴδε Μολυβδωμα.

Μουσαμμάκι, ἴδε Κερόπανον.

Μουσαφίρης, ισσα. » Ξένος, ἐπιτομών (Ἀκπτ. τοῦ τραπεζιοῦ). étranger, hôte ||. 'τοῦ ('τόν) ἦλθαν πολλοὶ μουσαφίρηδες. »Πολλῶν αὐτῷ ἐπιξενωθέντων. il lui vint un grand monde.

Μρυσκιουρσῦμι, ἄνθ. (εὐώδες, ἀπὸ τὸ γένος τοῦ) » Ἐμετικοῦ βολβοῦ (Διοσκορ. Β'. 201). mousse-Grecque, oignon musqué, jacinthe musqué. §. lilas de terre (τὸ ἄγριον).

Μουσλοῦκι. »Ὀρσύδρα. robinet, ἴδε καὶ Μαστέρι.

Μουστάρδα (σινάπι κατασκευ-

σμένον μὲ 'ξεῖδι κτλ.). »Μυττωτὸς ἢ Ἀβυρτάκη. moutarde (préparée).

Μουστερής (πολλὰ ὁμοιάζει μὲ τὸ) »Μαστὴρ, ἴδε Ἀγοραστής. §. »Ἐργοδότης, ἐμπολεὺς («Ἀκτῖνα καλαμευτά, ποτὶ ξερὸν ἔλθ' ἀπὸ πέτρας, καὶ μὲ λάβ' εὐάργυρον πρώϊον ἐμπολέα,« Ἐπιγρ.). chalant, pratique.

Μουφλουζεύω (τὸ Ἰταλ. Φαλίρω), ρ. μετ. ἢ μέσ. αὐτοπ. »Χρεωκοπέω, ἐξήλαμαι τῶν ὄντων (τῶν ἐμαυτοῦ) (Δημοσθ.), ἀνασκευάζομαι τὴν τράπεζαν (ἀπαράλλακτον μὲ τὸ Ἰταλ. far il banco rotto), faillir; faire banqueroute.

Μουφλούζης. »Ἐξεστηκὼς τῶν ὄντων (Δημοσθ.), χρεωκοπήσας, χρεωκόπος, χρεωκοπίδης. failli, banqueroutier.

Μουφλουζλοῦκι. » Χρεωκοπία, ἀνασκευὴ τῆς τραπέζης. faillite, θ. banqueroute, θ.

Μπαγᾶς. » Χελώνι(ει)ον καὶ Χέλει(λυ)ον, ἐμὺς ἢ ἑμύς. écaille, θ.

Μπαγιατιάζω, ρ. ἀμ. »Ἑωλίζομαι. devenir rassis. ||. πρέπει 'να 'τὸ ἀφήσῃς μιὰ' μέρα' 'νὰ μπαγιατιάσῃ, καὶ ὕστερα 'να 'τὸ βράσῃς. »Προεωλίσαντας ἡμέραν ἕψειν.

Μπαγιάτικος, η, ον, »Ἕωλος. rassis (ψωμὶ κυρ.), ἴδε καὶ Πεpασμένος.

Μπανδααλαδίζω, ρ. μετ., ἴδε Ἀσβεστόνω.

Μπαδανᾶς. »Κονία, κονίαμα. badigneon.

Μπαζὲς (εἶδος ὑφάσματος), ἴδε Δίμιτον.

Μπαϊρακτάρης. » Σημαι(ιει)οφόρος. porte-drapeau, porte-enseigne (καὶ ἁπλῶς) enseigne (ἰδιαιτ. τοῦ πεζικοῦ), porte-étendard (τοῦ ἱππικοῦ).

Μπαϊράκι. »Σημαία, σημεῖον (Ξενοφ.). enseigne, θ. drapeau, étendard, pavillon. ||. τὸ μικρότερον εἰς τὰ πλοῖα. »Παράσειον. pavillon de signeaux. ||. τὸ διχαλωτόν. » Διχαλιδές. guidon. ||. τὸ . . . . » Χελιδόνιον. cornette, θ.

Μπακαλάος (Ἱσπαν. bacaliau), 'ψ., ἴδε Γαϊδουρόψαρον.

Μπακάλης (ἀπὸ τὸν Μπακαλάον τὸ 'ψάρι, καθὼς κ' εἰς τοὺς ἀρχαίους παρωνομάζετο ἀπὸ τὸ Τάριχος) »Ταριχοπώλης ἢ Ταριχέμπολος. »Παντοπώλης. épicier.

Μπακάλικον (ἐργαστῆρι). »Ταριχοπωλεῖον, παντοπωλεῖον καὶ παντόπώλιον. boutique de l'epicier.

Μπακάμι (ξύλ. βαφ.). » Ἐρυθρόξυλον, ψευδοσάνδαλον τὸ πορφυροῦν. bois de Bresil ou de Bahama.

Μπακίρι (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ), ἴδε Χάλκωμα κτλ.

Μπακλαβᾶς (εἶδος ζυμαρικοῦ). »Κοπτὴ καὶ Κοστὸν, ναστὸς (πλακοῦς, ἔνδον ἔχων καρυκείας, Ἀθήν.), ναστόν. espèce de massepain.

Μπακράτσι, ἀγγ., ἴδε Ἀνασυρτῆρι.

Μπάλα (διὰ παίξιμον ἀντὶ) »Πάλλα (» Ὡς ταὐτὸν ὂν εἰπεῖν σφαῖραν καὶ πάλλαν ἀπὸ τοῦ πάλλεσθαι«, Εὐσταθ. Ὀδυσ. Ζ, 115), ἴδε Τόπι, §. (κανονίου κτλ.). »Σφαῖρα πυρόβολος. boulet. § . (μπάλα μὲ πραγματειαῖς). »Ἀγγεῖον. balle, θ.

Μπαλκαμπάκι, φ., ἴδε Γλυκοκολόκυθον.

Μπαλτᾶς, ἐργ., ἴδε Ἀξίνη.

Μπάμια, φ. »Λαθυρίς. bamie, θ.

Μπαμπαφίγκος (τὸ μικρότατον τῶν ἱστίων πλοίου). »Φώσων. perroquet.

Μπάνκα(-κος), ἴδε Κάθισμα.

Μπαντερόλι, ναυτ., ἴδε Ἀνεμοδείκτης.

Μπαρμπούνι, 'ψ, ἴδε Τριγλί.

Μπαροκέττο (Ἰταλ.), (τὸ μικρότερον τῆς Μαΐστρας πανὶ τοῦ καραβιοῦ). perroquet.

Μπαροῦτι (ἐπιτυχῶς ὠνομάσθη) »Πυρῖτις κόνις (ἴδε τὰ Προλεγόμενα τῆς Α'. ἐκδόσ.), (ὁ Δούκ. ἱστορ. Α', 'τὸ ἐκφράζει) βοτάνης σκευασίαν ἐκ νίτρου, τεάφης καὶ χαρβούνου ἰτέας. poudre-à feu (ou à canon).

Μπασλῆκι (τοῦ ἀλόγου). » Κορυφαία. têtière, θ. (ὑπὸ τῶν Γραικο-

ρωμαίων ἐλέγετο Κεφαλαρέα. »Τὰ ἄλογα αὐτῶν ἁρματωμένα μετὰ κεφαλαρέων«, Νικήτ.). §. »Προμετωπὶς καὶ Προμετωπίδιον (ἰδιαιτ. τὸ ἐμπροσθινόν 'του μέρος). fronteau.

Μπάσταρδος (ὁ ἄλλ. Μοῦλος). »Νόθος, σκότιος, ἀνέγγυος, ὑποβολιμαῖος. bâtard.

Μπαστοῦνι, ἴδε 'Ραβδί.

Μπαταλματζῆς (ὀρθ. Μπέϊτ-οὐλ μαλτζῆς. »Χηρωστής. préposé du gouvernement qui percoit le droit d'aubaine en Turquie.

Μπάτης (ὁ ἄλλ. Μπονέντες), ἄν. (δυτ.). »Ζέφυρος. vent du Ponant ou d'ouest.

Μπατσίζω (ὁ Θεοφάν. Ἔτ. 592 ἔχει: »Ὥστε τινὰ τῶν Πατρικίων τοῦτον ματζῶσαι, καὶ τὸν πώγωνα αὐτοῦ τίλαι«), ῥ. μετ. »Τὴν γνάθον πατάσσω (Ἀρστφ.)· »Κατὰ κόῤῥης παίω, ἐπὶ κόῤῥης πατάσσω (Δημοσθ.), ῥαπίζω (μεταγ.), κολαφίζω (κυρ. εἰς τὸ ὄπισθεν τοῦ λαιμοῦ). souffletter, appliquer un soufflet.

Μπάτσος. »'Ράπισμα (μεταγ.), κόλαφος, κολάφισμα. soufflet.

Μπαγάρι (Τουρκ. ὀνομάζεται κάθε εὐῶδες καὶ ἀρωματικόν. 'Η) »Βάκχαρις (κατὰ τὸν Διοσκορ. εἶνε φυτὸν ἀπὸ τοῦ γένους τοῦ ἀσάρου, τὸ Λατν. perpensam. 'Ο Ἀκτουάριος 'τὸ γράφει ὀρθότερον) »Βάκχαρ, (ὁ Νεόφυτος) Βάκκαρ, (τὰ αὐτὰ καὶ) »Ἀγρία Νάρδος, ἴδε καὶ Γενὶ-Μπαχὰρ καὶ Βαλλεριάνα.

Μπαχτσεβάνης, ἴδε Περιβολάρης.

Μπαχτσὲς (ὀρθ. Μπαγτσὲς), ἴδε Περιβόλι.

Μπαγτσίσι. »Φιλοδώρησις. largesse, θ. pot-de-vin, pourboire.

Μπεγιάζι (τὸ Ἰταλ. Κάρτα-μπιάγκα). »Λεύκωμα. blanc-seing.

Μπεδένι. »Θώραξ, ἔπαλξις. créneau.

Μπεκάτσα, π., ἴδε Ξυλόκοτα καὶ Ξυλόρνιθα.

Μπέλλα-δόνα (Ἰταλ.), φ (φαρμ.). »Στρύχνος (ὁ μανικὸς), πέρσιον, θρύον. bela dona (διότι εἰς τὴν Ἰταλίαν 'τὸ μεταχειρίζονται ὡς φυκιασίδι), belle-dame, θ. »Δορίκνι(χνι)ον. doronic καὶ doronice. (εἶδος αὐτοῦ εἶνε καὶ ὁ) Μανδραγόρας. mandragore.

Μπελοῦ, (εἶδος πλοίου). »Λιβυρνίς, ἡ Κέρκουρος. chébec ou péniche, θ.

Μπερδὲς, ἴδε Περδές.

Μπερμπερειόν. »Κουρεῖον (ἴδε Καφενές). boutique de barbier, θ.

Μπερμπέρης. »Κουρεύς. barbier.

Μπεσταχτᾶς. »'Εμβολή, τράπεζα. comptoir.

Μπετόνικα, φ. (ἰατρ.). »Κέστρον (ὠφελεῖ εἰς τὸν κεφαλόπονον). bétoine.

Μπιλιάρδον. »Τηλία (Φαζ). billard.

Μπιλλιέτο. »Γραμματεῖον (»Εἰς κάλπην ἐμβαλὼν γραμματεῖα, ἔχοντα τῶν φιλοσόφων ἑκάστου τοὔνομα, κέλευε παῖδα τῶν ἀνήβων ἀνελέσθαι ὅ,τι ἂν πρῶτον ὑπὸ τὴν χεῖρα ἔλθῃ γραμματεῖον,« Λυκ. 'Ερμότ.). billet.

Μπιμπιλόνω, ῥ. μετ. »Κρασπεδόω. ourler.

Μπινὲκ-τασί. »Βατήρ, ἀνάβαθρον. montoir; avantage

Μπινῆσι. »Περσὶς (Ἀριστοφ.), ἴδε καὶ 'Επανωφόρι.

Μπίρα (-ϐα). »Ζύθος (ὁ καὶ τὸ). bière, θ.

Μπλιγοῦρι. »Χόνδρος, ἐρεικτόν. gruau.

Μπογάδα (ἐκ τοῦ Ἰταλ. Bucata), ἴδε Θολόσταχτη.

Μπογάτσα (ἐκ τοῦ Ἰταλ. focacia [τὸ ὁποῖον ἀναφέρων ὁ 'Ετυμολ., 'τὸ ἑρμηνεύει Πυρόπτητος], καὶ τοῦτο ἴσως ἐκ τοῦ Φώγκο, ἴδε Ξεροτηγανίζω), ἴδε Πήττα καὶ Λειψόπηττα.

Μπογιά. »Βαφή, ἄνθος (τὸ), φάρμακον. teinture, θ.

Μπογιατζῆς, ἴδε Βαφεύς.

Μπόγος (ὁ Κορ. λέγει ὅτι εἶνε συγγενὲς τοῦ Πουγγὶ, καὶ 'τὸ παράγει ἐκ τοῦ 'Μπήγω, διότι εὕρηται γραφόμενον καὶ Μπῆγες).

Μποζᾶς (ἐκ τοῦ Ἀραβ. Fucha, γραφόμενον παρὰ τῷ Συμ. Σὴθ, Φυχᾶ), (αὐτὸ ὑποθέτω ὅτι εἶνε τὸ »Κοῦρμι ἢ (κατὰ τὸν Ἀθήν.) Κόρμα (τῆς Κρήτης). cervoise, θ.

Μπόϊ, ἴδε Κορμοστασιά.

Μπόϊνα, ναυτ. » Πληθρίον. aviron de queue.

Μπολικαίνω, ῥ. μετ. καὶ μέσ., ἴδε Χαλαρόνω.

Μπόλικα, ἐπ., ἴδε Εὐρύχωρα, ἢ §. Πλουσιοπάροχα.

Μπόλικος, η, ον, ἴδε Εὐρύχωρος. §. Πλουσιοπάροχος καὶ §. Χαλαρός.

Μπομπάρδα, εἶδος πλοίου, »Μυοπάρων.

Μπομπότα. » Μάζα.

Μπονέντες, ἄν., ἴδε Μπάτης.

Μπόρα ἢ (ὀρθ.) Μπόῤῥα (ὡς ἀπὸ τοῦ) » Βοῤῥᾶ, ἴδε Ἀνεμοζάλη.

Μπόσ-γερὶ, ἴδε Λάγαρα.

Μποτζεργάτης, ναυτ., ἴδε Ἐργάτης.

Μπότζος, ναυτ. (ἴσως ἀπὸ τοῦ) » Πούς, ποδεών. bouline, θ.

Μπότσικας, φ., ἴδε Σφέρδουκλας.

Μπουδαλαλῆκι. »Ἀβελτηρία, εὐήθεια. sottise, θ. imbécilité, niaiserie, nigauderie.

Μπουδαλᾶς, οῦ, ἄδικον, (ὁ Σουΐδας ἀναφέρει τινὰ Βουταλίωνα περίφημον διὰ τὸ μπουδαλαλῆκι 'του, ὁ δὲ κωμικὸς Ἀντιφάνης ἐπέγραψε μίαν 'του κωμῳδίαν Ἀγροῖκον ἢ Βουταλίωνα. Εἶνε ὅμως τὸ πληθυντικὸν τοῦ Ἀραβ. Ἀμπτὰλ [πληθ. Μπουταλᾶ] καὶ Ἀμπδουλλάχ, μὲ τὸ ὁποῖον τιτλοφοροῦνται οἱ διὰ θεὸν σαλοὶ ἀγύρται τῶν Ὀθωμανῶν). » Βλὰξ, εὐήθης, ἀβέλτερος, μωρὸς ἢ μῶρος, ἠλίθιος, ἀρχαῖος, μαμμάκουθος, συκομάμμας, βρεχέμυξος, βλεννώδης. sot, imbécile, miais, nigaud, bênet, lourdaud, innocent, idiot, ἴδε καὶ Χάχας.

Μπουχάρω (ναυτ.), ῥ. ἀμ. »Ἐλλιμενίζομαι, ἐγκαθορμίζομαι. entrer dans le port.

Μπουκέττο, ἴδε Δεμάτι.

Μπουλετὶ (τὸ), ἴδε Μπιλλιέτό.

Μποῦμι ἢ **Μποῦμα** (ἓν τῶν ἱστίων πλοίου), ναυτ. » Ἐπίδρομος. brigantine, θ. artimon.

Μπουρέκι (πολλὰ ὁμοιάζει μὲ τὸ) » Βήρεκες (τοῦ Ἡσυχ.). gateau; petit paté.

Μπουνιὰ (ἐκ τοῦ Λατιν. pugnus), ἴδε Γροθιά.

Μπουρίνι. »Καταιγὶς, πνεῦμα καταιγίζον. bouffée de vent.

Μπουρνοῦζι. »Χλαμὺς καὶ χλανίς. espèce de manteau.

Μποῦτι, ἴδε Πισινόν.

Μπράσκα, ζ., ἴδε Φρουνός.

Μπράτσο (τὸ), (Ἰταλ.) (τὸ ἀπὸ τοῦ ὤμου μέχρι τοῦ ἀγκῶνος ἢ τὸ ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος ἄχρι τοῦ μετακαρπίου μέρος τῆς χειρός). »Βραχίων. bras. §. (ναυτ.) »Κεροῦλκός. bras.

Μπρίκι, εἶδος πλοίου. » Πάρων.

Μπροῦντζος, ἴδε Χάλκωμα.

Μχλμπάντης (ὁ καλυβόνων τὰ ἄλογα). maréchal-ferrant.

Νάρκι. » Τιμή, διαγραφή. taxe, taux, maximum.

Νέϊ, ὄργ. (μυσ.). »Βαρύαυλος. basson, ἴδε καὶ Παγιαοῦλι.

Νεράντζι (ἀναφέρει τὴν λέξιν ὁ Σχολ. τοῦ Νικάνδρ. »Ἀλ. 432), 'πωρ. »Χρυσόμηλον. orange amère.

Νισαντῆρι, ὀρ. »Ἀμμωνιακὸν ἅλας. (sel) ammoniac, -aque, ἴδε καὶ Ἁλί.

Νισεστές, ἴδε Καταστατόν.

Νοῦρκα, ζ. »Ἰκτὶς ἢ ἔνυδρος. putois.

Ὀγοῦρι (ἐκ τοῦ augure), ἴδε Σημάδι.

Ὀγουρλαύδικος, η, ον, ἴδε Καλοῤῥίζικος.

Ὀγουρσούζης, α, ικον. »Ἀπαίσιος, μοχθηρὸς, οἰωνιστέος, ὃν οἰωνίσαιτ' ἄν τις. malheureux, sinistre, de mauvais augure.

Ὀδαγάτσι, μυρ. » Ἀγάλογον (ἐκ τοῦ Ἑβρ. Ἀγαλόχ). bois d'aloés, ἴδε καὶ Καλεμπέκι. §. ἀνθ. » Στρούθιον. savonnière, saponaire.

Ὀδαλίκισσα, ἴδε Παλλακίδα.

Ὀδᾶς, ἴδε Κάμαρα.

Ὀκᾶ } (ἡ) (εἶδος μέτρου διὰ τὰ
Ὀκκᾶ } ρευστὰ, καὶ βαρύτητος διὰ τὰ ζυγιστὰ, περιέγει 400 δράμια. Εἶν' ἄρά γε ἐκ τοῦ Χωκᾶς ὃ αὐτὸς καὶ Φωκᾶς, οὗ ὑποκοριστικὸν τὸ Φωκάδιον, τὸ ὁποῖον ἑρμηνεύεται, Μυροθήκη, Ἀλάβαστρον; Τὸ ὑποπτεύω.) » Κοτύλη, κύαθος. chopine, pinte.

Ὀλοῦκι (εἰς τὴν Τῆνον λέγεται Ἀγωγός). » Ὀχετός. cornière (κορ. τῶν κεραμιδίων), θ.

Ὀμπρέλλα (ὀρθότ. Οὐμπρέλλα, ἐκ τοῦ Λατν. Umbella). Οὐμπρέλλα. » Θολία, σκιάδιον (Ἀρσφ.). parasol, parapluie (ἰδιαιτ. τὸ διὰ τὴν βροχήν. Ὁ Κορ. τὸ ὠνόμασεν) »Ἀλεξιβρόχιον.

Ὀρνέκι, ἴδε Μόστρα.

Ὄρτσα, ναυτ. » Ἐπὶ τὰ λαιὰ (λουκιαν. πλ. ἡ Εὐχ.), ἐγκαρσίως, ἐπικαρσίως, ἐκ κεραίας. ||. ὄρτσα-λαμπάντα, ἴδε Πανί.

Ὀρτσάρω, ῥ. μετ. καὶ ἀμ. » Ἀνατοιχέω. ||. τὸ καΐκι ὀρτσάρει (γέρνει δηλ. ἀπὸ τὸ ἓν μέρος διὰ τὴν σφοδρότητα ἢ ἐναντιότητα τοῦ ἀνέμου). » Κλίνεται δὲ κοῖλον τοιχίσαν τὸ σκάφος (Ἀχιλλ. Τατ.) ».

Ὄστρια, ἄν., ἴδε Νοτιά.

Ὀστρια-γαρμπῆς, ἄν. » Λιβόνοτος.

Ὀστρια-σιρόκος, ἄν. » Εὐρόνοτος.

Οὐρουδίζω (ἴσως ἐκ τοῦ Ὀρδέω, ordior, [Γαλλ.] ourdir), ῥ. μετ. Ἀνυφαίνω, ῥυτίζω. ravauder, rentraire.

Οὐρούδισμα. » Ῥύτισμα (» Αἱ ἀκέστριαι τῶν διερρυηκότων ἱματίων τὰ ἀναπληρώματα ῥυτίσματα ἐκάλουν«, Φώτ.). ravaudage, rentraiture θ.

Οὐρουτζῆς. » Ἀκέστης (» Ὥσπερ ἱματίων ῥαγέντων εἰσί τινες ἀκεσταὶ, Ξένοφ.), ἀνυφάντης-άντρια (Εὐσταθ. Ὀδυσ. Ξ, 383). ravaudeur, rentrayeur.

Ὀφφίκιον, ἴδε Ἀξίωμα.

Παγιαντᾶς (οἰκοδ.), ἴδε Ζευτό.

Πάγκα (ἡ)

Παγκάρι (τό). » Γάζα, γαζοφυλάκιον. banque, θ.

Παζαραγκιδέvης, ἴδε Ψωνιστής.

Παϊδάντι, ἴδε Πέδικλον.

Παλάγκα (τὸ ξύλον μὲ τὸ ὁποῖον γυρίζουν τὸν ἐργάτην εἰς τὰ καράβια, ἀπὸ τοῦ) » Φάλαγξ-αγγος (ἡ), σκυτάλη καὶ σκυταλίς (Ἱέρ. Μαθημ.). palanque, bossoir.

Παλάσκα. » Γωρυτὸς (ὁ καὶ ἡ) (Ῥιαν. Επιγρ.). giberne, θ.

Πανταλόνι. » Περισκελίς, » Ἀναξυρὸς περιτεταμένη (Στράβ. περὶ τῶν Γαλατῶν). pantalon, ἴδε καὶ Βρακί.

Παντζάρι, φ., ἴδε Κοκκινογοῦλι.

Παντζέγρι. » Ἀλεξιφάρμακον, ἀντιφάρμακον. bezoard.

Παντιέρα, ἴδε Μπαϊράκι. ||. σηκόνω (τραβῶ, βάλλω) τὴν παντιέραν, ἴδε Σηκόνω.

Παπουτζῆς, ἴδε Κουντουρᾶς.

Παποῦτσι (Περσ.). » Πέδιλον, ἐμβὰς, ἐμβάδιον, ἔμβαθρον, ἀρβυλίς. soulier, ἴδε καὶ Συρτός.

Πασαλῆκι. » Σατραπεία. pachalik.

Πασᾶς. » Σατράπης (ἀπὸ τοῦ Περσ. Σαχτάρμπάν). pacha.

Παστουρμᾶς (ὀρθ. Μπαστιρμᾶ, δηλ. Παστόν. Ὁ Παππαδόπουλος, παίζων βέβαια, τὸ παρῆγεν ἀπὸ τὸ » Παστὸν Ῥωμαϊκόν). » Τάριχος (ὁ καὶ τό). viande salée et desséchée.

Παστουρματζῆς. » Ταριχευτὴς, ταριχο(ἀλλαντο)πώλης, ταριχέμπορος. charcutier.

Πατάτα, ἴδε Κολοκάσι.

Πατινάδα (ἐκ τοῦ Ἰταλ. matinada). » Κῶμος. aubade, θ. sérénade, θ. ||. κάμνω πατινάδα. » Κωμάζω πρὸς, ᾄδω τὸ παρακλαυσίθυρον. donner une aubade (une sérénade).

Πατσαβοῦρα (τοῦ μαγειρειοῦ). » Ἀπομάκτρα. torchon. §. (τοῦ τουφεκιοῦ). » Στύππος (τό). bourre θ.

Πατσᾶς (ποδάρια ζώων μαγειρευμένα). » Πόδες ἑφθοὶ (Ἀθήν.), » Ἀκρокώλια δίεφθα (αὐτ.). pieds de mouton (de veau etc).

Πεζεβέγκης, α καὶ -σσα, ἴδε Μαυλιστής.

Πεζεβεγκλῆκι. » Προαγωγεία, μαστροπεία. maquerellage.

Πέϊ, ἴδε Ἀρραβῶνας.

Πελτὲς (ἴσως ἐκ τοῦ) » Πολτὸς (Με-

λέπηκτον, ἄμυλος (ὁ καὶ ἡ). gelée, θ.

Περπὲ, γρ., ἴδε Τριανταφύλλι.

Περπεζάφι (παντ), ἴδε Μεταξωτός.

Πέννα (λατ. τὸ ἐκ πτεροῦ κονδύλι. »Πέννα, τὸ γραφεῖον «, Ἡσύχ.) ἴδε Κονδύλι.

Περβανὲς, ἐνν., ἴδε Κανδηλοσβέστης καὶ.

Περβάζι (ἀπὸ τοῦ Περσ. Περβάν, περιφέρομαι, ὅθεν καὶ τὸ Περβανὲς), ἴδε Γῦρος καὶ Στεφάνι.

Περδές. »Αὐλαία (»Ἐπὶ αὐλαίας καλεῖ τὰς κορτίνας. Οὕτω καλοῦσιν αὐτὰς καὶ οἱ ἔξωθεν Ἀττικοί, λέγοντες, αὐλαίαν, τὸ μέγα καὶ ποικίλον παραπέτασμα«, Κοσμ. ὁ Ἰνδικοπλεύστης Κοσμογραφ. Ι, Ε'), παρα(κατα)πέτασμα, δέρρις (κυρ. τῆς θύρας, τὸν ὁποῖον ὁ Πλούταρχος ἐν βίῳ Ἀλεξάνδρου, » Θύρας παραπέτασμα «, ὀνομάζει). rideau, paravent, portière, θ. 2) παθ. τῶν ὀφθαλμῶν), ἴδε Πεσκάδα. 3) (τὸ σημάδι, ὅπου βάλλεται εἰς τὸ πρόσιμον τινῶν μουσικῶν ὀργάνων). »Ἀγκών. touche, θ.

Περουζὲς (Περσ., πέτρ. πολύτ.) »Κάλαϊς καὶ Κάλλαϊς (ἡ). turquoise, θ.

Περτσές. »Λόφος, σκόλλις καὶ σκόλυς (ἡ). toupet de cheveux.

Πεσίνι (τὸ ἐναντίον τοῦ Βερεσιέ). »Αὐτόθεν (»Αὐτόθεν τὸ ἀργύριον καταβάλλων«, Πλάτ. Νομ. ΙΑ').

Πεσχέσι. »Ἐπίςαλμα(Θεοφρ.χαρ.).

Πεστεμάλι. »Διά(»Περί)ζωμα, λέντιον (ἐκ τοῦ Λατιν. linteum).

Πέστροφα (Τουρκαλά-μπαλουού), ἰχ. »Γαλεὸς τρώκτης (ὅθεν τὸ Γαλλ.) truite, θ. ποίκιλος (Παυσ. Ἀρκ.), πέρκη (ἡ ποταμία ἢ λιμναία), πυροῦς-οῦντος (Ἀθήν.). lamprois, perche, θ.

Πετιμέζι, ἴδε Ἕψημα.

Πεχλιβάνης. »Παλαιστής, ἀθλητής. lutteur.

Πιάντζα (παραθαλάσσιον ἐπίπεδον), ναυτ. »Ἀλίπεδον, ἀλίμενος καὶ προσεχὴς αἰγιαλός. plage.

Πιλότος, ἴδε Ποδότης.

Πολτρόνα, ἴδε Θρονί.

Πομμάδα. »Χρίσμα (Θεοφρ. Χαρ.) pommade, θ.

Πορτοκαλέα, δ. »Χρυσομηλέα. oranger.

Πορτοκάλι, καρ. »Χρυσόμηλον (ἴδε Κίτρον). orange, θ.

Πόστα, ἴδε Μεϊζίλι.

Πούδρα, ἴδε Πασπάλη.

Πουράντζα, φ., ἴδε Ἀρνοπέτα.

Πούσουλας, ναυτ. »Πυξὶς (ἡ ναυτική). boussole, θ.

Πούστης. »Κίναιδος, θηλυδρίας, Κότυος θιασώτης. débauché.

Πρέζα (ἡ). »Δραγμὶς (»Ὀριγάνου δραγμίδα, ὅσον ποιεῖ [τρεῖς] δάκτυλοι περιλαβεῖν «, Ἱπποκρ). prise (de tabac etc), θ. pincée, θ.

Προσπέττον, ἴδε Ζωγραφιά.

Προῦντζος, ἴδε Χάλκωμα.

Προυντζοῦκι, ἴδε Φλοῦδα.

Ῥάχτια (τὰ). »Φάλαρα. harnois.

Ῥεβανὶ (εἶδος ζυμαρικοῦ). »Θρυμματὶς, θρυμματῶδες. espèce de massepain ou de poudingue.

Ῥεζίς, ἴδε Θηλύκωμα.

Ῥεζεδὰ, φ. καὶ ἄνθ. » Οἰνάνθη (ἴδε Θεοφρ. Φυτ. ς'. καὶ Διοσκορ. Γ'). réséda.

Ῥεντὲς, ἐργ., ἴδε Ξύστρα καὶ Τρίφτης.

Ῥετσέλι. »Μελίπηκτον. compote, θ. confiture, marmelade, θ.

Ῥεφενές. »Συμβολὴ, εἰσφορά, συνεισφορά, ἔρανος. écot, quot-part.

Ῥίγλα (τὸ ξύλον μὲ τὸ ὁποῖον ἰσάζουν τὸ γέννημα εἰς τὸ κοιλόν), »Ἀποψηλοῦσι τὸ μέτρον, « καθὼς λέγει ὁ Ἡσύχ.). »Ἀπομάκτρα, ῥόχανον (ἴσως ῥόγανον). racloire, θ.

Ῥίτσινο, φ. (ἰατρ.). »Κρότων (κυρ. ὁ καρπός του), κίκκι-εως (τὸ) (ἡ λέξις εἶνε Ἀσιατική), σιλλικύπριον καὶ σέσελι Κύπριον, σήσαμον. riccin, palma-Cristi (Cristum).

Ῥιτσινόλαδον, ἰατρ. »Κίκκινον ἔλαιον ἢ (μονολ.) Κικκινέλαιον (Διοσκορ.), τὸ ἀπὸ τῶν σιλλικυπρίων ἔλαιον. huile de riccin.

Ῥοζόλι. »Ῥοδόμελι, ῥοδόσταχτον (κυρ. τοῦ τριανταφύλλου). rossolis.

Ῥουμπίνι, πέτρ. πολύτ., ἴδε Καρ-βοῦνι.

Ῥούντα (ἡ), (ἡ ἐμπροσθινὴ ἄκρα τοῦ τιμονιοῦ τῆς ἁμάξης). »Ἀκρο-ρρύμιον. **l'extrémité antérieure du timon.**

Σαδιρβάνι. »Πίδαξ, σίφων (»Ὥστε πᾶσαν οἰκίαν σχεδὸν [ἐν Ῥώμῃ] δε-ξαμενὰς καὶ σίφωνας καὶ κρουνοὺς ἔχειν ἀφθόνους«, Στράβ.). **jet d'eau.**

Σαζάνι, ψ., ἴδε Γρεβάδι.

Σαῆς, ἴδε Πεζοδρόμος.

Σακὰ-κουσοῦ, π. » Ὀνοκρόταλος, πελεκᾶν. **onocrotale, pélican. grand-gosier, goitreux, livane.**

Σακάτης (καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ) ισσα, ικον, ἴδε Μισερὸς κτλ.

Σαλαμοῦρα, ἴδε Ἅλμη ἢ Γάρος.

Σαλάτα. »Φυλλὶς (»Φυλλὰς) δρι-μεῖα (Ἀθήν.), ἀβυρτάκη (»Καὶ τὸν μὲν ὀξὺν οἶνον ἐκπυτίζομεν, ἐπὶ ταῖς ἀβυρτάκαισι δ' ἐκβακχεύομεν«, Ἀ-λεξ. παρ' Ἀθην. Γ'). **salade, θ.** ἴδε καὶ Ἀρμιά.

Σαλβάρι (ἴσως ἐκ τοῦ Περσ. »Σα-ράβαρα). »Περιβαρὶς (»Νῦν δ', ὥσπερ-εὶ θεράπαινα, ἔχω περιβαρίδας«, Κηφισόδ. παρ' Ἀθην.).

Σαλγκάμι (Λατιν.), φ. ἴδε Γογγύλι.

Σαλέπι (ἐκ τοῦ Ζουλάπιον = Σε-ράπιον, ἴδε Σημ. Σήθ, Ζ, 4 καὶ παράβλ. Σιρόπι), φ. »Ὄρχις, κυ-νόσορχις, διδύμη καὶ διδύμιον. **salep ou salap.**

Σαλὶ (εἶδος ὑφάσματος). » Αἰγίς. **camelot.**

Σάλι (τὸ πολύτιμον μάλλινον τῆς Ἰνδίας ὕφασμα). »Βύσσος ἡ Ἰνδική. **schall ἢ châle.** §. (ξυλικὴ μα-ζῇ δεμένη) »Σχεδία, πλωτή. **radeau; brelle, θ train.**

Σαλιντὶ (τὸ κούνημα τοῦ πλοίου). » Σάλος **roulis.**

Σαλκίμι, δ. »Ἡδύανθεμον. **acacia; muguel (le grand)**, ἴδε καὶ Τεϊσόρι.

Σάλλα. »Πρόδομος, προθάλαμος. **salle, θ.**

Σαλοῦπα. » Λέμβος (ἡ). **shalou-pe, θ.**

Σαλσαπαρίλλα (Ἱσπαν. προφ. κοιν. Σαπαρίνα), φ. (ἰατρ.) » Σμί-λαξ ἡ Περουβία. **salsepareille, θ.**

Σάλτσα. » Ὀξυλίπαρον, τρίμμα, ὑπότριμμα (ἦτον δριμύ, καθὼς φαί-νεται ἀπὸ τὸ » Βλέπων ὑπότριμμα«, ὅμοιον μὲ τὸ »Βλέπων σίνηπι, σκό-ροδον κτλ. τοῦ Ἀριστοφάνους), κα-ρύκη, μυττωτὸς (Λουκιαν. Τιμ. ἢ Μι-σάνθρ.), ὑπόσφαγμα (διότι κατεσκευά-ζετο μὲ αἷμα), ἔμβαμμα. **sauce, θ.**

Σάνια. »Ἑλκηθρον, χαμοῦλκη καὶ χαμουλκὸς (Ἀμμιαν.). **traineau.**

Σαντοῦρι (ὄργ. μουσ.), (κατὰ παρα-φθορ. ἐκ τοῦ) » Ψαλτήριον. **psal-térion.**

Σαξὶ-γκιουζελὶ, φ. » Σύμφυτον, φαίζων. **consolide** καὶ **consoude, θ.**

Σαράτσης. » Σκυτοῤῥάφος, σκη-νοῤῥάφος. **bourrelier.**

Σαρίκι, ἴδε Φακιόλι.

Σαρισάμπρι, ἰατρ. (μὲ αὐτὸ συνή-θως ἀποκόπτουν τὰ παιδιά· στέζει δὲ ἀπὸ τὸ λεγόμενον, Δένδρον τῆς ὑπομονῆς). »Ἀλόη. **aloès.**

Σαρμᾶς (εἶδος φαγητοῦ). »Εἰ(»Ἑ)-λικτὸν, ἑνείλικτον. **boulette, θ.**

Σαῤῥάφης. » Τραπεζίτης, ἀργυρα-μοιβὸς, χρυσαμοιβὸς, ἀργυρογνώμων, ἀργυροκάπηλος, κερματιστὴς, κολ-λυβιστής. **banquier.**

Σατζάκι (φορέματος), ἴδε Κρόσσι. §. (σπιτιοῦ), ἴδε Στεφάνι.

Σατῆρι. » Κοπὶς, κοπεὺς, σφαγὶς, σφαγεύς. **couperet.**

Σατράντζι (εἶδος παιγνιδιοῦ). »Ζα-τρίκιον (Περσ. » Ἐκάθητο.. παίζων ζατρίκιον, ὃ οἱ Πέρσαι σαντράτζ καλοῦσιν, οἱ δὲ Λατῖνοι σκάκον«, Δούκ. ΙΣΤ'). **jeu d'échecs.** §. (συν-εκδ. τὸ σανίδι, ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον τὸ παίζουν). » Ἀβάκιον. **échiquier.**

Σαγνισί, ἴδε Ἐξώστεγον.

Σαγτερὲς, φ. (ἰατρ.), ἴδε Καπνιά.

Σαχτιάνι (εἶδος τομαριοῦ τῆς Ἀφρι-κῆς). » Αἰγῆ ἢ Αἰγὶς (»Αἰγείας πε-ριβάλλονται αἱ Λίβυσσαι κεχριμένας ἐρευθεδάνῳ«, Ἡρ. Δ', 189). **mar-roquin.**

Σβίγγος, εἶδος ζυμαρικοῦ. »Τολύ-πη. **pet de nonne.**

Σέδια. » Φορεῖον. chaise (à porteur), θ.

Σαΐζης. » Ἱπποκόμος. palfrénier.

Σεκβεστράρω, ῥ. μετ. » Μεσεγγυάω. séquestrer.

Σεκβέστρο. »Μεσεγγύημα, μεσέγγυον, μεσεγγύη. séquestre.

Σεκρετάριος » Ὁ ἐξ ἀποῤῥήτων, ὁ ἐπὶ τῶν ἀποῤῥήτων, ἀσηκρίτης (Λατιν.). sécretaire intime.

Σεμιζότι, φ. ἴδε Γλιστρίδα.

Σεμπέκα (μαϊμοῦ μὲ μακρυὰν οὐρὰν), ζ. »Κέρκωψ, κερκοπίθηκος, κῆβος. guenon, guenuche (ἡ μικρὴ), θ.

Σενδουκάκι. » Κιβώτιον. coffret, cassette, θ.

Σενδοῦκι (ὀρθ. Σανδὺκ, τοῦ ὁποίου παράδοξος ἡ σύμπτωσις, ἂν ἦνε μόνον σύμπτωσις, μὲ τὸ) »Σάνδυξ (.., καὶ ἡ κιβωτός,« τοῦ Ἡσυχ.), κιβωτὸς, φω(χω)ριαμὸς, ζύγαστρον καὶ ζύγαστρος (Ξενοφ.), χηλὸς (ἡ), λάρναξ, κίστη. coffre, bahut (κυρ. τὸ πέτσινον).

Σεντζάπι (προφ. κοιν. Ζιντζάπι), ζ. » Σκίουρος. écureuil, petit-gris (κυρ. τὸ γουναρικόν 'του).

Σεντζαπί, χρ., ἴδε Σταχτερός.

Σεντίνα, ἴδε Σιντίνα.

Σεπέτι. » Κόφινος. coffre, vache, ἴδε καὶ Κουφάρι.

Σεργιάνι. » Θέα. vue, θ. ἴδε καὶ Περιπλάνησις.

Σεργιανίζω, ῥ. μετ. ἢ ἀμ. »Θεάομαι, ἴδε καὶ Περιπλανάζω.

Σεργοῦτσι. »Πτερὸν, λόφος, πτεροθύσανος (νεολ.). aigrette, θ. panache, θ.

Σεριγκὰς, ὁ. »Συριγγὰς, φιλάδελφος. séringat.

Σερμαγές. » Ἀφορμὴ (»Τὰ χρήματα, ἃ τῆς τραπέζης εἶχεν ἀφορμὴν«, Δμ.), προβολὴ, ἀρχαῖον (»Πότερον ἐκ τῶν ἐπικαρπιῶν ἢ τὰ ἀρχαῖα ἀναλίσκων;« Δημοσθ. κατὰ Ἀφόβου), ἐνθήκη (μεταγ.). fonds.

Σερμπέτι. » Μελίκρατον, ὑδρόμελι. hydromel, sorbet.

Σεῤῥέτης (Τουρκ.). » Δικοῤῥάφος. chicaneur.

Σεῤῥετιὰ (ἡ) καὶ

Σεῤῥετλῆκι (τὸ). » Δικοῤῥαφία, στρεψοδικοπανουργία (Ἀριστφ.). chicane, θ. chicanerie, θ.

Σέτι. » Χῶμα. terrasse, θ.

Σεφτές. » Πρωτόμισθον, εὔαρχος ἐμπολή. étrenne, θ. ||. κάμνω σεφτέ. »Εὐαρχέω ἐμπολῶν. étrenner.

Σημίτι, Τουρκ. τὸ Κουλοῦρι (;εἶνε ἆρά γε) ἐκ τοῦ Σεμιδαλίτης (ἄρτος);

Σίγουρα, ἐπ. » Βεβαίως. assurément.

Σιγουράρω, ῥ. μετ. »Βεβαιόω (-ομαι), ἐμπεδόω. assurer.

Σίγουρος, η, ον. » Ἀσφαλὴς, βέβαιος, ἔμπεδος. §. » Ἀξιόχρεως (ἄνθρωπος). sur.

Σιλετζέκι, ἴδε Λουτροκουκάμισον καὶ Σάβανον.

Σιλτές. » Τύλη καὶ Τύλος (Διοδ. Σικελ. ΙΓ'.), ῥαπτόν. (»Ῥαπτὰ, ἐφ' ὧν καθίζουσιν οἱ Πέρσαι μαλακῶς« Ξενοφ. Ἑλλ.). matelas.

Σιναμικῆ, ὁ. (ἰατρ.). »Κολουτέα καὶ Κολοιτέα (Θεοφρ.). sène.

Σιντέφι (ὀρθ. Σεδέφι), ἴδε Μαργαριταρόῤῥιζα.

Σιντίνα, ναυτ. »Ἄντλος. sentine, θ.

Σιντρίλλι. » Στεγαστὴρ, πέταυ(τευ)ρον (Θεοκρ. Σχολ.). bardeau, aissante, θ.

Σιροκολεβάντες, ἄν. » Εὐρόνοτος (Φοινικίας).

Σιρόκος, ἄν. » Εὖρος (Φοινικίας).

Σιρόπι (ἐκ τοῦ) »Σεράπιον ἢ Σεράπειον. sirop, παράβαλ. Σαλέπι.

Σκαμπαβία (Ἰταλ.), εἶδος πλοίου. » Ἄκατος. brigantin, ἴδε καὶ Κλεφτοκάϊκον.

Σκαραντσία, πάθ. ἴδε Συνάχι.

Σκεντζές. » Στρεβλώσεις, βάσανοι. torture, θ. question. ||. βάλλω 'ς τὸ' σκεντζέ. » Στρεβλόω, βασανίζω. donner (appliquer à) la question.

Σκολαμέντο, πάθ. » Γονόῤῥοια. gonrorhée, θ. chaudepisse.

Σκορμποῦτον, πάθ. »Στομακάκη. scorbut.

Σχότα, ναυτ. » Ποὺς, κεροίαξ ἢ

κεραιοῦχος (κάλως), ὑπέρα. écoute, θ. drisse, θ. hale-bas.

Σχρίνιο (τὸ) (Λατιν.). »Γραφεῖον,

Σχρίνιος (ὁ) σκρήνιον. (»Περὶ παρέδωκα τὰ βρέβια τὰ καθ' ὑμῶν, ἐν τοῖς ἐμοῖς σκρηνίοις ἀποκείμενα«, Ἰουλ. Ἐπιστ. ΚΕ'). table à écrire.

Σμεουρηά, δ. »Βάτος Ἰδαία. framboisier.

Σμέουρον, 'πωρ. » Βάτον Ἰδαῖον. framboise, θ.

Σόϊ, ἴδε Εὐγένης καὶ Καλός.

Σολατσάρω, ῥ. ἀμ. » Διαβαδίζω, περιπατέω (» Τοὺς ἐν ταῖς στοαῖς ἀνακάμπτοντας περιπατεῖν φασιν, ὥσπερ δὲ τοὺς εἰς ἀγρὸν ἢ πρὸς φίλον βαδίζοντας «, Πλοὺτ.), διαπεριπατέω (Ἀθ.). se promener.

Σολάτσος. » Δίαυλος (Ἱπποκρ.), δρόμος καμπτός. tour de promenade.

Σολομός, 'ψ. » Ἀττακεὺς ἢ Ἀνταχαῖος. saumon.

Σομακὶ (μάρμαρον). » Ἴασπις (τὸ γαλάζιον), πόρφυρος (τὸ κόκκινον). jaspe fleuri, porphyre, brocatelle καὶ serpentine (τὸ πρασινοκόκκινον).

Σόπα, ἴδε Ξύλον.

Σουγιά, ἴδε Μαχαιράκι καὶ Κονδυλομάχαιρον.

Σούγιολού (τὸ). » Ὑδραγωγός, ὑδραγωγεῖον. conduit.

Σούγιολτζῆς. » Ὑδραγωγός, ὑδροτέχνης. fontenier, fontier.

Σουλιμᾶς (Λατ. Sublimatum), ἴδε Ἄξυφον. ‖. σουλιμᾶς κόκκινος (Τουρκ. Ἀλσουλιγέν). » Κιννάβαρι, σάνδυξ-ιξ (ἡ), μίλτος, σανδαράχη (-κη). cinabre.

Σοῦμμα, ἀριθ. » Κεφάλαιον, συγκεφαλαίωμα, γιγνόμενον, πλήρωμα (» Λόγισαι φαύλως, μὴ ψήφοις, ἀλλ' ἀπὸ χειρός Πρυτανεῖα, μέταλλα κτλ. τούτων πλήρωμα τάλαντ' ἐγγὺς δισχίλια γίγνεται ἡμῖν «, Ἀριστοφ.). montant.

Σουμμαρισμός. » Κεφαλαίωσις, συγκεφαλαίωσις. addition.

Σουμμάρω, ῥ. μετ. » Κεφαλαιόω, συγκεφαλαιόω, κεφάλαιον ποιῶ (Θεοφ. Χαρ.), συλλογίζομαι. sommer, prendre la somme.

Σουουτηά, δ. » Ἰτέα ἡ Βαβυλωνία. saule pleureux.

Σοῦπα. » Ζωμός, ῥόφημα. soupe, θ. potage. ‖. σοῦπα ῥύζι. » Ὄρυζα ῥοφητὴ (Στραβ. ΙΕ').

Σουπιέρα (τὸ Τουρκ. Τσορβαλῆκι), ἀγγ. » Κυμβίον, ἐμβάφιον. soupière, θ.

Σουρτούκης. » Σύρφετος, περίτριμμα ἀγορᾶς (τῶν ὁδῶν). batteur des pavés (d'estrade).

Σουτζοῦκι, ἴδε Λουκάνικον.

Σοφᾶς, -ᾶ (ὁ), (ὁ Τουρκικὸς κανεπές). » Στιβάς-άδος (ἡ) (κυρ. ἀπὸ χόρτα. » Στιβάδας ἐξ ὕλης ποιοῦντες· ἐπὶ δὲ τούτων δάπιδας ὑποστρωννύουσιν, ἐφ' αἷς τοὺς κατακλιθέντας εὐωχοῦσιν«, Ἀθήν.). sofa, ottomane, θ.

Σοφρατζαρία, ἴδε Τραπεζαρειόν.

Σοφρατζῆς, ἴδε Τραπεζάρης.

Σπετσιάρης. » Φαρμακοποιός, φαρμακοπώλης, ῥιζοτόμος. apothicaire, pharmacien.

Σπετσαρία. » Ἰατρεῖον, φαρμακεῖον, φαρμακοπωλεῖον, φαρμακών. apothicairerie, θ. pharmacie, θ.

Στάντζος, ναυτ. » Πρότονος. étai.

Στιβάλια (Aestivalia, ὡς χαλκαιρινά), εἶδος ὑποδημάτων.

Στιγγάρω, ῥ. μετ. » Ἀναστέλλω. carguer les voiles.

Στοῦκα (τὸ Ἀλλ. Τουμπρί), 'ψ. ἴδε Λοῦτσος.

Στουμπέτσι. » Ψιμμύθιον (ψιμύθρι τὸ λέγουν καὶ σήμερον εἰς τὴν Ἀττικὴν, ἴδε κ. Φυκιασίδιον). blanc d'Espagne; céruse.

Στόφα (εἶδος ὑφάσματος). » Χρυσόπαστος (» Χρυσοΰφαντος, » διάχρυσος) ἀλουργίς. étoffe dorée, θ.

Στράλιο, ναυτ. ἴδε Στάντζος.

Στράτσο (χαρτί), ἴδε Στρατσόχαρτον.

Σωκάκι (ἡ ἄλλ 'Ρούγα). » Συνοικός, ἄμφοδος (ἡ), ἄμφοδον. ruelle, θ. ||. ἄνθρωπος (λόγος) τοῦ σωκακιοῦ. » Ἀγοραῖος, ὁ ἐκ τριόδου. des halles, des ruelles.

Ταβάνι. » Ὀροφή, οὐρανός. plafond.

Ταβᾶς, ἴδε Ἀπλάδα.

Ταβλᾶς (ἐκ τοῦ Λατιν. Tabula), ἴδε Ἀπλάδα καὶ Δίσκος. ||. ταβλᾶς τῶν φαγιῶν. » Ἄβαξ, ἀβάκιον (τὸ μικρότερον), ὀψοφόριον.

Τάβλι (εἶδος παιγνιδιοῦ ὁ Σουίδας τὸ γράφει Τάβλα, καὶ λέγει ὅτι ἐφευρέθη ἀπὸ τὸν Παλαμήδην). » Κύβος (πληθ. ὡς ἐπὶ τὸ πλ.). tric-trac. §. (συνεκδοχ. τὸ σανίδι ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον παίζουν). » Ἄβαξ, ἀβάκιον, τηλία. tablier.

Ταγιρτζῆκα, ἴδε Δισάκι καὶ Ταγάρι.

Ταζέδικος, η, ον, ἴδε Νωπὸς καὶ Χλωρός.

Ταϊφᾶς (οἱ σύντροφοι ναῦται εἰς ἕνα πλοῖον). » Πλήρωμα. équipage.

Ταχλᾶς, ἴδε Κουτρουβάλα.

Ταλταβοῦρος. » Τορευτής, λεπτουργός. torneur.

Ταλιάνι, ἴδε Νόχη.

Ταλιαντζῆς. » Ἀρχικωρὸς, δικτυωρός. gardeur des filets.

Ταμπακιέρα. » Πυξίς. tabatière θ.

Ταμπάκης. » Βυρσο (» Σκυτο) δέψης. tanneur, megissier, corroyeur.

Ταμπάκικον (ἐργαστῆρι). » Βυρσο (» Σκυτο) δεψεῖον. tannerrie.

Ταμπάκος, ἴδε Καπνός.

Ταμπιέτι, ἴδε Συνήθεια. §. (ἰδιαιτ. τὸ καλόν). » Κομψότης, φιλοκαλία. goût.

Ταμποῦρι, ὄργ. (μουσ.), (ἴσ. ἐκ τοῦ) » Πανδούρη (ρα). (» Τρίχορδον δὲ, ὅπερ Ἀσσύριοι Πανδοῦραν ὠνόμαζον, « Πολυδ. Δ', 9), πηκτὶς ἢ » Μάγαδις ἢ » Κινύρα. luth.

Ταντοῦρι. » Αἴθραχος-νος (ἡ), ἀνδράχλη. chauffe-pied, chaufferette (εἶνε διαφορετικόν), θ.

Ταράκι, ἐργ. (γεωργ.), ἴδε Δικράνι.

Ταράφι (Τουρκ. ἐτράφ). » Στάσις, σύστασις, ἑταιρία (-εία), φατρία (μεταγ.). parti, faction; cabale, θ. clique (-οἰκ.), θ. ||. κάμνω ταράφια. » Στασιάζω, φατριάζω. cabaler.

Τάσι (τὸ μετάλλινον φλασκί), ἀγγεῖον. » Σκύφος, κύπελλον, φιάλη, ῥυτόν, ἐπαρυστήρ, ἐπαρυστρίς, ἀρύστιχος, ἀρύβαλλος καὶ ἀρυβαλλίς (κυρ. τοῦ λουτροῦ), τὸ αὐτὸ καί) σκαφίς (» Ἐν ταῖς γυναικείαις πυέλοις, ὅθεν ταῖς σκαφίσιν ἀρύουσιν», Ἀθ.). tasse, θ. coupe, θ.

Ταχτᾶς (τὸ χωρισμένον καὶ ἀπλήτον μέρος εἰς τοὺς κήπους καὶ τὰ περιβόλια, ὅπου φυτεύονται τὰ λαχανικὰ καὶ τὰ ἄνθη), ἴδε Βραγιά.

Ταχτιρβάνι (εἶδος ὀχήματος κρεμαστοῦ μεταξὺ δύο μυλαριῶν). » Ἀπήνη, λαμπήνη. brancard, litière.

Τεζγκιάχι (τὸ τραπέζι ὅπου βάλλουν οἱ τεχνῖται τὰ σύνεργά των καὶ τὴν δουλειάν των, καὶ οἱ πωληταὶ τῆς πραγματείας των). » Τηλία. établi, étal (κυρ. τῶν κρεωπωλῶν).

Τεϊσόρι (Βλαχ.), ἀνθ. » Ἀνθεμίς, ἡμεροκαλλίς. muguet (le petit), ἴδε καὶ Σαλκίμι.

Τέλλι (ἡ σιδερένια κλωστή). fil d'archal.

Τελλάλης, ἴδε Διαλαλητής.

Τελλέκης (ὁ λούων εἰς τὸ λουτρόν). » Βαλανεὺς, βαλανείτης, παραχύτης. garçon baigneur.

Τεμπέλης, α, ικον, ἴδε Ἀχαμάτης καὶ Ὀκνός.

Τεμπελιά. » Ὀκνηρία, ἀμέλεια. paresse, θ. fainéantise, θ.

Τεμπέρι, ἀνθ., ἴδε Κρῖνος.

Τεμπεσίρι. » Κρητικὴ (» Λευκῖτις, » Κιμωλία) γῆ, κρητίς. craie, θ. tripoli.

Τενεκὲς, ἴδε Πάφυλας.

Τεντζεράκι. » Χυτρὶς, χυτρίον. petite marmite, θ.

Τέντζερες. » Χύτρα. pot, casserole, θ. marmite, θ.

Τεντζοῦχι, μυρ. ἴδε Κοῦρσι.

Τεμπέρι (ὅπλον Ἀσιατικόν). » Πέλεχυς ἀμφίστομος, ἀμφιπέλεχυς. (espèce de) hallebarde.

Τεῤῥάτσα (Ἰταλ.), ἴδε Δῶμα καὶ §. (εἰς τὸ Παράρτ.) Σέτι.

Τερσανᾶς, ἴδε Καραβοστάσι.

Τεψὶ (;ἔχει τι ἆρά γε κοινὸν μὲ τοῦ Κικέρ.τό) »Αὐθέψης ἢ Πανθέψης;

Τζαμμεδάνι (τὴν λέξιν Τζαμανδᾶς ἀναφέρει Θωμᾶς ὁ Μάγιστρος). «Μάρσι(συ)πος(-ππος), μαρσίππιον, κυνοῦχος, φάσκελος. bougette, θ. ἴδε καὶ Αισσάκι.

Τζαμπάζης (ὁ περιπατῶν εἰς τὸ σχοινί). » Σχοινοβάτης. funambule, voltigeur, danseur de corde. §. (ὁ γυμνάζων τὰ ἄλογα). »Πωλοδάμνης. écuyer, maquignon.

Τζαμφέσι, ἴδε Μεταξωτός.

Τζεβαέρι, ἴδε Διαμαντικὸν καὶ Σημαδιακόν.

Τζεβαερτζῆς. »Λιθογνώμων, λιθοξόος. joaillier, lapidaire.

Τζελάτης. » Δήμιος, δημόσιος (»Παρὰ 'Ροδίοις νόμος ἐστὶ, τὸν δημόσιον μηδέποτε εἰσελθεῖν τὴν πόλιν «, Δίων Χρυσόστ.). bourreau.

Τζελέπης. » Προβατοκάπηλος. fournisseur (vendeur) de (commerçant en) moutons.

Τζερεμές. » Τίμημα, πρόστιμον, προστίμημα, ζημία. amende.

Τζερεμετίζω, ῥ. μετ. »Τιμάω, ζημιόω, ζημίαν τάττω. amender.

Τζερεμέτισμα. »Ζημίωμα, ζημίωσις, προστίμησις l'action d'amender.

Τζιέρι, ἴδε Πλεμόνι καὶ Συκῶτι.

Τζιμπινλῆκι, ἴδε Κουνουπιέρα.

Τζιρίτι. » Δόρυ, κοντὸς, παλτόν. javeline. θ. ||. παίζω τζιρίτι. » Κοντοβολέω, διακοντίζομαι (» Πρὸς τὸν ἑαυτοῦ ἀκόλουθον διατοξεύεσθαι καὶ διακοντίζεσθαι «, Θφρ. Χαρ.). s'exercer à lancer la javeline.

Τζουλοῦφι. » Προκόμιον. toupet.

Τζουτζές » Νάνος, νανώδης, νανοφυής. nain.

Τίγγα, 'ψ. (τοῦ γλυκοῦ νεροῦ, ἀπὸ τὸ γένος τῶν Κυπρίνων, Λατιν. tinca). »Τίλων ἢ Τίλλων ('Ηρόδ. Ε' καὶ Ἀριστοτ. περὶ ζ. ΣΤ'). tanche). θ.

Τιλιγάρι (ὀρθότ. Ταλιγάρι). »Ζευγίτης (ἵππος). cheval (de train). ||. ἕνα ζευγάρι ταλιγάρια. » (ἵππων) ξυνωρὶς (ζεῦγος).

Τιντηλίνα, φ. ἴδε Μοσχοσίτι.

Τιρτῆρι, ἴδε Τρέμουσα.

Τόϊ (ὀρθότ. 'Τῶϊ, ὡς ἀπὸ τοῦ 'Ωτώεις), π. »'Ωτὶς (ἡ). outarde, θ.

Τοκμάκι, ἴδε Σφυρί. ||. τὸ τοκμάκι τῆς πόρτας. » 'Ρόπτρον καὶ ῥόπαλον (»'Επισπάσασα τὴν θύραν, εἴχετο τοῦ ῥοπάλου «, Ξενοφ. 'Ελλ. ΣΤ'). heurtoir.

Τομπάκι, ἴδε Χάλκωμα.

Τοπάτσι (εἶδος παιγνιδιοῦ), ἴδε Σβοῦρος.

Τόπι (εἶδος παιγνιδιοῦ). » Σφαῖρα, ἐφετίνδα, φαινίνδα, ἅρπαστον. paume, θ. §. (τὸ πρᾶγμα μὲ τὸ ὁποῖον παίζεται). » Σφαῖρα, πάλλα (ἴδε Μπάλλα). balle, θ. ballon, éteuf. ||. παίζω τὸ τόπι. » Σφαιρίζω. jouer à la paume (au ballon etc).

§. (κομμάτι ὑφάσματος τυλιγμένον). » Ἱστός (»'Ως ἱστὸς ἐρίθου ἐγγιζούσης ἐκτεμεῖν,« Γρφ. ['Ησ. ΛΘ', 12]· » 'Οθονίων ἱστοὺς τρισχιλίους«, Πολυβ. Ε'). pièce (d'étoffe).

Τοποῦζι. » 'Ρόπτρον, ῥόπαλον. masse, θ. ||. τὸ τοποῦζι τοῦ τσαδηριοῦ (τοῦ κραββατιοῦ κτλ.).» Σφαίρωμα. pomme, θ.

Τορβᾶς, ἴδε Αισσάκι. (Σημ. Τὸ Δρουβανιστὸν ὀξύγαλον τοῦ Πτωχοπροδρόμου, περὶ τοῦ ὁποίου ἀπόρησεν ὁ Κορ. καὶ πρὸ αὐτοῦ ὁ Δουκάγγ., 'δὲν πρέπει 'να ἦνε ἄλλο, παρὰ τὸ Τορμπὰ-γιαουρτού, δηλ. στραγγιστὸν ἢ περασμένον ἀπὸ σακκοῦλι (τορμπᾶν, τὸν ὁποῖον προφέρουν οἱ "Ελληνες Τρουβᾶν]).

Τοῦβλον (Λατιν.). »Πλίνθος ὀπτή. tuile, θ. brique, θ. carreau.

Τουζλοῦκι. » Κνημὶς, περικνημίς. guêtre, θ.

Τουλοῦμι, ἴδε Ἀσκί.

Τουλοῦμπα (τῶν πηγαδιῶν καὶ καραβιῶν). » Ἀντλία, ἄντλος. §. (ἡ διὰ τὰς πυρκαϊάς). » Σίφων. pompe, θ.

Τουλπάνι (αὐτὸ φαίνεται ὅτι εἶνε

κυρίως τῶν παλαιῶν ἢ) » Βύσσος. » Διαφανές. Ταραντινίδιον. Ἀμόργινον. mousseline (ὅθεν παρεδέχθημεν τὸ Μοσυλίνειον, ὡς ἐκ τῆς πόλεως Μοσοὺλ, ὁπόθεν συνήθως μετεφέροντο κατ' ἀρχὰς ἀπὸ τῶν Ἰνδιῶν), θ.

Τουμπελέκι, ὄργ. (μουσ.). »Κύμβαλον. timbale, θ.

Τουμπρεῦκι, ἴδε Κούτσουρον.

Τουρλοῦ (εἶδος φαγητοῦ). » Σύγκρουμα, σύμμικτος λοπάς. macedoine, pot pourri. §. salmigondis.

Τοῦρνα, π. ἴδε Γερανός. §. 'ψ. ἴδε Λοῦτσος.

Τουρσή, ἴδε Ἀρμηὰ καὶ 'Ξειδᾶτος.

Τουρσουτζῆς. » Ἀλμαιοπώλης, ἁλμευτής.

Τοῦρτα (εἶδος ζυμαρικοῦ, ἀπὸ τοῦ Λατιν. torta, σημαίνοντος κατὰ λέξιν) »Στρεπτὸς, στρέμμα. tourte, θ.

Τουτιὰ (μεταλλικόν τι). » Πομφόλυξ, σπόδιον, πλακῖτις (σποδὸς), καδμεία, στίμμι. tutie, θ. spode, θ.

Τουφέκι. »Μολυβδοβόλον ἢ Πυροβόλον (ὅπλον). fusil; mousquet (ἓν ἄλλο εἶδος).

Τρὰ (ἡ).»Χρυσήλατον.clinquant, lamette (d'or ou d'argent).

Τραμουντάνα, ἄν. » Ἀπαρκτίας. tramontane, θ. ||. ἄστρον τῆς—. »"Αρκτος (ἡ μικρὰ),κυνόσουρα.ourse (la petite), ἴδε Ἁμάξι.

Τραμπάκο } (εἶδος καραβιοῦ
Τραμπάκολο } ἀπὸ τοῦ Λατιν. Trabica. Ὁ 'Ησύχ. ἀναφέρει τὴν λέξιν) » Τράμπις(,ναῦς, ἄκατος, πορθμίς, τινὲς δὲ πλοῖα βαρβαρικὰ«, τὰ ὁποῖα ὁ Ἀῤῥ. [περίπλ. 'Ερυθ. θάλασ.] ὀνομάζει) Τράπαγα.

Τραμπάλα (εἶδος παιγνιδιοῦ). »'Τρυτάνη. balançoire.

Τράττα, ἴδε Κλεπτοκάϊκον καὶ §. Ψαροκάϊκον.

Τρινκέτο, ναυτ. » Δόλων. le petit hunier.

Τρίγκος (τὸ δεύτερον πανὶ τοῦ πλοίου μετὰ τὴν Μαΐστραν).»'Ακάτιον. misaine, θ.

Τριπόντες (καράβι μὲ τρία πατώματα ἢ κουβέρταις, ὅθεν καὶ Τρικούβερτον,τὸ Τουρκ. Οὔτσ-ἀμπαρλί). » Τριπάροδος ναῦς, (εἰς τὴν 'Ελλάδα 'τὸ ὠνόμασαν) τρίκροτον. vaisseau à trois ponts.

Τσαδῆρι, ἴδε Τέντα.

Τσαΐρι, ἴδε Γρασίδι καὶ Λιβάδι.

Τσακάλι (εἰς τὴν Περσ. ὀνομάζεται ἡ ὕαινα), ζ. »Θῶς-ωὸς (ὁ καὶ ἡ). chacal ou jackal, (κυρίως πρέπει 'να γράφηται) tsacal.

Τσακίλι, ἴδε Χαλίκι.

Τσακίρ-κέϊφι (τὸ μέτριον καὶ περὶ τὰς ἀργὰς ἀκόμη μεθύσι). » Ἀκροθώραξ. pointe de vin, l'entre-deux bouteilles.

Τσακμάκι, ἴδε Πυροβόλος.

Τσακμακίζω, ῥ. ἀμ. » Συντρίβω τὰ πυρεῖα (Λουκιαν.).battre le briquet (le fusil).

Τσακμακόπετρα. » Πυρεῖον, πυρίτης (πυρῖτις) λίθος. pierre à fusil (à feu), ἴδε καὶ Στερνάρι.

Τσαλὶ (ά. κάθε χαμηλὸν καὶ ἀγκαθωτὸν δένδρον, καθὼς ἡ) »'Ράμνος (ἴδε Μαυραγκαθιὰ), θ. (ἡ) »'Ερείκη, (ἡ) » "Αγερδος, (ἡ) » Βάτος κτλ., ἴδε καὶ Χαμόδενδρον. §. (β'. εἶδος θάμνου ἀπὸ τὸ γένος τῆς ῥίγανης), ἴδε Φοῦντα. §. (γ'. πλ. ἐν γένει ὅλα τὰ ξηρὰ καὶ εὐκολοάναπτα ξυλαράκια) , ἴδε Φρύγανον.

Τσαλοπετεινὸς, π. »"Εποψ. huppe, coq de bois.

Τσαλόσκουπα, ἴδε Σάρωμα

Τσάμι, δ. ἴδε Ἀγριοκουκουναριὰ καὶ Πεῦκος.

Τσαμποῦνα. » Τιτύρα.

Τσαμπουνίζω } (ἀπὸ τοῦ Ἰταλ.
Τσαμπουνῶ } zambognare,κυρ. παίζω τὴν Τσαμποῦναν, Ἰταλ. zambogna , τὸ σουραῦλι , καὶ μεταφ. ματαιολογῶ , ἀκριτομυθῶ), ῥ. ἀμ. ἴδε Μωρολογῶ καὶ Φλυαρῶ. ||.τζαμπουνίζεις (φρ.)! » Ληρεῖς ἔχων.

Τσαννάκι (Τουρκ. λέξις, ἢ μᾶλλον Περσική, τὴν ὁποίαν μετεχειρίσθησαν καὶ οἱ παλαιοὶ κωμικοί; 'Ο Ἀθήναιος [βιβλ. ΙΑ'], ἀναφέρων τὸν

στίχον τοῦ ποιητοῦ Φιλήμονος: » Σαννάκι', ἱπποτραγέλαφοι, βατιάκια«, 'τὸ ἐξηγεῖ. » 'Εκπώματα περσικά), ἴδε Πινάκι.

Τσαναχλῆχι, ναυτ., ἴδε Κρύφφα.

Τσάντα, ἴδε Δισσάκι.

Τσαντήλα (τὸ πλεκτὸν, ὅπου στραγγίζει καὶ σχηματίζεται τὸ τυρί). » Πλαστίγγιον. eclisse, ἴδε Τυροβόλι.

Τσαντζαλιάζω, ῥ. μτβτ., ἴδε Κουρελιάζω καί-

Τσαντζαλιάρης, α, ικον, ἴδε Κουρελιάρης καί-

Τσάντζαλον (κατὰ τὸν Κορ. ἐκ τοῦ Ἰταλ. Cencio, τοῦ ὁποίου τὸ ὑποκορ. εἶνε Cencerello. Ἀλλ' ἡ λέξις ἦτον συνήθης ὄχι μόνον ἐπὶ Νικηφόρου τοῦ Καλλίστου [1280—1330], ἀλλὰ καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἀκόμη τοῦ Μαυρικίου περὶ τὰ τέλη δηλ. τοῦ ς' αἰῶνος καὶ βέβαια καὶ πολὺ ἀρχήτερα, εἴγε, κατὰ τὸν συγγραφέα τοῦτον, » 'Ο Ἰάκωβος, ἐξ οὗ καὶ ἡ τῶν Ἰακωβιτῶν αἵρεσις, Σύρος τὸ γένος.. Τζάντζαλος οὕτωσὶ ἐπωνόματο, διὰ τὴν ἄκραν, ὥς γε οἶμαι, εὐτέλειαν«), ἴδε Κουρέλι.

Τσαρδάκι, ἴδε Τέντα.

Τσάρκι, ἴδε Τόρνος.

Τσάρκι-φελέκι, ἄνθ. » Ἶρις. iris.

Τσαρλατάνος. » Γόης, ἀγύρτης, ἀλαζὼν, ἀπατεὼν. charlatan, imposteur.

Τσαρούχι (ἐπὶ Τζέτζου καὶ Πτωχοπροδρόμου ἐλέγετο φαίνεται, Τσουρίχι, ἂν συμπεραίνωμεν ἐκ τῶν ἐπιθέτων, Τσουριχοφόγιος, Τσουριχοχειροτόνητος, Πετρομαχασκοτσούριχος κτλ. ἐκείνου, καὶ τοῦ Τζαντζαλιαροτσούριχος τούτου). » 'Υπόδημα, ἀρβύλη, σάνδαλον καὶ σανδάλιον. (« 'Υπόδησαι τὰ σανδαλιά σου «, Πρξ. 'Αποστολ. [ὅθεν καὶ εἶδός τι ἰατρικοῦ ἐπιδέσμου, ὁ καλούμενος Βακχαλικὸς, ἐλέγετο, διὰ τὴν πλοκὴν πάντως τῶν λωρίων ἢ Σανδάλιος]), καρβατίνη, βλαύτη, βλαυτίον. soulier.

Τσαρσί, ἴδε Παζάρι.

Τσασίτης. » Κατάσκοπος, ὀπτὴρ, κατοπτήρ. espion.

Τσασιτλῆκι. » Κατασκοπὴ, κατασκόπευσις, espionnage.

Τσατί (τοῦ 'σπιτιοῦ). » Στέγασις, δόκωσις.

Τσατίζω (φόρεμα), ῥ. μετ. ἴδε Καταπιάνω. §. ('σπίτι), ἴδε Σκεπάζω.

Τσελῆκι (τὸ ἄλλ. Ἀτσάλι). » Στόμωμα, χάλυψ (αὐτὸς εἶνε κυρίως ὁ) ἀδάμας (τῶν παλαιῶν). acier.

Τσελικόνω, ῥ. μετ. » Στομόω, φαρμάσσω. acérer, donner la trempe (le fil).

Τσελίκωμα. » Στόμωμα, φάρμαξις (Πλούτ.). trempe, θ.

Τσεμένι (τὸ λεπτότατον χορτάρι). » Χορτάριον. gazon. §. (συνεκδοχ. ἡ πλάκα τοῦ χορταριοῦ, μὲ τὴν ὁποίαν στρώνουν τὰ περιβόλια). » Χορτόπλινθος. gazon.

Τσεκοῦρι (Λατιν. securis, ἀπὸ τοῦ 'Ελλ.) » Σάγαρις, ἴδε Ἀξίνη.

Τσελέγγι. » Στλεγγίς. espèce de panache.

Τσέργα (ἡ ἐκ πίλου καλύβη τῶν σκηνιτῶν Τατάρων καὶ Τουρκομάνων, καὶ παρ' ἡμῖν τῶν Βλαχοποιμένων. Εἰς τὸν Κ. Πορφυρογ. ἀναφέρεται » Σκυθικὸν τσεργὰ«, τὸ ὁποῖον ἐχρησίμευεν εἰς τὰ ταξείδια τοῦ αὐτοκράτορος ὡς » λουτρὸν Τουρκικὸν«, ἴδε 'Ηροδ. Δ'. 75.

Τσέτουλα (Τσέδουλα, ἐκ τοῦ Λατιν. Schedula, δελτίον, ὑποκορ. τοῦ 'Ελλ. Σχέδη). » Ξύλον λογιστικὸν, σύμβολον (» Διαπεπρισμένα ἡμίσε' ἀκριβῶς ὡσπερεὶ τὰ σύμβολα, » Εὔβουλ. παρὰ τῷ Σχολ. Εὐρ. 613), συντόμιον (μεταγ.). taille, θ.

Τσιβί (τὸ ξύλινον καρφί), ἴδε Ξυλοκάρφι.

Τσίγα, ἰχθ. » Ἔλοψ καὶ Ἔλλοψ, ἀνθίας, κάλλιχθυς, καλλιώνυμος, ἱερὸς ἰχθύς. esterlet (ἢ) sterlet.

Τσικοῦτα, φ. (φαρμ.), ἴδε Καρῶνι.

Τσικρῆκι, ἐργ., ἴδε 'Ροδάνι.

Τσιμισῆρι, δ., ἴδε Πυξάρι.

Τσιμπλιτάρα (ἴσως ἐκ τοῦ Κίγκλος,

ἢ στειροπυγίς), π. » Κηπολόγος, ἴδε καὶ Ξυλοφάγος.

Τσιμποῦκι, ἴδε Καπνιστῆρι.

Τσιμουτιά (παράδοξος παραφθορά τοῦ). » Ἐχεμυθία (ἡ λέξις εἶνε συνήθης μόνον εἰς τὴν φράσιν.) ‖ μὴ 'βγάλῃς τσιμουτιὰν ἀπὸ τὸ στόμα σου »Μηδὲ γρύξῃς μηδὲ σιοῦν (Ἀριστοφ.)«.

Τσιω(Τσεγ)γκέλι, ἐργ. »Ἁρπάγη, ὄνυξ, ὄγκινος, κρεάγρα. crampon, croc, crochet (τὸ μικρότερον).

Τσινὶ (ὁ Κορ. τὸ παράγει ἀπιθάνως ἀπὸ τὸ Λατιν. Tina. Ἡ φυσικὴ 'του παραγωγὴ εἶνε ἡ Κίνα, Τουρκ. Τσὶν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐπρωτοφέρθησαν· ὅθεν :) »Σινικὸν (πλαστούργημα), ἀργιλλόπλαστον (νεολ). porcelaine, θ.

Τσιρμόνια. » Φιλοφροσύνη, φιλοφρόνησις. honnêteté, civilité, ἴδε καὶ Περιποίησις.

Τσίτι (Ἀγγλ. chintz, ἀπὸ τοῦ Ἰνδικοῦ ἴσως). »Σινδὼν εὐανθὴς (Στραβ. βιβλ. ΙΒ'). toile peinte.

Τσίφρα. (εἶδος ὑφάσματος αἰνιγματώδους). » Σίγλι (Πλουτ. Κατ.). chiffre, ἴδε καὶ Μονοχονδύλιά. (Ἐπὶ τῶν τελευταίων Βυζαντινῶν χρόνων ὠνομάζετο ὑφειλτόν. Ὁ δὲ Φραντζῆς, ὅς τις, μόνος, νομίζω, μετεχειρίσθη τὴν λέξιν, λέγει ὅτι, » διώρθωσε τὸ ὑφειλτὸν πιττάκιον «, δηλ. καθὼς λέγομεν τώρα, ἐξετσίφραρεν, ἴδε Φραντζῆ χρονικὸν Βιβλ. Δ', μ', 18, 19).

Τσογένι, ἴδε Σαπουνόῤῥιζα.

Τσόκαρον (ἀπὸ τοῦ Ἰταλ. zoccolo, τὸ ξύλινον ὑπόδημα), ἴδε Γαλέντζα.

Τσομπάνης (ἐκ τοῦ Σλαβων. Ζυπάν, ἀρχηγὸς ἢ τοπάρχης), ἴδε Βοσκός.

Τσορβαλῆκι, ἴδε Σαυπιέρα.

Τσορβᾶς, ἴδε Ζοῦπα.

Τσότρα, ἀγγ., ἴδε Πλόσκα.

Τσουβάλι (εἶνε ἆρά γε ἀπὸ τοῦ Συμβάλλειν; Ὁ Ἑρμόλαος λέγει [ἐν Πλινίῳ, 8, 48] ὅτι Κιλίκιά τινα [τρίχινα] ὑφάσματα, ὠνομάζοντο Συμβαλλωτά), ἴδε Σακκί.

Τσουκαλάδικον (ἐργαστῆρι), ἴδε Κεραμιδάδικον.

Τσουκαλᾶς, ἴδε Κεραμιδᾶς.

Τσουκάλι (ἀπὸ τοῦ Ἰταλ. zucca, σημαίνοντος κολοκύνθην), ἴδε Κασ θίκι καὶ §. Τέντζερες.

Τσοῦλι (τοῦ ἀλόγου), ἴδε Σάγισμα.

Τσοῦντα (τοῦ καταρτιοῦ), ναυτ. » Ἄτρακτος (ὁ καὶ ἡ).

Τσουρέκι. » Ἀρτολάγανον.

Τσουράπι. » Ποδεῖον καὶ Πόδει(δι)ον, πέλυτρον (Πολυδ.). bas.

Ὑακοῦτι. » Ὑάκινθος (ἡ πολύτ. λίθος).

Ὕγκλα (τὸ ζωνάρι τῆς σέλλας), τὸ Τουρκ. χολάνι, τοῦ ἀλόγου, ἐκ τοῦ Λατ. jungula). ventrière.

Φαμηλιά, ἴδε Σπίτι καὶ Σπιτικόν.

Φαράσι, ἴδε Σκουπιδολόγος.

Φάρος (»Τὰ δὲ λεγόμενα Ῥωμαϊστὶ Φᾶρ, σκευάζεται οὕτως : σῖτον κτλ. »Ἀέτ. Θ', 45). »Πτισάνη. orge mondé, ἴδε καὶ Μπλιγοῦρι.

Φαρφουρὶ (ὁ Κορ. τὸ παράγει ἀπὸ τὸ Παρφύριον ἢ Πορφύρινον). » Φαβεντιανὸν (πλαστούργημα ἢ σκεῦος). fayence, θ.

Φεργάδα (εἶδος πολεμικοῦ πλοίου. Κάλλιστα ὠνομάσθη). » Δίκροτον (, μ' ὅλον, ὅτι ἡ λέξις ἐσήμαινεν εἰς τοὺς ἀρχαίους διήρη ναῦν, ἴδε τὰ Προλεγόμενα τῆς Α'. ἐκδόσ.). frégate, θ.

Φερμπαλᾶς (ὀρθ. Φαλμπαλᾶς), ἴδε Ἀκροπτερίδια.

Φιδές. » Πολφὸς (» Καὶ πολφός δέ τι ἐκαλεῖτο, μηρύματα ἐκ σταιτὸς, ἃ τοῖς ὀσπρίοις ἐνέβαλλον », Πολυδ.). *Σχωληκίς. vermicelle, θ.

Φιλάνδρα (ἡ στενόμακρος ναυτικὴ σημαία). » Ἐπισείων. la flamme.

Φιλδισένιος, α, ον. » Ἐλεφάντινος, ἐλέφαντος πεποιημένος. d'yvoire.

Φίλδισι. » Ἐλέφας-αντος. i(y)voire.

Φίλιος, ζ., ἴδε Ἐλέφας.

Φίστουλας, πάθ. » Σύριγξ. fistule, θ. ||. φίστουλας 'ς τὸ 'μάτι.» Αἰγίλωψ, αἰγιλώπιον, ἀγγίλωψ (πρὶν ἀνοίξῃ καὶ ὅταν 'δὲν τρέχῃ). fistule lacrymale.

Φιστουλιάζω, ῥ. αὐτοπ. » Συριγγόομαι. devenir fistuleux.

Φλάουτον, ὄργ. (Μουσ.), ἴδε Παγιαῦλι.

Φλάτον, ἴδε Ἄνεμος.

Φλατουόζον (χυρ. φαγητὸν ἢ ἰδιαιτ. ὄσπριον). » Φυσῶδες, πνευματῶδες. flatueux.

Φλόκος (ἓν τῶν ἱστίων πλοίου). » Ἀρτέμων. foc (le grand).

Φλυτζοῦνι (ὁ Σομμαυέρας 'τὸ γράφει Φρεντζοῦνι, καὶ τὸ ἐξηγεῖ Ἰταλ. becchiotto), π. » Κριθολόγος ἢ (πιθανώτ.) Θραυπίς. bruant, proyer.

Φοῦλι (ἐκ τοῦ) » Φύλλον [μετὰ καὶ χωρὶς τοῦ Ἰνδικὸν ἢ Μαλαβάθρου, ὅπου γράφεται ἐσφαλμ. Μεταβάθρου]. Ὁ Ἀέτιος 'τὸ γράφει Φῦλ, ἀπαράλλακτα δηλ. καθὼς τὸ προφέρουν ἢ σήμερον οἱ Τοῦρκοι), ἄνθ. » Χρυσονάρκισσος. jonquille, θ.

Φουλμπαχάρι, ἄνθ., ἴδε Κλεματίδα.

Φουστάνι (εἰς τὴν Γαλλίαν ἦτον ἐν χρήσει κατὰ τὸ 1666 ἡ λέξις Fustaine, εἶδος ὑφάσματος βαμβακίνου· φαίνεται δὲ πιθανὸν ὅτι παρήχθη ἐκ τοῦ Περσικο-ινδικοῦ Φουϊστὰν, κώμης ὄνομα, ὅπου τοιαῦτα ὑφάσματα ἢ ὑφαίνοντο ἢ ἐβάφοντο (;), καὶ ἰδοὺ τί ἀναγινώσκεται εἰς τὸν Πρόλογον Ἰνδικοῦ τινος βιβλίου, μετενηνεγμένου εἰς τὸ Ἑλληνικὸν ἀπὸ τοῦ Ἀραβικοῦ ὑπὸ τοῦ Συμεὼν Σήθ: Λήψομαι μίαν πύλην ἐκ τῶν ὑφασμάτων τῆς κώμης Φουϊστὰν, ἵνα ἐν αὐτῇ δοξασθήσομαι κἀγὼ κτλ.). » Ξυστίς, ἔγκυκλον, κολπωτὸς (χιτὼν), συμμετρία (Ἡσυχ. καὶ Πολυδ.). robe, θ.

Χαβαΐ (τὸ ἄλλ. Οὐρανί), χρ., ἴδε Γαλάζιος.

Χαβιάρι (ἐκ τοῦ 'Ωάριον, 'Ωβεάριον, ὑποκορ. τοῦ 'Ωόν, τὸ ὁποῖον οἱ Ἀργεῖοι ἐπρόφεραν, κατὰ τὸν Ἡσύχ. Ὤβεον. Ὁ Εὐστάθ. περιγράφει καὶ τὰ δύο εἴδη τοῦ χαβιαρίου, τὸ κόκκινον ἢ τὸ μαῦρον, οὕτω πως: »Ὠὰ ἰχθύων τεταριχευμένα· γένος αὐτὰ ἑκάτερον, ὅσα τε εἰς δυάδα πλακώδη παράκεινται παραυγάζοντα εἰς ὑπέρυθρον, ἢ ὅσα ἐπὶ ἀῤῥίχων μέλανα κέχυνται σωρηδὸν, ὧν χορηγὸς ἐκ τῶν βορείων πρὸς ἄλλοις τόποις ἢ ὁ εἰς τὸν Εὔξεινον ἐκβάλλων Τάναϊς«). caviar, ἴδε καὶ Μουροῦνα.

Χαβοῦζι. » Δεξαμενὴ, κολυμβήθρα. reservoir, ἴδε καὶ Γοῦρνα.

Χαβοῦτσι, φ. ἴδε Δαυχί.

Χαδοῦμης, ἴδε Εὐνοῦχος.

Χαζναδάρης. » Γαζοφύλαξ, θησαυροφύλαξ, ταμίας. trésorier.

Χαζνὲς (ἐκ τοῦ Περσ.) » Γάζα, γαζοφυλάκιον, θησαυρὸς, θησαυροφυλάκιον. trésor.

Χαλβᾶς, » Θρυμματὶς ἢ 'Ενθρυμματὶς (κυρ. ὁ 'σπιτικός).

Χαλί, ἴδε Ταπί.

Χαλκᾶς, ἴδε Κρικέλα.

Χάλτι, ἴδε Μωρολογία ἢ Φλυαρία.

Χαλταρίζω, ἴδε Μωρολογῶ καὶ Φλυαρῶ.

Χαμάλης, ἴδε Βαστάζος.

Χαμαλιάτικον, ἴδε Κουβαλιστικόν.

Χάμουρα (τὰ λουριὰ τοῦ ἀλόγου, ὅ,που τραβᾷ τὸ ἁμάξι), ἴδε Ζυγολοῦρι.

Χάμπ-ουλ-λεζίζ (προφ κοιν. Ἀμπιλεζίζ, καὶ εἶναι ἡ φαγώσιμος ῥίζα τῆς γλυκειᾶς Κύπερης[ἴδε τὴν λέξιν], ἄλλου τὸ λέγουν Μάνα τοῦ οὐρανοῦ), φ. » Κύπειρος ὁ (καὶ ἡ) ἐδώδιμος (πρὸς διαφορὰν τοῦ πικροῦ καὶ εὐώδους, ὅστις λέγεται ἰατρικός) (ἴσως καὶ τὸ) μνάσιον. souchet-sultan.

Χάνι. » Πανδοχεῖ(κεῖ)ον, ξενοδοχεῖ(χεῖ)ον, ξενὼν, κατάλυσις, καταγωγὴ, καταγώγιον (Θυκ. Γ',68). auberge, chan ἢ Kan. §. Συνοικία. hôtel.

Χαντζά(τζέ)ρι, ἴδε Μαχαῖρι.

Χαντζῆς. » Πανδοχεὺς(-κεύς), ξενοδόχος(χος). hôte, aubergiste.

Χάπι. » Φθοῒς (ἡ) καὶ Φθόεις (ὁ), φθοΐσκος, κόκκος, κατάποτον, κατα-

πότιον (Θφρ. Θ', 8), γογγύλιον καὶ γογγυλίδιον (Ἱπποκρ.). pilule, θ.

Χαράρι (τὸ πέτσινον σακκὶ, ὅπου βάλλουν τὰ στρωματο-παπλώματα). »Στρωματεὺς, στωματόδεσμος καὶ στρωματόδεσμον. sac de cuir.

Χαρδάλι (εἰς ἰατρ. γλωσσάρ. γράφεται: Χαλδάλιν [ἄλλ. Χανδάλιν]), ἴδε Σινάπι.

Χαροῦμπα (ἀπὸ τοῦ Ἀραβ. Χαρνούμπ), ἴδε Ξυλοκέρατον.

Χαργάλι (ἴσως ἀπὸ τοῦ Καρακάλλιον, Γλωσσαρ.). »Περιδέραιον, στρεπτὸν (περιαυχένιον, Ἡρόδ.), στρεπτὸς (περὶ τῇ δέρῃ, Ξενοφ.), ὅρμος, περιτραχήλιος κόσμος, ὑποδερὶς (κυρ. τὸ ἐκ μαργαριταρίων, καθὼς φαίνεται ἀπὸ τὸ ἑξῆς χωρίον τοῦ Ἀριστοτέλους: »Τὰ δὲ ὠὰ τῶν ὄφεων ἀλλήλοις συνεχῆ ἐστιν, ὥσπερ αἱ τῶν γυναικῶν ὑποδερίδες «, Ζ. Ε', 28), τὸ περὶ τὴν δειρὴν κόσμημα, χλιδὼν (» Καὶ περὶ τοὺς τραχήλους εἶχον χλιδῶνας λιθοκολλήτους«). collier, carcan.

Χασᾶς (τοῦ ἀλόγου). »Κάσας(»Ἵπποι χρυσοχάλινοι, κάσαις ἐφιππείοις καταπεπταμένοι«, Ξενοφ. Κυρουπ. φαίνεται δ' ὅτι ἐγράφετο καὶ Χάσας, ὅθεν τὸ ὑποκορ.) Χασείδιον (Ἀγμέτ. Ὀνειρ. 220, καὶ ἐκ τούτου τὸ τῶν Βυζαντ.) Χασδίον, (ἀλλ.) ἐπισέλλιον, ἐφεστρὶς, ἐπίβλημα. housse, θ. caparaçon, ἴδε καὶ παραβ. Σάγισμα. ||. καὶ ὁ χασᾶς τοῦ ἀλόγου 'του ἦτον ἄλοιχος. »Καὶ ὁ ἵππος ἀλουργίδι ἐπέστρωτο (Αχ.). il était caparaçonné.

Χατῆρι, ἴδε Χάρις. ||. χάμνω τὸ χατῆρί τινος. » Χαρίζομαί τινι.

Χεῖμπες, ἴδε Λισσάκι.

Χιλάλι. »Ὠτογλυφὶς (κυρ. τῶν αὐτιῶν). cure-oreille· ὀδοντογλυφὶς, καλαμὶς καὶ μηλωτὶς (τῶν 'δοντιῶν). cure-dent.

Χοκκαμπάζης (κυρ. ὁ παίζων τοὺς χοκκάδες, ἁρπάζων δηλ. ἐπιτήδεια τὰ πεπραδάκια, 'ποῦ φαίνεται ὅτι βάλλει ὑποκάτω, καθὼς ὁ) »Κοτυλιστὴς (τοῦ Ἰουλιανοῦ ἐν Μισοπώγ. τὸν ὁποῖον ἑρμηνεύει ὁ Γρηγ. Ναζ.) »Ψήφοις παίζων, τὴν ὄψιν κλεπτούσαις τῷ τάχει τῆς μεταθέσεως« Ψηφοκλέπτης. joueur des gobelets. §. (γενικώτερον δὲ κάθε ἐπιτήδειος εἰς τὴν θαυματοποιΐαν). »Θαυματοποιὸς, γόης. escamoteur, jongleur, bateleur.

Χοκκαμπαζλήκια (τά). »Θαύματα, θαυματοποιΐαι, γοητεῖαι. tours de gibécière (de passe-passe). ||. χάμνω χοκκαμπαζλήκια. »Ψηφοπαικτέω.

Χοκκᾶς (ὅπου φτύνουν, ἴσως ἀπὸ τοῦ) » Φωκὰς (» 'Αλάβαστρον, φωκάδιον«, λέγει ὁ Ἡσύχιος, τὰ δὲ γλωσσάρια ἑρμηνεύουσι τὴν λέξιν διὰ τοῦ Μυροθήκη. Παράβαλε 'Οχᾶ), » Πτυέλιον. crachoir.

Χούμελι (φυτὸν χρήσιμον πρὸς κατασκευὴν τῆς Μπίρας), ἴδε Βρυνιά.

Χουννάπι, κ. » Κόνναρον, παλίουρον. cornouille, θ.

Χουρμαδηά, θ. »Φοῖνιξ. palmier, dattier.

Χουρμᾶς, 'πωρ. » Φοῖνιξ, φοινικοβάλανος. datte, θ. ||. τραμπουζάν-χουρμασὶ, κ. »Μύξον (εἰς τὴν Τραπεζοῦντα ὀνομάζεται »Θῦβον, ἐκ τοῦ Οὖον, τὸ Σοῦρβον, εἰς τοῦ ὁποίου τὸ γένος ὑπάγεται). sebeste (diospyrus-lotus, plaqueminier d'Orient).

Χράμι (ὕφασμα μάλλινον χροσσωτόν). » Ἀμφίταπος, ἀμφιτάπης (ὁ καὶ ἡ) καὶ ἀμφίταπις (ἡ) (κυρ. ὅταν ἔχῃ καὶ ἀπὸ τὰ δύο πρόσωπα χρόσσια), ἴδε καὶ παράβ. Ἀνδρομίδα καὶ Ταπί. ||. ἀπὸ κάτω εἰς τὰ κρεββάτια ἦσαν στρωμένα ἄλοικα χράμια. »Ταῖς δὲ κλίναις ἀμφίταποι ἀλουργεῖς ὑπέστρωντο (Ἀθήν.)«.

ΠΙΝΑΞ ΚΑΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ

ΤΩΝ ΝΕΩΤΕΡΩΝ ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ

ΕΝ ΠΑΡΑΘΕΣΕΙ ΠΡΟΣ ΤΑ ΑΡΧΑΙΑ

» Ὀκνῶ δὲ τοῖς ὀνόμασι πλεονάζειν, φεύγων τὸ ἀηδὲς
» τῆς γραφῆς εἰ μή τινι πρὸς ἡδονῆς ἐστιν ἀκούειν
» Πλευταύρους καὶ Βαρδύητας καὶ Ἀλλότριγας, καὶ ἄλ-
» λα χείρω καὶ ἀσημότερα τούτων ὀνόματα «,

(ΣΤΡΑΒ Γ', γ').

Ἄβαδος, χ. τῆς Δολοπ. (ἐν τοῖς μεθορίοις Ἠπ. καὶ Ἀκαρν.). » Ἀθήναιον (πόλις τῶν Ἀθαμάντων).

Avella-Vecchia, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καμπανίᾳ). » Ἀβέλλα.

Avenches, π. τῆς Ἑλβετ. » Ἀβεντικὸν (**Aventicum**).

Averno (**Lago d'**—), λίμ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καμπανίᾳ). » Ἄορνος.

Aversa, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καμπανίᾳ, μεταξὺ Καπύης καὶ Νεαπόλεως). » Ἀτέλλα καὶ Ἀτέλλαι, ἴδε καὶ **S. Arpino**.

Avignon, π. τῆς (Ναρβων.) Γαλλ. (ἐπὶ τοῦ Ῥοδανοῦ). » Αὐενίων.

Agello, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καλαβρίᾳ). » Τυλησσὸς καὶ Τυλήσιον, ἴδε καὶ **Corica**.

Ἀγγελόκαστρον, χ. τῆς Αἰτωλ. (ἐν τῇ Παραχελωΐτιδι). » Ἀρσινόη.

Ἐξήγησις τῶν κατ' ἀποκοπὴν λέξεων καὶ τῶν σημείων.

ἀκρ-ωτήριον
β-ουνὸν
βασίλ-ειον
ἔθν-ος
ἐπ-αρχία
ἐρ-είπιον
ἑρμην-εύεται
κοιν-ῶς
κυρ-ίως
κωμ-όπολις
λ-ιμὴν
λίμ-νη
μον-αστήριον
ν-ῆσος
ν. ν. (νῆσοι ἢ ἐρημονήσια)
π-όλις
πηγ-άζει (ὁ ποταμὸς)
πλησ-ίον
πορθμ-ὸς
ποτ-αμὸς
προφ-έρεται
πρωτ-εύουσα (πόλις)
Σημ-είωσις
φρ-ούριον
χ-ωρίον
χερσ-όνησος
χύν-εται (ὁ ποταμὸς)
—, σημεῖον ἐπαναλήψεως, δηλοῦν, ὅτι πρέπει 'να ἀναγνωσθῇ πάλιν ἡ πρώτη λέξις, καρ. χάρ. » Γκούρα (ἡ πρώτη λέξις). ||. ποτάμι τοῦ — (ἀντὶ ποτάμι τοῦ Γκούρα).

Σημειωτέον ὅτι τὸ Δ εἰς τὰς περισσοτέρας λέξεις ὡς ξενικὰς πρέπει 'να ἀναγινώσκεται τραχύ, ὡς τὸ Γαλλικόν **D**.

(Σημ. εἰς τὴν Ἀναγάιδαν [τσιφτλίκι] τοῦ Ἀγγελοκάστρου ἐμπεριέχεται κυρίως ἡ) » Παραχελωῖς ἡ Παραχελωΐτις.

Ἀγγελοκήπια ἡ Ἀγγελόκηποι, τοποθεσία τῆς Ἀττικ. (πλησίον τῶν Ἀθηνῶν). » Ἀγγέλαι ἡ Ἀγγελῆ (ἴδε Παπαγγελάκι)· (κατ' ἄλλους οἱ) » Κῆποι (ὅπου ἐτιμᾶτο ἡ ἐν Κήποις Ἀφροδίτη), (καὶ κατ' ἄλλους αἱ) » Ἀλωπεκαὶ (ἴδε Antiquités Helléniques par A. R. Rangabé, p. 61, 62).

Agde, π. τῆς (Ναρβων.) Γαλλ. (ἀποικία Ἑλληνική). » Ἀγάθη, ἡ Ἀγαθόπολις (Agathopolis Massiliensium).

Ἀγία - Βαρβάρα, ἀκρ. (πρὸς τὸ ἀνατολικομεσημβρινὸν) τῆς Σαλαμ. » Κυνόσουρα, (παρβλ. Κάβο-σίντρο).

Ἀγιὰ - Γλυκειά, μον. τῆς 'Ηπ. (ἐν τῇ Θεσπρωτίᾳ. 'Εδῶ ἔκειτο ἡ) » Ἔφυρα ἡ Κιχύρα ἡ (κατὰ τὸν Στράβ.) Κίχυρος (πρωτ. ποτὲ τῶν Θεσπρωτῶν), ἴδε καὶ Βέρα καὶ Παραμυθιά.

Ἀγία-'Ελένη (Κάβος τῆς—), ἀκρ. τῆς Χίου (ἀντικρὺ τῶν 'Ερυθρῶν). » Ποσείδιον.

Ἀγία-Εὐφημία, ἐρείπ. τῆς Λοκρ. (εἰς τὸν Κρισσαῖον κόλπον, 3 ὥρας πρὸς ἄρκτον τοῦ Γαλαξιδιοῦ, ἴσως ἡ) » Εὐπάλεια ἡ Εὐπάλιον, ἴδε καὶ Ἅγ. Ἰωάννης.

Ἀγία-Μαῦρα, ν. τοῦ Ἰονίου Πελάγους (μία τῶν 'Επτά). » Λευκάς.

Ἀγιὰ-μπουρούν, ἀκρ. τῆς Κριμαίας. » Παρθένιον.

Ἀγιάς, ἴδε 'Ελιάς.

Ἀγιάσμα-κιοῦ ἡ Ἀγιασμάτ, χ. (παραθαλ.) τῆς Αἰολ. (εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν. 'Δὲν εἶνε ἡ)' » Ἀλταία (, ἀλλ' ἡ) » Πιτάνη.

Ἀγιασόλουκ (ἐκ τοῦ Ἅγιος Θεολόγος, διὰ τὸν ἐν αὐτῷ ποτε ναὸν τοῦ Ἁγίου τούτου Ἀποστόλου, ὅς τις καὶ παρέμεινεν ἐν αὐτῇ, καθὼς λέγεται ὅτι καὶ ἡ θεοτόκος, τοῦ ὁποίου ἐπὶ τῆς δευτέρας Συνόδου ἐδεικνύετο καὶ ὁ τάφος), χ. τῆς Ἰων. (πλησ. ἐρ. ἡ) » Ἔφεσος.

Ajaccio, π. τῆς νήσου Κόρσικας. » Αἰάκειον.

Ἅγιος-Βασίλειος, β. τῆς Ἀργολ. (κοντὰ εἰς τὸ Καστρί). » Πρῶνος. 2) (βουνὸν τοῦ—), β, τῆς Καππαδ. (κοντὰ εἰς τὴν Καισάρειαν). » Δίδυμον.

Ἅγιος Βλάσις, χ. τῆς Φωκ. (κοντὰ εἰς τὸ Ταλάντι). » Πανώπη, Πανοπεὺς ἡ Πανώπεια.

Ἅγιος-Γεώργιος, μέρος τῆς Κορινθίας. » Φλιασία || ποτάμ. τοῦ Ἅγ-Γεωργίου (πηγ. εἰς τὴν Φλιασίαν καὶ χύνεται εἰς τὸν Κορινθ. κόλπον). » Ἀσωπὸς (ὁ Φλιάσιος, πρὸς διαστολὴν τοῦ Βοιωτείου). 2)—, ἐρ. τῆς Ἀρκαδ. (2 ὥρας μακρὰν τοῦ Λεονταρίου. » Λυκόσουρα. 3)—, Β. τῆς Ἀττ. (ὑπερ τὰς Ἀθήνας). » Ἀγγεσμός. 4) νησίδιον τοῦ Σαρων. κόλπου (παρὰ τὴν 'Αττικήν, » ὅμοιον τῇ Ψυττάλῃ καὶ τοῦτο, « κατὰ τὸν Στρβ. Κατά τινας, αὐτὴ καὶ ὄχι ἡ Λειψοκουτάλα εἶνε ἡ) » Ψυττάλεια.

—, π. τῆς Θρᾳκ. Χερσον. » Πακτύη.

—, ἀκρ. τοῦ Ἄθωνος. » Νυμφαῖον.

—, ἀκρ. τῆς Θεσσαλ. (ἀντικρὺ Σκιάθου). » Σηπιὰς (ἄκρα), (ἀλλ. Καψο-μαναστῆρι).

—, ν. τοῦ Αἰγ. Πελάγους (πρὸς Β. Δ. τῆς Κύθνου). » Μινώα.

—, ν. τοῦ Σαρων. κόλπου. » Βέλβινα.

—, (μπογάζι τοῦ—, [Τουρκ.] 'Εδρελλὲζ-μπογαζί), στόμα (τὸ τρίτον ἀπ' ἀνατολ.) τοῦ Δουνάβεως. » Ψιλόν.

Ἅγιος Εὐστράτιος, ἴδε Ἀγιστράτης.

Ἅγιος-'Επιφάνιος, ἀκρ. τῆς Κύπρου (τὸ βορειοδυτικώτερον). » Ἀκάμας.

Ἅγιος-'Ηλίας, β. τῆς Πελοπον. (τὸ μεσημβρινὸν καὶ ὑψηλότερον μέρος τοῦ Ταϋγέτου), ἴδε Πενταδάκτυλον. 2)—(εἰς τὸ Λεβίδι), β. τῆς Πελοπον. » 'Οστρακίνη, ἴδε καὶ Ἀλωνίστενα. 3) (β. τῆς Εὐβ. ὑπὲρ τὴν Κάρυστον). » Ὄχη. 4) (προφ. κοιν. Ἀϊλιάς), ἐρ. τῆς Ἀκαρν. (εἰς τὴν Βόνιτσαν). » Ἀλύζεια, ἴδε καὶ Κανδῆλι.

Ἅγιος-Ἰωάννης, χ. τῆς Ἤλιδος (κοντὰ εἰς τὸν Πύργον). » Λετρινοῦς. 2) χ. τῆς 'Αρκ. (εἰς τὴν ἐπαρχ. τοῦ

Φαναρίου. Πλησ. ἐρ. ἡ) » Ἐρέα, ἴδε καὶ Ἀνεμοδοῦρι. 3) μον. τῆς Λοκρ. (κοντὰ εἰς τὴν Ναύπακτον. Πλησ. ἐρ. τὸ) » Εὐπάλιον, ἴδε καὶ Ἁγία-Εὐφημία. 4) ἀκρ. τῆς Κρήτης. » Ζεφύριον.

Ἅγιος-Κοσμᾶς, ἀκρ. τῆς Ἀττ. » Ἀλιμοῦς

Ἅγιος-Λουκᾶς, λ. τῆς Βοιωτ. πρὸς τὸν Κρισσ. κόλπον). » Μυχός. 2) μον. τῆς Φωκ. (κοντὰ εἰς τὴν Λεβάδ.). » Στεῖρις.

Ἅγιος-Μάμας, χ. τῆς Χαλκιδ. Χερσον. » Ὄλυνθος. ‖. κόλπος τοῦ—, ἴδε Κασάνδρα.

Ἅγιος-Νικόλαος, λ. τῆς Μεγαρ. » Νίσαια. 2) β. τῆς Μεσσην. » Αἰγάλεον ἢ Αἰγιάλειον ἢ Θεμαθεία. 3) λ. τῆς Λοκρ. (3 ὥρας πρὸς ἀνατολ. τῆς Ναυπάκτου). » Ἐρυθραί. 4) ἀκρ. τῆς Βοιωτ. (ἐπὶ τοῦ Κρισσαίου κόλπου). » Ἥρα Ἀσκραία. 5) π. καὶ ν. τῆς Καρ., ἴδε Ἀτζὲμ-καλεσί. 6) ἀκρ. τῆς Χίου, ἴδε Κάβο-Μελανιό.

Ἅγιος-Πέτρος, ἐπαρχ. τῆς Πελοποννήσου. » Κυνουρία.

Ἅγιον-Ὄρος ἴδε Ὄρος (ἅγιον—).

Ἅγιοι-Ἀπόστολοι, χ. τῆς Μακεδ. μεταξὺ Γενιτζὲ καὶ Θεσσαλονίκης. Πλησίον ἐρείπιον ἡ παλαιά) » Πέλλα.

Ἅγιοι-Σαράντα, λ. τοῦ Κρισσ. κόλπου. » Κρέουσα καὶ Κρεῦσις (ἐπίνειον ποτὲ τῶν Θεσπιῶν). 2) λ. τῆς Ἠπ. Ὄγχησμος ἢ Ἄγχεσμος ἢ Λιμὴν Ἀγχίσου.

Ἀγιστράτης (Ἅγιος Εὐστράτιος), ν. τοῦ Αἰγ. πελάγους (κοντὰ εἰς τὴν Λῆμνον). » Νέα ἢ Νέαι.

Ἅγιος-Σωτήρης, χ. τῆς Λήμνου. » Ἡφαιστεία.

Ἀγκίστρι, ν τοῦ Σαρων. κόλπου. » Πιτυοῦσα, ἴδε καὶ Πλατειά.

Agosta, ν. τοῦ Ἀδριατ. κόλπου (κοντὰ εἰς τὴν Ῥαγοῦζαν). » Αὐγούστα.

Ἀγκώνα, π. καὶ λ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸν Ἀδριατ. κόλπον). » Ἀγκὼν (» πόλις Ἑλληνίς, Συρακουσίων κτίσμα. « Στρβ. Ε'). ‖. τμῆμα τῆς—, (Γαλλ. Marche d'Ancône), ἐπαρχ. τῆς Ἰταλ. » Πικεντίνη.

Agnazzo (Torre d'—), χ. (παραθαλ.) τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ἀπουλίᾳ, πλησ. ἐρ. ἡ) » Ἐγνατία.

Ἀγνοῦσαι, ν. ν. τοῦ Ἰκαρ. πελάγους (πρὸς ἀνατολ. τῆς Χίου. Ὁ Κοραῆς λέγει ὅτι εἶνε αἱ) » Οἰνοῦσαι, (πιθανώτερον αἱ) » Αἰγινοῦσαι (ὅπου κατεναυμαχήθη ὁ Καλλικρατίδας). (οἱ Τοῦρκοι 'τὰς ὀνομάζουσι Κογιοὺν καὶ Ὀράκ-ἀδαλαρί).

Ἀγουλινίτσα, χ. (ὅπου καὶ ἰχθυοτροφεῖον) τῆς Ἠλ. ἡ Τριφυλ. (παρὰ τὸν Ἀλφειόν). » Ἕλος (ἄλλο παρὰ τὸ Λακωνικόν).

Ἄγραφα (τὸ βόρειον μέρος τῆς Αἰτωλ.). » Ἀγραῖς ἢ Αἰτωλική, ἴδε καὶ Βάλτος.

Ἀγριὰ, π. τῆς Θετταλομαγνησ. » Νήλεια ἢ Νηλία.

Ἀγριάδα, ἴδε Καινούργιο.

Ἀγρὶ-'δὰγ, β. τῆς (μεγάλ.) Ἀρμεν. » Ἀραρὰτ (τὸ ὑψηλότερον μέρος 'του ὀνομάζεται Παρμὰκ-'δαγὶ, διότι ὁμοιάζει μὲ δάκτυλα).

Ἀγύρα, χ. τῆς Ἀττικ. » Ἀναγυροῦς, ἴδε καὶ Βαρύ.

Ἀδάλια, π. τῆς Παμφυλ. » Ὀλβία.

Adda, ποτ. τῆς Ἰταλ. (πηγ. ἀπὸ τὰς Ἄλπεις καὶ τὴν Λάριον λίμνην, καὶ χύνεται εἰς τὸν Πάδον). » Ἀδούας ἢ Ἀδδούας.

Ἀδὲρ-μπαϊτζὰν (προφ. κοιν. Ἀζὲρ-μπετζάν), ἐπαρχ. τῆς Περσ. (ἑρμην. Γῆ τοῦ πυρός· τὸ ἴδιον ἐσήμαινε καὶ τὸ παλαιόν 'της ὄνομα) » Ἀτροπατηνή, (ἢ ἄλλ.) » Μικρὰ Μηδία (πρὸς διαστολὴν τοῦ Ἰρὰκ-ἀτζεμί, τῆς Μεγ. Μηδίας).

Aderno, π. καὶ ποτ. τῆς Σικελίας (περὶ τὴν Αἴτναν). » Ἄδρανον.

Adige, ποτ. τοῦ Τυρόλ. (πηγ. ἀπὸ τὰς Ἄλπεις καὶ χύνεται εἰς τὸν Ἀδριατ. κόλπον). » Ἄθεσις (Γερμ. Etssh) καὶ Ἀτησινός.

Adra, π. (παραθαλάσ.) τῆς Ἰσπανίας. » Ἄβδηρα (τὰ), ἴδε καὶ Almeria.

Ἀέρας, β. τῆς Κορινθ. » Ὄνεια ὄρη, ἴδε καὶ Μακρὺ-Πλάγι.

Ἀετὸς, χ. τῆς Ἀκαρν. (παρὰ τὸν Ἀναπον ποτ.). » Μητρόπολις (πρωτ. ποτὲ τῆς Ἀκαρν.). 2) ποτ. τῆς Ἀκαρν. (πηγ. πρὸς μεσημβρ. τοῦ ὄρους Βουδίτσα, καὶ χύν. εἰς τὸν Ἀχελῷον). » Ἀναπος.

Ἀζὸφ ἢ Ἀζὰχ, π. τῆς Ῥωσσ. (ἐν τῇ Ταρταρίᾳ). » Τάναϊς.

Αἴγινα, ν. τοῦ Σαρων. κόλπου. || κόλπος τῆς—, » Σαρωνικὸς καὶ Σαλαμίνιος.

Αἰδὶν-γκιουζὲλ-χισσὰρ, ἴδε Γκιουζὲλ-χισσάρ.

Αἰδὶνι, ἐπαρχ. τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. » Λυκία.

Αἰδόνι, ἐπαρχ. τῆς Ἠπ. (εἰς τὴν Τσαμουριάν). » Αἰδονία, ἴδε καὶ Μαργαρίτι.

Αἰλὰ, π. (καὶ φρούρ. ποτὲ) τῆς Ἀραβ. (ἐπὶ τοῦ αἰγιαλοῦ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης). » Αἴλανον (Στφ. Βυζάντ.) Ἔλανα (Στρβ.). » Ἄειλα (Φλςρ.).

Ain, ποτ. τῆς Γαλλ. (χύνεται εἰς τὸν Ῥοδανόν). » Ἀδδούας.

Αἰναλὶ-καβάκι, παραθαλ. τῆς Θρᾴκ. (εἰς τὸν Κεράτιον κόλπον, ἀντικρὺ τῆς Κωνσταντινουπόλεως). » Κύδος Κανώβου.

Αἰνὲ-γκιολοὺ, ἴδε Γκιὸκ-σουγιοὺ (2).

Αἰντζερπὲχ, π. τῆς Κιλικ. » Κύϊνδα (τὰ), (ἢ ὕστερον) » Ἀνάζαρβος (πατρὶς τοῦ Διοσκουρίδου).

Aix, (διάφοροι) π. π. τῆς Γαλλ. » Σεξτία (ἀπὸ Γαΐου Σεξτίωνος).

Aix-la-Chapelle (Γερμ. Aachem, Λατ. aquis grani ἢ aquis granum). » Ἀκουϊσγράνον, π. τῆς Προυσ.

Acerra, ποτ. τῆς Ἰταλ. (ὑπὲρ τὸν Πάδον). » Ἀχέῤῥαι (Πλουτ. Μάρκελ.). 2) ἄλλη (εἰς τὴν Καμπανίαν). » Ἀχέῤῥαι.

Aci, ἴδε Chiaci.

Ἀκ-κερμὰν, π. τῆς (κάτω) Μολδαβίας ἢ Βεσσαραβίας. » Ἄλβα Ἰουλία.

Ἄκκια, ἴδε Ἄκρι.

Ἀκλιμπιά, π. τῆς Ἀφρικῆς (εἰς τὸ παράλιον τῆς Καρχηδόνος). » Ἀσπὶς, (Λατ.) Clypea.

Ἀκ-μετζγκὶτ, χ. τῆς (Εὐρωπ.) Σαρματ. (ἐπὶ τοῦ Καρκινίτου κόλπου). » Καρκίνη ἢ Κάρκινα, (παραθλ. Μαριούπολις).

Acqui, π. τῆς (ἄνω) Ἰταλ. (ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ ποτ. Bormia). » Ἄκουαι Στατιέλλαι (διὰ τὰ ἐν αὐτῇ θερμὰ ὕδατα).

Aquino, χ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ Λάτιον. Πλησ. ἐρείπ. τὸ) » Ἀκούηνον.

Ἀκράτα, ποτ. τῆς Ἀρκαδ. (πηγ. εἰς τὸ ὁμώνυμον βουνὸν, κοντὰ εἰς ταῖς Κλουτσίναις, καὶ χύνεται εἰς τὸν Κορινθιακὸν κόλπον). » Κρᾶθις. || χάνι τῆς—, χ. τῆς Ἀχ. (ἐδῶ ἔκειντο αἱ) » Αἰγαί.

Ἄκρι, π. παραθαλ.) τῆς Συρ. » Πτολεμαῒς καὶ (Ἀραβ.) » Ἄκκη.

Acri, ποτ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὴν Καλαυρίαν). » Ἄκιρις.

Ἀκ-σαράϊ, π. τῆς Ἀλβαν., ἴδε Κρόϊα. 2) π. τῆς Κιλικ., ἴδε Αἰντζερμπέχ.

Ἀκσὰς, π. τῆς Αἰγ. (ἐπὶ τῆς δυτικῆς ὄχθης τοῦ Νείλου, ὅπου οὗτος χωρίζεται εἰς τοὺς δύω αὐτοῦ βραχίονας, τὸν Πηλουσιακὸν καὶ Κανωβικόν). » Κερκάσωρος καὶ Κερκέσουρα.

Ἀκ-σεχὶρ, π. τῆς Φρυγ. (33 ὥρας μακρὰν τοῦ Ἰκονίου). » Ἀντιόχεια τῆς Πισιδίας ἢ Τυρίαιον.

Ἀκ-σοὺ, λίμ. τῆς Βιθυν. (ἐκβάλλουσα εἰς τὸν Ἀστακηνὸν κόλπον). » Ἀσκανία.

Ἀκ-τσάϊ (λευκὸν ῥεῖθρον), ἴδε Καπρὶ-σουνιού. 2) ποτ. τῆς Ῥωσσ. » Ὦξος ἢ Ἀξιός.

Ἀκ-γισσὰρ, π. τῆς Λυδ. » Θυάτειρα (τὰ).

Ἀλαδούλια, ἐπαρχία τῆς (μεγάλ.) Ἀσίας. » Ἀρμενία ἡ ἐλάσσων ἢ μικρὰ (χωριζομένη τῆς μεγάλης διὰ τοῦ Εὐφράτου), ἴδε καὶ Ῥεβὰν κ. Τουρκμέν.

Ἀλὰ-σεχὶρ (ποικίλον τεῖχος) καὶ ὄχι Ἀλλὰχ-σεχχὶρ, π. τῆς Φρυγ. (11

Φρ. πρὸς ἀνατολ. τῶν Σάρδεων). »Φιλαδέλφεια.

Ἄλαρίς, π. τῆς Ἰδουμ. » 'Ρινοκόλουρα (τὰ).

Ἀλατζά-χισσάρ (διὰ τὰ λευκὰ καὶ κόκκινα ἐναλλὰξ στρώματα τῶν βράχων, ἐφ' ὧν ἵδρυται), π. καὶ φρούρ. (παραθαλ.) τῆς Καραμαν. (Κιλικ. ἢ Ἰσαυρ.). » Κοραχήσιον.

Alatri, π. τῆς Ἰταλ. »Ἀλέτριον.

Ἄλβαινα, π. τῆς Ἀρκαδ. (εἰς τὴν Παῤῥασίαν). « Μίνθη.

Ἄλβα-λόγκα, π. τῆς Ἰταλ. (14 μίλ. μακρὰν τῆς 'Ρώμης, εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Ἀλβανοῦ ὄρους καὶ πλησίον τῆς Ἀλβανῆς λίμνης). » Ἄλβα (, οἱ κάτοικοί 'της Ἀλβανοί), ἴδε καὶ Albi.

Albi, π. τῆς Ἰταλ. (μεσογειοτέρα τῆς Ἄλβα-λόγκας). » Ἄλβη Φουκηνσία (διότι κεῖται ἐπὶ τῆς Φουκίνης λίμνης).

Alento, ποτ. τῆς (κάτω) Ἰταλ. (παραῤῥέων τὴν, ἀπ' αὐτοῦ, κατά τινας, παρονομασθεῖσαν, πόλιν 'Ελέαν). » 'Ελέης.

Ἀλεποχῶρι, χ. τῆς Μεγαρ. (πρὸς τὸν Κρισσ. κόλπον). » Παγαί.

Alessandretta (Τουρκ. Ἰσκενδεροὺν), π. τῆς Κιλικ. » Ἀλεξάνδρεια (τῆς Κιλικίας).

Alessano, χ. (παραθαλ.) τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ ἀπὸ Βρεντεσίου εἰς Τάραντα παραλίᾳ τῆς Καλαβρίας). »Οὐέρητον καὶ (ἀρχαιότ.) » Βάρις, παραβλ. Verano.

Ἀλέσσιο, π. τῆς (ἄνω) Ἀλβαν. »Λισσὸς (ἡ ἀκρόπολίς 'της ἐλέγετο Ἀκρόλισσος).

Ἀλικαὶς, λ. τῆς Πελοπον. (εἰς τὴν 'Ερμιον.). » Βούπορθμον. 2) λ. τῆς Κριμαίας (εἰς τὴν Σεβαστούπολιν). »Κτενοῦς.

Alice, ποτ. τῆς (κάτω) Ἰταλ. (ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Βρεττίων). » Ἄληξ καὶ Ἄληξ.

'Αλικὴ, ἀκρ. τῆς Ἀττ. »Ζωστήρ.

'Αλὶ-κιοΐ, χ. (παραθαλ.) τῆς Αἰολ. »Μύῤῥινα, ἴδε καὶ Μεράν.

Alicudi ἢ Alicurin, ν. τοῦ Τυῤῥην. πελάγους (μία τῶν Λιπάρεων, παρὰ τὴν Σικελίαν). »'Ερικοῦσα, ἴδε Lipari.

Ἀλῆ-μπεϊ-σουγιοὺ, ποτ. τῆς Θρᾴκ. (χύν. εἰς τὸν Κεράτιον κόλπον τῆς Κωνσταντινουπόλ.). »Κύδαρις.

Alise, π. τῆς Γαλλ. »'Αλεσία.

Alcantara, π. τῆς Πορτογαλλ. »Νεοκαισάρεια. 2) ποτ. τῆς Σικελίας, ἴδε Cantaro.

Alcolea, π. τῆς Ἰσπαν. » Ἰλίπα.

Ἀλκοσοὶρ, π. τῆς Αἰγ. » Βερενίκεια.

Ἀλλὰχ-κιλίσσε ἢ

Ἀλλὰχ-χισσάρ, ἴδε Παλατίτσα καὶ Ἅγιοι-'Απόστολοι.

Ἀλ-λουκὰν, β. τῆς Κιλικ. (κλάδος τοῦ Ταύρου). » Ἀμανόν.

Ἀλμαδὲν (Ἀραβ. μεταλλεῖον), π. τῆς (Βαιτ.) Ἰσπαν. » Σισαπὼν (ἡ).

Ἀλμάνσορα, π. τῆς Ἰνδ. » Μινάγαρα (τὰ).

Almeira, π. (παραθαλ.) τῆς Ἰσπαν. » Ἄβδηρα, ἴδε καὶ Adra.

Al-merin, π. τῆς Πορτογαλλ. (πλησ. τοῦ Τάγου). » Μόρων (ὁ).

Ἀλμπαγράϊν, ν. τοῦ Περσικοῦ κόλπου (πλησίον τῆς Εὐδαίμονος Ἀραβίας). » Ἰχαρία (Στράβ.), » Ἰχάρα (Πτλμ.)

Ἄλυσσος, ἴδε 'Μαυρονέρι (2).

Ἀλωνίστενα ('Αλῶνι στενὸ), χ. καὶ πεδιὰς τῆς Ἀρκαδ. (4 ὥρας πρὸς Β. Δ. τῆς Μαντινείας.). » Ἀλκιμέδοντος πεδίον, ἡ 'Οστρακίνη, ἴδε καὶ Ἅγιος 'Ηλίας (2).

Amantea, π. (παραθαλ.) τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Βρεττίων). »Τέρινα (ἀφ' ἧς ὁ Τεριναῖος κόλπος), ἴδε Golfo di S. Eufemia καὶ παρβλ. Nocera.

Ἀμάσεια, π. τοῦ Πόντου. »Ἀμάσεια.

Ἄμαστρα, π. τῆς Παφλαγον. »Σήσαμος.

Amelia, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ 'Ομβρικῇ). » Ἀμερία καὶ Ἀμέριον.

Ἀμὲρ-χανὲ, π. τῆς Καππαδοκ. »Κόμανα, ἴδε καὶ 'Ελμποστάν.

Amiens, π. τῆς Γαλλ. (πρωτ. τῆς Πικαρδ.). »Ἀμβιανὸν (-νή).

Ἀμπαζᾶς, ἐπαρχ. τοῦ Καυκάσου. » Ἀβασγία καὶ 'Αβασγοὶ (τὸ ἔθνος).

Ἀμπανὸζ, χ. τῆς Καππαδοκ. » Ἀβανισσὸς ἢ Ἀβανισῶν.

Ἀμπέλο, χ. τῆς Ἀρκαδ. (εἰς τὴν ἐπαρχίαν τῆς Καρυταίνης, πλησ. ἐρείπ. ἢ) »Γόρτυς (-τυν), ἴδε καὶ Καρύταινα.

Ἀμπελόκηποι, ἴδε Ἀγγελοκήπια.

Ἀμώριον ἢ Ἀμόριον (Ἀραβ. Μαμουριέ), π. τῆς Γαλατ. (συγχ. ὑπὸ τῶν Βυζαντ. πρὸς τὸ 'Ανεμούριον, πόλιν τῆς Κιλικίας), ἴδε Μαμουριέ)

Abiso, ποτ. τῆς Σικελ., ἴδε Aτellari.

Ἀμπουκὶρ, ἀκρ. καὶ λ. τῆς Αἰγ. (ἐδῶ κυρίως ἔκειτο ἡ) » Κάνωβος, (πλησ. ἐρείπ. ἢ) » Ταπόσειρις ἢ Ταφόσειρις (ἑρμην πόλις 'Οσίρεως). § χ. τῆς (μεσ.) Αἰγ. » Βούσιρις.

Ἀμπουλλιὸν ἢ Ἀμπουλλώνια, κωμόπ. καὶ λίμ. τῆς (ἐπικτήτου) Φρυγ. ἢ Μυσ. » Ἀπολλωνιὰς (ἡ λίμνη, ἔχουσα 10 μιλ. μῆκος καὶ 50 περιφέρειαν, καὶ τρία νησίδια ἐντὸς αὐτῆς). » Ἀπολλωνιᾶτις (εἰς αὐτὴν εἰσβάλλει καὶ ἀπ' αὐτῆς ἐκβάλλει ὁ 'Ρυνδακὸς), ἴδε καὶ Μιχαλίτσι.

Amburias, π (παραθαλ.) τῆς Ἱσπαν. (ἐν τῇ Καταλωνίᾳ, ἄποικος τῶν Μασσαλιωτῶν). » 'Εμπορεῖον (Στρβ. Γ'. ※ ις'.).

Abruzzo (l'—), ἐπαρχία τῆς (μέσ.) Ἰταλ. » Σαυνῖτις ἢ Σαμνῖτις (χώρα).

Amsterdam, π. (πρωτ.) τῆς 'Ολλανδ. » Ἀμστελόδαμον.

Anagni, π. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ Λάτιον). » Ἀνάγνια.

Ἀναζύρι (ἀπὸ τοῦ Τουρκ.-Ναζίρ), χ. τῆς Πελοπον. (κοντὰ εἰς τὴν Ἀνδροῦσαν). » Ἀνδάνεια(-ία).

Ἀναμοὺρ, ἴδε Ἀνεμούρια.

Anapo, ποτ. τῆς Σικελ. (χύνεται εἰς τὸν λιμένα τῶν Συρακουσῶν). » Ἄναπος.

Ἀναποδάρης, ποτ. τῆς Κρήτης (πηγ. εἰς τὴν Ἴδην, καὶ, διαῤῥέων τὴν πόλιν Γόρτυνα, χύν. εἰς τὴν θάλασσαν). » Λήθης ποταμὸς, Ληθαῖος.

Ἀνασελίτσα, μέρος τῆς Μακεδ. » 'Ελυμαῖς ἢ 'Ελυμαία.

Ἀνατολικὸν (κατά τινας ἐκ τοῦ Αἰτωλικὸν), ν. τοῦ Κορινθ. κόλπου (κοντὰ εἰς τὸ Μεσολόγγι). » Πιμέλη (μία τῶν 'Εχινάδων).

Ἀναχαῖδες (ἡ λέξις σημαίνει γενικῶς Τσιφλίκι). || ἡ—τοῦ Ἀγγελοκάστρου, ἴδε Ἀγγελόκαστρον καὶ Μποχῶρι.

Anvers, π. τῆς Βελγικῆς. » Ἀντουερπία.

Anglona, π. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὴν Βρεττίαν). » Πανδοσία.

Andalouse, ἐπαρχ. τῆς Ἱσπαν. » Βαιτικὴ, ἴδε καὶ Γκουαδαλκιβπίρ.

Andoria, ἴδε **Mandula**.

Ἀνδροῦσα, π. τῆς Μεσσην. (δὲν εἶνε κυρίως ἡ) » Μεσσήνη, ἴδε 'Μαυρομμάτι.

Ἀνεμοδοῦρι, χ. τῆς Ἀρκαδ. (πρὸς τὴν δεξιὰν ὄχθην τοῦ Ἀλφειοῦ, πλησ. ἐρείπ. ἢ) » Ἡραία, ἴδε καὶ Ἅγ. Ἰωάννης.

Ἀνεμοχάμπι, χ. ἢ λιμ. τῆς Λοκρ. (3 ½ ὥρας μακρὰν τοῦ Μαλανδρίνου). » Τολοφών.

Ἀνεμούρια, π. καὶ ἀκρ. τῆς Κιλικ. » Ἀνεμούριον (συγχέεται παρὰ τοῖς Βυζαντ. πρὸς τὸ Ἀμώριον).

Ἄνινος, β. τῆς Θεσσαλ. ※ Αἰτωλίας. » Οἴτη.

Ἀνσινὰ, π. τῆς Αἰγ. ἢ Θηβαΐδος (εἰς τὴν Ἀνατολικὴν ὄχθην τοῦ Νείλου). » Ἀντινόη ἢ Ἄβυδος.

Ἀνταχιὲ, π. τῆς Συρ. » Ἀντιόχεια (παρὰ τὸν 'Ορόντην).

Antibes, π. τῆς Γαλλ. (ἐν τῇ Προβινκίᾳ). » Ἀντίπολις.

Ἀντίλαλο, χ. τῆς Ἤλιδ. (πλησ. ἐρείπ. ἢ) » 'Ολυμπία, ἴδε ※ Μιράκα.

Ἀντίμηλος, ν. τοῦ Αἰγαίου πελάγους. » Φυλή.

Ἀντίπαρος, ν. τοῦ Αἰγ. πελάγους. » 'Ωλίαρος.

Ἀντιρόβιθος, ἴδε Νησιά.

Ἀντίφιλο, χ. τῆς Καρ. (ἀντικρὺ τῆς νήσου Καστέλ-ρῶσσο, Μεγίςης καλουμένης τὸ πάλαι). » Πάταρα.

Anzo (Capo d'—, καὶ Torre d'—), ἀκρ. καὶ πύργ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ Λάτιον, ἀπέχουσα 260 σταδ. τῆς Ὠστίας, πλησ. ἔκειτο τὸ) » Ἄντειον ἢ Ἄνθιον ἢ Ἄντεια καὶ Ἄνθεια.

Ἀνῶϊ, β. τῆς Ἰθάκης (πρὸς τὰ δυτικὰ αὐτῆς παράλια). »Νήριτον.

Aosta, ἐπαρχ. καὶ π. τοῦ Πεδεμοντίου (Piemont). »Αὐγοῦςα (Πραιτωρία Σαλασσία).

Ἀποδοσιὰ, π. τῆς Καρ. » Ἀφροδισιάς, ἴδε καὶ Γκεϊρά.

Ἀπόκουρον, μέρος τῆς Αἰτωλ. (τὸ περὶ τὴν παλαιὰν Πλευρῶνα ϗ Καλυδῶνα). » Κουρῆτις καὶ Κουρητικὴ (γῆ). (Οἱ κάτοικοί 'της ὠνομάζοντο Κουρῆτες [νῦν Ἀποκουρῆτες] καὶ Θεστιεῖς).

Ἀραχλουθιὰ, π. τῆς Ἀρμεν. (εἰς τὴν δεξιὰν ὄχθην τοῦ Εὐφράτου). » Κλαυδιούπολις.

Ἀρὰπ-χισσὰρ, π. τῆς Καρ. »Ἄρπασσα.

Ἀρὰς, ποτ. τῆς Ἀσίας (ποτίζων τὴν μεγάλ. Ἀρμενίαν [τὴν ὁποίαν χωρίζει τῆς Μηδίας] καὶ τὴν Γεωργίαν, καὶ ἑνούμενος μὲ τὸν Κῦρον, χύν. εἰς τὴν Κασπίαν). » Ἀράξης.

Ἀράχοβα, χ. τῆς Φωκίδ. » Κυπάρισσος ἢ 'Ερωχὸς, ἴδε καὶ Πάνιαις.

Ἀργυρόκαστρον, π. τῆς 'Ηπ.»Ἀντιγόνεια (κατὰ τὸν Μελέτιον). ‖. ποτάμι τοῦ —, » Κέλυδνος. 2) χ. τῆς Ἀττ. (ἴσως ἡ) » Φυλὴ, ἴδε καὶ Βουλόκαστρον.

Ἀρδάνια, χ. τῆς Θεσσαλ. »Οἰχαλία.

Arezzo, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ 'Ετρουρίᾳ, χίλια στάδια μακρὰν τῆς 'Ρώμης). » Ἀρρήτιον.

Ἀρετσοῦ (Τουρκ. Δάριτζα), ἀκρ. ϗ χ. τῆς Βιθυν. (εἰς τὸ στόμιον τοῦ κόλπου τῆς Νικομηδείας). » Φιλοκρήνη ἢ Ἀρεταὶ (Εἰς τὸν Καντακουζ. [Β', 8] εὕρηται Τὸ 'Ριτζίου, ἄλλο παρὰ τὴν Φιλοκρήνην).

Aricia (προφ. κοιν. La Riccia, ἀντὶ L'Aricia), π. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ Λάτιον, 100 — 120 στάδ. μακρὰν τῆς 'Ρώμης). » Ἀρίκεια καὶ Ἀρικία.

Ἀρκαδιὰ, π. (παραθαλ.) τῆς Μεσσην. » Κυπαρισσαῖς ἢ Κυπαρισσία καὶ (*Εκκλησ.) Χριστιανούπολις. ‖. βέλτος τῆς —, ἴδε Βουλπί.

Arles, π. (παραθαλ.) τῆς (Ναρβων.) Γαλλ. (ἐπὶ τοῦ 'Ροδανοῦ).»Ἀρελᾶται.

Armagnac, ἐπαρχ. τῆς Γαλλ. (τὴν σήμερον ὀνομάζεται Département du Gers, πρωτ. τὸ Auch). » Ἀρμενιακόν.

Ἀρμίδτα, π. τῆς Κύπρου. » Λεύκολλα.

Ἀρμυρὸν, χ. καὶ λ. (πρὸς τὴν ἀνατολ. παραλίαν τῆς νήσου Κρήτης). » Ἀμφίμαλλα καὶ Ἀμφιμάλη καὶ Ἀμφιμάλλιον.

Ἀλμυρὸς, π. τῆς Θεσσαλ. (περίφημος διὰ τὸ καπνόχορτόν 'της).»Ἄμυρος (ἡ). ‖. ποτάμι τοῦ —, ποτ. τῆς Θεσσαλ. (πηγ. εἰς τὸ ὄρος Ὄθρυν ϗ χύν. εἰς τὸν Πελασγ. κόλπον).»Ἀμφρυσσος. 2) πηγὴ τῆς 'Ηπ. (κοντὰ εἰς τὸ Βουθρεντό. 'Ο Ἀριστοτέλης ἐν τῷ Β' βιβλ. τῶν μετεωρολογικῶν 'του, χαρακτηρίζει τὴν ἁλατώδη ἰδιότητά 'της). 3) λ. τῆς Λακων. (πλησ. ἐρείπ. ἡ) »Ἄβια.

Ἀρναούτ-κιοϊ, κωμόπ. (παραθαλ.) τῆς Θρᾴκης (ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου). »'Εστίαι, Ἀνάπλους, ϗ Μιχαήλιον.

Ἀρνὶ, πηγὴ της Ἀρκαδ. (εἰς τὴν Τεγεάτιδα). » Ἄρνη.

Arno, ποτ. τῆς Ἰταλ. (χύνεται εἰς τὸν Ἀδριατ. κόλπον). » Ἄρνος.

Arras, π. τῆς Γαλ. (πρωτεύουσα τοῦ Artois). » 'Οριγιακὸν ἢ 'Ατρέβατον.

Ἀρσοὺφ, χ. τῆς Ἰουδαίας.» Ἀντιπατρὶς (κτίσμα 'Ηρώδου).

Ἄρτα, π. τῆς 'Ηπ. » Ἀργιθέα (κατὰ τὸν Πουκεβίλ.). ‖. ἐπαρχία (καζάς) τῆς —. » Ἀμφιλοχία ‖. κάμπος τῆς —, ἴδε Χάζι. ‖. ποτάμι τῆς —, (πηγ. εἰς τὰ βουνὰ τοῦ Πίνδου καὶ χύν. εἰς τὸν Ἀμβρακ. κόλπον). » Ἴναχος, ἴδε καὶ Ὄρα-λιάκα. ‖.

κόλπος τῆς —. » Ἀμβρακικός. 2) ποτ. τῆς Θρᾴκ. (κοντὰ εἰς τὴν Ἀδριανούπολιν). » Ἀρδίσκος.

Ἀρτάκι (τὸ), π. τῆς Βιθυν. ἢ Μυσίας (πρὸς τὴν Προποντίδα· πλησ. ἐρείπιον ἡ) » Κύζικος (, ἧς ἡ πηγὴ) » Ἀρτάκη (ἡ). (ἡ περὶ αὐτὴν χερσόννησος εἶνε ἡ) » Δολιονίς.

Artois, κομητ. τῆς (Βελγ.) Γαλλ. » Ἀρτεσία, ἴδε καὶ **Arras**.

Ἀρτοτίνα. κώμ. τῆς Λοκρ. (εἰς τὴν ἐπαρχίαν τοῦ Μαλανδρίνου). » 'Ερίνεον.

Arzwald (Γερμ. τὸ Γαλλ. **Forêt-noire**), β. τῆς Γερμ. (σκεπασμένον τὸ πάλαι ἀπὸ δάση ἀπέραντα). » 'Ερκύνιος δρυμὸς καὶ Ἐρκύνιον ὄρος (, τὸ ὁποῖον εἰς τὰ Μετεωρολογ. τοῦ Ἀριστοτέλους, ἐτυμολογικώτερον ἴσως, γράφεται ἡ) » Ἀρκύνιον.

Ἀσβὰν ἢ Ἀσσουάν, π. τῆς Αἰγ. (παρὰ τὸν Νεῖλον). » Συήνη.

Ascoli, χ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὴν ἐπικράτειαν τοῦ Πάππα). » Ἄσκλος, Ἄσκλον καὶ Ἄσκουλον (τὸ Πικηνόν, πρὸς διαστολὴν τοῦ ἄλλου Ἄσκλου, τοῦ ἐν τῇ Ἀπουλίᾳ, περὶ οὗ ἐφεξῆς).

Ascoli di Satriano, χ. τῆς (κάτω) Ἰταλ. (εἰς τὸ Βασίλειον τῆς Νεαπόλεως). » Ἄσκλον καὶ Ἄσκουλον (τὸ Ἀπουλιανὸν ἢ Ἀπυλήϊον).

Ἄσπρα-'σπίτια, χ. (παραθαλ.) τῆς Φωκ. » Ἀντίκυρα καὶ Ἀντίκιρρα. 2) χ. τῆς Μεσσην. (πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Ἀνδανία, ἴδε καὶ Ἀναζύρι.

Ἀσπρονῆσι, ν. τοῦ Καρπαθ. πελάγους (πλησίον καὶ πρὸς δυσμ. τῆς Θήρας, μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς Θηρασίας). » Αὐτομάτη (Πλίν. **Hist. nat. L. 4, cap. 12**).

Ἀσπροπόταμον (-μος) καὶ Ἄσπρος, ποτ. τῆς Δυτ. 'Ελλ. (πηγ. εἰς τὸ Ὄρος Χαλίκι [μέρος τῆς σειρᾶς τοῦ Πίνδου] καὶ χύν. εἰς τὸν Κορινθ. κόλπον). » Ἀχελῷος.

Ἄστρος (τὸ), ἐπαρχ. τῆς Πελοπον. » Θυρεᾶτις. 2) χ. τῆς Κυνουρίας. » Θυρέα.

Ἄτακος, ν. τοῦ Κορινθ. κόλπου (μία τῶν 'Εχινάδων). » Δουλίχειον.

Ἄτβαρα, ν. τοῦ Νείλου. » Μερόη.

Atellari, ποτ. τῆς Σικελ. (χύν. παρὰ τὰς Συρακούσας εἰς τὴν θάλασσαν). » Ἔλωρος (ὁ).

Ἀτζὲμ-καλεσί, π. (παραθαλ.) τῆς Καρ. » Ἰασός. || κόρφος τοῦ —, κόλπ. τοῦ Ἰκαρ. πελάγ. » Ἰασσόνιος.

Ἀτζὲμ-μπεϊτζὰν, ἴδε Ἀδὲρ-μπαϊτζάν.

Ἀττάκ, π. τῆς Ἰνδ. » Τάξιλα (τά).

Atri, π. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ τμῆμα τῆς Ἀγκῶνος, παρὰ τὸν ποταμὸν Ματρῖνον). » Ἀδρία ἢ Ἀτρία.

Ἀτσίκολο, χ. τῆς Ἀρκαδ. (εἰς τὴν Καρύταιναν. Πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Γόρτυς-υνος. || ποτάμι τοῦ —, ἴδε Δημητζάνα.

Azzila, π. (παραθαλ.) τῆς 'Αφρικ. (εἰς τὴν Μαυρουσίαν). » Ζέλις.

Aubenas, ποτ. τῆς Γαλλ. (**au département d'Ardèche**). » Ἀλβούλας.

Auvergne, ἐπαρχία τῆς (Ἀκυϊτ.) Γαλλ. » Ἀρούερνοι.

Αὐγόκαμπος, β. καὶ πεδ. τῆς Σικυων. » Πελληνία.

Augsbourg, π. τῆς Γερμανίας (ἐν τῇ Σοαβίᾳ). » Αὐγούστα (Οὐινδελικῶν) ἢ » Δαμασία, ἴδε καὶ **Diessen**.

Aude, ποτ. τῆς Γαλλ. (πηγ. ἀπὸ τῶν Πυρηναίων καὶ χύν. εἰς τὸν κόλπον τοῦ Λυόν). » Ἄταξ.

Auxerres, π. τῆς Γαλλ. » Ἀντισσιόδωρον.

Αὐλόκα ἢ Αὔλακα, χ. καὶ λ. τῆς Ἴμβρου. » Ναύλογος.

Αὐλῶνα, π. (παραθαλ.) τῆς 'Ηπείρ. (εἰς τὸν Μουζακέ). » Αὐλών.

Autun, π. τῆς Βουργουνδίας. » Αὐγουστόδουνον καὶ (ἀρχῆτερα) » Βίβρακτα.

Ἀφιὸν-καρὰ-χισσάρ, π. τῆς Φρυγ. (ἐπὶ τῆς συμβολῆς τῶν ποταμῶν Μαρσύου καὶ Μαιάνδρου). » Ἀπάμεια (ἡ Κιβωτός).

Ἀχιαλοῦ, π. (παραθαλ.) τῆς Βουλγαρ. (ἐπὶ τοῦ Εὔξ. Πόντου). » Ἀγχιάλη.

Ἀχλαδόκαμπος, χ. τῆς Ἀργολ. »Ὑσιαὶ ἡ Κεγχρεαί. ||. ποτάμι τοῦ —. »Φρύξός.

Ἀχμὲτ-ἀγὰ, χ. τῆς Ἀρκαδ. (κοντὰ εἰς τὴν Τριπολιτσᾶν. Πλησ. ἐρείπ. τὸ) »Μεθύδριον.

Ἀχμὶν, π. τῆς Αἰγύπτου. »Πανόπολις.

Ἀχμουκιὲ, χ. τῆς Αἰγ. (ἐπὶ τῆς δυτ. ὄχθης τοῦ Νείλου). »Ἑρμούπολις (ἡ μεγάλη), ἴδε καὶ Δαμανχούρ.

Ἀχούρια (παλαιὰ —), χ. τῆς Ἀρκαδ. (1 ½ ὥραν πρὸς ἀνατολ. τῆς Τριπολιτσᾶς. Πλησ. ἐρείπ. ἡ) »Τέγεα, ἴδε κ. Παληοεπισκοπὴ κ. Πιαλί.

Ἀχριδα, ἴδε Ὄχριδα.

Ἀχτιὰρ, ἴδε Ἀλικαῖς (2).

(*) Βάθεια, χ. (παραθαλ.) τῆς Εὐβ. »Πορθμός.

Βαθὺ (μικρὸ —), χ. καὶ λ. τῆς Βοιωτ. »Αὐλίς, ἴδε καὶ Καρὰ-μπαμπάς.

Βαθὺ ῥέμμα, χείμαρ. τῆς Ἀρκαδ. »Νύμφαιον (τὸ Ἀρκαδικόν).

Val-di-noto, π. τῆς Σικελ. »Νέητον.

Valenciennes, π. τῆς Γαλλ. »Βαλεντινιανόν.

Valence, π. τῆς Γαλλ. (ἐν τῷ Δελφινάτῳ). »Οὐαλεντία (ὄνομα κοινὸν πολλῶν καὶ ἄλλων πόλεων), Βαλεντιανή.

Valenza, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Λιγυστικῇ). »Οὐαλεντῖνον (Forum Fulvii Valentinum).

Valladolid, π. τῆς Ἰσπαν. »Βαλλισόλητον (-λετον).

Βάλκ ἡ Βάλχ, ἴδε Μπάλχ.

Βαλλιάδα, χ. τῆς Μεσσην. »Κορώνεια.

Valois, ἐπαρχ. τῆς Γαλλ. »Βαλέσιον.

Βαλοντόῤῥαγον, λίμ. ἡ βάλτ. τῆς Ἠπ. (ἐν τῇ Θεσπρωτίᾳ). »Ἀχερουσία, ἴδε καὶ Ἰωάννινα.

Βάλτος, ἐπαρχ. τῆς Ἀκαρν. »Ἄγραῖς (ἡ Ἀκαρνανική), ἴδε κ. Ἄγραφα. 2) (ὁ τοῦ Ἄργους), ἴσως ἡ »Σήπεια, ἴδε καὶ Δαλαμανάρα.

Βάνι, π. κ. λίμ. τῆς Ἀρμεν. »Ἀρσινόη καὶ (κατὰ παραφθοράν) »Ἀρσισσα καὶ (ἀρχήτερα) »Σεμιραμόκερτα.

Βανίνα ἡ Βάναινα, χ. τῆς Ἀρκαδ. (πλησ. ἐρείπ. ἡ) »Τέλφουσα.

Vannes, π. τῆς Γαλλ. (ἐν τῇ Βρεττανικῇ). »Βένετον.

Var, ποτ. τῆς Γαλλ. (χωρίζων αὐτὴν ἀνατολικῶς τῆς Ἰταλίας, πηγ. ἀπὸ τὰς Ἄλπεις, καὶ χύνεται εἰς τὸν Γαλ. κόλπον). »Οὔαρος.

Vara (La —), ποτ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Λιγουρίᾳ. »Βοάκτης (Πτολ. 61).

Βαράσσοβα, β. τῆς Αἰτωλ. (ἐν τῇ Αἰολίᾳ), ἴδε Χαλίκι καὶ Μποχῶρι.

Βαρδάρι, ποτ. τῆς Μακεδ. (πηγ. εἰς τὸ ὄρος Σκάρδον καὶ χύν. εἰς τὸν κόλπον τῆς Θεσσαλονίκης). »Ἀξιὸς (παρβλ. Ἀκ-τσάϊ).

Βαρδούνια, β. τῆς Βοιωτ. »Κόραξ.

Βαρδούσια (τὰ), β. τῆς Αἰτωλ. »Καλλιδρόμη. »Κόραξ ἡ »Βωμοὶ (ὅθεν οἱ Βωμιεῖς, ἔθνος τῆς Αἰτωλίας), ἴδε καὶ Κουποῤῥάχη.

Βαρέλλι ἡ Βαργύλλι, π. (παραθαλ.) τῆς Καρ. »Βαργύλια.

Βαρκοῦσα, ν. τοῦ Ἰον. πελάγους (πρὸς ἄρκτον τῆς Κερκύρας). »Ἐρει(ρι)κοῦσα.

Βάρνη, π. (παραθαλ.) τῆς Βουλγαρ. (ἐπὶ τοῦ Εὐξ. Πόντου). »Διονυσόπολις καὶ (παλαιότερα) »Κρουνοὶ ἡ Ὀδησσὸς ἡ Ὀδυσσὰς (»Ὁ Ὀδυσσοῦ, ὅστις καὶ Βάρνης λέγεται, « Πορφυρογένν.), ἴδε καὶ Καβάρνα.

Βάρη, χ. τῆς Ἀττ. »Ἀναγυροῦς, ἴδε καὶ Ἀγύρα.

Βασιλικὰ (τὰ), π. (πρωτ.) τῆς Σικυωνίας. »Σικυὼν, ἴδε καὶ Βόχα. ||. ποτάμι τῶν —, τὸ μονολεκτ. Βασιλικοπόταμον. »Ἀσωπός. ἴδε καὶ Ἅγιος-Γεώργιος.

Βασιλοπόταμον, ποτ. τῆς Λακεδ. (πηγ. εἰς τὴν Ἀρκαδ. ἀπὸ τοῦ ὄρους

(*) Ὅσα τῶν ἀπὸ τοῦ Β. ἀρχομένων ὀνομάτων δὲν εὑρίσκονται ὑπὸ τὸ στοιχεῖον τοῦτο, ζητητέα ὑπὸ τὰ στοιχεῖα Μπ.

Χέλμου ἢ χύν. εἰς τὸν Λακων. κόλπον, ʼδὲν εἶνε ὁ) »Εὐρώτας.

Βάτικα (τὰ), χ. καὶ λ. τῆς Λακων. »Βοιαί.

Βατοπέδι (τὸ Βατοπαῖδι ὁμοιάζει τὰ Ὑψωμαθεῖα), μον. τῆς Θρᾴκ. (ἐδῶ ἔκειτο ἡ) »Ὀλόφυξος.

Βείσαγα, ἴδε Φείζαγα.

Βελβίτσι, ποτ. τῆς Ἀχ. (πηγ. εἰς τὸ χωρίον Πλακάνι καὶ χύν. εἰς τὸν Κορινθ. κόλπον). »Χάραδρος.

Velez, π. τῆς Ἰσπαν. (ἐν τῇ Ἀνδαλουζίᾳ). »Μαίνοβα (ἡ).

Βέλια, χ. τῆς Βοιωτ. (ἴσως αἱ) »Ὑσιαί, ἴδε καὶ Γοντάρα.

Velitri ἢ Velletri, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Παππικῇ ἐπικρατείᾳ). »Βέλιτρα (Στέφ.), » Οὐελίτραι (Στρβ., καὶ Δ. Ἀλικαρν.).

Βελίτσα, χ. τῆς Φωκ. »Τιθώρεια ἢ Τιθορέα. 2) χ. τῆς Αἰτωλ. »Αἰγίτειον.

Βελλεστῖνον καὶ Βελλεστῖνος, π. τῆς Θεσσαλ. »Φεραί.

Βελοῦχι, β. τῆς Αἰτωλ. » Τυμφρηστός, ἴδε καὶ Κλύτσος καὶ Σμόκοβο.

Βέλχις, ποτ. τῆς Ἠπ. (πηγ. ὑπὸ γῆν ἀπὸ τῆς λίμνης τῶν Ἰωαννίνων, καὶ χύν. εἰς τὸν Καλαμᾶν), ἴδε Καλαμᾶς.

Βέλχιτσα, π. τῆς Ἠπ. (κοντὰ εἰς τὰ Ἰωάννινα. Πλησ. ἐρείπ. ἡ) »Μήλια ἢ Μύλια (Θφρς. Β').

Venafri, π. τῆς Ἰταλ. (ἐπὶ λόφου, τὸν ὁποῖον παραῤῥέει ὁ Οὐολτοῦρνος ποταμός). »Οὐενάφριον.

Βενέτικο, ἐπαρχ. τῆς Δυτ. Ἑλλ. (τὸ ἀνατολ. μέρος τῆς Αἰτωλίας). »Αἰτωλία (ἡ ἐπίκτητος). 2) ποτ. τῆς Μακεδ. ἴδε Ῥέδιας.

Venosa, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καμπανίᾳ). »Οὐενουσία.

Βέρα, π. τῆς Ἠπ. »Ἔφυρα, ἴδε ἢ Ἁγιὰ-Γλυκειὰ καὶ Παραμυθιά. 2). ν. τοῦ Μεσσην. κόλπου (ἀντίκρυ τῆς Κορώνης). »Θηγανοῦσα.

Verano ἢ Leverano, χ. (παραθαλ.) τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καλαβρίᾳ. Τὰ πλησ. ἐρείπ. εἶνε, κατά τινας, τὸ) »Οὐέρητον, ἴδε Alessano.

Βέργα, ποτ. τῆς Ἠλιδ. (πηγ. εἰς τὴν Ὤλεναν καὶ χύν. εἰς τὸν κόλπον τῆς Γλαρέντζας). »Βουπράσιον.

Βεργεντιανή, πηγὴ τῆς Βοιωτ. (κοντὰ εἰς τὰς Πλαταιάς). »Γαργαφία (κρήνη).

Verde, ἴδε Garigliano.

Βερὲμ-καλεσί, χ. (παραθαλ.) τῆς Αἰολίδ. » Ἄσσος, (περὶ αὐτῆς ἐπαρῴδησεν ὁ εὐφυὴς σκώπτης Στρατόνικος ὁ κιθαρῳδὸς τὸ Ὁμηρικόν: »Ἄσσον ἴθ', ὥς κεν θᾶσσον ὀλέθρου πείραθ' ἵκηαι, τὸ ὁποῖον Λατῖνός τις μετέφερε διὰ τοῦ »Qui celeri passu Assum it, mortis periculum adit. Φαίνεται δὲ ὅτι καὶ τὸ σημερινὸν Τουρκικὸν ὄνομά 'της εἶνε παρῳδία τοῦ καθ' αὐτὸ ὀνόματός 'της Μπαϊρὰμ-καλεσί).

Βεροῦτι, π. (παραθαλ.) τῆς Συρ. ἢ τῆς Φοινίκ. »Βηρυτός.

Vesel, π. τῆς Προυσ. ἐπαρχ. Cleveberg. »Οὐεσαλία.

Weser, ποτ. τῆς Γερμ. (πηγ. εἰς τὸ Ἀννόβερ καὶ χύν. εἰς τὴν Γερμαν. θάλασσαν). » Βίσουργις ἢ Οὐίσουργις.

Veteri ἢ Vietri, χ. (παραθαλ.) τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καμπανίᾳ, μεταξὺ Σειρηνουσῶν ἢ Ποσειδωνίας). »Μάρκινα καὶ (κατὰ τὸν Στέφ.) »Μαμάρκινα.

Βετέρνικο, π. τῆς Ἠπ. (ἐν τῇ Δολοπίᾳ). »Θυέστης, ἴδε καὶ Χαλίκι. 2) ποτ. τῆς Θεσσαλ. (χύν. εἰς τὸν Πηνειόν). »Φοῖνιξ.

Βιβάρι, λίμ. τῆς Ἠπ. (κοντὰ εἰς τὸ Βουθρωντό). »Ἀγχίσου λίμνη, ἴδε καὶ Γυροβολιά.

Bivona, π. (παραθαλ.) τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Βρεττίᾳ. »Ἱππὼν καὶ Ἱππώνιον, (ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων μετονομασθεῖσα) » Οὐίβων Οὐαλεντία (Vibo Valentia). (Ἀπ' αὐτῆς ἐπωνομάσθη ὁ, κοινῶς ὀνομαζόμενος σήμερον, Κόλπος τῆς Ἁγ. Εὐφημίας) »Ἱππωνιάτης, ἴδε Golfo di S. Eufemia.

Wighi, ν. τοῦ Βρετταν. Ὠκεανοῦ. »Ἴκτις.

Βιδίνι, π. τῆς Δακ. (παρὰ τὸν Δού-

ναδιν). » Βενδωνὶς, Βερνικάκιον ἢ Ολίμινάκιον.

Bieda, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Τυῤῥηνίᾳ). »Βλῆρα.

Vienne, π. τῆς (Ναρδων.) Γαλλ. (ἐπὶ τοῦ Ῥοδανοῦ). »Οὐίεννα.

Vicenza, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Πικεντίνῃ). »Πικεντία.

Villar Luengo, π. τῆς Ἰσπαν. (ἐν τῇ Ταῤῥακωνίᾳ). »Λεωνίκη.

Βίλλια, χ. τῆς Ἀττ. ἢ Μεγαρ. »Ἴσσὸς ἢ » Εἰδυλλία.

Winterthur, χ. τῆς Ἑλβετ. »Βιτόδουρον.

Wismar, π. τῆς (ἀρκτ.) Γερμ. (ἐπὶ τῶν παραλίων τῆς Βαλτικῆς θαλάσσης). »Λακιβούργιον.

Vitri, π. τῆς Γαλλ. »Βικτοριακόν.

Vittorino (S.—), χ. τῆς Ἰταλ. (πλ. ἐρείπ. τὰ) »Ἀμίτερνον

Βλαχογιάννη(ποτάμι τοῦ—),ποτ. τῆς Θεσσαλ. (πηγ. εἰς τὴν Φθιώτιδα ϗ χύν. εἰς τὸν Ἀπιδανόν). »Ἐνιπαῖος.

Βλαχομπογδανιά, ἐπαρχ. τῆς Τουρκ. (πέραν τοῦ Δουνάβεως). »Δακία.

Βλογοκά, χ. τῆς Ἀχ. (ἐρείπ. ἡ) »Πελλήνη, ἴδε καὶ Γαρδίκι. 2) ποτ. τῆς Ἀρκαδ. ϗ Ἀχ. (χύν. εἰς τὸν Κορινθ. κόλπον). »Κριὸς, ἴδε ϗ Τρίκαλα.

Βλογὸς, (τὸ ἀρκτ.) μέρος τῆς Αἰτωλ. » Ὀφία ἢ Ὀφιονία.

Βόδα, β. τῆς Πελοποννν. (εἰς τὴν Ἀχ.). »Παναγαϊκόν.

Βοδενά (τὰ), π. τῆς Μακεδ. »Ἔδεσσα ἢ Αἰγαὶ, ἴδε καὶ Μογλενά.

Vosges, β. μεταξὺ Λοθαριγγίας ϗ Ἀλσακίας. » Βογησὸς ἢ Βόσηκος.

Βοϊοῦσα (προφ. κοιν. Βγιοῦσα), ποτ. τῆς Ἠπ. (πηγ. εἰς τὰ βουνὰ τοῦ Μετζόβου). » Ἀῶος ἢ Ὧος ἢ Αἴας ἢ Ἄνιος.

Βόλγας, ποτ. τῆς Ῥωσσ. »Ῥᾶ.

Bolturno, ποτ. τῆς Ἰταλ. (πηγ. εἰς τὴν Καμπανίαν καὶ χύν. εἰς τὸ Τυῤῥην. πέλαγος παρὰ τὴν ὁμώνυμον αὐτῷ πόλιν). »Οὐολτοῦρνος.

Βόνιτσα (καὶ κατὰ τοὺς Γραικορωμ. Βονδίτσα, ἴδε καὶ παρθλ. Μπουδουνίτσα), π. (παραθαλ.) τῆς Ἀκαρν. » Νεώριον τοῦ Ἀνακτορίου (τοῦ ὁποίου τὰ ἐρείπια φαίνονται πλησίον).

Βοστίτσα, π. (παραθαλ.) τῆς Ἀχ. »Αἴγιον (4 ½ μίλια πρὸς ἀνατολ. ἔκειτο ἡ) » Ἑλίκη, ἴδε Τρυπιά. 2). ποτάμι τῆς—,(πηγ. εἰς τὸ ὄρος Δαμπίτσα καὶ χύν. εἰς τὸν Κορινθ. κόλπον). »Σελινοῦς.

Βουδὸ, ποτ. τῆς Ἠλ. (πηγ. εἰς τὴν Ἀρκαδ. καὶ χύν. εἰς τὸν κόλπον τῆς Κυλλήνης). »Ἰάρδανος.

Βυδιὰ, ποτ. τῆς Μεσσην., ἴδε Μαυροζούμενα.

Βουθρεντὸ(-θρεντὸ,-θρωντὸ), π. ϗ λ. τῆς Ἠπ. (ἐν τῇ Χαον.). »Βουθρωτόν.

Βουλγάρι, λίμ. τῆς Ἀκαρν. »Ἐχῖνος.

Βουλγαριά, ἐπαρχ. τῆς (Εὐρωπ.) Τουρκ. »Μυσία, ἡ Μοισία (ἡ κάτω), ἴδε Σερβία (Σημ. Τὸ ἔθνος ὠνομάζοντο Τριβαλλοί. Ἄλλο δὲ ἔθνος, μετοικῆσαν ἀπὸ τὰς ὄχθας τοῦ Βόλγα, ἔδωκε τὸ ὄνομά του εἰς τὴν ἐπαρχίαν).

Βουλκάνο (προφ. Βυρκάνο), β. τῆς Μεσσην. (μέρος τοῦ ὁποίου εἶνε ἡ) » Ἰθώμη, ἴδε Μαυρομμάτι. 2) ν. τοῦ Τυῤῥην. πελάγους (μία τῶν Λιπάρεων) Ἱερά, ἴδε Lipari.

Βουλόκαστρον (τὸ), ἐρείπ. μεταξὺ Ἀττ. καὶ Βοιωτ. »Φυλὴ καὶ Φυλαὶ, ἴδε καὶ Ἀργυρόκαστρον.

Βουλπὶ, ἴδε Ζαρακᾶς.

Βουρλᾶ, χ. τῆς Ἰων. (κοντὰ εἰς τὴν Σμύρνην). » Χύτριον.

Βόχα, μέρος τῆς Κορινθ. »Σικυωνία, ἴδε Βασιλικά.

Βρανὰ, χ. τῆς Ἀττ. (εἰς τὸν κάμπον τοῦ Μαραθῶνος, ἴσως ὁ) »Βραυρὼν, ἴδε ϗ Βροῦδα ϗ Παληο-Βραβοῦρα

Βραχῶρι, π. τῆς Αἰτωλ. (πρωτ. τοῦ Βλογοῦ, πλησ. ἡ) »Θέρμος. 2) λίμνη τοῦ —, ἴδε Ὀζερός.

Briançon, π. τῆς Γαλλ. (πρωτ. τῆς ὁμωνύμου ὑποδιοικήσεως τοῦ Νομοῦ τῶν Ἄνω Ἀλπ.). » Βριγάντιον

(ἐκ τοῦ Γερμ. Brigg, Berg, σημαίνοντος ὄρος).

Βρούδα, χ. τῆς Ἀττ. (πλησ. ἐρείπ. ὁ) »Βραυρὼν, ἴδε καὶ Βρανά.

Βῶλος, π. (παραθαλ.) τῆς Θεσσαλ. Μαγνησίας. »Παγασαί. ||. κόλπος τοῦ—, »Πελασγικὸς καὶ Παγασαῖος ἢ Παγασητικός.||.κάβος τοῦ—, ἴδε Τρίκερι.

Γαβίθα, ἀκρ. τῆς Κύπρου (πλησίον τῆς Ἀμαθοῦντος). » Κουριάς.

Γαβριᾶς, ποτ. τῆς Λοκρ. » Βοάγριος.

Γαϊδουριάρης ἢ Γαϊδουροπνίγτης, ποτ. τῆς Ἀγ. (κοντὰ εἰς τὴν Βοςίτσαν). »Μεγανίτας.

Γαϊδουρονῆσι, ν. (παρὰ τὸ Σούνιον) τῆς Ἀττ. »Πατρόκλου χάραξ.

Γαλαξίδι, π. τῆς Φωκ. »Κίῤῥα ἢ Κύρα ἢ (κατὰ τὸν Πουκεβίλλ) »Οἰάνθη(-θεια) ἢ Εὐάνθη, ἴδε καὶ Ξεροπήγαδον.

Γαλατᾶς, χ. τῆς Ἀρκαδ. (πλησ. ἐρείπ. ἡ) »Τεῦθις.

Γαλάτσι, π. τῆς Μολδαβίας (παρὰ τὸν Δούναβιν). »Ἄξιον ἢ Ἀξιούπολις, ἴδε καὶ 'Ροσσάβα.

Γαννόχωρα, κωμ. τῆς Θράκ. (παρὰ τὴν Προποντίδα). » Γάννος καὶ Γαννιάς.

Γαρδικάκι, χ. τῆς 'Ηπ. (κοντὰ εἰς τὰ Ἰωάννινα). »Δωδώνη (ἡ Μολοσσική), ἴδε καὶ Προσκύνησις. ||. βουνὸ τοῦ—. » Τόμορον.

Γαρδίκι, ἐπαρχ. τῆς 'Ηπ. »Ἀβαντίς ἢ Ἀρβορία. 2) χ. τῆς Ἀρκ. ἢ Ἀχ. » Βοῦρα (ἴδε καὶ Διακοφτὸ) ἢ Πελλήνη (ἴδε καὶ Βλογοκά), ||. ποτάμι τοῦ—.»Κλειτόριος.

Γαστούνη, ἐπαρχ. τῆς Πελοποννν. »'Ηλεία. 2) π. (πρωτ.) τῆς 'Ηλ. (τρεῖς ὥρας μακρὰν αὐτῆς, εἰς τὴν λεγομένην Παλῃόπολιν, φαίνεται ἐρείπ. ἡ παλαιὰ) »'Ηλις (τῆς ὁποίας ἀκρόπολις, κατὰ τὸν Πτολεμ. ἦτον ἡ) » Κορύνη. ||. ποτάμι τῆς—, ἴδε 'Ηλιακό.

Γάτο(κάβο—), ἀκρ. τῆς Κύπρου. »Κουριάς, ἴδε καὶ Γαβίθα.

Γατοννήσια, ν. ν. τοῦ Αἰγ. πελάγους (μεταξὺ Λέσβου καὶ Ἀδραμυττίου). »'Εκατόννησοι.

Gévaudan, π. τῆς Γαλλ. »Γαβάλιτα.

Γεδὶ-μπουρνοῦ, ἀκρ. τῆς Λυκ. »Κράγος.

Γελτζὲ-δάγ, β. τῆς Φρυγ. »Δίνδυμον.

Genève (Γερμ. Genf), π. τῆς 'Ελβετ. » Γενεύα καὶ Γενούα. ||. λίμνη τῆς—. »Λεμανὸς ἢ Λεμανή.

Gênes, ἴδε Γένοβα.

Γενὶ-ζαγαρὰ, π. τῆς Θράκ. »Σεβαστόπολις.

Γενὶ-καλὲ, π. τῆς Κριμαίας (ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου). »Μυρμήκιον. 2) ἐρείπια, τὰ ὁποῖα ἀνεῦρε τῷ 1830 ὁ Poujoulat, μίαν ὥραν πρὸς ἀνατολὰς τοῦ Γκιουζοὺλ-ἱσαρ, ἀπέχοντος 5 ὥρας τοῦ Ἀγιασουλοὺκ, καὶ ἡμίσειαν ὥραν ἀπὸ τοῦ χωρίου Γενὶ-κιοῦ, φρονεῖ δὲ ὅτι εἶνε) » Μαγνησία ἢ ἐπὶ Μαιάνδρῳ.

Γενὶ-μπαλὰτ,π.τῆς Ἰων.»Πριήνη.

Γενὶ-σέχρ, χ. τῆς Βιθυν., ἴδε Γκιαοὺρ-κιοϊ. 2) π. τῆς Καρ. »Ἀντιόχεια (ἐπὶ τὸν Μαίανδρον) ἢ »'Ορθωσία. 3) π. τῆς Θεσσαλ., ἴδε Λάρισσα.

Γενὶ-σκελὲ, στόμα (τὸ πέμπτον ἀπ' ἀνατολῶν) τοῦ Δουνάβεως. »Νόραχον.

Γένιτζε, π. τῆς Θεσσαλ., ἴδε Ἀρμυρός. ||. Γένιτζε (ἢ Ἰντζὲ)-καρὰ-σοῦ, ἴδε Πλαταμῶνι. ||. Γένιτζε-γκιολοῦ, λίμ. τῆς Θεσσαλ. »Λυδιάς, ἢ Ταυριανή.

Γενὶ-τσάϊ, ποτ. τῆς Ἰων. (πηγ. ἐκ τοῦ παρὰ τὴν Ἔφεσον ὄρους Πακτύου, καὶ, παραῤῥέων τὰ ἐρείπια τῆς ἀρχαίας Μαγνησίας, χύν. εἰς τὸν Μαίανδρον). »Ληθαῖος.

Γενὶ-χισσάρ, φρούρ. τῆς Τρῳάδ. (ἐπὶ τοῦ 'Ελλησπόντου), ἴδε Γκιαοὺρ-κιοϊ.

Γένοα (Ἰταλ. Genova, Γαλλ. Gênes), π. (παραθαλ.) τῆς (ἄνω) Ἰταλ. »Γενούα καὶ Γενόα. ||. Stato di—, ἐπαρχ. τῆς (ἄνω) Ἰταλ. (περιεχομένη εἰς τὴν παλαιὰν) »Λιγυ-

στικὴν ἢ Λιγυρίαν (, ὅπου κατῴκουν οἱ Λίγυες· εἰς τὴν ὁποίαν περιέχεται ὡσαύτως καὶ τὸ Πιεμόντε καὶ τὸ Λυκάτον τῆς Λούκας).

Γεραμπολοῦζ, π. τῆς Συρ. »Ἱεράπολις (τῆς Συρίας).

Γερανιὸς ἢ Γερενιὸς, μέρος τῆς Μεσσην. (εἰς τὴν περιοχὴν Κουδούνια). »Γέρανον (ὄρος) καὶ »Γερήνη (πόλις).

Γεσὶλ-ἰρμάκ, ποτ. τῆς Καππαδ. καὶ Παφλαγ. »Ἶρις.

Γιαθρίμπ, ἴδε Μεδινέ.

Γιὰλ οβᾶ, χ. παραθαλ. τῆς Βιθυν. »Ἑλενόπολις. (Πλησίον εἶνε τὰ θερμὰ αὐτοφυῆ λουτρὰ Πύθια ἢ Πηλοπύθια, ἴδε Κουρὶ) καὶ ἀρχαιότ. »Δρέπανον.

Γιαλομίτσα, ποτ. τῆς Βλαχ. »Νάπαρις.

Γιαμὰν ἢ Γιεμὲν (ἑρμην. κατὰ δεξιὰν, διότι κεῖται δεξιόθεν τῆς Μέκκας, καθὼς ἡ Δαμασκὸς ἀριστερόθεν), ἐπαρχ. τῆς Ἀσίας. » Ἀραβία, ἡ Εὐδαίμων.

Γιάμπολου ἢ Γιέμπολη, π. τῆς Θρᾴκ. (ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Τάξου). »Ἰαννούπολις ἢ Μαρτιανούπολις, (ὑπὸ τοῦ Ἰωάν. Κανταχουζ. γράφεται) »Διάμπολις. 2) κωμόπ. τῆς Θρᾴκ., ἴδε Ἐσκὶ-καλέ. 3) κωμόπ. τῆς Βοιωτ. »Ὑάμπολις, ἴδε καὶ Μπογδάνα.

Γιανίκι, χ. τῆς Βοιωτ. » Θίσβη, ἴδε καὶ Κακόσι.

Γιαννάκι, χ. (παραθαλ.) τῆς Λοκρίδος (κοντὰ εἰς τὸ Γαλαξίδι). »Φαῖστον.

Γιαννίτσα, χ. τῆς Μεσσην. » Ἀλαγωνία.

Γιαννιτσάνικα (τὰ), ἴδε Ἰμλάκικα.

Γιάσι, π. (πρωτ.) τῆς Μολδαβ. »Αὐγουστία.

Γιάφφα, ἴδε Ἰάφφα.

Γιεμὲν, ἴδε Γιαμάν.

Γιλανλὶ-δαγί, β. τῆς Καππαδοκ. (κοντὰ εἰς τὴν Καισάρειαν). »Ὀφίτης.

Γιλδὶζ-δαγί, β. τοῦ Πόντου καὶ τῆς (μικρᾶς) Ἀρμενίας. »Παρυάδρης.

Γιοῦρα (τὰ), ν. τῆς Μεσογ. (κοντὰ εἰς τὴν Σκόπελον). » Γεροντία. 2) ν. τοῦ Αἰγ. πελάγους (πρὸς Βορ. καὶ Δυσμ. τῆς Σύρου). »Γύαρος (ἡ).

Γιούσα-δαγί, β. τῆς Βιθυν. (ἐπὶ τοῦ Θρακ. Βοσπόρου). » Γίγας. (Εἰς τὴν κορυφήν 'του, καλουμένην Νῶτα Ἡρακλέους, εἶνε τὸ λεγόμενον Μνῆμα τοῦ Ἕλληνος, Κλίνη Ἡρακλέους τὸ πάλαι).

Γιούσια, π. τῆς Κοίλης Συρ. »Λαοδίκεια (ἐπὶ τὸν Λίβανον).

Gaeta, π. καὶ ἀκρ. τῆς Ἰταλ. (μεταξὺ Λατίου καὶ Καμπανίας). »Καιήτη.

Gajazzo, ἴδε Cajazzo.

Galazze, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καμπανίᾳ). » Καλλατέρια ἢ Καλάτια, (παρβλ. Cajazzo).

Gales (Ἀγγλ. Wales), ἐπαρχ. καὶ πριγκηπ. τῆς Ἀγγλ. »Καμβρία.

Gagliano, χ. τῆς Σικελ. »Γαλαρία, Γαλαρίνα καὶ Γαλερία.

Galice, ἐπαρχ. τῆς Ἰσπαν. »Καλλαικία (τὸ ἐθνικὸν Καλλαικός).

; Γκαλίτα, ν. (εἰς τὰ παράλ.) τῆς Ἀφρ. »Καλάθη (Πτολ.).

Galli, ἴδ. ν. ἢ ξερονήσια τῆς Τυρρην. θαλάσσης (ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Καμπανίας). »Σειρηνοῦσαι.

Garafalo, βάραθρον κινδυνῶδες (περὶ τὰ μέσα) τοῦ Σικελικοῦ πορθμοῦ. »Χάρυβδις.

Garbolangi, χ. (παραθαλ.) τῆς Σικελ. (ὅπου τὰ σωζόμενα ἐρείπια, ὑπὸ τὸ ὄνομα :) »Muro di Carini (ἀντὶ) Muro d'Iccarini, (νομίζονται τὰ παλαιὰ) » Ὕκκαρα (πατρὶς τῆς περιφήμου Λαΐδος).

Garigliano (καὶ περὶ τὰς πηγάς 'του Verde), ποτ. τῆς Ἰταλ. (πηγ. ἀπὸ τῶν Ἀπεννίνων καὶ χύν. εἰς τὸ Τυῤῥην. πέλαγος). Λεῖρις καὶ (ἀρχαιότ.) »Κλάνις.

Garonne, ποτ. τῆς Γαλλ. (πηγ. ἀπὸ τῶν Πυρηναίων καὶ χύν. εἰς τὸν Ὠκεανόν). »Γαρούμνας.

Γερμανὸς, λ. τῆς Μεγαρ. (εἰς τὸν μυχὸν τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου. Πλησ. ἐρείπ. τὰ) »Αἰγόσθενα.

Γκεδὶς-τσαΐ, ἴδε Σαραμπάτ.

Γκεϊρὰ, π. τῆς Φρυγ. »Ἀφροδισιάς, ἴδε καὶ Ἀποδοσιά.

Γκέλ-φετὲν, π. τῆς Ἰνδ. (εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Ὑδάσπου). » Βουκέφαλα (τὰ), »Βουκεφαλία καὶ Βουκεφάλια.

Γκεμλεΐκι, χ. (παραθαλ.) της Βιθυν. (εἰς τὸν Ἀστακηνὸν κόλπον). »Κίος.

Γκεμπαΐλ, ἴδε Τζεμπαΐλ.

Γκέμπζε, χ. τῆς Βιθυν. (μεταξὺ Κωνσταντινουπόλ. καὶ Νικομηδ.) »Λίβυσσα (ἐδῶ ἀπέθανεν ὁ Ἀννίβας) καὶ (ἐπὶ τῶν Βυζαντινῶν) »Δακύβιζα.

Γκερεδασί, ἴδε Μπαρτίνι.

Γκὲρζ, π. τῆς Κριμαίας (ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου). »Παντικάπαιον. Ἡ στενὸν τοῦ — (Τουρκ. Γενὶ-καλὲ-μπογαζὶ), πορθμὸς μεταξὺ Κριμ. ϗ Ταρταρ. »Κιμμέριος Βόσπορος.

Γκερμαστὶ-τσάϊ, ποτ. τῆς Αἰολίδ. (χύν. εἰς τὸν Ἐλαϊτικὸν ἢ Ἀδραμυττινὸν κόλπον μεταξὺ Πιτάνης ϗ Ἐλαίας). »Κάϊκος.

Γκέρτζα, π. τῆς Μακεδ. »Γέρτος.

Γκιαοὺρ-κιοϊ, χ. ϗ ἀκρ. τῆς Αἰολίδ. πρὸ τοῦ Ἑλλησπόντου). »Σίγειον.

Γκιλὰν, ἐπαρχ. τῆς Περσ. (περιείχετο ἐν τῇ) »Μηδία, ἴδε Ἰράκι ἀτζεμί.

Γκιμπιλτέῤῥα (Gibraltar, ἀπὸ τῶν Ἀραβ. λέξεων Τζεμπέλ-τέϊρ, σημαίνοντος Ὄρος ὀρνέων, διὰ τὸ περὶ αὐτὴν βουνὸν Κάλπην, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦτον στημένη ἡ ἑτέρα τῶν στηλῶν τοῦ Ἡρακλέους, ἴδε Sierra Ximiera), π. παραθαλ. τῆς Ἰσπαν. »Κάλπη καὶ Κάλπεια καὶ (ἀρχήτερα) » Ἡράκλεια. ‖. στενὸν τῆς —, (τὸ μεταξὺ Ἀφρικῆς καὶ Ἰσπανίας διάστημα τῆς θαλάσσης, πλάτους 140 σταδίων). »Πορθμὸς Γαδείρων.

Γκιοζλεβὲς, π. (παραθαλ.) τῆς Κριμαίας. »Εὐπατορία, (ὁ λιμὴν αὐτῆς ὠνομάζετο) »Συμβόλων λιμήν.

Γκιὸκ-σουγιοὺ (πράσινο ὕδωρ), ποτ. τῆς Βιθυν. (χύν. εἰς τὸν Βόσπορον). »Ἀρέτας. § ποτ. τῆς Φρυγ. (χύνεται εἰς τὸν Σάγγαρον). »Γάλλος. §. ποτ. τῆς Κιλικίας, ἴδε Σαλέφ.

Γκιόρτζα, ἴδε Γκόρτζα.

Γκιόσσα, β. τῆς Ἀρκαδ. »Ἀλέα.

Γκιουζὲλ-χισσὰρ, π. τῆς Ἰων. ἢ Λυδ. (12 ὥρας πρὸς ἀνατολ. τῆς Ἐφέσου. Δὲν εἶνε ἡ) » Μαγνησία (ἡ ἐπὶ Μαιάνδρῳ), (οὔτε αἱ) »Τράλλεις, (ἀλλ' ἡ) » Ἡλιούπολις, ἴδε καὶ Ἰνὲ-μπαζὰρ καὶ Σουλτὰν-χισσάρ.

Guienne, ἐπαρχ. τῆς Γαλλ. »Ἀκουϊτανία ἢ Ἀκυϊτανία.

Γκιοὺλ-σεχίρ, π. τῆς Καππαδ. (εἰς τὴν ἀριστερὰν ὄχθην τοῦ Ἅλυος). »Ἀραβισσός.

Γκιουμοὺσ-χανὲς, π. τοῦ Πόντου. » Χαλύβη (Ἡ ἐπαρχ.) » Χαλυβία (ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐπλάσθη ἡ Χαλδία).

Γκισμπρὲ-σουγιοῦ, ἴδε ὀρθότ. Δυμπρὲκ-σουγιοῦ.

Γκιουρτζία, ἐπαρχ. τῆς Ἀσ. »Γεωργία (εἰς αὐτὴν περιέχεται καὶ ἡ) »Ἰβηρία, (καὶ ἡ) »Κολχίς, (καὶ πρὸς ἀνατολὰς ἡ) »Ἀλβανία.

Γκιργκὲχ, π. τῆς Αἰγ. (πλησίον ἐρείπ. ἡ) » Πτολεμαΐς.

Glochester, π. τῆς Ἀγγλ. »Κλαύδια κάστρα, ἢ Στρατόπεδον Κλαυδίου.

Γκοβιλιανὴ, ἴδε Κόστανη.

Golfo di Agropoli, ἴδε Pesto.

Golfo di Santa Eufemia, κόλπ. τῆς Ἰταλ. »Τεριναῖος, ἴδε ϗ Amantea καὶ Bivona.

Gorgoglione, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ἀπουλίᾳ). »Σιλούϊον ἢ Σίλβιον, ἴδε καὶ Caragnone.

Gorgona (Ia—), ν. τοῦ Τυῤῥην. πελάγους (πλησίον τῆς Γένοβας). »Ὀργών.

Γκόρτζα, π. τῆς (Μακεδονικ.) Ἰλλυρίας. »Ἐορδέα(-δία), ἴδε ϗ Δεβόλ.

Gozo, ν. τῆς μεσ. (κοντὰ εἰς τὴν Μάλταν). »Γαῦλος.

Guadalkibir(-quibir), (ἑρμην., κατὰ τὴν γλῶσσαν τῶν Μαύρων, Μέγας ποταμὸς), ποτ. τῆς Ἰσπαν. »Βαῖτις (ὅθεν ἡ Βαιτική), ἴδε Ἀνδαλουζία.

Guadiana, ποτ. τῆς Ἰσπαν. (διορίζων τὴν Βαιτικὴν τῆς Λυσιτανίας). » Ἄνας.

Guardaniar, ν. καὶ π. τῆς (Ταῤ-

ῥακων.) Ἴσπαν. »Ἄλωνίς ἡ Ἄ(Ἄ)λῶναι.

Γκοὺρ, ποτ. τῆς Ἀσ. (ποτίζων τὴν μεγάλ. Ἀρμενίαν καὶ τὴν Γεωργ., καὶ ἑνούμενος μὲ τὸν Ἀράξην, χύν. εἰς τὴν Κασπίαν). »Κῦρος.

Γκοῦρα, β. τῆς Θεσσαλ. »Ὄθρυς ἡ Ὄθρυξ ||. ποτάμι τοῦ—, ἴδε Φέρσαλα.

Γκραδίτσα, χ. τῆς Μακεδον. »Γορτυνία. 2) χ. τῆς Ἀλβαν. (εἰς τὴν Ἰαπουρίαν). »Βοῦλις.

Γκρανίτσα, χ. τῆς Βοιωτ. (2 ὥρας πρὸς ἀνατολ. τῆς Λεβαδείας). »Κορώνεια, ἴδε καὶ Καμάρι καὶ Κυρσουνιαῖς καὶ Σουληνάρα.

Grenoble, π. τῆς Γαλλ. (πρωτ. τοῦ Δελφινάτου). »Γρατιανούπολις.

Grigenti, π. τῆς Σικελ. »Ἀκράγας (ὁ καὶ ἡ).

Grotte (la—), χ. τῆς Σικελ. (πρὸς δυσμ. τῶν Σαρακουσῶν). »Ἐρβησσὸς ἡ Ἔρβησσος.

Γλαρέντσα, ἀκρ. καὶ λ. τῆς Ἠλιδ. (ἐπίνειον τῆς) »Κυλλήνης, (τὸ ἀκρωτήριον ἰδίως ὠνομάζετο) »Ὄρμινα ἡ Ὕρμινα.

Γλυκὺ (ἡ Φανάρι), λ. τῆς Ἠπ. (ἐν τῇ Θεσπρωτίᾳ· εἰς αὐτὸν χύνεται τὸ Μαυροπόταμον). »Γλυκύς.

Γομοτσὸ, ποτ. τῆς Πελοπον. (πηγ. εἰς τὸν Ὠλενὸν, καὶ χύν. εἰς τὸν Λάρισσον). »Μινυδς, ἴδε καὶ Μάννα.

Γονικὰ, π. τῆς Σικυων. »Γονοῦσα ἡ Γονόεσσα.

Γονσάρα, χ. τῆς Βοιωτ »Ὑσιαί.

Γορίτσα, π. καὶ λ. τῆς Θετταλομαγνησ. ('δὲν εἶνε ἡ) »Ἰωλκὸς, (ἀλλ' ἡ) »Δημητριάς· (πλησ. ἐρείπ. καὶ ἡ) »Νήλεια, ἴδε καὶ Ἀγριὰ καὶ Λεχώνια.

Γορτύνια, π. τῆς Κρήτης. »Γόρτυν-υνος, Γόρτυνα καὶ Γορτύνη.

Γούρα, ἴδε Γκοῦρα.

Γραβιὰ (χάνι τῆς—), χ. τῆς Φωκ. »Κυτίνιοι.

Γραιβενὰ, ἐπαρχ. τῆς Μακεδ. »Στυμφαλίς (ἡ πρωτεύουσά της 'δὲν εἶνε αἱ) »Αὐλαί. 2) π. τῆς Θεσσαλ. (ἐν τῇ Περραιβίᾳ). »Αἰθικία.

Γραιμάδα, χ. τῆς Βοιωτ. (πλησ. ἐρείπ. ἡ) »Τανάγρα, ἴδε καὶ Σκεμένο.

Γυραπέτρα, π. τῆς Κρήτης. »Ἱεράπυτνα.

Γυροβολιὰ, λ. τῆς Ἠπ. (εἰς τὸ Βουθρωτὸ). »Πηλώδης ἡ Πηλώδεις (Λιμὴν), ἴδε καὶ Βιβάρι.

Γυφτόκαστρον, χ. τῆς Ἀττ. »Ἐλευθεραί.

Δαβιὰ, κώμ. τῆς Ἀρκαδ. (πλησ. ἐρείπ. ἡ) »Μαίναλος, ἴδε καὶ Μουλκι. ||. ποτάμι τῆς—, (πηγ. εἰς τὴν Ἀρκαδ. καὶ διαῤῥέων τὴν Μεγαλόπολιν, χύν. εἰς τὸν Ἀλφειόν). »Ἑλισσών.

Δαβριὰ, ἴδε Ὀγκάνι.

Δαγινσταναλίδες, ἔθνος τοῦ Καυκάσου. »Γαῦλοι ἡ »Δάοι (ὅθεν καὶ τὸ Δάγ-ἰστάν, χώρα τῶν Δάων).

Δαγλὶ-Τσερκέζοι, ἔθνος τοῦ Καυκάσου. »Ἀλανοί.

Δαδὶ, χ. τῆς Φωκ. ἡ Λοκρ. »Δρύμαια ἡ Ἀμφίκαια.

Δαὶρ, π. τῆς Συρ. (ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου). »Θάψακος καὶ (ἴσως ἡ παρὰ τῇ Γραφῇ) »Τιψάχ.

Δαλαμανάρα, χ. τῆς Ἀργολίδος. »Σήπεια, ἴδε ἢ Βάλτος (τοῦ Ἄργους).

Δαμαλᾶς, κώμ. τῆς Ἀργολ. »Τροιζήν.

Δαμανχοὺρ, χ. τῆς (κάτω) Αἰγ. (πλησ. τῆς Μαρεώτιδος λίμνης). »Ἑρμούπολις (ἡ μικρὰ), ἴδε ἢ Ἀχμουνί.

Δαμιάτι, π. τῆς Αἰγ. (καὶ στόμα τοῦ Νείλου. 'Δὲν εἶνε τὸ) »Πηλούσιον (, τοῦ ὁποίου τὰ ἐρείπια σώζονται εἰς τὸ Τίνχ ἡ Τινέχ· ἀλλ' ἡ) »Ταμίαθις (, τὴν ὁποίαν ἀναφέρει Στέφανος ὁ Βυζάντιος, φέρων μάρτυρα τὸν Χοιροβοσκόν).

Δαμοὺρ, ποτ. τῆς Συρ. »Ταμύρας.

Δάντσικα, π. (παραθαλ.) τῆς δυτικῆς Πρωσ. »Δάντισκον ἡ »Γέδανον.

Δαρδανέλλια (τὰ), ἴδε Κάστρα ἢ Καστέλλι.

Δαριὲλ (κυρ. Δάρ-γιὸλ, στενὴ ὁδὸς), δίοδος στενὴ τοῦ Καυκάσου. »Πύλαι Καυκάσιαι, ἴδε καὶ Δερβέντ.

Δασκαλειὸ, ν. τοῦ Ἰον. πελάγους

(μεταξὺ Ἰθάκ. καὶ Κεφαλλην.). »Ἀστερία ἢ Ἀστερίς.

Δασσοὺρ, χ. τῆς (μεσαίας) Αἰγύπτου. »Ἄκανθος (εἶχε ναὸν τοῦ Ὀσίριδος διάσημον, ἴδε Στρβ. ΙΖ').

Dattalo, ν. τῆς Μεσογ. (μία τῶν Λιπάρεων, ἴδε Lipari). »Φοινικοῦσσα, (πρβλ. Felicudi).

Δαύλια, χ. τῆς Φωκ. »Δαύλεια ἢ Δαυλίς.

Δαφνὶ, μονὴ τῆς Ἀττ. (2 ὥρας πρὸς δυσμὰς τῶν Ἀθην.). »Κορυδαλλὸς (ὄρος) καὶ » Κορυδαλεῦς (δῆμος).

Δβίνας, ποτ. τῆς (δυτ.) Ῥωσσ. (ποτίζει τὴν Οὐστιουγίαν καὶ χύν. εἰς τὴν θάλασσ. τοῦ Ἀρχαγγέλου). »Ῥούβας.

Δεβὸλ, ποτ. τῆς (Ἰλλυρικ.) Μακεδον. καὶ Ἀλβαν. (πηγ. εἰς τὸ ὄρος Μπόῤῥα καὶ χύν. εἰς τὸν Ἀδριατ. κόλπον). »Γένουσσος καὶ (κατὰ τοὺς Βυζαντιν.) »Σχάμπις. 2) χ. ἢ κώμ. (πρωτ.) τῆς ὁμωνύμου ἐπαρχ. (ἥτις ἀποτελεῖ μέρος τῆς Ἐορδίας, ἴδε Γκόρτζα). »Σελασφόρον ἀντὶ Σελασφόριον, (ἢ παλαιότερα) »Κρεώνιον (ὑπὸ τῶν Βυζαντ. ὀνομάζεται) »Διάβολις.

Δεβρὲτ-χισσὰρ, π. τῆς Μακεδ. (ἴσως ἢ) »Δόβηρος, ἴδε Δόμπερη.

Δεκάνι, χ. τῆς Θετταλομαγν. »Δώτιον.

Δεκοῦμι, ποτ. τῆς Ἀρκαδ. (ἴδε Σκοῦπι). »Ἄρσην ἢ Ἀρσένιος.

Δελβιγάκι, π. τῆς Ἠπ. »Ὀμφάλιον.

Δέλβινον, ἐπαρχ. τῆς Ἠπ. (εἰς αὐτὴν ἐμπεριέχεται ἢ) »Δρυοπία (ἢ ἡ) »Χαονία. 2) π. (παραθαλ.) τῆς Ἠπ. (πρωτ. τῆς Χαονίας). » Δέλμινον, »Δελμίνιον καὶ » Δάλμιον.

Δελβενδόζι, κώμ. τῆς (Μακεδονικ.) Πιερίας. »Βότιον (ὅθεν οἱ Βοτιαῖοι).

Δελὶ-σοὺ, ποτ. τῆς Κιλικ. (χύν. εἰς τὸν Ἰσσικὸν κόλπον). » Πίναρος.

Δέλφι, β. τῆς Εὐβ. »Δίρφυς.

Δενδεράγ, χ. τῆς Αἰγ. (εἰς τὴν ἀριστερὰν ὄχθην τοῦ Νείλου). »Τέντυρις ἢ Τέντυρα (πλησ. εἶνε τὰ ἐρείπ. τοῦ περιφήμου ναοῦ τῆς Ἴσιδος).

Δένδρα (τὰ), χ. τῆς Θεσσαλ. (κοντὰ εἰς τὸ Τούρναβον). »Ἐλάτεια, ἴδε καὶ Λεῦτα καὶ Τουρκοχῶρι.

Denia, π. (παραθαλ.) τῆς Ἰσπαν. »Ἡμεροσκοπεῖον καὶ (διὰ τὸν ἐν τῇ ἀκροπόλει αὐτοῦ περίφημον ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος) »Διάνιον, (οἱονεὶ) Ἀρτεμίσιον.

Δενιζλὺ, χ. τῆς Φρυγ. (22 ὥρας πρὸς ἀνατολ. τῆς Νύσσης). » Λαοδίκεια (ἡ ἐπὶ τὸν Λύκον).

Δέρας (ἢ Μπόρος), ποτ. τῆς (ἐπικτήτου) Αἰτωλ. (πηγ. εἰς τὸ ὄρος Ἔλλοβο ἢ χύν. εἰς τὸν Σπερχειόν). »Δύρος.

Δερβένι (τὸ μεγάλον ἢ τοῦ Χαρβατιοῦ), στενὸν μεταξὺ Λυκαίου καὶ Ταϋγέτου. »Ἕρμαιον (τὸ Λακωνικόν).

Δερβένt, π. τῆς Περσ. (παρὰ τὴν Κασπ. θάλασσαν εἰς τὴν ἐπαρχ. Δαγεστὰν) ἢ παρ' αὐτὴν δίοδος τοῦ Καυκάσου. » Πύλαι Κάσπιαι, ἴδε ἢ Δαριέλ.

Δερβὶσ-τσελεπῆ, χ. καὶ ποτ. τῆς Ἠλιδ. (χύν. εἰς τὸν Πηνειόν). »Λάδων (ὁ Ἠλεῖος).

Δερὲ, ἴδε Τεκὲ-δερέ.

Δερὲ-κιοΐ, χ. τῆς Καππαδ. » Μεγαριστός.

Δέρκοι (οἱ), χ. καὶ λ. τῆς Θρᾴκ. » Δέλκος.

Δέρνε, ἴδε Μπάρκα-ἀγιαλετί.

Δεσπότ-δαγὶ ἢ Δεσποτοὺν-δαγὺ (ἀπὸ τῶν Δεσποτῶν τῆς Σερβίας ἢ Βουλγαρίας, οἵτινες, ἐπικρατήσαντες ἐν αὐτῷ, κατέτρεχον, ἀπ' αὐτοῦ ὁρμώμενοι, τὴν Θρᾴκην), β. τῆς Θρᾴκ. καὶ Βουλγαρ. »Ῥοδόπη.

Deux, ποτ. τῆς Γαλλ. (πηγ. ἀπὸ τοῦ ὄρους Jura καὶ χύν. εἰς τὸν Saone). » Δοῦβις καὶ Δούβιος.

Δημητζάνα, π. τῆς Πελοπον. (εἰς τὰ παλαιὰ μεθόρια τῆς Ἀχ. καὶ Ἀρκαδ. Δὲν εἶνε ἢ) »Ψωφὶς (, περὶ ἧς ἴδε Τρικόταμον· ἀλλ' ἢ) »Ἐρύμανθος. (Ἡ ἀκρόπολις 'της κυρίως ὠνομάζετο) »Φήγεια. ‖. ποτάμι τῆς—, ποτ. τῆς Ἀρκ. (χύν. εἰς τὸν Ἀλφειόν). »Γορτύνιος, ἴδε καὶ Ἥρα.

Διαβολοννῆσι, ἴδε Ψηλή.

Διακοφτὸν, χ. τῆς Ἀχ. » Βοῦρα.

Διάρ-μπεκίρ, ἐπαρχ. τῆς Ἀσ. (ἐμπεριείχετο εἰς τὴν) »Ἀσσυρίαν. 2) ποτ. τῆς Μεσοποταμ. » Ἄμιδα.

Διάσελο τῆς Καστανιᾶς, (τὸ ὑψηλότερον μέρος τοῦ) β. τῆς Ἀρκαδ. » Γέροντος, ἴδε Τζίρα.

Διασκέλι καὶ

Διάσκελλο, χ. τῆς (ἐπικτήτου) Φρυγ. ἢ Μυσ. (παρὰ τὴν Δασκυλῖτιν λίμνην, ἥτις δὲν εἶνε ἡ Μαγιάς, καθὼς ἐνόμισεν, ὁ Pocock, τῆς ὁποίας κεῖται ἀνατολικώτερον, πρὸς τὸ παράλιον, ἀντικρὺ τῆς Βεσβίκυ). »Δασκύλειον.

Διαφόρτι, β. τῆς Πελοπονν. (εἰς τὴν Παῤῥασίαν). »Λύκαιον.

Δίβρη, ἐπαρχ. τῆς Ἰλλυρ. ἡ (ἄνω) Ἄλβαν. (ὑποτελεῖ εἰς τὸ σαντζάκι τῆς Ὄχριδας καὶ διαιρεῖται εἰς ἀνωτέραν κ. κατωτέραν· ἡ τελευταία αὕτη εἶνε ἡ παλαιὰ) »Δαρδανία, ἴδε Δίμπρα (, ὅπου κατῴκουν οἱ) » Δόβηρες (Ἡρόδ. Ε', 16 καὶ Ζ', 113).

Diessen, κωμ. τῆς Γερμαν. (πρὸς ἄρκτ. τοῦ Augsbourg). »Δαμασία.

Dijon, π. τῆς Γαλλίας. »Διβιόνιον.

Δικελλίκ, χ. (παραθαλ.) τῆς Αἰολίδ. » Ἀταρναί.

Διμηνιό, ποτ. τῆς Ἀχ. (τὴν χωρίζει ἀπὸ τῆς Σικυωνίας). » Σῦς ἢ Σύθας.

Διμιτζάνα, ἴδε Δημητζάνα.

Δίμπρα, ποτ. τῆς Ἰλλυρ. ἢ Παιον. (παρὰ τὸν Δρύμον, πρωτ. τῆς ὁμωνύμου ἐπαρχίας, ἴδε Δίβρη). »Δόβηρος (ἡ), (μεταγενεστέρως δὲ καὶ παρὰ Βυζαντ.) »Δέβραι (Ὑπὸ τοῦ Σχολιαστοῦ τοῦ Θουκυδ. γράφεται ἐσφαλμένως Γέβρη), πρβλ. Δόμπερη.

Διvέραις, ἴδε Κλειδὶ καὶ Κάβο-δὶ-σάντ-Ἀνδρέα.

Δίστομα, χ. τῆς Φωκ. »Ἀμβρυσσός.

Δνιέπερ, ποτ. τῆς Ῥωσσ. (χύν. εἰς τὴν Μαύρην θάλασσαν, κοντὰ εἰς τὴν Ὀζού). » Βορυσθένης. (Εἰς τὸν ὑπὸ Μενάνδρου περίπλουν τοῦ Εὐξείνου Πόντου ὀνομάζεται) »Δάναπρις.

Δνιέστερ, ποτ. τῆς (Μεσημβ.) Ῥωσσ. (χύν. εἰς τὴν Μαύρην θάλασσαν κοντὰ εἰς τὴν Ὀδησσόν). »Τύρας, ἢ Νίστρος.

Δογάνα, ποτ. τῆς Πελοπον. (πηγ. εἰς τὴν Ἀρκαδ. καὶ χύν. διὰ τῆς Πισάτιδος εἰς τὸν Λάδωνα). »Ἐρύμανθος, ἴδε καὶ Ἀτσίκολο καὶ Λειβαρτζί.

Δοκός, ν. τοῦ Ἀργολ. κόλπου. »Ἀπεροπία.

Δολάπ-σουγιού, ἴδε Μπαρτίνι.

Δολιανά, χ. τῆς Ἀχ. »Ἐρινεός (;). ||. ποτάμι τῶν —, (πηγ. ἀπὸ τῆς Κυλλήνης καὶ χύν. εἰς τὸν Ἰόν. κόλπον). »Μειλίχιος ἢ Γλαῦκος, ἴδε κ. Λεῦκα καὶ Σεχενά.

Δολμά-μπαγτσέ, παραθαλ. τῆς Θράκ. (ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου). »Ἰασόνιον.

Δολούκ, π. τῆς Κοιλοσυρίας. »Δολίχη.

Δομοκό, π. τῆς Θεσσαλ. (παρὰ τὸν Μαλιακὸν κόλπον). »Θαυμακός.

Δομούζ-δαγί, β. τῆς Μυσ. » Ὄλυμπος.

Δόμπερη, κώμ. τῆς Μακεδ. (ἐν τῇ Ὀρεστίᾳ, νῦν ἐρείπιον κοντὰ εἰς τὴν Βλαχοκλεισούραν). » Δόβηρος (Ἡρόδ. Ε'), ἴδε καὶ Δεβρὲτ-γισσὰρ καὶ Δίμπρα.

Δὸν (πρόφ. Donetz, Donsk καὶ Danaetz ἢ Tdanaets). ἡ λέξις Δόν, Δὰν ἢ Τὰν, σημαίνει εἰς πολλὰς γλώσσας ποταμὸν ἁπλῶς, ὅθεν Δάνουβις, Τάμεσις, Τάνις (ἡ παρὰ τὸν Νεῖλον Σαΐς), κ. ὁ Ἰορδάνης (ποταμὸς κρίσεως, κατά τινας), ποτ. τῆς Ῥωσσ. (χύν. εἰς τὴν Μαιῶτιν λίμνην) »Τάναϊς.

Δοναβέστι, ποτ. τῆς (Ἰλλυρικ.) Μακεδον. (πηγ. εἰς τὸ ὄρος Σμπόκε καὶ χύν. εἰς τὸν Δόβελ). »Πάγκασσος ἢ Πανύασσος.

Δορβοβανόκαστρον, ἐρείπ. τῆς Ἀρκαδ. (κοντὰ εἰς τὴν Ζαρακούλαν). » Καφύαι.

Dordogne, ποτ. τῆς Γαλλ. (χύν. εἰς τὸν Garonne). » Δουράνιος.

Doria, δύω ποταμοὶ τῆς Ἰταλ. (ὁ μὲν μεγαλήτερος [Doria Baltea], ὁ δὲ μικρότερος [Doria riparia], πηγ. ἀμφότεροι ἀπὸ τῶν Ἄλπεων κ. χύν. εἰς τὸν Πάδον). »Δουρίας.

Δουδὲν-σουγιοῦ, ποτ. τῆς Παμφυλ. (μεταξὺ τῆς παλαιᾶς καὶ νέας Ἀτταλείας). » Καταῤῥάκτης.

Duero (διὰ τὴν κατασυρομένην ὑπ' αὐτοῦ χρυσῖτιν ἄμμον), ποτ. τῆς Πορτογαλ. (ῥέων πρὸς ἄρκτον διὰ τῶν συνόρων τῆς Ἰσπαν. καὶ χύν. εἰς τὸν 'Ωκεανόν). » Δούριος ἢ Δοῦρις ἢ Δώριος (Δ. Κάσσ.).

Δουκάτο, ἴδε Κάβος τῆς Κυρᾶς.

Δούλκαϊρ, ἴδε Ἀλαδρύλια.

Δουλτσίνιο, π. τῆς Ἀλβαν. »'Ολχίνιον, Δουλχίνειον ἢ Κολχίνειον.

Δουμανλῦ-δερέ, ἴδε Καΐλ.

Δουμπρὲκ (ἢ ὄχι Γκισυμπρὲ)-σουγιοῦ, ποτ. τῆς Τρωάδος, ἑνούμενος τὸ πάλαι μὲ τὸν Σκάμανδρον). »Σιμόεις.

Durance, ποτ. τῆς Γαλλ. (πηγ. ἐκ τῶν Ἄλπεων ἢ χύν. εἰς τὸν 'Ροδανόν). » Δρυεντίας καὶ Δρουεντίας καὶ Δρουέντιος.

Δουράτσο, π. (παράθαλ.) τῆς (ἄνω) Ἀλβαν. (πρωτ. ποτὲ τῆς Ἰλλυρίας). »Δυῤῥάχιον καὶ (παλαιότερα) »'Επίδαμνος (κυρ. ἡ ἀκρόπολις τοῦ Δυῤῥαχίου).

Δούρζl-δάγ, β. τῆς Συρ. καὶ Παλαις. »Λίβανος. (Οἱ κάτοικοί 'τυ λέγονται Μαρωνεῖται, ἀπὸ τοῦ δόγματος), ἴδε καὶ Ταμπούρ.

Δραγαμέστι, χ. καὶ λ. τῆς Ἀκαρν. (εἰς τοὺς Οἰνιάδας). » Ἀστακος ἢ »Τράγασα καὶ Τραγάση (ὅθεν οἱ Τραγασαῖοι ἅλες).

Δραγονῆσι, ν. τοῦ Ἰκαρ. Πελάγους (μεταξὺ Σάμου, Πάτμου καὶ Ἰκαρίας). »Κορασσίαι.

Δρακόνερον, πηγὴ τῆς Κορινθ. εἰς τὸν Ἀκροκόρινθον). »Πειρήνη.

Δράμα, π. τῆς Θρᾴκ. »Δράβησκος.

Δράμεσι, χ. τῆς Βοιωτ. (ἀντικρὺ τῆς Εὐβοίας). » Δήλιον.

Δράπανον, ἀκρ. τῆς Ἀργολ. (ὅθεν τὰ πλησίον Δρεπανοχώρια). »Δρέπανον.

Δρεμιτχοῦ, χ. τῆς 'Ηπ. (κοντὰ εἰς τὰ 'Ιωάννινα). » Πασσαρὼν (πρωτ. ποτὲ τῆς Μολοσσίας, νῦν ἐρείπιον, ὑπὸ τὸ ὄνομα Παλαιόκαστρον).

Dreux, π. τῆς Γαλλ. » Δρυΐδαι.

Drillo, ποτ. (ῥέων πρὸς τὸ μεσημβρ. μέρος) τῆς Σικελ. » Ἀχάτης.

Δρὶν, ποτ. τῆς 'Ηπείρου ἢ τῆς Ἰλλυρ. (τὴν ὁποίαν χωρίζει τῆς Μακεδονίας, πηγ. εἰς τὰ βουνὰ τοῦ Ζαγόριοῦ ἢ διαιρούμενος (;) εἰς **Drino bianco** καὶ **Drino negro**, χύν. εἰς τὸν Ἰόνιον κόλπον). » Μέλας ἢ »Δρίλων, (ὑπὸ τοῦ Κεδρ. γράφεται) »Δρῖνος, (καὶ ὑπὸ τῆς Ἄννης) »Δρυμών.

Δωρίτσα, ποτ. τῆς Ἤλιδ. (πηγ. εἰς τὴν Ἀρκαδ. καὶ χύν. διὰ τῆς Πισάτιδος εἰς τὸν Ἀλφειόν). »Λευκανίας.

Evreux, π. τῆς Γαλλ. »'Εβοράκη.

'Εγγλέζα ἢ 'Εγγλέζικο, ν. τοῦ Αἰγ. πελάγους (κοντὰ εἰς τὴν Κάρυστον). » Μύρτος.

Ἔγκιούρου, π. τῆς Γαλατ. »Ἄγκυρα.

'Εγρὶ-σοῦ-δάγ (διὰ τὸν ἀπ' αὐτοῦ καταῤῥέοντα σκολιὸν χείμαῤῥον), β. (μεταξὺ) Θρᾴκ. καὶ Μακεδ. (σειρὰ τοῦ Αἵμου). »'Ορβηλός.

'Εδρενόζ, χ. τῆς Μυσ. »Ἀδριανὴ (ἡ ἐν 'Ολύμπῳ).

'Εζδοὺτ, π. τῆς Κοιλοσυρ. »Ἄζωτος.

'Εζερός, π. τῆς Θεσσαλ. »Βοίβη.

'Εϊάς, π. τῆς Κιλικ. »Ἰσσὸς ἢ »Αἰγαῖαι.

'Εκσάς, ἴδε Ἀκσάς.

'Ελ-ἀάζ ἢ 'Ελ-ἀασσῆ (ἑρμην. ὁ Ἀπειθής, διὰ τὴν ὁρμητικότητά 'τυ λέγεται καὶ 'Ελ-μακλοὺμπ [ἐξανάστροφος] διότι ῥέει ἀπὸ νότου πρὸς βοῤῥᾶν, ἐναντίον τῆς διευθύνσεως τῶν ἄλλων ποταμῶν τοῦ μέρους τούτου), ποτ. τῆς Συρ. » 'Ορόντης καὶ »Ἀξιός.

'Ελατειάς, β. τῆς Βοιωτ. »Κιθαιρών.

'Ελαφονῆσι, ν. τοῦ Λακων. κόλπου (ἀντικρὺ τῶν Κυθήρων). »'Ονουγνάθος.

Ἔλβα, ν. τοῦ Τυῤῥην. πελάγους (παρὰ τὴν Ἰταλίαν). »Αἰθαλία.

'Ελ-βάσ, ἴδε Οὐάσ.

'Ελὲσ-μπουροὺν, ἀκρ. τῆς Θρακ. Χερσον. (ἐπὶ τοῦ 'Ελλησπόντου. 'Εδῶ ἔκειτο ἡ) »'Ελεοῦς ἢ 'Ελαιοῦσσα.

'Ελεῦτα, ἴδε Λεῦτα.

'Ελημὰ, λ. τῆς 'Ηπ, (ἐν τῇ Κασσιοπίᾳ). »'Ελαίας λιμήν.

'Ελίζα, ν. τοῦ Σαρων. κόλπου (παρὰ τὴν Ἀττικήν). »'Ελαιοῦσα.

'Ελκὰσ-δαγὶ, β. τοῦ Πόντου ϗ τῆς Παφλαγον. »"Ολγασσυς (ὁ).

'Ελ-κατὶφ, χ. τῆς Συρ. (ἐπὶ τοῦ Εὐφράτου, πλησίον τῶν παραλίων τοῦ Περσικοῦ κόλπου). »Γέῤῥα (τά).

'Ελλάδα, ποτ. τῆς Θεσσαλ. (πηγ. εἰς τό ὄρος Βελοῦχι καὶ χύν. εἰς τὸν Μαλιακὸν κόλπον). » Σπερχειός.

'Ελλένικο, ἴδε Παυλίτσα.

'Ελλόπι (καὶ ὄχι Λόκλι), μον. τῆς 'Ηπ. (κοντὰ εἰς τὰ Ἰωάννινα, ἡ πεδιὰς τῶν ὁποίων ὠνομάζετο) »'Ελλοπία, (ἐδῶ ἔκειτο τὸ) »Ἱερὸν τῆς Θέμιδος.

'Ελμαλὶ, χ. τῆς Λυκ. (εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρυς Κράγυ). »Πίναρα (τά).

'Ελ-μοὺλκ, ποτ. τῆς Συρ. (παραῤῥέων τὴν πόλιν τῆς Φοινίκης Βύβλον). »Ἄδωνις.

"Ελμπας, ποτ. τῆς Γερμαν. ϗ Πολων. »Ἄλβις.

'Ελμπασάνι, π. (πρωτ.) τῆς (ἄνω ἢ μεσαίας) Ἀλβαν. »Ἀλβανούπολις, ἴδε καὶ Κρόϊα.

'Ελ-μποστὰν, π. τῆς Καππαδοκ. »Κόμανα (τὰ Καππαδοκικὰ), ἴδε καὶ Ἀμέρχανέ.

Elne, π. τῆς (Ναρβων.) Γαλλ. (ἐπὶ τοῦ ποτ. Ἰλλυβίριος). »Ἰλλύβιρις (ἡ).

'Ελ-χαλὶλ (ἑρμην. 'Ο ἀγαπητὸς, διὰ τὸ ἐν αὐτῇ μνῆμα τοῦ Ἀβραὰμ, εἰς τὸν ὁποῖον οἱ Ἄραβες δίδουν τοῦτο τὸ ἐπίθετον), ἴδε Χεμπρούν.

'Εμιργκιούνογλου, παραθαλ. τῆς Θράκ. (ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου). »Κυπαρισσῶν καὶ »'Εκάτειον.

Ebre, ποτ. τῆς Ἰσπαν. (πηγ. ἐν τῇ Κανταβριγίᾳ ϗ χύν. εἰς τὴν Μεσόγειον). »Ἴβηρ.

'Εμπρὶλ, ἴδε 'Ερμπούλ.

Embrun, π. τῆς (Ναρβων.) Γαλλ. »'Εβρόδουνον (κατὰ διόρθ. ἀντὶ 'Επεβρόδουνον).

Ems, ποτ. τῆς Γερμ. (διαῤῥέει τὸ Ἀννόβερ καὶ χύν. εἰς τὸν 'Ωκεανόν). » Ἀμασίας.

"Εμς (προφ. Χέμς), π. τῆς Κολοσυρ. »"Εμεσα (παρὰ τὸν 'Ορόντην).

'Εξαμίλι (ὁ λαιμὸς) τῆς Πελοποννη. » Ἰσθμός. 2) π. τῆς Θρακ. Χερσον. »Λυσιμάχεια.

"Εξαρχο, χ. τῆς (ἐπικνημιδ.) Λοκρ. (πλησ. ἐρείπ. αἱ) »"Αβαι, ἴδε καὶ Μόδι.

'Εξενιδὲ, π. καὶ ποτ. τῆς Λυκ. »Ξάνθος (ἡ καὶ ὁ).

Eoube, π. τῆς (Ναρβων.) Γαλ. (ἀποικία 'Ελληνική). » 'Ολβία.

"Επακτος, π. (παραθαλ.) τῆς Αἰτωλ. (εἰς τὸν Κορινθ. κόλπον.) »Ναύπακτος (εἶνε καὶ ἄλλη εἰς τὴν Φρυγίαν).

Épernay, π. τῆς Γαλλ. ἐπὶ τοῦ Μάρνου (μεταξὺ Châlons καὶ Παρισίων). »Σπαρνάκη ἢ Σπάρνακον.

'Επισκοπὴ, ν. τοῦ Καρπαθ. πελάγους. »Τῆλος.

Herault, ποτ. τῆς Γαλ. (πηγ. ἀπὸ τοῦ Κεμενοῦ ὄρους, καὶ χύν. εἰς τὸν κόλπον τῆς Μασσαλίας). » 'Ραύραρις ἢ » "Αραυρις.

"Εργανα, ποτ. (ἢ μᾶλλον χείμαῤῥος) τῆς Θράκ. χύν. εἰς τὸν "Εβρον, περίφημος διὰ τὸ γεφύρι 'του, κτίσμα Μουρὰδ τοῦ Β', τὸ ὁποῖον ἔχει 180 καμάρας, ϗ λέγεται 'Οζοὺν-κιοπρού). »Ἀγριάνης.

'Εργένι ἢ Χαργένι (ἡ Ἀλεξιὰς, Ἱστορ. βιβλ. ΙΓ', τὸ γράφει Χαρσανή), ποτ. τῆς 'Ηπ. (πηγ. εἰς τὴν Καυλονίαν, ἑνόνεται μὲ τὸν 'Οσσούνην, παραῤῥέει τὸ Μπεράτι, καὶ, δεχόμενος ἕνα ἄλλον ποταμὸν, διατρέχει τὴν Μεζακὲν, ὑπὸ τὸ ὄνομα Μπερατίνο καὶ Καυλόνι, καὶ χύν. εἰς τὸν Ἀδριατ. κόλπον, οὐ μακρὰν τῶν ἐρειπίων τῆς Ἀπολλωνίας). » "Αψος.

'Ερδὲλ, ἴδε Τρανσυλβανία.

'Ερδὲν, ποτ. τῆς Ἰουδ. (πηγ. ἀπὸ τὴν λίμνην Γενησαρὲτ, καὶ χύν. εἰς τὴν Νεκρὰν θάλασσαν). » Ἰορδάνης (οἱ "Αραβες 'τὸν ὀνομάζουσιν Νάχρ

ἐλ-σσερκὲ, ποταμὸν τῆς κρίσεως· τὴν αὐτὴν σημασίαν ἔχει καὶ τὸ Ἑβραϊκὸν αὐτοῦ ὄνομα: Ἰ ὁ ρ, ποταμὸς, καὶ δὲν κρίσις).

'Ερζερούμ. (Arx Romanorum), π. τῆς (Μικρᾶς) Ἀρμεν. » Θεοδοσιούπολις.

'Ερζ-ίγκιὰν, π. τῆς (μικρᾶς) Ἀρμεν. » Σάταλα.

'Ερημόκαστρον, ἐρείπ. πλησ. τῆς Πάργας. » Τορώνη ἢ Τορύνη. 2) ἴδε Κακόσι.

"Ερι-ρούδ, ποτ. τῆς Ἀσ. (διαῤῥέων τὴν Παρθίαν). » "Αριος (ἀφ' οὗ παρωνομάσθη καὶ ἡ ἐπαρχία Ἀρία, ἄλλη παρὰ τὴν Ἀριανὴν), ἴδε 'Ιρὰν καὶ Χορασάν.

'Εριχὰ, π. τῆς 'Ιουδ. » Ἱεριχώ.

'Ερχενὲ, ἴδε "Εργανα.

'Ερμανστάδτ, ἴδε Σιμπίνι.

'Ερμὲν-χαγιᾶ, κώμη καὶ φρούριον τῆς Μικρᾶς Ἀσίας (μεταξὺ τῶν ποταμῶν Λύκου καὶ Σαγγαρίου). » 'Ορμίνιον. (αὐτοῦ διοικητὴς ἦτον ὁ περίφημος ἐξομότης Κισσὲ-Μιχὰλ, ὁ ἐπὶ 'Οσμὰν τοῦ Α', ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας Μιχάλογλου.

'Ερμίννο, Β. τῆς Πορτογαλλίας. » 'Ερμίνιον.

'Ερμενὲκ-σοὺ, ποτ. τῆς Κιλικίας. » Καλύκαδνος, ἴδε Σαλέφ.

Erba-Spina, χ. τῆς Σικελ. (εἰς τὰς ἀνατολικὰς ὑπωρείας τοῦ 'Ηραίου ὄρρους). » "Ερβιτα (ἡ).

'Ερμποὺλ, π. τῆς Ἀσσυρ. » Ἄρβηλα.

'Ερνάτια, π. τῆς Παμφυλ. » Λυρνησσός.

'Ερρακὶμ ('Ελ-ρακεὶμ), ἴδε Κουράκ.

'Ερσὲκ, χ. (παράθαλ.) τῆς Βιθυν. (ἐπὶ τοῦ Ἀστακηνοῦ κόλπου). » 'Ελενόπολις (ἀπ' ἐδῶ διαβαίνουσι συνήθως πρὸς τὸ πέραν τοῦ Κόλπου εἰς τὴν καλουμένην Γλῶσσαν [Δὶλ]), ἴδε καὶ Γιὰλ-οβά.

'Ερτζαὰρ-δαγὶ, β. τῆς Καππαδ. » Ἄργον ἢ Ἄργαιον.

Esaro, ποτ. τῆς 'Ιταλ. (ἐν τῇ Καλαβρίᾳ πλησίον τῆς Κρότωνος). » Αἴσαρος.

'Εσκὶ-Ἀδάλεια, π. τῆς Παμφυλ. Ἀττάλεια.

'Εσκὶ-ζαγαρὰ, π. τῆς Θρᾴκ. » Βερόη.

'Εσκὶ-χαλὲς, π. τῆς Θρᾴκ. (εἰς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Στρυμόνος). » Ἀμφίπολις.

'Εσκὶ-μπαμπὰ, π. τῆς Θρᾴκ, » Βουρτουδισσός.

'Εσκὶ-μπαλάτ, ἴδε Μπαλάτ.

'Εσκὶ-μπουρουν, ἴδε Ἀγιὰ μπουρούν.

'Εσκὶ-σέχρ, π. τῆς (ἐπικτ.) Φρυγ. » Δορύλαιον.

'Εσκὶ-σταμπὸλ, ἐρείπ. τῆς Αἰολίδ. » Ἀλεξάνδρεια (ἡ Τρῳάς).

'Εσκὶ-χισσάρ, π. τῆς Φρυγ. » Λαοδίκεια (ἐπὶ τὸν Λύκον). 2) π. τῆς Καρ. » Σρατονίκη ἢ Στρατονίκεια.

Escaut, ποτ. τῆς 'Ολλανδ. » Σκάλδις.

'Εσνέ, χ. τῆς Αἰγ. » Λητόπολις.

Esope (Monte—), β. τῆς 'Ιταλ. (ἐν τῇ Καλαβρίᾳ). » 'Εσῶπις (ἐπ' αὐτοῦ ἔκειτο ἡ νεωτέρα πόλις τῶν 'Επιζεφυρίων Λοκρῶν).

'Εσσὰν, ἴδε Ἀσβάν.

'Εσταχάρ, π. (πρωτ. τὸ πάλαι) τῆς Περσ. » Περσέπολις.

"Εστεμο, λ. τῆς Τροιζην. » Σχοινῖτις.

Estampes, π. τῆς Αἰγ. » Ἀπολλινόπολις (ἡ μείζων).

Εὔριπος, ν. τῆς Μεσογ. » Εὔβοια. ‖. κάστρον τῆς—, π. (πρωτ.) τῆς Εὐβοίας. » Χαλκίς.

Ζαβέρδα (ἢ Τζαβέρδα), κόλπος τῆς Ἀκαρν. (κοντὰ εἰς τὴν Βόνιτσαν). » Πάλαιρος.

Ζαβιχὲ, π. τῆς Μεσοποτ. » Πύλαι.

Ζαγαροβοῦνι, ἴδε Λαγῶνα.

Ζαγορὰ, ἐπαρχ. τῆς Θεσσαλ. » Μαγνησία ἡ Θεσσαλική. ‖. βουνὸ τῆς—, ἴδε Πλιασίδι.

Ζαγόρι, ἐπαρχ. τῆς 'Ηπ. » Περραιβία.

Ζαγούρα (ὀνομάζεται ὁ) » Ἀρέθων (ποταμὸς εἰς τὰς πηγάς του), ἴδε Λούρχα.

Ζαλόγκος, ποτ. τῆς 'Ηπ. (διαῤῥέων τὴν Σελλεΐδα καὶ Κασσιοπίαν, καὶ χύν: εἰς τὸν Ἀμβρακικὸν κόλπον). » Χάραδρος ἢ Χαράδρα.

Ζαμαντὶ-σουγιοὺ, ποτ. τῆς Καππαδοκ. καὶ Κιλικ. (πηγ. εἰς τὸ ὄρος

Ταῦρον καὶ χύν. εἰς τὸν Ἰσσικὸν κόλπον). » Κύδνος (περίφημος, διότι ἐν αὐτῷ ἐκινδύνευσε λουσθεὶς καὶ νοσήσας ὁ Μ. Ἀλέξανδρος).

Ζαμπίδ, (πρωτ. τὸ πάλαι) τῆς Εὐδαίμ. Ἀραβ. » Σαβά.

Ζάρακα, χ. καὶ β. τῆς (ἀρκτ.) Ἀρκαδ. » Στύμφαλος. (Ζάραξ, Λακωνικῶς ἀντὶ Χάραξ, ἀναφέρεται καὶ μία πόλις παλαιὰ τῆς Λακωνίας, Παυσαν. Ἀττ. ΛΗ'), ἴδε καὶ Ἱέρακον.

Ζαρακᾶς, λίμνη τῆς Ἀρκαδ. (χύν. εἰς τὸ ὁμώνυμόν της βάραθρον καὶ ἀναφαίνεται εἰς τὴν Ἀργολίδα, ἴδε Μαυροκόκλα). » Στυμφάλη.

Ζαρακοῦλα, χ. τῆς Ἀρκαδ. (πλησ. ἐρείπ. ὁ) » Φενεός.

Ζαρέγκ, π. (πρωτ.) τῆς Δραγγιανῆς Περσίας. » Προφθασία.

Ζαρκοβίτσα, π. τῆς Θεσπρωτ. » Ἀργιθέα, ἴδε Ἄρτα.

Ζαρνάτα, π. τῆς Λακεδαίμ. (τὸ πάλαι ἐλέγετο) » Γερηνία.

Ζαροῦχλα, β. τῆς Ἀρκαδ. » Κράθις.

Ζάφρα, ἀκρ. καὶ π. τῆς Κιλικ. » Ζεφύριον.

Ζαχαριάς, χ. τῆς Ἀργολίδ. (πλησ. ἔκειντο αἱ) » Ὀρνεαί.

Ζάχολη ἡ κώμ. τῆς Σικυων. (πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Αἴγειρα, ἴδε Ξυλόκαστρον.

Ζένφα, λίμ. τῆς Ἰλλυρ. (κοντὰ εἰς τὴν Σκόδραν). » Λαβεᾶτις (ἐκ τοῦ Σλαβικοῦ Βλάτι, ἕλος, βάλτος).

Ζερμπὶ (ἢ Τζέρμπι), ν. τῆς Ἀφρ. (πρὸ τῆς μικρᾶς Σύρτεως). » Μῆνιγξ.

Ζήλεια, π. τῆς Παφλαγ. » Ζέλεια (ἡ), » Ζῆλα (τὰ).

Ζητοῦνι, π. τῆς Θεσσαλ. » Λαμία ἢ Θῆβαι (αἱ Φθιωτικαὶ ἢ Θεσσαλικαί). ‖. κόλπος τοῦ—. » Μαλιακὸς ἢ Λαμιακός.

Ζιγγιάρ, ἴδε Σιγγιάρ.

Ζίρια, β. τῆς Ἀρκαδ. » Κυλλήνη.

Ζούνκιο (Ἰταλ. Giunco, τὸ βροῦλον), χ. τῆς Ἠλ. » Ἐπιτάλιον ἢ » Θρύον.

Ζουνό, χ. τῆς Ἀττ. (ἄλλως Καλύβια Χασιώτικα, ὑπὸ τὰς ὑπωρείας τοῦ Πάρνηθος πρὸς τὰ Αἰγάλεων κατὰ τὴν εἰς Ἀχάρνας φέρουσαν ὁδόν). » Κρωπία, (παρβλ. Κοροπί).

Ζουρανέοι, χ. τῆς Θεσσαλ. (πλησ. ἐρείπ. τὸ) » Εὐθύδριον.

Ζουρὶχ, π. τῆς Ἐλβετ. » Τίγουρον.

Ζυγός, ἐπαρχ. τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος, (τὸ μεσημβρινὸν) μέρος τῆς Αἰτωλ. » Αἰολία. 2) β. τῆς Αἰτωλ. (εἰς τὸ παράλιον τῆς Αἰολ.) » Ἀράκυνθος.

Ἠλιακό, ποτ. τῆς Ἠλιδ. (πηγ. εἰς τὰ βουνὰ τοῦ Λάλα καὶ χύν. εἰς τὸν Κόλπον τῆς Κλαρέντσας). » Πηνειός (ὁ Ἠλεῖος).

Ἠλιοδρόμια (τὰ), ν. τῆς Μαγν. (κοντὰ εἰς τὴν Σκόπελον). » Ἀλόννησος, ἴδε καὶ Πελαγῆσι.

Ἡράκλεια, π. τῆς Θρᾴκ. (παρὰ τὴν Προποντίδα. Παλαιότερα ὠνομάζετο) » Πέρινθος.

Ἡρακλίτσα, χ. (παραθαλ.) τῆς Θρᾴκ. (πρὸς τὴν Προποντίδα). » Ἡράκλεια.

Ἦρι, χ. τῆς Ἀργολίδ. » Νηρὶς (κατὰ τὸν Μελέτιον).

Θάλασσα (Μαύρη), ἴδε Μαύρη-θάλασσα.

Θάνα, χ. τῆς Ἀρκαδ. (παρὰ τὴν Τριπολιτσάν). » Παλλάντιον.

Θεοδουριά, π. τῆς Ἠπ. ἢ Ἀκαρν. (πρωτ. τῆς Ἀθαμανίας). » Θευδωρία, ἴδε Ῥάδοβιτσ.

Θεραπειά, χ. καὶ λ. τῆς Θρᾴκ. (εἰς τὸν Βόσπορον). » Φαρμακεὺς (κόλπος) ἢ (πιθανώτερον τὸ) Σεραπεῖον (Πολύβ.).

Θερμιά (τὰ), ν. τοῦ Αἰγ. πελάγους. » Κύθνος.

Θεσσαλονίκη, π. (πρωτ.) τῆς Θεσσαλ. (παλαιότερα ὠνομάζετο) » Θέρμη, (ὅθεν ὁ ‖. κόλπος τῆς—, » Θερμαϊκός.

Θήβα (παληὰ—), χ. τῆς Φωκ. (ἴσως ἡ) » Πεδιαία. ‖. λίμνη τῆς—, ἴδε Λιχάρι.

Θολοπόταμο, ποτ. τῆς Ἀχ. » Φοῖνιξ.

Θορικό, χ. τῆς Ἀττ. » Θόρικος.

Ἰαλομίτσα, ποτ. τῆς Βλαχ. » Νάπαρις.

Ἰαμπνέ, κώμ. τῆς Παλαιστ. »Ἰαμνία.

Ἰάμπο, π. καὶ φρούρ. τῆς Ἀραβ. (πλησίον τῆς Μεδίνης), » Ἰαμβία (Πτολ.).

Ἰαπουγία, ἐπαρχ. τῆς Ἀλβαν. (πρὸς ἀνατολ. τῶν Κεραυνίων), » Ἰαπυγία (μέρος τῆς παλαιᾶς Χαονίας).

Iato, χ. τῆς Σικελ. » Ἰέται.

Ἰάφφα, π. (παραθαλ.) τῆς Παλαιστ. » Ἰόππη.

Iviça, ν. τῆς Μεσόγ. (παρὰ τὴν Ἰσπ.) »Ἔβυσος.

Ἱεράκι, χ. τῆς Θεσσαλ. (πλησιεστέρα ἡ) » Εἰρεσία ἢ Ἱρασία.

Ἱεράκι ἢ Ἱεράρχοι, χ. τῆς Λακων. »Γερόνθραι.

Ἱέραχον (ἢ Γέρακας), ἀκρ. καὶ λ. τῆς Λακων. »Ζάραξ (ἀντὶ Χάραξ), ἴδε Ζάρακα.

Ἱερὸ (προφ. Γιερὸ), ἐρείπ. τῆς Ἀργολ. (κοντὰ εἰς τὴν Ἐπίδαυρον). »Ἀσκληπιεῖον.

Iesi, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ὀμβρικῇ). »Αἴσιον.

Ἰζμίδ, ἴδε Σμίτη.

Ἰζνίκ, ἴδε Ἰσνίκ.

Ἰκ-σάρυ (ἑρμην. κατὰ τὴν γλῶσσαν τῶν Μογγόλων, Μέγας ποταμός), ποτ. τῆς Σκυθ. (χύν. εἰς τὴν Κασπίαν θάλασσαν). »Ἰξάρτης, Ἰαξάρτης, Ὀξυάρτης, Ὀρεξάρτης.

Ἰλγκοὺν ἢ Ἰλγκιοὺν, π. τῆς Φρυγ. ἢ Πισιδ. (8—9 ὥρας μακρὰν τοῦ Ἰκονίου). » Φιλομήλιον ἢ Φιλομήνιον.

Ἰμλάκικα (ἢ Γιαννιτσάνικα), 33 χωρία τῆς Μεσσην. (περιεχόμενα εἰς τὸ) »Στενύκλαρον (πεδίον).

Imola, π. τῆς Ἰταλ. (περὶ τὸν Πάδον). » Φόρος Κορνήλιος.

Ἰμπουγάρ, χ. τῆς Παμφυλ. »Κίβυρα (τὰ μικρὰ), ἴδε καὶ Μπουρούζ.

Ἰνὲ-μπαζάρ, π. τῆς Μηον. » Μαγνησία (ἡ ἐπὶ Μαιάνδρῳ), ἴδε ϗ Γκιουζὲλ-χισσάρ.

Ἰνέμπολου (Ἰωνόπολις), π. τῆς Παφλαγ. (ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου). »Ἀβώνου τεῖχος (ἐδῶ ἐδραματούργει ὁ ψευδοπροφήτης Ἀλέξανδρος, ἴδε τὸν Λουκιαν.).

Ἰνκερμαν, π. τῆς Κριμαίας. »Χερσόννησος (ὁ λιμὴν αὐτῆς ὠνομάζετο Κτενοῦς, ἴδε Ἀλυκηαί).

Insprue, π. τοῦ Τυρόλ. »Οἰνοβρυγία ἢ Οἰνώτριον.

Interdoio ἢ Interdoso, χ. τῆς Ἰταλ. » Ἰντερόχρεα.

Ἰντζὲ (ἢ Γένιτζε)-καρὰ-σοῦ, ἴδε Πλαταμῶνας.

Ἰνσζίρ-κιοΐ, χ. ϗ κόλπος τοῦ Θρᾳκ. Βοσπόρου. »Συκέα.

Indicello, ποτ. τῆς Σικελ. (πηγ. ἐκ τῆς Αἴτνης, καὶ ῥέων διὰ τῆς Κατάνης, χύν. εἰς τὴν Μεσόγειον). »Ἀμενάνος ϗ (ἀπὸ τὸν Πίνδ. Πύθ. Αʹ, 132) »Ἀμένας.

Giulia-Nuova, ἴδε S. Flaviano.

Jutland, ἐπαρχ. τῆς Δανιμαρκ. »Κιμβρικὴ (χερσόννησος).

Ἴπτι (ὀρθ. Εἰοὺπ ἢ Εἰοὺμπ [Ἰώβ] ἀπὸ τοῦ ἐκεῖ θαμμένου τουρκοπροφήτου ἢ μάρτυρος), προάστειον τῆς Κωνσταντινουπόλεως. » Κοσμίδιον (ἢ πιθανώτερον τὸ) Ἕβδομον (ὅπου ἐχρίοντο οἱ Γραικορωμαῖοι αὐτοκράτορες, καθὼς τώρα ζώνονται οἱ τῶν Τούρκων τὴν σπάθην).

Ἴπσαλα, ἴδε Ὕψαλα.

Ἰράκ, (Ἰρακάϊν, διότι εἶνε δύω), ἐπαρχ. τῆς Ἀσ. »Χαλδαία ἢ Ὑρκανία, ἴδε καὶ Μπαγδάτι.

Ἰράκι-Ἀρεμπὶ, ἐπαρχία τῆς Περσ. »Βαβυλωνία.

Ἰράκι-ἀτζεμὶ (Ὑρκανία ἡ ἑτέρα ἢ ἀλλοτρία), ἐπαρχ. τῆς Περσ. »Μηδία (ἡ μεγάλη), ἴδε καὶ Ἀδέρ-μπαϊτζάν.

Ἰράν (ὑπ' αὐτὸ τὸ γενικὸν ὄνομα περιλαμβάνονται ὅλοι οἱ μεταξὺ τοῦ Τίγριδος καὶ Ἰνδοῦ) τόποι τῆς ἄνω Ἀσίας. (Ἡ Ζενδαβέστα 'τοὺς ὀνομάζει Ἐριέννι, καὶ τοῦτο ἐξελλήνισαν οἱ ἀρχαῖοι διὰ τοῦ) »Ἀριανή.

Ἰρέγλιε, π. (παραθαλ.) τῆς Παφλαγ. »Ἡράκλεια (ἡ ἐν Πόντῳ ἢ Ποντική). 2) » Ἀρχελαΐς, ἴδε Λαρενδέ.

Ἰρι, ἴδε Ἥρι καὶ Βασιλοπόταμον.

Ἰρλάνδα, ν. τοῦ Βρεττανικ. Ὠκεανοῦ (ἓν τῶν τριῶν Βασιλείων τῆς μεγάλης Βρεττανίας). » Ἰέρνη.

Ἰσακλὶ, π. τῆς Πισιδίας. » Σελεύκεια.

Ἰσγκαοὺρ, ἴδε Ἰσκουριά.

Iser, ποτ. τῆς Γερμαν. (πηγ. ἀπὸ τῶν Ἄλπ. καὶ, διαβαίνων παρὰ τὸ Μόναχον, χύν. εἰς τὸν Δούναβιν). » Ἴσαρος.

Isère, ποτ. τῆς (Δουγδουν.) Γαλλ. (χύν. εἰς τὸν Ῥοδανόν). » Ἴσαρ καὶ Ἰσάρας.

Isernia, χ. τῆς Ἰταλ. » Αἴσερνία.

Ἰσκὰμπ (ἀπὸ τὴν πόλιν Σκάμπαι), β. τῆς (ἄνω) Ἀλβαν. ἡ Μακεδον. Ἰλλυρ. » Ἠριδανός.

Ἰσκενδερούν, ἴδε Ἀλεσσανδρέττα.

Ischia, ν. ν. τῆς Ἰταλ. (πρὸ τοῦ κόλπου τῆς Νεαπόλεως). » Πιθηκοῦσαι.

Ἰσκουριὰ (καὶ κατὰ τὴν διάλεκτον τῶν ἐντοπίων, Ἰσγκαοὺρ), π. τῆς Κολχ. (ἐν τῇ Μιγγρελίᾳ παρὰ τὸν Φάσιν). » Διοσκουριάς.

Ἰσλάνδα, ν. τοῦ Ἀτλαντικοῦ Ὠκεανοῦ. » Θούλη.

Ἰσνὶκ, π. τῆς Βιθυν. (παρὰ τὴν Ἀσκανίαν λίμνην, ἔχουσαν περὶ τὰ 24 μίλ. μῆκος ϗ 3—4 πλάτος ϗ 65—70 περιφέρειαν). » Νίκαια.

Isoletta, χ. τῆς Ἰταλ. εἰς τὸ Λάτιον, παρὰ τὴν συμβολὴν τῶν ποταμῶν Τρήρου καὶ Λείριος). » Φαβρατερία, ἴδε καὶ Falvaterra.

Ἰσπανία, βασίλ. τῆς Εὐρ. » Ἰβηρία, Ἑσπερία, Κελτιβηρία.

Ἰσπαχὰν, π. (πρωτ.) τῆς Περσ. » Ἀσπάδανα ἢ Ἀσπάθανα.

Ἰστὶμπ, π. τῆς Παιον. » Ἄστιβος ἢ » Στοβοὶ (οἱ Παιονικοί).

Ἴστρια, χερσόνν. τῆς Ἰταλ. (μεταξὺ Λιβυρνίας καὶ Ἰλλυρίας). » Ἰστρία (ταύτης πρωτεύουσα ἡ Ἰουστῖνα ἢ Ἰουστινούπολις, ἴδε Capo d'Istria)

Ἰτσεῒλ, ἐπαρχ. τῆς (μικρᾶς) Ἀσίας. » Κιλικία (οὐχὶ ἡ τραχεῖα ἢ Πετραία, περὶ ἧς ἴδε Τάσσ-τεϊλ).

Ἰτταλὰ, π. τῆς Λυδ. (ἐπὶ τὸν Ἕρμον). » Ἀττάλεια.

Ἰφρὰτ, ποτ. τῆς Ἀσ. (πηγ. εἰς τὴν Ἀρμεν. καὶ, ἑνούμενος μὲ τὸν Τίγριν, ἀφ' οὗ οἱ δύο σχηματίσουν τὴν Μεσοποταμίαν, χύν. εἰς τὸν Περσ. κόλπον). » Εὐφράτης.

Ἰφροχὰν, ν. τῆς Ἀφρ. » Ἑσπερία.

Ἰωάννινα (προφ. κοιν. Γιάννινα), π. (πρωτ.) τῆς Ἠπ. (δὲν εἶνε οὔτε ἡ) » Κασσιώπη, (οὔτε ἡ) » Δωδώνη. ‖. λίμνη τῶν—, (δὲν εἶνε ἡ) » Ἀχερουσία. ‖. (εἰς τὴν) τοπαρχίαν τῶν—, περιέχεται ἡ) » Ἑλλοπία, (ἡ) » Μολοσσίς, (ἡ) » Τυμφαῒς, (ἡ) » Περραιβία, (ἡ) » Ἀτιντανία, (ἡ) » Δολοπία, (ἡ) » Ἀθαμανία, (καὶ ἡ) » Παρωρέα.

Καβάλα, π. (παραθαλ.) τῆς Θρᾴκ. ἢ Μακεδον. » Δάτον καὶ Δάτος (ἡ).

Cavaillon du Comtat, π. τῆς (Ναρβων.) Γαλλ. (πλησίον τοῦ Avignon). » Καβαλλίων.

Καβαλλέρι, ν. τοῦ Εὐβοϊκοῦ πορθμοῦ. » Ἐλαιοῦσα.

Κάβαλλος, χ. τῆς Μάνης, (πλησ. ἔκειτο ἡ) » Πύῤῥιχος.

Καβάρνα, π. (παραθαλ.) τῆς Βουλγαρ. ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου). » Κρουνοὶ ἢ » Ὀδησσὸς, ἴδε καὶ Βάρνα.

Καβλατβάρ, π. τῆς (Περσ.) Γεωργ. » Καβάλακα.

Κάβο Γκάλλο, ἀκρ. τῆς Μεσσην. » Ἀκρίτας.

Κάβο δὶ-σάντ-Ἀνδρέα, ἀκρ. τῆς Κύπρου (τὸ βορειοανατολικώτατον). » Δεινάρετον, (ἐκ τῶν πλησίων νήσων, τῶν ἀρχαίων Κλειδῶν, ἡ μία ὀνομάζεται Δινάραις).

Κάβο-δουκάτο, ἴδε Κάβος τῆς Κεράς.

Κάβο-δρέπανο, ἀκρ. τῆς Χαλκιδ. Χερσονν. (πρὸς ἄρκτον τοῦ κόλπου τῆς Κασσάνδρας). » Δέῤῥις.

Κάβο-δρόσσο (ἀντὶ grosso), ἀκρ. τῆς Λακεδ. (πρὸς δυσμὰς τοῦ Ταινάρου). » Θυρίδες.

Κάβο-κάνιστρο, ἀκρ. τῆς Χαλκιδ. Χερσον. (πρὸς μεσημβρ. τοῦ κόλπου τῆς Κασσάνδρας). » Καναστραῖον καὶ Κάναστρον.

Κάβο κολλόναι, ἀκρ. τῆς Ἀττ. » Σούνιον. 2) ἀκρ. τῆς Αἰολίδ. (ἀντικρὺ τῆς Λέσβου). » Κάνη.

Κάβο-κονέλλο, ἀκρ. τῆς Ἠλιδ. » Κυπαρίσσιον.

Κάβο-κόρακας, ἀκρ. τῆς Ἑρμονίδ. » Στρουθοῦς-οὔντος. 2) ἀκρ. τῆς Ἰων. » Κοράκειον ἢ Κωρύκειον.

Κάβο-λιθάρι, ἴδε Λιθάδα.
Κάβο-μαλέκα, ἀκρ. τῆς Κρήτ. »Δρέπανον.
Κάβο-μαλιά, ἴδε Μαλειᾶς.
Κάβο-μαναστῆρι, ἴδε Ἅγιος-Γεώργιος.
Κάβο-μαντέλλο, ἀκρ. τῆς Εὐβ. (τὸ νοτιώτατον). » Γεραιστός.
Κάβο-μαστίχι, ἴδε Φάνα.
Κάβο-μελανιό, ἀκρ. τῆς Χίου (ἀντίκρυ εἰς τὰ Ψαρά). »Μέλαινα ἄκρα.
Κάβο-μπιάνκο, ἀκρ. τῆς Κερκύρ. (τὸ νοτιώτατον). » Λεύκιμνα ἢ Λευκίμνη. 2) ἀκρ. τῆς Ἰων. (πρὸς τὴν Χίον). »Ἄργεννον. 3) ἀκρ. τῆς Ἰταλ. »Ζεφύριον (ἐξ οὗ οἱ Ἐπιζεφύριοι Λοκροί), κατ' ἄλλους τὸ Capo-bruzzano.
Κάβο-μπλάβα, ἀκρ. τῆς Λήμνου. » Ἕρμαιον.
Κάβο-μποῦζο, ἀκρ. τῆς Κρήτης. »Κώρυκος.
Κάβο-μπρυτσάνο, ἴδε Κάβο-μπιάνκο (3).
Κάβο-νέγκρο, ἀκρ. (πρὸς Δ.) τῆς Εὐβ. »Λέων.
Κάβο-ξύλι, ἀκρ. τῆς Λακων. »Ὄνου γνάθος.
Κάβο-παλιοῦρι, ἴδε Κάβο-κάνιστρο.
Κάβο-Σάντα-Μαρία, ἀκρ. τῆς Ἰωνίας. » Τρωγίλιον.
Κάβο-σασσόσο, ἀκρ. τῆς Κρήτης. »Δῖον.
Κάβο-σιδάρι, ἀκρ. τῆς Κερκύρ. »Φάλακρον.
Κάβο σίντρο, ἀκρ. τῆς Ἀττ. » Κυνόσουρα, ἴδε καὶ Ἁγία-Βαρβάρα.
Κάβο-σκύλι, ἀκρ. τῆς Τροιζην. »Σκύλαιον.
Κάβο-σπάδο, ἀκρ. τῆς Κρήτης. »Κίμαρος ἢ Δικτύναιον.
Κάβος-τῆς-Κυρᾶς, ἀκρ. τῆς Λευκάδος (τὸ νοτιώτατον). » Λευκάτας (ὁ).
Καβουρόλιμνη, χ. καὶ λ. τῆς (ἐπικτήτου) Αἰτωλ. » Ἐλαιοῦς (ἐπίνειόν ποτε τῆς Καλυδῶνος).
Καβουρονῆσι, ἴδε Πλατειά.
Κάβο φράνκο, ἀκρ. τῆς Κορινθ. (πρὸς τὸν Σαρων. κόλπον). » Σπείραιον ἢ Σπειραία.

Καδῆ-κιοΐ, χ. (παραθαλ.) τῆς Βιθυν. »Χαλκηδών.
Cadiz ἢ Cadix, ν. (μὲ πόλιν ἐπ' αὐτῆς) τοῦ Ἀτλαντ. Ὠκεανοῦ (συνεχομένη διὰ γεφύρας μὲ τὴν ἀπέναντι ἤπειρον τῆς Ἱσπανίας). » Γάδειρα (ἀπὸ τοῦ Γῆ καὶ Δειρή, ὡς οὖσα στενὴ καὶ περιμήκης, κατὰ τὸν Στέφ. Κατὰ δὲ τὸν Πλίνιον καὶ ἄλλους, ἀπὸ τῆς Φοινικικῆς λέξεως Γκαδίρ, δηλούσης . . . [ceptum]. ὠνομάζετο δέ, κατ' αὐτόν, καὶ) » Ἐρύθεια καὶ »Ἀφροδισιὰς [περὶ ὧν ὅμως ἴδε ἐν λέξει Carrara] καὶ Ἡραία).
Caen, π. τῆς Γαλλ. (ἐν τῇ κάτω Νορμανδίᾳ). » Κάδομον.
Κάζα, ἐρείπια φρουρίου παλαιοῦ ὅπου ἢ ξενοδοχεῖα (ἐπὶ τῆς μεταξὺ Ἀθηνῶν καὶ Λεβαδείας ὁδοῦ). » Ἐλευθεραί, (ἴδε καὶ Γυφτόκαστρον).
Casamare (οἶκος Μαρίου;), χ. τῆς Ἰταλ. » Κερεᾶται.
Καζάν-διπί, π. τῆς Κριμαίας (ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου). » Παρθένιον.
Κάζ-δαγί, β. τῆς Τρῳάδ. (μέρος τῆς Ἴδης). » Κότυλος.
Καθήμια (μέρος κοντὰ εἰς τὰς Ἀθήνας. Ἐδῶ ἦτον ἡ) » Ἀκαδημία.
Cajazzo, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καμπανίᾳ). » Καλατία, πρβλ. Calazzo.
Καϊάφα, χ. τῆς Ἠλιδ. (ἐν τῇ Τριφυλίᾳ, 'δὲν εἶνε τὸ) » Λέπραιον (, περὶ οὗ ἴδε Στροβίτσι, ἀλλὰ τὸ) » Σαμικόν.
Καΐλ, ποτ. τῆς Ἀρμεν. (χύν. εἰς τὸν Εὐφράτην ἄλλος ποτ. τῆς Μικρᾶς Ἀρμεν. ὑπὸ τὸ αὐτὸ ὄνομα, χύνεται εἰς τὸν Ἶριν, πλησίον τῆς πόλεως Ἐρτζιγκιάν, καὶ ἄλλος εἰς τὸν Εὐξ. Πόντον, πλησίον τῆς Ποντοηρακλείας). » Λύκος (Πλίν. Τὸ ὄνομα τοῦτο ἔδιδον οἱ παλαιοὶ εἰς τοὺς δι' ὀρεινῶν τόπων ῥέοντας ποταμούς).
Καινούργιο, χ. τῆς Ἀκαρν. (ἐν τῇ Ἀγραΐδι), (πλησ. ἐρείπ., ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἀγρίδα ἢ Ἀγριάδα, ἡ παλαιὰ) » Ἀγραῖς.
Καϊσαριιὲ, π. τῆς Κοιλοσυρ. »Καισάρεια (ἡ Φιλίππου).

Κακή-σκάλα, (δρόμος στενὸς εἰς τὸ παραθαλάσσιον) τῆς Μεγαρίδ. » Σκιῤῥωνίδες πέτραι.

Κάκια, ποτ. τῆς Θεσσαλ. (πηγ. πρὸς τὸ μεσημβρ. μέρος τοῦ Πίνδου, καὶ χύν. εἰς τὸν Πηνειόν). » Ἴων. ‖. κάμπος τῆς—, μέρος τῆς Θεσσαλ. » Ἑστιαιῶτις. ‖. βουνὰ τῆς—, β. τῆς Θεσσαλ. » Κερκέτιον.

Κακόσι, χ. τῆς Βοιωτ. » Θεσπιαὶ ἢ Θίσβη, ἴδε καὶ Γιαννίκι.

Καλάβρυτα (τὰ), π. τῆς Ἀχ. » Κυναίθη (ς). ‖. ποτάμ. τῶν—, (χύν. εἰς τὸν Κορινθ. κόλπον). » Κερυνήτης.

Καλαμάκι, παραθαλ. τῆς Αττικ. » Ἁλιμοῦς, ἴδε καὶ Ἅγιος-Κοσμᾶς.

Καλαμᾶς, ποτ. τῆς Ἠπ. (πηγ. ἀπὸ τὴν λίμνην Τσεροβίναν, ᾗ χύν. εἰς τὸν πορθμὸν τῆς Κερκύρας). » Θύαμις.

Καλαμάτα, π. τῆς Μεσσην. » Καλάμαι.

Κάλαμο, χ. (παραθαλ.) τῆς Λακων. » Θαλάμαι.

Κάλαμος, χ. τῆς Ἀττ. (» Περαία, ἐσφαλμ., κατὰ τὸν Σουρμελήν, ἀντὶ) Γραῖα (, » τόπος Ὠρωποῦ πλησίον, « Στρβ. Θ'. "Οθεν διορθωτέον ἐκ τοῦ Στεφάνου τοῦ Βυζαντίου τὸ τοῦ Θουκυδ. [Β', κ', κγ'] » Παριόντες [οἱ Πελοποννήσιοι] Ὠρωπὸν τὴν » Γραϊκὴν [ὄχι Πειραϊκὴν] ἐδῄωσαν) «. 2) ν. τοῦ Ἰον. πελάγους (κοντὰ εἰς τὴν Ἀκαρνανίαν, ἀνήκουσα εἰς τὴν Ἁγ. Μαύραν). » Κροκύλεια.

Καλαμπάκι, π. τῆς Θεσσαλ. » Γόμφοι, ἴδε καὶ Καυκκουλιώτικον καὶ Καστράκι.

Calabria, ἐπαρχ. τῆς (μεσημβρ.) Ἰταλ. (εἰς τὸ βασίλειον τῆς Νεαπόλεως). » Βρεττία καὶ Βρουττία (καὶ παλαιότερα) » Οἰνωτρία.

Καλανθίστρα (ἴσως Χαλανδρίτσα), χ. τῆς Ἀχ. (4 ὥρας πρὸς μεσημβρ. τῶν Πατρῶν). » Τρίταια, ἴδε καὶ Τριτή.

Calatrava, π. τῆς Ἰσπαν. (ἐπὶ τοῦ ποτ. Γουαδιάνα), » Ὠρητία καὶ Ὤρητον.

Καλαφάτι, χ. (παραθαλ.) τῆς Θρᾳκ. Χερσονν. » Ἀλωπεκόννησος.

Calahorra, π. τῆς Ἰσπαν. (εἰς τὴν παλαιὰν Καστιλίαν, ἐπὶ τοῦ Ἴβηρος). » Καλάγουρις.

Calvi, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τοῖς μεθορίοις Καμπαν. καὶ Λατίου). » Κάληνον καὶ Κάλη.

Καλέζι ἢ Καλέντζι, χ. τῆς Ἀττ. (παρὰ τὸν Μαραθῶνα). » Ἑκάλη.

Καλενδέρι, παραθαλ. τῆς Θρᾴκης (ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου). » Ῥαχία καὶ » Θερμημερία, (τὸ μέρος ὅπου εἶναι τὸ ἁγίασμα ὠνομάζετο ἰδίως) » Πυθήκου λιμήν.

Cagliari, π. τῆς Κορσικ. » Κάλαρις.

Calisch, π. τῆς Γερμαν. (μεταξὺ τῆς Ἔλβας καὶ τοῦ Βίστουλα). » Καλεσία.

Καλόλιμνος, ν. τῆς Προποντ. (πλησίον τῆς Κυζίκου). » Βέσβικος.

Châlons-sur-Saone, π. τῆς (Βουργουν.) Γαλλ. (ἐπὶ τοῦ Ἄραρος ποταμοῦ). » Καβυλλῖνον (ἐπὶ τῷ Ἄραρι).

Καλπάκι, χ. τῆς Ἀρκαδ. » Ὀρχομενὸς (ὁ Ἀρκαδικὸς ἢ Πελοποννήσιος).

Καλύβι, χ. τῆς Βοιωτ. » Σχῶλος.

Καμάρα, π. τῆς Κρήτης. » Μίλητος. §. ποτάμ. τῆς Τρῳάδος (χύν. εἰς τὸν Σιμόεντα). » Θύμβριος.

Καμάραις, χ. τῆς Λακωνίας. » Καινὴ-πόλις, ἴδε καὶ Κυπαρίσσι.

Camarana, χ. τῆς Σικελ. » Καμαρίνα. (Διὰ τὰς νοσώδεις ἀναθυμιάσεις τῆς ὁμωνύμου αὐτῇ πλησίον λίμνης, ὀνομαζομένης σήμερον Lago di Camarana, ἐλέγετο ἡ παροιμία: » Μὴ κίνει Καμαρίναν, ἀκίνητος γὰρ ἀμείνων, « ὁμοία μὲ τὸ » Μὴ κίνει τὸν ἀνάγυρον«). ‖. fiume di—, ποτ. τῆς Σικελ. (ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Καμαρίνης). » Ἵππαρις.

Καμάρι, χ. τῆς Βοιωτ. » Κορώνεια, ἴδε καὶ Γερανίτσα καὶ Κουφουνιαῖς καὶ Σουληνάρα.

Καμαρίνα, χ. καὶ λ. τῆς Ἠπ. (ἐν

τῇ Θεσπρωτ.). » Κόμαρος (λιμὴν Νικοπόλεως).

Καμαρίσι, χ. (παραθαλ. τῆς Αἰτωλίδ. (πλησ. ἐρείπ. τὸ) » Πάριον.

Καμένη (ἡ μεγάλη ἢ παλαιά), ν. τῆς Μεσογ. (κοντὰ εἰς τὴν Σαντορήνην). »Ἱερά. ‖. (ἡ μικρὰ—), ἄλλη νῆσος (μετὰ τὴν Αὐτομάτην). » Θηρασία.

Καμενίτσα, χ. τῆς Ἀχ. » Ὤλενος. ‖. ποτάμι τῆς—, »Μέλας ἢ »Πεῖρος

Καμένοτ-μπογάλ, β. τῆς Βωσσ. (ἣν χωρίζει τῆς Σιβηρίας). »Ῥιπαῖα ὄρη.

Camerino, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ὀμβρικῇ). » Καμαρῖνον.

Καμπάτχούμ, χ. τῆς Ἰων. » Ἐλαία, ἴδε καὶ Τσανταρλί.

Champagne, ἐπαρχ. τῆς Γαλλ. »Καμπανία (ἡ Γαλλική).

Cambdun, π. τῆς Ἀγγλ. »Καμουλόδουνον ἢ Καμαλόδουνον, (Δ. Κάσσ. Ξ', 21), ἴδε καὶ Maldon.

Cambray, π. τῆς Γαλλ. (ἐν τῇ Φλανδρίᾳ). » Καμεράτον.

Cambridge, π. τῆς Ἀγγλ. »Καντάβριγία.

Καμπόλα, χ. τῆς (Πελασγ.) Θεσσαλ. »Μόψον.

Καμτσίκ-σουγιού, ποτ. τῆς Θράκ. καὶ Βουλγαρ. (χύν. εἰς τὸν Εὔξ. Πόντον πρὸς μεσημβρ. τῆς Βάρνας, ἀφ' οὗ διὰ τῶν ἑλικοειδῶν δρόμων του ποτίσῃ τὰς ὡραίας κοιλάδας τοῦ Αἵμου). » Πάμισος.

Κανίνα, φρούρ. τῆς Ἠπ. (ἐν τῇ Ταυλαντίᾳ). »Οἴνεον (καὶ ὀχυρὸ)»Ὠρικόν.

Κάννα, ποτ. τῆς Σικελ. (ῥέων πλησίον τῆς πόλεως Καμίκου, ἴδε Siculiana). » Κάμικος (ὁ).

Canosa, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ἀπουλίᾳ). »Κανύσιον (-νούσιον).

Cantaro, ποτ. (ἢ μᾶλλον ῥύαξ) τῆς Σικελ. (οὐ μακρὰν τῶν Συρακουσῶν). » Ἄβολος (ὁ καὶ ἡ) ἢ »Ὀνόβαλος.

Κανταχάρ, ἐπαρχ. τῆς Περσ. » Ἀραχωσία. 2) π. τῆς Ἰνδ. » Ἀλεξάνδρεια (ἐπὶ τὸν Παροπαμισόν).

Καντέλλο, β. τῆς Ἀχ. ἴδε Βόδα.

Καντῆλι, χ. τῆς Ἀκαρν. (πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Ἀλύζεια, ἴδε καὶ Ἅγιος Ἠλίας. 2) ἀκρ. τῆς Ἀκαρν. (κοντὰ εἰς τὸ Δραγαμέστι). » Κριθωτή. 3) ἀκρ. (πρὸς δύσιν) τῆς Εὐβ. » Φαλασία, (τὸ ὑπερκείμενον αὐτοῦ ὄρος ἴσως εἶνε τὸ) » Κοτύλαιον.

Καντῆλα, χ. τῆς Ἀρκαδ. (εἰς τὴν Τεγεᾶτιδα). » Κανδύλεαι (Παυσ. Ἀρκαδ. κγ').

Καντηλάρα ἢ Καντηλόρο, χ. (παραθαλ.) τῆς Παμφυλ. » Σίδη.

Καντηλλί, χ. καὶ ἀκρ. τῆς Βιθυν. (ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου). » Φαιζοῦσαι ἢ Ῥοφεῦσαι ἄκραι, (εἰς τὸν πλησίον κόλπον τοῦ Γκιὸκ-σουγιοὺ ἔκειτο, κατὰ τὸν Πλίνιον, ἡ) »Νικόπολις.

Καπαντρίτι, χ. τῆς Ἀττ. (πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Ἄφιδνα ἢ Ἀφίδναι.

Cap de Creux, ἀκρ. τῆς Ἱσπαν. (εἰς τὰ σύνορα τῆς Γαλλ.). »Ἀφροδίσιον.

Capo Bruzzano, ἀκρ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ Ῥήγιον). » Ζεφύριον (ὅθεν οἱ Ἐπιζεφύριοι Λοκροί), ἴδε καὶ Κάβο-μπιάνκο.

Capo-Gallo κτλ., ἴδε Κάβο-Γκάλλο κτλ.

Capo d'Alica, ἴδε Cap piccoli.

Capo del Infreschi, ἀκρ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Λευκανίᾳ). » Πυξοῦς.

Capo della Licosa, ἀκρ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Λευκανίᾳ, μεταξὺ Ποσειδωνίας καὶ Ἐλέας). »Ποσείδιον.

Capo dell' Armi, ἀκρ. τῆς Ἰταλ. (περὶ τὸ Ῥήγιον). » Λευκόπετραι.

Capo delle colonne, ἀκρ. τῆς (κάτω) Ἰταλ. » Λακίνιον.

Capo d'Espichel, ἀκρ. τῆς Πορτογαλ. (πρὸς μεσημβρ. τῶν ἐκβολῶν τοῦ Τάγου). »Βαρβάριον.

Capo di Bozzo, ἀκρ. τῆς Σικελ. (τὸ δυτικώτατον). »Λιλύβαιον (, κατὰ τὸν Βοχάρτον, ἀπὸ τοῦ Ἑβραϊκοῦ Λ ε λ ο ὺ μ π, σημαίνοντος Εἰς Λιβύαν, διότι πρὸς αὐτὴν τῷ ὄντι νεύει).

Capo di Leuca, ἀκρ. τῆς Ἰταλ. (παρὰ τὸ Otranto). »Ἰαπυγία ἄκρα.

Capo di Marsalla, ἴδε Capo di Bozzo.

Capo di Palinuro, ἀκρ. τῆς (κάτω) Ἰταλ. » Παλίνουρον.

Capo di Passaro, ἀκρ. (πρὸς μεσημβρ.) τῆς Σικελ. » Πάχυνον.

Capo di Sant-Alessio, ἀκρ. (πρὸς ἀνατολ.) τῆς Σικελ. » Δρέπανον.

Capo di Spartivento, ἀκρ. τῆς Ἰταλ. (τὸ τελευταῖον πρὸς μεσημβρ.). » Ἡράκλειον.

Capo d'-Istria, π. (πρωτ.) τῆς Ἰστρίας (ἐν τῇ Ἰταλίᾳ). » Ἰουστινούπολις.

Capo d'Orlando, ἀκρ. (καὶ πόλις τὸ πάλαι ἐπὶ τῆς βορείου πλευρᾶς) τῆς Σικελ. » Ἀγάθυρνα.

Capo-Maria, ἀκρ. τῆς Μιτυλ. (πρὸς τὴν Ἰωνίαν). » Μαλία.

Capo finisterre, ἀκρ. τῆς (Ταῤῥακων.) Ἱσπαν. » Νέριον.

Cap piccoli, ἀκρ. τῆς (κάτω) Ἰταλ. (ἐν τῇ Βρεττίᾳ). » Κρίμισα (-σσα), (εἶχέ ποτε ἢ ὁμώνυμον πόλιν, τῆς ὁποίας τὰ ἐρείπια ὑποτίθενται περὶ τὴν θέσιν Ciro).

Κάπραινα (προφ. καὶ Καπρουνίκ), χ. τῆς Βοιωτ. » Χαιρώνεια.

Capraria, ν. τοῦ Λιβ. ἢ Τυῤῥην. πελάγους (πρὸς δυσμὰς τῆς Σικελ., μεταξὺ τῶν ἀκρωτηρ. Δρεπάνου καὶ Λιλυβαίου). » Αἰγοῦσα.

Capri (isola di —), ν. τῆς Μεσογ. θαλάσσης (πλησίον τῆς Νεαπόλεως). » Καπρέαι καὶ Καπρία (περίφημος διὰ τὴν ἐν αὐτῇ ἑπταετῆ διαμονὴν τοῦ Τιβερίου).

Καπρίβανη, (μία τῶν κορυφῶν τοῦ) β. » Λάμπεια, ἴδε Λιμπούνια.

Καπρὶ-συγιοῦ (ἴσως ἀπὸ τῆς πλησίον λίμνης Καπρίας), ποτ. (χυν. εἰς τὴν θάλασσαν, οὐ μακρὰν τῆς Ἀτταλείας) τῆς Παμφυλ. » Κέστρος, ἢ Εὐρυμέδων.

Capua, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καμπανίᾳ). » Κασιλῖνον (ἀπέχει δεκαεννέα σταδίους τῆς Καπύης, ἴδε S. Maria di Capua).

Καρὰ-ἀγάτσι, παραθαλ. τῆς Θρᾳκ. ἐπὶ τοῦ Κερατίου κόλπου). » Δρῦς.

Caragnone, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ἀπουλίᾳ.) » Σιλούϊον ἢ Σίλβιον, ἴδε ἢ Gorgaglione.

Καρὰ-δάγ, β. τῆς Τρῳάδ. » Ἴδη (ἡ ἀκρώρειά του ὠνομάζετο Γάργαρον), παρβλ. Κάζ-δαγί.

Καρὰ-δερὲ, χ. τῆς Μεσοποταμ. (μεταξὺ Νισσίβεως καὶ Μερδὶν). » Ἀναστασιούπολις (καὶ ἀρχήτερα) » Δάρας (τὸ) καὶ » Ταρά.

Καραθῶνα (ἡ), ἀκρ. τῆς Ἀργολίδ. » Ἄπεια ἢ » Ἠϊών.

Καρὰ-καγιὰ, π. τῆς Κριμαίας. » Χάραξ.

Καρὰ-κερμὰν, π. τῆς Δακ. (παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Δουνάβεως). » Ἰστρόπολις καὶ Ἴστρος (ἡ) καὶ Ἰστρία, ἴδε καὶ Κωστάντσα.

Καρὰ-κογιοὺν, ν. καὶ λ. τῆς Καρ. » Καρύανδα.

Καραμὰν, ἴδε Λαρενδέ.

Καραμανία, ἐπαρχ. τῆς Ἀσ. (ἐν αὐτῇ περιείχοντο ἡ) » Καππαδοκία (ἡ μικρὰ, ἡ) » Λυκαονία (καὶ ἡ) » Ἰσαυρία

Καραμουρατάδαις, ἐπαρχ. τῆς Ἀλβαν. (περιέχεται εἰς τὴν Ἀτιντανίαν). » Σεσάρηθος, ἴδε καὶ Κόνιτσα.

Καρὰ-μπαμπὰς, φρούρ. τῆς Βοιωτ. (ἐπὶ τοῦ πορθμοῦ τῆς Εὐβοίας). » Αὐλίς.

Καρὰ-μπογὰ, χ. καὶ ἀκρ. τῆς Αἰολίδ. » Πριαποῦς.

Καρὰ-μπουρνὰ, ἀκρ. τῆς Ἰων. (ἐν δεξιᾷ εἰσπλέοντι τὸν Σμυρναϊκὸν κόλπον). » Μέλαινα (ἄκρα).

Καρασὶ, ἐπαρχ. τῆς (μικρᾶς) Ἀσίας. » Μυσία.

Καρασμὰκ, ποτ. τῆς (κάτω) Μακεδ. (πηγ. ἀπὸ τῆς λίμνης Γενιτζᾶ καὶ χύνεται εἰς τὸν Ἀξιὸν). » Λουδίας.

Καρὰ-σουγιοῦ, ποτ. τῆς Λυδ. (χύν. εἰς τὸν Μαίανδρον). » Ἀρσῖνος (Πλίν.).

2) ποτ. τῆς Κιλικ., ἴδε Ζαμαντὶ-σουγιοῦ. 3) ποτ. τῆς Καππαδοκ. (χύν. εἰς τὸν Σκορδίσκον). » Μέλας. 4) ποτ. τῆς Θρᾳκ, ἴδε Μιστό. 5) λίμ. τῆς Θεσσαλ. (κοντὰ εἰς τὴν Λάρισσαν), ἴδε Νεζερός.

Καρὰ-τεκὲς, ἴδε Καρὰ-χισσάρ (2).

Καρατζὰ-μπουρούν, ἀκρ. τῆς Κρι-

μαίας (τὸ μεσημβρινώτατον). »Κριοῦ μέτωπον.

Καρὰ-Τσερκέζοι, ἔθν. τοῦ Καυκάσου. »Ἄβαροι.

Καρὰ-Χισσὰρ, π. τῆς Φρυγ. »Πρυμνησία. 2) π. τῆς Παμφυλ. »Πέργη.

Καρβασαρᾶς (ὀρθ. Κερβὰν-σαράϊ), χ. (παραθαλ.) τῆς Ἀκαρναν. »Ὄλπαι.

Καρδιόκισσα ἢ Καρδιώτισσα, ἴδε Χριστιάνα.

Καρδίτσα, χ. τῆς Βοιωτ. »Ἀκραίφιον, καὶ Ἀκραίφνιον καὶ Ἀκραιφία καὶ Ἀκραιφίαι, ἴδε καὶ Προσκυνᾶ.

Carigliano, ἴδε **Garigliano**.

Καριπτζέ, παραθαλ. τῆς Θρᾴκ. (εἰς τὸ στόμιον τοῦ Θρᾳκικοῦ Βοσπόρου). » Λυχίων λιμήν.

Καριπτζέ-δερεσὶ, ῥύαξ ἢ χείμαῤῥος τῆς Θρᾴκ. (εἰσβάλλων εἰς τὸν ὁμώνυμόν του κόλπον). »Μύρλειον.

Καριστιρὰν, π. (μεσόγ.) τῆς Θρᾴκ. »Δρουσιπάρα καὶ Δριξίπαρος (Σουΐδ).

Καρίτσα, χ. (παραθαλ.) τῆς Θεσσαλ. » Εὐρυμεναί.

Κάρλα, λίμ. τῆς Θεσσαλ. (κοντὰ εἰς τὸ Βελεστῖνον). »Βοιβηΐς.

Carlsbad, π. τῆς Βοεμ. »Θέρμαι Καρολῖναι.

Καρνέσι, χ. τῆς (ἀρκτῴας) Ἀρκαδίας, (πλησ. ἐρείπ. ἢ) »Κλείτωρ, ἴδε καὶ Κλείτουρας.

Καῤῥοῦπι, ποτ. τῆς Βοιωτ. (πηγ. εἰς τὸν Ἑλικῶνα καὶ χύν. εἰς τὴν Κωπαΐδα λίμνην). » Ἑρκύνη.

Καρπεννῆσι, μέρος τῆς (ἐπικτήτου) Αἰτωλ. (ἐδῶ κατῴκουν οἱ Καλλιεῖς καὶ οἱ Θεστιεῖς. Ἡ πρωτ. πόλις ἔχει πλησ. ἐρείπ. τὸ) » Κάλλιον.

Καρπουζλί, χ. τῆς Καρ. » Ἀλάβανδα.

Carrara (la—), ν. τοῦ (Ἀτλαντ.) Ὠκεανοῦ (πλησίον τῆς Ἰσπαν.) »Ἐρύθεια ἢ »Ἀφροδισιάς, ἴδε καὶ **Cadix**.

Carthagena, π. (παραθαλ.) τῆς (Ταῤῥακων.) Ἰσπαν. » Καρχηδὼν (ἡ νέα).

Καρτέλα, ποτ. τῆς Τριφυλ. »Κυπαρισσαῖος.

Chartres, π. τῆς Γαλλ. (εἰς τὸ Ὀρλεάν). » Καρνοῦτον.

Καρυά, ποτ. τῆς Ἀρκαδ., ἴδε Ῥουφιᾶς.

Καρυδιά, χ. τῆς Θρᾴκ. Χερσονν. (ἐπὶ τοῦ Μέλανος κόλπου). »Καρδία.

Καρύταινα, π. τῆς Ἀρκαδ. »Γόρτυνα, ἴδε καὶ Ἀμπέλο. ||. κάστρον τῆς —. » Τραπεζοῦς. ||. ἐπαρχ. τῆς —. » Παῤῥασία.

Caslona, π. τῆς Ἰσπαν. »Κασταλὼν, Καστακὼν καὶ Κάστλων (ὁ).

Κάσρ-ἐλ-σαμὰ, χ. τῆς Αἰγ. (εἰς τὴν μεταξὺ Νείλου καὶ Ἐρυθρᾶς θαλάσσης ἔρημον). »Βαβυλὼν (Λαυσ. ΚΕ').

Κασσάνδρα ἢ Κασσάνδρεια (νέα—), π. τῆς Χαλκίδ. Χερσονν. (ἐπὶ τοῦ Ἰσθμοῦ), (πλησ. ἐρείπ. ἢ) » Ποτίδαια (καὶ ἡ) » Σκιώνη, ἴδε καὶ Συκηά. ||. κόλπος τῆς — (ἢ τοῦ Ἁγ. Μάμμα). »Τορωναῖος.

Cassibale, ποτ. τῆς Σικελ. »Κακύπαρις (Θκδ. Ζ', 80).

Καστὰνμπολοὺ, π. τῆς Παφλαγ. (παρὰ τὸν Ἀμνειὸν ποταμὸν, εἰσβάλλοντα εἰς τὸν Ἅλυν). »Καστάβαλα, »Γερμανικούπολις καὶ »Νεοκλαυδιούπολις (καὶ παρὰ τοῖς Βυζαντινοῖς) »Κασταμόνη.

Καστανιά, β. τῆς Μακεδ. » Πάγγαιον.

Castel-à-mare (**di Volturno**), π. (παραθαλ.) τῆς Ἰταλ. » Οὐολτοῦρνον (πλησίον εἶναι αἱ ἐκβολαὶ τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ).

Castel-à-mara-de-la-Brusca, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Λευκανίᾳ). »Ἐλέα, (καὶ ἀρχαιότερον) » Ὑέλη (Ἡρόδ.) καὶ » Θύελλα (Στέφ.) καὶ »Ἕλλη, (ὕστερον δὲ) καὶ » Βελία καὶ Οὐελίαι.

Castel-vetere, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καλαυρίᾳ). » Καυλωνία.

Castel-dell'Osa, χ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ Λάτιον). » Γάβιοι.

Καστέλλι, π. (ποτὲ, νῦν ἐρείπιον) τῆς Θετταλ. Μαγνησ. (πλησίον τῆς Μιντσέλλας). » Μελίβοια.

Καστέλλια (τὰ ἄλλως Δαρδανέλλια μικρά), δύο φρούρια εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ Κορινθ. κόλπου. » Ῥεῖον (Ἀχαϊκὸν, τὸ ἐπὶ τῆς Πελοποννή-

σου) καὶ 'Ρεῖον (Αἰτωλικὸν, ἡ) »Ἀντίῤῥιον (, τὸ ἐπὶ τῆς Αἰτωλίας).

Καστορία, π. τῆς (Μακεδονικ.) Ἀλβαν. » Κέλεθρον (πρωτεύουσα τῆς 'Ορεστίδος).

Κάστρα (τὰ ἄλλ. Δαρδανέλια μεγάλα), δύο φρούρια εἰς τὸ στενὸν τοῦ 'Ελλησπόντου, ἴδε Τσανὰκ-καλεσί.

Καστράκι, χ. τῆς Θεσσαλ. (κοντὰ εἰς τοὺς Σταγούς). » Γόμφοι, ἴδε καὶ Καλαμπάκι.

Κάστρι, π. τῆς 'Ηπείρου (ἐν τῇ Θεσπρωτ., ἐρείπ. κοντὰ εἰς τὴν Πρέβεζαν πρὸς Δ. τοῦ Σουλίου). » Κεστρίνη ἡ » Ἄμβρακος. 2) κώμ. τῆς Ἀργολίδ. » 'Ερμιόνη. 3) χ. τῆς Βοιωτ. » Δελφοί. 4) χ. (παραθαλ.) τῆς Ἰων., ἴδε Φώκηαις.

Καςρίτσα, μον. πλησίον τῶν Ἰωαννίνων. » Ἕλλα (ἡ πρωτεύουσα τῶν 'Ελλοπίων Πελασγῶν). 2) χ. τῆς Θεσσαλ., ἴδε Πατρατζῆκι.

Gastro, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Τυῤῥην. παρὰ τὴν λίμνην Mezzano). » Στατωνία.

Castro-Giovanne ἡ Castro-Janni, π. τῆς Σικελ. »Ἔννα.

Κασχμίδ, π. (παραθαλ.) τῆς Περσ. (εἰς τὸν Ἰνδικὸν 'Ωκεανόν). »Κασπάτυρα ἡ Κασπία.

Κατάκωλον, λ. τῆς Πελοπονν. (εἰς τὴν Πισᾶτιν), ἴδε Ποντικός.

Catalluna, ἐπαρχ. τῆς Ἰσπαν. »Ταῤῥακωνησία.

Κατερινειὸ, χ. τῆς Ἀττ. (ἐν τῇ 'Ελευσινείᾳ παρὰ τὸν Κηφισσὸν). » 'Ερινεός.

Κατερίνη, π. τῆς Θεσσαλ. » Χάλερα ἡ » Πύδνα.

Κατιὲχ, β. τῆς Αἰγ. » Κάσσιον (ὄρος).

Κατοῦνα, χ. τῆς Ἀκαρν. (πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Κόροντα.

Κατραμονῆσι, ἴδε Πρασονῆσι.

Κατσανᾶς, ποτ. τῆς Ἀρκαδ. (πηγ. εἰς τὸ ὄρος Χέλμον, καὶ, ἑνούμενος μὲ τὴν Πλανητεροῦν, χύν. εἰς τὸν 'Ρουφιᾶν). » Ἀροάνιος.

Κατσικαμπέλι, χ. τῆς Βοιωτ. (πλησ. ἐρειπ. ἡ) » Κέρεσσος.

Κάτω-Ἀχαϊὰ, χ. τῆς Ἀχ. (κοντὰ εἰς τὰς Πάτρας). » Φαραί.

Καυλόνι, ποτ. τῆς 'Ηπ., ἴδε Ἐργένι.

Κάφᾶς, π. τῆς Κριμαίας. (Κατὰ τὸν Κλάρκ, 'δὲν εἶνε ἡ) » Θεοδοσία (, ἀλλὰ τὸ) » Χαῦον (Στρβ. Ζ', δ'). || στενὸν τοῦ—, ἴδε Γκέρζ.

Κεὰτ-χανὲ-σσγιοὺ, ποτ. τῆς Θρᾴκ. (χύν. εἰς τὸν Κεράτιον κόλπον).»Βορβύσης.

Κελεφίνα, ποτ. τῆς Λακων. (χύν. εἰς τὸν Εὐρώταν). » Ἔνος.

Κελὶ, (τὸ ἀνατολικώτερον) στόμα τοῦ Δουνάβεως. » Θιάγολα.

Κελιαδὶν, π. τῆς Κιλικ. » Καλύκαδνος, ἴδε Σαλὲφ.

Κελισμὰν, π. τῆς Ἰων. » Κλαζομεναί.

Κελνὰρ, π. τῆς Κιλικ. » Κελένδερις.

Κεμὰν, ἴδε Κελισμάν.

Κεμὲρ τσαΐ, ποτ. τῆς Αἰολίδ. (χύν. εἰς τὸν Ἀδραμύττηνὸν ἢ 'Ελαϊκὸν κόλπον, πλησίον τῆς Πιτάνης).»Εὔηνος.

Κεμπρινὰζ, φρούρ. τῆς Πισιδίας. » Κρέμνα.

Kempten, π. τῆς Σουαβίας.»Καμπόδουνον.

Κεννὲχ, π. τῆς Αἰγ. (ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ Νείλου).»Καινόπολις.

Kent (Cap de—), ἀκρ. τῆς Ἀγγλ. (τὸ ἀνατολικώτατον). » Κάντιον.

Centorbe ἡ Centorve, χ. τῆς Σικελ. (ὑπεράνωθεν τῆς Κατάνης, ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Κυαμοσώρου).»Κεντόριπα.

Κεντρώματα (λιθοτομίαι), μέρος τοῦ Ἀμβρακ. κόλπου, (πλησ. ἐρείπ. ἡ) »Ὄλπη, (ἴδε Καρβασαρᾶς) ἡ ἡ »Ἀμβρακία.

Ceperano, π. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ Λάτιον). »Φρέγελλαι.

Κεραμίδι, χ. τῆς Μεσσην. »Φηραί, ἴδε καὶ Παληοχώρα.

Κερατᾶς, β. τῆς Ἀττ. ἢ Μεγαρίδος. » Κεράτης. 2) ν. καὶ ἀκρ. τοῦ

Σαρώνι κόλπου. » Κεκρυφάλεια, ἴδε καὶ Κυρά.

Κερατιά, χ. τῆς Ἀττ. (παρὰ τὸ Λαύριον). »Κυρτιάδαι.

Κερδὰν-σαράϊ, ἴδε Καρθασαρᾶς.

Cerveteri, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ἐτρουρίᾳ). »Καιρέα (ἀπὸ τοῦ Ἑβραϊ-Καΐρ, σημαίνοντος πόλιν) καὶ (ἀρχαιότερα) » Ἄγυλλα †. Τὸ ἐπίνειόν της ὀνομάζετο Πύργοι, περίφημα δὲ ἦσαν τὰ πλησίον θερμὰ λουτρὰ, τὰ καλούμενα Καιρετανά, κοιν. σήμερον **Bagni di Stiliano**, ἢ **Bagni dei Sasso**).

Κέρεζδὺν, π. τοῦ Πόντου. »Κερασοῦς ἢ » Φαρνακία.

Κερεμπὶ-μπουροὺν, ἀκρ. τῆς Παφλαγ. (πρὸς τὸν Εὔξ. Πόντον). »Κάραμβις.

Κέρκα, ποτ. τῆς Δαλματ. (χύν. εἰς τὸν Ἀδριατ. κόλπον). » Τίτιος.

Κερνέλος χ. τῆς Αἰτωλ. (εἰς τὴν ἐπαρχ. τοῦ Βλοχοῦ). »Τραχίνιον.

† Κερνίτσα (προφ. Τσερνίτσα), χ. τῆς Ἀχ. »Κερύνεια καὶ Κεράνεια.

Κέρπενη, χ. τῆς Ἀρκαδ. ἢ Ἀχ. »Κυναίθα, ἴδε καὶ Καλάβρυτα.

Cherso, ν. τοῦ Ἀδριατ. κόλπου (παρὰ τὴν Ἰλλυρίαν). »Ἀψυρτίς, ἴδε καὶ **Ossero**.

Cesena, π. τῆς Ἰταλ. (παρὰ τὸν Ἴσαπιν ποταμόν). » Καισήνα.

Κεστανὲ-δαγὶ, β. τῆς Καρ. »Μέσσωγὶς (ἡ).

Κετσελὶ-λιμὰν, ὅρμος τῆς Βιθυν. (εἰς τὸν Βόσπορον). » Παντείχιον ἢ Παντύχιον Βοσπόρου, ἴδε καὶ Παντεῖχι.

Κετσὶ-σουγιοὺ, ἴδε Μιντέρ.

Κεϋλὰν, ν. τοῦ Ἰνδ. Ὠκεανοῦ. »Ταπροβάνη.

Κεφαλάρι, ποτ. τῆς Ἀργολίδ. (πηγ. ἀπὸ τὴν Στυμφαλίδα λίμνην, καὶ, τρέχων ὑπὸ γῆν, ἀναβρύει πλησίον τοῦ Ἄργους καὶ χύν. εἰς τὸν Ἀργολικὸν κόλπον). » Ἐρασῖνος.

Cefalu, χ. τῆς Σικελ. » Κεφαλοίδιον.

Κεχριαὶς, χ. (παραθαλ.) τῆς Κορινθ. »Κεγχρεαί. Ἡ ποτάμι τῶν—(τὸ ἄλλως, ποτάμι τοῦ Κιάτου), »Ἐλισσών, ἴδε καὶ Γεφύρι (κομμένο).

Κηφισσιά, χ. τῆς Ἀττ. » Κηφισία (Στραβ. Θ', ά, 20. Ἐδῶ πηγάζει ὁ Κηφισσός).

Chiaci, ποτ. τῆς Σικελ. (πηγ. ἐκ τοῦ ὄρους Αἴτνης καὶ χύν. εἰς τὴν Μεσσήν). »Ἄκις (Θκρτ. Εἰδ. Α', 69).

Chiana, ποτ. τῆς Ἰταλ. (πηγ. εἰς τὴν Ἐτρουρ. καὶ, σχηματίζων τὰ περὶ τὸ Κλούζιον ἕλη, χύν. εἰς τὸν Τίβεριν). »Γλάνις.

Chiasteggio, π. τῆς (ἄνω) Ἰταλ. »Κραστίδιον.

Κιάτον, ποτάμι τοῦ—, ἴδε Κεχριαίς.

Chierra-d'-Adda, χ. τῆς Ἰταλ. »Φουλχερία.

Chieti, ἴδε **Tieti**.

Κιζὶλ-ἰρμάκ, ποτ. τῆς Παφλαγον. »Ἅλυς.

Κιζὶλ-συζοὺν, (ὀνομάζεται ὑπὸ τῶν Ταταρων ὁ) ποτ. »Μάρδος, (καθ' ὅσον διαῤῥέει τὴν Ἀτροπατηνήν), ἴδε Σιφιτρούντ.

Κιζ-κουλὲς, σκόπελος (καὶ ἐπ' αὐτοῦ μικρὸν φρούριον εἰς τὸ μέσον τοῦ στόματος) τοῦ Θρακ. Βοσπόρου. »Δάμαλις (ἀπὸ τῆς γυναικὸς τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων Χάρητος, ἥτις ἐτάφη ἐκεῖ).

Κιζ-λιμὰν, λ. καὶ ἀκρ. τῆς Κιλικ. »Ποσειδώνιον.

Κίλια, (ἓν τῶν) στομίων τοῦ Δουνάβ. » Λυκόστομον.

Κιλὶτ-ἰλ-μπαχὰρ, φρούρ. τῆς Θρακ. Χερσονν. (ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου). »Κυνὸς-σῆμα.

Chiosa ἢ **Chioggia**, ποτ. τῆς Ἰταλ. » Μεδόακος (ὁ ἐλάσσων), ἴδε **Brenta**.

Κιομενὶκ, π. τοῦ Πόντου. »Κόμανα, ἴδε καὶ Τοκάτι.

Κιόνια, ἴδε Βαρβούνια.

Κιόρφεζ, κόλπ. τῆς Βιθυν. (εἰς τὸν Βόσπορον). »Λυκάδιος (κόλπος).

Κιοστεντίλι, π. τῆς Θρᾴκ. (20 μίλια πρὸς μεσημβρίαν τῆς Σόφιας. Δὲν εἶνε, κατά τινας, ἡ) »Ἰουστινιανὴ (ἡ Α', καὶ πρότου Ταυρήσιον), ἴδε Ἀχρίδα.

Chioggio, χ. κοντὰ εἰς τὴν Βενετίαν. »Κλαυδία.

Κιουρδιστὰν, ἐπαρχ. τῆς Ἀσίας (πέραν τοῦ Τίγριδος). »Γορδυηνὴ ἢ Γορδυαία, »Καρδουχία, »Ἀσσυρία, »Ἀδιαβηνή, (κατὰ τὸν **Heeren**, ἴσως οἱ Κιοῦρται εἶνε οἱ Κύρτιοι, τοὺς ὁποίους ἀναφέρει ὡς σφενδονήτας ὁ Πολύβιος, Ἱστορ. Ε', νϐ').

Chiusi, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Τυῤῥηνίᾳ). » Κλούσιον.

Κιουτάχγια, π. τῆς (ἐπικτήτου) Φρυγ. »Κοτύαιον καὶ Κοτυάειον.

Κιουτσοὺκ-δερέ, ποτ. ἢ μᾶλλον χείμαῤῥος τῆς Θρᾴκ. (δέχεται τὸν Τεκκὲ-δερὲν καὶ) χύν. εἰς τὴν Ἐργάναν. »Κοντάδεσδος (Ἡρόδ. Δ'. ϙί).

Κιρϐὰν, π. τῆς Ἀφρ. »Κυρήνη.

Cirella, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Λευκανίᾳ). »Κήριλλοι.

Κιρὲτσ-μπουρνοὺ, ἀκρ. τῆς Θρᾴκ. (ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου). »Κλεῖθρα ἢ »Διάλυτρα.

Κιρχησιά, π. τῆς Μεσοποταμ. »Κιρκήσιον ἢ » Κιρκησός.

Cirkniz, λίμν. τῆς Παννον. (εἰς τὴν Καρνιόλαν). » Λούγεον ἕλος.

Κίρ-σεχίρ, π. τῆς Κιλικ. »Διοκαισάρεια.

Κίρ-φανάρ, ἴδε Καστρί (1).

Κίσσαϐος, ϐ. τῆς Θετταλομαγνησ. »Ὄσσα.

Κιτριαῖς, κώμη τῆς Λακων. »Δολοός.

Κίτρον, π. τῆς Βιθυν., ἴδε Κύτρο. 2) ν. τοῦ Ἰον. πελάγους, ἴδε Μεγαννῆσι.

Cifalu, ἴδε **Cefalu**.

Clausemberg, π. τῆς Τρανσιλϐαν. » Κλαυδιούπολις.

Κλειδί, χ. τῆς Ἀττ. (κοντὰ εἰς τὸν Ὠρωπόν). » Δεκέλεια. 2) (δύω ἤ, κατ' ἄλλους, τρεῖς) ν. ν. τοῦ Παμφυλ. πελάγους (πλησίον καὶ πρὸς Ἀνατολὰς τῆς Κύπρου). » Κλεῖδες.

Κλεισοῦρα, στενὸν τῆς Αἰτωλ. (εἰς τὸ ὄρος Ζυγόν). » Τράχις.

Κλείτουρας, χ. τῆς (ἀρκτῴας) Ἀρκαδ. (πλησ. ἐρείπ. ἤ) »Κλείτωρ. ‖. ποτάμι τοῦ —, (χύν. εἰς τὸν Ἀροάνιον). » Κλειτώρειος.

Κλένια, χ. τῆς Ἀργολ. (2 ὥρας ἀπὸ τὸ Χαρϐάτι). » Κλεωναί.

Clermont, π. τῆς Γαλλ. (εἰς τὴν **Auvergne**). »Γεργοβία ἢ »Νεμωσσός.

Κλεφτοϐοῦνι, ϐ. τῆς Βοιωτ. »Ὕπατος.

Κλίνοϐο, ποτ. τῆς Θεσσαλ. (πηγ. εἰς τὰ Μετέωρα τῶν Βλάχων καὶ χύν. εἰς τὸν Πηνειόν). »Ἄναυρος.

Clichy, ποτ. τῆς Γαλλ. » Κλιππίακον.

Κλίσσα, π. τῆς Δαλματ. » Ἀνδήτριον (Στρϐ.), » Ἀνδήριον (Πτολμ.).

Κλισσελὶκ, χ. (παραθαλ.) τῆς Αἰολίδ. » Γρύνιον.

Κλόχοϐο, ϐ. τῆς Αἰτωλ. »Τάφιος.

Κλύτσος, ϐ. τῆς Αἰτωλ. (μέρος τοῦ) » Τυμφρηστοῦ, ἴδε Σμόκοϐο καὶ Βελοῦχι.

Κοϐαΐκ, ποτ. τῆς Συρ. » Θάλος.

Cognac, π. τῆς Γαλλ. »Καμπινάκη ἢ Καπρινιάκη.

Coda della volpe (di volpe), ἀκρ. τῆς (κάτω) Ἰταλ. (ἀντικρὺ τῆς Μεσσήνης). »Καινὺς, ἴδε καὶ **Torre del Cavallo**.

Cachile, ποτ. τῆς Ἰταλ. (πηγ. πλησ. τοῦ **Morano** εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους **della Fauce**, καί, ἑνούμενος μὲ τὸν Κρᾶθιν, χύν. εἰς τὴν θάλασσαν). »Σύϐαρις.

Coire, χ. τῆς Ἑλϐετ. » Κουρία.

Κόχλα, χ. τῆς Βοιωτ. (2 ὥρας μακρὰν τῶν Θηϐῶν). »Πλαταιαὶ ἢ »Πλάταια.

Κοχόσι, ἴδε Καχόσι. 2) λ. τῆς Κορινθ. πρὸς τὸν Σαρων. κόλπον). »Σχοινοῦς.

Κολζόμ, κώμ. της Αἰγ. (παρὰ τὸν αἰγιαλὸν καὶ εἰς τὸ πέρας τοῦ δυτ. βραχίονος τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης). »Κλύσμα.

Κολοχύθι, κώμ. καὶ λ. τῆς Λακων. » Ἀσίνη. ‖. κόλπος τοῦ —, » Λακωνικός.

Κολόναις, χ. τῆς Ἀχ. »Σχόλλις. 2) ἐρείπ. τῆς Φλιασίας (μίαν ὥραν μακρὰν τοῦ Ἁγ. Γεωργίου). »Νέμεα, ἴδε καὶ Κουτσομμάτι καὶ Τρίστενα.

3) ἐρείπ. τῆς Ἀρκαδ. (μίαν ὥραν μακρὰν τοῦ χωρίου Σκληροῦ εἰς τὴν ἐπαρχίαν Καρυταίνης). » Βάσσαι.

Κολόνι, ἀκρ. τῆς Αἰολίδ. (σχηματίζον μετὰ τοῦ Λεκτοῦ τὸν Ἀδραμυττηνὸν κόλπον). »Κάνη.

Kolumbaz, π. τῆς Οὐγγαρ. ἢ Σερβ. (μεταφρασθείη ἂν) »Περιστερεὼν (Οἱ Τοῦρκοι, διατηρήσαντες τὴν αὐτὴν σημασίαν, τὴν ὠνόμασαν Γκιογκερτζινλίκ).

Κόμανα, π. τῆς Παφλαγον. »Κρώμνη.

Come, π. τῆς Ἑλβετ. »Κῶμον. || λίμνη τῆς—. » Λάριον.

Comino, ν. κοντὰ εἰς τὴν Μάλταν. »Ἡφαιστεία.

Compiegne, π. τῆς Γαλλ. (ἐν τῇ ἄνω Πικαρδίᾳ) » Κομπένδιον.

Κόνια, π. (πρωτ.) τῆς Λυκαον. »Ἰκόνιον.

Κονιάριδες (ὀνομάζονται οἱ κάτοικοι) τῆς Πιερίας (εἰς τὴν Μακεδονίαν, διότι μετῴκησαν ἐκεῖ ἀπὸ τὴν Κόνιαν [Ἰκόνιον] ἐπὶ Σουλεϊμὰν τοῦ μεγάλου).

Κόνιτσα, ἐπαρχ. τῆς Ἠπ. (ἔχει 36 χωριὰ καὶ περιέχεται εἰς τὴν παλαιὰν) »Ἀτιντανίαν, ἴδε καὶ Καραμουρατάδες.

Κονάζ, π. τῆς Φρυγ. »Κολοσσαὶ (ἢ μεταγενες.) » Χῶναι.

Κοντέσσα (κόρφος τῆς—). » Στρυμονικὸς ἢ » Μακεδονικός.

Copenhague, π. (πρωτ.) τῆς Δανιμαρκ. » Ἀφνία ἢ Ἀφεία, »Κεδανία.

Κορπὶ, χ. (παραθαλ.) τῆς Ἰων. »Καῦνος, ἴδε καὶ Ῥόσσα.

Coretina, χ. τῆς Σικελ. » Ἔλωρος (ἡ).

Corica, ἀκρ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καλαβρίᾳ). » Τυλλέσιον, ἴδε ἢ Agello.

Κορκὰν, ἐπαρχ. τῆς Ἀσ. (παρὰ τὴν Κασπ. θάλασσαν). »Ὑρκανία, ἴδε ἢ Ματζενδεράν.

Κορκούρ, π. τῆς Ἀσσυρ. » Δημητριάς.

Κοροπῆ ἢ Κοροπὶ, χ. τῆς Ἀττ. »Κοπρῆ ἢ Κοπρέα, (τὸ ἐθνικὸν Κόπριος καὶ Κοπραῖος ἢ Κοπρεαῖος. Ὅθεν διορθωτέον τὸ Κύπριος [ἐν Ἰσαίῳ ὑπὲρ τοῦ Πύρ. κλήρου, λόγῳ Γ'., καὶ ἐν τῷ Περὶ στεφάνου ψηφίσματι τοῦ Δημοσθ.] εἰς Κόπριος, παρβλ. Ζαυνά).

Κορούζ, π. τῆς Κοιλοσυρ. » Κυρροῦς.

Corunna, π. (παρωκεάνιος) τῆς Ἱσπαν. (ἐν τῇ Ταρρακωνίᾳ). » Βριγάντιον.

Κόρσικα, ν. τοῦ Τυῤῥην. πελάγους. » Κύρνος (» Ἔστι δὲ νῆσος, οὐ πολὺ ἀπέχουσα τῆς Σαρδοῦς, Κύρνος ὑπὸ Ἑλλήνων, ὑπὸ δὲ Λιβύων τῶν ἐνοικούντων καλουμένη Κορσική... Ὑπὸ μέντοι τῶν ἐν τῇ Σαρδοῖ τῷ ὀνόματι τῷ οἴκοθεν ὀνομάζονται Κόρσοι», Παυσ. Ι, 17).

Κόρταγα, χ. τῆς Αἰτωλ. (εἰς τὴν Αἰολίαν). » Ἀκράγας, » Πλευρὼν, » Κροκύλεια, (ἢ ὄχι ἡ) » Καλυδὼν, ἴδε καὶ Κυρὰ-ῥήνη ἢ Μαυρομμάτι.

Κόρτσολα (ἢ Γκόρτζολα), ν. τοῦ Ἀδριατ. κόλπου (ἀπέναντι τῶν παραλίων τῆς Ἰλλυρίας). » Κόρκυρα μέλαινα ἢ » Μέλαινα Κόρκυρα.

Κορώνη, π. τῆς Μεσσην. »Κορώνη (καὶ παλαιότερα) » Κολωνίδαι ἢ Κολωνίς. (τὰ ἐρείπια τῆς παλαιᾶς Κορώνης φαίνονται εἰς τὸ Πεταλίδι).

Cosenza, π. τῆς Ἰταλ. (μητρόπολις τὸ πάλαι τῶν Βρεττίων). »Κωσενεία.

Coscile, ἴδε Cochile.

Κόστανη ἢ Κοστάνιανη, χ. τῆς Ἠπ. (κοντὰ εἰς τὰ Ἰωάννινα. Τὰ μεταξὺ αὐτοῦ ἢ τῆς Γκοβίλιανης ἐρείπια εἶνε τὰ) » Βούνειμα (—νιμα).

Κοτζὰ-μπαλκὰν, β. τῆς Θρᾴκ. (τὴν χωρίζει τῆς Βουλγαρίας). »Αἶμος καὶ Αἵμων.

Κοτζὰ-σιγίρ, ἴδε Τούζλα.

Κοτμάνα, ποτ. τῆς Δακ. (χύν. εἰς τὸν Νίστρον). » Τιάραντος.

Κοτρώναις, χ. (παραθαλ.) τῆς Μάνης. » Τευθρώνη, ἴδε καὶ Σκόπια.

Cotrone, χ. (παραθαλ.) τῆς Ἰταλ. » Κρότων.

Quaderna, π. τῆς Ἰταλ. (παρὰ τὸν Ἴσαπιν ποταμόν). » Κλίτερνα.

Κουζατίς, π. (παραθαλ.) τῆς Κολχίδ. » Κύθη.

Κουκκιόκαστρον, χ. τῆς (ἐπικτήτου) Αἰτωλ. » Μολύκριον, ἴδε ϗ Μαναλοῦδς.

Κουκκουβάωναις, χ. τῆς Ἀττ. (2 ὥρ. ἀπὸ τῶν Ἀθην.). » Κίκυννα.

Κουκκουλιώτικον, χ. τῆς Ἠπ. (κοντὰ εἰς τὸ Μέτζοβον). » Γόμφοι, ἴδε καὶ Καλαμπάκι καὶ Καστράκι.

Κοῦκλα, χ. τῆς Κύπρου. »Γολγοὶ καὶ Γολγὸν (ἀποικία τῶν Σικυωνίων).

Κοῦλα, λίμ. τῆς Λυδ. (κοντὰ εἰς τὰς Σάρδεις). » Γυγαία.

Κούλουρη, ν. τοῦ Σαρων. κόλπυ. » Σαλαμὶς (-μὶν) ϗ (ἀρχαιότ.) »Κούλουρις (» ὡς Καλλίμαχος ὁ Κυρηναῖος, ἐν 'Εκάλῃ φησὶ «, Σχλ. τοῦ ἐν Παρισίοις Κώδικος τοῦ Δικαιάρχου σελ. 461, Φύλλ. 275).

Κούλπ, ποτ. τῆς Παννον. (πηγ. ἀπὸ τὰς Ἄλπεις, καὶ χύν. εἰς τὸν Σάβον). » Κόλαπις.

Καύμη, κώμ. (παραθαλ.) τῆς Εὐβ. » Κύμη. ‖. ποτάμι τῆς —, » Βούδωρος.

Κοὺμ-καπὶ, ἴδε Ψωμαθειά.

Κουμπὰν ἢ Κουμὰν, ποτ. τῆς Σκυθ. (πηγ. ἀπὸ τὸν Καύκασον καὶ χύν. εἰς τὴν Μαιῶτιν λίμνην).»Αντικείτης ϗ » Ὕπανις (Ἡροδ. Στρβ.), » Βάρδανος (Πτλμ.).

Κοὺμ-μπουρνοῦ, ἄκρ τῆς Βιθυν. (εἰς τὸ στόμιον τοῦ Θρᾳκ. Βοσπόρυ). » Ἀγκύραιον.

Κούντουρα, χ. τῆς Μεγαρ. (ἓν ἀπὸ τὰ Δερβενοχώρια· πλησ. ἐρείπ. ἢ) » Γεράνεια ἢ » Ἐρένεια.

Κουπόῤῥαχη, β. τῆς Αἰτωλ. (εἰς τὴν ἐπαρχ. τοῦ Ἀποκούρου). »Καλλιδρόμη, ἴδε καὶ Βαρδούσια.

Κουρὰκ, π. τῆς (Πετραίας) Ἀραβ. (κοντὰ εἰς τὴν νεκρὰν θάλασσαν). » Πέτρα.

Κουρέντα, ἐπαρχ. τῆς Ἠπ. (ἔχει 24 χωριὰ ϗ περιέχεται εἰς τὴν παλαιὰν) » Θυμφεῖδα, ἴδε καὶ Ζαραχόβιτσα.

Κουρὶ, χ. (παραθαλ.) τῆς Βιθυν. (πλησίον τοῦ ἀναβρύουν τὰ θερμὰ νερά) » Πύθια ἢ » Πηλοπύθια (ὅπου ἦτον καὶ μαντεῖον τὸ πάλαι περίφημον τοῦ Ἀπόλλωνος, ὀνομαζόμενον τῶν Θερμῶν).

Κοῦρκο, ν. τοῦ Παμφυλ. πελάγους (παρὰ τὸ ἀκρ. Κώρυκον). » Ἐλαιοῦσα.

Κουρουνιαῖς, χ. τῆς Βοιωτ. (πλησ. ἐρείπ. ἢ) » Κορώνεια, ἴδε καὶ Καμάρι καὶ Γκρανίτσα ϗ Σουληνάρα.

Κουροὺ-τσεσμὲς, χ. (παραθαλ.) τῆς Θρᾴκ. (ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου). » Βυθίας καὶ » Παράβολος.

Κουρτάκι, χ. τῆς Ἤλιδ. (πλησ. ἐρείπ. ἢ) » Φειὰ (Ιλ. Η', 135).

Curzola, ἴδε Corzola.

Κοὺσ, χ. τῆς Αἰγ. » Ἀπολλωνόπολις (ἡ Ἐλάσσων).

Κουσὰκ, χ. τῆς (κατακεκαυμ.) Φρυγ. » Πέλτα.

Κουσινὰς ἢ (κατὰ τὸν Εὐστάθιον, Ἰλ. Ω, 615) Κουζινᾶς, β. τῆς Φρυγ. » Σίπυλον.

Κουσκουντζοῦκι, χ. (παραθαλ.) τῆς Βιθυν. (ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου).»Χρυσοκέραμος.

Κουτουφαρίνα, ποτ. τῆς Πελοπον. (πηγ. εἰς τὴν Ἀρκάδ. καὶ, ἑνώμενος μὲ τὸ Ἀμπελόῤῥεμμα, χύν. εἰς τὸν Ἀλφειόν). » Θίος.

Κουτσολάροι, ἴδε Σκρόφαις.

Κουτσομιάτι, χ. τῆς Ἀρκαδ. (συμπεριλαμβάνεται εἰς τὴν Κορινθίαν). » Νεμέα, (ἡ ὁμώνυμος πηγὴ εἶναι ἡ) » Ἀδραστίνη, ἴδε καὶ Κολώναις καὶ Τρίστενα.

Κράβαρα, ἐπαρχ. τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος (μέρος τῆς Αἰτωλίας, ὅπου κατῴκουν οἱ Ὀζόλαι ἢ Ἑσπέριοι Λοκροὶ, ἴσως ἀπὸ τὸ) » Κραῦρον (τὸ τραχὺ καὶ ἀπότομον, ἢ ἀπὸ τὴν) » Κάρφαιαν ἢ Κάρφαρα (πόλιν ἀρχαίαν).

Κράνια, χ. τῆς Ἠπ. (εἰς τὴν Ἑλλεῖδα ἢ Κασσιοπίαν). » Κράνεια. 2) κώμ. τῆς Θεσσαλ. (εἰς τὸν Ὄλυμπον). » Κρανών.

Crati, ποτ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καλαβρίᾳ, χύν. εἰς τὸν Σύβαριν). » Κρᾶθις.

Cremone, π. τῆς Ἰταλ. (παρὰ τὸν Πάδον). » Κρεμώνη.

Creus (Cap de—), ἀκρ. τῆς Ἰσπαν. (ἐν τοῖς μεθορίοις τῆς Γαλλίας). » Ἀφροδίσιον (διὰ τὸν ἐπ' αὐτοῦ ναὸν τῆς Πυρηναίας Ἀφροδίτης).

Κρεπένι, χ. τῆς Μακεδον. (ἐν τῇ 'Ορεστίᾳ ἡ 'Ορεστιάδι). » Ἄργος (τὸ 'Ορεστικόν).

Κρημνιά, ἴδε Γορτύνια.

Κρίμι, χερσ. τῆς 'Ρωσσ. (εἰς τὴν 'Μαύρην θάλασσαν). »Ταυρικὴ (χερσόννησος) ἡ » Ταυρίς.

Κριστάνια, χ. τῆς Παιον. » Κρήστων.

Κρόϊα (Κρούϊα ἑρμηνεύεται Ἀλβανιστὶ πηγὴ ἡ κρήνη), π. τῆς (ἄνω) Ἀλβαν. ἡ (Μακεδονικ.) Ἰλλυρ. (πρωτεύουσα τῆς ὁμωνύμου τοπαρχίας). »'Ερίβοια ἡ Ἀλβανούπολις, ἴδε καὶ 'Ελμπασάνι.

Cronstadt, π. τῆς Τρανσιλβαν., ἴδε Μπρασοβό.

Κρυό, ἀκρ. τῆς Δωρίδ. (εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν). » Τριόπιον. 2) ἀκρ. τῆς Κρήτης. » Κριοῦ μέτωπον.

Κυδωνιαῖς, κώμ. (παραθαλ.) τῆς Αἰολίδ. » 'Ηράκλεια.

Κυλίστρα, π. τῆς Λυκαον. » Λύστρα.

Κύνοσα, π. τῆς Κρήτης. »Κνωσσός.

Κυπαρίσσι, παλαιόκαστρον τῆς Μάνης (παρὰ τὸ Ταίναρον). » Καινὴ πόλις, ἴδε καὶ Καμάραις.

Κυπαρίσσια, χ. τῆς Ἀρκαδ. (κοντὰ εἰς τὴν Καρύταιναν, πλησ. ἔκειτο ἡ) » Βασιλίς.

Κυρὰ (μεγάλη καὶ μικρή), ν. ν. τοῦ Σαρων. κόλπου (κοντὰ εἰς τὴν Σαλαμῖνα). » Φαρμακοῦσαι (ἰδιαιτέρως δὲ, ἡ μὲν μεγαλητέρα) » Κεκρυφάλεια, (ἡ δὲ μικροτέρα) » Κίρκη. 2) ποτάμι τῆς—, ἴδε Λαγκάδι.

Κυρὰ-ῥήνη (κάστρο τῆς—), ἐρείπ. τῆς Αἰτωλ. (εἰς τὴν ἐπαρχίαν τοῦ Ζυγοῦ, πρὸς τὸ μεσημβρινὸν μέρος τοῦ Ἀρακύνθου). » Πλευρὼν (ἡ δευτέρα ἡ νέα), ἴδε καὶ Κόρταγα.

Κύρταινα, χ. τῆς Ἀρκαδ. » Κέλαδος.

Κύτρό, π. τῆς Βιθυν. » Κύτωρον, ἡ Κύτωρος (ἡ) (»Πυξοφόρος ἡ Κύτωρος περιᾴδεται «, Εὐστάθ. Ἰλ. Β. Συγχέεται ἐνίοτε μὲ τὰ Κοτύωρα, ἴδε Μπουγιοὺκ-καλέ).

Κχαβοὺρ, ποτ. τῆς Μεσοποταμ. (χύν. εἰς τὸν Εὐφράτ.). » Ἀβόῤῥας ἡ » Χαβώρας (Πτλμ.), » Ἀράξης (Ξενοφ.), ἴδε καὶ Μπενδέρ-ἐμίρ.

Κχιζανλὶκ, π. τῆς Θρᾴκ. »Διοκλητιανούπολις.

Κχιζιλτζέ, ποτ. τῆς Καρίας »Λάτμος.

Κχιρμά, ἐπαρ. τῆς Περσ. (ἐδῶ γίνεται τὸ λεπτότατον μαλλί). »Καρμανία.

Κχίρκ-γκετσὶτ (ἑρμην. Σαρανταπορον), ποτ. τῆς Βιθυν. (χύν. εἰς τὸν Ἀστακηνὸν κόλπον πλησίον τῆς 'Ελενοπόλεως). » Δράκων.

Κχόπι, ποτ. τῆς Γεωργ. (χύν. εἰς τὸν Εὔξ. Πόντον). » Κύανος.

Κῶ (ἡ), ν. τοῦ Ἰκαρ. πελάγους. » Κῶς ἢ » Κέως. ‖. κόλπος τῆς—, » Κεραμικός.

Constance, π. τῆς 'Ελβετ. (πρωτεύουσα τοῦ Δουκάτου τῆς Βάδης). » Κωνσταντία. ('Η ὁμώνυμος αὐτῆς λίμνη εἶνε ἡ **Lacus Venetus** ἡ **Brigantinus** ἡ **Bodanicus**).

Κωστάντσα, π. τῆς Δακ. » Τόμις ἡ » Ἰστρόπολις, ἴδε ἢ Καρὰ-κερμὰν καὶ Τεμισβάρ.

Κωφᾶς, π. τῆς Δωρίδ. (μία ἀπὸ ταῖς τέσσαρας). » Πύνδος.

Lavigna, χ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ Λάτιον). » Λανούβιον.

Λαγκάδα, ποταμ. τῆς Ἀρκαδ. (χύν. εἰς τὸν Ἀλφειόν). » Τεῦθις ἡ Τευθέας.

Λαγκάδι (ποτάμι τῆς Κερᾶς τοῦ—), ποτ. τῆς Ἤλιδ. » Σελλήεις (ὁ 'Ηλεῖος).

Λάγκάδια, κώμ. τῆς Ἀρκαδ. »Παρώρεια.

Lagno, ποτ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καμπανίᾳ). » Γλάνις ἡ Κλάνις, ἴδε καὶ **Fiume di Patria**.

Lago d'Averno, ἴδε **Averno**.

Lago di Vico ἡ **di Ronciglione**,

λίμ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὴν Τυῤῥην.). » Κιμινία ἢ Κίμινα.

Lago di Garda, λίμ. τῆς Ἰταλ. » Βενάκη ἢ Βήνακος.

Lago di Celano, λίμ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ Λάτιον). » Φουκίνη ἢ » Φουκίνας (πλησίον ἧς ἔκειτο ἡ Ἄλβα Φουκηνσία).

Lago di Nemi, λίμ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ Λάτιον, πλησίον τῆς πόλεως Ἀρικίας, ἀφ' ἧς καὶ ἐπωνομάσθη) » Ἀρικήνη, ἴδε καὶ **Aricia**.

Lago di Fusaro ἢ **di Licola**, λίμ. (ἢ λιμνοθάλασσα τεναγώδης) τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καμπανίᾳ). » Ἀχερουσία.

Lago Lucrino, ἴδε **Lucrino**.

Lago Majore, λίμ. τῆς (ἄνω) Ἰταλ. » Οὐερβανός.

Lagosta, ν. τοῦ Ἀδριατ. κόλπου (μία τῶν ἐν Ἰλλυρίᾳ Λιβυρνίδων). » Λάδεστα ἢ » Λάδεστον, ἴδε ϗ **Lastovo**.

Λαδὶκ, ἴδε Ἐσκὶ-χισσάρ.

Λαδικιγὲ, π. τῆς Καραμαν., ἴδε Χιλεδίκ.

Laino, ποτ. τῆς Ἰταλ. (ὁρίζων τὴν Λευκανίαν τῆς Βρεττίας). » Λᾶος.

Λάλα, π. τῆς Ἠλιδ. (ἴσως ἡ) » Σελλοῦς. || βουνὰ τοῦ —, » Φολόη. || ποτάμι τοῦ —, ἴδε Λαγκάδι.

Λαμάρι, ἐπαρχ. τῆς Ἠπ. (περιέχεται εἰς τὴν παλαιὰν) » Κασσιοπίαν, ἴδε καὶ Σπιάντζα ϗ Ῥώγαις.

Lamentana (**vecchia**), π. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ Λάτιον). » Νώμεντον.

Λάμπουρα (τὰ), χ. τῆς Ἀττ. (εἰς τὴν ἀπὸ Φαλήρου εἰς Σούνιον παραλίαν). » Λάμπτρα.

Λαμπυριὸ, λ. τῆς Ἀχ. (εἰς τὸν Κορινθ. Κόλπον). » Ἐρινεός, ἴδε καὶ Ξερομύτα.

Languedoc, ἐπαρχ. τῆς Γαλλ. » Ὀξυτανία ἢ Ὀκκιτανία, » Γοτθικὴ Γαλλία.

Land'send, ἄκρ. τῆς Ἀγγλ. (τὸ μεσημβρινοδυτικώτατον). » Βολέριον.

Λάντζα, χ. (παραθαλ.) τῆς Εὐβ. » Πετριές.

Laon, π. τῆς Γαλλ. (ἐν τῇ Πικαρδίᾳ). » Λαούδουνον.

Λάπωνες, ἔθν. ὑπερβόρειον. » Λουπίωνες.

Λαρενδὲ, π. τῆς Καραμαν. (τῆς παλαιᾶς Ἰσαυρίας ἢ Λυκαον.). » Ἀρχελαῒς ἢ » Λάρανδα.

Λάρισσα, π. τῆς Θεσσαλ. (ἕνδεκα πόλεις ἀναφέρονται μὲ τοῦτο τὸ ὄνομα. Ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος εἶναι) » Λάρισσα ἢ ἐπὶ τὸν Πηνειὸν ἢ τῆς Β' Θεσσαλίας. || ποτάμι τῆς —, ἴδε Πλαταμῶνι.

Λάρνακας, π. καὶ λ. τῆς Κύπρου. » Κίτιον ἢ Κίττειον, (ὁ Βόλνεϋ λέγει ὅτι αὐτὴ εἶνε ἡ) » Χεττιεὶμ (τῆς Γραφῆς).

Lastovo (ὀνομάζεται ὑπὸ τῶν κληροχώρων Σκλαβόνων ἢ ὑπὸ τῶν Ἰταλῶν ὀνομαζομένη **Lagosta**), ν. τοῦ Ἀδριατ. κόλπου, ἴδε **Lagosta**.

Λασσὶ, μέρος τῆς ἐν Κρήτῃ Ἴδης (τὸ πρὸς ἀνατολάς). » Δίκτη.

Λατακιγὲ, π. (παραθαλ.) τῆς Συρ. » Λαοδίκεια (τῆς Συρίας).

Laybach, π. τῆς Γερμαν. » Λαυβιάνα. § ἄλλ. (**haut**—). » Ναύφορτος ἢ » Ναύπορτος.

Λαῦκα, χ. καὶ ποτ. τῆς Ἀρκαδ. (ἐν τῇ Στυμφαλίᾳ). » Ἀλέα.

Λεβδίτσ (ἢ Λεβεδίτσ)-χισσάρ, π. τῆς Ἰων. » Λέβεδος.

Leverano, ἴδε **Verano**.

Λέβιθα, ν. τοῦ Αἰγ. πελάγους (μεταξὺ Καλύμνου καὶ Ἀμοργοῦ). » Λέβινθος.

Lebrixa, π. (παρωκεάνιος) τῆς Ἰσπαν. » Νάβρισσα καὶ Νέβρισσα.

Λεζίνι, λίμ. τῆς Ἀκαρν. (χύν. εἰς τὸν Ἀχελῷον). » Κύνεια.

Λειοντάρι, π. τῆς Ἀρκαδ. (δὲν εἶνε ἡ) » Μεγαλόπολις, (ἀλλὰ πιθανώτερον τὰ) » Λεῦκτρα, ἴδε καὶ Σινάνο. || ποτάμι τοῦ —, ἴδε Ξερίλας.

Λείψια, π. τῆς Αὐστρίας, (μεθερμηνευθεῖσ' ἂν) » Φιλύρεια.

Λειψοκουτάλα, ν. τοῦ Σαρων. κόλπου. » Ψυττάλεια, ἴδε καὶ Ἅγιος Γεώργιος.

Lecce, π. τῆς (κάτω) Ἰταλ. (ἐν τῇ Καλαβρίᾳ). » Ἀλήτιον.

Λεϊδι, χ. καὶ λ. τῆς Κυνουρ. » Ηρασιαὶ καὶ » Βρασιαὶ (αἱ Ὀρεάται), ἴδε καὶ Πρασιές.

Lentini, π. τῆς Σικελ. » Λεοντῖνοι ἢ (;) Λεοντῖνος.

Leon, ν. τοῦ Ὠκ., ἴδε Carrara (la —).

Λεπενοῦ, χ. (καὶ πέραμα τοῦ Ἀχελῴου) εἰς τὴν Ἀκαρν. (πλησίον ἐρείπιον, ὑπὸ τὸ ὄνομα Πόρτα, ἤ) » Στράτος.

Lerida, π. τῆς (Ταῤῥακων.) Ἰσπαν. (ἐντὸς τῶν Πυρηναίων). » Ἰλερδα.

Lerina, ν. τοῦ Ἀδριατ. κόλπου (παρὰ τὴν Ἰλλυρ., μία τῶν Λιβυρνίδων). » Φάρος καὶ (ἀρχαιότ.) » Πάρος.

Λερὸ, χ. (παραθαλ.) τῆς Εὐβ. » Κήρινθος.

Λεσσενίτσα, κατ. τῆς Ἠλ. (χύν. εἰς τὸν Ἀλφειόν). » Κυθέριος.

Leyde (Leyden), π. τῆς Βελγ. (ἐφ' ἑνὸς τῶν στομίων τοῦ Ῥήνου). » Λεούγδουνον ἢ Λούγδουνον (τὸ Βαταυϊκόν).

Λεῦκα, χ. τῆς Βοιωτ. » Λεῦκτρα.

2) κοτ. τῆς Ἀχ. (πηγ. εἰς τὸ ὄρος Βόδια καὶ χύν. εἰς τὸν λιμένα τῶν Πατρῶν). » Γλαῦκος, ἴδε καὶ Δολιανά.

Λεῦτα χ. τῆς Φωκ. » Ἐλάτεια, ἴδε καὶ Δένδρα καὶ Τουρκοχώρι.

Λέφκε, κωμ. τῆς Φρυγ. » Λεῦκαι, (παρὰ τὸ Σοούτ.).

Λεχώνια, χ. τῆς Θετταλομαγν. » Ἰωλκός, ἴδε καὶ Γορίτσα.

Λιάκουρα, χ. τῆς Φωκ. (κοντὰ εἰς τὸ Καστρί). » Λυκώρεια. || βουνὰ τῆς —, β. τῆς Βοιωτ. καὶ Φωκ. » Παρνασσός.

Λιαπουριά, ἴδε Ἰαπουριά.

Λιάπιδες, ἔθν. τῆς Ἠπ. (κατοικοῦν τὸ δυτικὸν τῶν Ἀκροκεραυνίων). » Ἰάπυγες.

Λιβανάτες, χ. καὶ λ. τῆς (ἐπικνημιδ.) Λοκρ. » Κῦνος.

Λιβαδειά, π. (πρωτ. τῆς Βοιωτ.) » Λεβάδεια. || ποτάμι τῆς —, ἴδε Καρροῦπι, || λίμνη τῆς —, ἴδε Τοπόλια.

Λιβαδόστρα, χ. τῆς Βοιωτ. (εἰς τὸν Κρισσ. κόλπον). » Σῖφαι.

Λιβερτζοῦ, κοτ. τῆς Ἀρκαδ. (πηγ. εἰς τὴν Φολόην καὶ χύν. εἰς τὸν Ἀλφειόν). » Ἐρύμανθος, ἴδε καὶ Ἀτσίπολο καὶ Δογάνα.

Λιγκάρι, χ. τῆς Θρᾴκ. (παρὰ τὴν Μαρώνειαν). » Ἴσμαρος.

Λιδωρίκι (ἀπὸ τοῦ Ἰταλ. gli Dorici), ἐπ. τῆς (ἀνατολ.) Ἑλλάδος, (τὸ δυτικὸν μέρος τῆς Λοκρίδος). » Δώριο (μέρος τῆς Θεσσαλίας), ἴδε καὶ Μαλανδρίνο.

Liège, π. τοῦ Βελγ. » Λεόδιον.

Λιθάδα (ἀπὸ τὰς Λιχάδας, πλησίον κειμένας νήσους), ἀκρ. τῆς Εὐβ. (πρὸς τὸν Μαλιακὸν κόλπον). » Κήναιον, (ὁ Μελέτιος τὸ ὀνομάζει Κάβο-Λιθάρι).

Λικερί καὶ Λικέρι (διαιρούμενον εἰς μέγα καὶ μικρόν), λίμ. τῆς Βοιωτ. (πρὸς ἀρκτ. τῶν Θηβῶν, σχηματίζεται ἀπὸ τὰ νερὰ τῆς Κωπαΐδος). » Ὑλίκη καὶ Ὑλίκη.

Licosa, ν. τῆς Ἰταλ. (ἀντικρὺ τοῦ πρὸς μεσημβρ. ἀκρωτηρίου τοῦ Ποσειδωνιάτου κόλπου). » Λευκωσία, ἴδε καὶ **Piana**.

Λικῶνας, β. τῆς Βοιωτ. » Ἑλικών.

Lima καὶ **Limia**, κοτ. τῆς Πορτογαλλ. » Λήθης ποταμὸς (Λατιν.) **Oblivion**, καὶ » Λιμαίας ἢ Λιμαῖος.

Λιμὰν-παδισὰχ, ἴδε Πόρτο-Ταγουζέο.

Λιμισσός, π. τῆς Κύπρου. » Ἀμάθους καὶ » Ἄμαθος.

Λιμιῶνας, ἴδε Βοιτοῦλο.

Limoges, π. τῆς Γαλλ. » Λεμοβίκα.

Λιμονιά, π. τῆς Θεσσαλ. (εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Ὀλύμπου). » Ἠλώνη.

Limousin, ἐπαρχ. τῆς Γαλλ. » Λεμοβικηνσία.

Λιμπάνοβα, ἴδε Σταυρός.

Λιμποῦνια (μία κορυφὴ τοῦ) β. » Λάμπεια, ἴδε Καπρίβανη.

Λινίτσα, ἴδε Λεσσενίτσα.

Λιόπεσι, χ. τῆς Ἀττ. (πρὸς ἀνατολ. τοῦ Ὑμηττοῦ). » Παιανία.

Lipari, ν. τοῦ Τυῤῥην. ἢ Σικελ. πελάγους. » Λιπάρα (ἀπ' αὐτῆς, ὡς ἀξιολογωτέρας, ὠνομάσθησαν καὶ

περὶ αὐτὴν λοιπαὶ δὲ νῆσοι Λιπάρεις, δηλ. ἡ Ἱερὰ [τοῦ Ἡφαίστου] ἡ Θέρμεσσα [κοιν. Vulcano], ἡ Στρογγύλη [Stromboli], ἡ Διδύμη [Salini, ἡ Ἐρικοῦσα [Alicudi ἡ Alicurim], ἡ Φοινικοῦσα [Felicudi ἡ Filicurim] ἢ ἡ Εὐώνυμος [Lisca-Bianca ἡ Ustina]. Ἐκτὸς δὲ τούτων εἶνε καὶ ἄλλαι, τόσον πολλαὶ καὶ μικραί, ὥστε οἱ Ἰταλ, τὰς ὀνομάζουν Fornicoli [Μύρμηκας].

Lippe, ποτ. τῆς Γερμαν. (χύνεις τὸν Ὠκεαν.). » Λουπίας.

Lis, ποτ. τῆς Βελγ. » Λεγίας.

Λισάνα, ποτ. τῆς (ἄνω) Ἀλβαν. ἡ Ἰλλυρ. » Ἰσανός.

Λισὰν-οὺλ-χαγμπὲ (μετάφρασις τοῦ Ἰταλικοῦ Lingua di Bagascia), ἀκρ. τῆς Κιλικ. ἴδε Ζάφρά.

Lisca-Bianca, ν. τοῦ Τυῤῥην. πελάγους (κοντὰ εἰς τὴν Σικελίαν, μία των Λιπάρεων, ἴδε Lipari). » Εὐώνυμος, παρβλ. Ustica καὶ Panaria.

Lisieux, π. τῆς Γαλλ. (ἐν τῇ Νορμανδίᾳ). » Ληξοβία.

Λισμπόνα, π. (πρωτ.) τῆς Πορτογαλ. » Ὀδύσσεια, » Ὀλύσιππος, » Ὀλυσιππῶν, » Ἰουλία εὐτυχής.

Λίσσα, ν. τοῦ Ἀδριατ. κόλπου (παρὰ τὴν Ἰλλυρίαν, μία τῶν Λιβυρνίδων). » Ἴσσα.

Λιφόκαστρον, χ. τῆς Θετταλομαγν. » Σπάλαθρα.

Λιχάρι, ἴδε Λιχαρίαι.

Λιψὸ, χ. τῆς Εὐβ. » Αἰδηψός.

Λοβοδύτικο, ποτ. τῆς Σικυῶνι (χύν. εἰς τὸν Κορινθ. κόλπον). » Φελόη.

Λογκάκι, χ. τῆς (ἐπικνημιδ.) Λοκρίδ. (πλησ. ἐρείπ. τὸ). » Θρόνιον, ἴδε καὶ Παληόκαστρον.

Loddi, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ ἐπαρχ. τῶν Μεδιολάνων). » Λάουμδον.

Loir, ποτ. τῆς Γαλλ. (πηγ. ἐκ τοῦ ὄρους Cevennes, καὶ, ῥέων βορειοδυτικῶς, χύν. εἰς τὸν Ὠκεανόν). » Λίγερ καὶ Λίγυρος.

Λόχλι, ἴδε Ἑλλόπι.

Λοὺδδ, π. τῆς Παλαιστ. » Λύδδα.

Λουκίσι, χ. τῆς Βοιωτ. » Ἀνθηδών.

Λούκκα, π. τῆς (ἀρκτ.) Ἰταλ. (ἐν τῇ Τυῤῥηνίᾳ). » Λοῦκα. ἡ. δουκάτον τῆς —, ἴδε Γένοβα.

Λουλὲ-μπουργκάζι, κωμ. τῆς Θράκ. (30 ὥρας ἀπὸ τῆς Κωνσταντινουπόλ. καὶ 14 ἀπὸ τῆς Ἀδριανουπόλ.). » Ἀρκαδιούπολις καὶ » Βεργούλη.

Λουμπίτσα, ἴδε Βόδα.

Λουξόρ, χ. (ἐρείπ.) τῆς Αἰγύπτου. » Θῆβαι.

Λουρεστὰν, ἐπαρχ. τῆς Περσ. (μέρος τῆς Σουσιανῆς). » Ἐλυμαῒς καὶ (παρὰ τῇ Γραφῇ) » Ἐλάμ.

Λαύρχα, ποτ. τῆς Ἠπ. (πηγ. ἀπὸ τὸ ὄρος Τύμφην καὶ χύν. εἰς τὸν Ἀμβρακ. κόλπον). » Ἄραχθος, » Ἄραιθος, » Ἀρέθων.

Λουτράκι, χ. καὶ λ. τοῦ Κορινθ. κόλπου. » Λέχαιον. 2) χ. καὶ λ. τοῦ Ἀμβρακ. κόλπου. » Λιμναία.

Λουτρόχωρι, χ. τῆς Μεγαρ. (εἰς τὸν Ἰσθμόν). » Πηγαί.

Luçon, π. τῆς Γαλλ. (ἐν τῇ Βανδέᾳ). » Λυκιονία.

Lucera ἢ Luzara, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ἀπουλίᾳ). » Λουκερία ἢ » Νουκερία (Ἀπούλων).

Lützen, π. τῆς Σαξον. » Λύκαινα.

Loharra, π. τῆς Ἰσπαν. » Καλάγουρις.

Λυγουριὸ, χ. τῆς Ἀργαλίδ. » Λὺς ἡ » Λύσσα, » Λυκούργιον (Στρβ., τὸ ὁποῖον διώρθωσάν τινες) » Λύρκειον.

Λυθρὶ, χ. (παραθαλ.) τῆς Ἰων. (κοντὰ εἰς ταὶς Φώκηαις). » Ἐρυθραί.

Λυκόσταμος, κοιλὰς ἢ στενὸν μεταξὺ Θεσσαλ. καὶ Λοκρ. » Τέμπη (τὰ Θετταλικὰ ἢ » Πύλαι

Λυκουριὰ, χ. τῆς Ἠπείρου (κοντὰ εἰς τὸ Δέλβινον). » Ἀγχισμος.

Lyon, π. τῆς Γαλλ. (ἐπὶ τῆς συῤῥοῆς τῶν ποταμῶν Ῥοδανοῦ καὶ Ἄραρος). » Λούγδουνον (τὸ Γαλλικὸν) καὶ » Λούγδουνα (τὰ) (Ὁ Menage ἐτυμολογεῖ τὸ ὄνομα ἀπὸ τοῦ Lugon καὶ Dunum, δηλοῦντος, κατὰ τὴν ἀρχαίαν Κελτικὴν διάλεκτον, Κόρακος ὕψωμα. Πιθανώτερον δὲ ἀπὸ τοῦ Lucii dunum, ἴδε καὶ Πλούτ. περὶ ποταμῶν).

Magdebourg, ἴδε Macdebourg.

Μαγιάς, λίμνη καὶ Κωμόπ. τῆς Μυσ. ἢ ἐπικτ. Φρυγ. » Μιλητόπολις (ἡ λίμνη Ἰδὰν εἶναι, καθὼς ἐνόμισεν ὁ Pocock, ἡ) » Δασκυλῖτις (ἀλλ' ἡ) Ἀρτυνία ἢ Μιλητοπολῖτις (τοῦ Πλιν., κατὰ τὸν Abbé-Sestini).

Μαγκάλια (ἢ κατὰ τὸν Μελέτιος Μαγγάλια), χ. (παραθαλ.) τῆς Βουλγαρ. (ἐπὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου). » Κάλλατις, ἢ » Τόμις-εως (ὅπου ἐξωρίσθη ὁ Ὀβίδιος).

Magra, ποτ. τῆς Ἰτάλ. (χύν. διὰ τῆς Σαρδινίας εἰς τὴν Μεσόγειον θάλασσαν). » Μάκρης.

Μάγνησα, ἴδε Μάνησα.

Μαγοῦλα, χ. τῆς Λακων. (μίαν ὥραν μακρὰν τοῦ Μιστρᾶ). » Σπάρτη.

Μάγουσα, π. τῆς Κύπρου. » Σαλαμίς.

Μαδένι (Μαδενογώρια), ἐπαρχ. τῆς Ἀσ. » Χαλυβία (ὅθεν ἡ Ἐπισκοπὴ Χαλδίας), ἴδε Γκιουμουσ-χανές.

Μαζαράκι, μοναστήρ. τῆς Βοιωτ. (ἐδῶ ἔκειτο ἡ) » Ὀγχηστός.

Majorca, ν. τοῦ Τυῤῥην. πελάγους (μία τῶν Βαλεαρέων). » Εὐβοσία.

Mayence, π. τῆς Γερμαν. (παρὰ τὸν Ῥῆνον). » Μογουντία.

Μακάς-σουγιού, ποτ. τῆς Καππαδ. (χύν. εἰς τὸν Ἅλυν). » Μάκας.

Macdebourg, π. τῆς Σαξον. (ἑρμηνεύεται) » Παρθενούπολις.

Macon, π. τῆς Γαλλ. » Ματίσκων.

Μάκρη, χ. ἀκρ. καὶ κόλπος τῆς Λυκ. » Τελμισσός (πόλις), » Ἱερὸν (ἀκρωτ.), » Γλαῦκος (κόλπος).

Μακρονῆσι, ν. τοῦ Μυρτ. πελάγους (παρὰ τὴν Ἀττικήν). » Ἑλένης νῆσος. 2) ν. τοῦ Σαρων. κόλπου. » Μινώα. 3) ἴδε Μεγανῆσι.

Μακρί, χ. καὶ ἀκρ. τῆς Θράκ. (ἀντικρὺ τῆς Σαμοθράκης). » Σέῤῥιον.

Μακρυνόρος, β. τῆς Ἀκαρν. (εἰς τὴν Ἀγραΐδα ἢ Ἀμφιλοχίαν). » Θύαμος.

Μακρὺ-πλάγι, β. τῆς Μεγαρ. » Γεράνιον, ἴδε καὶ Παληοβουνί. 2) β. τῆς Μεγαρ. » Ὄνεια ὄρη, ἴδε καὶ Κέρας.

Malaga, π. (παραθαλ.) τῆς Ἱσπαν. (ἐν τῇ Βαιτικῇ). » Μάλακα καὶ » Μαλάκη.

Μαλαγκάρα (ἴσως Μαλγκαρά), ἀκρ. τῆς Βοιωτ. (εἰς τὸν Κρισσ. κόλπον). » Ὀλμιαί.

Malagrin, ἀκρ. τῆς Σαρδ. » Ἑρμαῖον.

Μαλάκα, ἴδε Καστανιά.

Μαλεκάσι, ἐπ. τῆς Δυτ. Ἑλλ. » Δολοπία (ἡ ἀρκτῴα). 2) π. τῆς Θεσσαλ. » Αἰγίνειον.

Μαλανδρῖνο, ἐπ. τῆς Δυτ. Ἑλλ. (τὸ δυτικὸν μέρος τῆς) » Λοκρίδος, ἴδε καὶ Λιδωρίκι. 2) ποτάμι τοῦ —, (χύν. εἰς τὸν Κρισσ. κόλπον). » Ὕλαῖος.

Μαλάτια, π. τῆς (Ἐλάσσ.) Ἀρμεν. (εἰς τὴν δυτ. ὄχθην τοῦ Εὐφράτου). » Μελιτινή.

Μαλγαρά, χ. τῆς Θρακ. Χερσονν. (ἐπὶ τῆς Προποντίδος; μεταξὺ Καρδίας καὶ Πακτύας). » Ἀγορά.

Maldon, π. τῆς Ἀγγλ. » Καμαλόδουνον ἢ Καμουλόδουνον, (Δ.Κάσσ. Ξ', 21), ἴδε καὶ Campdun.

Μαλεβό, β. τῆς Λακων. » Πάρνων (ἰδίως τὸ πρὸς τὸν Ἅγ. Πέτρον), » Ἀρτεμίσιον, » Κρόνιον, » Μενελάϊον, ἴδε καὶ Χέλμος.

Μαλειᾶς (κάβο—), ἀκρ. τῆς Λακων. » Μαλέας.

Μαλούλα, ἴδε Σιάγρ.

Μάλτα, ν. τοῦ Λιβ. πελάγους. » Μελίτη. (Σημ. Ὁ Βοχάρτος ἐτυμολογεῖ τὸ ὄνομα τῆς νήσου ἀπὸ τοῦ Ἑβρ. Μαλάτ, ἀφ' οὗ παράγωγον τὸ Μελιτάχ, σημαῖνον Καταφύγιον. Διότι, κατὰ τὸν Διόδωρον [βιβλ. Δ'], οἱ Φοίνικες, » ταῖς ἐμπορίαις διατείνοντες μέχρι τοῦ κατὰ τὴν δύσιν Ὠκεανοῦ, καταφυγὴν εἶχον, εὐλίμενον οὖσαν, καὶ κειμένην πελαγίαν).

Μάλ-τεπέ, χ. (παραθαλ.) τῆς Βιθυν. (πρὸς τὴν Προποντίδα). » Τὰ Βρύαντος ἢ Βρύου (καὶ ἁπλῶς) Βρύας.

Μαμούρα, χ. τῆς Βοιωτ. (πλησ. ἐρείπ. αἱ) » Ἀλαλκομεναί.

Μαμουριέ, ἴδε » Ἀμώριον.

Μαμπεδ ἢ Μαμπέτσ, ἴδε Γεραμπολούζ.

Μαναλοῦδι ἢ Μανολάδι, χ. τῆς

(ἐπικτ.) Αἰτωλ. »Μακυνία ἢ »Μολύκριον, ἴδε καὶ Κουκκιόκαστρον.

Μαναστῆρι (ἐξ αἰτίας μονῆς τινος, καλουμένης Μπούκοβον, καὶ τιμωμένης εἰς ὄνομα τῆς Παναγίας, κειμένης δὲ ἓν τέταρτον μακρὰν τοῦ βουνοῦ Περιστέρι), π. δευτερεύουσα τῆς Μακεδ. »Κέλλαι, ἢ Ἡράκλεια ἡ ἐπὶ Ἐριγῶνι.

Mandula, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ἰαπυγίᾳ). » Μανδύριον, (ἡ πλησίον λίμνη, περὶ τῆς ὁποίας ὁ Πλίνιος [βιβλ. Β', 103] λέγει ὅτι οὔτε αὐξάνει ποτέ, οὔτε ἐλαττοῦται, ὀνομάζεται κοινῶς **Andoria**).

Μανδρί, ἴδε Θορικό.

Μάνη, π. τῆς Λακων. »Λεῦκτρον || βουνὸν τῆς —, ἴδε Πεντεδάκτυλον.

Μάνισα, π. τῆς Λυδ. (8 λεύγας πρὸς τὸ ἀνατολικοβόρειον τῆς Σμύρνης). » Μαγνησία (ἡ ἐπὶ τὸν Σίπυλον ἢ ἐπὶ τῷ Ἕρμῳ).

Μανκοῦπ, ἴδε Τσαδὶρ-δαγί.

Μάννα, ποτ. τῆς Πελοποννήσου (πηγ. εἰς τὸν Ὠλενόν, ἡ διαιρεῖ τὰς ἐπαρχίας Πατρῶν καὶ Γαστούνης). » Μίνυνὸς ἢ » Λάρισσος, ἴδε Γομοστὸ καὶ Ῥισσό.

Mantes, π. τῆς Γαλλ. »Μεδούντη.

Μαντί, ἐρείπ. τῆς Ἀρκαδ. (κοντὰ εἰς τὴν Τριπολιτσᾶν). » Μαντίνεια.

Μαράθι, λ. τῆς Μεσσην. μεταξὺ Κορώνης καὶ Μεθώνης). » Φοινίκη.

Μαραθῶνας, χ. τῆς Ἀττ. »Μαραθών. || ποτάμι τοῦ —, »Χάραδρος. || ἀκρωτήριον τοῦ —, ἴδε Κάβο-σίντρο.

Μαραθωνῆσι, π. τῆς Λακων. (πλησ. ἐρείπ. τὸ) » Γύθειον.

Μαράς, π. τῆς Κιλικ. » Γερμανίκεια.

Μὰργ-ἄμπ, ποτ. τῆς Περσ. (χύν. εἰς τὸν Ὦξον). » Μάργος (ἀφ' οὗ ἡ Μαργιανή).

Μαργαρίτι, ἐπαρχ. τῆς Ἠπείρου (εἰς τὴν Τσαμουριάν). » Κελτικὴ (ἡ τῶν Ἀϊδωνέων), ἴδε καὶ Ἀϊδόνι. || π. (πρωτ.) τῆς ὁμωνύμου ἐπαρχ. »Βούχετα ἢ Βουχέτιον.

Μαργκοσέστι, π. τῆς Οὐγγαρ. »Μαρκόδαυον.

Marecchia, ποτ. τῆς Ἰταλ. (χύν. εἰς τὸν κόλπον τῆς Οὐενετίας, πλησίον τῆς πόλεως Ἀριμίνου, ἴδε Rimini). »Ἀρίμινος.

Μάρεπ, π. (πρωτεύουσα ποτὲ τοῦ βασιλείου Τυμπαρπού, νῦν ἐρείπια) τῆς Εὐδ. Ἀραβ. » Μαριάβα (Στράβ.).

Marcellinara, ποτ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὴν χώραν τῶν Βρεττίων). » Ἀχέρων.

Μαριολάτες, χ. τῆς Φωκ. »Χαράδρα.

Μαριούπολις, π. τῆς Κριμαίας (ἐπὶ τοῦ Καρκινίτου κόλπου). »Κάρκινα, ἴδε καὶ Ἀκ-μετζγκίτ.

Μαρίτιμο, ν. τοῦ Λιβ. ἢ Τυρρην. πελάγους (πρὸς δυσμὰς τῆς Σικελ. μεταξὺ τῶν ἀκρωτ. Δρεπάνου ἢ Λιλυβαίου). » Ἱερά.

Μαρίτσα, ποτ. τῆς Θρᾴκ. (χύνεται εἰς τὸ Αἰγαῖον παρὰ τὴν Αἶνον). »Εὖρος ἢ Ἕβρος (Θουκυδ. Β', 96).

Μαρκόπουλο, χ. τῆς Ἀττ. »Μυῤῥινοῦς.

Μαρμαρᾶν, ἴδε Φυσκία.

Μαρμάρι, ἴδε Σρούμε.

Maro, ποτ. τῆς Ἰταλ. (διαρρέον τὴν χώραν τῶν Βρεττίων). »Μέταυρος, ἴδε καὶ **Metaro**.

Μαρὸκ, βασίλ. τῆς Ἀφρ. »Μαυριτανία ἢ Μαυρουσία (ἡ Καισαρεία).

Μάρος, ποτ. τῆς Δακ. (ἑνούμενος μὲ τὸν Τιβίσκον καὶ χύν. εἰς τὸν Δάνουβιν). » Μάρισος.

Marne, ποτ. τῆς Γαλλ. (χύν. εἰς τὸν Σηκουάναν). »Ματρώνας.

Marsalla (Ἀραβ. λιμὴν τοῦ Θεοῦ), π. τῆς Σικελ. »Λιλύβαιον.

Marseille, π. (παραθαλ.) τῆς Γαλλ. (ἐπὶ τῆς Μεσογείου). » Μασσαλία (ἐκ τοῦ Μας, Κελτικοῦ, σημαίνοντος δόμον, κατοικίαν [καθὼς καὶ σήμερον ἀκόμη λέγεται ὁ οἶκος εἰς τὸ **Arles**], ἢ Σάλιαι οἱ κατοικοῦντες πρὸ τῶν Φωκαίων τὸν τόπον).

Martigny, κωμόπολ. τῆς Ἑλβετ. » Ὀκτόδουρος.

Μαστό, λίμ. τῆς Ἀργολ. »Λέρνη, ἴδε καὶ Μύλοι (Ἄργους).

Ματαπὰν (κάβο —), ἀκρ. τῆς Λα-

ταιν. » Ταίναρον. (τὸ κοινόν 'του ὄνομα ἑρμηνεύεται ἀνθρωποκτόνον).

Ματζάρ-μπουρούν, ἀκρ. τῆς Βιθυν. (εἰς τὸν Βόσπορον). » Ἀργυρώνιον.

Ματζενδεράν, ἐπαρχ. τῆς Ἀσ. (περιείχετο εἰς τὴν Μηδίαν, κυρίως δὲ εἶνε ἡ) » Ὑρκανία, ἴδε καὶ Καρηάν.

Μάτια (Ἀλβ. Μπρέγκουϊ-μάτουζι), ποτ. τῆς (ἄνω) Ἀλβαν. ἢ Μακεδον. Ἰλλυρ. » Μάτις.

Maubeuge, π. τοῦ Βελγίου. » Μαλδόβιον.

'Μαύρη-θάλασσα, » Πόντος Εὔξεινος, (καὶ εἰς ἐπιτύμβιόν τι ἐπίγραμμα τοῦ Ἀντιπάτρου) » Μέλας πόντος.

'Μαυροζούμενα, ποτ. τῆς Μεσσην. (χύν. εἰς τὸν Πάμισσον). » Βαλύρας.

'Μαυροκόκλα, λίμ. τῆς Ἀργολ. (ἴδε Σαρακᾶς). » Ἀμφιάραος.

'Μαυρομμάτι ('Επάνω—), χ. τῆς Μεσσην. (πλησίον τῆς Ἀνδρούσης). » Μεσσήνη. ('Η ὁμώνυμος πηγὴ εἶνε ἡ) » Κλεψύδρα, (τὸ δὲ βουνόν, ὅπου ἦτον ἡ ἀκρόπολις, ἡ) » Ἰθώμη, ἴδε καὶ Βουλκάνο. 2) χ. τῆς (ἐπικτ.) Αἰτωλ. (εἰς τὸ ὄρος Βαράσοβα. πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Καλυδών.

'Μαυρονέρι ἢ 'Μαυροπόταμον, ποτ. τῆς Βοιωτ. (πηγ. εἰς τὴν Δρύσκίαν τῆς Ασκρ., καὶ χύν. εἰς τὴν Κωπαΐδα λίμνην). » Κηφισσὸς καὶ (εἰς τὰς ἀρχάς 'του) » Πίνδος. 2) ποτ. τῆς Βοιωτ. (πηγ. εἰς τὸ Ἀκόντιον ὄρος, ἄνωθεν τοῦ 'Ορχομενοῦ, καὶ χύν. εἰς τὴν Κωπαΐδα λίμνην). » Μέλας. 3) ποτ. τῆς 'Ηπείρου (πηγ. εἰς τὰ 'Ολιχίνια ἢ Κράνια, βουνὰ τῆς Κασσιοπίας, καὶ ποτίζων τὴν Θεσπρωτίαν, χύν. εἰς τὸν λιμένα Γλυκύν). » Σελλήεις καὶ (παρακάτω) » Ἀχέρων καὶ (ἀπὸ τὴν λίμνην Ἀχερουσίαν ἕως τὴν θάλασσαν) » Γλυκύς. 4) πηγὴ τῆς Ἀρκαδ. κατασταζόυσα ἀπό τινος μελανοῦ βράχου τοῦ ὄρους τῆς Κυλλήνης πλησίον τῶν Κλουκηνοχωρίων). » Στύξ.

'Μαυρονόρος, β. τῆς Πελοποννν. » Χαλυβορία.

'Μαυροπόταμον, ἴδε 'Μαυρονέρι.

Μάϋτο, π. τῆς Θρακ. Χερσον. (παρὰ τὸν 'Ελλήσποντον). » Μάδυτος.

Meaux, π. τῆς Γαλλ. » Μέλδαι.

Μεγανῆσι, ν. τοῦ Ἰον. πελάγους (κοντὰ εἰς τὴν Ἀκαρν. ἀνήκουσα εἰς τὴν Ἀγ. Μαύραν). » Ταφιοῦσα (μία τῶν Τηλεβοΐδων, καθὼς καὶ ὁ Σκορπιὸς, καὶ ὁ Κάλαμος, καὶ ἡ Καστὴ καὶ τὸ Κίτρος).

Μεγάρσοβο, χ. τῆς Μακεδον. » Μίκεια.

Μεγγρελία, ἐπαρχ. τῆς Ἀσ. (περιέχεται εἰς τὴν Ἰβηρίαν, κυρίως δὲ εἶνε ἡ) » Κολχίς.

Μεδενίκο, χ. τῆς Ἀκαρν. (εἰς τὸ Ξερόμερον). » Μεδεών.

Μεδάν, π. τῆς Συρ. » Ἀπάμεια, ἴδε καὶ Φαμιέ.

Μεδινὲ (ἢ Μεδινάχτάλ-ναμπὶ), π. τῆς Ἀραβ. » Ἰαθρίππη (Γιαθρὶμπ λέγεται καὶ σήμερον ὑπὸ τῶν Ἀράβων). » Μέθυμνα.

Μαζαράταις, ἴδε Σεσαράθαις.

Μέκκα, π. τῆς (εὐδαίμ.) Ἀραβ. » Μάββαβα ἢ Μακκόραβα ἢ Μοχοῦρα.

Mecklembourg ἢ **Meckelbourg**, π. τῆς (κάτω) Σαξον. » Μεγαλόπολις.

Μεκρὰν, ἐπαρχ. τῆς Ἀσ. » Γεδρωσία.

Μελὰς, π. τῆς Καρ. » Μύλασσα.

Μελεμὲν (ἀντὶ Μαινομένου » κάμπος τοῦ—»), χ. τῆς Αἰολ. (ἐπὶ τὸν "Ερμον). » Τῆμνος.

Melfa, ποτ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῷ βασιλείῳ τῶν δύο Σικελιῶν). » Μέλπις.

Melili, ἴδε **Milazzo**.

Melun, π. τῆς Γαλλ. » Μελόδουνον.

Μελχιόβα, β. τῆς 'Ηπείρου, ἴδε Μερόπα.

Μενδερὲ, ποτ. (ἢ μᾶλλον χείμαρρος) τῆς Τρῳάδος (πηγ. ἀπὸ τοῦ ὄρους Κοτύλου καὶ χύν. εἰς τὸ Αἰγ. πέλαγος μεταξὺ τῆς Ἀλεξανδρείας-Τρῳάδος καὶ τοῦ Σιγείου) » Σκάμανδρος, παρβλ. Γκιουμπρέ-σουγιού.

Μενδεσὲ, τοπαρχ. τῆς (μικρᾶς) Ἀσ. (εἰς αὐτὴν ἐμπεριείχετο ἡ) » Καρία. 2) π. (παραθαλ.) τῆς Καρ. » Μύνδος.

Μενίδι, χ. τῆς Ἀττ. (πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Ἀχάρναι.

Μενουγάτ, π. τῆς Παμφυλ. » Ἄσπενδος.

Μενουγάτ-σουγιού, ποτ. τῆς Παμφυλ. (πηγ. ἀπὸ τῶν βουνῶν τοῦ Ταύρου, καὶ χύν. εἰς τὴν θάλασσ.). » Εὐρυμέδων.

Μεντελέτ, χ. τῆς Καρ. » Λάβρανδα.

Μεντενίκο, ἴδε Μεδενίκο.

Μεντερέ, ποτ. τῆς Τρωίας (πηγ. ἀπὸ τῶν ὑψηλῶν τῆς Ἴδης). » Σιμόεις, ἢ (περὶ τὰς ἐκβολὰς αὐτοῦ) » Ξάνθος, ἴδε καὶ Πουνὰρ-μπασί.

Μερὴν, π. τῆς Ἰων. » Μύῤῥινα, ἴδε καὶ Ἀλή-κιοϊ.

Μέρ-ᾶς, π. (πρωτ. τὸ πάλαι) τῆς (ἐλάσσον.) Ἀρμεν. » Σίς.

Merida, π. τῆς Πορτογαλλ. (ἐπὶ τοῦ Γουαδιάνα). » Ἠμερίτα (Emerita) Αὐγούστα.

Μέροπα καὶ Μερτζίκα, β. τῆς Ἠπείρου. » Ἀερόπη (Πτολεμ. καὶ Τίτ. Λίβ). » Μερόπη, (Νίγερ.).

Μεσολόγγι, π. τῆς Αἰτωλ. || λίμνη τοῦ—. » Ὄνθις.

Μεσσισὰ, π. τῆς Κιλικ. (ἐπὶ τοῦ ποτ. Πυράμου). » Μόψου Ἑστία.

Μέταγα, ἴδε Ἀχμέτ-ἀγᾶ.

Μέταργα, χ. τῆς Αἰτωλ. (εἰς τὴν ἐπαρχ. τοῦ Βλοχοῦ). » Μέταπα.

Metaro ἢ Metro, ποτ. τῆς Ἰταλ. (διαῤῥέων τὴν Οὐμβρικήν). » Μέταυρος.

Mez, π. τῆς Γαλλ. (ἐν τῇ Λοθαριγγίᾳ). » Μέται.

Μετζιτλί, χ. τῆς Κιλικ. » Σόλοι καὶ (μεταγενεστέρως) » Πομπηϊούπολις.

Μέτζοβο, ἐπαρχ. τῆς Θεσσαλ. || βουνὰ τοῦ—, » Πίνδος.

Metting, π. τῆς Ἰλλυρ. (ἐπὶ τῶν συνόρων τῆς Κροατ. καὶ τοῦ ποταμοῦ Κολάπιδος). » Μέτουλον.

Μεχαλλέτ-ἐλ-κιμπίρ, π. τῆς (κάτω) Αἰγ. (ἐπὶ τοῦ Σεβεννυτικοῦ στόματος τοῦ Νείλου) » Ξόϊς ἢ » Κυνόπολις.

Mehun-sur-Loire, π. τῆς Γαλλ. (πλησίον τοῦ Orleans). » Μάγδουνον.

Μηλιά, ἴδε Μαντί.

Μηλόλαυχο, (ὀρθ. Μυλαύλακο ἢ Μυλωύλακο), ποτ. τῆς Θεσσαλ. (πηγ. ἐκ τοῦ Πηλίου Ὄρους, καί, ποτίζων τὴν Μαγνησ. καὶ Πελασγιῶτιν, χύν. εἰς τὴν λίμν. Κάρλαν). » Ὀγχηστός.

Μηλοπόταμο, χ. τῆς Κρήτ. » Μίλητος (μητρόπολις τῆς ἐν Ἰωνίᾳ Μιλήτου).

Μηλογώραφα, π. τῆς Θεσσαλ. » Ὀρμένιον.

Milano, π. τῆς Ἰταλ. (πρωτ. τοῦ Λομβαρδ. βασιλείου). » Μεδιόλανον (τά).

Milazzo, π. καὶ λ. τῆς Σικελ. (ἐπὶ μικρᾶς χερσονν. καλουμένης κοινῶς Capo di Milazzo). » Μυλαί.

Μίλεσι, χ. τῆς Ἀττ. (πλησίον τοῦ Ὠρωποῦ). » Μίλητος.

Μιντέρ (μπουγιοὺκ—), ποτ. τῆς (μικρᾶς) Ἀσ. (πηγ. εἰς τὴν Φρυγ. καί, χωρίζων τὴν Καρ. τῆς Λυδ., χύν. εἰς τὸ Ἰκάρ. πέλαγος μεταξὺ Μιλήτου ἢ Πριήνης). » Μαίανδρος. 2) (κιουτσοὺκ—), ποτ. τῆς Λυδ. (χύν. εἰς τὸν κόλπον τῆς Ἐφέσου). » Καΰστρος.

Mintio, ποτ. τῆς Ἰταλ. (πηγ. ἀπὸ τὴν λίμν. Βήνακον καὶ χύν. εἰς τὸν Πάδον). » Μίγκιος.

Μίνγιέ, π. τῆς Αἰγ. » Πτολεμαΐς.

Μίνχο, π. τῆς Πορτογαλλ. » Αἰμίνιον.

Μιράκα, χ. τῆς Ἤλιδος (εἰς τὴν δεξιὰν ὄχθην τοῦ Ἀλφειοῦ, πλησ. ὀρείπ. ἢ) » Ὀλυμπία, ἴδε ἢ Ἀντίλαλο.

Miranda, ποτ. τῆς Σικελ. » Ἐρινεός.

Μιστό, ποτ. τῆς Θρᾴκ. (πηγάζων ἐκ τῆς Ῥοδόπης, καὶ χύν. εἰς τὸ Αἰγ. πέλαγος). » Νέστος ἢ Νήστος ἢ » Νέσσος καὶ Νέσος.

Μιστρᾶς, π. τῆς Λακεδ. (πλησ. ὀρείπ. ἢ) Σπάρτη, ἴδε Μαγοῦλα. || ποτάμι τοῦ—. » Τίασος.

Μιτροπίσι, χ. τῆς Ἀττ. » Ἀμφιτροπαί.

Μιτροπῆσι, χ. τῆς Ἀττ. (παρὰ τὸ Λαύριον). » Ἀμφιτροπαί, (τὸ ἐπίρ. Ἀμφιτροπῆσι).

Μιχαλίτσι, κωμόπ. τῆς (ἐπικτ.) Φρυγ. ἢ Μυσ. » Μιλητόπολις. (Ἂν μ' ἐσυγχωρεῖτο, ἤθελον τὴν μετονομάσῃ) » Μιχαλησσόν. || ποτάμι τοῦ

—ι ποτ. τῆς Μυσ. (πηγ. ἐκ τῆς λίμνης Μαγιᾶς, καί, ποτίζων τὴν Μυγδονίαν καὶ δεχόμενος τὸν Ἰπποῦριον, χύν. εἰς τὸν 'Ρυνδακόν). » Μάκηστος (ὃ Πλίν. τὸν συγχέει μὲ τὸν 'Ρυνδακόν).

Μλίνα (ἀντὶ Μυλίνα), λίμ. τῆς Ζαγορᾶς. » Ἴσσαι.

Μογλενὰ (τὰ), π. τῆς Μακεδ. » Ἔδεσσα ἢ Αἰγαί, ἴδε καὶ Βοδενά.

Modena, π. τῆς (ἄνω) Ἰταλ. » Μουτίνη καὶ Μοτίνη.

Μόδι, χ. τῆς Φωκ. » Ἄβαι, (ἴσως πιθανώτερον ὁ) Μεδεών, ἴδε καὶ Ἔξαρχο.

Mola di Gaeta, χ. παραθαλ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ Λάτιον). » Φορμίαι (καὶ ἀρχήτερα) » Ὁρμίαι.

Μόλος, χ. τῆς Λοκρ. » Ὅμολος.

Μολυβδ, π. τῆς Μιτυλ. » Μήθυμνα.

Monaco (-cho), χ. παραθαλ. τῆς (ἄνω) Ἰταλ. (ἐν τῇ Λιγυστικῇ). » Μόνοικος (λιμήν).

Μοναστηροκούτσουρον, χ. καὶ λ. τῆς Λοκρ. (εἰς τὴν ἐπαρχ. τοῦ Μαλανδρίνου, πλησ. ἐρείπ. τὸ) » Χάλαιον.

Monda, π. τῆς Ἱσπαν. (ἐν τῇ Ἀνδαλουζίᾳ, 7 μίλ. μακρὰν τῆς Μάλαγας). » Μοῦνδα.

Μονεμβασία, π. καὶ φρ. τῆς Λακεδ. (μίαν ὥραν πρὸς ἄρκτον ἐρείπ. τῆ) » Ἐπίδαυρος ἢ Λιμηρὰ ἢ Λιμενηρά. (Ἡ νῆσος ἐπὶ τῆς ὁποίας εἶνε κτισμένον τὸ φρούριον ἐλέγετο) » Μινώα.

Monclova, ἴδε **Porcuna**.

Montpellier (Λτν. **Mons Pessulus**), π. τῆς Γαλλ. » Ἀγάθη.

Montauban, π. τῆς Γαλλ. » Μοντάλβανον.

Monde-Brandone, π. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ τμῆμα τῆς Ἀγκῶνος). » Τρουεντῖνον, ἴδε καὶ **Torre Segura**.

Monte Gibello (ἐκ τοῦ Ἀραβ. Τζεμπέλ, ὄρος), β. (πυρίπνοον) τῆς Σικελ. (ἐπὶ τῶν ἀνατολ. αὐτῆς παραλίων). » Αἴτνη.

Monte di S. Silvestro, β. τῆς Ἰταλ. ἐν τῇ Τυρρηνίᾳ). » Σώρακτον.

Munticelli, χ. τῆς Ἰταλ. » Κόρνικλος (ὁ).

Montre-dragone (**Rocca di**—), β. (καὶ ἐπ' αὐτοῦ τὸ πάλαι πόλις παραθαλ.) τῆς Ἰταλ. (ἐν τοῖς μεθορίοις Λατίου καὶ Καμπανίας). » Σινούεσσα.

Monte-Cano, β. τῆς Ἰταλ. (πρὸς ἀνατολὰς τῆς 'Ρώμης). » Ἀλβανόν.

Monte-Circello, β. καὶ ἐπ' αὐτοῦ τὸ πάλαι πόλις) τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ παράλιον τοῦ Λατίου). » Κιρκαῖον.

Monte-Lione (ἢ **Leone**) **della Sabina**, π. τῆς Ἰταλ. » Τρηβοῦλα.

Μοράβα, ποτ. τῆς Ἰλλυρ. (σχίζεται εἰς δύω βραχίονας καὶ χύν. εἰς τὸ Δούναβιν). » Μάργος ἢ Βάργος.

Μοριχιὸς, χ. καὶ ποτ. τῆς Βοιωτ. » Σχοινοῦς.

Μόρνο, ποτ. τῆς Λοκρ. (πηγ. εἰς τὸ ὄρος Πίνδορον καὶ χ. εἰς τὸν Κορινθ. κόλπον πρὸς ἀνατολὰς τῆς Ναυπάκτου). » Πίνδος.

Μοσοὺλ, π. τῆς Ἀσσυρ. » Νινευὶ (πρωτεύουσά ποτε τῆς αὐτοκρατορίας τῶν Ἀσσυρίων). (Σημ. Ὁ Διοσκουρίδης ὀνομάζει Βλαστὸν Μοσυλήτην καὶ Κιννάμωμον Μόσυλον, εἶδος τι κασσίας, τὸ ὁποῖον σχολιάζων ὅστις δήποτ' ἦν εἰς τὸ περιθώριον μὲ διάφορον ἀνάγνωσιν, Μωσυλητικὸς ἢ Μουσουλητικὸς ἢ Μούσουλον, προσθέτει: » Τὸ ἀπὸ τῆς πόλεως Μουσούλη«).

Μοστὸ, ἴδε Μαστό.

Μοσχοννήσια, ν. ν. τοῦ Ἀδραμυτ. κόλπου (εἶναι 32). » Λεῦκαι ἢ 'Εκατόννησοι. || μεγάλον Μοσχοννῆσι, ν. » Πορδοσελήνη καὶ (κατ' εὐφημ.) » Ποροσελήνη.

Μουζακὲ (ἀπὸ τοῦ) » Μοσχικὸν (βασίλειον τῶν Μόσχων, ἔθνους Κολχικοῦ), ἐπαρχ. τῆς Ἀλβαν. » Ταυλαντία.

Μοῦλκι, χ. τῆς Ἀρκαδ. » Μαίναλος, ἴδε καὶ Δαβιά.

Μουλτὰν, π. τῆς Ἰνδ. » Μαλλοί.

Munster, π. τῆς Βεστφαλίας. » Μοναστήριον

Μουντουρλοὺ, χ. τῆς Βιθυν. » Μόδρα.

Μουρὰδ-τσάϊ, ποτ. τῆς Περσαρμεν. (χύν. εἰς τὸν Εὐφράτην). » Ἀρσίνης

ἡ Ἀρβανίας, (ὁ ἄλλ.) » Τηλεβόαι.

Murviedro ἢ Monviedro, π. τῆς Ἰσπαν. (ἐδῶ ἔκειτο τὸ παλαιὸν) » Σαγοῦντον, ἢ Σάγουντος (Saguntum), » Ζάκανθα (κατὰ τὸν Πολύβ., ὡς ἀποικία τῆς Ζακύνθου).

Musa di Carini, ἴδε Garbolangi.

Μοῦρτος, λιμ. τῆς Ἠπείρου (εἰς τὴν Θεσπρωτ.). » Σύβοτα.

Μουχλὶ, χ. τῆς Ἀρκαδ. » Ῥίπη.

(*) Μπαγδάτ, π. τῆς Ἀσ. (δὲν εἶναι ἡ) » Βαβυλὼν, (ἀλλ' ἡ) » Σελεύκεια (ἀπὸ τῆς ὁποίας τὰ ἐρείπια ἐκτίσθη). ‖. αἰγιαλῖτις τοῦ—, » Χαλδαία, ἴδε καὶ Ἰράκ.

Μπαγτσὲ-σαράϊ, π. τῆς Κριμαίας. » Βακχίσαρα.

Badajos ἢ Badayoz, π. τῆς Ἰσπαν. (ἐν τῇ Ἐξτραμαδούρᾳ). » Βατθεῖα ἢ » Παξαυγοῦστα ἢ Παξιουλία, ἴδε καὶ Beja.

Μπαϊράμ-δερὲ, ποτ. τῆς Ἀσιαν. ἐχύν. εἰς τὸν Ἑλλήσποντον, μεταξὺ Λαμψάκου καὶ Παρίου). » Πικιός.

Μπαϊράμ-καλεσὶ, ἴδε Βερὲμ καλεσί.

Μπάχ, π. τῆς (ἀνεξαρτ.) Ταρταρ. (πρωτεύουσά ποτε τῆς ὁμωνύμου ἐπαρχ.). » Βάκτρα (πρωτεύουσά ποτε τῆς Βακτριανῆς).

Μπάκα, π. τῆς Μεσοποταμ. (ἐπὶ τὸν Εὐφράτην). » Νικηφόριον.

Μπαχχὸρ-τσαΐ, ἴδε Γκερμαστὶ-τσαΐ.

Bâle, π. τῆς Ἑλβετ. (παρὰ τὸν Ῥῆνον). » Βασιλαία.

Μπαλμπὲκ, π. τῆς Κοιλοσυρ. (εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Ἀντιλιβάνου). » Ἡλιούπολις.

Μπαλοὺκ-κεσὲρ, π. (πρωτ.) τῆς Μυσίας (ἐν τῇ μικρᾷ Ἀσίᾳ).

Μπαλουκλαβᾶς, π. τῆς Κριμαίας. » Παλάκιον. (Ὁ λιμὴν αὐτῆς ὠνομάζετο) » Σύμβολα.

Μπαλτὰ-λιμὰν, χ. (παραθαλ.) τῆς Θρᾴκ. (εἰς τὸν Βόσπορον). » Φιδαλίας (κόλπος).

Μπαλτσὶκ, χ. (παραθαλ.) τῆς Βουλγαρ. » Βιζώνη.

Μπαμπὰ-δαγὴ, β. τῆς Καρ. » Μέσωγις.

Μπαμπᾶς, β. τῆς Ἠπείρου (μέρος τοῦ Πίνδου), ἴδε Χαλίκι. 2) ἀκρ. τῆς Αἰολ. (ἀντικρὺ τῆς Μιτυλήνης). » Λεκτόν. 3) ἀκρ. τῆς Μαύρης θαλάσ. (κοντὰ εἰς τὴν Ποντοηράκλειαν). » Ἀχερουσιάς. 4) ποτ. τῆς Ἠπείρου (πηγ. εἰς τὸ ὁμώνυμον ὄρος καὶ σχηματίζει τὸν Ἀσπροπόταμον). » Θόας ἢ » Δώδων, ἴδε καὶ Πέτρετσι.

Bamberg, π. τῆς Γερμαν. » Βέργιον.

Μπαράδ, ποτ. τῆς Συρ. (πηγ. ἀπὸ τοῦ Ἀντιλιβάνου ἢ δαπανᾶται σχεδὸν ὅλος εἰς τὰς ὀχετείας τῶν περὶ τὴν Δαμασκὸν τόπων). » Χρυσορρόας.

Μπαρδούνια, κώμ. τῆς Λακεδ. Λαμπέλαι, ἴδε καὶ Σκλαβοχώρι.

Μπαρέτουν, π. τῆς Αἰγ. » Παραιτόνιον.

Bari, π. (παραθαλ.) τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ἀπουλίᾳ). » Βάριον.

Μπάρκα-αἰγιαλετὶ, ἐπαρχ. τῆς Λιβύας. » Κυρηναϊκή.

Μπαρμπάσινα, ποτ. τῆς Ἀρκαδ. ἴδε Δαβιά.

Μπάῤῥ-ἐλ-σὰμ (ἴσως Δάρ-ἐλ-σὰμ, χώρα τῶν ἀριστερῶν, διὰ τὴν θέσιν της ὡς πρὸς τὴν Μέκκαν, ἴδε καὶ Γιαμάν), ἐπαρχ. τῆς Ἀσ. » Συρία.

Μπαρτίνι, ποτ. τῆς Ἀσ. (ὁρίζει τὴν Παφλαγονίαν τῆς Βιθυνίας). » Παρθένιος.

Μπάς, ποτ. τῆς Σογδιανῆς » Βάσχατις.

Basiluzo, ν. τοῦ Τυῤῥην. πελάγους (μία τῶν Λιπάρεων). » Ἡράκλεια.

Μπάσρα, π. τῆς Μεσοποταμ. » Τερηδὼν ἢ » Πασαργάδαι, ἴδε ἢ Νάσι-βουστάμ.

Μπασσαράμπια, ἐπαρχ. τῆς Ῥωσ.

(*) Ὅσα τῶν ἀπὸ τοῦ Μπ. ἀρχομένων ὀνομάτων δὲν εὑρίσκονται τυχὸν ὑπὸ τὰ στοιχεῖα ταῦτα, ζητητέα εἰς τὸ Β.

(πέραν τοῦ Δουνάβεως). » Γετική ἢ Γετία.

Μπατούμ, π. παραθ. τῆς Κολχίδος (115 βέρστια μακρὰν τῆς Ἀχχίσκας). » Βάτα.

Μπάχρ-ἐλ-Λοὺδ (Ἀραβ. Θάλασσα τοῦ Λώτ), λίμνη τῆς Παλαις. » Νεκρὰ θάλασσα ἢ Ἀσφαλτῖτις λίμνη.

Bevagna, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ὀμβρικῇ). » Μηουανία.

Bezier, π. τῆς (Ναρβων.) Γαλλ. (ἐπὶ τοῦ ποτ. Ὄβριος). » Βαιτέρα ἢ Βητήῤῥα ἢ Βιτέῤῥαι.

Beja, π. τῆς Ἰσπαν. (ἴσως ἡ) » Παξαυγούστα ἢ Παξιουλία, ἴδε καὶ Badajos.

Μπεϊὰχ, ποτ. τῆς ἐντεῦθεν τοῦ Γάγγου Ἰνδ. » Ὕφασις.

Μπεϊζὰν, π. τῆς Ἰουδ. (παρὰ τὸν Ἰορδάνην). » Βηθσάν.

Μπεϊ-σέγρ, π. τῆς Κιλικ. » Ἴσαυρα.

Μπεϊ-σεχχύρ-γκιολοὺ, ἴδε Σεϊδ-σεχχὺρ-γκιολού.

Μπεϊτ-ἐλμὰ, π. τῆς Κοιλοσυρίας. » Δάφναι.

Μπεϊτ-οὐλ-λὲχμ (ἑρμ. οἶκος λύχνου ἢ ἄρτου ἢ κρέατος), κώμ. τῆς Ἰουδ. » Βηθλεέμ (ἐλέγετο καὶ Ἐφρατὰ [καρποφόρος, εὔφορος], πρὸς διαστολὴν τῆς ἑτέρας Βηθλεέμ, τῆς ἐν τῇ φυλῇ τοῦ Ζαβουλών).

Μπεϊτ-τζιμπρὶν, π. τῆς Παλαις. » Βαιθαγαβρίς.

Μπελὲζ-δαγχῦ, β. τῆς Μακεδ. » Ὄρβηλος.

Belvedere, λόφος τις ἄνωθεν τῶν Συρακουσῶν ἐν Σικελίᾳ, ἀποτελῶν μέρος τῶν Ἐπιπολῶν. » Εὐρύηλος (ὁ).

Beletri καὶ Belitri, ἴδε Velitri.

Μπελιγράδι, π. τῆς Σερβ. » Λευκόπολις (Λατιν. alba Græca). 2) π. τῆς Ἠπείρου, ἴδε Μπεράτι.

Belici (destro), ποτ. τῆς Σικελ. (ποτίζει τὴν Σελινοῦντα καὶ χύν. εἰς τὴν θάλασσαν τῆς Ἀφρικῆς). » Κρημισσός.

Μπεμπέκι, χ. (παραθαλ.) τῆς Θρᾴκ. (εἰς τὸν Βόσπορον). » Χηλαί, παράθαλ. Πορειάζ-λιμάν.

Μπενγκαζὶ, χώρα τῆς Βορείου Ἀφρικῆς (ἐν τῇ Κυρηναϊκῇ). » Πεντάπολις.

Μπενδὲρ-ἐμὶρ, ποτ. τῆς Περσ. » Ἀράξης.

Benevento, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καμπανίᾳ). » Βενούεντον.

Μπενισὲχ, χ. τῆς Αἰγ. (ἐπὶ τῆς διώρυγος Μπὰρ-Ἰουζέφ). » Ὀξύρυγχος (μητρόπολις ποτε τοῦ ΛΓ' Νομοῦ).

Μπεράτι (ἀντὶ Μπελιγράδι, καὶ τοῦτο μετάφρασις εἰς τὸ Βουλγαρικὸν τοῦ) » Πουλχεριούπολις (ὄνομα τὸ ὁποῖον ἔδωκεν εἰς τὴν πόλιν Θεοδόσιος ὁ νέος, ὅταν τὴν ἔκτισε), π. τῆς Ἠπείρου (πρωτεύουσα τῆς Τοξαρίας). » Βελάγριτα ἢ Βελέγραδα (τὰ), ὑπὸ τοῦ Σωζομενοῦ ὀνομάζεται) » Βηρυτός.

Μπερατίνο, ποτ. τῆς Ἠπ., ἴδε Ἐργένι.

Μπεργκάνται, β. τῆς Ἀκαρν. » Ὄλυμπος.

Μπερκὶ, π. τῆς Λυδ. » Ὕπαιπα.

Μπιρμπὲρ-μπουρουν, ἀκρωτ. τῆς Μυσ. (ἐπὶ τῆς ἀνατολ. ὄχθης τοῦ Ἑλλησπόντου, μεταξὺ Κοὺμ-καλὲ καὶ Τσανὰκ-καλέ). » Τράπεζα.

Berni, π. τῆς Γαλλ. (πλησ. τῆς Compiegne). » Βρεννάκη.

Bersello, π. τῆς Ἰταλ. (περὶ τὸν Πάδον ποταμόν). » Βρίξιλλον ἢ Βρίξελλον.

Bertrand (Saint—), π. τῆς (Ἀκουϊτ.) Γαλλ. (εἰς τὴν Guienne). » Λούγδουνος (ἡ).

Μπερτσὲχ, ποτ. τῆς Συρ. (διαῤῥέων τὸ καλούμενον Μαρσύου πεδίον καὶ χυνόμενος εἰς τὸν Ὀρόντην). » Μαρσύας.

Besançon, π. τῆς Γαλλ. (πρωτ. τοῦ Φραγκικοῦ Κομητάτου). » Βιζούντιον.

Μπεσὶκ-τασί, κώμ. παραθαλ. τῆς Θρᾴκ. (ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου). » Διπλοκιόνιον (καὶ παλαιότερα) » Ῥοδίων λιμήν.

Μπετὰχ καὶ Μπεχοὺτ, ποτ. τῆς Ἰνδ. » Ὑδάσπης.

Μπετόλια, π. τῆς Ἰλλυρ. (Πελαγονίας). » Λεάβολις (Καντακουζ.)

Μπήγα, π. τῆς Φρυγ. ἢ Μυσίας. » Πηγαί (Παχυμ. Ε', 2, 289).

Bigensis, π. τῆς Σικελ. » Ἀβάκαινον καὶ Ἀβακαῖνα (τά).

Biscaja, ἐπαρχ. τῆς Ἰσπαν. » Κανταβρία.

Μπίστριτσα, ἴδε Πίστριτσα.

Μπιτόλια, ἴδε Μαναστήρ.

Μπιχλίτσα, ἴδε Ηλαταμῶνι.

Μπογδάνα, χ. τῆς (Ἐπικνημ.) Λόκρ. (πλησ. ἐρείπ. ἢ) Ὑάμπολις, ἴδε Γιάμπολου.

Μποδρούμ, π. τῆς Κοιλοσυρ. » Βότρυς.

Μπόζ-δάγ, ἴδε Τομωλίτσ.

Μπόζ-μπουρούν, ἀκρ. τῆς Βιθυν. » Ποσείδιον.

Bojano, χ. τῆς Ἰταλ. » Βοϊανὸν ἢ Βουϊανόν.

Bocca-di-Cattaro, χ. τῆς Δαλματ. » Ῥειζονικὸς κόλπος.

Bologne, π. τῆς Ἰταλ. » Βονωνία.

Μπόλου, π. (πρωτ.) τῆς Παφλαγον. » Πομπηϊούπολις ἢ » Βασίλαια ἢ » Κλαυδιούπολις (καὶ ἀρχαιότερα) » Βιθύνιον. (Κατὰ δὲ τὸν Βελλόνιον) » Ἀβώνου τεῖχος, (ἀλλ' ἴδε περὶ τούτου Ἰνὲ-μπολού).

Bolsena, π. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὴν Τυῤῥην.) » Οὐολσίνιον.

Bon (Cap—), ἀκρ. τῆς Ἀφρ. » Ἑρμαῖον.

Μπόνα, π. τῆς Λιβ. » Ἱππὼν (πλησ. ἐρείπ. καὶ ἢ) » Κωνσταντία. 2) π. (παραθαλ.) τοῦ Πόντου. » Βόωνα ἢ » Γενέτις.

Μπόρ, κώμ. τῆς Καππαδοκ. πλησ. ἐρείπ. τὰ) » Τύανα. (Εἰς θέσιν καλουμένην Ἐμὲν ἀρχοῦ οἱ Τυανεῖς, μετοικισθέντες πρὸ 500 ἤδη ἐτῶν πέντε ὥρας ἐνδοτέρω τῶν παλαιῶν Τυάνων, συνῳκίσθησαν παρὰ τὴν ὀφρῦν τοῦ ὄρους Ἰφτιὰν-χασσοῦ, ὀνομάσαντες τὸ χωρίον αὐτῶν Τύανα, παραφθαρὲν τῷ χρόνῳ εἰς Δένεϊ, καθὰ μὲ ἐπληροφόρησέ τις τῶν ἐκεῖθεν).

Μπόρα (Ἀλβαν. ἑρμην. Χιών), β. τῆς Μακεδον, ὄπισθεν αὐτοῦ κατῴκουν οἱ » Ὑπερβόρειοι ([ἴσως οἱ Βοσνάκοι], οἱ ὁποῖοι ἐδωροφόρουν εἰς τοὺς Δελφούς).

Bordeau, π. τῆς (Ἀκυϊτ.) Γαλλ. (ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Γαρούμνα ποταμοῦ). » Βουρδίγαλλα ἢ Βουρδιγάλη.

Borcum, ν. τῆς Γερμαν. θαλάσσ. (εἰς τὰς ἐκβολὰς τοῦ ποταμοῦ Ἔμς). » Βυρχανίς (Στέφ.), » Βούρχανις (Στέφ.), » Burchana (Πλίν., ὅστις προσθέτει ὅτι οἱ Ῥωμαῖοι, κυριεύσαντες αὐτήν, τὴν ὠνόμασαν Fabaria, Κυαμῖτιν, ὡς ἀπὸ τῆς πρὸς τὸ ὄσπριον ὁμοιότητος· οἱ δὲ Γερμανοὶ ὀνομάζουσι τὸν ἐπ' αὐτῆς σωζόμενον ἤδη πύργον Helboon buys, κυάμων δόμον).

Μποσνάκοι (οἱ κάτοικοι τῆς Βόσνας), ἔθν. » Τριβαλλοί, ἴδε καὶ Μπόρα.

Μπούγ, ποτ. τῆς Ῥωσσ. (πηγ. ἔκ τινος λίμνης καὶ χύν. εἰς τὸν Βορυσθένην, οὐ μακρὰν τῶν ἐκβολῶν του). » Ὕπανις.

Μπουγιοὺκ-δερὲς, χ. καὶ λ. τῆς Θρᾴκ. (ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου). » Βαθύκολπος, » Βαθὺς ῥύαξ.

Μπουγιοὺκ-καλὲ, π. (παραθαλ.) τοῦ Πόντου. » Κοτύωρα (τά), (συγχέεται ἐνίοτε μὲ τὸ) » Κύτωρον, ἴδε Κύτρο.

Μπουγιοὺκ λιμὰν, λ. τῆς Θρᾴκ. (εἰς τὸν Βόσπορον). » Ἐφεσίων λιμήν.

Μπουδανιὰ (τά), (ἴσως ἀπὸ τοῦ) » Βιθυνία ἢ Βιθύνιον (πατρὶς τοῦ Ἀντινόου), κώμ. (παραθαλ.) τῆς Βιθυν. » Ἀπάμεια ἢ » Μύρλεια.

Μπουδουνίτσα, π. καὶ φρούρ. τῆς Λοκρ. » Δωδώνη καὶ (κατὰ τὸν Στέφ.) » Βωδώνη (ἢ Θετταλική). (Ἐδῶ κατῴκουν οἱ Ὀπούντιοι Λοκροί. Ὁ δὲ Σχολιαστὴς τοῦ Ὁμήρου λέγει: » Βωδών, ἡ νῦν Βονδίτσα, πόλις Θεσσαλίας«, παρβλ. Βόνιτσα).

Μπουδρούμι (κατὰ παραφθορὰν ἐκ τοῦ [San]Bedro, ὀνόματος τὸ ὁποῖον ἔδωκαν οἱ ἱππόται τῆς Ῥόδου εἰς τὸ φρούριον, ὅπερ ᾠκοδόμησαν ἐνταῦθα ἐκ τῶν ἐρειπίων τῆς Ἁλικαρνασσοῦ). π. (παραθαλ. τῆς Καρ.) » Ἁλικαρνασσός.

Μπουζαΐών, π. τῆς Δακ. » Νέπουκα.

- Μπούζ-δάγ, β. τῆς Λυδ. » Τμῶλος, ἴδε καὶ Τομωλίτσ.
- Μπούζι (ὀνομάζεται παρὰ τὰς ἐκβολὰς 'του ὁ)ποτ. »Νέδας, ἴδε Παυλίτσα καὶ Σαμάρι.
Μπούχοβο, λίμ. τῆς Μακεδ. (3 ὥρ. πρὸς δ. τῶν Σεῤῥῶν. ἴσως ἡ) »Πρασιάς.
- Μπουργάζ, χ. τῆς Δαρδανίας. »Περκώπη.
Μπούρκάζ-μενδερέ, ποτ. τῆς Μυσ. (χύν. εἰς τὴν Προποντ. πλησ. τῆς Λαμψάκου). » Πραξιός (;).
Bourges, π. τῆς (Ἀκυϊτ.) Γαλλ. »Αὐάρικον ἢ » Βιτούριχόν.
Μπουρενοδέντσα καὶ Μπαυρένος, β. τῆς Μακεδον. (πλησ. τοῦ Πίνδου). »Βέρμιον, ἴδε καὶ Συνάζυγος.
- Μπουρούζ, π. τῆς Φρυγ. » Κίβυρα (τὰ μεγάλα), ἴδε καὶ Ἰμπουράρ.
Busento, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Λευκανίᾳ). » Πυξοῦς.
Μπουχάρα, βασίλ. τῆς Ἀσ. »Σογδιανή.
Μποχῶρι (ἴσως ἐκ τοῦ Ὑποχῶρι), ἴδε Βαράσοβα καὶ Χαλίκι. (εἰς τὴν ὁμώνυμον Ἀνχαΐδανὴ Τσιφτιλίκι περιέχεται τὸ) » Λήλαντον πεδίον, (μέρος τῆς Ἐπικτ. Αἰτωλίας).
Μπραΐλα, π. τῆς Βλαχ. » Πρόκλαβον.
Μπρασοβό, π. τῆς Τρανσυλβαν. » Στεφανούπολις.
Bregenta, π. τῆς Ἑλβετ. (παρὰ τὴν ἀνατολ. ἄκραν τῆς λίμν. Κωνσταντίας). » Βριγάντιον.
Brenta, ποτ. τῆς Ἰταλ. (πηγ. ἐκ τῶν Ἄλπ. καὶ, παῤῥέων τὴν Πάδουαν, χύν. εἰς τὸν Πάδον). » Μεδόακος (ὁ μείζων), ἴδε καὶ Chiosa.
Brescon, φρούρ. τῆς Γαλλ. (ἐπί τινος σκοπέλου, πλησίον τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἄταχος). » Βλάσκων.
Brest, π. τῆς Γαλλ. » Βριουάτη.
Briançon, κωμόπ. τῆς Γαλλ. (πρωτ. τῆς ὁμωνύμου ὑποδιοικήσεως τοῦ Νομοῦ τῶν Ἄνω Ἄλπεων). »Βριγάντιον.
Briatico (προφ. κοιν. Umbriatico), χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καλαβρίᾳ). »Βρυστακία.
- Brindizi, π. τῆς Ἰταλ. » Βρεντέ(τή)σιον.
- Beauvais, π. τῆς Γαλλ. (ἐν τῇ Φραγκ. νήσῳ). » Βελλόακαν.
Beaugency, π. τῆς Γαλλ. (εἰς τὸ Ὀρλεάν). » Βελγεντίακον.
Μύγαις ἢ Μύγγαις, χ. τῆς Μεγαρ. » Κρομμυών.
Μύλοι (τοῦ Ἄργους), ποτ. καὶ λίμ. τῆς Ἀργολ. » Λέρνη, ἴδε ἢ Μαστό.
Μυλωνᾶς, β. τῆς Θεσσαλ. (εἰς τὴν Πελασγιῶτιν). » Μύλαι
Μυρτιά, χ. τῆς Ἠλ. »Μυρτούντιον.
Ναβαρῖνον, π. καὶ φρ. (παραθαλ.) τῆς Μεσσην. (Εἰς τὸ ἀνατολ. μέρος τοῦ λιμένος, καταντικρὺ τῆς νήσου Σφακτηρίας, ἔκειτο ἡ) » Πύλος (τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα διετηρήθη εἰς τὸ χωρίον).
- Ναγάρ, π. τῆς Ἰνδ. » Νάγαρα.
Ναγαρά, ἀκρ. τῆς Αἰολ. (ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου, πλησ. ἐρείπ. τῆς) » Ἄβυδος.
- Ναζλί, ἴδε Νύσσα.
Ναχαλιά, π. τῆς Φρυγ. » Ναχόλεια.
Νάχσι-ῥουστάμ, π. τῆς Περσ. (ὅπου ὁ τάφος τοῦ Κύρου). » Πασαργάδαι ἢ Πασαγάρδαι ἢ Πασάργαδα, ἴδε ἢ Μπάσρα.
Ναμπλοῦζ, π. τῆς Συρ. ἢ Παλαιστ. » Νεάπολις, (καὶ κατὰ τὴν Γραφὴν) »Σιχὲμ ἢ Σιχάρ.
Nancy, π. τῆς Γαλλ. »Νάγκαιον.
Nanterre, π. τῆς Γαλλ. »Νεπτόδορον.
- Nantes, π. τῆς Γαλλ. »Ῥαμνῆται.
Νάρ, π. καὶ φρ. τῆς Καππαδ. »Νῶρα.
Narbonne, π. τῆς Γαλλ. » Νάρβων, » Πατρικία (Ἰουλία).
- Narenta, ποτ. τῆς Δαλματ. (πηγ. ἐν τῇ Βοσθνίᾳ ἢ χύν. εἰς τὸ Ἀδριατ. πέλαγος). » Νάρων.
- Narni, π. τῆς (μεσαίας) Ἰταλ. (ἐν τῇ Ὀμβρικῇ παρὰ τὸν Νάρνον ποταμόν). » Νάρνα ἢ Ναρνία.
- Naro (Fiume di—), ποτ. τῆς Σικελ. (ῥέων παρὰ τὸν Ἀκράγαντα). »Ἀκράγας (ὁ).

Νέστρα, ποτ. τῆς Παλαιστ. »Ναζαρέτ.

Νεζερὸς ἢ Ὀζερὸς (Σλαβον. σημαίνει λίμνην), λίμ. τῆς Θεσσαλ. (κοντὰ εἰς τὴν Λάρισσαν). »Νεσσωνίς.

Νει(ο)χῶρι, κώμ. τῆς Θρᾴκ. (ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου). » Κομάρων δάσος.
2) χ. τῆς Θράκ. (ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Ῥοδόπης). »Φάγραι. 3) χ. τῆς Βοιωτ. (Ὁ δὲν εἶναι αἱ) »Θεσπιαί, (ἀλλὰ ἡ) »Ἄσκρη (κατὰ τοῦ Πουκβίλ). 4) ν. καὶ χ. τῆς Ἀκαρν. (κοντὰ εἰς τὸ Μεσολόγγι). » Δουλίχειον. 5) χ. τῆς Ἀρκαδ. » Ἀμύκλειον.

Νεμούρ, χ. τῆς Αἰολ. »Κύμη, ἴδε καὶ Φώκηαις (Καινούργιαις).

Νέμπι-ἀμπέλ, π. τῆς Κοιλοσυρ. » Ἄβηλα.

Nepe, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Τυῤῥην.). » Νέπετος καὶ Νέπετα ἢ Νέπιτα.

Nera, ἴδε Nigra.

Νεσμπίν, ἴδε Νισιβιά.

Νεσρὰχ-κιοΐ, χ. τῆς Μυσ. » Λάρισσα.

Νετζίμπ, π. τῆς Μεσοποταμ. » Νίσιβις, ἴδε καὶ Νισιβιά.

Νέχρι-Ἡμπραχίμ, ἴδε Ἐλμούλχ.

Νέχρι-κέλπ, ποτ. τῆς Φοιν. (πηγ. ἐκ τοῦ Λιβάνου καὶ χύν. μεταξὺ Βύβλου καὶ Βηρυτοῦ εἰς τὴν θάλασσαν). » Λύκος (ἴδε Καΐλ).

Νέχρι-κιμπίρ, ποτ. τῆς Φοιν. (πηγ. ἀπὸ τοῦ Λιβάνου καὶ χύν. εἰς τὴν Μεσόγ.). » Ἐλεύθερος.

Νησί, π. τῆς Μεσσην. » Στενύκληρος (-κλαρος), ἴδε καὶ Ἰμλάκικα.
2) (τὸ μεγάλον—), χ. τῆς Ἀχ. » Ἀλείσιον.

Νῆσι, κώμ. τῆς Μακεδον. »Νέσος καὶ Νησίς (ἐκ τοῦ παραῤῥέοντος ποταμοῦ Νέστου).

Νησιά, ν. ν. τῆς Προποντίδος (ἐννέα τὸν ἀριθμόν, κοντὰ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, τὰ τέσσαρα μεγαλήτερα καὶ κατοικημένα, καὶ τὰ πέντε μικρότατα καὶ ἀκατοίκητα. Τὸ πάλαι ὠνομάζοντο, γενικῶς μὲν) » Δημόνησοι ἢ Δημόννησοι (ἰδιαιτέρως δὲ ἡ μὲν Χάλκη ἐλέγετο Χαλκῖτις, ὅπου, κατὰ τὸν Ἀριστοτέλην, ἐξώρυζαν ἀπὸ τὴν θάλασσαν τὸν Καλχηδόνιον διὰ τοῦτο ὀνομαζόμενον χαλκόν· ἡ δὲ Πρώτη Πρῶτα· ἡ Νήσσα Πιτυοῦσσα, ἴσως καὶ ἡ Ἀντιρόβιθος Τερέβινθος. Μία δὲ τούτων ἐλέγετο καὶ Ἀχόναι ἢ [πιθανώτ.] Ἀχονῖτις, περὶ ἧς ἰδοὺ τί λέγει ὁ Στέφανος: » Νῆσός τις ἐστί, διαφέρουσα μὲν τῷ πανευφήμῳ Πατρικίῳ καὶ τῷ πάντων σοφωτάτῳ Μαγίστρῳ Πέτρῳ, κειμένη δὲ καταντικρὺ τῆς εὐδαίμονος πόλεως Καλχηδόνος. Ἐπικέκληται δὲ διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἐν αὐτῇ πρὸς ἀκόνας πεποιημένων λίθων«. Ἰδοὺ δὲ πῶς ἀναφέρονται εἰς ἓν Χρυσόβουλλον, ἐκδοθὲν [illegible] κατὰ τὸν Μάρτιον μῆνα τῆς ς' ἐπινεμήσεως τοῦ ς' χ' ξ' ς' ἔτους: »Τοῖς μοναστηρίοις τοῖς ἐν ταῖς νήσοις, τῇ Ὀξείᾳ, τῇ Πρώτῃ, τῇ Χάλκῃ, τῇ Πλατείᾳ, τῇ Ἁγίᾳ Γλυκερίᾳ, τῇ Πριγκίπῳ, τῇ τοῦ Ἀντιγόνου, τῷ Βραχονησίῳ, τῇ Τερεβίνθῳ, τῷ Ἁγίῳ Ἀνδρέᾳ, τῷ Ἁγίῳ Τρύφωνι, τῷ Ἁγίῳ Ἐλευθερίῳ, τῷ Κώδωνι, τῷ Πελάγει, τῇ Θεοτόκῳ, τῷ Μεσονησίῳ, τῇ Ἰάτρῳ, καὶ τῷ Ἁγίῳ Δημητρίῳ. 2) ν. ν. (ἢ μᾶλλον σκόπελοι εἰς τὴν εἴσοδον) τοῦ κόλπου τῆς Ναυπάκτου. »Ἐχινάδες.

Νιάδα, ἀκρ. (καὶ αἰγιαλὸς κινδυνώδης) τῆς Θρᾴκ. (ἐπὶ τοῦ Εὐξ. Πόντου). »Θυννιὰς (ἄκρα).

Νιάουσα, π. τῆς Μακεδον. »Κνωσός.

Ντβίτσα-μαλιζιότες (δηλ. ὀρεινή), χ. τῆς Ἀλβαν. (εἰς τὴν Ἰασκουρίαν, πλησ. ἐρείπ. [illegible]) » Ἀμαντία.

Νιγκεσάρ, π. τοῦ Πόντου. » Νεοκαισάρεια.

Νιγκοδέμο, χ. τῆς Παιον. » Ἀντιγόνεια.

Nigra ποτ. τῆς (μέσ.) Ἰταλ. (ῥέων διὰ τῆς Ὀμβρικῆς παρὰ τὴν πόλιν Ναρνίαν, καὶ ἑνούμενος μὲ τὸν Τίβεριν). » Νὰρ ἢ » Νάρνας.

Nicto, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καλαβρίᾳ πλησίον τῆς Κρότωνος). »Νέαιθος.

Nimègues, π. τῆς Ὁλλανδ. » Νοβιόμαγον.

Nîmes ἢ **Nismes**, π. τῆς Γαλλ. » Νέμαυσος (Στρβ. Δ').

Νινὸ, ἐρείπ. (εἰς τὸν κάμπον) τοῦ Μαραθῶνος. » Οἰνόη.

Νιὸ, ν. τοῦ Αἰγ. πελάγους (κοντὰ εἰς τὴν Νάξον). » Ἴος.

Νίπρος, ἴδε Δνιέπερ.

Νισιδιά, π. τῆς Μεσοποταμ. (ἐν τῇ Μυγδονίᾳ). » Νίσιδις ἢ » Ἀντιόχεια Μυγδονία, ἴδε καὶ Νετζίμπ.

Νισσάβα, π. τῆς Θράκ. » Νέστος (ἡ).

Νισσιμπὶν, π. τῆς (μεγάλης) Ἀρμεν. (πλησ. ἐρείπ. ἡ παλαιὰ) » Νίσιδις.

Nizza, π. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ Πιεμόντε). » Νίκαια.

Noailles, π. τῆς Γαλλ. » Νοβιλίακον.

Nocera (**Camellaria**, ἄλλ. **Alfaterna**, καὶ ἄλλ. **Apula**), διάφοροι π. π. τῆς Ἰταλ. (αἱ μὲν ἐν τῇ 'Ομβρικῇ αἱ δὲ ἐν τῇ Καμπανίᾳ κτλ.). » Νουκερία. 2) ἐν τῇ Βρεττίᾳ παρὰ τὸν Ἱππωνιάτην κόλπον). » Τερίνα.

Nola, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καμπανίᾳ). » Νῶλα.

Nolterra, π. παραθαλ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Τυῤῥηνίᾳ) » Οὐολατέῤῥαι.

Νοουαὶρ, χ. τῆς Καππαδοκ. » Νύσσα.

Northumberland, ἐπαρχ. τῆς Ἀγγλ. » Νορθεμβρία.

Nucara, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καλαυρίᾳ πλησίον τῶν Θυρίων). » Λαγαρία.

Νούνια, π. τῆς Ἀσσυρ. » Νῖνος.

Noyon, ποτ. τῆς Γαλλ. (ἐν τῇ Φραγκνήσῳ). » Νοβιόδουνον, ἴδε ⅔ **Soisson**.

Νοῦσσα, ποτ. τῆς Ἀρκαδ. (πηγ. εἰς τὴν Φολόην, καὶ χύν. εἰς τὸν Ἀλφειόν). » Χείμαῤῥος.

Νύσσα, π. τῆς Μοισ. ἢ τῆς κάτω Δακ. » Ναϊσσός (Ἐδῶ ἐγεννήθη ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος.

Ξατίβα, π. τῆς Ἰσπαν. (ἐν τῇ Βαλεντίᾳ). » Σέταβις.

Xelsa, π. τῆς Ἰσπαν. (ἐπὶ τοῦ Ἴβηρος). » Κέλσα.

Ξέριας, ποτ. (ἢ χείμαῤῥος) τῆς Ἀργολ. » Ἴναχος.

Ξερίλας, ποτ. τῆς Πελοπον. (πηγ. εἰς τὴν Ἀρκαδ. ⅔, διαῤῥέων τὴν πεδιάδα τοῦ Λεονταρίου, χύν. εἰς τὸν Ἀλφειόν). » Καρνίων.

Ξερολίμνη, λίμ. τῆς Ἀκαρν. » Οὐρία.

Ξερόμερον, ἐπαρχ. τῆς Δυτ. Ἑλλάδος. » Ἀκαρνανία.

Ξερομύττα, ἀκρ. καὶ λ. τῆς Ἀχ. » Ἐρινεός, ἴδε καὶ Λαμπυριό.

Ξεροπήγαδον (-νον), χ. τῆς Φωκ. » Κίῤῥα, ἴδε καὶ Γαλαξίδι.

Ξοινὴ-λίμνη, λίμ. τῆς Θεσσαλ. » Ξαινιάς.

Xucar, ποτ. τῆς Ἰσπαν. (πηγ. ἀπὸ τοῦ ὄρους Ἀλ-δαρασὶν, καὶ χύν. εἰς τὴν Μεσόγ.). » Σούκρων.

Ξυλόκαστρον, χ. τῆς Ἀχ. » Αἴγειρα, ἴδε καὶ Ζάχολη.

Ὀδρηόκαστρον, χ. τῆς Ἀττ. (πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Ῥαμνοῦς.

Ὀγδάνι, β. τῆς Πελοπον. (μεταξὺ Ἀρκαδ. καὶ Λακων.). » Βοῤῥᾶς, ἴδε καὶ Χέλμος.

Oder, ποτ. τῆς Γερμαν. » Βίανδρος.

Ὀζᾶς, β. (τὸ ὑψηλότερον τῶν) τῆς Ἀττικῆς. » Πάρνης-ηθος. 2) β. τῆς Λοκρ. » Ἀκύφας.

Ὀζερὸς (Σλαβον. σημαίνει λίμνην), λίμ. τῆς Ἀκαρν. (χύν. εἰς τὸν Ἀχελῷον). » Τείχων, » Ὑδραία (τὸ ἀνατολικὸν κυρίως μέρος τῆς) καὶ » Λυσιμάχη.

Ὀζοὺ ἢ Οὐζοὺ (Ῥωσ. Ὀτσιάκοβ), π. παραθαλ. τῆς Ῥωσσ. (ἐν τῇ μικρᾷ Ταταρίᾳ). » Ἀξιάκη.

Ὀκιοὺζ-λιμὰν, παραθαλάσσ. τῆς Βιθυν. (ἐπὶ τοῦ Θρᾳκ. Βοσπόρου). » Βοὸς Πόρος.

Ochula, χ. τῆς Σικελ. (πλησ. τῆς Γέλας). » Ἐχέτλα.

Ὀλίτσικα, β. τῆς Ἠπείρου (συνεχόμενον μετὰ τοῦ Πίνδου, ἢ περιεχόμενον ἐν τῇ Θεσπρωτίᾳ). » Ὀλιχίνια (ὄρη) ἢ » Τόμφη.

Ὀλουμπὰδ, χ. (καὶ πεδιὰς εὐρύχωρος) τῆς Βιθυν. (παρὰ τὸν Ῥυνδακόν). » Λοπάδιον. ‖. — σουγιοὺ, ἴδε Ἀμπουλλόνια.

Ὄλτος, ποτ. τῆς Δακ. (πηγ. ἀπὸ τῶν Καρπαθίων ὀρέων καὶ χύν. εἰς τὸν Ἴστρον). » Ἀλούτας (Ατν.) = Ἀλούτα (ἡ).

Ὀξειαὶς, ν. ν. τοῦ Ἰον. πελάγους ('δὲν εἶνε αἱ) » Ἐχινάδες (αἱ ὁποῖαι ἀπεχερσώθησαν).

Oxfort, π. τῆς Ἀγγλ. »Ὀξώνιόν καὶ »Ὀξωνία.

Ὄρα-λιάκα, (μέρος τῶν) β. β. τοῦ Πίνδου (ὅπου πηγάζει ὁ Ἴναχος). » Λάκμων.

Orange, π. τῆς (Ναρβών.) Γαλλ. (περὶ τὴν συμβολὴν τῶν ποταμῶν Σούλγα καὶ Ῥοδανοῦ).» Ἀραυσίων.

Orgaz, π. τῆς (Ταῤῥακων.) Ἱσπαν. » Ἀλθαία.

Ὄρ-καπού, ἴδε Περεκόπ.

Orleans, π. τῆς Γαλλ. (ἐπὶ τοῦ Λίγειρος). » Γήναβον.

Ὁρμοὺζ καὶ (δασύτερον) Χορμοὺζ, ν. τοῦ Ἰνδ. Ὠκεανοῦ (περὶ τὸ στόμιον τοῦ Περσ. κόλπου). » Ὅρμος (ὅθεν καὶ τὸ κατ' αὐτὴν ἀκρωτήριον τῆς Καρμανίας) » Ἅρμοζον (κατὰ τὸν Πτολεμ. καὶ Στρβ.) » Ἁρμόζεια (δὲ κατὰ τὸν Ἀῤῥιανόν). (Σημ. Ἐδῶ ἁλιεύονται ἢ πωλοῦνται τὰ πολυτιμότερα μαργαριτάρια, τὰ πρωνυμούμενα Χουρμούζια, καὶ ἀπ' αὐτῶν κυριωνυμοῦνται οἱ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἢ ἀλλαχοῦ Χάρμούζιοι).

Ὀρνίκα, χ. τῆς Ἀττ. » Ὀρνεαί.

Ὄρνοβα, ἴδε Ῥοσσάβα.

Ὄρος (Ἅγιον—), β. τῆς Χαλκιδ. Χερσον. »Ἄθως (ὁ). ‖ κόλπος τοῦ — —. » Σιγγιτικός.

Ὀρτά-κιοϊ, ἴδε Ὀρτοζά.

Ὀρτοζά, π. τῆς Κοιλοσυρ. » Ὀρθωσία.

Ortona à mare, π. καὶ λ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὴν ἐπικράτειαν τοῦ Πάπα). » Ὄρτων.

Osimo ἢ Osmo, π. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ τμῆμα καὶ πλησ. τῆς Ἀγκῶνος). » Αὔξιμον (Πλούτ.), » Αὔξουμον (Στρβ.).

Ossero, ν. τοῦ Ἀδριατ. κόλπου (ἐν τῇ Ἰλλυρ.). » Ἄψυρτις, ἴδε καὶ Cherso.

Ossuna, π. τῆς Ἱσπαν. (εἰς τὴν Ἀνδαλουζίαν). » Οὔρσων ἢ Ὄρσων.

Otranto, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καλαβρίᾳ). » Ὑδροῦς.

Otricoli, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ὀμβρικῇ παρὰ τὸν Τίβεριν). » Ὀκρίκλοι καὶ Ὀκρίκολα.

Οὐάσ (καὶ μὲ τὸ ἄρθρ. Ἐλ-Οὐάσ), χώρα (κατοικημένη καὶ κατέφυτος μεταξὺ ἐρήμων. Τρεῖς τοιαῦται κεῖνται πλησ.) τῆς Αἰγ. » Ὄασις καὶ Αὔασις (Στρβ. ΙΖ').

Οὐγγαρία, βασιλ. τῆς Εὐρ. » Παννονία.

Huescar, π. τῆς Ἱσπαν. » Ὄσκα.

Ulm, π. τῆς Γερμαν. (παρὰ τὸν Δούναβιν: ἑρμηνευθείη ἂν) » Πτελεός.

Οὐλουμπάδ, ἴδε Ὀλουμπάδ.

Umbriatico, ἴδε Briatico.

Οὔνια, π. παραθ. τοῦ Πόντου. » Οἰνόη.

Unterwalden, χ. τῆς Ἐλβετ. » Συλβανία.

Οὐρὲτ, π. τῆς Κριμαίας (πρὸς τὸ δυτ. μέρος τοῦ Ἰσθμοῦ). » Χερσόνησος, ἴδε καὶ Ἰνκερμάν.

Οὐρμιά, λίμ. τῆς Περσ. (ἐν τῇ μικρᾷ Μηδίᾳ). » Σπαῦτα.

Οὐρφά, π. τῆς Μεσοποταμ. » Ἔδεσσα, » Ἀντιόχεια, » Καλιῤῥόη ἢ »Ἰουστινιανούπολις.

Οὔσβαλα, ἴδε Σού-σιγερλί.

Οὐσκιούπ, π. τῆς Βουλγαρ. (παρὰ τὰς πηγὰς τοῦ Ἀξιοῦ). » Σκοῦπι.

Ustina, ν. τοῦ Τυῤῥην. πελάγους (παρὰ τὴν Σικελ., μία τῶν Αἰολίων, ἴδε Lipari). »Εὐώνυμος, παράβλ. Lissa-Bianca.

Ofanto, ποτ. τῆς Ἰταλ. (ποτίζων τὴν Ἀπουλίαν, καὶ χύν. εἰς τὸν Ἀδριατ. κόλπον). » Αὔφιδος.

Ὄχριδα, π. πρωτ. τῆς Μακεδ. Ἰλλυρ., τῆς Δασσαρετίας ἢ τῆς Δαρδανίας, (πλησ. ἐρειπ. ἡ) » Λυχνὶς ἢ Λυχνιδοῦς (ἐπὶ τῆς ὁμωνύμου αὐτῇ λίμνης, μετονομασθεῖσα). » Ἰουστινιανούπολις ἢ »Πρώτη Ἰουστινιανή, (ἢ) τέλος παρὰ τῶν Βουλγάρων Ἄχρις ἢ Ἄχριδα.

Παδία, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Λομ-βαρδ. παρὰ τὸν Τίκινον ποταμόν). » Παπία ἢ » Παυΐα, (καὶ ἀρχαιότερα) » Τίκινον.

Παγρὰς, π. τῆς Κοιλοσυρ. » Πάγραι.

Paderno, π. τῆς Σικελ. » Ὕβλα.

Πάδοβα, π. τῆς Ἰταλ. » Παταύϊον.

Παζαρτζῆκι, κώμ. τῆς Θρᾴκ. » Βεσσαπάρη.

Παΐας, π. τῆς Κιλικ. » Ἄδανα.

Παλάτια, ἴδε Παλάτ.

Παλατίτσα, χ. τῆς Μακεδον. » Πάλλα.

Palermo, π. (πρωτ.) τῆς Σικελ. » Πάνορμος.

Palestrino, χ. τῆς Ἰταλ. (πλησ. καὶ πρὸς ἀνατολὰς τῆς Ῥώμ.; πλησ. ἐρείπ. ἢ) » Πραίνεστος.

Παληὰ-αὐλή, χ. τῆς Ἠπείρου (εἰς τὴν Ἀβαντίδα). » Ἐλαιοῦς.

Παλιάσσα, π. τῆς Ἠπείρου (πρὸς δυσμὰς τῶν Κεραυνίων ὀρέων). » Παλαίστη (πλησ. φαίνονται τὰ ἐρείπια τοῦ ναοῦ τῶν Εὐμενίδων, τὰς ὁποίας ὁ Ὀβίδιος ὀνομάζει θεότητας τῆς Παλαίστης).

Παληοβοῦνι, ἴδε Λιχῶνα. 2) β. τῆς Μεγαρ. » Γεράνειον, ἴδε κ. Μακρὺ Πλάγι.

Παληοεπισκοπή (ἐρείπιον μίαν ὥραν μακρὰν τῆς Τριπολιτσᾶς πρὸς τὰ δεξιὰ τοῦ πρὸς τὸν Μιστρᾶν δρόμου). » Τέγεα, ἴδε καὶ Ἀχούρια (παλαιὰ) κ. Πιαλί.

Παληό-καστρί, π. τῆς Κρήτης. » Λύκτον.

Παληόκαστρον, ἐρείπ. τῆς Πελοπονν. (εἰς τὴν ἐπαρχ. τοῦ Φαναριοῦ). » Μίνθη. 2) ἐρείπ. τῆς Μεσσην., ἴδε Ναβαρῖνος (παλαιός). 3) τῆς Βοιωτ. » Τίφη. 4) τῆς Φωκ. » Θρόνιον, ἴδε καὶ Λογκάκι. 5) τῆς Αἰτωλ. (εἰς τὴν ἐπαρχ. τῶν Ἀγράφων). » Οἰχαλία. 6) τῆς Εὐβ. » Ἐρέτρια. 7) τῆς Ἠπείρου, ἴδε Δρεμιχοῦ. 8) τῆς Πελοπονν. (εἰς τὴν Τριφυλλίαν). » Κατύλιον.

Παληοκατοῦνα (Βλαχ. ἑρμηνεύεται Παληόκαστρον), χ. τῆς Ἀκαρναν. » Αἰνεία (ἡ νέα).

Παληοκίσταις, χ. τῆς Ἠπείρου (ἐν τῇ Θεσπρωτ.). » Κέστρία.

Παληοπαναγιά, λ. τοῦ Κρισσ. κόλπου. » Ἐρυθραία. 2) ἴδε Τριδοῦνι.

Παληόπολι, χ. τῆς Ἀρκαδ. ἴδε Μαντὶ καὶ §. Λεΐοντάρι. 2) ἐρείπ. τῆς Θετταλομαγνησ. » Κορακαί.

Παληοπρέβεζα, ἐρείπ. τῆς Ἠπείρου (ἐν τῇ Θεσπρωτ.). » Νικόπολις.

Παληόπυργος, ἴδε Ἀχμέδ-ἀγά.

Παληοφίναρον, χ. τῆς Πελοπονν̣. (εἰς τὴν ἐπαρχ. τοῦ Φαναρίου παρὰ τὸν Ἀλφειόν). » Φρίξα, ἴδε καὶ Φραξιό.

Παληοχώρα, χ. τῆς Μεσσην. » Φηραί, ἴδε καὶ Κεραμίδι.

Παληοχῶρι, χ. τῆς Ἠπείρου (ἐν τῇ Δολοπία). » Σκύρων. 2) μέρος τῆς Παραχελωΐτιδος (ἐδῶ κατῴκουν οἱ) Εὐρυτᾶνες (ὀνομαζόμενοι σήμερον Τρυπολυτίδες).

Πάλι, χ. τῆς Θεσσαλ. (κοντὰ εἰς τοὺς Σταγούς). » Παλία.

Παλιοῦρι, χ. τῆς Ἠπείρου (ἐν τῇ Θεσπρωτ., πλησ. ἐρείπ. ἢ) » Τυμφαία (ἢ τὰ) » Τράμπυλα.

Paliazuolo, χ. τῆς Σικελ. » Ἄκραι καὶ Ἄκρα (πόλις τὸ πάλαι μεταξὺ Συρακουσῶν καὶ Καμαρίνης).

Palmajola, ν. τοῦ Τυῤῥην. πελάγους. » Ἀρτεμισία ἢ Ἀρτεμία (κ. ὄχι Ἀρτέμιτα (καθὼς τὸ ἔχει ὁ Στέφανος).

Pamiers, π. τῆς Γαλλ. » Ἀπάμεια.

Παμπελοῦνα, π. τῆς Ἰσπαν. (εἰς τὴν Ναβάῤῥαν). » Πομπηϊούπολις.

Παμπούκ-καλεσί (, διὰ τὸν κατάλευκον βράχον τῆς), π. τῆς Φρυγ. » Ἱεράπολις (ἡ ἐπὶ Μαιάνδρῳ), » Βαμβύκη.

Panaria, ν. τοῦ Τυῤῥην. πελάγους (μία τῶν Λιπάρεων). » Ἱκεσία ἢ » Εὐώνυμος, (παραβλ. Lisca-Bianca.)

Πάνιαις, χ. τῆς Φωκ. » Κυπάρισσος, ἴδε καὶ Ἀράχοβα.

Πάνιτσα, ποτ. (ἢ χείμαῤῥος) τῆς Ἀργολ. » Χάραδρος.

Πανταβίνια, χ. τῆς Ἰλλυρ. Μακεδον. (πλησ. ἐρείπ. ἡ) »Σατίων.

Παντείχι, χώμ. (παραθαλάσσ.) τῆς Βιθυν. » Παντεί(τύ)χιον.

Παντουρμὰ, χ. τῆς Βιθυν. (μεταξὺ Μιχαλητσίου ἢ Ἀρτάκης). » Πάνορμος.

Παξιμάδι, ν. τοῦ Αἰγ. πελάγους. » Μαχία.

Παπαγγελάκι, χ. τῆς Ἀττ. »Ἀγγέλαι ἢ Ἀγγελῆ, ἴδε καὶ Ἀγγελοκήπια.

Πάπας, ἀκρ. τῆς Ἀχ. » Ἄραξος (πλησ. ἔκειτο ἡ Δύμη).

Παπουτσλὶ, χ. παραθαλ. τῆς Θρᾴκ. (εἰς τὴν Προποντίδα). »Καινοφρούριον.

Παρακάλαμον, ἐπ. τῆς Ἠπείρου (περιέχεται εἰς τὴν) »Θεσπρωτίαν ἢ » Χαονίαν.

Παραμυθιὰ (κοινῶς Περμέτι), π. τῆς Ἠπείρου (ἐν τῇ Θεσπρωτίᾳ, πρωτεύουσα τῆς Τσαμουριᾶς, πλησ. ἡ) » Ἐλάτεια ἢ Ἐλάχρια, (ἡ) » Πανδοσία, (καὶ ἡ) » Ἔφυρα ἢ Κιχύρα (πρωτ. ποτὲ τῶν Θεσπρωτῶν), ἴδε ἢ Ἁγιὰ-Γλυκειὰ καὶ Βέρα.

Πάργα, π. τῆς Ἠπείρου. »Ὕπαργον (κατὰ τὸν Μελέτ.). ‖. κάβος τῆς —, ἀκρ. τῆς Ἠπείρου (ἀντικρὺ 'ς τοὺς Παξούς). » Χιμαίριον.

Parenzo, χ. καὶ λ. τῆς Ἰταλ. (πλησ. τῆς Ἰστρίας). » Παρέντιον.

Παρίσι (Paris), π. πρωτ. τῆς Γαλλ. »Λουτετία (»Λουκετία ἢ Λουκοτετία) Παρισίων.

Παρμάκ-δαγὶ, ἴδε Ἀγρὶ-δάγ.

Πάτνα, π. τῆς Ἰνδ. » Παλίβοθρα.

Πάτρα (παληὰ—), π. πρωτ. τῆς Ἀχ. »Πάτραι (καὶ παλαιότερα) »Ἀρόη.

Πατρατζῆκι, π. τῆς Θεσσαλ. »Νέαι Πάτραι. (Εἰς τὸ πλησίον χωρίον Καστρίτσα φαίνεται ἐρείπιον ἡ παλαιὰ) »Ὑπάτη ἢ Ὕπατα (τά).

Παῦλα, ποτ. τῆς Ἠπείρου (χύν. εἰς τὸ Βιβάρι). »Ξάνθος ἢ Φοῖνιξ.

Παυλίτσα, ποτ. τῆς Πελοπον. (πηγ. εἰς τὸ Λύκαιον ὄρος τῆς Ἀρκαδ. καὶ χύν. εἰς τὸν Κυπαρισσαῖον κόλπον). »Νέδας, ἴδε καὶ Μπούζι καὶ Σαμάρι.

2). χ. τῆς Τριφυλλ. (πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Φιγάλεια.

Πέκ-σεχὶρ-γκιολοῦ, λίμ. τῆς Λυκαον. (πλησίον τοῦ Ἰκονίου). » Κώραλις.

Πελαγῆσι, ν. τοῦ Αἰγ. πελάγους. »Ἀλόνησος ἢ Σολυμνία, ἴδε καὶ Ἡλιοδρόμια.

Πελεκᾶς, ποτ. τῆς Μακεδον. καὶ Θεσσαλ., ἴδε Πλαταμῶνι.

Πελόδι, ἴδε Γυροβολιά.

Πεντεδάκτυλο, β. τῆς Πελοποννν. (τὸ ὑψηλότερον ἢ ἀρκτικώτερον μέρος τοῦ) »Ταϋγέτου, ἴδε καὶ Ἅγ. Ἡλιᾶς καὶ Μάνη.

Pentellaria, ν. τῆς Μεσογ. (μεταξὺ Ἀφρικῆς καὶ Σικελ. ἀπέχει 36 λεύγας τῆς Μελίτης καὶ 50 μίλια τοῦ ἀκρωτηρίου Bon. »Κόσσουρα (;εἶνε ἄρά γε ἐκ τοῦ Τζεζιρέ;).

Pentina, κώμ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Σαμνίτιδι). » Κορφίνιον (ἀπὸ τῶν ἐρειπίων 'της ἐκτίσθη ἡ ἐκκλησία τοῦ Ἁγ. Πελίνου ἢ Περίνου, κειμένη ἓν μίλιον μακράν).

Περαχώρα, χ. τῆς Μεγαρ. (ἐν τῶν πάλαι Δερβενοχωρίων). »Πεπαία καὶ »Πείραιον (πλησ. ἐρείπ. ἡ) »Οἰνόη.

Πέργαμος, π. τῆς Αἰολ. »Πέργαμος. ‖. ποτάμι τῆς —, ἴδε Γκερμαστὶ τσάϊ.

Peregrino (Monte —), β. τῆς Σικελ. (πλησ. τῆς Πανόρμου). » Ἕρκτη ἢ Εἱρκτή.

Περεκόπ, π. τῆς (Μεσημβρ.) Ῥωσσ. (ἐπὶ τοῦ Ἰσθμοῦ τῆς Κριμαίας). »Τάφρος (συνώνυμον τοῦ Ῥωσσικοῦ 'της ὀνόματος). ‖. κόλπος τοῦ — (ἄλλ. Οὐλοῦ-δενὶζ, Νεκρὰ θάλασσα). »Καρκινίτης.

Perigord, κώμ. τῆς Γαλλ. (εἰς τὴν Γκουϊέναν). » Πετροκορία.

Περιστέρι, ἴδε Σαρακηνά.

Περλεπὲ, π. τῆς Παιον. »Ἡράκλεια Πελαγονία.

Perugia, π. (μεσημβ.) τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Τυῤῥηνίᾳ). »Περουσία. ‖. Lago di —, λίμ. τῆς Ἰταλ. » Τρασυμένα.

Perpignan, π. τῆς (Ναρβων.) Γαλλ.

τέκι τοῦ ποταμοῦ Ρυσκίνωνος). » Ῥυσκίνων.

Pesaro, π. τῆς Ἰταλ. (παρὰ τὸν Ἀδριατ. κόλπον). » Πείσαυρα (τά).

Pescara, π. (παραθαλ.) τῆς Ἰταλ. (εἰς τὴν ἐπικράτειαν τοῦ Πάππα, παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ ὁμωνύμου ποταμοῦ). » Ἄτερνον καὶ Ἄτερνος (ὁ ποταμός).

Pesto ἢ **Pesti**, π. τῆς Ἰταλ. (πρωτ. τὸ πάλαι τῆς Λευκανίας). » Ποσειδώνιον καὶ Ποσειδωνία (ἀφ' ἧς ὁ Ποσειδωνιάτης κόλπος, κοιν. **Golfo di Salerno** ἢ **d'Agropoli**).

Πεταλᾶς, β. τῆς Ἀκαρναν. » Θύαμις. 2) λ. τῆς Ἀκαρν. » Ἡρακλέους Ἱερόν.

Πεταλίδα, παραθαλ. τῆς Ἀττ. (παρὰ τὴν Κωλιάδα). » Δαιδαλίδαι.

Πεταλίδι. χ. (παραθαλ.) τῆς Μεσσην. (ἐδῶ ἔκειτο ἡ παλαιὰ) » Κορώνη.

Πεταλιοί (οἱ), ν. ν. (κοντὰ εἰς τὴν Εὔβοιαν). » Πεταλία.

Πέτρα, β. τῆς Θετταλομαγνησ., ἴδε Πλιασίδι.

Πετροϊεράκι, χ. τῆς Ἀττικῆς. » Οἰνόη.

Πετσί, χ. τῆς Τριφυλλ. (πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Τριφυλλιακὴ (ἢ » Δευτέρα) Πύλος.

Πεχεσκί, π. τῆς Κοιλοσυρ. » Πινδηνισσός.

Πεχκελί, π. τῆς Ἰνδ. » Πακτύη.

Πηγάδια, χ. τῆς Βοιωτ. » Ἐρυθραί.

Piave, π. τῆς Βενετ. » Πλαῦϊς.

Πιαλί, χ. τῆς Ἀρκαδ. (πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Τέγεα, ἴδε καὶ Παληοεπισκοπή.

Πιάνα, (οὕτως ὀνομάζεται, κατά τινας, ἡ) ν. τῆς Ἰταλ. » Λευκοσία, ἴδε **Lisra**.

Piacenza, π. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ δουκάτον τῆς Πάρμας, οὐ μακρὰν τοῦ ποταμοῦ Πάδου). » Πλακεντία.

Piemonte (Λατ. **Pedemontium**), ἐπαρχ. τῆς (ἀρκτ.) Ἰταλ. (περιείχετο εἰς τὴν παλαιὰν) Λιγυστικὴν ἢ Λιγυρίαν (ὅπου κατῴκουν οἱ Λίγυες), ἴδε Γένοβα.

Pietra de la navé, ν. (ἢ σκόπελος) τοῦ Τυῤῥηνικοῦ πελάγους (πλησίον τῆς Καμπανίας). » Αἴγεια (ἀπὸ τοῦ ὀνόματος μιᾶς τῶν Σειρήνων, ἐκβρασθείσης ἐνταῦθα).

Πίζα, π. τῆς Ἰταλ. » Πίσα καὶ Πεῖσα.

Πικτσίγα, ν. (ἡ μεγαλητέρα τῶν παράτὰς ἐκβολὰς) τοῦ Δουνάβεως. » Πεύκη.

Πίλα, ἀκρ. τῆς Κύπρου. » Πηδάλιον.

Piomba, ποτ. τῆς Ἰταλ. (χύν. εἰς τὸν Ἀδριατ. κόλπον). » Ματρῖνος.

Piombino, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐπί τινος χερσονήσου. πλησ. ἐρείπ. τὸ) » Ποπουλώνιον καὶ Ποπλώνιον.

Πιπέρι, ν. τοῦ Αἰγ. Πελάγους. » Πεπάρηθος.

Pipeno (vecchio), χ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ Λάτιον). » Πριούερνος ἢ Πρίφερνον.

Πιρνάτσα, ποτ. τῆς Πελοπον. (πηγ. εἰς τὴν Ἀρκαδ. καὶ χύν. εἰς τὸν Μεσσην. κόλπον κάτωθεν τοῦ Νησίου). » Πάμισος.

Πισκοπιά, χ. καὶ λ. τῆς Κύπρου. » Κούριον.

Πισρέντι, β. τῆς Θρᾴκ. (χωρίζει τὴν Βουλγαρ. τῆς Σερβίας καὶ Ἰλλυρίας,). » Σκάρδος, ἴδε καὶ Σχάρ.

Πίστριτσα (ἢ Μπίστριτσα), ποτ. τῆς Ἠπείρου (πηγ. εἰς τὸ Κοντοβοῦνι ἢ χύν. εἰς τὴν λίμνην Βιδάρι). » Δώδων (κατὰ τὸν Μελέτ.) ἢ » Φοῖνιξ, ἴδε καὶ Μπαμπᾶς καὶ Παῦλα. 2) ποτ. τῆς Μακεδ., ἴδε Πλαταμῶνι.

Pittineo, ποτ. τῆς Σικελ. (ῥέων πρὸς ἄρκτον παρὰ τὴν πόλιν Ἀλαίσων). » Ἄλαισος.

Πιτυός, χ. τῆς Χίου (πλησ. τῆς Βολισσοῦ). » Πίτυς.

Πιτχινδέ, π. τῆς Κολχίδος (εἰς τὴν Μιγγρελίαν). » Πιτυοῦς.

Plaisance, ἴδε **Piacenza**.

Πλάνητεροῦ, ποτ. τῆς Ἀρκαδ., ἴδε Κατσανᾶς.

Πλαταμῶνι, ποτ. τῆς Μακεδ. καὶ Θεσσαλ. (πηγ. εἰς τὰ βουνὰ τοῦ Πίνδου ἢ χύν. εἰς τὸν κόλπον τῆς Θεσσαλονίκης. Κατ' ἀρχὰς ὀνομάζεται Μπιχλίτσα ἢ Μπίστριτσα, καὶ μετὰ

ταῦτα Ἰντζὲ-καρὰ-σοῦ, Χασὰν-μπαμπᾶ, Πελεκᾶς κτλ.). » Ἀλιάκμων.

Πλατανιά, ποτ. τῆς Λοκρ. ,ἴδε Γαβριᾶς.

Πλατειά, ν. τοῦ Ἀργολ. κόλπου. » Πιτυοῦσα, ἴδε καὶ Ἀγκίστρι.

Πλατύστομο, κώμ. τῆς Θρᾴκ. » Ἄβδηρα.

Πλιασίδι, β. τῆς Θετταλομαγν. » Πήλιον.

Πλοκοβοῦνι, β. (πρὸς ἄρκτον) τῆς Εὐβ. » Τελέθριον.

Πλοκοπάρι, β. τῆς Αἰτωλ. (εἰς τὴν ἐπαρχ. τοῦ Βλοχοῦ). » Παναιτώλιον.

Po, ποτ. τῆς Ἰταλ. » Πάδος καὶ (ἀρχαιότ.) » Ἠριδανός.

Poissy, π. τῆς Γαλλ. » Κισσιακόν.

Poitiers, ἐπαρχ. τῆς (Ἀκυϊτ.) Γαλλ. » Πίκτονες.

Poitou, χ. τῆς Γαλλ. » Πικταυΐον.

Policastro, χ. τῆς (κάτω) Ἰταλ. (ἐν τῇ Λευκαν., πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Πυξοῦς. (Ὁ πλησίον κόλπος ὠνομάζετο) » Λᾶος, (κοιν. Golfo di Policastro).

Policoro, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Λευκαν. παρὰ τὸν ποτ. Agri). » Ἡράκλεια καὶ » Ἡρακλεόπολις.

Πολίγο, ν. τοῦ Αἰγ. πελάγους. » Πολύαγος.

Πολιτικά, χ. (παραθαλ.) τῆς Εὐβ. » Κῦρος.

Πολίται ἢ Πολιτσιαῖς, β. τῆς Θεσσαλ. » Ποῖος (Στρβ. Ζ'.).

Πολλίνι, μοναστ. τῆς Ἠπείρου (εἰς τὸν Μουζακὲν, πλησίον τῆς Αὐλῶνος). » Ἀπολλωνία (πόλις ἐπίσημος εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Αὐγούστου).

Polo, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ἐτρουρίᾳ). » Ἄλσιον.

Ποντικὸς, ἀκρ. τῆς Πελοπονν. (εἰς τὴν Πισᾶτιν). » Ἰχθυς.

Ponza, ν. τοῦ Τυῤῥην. πελάγους (παρὰ τὴν Ἰταλ.). » Ποντία.

Πορτάζ-λιμὰν, ὅρμος τῆς Βιθυν. (ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου). » Χηλαί, ἴδε καὶ Μπεμπέκι.

Porcuna, χ. τῆς Ἰσπαν. (ἐν τῇ Βαιτικῇ). » Ὀβόλκων καὶ Ὀβούλκων.

Porquerolles, ἴδε Hyères (Les Iles d'—).

Πόρος, ν. τοῦ Ἀργολ. κόλπου, » Καλαύρια. || λιμὴν τοῦ—. » Πώγων.

Πόρτα καὶ Πορτέλι, ἴδε Δεσπενοῦ.

Porteroz, ἴδε Hyères (Les Iles d'—).

Πορτίτσαις (Τουρκ. Καπού-μπογάζ), στόμα τοῦ Δουνάβεως (τὸ τέταρτον ἀπ' ἀνατολῶν). » Καλόν.

Πόρτο-Βοιτσῦλλο, χ. καὶ λ. τῆς Λακων. » Οἴτυλλον.

Πορτογαλλία, βασίλ. τῆς Εὐρ. » Λυ(» Λου)σιτανία.

Porto-d'Atri, χ. καὶ λ. τῆς Ἰταλ. (παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ ποταμοῦ Ματρίνου). » Ματρῖνον.

Πόρτο-δράκο, λ. τῆς Ἀττικῆς. » Πειραιεύς-ῶς.

Πόρτο-χάγιο (ἴσως ἀπὸ τοῦ Γαλλ. Port aux cailles, Λιμὴν Ὀρτύγων ἢ Ὀρτυγίτης). » Ἀχίλλειος (λιμήν).

Πόρτο-Λιόνε, ἴδε Πόρτο Δράκο.

Πόρτο-μπαράττο, λ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Τυῤῥην., ἐπίνειόν ποτε τοῦ Παπλωνίου, κειμένου εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὑπὲρ τὸν λιμένα λόφου), ἴδε Piombino.

Πόρτο-πόρο (ἢ Σὰν-Νικολό), ἴδε Φανάρι. 2) χ. παραθαλ. (πρὸς ἀνατολὰς) τῆς Κεφαλλ. » Πρόννο(ι).

Πόρτο-Ῥαγουζαῖο, λ. τῆς Ἀλβαν. » Ὠρικόν. (Τῆς πάλαι ὁμωνύμου πόλεως οὔτε τὰ ἐρείπια σώζονται).

Πόρτο-ῥάφτη, λ. τῆς Ἀττικῆς » Πάνορμος ἢ » Πρασιαί (σώζεται τὸ ὄνομα εἰς ἓν μέρος τοῦ λιμένος).

Πόρτο-σπίλλο (ἢ Δελεμπάσσι), λ. τῆς Λακων. » Κύφαντα.

Πόρτο-φαρῖνο, π. καὶ λ. τῆς Ἀφρ. (κοντὰ εἰς τὸ Τούνεζι). » Οὐτίκη.

Πόρτο-φερράϊο, π. καὶ λ. τῆς ν. Ἔλβας. » Ἀργῷος.

Πόρτο-Φράγκο, λ. τῆς Ἑρμιονίδος. » Πέρκιον.

Ποτάμια, ἴδε Λερέ-κιοΐ.

Ποταμὸς (Καινούργιος—), ποτ. τῆς Ἀττικῆς (εἰς τὸν κάμπον τοῦ Μαραθῶνος). » Χάραδρος.

Pozzuolo, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ

Καμπαν.). » Δικαιαρχία, (Δαυν.) » Ποτίολοι.

Πουλήθρα, ἴδε Πόρτο-Σπίλλο.

Πούλια, ἐπαρχ. καὶ π. τῆς (κάτω) Ἰταλ. » Ἀπουλία.

Πουνάρ-μπασί, χ. τῆς Τρῳάδος (πλησ. ἐρείπ. ἡ παλαιὰ) » Τροία ἡ Ἴλιον. Ὁ Ἑρρ. Σχλίεμαν ἀπέδειξε τοῦτο ἀδύνατον, τοποθετήσας τὴν Τροίαν βορειοδυτικώτερον εἰς τὸ χωρίον Χισαρλίκ. Ὁ ῥύαξ, ὁ πηγάζων ἀπὸ τῶν πλησίον ὑπωρειῶν τῆς Ἴδης καὶ χυνόμενος τὸ μὲν διὰ διώρυγος [σκάμμα ἀνδρὸς, τοῦ Ἡρακλέους, Εὐστάθ. Ἰλ. 1197, 54, ἐκδ. Ῥ.] εἰς τὸ Αἰγαῖον, πρὸς μεσημβρ. τοῦ Σιγείου ἢ καταντικρὺ τῆς Τενέδου μεταξὺ τῶν ἐρειπίων τῆς Ἀλεξανδρείας Τρῳάδος καὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Κοὺμ-καλὲ, τὸ δὲ, ἀφ' οὗ ἑνωθῇ μὲ τὸν Σιμόεντα, εἰς τὸν Ἑλλήσποντον, πρὸς βορρᾶν τοῦ Σιγείου εἶνε ὁ » Σκάμανδρος, ἴδε Μεντερὲ καὶ παραβλ. Σέρβι.

Πούντα, ἀκρ. καὶ χ. τῆς Ἀκαρναν. (εἰς τὰ δεξιὰ τοῦ στόματος τοῦ Ἀμβρακ. κόλπου). » Ἄκτιον.

Punta della Campanella, ἀκρ. τῆς Ἰταλ. (πρὸς μεσημβρίαν τοῦ κόλπου τῆς Νεαπόλεως). » Ἀθήναιον.

Punta di Gigante, ἀκρ. (πρὸς ἀνατολ.) τῆς Σικελ. (πλησίον τοῦ λιμένος τῶν Συρακουσῶν). » Πλημμύριον.

Punta di Miseno, ἀκρ. τῆς Ἰταλ. (πρὸς ἄρκτ. τοῦ κόλπου τῆς Νεαπόλ.). » Μισηνόν.

Πουρσὰκ, ποτ. τῆς Φρυγ. (πηγ. ἀπὸ τοῦ Ὄρους Δινδύμου, καὶ χύν. εἰς τὸν Σάγγαριν). » Θύμβρις ἢ Θύμβριος (ἐπ' αὐτοῦ κεῖται ἡ Κιουτάχγια).

Πραιστὸς, κωμόπ. τῆς Λακων. » Πρασιαὶ καὶ » Βρασιαί, ἴδε ἢ Λεωνίδι.

Πρασονῆσι, ν. (παρὰ τὴν Ἀττικήν, ἀντικρὺ τῶν Αἰξωνίδων ἁλῶν). » Ὑδροῦσσα.

Πρέβεζα, π. τῆς Ἠπείρου (ἐν τῇ Θεσπρωτ., πλησ. ἐρειπ. ἡ) » Νικόπολις, ἴδε Παληοπρέβεζα. || κόλπος τῆς —, ἴδε Ἄρτα.

Πρεμέτι ἢ Πρεμύτι (ὅθεν ἡ Παραμυθιά), π. τῆς Ἠπείρου. » Πύρρου τεῖχος, ἴδε καὶ Παραμυθιά.

Πρεσλάβα (Σλαβον. Περεϊασλαβέτσ), ἴδε Γιάνμπολη.

Προβλακας, ἰσθμὸς τῆς Χαλκιδ. Χερσονν. » Ἀκάνθειος.

Πρόδανο, ν. τοῦ Κυπαρισσίου κόλπου (ἐν τῇ Μεσσηνίᾳ). » Πρώτη.

Προσχινᾶ, χ. τῆς Βοιωτ. (περὶ τὴν Κωπαΐδα). » Ἀκραίφιον καὶ Ἀκραιφίαι.

Προσκύνησις, ἐρείπ. τῆς Ἠπείρου (ἐν τῇ Ἑλλοπίᾳ, πλησίον τῆς μονῆς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος). » Δωδώνη.

Πρόσχια, χ. τῆς Αἰτωλ. » Πηλίνη.

Procida, ν. τῆς Ἰταλ. (πρὸ τοῦ κόλπου τῆς Νεαπόλ.). » Πραχύτη.

Προῦτος, ποτ. τῆς Μολδαβ. (πηγ. ἐν τῇ Γαλικίᾳ καὶ, χωρίζων τὴν Μολδαβίαν τῆς Βεσσαραβίας, χύν. εἰς τὸν Δούναβιν). » Ἱερασός.

Πρώτη, ν. τῆς Προποντίδος (οὐ μακρὰν τοῦ στόματος τοῦ Θρᾳκ. Βοσπόρου καὶ 48 στάδια μακρὰν τῆς Χαλκηδόνος). » Πρώτη καὶ Πρῶτη (Ἀρτεμιδ. παρὰ Στεφ. ἐν λέξει Χαλκῖτις), ἴδε καὶ Νησιά.

Πύργοι (τρεῖς —), ἴδε Τριπύργι.

Πύργος, κώμ. τῆς Ἠλ. » Πύλος (ἡ Τριφυλιακή), ἴδε καὶ Πετσί.

Ῥάβελι, ἴδε Ῥέβελι.

Ῥαγοῦζα, ἐπαρχ. τῆς Εὐρ. (εἰς τὰ μεθόρια Τουρκ. ἢ Αὐστρ.). » Δαλματία. (Ἡ πρωτεύουσά της ὠνομάζετο) » Λαύσιον (καὶ ἀρχαιότερα) » Ἐπίδαυρος.

Ῥάδοβιτσ (ἡ Θεοδουριά), ἐπαρχ. τῆς Ἠπείρου, (μέρος τῆς παλαιᾶς) » Ἀθαμανίας καὶ Ἀπεραντίας, ἴδε ἢ Τζουμέρκα.

Ῥαζζὲ, π. (παραθαλ.) τῆς Παλαιστ. » Γάζα.

Racanello, ποτ. τῆς Σικελ (χύν. εἰς τὴν θάλασ. πλησίον τῶν Θυρίων).
» Κυλίσταρνος.

Ῥαμλὲ, π. τῆς Παλαιστ. » Ἀριμαθαία (-θεία), » Ἀριμαθεία.

'Ραμπούλ-μπενδὲ, ποτ. τῆς Ἰνδ. » 'Υδραότης.

Randazzo, χ. τῆς Σικελ. (ὑπὸ τὴν Αἴτνην). » Τίσσαι.

'Ράπανι, χ. (παραθαλ.) τῆς Λακεδ. » Ἀσωπός.

'Ρὰς, ἴδε Ἀράς.

'Ρασαΐν, π. τῆς Μεσοποτ. » 'Ρήσαια.

'Ρασσχὶτ, ἴδε 'Ροζέττα.

'Ράφτης, ἴδε Πόρτο-ράφτη.

'Ραχμανιὲ, κωμόπ. τῆς Αἰγ. (ἐπὶ τοῦ Νείλου). (πλησίον ἐρείπ. ἢ) » Σάϊς καὶ ἡ » Ναύκρατις.

'Ράχοβα, ἴδε Ἀράχοβα.

Ré, ν. τῆς Γαλλ. (εἰς τὸν 'Ωκεανόν). » 'Ραδὶς.

'Ρεβὰν, ἐπαρχ. τῆς Ἀσ. » Ἀρμενία (Περσική), ἴδε καὶ Ἀλαδούλια ἢ Τουρκμέν.

'Ρέβελι, χ. τῆς Ἀρκαδ. (εἰς τὰ δεξιὰ τοῦ 'Ρουφιᾶ). » 'Ηραία.

'Ρεβιλοῦσα, ν. ν. τοῦ Σαρων. κόλπου (κοντὰ εἰς τὴν Σαλαμῖνα). » Μεθουρίδες.

'Ρέγλιε, ἴδε Ἰρέγλιε.

'Ρεδεστὸ, ἴδε 'Ροδοστό.

'Ρέδιας, ποτ. τῆς Μακεδον. » Εὔρωπος.

'Ρεῒ, ποτ. τῆς Μηδ. (κοντὰ εἰς τὰς Κασπ. Πύλας). » 'Ράγαι.

Reims, π. τῆς Γαλλ. » Δουροκόρτορα (τὴν ὁποίαν εἶχαν πρωτεύουσαν ἑαυτῶν οἱ) » 'Ρῆμοι.

Rennes, π. τῆς Γαλλ. (πρωτ. τῆς Βρετταν.). » 'Ρήδονες.

'Ρενδίκα, ἴδε Σρουμε.

'Ρενιάσα ἢ 'Ριγκιάστα, π. καὶ φρ. (παραθαλ. μεταξὺ Πάργας καὶ Πρεβέζης) τῆς 'Ηπείρου (εἰς τὴν Κασσιοπίαν). » Κασσιόπη ἢ » 'Ερέτρια.

Reggio, π. (παραθαλ.) τῆς Ἰταλ. (ἀντικρὺ τῆς Μεσσήνης). » 'Ρήγιον.

'Ρηγίνα, ποτ. τῆς Μακεδον., ἴδε Σαρὶ-γκιὸλ.

Rivoli, π. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ Πιεμόντε). » 'Ρίπυλαι.

'Ρίβας, ποτ. τῆς 'Ηπείρου (πηγ. εἰς τὴν Καυλονίαν, καὶ, ἀφ' οὗ δεχθῇ τὸν Στέφριανι, τρέχει, ὑπὸ τὸ ὄνομα Δεσνίτσα, ἕως τὸ γεφύρι τῆς Κλεισούρας, καὶ ἐκεῖ χύνεται εἰς τὴν Βογιοῦσαν). » 'Εριδόας.

'Ρίγανη, β. τῆς Λοκρ. » Πίνδορος.

'Ριγκιάσσα, ἴδε 'Ρενιάσσα.

Riez, π. τῆς Γαλλ. (ἐν τῇ Προβιγκίᾳ). » 'Ρήγιον ἢ » 'Ρηγία.

Rieti, χ. τῆς Ἰταλ. » 'Ρέατον.

Riccia (La—), ἴδε Aricia.

Rimino (-mini), π. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸν κόλπον τῆς Βενετίας). » Ἀρίμινον.

'Ριντίνα, χ. τῆς Μακεδον. (πρὸς τὸν Στρυμον. κόλπον). » Ἄργιλος.

'Ριὸν, ἴδε Φάς.

Risano, χ. (παραθαλ.) τῆς Ἰλυρ. (πλησίον τοῦ Κατάρου). » 'Ριζόνιον ἢ » 'Ριζίνιον.

'Ρισσὸ, ποτ. τῆς Ἀχ. » Λάρισσος, ἴδε καὶ Μάννα.

Rhodez, π. τῆς (Ἀκουϊτ.) Γαλλ. » Σεγόδουνον.

Rodi, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ἀπουλίᾳ). » Οὔρειον, ἴδε καὶ Tore d'Orro.

'Ροδοστὸ, κωμόπ. (παραθαλ.) τῆς Θράκ. (εἰς τὴν Προποντίδα). » Βυζάνθη (ἀποικία τῶν Σαμίων) ἢ » 'Ορεστιάς.

Rosas, π. παραθαλ. τῆς Ἰσπαν. (ἐν τῇ Καταλωνίᾳ, ἄποικος τῶν 'Ροδίων). » 'Ρόδη ἢ » 'Ρόδος.

'Ροζέττα (ὀρθότ. 'Ρασσὶδ), π. τῆς Αἰγ. ('δὲν εἶνε ἡ) » Κάνωβος, (ἀλλ' ἡ) » Βολβιτίνη (ὁμώνυμος τοῦ πλησίον αὐτῆς στόματος τοῦ Νείλου).

'Ροϊνὸ (ἀπὸ τοῦ Γαλλ. Ruines, κατὰ τὸν Πουκβὶλ), β. τῆς Ἀρκαδ. ('δὲν εἶνε τὸ) » Μαίναλον.

Rône ἢ Rhône, ποτ. τῆς Γαλλ. (πηγ. ἐκ τῶν Ἄλπ. καὶ χύν. εἰς τὴν Μεσόγειον). » 'Ροδανός.

'Ροπὸ, χ. τῆς Ἀττ. » 'Ωρωπός.

Rochelle, π. τῆς Γαλλ. » 'Ρόπελλα.

'Ρόσσα, π. τῆς Λυκ. » Καῦνος (ἡ), ἴδε καὶ Κοπί.

'Ροσσόβα (ἢ 'Ράσσοβα ἢ "Ορσοβά), π. τῆς Σερβ. (παρὰ τὸν Δούναβιν). » Ἀξιούπολις, ἴδε καὶ Γαλάται.

Rouen, π. τῆς Γαλλ. (πρωτ. τῆς Νορμάνδ.). » 'Ρωθόμαγον.

'Ρουφιᾶς, (ὁ μεγαλήτερος ὅλων

τῶν) ποτ. τῆς Πελοπονν. (πηγ. κυρίως εἰς τὸν κάμπον τοῦ Φονιᾶ,ὑπὸ τὸ ὄνομα Καρυά, ἢ τρέχων ὑπὸ γῆν 6 μίλια, ἀναφαίνεται εἰς τὸ χωρίον Λυκουριά,πρὸς δυσμὰς τοῦ ὄρους Σκιάθιδος, καὶ, δεχόμενος, τὸν Ἀροάνιον, τὸν Τράγον, τὸν Ἄρσενα καὶ πολλοὺς μικροὺς ῥύακας τῆς Ἀρκαδίας, ἑνόνεται, παρὰ τὴν πόλιν Ἡραίαν μὲ τὸ Σαρανταπόρον, τὸν κυρίως Ἀλφειὸν [πηγάζοντα ἀρχικῶς εἰς τὸ Ταΰγετον, καὶ χυνόμενον εἰς μίαν λίμνην, ἀναφαινόμενον δὲ εἰς τὴν Φραγκόβρυσιν, πηγὴν τῆς Ἀρκαδ., καὶ δεχόμενον τὸν Θῖον, τὸν Καρνίωνα, τὸν Ἑλισσῶντα, τὸν Γορτύνιον, τὸν Δράκοντα καὶ πολλοὺς ἄλλους μικροτέρους ποταμοὺς καὶ ῥύακας], ἐκεῖθεν δὲ ῥέων ὑπὸ τὸ ἴδιον ὄνομα, καὶ δεχόμενος τὸν Ἐρύμανθον, τὸν Κλαδαῖον, τὸν Κυθέριον κτλ., χύν. τέλος εἰς τὸν Κελωνάταν κόλπον). »Λάδων καὶ »Ἀλφειός.

Ῥοχᾶτσ, π. τῆς Περσ. (ἐν τῇ Ἀραχωσίᾳ). » Ἀραχώτης.

Ῥῶγαις ἢ Ῥωγοὶ, ἐπαρχ. τῆς Ἠπείρου. » Κασσιοπία, ἴδε ἢ Λαμάρι καὶ Σπιάντζα. ‖. ποτάμι τῶν—, ἴδε Λούρχα.

Ῥώμανον, π. τῆς Δακ.»Ῥουκκώνιον.

Rhône, ἴδε Rône.

Saarbruck, π. τοῦ (ἄνω) Ῥήνου. » Σαραπάτιον.

Σάββας, ποτ. τῆς Σερβ. (χύν. εἰς τὸν Δούναβιν κοντὰ εἰς τὸ Μπελιγράδι). » Σάος.

Savio, ποτ. τῆς Ἰταλ. »Ἴσαπις.

Σαβόγια, ἐπαρχ. τῆς Ἰταλ. (οἱ κάτοικοί της εἶνε οἱ παλαιοὶ) » Ἀλλόβρόγες.

Σαγίττα, β. τῆς Ἀρκαδ. »Σκίαθις.

Sagriano, ποτ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καλαβρίᾳ) » Σάγρας.

Σαΐδ, π. (παραθαλ.) τῆς Συρ. » Σιδών.

Saint-Vincent (Ἅγ. Βικέντιος), ἀκρ. τῆς Ἰσπαν. (τὸ δυτικώτερον τῆς Εὐρ.). »Ἱερὸν, Ἱερὰ ἄκρα.

Saint-Gothard, β. τῆς Ἑλβετ. (μέρος τῶν Ἀλπ.). »Ἀδούλας.

Saintes, π. τῆς (Ἀκουϊταν.)Γαλλ. »Μεδιόλανον καὶ Μεδιολάνιον (πρωτεύουσα τοῦ ἔθνους τῶν Σαντο[τώ]νων).

Saint-Laon,π. τῆς Γαλλ. (ἐν τῇ Νορμανδ.). » Βριοδέρα.

Saint-Mahé,ἀκρ.τῆς Γαλλ. »Κάλβιον.

Sainte-Marguerite, ν. τῆς Μεσογ. (πλησίον τῆς Μασσαλ.).»Πλανησία.

Saint-Bertrand, ἴδε Bertrand (Saint—).

Saintonge, ἐπαρχ. τῆς (Ἀκουϊτ.) Γαλλ. » Σάντονες.

Saint-Honorat, ν. τῆς Μεσογ. (πλησ. τῆς Μασσαλ.). »Λήρων.

Σακάρια,ποτ. τῆς(μικρᾶς)Ἀσ.(χωρίζει τὴν Παφλαγ. καὶ Γαλατ. τῆς Βιθυν. καὶ χύν.εἰς τὸν Εὔξ.Πόντον). »Σάγγαρις καὶ Σαγγάριος.

Sala, ποτ. τῆς Γερμαν. (χύν. εἰς τὸν Ἄλβαν). »Σάλας.

Salamanca, π.τῆς Ἰσπαν. »Σαλμαντικὴ καὶ Ἑλμαντικὴ.

Σαλαμβριά,ποτ.τῆς Θεσσαλ.(πηγ. εἰς τὸν Ζυγὸν καὶ χύν. εἰς τὸν Θερμαϊκὸν κόλπον). »Πηνειός.

Σαλαμῶνι,ἀκρ.τῆς Κρήτης.»Σαλμώνειον.

Salandrella, ποτ. τῆς Σικελ. (διαῤῥέων τὴν χώραν τῶν Ταραντίνων). »Ἀκάλανδρος.

Σαλγαίρ, ποτ. τῆς Κριμαίας (πηγ. ἀπὸ τοῦ ὄρους Τσαδὶρ-δὰγ, καὶ χύν. εἰς τὴν Μαιῶτιν). »Θάψις.

Salemi, χ. τῆς Σικελ. (πλησίον τοῦ Λιλυβαίου). »Ἁλικύαι.

Salerno, π.τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Πικεντινῇ). » Σάλερνον.

Σαλέφ, ποτ. τῆς Κιλικίας (παραῤῥέων τὴν Σελεύκειαν, χύν. εἰς τὴν θάλασσ. παρὰ τὸ Ζεφύριον ἀκρωτήριον). »Καλύκαδνος.

Salini, ν. τοῦ Τυῤῥην. πελάγους (μία τῶν Λιπάρεων, ἴδε Lipari). »Δίδυμος ἢ Διδύμη.

Σαλμός, β. τῆς Ἀρκαδ', ἴδε Σέλμος.

Salpe, π. (παραθαλ.) τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ἀπουλίᾳ, ἐπίνειον τῶν Ἀργυριπηνῶν). » Σαλαπία.

Σαλταίνα (βιβάρι τῆς—), λίμ. ἡ λιμνοθάλασσα μεταξὺ Λευκάδος καὶ Ἀμβρακικοῦ κόλπου. » Μυρτούντιον.

Σάλωνα, π. τῆς Λοκρ. » Ἄμφισσα (καὶ κατὰ τὸν Μελέτ.) » Τιθορέα ἡ Τιθώρεια, ἴδε Βελίτσα. ‖. ἐπαρχία τῶν—.» Δωρίς (ἡ Ὀζολική) ἢ (κατὰ μέρος) »Φωκίς. ‖.κόλπος τῶν —, (αὐτὸς εἶναι κυρίως κατὰ τὸν Κ. Γκοσσελῖν, ὁ) » Κρισσαῖος κόλπος.

Σαμακόβ, ποτ. τῆς Θράκης (παραῤῥέων τὴν Σόφιαν). » Αἶσκος.

Σαμαλλοῦτ, ποτ. τῆς Αἰγ. (ἐπὶ τῆς ἀνατολ. ὄχθης τοῦ Νείλου). »Κυνῶν πόλις καὶ Κυνόπολις.

Σαμέρι, ποτ. τῆς Ἀρκαδ. ἴδε Παυλίτσα.

Σαμαρκάνδα, π. (πρωτ.) τῆς Βουχαρίας (Σογδιανῆς, πατρὶς τοῦ μεγάλου Τιμούρ). » Μαράκανδα.

Σάμι. π (πρωτ.) τῆς Συρ. » Δαμασκός, ἴδε καὶ Μπάῤῥ-ἐλ-σάμ.

Σαμπὰ ἡ Σαμπάμ, π. τῆς Εὐδ. Ἀραβ. » Σάββαθα (Ἀῤῥ.), » Σαυβάθα (Πτολεμ.).

Σαμποῦρ, ἴδε Σοῦστερ.

Sambre, ποτ. τῆς Βελγ. »Σάβις.

Σαμσοὺν, π. ἢ φρ. (παραθαλ.) τοῦ Πόντου. » Ἀμισὸς καὶ (κατὰ τὸν Σαυίδ.) » Ἀμησός.

Σανδικλὶ, χ. τῆς Φρυγ. » Σύνναδα.

S. Giovanni del Corso, χ. ἢ λ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸν μυχὸν τοῦ Ἀδριατ. κόλπου). » Τίμαυον (πλησίον ἀναβρύει ἡ ἀναφαίνεται ὁ ὁμώνυμος ποταμός).

Sangro, ποτ. Ἰταλ. (χύν. εἰς τὸν Ἀδριατ. κόλπον). » Σάγρας

San-Calogero, β. τῆς Σικελ. (πρὸς τὸ μεσημβρινὸν αὐτῆς μέρος μεταξὺ Σελινοῦντος ἢ Ἀκράγαντος). » Κράναον.

San-Martiano (Isola d—), ν. τοῦ Σικελ. πελάγους (πλησίον τῆς πόλεως τῶν Συρακουσῶν, τῆς ὁποίας ἀποτέλει μέρος). » Ὀρτυγία (εἰς αὐτὴν ἐγεννήθησαν, κατὰ τὸν Πίνδαρον, ὁ Ἀπόλλων καὶ ἡ Ἄρτεμις).

San-Severino, χ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ τμῆμα τῆς Ἀγκῶνος). » Σεπτέμπεδα.

Santa-Catharina, χ. τῆς ν. Κορσικῆς (εἰς τὴν Ἀνατολ. αὐτῆς παραλίαν). »Κλούνιον.

Sant-Alpino ἡ **St. Elpidio**, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καμπανίᾳ. πλησ. ἐρείπ. ἡ)» Ἄτέλλα, ἴδε καὶ **Avensa**.

Santa-Maria, ἀκρ. τῆς Λέσβου (τὸ νοτιώτατον). » Μαλία.

Santa-Maria-di-Capua, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καμπανίᾳ). (πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Καπύη καὶ Κάπυα, ἴδε ἢ **Capua**.

Santa-Maria-di-Leuca, χ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὴν ἀπὸ τοῦ Τάραντος εἰς Βρεντέσιον παραλίαν τῆς Ἰαπυγίας.) » Λευκὰ (τά).

Santa-Maria-di-Palazzi, χ. τῆς Σικελ. » Ἄλαισα.

Santa-Maria-in-Potenza, μονας. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ τμῆμα τῆς Ἀγκῶνος). » Ποτεντία.

Σαντζακλὶ, χ. τῆς Πισιδίας. » Σαγαλασσός ἢ Σελγησσός.

San-Flaviano, χ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ τμῆμα τῆς Ἀγκῶνος, μετοικισθὲν κατὰ τὸ 1471 ἓν μίλιον μακρύτερα καὶ μετονομασθὲν **Giulia-Nuova**). » Κάστρουμνόβουμ (Νεόκαστρον).

Saone, ποτ. τῆς Γαλλ. (πηγ. εἰς τὰ βουνὰ τῆς Λοθαριγγίας [**Les-Vosges**] καὶ χύν. εἰς τὸν Ῥοδανόν). » Ἄραρ ἡ Ἄραρις.

Σαπάντζα, χ. καὶ πλησίον αὐτοῦ λίμ. (ἀπ' αὐτοῦ παρωνυμουμένη) τῆς Βιθυν. (6 ὥρας πρὸς Α. Β. τῆς Νικομηδ.). » Βοάνη (Νικηφ. Κάλλ.) » Βαάνα (Ἄννα Κομν. καὶ » Σόφων ἡ Σίφων.

Sapienze, ν. ν. τοῦ Μεσσην. κόλπου. » Οἰνοῦσαι.

Saragossa, π. τῆς Ἱσπαν (πρωτ. τοῦ βασιλείου τῆς Ἀραγῶνος). » Καισαραυγοῦστα (καὶ παλαιότερα) » Νουμαντία.

Σαρακηνὸ, ν. τῆς Μεσογ. (κοντὰ εἰς τὴν Σκόπελον). »Εὔδημία.

Σαραμπὰτ, ποτ. τῆς Ἰων. (πηγ. εἰς τὴν ἀπίκτ. Φρυγ. καὶ, διατρέχων 20 λεύγας, χύν. εἰς τὸν κόλπον τῆς Σμύρνης, μεταξὺ Φωκαίας καὶ Μελαίνης ἄκρας. »Ἕρμος.

Σαράντα-Ἐκκλησιαις, κωμόπ. τῆς Θράκ. »Καρπεδαίμων.

Σαραντάπορον, ποτ. τῆς Ἠπείρου (ἐν τῇ Θεσπρωτ.). »Τιταρήσιος. 2) ποτ. τῆς Πελοποννησ., ἴδε Ῥουφιᾶς.

Σαράντι, ἴδε Ἅγιοι-Σαράντα.

Σαραχοβίτσα, ἐπαρχ. τῆς Ἠπείρου (ἔχει 48 χωρία, καὶ περιέχεται εἰς τὴν παλαιὰν) »Θυμφαΐδα, ἴδε ἢ Κουρέντα.

Σαρδίνια, ν. τοῦ Τυῤῥην. πελάγους. »Σαρδὼ-οῦς (ἡ), (καὶ παλαιότερα) » Σανδαλιῶτις καὶ Ἰχνοῦσα (διὰ τὸ σχῆμά 'της).

Σαρὶ-γκιὸλ (ἑρμην. Κιτρίνη-λίμνη), ποτ. τῆς Μακεδ. (πηγ. εἰς τὴν Ἰλλυρ. καὶ χύν. διὰ τῆς Παιονίας εἰς τὸν Ἀξιόν). »Ἐριγὼν (εἰς τὴν ἐπιτομὴν τοῦ Στράβωνος ὀνομάζεται Ῥηγίνα).

Σαρ-κιοΐ, χ. τῆς (μικρᾶς) Μυσίας. »Ζέλεια(;), ἴδε Ζήλεμα.

Σαρὶ-σοῦ, ποτ. τῆς Φρυγ. (χύν. εἰς τὸν Τύμβριον, πλησίον τοῦ Ἀορυλαΐου). »Βάθυς.

Σάρμ, λ. τῆς Ἀραβ. (εἰς τὴν ἐρυθρὰν θάλασσ.). » Χαρμόθας (Στρβ.).

Σαρμουσαχλὶ-δαγὶ, β. τῆς Καππαδ. » Σκορδίσκος.

Σαρμουσαχλὶ-σουγιού, ποτ. τῆς Καππαδοκ. (πηγ. ἀπὸ τὸ ἐμώνυμον 'του ὄρος). » Σκορδίσκος.

Sarno, ποτ. τῆς Ἰταλ. (χύν. εἰς τὴν θάλασσ. πλησίον τῆς Πομπηΐας). » Σάρνος.

Σάρτ, π. (πρωτ. τὸ πάλαι) τῆς Λυδ. » Σάρδεις.

Σαρφένδ, κώμ. τῆς Παλαιστ. » Σάρεπτα(-φτα).

Sassino, ἡ Saseno, ν. (κατὰ μέσον) τοῦ Ἀδριατ. κόλπου. »Σάσσων.

Sasso (Bagni del—), ἴδε Cervetеri.

Σατάλια ἴδε Ἀτάλια.

Σατάλτζὰ, ἴδε Φέρσαλα.

Σατρόφτσε, χ. τῆς Θράκ. »Σάτραι.

Saumur, π. τῆς Γαλλ. »Σαλμύριον.

Σάφ-δὲρ-χησάρ, χ. τῆς Φρυγ. (7 ὥρας πρὸς τὸ δυτικονότιον τοῦ Κοτυαίου· πλησ. ἐρείπ. ἢ) » Ἀζανος ἢ Ἀζανία.

Σαφὲτ, π. τῆς Παλαιστ. »Βεθουλία.

Σεβερὶν, π. τῆς Δακ. (κοντὰ εἰς τὸν Δούναβιν) »Ἀρμογία ἢ » Σευηρικόν.

Sevilla ἡ Sivilla, π. τῆς Ἱσπαν. (πρωτ. τῆς Ἀνδαλουζίας). »Ἵσπαλις.

Sevilla la vieja, χ. τῆς Ἱσπαν. »Ἰταλικὴ (πατρὶς τριῶν αὐτοκρατόρων, Τραϊανοῦ, Ἀδριανοῦ καὶ Θεοδοσίου. Ἀπὸ τῶν ἐρειπίων 'της φαίνεται ὅτι ἐκτίσθη ἡ Νέα Sevilla).

Σιγεσὶ, χ. τῆς Ἰων. »Τέως.

Segni, π. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ Λάτιον). »Σίγνια.

Σεγζοῦτα, χ. τῆς Φρυγ. »Σύνναον.

Seignalay, π. τῆς Γαλλ. (ἐν τῇ Βουργονία). » Σεληνίακον.

Seine (la), ποτ. τῆς Γαλλ. (πηγ. ἀπὸ τῶν Ἄλπ. ἢ χύν. εἰς τὸν Ὠκεανόν). » Σηκοάνας ἢ Σηκουανός.

Σεΐτ-σεχὶρ-γκιολοῦ, λίμ. τῆς Λυκαον. (κοντὰ εἰς τὸ Ἰκόνιον, ἄλλως Σεΐδ-σσεχχὶρ-γκιολοῦ). »Τρωγῖτις.

Σεϊχοῦν, π. τῆς Καππαδοκ. (ῥέων διὰ τῶν Κομάνων καὶ τῆς Κιλικίας, χύν. εἰς τὸν Ἰσσικὸν κόλπον). » Σάρος ἢ »Πύραμος.

Sele, ποτ. τῆς Ἰταλ. (ὁρίζων τὴν Πικεντίαν τῆς Λευκανίας καὶ χυνόμενος εἰς τὸν Ποσειδωνιάτην κόλπον πλησίον τῆς Παιστοῦ). »Σίλαρις.

Σελεντὶ, χ. τῆς Κιλικ. »Τραϊανούπολις καὶ (ἀρχαιότερα) »Σελινοῦς. || σελεντὶ-σουγιοῦ, ποτ. τῆς Κιλικ. »Σελινοῦς.

Σελὲφ, ἴδε Ζαμαντὶ-Σουγιοῦ.

Σελεφκιὲ, χ. τῆς Κιλικ. »Σελεύκεια (ἡ Τραχεῖα· πλησίον ἐκβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν καὶ παρὰ τὸν λιμένα Ἀγᾶ-λιμὰν ὁ Καλύκαδνος).

Σεμαχὶν, π. τῆς Περσ. Ἰβηρίας. »Καμαχία.

Σεμζὰτ, π. τῆς (μικρᾶς) Ἀρμεν.

(εἰς τὰ σύνορα τῆς Συρίας). » Σαμόσατα.

Senlis, π. τῆς Γαλλ. (ἐν τῇ Φραγκ. νήσῳ). » Συλβάνεκτον.

Sentina, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ὀμβρικῇ). » Σεντῖνον.

Σεπέτι, χ. τῆς Ἀττ. (παρὰ τὸ Μετόχι τοῦ Ἁγ. Σπυρίδωνος). » Ξυπέτη.

Σερβὰν, π. τῆς Ἀσσυρ. » Ἀπολλωνία.

Σέρβι, ἴδε Ἐλαφονῆσι.

Σερβία, ἐπαρχ. τῆς Βυλγαρ. » Μοισία (ἡ ἄνω).

Σερβιάνα, χ. τῆς Ἠπείρου (ἐν τῇ Ἐλλοπίᾳ, πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Τετραπύλκτα.

Σερὲθ ἡ Σέρτ (πιθανώτερον δὲ Κερὲτ ἡ Κέρτ, τὸ ὁποῖον Ἑβραϊστὶ σημαίνει πόλιν, συγγενὲς τοῦ Χαλδαϊκοῦ Καρὰτ, σημαίνοντος Κτίσμα, καθὼς ἐσημείωσε καὶ ὁ Στέφανος ἐν Λέξ. Ἐπιφάνεια), π. τῆς Ἀρμεν. » Τιγρανόκερτα (δηλ. Τιγράνου κτίσμα).

Σερζοὺρ, π. τῆς Ἀσσυρ. » Σιάγυρος.

Cherbourg, π. καὶ λ. τῆς Γαλλ. (ἐπὶ τῆς Manche). » Κορίαλλον ἢ Κοριόβαλλον.

Σέῤῥαι, π. τῆς Θρᾴκ. » Σίρις (ἡ Παιονικὴ) ἡ » Ἀπολλωνία.

Serra-Segura, β. τῆς (Ταῤῥακων.) Ἱσπαν. » Ἀργυροῦν.

Serchio, ποτ. τῆς Ἰταλ. (πηγ. ἀπὸ τοῦ Ἀπεννίνου ὄρους ἢ χύν εἰς τὸν Ἀδριατ. κόλπον). » Αἴσαρ ἡ » Αὔσηρ-ηρος.

Σεσαρὲθ, (καὶ κατὰ τοὺς ἐντοπίους Μεζαρὲθ), χ. τῆς Ἀλβαν. (εἰς τὴν ἀριστερὰν ὄχθην τῆς Βοϊούσας). » Σεσάρηθος (Στέφ.), ἴδε καὶ Καραμουρατάδες.

Σεσμπούργ, ἴδε Σουτσάβα.

Sessa, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καμπανίᾳ). » Σύεσσα καὶ Σούεσσα.

Sessola (Castel-di—), φρ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καμπανίᾳ). » Σουέσσουλα.

Sezza, π. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ Λάτιον). » Σήτεα.

Σεχ-ἀμπὰδ, χ. τῆς Αἰγ. (πρὸς τὰ δεξιὰ τοῦ Νείλου, πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Ἀντινόη.

Σεχὶτ-σεχὶρ, ἴδε Παμπούκ-καλεσί.

Σιάγρ, π. τῆς Κοιλοσυρ. » Σελεύκεια (ἐπὶ τὸν Βῆλον).

Σιάτιστα, π. τῆς Μακεδον. (εἰς τὴν Πιερίαν). » Σισάνιον, (πλησίον ἐρείπ. ἡ) » Γαλάδρα ἡ Γαλάδραι ἡ Χαράδρα.

Châlons-sur-Marne, π. τῆς Γαλλ. » Κατκλώνιον.

Champagne, ἐπαρχ. τῆς Γαλλ. » Καμπανία (ἡ Γαλλική).

Chartres, π. τῆς Γαλλ. (εἰς τὸ Ὀρλεάν). » Καρνοῦτον.

Chaumes, π. τῆς Γαλλ. (εἰς τὸν Νομὸν Seine et Marne). » Καλάμαι.

Chaumont, π. τῆς Γαλλ. (ἐν τῇ Φραγκ. νήσῳ). » Καλβιμόντιον.

Cheureuse, π. τῆς Γαλλ. (ἐν τῇ Φραγκ. νήσῳ). » Καπρούσιον.

Σιβάζ, π. τῆς (μικρᾶς) Ἀρμεν. » Σεβάστεια ἡ » Κάβειρα.

Σιγάτζικ, χ. τῆς Ἰων. » Κολοφὼν, ἴδε καὶ Τσιλλί.

Σιγγιὰρ, π. τῆς Μεσοποταμ. » Σίγγαρα.

Σίγουρον, χ. τῆς Θεσσαλ. (εἰς τοὺς πρόποδας τῆς Οἴτης). » Συκούριον.

Σίγρι, ἀκρ. τῆς Λέσβου (τὸ ἀρκτικοδυτικώτατον). » Σίγριον.

Σίδερο, π. τῆς Τριφυλλ. (κοντὰ εἰς τὴν Ἀρκαδιάν). » Ἀχιδὼν ἡ Ἀχίδας.

Sierra Ximiera, β. τῆς Ἀφρ. (ἐπὶ τοῦ πορθμοῦ Γιβραλτὰρ, ὅπου ἦν ἡ μία τῶν Ἡρακλείων στηλῶν). » Ἀβύλη, ἴδε καὶ Γκιμπιλτέῤῥα.

Σιζαλίσκα (πλίτσα), ποτ. τῆς Φωκ. (πηγ. εἰς τὸν Παρνασσὸν, καὶ χύν. εἰς τὸν Κορινθ. κόλπον κοντὰ εἰς τὸ Χρυσό). » Πλεῖστος.

Siculiana, χ. τῆς Σικελ. (πλησ. τοῦ Ἀκράγαντος). » Κάμικος (ἡ).

Σιλίστρα, π. καὶ φρ. τῆς (κάτω) Μοισ. (ἐπὶ τοῦ Δουνάβεως). » Δορόστολον ἡ Δουρόστολον ἢ Δρύστρα.

Σιμπίνι, π. (πρωτ.) τῆς Τρανσυλβ. » Κιβίνιον.

Σιμσάτ, π. τῆς (μεγάλης) Ἀρμεν. » Ἀρσαμόσατα.

Σινάνο, χ. τῆς Ἀρκαδ. (πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Μεγαλόπολις, ἴδε καὶ Λειοντάρι.

Σινασὸν, π. τῆς (μικρᾶς) Καππαδ. » Ναζιανζός.

Σίνδ, ποτ. (μέγιστος) τῆς Ἰνδ. » Ἰνδός.

Σινιγάλια, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ὀμβρικῇ ἡ Ῥωμανίᾳ). » Σήνα καὶ Σηνογάλλια (δηλ. Γαλλικὴ Σήνα).

Sinno, ποτ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καλαβρίᾳ). » Σίρις.

Σιούτ, π. τῆς (ἄνω) Αἰγ. » Λυκόπολις.

Siponto, ἐρείπ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ἀπουλίᾳ, πλησίον τῆς Manfredonia). » Σιποῦς καὶ (ἀρχαιότερα) Σηπιοῦς.

Σὶρ, ποτ. τῆς Σκυθ. καὶ Περσ., ἴδε Ἰκσάρτ.

Σιράζ, π. τῆς Περσ. » Κυρούπολις.

Σιρδὰν, ἐπαρχ. τῆς Περσ. » Μηδία.

Σίρβι, ποτ. τῆς Τρωάδος. » Σκάμανδρος, ἴδε καὶ Πουνὰρ-μπασί.

Σιρέτι, ποτ. τῆς Βουλγαρ. » Σέρεθος.

Σιρετζὲλ, ποτ. τῆς Δακ. » Ὀρδωσός.

Sirmia, π. τῆς Παννον. » Σίρμιον.

Sisso ἡ Sizsek, φρ. τῆς Παννον. (περὶ τὴν συμβολὴν τῶν ποτ. Κολλάπιδος κ Νοάρου). » Σίσκιον, (πλησ. ἔκειτο καὶ ἡ) » Σέγεστα.

Σίστράνι, ποτ. τῆς Ἠπείρου, ἴδε Μαυροπόταμον (2).

Σιφιτρουντ, ποτ. τῆς Περσ. (πηγ. εἰς τὰ Καρδούχια ὄρη πλησίον τῆς πόλεως Μαραγγὰς, καὶ διαῤῥέων τὴν Ἀτροπατηνὴν ὑπὸ τὰ ὄνομα Κιζὶλ σοζοὺν, χύν. εἰς τὴν Κασπ. θάλασσαν, 12 παρασάγγας μακρὰν τῆς πόλεως Ἐνζέλ).

Σιχὰν, ἴδε Σεϊχούν.

Σίχενά (ποτάμι. τὸν—), ποτ. τῆς Ἀχ. (χύν. εἰς τὸν Κορινθ. κόλπον κοντὰ εἰς τὰς Πάτρας). » Μειλίχιος, ἴδε καὶ Δολιανά.

Σιχοὺν, π. τῆς Σκυθ. καὶ Περσ., ἴδε Ἰκσάρτ.

Σκαμίνο (ἴσως Σκαμένο), χ. τῆς Βοιωτ. (εἰς τὴν ἀριστερὰν ὄχθην τοῦ Ἀσωποῦ). » Τάναγρα, ἴδε καὶ Γραϊμάδα.

Σκαρδαμούλα, κώμ. (παραθαλ.) τῆς Λακων. » Καρδαμύλη ἢ Σκαρδαμύλη.

Scardona, π. (παραθαλ.) τῆς Ἰλλυρ. ἡ Δαλματ. » Σκάρδων, ἴδε καὶ Scevidona.

Σκάρφη, χ. τῆς Λοκρ. » Φαρύγαι (καὶ παλαιότερα) » Τάρφη (τὸ ὁποῖον εἰς τὸν Στρβ. γράφεται) Σκάρφη.

Scevidona, π. τῆς Ἰλλυρ. (πρωτ. τῆς Λιβυρν.) » Σκάρδων, ἴδε ἢ Scardona.

Sciglio, ἀκρ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καλαυρ. οὐ μακρὰν τοῦ Πελώρου, ἀκρωτηρίου τῆς Σικελ.). » Σκύλλαιον.

Squillace, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καλαυρίᾳ). » Σκυλλήτιον (ἢ ὑστερώτερα) » Σκυλάκιον.

Σκινόζα, ν. τοῦ Αἰγ. πελάγους. » Σχινοῦσα.

Σκιπτσιλὰρ, π. τῆς Θρᾴκ. » Σκαπτὴ Ὕλη.

Σκλάβαινα, χ. τῆς Ἀκαρν. (πλησ. ἐρείπ. τὸ) » Σόλιον.

Σκλαβοχῶρι, χ. τῆς Λακεδ. (1 ½ ὥραν μακρὰν τοῦ Μιστρᾶ). » Ἀμύκλαι, (πιθανώτερον ὁ) » Πλατανιστὴς, ἴδε Μπαρδούνια.

Σκληροῦ, χ. τῆς Πελοπονν. (ἐν τῇ Τριφυλ. μίαν ὥραν πλησ. ἐρειπ. αἱ) » Βάσσαι (ὅπου ἦτον ὁ ναὸς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἐπικούρου).

Σκόδρα, π. τῆς Ἀλβαν., ἴδε Σκούταρι. (Οἱ κάτοικοι τῆς Σκοδριάνοι εἶνε οἱ παλαιοὶ Σκορδίσκοι, ἀπόγονοι τῶν Γαλατῶν).

Scoglio di Vido, νησίδιον τοῦ Ἰονίου κόλπου (πλησίον τῆς Κερκύρας). » Πτυχία.

Σκόμπι, ἴδε Τόμπι.

Σκόπια, χ. τῆς Λακεδ. » Τευθρώνη, ἴδε καὶ Κοτρώναις.

Σκοπό, β. τῆς Ζακύνθ. »Ἔλατος.

Σκορπιός, ἴδε Μεγανῆσι.

Σκοτεινή, χ. τῆς Ἀρκαδ. (ἐν τῇ Τεγεατικῇ, συντελοῦν ἤδη εἰς τὴν ἐπαρχ. Ἀργολίδος). »Σκοτάνη (Παυσαν. Ἀρκαδ. 23).

Σκοῦπι, ποτ. τῆς Ἀρκαδ. (πηγ. εἰς τὸ ὄρος Ἐρύμανθον, καὶ, λαμβάνων, ἀφ' οὗ ἑνωθῇ μὲ τὸ Δεκοῦμι, τὸ ὄνομα Ἰσμηνὸς, χὺν. εἰς τὴν Λιβαρτζοῦ). » Τράγος.

Σκούμπτζε (Ἐσκι—), χ. τῆς Μυσ. » Σκῆψις.

Σκούταρι, π. παραθαλ. τῆς Βιθυν. (ἀντικρὺ τῆς Κωνσταντινουπόλεως). » Χρυσόπολις. 2) π. τῆς Μακεδ. Ἰλλυρ. ἢ (ἄνω) Ἀλβαν. (πρωτ. τῆς ἐπαρχίας Ζάδριμα, παρὰ τὴν λίμνην Ζένδαν). » Λάβεον.

Σκριποῦ (ἀπὸ τοῦ Λατιν. Scirpus, βοῦρλον), χ. τῆς Βοιωτ. » Ὀρχομενός.

Σκρόφαις, ν. ν. τοῦ Ἰον. πελάγους (πρὸς ἀνατολὰς τῆς Ζακύνθου). »Στροφάδες, ἴδε καὶ Στριβάλια.

Σμήτη, π. (παράθαλ.) τῆς Βιθυν. » Νικομήδεια.

Σμόκοβο, β. τῆς Αἰτωλ. (εἰς τὴν ἐπαρχ. τῶν Ἀγράφων). » Τυμφρηστός, ἴδε καὶ Βελοῦχι καὶ Κλύτσος.

Soissons, π. τῆς Γαλλ (ἐν τῇ Φραγκ. νήσῳ). » Σουεσσίων ἢ »Νοβιόδουνον, ἴδε καὶ Noyon.

Soleure, χ. τῆς Ἐλβετ. »Σαλόδουρον.

Σοοὺτ, κωμ. τῆς Φρυγ. (12 λεύγας μακρὰν τῆς Λέφκε). »Ἰτέα (»Ἔστι Σογοῦτη παρὰ Μυσίᾳ κώμη οὕτω καλουμένη, εὐδαίμων καὶ ποταμὸς παρ' αὐτῇ, οὕτω καλούμενος. Καλοῖτο δ' ἂν αὕτη Ἰτέας κώμη» Χαλκοκονδ.), παρβλ. Λέφκε.

Σοποτό, φρ. τῆς Ἀλβαν. »Ὄλπη (κατὰ τὸν Νίγερ), ἴδε καὶ Καρβασαρᾶς.

Sorgues, ποτ. τῆς Γαλλ. (πηγ. ἀπὸ τῶν Ἄλπ. καὶ χύν. εἰς τὸν Ῥοδανόν). » Σούλγας.

Sorlingues, ν. ν. τοῦ Βρεττ. Ὠκεανοῦ (πλησ. τοῦ Landsend, τοῦ μεσημβρινοδυτικωτάτου ἀκρωτηρίου τῆς Ἀγγλ.). » Κασσιτερίδες.

Sorrento, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καμπανίᾳ). » Σύῤῥεντον.

Σουβεϊδιέ, π. τῆς Συρ. (εἰς τὰ μεθόρια τῆς Κιλικίας καὶ παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ὀρόντου). » Σελεύκεια (ἡ ἐν Πιερίᾳ ἢ πρὸς Ὀρόντῃ).

Σοῦδι, ἴδε Ὀζερός.

Σουὲζ, π. τῆς Αἰγ. » Ἀρσινόη ἢ »Κλεοπατρίς.

Suza, π. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ Πιεμόντε). »Σεγούσιον.

Σουληνάρι, χ. τῆς Βοιωτ. (πλησ. ἐρείπ. ἢ) »Κορώνεια, ἴδε καὶ Γκρανίτσα καὶ Καμάρι καὶ Κουρουνταίς.

Σουλινὰς (μπογάζι τοῦ —), στόμα τοῦ Δουνάβεως (τὸ δεύτερον πρὸς ἀνατολάς) »Βόρειον.

Σοῦλι, β. τῆς Ἠπείρου (ἐν τῇ Θεσπρωτ.). » Σύλιον (ὅπου κατῴκουν οἱ παλαιοὶ Συλίονες). 2) χ. τῆς Ἀττικῆς (ἐν τῇ πεδιάδι τοῦ Μαραθῶνος. Εἶνε δύο: τὸ ἐπάνω εἶνε ἡ). »Τρικόρυφος ἢ Τρυκόρυθος (μία τῶν τεσσάρων τῆς Ἀττικῆς Τετραπόλεως τὸ δὲ κάτω οἱ) » Φορμίσιοι. 3) χ. τῆς Πελοπον. » Σόλλιον.

Sulmona, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Παππικῇ ἐπικρατείᾳ). » Σούλμων ἢ Σοῦλμον.

Σουλτὰν-χισσάρ, π. τῆς Λυδ. (πέντε ὥρας πρὸς ἀνατολ. τοῦ Ἀϊδινίου) » Τράλλεις (πλησ. ἐρείπ. ἢ) » Νύσσα, ἴδε καὶ Γκιουζὲλ-χισσάρ.

Σούμιρα, π. τῆς Κοιλοσυρ. »Σίμυρα.

Σοὺρ, ἴδε Τσούρ.

Sourey, π. τῆς Γαλλ. (πλησ. τῆς Soissons). »Σαυριακόν.

Σού-σιγιρλὶ, ποτ. τῆς Βιθυν. (ἐν τῇ Μυσίᾳ). »Γρανικός.

Σούστερ, π. τῆς Περσ. (πρωτ. κατὰ τῆς Σουσιανῆς). »Σοῦσα (τά).

Σουτζοὺκ-καλὲ, φρ. (παραθαλ.) τῆς Κολχίδος πλησίον τῆς Ἀνάπας). »Σινδικὸς (λιμὴν), Λατιν. Portus Sindicus.

Sutri, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Τυῤῥηνίᾳ). » Σούτριον.

Σουτσάβα, π. τῆς Τρανσυλβαν. » Σένδαβα.

Σόφια, π. τῆς Βουλγ. (εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Αἵμου καὶ τῆς Ῥοδόπης). » Σαρδικὴ (ἐπὶ τῶν Βυζαντινῶν Τριάδιτσα).

Σοφικό, μέρος τῆς Κορινθίας. » Σολυγία(-γεία). || βουνὰ τοῦ —, » Σολύγια (ὄρη).

Spa, ποτ. τῆς Βελγ. » Σπάδανον.

Σπάθα, ἀκρ. τῆς Κρήτης (τὸ βορειοδυτικώτερον). » Κύαμος.

Spalmadori, ἴδε Ἀγνοῦσαι.

Σπάρτα, π. τῆς Κιλικ. » Πισιδία.

Σπέτσαις (ἀπὸ τοῦ Ἰταλ. Pescia), ν. τοῦ Ἀργολ. κόλπου. » Ἁλιοῦσσα.

Σπετσοπούλα, ν. τοῦ Ἀργολ. κόλπου (κοντὰ εἰς ταὶς Σπέτσαις). » Ἀριστερά.

Σπιάντζα, ἐπαρχ. τῆς Ἠπείρου. (εἰς αὐτὴν περιείχετο ἡ παλαιὰ) » Κασσιοπία, ἴδε καὶ Λαμάρι.

Σπίγα, π. τῆς Παφλαγον. » Αἰσηπός.

Σπιρνάτσα, ποτ. τῆς Πελοποννν., ἴδε Πιρνάτσα. 2) ποτ. τῆς (ἄνω) Ἀλβαν (πηγ. ἀπὸ τοῦ Ἠριδανοῦ ὄρους). » Οὐλουλαῖος.

Spoleto, π. τῆς Ἰταλ. » Σπολήτιον.

Σταγοί, ἴδε Καστράκι.

Σταδιά, π. τῆς Μακεδον. » Δῖον.

Στασῆμι, χ. τῆς Πελοπον. (ἐν τῇ Τριφυλ., πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Ἶρα.

Στατιμάκα, π. τῆς Θρᾴκ. » Οὐσκούδαμα.

Σταυρός, π. τῆς Μακεδον. » Στάγειρα (τά). 2) β. τῆς Κύπρου (μεσόγειον). » Ὄλυμπος.

Σταφλίκα, χ. τῆς Ἀργολ. ἢ Κορινθ. » Φλιοῦς.

Στέλια, χ. τῆς Λοκρ. (εἰς τὴν ἐπαρχ. τοῦ Μαλανδρίνου). » Οἰνεών.

Στένη, κώμ. (παραθαλ.) τῆς Θρᾴκ. (ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου). » Σωσθένιον ἢ Λεωσθένιον.

Στενόζα, ν. τοῦ Αἰγ. πελάγους. » Δονοῦσα.

Στίβα ἢ **Στοίβα**, β. τῆς Παρνασ. » Κίρφις.

Stiliano (Bagni di —), ἴδε Cervetri.

Στοῦρα, κώμ. τῆς Εὐβ. » Στύρα.

Στοῦρι, ν. τοῦ Εὐβοϊκοῦ πορθμοῦ. » Αἰγίλεια.

Στραβοκεφάλι, ποτ. τῆς Ἠλ. (πηγ. εἰς τοῦ Λάλα, καί, διαῤῥέων τὴν Πισᾶτιν, χύν. εἰς τὸν Ἀλφειὸν παρὰ τὴν Ὀλυμπίαν). » Κλαδαῖος.

Strasbourg, π. καὶ φρ. τῆς Ἀλσακίας. » Ἀργεντοράτον.

Στρεΐ, ποτ. τῆς Βλαχ. » Σεργεντίας ἢ Σαργητίας.

Στριβάλια, ν. ν. τῆς Πελοποννν. (εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ Ἀρκαδικοῦ ἢ Κυπαρισσαίου κόλπου). » Στροφάδες.

Στροβίτσι, χ. τῆς Πελοποννν. (εἰς τὴν ἐπαρχ. τοῦ Φαναριοῦ πλησ. ἐρείπι τό) » Λέπρεον, ἴδε καὶ Καϊάφα.

Στρογγυλό, ν. τοῦ Αἰγ. πελάγους. » Πρεπέσινθος.

Stromboli, ν. τοῦ Τυῤῥην. πελάγους (μία τῶν Λιπάρεων, ἴδε Lipari). » Στρογγύλη.

Στρουμε, ποτ. τῆς Θρᾴκ. (χύν. εἰς τόν, ἀπ' αὐτοῦ κληθέντα, Στρυμονικὸν κόλπον). » Στρυμών.

Στρού(Στρώ)μνίτσα ἢ **Στρωμίτσα**, κώμ. τῆς Βουλγ. » Τιβεριούπολις.

Συκηά, χ. τῆς Χαλκιδ. Χερσονν. » Σκιώνη.

Σύμπαση, ἀκρ. τῆς Μεγαρ. » Μινώα.

Συνάζυγος (ὀνομάζεται ἀπὸ τοῦ μέρους τῆς Σιάτιστας τὸ) β. τῆς Μακεδον. » Βέρμιον, ἴδε καὶ Μπουρένός.

Σφακιά (τά), β. τῆς Κρήτης (τὸ δυτικὸν μέρος τῆς Ἴδης). » Λευκὰ ἢ » Σφάξαι.

Σφετσέλα (Βουλγαρ. Ἅγ. Νικόλαος), χ. τῆς Μακεδον. (ἐν τῇ Βορδία, παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Ἁλιάκμωνος, πλησ. ἐρείπ. τό) » Πήλιον.

Σχὰρ (ἴσως ἐκ τοῦ Σλαβικοῦ Σχάρεν ποικίλος, διὰ τὸν πολύμορφον αὐτοῦ σχηματισμόν), β. τῆς Ἀλβαν. » Σκάρδος, ἴδε καὶ Πιαρέντι.

Σωζούπολις, π. τῆς Βουλγαρ. (ἐπὶ τοῦ Εὐξ. Πόντου). » Ἀπολλωνία

Ταβούρ (καὶ Τζεμπέλι-Ταβούρ), β.

τῆς Ἰνδ. (ἡ λέξις εἰς τὸ Χαλδαϊκὸν δηλοῖ Βουνὸν ἐν γένει. Οἱ Ἄραβες τὸ προφέρουν Τοὺρ καὶ Δοὺρ, ὅθεν οἱ Ἕλληνες ἔπλασαν τὸν Ταῦρον). » Θαβώρ.

Ταδμοὺρ, π. (πρωτ. ποτὲ) τῶν Πάρθων, (νῦν ἐρείπ.) » Παλμύρα.

Ταϊγάνι (Ταϊγὰν-ρὸκ), π. τῆς Ῥωσσ. ἐπὶ τῆς Μαιώτιδος). » Κρημνοί.

Τακάζε, ποτ. τῆς Ἀβυσσιν. » Ἀσταβόρας ἢ Ἀσκαβόρας.

Τακὶ-κεσρὰ, π. τῆς Μεσοποταμ. (;) ἐπὶ τοῦ Τίγριδος (πρὸς μεσημβ. τοῦ Βαγδατίου). » Κτησιφῶν.

Talavera de la Reyna, χ. τῆς Ἰσπαν. (ἐν τῇ Βαιτικῇ παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Βαίτιος). » Ἔβοδρα (Στρβ.), » Αἴβουρα (Στέφ.).

Talamone, χ. καὶ λ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Τυῤῥηνίᾳ). » Τελαμών.

Ταλάντι, κώμ. τῆς (ἐπικνημίδ.) Λοκρ. (παρονομασθεῖσα ἀπὸ τῆς νήσου) » Ἀταλάντης, (ἴσως ἡ) » Ὀποῦς. ‖. βουνὸν τοῦ —, » Κυρτώνη, ἴδε κ. Χλωμός.

Ταλαντονῆσι, ν. τοῦ Εὐβοϊκοῦ πορθμοῦ. » Ἀταλάντη.

Ταμὰν (Ρωσσ. Τματαράκὰν), π. τῆς Ἀσ. (παρὰ τὸν Κιμμέριον Βόσπορον). » Φαναγορία. ‖. νῆσος τῆς —. » Ποιάνθη (Ἀργον.), » Ἠϊὼν (Πλίν.), » Κοροκονδάμα (Στρβ.).

Ταμπάζ, π. τῆς Πισιδ. ἢ Φρυγ. » Τάβαι.

Ταμπαριγὲ, π. καὶ λίμ. τῆς Παλαιστ. » Τιβεριάς.

Τάντζερ, π. (πρωτ.) τῆς Τιγγιτανῆς Μαυριτανίας. » Τίγγις.

Taormina, π. τῆς Σικελ. » Ταυρομένιον.

Ταρακλὺ, χ. τῆς Βιθυν. » Δάβλαι (;).

Ταράμπολουζ, π. (παραθαλ.) τῆς Συρ. » Τρίπολις.

Tariffa (ἀπὸ τοῦ Ἀραβ. Ταρίφ, σημ. Ὄρος), π. τῆς Ἰσπαν. (μεταξὺ τῶν δύω ἐκβολῶν τοῦ Βαίτιος). » Ταρτησσὸς (καὶ μετέπειτα) » Καρτηΐα (ἢ ὄχι) Καρπία (καθὼς εὑρίσκεται εἰς τὸν Παυσανίαν), ἴδε καὶ **Cadix**.

Tarragona, π. τῆς Ἰσπαν. (ἐν τῇ Καταλωνίᾳ). » Ταῤῥάκων.

Tartaro, ποτ. τῆς Ἰταλ. (;). (χύν. εἰς τὸν, ἀπ' αὐτοῦ, κατά τινας, ἐπονομασθέντα, Ἀδριατικὸν κόλπον). » Ἀδρίας.

Τασαλαντζὶκ μπουροὺν, ἀκρ. τῆς Θρᾴκ. (εἰς τὸ στόμιον τοῦ Βοσπόρου). » Ἀφροδίσιον.

Τάσσ-τσὶλ, ἐπαρχ. τῆς μικρᾶς Ἀσίας. » Κιλικία (ἡ Πετραία ἢ Τραχεῖα), ἴδε καὶ Ἰτσ-τσὶλ.

Τάτσι, χ. τῆς Βοιωτ. (κοντὰ εἰς τὰς Θήβας). » Ποτνιαί.

Ταττανάγὰρ, π. τῆς Ἰνδ. » Πάτταλα.

Taurenti, π. τῆς (Ναρβων.) Γαλλ. (ἀποικία Ἑλληνική). » Ταυροέντιον.

Ταφσὰν (Ταουσὰν)-ἀδασί, ν. παρὰ τὸ Σίγειον. » Δαγοῦσαι.

Ταχὺρ-ὀβὰ-σουγιοὺ, ποτ. τῆς Μυσ. (πηγ. ἐκ τῆς Ἴδης καὶ χύν. εἰς τὴν Προποντ. πλησίον τῆς Κυζίκου). » Τάρσιος.

Τάχτι-τζεμσὶδ, ἴδε Ἐσταχάρ.

Teano, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τοῖς μεθορίοις Καμπανίας κ. Λατίου). » Τέανον (τὸ Σιδηκινὸν, πρὸς διαστολὴν τοῦ ἄλλου Τεάνου τοῦ ἐν τῇ Ἀπουλίᾳ, ἴδε **Civitate**).

Tevere, ποτ. τῆς Ἰταλ. (πηγ. ἐκ τῶν Ἀπεννίνων, καὶ χύν. εἰς τὸ Τυῤῥην. πέλαγος). » Τίβερις καὶ Θύμβρις.

Teverone, π. τῆς Ἰταλ. (χύν. εἰς τὸν Τίβεριν). » Ἀνίων.

Τέϊσα ἢ Τεῖσα, ποτ. τῆς Τρανσυλβ. (χύν. εἰς τὸν Δούναβιν, κάτωθεν τοῦ Πετερβαραδινίου). » Τίβισκον καὶ » Πατισσός.

Τεκὲ-δερὲ κ. ἁπλῶς Δερὲ, ποτ. (ἢ μᾶλλον χείμαῤῥος) τῆς Θρᾴκ. χύν. εἰς τὸν Κιουτσοὺκ-δερέν). » Τέαρος (Ἡρόδ. Δ', 90.).

Τεκκὲς, χ. καὶ λ. τῆς Ἀχ. (παρὰ τὸ Ῥεῖον). » Πάνορμος.

Tech, ποτ. τῆς Γαλλ. (πηγ. ἀπὸ τῶν Πυρην. καὶ χύν. εἰς τὸν Γαλλ. κόλπον). » Ἰλλύβιῤῥις.

Τὲλλ-μπαστὰ, χ. τῆς (κάτω) Αἰγύπτ. (πλησ. ἐρείπ. ἡ) » Βούβαστις.

Telese, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καμπανίᾳ). » Τελεσία.

Τεμισβάρ, π. τῆς Οὐγγαρ. » Ζουφόβαρα.

Τεμπρὶς, π. τῆς Μηδίας. » Γάζα (ἡ Μηδικὴ), ἡ » Τεφρική.

Τεμπριςὰν ἢ Ταμπαριστὰν, ἐπαρχ. τῆς Ἀσ. (περιείχετο εἰς τὴν) » Μηδίαν, (ἰδίως δὲ περιέχει τὴν) » Ὑρκανίαν.

Τεμρούκ, ποτ. τῆς Σκυθ. (χύν. εἰς τὴν Μαιῶτιν). » Τυράμβης (τὸ ὁμώνυμον χωρίον εἶνε ἴσως τὸ) » Κιμβρικὸν ἢ Κιμμερικὸν (τοῦ Πλινίου, τὸ ὁποῖον ἐλέγετο καὶ) » Κιμμέριον καὶ » Κερβέριον.

Terano ἢ Ternì, π. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὴν Ὀμβρικὴν). » Ἰντεράμνιον ἢ Ἰντέραμνα.

Τερμὲχ, ποτ. τῆς (μικρᾶς) Ἀσ. (διαῤῥέων τὴν Θεμίσκυραν, χύν. εἰς τὸν Εὔξ. Πόντον, πρὸς ἀνατολὰς τῆς Ἀμισοῦ). » Θερμώδων.

Terra di Bari, ἐπαρχ. τῆς (κάτω) Ἰταλ. (πρὸς ἄρκτον τῆς Ἀπουλίας). Δαυνία.

Terracina, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τοῖς μεθορίοις τῆς Παπικῆς καὶ Νεαπολιτανικῆς ἐπικρατείας). » Ταῤῥακῖνα καὶ (ἀρχηθεν) » Τραχεῖνη.

Terra Nuova, π. τῆς Σικελ. » Γέλα.

Tessin, ποτ. τῆς (ἄνω) Ἰταλ. (πηγ. ἀπὸ τὴν λίμνην Οὐερβανὸν καὶ χύν. εἰς τὸν Πάδον). » Τίκινος.

Tet, ποτ. τῆς Γαλλ. (πηγ. ἀπὸ τῶν Πυρην. καὶ χύν. εἰς τὸν κόλπον τῆς Μασσαλ.). » Ρουσκίνων.

Τετμὲζ, ἐπαρχ. τῆς Ἠπείρου (περιέχεται εἰς τὴν παλαιὰν) » Παραυαίαν.

Τζανὶκ (ὅθεν τὰ Τζανικὰ μῆλα, γνωστὰ εἰς τοὺς ἐν Κωνσταντινουπόλει), ἐπαρχ. τῆς Ἀσ. (ὑπὲρ τὴν Τραπεζοῦντα). » Σάννοι (Ὁ Εὐστάθ. [εἰς Διονύσ. περιηγ.] λέγει ὅτι κ) εἰς τὸν καιρόν του ἰδιωτικῶς Τζάνοι ἐλέγοντο, κ) ἡ χώρα αὐτῶν Τζανικὴ, ἴδε καὶ) » Μάκρωνες (ὁ δὲ Κοραῆς ὑποθέτει ὅτι καὶ) » Μακροπώγωνες (κατὰ τὸν Ἱπποκράτει) » Μακροκέφαλοι (καθ' Ἀῤῥιανὸν καὶ Ξενοφ.) » Ἄβρηλαι ἢ Δρίλλαι.

Giarretta, ποτ. τῆς Σικελ. (πηγ. πλησίον τοῦ Castrogiovanni καὶ χύν. εἰς τὴν θάλασσαν πλησίον τῆς Κατάνης). » Σύμαιθος.

Τζαφέραγα, χ. τῆς Ἀργολ. » Πρόσυμνα.

Τζεζάϊρ, ἐπαρχ. τῆς Λιβ. (μέρος αὐτῆς ἐμπεριείχετο εἰς τὴν) » Καισαρεικὴν Μαυριτανίαν, (ἡ πρωτεύουσα πόλις της ὀνομάζεται) » Ἰκόσιον, ἴδε καὶ Μαρόκ.

Τζεζιρὰ, ἐπαρχ. τῆς Ἀσ. (ἡ μεταξὺ Τίγριδος ἢ Εὐφράτου χώρα). » Μεσοποταμία.

Τζεζιρὰτ-ἐλ-μπιρμπὲ, (ἑρμην. ν ῆσος τοῦ ναοῦ, διὰ τὸν ἐν αὐτῇ περίφημον ναὸν τῆς Ἴσιδος), ν. τοῦ Νείλου (ἐν τῇ ἄνω Αἰγύπτῳ). » Φιλαί.

Τζεζιρὲτ-ἐλ-σὰγ (νῆσος ἀνθοῦσα), ν. τοῦ Νείλου. » Ἐλεφαντίνη.

Τζελλελὶ, χ. παραθαλ. τῆς Αἰολ. » Κίλλα.

Τζελμινάδ (ἐκατὸν στῆλαι), π. (πρωτ. τὸ πάλαι τῆς Περσ., ἴδε Ἐσταχάρ.

Τζελούμ, ἴδε Μπεχάτ.

Τζερμπαὶλ, π. τῆς Κοιλοσυρ. » Βύβλος.

Τζερμπλὸς, π. τῆς Κοιλοσυρ. » Γάβαλα.

Τζενάμπ ἢ Τζεναουμπὶ, ποτ. τῆς Ἰνδ. » Ἀκεσίνης.

Τζέρμπι, ἴδε Ζερμπί.

Τζερσοβίνα, λίμ. τῆς Ἠπείρου (ἐν τῇ Θεσπρωτίᾳ, ἴσως ἡ) » Παμβῶτις (τοῦ Εὐσταθίου Ὀδ. Γ').

Τζεσμανιὲ [ἐλαιοτριβεῖον], π. τῆς Ἰουδ. (πλησίον τῶν Ἱεροσολ.). » Γεθσημανή.

Τζεσφίνα, ὁ. τῆς Φωκ. (πρὸς τὸν Κρισ. κόλπον). » Κίρφις.

Τζιὰ, ν. τοῦ Αἰγ. πελάγους. » Κέως καὶ Κία.

Τζιλλὶ, χ. (παραθαλ.) τῆς Ἰων. (πλησ. ἐρείπ. ὁ) » Κολοφὼν, ἴδε καὶ Συγατζίκ.

Τζιμπαλτέρρα, ἴδε Γκιμπαλτέρρα.

Τζινὰ-ουσουγιοὺ, ποτ. τῆς Καρ. (χύν. εἰς τὸν Μαίανδρον). » Ἅρπασος.

Τζουπάνα, ν. τοῦ Ἀδριατ. κόλπου (κατὰ τὴν Ραγοῦζαν, μία τῶν Ἐλαφιτῶν). » Ταυρὶς (Πλιν.) Ἐδῶ ἐν

νίκησεν ὁ Θυάτινος, ἐπίτροπος τοῦ Καίσαρος, τὸν Ὀκτάβιον, ἐπίτροπον τοῦ Πομπηΐου).

Τζίρα, β. τῆς Ἀρκαδ. »Γέρων.

Τζιχὰν-ταῦ ἢ Τζιχὰν-ταῦ, ἴδε Σειχούν.

Τζιχοὺν ἢ Σιχοὺν, ποτ. τῆς Περσ. (πηγ. ἀπὸ τοῦ Οὐρανίου Ὄρους καὶ χύν. εἰς τὴν λίμνην Ἀράλ). »Ὦξος.

Τζουμέρκα, ἐπαρχ. τῆς Ἠπείρου (περιέχεται εἰς τὴν παλαιὰν) »Ἀθαμανίαν ἢ Ἀπεραντίαν, ἴδε καὶ Ῥάδοβιτσ.

Tiano, ἴδε Teano.

Tίβολι, π. τῆς Ἰταλ. (πλησίον ἢ πρὸς ἀνατολὰς τῆς Ῥώμης). »Τίβυρις ἢ Τίβυρα ἢ Τίβυρα ἢ Τίβυρτον (Στρβ. Ε', 238).

Tieti, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ ἐπικρατ. τοῦ Πάππα). »Τεατέα.

Timao, ποτ. τῆς Ἰταλ. (χύν. εἰς τὸν μυχὸν τοῦ Ἀδρίατ. κόλπου, χωρίζων τὸ πάλαι τὴν Ἰταλίαν τῆς Ἰλλυρίας). »Τίμαυος, ἴδε ἢ S. Giovanni del Carso.

Tindaro (S. Maria di—), π. τῆς Σικελ. (μεταξὺ Μυλῶν καὶ Ἀγαθύρνου). »Τυνδαρίς.

Thionville, π. τῆς Γαλλ. »Θεοδονούπολις (Theodonis villa).

Τινὲχ ἢ Τὶνχ (τέναγος, βάλτος), π. (τὸ πάλαι, νῦν ἐρείπιον) τῆς Αἰγ. »Πηλούσιον (καὶ κατὰ τὴν Γραφὴν) »Τάνις-εως.

Τιργόβιστος, π. τῆς Βλαχ. »Τέρβετς »Τίριαχον ἢ »Τάρος.

Τίφλιζ, π. τῆς Γεωργ. »Τοβὲλ ἢ Τεβλὶζ (παρὰ τῇ Γραφῇ).

Todi, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ὀμβριᾷ). »Τούδερ.

Τοκάτι π. τοῦ Πόντου ἢ τῆς Παφλαγον. »Κόμανα, ἴδε καὶ Κιομὲνίχ.

Τομαρογώρια (τὰ), μέρος τῆς Ἠπείρου (τὸ περὶ τὸ ὄρος) »Τόμουροι (τῆς Θεσπρωτίας, ὅθεν) »Τόμουροι (οἱ ὑποφῆται τοῦ μαντείου τῆς Δωδώνης, τῶν ὁποίων ἔνιπτο εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους).

Τόμπι (ἢ Σάμπι), ποτ. τῆς Μακεδον. Ἀλβαν., ἴδε Ἀεόλ.... [illegible]

Τομπόλια, χ. τῆς Βοιωτ. (πρὸς τὸ βορειοανατολικὸν τῆς Κωπαΐδος λίμνης). »Κῶπαι (ὅθεν ἡ Κωπαῒς λίμνη, ἡ ἄλλως Λίμνη τῆς Λειβαδιᾶς).

Τομωλῖτε, β. τῆς Λυδ. »Τμῶλος, ἴδε καὶ Μπουζ-δάγ.

Τὸρ, κώμη τῆς Ἀραβ. (πρὸς τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν). »Ῥαιθοῦ.

Τορνέζα (Κάβος τῆς—), ἀκρ. τῆς Πελοπον. (εἰς τὴν Πισᾶτιν). »Χελωνάτας.

Torre vechia, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Τυῤῥηνίᾳ). »Οὐετουλώνιον.

Torre del Cavallo, ἀκρ. τῆς Ἰταλ. (τεῖνον πρὸς τὴν Σικελ. καὶ σχηματίζον τὸν πορθμὸν τῆς Μεσσήνης). »Καινὺς, ἴδε καὶ Coda della Volpe.

Torre di Mare, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Λευκανίᾳ). »Μεταπόντιον.

Torre di Patria, χ. κεφαλαλ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Καμπανίᾳ). »Λίτερνον.

Torre di Senna, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐπὶ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Σίριος ποταμοῦ). »Σῖρις (ἡ).

Torre d'Ore, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ἀπουλίᾳ). »Θύρειον, ἴδε καὶ Rodi.

Torre Segura (ἢ di Seguro), χ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ τμῆμα τῆς Ἀγκῶνος). »Τρουεντῖνον, ἴδε καὶ Monte Brandone.

Tortona, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Λιγουρίᾳ). »Δέρθων καὶ Δέρτων (ἡ).

Tortosa, π. τῆς Ἱσπαν. (παρὰ τὸν Ἴβηρα). »Δερτῶσσα.

Τορνίτσι, β. καὶ χ. τῆς Ἀργολ. ἢ Ἀρκαδ. ἢ Λακων. »Θόρναξ.

Τόσια, π. τῆς Παφλαγον. »Δόκεα ἢ Δόκεια, ἴδε καὶ Πομπηϊούπολις καὶ Μπολόῦ.

Τοσκάνα, ἐπαρχ. τῆς Ἰταλ. »Ἐτρουρία, »Τυῤῥηνία καὶ Τυῤῥηνὶς ἢ Τυρσηνὶς (χώρα).

Τοῦζ, π. παραθαλ. τῆς Περσ. (εἰς τὸν Ὠκεανόν). »Τίζα.

Τούζλα, λίμνη τῆς Καππαδοκ. (παράδοξος διὰ τὴν ἁλοπηκτικήν της δύναμιν). »Τάττα. 2) χ. τῆς Θρᾳκ. (πρὸς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἕβρου). »Δορίσκος. 3) χ. τῆς Αἰολ. (ἀπὸ τοῦ ἀκρωτηρίου

τοῦ Ἀσταχηνοῦ κόλπου πρὸς τὴν Προποντ.). »Ἀκρίτας.

Toulouse, π. τῆς (Ναρβων.) Γαλλ. »Τόλωσα.

Τούνα, ποτ. τῆς Εὐρ. (πηγ. εἰς τὴν Ἑλβετ. καὶ χύν. εἰς τὸν Εὐξ. Πόντον). »Δανούβιος καὶ Δάνουβις.

Τούνεζι, π. (πρωτ.) τῆς Βαρβαρ. (ἐν τῇ Λιβύῃ). »Τοῦνις, Τύνης-ητος (Πολύβ. Α', λ'), (πλησ. ἐρείπ. καὶ ἡ) »Καρχηδών.

Τούντσα, ποτ. τῆς Θρᾴκ. (παρὰ τὴν Ἀδριανούπολιν). »Τάξος.

Τουρῖνον, π. τῆς (ἄνω) Ἰταλ. (πρωτ. τοῦ πρώην Βασιλείου τῆς Σαρδινίας). »Αὐγοῦστα Ταυρίνων καὶ (ἀρχαιότερα) »Ταυρασία.

Τουρκμέν, ἐπαρχ. τῆς Ἀσ. »Ἀρμενία (ἡ Ὀθωμανική) ἢ Ἀσσυρία, ἴδε καὶ Ἀλεδούλια καὶ Ρεδάν.

Τουρκοβοῦνι, β. τῆς Ἀττικῆς. »Βριλησσός.

Τουρκοχῶρι, χ. τῆς Φωκ. (παρὰ τὸν Κηφισσόν). »Ἐλάτεια (ἴδε Λεῦτα καὶ Δένδρα) ἢ »Τριταία.

Tournai, π. τῆς Γαλλ. (ἐν τῇ Φλανδρίᾳ). »Τύρνακον.

Τούρναβος (-νοβον), π. τῆς Βουλγαρ. »Τέρνοβος (Χωνιάτ.), »Τρνοβος (Χαλκοκονδ.), (Βουλγαρ. ἑρμην.) »Ἄκανθος. 2) π. τῆς Θεσσαλ. »Τύρναβος (ἐκτίσθη ὑπὸ τοῦ Τουρχάν-μπέη, στρατηγοῦ Μεχμὲδ τοῦ Β'). » Φάλαννα.

Tours, π. τῆς Γαλλ. »Καισαρόδουνον ἢ »Τυρόνιον.

Τουφιά, π. τῆς Γαλατ. »Ταούϊον.

Trajetto, χ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ Λάτιον ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης καὶ οὐ μακρὰν τῶν ἐκβολῶν τοῦ Λείριος ποταμοῦ· πλησ. ἐρείπ. αἱ) »Μιντοῦρναι.

Τρανσυλβανία, ἐπαρχ. τῆς Αὐστρ. (Γερμ. λέγεται Σιέβενμπεργ. δηλ. Ἑπτάπολις). »Παννοδακία καὶ »Γεπηδία.

Τράκουρ, ν. τοῦ Ἀδριατ. κόλπου (παρὰ τὴν Ἰλλυρ., μία τῶν Λιβυρνίδων). »Τραγούριον.

Trapani, π. τῆς Σικελ. »Δρέπανον.

Trapani del Monte, π. τῆς Σικελ. »Ἔρυξ.

Trèves, π. τῆς Γαλλ. »Τρέβιρον.

Τρελλοβοῦνι, β. τῆς Ἀττ. »Ὑμηττός.

Tremiti, ν. ν. (πέντε τὸν ἀριθμόν) τοῦ Ἀδριατ. κόλπου (περὶ τὴν Ἀπουληΐαν). »Διομήδειαι.

Τρεμπεσίνα, β. τῆς Ἠπείρου. »Ἄσναος.

Trente, π. τῆς Ἰταλ. (ἐπὶ τοῦ Adige). »Τρίδεντον.

Trento (ἢ Tronto), ποτ. τῆς Ἰταλ. (χύν. εἰς τὸν Ἀδριατ. κόλπον). »Τρουεντῖνος.

Τριβάδι (ὀνομάζεται ἀπὸ τὸ Μελίσσι ἕως τὸ Σοποτὸν ὁ) ποτ. τῆς Ἀρκαδ. »Ἐρύμανθος, ἴδε καὶ Λιβαρτζοῦ.

Τρίγλια (ἡ), κώμη (παραθαλ.) τῆς Βιθυν. (εἰς τὴν Προποντίδα· ἴσως τὸ) »Βρύλλιον (τὸ ἐθν. Βρυλλιανός, κοιν. Τριγλιανός).

Τριδοῦνι, χ. τῆς Βοιωτ. »Ἁλίαρτος (ὁ).

Τριέστι, π. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸν Ἀδριατ. κόλπον). »Τεργέσται (Στρβ.), Τέγεστρα (Στέφ.), Τέργεστρον (Ἀρτεμίδ.) καὶ Τέργιστον (Ἀππιαν.).

Τρίκαρδον, χ. (παραθαλ.) τῆς Ἀκαρν. »Οἰνιάδαι.

Τρίκαλα, π. τῆς Θεσσαλ. »Τρίκη. 2) χ. τῆς Κορινθ. ἢ Σικυων. »Κυλλήνη. || ποτάμι τῶν—, »Ἄλσος ἢ »Κριός, ἴδε καὶ Βλογοκά.

Τρίκερι, ἀκρ. ἢ ν. τοῦ Πελασγικοῦ κόλπου. »Κίκυνθος (νῆσος), Αἰάντιον (ἄκρα).

Τριχέρια, ν. τοῦ Ἀργολ. κόλπου. »Τρίκρανα ἢ Τρικάρηνος (κακῶς παραφθαρεῖσα εἰς Τιπάρηνον).

Τριπόταμον, χ. τῆς Ἀρκαδ. (πλησ. ἐρείπ. ἡ) »Ψωφίς.

Τριπύργι, ἀκρ. τῆς Ἀττικῆς. »Κωλιὰς ἢ »Μουνυχία.

Τρίστενα, χ. τῆς Ἀρκαδ. (πλησ. ἐρείπ. ἡ) »Νεμέα, ἴδε καὶ Ἅγ. Γεώργιος καὶ Κολώναις καὶ Κουτσομάτι.

Τρίστομο, χ. τῆς Φωκ. »Ἀμφρυσὸς καὶ Ἄμβρυσος.

Τριτή, χ. τῆς Ἀχ. »Τρίταια, ἴδε καὶ Καλανθίστρα.

Τρόμος, ἴδε Στρούμπ.

Troyes, π. τῆς Γαλλ. (ἐν τῇ Καμπανίᾳ). »Τρικάσιον.

Τρύπη, ποτ. τῆς Λακεδ. »Τρίασος.

Τρυπητή, ἄκρ. τῆς Κρήτης. »Ἐρμαία.

Τρυπιά, χ. τῆς Ἀχ. »Ἑλίκη.

Τρυπολογίδες, ἴδε Παληοχώρι.

Τρυφό, χ. τῆς Ἀκαρν. (πλησίον ἐρείπ. τὸ) »Τύραιον ἢ »Θύριον.

Τσάγγριτα, π. τῆς Παφλαγον. »Γάγγρα.

Τσαδίρ-δαγί, β. τῆς Κριμαίας. »Τραπεζοῦς (ὁ).

Τσακίδ, ἴδε Ζαμαντί-Σουγιού.

Τσακωνιά, ἐπαρχ. τῆς Πελοποννήσ. »Λακωνία.

Τσάμιδες (οἱ κάτοικοι τῆς Χαονίας) ἔθν. »Χάονες.

Τσαμού, ποτ. τῆς Ἰνδ. »Σόαμις.

Τσαμούρι ἢ Τσαμουριά, ἐπαρχ. τῆς Ἠπείρου, (εἰς αὐτὴν περιέχεται κυρίως ἡ παλαιὰ) »Κεστρίνη, (ἡ) »Σελλεῖς (καὶ ἡ) »Αἰδονία.

Τσανάκ-καλεσί, ἴδε Κάστρα.

Τσανδαρλί, χ. παραθαλ. τῆς Αἰολ. (δὲν εἶνε ἡ) »Πιτάνη, (ἀλλ' ἡ) »Ἐλαία, ἴδε καὶ Ἀγιασμάτ καὶ Καμπάκιούμ.

Τσαρίτσανη, χ. τῆς Θεσσαλ. (κοντὰ εἰς τὴν Ἐλασσῶνα). »Γύρτων.

Τσαρσαμπά-σουγιού, (οὕτως ὀνομάζεται παρὰ τὴν ἐκεῖ αὐτοῦ κειμένην πόλιν Ἀμάσειαν ὁ) ποτ. τῆς Παφλαγον. »Ἶρις, (ἄλλως Γεσίλ-ἱρμάκ).

Τσατάλ-δερέ, ποτ. τῆς Μυσ. (χύν. εἰς τὴν Προποντίδα πρὸς μεσημβρ. τῆς Κυζίκου). »Αἴσηπος ἢ »Κάρησος.

Τσεγκέλ-δαγγύ, β. τῆς Μακεδ., »Ὄρβηλος.

Τσεκμετζές, ποτ. τῆς Θράκ. (χύν. εἰς τὴν Προποντίδα). »Ζεῦγμα, || μεγάλος —. »Ῥήγιος. || μικρὸς —. »Ἀθύρας.

Τσεμενίκ, χ. παραθαλ. τῆς Θρακ. Χερσον. (ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου). »Σηστός.

Τσέμπερούλια, ποτ. τῆς Τριφυλ. (χύν. εἰς τὸν Ἀλφειόν). »Δράκων.

Τσέουτα, π. τῆς Μαυριτάν. »Σέπτα.

Τσερκέζοι (ἴσως ἀπὸ τοῦ) »Κιρκήσιοι (οἱ Κόλχοι), ἔθν. (κατοικοῦν τὸν Καύκασον. Ὁ τόπος των περιέχεται εἰς τὴν Ἰβηρίαν). »Ζίχχαι (κυρ. οἱ Χιρκάζ-τσερκέζοι).

Τσερμίτσα, ἴδε Κερνίτσα.

Cesena, χ. τῆς (κάτω) Ἰταλ. »Καίσηνον.

Τσεσμές, χ. παραθαλ. καὶ λ. τῆς Ἰων. »Κασύστης (Στραβ.), » Κυσσοῦς (Τίτ. Λίβ.).

Cette (Cap de —), ἀκρ. τῆς (Νάρβων.) Γαλλ. (ἐντὸς τοῦ κόλπου τῆς Μασσαλίας). »Σήτιον.

Civita-Vecchia, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Παππικῇ ἐπικρατ.). »Ἑκατόγκελλαι.

Civitate, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ἀπουλίᾳ). »Τεανον (τὰ Ἀπουλῶν, πρὸς διαστολὴν τοῦ ἄλλου Τεάνου τοῦ Σιδηκινοῦ, ἴδε Teano).

Τσιγότο (μικρὸ —), ποτ. τῆς Θεσσαλ. (ἐν τῇ Πελασγιώτιδι, χύν. εἰς τὸν Πηνειόν). »Ἄτραξ.

Τσιμοβα, ἴδε Πόρτο-Βιτούλλα.

Τσίν, ἴδε Τζοινάρ-σουγιού.

Τσιπιανά (ὄνος ὀρθόν. Τσηπιανά, ὡς ἀπὸ τοῦ ὄρους Σηπία, ὅπου ἐτάφη ὁ Αἴπυτος, ἴδε Παυσαν. Ἀρκαδ. Ις'), χ. τῆς Ἀρκαδ. (παρὰ τὰ ἐρείπια τῆς Μαντινείας). »Νέστανη ἢ Νέστανα.

Cirignola, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ἀπουλίᾳ). »Γερεώνιον.

Τσιρίγο, ν. τῆς Πελοποννήσ. (πλησ. τοῦ Μαλέου). »Κύθηρα (τὰ) καὶ »Κυθήρη (ἡ).

Τσιριγότο, ν. (πλησ. τοῦ Τσιρίγου). »Αἰγιλος, »Αἰγιάλεια (Πλιν.).

Τσιρίτσανη, π. τῆς Περραιβ. »Φρύτειον.

Τσιρυνίκ, χ. (παραθαλ.) τῆς Θρακ. Χερσονήσ. (παρὰ τὸν Ἑλλήσποντον). »Λευκὴ ἀκτή.

Τσέρλοϋ, κώμη τῆς Θράκ. »Τυρολόη.

Τσόρουμ, π. τῆς Γαλατ. »Ταουΐα ἢ Ταουΐον, ἴδε καὶ Τουφιά.

Τσούρ, π. παραθαλ. τῆς Συρ. »Τύρος.

Τσουρούκ-σενίζ, λίμν. (ἢ μᾶλλον μέρος τὸ δυτικὸν τῆς Μαιώτιδος λίμνης) τῆς Ταυρικῆς. »Σαπρὰ λίμνη.

Ὑάμπο, ἴδε Ἰάμπο.

Ὕδρα, ν. τοῦ Ἀργολ. κόλπου »Ὑδρέα.

Ὑδρόνι, ν. (κοντὰ εἰς τὴν Ὕδραν). »Ἀπεροπία.

Hyères (les Iles d'), ν. νι τῆς Μεσογ. (τρεῖς μεγαλήτεραι καὶ δύω μικρότεραι, πλησίον τῆς Μασσαλίας). »Στοιχάδες ἢ »Λιγυστίδες. (Ἐκ τῶν τριῶν μεγαλητέρων ἡ μὲν Porquerolles ὀνομάζεται) »Πρώτη, ἡ δὲ Porteroz) »Μέση, (καὶ ἡ Ile du Levant ἢ du Titan) »Ὑπαία.

Ὑόρκ, π. τῆς Σκωτ. »Εὐόρακον ἢ Βριγάντιον.

Ὕψαλα, π. τῆς Θρᾴκ. (παρὰ τὸν Εὖρον). »Κύψελα.

Faenza, π. τῆς Ἰταλ. »Φαυεντία.

Falvaterra ἢ Falvoterra, χ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ Λάτιον). »Φαβρατερία, ἴδε καὶ Isoletta.

Φαλκονάρα, ποτ. τῆς Σικελ. »Ἀσίναρος (Θυκ. Ζ', 84).

Φαλκούδι, ν. (κοντὰ εἰς τὴν Ἀττικήν). »Φάβρα.

Φαμμαγκοῦστα (ἀπὸ τὸ Ἀμμόχωστος τοῦ Πτολεμ.), π. καὶ λ. τῆς Κύπρου. »Ἀρσινόη.

Φαμιὲ, π. τῆς Κοιλοσυρ. »Ἀπάμεια (ἐπὶ τὸν Ὀρόντην), ἴδε καὶ Μεδιάν.

Φάνα, ἄκρ. τῆς Χίου »Φάναι (Στρβ.), »Φαναὶ (Θυκ.).

Φαναράκι, ἄκρ. καὶ χ. τῆς Θρᾴκ. (εἰς τὸ στόμιον τοῦ Βοσπόρου). »Πάνιον καὶ »Φάρος. 2) χ. παραθαλ. τῆς Θρᾴκ. (πρὸς τὴν Μεσόγ. θάλασσαν). »Παρθένιον.

Φανάρι, λ. τῆς Ἀττικῆς. »Φάληρον. 2) λ. τῆς Ἠπείρου (6 ὥρας μακρὰν τοῦ Σουλίου), ἴδε Γλυκύ. 3) π. τῆς Θεσσαλ. »Φαλώρια.

Φανάρι (Παλαιό—), ἴδε Παληοφάναρον.

Φανερωμένη, χ. καὶ μοναστήρ. τῆς Ἀργολ. »Ἀσίνη.

Φάρμακο, ν. τοῦ Ἰκαρ. πελάγ. (εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ κόλπου τῆς Ἰασσοῦ). »Φαρμακοῦσα (Ἐδῶ συνελήφθη ὑπὸ πειρατῶν ὁ Ἰούλ. Καῖσαρ).

Faro, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ὀμβρικῇ). »Τύχης Ἱερὸν (Λατιν. Fanum Fortunæ).

Faro di Messina, ἄκρ. τῆς Σικελ. »Πέλωρον ἢ Πελωριὰς (ἄκρα).

Φὰς, ποτ. τῆς Κολχίδος, (πηγ. ἀπὸ τοῦ Καυκάσου καὶ χύν. εἰς τὸν Εὔξ. Πόντον, πλησίον τοῦ Φρουρίου Πότι). »Φᾶσις.

Φάτσα, π. παραθαλ. τοῦ Πόντου. »Πολεμώνιον.

Φειδονῆσι, ν. τοῦ Εὔξ. Πόντου (πρὸ τῶν ἐκβολῶν τοῦ Δουνάβεως). »Λευκὴ »Ἀχιλλέως ἢ Μακάρων νῆσος.

Φεϊζ-ἀγὰ, χ. τῆς Μεσσην. (εἰς τὴν Μικρομάνην, πλησ. ἐρείπ. ἡ) »Θουρία.

Φελεζία, π. τῆς Δακ. »Τρίφυλον.

Felicudi ἢ Felicurim, ν. τοῦ Τυῤῥην. πελάγους (παρὰ τὴν Σικελ., μία τῶν Λιπάρεων, ἴδε Lipari). »Φοινικοῦσα, πρβλ. Dattolo.

Φενὲρ-μπαγτσεσί, ἄκρ. τῆς Βιθυν. (πρὸς ἀνατολὰς τοῦ στόματος τοῦ Θρᾳκ. Βοσπόρου). »Ἡραῖον ἢ Ἥρας φάρος.

Ferenti, χ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Τυῤῥηνίᾳ). »Φερεντῖνον.

Φερίνα, ἴδε Σαρὶ-γκιόλ.

Fermo, χ. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ τμῆμα τῆς Ἀγκῶνος). »Φίρμον τὸ Πικηνὸν (, ἐπίνειον αὐτοῦ ἦτον τὸ Κάστελλον, Porto di Fermo).

Φέρσαλα (τὰ), π. τῆς Θεσσαλ. »Φάρσαλα. ‖. ποτάμι τῶν—, (πηγ. εἰς τὰ βουνὰ τοῦ Γκιούρα καὶ χύν. εἰς τὸν Ἠνιπέα). »Ἀπιδανός.

Φέτσ, βασίλ. τῆς Ἀφρ. (περιείχετο εἰς τὴν) »Μαυριτανίαν ἢ Μαυρουσίαν τὴν Τιγγιτανὴν. ἢ Σιτιφηνήν.

Fianona, χ. καὶ λ. τῆς Βενετ. (ἐν τῇ Ἰστρίᾳ). »Φλάνων.

Φιδάρι, ποτ. τῆς Αἰτωλ. (πηγ. εἰς τὸ βουνὸν Ἄγινο ἢ Βαρδοῦσι, καὶ

χύν. εἰς τὸν Κορινθ. κόλπον). »Εὔηνος καὶ »Λυκόρμας.

Φιδόκαστρον, ἴδε Φιλόκαστρον.

Φιλέρι, χ. τῆς Ἰων. (παράλιον εἰς τὸν Κόλπον τῆς Σμύρνης, εἰσπλέοντι πρὸς δεξιάν). »Λεύκη (οἱ πρὸ αὐτῆς σκόπελοι εἶνε οἱ) »Μύρμηκες (τοῦ Πλιν.).

Φιλί, χ. τῆς Μακεδον. (κοντὰ εἰς τὰ Γρεβενά), »Φίλα.

Φιλιάς-τσαΐ, ποτ. τῆς Βιθυν. »Βιλλαῖος.

Φιλινγκίρ, ἐρείπ. τῆς Βιθυν. (μεταξὺ Τούζλων καὶ Ἀρετσοῦς). »Φιλοκρήνη.

Philippo (S. — d'Argiro ἢ d'Agyrone), χ. τῆς Σικελ. (ἐπὶ τοῦ ποτ. Συμαίθου). »Ἀγύριον (πατρὶς Διοδώρου τοῦ Σικελιώτου).

Φιλ-μπουρούν, ἀκρ. τῆς Βιθυν. (ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου). »Κοράκιον.

Φιλόκια ἢ Φιλόκαστρον (καὶ ὄχι [λέγει ὁ Πουκβίλ] Φιδόκαστρον, καθὼς τὸ ἔχει ὁ Μελέτ.), π. (πρωτ. τὸ πάλαι, νῦν ἐρείπ. σκεπασμένον ἀπὸ τὰ νερὰ τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου) τῆς Ἀκαρν. »Ἄργος τὸ Ἀμφιλοχικόν.

Φινόκιο (Ἰταλ. Μάραθον), ν. τῆς Λακων. (ἀντίκρυ ᾽ς τὸ Μαραθωνῆσι). »Κρανάη ἢ »Μιγώνειον.

Φιόνδα, χ. τῆς Λυκ. ἢ Παμφυλ. »Φάσηλις.

Fiume Grande, ποτ. τῆς Σικελ. (πηγ. πλησίον τοῦ χωρίου Polizzi καὶ χύν. εἰς τὸ Τυρρην. πέλαγος πλησίον τοῦ χωρίου Cefalu). »Ἱμέρα, ἴδε καὶ Fiume di Termini.

Fiume di Patria, ποτ. τῆς Ἰταλ. (πηγ. εἰς τὴν Καμπανίαν, καὶ χύν. εἰς τὸ Τυρρην. πέλαγος). »Λίτερνος καὶ (περὶ τὰς πηγάς του) »Γλάνις.

Fiume di Termini, ποτ. τῆς Σικελ. (πηγ. εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους Madoni, χ, ῥέων ἀπὸ μεσημβρ. πρὸς ἄρκτον, χύν. μετὰ 20 μιλίων δρόμον, εἰς τὸ Τυρρην. πέλαγος). »Ἱμέρα. (Οἱ παλαιοὶ τὸν ὑπέθετον πηγάζοντα ὁμοῦ μὲ τὸν ὁμώνυμον αὐτοῦ ἄλλον ποταμὸν τὸν πρὸς μεσημβρίαν, ἴδε Fiume Salso καὶ παρβλ. Fiume-Grande).

Fiume Salso, ποτ. τῆς Σικελ. (πηγ. εἰς τὸ Βουνὸν Ladoni, 2—3 μίλια μακρὰν τοῦ Fiume di Termini, μετὰ τοῦ ὁποίου καὶ τὸν συνέχεον διὰ τοῦτο οἱ παλαιοί, καί, μετὰ 20 μιλίων δρόμον ἀπ' ἄρκτω πρὸς μεσημβρίαν, χύν. εἰς τὸ Λιβυκὸν πέλαγος [πλησίον τῆς Ἀλικάντας). »Ἱμέρα.

Fiumesino, ποτ. τῆς Ἰταλ. (πηγ. ἀπὸ τῶν Ἀπεννίνων, καὶ χύν. μεταξὺ Ἀριμίνου καὶ Ῥαβέννης εἰς τὸν Ἀδριατ. κόλπον). »Ῥουβίκων.

Fiumica, ποτ. τῆς (κάτω) Ἰταλ. (ἐν τῇ Βρεττίᾳ, ῥέων διὰ τῆς Πόλεως Κριμίσσης, ἴδε Cap picoli). »Κριμισός(-σσός).

Fiumicino, ποτ. τῆς Ἰταλ. (πηγ. ἀπὸ τῶν Ἀπεννίνων καὶ χύν. [μεταξὺ Ἀγκῶνος καὶ Σηνογαλλίας] εἰς τὸν Ἀδριατ. κόλπον). »Αἶσις.

Φιράτ, ἴδε Ἰφράτ.

Φιρένγ-κιοΐ, χ. τῆς Αἰολ. (πρὸς τὸν Ἑλλήσποντον). »Ὀφρύνιον.

Φλέβαις, ν. ν. τοῦ Σαρων. κόλπου (πλησίον τῆς Ἀττικῆς). »Φηγία, »Φάβρα, »Ἐλαιοῦσα, »Ὑδροῦσσα.

Φοινίκι, χ. τῆς Ἠπείρου (κοντὰ εἰς τὸ Δέλβινον. Ἐδῶ ἦτον τὸ) »Μαντεῖον τῆς Δωδώνης.

Foix, π. τῆς Γαλλ. »Φύξαι.

Φονιάς, χ. καὶ λιμ. τῆς Ἀρκαδ. »Φενεός.

Φουντοῦνα, χ. τῆς Θεσσαλ. »Κύφος.

Forli, π. τῆς Ἰταλ. »Φόρος Λιβίυ.

Formentera, ν. τῆς Μεσογ. (μία τῶν Πιτυουσῶν). »Ὀφιοῦσσα.

Formicolo, λ. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Βρεττίων). »Ἡρακλέους λιμήν.

Fossembrone ἢ **Fossembruno**, π. τῆς Ἰταλ. (ἐν τῇ Ὀμβρικῇ). »Φόρον Σεμπρώνιον.

Φουντουκλί, κώμ. (παραθαλ.) τῆς Θρᾴκ. (ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου). »Αἰάντειον. (Ἐπὶ Ἀρκαδίου μετωνομάσθη ὑπὸ τοῦ τότε πατριάρχου Ἀττικοῦ) »Ἀργυρούπολις.

Φοῦρνοι, λ. τοῦ Ἀργολ. κόλπου. »Φθιώντης.

Franche Comtée, ἐπαρχ. τῆς Γαλλ. »Βουργουντιανὸς νομός.

Φραξιό, χ. τῆς Ἠλ. (παρὰ τὸν Ἀλφειόν). » Φρίξα, ἴδε καὶ Παληοφάναρον.

Frascati, χ. τῆς Ἰταλ. (πλησίον ꙋ πρὸς ἀνατολὰς τῆς Ῥώμης). »Τοῦσκλον.

Fratica, π. τῆς Ἰταλ. »Λαουΐνιον καὶ Λαβίνιον.

Frejus, π. παραθαλ. τῆς Γαλλ. (ἐν τῇ Προβιγκίᾳ). »Φόρος Ἰουλιανός.

Friceuto, χ. τῆς Ἰταλ. » Αἴκουλον καὶ »Αἰκουλάνον.

Frioul, π. τῆς Ἰταλ. »Φόρος Ἰουλίου.

Frusinone ἢ Frussilone ἢ Fruselone, π. τῆς Ἰταλ. (εἰς τὸ Λάτιον). »Φρουσίνων(κατὰ διόρθωσιν ἀντὶ)»Φορουσῖνον.

Φτελειό, κώμ. τῆς Θεσσαλ. καὶ χ. τῆς Μεσσην. » Πτελεός.

Φυσκιέ, χ. ꙋ λ. τῆς Καρ. »Φύσκος.

Φώκηαις (παλῃαίς), π. παραθαλ. τῆς Ἰων. »Φώκαια.

Φώκηαις (καινούργιαις), π. τῆς Ἰων. »Κύμη.

Χαβιράν, π. τῆς Πισιδ. »Ὀρβάνδα.

Χαδραμοῦτ, μέρος τῆς Εὐδαίμ. Ἀραβ. »Χατραμωτίτη (Στρβ.), »Ἀδραμύττων χώρα (Πτολ), » Ἀδραμύττα (Θφρς. Φυτ. Η', δ').

Χάζι (ἢ Κάμπος), ἐπαρχ. τῆς Ἠπείρου. » Ἀμφιλοχία.

Χαλέπι, π. τῆς Συρ. »Βέῤῥοια (τῆς Συρίας), » Χαλυβών.

Χαλίκι, β. καὶ χ. τῆς Ἀκαρν. (ἐν τῇ Δολοπ. ἢ Αἰολίᾳ). »Χαλκίς, (ἔδῳ ἀναβρύει ὁ) ποτ. » Πετίταρος (, ὁ ὁποῖος, ἑνούμενος μὲ τὸν Θόαν [ἴδε Μπαμπάς] καὶ τὸν Θυέστην [ἴδε Βετέρνικο], σχηματίζει κυρίως τὰς πηγὰς τοῦ Ἀσπροποτάμου).

Χαλὶλ-μπεη (Στράτα τοῦ—), δρόμος ἀπὸ τὴν Τρίπολιν πρὸς τὸ Ναύπλιον. »Τροχός.

Χάλκη, ν. τῆς Προποντίδος, ἴδε Νησιά. 2) ν. τοῦ Καρπαθ. πελάγους. » Χαλκία.

Χαμιέ, ἴδε Φαμιέ.

Χαμπές, βασίλ. τῆς Αἰθιοπ. »Ἀβυσσινία.

Χανιά, π. καὶ φρ. τῆς Κρήτης.»Κυδωνία.

Χανλί, χ. τῆς Ἰων. »Πανιώνιον.

Χαρβάται (ἀντὶ Κροάται), ἔθνος τῆς (νῦν Κροατίας, ἀποτελούσης μέρος τῆς παλαιᾶς) »Λιβυρνίας ἢ Λιβυρνίδος (ἐπαρχίας τῆς βαρβάρου Ἰλλυρίας, κειμένης μεταξὺ Δαλματίας καὶ Ἰατρίας, τὸ ἐθνικόν) »Λιβυρνοί.

Χαρβάτι, χ. τῆς Ἀργολ. (πλησίον ἐρείπ. αἱ) »Μυκῆναι.

Χαρμάνι, χ. τῆς Ἀττ. (1. ὥρ. πρὸς Ἀνατολ. τῆς Φυλῆς). » Ἅρμα.

Χαῤῥάν, π. τῆς Μεσοποτ.»Κάῤῥαι.

Χαρταλιμή, κώμη (παραθαλ.) τῆς Βιθυν. (εἰς τὴν Προποντίδα). » Χάρταλιμήν (;).

Χασσὰν-μπαμπά, ποτ. τῆς Μακεδ. καὶ Θεσσαλ., ἴδε Πλαταμῶνι.

Χάς-κιοΐ, κώμ. (παραθαλ.) τῆς Θρᾴκ. (πρὸς τὸν Κεράτιον κόλπον ἀντικρὺ Κωνσταντινουπόλεως). »Περαία Ἀραβίνδου καὶ »Πικρίδιον.

Χασέμι, χ. τῆς Πελοποννν. »Ἀμφεια.

Χατδέρ, π. τῆς Μεσοποτ. (μεταξὺ τῆς Νισίβεως καὶ τοῦ Τίγριδος). »Ἄτρα καὶ Ἄτρα.

Χελιδόνι (Κάβο—), ἀκρ. τῆς Λυκίας. »Ἱερὰ (ἄκρα)· (πλησίον αὐτῆς κεῖνται τρεῖς νῆσοι αἱ) »Χελιδόνιαι.

Χέλμος, β. τῆς Ἀρκαδ. (τὸ ὑψηλότατον μετὰ τὸν Ταΰγετον). »Ἀροάνια (ὄρη), (μέρος τῆς Κυλλήνης).

Χεμεδάν, π. (πρωτ. τὸ πάλαι) τῆς Μηδίας. » Ἐκβάτανα.

Χεμπρούν, π. τῆς Ἰουδ. »Χεβρών.

Χέμς, ἴδε Ἔμς.

Χερμέντ, π. τῆς Αἰγ. (περὶ τὴν κάτω Νουβίαν). »Χέρμουθις.

Χετζάζ (Ἀραβιστὶ σημαίνει Χώρισμα ἢ χωρίζειν, διότι χωρίζει δύο ἄλλα τμήματα, ἐκ τῶν πέντε, τῆς Ἀραβίας), ἐπαρχ. τῆς Ἀσ. »Ἀραβία ἡ Πετραία.

Χιλαδέκ, π. τῆς Λυκαον, (ἐν τῇ Καραμανίᾳ). »Λαοδίκεια (ἡ Κεκαυμένη).

Χιλιοδρόμια, ἴδε Ἡλιοδρόμια.

Χιμάρα, β. τῆς Ἀλβαν. » Κεραύνια ἢ Ἀκροκεραύνια (ὄρη). 2) ἐπαρχ. τῆς Ἀλβαν. (μέρος τῆς παλαιᾶς) » Χαονίας, ἴδε καὶ Ἰαπουριά. ‖. ποτάμι τῆς —, » Φοῖνιξ. 3) π. (μεταγενεστέρα) τῆς Ἀλβαν. (παραθαλάσσιος, εἰς τοὺς πρόποδας τῶν Κεραυνίων ὀρέων. Πλησίον της φαίνονται ἐρείπια, ὀνομαζόμενα ὑπὸ τῶν ἐντοπίων Παλγόκαστρο τῆς Βασίλισσας, ὅπου, κατὰ τὸν Πουκβὶλ, κατῴκουν οἱ) » Κιμέριοι (πρὸς τοὺς ὁποίους ἡ Κίρκη ἔλεγε τὸν Ὀδυσσέα νὰ ὑπάγῃ, Ὀδ. Λ, 20).

Χίνδ-μένδ, ποτ. τῆς Περσ. » Ἐρύμανθος.

Χιρσίζ-τσερκέζοι, (αὐτοὶ εἶνε κυρίως οἱ) » Ζῆχοι, ἴδε Τσερκέζοι.

Χισάρι (Τουρκ. σημαίνει φρούριον), χ. ἢ φρ. (παραθαλ.) τῆς Θρᾴκ. (ἐπὶ τοῦ Βοσπόρου). » Ἑρμαῖον, » Λαιμοκοπεῖον.

Χισαρλὶκ, χ. τῆς Τρῳάδος (ἐδῶ, ἢ ὄχι εἰς τὸ Πουνάρ-μπασι, ἔκειτο, κατὰ τὸν Ἐρρ. Σχλίεμανν, ἡ) » Τροία.

Χλωμός, β. τῆς Λοκρ. » Κνημὶς (ἀφ' οὗ οἱ Ἐπικνημίδιοι Λοκροί).

Hogues, ἀκρ. τῆς Νορμανδ. » Ὠγυγία.

Χολουάν, π. τῆς Ἀσσυρ. » Ἀλβανία.

Χορασάν, ἐπαρχ. τῆς Ἀσ. » Ἀρία ἢ Ἀρεία (φερώνυμος τοῦ διατρέχοντος αὐτὴν ποταμοῦ), ἴδε καὶ Ἰράν, (κατ' ἄλλους, ἡ) » Παρθία ἢ Παρθυηνή.

Χορμούζ, ἴδε Ὁρμούζ.

Χόρτος, χ. τῆς Θετταλομαγνησ. » Ὀλιζών.

Χουδαβενδιγκιάρ, ἐπαρχ. τῆς (μικρᾶς) Ἀσ. » Βιθυνία.

Χουνκιάρ-ἰσκελεσὶ, παραθαλ. (πρὸς ἀνατολὰς) τοῦ Θρᾳκ. Βοσπόρου. » Νυμφαῖον.

Χουσεΐν-ἀμπάδ, π. τῆς Γαλατ. » Μιθριδάτειον.

Χοῦσι, π. τῆς Μολδαβ. » Σευσίγαβα ἢ Ζουζίδανα.

Χουσιστάν, ἐπαρχ. τῆς Περσ. » Σουσιανή.

Χριστιάνα, ν. τοῦ Αἰγ. Πελάγους. » Λαγοῦσσα.

Χρυσό, χ. τῆς Φωκ. » Κρίσσα (ἐταυτίζετο μὲ τὴν Κίρραν, ἴδε Ξερὸ-πηγάδι).

Χρυσοβίτσα, χ. τῆς Αἰτωλ. » Τείχιον.

Χώρα, ἴδε Σουλτὰν-χισσάρ.

Ψαρά, ν. τοῦ Ἰκαρ. πελάγους. » Ψύρα καὶ Ψυρία (ἡ), Ψυρὰ (τά).

Ψηλή, ν. τοῦ Ἀργολ. κόλπου, » Ἔφυρα.

Ψηλορρείτης, β. τῆς Κρήτης. » Ἴδη.

Ψωμαθειά, (μέρος ἢ σκάλα πρὸς τὸ δυτικονότειον τῆς Κωνσταντινουπόλεως). » Ψαμμαθία ἢ Ψαμμάθη, (διὰ τὴν ἄμμον τὴν ὁποίαν ἐπισωρεύει εἰς τὸν ἐκεῖ αἰγιαλὸν ὁ νότος. Πολλοὶ πιστεύουν ἀκόμη ὅτι ἡ λέξις ἐσχηματίσθη ἀπὸ τὰ Ὕψωμα Θεῖον, εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἀναφερομένης εἰς τὰ Συναξάρια ἀναλήψεως ἑνὸς παιδίου, ὅθεν καὶ ἐπιμένουσι, καὶ ἐν ἐπισήμοις μάλιστα ἐγγράφοις, ὀνομάζοντες τὰ Ψαμμαθεῖα Ὑψωμαθεῖα ! !).

Ὠλενός, β. τῆς Ἀχ. » Σκόλλις, » Ὠλενία πέτρα.

ΠΙΝΑΞ

ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΚΑΙ ΝΕΩΤΕΡΩΝ ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ

ΚΑΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ

Αἴγιον. Βοστίτσα.
Αἰγίτειον. Βελίτσα.
Αἰγόσθενα. Γερμανός.
Αἰγοῦσα. Capraria.
Αἴγυλος. Τσιριγότο.
Αἰδηψός. Διψό.
Ἀϊδονία. Ἀϊδόνι, Μαργαρίτι καὶ Τσαμοῦρι.
Αἰθαλία. Ἔλβα.
Αἰθικία. Γραιβενά.
Αἴκουλον(-λάνον). Fricento.
Αἴλανον. Ἀϊλά.
Αἰμίνιον. Μίνχο.
Αἶμος. Κοτζά-μπαλκάν.
Αἰνεία (ἡ νέα). Παληοχατσύνα.
Αἰολία. Ζυγός.
Αἰρέα. Ἥρα.
Αἴσαρ. Serchio.
Αἴσαρος. Esaro.
Αἰσερνία. Isernia.
Αἰσηπός. Σπίγα. §. Τσατάλ-δερέ.
Αἴσιον. Issi.
Αἶσις. Fiumesino.
Αἶσκος. Σαμακόβ.
Αἴτνη. Monte Gibello.
Αἰτωλία. Ἄγραφα, Βενέτικο, Βλοχὸς, Ζυγὸς, Καρπενῆσι καὶ Κράβαρα.
Αἰτωλικόν. Ἀνατολικόν.
Ἀκαδημία. Καθήμια.
Ἀκέλανδρος. Salandrella.
Ἀκάμας. Ἅγ. Ἐπιφάνειος.
Ἀκάνθειος. Πρόβλακας.
Ἄκανθος. Δασσοῦρ.
Ἀκαρνανία. Ξερόμερον.
Ἀκέῤῥαι. Acerra.
Ἀκεσίνης. Τζενάμπ.
Ἀκίδας. Σίδερο.
Ἄκιρις. Acri.
Ἄκις. Chiaci.
Ἄκκη. Ἄκρη.
Ἀκμωνία. Σεβερίν.
Ἀκόναι. Νησιά.
Ἄκουαι Στατιέλλαι. Acqui.
Ἀκούηνον. Aquino.
Ἀκουϊσγράνον. Aix-la-Chapelle.
Ἀκουϊτανία. Guienne.
Ἄκρα(-κραι). Pallazuolle.
Ἀκράγας Grigenti. §. Naro (Fiume di—). §. Κόρταγα.
Ἀκραίφιον. Καρδίτσα ἢ Προσκυνᾶ.
Ἀκρίτας. Κάβο Γκάλλο. §. Τσάζλα.
Ἀκροκεραύνια (ὄρη). Χιμάρα.
Ἄκτιον. Πούντα.
Ἀκύφας. Ὀζᾶς.
Ἀλάβανδα. Καρπουζλί.
Ἀλαγωνία. Γιανίτσα.
Ἄλαισα. S. Maria di Palazzi.
Ἄλαισος. Pittineo.
Ἀλαλκομεναί. Μαμούρα.
Ἀλανοί. Δαγλὶ-Τσερκέζοι.
Ἄλβα. Ἄλμπα-λόγκα.
Ἄλβα-Γραικική. Μπελιγράδι.
Ἄλβα-Ἰουλία. Ἀκ-κερμάνι.
Ἀλβανία. Γκιουρτζία. §. Χολουάν.
Ἀλβανὸν (ὄρος). Monte Cavo.
Ἀλβανούπολις. Ἐλμπασάνη ἢ Κρόϊα.
Ἄλβη. Albi.
Ἄλβις. Ἔλμπας.
Ἀλβούλας. Aubenas.
Ἀλέας. Γκιόζα. §. Λεῦκα.
Ἀλείσιον. Νησί (μεγάλον).
Ἀλεξάνδρεια (τῆς Κιλικίας). Alessandretta.
—(ἐπὶ τὸν Παροπαμισόν). Κανταχέρ.
—(ἡ Τρῳάς). Ἐσκὶ-σταμπόλ.
Ἀλεσία. Alise.
Ἀλέτριον. Alatri.
Ἄληξ. Alice.
Ἀλήτιον. Lecce.
Ἀλθαία. Orgaz.
Ἀλιάκμων. Πλατεμῶνι.
Ἀλίφορτος. Τριβοῦνι.
Ἀλικαρνασσός. Μπούδρουμι.
Ἀλικύαι. Salemi.
Ἁλιμοῦς. Ἅγ. Κοσμᾶς ἢ Καλαμάκι.
Ἁλιοῦσσα. Σπέτσαις.
Ἀλκιμέδοντος πεδίον. Ἀλωνίσταινα.
Ἀλλοβρόγες. Σαβόγια.
Ἀλόννησος. Ἡλιοδρόμια ἢ Πελαγῆσι.
Ἄλσιον. Palo.
Ἄλσος. Τρίκαλα.
Ἀλταία. Ἀγιάσμά-κιοϊ.
Ἀλύζεια. Ἅγιος Ἠλίας καὶ Κανδύλι.
Ἅλυς. Κιζὶλ-ἰρμάκ.
Ἀλφειός. Ῥουφιᾶς.
Ἀλῶναι καὶ
Ἀλωνίς. Guardaniar.
Ἀλωπεκῆ. Ἀγγελοκήπια.
Ἀλωπεκόννησος. Καλαφάτι.
Ἀμαθοῦς. Λιμισσός.

Ἀμανόν. Ἀλ-λουκάν.
Ἀμαντία. Νοβίτσα-μάλιζιότες.
Ἀμάσεια. Ἀμάσια.
Ἀμασίας. Ems.
Ἀμβιανόν. Amiens.
Ἀμβρακικὸς (κόλπος). Ἄρτα (κόρφος τῆς—).
Ἄμβρακος. Καστρί.
Ἀμβρυσός. Δίστομο.
Ἀμενάνος καὶ
Ἀμένας. Judicello.
Ἀμερία καὶ
Ἀμέριον. Amelia.
Ἀμήστρατος. Mistretta.
Ἄμιδα. Διγιάρ-μπεκίρ.
Ἀμισός. Σαμσούν.
Ἀμίτερνον. Vittorino.
Ἀμστελόδαμον. Amsterdam.
Ἀμύκλαι. Μπαρδούνια ἢ Σκλαβοχώρι.
Ἀμύκλειον. Νεοχώρι.
Ἄμυρος. Ἁρμυρός.
Ἄμφεια. Χαστέμι.
Ἀμφιάραος. Μαυροχόκλα.
Ἀμφίκαια. Δαδί.
Ἀμφιλοχία. Ἄρτα καὶ Κάζι.
Ἀμφιμάλη, Ἀμφίμαλλα καὶ Ἀμφιμάλλιον. Ἁρμυρό.
Ἀμφίπολις. Ἐσκί-καλέ.
Ἄμφισσα. Σάλωνα.
Ἀμφιτροπαί. Μιτροπῆσι.
Ἀμφρυσσος. Ἁρμυρὸς (ποτάμι τοῦ—). §. Τρίστομος.
Ἀμώριον. Ἀμμουριέ.
Ἀνάγνιοι. Anagni.
Ἀναγυροῦς. Ἀγόρα καὶ Βαρύ.
Ἀνάζαρβος. Ἀϊντζερμπέχ.
Ἀνακτόριον. Βόνιτσα.
Ἀνάπλους. Ἀρναούτ-κιοϊ.
Ἄναπος. Ἀετός. §. Anapo.
Ἄνας. Guadiana.
Ἀναστασιούπολις. Καρά-Δερέ.
Ἄναυρος. Κλίνοβο.
Ἀνδανία. Ἀναζίρι ἢ Ἄσπρα 'σπίτια.
Ἀνδήτιον (-τριον). Κλίσσα.
Ἀνεμούριον. Ἀνεμούρια.
Ἀνθηδών. Λουκίσι.
Ἄνιος. Βοΐουσα.
Ἀνίων. Teverone.
Ἄντεια. Anzio.
Ἀντιγόνεια. Ἀργυρόκαστρον. §. Νιγκοδέμο.
Ἀντικείτης. Κουμπάν.
Ἀντίκυρα. Ἄσπρα 'σπίτια.
Ἀντινόη. Ἀνσινά. §. Σέχ-ἀμπάδ.
Ἄντιον. Anzio.
Ἀντιόχεια (ἐπὶ τὸν Μαίανδρον). Γενί-σέχρ.
— (Μυγδονία). Νισιβίν.
— (παρὰ τὸν Ὀρόντην). Ἀντακιὲ ἢ Οὐρφά.
— (τῆς Πισιδίας). Ἀκ-σεχίρ.
Ἀντιπατρίς. Ἀρσούφ.
Ἀντίπολις. Antives.
Ἀντίρριον. Καστέλλια.
Ἀντισσιόδωρον. Auxerres.
Ἀντουερπία. Anvers.
Ἀξιάκη. Ὀζού.
Ἄξιον. Γαλάτσι.
Ἀξιός. Βαρδάρι. §. Ἐλ-ἀράζ. §. Ἀκ-τσάϊ.
Ἀξιούπολις. Γαλάτσι ἢ Ῥοσσάβα.
Ἄορνος. Averno (Lago d'—).
Ἀπάμεια. Ἀφιόν-καρὰ-Χισσάρ. §. Μπουδανιά. §. Pamiers.
—(ἐπὶ τὸν Ὀρόντην). Μεδιὰν ἢ Φαμιέ.
Ἄπεια. Καραθῶνας.
Ἀπεραντία. Ῥαβοβίτσ ἢ Τζουμέρκα.
Ἀπεροπία. Ὑδρόνι.
Ἀπιδανός. Φέρσαλα.
Ἀπολλινόπολις. Ἐτφού. §. Κούς.
Ἀπολλωνία. Πολλίνα. §. Μιχαλήτσι. §. Σερβάν. §. Σέρραι. §. Σωζούπολις.
Ἀπολλωνιάς. Ἀμπουλιόν.
Ἀπουλία. Πούλια.
Ἀραβία. Γιαμὰν καὶ Χετζάζ.
Ἀραβισσός. Γκιοὺλ-σεχίρ.
Ἀράκυνθος. Ζυγός.
Ἀράξης. Ἀρὰς ἢ Ῥάς. §. Κχαβούρ. §. Μπενδὲρ-ἐμίρ.
Ἄραξος. Πάπας.
Ἄραρ. Saone.
Ἀραράτ. Ἀγρὶ-δάγ.
Ἄραυρις. Herault.
Ἀραυσίων. Orange.
Ἄραχθος. Λούρχα.
Ἀραχωσία. Κανταχάρ.
Ἀραχώτης. Ῥοχάτα.

Ἄρβηλα. Ἐρμπούλ.
Ἀρβορία. Γαρδίκι.
Ἄργαιον. Ἐρτζαάρ-δαγί.
Ἄργεννον. Κάβο-μπιάνκο.
Ἀργεντοράτον. Strasbourg.
Ἀργιθέα. Ἄρτα ἢ Ζαρκοβίτσα.
Ἄργιλος. Ρωσίνα.
Ἄργον. Ἐρτζαάρ-δαγί.
Ἄργος (Ἀμφιλοχικόν ἢ Ἠπειρωτικόν). Φιλόκια.
— (Ὀρεστικόν). Κρεπένι.
Ἀργυροῦν. Sorta Segura.
Ἀργυρούπολις. Φουντουκλί.
Ἀργυρώνιον. Ματζάρ-μπουρνού.
Ἀργῷος (λιμήν). Porto-Ferrajo.
Ἀρδίσκος. Ἄρτα.
Ἀρέθων. Ζαγοῦρα καὶ Ἀρῦρχα.
Ἀρελάται. Arles.
Ἀρέτας. Γκιόκ-σουγιού.
Ἀρία. Ἰρὰν καὶ Χορασάν.
Ἀριανή. Ἔρι.
Ἀρίκεια. Aricia.
Ἀρικήνη. Lago di Nemi.
Ἀριμαθιεία. Ῥαμλέ.
Ἀρίμινος. Marecchia.
Ἄριος. Ἔρι-ρούδ.
Ἀρίσσιον. Ἀρετσοῦ.
Ἀριστερά. Σπετσοπούλα.
Ἀρκαδιούπολις. Λουλέ-μπουργάζ.
Ἀρκύνιον. Harzwald.
Ἅρμα. Χαρμάνι.
Ἀρμενία (ἡ μικρὰ ἢ ἐλάσσων). Ἀλαδούλια ἢ Δουλκαΐρ.
— (ἡ Ὀθωμανική). Τουρκμέν.
— (ἡ Περσική). Ῥέβάν.
Ἀρμινιακόν. Armagnac.
Ἁρμόζεια καὶ
Ἅρμοζον. Ὀρμούζ.
Ἄρνη. Ἀρνί.
Ἄρνος. Arno.
Ἀροάνια (ὄρη). Χέλμος.
Ἀροάνιος. Κατσανᾶς.
Ἀρόη. Πάτρα.
Ἀρούερνοι. Auvergne.
Ἀῤῥήτιον. Arezzo.
Ἄρπασσα. Ἀρπὰτ-Χισσάρ.
Ἄρπασσος. Τζινκά-σουγιού.
Ἀρσαμόσατα. Σιμσάτ.
Ἄρσην. Δεκοῦμι.

Ἀρσινόη. Ἀγγελόκαστρον. §. Βένι. §. Σουέζ. §. Φαμαγκούστα.
Ἀρσῖνος. §. Μεράδ-τσάϊ. Καράσου ἢ Ἀρσανίας ἢ Ἀρσένιος.
Ἀρτάκη. Ἀρτάκι.
Ἀρτεμία(-μισία). Palmajola.
Ἀρτεμίσιον. Μαλεβό.
Ἀρτεσία. Artois.
Ἀρτυνία. Μαγιάς.
Ἀρχελαΐς. Ἰρέγκλιε. §. Ακσεραΐ.
Ἀσίναρος. Falconara.
Ἀσίνη. Κολοκύθι. §. Φανερωμένη.
Ἀσκανία. Ἀκ-σού.
Ἀσκληπιεῖον. Ἱερό.
Ἄσκλον(-ος) καὶ
Ἄσκουλον. Ascoli.
Ἄσκρη. Νεοχώρι.
Ἄσναος. Πρεμισσίνα.
Ἀσπάδανα. Ἰσπαγάν.
Ἄσπενδος. Μενουγάτ.
Ἀσπίς. Ἀχλιμπιά.
Ἄσσος. Βερέμ-καλεσί.
Ἀσσυρία. Διγιάρ-μπεκίρ καὶ Τουρκμέν.
Ἀσταβόρας. Τακάζε.
Ἀσταβός. Ἰσάμπα.
Ἀστακος. Δραγαμέστι.
Ἀστερία(-ρίς). Δάσκαλειό.
Ἀσφαλτῖτις λίμνη. Μπάχρ-ελ-Λούτ.
Ἀσωπός. Ἅγ. Γεώργιος (ποτάμι τοῦ —) καὶ Βασιλικά. §. Ῥάπον.
Ἀταλάντη. Ταλαντονῆσι.
Ἄταξ. Aude.
Ἀταρναί. Δικελλίκ.
Ἀτέλλα(-λλαι). Aversa.
Ἄτερνον. Pescara.
Ἀτησινὸς ἢ Ἀθεσις.
Ἀτιντανία. Καραμουρατάδες καὶ Κόνιτσα.
Ἄτρα(-τραι). Χατρά.
Ἄτραξ. Τσουγάτο.
Ἀτρέβατον. Arras.
Ἀτρία. Atri.
Ἀτροπατηνή. Ἀδερ-μπαϊτζάν.
Ἀττάλεια. Ἐσκί-Ἀδάλια. §. Ἰτταλα.
Αὐάρικον. Bourges.
Αὔασις. Οὐάχ.
Αὐγούστα. Aosta ἢ Agosta.
Αὐγούστα Οὐϊνδελίκων. Augsbourg.
— Ταυρίνων. Τουρίνον.
Αὐγουστία. Τιάσι.

Αὐγουστόδουνον. Autun.
Αὔδηρα, ἴδε Ἄβδηρα.
Αὐενίων. Avignon.
Αὐλαί. Γραιβενά.
Αὐλίς. Βαθὺ καὶ Καρά-μεσαμπαή.
Αὐλών. Αὐλῶνα.
Αὔξιμον(-ξιμον). Osimo.
Αὔσηρ-ηρος. Serchio.
Αὐτομάτη. Ἀσπρονῆσι.
Αὐφίδιον. Ofanto.
Ἀφίδναι. Καπαντρίτι.
Ἀφνία. Copenhague.
Ἀφροδισιάς. Ἀπποδισιάδ ἢ Γκεϊρέ.
Ἀφροδίσιον. Carrara (la —). §. Creus (Cap de —). §. Τασσαλαν-τζίκ-μπουρνού.
Ἀχαρναί. Μενίδι.
Ἀχάτης. Drillo.
Ἀχελῷος. Ἀσπροπόταμον.
Ἀχερουσία. Βαλκανιόβαγον καὶ Ἰω-άννινα. §. Lago di Fusaro ἢ di Licola.
Ἀχερουσιάς. Μπαμπάς.
Ἀχέῤῥαι. Acerra.
Ἀχέρων. Μαυροπόταμον. §. Mare-sando.
Ἀχίλλειος (λιμήν). Πορτοκάγιο.
Ἀχιλλέως νῆσος, ἴδε Λευκή.
Ἄψος. Ἐργένι.
Ἀψυρτίδες. Cherso καὶ Osero.
Ἄωος. Βοϊοῦσα.
Βαβυλών. Κάσρ-ἐλ-σαμέ.
Βαβυλωνία. Ἰράκ-Ἀράμπ.
Βαθεῖα. Badajos.
Βαθύκολπος καὶ
Βαθύς-ρύαξ. Μπαγιούκ-δερέ.
Βαιτέρα. Beziers.
Βαιτική. Ἀνδαλουζία.
Βαῖτις. Guadalquibir.
Βακχάσαρα. Μπαγτσέ-σαράϊ.
Βάκτρα. Μπάλχ.
Βαλεντιανή. Valence.
Βαλεντιανόν. Valenciennes.
Βαλέσιον. Valois.
Βαλλισολήτον. Valladolid.
Βαλύρας. Μαυροζούμαινα.
Βαρβάριον. Cap d'Espichel.
Βαργύλια. Βαρέλια.
Βάρβανος. Κοσμάς.
Βάριον. Bari.
Βάρις, ἴδε Οὐέρητον.
Βασίλεια. Bâle. §. Μπολού.
Βασιλίς. Κυπαρίσσια.
Βάσκατις. Μπάς.
Βάσσαι. Σκληρού.
Βάτα. Μπατούμ.
Βεθαγάβρις. Μπέϊτ-τζιμπρίν.
Βέθις. Σαρί-σού.
Βεθουλία. Σαφέτ.
Βέλβινα. Ἅγ. Γεώργιος.
Βελγεντιακόν. Beaugency.
Βέλιτρα. Velitri.
Βελλόβακον. Beauvais.
Βεμβύκη. Σεχίτ-σεχίρ.
Βενάκη. Lago di Garda.
Βενδονίς. Βιδίνι.
Βένετον. Vannes.
Βενεβεντόν. Benevento.
Βέργιον. Bamberg.
Βεργούλη. Λουλέ-μπουργάζ.
Βερενίκεια. Ἀλκσαίρ.
Βέρμιον. Μπουρένος καὶ Συνάζυγος.
Βερνικάκιον. Βιδίνι.
Βέῤῥη. Ζάγαρα.
Βέῤῥοια (τῆς Συρίας). Χαλέπι.
Βέσβικος. Καλολιμνός.
Βεσσαπάρα. Παζαρτζήκι.
Βηθλεέμ. Μπεϊτ-ουλ-λεχμ.
Βηθσάν. Μπεϊσάν.
Βήνακος. Lago di Garda.
Βηρυτός. Βερούτι. §. Μπεράτι.
Βιάνδρος. Oder.
Βίβρακτα. Autun.
Βιζούντιον. Besançon.
Βιζώνη. Μπαλτζίκι.
Βιθυνία. Χουδαβεντιγιάρ.
Βιθύνιον. Μπολού. §. Μπουδάνια.
Βικτοριακόν. Vitry.
Βιλλαῖος. Φιλιάς-τσάϊ.
Βίσουργος. Weser.
Βιτόδουρον. Winterthur.
Βιτουρικόν. Bourges.
Βλάσκων. Brescon.
Βλήρα. Bieda.
Βοάγριος. Γαβριάς.
Βοάκτης. Vara (la —).
Βοάνη. Σαπάντζα.
Βογησός. Vosges.
Βοιαί. Βάτικα.
Βοϊανόν. Bojano.

Βοίβη. 'Εζερός.
Βοιβηΐς. Κάρλα.
Βολβιτίνη. 'Ροζέττα.
Βολέριον. Land's end.
Βονωνία. Bologne.
Βοὸς-πόρος. 'Οχιοὺζ-λιμάν.
Βορβύσης. Κεάτ-χανέ-σουγιοῦ.
Βορέας. Χέλμος.
Βόρειον (στόμα τοῦ Δουνάβεως). Συληνᾶς.
Βορυσθένης. Δνιέπερ.
Βότιον. Δελβενδόζι.
Βότρυς. Μποδρούμ.
Βούβαστις. Τέλλ-μπαστί,
Βούδωρος. Κούμη.
Βουθρωτόν. Βουθρεντό.
Βουϊανόν. Bojano.
Βουκέφαλα(-φάλεια). Γκὲλ φετέν.
Βοῦλις. Γκραδίτσα.
Βούνιμα. Κόστανη.
Βούπορθμος. Ἁλικαίς.
Βουπράσιον. Βέργα.
Βοῦρα. Γαρδίκι ἢ Διακοφτό.
Βουργουντιανὸς νομός. Franche-comtée.
Βουρδίγαλα(-γάλη). Bordeaux.
Βουρτουδισός. Εσκὶ-μπαμπά.
Βούρχανις. Borcum.
Βούσιρις. Ἀμπουσαχίρ.
Βούχετα(-χέτιον). Μαργαρίτι.
Βόωνα. Μπώνα.
Βρασιαί. Λενίδι ἢ Πρασσός.
Βραυρών. Βρανὰ ἢ Βρούβα.
Βρεννάκη. Berni.
Βρεντέσιον(-τήσιον). Brindizi.
Βριγάντιον. Bregentz. ῎Ϊδ. Brianson. ῎Ϊδ. Corunna. ῎Ϊδ. Υόρκ.
Βριλησσός. Τουρκοβοῦνι.
Βρίξελλον(-ξιλλου). Bersello.
Βριοβέρα. Saint-Laon.
Βριουάτη. Brest.
Βρουττία. Calabria.
Βρύλλιον. Τρίγλια.
Βρύου(-αντος) (τά). Μάλτεπες.
Βρυσταχία. Briatico.
Βύβλος. Τζεμπαΐλ.
Βυζάνθη. 'Ροδοστό.
Βυθίας. Κουρού-τσεσμέ.
Βωδώνη. Μπουδουνίτσα.
Βωμοί. Βαρδούσια.

Γάβαλα. Τζεμπλέ.
Γαβάλιτα. Gévaudan.
Γάβιοι. Castel dell' Osa.
Γάγγρα. Τσάγγρια.
Γάδειρα. Cadix.
Γάζα. 'Ραζζέ.
Γάζα (ἡ Μηδική). Τεμπρίς.
Γαλάδρα. Σιάπιστα.
Γαλαρία(-λερία,-λερίνα). Gagliano.
Γάλλος. Γκιόκ-σουγιού.
Γάννος(-ιάς). Γαννόχωρα.
Γαργαφία. Βεργεντιανή.
Γαρούμνας. Garonne.
Γαῦλος. Γκότσο.
Γέδανον. Δάντσικα.
Γεδρωσία. Μεκράν.
Γεθσημανή. Τζεσμανιέ.
Γέλα. Terra nuova.
Γενέτις. Μπόνα.
Γεννησαρέτ. 'Ελ-σαριέ.
Γενούα. Genève.
Γενούα. Gênes.
Γενουΐα. Genève.
Γένουσος. Δεβόλ.
Γεφυρία. Τρανσυλβανία.
Γεραιστός. Κάβο-Μαντέλλο.
Γεράνεια. Καλύντουρα.
Γεράνιον. Μακρὺ-Πλάγι καὶ Πάλιοβοῦνι.
Γεργοουΐα. Clermont.
Γερενία. Ζαρνάτα.
Γερένη. Γερανιός.
Γερμανικία. Μαράς.
Γερμανικόπολις. Καστέμπολου.
Γερόνθραι. Ἱεράκι.
Γεροντία. Γιούρα.
Γερούνιον. Clrignola.
Γέῤῥα. 'Ελ-κατίφ.
Γέρτος. Γκέρτζε.
Γέρων. Τζιρέ.
Γεττική. Μπασσαραμπία.
Γεωργία. Γκιουρτζιστάν.
Γήναβον. Orléans.
Γίγας. Γιοῦσα-δαγί.
Γλάνις. Chiana. ῎Ϊδ. Lagno, ἴδε καὶ Κλάνις.
Γλαῦκος. Δολμανὰ ἢ Λεῦκα. ῎Ϊδ. Μάκρη.
Γλυκύς. Γλυκύ. ῎Ϊδ. Μαυροπόταμον.
Γολγοί. Κοῦχλα.

Γόμφοι. Καλαμπάκι, Καστράκι καὶ Κουκκουλιώτικον.
Γενοῦσα (-νόεσσα). Γενικά.
Γορδυηνή. Κιουρδιστάν.
Γόρτυν. Ἀτσίκολο. § Ἀμπέλο ἢ Γορτύνια.
Γορτυνία. Γκραδίτσα.
Γορτύνιος. Δημητζάνα.
Γραῖα. Κάλαμος.
Γρανικός. Σου-σιγιρλί.
Γρατιανούπολις. Grenoble.
Γρύνιον. Κλισελί.
Γύαρος. Γιοῦρα.
Γυγαία. Κοῦλα.
Γύθειον. Μαραθονῆσι.
Γύρτων. Τσαρίτσανη.
Δάβλαι. Ταρακλύ.
Δαιδαλίδαι. Πεταλίδα.
Δακία. Βλαχομπογδανιά.
Δακίβιζα. Γκέμπετζε.
Δαλματία. Ῥαγοῦζα.
Δάλμιον. Δέλβινον.
Δάμαλις. Κίζ-κουλέ.
Δαμασία. Augsbourg καὶ Diessen.
Δαμασκός. Σάμ.
Δάναστρις. Δνιέστερ.
Δάνουβις. Τοῦνα.
Δάντισκον. Δάντσικα.
Δάοι. Δαγκοτ...
Δαρδανία. Δίβρη.
Δασκύλιον. Διασκέλ.
Δάτον (-τος). Καβάλα.
Δαύλεια καὶ Δαυλίς. Δαύλια.
Δαυνία. Terra di Barri.
Δάφναι. Μπεῦτ-ελμά.
Δεάβολος. Δεβόλ. Μπετόλια.
Δέβραι. Δίβρα.
Δεινάρετον. Κάβο-δι-σάντ-Ἀνδρέα.
Δεκέλεια. Κλεισί.
Δέλκος. Δέρκοι.
Δέλμινον (-μίνιον). Δέλβινο.
Δελφοί. Καστρί.
Δέρθων (-των). Tortona.
Δέρρις. Κάβο-δρέπανο.
Δερτώσσα. Tortosa.
Δήλιον. Δραμέσι. § Κάβο δι-σάντ-Ἀντζελο.
Δημητριάς. Γορίτσα. Κοροπούρι.
Δημόνησοι. Νησιά.
Διάγων. Δογάνα.
Διάλυτρα. Κιρέτσ-μπουρούν.
Διβιόνιον. Dijon.
Δίδυμον. Ἅγιος-Βασίλειος (βουνὸν τοῦ—).
Δίδυμος. Salini.
Δικαιαρχία. Pozzuolo.
Δίκτη. Λασιθί.
Δικτύναιον. Κάβο-σπάδο.
Δίνδυμον. Γελτζέ-δάγ.
Διοκαισάρεια. Κίρ-σεχίρ.
Διοκλητιανούπολις. Κχιζενλίκ.
Διομήδεια. Τρεμίτι.
Δῖον. Κάβο-σασσόσο. § Σταδιά.
Διονυσόπολις. Βάρνα.
Διοσκουριάς. Ἰσκουριά.
Διόσπολις. Λούδδ.
Διπλοκιόνιον. Μπεσίκ-τασί.
Δίρφυς. Δέλφι.
Δόβηρος. Δεβρέτ-χισσάρ ἢ Δόμπερι. § Δίμπρα.
Δόχεια ἢ Δόχεια. Τόσια.
Δολιονίς. Ἀρτάκι.
Δολίχη. Δολούκ.
Δολοός. Κιτριαίς.
Δολοπία. Μαλακάσι.
Δονιῦσα. Στενόζα.
Δορίσκος. Τοῦζλα.
Δορόστολον. Σιλίστρα.
Δορύλαιον. Ἐσκί-σεχίρ.
Δοῦβις (-βιος). Deux.
Δουλίχειον. Ἀτακός. § Νειχῶρι.
Δουλχίνειον. Δουλτσίνιο.
Δούναβις. Τοῦναι.
Δουράνιος. Dordogne.
Δουρίας. Doria.
Δουροκόρτορα. Reims.
Δούριος. Duero.
Δράβισκος. Δράμα.
Δράκων. Κχίρκ-γκετζίτ. § Τσαμπεραῦλα.
Δρέπανον. Δράπανο. § Κάβο-Μαλέκα. § Capo di S. Alessio. § Trapani. § Γιάλοβα.
Δρίλαι (-λλαι). Τζανίκ.
Δρίλλος. Δρίν.
Δριξίπαρος καὶ
Δρουσιπάραι. Καρκσιπάρ.
Δρούεντιας. Durance.
Δρυίδαι. Dreux.
Δρύμαια. Δαδί.

Δρυοπία. Δέλδινον.
Δρῦς. Καραγάτσι.
Δρύατρα. Σιλίστρα.
Δύρος. Δέρας.
Δυῤῥάχιον. Δουράτσο.
Δώδων. Βάβας καὶ Πίστρετσα.
Δωδώνη (ἡ Μολοσσική). Προσκύνησα καὶ Φοινίκι.
— (ἡ Θετταλική). Βουδσινίτσα.
Δώριος. Duero.
Δωρίς. Αιδωρίκι.
Δώτιον. Δεκάνι.
Ἐδοράκη. Evreux.
Ἐδοῦρα. Talavera de la Reyna.
Ἐδρόδουνον. Embrun.
Ἐγνατία. Agnazzo (Torre d'—).
Ἔδεσσα. Βοδενά. §. Οὐρφά.
Εἰρεσία. Ἱεραχάρι.
Ἐχέλη. Καλέξι.
Ἑκάτειον. Ἐμιργκιούνογλου.
Ἑκατόγκελλαι. Τσίδετα-βέκκια.
Ἑκατόννησοι. Γατονήσια καὶ Μοσχονήσια.
Ἐκβάτανα. Χεμεδάν.
Ἐλαία. Καμπάνκιουι §. Τσανταρλί.
Ἐλαίας λιμήν. Ἐλῆά.
Ἐλαιοῦς. Καβουρολίμνη. §. Παληά-αὐλή.
Ἐλαιοῦσα. Ἐλέζα. §. Καβαλλέρι. §. Κοῦρκο.
Ἐλάμ. Λουριστάν.
Ἔλανα. Αϊλά.
Ἐλάτεια. Δένδρα ἢ Λεῦτα. §. Ταυροχῶρι. §. Παραμυθιά.
Ἔλατος. Σκοπό.
Ἐλέα. Castel-a-mare della Brucca.
Ἐλέης. Alento.
Ἐλένης νῆσος. Μακρονῆσι.
Ἑλενόπολις. Γιάλοβα ἢ Ἱεραίκ.
Ἐλευσὶς ἢ Ἐλευσῖνα. Ἐλέζ-μπασσούν.
Ἐλευθεραί. Τυφοόκαστρον ἢ Κάζα.
Ἐλεύθεροι. Νέγρι-Κιμαίρι.
Ἐλεφαντίνη. Τζεζιρέτ-ἐλ-σαάγ.
Ἐλίκη. Βοστίτσα ἢ Τρυπιά.
Ἑλικών. Λικῶνα.
Ἐλισών. Δαβιά. §. Κεχραιές.
Ἔλλα. Καστρίτσα.
Ἔλλη. Castel-a-mare della Brucca.
Ἐλλοπία. Ἐλλόπι.

Ἑλμαντική. Salamanca.
Ἕλος. Ἀγουλινίτσα.
Ἐλυμαΐς (-μαία). Λουριστάν. §. Λουριστάν.
Ἐλῶρος. Atellari. §. Cerctina.
Ἔμεσα. Ἔμς.
Ἐμπορεῖον. Ampurias.
Ἐνιπαῖος. Βλαχογιάννη.
Ἔννα. Castro Giovanne.
Ἐορδία. Γκιόρτζα.
Ἐπίδαμνος. Δυρράτσο.
Ἐπίδαυρος λιμηρά. Μονεμβασιά.
Ἐπιδήλιον. Κάβο-Σταύρο-Ἀγγέλοι.
Ἐπιτάλιον. Ζούνκιο.
Ἐραία. Ἅγ. Ἰωάννης ἢ Ἀνεμοδοῦρι.
Ἐρασῖνος. Κεφαλάρι.
Ἐρβησσός. Grotte (la—).
Ἔρβιτα. Erba Spina.
Ἐρένεια. Κούντουρα.
Ἐρέτρια. Παληόκαστρον. §. Πετράσσα.
Ἐριβόας. Ῥίβας.
Ἐρίβοια. Κρόϊα.
Ἐριγών. Σαρίγκιολ.
Ἐριδανός. Ἰσκάμπ.
Ἐρικοῦσα. Alicur. §. Βαρκοῦσα.
Ἐρίνεον. Ἀρτοτίνα.
Ἐρινεός. Δαμπυριού ἢ Ξεροβύσσι. §. Κατερινειό. §. Miranda.
Ἐρκτή. Peregrino (Monte—).
Ἑρκύνη. Καρούσι.
Ἑρκύνιος δρυμός. } Harzwald.
Ἑρκύνιον ὄρος. }
Ἑρμαία. Τρυπητή.
Ἕρμαιον. Κάβο μπλάδο. §. Malagrin.
Ἕρμαιον (τὸ Λακωνικόν). Ἀσπρό-Βουνό.
Ἑρμαῖον. Χισσάρι. §. Bon (Cap—).
Ἑρμίνιον. Ἑρμίννα.
Ἑρμιόνη. Καστρί.
Ἕρμος. Σαραμπάτ.
Ἐρύθεια. Carraca (la—).
Ἐρυθραί. Ἅγ. Νικόλαος ἢ Λιθρί. §. Πηγάδια.
Ἐρυθραία. Παληοπαναγιά.
Ἐρύμανδρος. Χίνδ-μένδ.
Ἐρύμανθος. Ἀστέρολο ἢ Δοφάνα, Λαβαρτζοῦ καὶ Τριβώδι. §. Ἀτμπατζάνα.

Ἔρυξ. Trapani del monte.
Ἐρύτειον. Τσιρίτανη.
Ἐρωχός. Ἀράχοβα.
Ἑσπερία. Ἱσπανία. §. Ἰφροχάν.
Ἑστίαι. Ἀρναούτ-κιοΐ.
Ἑστιαιῶτις. Κάσσα.
Ἐσῶπις. Esope (Monte—).
Ἐτρουρία. Τοσκάνα.
Εὐάνθη. Γαλαξίδι.
Εὔβοια. Εὔριπος.
Εὐβοσία. Majorca.
Εὐδημία. Σαρακηνό.
Εὔηνος. Φιδάρι. §. Κεμέρ-τσαΐ.
Εὐθύδριον. Ζουρανεοΐ.
Εὔξεινος (Πόντος). Μαύρη θάλασσα.
Εὐόρακον. Ὕορκ.
Εὐπαλία(-πάλιον). Ἅγ. Εὐφημία ἢ Ἅγ. Ἰωάννης.
Εὐπατορία. Γκιοζλεβέζ.
Εὖρος. Μαρίτσα.
Εὐρύηλος. Belvedere.
Εὐρυμέδων. Μενουγάτ-σουγιού, ἢ Καπρί-σού.
Εὐρυμεναί. Καρίτσα.
Εὐρυτᾶνες. Παληοχῶρι.
Εὔρωπος. Ῥέδια.
Εὐρώτας. Βασιλοπόταμον.
Εὐφράτης. Ἰφράτ.
Εὐώνυμος. Lisca bianca.
Ἐφεσίων λιμήν. Μπουγιούκ-λιμάν.
Ἔφεσος. Ἀγιασουλούκ.
Ἔφυρα. Ἀγιά-Γλυκειὰ ἢ Βέρα ἢ Παραμυθιά. §. Ψηλή.
Ἐχέτλα. Ochula.
Ἐχινάδες. Νησιὰ καὶ Ὀξειαίς.
Ἐχῖνος. Βουλγάρι.
Ζάραξ. Ἱέραχας.
Ζέλεια. Ζήλεια.
Ζέλις. Azzila.
Ζεῦγμα. Τσεκμετζές.
Ζεφύριον. Ἅγιος Ἰωάννης. §. Ζαφρά, καὶ Λισάν-οὒλ-καχμπέ. §. Κάβο-μπιάνκο ἢ Capo Bruzzano.
Ζίκχοι. Χιρσίζ-τσερκέζοι.
Ζουζίδανα. Χοῦσι.
Ζωστήρ. Ἀλικῆ.
Ἠϊών. Καραθῶνας. §. Ταμάν.
Ἡλιούπολις. Μπαλμπέκ. §. Γκιυζέλ-Χισσάρ.
Ἦλις. Γαστούνη.
Ἠλώνη. Λιμονηά.
Ἠμερίτα (Αὐγούστα). Merida.
Ἡμεροσκοπεῖον. Denia.
Ἥρα Ἀσκραία. Ἅγ. Νικόλαος.
Ἡραία. Ῥέβελι. §. Cadix.
Ἡραῖον. Φενέρ-μπαγτσεσί.
Ἡράκλεια. Basiluzo. §. Γκιμπιλτέρρα. §. Ἡρακλίτσα. Ἰρέγλιε. §. Κυδωνιαίς. §. Policoro.
Ἡράκλεια Μαναστῆρ.
Ἡράκλεια Πελαγονία. Περλεπές.
Ἡράκλειον. Capo di Spartivento.
Ἡρακλεόπολις. Policoro.
Ἡρακλέους ἱερόν. Πεταλᾶς.
Ἡρακλέους λιμήν. Formicole.
Ἥρας φάρος. Φενέρ-μπαγτσεσί.
Ἠριδανός, Po.
Ἡφαιστεία. Ἅγ. Σωτῆρης. §. Comino.
Θαβώρ. Ταβούρ.
Θαλάμαι. Κάλαμο.
Θάλος. Κοβαΐκ.
Θαυμακός. Δομοκό.
Θάψακος. Δαΐρ.
Θάψις. Σαλγκίρ.
Θεμαθεῖα. Ἅγιος Νικόλαος (βουνὸν τοῦ—).
Θεμίσκυρα. Τερμέχ.
Θεοδονούπολις. Thionville.
Θεοδοσία. Καφᾶς.
Θεοδοσιούπολις. Ἐρζερούμ.
Θέρμαι Καρολῖναι. Carlsbad.
Θερμαϊκὸς (κόλπος). Θεσσαλονίκη.
Θέρμεσσα, ἴδε Lipari.
Θερμημερία. Καλενδέρι.
Θερμώδων. Τερμέχ.
Θέρμος. Βραχῶρι.
Θεσπιαί. Ἐρημόκαστρον, Κακόσι ἢ Νειχῶρι.
Θεσπρωτία. Παρακάλαμον.
Θευδωρία. Θεοδουριά.
Θῆβαι. Θήβα. §. Λουξόρ.
Θῆβαι αἱ Φθιωτικαί. Ζητοῦνι.
Θηγανοῦσα. Βενέτικο.
Θηρασία. Καμένη (μικρά).
Θιάγολα. Κελί.
Θῖος. Κουτουφαρίνα.
Θίσβη. Γιανίκι ἢ Κακόσι.
Θόας. Μπαμπᾶς.

Θόρικος. Θορικό.
Θόρναξ. Τσυρνίκι.
Θούλη. Ἰσλάνδα.
Θουρία. Φελζαγα.
Θρόνιον. Λογκάκι.
Θρύον. Ζούνκια.
Θύαμις. Καλαμᾶς. §. Πεταλᾶς.
Θύαμος. Μακρυνόρος.
Θυάτειρα. Ἀκ-χισσάρ.
Θύελλα. Castel-a-mare della Bruca.
Θυέστης. Βετέρνικο.
Θύμβριος. Καμάρα.
Θύμβρις. Tevere. §. Πουρσάκ.
Θυμφεῖς. Κουρέντα ᾗ Σαραχοβίτσα.
Θυνιάς. Νιάδα.
Θυρέα. Ἄστρος.
Θυρίδες. Κάβο-δρόσσο.
Θύριον. Τρυφό.
Ἰαθρίππη. Μεδινέ.
Ἰαμβία, Ἰάμπο.
Ἰαμνία. Ἰαμπνέ.
Ἰαννούπολις. Γιάνμπολου.
Ἰαξάρτης. Ἰχ-σάρτ.
Ἰάπυγες. Λιάπιδες.
Ἰαπυγία. Λιαπουριά. §. Capo di Leuca.
Ἰάρδανος. Βουεό.
Ἰασσός. Ἀτζέμ-καλεσί.
Ἰασώνιον. Δολμά-μπαγτσέ.
Ἰάων. Λογάνα.
Ἴβηρ. Ebre.
Ἰβηρία. Γκιουρτζία, Μεγγρελία καὶ Τσερκέζοι. §. Ἱσπανία.
Ἴδη. Καρά-δάγ. §. Ψηλορρεῖτι.
Ἱερά. Βουλκάνο. §. Καμένη (μεγάλη). §. Maritimo. §. Χελιδόνι.
Ἱεράπολις (ἐπὶ τὸν Μαίανδρον). Παμπούκ-καλεσί.
—(τῆς Συρίας). Γεραμπολούζ.
Ἱεράπυτνα. Γυραπέτρα.
Ἱερασσός. Προῦτος.
Ἱεριχώ. Ἐριχά.
Ἰέρνη. Ἰρλάνδα.
Ἱερόν. Μάκρη. §. Saint-Vincent.
Ἱέται. Jato.
Ἰθώμη. Βουλκάνο.
Ἰκεσία. Πανάρια
Ἰκόνιον. Κόνια.
Ἰκόσιον. Τζεζάϊρ.
Ἰκτίς. Wight.
Ἰλέρδα. Lerida.
Ἰλίπα. Alcolea.
Ἰλλίβερις. Elne. §. Tech.
Ἰλλυρία. Χαρβάτας.
Ἱμέρα. Fiume di Termini ἢ Fiume Grande. §. Fiume Salso.
Ἴναχος. Ἄρτα (ποτάμι τῆς —). §. Ξεριᾶς.
Ἰνδός. Σίνδ.
Ἰντεράμνιον. Terano.
Ἰντερόκρεα. Interdoio.
Ἰόππη. Ἰάφφα.
Ἰορδάνης. Ἐρδέν.
Ἴος. Νιό.
Ἰουστίνα. Ἴστρια.
Ἰουστινιανή. Κιοστεντῆλι.
Ἰουστινιανούπολις. Οὐρφά. §. Ὄχριδα.
Ἰουστινούπολις. Κάπο-δ'-Ἴστρια.
Ἵππαρις. Camarana.
Ἱππών. Birona. §. Μπόνα.
Ἶρα. Στασῆμι.
Ἱρασία. Ἱεραχάρι.
Ἶρις. Γεσιλ-ἰρμάκ καὶ Τσαρσαμμπὰ-σουγιοῦ.
Ἰσανός. Λισάνα.
Ἴσαπις. Savio.
Ἴσαρ. Isère.
Ἴσαρος. Iser.
Ἴσαυρα. Μπέϊ-σέχρ.
Ἰσαυρία. Καραμανία.
Ἰσθμός. Ἐξαμίλι.
Ἴσμαρος. Λιγκάρι.
Ἰσμηνός. Σχοῦπι.
Ἴσπαλις. Sevilla.
Ἴσσα. Λίσσα.
Ἰσσαί. Μλίνα.
Ἰσσός. Βίλια. §. Ἐϊάς.
Ἰστρία. Ἴστρια. §. Καρά-χερμάν.
Ἰστρόπολις. Καρά-χερμάν, Κωστάντσα καὶ Ἴστρος.
Ἰταλική. Sivilla la vieja.
Ἰτέα. Σοούτ.
Ἰκαρία. Ἀλμπαχράϊν.
Ἰχθυς. Ποντικός.
Ἰωλκός. Γορίτσα. Λεχώνια.
Ἴων. Κάκια.
Καβάλακα. Καβλατβάρ.
Κάβειραι Σιβάζ.
Καβελλίων. Cavaillon du Comtat.

Καβύλλῖνον. Châlons-sur Saone.
Κάδομον. Caen.
Καίκινον. Cesena.
Καιήτη. Gaeta.
Κάϊκος. Γκερμαςί-Τσάϊ ἢ Πέργαμος.
Καινὴ-πόλις. Καμάραις ἢ Κυπαρίσσι.
Καινόπολις. Κεννέχ.
Καινοφρούριον. Πατανσσλί.
Καινύς. Coda de la volpe ἢ Torre del Cavalo.
Κεραία. Cerveteri.
Καισαραυγοῦστα. Saragossa.
Καισάρεια (Φιλίππου). Καϊσαριγέ.
Καισαρόδουνον. Tours.
Καισῆνα. Cesena.
Κάϊστρος. Μιντέρ.
Κακύπαρις. Cassibale.
Καλαβρία. Πόρος.
Καλάγουρις. Calahorra ἢ Loharra.
Καλάθη. Γκαλίτα.
Καλάμαι. Καλαμάτα. §. Chaumes.
Κάλαρις. Cagliari.
Καλατία. Cajazzo.
Καλαύρεια, ἴδε Καλαβρία.
Καλβιμόντιον. Chaumont.
Κάλβιον. Saint-Mahé.
Καλεσία. Calisch.
Κάληνον. Calvi.
Καλλαικία. Galice.
Καλλατερία. Galazze.
Κάλλατις. Μαγκάλια.
Καλλιδρόμη. Βαρδούσια καὶ Κουκορβάχη.
Κάλλιον. Καρπενῆσι.
Καλλιῤῥόη. Οὐρφά.
Καλὸν (στόμα τοῦ Δουνάβεως). Περτίτσαις.
Κάλπαι / Κάλπη. Γκιμπιλτέῤῥα. §. Κάλπεια.
Καλυδών. Κόρταγα ἢ 'Μαυρομμάτι.
Καλύκαδνος. Γκιόκ-σοῦ, 'Ερμενέκ-σοῦ, Κελιαδὶν καὶ Σαλέφ.
Καμαλόδουνον. Cambdun ἢ Maldon.
Καμαρίνα. Camarana.
Καμαρῖνον. Camerino.
Καμαχία. Σεμακίν.
Καμεράτον. Cambray.
Καμβρία. Galles.
Κάμικος. Canna. §. Siculiana.
Καμουλόδουνον = Καμαλόδουνον.
Καμπανία (ἡ Γαλλική). Champagne.
Καμπινάκη. Cognac.
Καμπόδουνον. Kempten.
Καναστραῖον καὶ Κάναστρον. Κάβο-κάνιστρο, ἢ Κάβο-παλιοῦρι.
Κάνη. Κολῶνι.
Κανταβρία. Biscaja.
Κανταβριγία. Kambridge.
Κάντιον. Kent.
Κανύσιον (-νούσιον). Canosa.
Κάνωβος. Ἀμπουκὶρ καὶ 'Ροζέττα.
Κανώβου κύβος. Ἀϊναλὴ καβάκι.
Καπίννα (-ναι). Civitella.
Καππαδοκία. Καραμανία.
Καπρέαι (-πραία). Capri.
Καπρούσιον. Cheureuse.
Καπύη (-πουα). St. Maria di Capua.
Κάραμβις. Κερεμπὶ-μπουρνού.
Καρδαμύλη. Σκαρδαμούλα.
Καρδία. Καρυδιά.
Καρδουχία. Κιουρδιστάν.
Κάρησος. Τσατάλ.
Καρία. Μενδεσέ.
Καρκίνη. Ἀκ-μετζέτ καὶ Μαριούπολις.
Καρκινίτης (κόλπος). Περεκόπ.
Καρμανία. Κιρμά.
Καρνίων. Ξερίλας.
Καρνοῦτον. Chartres.
Καρποδαίμων. Σαράντα-ἐκκλησιαίς.
Κάῤῥαι. Χαῤῥάν.
Καρτηΐα. Tariffa.
Καρύανδα. Καρὰ-κογιούν.
Κάρφαια. Κράβαρα.
Καρχηδών. Carthagena. §. Τούνεζι.
Κασιλῖνον. Capua.
Κασπάτυρα. Κασχμίρ.
Κάσσιον (ὄρος). Κατιέχ.
Κασσιόπη. Ἰωάννινα ἢ 'Γενιάσσα.
Κασσιοπία. Λαμάρι., 'Ρώγαις καὶ Σπιάντζα.
Κασσιτερίδες. Sorlingues.
Καστάβαλα. Καστάν-μπολού.
Κάστελλον. Fermo.
Καστρουμνόδουμ. St. Flaviano.
Κασύστης. Τσεσμές.
Καταλώνιον. Châlons-sur-Marne.
Καταῤῥάκτης. Δουδὶν-σουγιοῦ.
Καυλωνία. Castel-Vetere.

Καῦνος. Κοπὶ ἢ Ῥόσσα.
Καφύαι. Δορζοβανόκαστρον.
Κεγχρεαί. Ἀχλαδόκαμπος. §. Κε-
χριαίς.
Κεκροπάλεια. Κερατέα ἢ Κυρά.
Κέλαδος. Κύρταινα.
Κέλεθρον. Καστορία.
Κελένδερις. Κελνάρ.
Κέλλαι. Μοναστῆρι.
Κέλσα. Xelsa.
Κελτιβηρία. Ἰσπανία.
Κελτική. Μαργαρίτι.
Κέλθδνος. Ἀργυρόκαστρον.
Κεντόριπα. Centorbe.
Κεράνεια(-ρύνεια). Κερνίτσα.
Κερασοῦς. Κερεζούν.
Κεράτης. Κερατᾶς.
Κεραύνια (ὄρη). Χιμάρα.
Κερβέριον. Τεμρούκ.
Κερεάται. Cantamaro.
Κέρεσσος. Κατσικαμπέλι.
Κερκάσωρος (ἡ) καὶ
Κερκέσουρα. Ἀχσάς.
Κερκέτιον. Κάκια.
Κερυνίτης. Καλάβρυτα.
Κεστρία. Παληοκίσταις.
Κεστρίνη. Κασορί. §. Τσαμουριά.
Κέστρος. Καπρὺ-σουγιού.
Κεφαλοίδιον. Cifalu.
Κέως. Κῶ. §. Τζιά.
Κήναιον. Λιθάδα.
Κῆποι. Ἀγγελοχήπια.
Κήριλλος. Cirella.
Κήρινθος. Λεψός
Κηφισία. Κηφισιά. §. Μαυρονέρι.
Κιβίνιον. Σμπίνι.
Κίβυρα. Ἰμπουρβάρ. §. Μπουρούζ.
Κιθαιρών. Ἐλατειάς.
Κίκυνθος. Τρίκερι.
Κιλικία. Ἰτσὶλ καὶ Τάσα-βοίλ.
Κίλλα. Τζελλέλι.
Κίμαρος. Κάβο-σπάδο.
Κιμβρική. Ἰούτλανδ.
Κιμβρικόν. Τεμρούκ.
Κιμινία. Lago di Vico ἢ di Ron-
ciglione.
Κιμμέριον. Τεμρούκ.
Κιμμέριος-Βόσπορος. Κιέρζ.
Κίος. Γκεμλέκι.
Κιρκαῖον. Monte-Circello.

Κίρκη. Κυρά.
Κιρκήσιον. Κιρκησιά.
Κίρρα. Γαλαξίδι ἢ Ξεροπήγαδον.
Κίρφις. Στίβα. §. Τζεσφίνα.
Κισσιακόν. Poissy.
Κίτιον καὶ
Κιττιείμ. Λάρνακας.
Κιχύρα. Ἀγ. Γλυκειά ἢ Βέρα ἢ Πα-
ραμυθιά.
Κλαδαῖος. Στραβοκεφάλι.
Κλαζομεναί. Κελισμάν.
Κλάνις. Garigliano, ἴδε καὶ Γλάνις.
Κλαστίδιον. Chiesteggio.
Κλαυδία. Chioggio.
Κλαύδια Κάστρα. Glochester.
Κλαυδιούπολις. Ἀρακλειδιά. §. Clau-
semberg. §. Μπολού.
Κλεῖδες. Κλειδὶ καὶ Δεινάραις.
Κλειθρά. Κιρέτσ-μπουρνού.
Κλειτόριος. Κλείτουρας.
Κλείτωρ. Καρνέσι.
Κλεοπατρίς. Σουέζ.
Κλεψιδία. Μαυρομμάτι.
Κλεωναί. Κλένια.
Κλιππίακον. Clichy.
Κλίτερνα. Quaderna.
Κλούνιον. St. Catharina.
Κλούσιον. Chiusi.
Κλύσμα. Κόλζόμ.
Κνημίς. Χλωμός.
Κνωσσός. Κύνοσα. §. Νιάουσα.
Κοδανία. Copenhague.
Κόλαπις. Κοῦλπα.
Κολοσσαί. Κονάζ.
Κολοφών. Σιγατζίκ ἢ Τζιλλί.
Κολχίνειον. Δουλτσίνιο.
Κολχίς. Μεγγρελία.
Κολωνίδαι. Κορώνη.
Κόμανα. Ἀμερχανὲ ἢ Ἐλμπαστάν. §.
Κιομενὶκ ἢ Τοκάτ.
Κόμαρος. Καμαρίνα.
Κομάρων δάσος. Νειχῶρι.
Κομπένδιον. Compiegne.
Κονδύλεαι. Κάντηλα.
Κοντάδεσδος. Κιουτσούκ-δερέ.
Κοπρέα καὶ Κοπρῆ, Κοροκή.
Κοπρινιάκη. Cognac.
Κορακαί. Παληόπυργος.
Κοράκειον. Κάβο-κόρακα. §. Κιλ
-μπουρνού.

Κορακήσιον. Ἀλατζὰ (χισάρ).
Κόραξ. Βαρδούσια.
Κορασσίαι. Δραγονῆσι.
Κορίαλλον ἢ
Κοριόβαλλον. Cherbourg.
Κόρκυρα ἢ Μέλαινα. Κόρτσολα.
Κόρνικλος. Monticelli.
Κόροντα. Κατοῦνα.
Κορυδαλός. Δαφνί.
Κορύνη. Γαστούνη.
Κορφίνιον. Pentima.
Κορώνεια. Γκρανίτσα ἢ Καμάρι ἢ Κουρουνιαὶς ἢ Σουλῃνάρα. §. Βαλλιάδα.
Κορώνη. Πεταλίδι.
Κοσμίδιον. Ἵππι.
Κόσσουρα. Pentellaria.
Κοτινοῦσσα. Cadix.
Κοτυάειον. Κιουτάχγια.
Κοτύλαιον. Παλαιόκαστρον.
Κότυλος. Κὰζ-δαγί.
Κοτύωρα. Μπουγιοὺκ-καλέ.
Κουρῆτις. Ἀπόκουρον.
Κουρία. Coire.
Κουριάς. Γαβάθα ἢ Γάτα.
Κούριον. Πισκοπιά.
Κράγος. Γεδὶ-μπουρνού.
Κρᾶθις. Ἀκράτα. §. Crati.
Κράναον. Sant Calogero.
Κράνεια καὶ
Κρανών. Κράνια.
Κρέμνα. Κεμπρινάζ.
Κρεμώνη. Cremone.
Κρέουσα. Ἅγ. Σαράντα.
Κρεῦσις. Ἅγ. Σαράντα.
Κρεώνιον. Δεβόλ.
Κρημνοί. Ταϊγάνι.
Κρήστων. Κριστένια.
Κριθωτή. Καντῆλι.
Κρίμισα(-σσα). Cap piccoli.
Κριμισός(-σσός). Belici destro. §. Fiumica.
Κριός. Βλογοκὰ καὶ Τρίκαλα.
Κριοῦ μέτωπον. Καρατζὰ-μπουρούν. §. Κρυό.
Κρίσσα. Χρυσό.
Κρισσαῖος (κόλπος). Σάλωνα.
Κροατία. Χαρβάτια.
Κροκύλεια. Κάλαμος. §. Κόρταγα.
Κρομμυών. Μύγαις.
Κρόμνη, ἴδε Κόμανα.
Κρόνιον. Μαλεβὸ καὶ Χελμός.
Κρότων. Cotrone.
Κρουνοί. Βάρνα ἢ Κάβαρνα.
Κρωπία. Ζουνό.
Κτενοῦς. Ἀλικαὶς.
Κύαμος. Σπάθα.
Κύανος. Κγόπι.
Κύβος Κανώβου. Ἀϊναλὶ-καβάκι.
Κύδαρις. Ἀλῆ-μπεϊ-σουγιού.
Κύδνος. Ζαμαντὶ-σουγιοὺ ἢ Τασαλὶ-ἢ Σελέφ.
Κυδωνία. Χανιά.
Κύζικος. Ἀρτάκη.
Κυθέριος. Λεστενίτσα.
Κύθη. Κουζατίς.
Κύθηρα(-θήρη). Τσιρίγο.
Κύθνος. Θερμιά.
Κυλίσταρνος. Racanello.
Κυλλήνη. Γλαρέντσα. §. Ζίρια. §. Τρίκαλα.
Κύμη. Κούμη. §. Φώκηαις (καινούργιαις), ἢ Νέμουρ.
Κύναιθα. Κερπενή.
Κύνεια. Λεζίνι.
Κυνόπολις. Σαμαλλούτ, ἢ Μεγαλλὲτ-ἐλ-κεμπίρ.
Κύνος. Λιβανάταις.
Κυνόσουρα. Κάβο-σίντρο καὶ Ἁγία-Βαρβάρα.
Κυνὸς-σῆμα. Κιλὶτ-ἐλ-μπαχάρ.
Κυνουρία. Ἅγ. Πέτρος.
Κυπαρισσαῖος. Καρτέλλα.
Κυπαρισσία. Ἀρκαδιά.
Κυπαρίσσιον. Κάβο-κονέλλο.
Κυπάρισσος (ἡ). Ἀράχοβα ἢ Πάνιαις
Κυπαρισσών. Ἐμιργκιούνογλου.
Κυρηναϊκή. Μπάρκα-άγιαλετί.
Κυρήνη. Κιρβάν.
Κύρνος. Κόρσικα.
Κύρος. Γκούρ. §. Πόλιτικά.
Κυρούπολις. Σιράζ.
Κυροῦς. Κόρούζ.
Κυρτιάδαι. Κερατηά.
Κυσσοῦς. Τσεσμές.
Κυτίνιοι. Γραβιά.
Κύτωρον. Κύτρο.
Κύφαντα. Πόρτο-σκάλο.
Κύφος. Φαντοῦνα.

Κύψελος. Ἴψαλα.
Κωλιάς. Τριπύργι.
Κῶμον. Come.
Κωνσταντία. Μπόνα. §. Constance.
Κῶπαι. Τομπόλια.
Κώραλις. Πὲκ-σεχίρ-γκιολού.
Κωρύκειον. Κάβο-κόρακα.
Κώρυκος. Κάβο-μποῦζι.
Κῶς. Κῶ.
Κωσεντία. Cosentza.
Λαβεᾶτις. Ζέντα.
Λάβεον. Σκούταρι.
Λαβίνιον, ἴδε Λαουίνιον.
Λάβρανδα. Μενδελέτ.
Λαγαρία. Nucara.
Λαγοῦσα. Χριστιάνα.
Λαγοῦσαι. Ταφσάν-ἀδασί.
Λάδεστα(-στον). Lagosta.
Λάζων. Δερβίσ-κοσελεμπῆ. §. 'Ρουφιᾶς.
Λαιμοκοπεῖον. Χισσάρι.
Λακιβαύργιον. Wismar.
Λακίνιον. Capo delle Colonne.
Λάκμων. Ὄρα-λιάκα.
Λακωνία. Τσακονιά.
Λακωνικὸς (κόλπος). Κολοκύθι.
Λαμία. Ζητοῦνι.
Λάμπεια. Καπρίβανη, Λιμπούνια.
Λάμπτρα. Λάμπουρα.
Λανούβιον. Lavigna.
Λαοδίκεια (ἡ Κεκαυμένη). Χιλαδέκ.
—(ἡ ἐπὶ τὸν Λίβανον). Γιούσια.
—(ἡ ἐπὶ τὸν Λύκον). Ἐσκὶ-χισσάρ ἢ Δενιζλύ.
—(τῆς Συρίας). Χιλαδέκ.
Λᾶος. Laino. §. Golfo di Policastro.
Λάουδον. Loddi.
Λαούδουνον. Laon.
Λαουίνιον. Flatica.
Λάρανδα. Λαρενδέ.
Λάριον. Come.
Λάρισσα. Νεσρὰχ-κιοί.
Λάρισσος. Μάννα ἢ 'Ρισσό.
Λάτμος. Κχιζιλτζέ.
Λαύσιον. 'Ραγοῦζα.
Λεβάδεια. Λιβαδιά.
Λέβεδος. Λεβεδίτσο.
Λέβινθος. Λεβίθα.
Λεγίας. Lis.
Λεῖρις. Garigliano.
Λεκτόν. Μπαμπάς.
Λεμανύς. Genève.
Λεμοβίκα. Limoges.
Λεμοβικηνσία. Limousin.
Λεόδιον. Liège.
Λεοντῖνοι. Lentini.
Λέπραιον. Καϊάφα ἢ Στροβίτσι.
Λέρνη. Μαστὸ καὶ Μῦλοι.
Λετρινοῦς. Ἄγ. Ἰωάννης.
Λευκά. S. Maria di Leuca. §. Σφακιά.
Λεῦκαι. Λέφκε. §. Μοσχονήσια.
Λευκάς. Ἀγία-Μαῦρα.
Λευκάτας. Κάβο-δουκάτο ἢ Κάβος τῆς Κυρᾶς.
Λευκή. 'Φειδονῆσι.
Λευκὴ ἀκτή. Τσιφτλίκ.
Λεύκολλα. Ἀρμίθια.
Λευκόπετρα. Capo dell'Arini.
Λευκόπολις. Μπελιγράδι.
Λεῦκτρα. Λεοντάρι ἢ Λεῦκα.
Λεῦκτρον. Μάνη.
Λευκυανία. Δωρίτσα.
Λεύκυμνα. Κάβο-μπιάνκο.
Λευκωσία. Licosa ἢ Piana.
Λέχαιον. Λουτράκι.
Λέων. Κάβο-νέγκρο.
Λεωνίκη. Villar Luengo.
Λεωσθένειον. Στένη.
Ληθαῖος. Ἀναποδάρης. §. Γενὶ-τσαΐ.
Λήθης ποταμός. Λίμα.
Λήλαντον πεδίον. Μπογῶρα.
Ληξοβία. Lisieux.
Λήρων. St. Honorat.
Λητόπολις. Ἐσνέ.
Λίβανος. Δουρζὶ-δάγ.
Λιβυρνίς(-νία). Χαρβάται.
Λίβυσσα. Γκέμπζε.
Λίγεια. Pietra della nave.
Λίγυρ,-υρος (ὁ). Loir.
Λιγυστίδες. Hyères (les Iles d'—).
Λιγυστική. Γένοβα.
Λιλύβαιον. Κάβο-δι-μπότσο. §. Marsalla.
Λιμναία. Λουτράκι.
Λιπάρα. Lipari.
Λίρις. Garigliano.
Λισσός. Ἀλέσσιο.
Λίτερνον. Torre di patria.

Λίτερνος. Fiume di Patria.
Λοκρῖνος (κόλπος). Lucrino (Lago—).
Λοκρίς. Μαλανδρῖνο καὶ Σάλωνα.
Λοπάδιον. Ὀλουμπάδ.
Λουβιάνα. Leybach
Λούγδονον,
Λούγδουνα(-νος), καὶ
Λουγδοῦνον. Leyde. §. Lyon. §. Bertrand.
Λούγεον (ἕλος). Cirkniz.
Λούγοδον καὶ
Λουγόδουνον, ἴδε Λούγδουνον.
Λουδίας. Καρασμάκ.
Λοῦκα. Λοῦκκα.
Λουκερία. Lucera.
Λουκετία. Παρίσι.
Λουπίας. Lipe.
Λουπίωνες. Λάπωνες.
Λουσιτανία, ἴδε Λυσιτανία.
Λουτετία, ἴδε Λουκετία.
Λύδδα. Λούδδ.
Λυδιάς. Γένιτζε.
Λυκάδιος (κόλπος). Κιόρφεζ.
Λύκαινα. Lutzen.
Λύκαιον. Διαφόρτι.
Λυκία. Αἰδίνι.
Λυκιονία. Luçon.
Λυκόπολις. Σιούτ.
Λυκόρμας. Φειδάρι.
Λύκος. Καΐλ. §. Νέγρι-κέλπ.
Λυκόσουρα. Ἅγ. Γεώργιος.
Λυκόστομον. Κίλια.
Λυκούργειον. Αυγουριό.
Λύκτον. Παληό-καστρί.
Λυκώρεια. Λιάκουρα.
Λύρκειον. Αυγουριό.
Λυρνησσός. Ἐρνάτια.
Λυσιμάχεια. Ἐξαμίλι.
Λυσιμάχη. Ὀζερός.
Λυσιτανία. Πορτογαλλία.
Λύστρα. Κυλίστρα.
Λυχνίς. Ὄχριδα.
Μάγδουνον. Mehun-sur-Loire.
Μαγνησία (ἡ ἐπὶ Ἕρμῳ ἢ ἐπὶ τὸν Σίπυλον). Μάνησα.
—(ἡ Θετταλική). Ζαγορά.
—(ἡ ἐπὶ τὸν Μαίανδρον). Γενί-καλὲ, Γκιουζέλ-χισσάρι ἢ Ἰνὲ-μπαζάρ.
Μάδυτος. Μάϋτο.
Μαίανδρος. Μινδέρ.
Μαίναλον. Ῥοῦνό.
Μαινάλος. Δαβιὰ ἢ Μοῦλκι.
Μαίνοβα. Velez.
Μάκας. Μακὰς-σουγιού.
Μακηστός. Μιχαλίτσ-σουγιού.
Μακκόραβα. Μέκκα.
Μάκρης. Magra.
Μάκρωνες. Τζανία.
Μακυνία. Μαναλοῦδ.
Μάλακα(-άκη). Malaga.
Μαλδούβιον. Maubeuge.
Μαλέας. Μαλειᾶς.
Μαλία. Capo-Maria.
Μαλιακὸς (κόλπος). Ζητοῦνι.
Μαλίας. Santa-Maria.
Μαλλοί. Μουλτάν,
Μανδύριον. Mandula.
Μαντίνεια. Ἀγούρια καὶ Μαντί.
Μαράκανδα. Σαμαρκάνδα.
Μάργος. Μάργ-ἄμπ.
Μάργος. Κιζὶλ-σιζοὺν ἢ Σιφιτρούντ.
Μαριάβα. Μάρεπ.
Μάρισος. Μάρος.
Μάρκινα. Veteri ἢ Vietri.
Μαρκόδανα. Μαργκοσέτι.
Μαρσύας. Μπερτσέγ.
Μαρτιανούπολις. Γιάνμπολου.
Μαρωνεῖται. Δουρζὶ-δάγ.
Μάτις. Μάτια.
Ματίσκων. Macon.
Ματρῖνον. Porto d'Atri.
Ματρῖνος. Piomba.
Ματρόνας. Marne.
Μαυριτανία καὶ Μαυρουσία (ἡ Καισαρική). Μαρόκ καὶ Τζεζαίρ.
—(ἡ Τιγγιτανὴ ἢ Σιφιτανή). Φέτσ.
Μαχία. Παξιμάδι.
Μεγανίται. Γαϊδουράρης.
Μεγαλόπολις. Λειοντάρι καὶ Σινάνο. § Mecklembourg.
Μεγαρισσός. Δερὲ-κιοΐ.
Μεγίστη. Καστέλ-ρώσσο (ἴδε Ἀντίφιλο).
Μεδεών. Μεδενίκο. §. Μόδι.
Μεδιόλανα. Milano.
Μεδιολάνιον(-όλανον). Saintes.
Μεδόακος. Brenta.
Μεδούντη. Mantes.
Μεθουρίδες. Ῥεβιλοῦσα.

Μεθύδριον. Ἀχμέταγα.
Μέθυμνα. Μεθινέ. §. Μολυβό.
Μειλίχιος. Δολιανὰ καὶ Σιχενά.
Μέλαινα (ἄκρα). Κάβο-μελανιό. §. Καρὰ-μπουρνά.
Μέλας. Δρίν. §. Καμενίτσα. §. Καρὰ-σουγιού. §. 'Μαυρονέρι.
Μέλδαι. Meaux.
Μέλης. Πουνάρ-μπασί.
Μελίβοια. Καστέλλι.
Μελίτη. Μάλτα.
Μελιτινή. Μαλάτια.
Μελόδουνον. Melun.
Μέλπις. Melfa.
Μενελάϊον. Μαλεβό.
Μερόη. Ἀτβαραι.
Μερόπη. Μέροπα.
Μέση. Hyères (les îles de—).
Μεσοποταμία. Τζεζιρέ.
Μεσσήνη. Ἀνδροῦσσα καὶ 'Μαυρομμάτι.
Μεσσωγίς. Κεστανὲ-δαγί.
Μέται. Mez.
Μέταπα. Μέταργα.
Μεταπόντιον. Torre di mare.
Μέταυρος. Mato. §. Metaro.
Μέτουλον. Metting.
Μηδία (ἡ μικρά). Ἀδὲρ-μπαϊτζάν.
—(ἡ μεγάλη). Γκιράν, Ἰράκι-ἀτζεμί, Ματζενδεράν, Σιρβὰν καὶ Τεμπριστάν.
Μήλια. Βελχίτσα.
Μήνιγξ. Ζερμπί.
Μηουανία. Bevagna.
Μητρόπολις. Ἀετός.
Μίγκιος. Mincio.
Μιγώνειον. Φινάκιο.
Μιθριδάτειον. Χουσεΐν-ἀμπάδ.
Μιλητόπολις. Μαγιὰς ἢ Μιχαλῆτσι.
Μίλητος. Μίλεσι. §. Καμάρα. §. Μηλοπόταμο. §. Μπαλάτ.
Μίνθη. Ἀλβαινα. §. Παληόκαστρον.
Μιννάγαρα. Ἀλ-μάνσουρα.
Μιντοῦρναι. Trajetto.
Μινυός. Γομοστὸ καὶ Μάννα.
Μινώα. Ἅγ. Γεώργιος ἡ Μακρονῆσι. §. Μονεμβασία. §. Σύμπαση.
Μισσηνόν. Punta di Miseno.
Μογουντία. Mayence.
Μόδρα. Μουντουρλού.
Μοισία (ἡ ἄνω). Σερβία.
Μολύκρειον. Κουκκιόκαστρον ἢ Μαναλοῦδι.
Μοναστήριον. Μεΰνστερ.
Μόνοικος (λιμήν). Monaco(-cho).
Μοντάλβανον. Montauban.
Μέρων. Al merim.
Μοτίνη, ἴδε Μουτίνη.
Μούνδα. Μόνδα.
Μουνυχία. Τριπύργι.
Μουτίνη. Modena.
Μόψον. Καμπύλα.
Μόψου ἑστία. Μεσσισσά.
Μυκῆναι. Χαρβάτι.
Μύλαι. Milazzo.
Μέλασα. Μελάς.
Μύνδος. Μενδεσέ.
Μύρλεια. Μπουδανιά.
Μύρλειον. Καριπτζέ-δερεσί.
Μύρμηκες. Φιλέρι.
Μυρμήκιον. Γενί-καλέ.
Μύῤῥινα. Ἀλῆ-κιοϊ καὶ Μεράνι.
Μύρτος. 'Εγγλέζα.
Μυρτούντιον. Μυρτιά. §. Σαλταίνα.
Μυσία. Βουλγαρία. §. Καρασί.
Μυχός. Ἅγ. Λουκᾶς.
Νάβρισσα. Lebrixa.
Νάγαρα. Ναγάρ.
Νάγκαιον. Nancy.
Ναζαρέτ. Νάσρα.
Ναζιανζός. Σινασσόν.
Ναϊσσός. Νύσσα.
Νακόλεια. Νακαλιά.
Νάπαρις. Γιαλομίτσα.
Νάπουκα. Μπουζαῖον.
Νάρ. Nigra.
Νάρβων. Narbonne.
Ναρνία. Narni.
Νάρνος. Nigra.
Νάρων. Narenta.
Ναύκρατις. 'Ραχμανιέ.
Ναύλοχον. Αὐλόνα.
Ναύπακτο. Ἔπακτος.
Ναύπορτος. Leybach.
Νέα καὶ
Νέαι. Ἀγιστράτης.
Νέαιθος. Nieto.
Νεάπολις. Ναμπλούζ. §. Καβάλα.
Νέβρισσα. Levrixa.
Νέδας. Παυλίτσα.

Νεκρὰ θάλασσα. Μπάχρ-ἐλ-Λοὺθ.
Νέντον. Val di Noto.
Νέμαυσος. Nîmes.
Νεμέα. Κολώναις, Κουτσομμάτι καὶ Τρίστενα.
Νεμωσσός. Clermont.
Νεοκαισάρεια. Alcantara. §. Νιγκεσάρ.
Νεοκλαυδιούπολις. Κασταν-μπολού.
Νέπετος(-τα) καὶ
Νέπιτος(-τα). Nepe.
Νεπτόδορον. Nanterre.
Νέριον. Capo-Finisterre.
Νέσος. Νῆσι.
Νέστανα. Τσηπικνά.
Νέστος. Μιστό. §. Νισσάβα.
Νεσωνίς. Νεζερός.
Νήλεια. Ἀγριὰ καὶ Γορίτσα.
Νηρίς. Ἤρι.
Νήριτον. Ἀνῶι.
Νίκαια. Ἰσνίκ. §. Nizza.
Νίκεια. Μεγάροβο.
Νικηφόρειον. Βάκκα.
Νικομήδεια. Σμήτη.
Νικόπολις. Πρέβεζα.
Νινευΐ. Μοσσούλ.
Νίνος. Νούνια.
Νίσαια. Ἅγ. Νικόλαος.
Νίσιβις. Νισιβιὰ καὶ Νετζίμπ.
Νοβιλίακον. Noailles.
Νοβιόδουνον. Noyon ἢ Soisson.
Νοβιόμαγον. Nimègues.
Νόρακον. Γενί-σκαλέ.
Νορθομβρία. Northumberland.
Νουκερία. Lucera(-zara). §. Nocera.
Νουμαντία: Saragossa.
Νυμφαῖον. Ἅγ. Γεώργιος. §. Βαΰ-ρέμμαι. §. Χουνκιὰρ-ισκελεσί.
Νύσσα. Νοουσέρ. § Σουλτάν-χισάρ.
Νῶλα. Nola.
Νώμεντον. Lamentana.
Νῶρα. Νάρ.
Ξάνθος. Ἐξενιδέ. § Μεντερέ. §. Παῦλα.
Ξοινιάς. Ξοινὴ-λίμνη.
Ξόϊς. Μεγαλλέτ-ἐλ-κιμπίρ.
Ξυπέτη. Σεπέτι.
Ὄασις. Οὐάσ.
Ὀβόλκων(-ούλκων). Porcuna.
Ὄβρις. Orbe.
Ὀγχησμός. Ἅγ. Σαράντα.
Ὀγχηστός. Μαζαράκι. §. Μυλαού-λακο.
Ὀδησσός. Βάρνα ἢ Κάβαρνα.
Ὀδύσσεια. Αἰεμπένα.
Ὄθρυς. Γκοῦρα.
Οἰάνθη(-θεια). Γαλαξίδι.
Οἴνειον. Κανίνα.
Οἰνεών. Στέλια.
Οἰνιάδαι. Τρίκαρδον.
Οἰνοβρυγία. Insbruck.
Οἰνόη. Νινὸ ἢ Πετροϊεράκι. §. Οὔνια. §. Περαχώρα.
Οἰνοῦσαι. Ἀγνοῦσαι. §. Sapienze.
Οἰνωτρία. Calabria.
Οἰνώτριον. Insbruck.
Οἴτη. Ἄνινος.
Οἴτυλον. Πόρτο-βειτοῦλλο.
Οἰχαλία. Ἀρδάνια. § Παληόκαστρον.
Ὀκρίκλοι(-κρίολα). Otricoli.
Ὀκτόδουρος. Martigny.
Ὀλβία. Ἀδάλια. §. Eoube.
Ὀλγασσυς. Ἐλκάς-δαγί.
Ὀλιζών. Χέρτος.
Ὀλιχίνια (ὄρη). Ὀλίτσικα.
Ὀλμιαί. Μάλαγκάρα.
Ὀλόφυξος. Βατοπαῖδι.
Ὄλπαι(-πη). Καρβάσαρᾶς. Κεντρώματα καὶ Σοπότι.
Ὀλυμπία. Ἀντίλαλο καὶ Μιράκα.
Ὄλυμπος. Δομοῦζ-δαγί. §. Μπεργκάντι. §. Σταυρός.
Ὄλυνθος. Ἅγ. Μάμας.
Ὀλύσιππος. Λισαμπόνα.
Ὀλχίνιον. Δουλτσίνιο.
Ὅμολος. Μόλος.
Ὀμφάλιον. Δελβινάκι.
Ὄνεια (ὄρη). Ἀέρας ἢ Μακρύ-πλάγι.
Ὄνθις. Μεσολόγγι.
Ὀνόβαλος. Cantaro.
Ὄνου γνάθος. Ἐλαφονῆσι. §. Κάβο-ξύλι.
Ὀξύρυγχος. Μπενεσέγ.
Ὀξυτανία. Languedoc.
Ὀξώνιον. Ὀξφόρδ.
Ὀποῦς. Ταλάντι.
Ὀρβηλός. Ἐγρί-σοὺ-δάγ. Μπελὲζ-δαγχῦ καὶ Τσεγκέλ-δαγχῦ.
Ὀργών. Gorgona (la—).

Ὀρδωσσός. Σιρετσέλ.
Ὀρεστιάς(-εστίς). Καστορία, §. Ῥο-δοστό.
Ὀρθωσία. Ὀρτοζά.
Ὀριγιακόν. Arras.
Ὀρμένιον. Μηλοχώραφα.
Ὄρμινα. Γλαρέντζα.
Ὀρμίνιον. Ἐρμὲν-χανιᾶ.
Ὅρμος. Ὁρμούζ.
Ὀρνεαί. Ζαχαριάς. §. Ὀργίκα.
Ὀρόανδα. Χαβιράν.
Ὀρόντης. Ἐλ-ά-ἄζ.
Ὀρτυγία. San Martiano (Isola di —).
Ὄρτων. Ortona a Mare.
Ὀρχομενός. Καλπάκι.
Ὄσκα. Huesca.
Ὄσσα. Κίσσαβος.
Ὀστρακίνη. Ἀλῶνι (στενό).
Οὐαλεντῖνον. Valenza.
Οὔαρος. Var.
Οὐελίαι. Castelli a mare della Bruca.
Οὐελίτραι. Velitre.
Οὐενάφριον. Venafri.
Οὐενουσία. Venosa.
Οὐερβανός. Lago Majore.
Οὐέρητον. Alessano.
Οὐεσαλία. Vesel.
Οὐετουλώνιον. Torre Vechia.
Οὐίεννα. Vienne.
Οὐίσουργις. Weser.
Οὐϊτύκη. Porto-Farino.
Οὐλουλαῖος. Σπιρνάτσα.
Οὐολατέῤῥαι. Nolterra.
Οὐολσίνιον. Balsena.
Οὐολτοῦρναι ἢ Οὐολτούρνιον. Castel a Mare (di Volturno).
Οὐολτοῦρνος. Volturno.
Οὔρειον. Torre d'oro ἢ Rodi.
Οὐρία. Ξερολίμνη.
Οὔρσων. Ossuna.
Οὐσκούδαμα. Στατιμάκα.
Ὀφία(-φιονία). Βλοχός.
Ὀφιοῦσσα. Φερμεντέρα.
Ὀφίτης. Γιλανλὶ-δαγί.
Ὀφρύνιον. Φιρένγκ-κιοϊ.
Ὄχη. Ἅγ. Ἠλίας.
Παγαί. Ἀλεποχῶρι.
Παγασαί. Βῶλος.
Πάγγαιον. Καστανιά.
Πάγκασος. Δοναβέτι.
Πάγραι. Παγράς.
Πάδος. Po.
Παιανία. Λιόπεσι.
Παισός. Μπαϊράμ-δερέ.
Πακτύη. Ἅγ. Γεώργιος. §. Πεχκελί.
Πάλαιρος. Ζαβέρδα.
Παλαίστη. Παληάσσα.
Παλάκιον. Μπαλουκλαβᾶς.
Παλίβοθρα. Πάτνα.
Παλίνουρος. Capo di Palinuro.
Παλλάντιον. Θάνα.
Παλμύρα. Ταδμούρ.
Παμβῶτις. Τζεροβίνα.
Παμισσός. Σπιράτσα. §. Καμτσία-σουγιού.
Παναιτώλιον. Πλοκοπάρι.
Παναχαϊκόν. Βόδα.
Πανδοσία. Anglona. §. Παραμυθιά.
Πάνισν. Φαναράκι.
Πανιώνιον. Χανλί.
Παννοδακία. Τρανσυλβανία.
Παννονία. Οὐγγαρία.
Πανόπολις. Ἀχμίν.
Πάνορμος. Palermo. §. Παντουρμά. §. Πόρτο-Ῥάφτη. §. Τεκκές.
Παντικάπαιον. Γκέρζ.
Παντείχιον. Παντεῖχι.
Παντείχιον Βοσπόρου. Κετσὲλ-λιμάν.
Πανύασος. Δοναβίστι.
Πανώπευς(-ώπεια-ώπη). Ἅγιος Βλάσις.
Παξαυγούστα καὶ
Παξιουλία. Badajos. §. Beja.
Παπία. Πάβία.
Παράβολος. Κουρού-τσεσμές.
Παραιτώνιον. Μπαρετούν.
Παραχελωΐς(-ῖτις). Ἀγγελόκαστρον.
Παρέντιον. Parenzo.
Παρθένιον. Ἀγιὰ-μπουρούν. §. Καζὰν-διπί. §. Φαναράκι.
Παρθένιος. Μπαρτίνι.
Παρθενόπολις. Μάκδεμπουργ.
Παρθία καὶ
Παρθυηνή. Χορασάν.
Πάριον. Καμαρίαι.
Παρνασσός. Λιάκουρα.
Πάρνης. Ὀζᾶς.
Πάρνων. Μαλεβό.

Παῤῥασία. Φανάρι.
Παρυάδρης. Γιλδίζ-δαγί.
Παρωρέα. Τετμέζ.
Παρώρεια. Λαγκάδια.
Πασαγάρδαι. §.
Πασαργάδαι. Μπάσρα καὶ Νάκσι -Ῥουστάμ.
Πασσαρών. Δρεμιχοῦ.
Πατάβιον. Πάδοβα.
Πάταρα. Ἀντίφιλον.
Πατισός Τέϊσα.
Πατρικία Ἰουλία. Narbonne.
Πατρόκλου νῆσος (χάραξ). Γαϊδουρονῆσι.
Πάτταλα. Ταττανάγάρ.
Πάχυνον. Capo (di) Passaro.
Πεδιαία. Θῆβα (πάλῃά).
Πειραιεύς. Πόρτο-δράκο(-λιόνε).
Πείραιον. Περαχώρα.
Πειρήνη. Δρακόνερον.
Πεῖρος. Καμενίτσα.
Πείσαυρα. Pesaro.
Πελασγικὸς (κόλπος). Βῶλος.
Πέλλα. Παλατίτσα ἢ Ἅγ. Ἀπόστολοι ἢ Ἀλλάχ-κχιλίσε.
Πελλήνη. Βλογοκὰ ἢ Γαρδίκι.
Πελληνία. Αὐγόκαμπος.
Πέλτα. Κουσάκ.
Πελωριὰς (ἄκρα) καὶ
Πέλωρον. Faro di Messina.
Πεντάπολις. Μπενγκαζί.
Πεπάρηθος. Πιπέρι.
(Περαία), ἐσφαλμ. ἀντὶ Γραῖα. Κάλαμος.
Περαία Ἀραβίνδου. Χάσ-κιοϊ.
Πέργη. Καρὰ-Χισσάρ.
Περιάς. Λάντες.
Πέρινθος. Ἡράκλεια.
Περκώπη. Βουργάζ.
Περουσία. Perugia.
Περῥαιβία. Ζαγόρι.
Περσέπολις. Ἐσταχὰρ ἢ Τζελμινάρ.
Πεταλία. Πεταλιοί.
Πέτρα. Κουράκ.
Πετροκορία. Perigord.
Πεύκη. Πικτσίνα.
Πηγαί. Λουτροχῶρι. Μπήγα.
Πηδάλιον. Πίλα.
Πηλίνη. Πρόσχιο.
Πήλιον. Πλιασίδι. §. Σφετεθέλα.
Πηλοπύθεια. Κουρί.
Πηλούσιον. Τινέχ.
Πηλώδης(-όεις). Γυροβολιά.
Πηνειός. Ἠλιακό. Σαλαμβριά.
Πιαλία. Πάλη.
Πιθήκου λιμήν. Καλενδέρι.
Πιθήκουσαι. Ischia.
Πικεντία. Vicenza.
Πικεντίνη Ἀγκῶνα.
Πικρίδιον. Χάσ-κιοϊ.
Πικταυΐον. Poitou.
Πίκτωνες. Poitiers.
Πιμέλη. Ἀνατολικόν.
Πίναρα. Ἐλμαλί.
Πίναρος. Δελί-σού.
Πινδηνισσός. Πεχεσκί.
Πίνδορος. Ῥίγανη.
Πίνδος. Μέτζοβον (βουνὰ τοῦ—). §. Μορνο.
Πίσα. Pisa.
Πισιδία. Σπάρτα.
Πιτάνη. Ἁγιασμὰτ καὶ Τσανδαρλί.
Πιτυοῦς. Πιτχινδέ.
Πιτυοῦσα. Ἀγκίστρι ἢ Πλατειά.
Πίτυς. Πιτυός.
Πλακεντία. Piacenza.
Πλανασία. Sainte-Marguerite.
Πλάταια. Κόκλα.
Πλατανιστής. Σκλαβοχῶρι.
Πλαῦϊς. Piave.
Πλεῖστος. Σιζαλίσκα.
Πλευρών. Κόρταγα ἢ Κυρὰ Ῥήνη.
Πλημμύριον. Punta di Gigante.
Ποιάνθη. Ταμάν.
Ποῖος. Πολίτσι.
Πολεμώνιον. Φάτσα.
Πολύαγος. Πολίνο.
Πομπηϊούπολις. Μπόλοϊ. §. Παμπελούνα. §. Τόσια. §. Μετζιτλί.
Ποντία. Ponza.
Ποπουλώνιον ἢ Ποπλώνιον. Piombino.
Πορδοσελήνη ἢ
Ποροσελήνη. Μοσχοννήσια.
Πορθμός. Βαθειά.
Ποσείδιον. Ἀγ. Ἑλένη (Κάβος τῆς—). §. Capo della Licosa. §. Μπόζ -μπουρούν.
Ποσειδώνιον. Pesto. §. Κίζ-λιμάν.
Ποταμός. Μαρκόπουλο.

Ποτεντία. Maria in Potenza.
Ποτίδαια. Κασσάνδρα.
Ποτνιαί. Τάτι.
Πουλχεριούπολις. Μπεράτι.
Πραίνεστος. Palestrina.
Πράξιος. Μπουργκάζ-μενδερέ.
Πρασιαί. Λενίδι ἢ Πραστός. §. Πόρτο-Ῥάφτη.
Πρασιάς. Μπούχοβο.
Πρεπέσινθος. Στρογγυλό.
Πριαποῦς. Καρά-μπουργάζ.
Πριήνη. Γενί-μπαλάτ.
Πριούερνος ἢ
Πρίφερνον. Piperno (vecchio).
Προίλαβον. Μπραΐλα.
Πρόννοι. Πόρτο-πόρο.
Πρόσυμνα. Τζαφέρ-αγά.
Προφθασία. Ζαρέγκ.
Προχύτη. Procida.
Πρυμνησία. Καρά-Χισάρ.
Πρῶνος. Ἅγ. Βασίλειος.
Πρώτη. Πρόδανο. §. Πρῶτα. §. Hyères (les îles de—).
Πτελεός. Ulm. §. Φτελειό.
Πτολεμαΐς. Ἄκρι. §. Μινχιέ. §. Γκιργκέλ.
Πτυχία. Scoglio di Vido.
Πύδνα. Κατερίνη.
Πύθια. Κουρί.
Πύλαι. Ζαβιχέ. §. (—Κάσπιαι ἢ Καυκάσιαι). Δαριέλ, Δερβέντ.
Πύλος. Ναβαρῖνον. ||. —ἡ Τριφυλιακὴ ἢ δευτέρα. Πετσὶ ἢ Πύργος.
Πύνδος. Κωφᾶς.
Πυξοῦς. Busento. §. Capo del Infreschi. §. Policasto.
Πύραμος. Σεϊχούν ἢ Τζιχάν-τσαΐ.
Πύργοι. Cerveteri.
Πύρρα. Ἀγκίστρι.
Πύρριχος. Κάβαλλος.
Πύρρου τεῖχος. Πρεμέτι.
Πώγων. Πόρος.
Ῥᾶ. Βόλγας.
Ῥάγαι. Ῥέϊ.
Ῥαδίς. Ré.
Ῥαϊθού. Τόρ.
Ῥαμνῆται. Nantes.
Ῥαμνοῦς. Ὀβρηόκαστρον.
Ῥαύραρις. Hérault.
Ῥαχία. Καλενδέρι.
Ῥέατον ἢ Ῥεάτη. Rieti.
Ῥειζονικὸς (κόλπος). Bocca di Cattaro.
Ῥεῖον. Καστέλλια.
Ῥήγιον. Reggio. §. Τσεκμετζέ. §. Riez.
Ῥήδονες. Rennes.
Ῥημοί. Reims.
Ῥήσαια. Ῥασαΐν.
Ῥιζίνιον ἢ Ῥιζόνιον. Risano.
Ῥινοκόλουρα. Ἀλαρίς.
Ῥιπαῖα (ὄρη). Καμένοϊ-μπογάλ.
Ῥίπη. Μουχλί.
Ῥίπυλαι. Rivoli.
Ῥοδανός. Rône.
Ῥόδη. Roses.
Ῥοδίων λιμήν. Μπεσσίκ-τασί.
Ῥοδόπη. Δεσπότ-δαγύ. §. Ῥόλη.
Ῥοθομάγον. Rouen.
Ῥοιζοῦσαι (ἄκραι). Κανδηλλί.
Ῥούβας. Δβίνας.
Ῥουβίων. Fiumicino.
Ῥουκκώνιον. Ῥώμανον.
Ῥουσκίνων. Perpignan. §. Tet.
Ῥοφοῦσαι (ἄκραι). Κανδηλλί.
Ῥυνδακός. Μιχαλίτσι.
Ῥύπελλα. Rochelle.
Σαβᾶ. Ζαμπίδ.
Σάββαθα. Σαμπά.
Σάβις. Sambre.
Σαγαλασσών. Σαντζακλί.
Σάγγαρις ἢ Σαγγάριος. Σακάρια.
Σαγοῦντον. Murviedo.
Σάγρας. Sagriano.
Σάγρος. Sangro.
Σάϊς. Ῥαχμανιέ.
Σαλαμίνιος (κόλπος). Αἴγινα (κόρφος τῆς—).
Σαλαμίς. Κούλουρη. §. Μάγουσα.
Σαλαπία. Salpe.
Σάλας. Sala.
Σαλαμαντική. Salamanca.
Σαλμύριον. Saumur.
Σαλμώνειον. Σαλαμόνι.
Σαλόδουρον. Soleure.
Σαμικόν. Καϊάφα.
Σαμνῖτις (χώρα). Abruzzo (l'—).
Σαμόσατα. Σεμζάτ.
Σάνδαβα. Σουτσάβα.
Σάννοι. Τζανίκ.

Σάντωνες. Saintonge.
Σάος. Σάββας.
Σαπρὰ λίμνη. Τσουρούκ-δενίζ.
Σαραπάτιον. Saarbruch.
Σάρδεις. Σάρτσ.
Σαρδική. Σόφια.
Σαρδώ. Σαρδίνια.
Σάρεπτα. Σαρφέντ.
Σάρνος. Sarno.
Σάρος. Σεϊχοὺν ἢ Σιγέν.
Σαρωνικὸς (κόλπος). Αἴγινα (κόρφος τῆς—).
Σάσων. Sassino.
Σατίων. Παντασίνια.
Σάτραι. Σατρόφτσε.
Σάτταλα. Ἐρζ-ἰγκιάν.
Σαυβάθα. Σαμπά.
Σαυνῖτις (χώρα). Abruzzo (l—).
Σαυριακόν. Sourcy.
Σεβάστεια. Σιβάζ.
Σεγόδουνον. Rhodez.
Σειληνίακον. Seignalay.
Σειρηνοῦσαι. Galli.
Σεκούσιον. Susa.
Σελασφόρον(-φόριον). Δεβόλ.
Σελεύκεια. Ἰσαχλί. §. Μπαγδάτ. §. (ἡ Τραχεῖα). Σελεφκιέ. §. (ἡ ἐπὶ τὸν Βῆλον ἢ τῆς Συρίας) Σιάτρ. §. (ἡ ἐπὶ τὸν Ὀρόντην ἢ ἐν Πιερίᾳ) Σουβεϊδιέ.
Σελινοῦς. Βοστίτσα. §. Σελεντί-σουγιού.
Σελλεΐς. Τσαμοῦρι.
Σελλήεις. Μαυροπόταμον (2).
Σελλοῦς. Δάλα.
Σεμιραμόκερτα. Βάνι.
Σεντῖνον. Σεντίνα.
Σεξτία. Aix.
Σέπτα. Τσέουτα.
Σεπτέμπεδα. San-Severino.
Σεραπεῖον. Θεραπειά.
Σεργεντίας. Στρέϊ.
Σέρεθος. Σιρέτ.
Σέῤῥιον. Μακρή.
Σεσάρηθος. Καραμουρατάδες καὶ Σεσαρέθ.
Σέταβις. Ξατίβα.
Σευηρικόν. Σεβερίν.
Σηκοάνας. Seine.
Σῆνα καὶ
Σηνο-Γάλλια. Sinigaglia.
Σήπεια. Βάλτος ἢ Δαλαμανάρα.
Σηπιὰς (ἄκρα). Ἅγ. Γεώργιος.
Σήσαμος. Ἄμαστρα.
Σηστός. Τσεμενίκ.
Σήτεα. Sezza.
Σήτιον. Cette (Cap de—).
Σιάγουρος. Σερζούρ.
Σίγγαρα. Σιγγιάρ.
Σιγγιτικὸς (κόλπος). Ὄρος (Ἅγιον).
Σίγειον. Γκιαοὺρ-κιοΐ.
Σιγνία. Segni.
Σίγριον. Σίγρι.
Σίδη. Κανδηλάρα.
Σιδών. Σαΐδ.
Σικυών. Βασιλικά.
Σικυωνία. Βόχα.
Σίλαρις. Sele.
Σίλβιον ἢ Σιλούϊον. Caragnone ἢ Gorgoglione.
Σιμόεις. Δουμπρέκ-σουγιού.
Σινδικὸς (λιμήν). Σουτζοὺκ-καλέ.
Σινούεσσα. Monte-Dragone.
Σιποῦς. Siponto.
Σίπυλον. Κουσινάς.
Σίρις. Sinno. §. torre di Senna. ||— ἡ Παιονική. Σέῤῥαι.
Σίρμιον. Sirmia.
Σίς. Μέρ-ἄς.
Σισάνιον. Σιάτιστα.
Σισαπών. Al-meden.
Σίσκιον. Sissej.
Σίφαι. Λιβαδόστρα.
Σίφων. Σαπάντζα.
Σκάλδις. Escaut.
Σκάμανδρος. Μενδερέ.
Σκαπτὴ ὕλη. Σκιπσιλάρ.
Σκάρδος. Πισρέντι ἢ Σχάρ.
Σκάρδων. Scardona.
Σκῆψις. Σκιούπτζε (Ἐσκί—).
Σκίαθις. Σαγίττα.
Σκιῤῥωνίδες (Πέτραι). Κακὴ-σκάλα.
Σκιώνη. Κασσάνδρεια (Νέα) καὶ Σι-κηά.
Σκόλλις. Κολώνεις. §. Ὠλενός.
Σκοπία. Οὐσκιούμπ.
Σκορδίσκοι. Σκόδρα.
Σκορδίσκος. Σαρμουσακλὴ-δαγύ. ||— σουγιού.
Σκοτάνη. Σκοτεινή.

Σκύλαιον. Κάβο-σκύλι. §. Sciglio.
Σκυλλήτιον καὶ (ὑστερώτ.) Σκυλάκιον. Squillace.
Σκύρων. Παλχοχῶρι.
Σκῶλος. Καλύβι.
Σόαμις. Τσαμού.
Σογδιανή. Μπουχάρα.
Σόλιον. Σκλάβαινα. §. Σοῦλι.
Σόλοι. Μετζητλί.
Σολυγία. Σοφικό.
Σολυμνία. Πελαγῆσι.
Σούεσσα. Sessa.
Σουεσσίων. Soissons.
Σουέσσουλα. Sessola [Castel di—].
Σούκρων. Xucar.
Σούλγας Sorgue.
Σούλμων ἢ Σοῦλμον. Sulmona.
Σούνιον. Κάβο-κολῶναις.
Σοῦσα. Σοῦστερ.
Σουσιανή. Χουσιστάν.
Σούτριον. Sutri.
Σόφων. Σαπάντζα.
Σπάδανον. Spa.
Σπάλαθρα. Αιφόκαστρον.
Σπαρνάκη ἢ Σπάρνακον. Épernay.
Σπάρτη. Μαγοῦλα καὶ Μιστρᾶς.
Σπαῦτα. Οὐρμιά.
Σπειραία. Κάβο-φράνκο.
Σπεργειός. Ἑλλάδα.
Σπολήτιον. Spoleto.
Στάγειρα. Σταυρός.
Στάμπαι. Étampes.
Στατωνία. Κάστρο.
Στεῖρις. Ἅγ. Λουκᾶς.
Στενύκληρον (πεδίον). Ἰμλάκικα.
Στενύκληρος. Νησί.
Στεφανούπολις. Μπρασσόβ.
Στοβοί (οἱ Παιονικοί). Ἰστίμπ.
Στοιχάδες. Hyères. (les îles de—).
Στρατονίκη (-νίκεια). Ἐσκί-χισσάρ.
Στράτος. Λεπενοῦ.
Στρογγύλη. Stromboli.
Στρουθοῦς. Κάβο κόρακα.
Στροφάδες. Σκρόφαις καὶ Στριβάλια.
Στρυμονικὸς (κόλπος). Κοντέσα (κόρφος τῆς—).
Στρυμών. Στροῦμα.
Στυμφάλη. Ζαρακᾶς.
Στυμφαλίς. Γραιβενά.
Στύμφαλος. Ζάρακα.

Στύξ. Μαυρονέρι.
Στύρα. Στοῦρα.
Σύβαρις. Coscile.
Σύβοτα. Μαῦρος.
Σύεσσα. Sessa.
Συήνη. Ἀσουάν.
Σύθας. Διμηνιό.
Συκέα. Ἰντζίρ-κιοΐ.
Συκούριον. Σίγουρον.
Συλβάνεκτον. Senlis.
Συλβανία. Unterwalden.
Σύλιον. Σοῦλι.
Σύμαιθος. Giaretta.
Σύμβολα. Μπαλουκλαβᾶς.
Σύνναδα. Σανδικλί.
Σύνναον. Σεγοῦτα.
Συρία. Μπάρ-ἐλ-σάμ.
Σύρρεντον. Sorrento.
Σῦς. Διμηνιό.
Σφάξαι. Σφακιά.
Σχινοῦσα. Σκινόζα.
Σχοινῖτις. Ἐστεμοι-
Σχοινοῦς. Κοκόει. §. Μορικός.
Σώρακτον. Monte di S. Silvestro.
Σωσθένιον. Στένη.
Τάβαι. Ταμπάζ.
Ταίναρον. Ματαπάν.
Ταμίαθις. Δαμιάτι.
Ταμύρας. Δαμούρ.
Τανάγρα. Γραϊμάδα ἢ Σκαμίνο.
Ταναΐς. Ἀζόφ.
Τάναϊς. Δόν.
Τάνις. Τινέχ.
Τάξιλα. Ἀττόκ.
Τάξος. Τούντσα.
Ταουία ἢ Ταούιον. Τσφιά ἢ Τσόρούμ.
Ταπόσειρις, ἴδε Ταφόσειρις.
Ταπροβάνη. Κεϋλάν.
Ταῤῥακίνα. Terracina.
Ταῤῥάκων. Taragona.
Ταῤῥακωνησία. Cataluna.
Ταρτησσός. Tariffa.
Τάρτιος. Ταχὺρ-ὀβὰ-σουγιού.
Τάρφη. Σκάρφη.
Τάττα. Τοῦζλα.
Ταΰγετον. Ἅγ. Ἠλίας καὶ Πεντεδάκτυλον.
Ταυλαντία. Μουζακί.
Ταῦλοι. Δαγισταλίδες.
Ταυρασία. Τουρῖνον.

Ταυριανή. Γενιτζέ.
Ταυρική. Κρίμι.
Ταυρίς. Τζουπίνα.
Ταυροέντιον. Taurenti.
Ταυρομένιον. Taormina.
Τάφιος. Κλόκοβο.
Ταφιοῦσα. Μεγανῆσι.
Ταφόσειρις. Ἀμπουσίρ.
Τάφρος. Περεκόπ ἢ Ὄρ-καποῦ.
Τέανον. Teano. §. Civitate.
Τέαρος. Τεκέ-Δερέ.
Τεατέα. Tieti.
Τέβερις,=Τίβερις.
Τεβλίς. Τίφλιζ.
Τέγεα. Ἀχούρια (Παληά), Παληοεπισκοπή, Πιαλί.
Τείχιον. Χρυσοβίτσα.
Τελαμών. Talamone.
Τελέθριον. Πλοχοβοῦνι.
Τελεσία. Telese.
Τελμισσός. Μάκρη.
Τέλφουσα. Βανίνα.
Τέμπη (Θεσσαλικά). Λυκόστομος.
Τέντυρις(-τυρα). Δενδεράχ.
Τέρβις. Τιργόβιστον.
Τεργέσται. Τριέστι.
Τερηδών. Μπάσρα.
Τέρινα. Amantea ἢ Nocera.
Τεριναῖος(κόλπος). Golfe di S. Eufemia.
Τετραπύλια. Σερβιάνα.
Τεῦθις. Λαγκάδι.
Τευθίς. Γαλατᾶς.
Τευθρώνη. Κοτρώναις ἢ Σκόπια.
Τεφρική. Τεμπρίσ.
Τέως. Σεγεσί.
Τηλεβόας. Μουράδ-τσαΐ.
Τῆλος. Ἐπισκοπή.
Τῆμνος. Μελεμέν.
Τιάραντος. Κοτμάνα.
Τίασος. Μιστρᾶς (Ποτάμι τοῦ—).
Τιβεριάς. Ταμπαριέ.
Τιβεριούπολις. Στρουμνίτσα.
Τίβερις. Tevere.
Τίβισχον. Τέϊσα.
Τίβιρις καὶ
Τίβουρα. Τίβολι.
Τίγγις. Τάντζερ.
Τίγουρον. Ζούριχ.
Τιγρανόκερτα. Σερέδ.
Τίζα, Τούζ.
Τιθώρεια καὶ Τιθορέα. Βελίτσα.
Τίκινον. Παβία.
Τίκινος. Tessin.
Τίμαυον. Giovanni del Carso.
Τίμαυος. Timao.
Τιπάρηνος. Τρικέρια.
Τίρισχον. Τιργόβιστον.
Τίσσαι. Randazzo.
Τιταρήσιος. Σαραντάπορον.
Τίτιος. Κέρκα.
Τίφη. Παλαιόκαστρον.
Τμῶλος. Μπούζ-δὰγ ἢ Τομωλίτσ.
Τοβέλ. Τίφλιζ.
Τοίχων. Ὀζερός.
Τολεφών. Ἀνεμοκάμπι.
Τόλωσα. Toulouse.
Τόμις. Μαγκάλια.
Τόμορον. Γαρδικάκι ἢ Τομαροχώρια.
Τορωναῖος (κόλπος). Κασσάνδρα.
Τορώνη ἢ Τορύνη. Ἐρημόκαστρον.
Τοῦδερ. Todi.
Τοῦνις. Τούνεζι.
Τοῦσκλον Frascati.
Τράγασα. Δραγαμέστι.
Τράγος. Σκοῦπι.
Τραγούριον. Τράου.
Τραϊανούπολις. Σελεντί.
Τράλλεις. Γκιουζέλ-χισσὰρ ἢ Σουλτὰν-χισσάρ.
Τράμπυλα. Παλιοῦρι.
Τράπεζα. Μπερμπὲρ-μπουρούν.
Τραπεζοῦς. Καρύταινα. §. Τσαδὶρ-δαγί.
Τρασυμένα. Lago di Perugia.
Τραχίνιον. Κερνέλος.
Τράγις. Κλεισοῦρα.
Τράβιρον. Trèves.
Τρηβοῦρα. Monte Lione della Sabina.
Τρίασος. Τρύπη.
Τριβαλλοί. Βουλγαριά. §. Μποσνάκοι.
Τρίδεντον. Trente.
Τρικάρηνος. Τρικέρια.
Τρικάσιον. Troyes.
Τρίκκη. Τρίκαλα §. Troyes.
Τρικόρυθος(-ρυφος). Σοῦλι.
Τρίκρανα. Τρικάσιον. Τρικέρια. Troyes.

Τριόπιον. Κρυό.
Τρίπολις. Ταράμπολούζ.
Τρίταια. Καλανθίστρα ἢ Τριτή. §. Τουρκοχῶρι.
Τρίφουλον. Φελεζία.
Τροία. Πουνάρ-μπασί.
Τροιζήν. Δαμαλᾶς.
Τρουεντῖνον ἢ Τραύεντον. Monte Brandone ἢ Torre Segura.
Τρουεντῖνος. Trento.
Τροχός. Χαλίλ-μπεη(Στράτα τοῦ—).
Τρωγίλιον. Κάβο-Σάντα-Μαρία.
Τρωγῖτις. Σεΐτ-σεχίρ- γκιολού.
Τύανα. Μπόρ.
Τυλλέσιον καὶ
Τυλησσός. Agello. §. Corica.
Τυμφαία. Παλιοῦρι.
Τύμφη. Ὀλίτσικα.
Τυμφρηστός. Βελοῦχι, Κλύτσος καὶ Σμόκοβο.
Τυνδαρίς. Tindaro (S. Maria di—).
Τύραιον. Τρυφό.
Τυράμβης. Τεμρούκ.
Τύρας. Δνιέστερ.
Τυρίαιον. Ἀκ-σεχίρ.
Τύρναχον. Tournai.
Τυρολόη. Τσόρλού.
Τυρόνιον. Tours.
Τύρος. Τσούρ.
Τυῤῥηνία ἢ Τυῤῥηνίς. Τοσκάνα.
Τύχης ἱερόν. Fano.
Ὑάμπολις. Γιάμπολου ἢ Μπογδάνα.
Ὕβλα. Paderno.
Ὑδάσπης. Μπετάχ καὶ Μπεχούτ.
Ὑδραία. Ὀζερός.
Ὑδραότης. Ῥάμπ-οὐλ-μπενδέ.
Ὑδρέα. Ὕδρα.
Ὑδροῦς. Otranto.
Ὑδροῦσσα. Πρασονήσι.
Ὑέλη. Castel-a-mare-della-Bruca.
Ὕκκαρα. Carbolangi.
Ὕλαῖος. Μαλανδρῖνο.
Ὑλικά. Λικαρίσι.
Ὑμηττός. Τρελλοβοῦνι.
Ὑπαία. Hyères (les îles de—).
Ὕπαιπα. Μπερκί.
Ὕπανις. Μπούγ. §. Κουμπάν.
Ὕπαργον. Πάργα.
Ὑπάτη. Πατρατζῆκι.
Ὕπατος. Κλεφτοβοῦνι.
Ὑπερβόρειοι. Μπόῤῥα.
Ὑρκανία. Ἰράκ, Κορκάν, Ματζενδεράν καὶ Τεμπριστάν.
Ὕρμινα. Γλαρέντζα.
Ὑσιαί. Ἀχλαδόκαμπος. §. Βέλια ἢ Γοντάρα.
Ὕσουδρος. Σετλέτσ.
Ὕφασις. Μπεϊάχ.
Φάβρα. Φαλκοῦδι.
Φαβρατερία. Falvaterra. §. Isoletta.
Φάγραι. Νειχῶρι.
Φαῖστον. Γιαννάκι.
Φάλακρον. Κάβο-Σιδάρι.
Φαλαρία. Φανάρι.
Φαλασία. Κανδῆλι.
Φάληρον. Φανάρι.
Φάναι. Φάνα.
Φαραί. Κάτω-Ἀχαϊά.
Φαρμακοῦς. Θεραπειά.
Φαρμακοῦσα. Φάρμακο.
Φαρμακοῦσαι. Κυρά.
Φαρνακία. Κερεζούν.
Φάρος. Lerina. §. Φαναράκι.
Φάρσαλα. Φέρσαλα.
Φαρύγαι. Σκάρφη.
Φάσηλις. Φιόνδα.
Φάσις. Φάς.
Φαυεντία. Faenza.
Φειά. Κουρτάκι.
Φελόη. Λοβοδύτικο.
Φενεός. Ζαρακοῦλα καὶ Φονηᾶς.
Φεραί. Βελλεστῖνος.
Φερεντινόν. Ferenti. §. Ferentino.
Φήγεια. Δημητζάνα.
Φηγία. Φλέβαις.
Φηραί. Κεραμίδι καὶ Παληοχώρα.
Φθιώντης. Φοῦρνοι.
Φιγάλεια ἢ Φιγαλίς. Παυλίτσα.
Φιδαλείας (κόλπος). Μπαλτά-λιμάν.
Φίλα. Φιλί.
Φιλαδέλφεια. Ἀλάς-σεχίρ.
Φιλαί. Τζεζιράτ-ἐλ-μπιρμπέ.
Φιλοκρήνη. Ἀρετσοῦ. §. Φιλιγκάρ.
Φιλομήλιον ἢ
Φιλομήνιον. Ἰλγκούν.
Φιλύρεια. Λείψια.
Φίρμον (τὸ Πικηνόν). Fermo.
Φλανών. Fianona.
Φλιασία. Ἅγ. Γεώργιος.

Φλιοῦς. Σταφιλίκα.
Φοινίκη. Μαράθι.
Φοινικοῦσσα. Datallo.
Φοῖνιξ. Βετέρνικο. §. Θολοπόταμο. §. Παῦλα ἢ Πίστριτσα. §. Χιμάρα.
Φολόη. Αάλα.
Φορμίαι. Mola di Gaeta.
Φορμίσιοι. Σοῦλι.
Φόρον Σεμπρώνιον. Fossembrone.
Φόρος Ἰούλιος ἢ Ἰουλιανός. Friul.
Φόρος Κορνήλιος. Imola.
Φόρος Λιβίου. Forli.
Φορουσῖνον, διορθ. Φρουσίνων.
Φουκίνη. Lago di Celano.
Φουλχερία. Chierra d'Adda.
Φοῦνδα ἢ Φοῦνδοι. Fundi.
Φρέγελλαι. Ceperano.
Φρίξα. Παληοφάναρον ἢ Φραξιό.
Φρουσίνων. Frusinone.
Φρύξος. Ἀχλαδόκαμπος.
Φυλή. Ἀργυρόκαστρον ἢ Βουλόκαστρον. §. Ἀντίμηλος.
Φύξαι. Foix.
Φύσκος. Μαρμαράν.
Φώκαια. Φώκηαις (Παληαίς).
Φωκίς. Σάλωνα.
Χαβώραξ. Κχαβούρ.
Χαιρώνεια. Κάπραινα.
Χάλαιον. Μοναστηροκούτσουρον.
Χαλδαία. Μπαγδάτι (ἀγιαλέτι τοῦ—) καὶ Ἰράκ.
Χαλδία, ἴδε Χαλυβία.
Χάλερα. Κατερίνη.
Χαλικία. Χάλκη.
Χαλκηδών. Καδή-κιοΐ.
Χαλκίς. Βαράσσοβα καὶ Μποχῶρι. §. Εὔριπος (Κάστρον τῆς—). §. Καλίκι.
Χαλύβη (-βία). Γκιουμούς-χανὲς καὶ Μαδένι.
Χαλυβών. Χαλέπι.
Χάονες. Τσάμιδες.
Χαονία. Δέλβινον, Ἰαπουριά, Παρακάλαμον καὶ Χιμάρα.
Χαράδρα. Μαριολάταις. §. Ζαλόγκος. §. Μαραθῶνας καὶ Ποταμὸς (Καινούργιος). §. Πάνιτσα.
Χάραξ. Καρά-χαγιά.
Χαρμόθας. Σάρμ.
Χάρτα Λιμήν. Χαρταλιμή.
Χάρυβδις. Garafalo.
Χατραμωτίτη. Χαδραμούτ.
Χαῦον. Καφᾶς.
Χεβρών. Ἐλ-χαλίλ καὶ Χεμπρούν.
Χείμαῤῥος. Νοῦσσα.
Χελιδόνιαι (νῆσοι). Χελιδόνι.
Χελυδορία. Μαυρονόρος.
Χελωνίτης (κόλπος). Τορνέζα (Κόρφος τῆς—).
Χέρμουθις. Χερμέντ.
Χερσόννησος. Ἰνκερμαν καὶ Οὐρέτ.
Χεττιείμ. Λάρνακας.
Χηλαί. Μπεμπέκι. §. Ποριάζ-λιμάνι.
Χιμαίριον. Πάργα (Κάβος τῆς—).
Χρυσοκέραμος. Κουσκουντζοῦκι.
Χρυσόπολις. Σκούταρι.
Χρυσοῤῥόας. Μπαράδ.
Χύτριον. Βουρλά.
Χῶναι. Κονόζ.
Ψαμμαθία. Ψωμαθειά.
Ψηλόν. Ἅγ. Γεώργιος.
Ψύρα ἢ Ψυρία. Ψαρά.
Ψυττάλεια. Λειψοκουτάλα.
Ψωφίς. Δημητζάνα
Ὠγυγία. Hogues.
Ὤλενος. Καμενίτσα καὶ Ὠλενός.
Ὠλίαρος. Ἀντίπαρος.
Ὦξος. Τζιχούν καὶ Ἀκ-τσάϊ.
Ὦος. Βοϊοῦσα.
Ὠρητία }
Ὤρητον } . Calatrava.
Ὠρικόν. Κανίνα καὶ Πόρτο-Ῥαγουζαῖο.
Ὠρωπός. Ῥοπό.

ΤΕΛΟΣ

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ

σελ.	3	στήλη	ά.	ἀντὶ	συχυὸς	ἀνάγν.	σιχυός
»	10	»	ά.	»	ἀδέψηστος	»	ἀδέψητος
»	14	»	ά.	»	non	»	nous
»	17	»	β'.	»	καλὰ	»	καλὲ
»	—	»	—	»	ἀνεπίληπτος	»	ἀνεπίληστος
»	19	»	ά.	»	ταῦτα	»	'τα αὐτὰ
»	25	»	β'.	»	à mois	»	à moi
»	28	»	ά.	»	prave	»	brave
»	—	»	β'.	»	imhabille	»	inhabillé
»	29	»	β'.	»	Ἀπάντεχος	»	ἀνεπάντεχος
»	30	»	β'.	»	καὶ ἄλλαι	»	καὶ αἱ ἄλλαι
»	31	»	β'.	»	exciler	»	exciter
»	—	»	—	»	Ἄνοιξα	»	Ἄνῳξα
»	32	»	β'.	»	Ἀνασταίνω	»	Ἀνοσταίνω
»	33	»	ά.	»	προσφέρει	»	προφέρει
»	35	»	β',	»	habite	»	habile
»	37	»	ά.	»	décespérer	»	désespérer
»	—	»	β'.	»	deloyanté	»	déloyauté
»	47	»	ά.	»	αὐτάρκτος	»	αὐτάρκως
»	—	»	—	»	νποχρῶν	»	ἀποχρῶν
»	50	»	β'.	»	botel	»	hotel
»	51	»	ά.	»	chanfour	»	chaufour
»	52	»	ά.	»	planchissage	»	blanchissage
»	55	»	β'.	»	vandangé	»	vendangé
»	62	»	ά.	»	adject	»	abject
»	71	»	ά.	»	braecocia	»	precocia
»	73	»	β'.	»	ἀναπέπταμαι	»	ἀναπέπτωται
»	74	»	β'.	»	fitet	»	filet
»	86	»	ά.	»	side	»	aide
»	101	»	β'.	»	houlerot	»	boulerot
»	105	»	β'.	»	gognard	»	grognard
»	107	»	ά.	»	κάμψαντα	»	κάμψαντι
»	124	»	ά.	»	ξυλήρια	»	ξυλήφια
»	130	»	ά.	»	ἔη	»	ἔνι
»	147	»	β'.	»	ἕνας	»	ἕνα

σελ.	150	στήλη	ά.	ἀντὶ	honde	ἀνάγν.	honte
»	152	»	ά.	»	τὸ ὄνειρον	»	τὸν ὄνερον
»	172	»	ά.	»	peindre	»	peintre
»	184	»	ά.	»	lendemet	»	lendemain
»	192	»	β'.	»	προσκαφθέντα	»	προσκαυθέντα
»	195	»	β'.	»	bermine,	»	hermine
»	203	»	ά.	»	bavaner,	»	pavaner
»	212	»	β'.	»	θυροειδής,	»	θυρεοειδής
»	223	»	ά.	»	vartard	»	vantard
»	232	»	ά.	»	d'or	»	d'os
»	241	»	β'.	»	Καρφοβλάσταρον	»	Κορφοβλ.
»	244	»	β'.	»	πιτοστρόβιλος	»	πιτυοστρόβιλος
»	255	»	ά.	»	furif	»	furtif
»	257	»	β'.	»	heuleux	»	fouleur
»	292	»	ά.	»	Κωδώνια	»	Κυδώνια
»	310	»	β'.	»	apparient	»	appartient
»	321	»	β'.	»	tomper	»	tomber
»	—	»	—	»	viellesse	»	vieillesse
»	—	»	—	»	rejeunir	»	rajeunir
»	324	»	β'.	»	débutonner	»	déboutonner
»	337	»	ά.	»	harbe	»	barbe
»	340	»	β'.	»	nenni du	»	nenni da
»	348	»	β'.	»	boule	»	poule
»	351	»	ά.	»	broubaha	»	brouhaha
»	353	»	β'.	»	ἀστὸν	»	ἀσκὸν
»	354	»	ά.	»	ecbecs	»	echecs
»	359	»	β'.	»	pavol	»	pavot
»	372	»	β'.	»	bashoteur	»	bachoteur
»	374	»	ά.	»	ἐπεπορεύθην	»	ἐπεπορεύμην
»	380	»	ά.	»	tomper	»	tomber
»	417	»	β'.	»	προῤῥαγής	»	πυροῤῥαγής
»	435	»	β'.	»	λιναρισμένου	»	λαναρισμένου
»	438	»	ά.	»	fiûte	»	flûte
»	441	»	ά.	»	höbital	»	hôpital
»	443	»	ά.	»	largouste	»	langouste
»	467	»	ά.	»	navlnguer	»	naviguer
»	481	»	β'.	»	trambler	»	trembler
»	482	»	β'.	»	froué	»	troué
»	518	»	ά.	»	allérer	»	altérer
»	526	»	ά.	»	parier	»	panier

σελ.	527	στήλη	ά.	ἀντὶ	Χρεμματισμὸς	ἀνάγν.	Χρεμμετισμὸς
»	534	»	β'.	»	hadiner	»	badiner
»	541	»	ά.	»	βαρείου	»	βορείου
»	558	»	ά.	»	ὀφράδιον	»	ὀσφράδιον
»	565	»	ά.	»	miais	»	niais
»	568	»	ά.	»	shaloupe	»	chaloupe
»	569	»	β'.	»	sur	»	sûr
»	589	»	ά.	»	Ἀμανθοῦντος	»	Ἀμαθοῦντος
»	593	»	β'.	»	Μεγαριστὸς	»	Μεγαρισσὸς
»	626	»	β'.	»	Οὐσκιοὺμ	»	Οὐσκιοὺμπ
»	642	»	ά.	»	Carso	»	Corso
»	656	»	ά.	»	Βάβας	»	Μπαμπᾶς
»	665	»	β'.	»	Βατοκαῖδι	»	Βατοπέδι